Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Illustreret Familie-Journals Bibliothek

Gratis Ugeskrift til Illustreret Familie-Journal.

Udkom 1884-1913.

Indhold indekseret på: https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p149188.htm

Udarbejdet af Niels Jensen

ILLUSTRERET
FAMILIE-JOURNALS
BIBLIOTEK

GRATIS UGESKRIFT TIL ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNAL

TRE OG HALVTREDSINDSTYVENDE BIND

CARL ALLERS FORLAG — KØBENHAVN

TRYKT HOS CARL ALLER

1910

Indhold.

Tegnebogen. Af Augusta Groner 1
Skibbrud i Havn. Af Gertrud Kingston 89
Familien Dormann. Af Aleksander Romer 93
St. Johannesvelsignelse. Af Ernst Meullenbach 151
„Vil du dit Hjerte mig skænke — — —". Af Georg Hartwig 157
Christina. Af L. G. Moberly 270
Brillanten. Af J. H. Rosny 363
Moderen. En ung Piges Historie 365
Hendes Majestæts Forelæserinde. Af Henriette v. Meerheimb. 382

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

Autoriseret Oversættelse.

I.

En smuk, solklar Foraarsdag sad to Herrer lige over for hinanden i et elegant Hotelværelse i Hotel Verner i Nizza. Det var Mænd af det gode Selskab, og de befandt sig begge i den modnere Alder. De talte halvt Tysk, halvt Italiensk og sagde du til hinanden.

„Naa, Fassera, smager Vinen dig ikke?" spurgte den Herre, der for Tiden beboede den smukke, lille Salon, i hvilken han nu beværtede sin Ven med Vin og Cigarer.

Fassera rystede smilende paa Hovedet.

„Aa!" svarede han. „Jeg har saamænd slet ikke tænkt paa Vinen! Din Fortælling har overrasket mig i saa høj en Grad, at jeg ikke har haft Tanke for andet. Jeg synes, at denne Sag maa overvejes nærmere."

„Nej, Fassera, den er allerede overvejet tilstrækkeligt. Tro mig, jeg ved med Bestemthed, hvad jeg vil, og hvad jeg tør — hvis der da kan være Tale om at turde hos en Mand, der er helt sin egen Herre!"

„Ja vist, ja vist, Hein, det er du! Bliv nu ikke straks saa heftig! Jeg vilde jo blot minde dig om, at den Slags Ting aldrig kan tages tilbage."

„Det er jo netop det, jeg vil! Ingen skal nogen Sinde mere kunne røre ved den Sag."

„Men — vil du aldrig angre dette Offer?"

„Offer? Kalder du det et Offer, Lucio? Er du da i alle disse Aar, i hvilke vi ikke har set hinanden, bleven saa gammel og kold, at du ikke mere kan forstaa mig? Har du da glemt, hvad Carlotta har været for mig? Min første og sidste Kærlighed! Den uopnaaelige, hvem alle de bedste og fineste Følelser i min Sjæl tilhørte — ved hvis Grav jeg for tre Uger siden græd som et Barn — fuld af Længsel, fuld af Sorg og Smerte over, at jeg aldrig havde kunnet være noget for hende — og fuld af Bitterhed, fordi hun ikke kaldte mig til sig, da hun endelig var bleven fri — og var trykket til Jorden af Verdens Nød og Elendighed —"

Der var slet ikke det allermindste latterlige ved Baron Hein til Heinsborg, den aldrende Adelsmand, som nu talte saa varmt og ildfuldt som en Yngling — thi en ærlig, sand Følelse gør aldrig et Menneske latterlig. Og Lucio Fassera vidste, at denne Følelse havde sat sit Præg paa hele hans Liv; derfor saa han nu Vennen dybt ind i Øjnene, og idet han rakte ham Haanden, sagde han næsten drømmende:

„Jeg misunder dig næsten denne Kærlighed, dette vidunderlig skønne Sværmeri. Mon virkelig kun dine Landsmænd kan føle saa dybt og fint og være saa trofaste i Tanken? Jeg forstaar dig, thi ogsaa jeg har kendt Carlotta og haft hende meget, meget kær. Men saa sværmerisk kan jeg ikke føle med dig — nej, det kan jeg ikke, og derfor advarer jeg dig."

„Men det behøver du ikke, Lucio. Ak, min Gud, hvor længe har jeg ikke higet og længtes efter at kunne bringe dette Offer! Jeg er den lille, resolutte Silvia Ariano hjertelig taknemmelig, fordi hun i Angest for sin Mand skriftlig har opfordret mig til at hjælpe. Enzio er jo ganske, som hans herlige Moder var — stolt og finfølende. Hvor godt har han ikke skjult for mig, at han og hans Familie var i Færd med at gaa til Grunde, og han tænkte paa at dø! Hvor ivrigt og udspekuleret har han ikke holdt sin langt mere praktisk tænkende Kone borte fra mig. Han lod, som om han var ganske sorgløs og fornøjet, ja, lo og spøgte endog for at skjule sin virkelige Stilling. Og da han fulgte os til Banegaarden, talte han endog om flere Bestillinger, han havde faaet. Ak, Fassera, der findes endnu brave, rettænkende — ja, næsten overdrevne rettænkende Mennesker, som blot desværre ikke kan holde Maade med deres Stolthed og Finfølelse, og som vurderer Pengene alt for højt —"

„Hvad mener du?"

„Nu, naar en er saa rig som jeg, og en anden, som jeg holder grumme meget af, og som af hellige Grunde staar mig lige saa nær som en Søn, sulter og lider Nød med samt sin Familie, saa skulde denne anden simpelt hen sige: Giv os af din Overflod, frels os fra Undergang ved Hjælp af dine mange Penge! Thi gode, brave, hæderlige Mennesker er meget mere værd end Penge!"

„Vilde det ikke være vel kommunistisk?"

„Nej, slet ikke. *Gode, hæderlige* fattige vilde *bede*, ikke *fordre*! Og gode, hæderlige rige vilde med Glæde give, thi *at give* er jo dog den skønneste af alle Jordens Glæder!"

„Du er et godt, uegennyttigt Menneske!"

„Og du er da heller ikke nogen udpræget Egoist!"

„Nej, Gud være lovet! Mit Kald har saa ofte og saa tydeligt vist mig, at Egoismen er Fader til Lavheden. Derfor gør det mig saa inderlig godt igen at se ind i dine Øjne og i dit Hjerte. Og det er mig en stor Glæde at kunne sige dig, at Enzios Kone fortjener din Tillid og din Højmodighed. Det er en ganske rigtig Følelse af dig, at du maa give *hende* din Gave, thi Enzios Stolthed og Ømfindtlighed er uberegnelig. Men Fru Silvia er praktisk, dygtig og stærk! Jeg kommer ikke nu fra Venedig, men fra Padua."

„Ja saa! Har du da besøgt Enzio og hans Kone?" udbrød Hein.

„Ja, af Hentydningerne i det Brev, hvori du kaldte mig hertil, fordi jeg var bortrejst, da du vilde besøge mig i Venedig, følte jeg mig tilskyndet til endnu engang at tage det unge Pars Hjem i Øjesyn og overbevise mig om, hvorledes de levede."

„Naa — og hvad saa du?"

„Før jeg rejste til Ariano, talte jeg med Tremelli, hans Nabo og Kunstfælle, som selvfølgelig misunder ham og i Virkeligheden er hans Fjende. Og denne Eftermiddag angrer jeg ikke."

„Men ved dette Ophold har du forsinket den Hjælp, som jeg vil sende dem."

„Ja, men jeg har ogsaa foreløbig forhindret Ariano i at udføre sin usalige Beslutning om at dræbe sig selv. Jeg lod nemlig, som om jeg kun besøgte ham for at gøre en Bestilling. Du skulde have set den straalende Glans i Arianos Øjne, da jeg bad ham om at udføre en Buste af Dante i Marmor til min lille Have. Naturligvis gav jeg ham straks Penge — foreløbig tre Hundrede Lire. Jeg er sikker paa, at han straks gav sig i Færd med Arbejdet, og da han mindst maa bruge nogle Uger dertil —"

„Vil du ogsaa kunne overbringe ham min Bestilling?"

„Ja — og Fru Silvia din Gave! Herregud, hvor vil den brave Kone ikke blive let om Hjertet! Dermed er jo al Nød for stedse forbi! Naar Enzio faar et Par Stenblokke, og hun har sin Tullio — som virkelig er et henrivende Barn — og sin lille Have, saa findes der ikke et lykkeligere Par paa Jorden. Det siger endog Tremelli; ogsaa han indrømmer virkelig, at Enzio ikke er nogen Effektmager, og at det virkelig er hans alvorlige Mening at ville dø."

„Hvoraf ved han, at Enzio er saa fortvivlet?" spurgte Baron Hein eftertænksomt.

Hans Ven saa skarpt paa ham.

„Ja, Enzio har naturligvis ikke udbasunet, at han vil tage sig af Dage for at frelse Kone og Barn fra at sulte ihjel. Det aner — nej, det ved kun hans Kone. Og hun har i sin bitre Nød betroet sig til Tremellis Kone."

„Det burde jeg have tænkt mig," sagde Hein smilende. „Fru Silvia handler og taler ganske impulsivt. Naa, hendes Mand behøver ikke at dø, for at hendes haardhjertede Familie skal forsone sig med hende. Men fortæl videre, — du kan jo nok tænke dig, at din Beretning interesserer mig i høj Grad."

„Jeg fik snart ud af Fru Silvia, som jeg traf i Vaskeballien — hvad der for øvrigt klædte den veronesiske Patricierdatter meget godt og ikke i mindste Maade bragte den kloge Fru Ariano i Forlegenhed —, hvorledes det stod til med hende og Enzio. Jeg afventede Enzios Hjemkomst, og jeg fandt ham saa sjælelig syg og ulykkelig som vel muligt og saa, hvor lettet han aandede op, da jeg gav ham min Bestilling. Jeg har altid erfaret, at Menneskene nødigt vil af med Livet. For Resten gik jeg snart efter. Jeg tænkte, at de Stakler var sultne —"

„Sultne — sultne!" mumlede Hein og pressede Tænderne sammen.

Fassera smilede venligt.

„Hvor du er lykkelig, at du for stedse kan beskytte disse Mennesker mod Nød og Elendighed!"

„Derfor er man jo rig."

„Jeg kunde ogsaa være rig, hvis Monte Carlo ikke var."

„Lider du endnu bestandig under din Spillegæld?"

„Ja, det gør jeg. Hin Aften for syv Aar siden har for Livstid gjort mig til en næsten fattig Mand. Ak, havde jeg dog blot den Gang kunnet modstaa min pludselig vaagnende Spillelyst, eller havde jeg dog blot ikke truffet den tjenstivrige Cechi, som gjorde det muligt for mig at spille videre. Saa vilde jeg den Dag i Dag have været lige saa anset som i tidligere Tid, og mine Nerver vilde have været lige saa sunde og stærke, som de engang var! Men de Par Timer ved Spillebordet har gjort mig til en nedbrudt Mand."

„Vist ikke, du er ikke nedbrudt, og du er lige saa agtet som før! Du bliver kun mindre søgt nu, fordi du selv har trukket dig tilbage."

„Jeg er bange for, at du tager fejl. Maa Folks Tillid til mig ikke rokkes, naar jeg mister Tilliden til mig selv? Og kan dette vanvittige Spilleraseri ikke komme over mig igen?"

„Nej, Lucio, det vil ikke mere ske i din Alder og efter den bitre Lære, du har faaet. Men — jeg hører nogen tale derinde," vedblev Hein og pegede paa Døren til Sideværelset, „Lena er allerede kommen tilbage, — det er godt, at alt er aftalt. Du rejser altsaa i Morgen tidlig?"

„Ja, jeg rejser saa hurtigt som vel muligt til Padua. I Dag er det den 16. April, — i Morgen Aften kan jeg være i Padua og tidlig om Morgenen den 18. hos Fru Silvia."

„Det er dog vel sikkert, at den Veksel, som jeg her for Nemheds Skyld har udstedt, er uangribelig med Hensyn til sin Gyldighed?" spurgte Baronen, men tilføjede hurtigt: „Men for Resten — skulde jeg end ikke personlig kunne indløse den, det vil sige, ikke personlig kunne hæve Pengene til Silvia, saa vil mine to Arvinger ikke gøre nogen som helst Vanskeligheder for en eventuel Formfejls Skyld. Saavel Poul som Lena vil i et og alt ære min Vilje."

„Ja, du har Ret, alene et Brev vilde være tilstrækkeligt for disse to. Men man kan ikke være for forsigtig. For Resten vil du vel selv overbringe Fru Silvia din højmodige Gave."

Baronen sukkede.

„Jeg er en svagelig Mand, og derfor vil jeg have disse Sager ordnede. Ringen og de tre Tusinde Franks giver jeg dig straks. Jeg tror, at den Bestilling, der er forbundet hermed, vil hæve Enzios sunkne Livsmod."

„Ja, det skulde jeg mene," svarede Fassera smilende. „Og min Dante vil ikke lide under denne nye Bestilling, thi Ariano er ikke blot Kunstner, han er ogsaa et samvittighedsfuldt Menneske. Man kan jo selvfølgelig ikke tænke sig en kærere Bestilling end den, du giver ham. Hans Moders Billede vil nok blive hans bedste Arbejde."

„Jeg glæder mig dertil. — Og nu er denne Sag jo i Orden, saa kan vi have en hyggelig Eftermiddag og Aften sammen — men ak, for Resten — det er tvivlsomt, om den bliver hyggelig!"

Baron Christian Hein til Heinsborg sukkede.

„Hvad er der?" spurgte Fassera.

„Ja, ser du, der er noget, som trykker mig meget, og som ødelægger mig Fornøjelsen ved mit Ophold her ved Rivieraen. Doktor Brauner, min elskværdige Rejseledsager og Læge —"

„Tager maaske sit sidste Hverv for strengt?"

„Aa nej, han plager mig saamænd slet ikke som Læge —"

„Men som hvad da?"

„Som en elskværdig og behagelig Mand."

„Du giver mig Gaader at gætte."

„Jeg skal straks løse dem for dig. Ludvig Brauner ledsager mig jo ikke alene. Lena er ogsaa med."

„Naa, saaledes. Du frygter for, at den rige, unge Baronesse og den formodentlig fattige, borgerlige Læge skal forelske sig i hinanden?"

„De har allerede gjort det! Og deres Kærlighed synes tilmed at være af ældre Dato end denne vor Rejse."

„Saa har du jo intet Ansvar! Og det er heller ingen Ulykke! Din nydelige Niece vil faa en intelligent, smuk og hæderlig Mand."

„Hun vil aldrig blive Fru Brauner, saa længe hendes Moder kan hindre det."

„Er den tidligere Grevinde Ilmen da saa adelsstolt?"

„Hun er saa hovmodig, at hun aabenbart ikke anser det for muligt, at Lena kunde forglemme sig i den Grad, at hun forelskede sig i en borgerlig Læge, og at denne Læge kunde forglemme sig i den Grad, at han hævede Øjnene til hendes Datter! Dersom hun ikke svævede i denne Vildfarelse, saa vilde hun aldrig have tilladt, at de begge to ledsagede mig. Jeg bærer altsaa Ansvaret for alt det, der kan komme ud af dette Samvær — og Aurelia kan være skrækkelig!"

„Jeg tror virkelig, du er bange for hende!"

„Ja, som for enhver ond Kvinde."

„Ak ja, de kan jo ikke alle være, som Carlotta var!"

„Nej — det er godt — og tillige sørgeligt."

„Og hvorledes stiller du dig til det unge Par? Du tager vel af Princip deres Parti?"

„Jeg er overhovedet af den Anskuelse, at man ikke skal træde forstyrrende mellem to Mennesker, hvis Sjæle har fundet hinanden. Man tør simpelt hen ikke forstyrre Sjælenes Harmoni."

„Er det da Tilfældet her?"

„Jeg er overbevist om, at her er Tale om en dyb, ren Kærlighed, ikke om tilfældig, overfladisk Forelskelse. Og derfor gør det mig ondt for dem begge."

„Hvorfor dog det? De oplever dog den herligste, skønneste Tid med hinanden —"

„Men det skønneste taaler allermindst Besudlelse, og denne rene, fine Kærlighed vil utvivlsomt blive besudlet, hvis Aurelia opdager den."

„Besudlet af en M o d e r?" sagde Fassera bittert, og Baronen tilføjede ikke mindre bittert:

„Ja, af d e n n e Moder, thi Aurelia er en meget lavt tænkende Kvinde og kan følgelig derfor ikke være en fintfølende M o d e r. Derfor vil jeg tale aabent og ærligt med Doktor Brauner og bede ham om at rejse hjem igen. Jeg har allerede fundet et Paaskud til denne pludselige Tilbagerejse. Efter hvad et Brev fra Poul nylig meldte, hersker der en heftig Skarlagensfeber-Epidemi i og omkring Dalbo. Der er den unge Brauners Nærværelse altsaa nødvendigere end her; thi hans Fader er allerede temmelig gammel og kan ikke tilfredsstille de forøgede Krav, der stilles til hans Arbejdskræfter. Ser du, derfor — — kom ind! Naa, det er jo min Lena! Hvor mange Butikker har du nu bestormet, mit Barn?"

Han strakte Haanden ud imod sin Øjesten, og da Lena lagde sin Haand i hans, drog han den unge Pige hen til sig.

„Se nu engang rigtig paa hende, Fassera! Er hun ikke fra Top til Taa en ægte Hein? Hun har ikke et e n e s t e Træk efter sin Moder!"

Den gamle Herre saa forskende paa Lena, der havde hilst paa ham med et yndigt Smil. Det yndige unge Ansigt var ikke absolut regelmæssig smukt, men alligevel overmaade indtagende, thi det var præget af Sundhed, Intelligens og Hjertensgodhed, og der var ogsaa Race i det, i dets fine Oval, den kraftige Hage, de fortryllende formede smaa Øren, de smukt buede Bryn og den høje, hvælvede Pande, omgivet af det tætte mørke, bølgede Haar.

Men det allersmukkeste i dette unge Ansigt var de mørke Øjne, der havde saa klart og dybt et Blik, at man fik Indtrykket af, at de allerede havde set saare meget.

„En ren, kysk Sjæl," tænkte Lucio Fassera. Saa sagde han højt: „Du har Ret, Christian; Baronesse Lena er en ægte Hein — og ogsaa i Hjertet, formoder jeg."

„Men det vilde slet ikke have været til min Skade, om jeg havde haft min Moders Ansigt, som var meget, meget smukt," sagde Lena. „Jeg ved nemlig meget godt, hvorledes jeg ser ud, og ikke sandt, Onkel, du har jo aldrig bildt dig ind at være en Adonis?"

Hun saa lystigt op paa Baronen, saa strøg hun kærtegnende hen over det Ar, der strakte sig over hans Pande helt op i hans graa Haar.

„Det Ar har rigtignok altid klædt dig godt," tilføjede hun hjerteligt og vendte sig derpaa om imod Fassera:

„Var Advokaten ikke til Stede, da min Onkel fik dette skrækkelige Saar?"

Fassera nikkede.

„Jo, jeg var. Vi kæmpede den Gang Side om Side, han som Officer i Linien, jeg som frivillig."

„Det maa være herligt at kæmpe for sin Overbevisning," sagde Lena sværmerisk.

„Ja — det er herligt," svarede Fassera og saa med en sælsom Alvor paa hende. „Undertiden maa Kvinder jo ogsaa kæmpe. — Men fortæl os nu om Deres Indkøb, kære Frøken."

„Der er ikke meget at fortælle om dem," svarede Lena. Der havde lagt sig en let Skygge over hendes før saa glade Ansigt. „Jeg havde nemlig ingen Penge at købe for."

„Ingen Penge?" spurgte Hein. „Havde du da glemt din Pung?"

Lena rejste sig hurtigt.

„Nej, det havde jeg ikke," svarede hun lidt forlegen, „men man kan dog ikke købe Kniplinger og Slør, naar man ser saa mange fattige Mennesker."

„Paa den engelske Promenade?" spurgte Fassera smilende.

„Nej, ikke der," svarede hun. „Jeg vilde absolut se det g a m l e Nizza, og saa fulgte Doktor Brauner mig derhen. Men nu lader jeg mig ikke mere udspørge. Jeg maa klæde mig om."

Med en yndefuld Hovedbøjning forlod hun Værelset.

„En ægte Hein!" sagde Advokaten smilende. „Jeg forstaar godt, at hun er din Øjesten."

„Hun har ogsaa vore Fejl."

„For Eksempel?"

„Vor Heftighed og vor Trang til at bekæmpe al Usandhed og Løgnagtighed."

„Kalder du det en Fejl?"

„Ja, det er en Fejl, naar denne Trang er forenet med Heftighed; saa bringer den kun liden Nytte, men skaffer os Fjender."

„Naturligvis. Usandhed findes overalt, og in-

gen holder af, at den smukke Maske rives bort fra et hæsligt Ansigt."

„Derfor hader Aurelia mig ogsaa."

„Hader din Svigerinde dig? Og saa overlader hun dig dog sin Datter?"

„Hun overlader hende til den rige Onkel. Du sagde for: 'den rige unge Baronesse' — men Lena vilde ikke være rig, dersom jeg ikke skaffede hende de nødvendige Midler dertil. Tilskyndet af sin Kone har min Broder levet langt over sin Evne. Hans Søn Poul har efter Faderens Død sat alle Kræfter ind paa at bringe Godset paa Fode igen. Nu er Forholdene saaledes, at de kan klare sig, men Rigdom er der ikke Tale om. Min Nevø har nu ikke flere Bekymringer. En Slægtning har for nylig efterladt ham og Lena en lille Formue. De to Søskende kan nu igen aande frit op efter den haarde Kamp, de har stridt. Det glæder mig især meget for Lenas Skyld, for hun har hjulpet godt med til at forbedre deres Finanser og bringe Heinsborg paa Fode igen. Hun var kommen til at se lidt bleg og mager ud, derfor tog jeg hende med paa Rejse."

„Naa — og Grevinden? Hvad har hun gjort for at hjælpe sine Børn?" spurgte Fassera med et sarkastisk Smil.

„Aurelia? Hun har bestemt Spisesedlen og lagt Kabaler. Hun har ogsaa fordrevet Tiden med i Forening med en Ungdomsveninde af sig — en Grevinde Plan, som bor i Nærheden af Dalbo, og som er Aurelias eneste Omgang — at skænde og klage over Pouls Snæverhjertethed og Gerrighed — men paa den anden Side vil hun ogsaa gerne have ham gift med en Datter af Grevinde Plan, en allerede noget afblomstret Kokette."

„Hun maa være en elskværdig Moder!"

„Hun er en skrækkelig Kvinde, forsikrer jeg dig!"

„Hvorledes er Forholdet til hendes Datter?"

„Meget, meget daarligt — fordi hun ikke kan prale med hende. Nogen egentlig Skønhed er Lena jo ikke, hun forstaar heller ikke at trænge sig frem i Forgrunden. Og siden hun arbejdede i Huset 'som et Tjenestetyende', har Aurelia mistet den sidste Rest af Godhed for hende. Hun mente, at Lena aldrig burde have glemt, at hun er en Hein og paa mødrene Side oven i Købet en Ilmen."

„Saa maa den unge Pige jo være meget glad over at være hos dig!"

„Ja — foreløbig er hun det!"

„Og vil det egentlig ikke falde dig let at vinde din Svigerinde for denne Forbindelse?"

„Ak, du kender ikke Aurelia! Hun er ikke alene hovmodig, hun er ogsaa brutal og simpel i sin Tænkemaade og aldeles borneret i sin latterlige Selvglæde. 'Grevinde Ilmen' — det er det Midtpunkt, hvorom alt og alle skal dreje sig, og den, som ikke vil det, er hendes Fjende. Naa — jeg har aldrig ladet mig spænde for hendes Triumfvogn — saa du kan jo nok forestille dig hendes Følelser for mig. Alene af den Grund, at jeg ønsker denne Forbindelse, vil hun være imod den. Hun vil hellere sætte Arveonkelen paa Døren end ikke at faa Ret. Det hører nemlig til en af hendes værste og mest udprægede Egenskaber, at hun altid vil have Ret."

„Ja, saa vil din Niece jo faa en haard Kamp at gennemgaa," sagde Fassera medlidende.

Hans Ven nikkede.

„Dersom hendes Slægtninge faar Nys om hendes Kærlighed, vil det blive en lang Række af Lidelser for hende. I dette ene Punkt har hun nemlig ogsaa Poul til Modstander. Desuden har Aurelia allerede en Mand til Lena, en Grev Lorm, et tvivlsomt Individ, for hvem hun mærkeligt nok har fattet stor Forkærlighed."

Baron Hein strøg sig sukkende over Panden og lænede sig udmattet tilbage i Stolen.

Nu kunde man se paa ham, at han var en svagelig Mand.

„Hvor forunderligt, at netop din ædle Broder skulde faa en saadan Kone!" sagde Fassera i en beklagende Tone.

Den anden smilede smerteligt.

„Ak ja, vi havde ikke Lykken med vore Koner! Jeg fik ikke den eneste, jeg attraaede, og han fik — Aurelia!"

Hein havde rejst sig.

Ogsaa Fassera rejste sig nu.

„Hvad mon der egentlig er det sørgeligste," sagde Advokaten, „ikke at opnaa Lykken — eller at have Ulykken i sit Hjem."

Hein lagde Hænderne paa sin Vens Skuldre og sagde, idet han saa ham alvorligt ind i Øjnene:

„Det ved jeg. Det er tusinde Gange bedre hele sit Liv igennem at længes efter en Kvinde, som i enhver Henseende er et Mønster for sit Køn, end at være bundet til en Kvinde, hvis smukke Ansigt har bedaaret os, men om hvem det lidt efter lidt gaar op for os, at hendes Hoved er hult som en Tromme og hendes Sjæl smaalig og lav. — Men kom nu, Fassera, Frokosten venter!"

II.

Den næste Morgen rejste Advokat Fassera. Hein fulgte ham paa Banegaarden med sine unge Rejseledsagere.

Fassera var synlig bevæget, da han tog Afsked med sin gamle Ven.

Han havde anbragt sin lille Rejsetaske, sit Rejsetæppe og sin Paraply i Nettet over Sædet og bøjede sig nu ud af Vinduet for at tale med dem, der stod paa Perronen uden for Kupeen.

Pludselig udbrød Baronen:

„Nu har du vel alt?"

„Ja vist — jeg har alt!" sagde Fassera beroligende til den nervøse Mand. Han stak Haanden i Inderlommen paa sin Overfrakke og trak en Tegnebog frem, som han viste Baronen, for derpaa straks igen at lægge den omhyggeligt tilbage i Lommen.

„Kan du nu ikke tabe den?" spurgte Hein.

Fassera rystede tavs paa Hovedet og pegede paa Indersiden af Frakken. Man kunde se, at Lommen, i hvilken Tegnebogen laa, var lukket med en Knap.

Ogsaa Doktor Brauner havde set det, lig som han ogsaa havde hørt de Ord, de to Herrer havde vekslet om Tegnebogen. Baronesse Lena vendte sig først nu igen om imod de to Herrer. Der var blevet anbragt en Patient i Toget, og det havde i nogle Minutter lagt Beslag paa hendes Opmærksomhed.

Hun havde altsaa ikke som Brauner gjort en Opdagelse, der, for saa vidt den ikke beroede paa en Fejltagelse, dog maatte vække nogen Forundring.

Brauner følte sig nemlig overbevist om, at det var Baronens Tegnebog, som Advokat Fassera tog med sig. Han havde set to Sølvbogstaver glimte paa det mørke Læder.

(Forts.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

Havde det ikke været et C og H?

Brauner troede bestemt at have set disse Bogstaver. Denne Tegnebog, der efter de to Herrers Ord og Bevægelser at dømme maatte indeholde noget meget vigtigt, bar i hvert Fald ikke Lucio Fasseras Navnetræk.

Den unge Mand undrede sig altsaa lidt og undrede sig endnu mere, da Fassera kort før Togets Afgang trykkede Baronens Haand og sagde:

„Jeg takker dig for din Tillid, du højmodige Ven! Om nogle Dage skriver jeg til dig. Og senere — naa, paa Gensyn! Baronesse, ogsaa Deres kære Haand maa jeg trykke endnu engang og ligeledes Deres, Hr. Doktor! Og jeg vil ønske Dem godt Mod for Fremtiden!"

Toget satte sig i Bevægelse.

Fassera vinkede ivrigt.

Samtidig trykkede han den venstre Haand mod det Sted, hvor Tegnebogen befandt sig. Maaske gjorde han det ubevidst — maaske vilde han dermed vise, at Tegnebogen var sikkert forvaret hos ham.

Nu gled Toget ud fra Perronen.

Baron Hein saa drømmende efter det.

Han smilede saa mærkelig glad.

Hvem gjaldt dette Smil?

Det tænkte ogsaa Lena.

Og Doktor Brauner tænkte hovedrystende paa, hvad Fasseras Ord vel skulde betyde — de sidste Ord, der havde gældt ham. Hvad havde han ment med det: „Godt Mod for Fremtiden!"

Den unge Læge rystede gentagende Gange paa Hovedet.

De kørte ikke tilbage til Hotellet.

Til Forundring for de unge Mennesker blev Baron Hein ude med dem hele Dagen, viste dem Nizzas smukkeste Punkter og foretog en Automobiltur med dem gennem den smukke Bys maleriske Omgivelser.

De unge Mennesker nød i fulde Drag de Skønheder, som Naturen her saa ødselt frembyder, og havde slet ikke Tid til at beskæftige sig med sig selv. I hvert Fald tænkte de ikke et Øjeblik paa, at Hein med en bestemt Hensigt for Øje havde saadant Hastværk med at vise dem Nizzas Herligheder.

Henimod Aften naaede de igen Hotellet, hvor Sebald, Heins Tjener, var i stor Uro og Bekymring for dem, navnlig for sin svagelige Herre.

Der var nemlig sket en stor Forandring i Vejret. Vinden, der i stærke Stød kom brusende fra Bjærgene, var kold og barsk, og den klare, blaa Himmel var stærkt overtrukken. Allerede undervejs havde de to unge Mennesker været meget bekymrede for Hein. Han lænede sig træt tilbage i Hjørnet af den elegante Vogn, som kørte temmelig langsomt. Den sidste Del af Køreturen havde været temmelig ubehagelig, fordi de kørte lige imod Vinden.

Derfor var de alle tre glade, da de efter et forfriskende Bad samledes ved Middagsbordet. Hein havde ladet sin Dagligstue opvarme og havde ladet Maden servere derinde.

Lena havde trukket de majsfarvede Silkegardiner for Vinduerne.

De var nu færdige med Aftensmaden, og det sirligt dækkede Aftensbord, som var blevet baaret derind, var igen blevet fjernet. Lena lagde et blødt Tæppe paa den Lænestol, som Doktor Brauner havde rykket hen til Kaminen til Baronen.

„Kom, Onkel, og gør dig det mageligt!" bad hun. „Du ser saa træt ud, ikke engang Vinen har varmet dig rigtig. Saa maa vi prøve, om Ilden kan gøre det."

Baronen satte sig ved Kaminen, og Lena bredte Tæppet over hans Knæ, medens Doktor Brauner hentede et lille Bord, som han satte ved Siden af ham, og paa hvilket han stillede en Karaffel med gyldenfarvet Sherry samt et fint slebet Glas og Rygerekvisitter.

„Naa, Børn, I forkæler mig jo!" sagde den ældre Herre smilende. „Og I synes jo at tro, at jeg er i Færd med at fryse ihjel, men saa galt er det dog ikke — trods det ubehagelige Omslag i Vejret!"

„Baronessen og jeg er dog lidt bekymrede for Dem," sagde Doktor Brauner. „Hr. Baronen har dog vist overanstrengt Dem i Dag; det tyder Deres Træthed og Afkræftelse paa."

„Vær blot ikke bekymret for mig, Doktor. Og De skal endnu mindre have Samvittighedsnag. De har jo flere Gange i Dag advaret mig mod Overanstrengelse; det er jo min egen Skyld, naar jeg ikke har fulgt Deres Raad, og De er ganske uden Ansvar. Men for Resten føler jeg mig ganske rask — saa rask, at jeg gerne vilde tale med Dem om noget, der ligger mig paa Hjerte."

„Som De vil, Hr. Baron."

„Disse Forretningssager vil ikke interessere dig, Lena."

„Vil det sige, at jeg skal gaa?" spurgte den unge Dame uden i mindste Maade at føle sig krænket.

Hein strakte Haanden ud imod hende.

„Ja, det mener jeg," sagde han og saa hende venligt ind i Øjnene. „Jeg formoder, at du ogsaa er bleven saa gennemrystet af Automobilturen, at du kan trænge til at hvile dig lidt. Ikke sandt, min Ven?"

„Jo, vist saa, Onkel. Men Klokken er kun otte. Maa jeg da slet ikke komme herind mere i Aften?"

„Jo vist, Barn. Jeg skal lade dig hente, naar vi er færdige."

„Hvad har I dog at tale med hinanden om?"

„Se, se! Hvor du er bleven nysgerrig! Det er noget nyt hos dig!"

Lena var bleven rød.

„Det er ogsaa dumt af mig," sagde hun. „Nu vil jeg slet ikke vide, hvad det er!"

Hun nikkede til Herrerne og gik.

Da Døren havde lukket sig efter hende, forandrede Heins Væsen sig pludselig; han saa trykket og forlegen ud.

„Det drejer sig naturligvis ikke om Forretningssager, men om en meget delikat Sag," begyndte han og saa op paa den forundrede og forventningsfulde unge Læge.

„En meget delikat Sag?" gentog denne og tog Plads paa en Stol, som Hein havde peget paa.

Han saa alvorligt og spørgende paa den gamle Herre.

Hein nikkede. Nu var han ikke længere forlegen.

„Det drejer sig nemlig om Dem og Lena," sagde han ligefrem.

Den unge Læges Ansigt blev blussende rødt. Det antog et Udtryk af Sorgmodighed og Bitterhed. Et Øjeblik sænkede han Øjnene, men løftede dem snart igen og saa alvorligt paa Baronen.

„Hr. Baronen synes maaske, at jeg ikke har opført mig rigtigt over for Baronessen?" spurgte han og knejsede ubevidst højt med sit Hoved.

Hein rystede smilende paa Hovedet.

„Det er slet ikke det, der er Tale om, kære Doktor," svarede han venligt, „men om, hvorledes min Fru Svigerinde vil forholde sig over for Deres Ønsker og Følelser. Og derfor, kære Brauner, maa jeg i Dag tale med Dem."

„Har Baronen — mærket — at —"

„At I føler jer draget til hinanden?" fuldendte Hein smilende Brauners stammende Sætning. „Ja, det har jeg mærket. Det vilde ogsaa have været underligt, om jeg ikke havde mærket det, thi eders Øjne, eders Miner, eders hele Adfærd har allerede i Begyndelsen af Rejsen røbet for mig, at I har hinanden kær. Og i Monte Carlo kom Sydens betagende Rus over eder. Da vidste jeg med Bestemthed, at jeg havde et elskende Par om mig. Selvfølgelig et nordisk elskende Par, der var i Besiddelse af tilstrækkelig Tilbageholdenhed til ikke straks at røbe sig for hele Verden. To Mennesker, der havde tilstrækkelig Selvbeherskelse til ikke —"

Hein holdt inde, han ledte efter det rigtige Ord.

Men han fandt det ikke saa hurtigt som Brauner, der hurtigt og lidt skarpt fuldendte Sætningen: „til ikke uden videre at give deres Hjerter deres fulde Ret. Ak, jeg har allerede gjort mig selv Bebrejdelser, fordi jeg atter og atter vendte tilbage til Heinsborg i Stedet for at tilbringe min Fritid andetsteds, og fordi jeg heller ikke denne Gang kunde beslutte mig til at blive i Wien, men rejste hjem. Hjem! Naa ja, vor Landsby er jo mit Hjem! Men — mon jeg altid havde længtes saa inderligt derefter, hvis Lena — hvis Baronessen ikke havde haft sit Hjem paa Slottet? Ak, Hr. Baron — det staar undertiden daarligt nok til med de nordiske elskendes Selvbeherskelse. Jeg kunde simpelt hen ikke modstaa denne Kærlighed. Maaske fordi jeg følte, at Lena ogsaa holder af mig!"

Brauners smukke Ansigt var som eet straalende Skær, da han sagde dette.

Baron Hein nikkede venligt til ham.

„Hr. Baron, De maa tro mig, naar jeg siger, at der endnu ikke er vekslet et eneste Ord om Kærlighed imellem os," vedblev den unge Læge.

„Jeg tror det."

„Og dog føler jeg," vedblev Brauner, „at Gud har bestemt Lena og mig for hinanden."

„Men Menneskene — Doktor?" henkastede den gamle Herre. „Den tidligere Grevinde Ilmen lige saa lidt som Poul vil vist ikke være enig med Gud, hvad denne hans Bestemmelse angaar!"

Doktor Brauner sukkede.

„Det ikke alene frygter jeg, men jeg ved det desværre ganske sikkert."

„Der vil altsaa komme en Kamp."

„Ja — en næsten haabløs Kamp."

„Under hvilken De vil lide mindre end Lena."

Den unge Mand bed Tænderne sammen.

„Vil ogsaa De, Hr. Baron, modsætte Dem vor Kærlighed?"

Hein rystede paa Hovedet.

„Fordi De er borgerlig?" spurgte han. „Eller fordi De ingen Rigdom har at byde Lena? De har jo for nylig været med mig i Padua. Der har De lært Enzio Ariano at kende. Han er Søn af en fattig, borgerlig Kvinde, som jeg har elsket i mange Aar, og som vilde have været min Lykke, dersom jeg havde kunnet hjemføre hende som min Hustru. Men jeg ved ikke engang, om Carlotta følte mere end Venskab for mig, thi vi to har ikke engang med Øjnene udtalt os for hinanden. Hun var jo en anden Mands Kone, og foruden Kærlighed følte jeg den største Agtelse for hende. Kære Doktor, naar man har følt det, som jeg har følt, saa er man ikke imod en Kærlighedsforbindelse mellem brave Mennesker. Fra min Side har De ingen Modstand at befrygte. Men alligevel raader jeg Dem til at rejse herfra meget snart — ja — endnu i Aften —"

Doktor Brauner var sprunget op.

„Hr. Baron!" mumlede han. „Hr. Baron!" Og hans Haand omklamrede Ryggen af Stolen.

Hein saa roligt op paa ham.

„Hvorfor saa bleg — hvorfor saa ophidset?" spurgte han roligt.

„Fordi De behandler mig som en Dreng!" vedblev Brauner. „Fordi De vil sende mig bort som en Tjenestekarl, som man ikke behøver at gøre saa mange Omstændigheder med —"

„Vil? Ja, men jeg kan jo ikke sende Dem bort, hvis De ikke vil gaa af Dem selv!"

Brauner lo bittert.

„Aa, naar De giver mig min Afsked, maa jeg jo simpelt hen rejse. De ved jo meget godt, Hr. Baron, at jeg for Tiden er pekuniært afhængig af Dem."

„De tager fejl. Dersom jeg af en eller anden Grund giver Afkald paa Deres Nærværelse her, saa er jeg jo forpligtet til at give Dem Honorar for hele den Tid, De skulde have opholdt Dem hos mig. De har jo for min Skyld —" Hein smilede godmodigt ved disse stærkt betonede Ord — „afslaaet den Stilling, der blev tilbudt Dem. Det vil derfor ene og alene være Deres frie Beslutning, hvis De afrejser endnu i Dag."

„Ja, men — hvorfor dog? Hvorfor skal jeg dog saaledes rejse over Hals og Hoved, naar De dog er tilfreds med mig og af Princip ikke har noget at indvende mod vor Kærlighed?"

„Stop, unge Mand!" sagde Hein alvorlig. „Jeg

har saare meget at indvende imod denne Kærlighed, saa længe den er haabløs — og det er den for Tiden. Og det maa netop være Dem allermest om at gøre at skaane Lena for alle de Lidelser og Kvaler, hun vil komme til at gennemgaa, naar hendes Broder og Moder bliver bekendt med denne Kærlighed. Det kan De dog vel indse?"

Den unge Læge lod det trodsigt løftede Hoved synke, og den gamle Herre vedblev:

„De kan let holde Dem uden for Skudvidde, thi der er intet, der tvinger Dem til at omgaas med Poul og min Svigerinde. Men Lena er værgeløs prisgivet til denne Kvinde, der oven i Købet slet ikke nærer moderlige Følelser for hende. Denne unaturlige Moder ønsker af mig endnu ubekendte Grunde bestemt, at Lena skal giftes med Grev Lorm. Det har De vel nok hørt noget om?"

„Ja. Baronessen omtalte det engang ganske flygtigt, men lo deraf. Men min Fader anser Grevens Frieri for alvorlig ment. Han ved ogsaa godt, at Fru Baronessen anser Grev Lorm for sin tilkommende Svigersøn."

„Men De gør Dem ingen Bekymringer i denne Henseende?"

„Nej, Hr. Baron — slet ingen! Lena vil aldrig blive Grevinde Lorm! Men — maaske heller aldrig — min Hustru!"

„Ikke nu — det er sikkert! Nu for Øjeblikket er der intet at gøre. Ikke før om tre Aar, naar Lena er myndig og kan raade frit over sig selv. — Men indtil da, kære Doktor, maa eders Kærlighed forblive en Hemmelighed for Poul og hans Moder, ellers vil Lena faa et Helvede paa Jorden — og det kan De dog ikke ville?"

Brauner rystede vemodigt paa Hovedet, medens han mumlede:

„Tre Aar! Tre Aar!"

Hein maatte smile.

Han klappede den unge Læge paa Skulderen og sagde:

„De vil ogsaa gaa — disse tre Aar. Desuden er der slet ikke andet for eder at gøre end at vente saa længe. Indtil da gælder det blot om at holde Lorm i Afstand! Naa, det skal jeg nok sørge for! Er Lena først fuldmyndig — saa hurtig Forlovelse og hurtigt Bryllup — lad mig blot sørge for det med! Det bliver naturligvis ogsaa min Sag, at Lena ikke gaar ind i Ægteskabet uden Formue. Det var blot det, jeg endnu vilde sige Dem, kære Doktor. Og saa til Slut dette: Jeg synes, at det simpelt hen slet ikke kan gaa an, at I længere lever daglig sammen. Men jeg vil ikke have, at I binder jer til hinanden. Er eders Kærlighed ægte, saa vil I ogsaa om tre Aar føle det samme som nu. Jeg ønsker altsaa meget, Doktor, at De rejser saa snart som muligt. Det vilde være det allerbedste, om De rejste endnu i Nat. Læs dette Brev. Det er fra min Nevø Poul og indeholder Forklaringen af, at De straks rejser hjem."

Hein rakte den unge Mand det Brev, hvori Skarlagensfeberepidemien blev omtalt. Poul skrev, at man nu i Dalbo trængte haardt til den unge Doktor Brauner, thi den gamle Doktor kunde næppe i Længden tilfredsstille de Fordringer, der blev stillet til ham.

„Jeg rejser naturligvis straks," sagde den unge Læge. „Min Fader er jo knap bleven helt rask efter sin slemme Reumatisme. Er Brevet kommet i Dag?"

„Nej, allerede i Gaar. Men jeg vilde dog gerne have vist Dem det skønne Nizza — derfor gjorde vi denne Udflugt i Dag. Og naar De rejser hele Natten, har De ikke forsømt meget. Men sig mig nu om det er mig, der sender Dem bort?"

„Nej — det er Omstændighederne, der kalder mig!"

„Nu vel! Men De vilde ogsaa være rejst uden disse Omstændigheder — ikke sandt, Doktor?"

Doktor Brauner betænkte sig et Par Øjeblikke, saa lagde han sin Haand i den gamle Herres og svarede:

„Ja, Hr. Baron! Jeg vilde være rejst alligevel. Det vilde til sidst være kommet til en Udtalelse mellem Lena og mig. Og Lena kan ikke lide Hemmeligheder. Fru Baronessen vilde snart have erfaret alt, og Lena vilde være kommen til at gaa meget igennem. Som det nu er, behøver hun ikke at tilstaa noget, hendes Ro vil ikke blive forstyrret, og jeg kan som før komme op paa Slottet. Jeg rejser endnu i Aften. Hvis jeg ikke tager fejl, gaar der et Tog til Genua Klokken ni."

Den unge Mand greb bevæget Baronens Haand og trykkede den varmt mellem begge sine Hænder.

„Hvor De er god, Hr. Baron! Hvor De er hjertensgod — ogsaa mod mig!"

Hein smilede hjerteligt til ham, og idet han gengældte det varme Haandtryk, sagde han spøgende:

„Men De vil vel nok tage Afsked med min kære Lena? Eller skal jeg maaske ikke lade hende kalde?"

Nogle Minutter senere fik Lena at vide, at Doktor Brauner øjeblikkelig maatte afrejse paa Grund af den Epidemi, der herskede hjemme i Landsbyen.

Hun blev jo nok noget bedrøvet og forstemt, men Brauners pludselige Hjemrejse forekom hende dog saa selvfølgelig, at hun ikke gjorde en eneste Indvending derimod.

Der var endnu Tid til, at de kunde sidde lidt sammen; saa pakkede Lægen sine Sager ind og gjorde sig færdig til at gaa.

Efter at de unge Mennesker havde taget en kort Afsked med hinanden, vekslede Baronen og den unge Læge endnu et Blik og et Haandtryk — og saa forlod Brauner dem.

Der herskede allerede stor Travlhed og et forvirret og livligt Røre paa Banegaarden, som ikke laa langt fra Hotel Verner.

Da Toget dampede ud fra Perronen, stod Doktoren ved Kupévinduet og saa ud over den klart oplyste By. Han sukkede dybt.

Hvor meget skønt og herligt kunde han endnu ikke have oplevet her i stille Lykke — og nu befandt han sig pludselig paa Hjemvejen — og lod Lykken blive tilbage!

Ja — Doktor Brauner havde Grund til at sukke! Og tilmed piskede Regnen mod Ruden, og Stormen hylede. Det var en meget ubehagelig Rejse, som den unge Læge nu tiltraadte. Han skulde ogsaa opleve en Begivenhed paa denne Rejse. Men helt optaget, som han var af sine egne Tanker, gjorde det usædvanlige, som Tilfældet lod ham blive Vidne til, saa lidt Indtryk paa ham, at han næsten helt glemte Begivenheden.

Næsten — thi i Virkeligheden havde han dog ikke glemt den. Det viste sig senere, at det skete af ganske bestemte Grunde pludselig igen stod klart for hans indre Syn.

Ofte trækker et Indtryk, vi har haft, sig ganske stille tilbage i en Krog af vor Hjerne for pludselig igen at dukke klart og tydeligt frem for vor Bevidsthed og — faar os til at handle.

III.

En stormfuld Nat var til Ende. Den 18. April var oprundet. Over Genua hvilede endnu Dæmringen, som varede længere end sædvanlig som Følge af en temmelig tæt Taage og tunge, mørke Skyer, som samlede sig over Havet. Havet, som endnu var i stærkt Oprør efter Stormen om Natten, kastede saa svære Bølger mod Havnebygningen, at man i vid Omkreds kunde høre dets Brusen og Brummen.

I første Klasses Ventesal paa Stationen Piazza Principe var der ogsaa et Menneske, som lyttede efter Bølgernes Rasen.

Det var en ældre Herre.

Han var kommen til Genua om Natten.

Han var steget ind i Monte Carlo. Da Toget holdt i Genua, var Herren straks gaaet ind i Ventesalen, hvor han gysende havde svøbt sig ind i sit Tæppe og trykket sig tæt op i en Krog, hvor han endnu befandt sig, da Morgenen begyndte at gry.

Foran ham paa Bordet stod en lille, flad Flaske, af hvilken han flere Gange skænkede Cognac i et lille Glas.

Han lod til at føle sig utilpas, denne ældre, blege Herre, og han maatte vistnok fryse stærkt, thi han drak hyppigere og hyppigere Cognac, og han saa ivrigt op, hver Gang Døren aabnedes for at lade nogen komme ind eller ud, hvad der ganske vist kun skete sjældent, thi i denne stille Morgentime var der endnu meget stille paa Banegaarden. Og den blege Mand i Krogen lyttede ogsaa ivrigt efter Havets Brusen og efter den Støj, som Rangeringen af de forskellige Tog ude paa Banelinien foraarsagede.

Klokken var et Kvarter i syv, og de første Passagerer til Hurtigtoget fra Nizza begyndte allerede at ankomme. Da styrtede en ung, af Skræk dødbleg Mand ud fra første Klasses Ventesal og raabte til den første, han mødte:

„Hvor bor der en Læge — skynd Dem — der er en, som har skudt sig derinde i Ventesalen!"

Den tiltalte, en Banefunktionær, saa først alvorlig forskrækket paa den unge Mand, saa nævnte han et Navn og en Adresse og løb hurtigt ind i Ventesalen.

Den unge Mand styrtede ud paa Gaden og løb alt, hvad han kunde, i den Retning, hvor den nævnte Læge skulde bo.

Banefunktionæren troede straks, at han var bleven holdt for Nar. Ventesalen var jo tom.

Men nej — den var alligevel ikke tom.

I en af Salens fjerneste Kroge, hvor Lyset kun meget sparsommeligt trængte ind, sad en Herre ved et Bord.

Man kunde ikke tydeligt skelne hans Skikkelse, der var indviklet i et Tæppe. Men den stive Hat, der bedækkede hans Hoved, røbede, at denne foroverbøjede Skikkelse tilhørte en Mand. Den unge Funktionær gik frygtsomt hen til den ubevægelige Figur og saa nu ogsaa den slapt nedhængende Haand og en Revolver, der laa under den paa Gulvet.

Den unge Mand drog et Lettelsens Suk. Thi han var nu ikke længere alene med den stille Mand. En Kollega af ham og nogle Arbejdere, som havde hørt, at der var hændet noget usædvanligt herinde, var fulgt efter ham. De stod nu alle omkring den døde Mand. De talte hastigt og bevægede sammen og tilkaldte straks efter en af de højere stillede Funktionærer.

Nogle Minutter efter denne Funktionærs Tilstedekomst befandt Selvmorderen og alt, hvad man havde fundet hos ham, sig inde paa et af Jærnbanekontorerne, og straks efter ankom den Læge, som det unge Menneske havde hentet, tillige med en anden Læge, som ogsaa var bleven tilkaldt.

Begge Lægerne traadte nu hen til Sofaen, paa hvilken man havde lagt den døde, og de kunde kun konstatere, at Manden maatte være død øjeblikkelig efter det Skud, han havde affyret mod sig selv.

„Øjeblikkelig" — ja, saaledes maatte det være, thi det stille Ansigt, hvis gullige Blegheð stak uhyggeligt af mod Sofaens sorte Læderbetræk, røbede ikke noget om gennemgaaede Smerter.

Efter at de to Læger havde opfyldt deres Hverv, blev Værelset afspærret, og det travle Liv paa Stationen fortsatte uforstyrret sin Gang.

Første Klasses Ventesal laa nu ikke længere saa stille og rolig som før.

Den var nu opfyldt af en stor Mængde rejsende. Ikke en af dem anede, at et Menneskeliv for nylig var endt herinde paa en uhyggelig tragisk Maade.

Der sad nu en ung Pige paa den Stol, paa hvilken Selvmorderen for nylig havde siddet.

Den smukke unge Pige saa meget lykkelig ud.

En ikke mindre smuk, meget elegant ung Herre havde netop rakt hende en prægtig Blomsterbuket, i hvilken hun smilende og yndigt rødmende stak sin lille Næse. Det var et Par Forlovede, og de var meget lykkelige. De tænkte ikke paa at dø og havde ingen Anelse om, at netop paa det Sted, hvor de nu nød deres Kærligheds Lykke, var et Menneske for faa Øjeblikke siden gaaet bort fra dette Liv.

*

Medens Livet saaledes paa Banegaarden gik sin normale Gang, samledes i det Værelse, hvor den døde laa, den Kommission, som i Hast var bleven sendt derhen af Øvrigheden, saa snart denne var bleven underrettet om den sørgelige Begivenhed.

Blandt andet var der hos Selvmorderen fundet en Visitkortlomme, i hvilken der laa omtrent et Dusin Visitkort, som lød paa Navnet „Lucio Fassera". Paa Kortene læste man ogsaa, at denne Fassera var Dr. juris og Advokat og boede i Venedig, i Calle Moisé.

Da ogsaa den dødes Linned var mærket L. F., antog man som en selvfølgelig Sag, at Selvmorderen var identisk med Advokat Fassera. Følgelig afgik der til den venetianske Øvrighed telegrafisk Meddelelse om, at Fassera havde dræbt sig selv i Genua, og man anmodede Øvrigheden om at give hans Familie Underretning herom og afsende en eller anden, som kunde identificere Liget.

Nogle Timer efter Afsendelsen af dette Telegram steg en ældre, mager lille Mand — en Funktionær hos det venetianske Politi, som kun blev benyttet til den Slags Hverv — op ad de noget mørke og stejle Marmortrin til et fordums Palads i Calle Moisé, som nu var beboet af borgerlige Lejere.

Den gamle Mand ringede paa Døren til Fasseras Bolig. En Tjenestepige aabnede Døren og meldte ham hos Fru Sarto, en Søster til Fassera, som havde

styret Huset for sin Broder, siden hun var bleven Enke.

Fru Sarto blev først helt forstenet af Rædsel over denne sørgelige Efterretning, men saa brød hun ud i høje Veklager, som den unge Tjenestepige ogsaa istemmede. Ogsaa de tre Kontorister, som var ansat paa Fasseras Kontor, og som nu blev hentede, tog Del i Kvindernes Jamren.

Da alle disse Mennesker vidste, at Fassera var rejst til Rivieraen, tvivlede de ikke et Øjeblik om, at den døde virkelig var Fassera, thi saa vel Beskrivelsen af ham som alt andet passede nøjagtigt. Kun var det dem uforstaaeligt, hvorfor Fassera skulde have begaaet Selvmord. Han havde ganske vist tit haft Anfald af Melankoli, men han havde dog aldrig talt om at berøve sig selv Livet.

Efter at den første Skræk var overstaaet, gjorde Fru Sarto sig straks færdig til at foretage en Rejse til Genua. Men alene vilde hun ikke foretage denne sørgelige Rejse, derfor bad hun sin Broders første Kontorist om at ledsage sig.

To Dage senere var den stakkels Fassera begravet paa den smukke Kirkegaard i Genua, og Fru Sarto vendte tilbage til Venedig med hans Dødsattest og de Ting, man havde fundet hos ham.

Men hun bragte ikke Løsningen paa hans gaadefulde Død med sig.

Blandt de Papirer, man havde fundet hos ham, havde der ikke været noget som helst, som kunde lede til Løsningen af denne Gaade. Der var ikke et eneste Ord, som kunde forklare den stakkels Kone, hvorfor hendes Broder havde berøvet sig Livet.

Men maaske gaves der dog en Forklaring af denne skrækkelige Kendsgerning!

Fru Sarto blev endnu sørgmodigere, endnu ulykkeligere, naar hun tænkte sig denne mulige Forklaring, og det voldte hende stor Sorg, da hun mærkede, at ogsaa hendes Ledsager gjorde sig sine Tanker derom.

Om Aftenen efter deres Hjemkomst sad Fru Sarto i sit hyggelige Værelse; men trods den lystigt brændende Ild i Kaminen og trods den varme Te, som hun netop havde drukket, for hun tit gysende sammen og stirrede med forgrædte og bedrøvede Øjne ud i den strømmende Regn, som allerede i nogle Dage havde berøvet Venedig hele dets Skønhed og Glans.

Lige over for Fru Sarto sad en ikke længere ung, fattig udseende Mand, som ogsaa havde en Kop Te foran sig. Det var første Kontorist hos hendes afdøde Broder, Annibale Vittorio dei Romanci. Han var en Efterkommer af den berømte bolognesiske Retslærde Rolandino dei Romanci. Han besad imidlertid intet af sin Stamfaders Berømthed — men til Gengæld en svagelig Kone og fem Børn.

Annibale Vittorio havde netop udstødt et dybt Suk.

Fru Sarto saa spørgende op paa ham. Der bredte sig en dyb Rødme over Mandens gulblege Ansigt, og hans magre Haand greb efter Tekoppen. Men det skete kun af Forlegenhed. Det vidste Fru Sarto godt, derfor lagde hun sin Haand oven paa hans og sagde:

„Tal kun rent ud, Romanci. Jeg ved meget godt, hvad De vil sige. Og jeg længes ogsaa efter en bestemt Udtalelse."

Manden saa nogle Øjeblikke alvorligt paa hende, saa bøjede han sig hen imod hende og spurgte sagte:

„Tænker — tænker De ogsaa paa — paa det?"

Fru Sarto nikkede.

Nu udviklede der sig en kort, med dæmpet Stemme ført Samtale imellem dem.

„Souper-Regningen fra Monte Carlo, som vi fandt i Advokatens Overfrakke, bragte mig paa denne Formodning," sagde Kontoristen.

„Mig ogsaa — mig ogsaa," mumlede hun, og lidt efter tilføjede hun: „Mon han havde mange Penge hos sig?"

Romanci trak paa Skuldrene.

„Og mon det —" Fru Sarto standsede.

„Mon det var hans," vilde hun have sagt, men hun kunde ikke faa de skrækkelige Ord over sine Læber. Men de stod tydeligt at læse i hendes Øjne, og Romanci forstod hende. Han smilede bittert og sagde:

„Skal ens Brøde da altid forfølge en? Endog De, Fru Sarto, kan ikke glemme, at han engang er bleven greben af Spilleraseriet og næsten gik til Grunde derved!"

„Kan De da glemme det?" mumlede den blege Kone sørgmodigt.

Han rystede paa Hovedet.

„Nej, ogsaa jeg maa tit tænke derpaa — og nu oftere end nogen Sinde før. Men jeg kan ikke tro, at han skulde have spillet fremmede Penge bort! Aa nej, Fru Sarto, det maa De heller ikke tro!"

Fru Sarto brast i en krampagtig Graad.

„Gud og Lucio tilgive mig, hvis jeg gør ham Uret med denne forfærdelige Tanke. Men — husker De, hvilket Hastværk han pludselig havde med denne Rejse? Hvor ophidset han var — og at han slet ikke vilde sige noget om Maalet for eller Øjemedet med sin Rejse? Det var, som om der var noget, der drog ham bort fra os. Efter alt, hvad der er sket, og efter, at jeg ved, at han har været i Monte Carlo, ligger det saa ikke nær for mig at tænke mig Muligheden af, at Spillelidenskaben igen var vaagnet hos ham? At han har spillet — haft Uheld med sig — og derefter har søgt Døden?"

„Fru Sarto, De kan maaske have Ret i meget af det, De siger — men hvis De tror, at han ogsaa har gjort sig skyldig i noget, hvorved han har mistet sin Ære, saa har De ikke Ret! I Morgen kommer Kommissionen — den vil nok konstatere, at De ikke i den Henseende har Aarsag til Frygt, at alt er i Orden med hans Klienters Depoter, og at De, i det mindste hvad det angaar, kan være ganske rolig. Jeg er det allerede, omendskønt ogsaa jeg tror, at han har begaaet Selvmord af Skam og Anger. Ja, Fru Sarto — ogsaa jeg tror, at han har spillet, at han har følt, hvor stor en Magt denne Lidenskab endnu havde over ham — og at han derfor i Fortvivlelse har taget sig selv af Dage."

Efter disse Ord, som Romanci udtalte med den dybeste Alvor og fuldeste Overbevisning, herskede der i lang Tid Tavshed mellem ham og Fru Sarto. Endelig rejste Romanci sig, bukkede for Fru Sarto og gik

Han havde ikke rakt hende Haanden, thi han var vred paa hende.

Kendte hun — Søsteren — da virkelig sin Broder mindre, end han havde kendt sin Chef?

Hun tiltroede Fassera en Æresløshed, medens han i det højeste tiltroede ham en Svaghed — en Svaghed, der tilmed var bleven frygtelig sonet.

Annibale Vittorio dei Romanci gik denne Gang meget stift ud af det Værelse, i hvilket han allerede i mange Aar havde tilbragt saa behagelige og hyg-

gelige Timer med sin stille, elskværdige Principal og hans ikke fuldt saa stille og heller ikke fuldt saa elskværdige Søster.

Han imødesaa med stor Ro den næste Dag. Og denne Dag gav ham Ret.

Den retslige Undersøgelse af Depoterne, som skete efter Fru Sartos Ønske, gav det Resultat, at der ikke var Tale om noget Tillidsbrud fra Fasseras Side.

Man gik i Venedig meget let hen over dette Dødsfald — Fassera blev snart glemt. Kun to tænkte endnu næsten hver Time paa ham, og det var hans Søster og hans første Kontorist. Ofte sad de sammen og talte om Livets Gaader i Almindelighed og især med dyb Sorg om Dødens Gaader — om den Gaade, som Fassera havde givet dem at løse, og som ingen af dem kunde løse.

IV.

Da Baron Hein til Heinsborg sammen med Lena og den unge Doktor Brauner tiltraadte Rejsen til Rivieraen, var den unge Læge fulgt af sin Søster Hedvig kørt til Stationen i den gamle Doktor Brauners Vogn, medens der fra Slottet Heinsborg var kørt en firspændig Ekvipage, hvori Baron Christian, Lena og hendes Broder Baron Poul sad.

Da Hurtigtoget havde bortført de tre rejsende, begav Baron Poul og Frk. Brauner sig igen til deres Vogne, der ventede uden for Stationsbygningen.

Baronen, som havde hilst paa Stationsforstanderen, og som derved var bleven lidt opholdt, kom først hen til Vognen, da Hedvig allerede havde strammet den smukke isabellafarvede Hests Tøjler for at køre bort.

Josef, Baron Heins Kusk, holdt Vogndøren aaben for den unge Baron, og Hedvig tilraabte ham en Afskedshilsen, men Poul gjorde et afværgende Tegn til sin Kusk og traadte hen til den unge Pige.

„De vil dog vel ikke lade mig være alene med min Afskedssmerte, Frk. Hedvig," raabte han muntert. „Det passer daarligt til den Samaritanerinderolle, som De spiller saa udmærket. Nej, nej, Frk. Hedvig, De maa lade mig køre med!"

Paa sin hurtige, raske Maade svang han sig op paa det andet Sæde i den lille Vogn og raabte til sin Kusk:

„De kan godt køre hjem!"

„Ja, men jeg kører ikke hjem straks," sagde Frk. Brauner hurtigt. „Jeg skal først til Egeberg for at bestille Honning."

„Til Egeberg? Det er udmærket! Jeg har nemlig ogsaa noget at gøre i Egeberg," svarede Baronen. „Jeg maa dog engang se, hvorledes den gamle Bernau har det."

„Det er vist meget nødvendigt!" tænkte Josef smilende. Han lagde Haanden til Hatten, svang sig op paa Bukken og kørte bort.

Baronen havde taget Pisk og Tøjler ud af Hedvigs Haand. Han lod den første glide hen over Ryggen af Hesten, hvorpaa denne straks satte sig i Bevægelse.

Den løb rask og livlig hen mellem den saftiggrønne Vintersæd, som allerede var skudt godt i Vejret, og forbi prægtige Engmarker. Og da de havde naaet Sidevejen, som førte til Egeberg, omgav Bjergskovene til højre og venstre de to unge Mennesker, som sad tavse ved Siden af hinanden, og hvis stille, alvorlige Ansigter ikke passede til den venligt smilende Natur. Ja, de sad ganske tavse — thi ogsaa Baronen havde tabt Lysten til at tale, fordi han kun fik korte, Enstavelsessvar af sin smukke Ledsagerske.

„De er jo virkelig meget underholdende i Dag, Frk. Hedvig?" sagde han efter en længere Pause.

Hun saa op paa ham og svarede ironisk:

„Tror De maaske, jeg er kørt til Egeberg for at underholde Dem? Jeg har nemlig virkelig noget at gøre der."

„Jeg ogsaa."

„Nej. Det er kun et Lune af Dem, at De kører med."

„Tror De?" sagde han, og hans Øjne søgte hendes, medens han sagte vedblev: „Tror De virkelig det, Hedvig? Kunde De dog ikke blot for een Gang tro, at jeg meget, meget gerne vilde være sammen med Dem?"

Om Hedvigs Læber spillede et bittert Smil, som dog straks igen forsvandt. Fuldkommen rolig mødte hun hans Blik, og lige saa rolig lød hendes Stemme, da hun sagde:

„Jeg ved godt, at De gerne vil være sammen med mig — jeg er jo ogsaa glad for Deres Selskab —"

„Hedvig!" raabte han glad og greb hendes Haand, som hun ikke trak tilbage.

„Og dog kalder jeg det med Rette et Lune af Dem, at De er kørt med," vedblev den unge Pige. „Deres Beslutning var alt for hurtig fattet og udført til at være udsprunget af andet end et — mig ubehageligt Lune."

„Er denne Køretur Dem da ubehagelig?"

„Ja — det hører De jo."

„Hvorfor lod De mig ikke allerede mærke det paa Stationen?"

„Gav jeg da ikke tydeligt nok mit Mishag til Kende?"

„Nej, jeg mærkede det ikke — De skulde have gjort det tydeligere."

„Over for Josef? Over for Banefunktionærerne og Arbejderkonerne, som stod rundt om os?"

„Hvad vedkommer alle disse Mennesker os?"

„Jeg finder det ikke ligegyldigt, hvad de tænker om mig."

„Hører De ogsaa til de snerpede Kvinder?"

„Nej, men jeg hører til de Kvinder, der ikke holder af, at Folk beskæftiger sig for meget med dem og deres private Affærer. Kort og godt: Kære Baron, mit Rygte er mig ingenlunde ligegyldigt!"

„Men er jeg da en Don Juan? Kan min Ledsagelse da kompromittere en ung Dame?"

„Aa ja. Naar man — som for Eksempel i dette Tilfælde — ser Dem alt for ofte i Selskab med den paagældende Dame. Jeg hører ikke til Deres Kredse —"

„Aa — De har alt for ringe Tanker om Dem selv," afbrød han hende ivrigt.

„Ringe Tanker?" spurgte hun forbavset. „Jeg ved, at jeg er et nyttigt Medlem af min lille Kreds, medens mange Damer kun er kostbare Medlemmer af Deres. Men, Hr. Baron," vedblev hun hurtigt, „om dette Emne vil De, Aristokraten, og jeg, den borgerlige Pige, vist aldrig blive enige — lad os derfor ikke dvæle længere derved."

„Men hellere vende tilbage til det andet behagelige Emne," svarede han spottende. „Ønsker De maaske, at jeg skal stige af for ikke at kompromittere Dem mere?"

Han rakte hende Tøjlerne.

Men nu lo Hedvig muntert.

„Bliv De kun siddende, Hr. Baron. Nu ser jo kun den tavse Skov os. Den sladrer ikke om, at den højvelbaarne Hr. Baron gør den jævne Lægedatter den store Ære at nedlade sig til hende.“

„Hedvig — hvorfor denne Haan?“ spurgte han nu virkelig krænket.

Hun lo igen muntert og sagde:

„Min Haan er ikke rettet imod Dem. De er jo et godt, elskværdigt Menneske — fraregnet nogle faa højvelbaarne Narrestreger, som heller ikke De kan lade være med.“

„Hvem er det da, De er saa opbragt paa?“

Hun saa nogle Øjeblikke eftertænksomt hen for sig og saa ham derpaa aabent ind i Øjnene.

„Det er nødvendigt, at vi engang taler derom. Det er Deres Moder, jeg er opbragt paa!“

„Hun har nu engang sine Griller!“

„Ja saa! De ved det altsaa allerede!“

„Hvilket?“ spurgte han forlegen.

Hedvig lo ham op i Ansigtet.

„Aa, hvor De bliver rød! Nu vilde De ønske, De var langt herfra — ikke sandt? Men behold De blot Tøjlerne. Nu er jeg meget tilfreds med, at De er her. Jeg er altsaa opbragt paa Baronessen, thi jeg fortjener ikke, at hun paadutter mig, at jeg gør Jagt paa Dem!“

„Har hun antydet det?“ mumlede Poul og stirrede forlegen ind i Hedvigs lynende Øjne. „Har hun virkelig antydet det?“

„Ikke antydet, Baron, hun har sagt det med rene, klare Ord til Birkedommerens Frue!“

„Og hun har fortalt Dem det? — Den fordømte Sladder!“

„Ja, rigtig!“ svarede Hedvig skarpt. „Men Birkedommerfruen har ikke sladret, hun har kun handlet ganske rigtigt i at advare mig.“

„Hvad vil De gøre?“

„Alt muligt for at gøre en Ende paa denne Bagtalelse.“

„Hvorledes vil De bære Dem ad? Jeg hjælper Dem selvfølgelig!“

„Hvorledes det?“ sagde hun spottende. „Hvad kan De gøre ved den Sag?“

„Jeg kan gøre noget meget afgørende!“ sagde han og saa hende fast ind i Øjnene. Hans Øjne flammede, hans Ansigt farvedes af en klar Rødme, og hans smukke Mund smilede sejrssikkert.

Hedvig havde forstaaet ham. Hun blev bleg, — saa aabnede hun hurtigt igen sine fast sammenpressede Læber og smilede sarkastisk.

„Hvad kan De gøre?“ sagde hun. „Sætte en Farce i Scene for at redde min Ære? Gøre mig et Ægteskabstilbud over for Vidner, for at jeg med et højt og hørligt 'Nej' kan bevise, at jeg ikke har gjort 'Jagt' paa Dem? Det vilde være en mageløs Underholdning for hele Egnen — — Hr. Baron!“

De sidste Ord udraabte hun næsten forskrækket, thi hun følte pludselig, at hans Arm lagde sig fast om hendes Liv, og hun hørte hans Stemme sige tæt ved sit Øre:

„Hedvig, vilde De da sige 'Nej'?“

Hun gjorde sig rask fri for hans Arm og rykkede sig saa langt bort fra ham, som hun kunde. Hendes Øjne lynede næsten truende imod ham, og hendes Ansigt var meget blegt — lige saa blegt som hans, der udtrykte Forlegenhed og Smerte.

Hesten, som hidtil havde travet ret mageligt af Sted, holdt nu ganske stille; thi Hein havde sluppet Tøjlerne, og den lille Hest gjorde sig nu til gode med den herlige friske Kløver, der voksede langs Vejen.

De to unge Mennesker lagde ikke engang Mærke til, at Vognen holdt helt stille, thi de var aldeles optagne af dem selv og deres egne Tanker.

„Hedvig — kære Hedvig — svar mig,“ bad Hein med skælvende Stemme og tog blidt hendes Haand. „De hader mig jo dog ikke — gør De vel? Nu lyver Deres Øjne, Deres ellers saa oprigtige Øjne. De vil ikke sige 'Nej' — hverken nu eller senere — naar jeg spørger: 'Hedvig, vil De blive min Hustru?'“

Hun trak sin Haand ud af hans, og hendes Ansigt var endnu blegt og hendes Blik skarpt, men hendes, ham saa uforstaaelige Sindsoprør begyndte at lægge sig. Efter et dybt Aandedrag strakte hun sin Haand ud imod ham og sagde med et bedrøvet Smil:

„Jo, jeg vilde sige 'Nej'. Altid vil jeg sige 'Nej' — i Dag og i Morgen og om tusinde Aar — naar De, Baron, gør mig dette ene Spørgsmaal. Thi saa vel i Dag som i Morgen og om tusinde Aar vil jo bestandig det staa imellem os — det, som har staaet imellem os i næsten fire Aar, og som endnu staar imellem os og skiller os som en høj Mur eller en dyb Afgrund!“

„Men, Hedvig, De fantaserer jo! Denne høje Mur — denne dybe Afgrund eksisterer ikke!“

„O jo — for mig og ogsaa for Dem. De har blot glemt det, Hr. Baron!“

„De taler i Gaader. Det plejer De jo dog ellers ikke,“ sagde han næsten vredt. „Jeg har i Dag for første Gang lagt Mærke til, at ogsaa De kan være koket, at ogsaa De ved, hvad der ægger og ophidser en Mand.“

Hedvig lo spottende.

„Aa ja — det ved ogsaa jeg! Jeg har omgaaedes tilstrækkeligt med fornemme Damer til at vide, hvorledes man bærer sig ad med at tiltrække sig Mændenes Opmærksomhed! Men jeg bryder mig blot ikke om at gøre nogen opmærksom paa mig!“

„Men De tvinger mig dog til at tænke paa den Gaade, De har givet mig at løse!“

„Gud bevare mig! Jeg hverken vil eller kan tvinge Dem til noget. Jeg beder Dem ikke engang om hverken at forsvare mig over for Deres Fru Moder eller prøve paa at rense mit Rygte i Deres og Deres Standsfællers Kredse.“

„Jeg vil alligevel gøre, hvad der er min Pligt,“ svarede han ivrigt.

Hedvig greb Tøjlerne og sagde haardt:

„Lad blot være! Hvad vilde ogsaa Deres Forsvar udrette? Man vilde smilende høre paa Dem — og alligevel tænke ondt om mig! Hverken De eller endnu mindre jeg vilde vinde noget ved, at De forsvarede mig.“

Han nikkede.

„Ja, saaledes er det desværre,“ mumlede han og tilføjede vredt: „Men hvad kan jeg da gøre for at skaffe Dem Satisfaktion — naar jeg ikke, som De kalder det, maa opføre denne Farce?“

„De kan intet — slet intet gøre!“ sagde Hedvig og saa roligt smilende ind i hans funklende Øjne. „Jeg maa hjælpe mig selv.“

„Men hvorledes?“

Han havde bøjet sig langt frem for at kunne se

hende ind i Ansigtet. Mon han anede, hvor megen Smerte og Længsel, hendes Øjne udtrykte?

Hedvig nikkede venligt til ham og lod Hesten løbe igen. Men hun gav ham intet Svar. Hein rettede sig sukkende op.

I dette Øjeblik var han utilfreds med hende, med sig selv og den hele Verden.

„Nu er jeg ved Maalet,“ sagde den unge Pige og pegede paa en Bondegaard, der blev synlig ved en Drejning af Vejen. „De gaar altsaa til Bernau? Skal jeg vente paa Dem? Men jeg er straks færdig!“

Han saa paa hende og rystede forbavset paa Hovedet.

„Vil De da tage mig med igen?“ spurgte han.

„Ja — hvorfor ikke? Nu er det jo dog lige meget, om jeg kommer hjem alene eller med Dem!“

En halv Time senere kørte de to unge Mennesker igen gennem Skoven.

Nu holdt Hedvig Tøjlerne, og hun lod Hesten strække godt ud. Samtidig fortalte hun ivrigt om det Held, hun havde haft med sine Planter, siden hendes Fader havde ladet indrette et lille Drivhus til hende som en Gave paa hendes sidste Fødselsdag.

Ellers plejede Baron Hein, som selv var en stor Haveelsker, at vise ivrig Interesse for den Slags Ting; men i Dag var han meget adspredt, saa adspredt, at han midt i hendes Beretning pludselig spurgte:

„Mon vi ikke nu skulde lade den gamle Drejer-Kattys Hytte tække?“

Hedvig saa smilende op paa ham. Hun havde netop fortalt ham om sine Roser.

„Hvorledes kan mine Roser bringe Dem til at tænke paa den gamle Katty?“ spurgte hun.

Nu maatte ogsaa Hein smile.

„Denne Tankegang er ikke saa urimelig, som det kan synes,“ svarede han. „Naar Roserne begynder at blomstre, saa er det dog den skønneste Tid, og kun i den skønneste Tid af Sommeren kan man begynde paa Tækning. Det var min Tankegang. Mon jeg ikke nu skulde sende den gamle Kone Træværket?“

„Og Tækkemanden og Pengene og alt det andet gode, som De saa rigeligt giver hende,“ sagde Hedvig blødt og trykkede hans Haand.

„Det er jo dog kun, hvad enhver vilde gøre!“ sagde Hein afværgende.

„Ikke alle har Vilje dertil,“ svarede den unge Pige. „Men for Fremtiden kan jeg ikke mere være Dem behjælpelig ved Deres velgørende Foretagender.“

„Hvorfor ikke?“

„Fra i Gaar af har jeg grundig mistet Lysten dertil. Jeg kan ikke udholde at blive bagtalt. Og jeg indser, at det, Deres Moder sagde, kan have nogen Berettigelse. Derfor maa det have Ende. — Ingen — ikke een skal herefter med Sandhed kunne sige, at jeg —“

„At De mødes med mig hos Sognets fattige?“

„Ja, netop!“ svarede hun trodsigt.

„Er denne 'ene' ikke et bestemt Menneske?“ spurgte han med pludselig vaagnende Skinsyge.

„Og om saa var?“ spurgte hun.

„Saa har jeg ingen Ret til at spørge,“ svarede Baronen og saa forbi hende.

De talte nu ikke mere sammen, forend de naaede Doktorhuset. Da Hein rakte Hedvig Haanden til Afsked, saa han hende fast ind i Øjnene og sagde:

„Det, De før sagde om den høje Mur og den dybe Afgrund har vel en vis Betydning, men den er desværre ganske dunkel for mig. Vil De ikke i denne Henseende hjælpe lidt paa min stakkels, svage Hjerne, Hedvig? Det er mig meget, meget magtpaaliggende, at alt bliver klart imellem os.“

„Jeg smiler kun,“ svarede den unge Pige sagte, „fordi vor Værtinde, der ingenlunde er utilbøjelig til Sladder, netop staar uden for sin Dør. — Nu vel da, jeg skal sige Dem alt. Endnu i Aften skal jeg skrive til Dem. Hans vil bringe Dem de Bøger, som De har laant mig. I første Bind af Leuni vil De finde mit Svar.“

„Og saa vil Muren blive nedrevet — og Afgrunden udfyldt?“

„Nej, aldrig! Det kan man kun gøre med Stenmure og Afgrunde af Jord — men ikke med saadanne Mure og Afgrunde, som Ord har dannet!“

„Ord — det er altsaa kun Ord, der staar imellem os?“ jublede han.

„Ja, kun Ord,“ svarede hun. „Men bag disse Ord staar de dybeste og inderligste Overbevisninger — og over dem kan der ikke slaas Bro. Se saa, Hr. Baron, nu maa De lade mig gaa ind i Huset. Opvartningspigen staar nu ogsaa uden for Krodøren!“

Hedvig smilede bestandig.

Medens Hein endnu dybere end ellers tog Hatten af for hende, forsvandt hun ind i Huset.

Baronen gik meget eftertænksom videre. Det lykkedes ham i Løbet af Dagen at undgaa sin Moder og omtrent ogsaa alle de andre af Slottets Beboere.

Omtrent Klokken syv bragte Hans en Pakke Bøger fra Doktorens Hus.

Frederik, Heins Tjener, modtog Pakken og bar den ind i Biblioteket.

Tilfældigvis traadte hans Herre samtidig med ham ind i det store, smukke Biblioteksværelse og tog uden videre Pakken fra ham.

„Vær saa god at hente mig et Glas Vand,“ sagde Hein, og Frederik gik straks efter det forlangte.

Da han kom tilbage, laa Pakken allerede aabnet paa Bordet, — men Baronen var ikke mere i Biblioteket.

Saa bar Frederik det ønskede Vand ind i Heins Dagligstue, og der sad hans Herre igen ved sit Skrivebord og gennemsaa nogle Papirer, som laa paa det.

Frederik stillede Bakken med Glasset paa Bordet.

„Er der mere, Baronen ønsker?“

„Nej Tak.“

Frederik gik.

Da holdt Hein straks op med at gennemse Papirerne, stak Haanden ned i sin Lomme og trak det Brev op, som Hedvig havde sendt ham.

Det laa i en graa Konvolut, som duftede ganske svagt af Lavendler, af denne gammeldags Blomst, som Hedvig elskede, og som hun dyrkede rigeligt i sin Have.

Der manglede ikke meget i, at Hein havde trykket den graa Konvolut til sine Læber.

Men han gjorde det dog ikke.

Han kom i rette Tid i Tanker om, at han var fyldt syv og tredive Aar og endnu aldrig havde følt Lyst til at kysse hverken graa eller andre Konvolutter, saa at det dog nu var for sent at begynde paa den Slags overdrevne Følsomheder.

Han lagde altsaa Konvolutten paa Bordet, skar den forsigtigt op med sin vaabenprydede Sølvpapirkniv og tog Indholdet ud af den.

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

Det var ikke noget Brev. Det begyndte og endte ikke som et saadant, men bar denne Overskrift:

„Racefordomme.

Handlingen foregaar i den røde Salon paa Slottet Heinsborg for 4 Aar siden efter en Soupé.

Paa Hjørnebordet staar Vin, Likører og Rygerekvisitter.

Personer: Baron Poul Hein — Grev Egon Lorm.

Første og eneste Scene.

Vinduet i Salonen samt det i det tilstødende, grønne Værelse staar aabent.

Paa den Tid, da Handlingen foregaar, er kun Hedvig, Landsbylægens Datter, til Stede.

Baron Pouls Søster, der ogsaa har været til Stede, er gaaet for at hente et Sjal til sin Veninde — Baronesse Lena er virkelig Landsbylægens Datters Veninde — for at beskytte hende mod Aftenkulden paa Hjemvejen.

Hedvig læser imidlertid Digte af Lorm.

Men snart holder hun op at læse for at lytte til de to Herrers Samtale, der pludselig er bleven meget højrøstet og ivrig.

Grev Lorm, en lidt aldrende Laps, siger læspende og med en ubehagelig Latter:

'Naturligvis giftede Mucki sig ikke med hende! Det vilde jo have været topmaalt latterligt! Men det har den unge Pige vel heller ikke bildt sig ind!'

Baron Poul svarer leende:

'Forhaabentlig ikke. Men det skal være ganske utroligt, hvad disse borgerlige Piger kan bilde sig ind, de Fordringer, de kan gøre. Mama fortæller, at —'

Men Hedvig fik ikke at vide, hvad Mama havde fortalt Baron Poul, thi Grev Lorm afbryder ham:

'Man skal holde paa Racen — paa Racen! Vi og vore Lige, som har vore seksten Aner, kan dog virkelig ikke gifte os med en saa jævn Pige — det vilde jo være det samme, som om en Europæer vilde tage en Kvinde af den gule eller røde Race til Ægtehustru — eller maaske en Negerinde eller en Mor eller Botokudinde —'

Her opgiver den ikke særlig folkekyndige Indehaver af de seksten Aner Sammenligningerne. Baron Poul, der ogsaa har seksten Aner, men ingen Anelse har om, at en borgerlig Pige hører hans Ord, siger med Eftertryk og med stor Overbevisning:

'Selvfølgelig skal Adelen afholde sig fra fremmede Elementer. Naar man stiger ned, kan man jo aldrig vide, hvad man faar ind i Familien, som da —'

Her afbryder Grev Egon igen Baronen:

'Maaske for bestandig bliver ødelagt af plebejiske Egenskaber.'

Hedvig rejser sig stille fra sin Plads inde i Sideværelset, lægger sagte Bogen fra sig og gaar."

Hermed endte denne Skrivelse, som Hedvig Brauner havde sendt Baron Hein.

Han læste den først i stor Hast og derefter nogle Gange meget langsomt.

Blodet steg ham et Par Gange til Hovedet, men da han endelig lagde Skrivelsen fra sig, var hans Kinder blege, og hans Øjne havde et bedrøvet Udtryk.

Gongongen, som paa Slottet Heinsborg kaldte til Bords, vækkede ham pludselig af hans pinlige Tanker.

Han rejste sig, lagde Skrivelsen igen ned i den graa Konvolut og gemte den i sit Skrivebord.

Saa gik han.

Men midt i Værelset blev han staaende og sagde ganske højt:

„Ja, for fire Aar siden tænkte jeg saaledes og sagde det — og i Grunden tænker jeg det samme den Dag i Dag."

Han gik videre, men blev endnu engang staaende i Døren.

„Men nu elsker jeg dig," hviskede han sagte og inderligt. „Aa, hvor jeg elsker dig!"

Med et lykkeligt Smil gik han videre.

Da han var kommen ind i Spisestuen, blev han pludselig alvorlig og pirrelig.

Hans Moder, som nu var hans eneste Bordfælle, fandt aldrig nogen Fornøjelse i at være alene med ham, den strenge, pedantiske Mand, men denne Dag var det hende ligefrem en Lidelse.

Den følgende Nat sov Baronen ikke godt. Pint af en nagende Uro vaagnede han hvert Øjeblik op. Han maatte stadig tænke paa, hvorledes Hedvig maatte have været til Mode ved at høre denne Samtale — og hvor slette Tanker hun fra den Dag af maatte have haft om ham.

Og under disse Tanker mindedes han pludselig saa meget, som han hidtil havde glemt, og mangt og meget, som han før havde anset for uvigtigt og betydningsløst, vandt pludselig stor Betydning for ham. Indtil for fire Aar siden havde Hedvig været helt anderledes over for ham, end hun fra den Tid havde været. Siden hun var bleven voksen, havde hun snarere undgaaet end søgt hans Selskab, og hun havde været saa undselig og tilbageholdende over for ham. Men han vidste godt, at det var ikke, fordi hun nærede Uvilje imod ham. Da hans Fader for syv Aar siden var bleven begravet, havde hun ogsaa været til Stede ved Begravelsen. Bittert grædende havde han staaet ved den aabne Grav, i hvilken man sænkede de jordiske Rester af hans, saa inderligt elskede Fader. Da var

der noget, der havde tvunget ham til at løfte Øjnene, og hans Blik havde da mødt Hedvigs, der straalede af den inderligste Medfølelse, — ganske vist ikke længe, thi Hedvig havde straks blussende rød sænket Hovedet. Men hvor hun dog havde set paa ham! Havde det kun været Medlidenhed? Allerede den Gang havde han haft en Følelse af, at det, Hedvigs mørke Øjne havde udtrykt, havde været noget mere end Medfølelse og Deltagelse — og nu, da han nøje tænkte over denne Hændelse og over saa meget andet, som hidtil havde forekommet ham ligegyldigt, blev han saa varm, men paa samme Tid ogsaa tung om Hjertet, thi hvor meget han end tænkte og tænkte, saa kunde han ikke fra den senere Tid finde noget som helst, der tydede paa, at han var mere for Hedvig end enhver anden.

Hun holdt meget af ham — som af en god, gammel Bekendt, maaske som en Ven. Og hun omgikkes venligt og hjerteligt med ham. Men — paa samme Maade behandlede hun sin Fader og hans Myndling, den forvoksede Hans, og deres gamle Pige Anita, hvert Barn og alle de fattige nede i Landsbyen, den gamle Præst — kort sagt, alle og enhver, som hun kom i Berøring med. Hun var mild og venlig imod a l l e.

Præsten havde nylig sagt:

„Frk. Hedvig er som Solen, — hun lyser ogsaa baade for gode og onde, og under hendes Varme og Blidhed aabner de mest forstokkede Hjerter sig, ligesom de fasteste Knopper aabner sig under Solens Varme og Lys.“

Poul Hein stirrede op paa den mørke Himmel, hvor Stjernerne funklede.

„Det vil blive svært for mig at forsone hende,“ tænkte han videre, „men det maa og skal lykkes mig! Den søde, bly Ømhed, som hun engang har følt for mig, kan dog ikke være helt dræbt som Følge af nogle Ord — hvor afskyelige og haarde de end var! Hun tvinger sig sikkert kun til at vise mig denne søsterlige Venlighed — og hun tænker naturligvis ikke paa, at hun nogen Sinde kan blive min Hustru — men trods Mama og trods vore mange Fordomme s k a l hun blive det — saa sandt Gud hjælpe mig!“

Den gode Baron aandede ligefrem lettet op, efter at han havde givet sig selv denne Forsikring. Kort efter faldt han i Søvn under meget behagelige Tanker og vaagnede først sent op ad Dagen. Han gjorde Toilette og indtog i Hast sin Frokost oppe paa sit Værelse for ikke at træffe sammen med sin Moder, førend han havde talt med Hedvig.

Da Baron Poul var færdig til at gaa ud, slog Klokken ti. Saa satte han sig ved sit Skrivebord og begyndte at besvare nogle Breve. Han vilde nemlig aflægge Hedvig en rigtig formfuld Visit — og saa kunde han efter landlige Forhold umuligt gaa hen til hende før Klokken elleve.

Men han havde ikke regnet med sin Uro. Det var ham umuligt at skrive, han kunde ikke samle sine Tanker, og derfor lagde han Pennen fra sig, tog Hat og Handsker og gik.

Da han gik igennem Dagligstuen, greb han uvilkaarlig efter nogle Violer, som stod i en flad Skaal paa Bordet. Men han trak hurtigt sin Haand til sig igen, thi det forekom ham, den satte, alvorlige Mand, lapset at stikke en Buket i Knaphullet. Han havde jo dog ingen Grund til at pryde sig med Blomster til denne, for ham saa pinlige Bodsgang.

Men var denne Gang ham virkelig saa pinlig? Brændte Haabets klare Flamme ikke i hans Hjerte? Følte han ikke en inderlig Glæde ved igen at gaa til hende, der i nogle Uger havde lagt Beslag paa alle hans Tanker og Følelser?

Jo, han glædede sig til kort og bestemt at sige til Hedvig, at de hverken var adskilt af nogen Mur eller Afgrund — at man kunde gøre alt ondt i Verden godt igen — hvorfor saa ikke ogsaa det onde, som nogle taabelige, i Tankeløshed og under Paavirkning af Vin udtalte Ord havde anrettet?

Det var den hele Forsvarstale, som Baron Hein havde udtænkt.

Da Hein, drevet af sin Utaalmodighed, forlod Slottet, var det endnu for tidligt til at gøre Visit. Han besluttede derfor at gøre en Omvej, og han gik ogsaa temmelig langsomt.

Men snart begyndte han at gaa hurtigere.

Der var hændet noget i Landsbyen, — et Automobil havde lidt en ringe Beskadigelse.

Da Baronen saa, at her ikke var noget for ham at gøre, og at kun Nysgerrighed havde samlet et Dusin Landsbybeboere omkring det skadelidte Køretøj, sagtnede han igen sine Skridt. Automobilet havde øjensynligt stødt imod det skarpe Hjørne af den solidt byggede Landsbysmedie.

Han saa, at Automobilet var rødt og sort, og han kendte det godt. Og han hadede det — thi det bragte altid et Menneske, som for nylig var blevet ham meget ubehageligt, til Landsbyen og — til Doktorboligen.

Da Hein saa dette Automobil, bed han Tænderne sammen og blev fortrædelig staaende midt i den forsamlede Gruppe Mennesker.

„Goddag, Folkens! Der er vel ikke sket en Ulykke?“ spurgte han.

Folkene hilste venligt og fortroligt paa den afholdte Baron, og en gammel Mand fortalte, at der ikke var sket anden Skade, end at et af Automobilets Forhjul var knækket.

„Styrede Hr. Theilman selv Vognen?“ spurgte Baronen tilsyneladende ligegyldigt.

„Ja vel, Hr. Baron, det hændte for Hr. Theilman selv,“ lød det lidt ironiske Svar, men derpaa tilføjede Manden noget mere anerkendende: „Hr. Theilman maatte nemlig hurtigt dreje til Side for den døve Kaspar, og saa for Køretøjet lidt for langt til højre.“

„Og hvor er Ingeniøren nu?“ spurgte Hein videre.

Manden pegede med et fiffigt Smil over sin Skulder.

„Han er naturligvis derinde!“ sagde han, og Hein saa nu mange smilende Ansigter rundt om sig.

Men den almindelige Munterhed smittede ham ikke, den vakte tværtimod stor Ærgrelse hos ham.

Han var saa ærgerlig og fortrædelig, at han efter en flygtig Hilsen vendte om og gik tilbage ad den samme Vej, som han var kommen. Det var godt, at han ikke kunde se, hvad der foregik bag ham.

Folkene saa efter ham, vekslede saa betydningsfulde Blikke og smilede listigt.

Det Hus, som Manden havde peget paa, havde nemlig været Doktorens.

Baronen gik hurtigt videre. Han gik rundt om hele Landsbyen, indtil han omsider endte uden for Doktorens Hus.

Baron Poul steg hurtigt op ad de saa Trin til den, af Efeu omrankede Forbygning, kastede endnu et mørkt Blik paa Automobilet, som Smeden var i

Færd med at reparere, og traadte derpaa ind i Forstuen.

„Nej se, Hr. Baron! De kommer i en glad Stund!“

Med disse Ord modtoges han af den gamle Læge, som netop kom fra Kælderen med en støvbedækket Flaske Vin i Haanden.

Hein saa uforstaaende paa ham.

„Min Hedvig har netop nu forlovet sig med den elskværdige Theilman,“ vedblev Doktor Brauner. „Jeg har jo nok set det komme, men jeg havde dog ikke ventet, at det vilde udvikle sig saa hurtigt! Kom ind nu, Baron, og ønsk de Forlovede til Lykke!“

Den glade, gamle Herre aabnede Døren til Dagligstuen og meldte højtideligt:

„Hr. Baron Poul Hein til Heinsborg!“

I sin Glæde mærkede Doktoren ikke, hvor bleg og stift hans Gæst traadte over denne Tærskel, som han saa tit havde overskredet i den gladeste Sindsstemning.

„Aa, undskyld, jeg maa først tørre Flasken af,“ sagde Doktoren og gik ud i Kokkenet.

Hein lukkede Døren efter sig.

Hedvig kom ham roligt smilende i Møde.

Hun var alene.

Midt i Værelset blev hun staaende, men saa blev hendes Øjne store og stive og hendes Ansigt lige saa blegt som hans.

Smilet laa endnu paa hendes Læber, men hendes Ansigt udtrykte den højeste Grad af Forundring og derpaa en pludselig Forstaaelse. Da forandrede Udtrykket i det yndige Ansigt sig pludselig. En glødende Rødme bredte sig over det — hendes Øjne straalede, og hun løftede begge sine Hænder og strakte dem ud imod ham. Men han tog dem ikke — han saa maaske ikke engang disse fine, slanke Hænder, som pludselig igen sank slapt ned, thi hans Blik borede sig bebrejdende og smerteligt ind i hendes, medens han med hæs Stemme fremmumlede nogle banale Lykønskninger.

Hun fik ikke Tid til at svare paa dem, thi Ernst Theilman traadte nu ind i Værelset. Han sagde med et straalende lykkeligt Ansigt, at han i en Fart havde gjort lidt Toilette efter sin hurtige Køretur for dog ikke at se alt for usoigneret ud ved den Familiefest, der nu skulde finde Sted.

Hein havde allerede fattet sig. Han var endog langt livligere og elskværdigere end ellers. Det fandt i det mindste Theilman, der, efter at han var bleven ansat som Bestyrer af den nærliggende Dynamitfabrik, flere Gange havde været sammen med Hein og altid havde faaet det Indtryk, at Baronen var meget stiv og utilnærmelig.

„Hr. Baronen vil vel nok gøre os den Ære at klinke med os paa vor — Hedi, nu tør jeg vel nok sige v o r Lykke?“

Den smukke Mand sagde dette meget inderligt, og Lykken straalede ud af hans tindrende Øjne.

„Jeg vil selvfølgelig med Fornøjelse tømme et Glas paa de Forlovedes Velgaaende,“ svarede Hein høfligt, „men saa maa De have mig undskyldt. Min Moder,“ vedblev han henvendt til Hedvig, „staar nemlig i Begreb med at rejse til Graz i et Par Dage for at gøre Indkøb. Jeg vil naturligvis straks underrette hende om, at De er bleven forlovet med — Hr. Theilman,“ tilføjede han med et tvungent Smil.

Baronen tog ogsaa virkelig Afsked, saa snart han havde tømt et Glas paa de Forlovedes Vel; men først efter et Par Timers Forløb vendte han tilbage til Slottet i meget daarligt Humør.

I sin meget nedtrykte Sindsstemning havde han følt stor Trang til at være alene. Han havde derfor foretaget en lang Spadseretur. Men han havde ikke gaaet, men løbet op og ned ad Bjærgene uden at bryde sig om, hvilken Vej han fulgte. Og han havde heller ikke lagt Mærke til, at Luften pludselig var bleven meget kølig, at en skarp Vind begyndte at blæse, og at Regnen strømmede ned.

Da han var kommen op paa et temmelig stejlt, opadskraanende Højdedrag, mærkede han endelig det Uvejr, der var brudt løs over hans Hoved, og saa vendte han om. Meget ophedet og aldeles gennemblødt kom han hjem omtrent Klokken tre efter at have aflagt et Besøg hos en syg og blev meget glad over, at hans Moder allerede var kørt. Han sad altsaa alene ved Middagsbordet, men han spiste ingenting. Han drak kun et Par Glas Vin og gik saa ind paa sit Værelse for derinde at vandre rastløst op og ned ad Gulvet, indtil heftige Hovedsmerter og en pinagtig Træthedsfornemmelse tvang ham til at gaa til Ro. Efter en meget daarlig tilbragt Nat, gav han Frederik Tilladelse til at hente Lægen, hvis han da ikke følte sig bedre ved Middagstid.

Men han følte sig ikke bedre.

Først om Aftenen kom Doktor Brauner.

Den gode Doktor havde meget at gøre. Den herskende Epidemi gav ham fuldt op at bestille.

Men for Resten trøstede han Baronen med, at skønt han jo nok i Gaar havde været i et Hus, hvor der var et Barn sygt af Skarlagensfeber, var han dog efter al Sandsynlighed ikke bleven smittet, men havde formodentlig kun paadraget sig en slem Forkølelse i det pludselig frembrydende Uvejr.

Da Doktoren var gaaet, lo Hein højt. Hvad brød han sig nu om denne Trøst! Hvad brød han sig overhovedet nu om Liv og Sundhed! Nu, da han følte sig saa usigelig ulykkelig, fordi han havde mistet hende — hende, den eneste, som han elskede, og hvem hans Moder havde bragt til at gøre det, som hun nu i sin Stolthed havde gjort og maatte gøre for at bringe de onde Tunger til Tavshed — for at slaa den Sladder til Jorden, at „Hedvig Brauner gør Jagt paa Baron Poul!“

Og igen lo han højt og bittert.

Som om det ikke var h a m, der havde forfulgt hende — i mange, mange Maaneder, forfulgt hende, uden at hun havde givet ham den mindste Anledning dertil — ja, knap havde set sig om efter ham — denne borgerlige Pige, som i fire Aar havde vidst, hvorledes han havde talt om de borgerlige Piger!

Og endnu engang lo han bittert — men saa lød der pludselig en heftig Hulken gennem det elegante Værelse, mod hvis høje Vinduer Regnen piskede, og i hvilket en stolt, hovmodig Mand var kommen til den bitre Erkendelse, at man ogsaa kan miste noget, man aldrig har besiddet.

V.

Endnu hang de tykke, tunge Skyer over Steiermark. Den pludselige Vejrforandring, der var indtraadt, havde igen fordærvet Foraaret, som dette Aar var kommet usædvanlig tidligt og havde været ledsaget af en usædvanlig Varme.

I tre Uger havde Herligheden varet — tre

Uger, i hvilke Naturen allerede havde begyndt at udfolde sig. Alt var spiret kraftigt frem baade i Skov, Mark og Have. Tre Uger fulde af Solskin og Varme havde forvandlet Murtal til et Paradis, og særlig i den lille Landsby Dalbo, der strakte sig mellem statelige Bjærge og smaragdgrønne Engjorder, havde Foraaret med straalende Glans holdt sit Indtog.

Men nu saa det ogsaa meget trist og uvenligt ud i og omkring Dalbo, thi i to Dage havde Bjærgene været helt indhyllet i en tæt Taage, som den iskolde Vind ikke formaaede at sprede, og dertil regnede det med en Udholdenhed, som hele det skønne, grønne Murtal skulde druknes.

Saaledes tænkte netop den Mand, som nu kom ned fra Stenbjerg, og som allerede en Tid lang med stille Humor havde iagttaget den uophørlige Pjasken og Rislen. Vandet dryppede fra alle Grene og Blade, det sivede ned ad Træstammerne og løb over Klipperne med en saadan Hast, som om det et eller andet Sted nedenunder blev ventet med stor Længsel. Og hver Fordybning i Vejen blev til et rindende Vand, der førte Træstykker, Grene, Blade og Mos med sig ned i Dalen.

„Naa, hvad hører du nu, Kvik?" sagde den gamle Doktor Brauner, thi ham var det, til sin Grævlingehund, der pludselig var bleven staaende og lyttende havde bøjet Hovedet frem.

Ved sin Herres Tiltale saa Kvik op paa ham med sine kloge Øjne og udstødte et kort Bjæf, hvorpaa den fortsatte sin Vej.

Det var, som om den vilde sige: „Aa, — det er ikke noget særligt — men der er bare en til ude i Skoven foruden os to!"

Og saaledes forholdt det sig ogsaa.

Hunden udstødte igen en kort Gøen, og nu dukkede en Skikkelse frem i Taagen. Det var en Mand og en Hund, som holdt sig tæt til sin Herre.

„Goddag, kære Skovrider!" raabte den gamle Læge til den Mand, der nærmede sig.

„Se, se, Doktor, hvad gør De her paa mine Enemærker?" sagde Skovrideren med en venlig Hilsen.

De to Mænd lo gemytligt til hinanden og vekslede et fast Haandtryk. Saa sagde Doktor Brauner:

„Jeg har været oppe i Stenhytten, Bondens yngste Datter har ogsaa faaet Skarlagensfeber."

„Herre Gud — det kære Barn! Har hun det daarligt?"

Doktoren trak paa Skuldrene.

„Jeg ved endnu ikke, hvorledes Sygdommen vil forløbe. Den lille Pige er temmelig skrøbelig; hun var jo endnu ikke kommen helt til Kræfter efter Mæslingerne, og Feberen er meget høj. Jeg maa i hvert Fald se til hende engang endnu i Dag."

„Engang endnu i Dag? I det Vejr?"

„Ja, kære Ejberg, vi to maa ikke bryde os om Vejret."

„De har Ret! Men jeg vil ikke forlede Dem til at blive staaende her i Regnen. Sig mig blot eet, Hr. Doktor: Er det sandt, at ogsaa Baronen er syg?"

„Ja, det er sandt. Han kom hjem i Gaar med en slem Forkølelse."

„Tror De, han er bleven smittet?"

„Nej, det tror jeg egentlig ikke. Men det vilde jo ganske vist ikke være saa underligt, thi han besøgte nemlig i Gaar Skrædder-Hans' Dreng."

„Men hvorfor gaar han dog ogsaa ind i den Hytte!" brummede Ejberg.

Brauner trak paa Skuldrene.

„Jeg synes, det er smukt af ham," sagde han.

„Ja vist — ja vist — det kan man jo nok sige!" sagde Skovrideren ærgerlig. „Men det er heller ikke rigtigt at være for god!"

„Men det er nu alligevel smukt, Skovrider!" svarede Lægen smilende. „Men nu maa jeg gaa. Jeg har meget at gøre endnu."

„Og Deres Ludvig er saa langt borte."

„Han har anstrengt sig saa meget i de sidste Maaneder, at jeg af Hjertet under ham den Rekreation!"

„De kunde ogsaa trænge til en Ferie!"

„Endnu ikke, Skovrider! Kom saa, Kvik! Kastor ser jo dog ikke engang paa dig. Det er du ikke god nok til! Farvel, kære Ejberg!"

„Farvel, kære Doktor!"

De to Herrer skiltes.

Kastor saa sig ikke engang om efter Kvik. Den var den bedst opdragne Hønsehund i vid Omkreds. Den kendte ingen og intet undtagen sin Herre og sin Pligt.

Ejberg steg op ad Bjærget, sagte fløjtende og med et skarpt, iagttagende Blik til alle Sider, medens hans Tanker dog samtidig dvælede ved den i Landsbyen herskende Epedimi, der bragte saa megen Ulykke med sig.

Ogsaa Doktor Brauner fortsatte sin Vej ned til Dalbo.

Pludselig blev han staaende og lyttede med et meget alvorligt Ansigt. Klare, skingrende Klokketoner trængte gennem Taagen til hans Øren og meldte, at et Menneske nu igen stred sin sidste Strid.

Den gode, gamle Doktor sukkede og gik saa hurtigt videre.

Da han havde naaet sit Hus, traadte en gammel Kone med et forgræmmet Udseende ham i Møde.

„Gud være lovet, at De endelig kommer, Hr. Doktor!" raabte hun i Afstand til ham. „Jeg har ventet over en Time."

„Ja saa! Hvad er der da paa Færde, Mo'er Malte?"

„Min Jørgen har brækket sit Ben!"

„Men hvornaar dog — og hvor?"

„Det var — i Nat —" svarede Konen nølende.

„I Skoven?" spurgte Doktoren.

„Ja — hjemme var det ikke."

„Nej — havde han ligget i sin Seng, havde han beholdt hele Ben! Der findes ingen Stenblokke eller Trærødder, som man kan snuble over. Blev Jørgen forfulgt og maatte flygte?"

Konen sænkede sit graa Hoved og saa mod Jorden.

Det var Svar nok for Doktoren.

I dette Øjeblik kom hans Datter Hedvig ned fra Loftet. Hun lagde det Linned, som hun havde hentet deroppe, fra sig paa et Bord, der stod i Forstuen, og løb hen til sin Fader for at tage den vaade Regnkappe fra ham.

„Gud ske Lov, Fader, at du er hjemme igen," sagde hun.

Hendes Fader nikkede venligt til hende.

„Hvis jeg kender dig ret," sagde han, „saa faar jeg nu en Kop rigtig varm Te."

Hun besvarede hans kærlige Blik.

„Ja, selvfølgelig," svarede hun ivrigt, „og jeg har allerede sat andre Støvler hen til dig. Gaa nu ind. Anita vil hjælpe dig med at tage de vaade Støvler af. Nej, hvor din Hat dog ser ud! Den kan jo vrides! Saa maa du bruge din nye!"

Hun gik ud under Husets overbyggede Forbygning og rystede Regnkappen, saa Vandet sprøjtede til alle Sider.

Saa hængte hun den op paa Knagen i Forstuen, slubbede blidt sin Fader ind i Dagligstuen og gav den gamle Kone Tegn til, at hun skulde følge med hende ud i Køkkenet.

„Se her, drik nu dette — og tag dette med Dem! Og sig saa til Jørgen, at han skal holde op med at være Vildttyv. Ellers græder Lise Øjnene ud af Hovedet paa sig af Sorg over ham. Det kan De sige ham, og De kan føje til, at det er han slet ikke værd. Se saa, Mo'er Malte — drik nu! Og glem ikke, at De altid kan komme til mig."

Hedvig Brauner klappede den gamle Kone paa Skulderen, skød en stor Kop Kaffe hen til hende og lagde ved Siden af den en Pakke, der indeholdt en hel Del gode og nyttige Sager. Saa lod hun den stakkels gamle Kone være alene.

„Har Anita fortalt, at Baronessen har sendt Bud efter dig?" spurgte Hedvig, da hun traadte ind i Værelset. „Og at Nanni ogsaa har været her?" tilføjede hun sukkende.

Han nikkede, stillede Tekoppen fra sig og sagde: „Jeg lægger ikke megen Vægt paa, at Baronessen har sendt Bud. Men naar Nanni anser det for nødvendigt, at jeg kommer, saa maa jeg straks op paa Slottet. For hun bilder sig ikke ind, at jeg kun er til for Familien Heins Skyld. Saa maa det virkelig staa daarligt til med Baronen. Giv mig derfor min Hat og send Hans efter mig med alt, hvad jeg behøver til Jørgen. Jeg maa ogsaa senere til Frojach. Hans maa altsaa komme med Vognen. Se saa, Barn, nu ved du alt! Gud være med dig! Og — vær nu ikke alt for uforsigtig! En forlovet Pige har Pligter mod sig selv," sagde han smilende. „Du maa endelig ikke gaa ned til Floder=Bonden. Det er det farligste Hus her paa Stedet. Du kan jo sende Anita derned med Suppen. Men naturligvis maa heller ikke hun gaa ind i Huset, og hun maa desinficere sig, inden hun kommer hjem. Farvel da, Hedvig!"

„Farvel, Fader!"

Hun saa alvorligt efter Faderen, der gik bort med hurtige Skridt.

„Gid dog Ludvig var her!" tænkte hun. „Det bliver i Længden for meget for Fader. Hver Nat bliver han kaldt op — og om Dagen har han heller ikke en rolig Time! Og saa tilmed dette skrækkelige Vejr, der er saa farligt for hans Reumatisme!"

Med et Suk traadte hun tilbage i Forstuen.

Et Kvarter senere kørte Hans efter Doktoren.

Hans Eder var et forældreløst Barn; han var atten Aar gammel og var pukkelrygget. Han var den gode, gamle Doktors Myndling og havde i flere Aar levet i hans Hus. Han var Doktoren behjælpelig i hans Kald og var ham og Hedvig en trofast Tjener. Doktorhuset var blevet hans Hjem, et dejligt, hyggeligt Hjem for det stakkels, forvoksede, altid svagelige, unge Menneske, der stod helt alene i Verden.

Hans Eder kørte altsaa til Slottet. Dette laa paa den anden Side af Floden Mur, lidt nedadskraanende mod Flodbredden og temmelig nær ved Bjærgskrænten.

Det var en Bygning fra Reformationstiden, solid og prunkløs, men dog ret smuk og pyntelig, thi hvad Bygmesteren med eller uden Hensigt havde forsømt, havde Naturen allerede for længe siden rigeligt raadet Bod paa.

Lindene i Heinsborgs Slotsgaard var berømte i mange Miles Omkreds, og ingen Steder paa Egnen fandtes saa tæt en Efeu og saa herlige Klematis som paa Slottets graa Mure.

Indtil helt ind under den mægtige, vaabenprydede Porthvælving hang det smukke, grønne, med Blomster ispræungte Dække, som Naturen havde vævet om Heinsborg, og lige op til det stejle Tag snoede Efeuen sig, slyngede sig om de høje Taarne, der i alle Hjørner af den gamle Bygning ragede op i Luften, og omgav de høje, brede Vinduer.

Uden for Slotsporten holdt nu Doktorens Vogn, under hvis Læderdække Hans sad mageligt sammenkrøbet. Han havde lagt Doktorens Regnkappe over Ryggen og hyllet sig ind i sin uldne Kavaj.

Nu strakte han Hovedet frem.

Josef, Baronens Kusk, kom ud fra Slotsgaarden.

„Men kør dog ind i Gaarden under Lindene!" raabte han til Hans. „Der er da noget Ly imod Regnen —"

„Men, Hr. Josef, De ved jo, at Baronessen ikke holder af —"

„Selv at blive vaad," afbrød Josef ham. „Enhver maa sørge for sig selv saa godt, som han kan. Kør kun ind, Hans. Jeg tager Ansvaret paa mig."

Og Josef trak selv den smukke Hest ind i Gaarden og ind under en af de prægtige Linde, gennem hvis tætte Løv der endnu ikke var trængt en eneste Regndraabe.

Oppe ved et af de lukkede Vinduer stod Baronesse Aurelia. Hun var kommen for nogle Timer siden og havde medbragt sin Veninde, Grevinde Plan.

„Det er utroligt, hvad disse Mennesker kan tillade sig!" sagde hun harmfuld til sin Veninde og lod sig igen falde ned i sin Stol. „Denne Josef og Doktorens Hans —"

„Hvad er det, du ærgrer dig over?" spurgte Grevinden roligt.

Hun havde lagt det fine Hæklearbejde, som hun forfærdigede med sine alt for magre Fingre, paa det lille, sorte Marmorbord, der stod imellem de to smaa Sofaer.

I Udtryk, hvis Skarphed ikke stod i noget som helst Forhold til den lille Scene, der var foregaaet nede i Gaarden, skildrede hun for Veninden, hvad der lige var sket.

„Og det skulde man ikke ærgre sig over!" sluttede hun oprørt.

Grevinde Ernestine smilede koldt.

„Ærgre sig? Over saadant noget? Den Slags Ting lægger jeg simpelt hen slet ikke Mærke til. Du vil dog aldrig kunne forandre Folkene, — der er i saadanne Tilfælde intet andet for dig at gøre end at behandle dem som Luft. Men det har du aldrig forstaaet — hverken som Grevinde Ilmen eller som Baronesse Hein. Du har altid interesseret dig for alle og enhver, og det er din ubændige Nysgerrighed Skyld i."

„Har jeg været nysgerrig?" sagde Baronessen heftigt.

Grevinden smilede spottende.

„Aa nej," sagde hun, „du har vel aldrig været nysgerrig — du har vel aldrig undersøgt vore Institutkammeraters Stile og Mapper, Arbejdskurve og Æsker, og du har vel aldrig pint og plaget alle Mennesker med dine Spørgsmaal! Aa nej, Aurelia, du har aldrig været nysgerrig!"

„Jeg maa sige, du er elskværdig i Dag!" udbrød Baronessen. „Det er jo et formeligt Overfald!"

„Som du har fremkaldt med dine tidligere Bemærkninger," sagde Grevinden. „For Resten indrømmer jeg, at dette Vejr gør mig nervøs — vær derfor ikke vred!"

Trods Venindens Undskyldning surmulede Baronessen dog endnu en Stund, hvad den meget hovmodige Grevinde dog ikke tog Spor af Notice af, men beskæftigede sig ganske rolig med sit Haandarbejde.

Saaledes herskede der en Tid lang dyb Tavshed mellem de to Damer, der bar saa fornemme Navne, og som dog var saa lidt virkelig fornemme. Baronessen havde igen rejst sig; hun satte Lorgnetten for Øjnene og saa ned i Gaarden. Hun fik netop set, at Doktoren hurtigt gik ind under Lindene. Straks efter kørte Vognen ud af Porten. Ved den Støj, som den bortkørende Vogn frembragte, løftede Grevinde Plan Hovedet.

„Var det Doktoren, der kørte?" spurgte hun.

Baronessen nikkede blot.

„Men saa ring dog! Vi maa dog høre, hvad din Søn fejler," sagde Grevinden.

„Nanni maa først klæde sig helt om og vaske sig med Karbol, før hun maa komme ind til mig."

„Du ved jo endnu slet ikke, om Poul virkelig har Skarlagensfeber."

„Man kan ikke være for forsigtig."

„Jo — det er fejgt at være alt for forsigtig! Jeg vilde ganske rolig pleje ham."

„Ja — du!"

„Hvad mener du med det?"

„At du i ham vilde redde dig din tilkommende Svigersøn."

„Aurelia!"

„Erna!"

Hækletøjet laa nu igen paa Marmorbordet, og Grevindens Ansigt var blevet ganske mørkerødt.

Men denne Kvinde besad stor Magt over sig selv. Hun fattede sig straks, og hendes Ansigt blev bleggult som altid.

„Du glemmer bestandig, at du er en Ilmen og taler til en Plan!" sagde hun i en skærende Tone. „En ganske jævn Borgerkone kunde ikke tale simplere, end du saa ofte gør."

Baronessen trak paa Skuldrene.

„Herre Gud!" sagde hun leende. „Vi kan da gerne være oprigtige mod hinanden! Du ved godt, at jeg er enig med dig i dine Planer, alene af den Grund, at jeg hellere vil have din Fifi til Svigerdatter end en borgerlig Pige."

„Er der da virkelig Tale om en borgerlig Pige?" udbrød Grevinden ivrigt.

Hun havde pludselig glemt sin hovmodige Stivhed.

Baronesse Aurelia smilede spottende.

„O ja — denne Hedvig Brauner maa absolut ikke ignoreres — hun er endog meget farlig for din Fifi."

„Ja saa!"

„Ja, thi for det første er hun ung — nemlig virkelig ung — og saa er hun smuk —"

„Nemlig virkelig smuk," afbrød Grevinden hende ærgerlig. „Du er meget aabenhjertig i Dag. Som om Fifi med sine fem og tyve Aar var en gammel Matrone! Og hvad hendes Ydre angaar — saa er der mange, der har syntes om hende!"

„Maaske — men jeg tror nok, at Poul har en anden Smag. Han foretrækker vist lidt mere fyldige og kraftige Figurer!"

Grevinden saa eftertænksomt hen for sig. Saa sagde hun uroligt:

„Jeg havde nok Lyst til at tage denne Hedvig nærmere i Øjesyn. Men hun kommer jo saa sjældent herop. Er det dit Værk?" spurgte Grevinden.

„Det formoder jeg. Hedvig har nemlig temmelig megen Selvbevidsthed og lader sig ikke behandle saaledes, som jeg behandler hende," svarede Aurelia.

„Og hvorledes behandler din Søn hende?"

„Som en fornem Dame og tilmed som en kær Veninde."

„Og hun?"

„Aa — hun lader ganske uskyldig. Hun er snu og listig. Hun lader, som om hun overhovedet slet ikke tænkte paa at gifte sig, men samtidig dyrker hun lidenskabeligt de samme Tilbøjeligheder, som Poul har. Frem for alt interesserer hun sig i allerhøjeste Grad for Folkets Ve og Vel. De to mødes ofte 'tilfældigt' hos deres fælles Protegeer, de fattige i Landsbyen og i syge Folks Hytter."

De to Damer lo spottende. De blev dog nu afbrudt i deres Samtale af en Banken paa Døren, og paa Baronessens skarpt udtalte „Kom ind!" viste Nanni sig i Døraabningen.

De halvfjerdsindstyve Aar, som Nanni havde levet i Verden, havde krummet hendes Ryg og gjort hendes Legeme træt, men hendes Øjne var endnu klare som hendes Aand, og hendes Hjerte slog lige saa varmt, som det altid havde slaaet.

„Naa, hvad fejler Baronen?" spurgte Baronessen koldt.

Nanni fortalte, at Doktor Brauner endnu ikke kunde udtale sig bestemt om, hvorledes Baronens Sygdom kunde udvikle sig, men han havde paabudt stor Forsigtighed og nøjagtig Overholdelse af alle hans Forskrifter.

Da den gamle Nanni havde aflagt sin Beretning, vilde hun tilføje noget, men Baronessen vinkede afværgende.

Saa gik den gamle Nanni. Hun smilede bittert, og da hun havde lukket Døren efter sig, tørrede hun Taarerne af sine Øjne.

„Min Poul! Min Poul!" mumlede hun. „Det er godt, at alle andre holder saa meget af dig! Men jeg tror dog, at jeg holder allermest af dig!"

Ja, hun holdt grumme meget af Baronen, men hun havde jo ogsaa plejet og passet ham, lige fra han var et lille Barn. Hvor haard og stolt han end kunde være over for andre, saa havde han altid været venlig og god imod hende.

Hun havde altsaa Grund til at holde af ham.

Hun skyndte sig nu ind til ham og prøvede paa at lægge sit gamle, bekymrede Ansigt i glade Folder.

„Naa, Mums, du maatte vel bade dig i Karbol, inden du vovede dig ind til Mama?"

Med disse Ord modtog Baron Poul hende.

Hun nikkede til ham.

„Ja, Baronen ved jo, hvor ængstelig Fru Mama er," svarede hun og glattede Silketæppet, under hvilket man tydeligt saa den syges kraftige Skikkelse.

„Du er min gode, gamle Mums," sagde Poul Hein og klappede venligt Nannis magre Haand. Saa spurgte han: „Sig mig, er man meget forfærdet ved Tanken om, at jeg muligvis har faaet Skarlagensfeber?"

Nanni beroligede ham i denne Henseende, trip-

vede saa ud af Værelset og kom tilbage med to vidunderlig smukke Roser, som stod i en Vase.

„Dem havde jeg nær glemt," sagde hun og stillede Vasen paa Natbordet.

Poul havde heftigt rejst sig op i Sengen.

„Fra Hedvig?" spurgte han.

„Nej, det er de første Roser fra Præstens Drivhus. Er de ikke vidunderlig smukke?"

Baronen tog sin Haand tilbage, som han havde strakt ud efter Roserne, og lod sig igen synke ned i Puderne.

„Jo, de er smukke," bekræftede han ligegyldigt og lukkede fortrædeligt Øjnene.

Hans gamle „Mums" — saaledes havde han kaldt hende som lille Dreng og kaldte hende det ogsaa nu, naar han var i godt Humør — sukkede hemmeligt, satte sig bag det japanesiske Skærmbræt, der stod for Enden af Sengen, og tog fat paa sin Strikkestrømpe.

Henimod Aften kom Doktoren igen. Han kunde nu konstatere, at Poul ikke led af Skarlagensfeber — og han havde en Nyhed med.

Hans Søn var kommen hjem.

Det fortalte Doktoren den gamle Nanni.

Baron Poul var nemlig falden i Søvn og maatte ikke forstyrres.

Da Doktor Brauner var gaaet, sendte Nanni Frederik over til Damerne.

Men ogsaa han maatte blive staaende i Døren og afgive sin Beretning.

Trods de gode Efterretninger om hendes Søns Befindende varetog Baronesse Aurelia stadig de samme Forsigtighedsregler.

Siden Skarlagensfeberen var udbrudt i Landsbyen, maatte ingen derfra komme op paa Slottet, og hun kom meget sjældent ind i sin Søns Værelser og han lige saa sjældent i hendes.

Selv om Poul ikke selv havde Skarlagensfeberen — saa kunde jo for Eksempel Doktoren godt bringe den med ind i Huset.

Angesten for Smitte forhindrede Baronessen i at skabe det Velvære om sig, som hun ellers plejede at være omgivet af.

Det var en stor Behagelighed for hende, at hendes Veninde blev hos hende. Saa havde hun i det mindste en, hun kunde tale med. Thi der var jo ikke Tale om, at hun kunde foretage Spadsereture eller Køreture.

Og Grevinden gjorde i Virkeligheden ikke Mine til at forlade Slottet.

Hun havde opgivet sin flygtigt fattede Hensigt om at pleje Poul; det forekom hende tilstrækkeligt, at hun i disse ubehagelige Dage holdt hans Moder med Selskab.

Og saa hæklede hun altsaa paa sin fine, indviklede Blonde, lagde Kabaler med sin Veninde eller passiarede med hende. Naa — passiare kunde man egentlig ikke kalde det, thi til Passiar hører ubetinget Hyggelighed og Harmløshed, og det var der ikke Tale om mellem de to Damer.

Deres Ord indeholdt stadig Spydigheder og Stikpiller, ikke alene til andre, men ogsaa til dem selv gensidig.

De var nemlig ikke forbundne med hinanden ved noget egentligt Venskabsforhold, men kun ved tilfældigt indtraadte Forhold og af Vane. Siden de havde lært hinanden at kende i Institutet, var de helt tilfældigt vedblevne at omgaas hinanden, og i den landlige Ensomhed havde de været henviste til hinandens Selskab. Og Grevinden, der siden sin Mands Død levede i forholdsvis trange Forhold, havde sat sig i Hovedet at gifte sin ikke mere helt unge Datter med Baron Poul — og for at virkeliggøre denne Plan havde hun Brug for Baronessen. Saa vidt muligt maatte hun derfor holde Baronessen i godt Humør. Og det gjorde Grevinde Plan sig megen Umage for i disse kedsommelige Dage, i Haab om, at Belønningen ikke vilde udeblive.

Dagen efter, at Baronen var bleven syg, var Ludvig Brauner kommen hjem for at hjælpe sin Fader i hans anstrengende Gerning. Selvfølgelig overtog han de fjernest boende og farligst syge Patienter.

Men han følte ingen Lyst til at gaa op paa Slottet, og der var heller ingen Grund for ham til at gøre det.

Efter hvad den gamle Doktor Brauner fortalte, ønskede Baron Poul heller slet ikke Ludvigs Besøg, og Baronessen, der var bange for enhver Tilnærmelse fra den Kant, var ham endnu mere usympatetisk end før.

Hvad skulde han saa paa Heinsborg? Og han holdt saa meget af sit hyggelige Hjem, at han ikke ønskede at tilbringe sine saa Fritimer noget andetsteds.

Hedvig gjorde jo alt, hvad hun formaaede, for at gøre Opholdet i Hjemmet hyggeligt og behageligt for ham, saa han kunde befinde sig rigtig vel, naar han kom hjem fra sine anstrengende Sygebesøg. Kun eet savnede Ludvig denne Gang: den friske Munterhed, hvormed hans Søster ellers havde oplivet dem alle. Hun var sød og venlig som altid — men hendes friske Glæde var borte.

Og hun saa heller ikke rigtig rask ud.

Det undrede Ludvig sig over — og endnu mere undrede han sig over, at hun saa hurtigt havde forlovet sig.

Hun saa slet ikke ud som en l y k k e l i g, nyforlovet Pige.

Hvorfor havde hun da forlovet sig?

Maaske elskede hun slet ikke denne Theilman?

Hun var nemlig slet ikke særlig kærlig imod ham, naar han aflagde sine daglige Besøg der i Huset. Ludvig syntes godt om denne jævne, naturlige Mand, der var i Besiddelse af solid Dygtighed og virkelig Dannelse. Og desuden besad Theilman ogsaa andre Egenskaber, som nok plejer at kunne gøre Indtryk paa Kvinder.

Han var en smuk, meget statelig Mand, en flot Sportsmand, en underholdende Selskabsmand, og han havde en solid Karakter og et varmt Hjerte.

Det havde Ludvig erfaret gennem sin Fader, som havde fortalt mange smukke Træk om ham.

Og med dette dygtige og gode Menneske havde Hedvig altsaa i nogle Dage været forlovet — og dog smilede hun ikke lykkeligt — dog straalede hendes Øjne ikke af Glæde!

Det kunde Ludvig ikke forstaa, og han var meget bekymret for sin Søster.

Ogsaa den gamle Brauner rystede paa Hovedet, naar han saa Hedvig færdes saa stille og alvorlig i Huset.

Men paa begges Spørgsmaal svarede hun blot, at hun intet fejlede, og at de ikke skulde være bekymrede for hendes Skyld.

Ludvig havde nu været hjemme i fire Dage og havde ikke skaanet sig selv i denne Tid.

Han var netop nu kommen hjem fra et anstren-

gende Sygebesøg og glædede sig til en hyggelig og rolig Time, men Hedvig modtog ham med den Efterretning, at Baronessen havde sendt Bud efter ham.

„Baronessen? Er det ikke hendes Søn?" spurgte han forundret.

„Nej, det er Baronessen," sagde Hedvig. „Det maa være noget meget vigtigt — det drejer sig vist om et Telegram, der er kommet fra Lena."

Ludvig greb sin Hat. Et Telegram, der var kommet fra Lena, og angaaende hvilket man ønskede at tale med ham, kunde have lokket ham til Verdens Ende.

Han begav sig altsaa i største Hast til denne Kvinde, der var ham den mest usympatetiske af alle de Kvinder, han kendte. —

Skønt Vejret var koldt og fugtigt efter de mange Regndage, blev han dog sort ud i Haven.

Baronessen og Grevinde Plan befandt sig i et af Havens mange Lysthuse. De var indhyllede i Kaaber, men saa alligevel meget forfrosne ud.

Ludvig forstod straks Situationen. Hans Fader havde jo allerede fortalt ham om Baronessens Angest for Smitte, og at ingen maatte komme fra Landsbyen op paa Slottet.

Han forstod ogsaa, at Baronessen havde barrikaderet med de mange Stole, for at han ikke skulde komme i Nærheden af hende. Ogsaa Grevinde Plan sad helt barrikaderet, men hendes ironiske Smil sagde ham, at hun selv fandt Situationen komisk.

Efter en høflig Hilsen satte Ludvig sig paa den Stol, som aabenbart var stillet hen til ham ved den nederste Ende af Bordet.

„Fru Baronessen har ønsket at tale med mig," begyndte han.

Aurelia bøjede sig lidt frem og prøvede paa at sætte et elskværdigt Ansigt op, da hun svarede:

„Jeg har nemlig en Bøn til Dem, Hr. Doktor!"

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste," svarede Ludvig, som netop havde faaet Øje paa et Telegram, der laa paa Bordet under en Brevpresser.

Baronessen pegede nu ogsaa paa dette Telegram.

„Vær saa god at læse det," sagde hun, „saa ved De, hvorfor jeg har ladet Dem kalde."

Nu talte hun allerede igen paa sin sædvanlige hovmodige Maade.

Ludvig lagde slet ikke Mærke dertil. Han tog Telegrammet. Da saa han, at der under det laa to Hundredkronesedler. Da han havde taget Telegrammet, lagde han Brevpresseren oven paa Sedlerne, og saa læste han synlig forskrækket:

„Onkel meget syg. Kom straks. Lena."

Ludvig saa paa Adressen — Telegrammet var sendt til Baron Poul.

„Jeg kan tænke, hvad det er, Baronessen ønsker af mig," sagde han og lagde Telegrammet fra sig. „Da Baronen for Øjeblikket er ude af Stand til at rejse, skal jeg rejse til Nizza?"

„Ja, det mener jeg," svarede Baronessen kort.

„Det vil sige," indskød Grevinden stift, „at du beder Doktoren om at rejse."

„Nu vel, ja, jeg beder Dem derom."

„Behøves ikke, Fru Baronesse. Jeg rejser selvfølgelig med første Tog."

Ludvig havde rejst sig og tog sin Hat.

„Der ligger Pengene. Det vil vel være tilstrækkeligt til Deres Rejse," sagde Baronessen.

Doktoren løftede sit Hoved.

„Dersom jeg ønsker min Rejse godtgjort, vil jeg henvende mig til Baronen," sagde han iskoldt.

Blodet steg de to Damer til Hovedet. Nu blev ogsaa Grevinde Plan ærgerlig.

„Men De tillader dog vel, at min Veninde tilbyder Dem sin Vogn," sagde hun i en hovmodig Tone. „Deres Hr. Faders Vogn er sandsynligvis for Øjeblikket i Brug, og da det er paa højeste Tid —"

„Vil jeg benytte min tilkommende Svogers Automobil," afbrød Ludvig hende koldt. „Jeg mødte nemlig Hr. Theilman, da jeg gik herhen."

Den unge Læge forstod ikke, hvorfor de to Damer pludselig kom i saa stærk Sindsbevægelse.

„Deres Svoger? — Skal Hr. Theilman være Deres Svoger?" udbrød Baronessen, og Grevinde Plan mumlede:

„Er Deres Søster virkelig bleven forlovet?"

„Ja, min Søster er bleven forlovet," svarede Ludvig og tilføjede med et ironisk Smil: „Det er virkelig meget smigrende, at Damerne interesserer sig saa meget for os."

Med et dybt Buk trak han sig tilbage.

„Saa hun er altsaa bleven forlovet!" gentog Grevinden. „Saa behøver vi jo ikke at frygte mere for hende!"

„Det var mærkeligt!" udbrød Baronessen. „Jeg troede, hun løb efter Poul, og saa har hun forlovet sig med denne Theilman! Hvor man dog kan tage fejl!"

VI.

Da Ludvig Brauner stod ud af Toget i Nizza, saa han Baronens Tjener staa ved Udgangen paa Stationen. Han skyndte sig hen til ham.

„Naa, Sebald, hvorledes gaar det — hvad fejler Deres Herre?"

„Nu fejler han ikke noget mere," svarede den gamle Mand sørgmodig.

Ludvig greb ham forskrækket i Armen.

„Er han død?" spurgte han hastigt.

Den gamle Tjener nikkede.

„Død! Herre Gud — død! Og i et fremmed Land!" mumlede Ludvig dybt bevæget. „Men han befandt sig jo meget godt, da jeg rejste?"

„Han blev ramt af et Slagtilfælde. Men hvor er Baron Poul?"

„Han er ikke med, jeg rejste i hans Sted," svarede Ludvig. „Han ligger i Sengen, men er ikke farlig syg. Han kunde blot ikke rejse. Kom nu, Sebald, Baronessen venter os sikkert utaalmodigt."

De forlod hurtigt Banegaarden og gik med raske Skridt det korte Stykke Vej til Hotel Berner.

„Ligger Baronens Lig endnu paa Hotellet?" spurgte Doktoren.

„Nej. Han døde i Gaar Aftes. Om Natten lod Hr. Konsulen ham hente hjem til sig. Straks efter det Anfald, Baronen fik, kom Hr. Konsulen og spurgte Baronessen, hvormed han kunde være hende til Tjeneste."

Brauner aandede lettet op.

„Saa har hun da ikke været helt forladt i denne sørgelige Tid," sagde han.

Den gamle Tjener smilede bedrøvet.

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

„Aa nej. Den tyske Læge, som Hotelværten lod hente, har ogsaa opført sig meget venligt. Men Hr. Konsulen har især været elskværdig! Naa, han var jo ogsaa en god Bekendt af Hr. Baronen. — Doktoren kender ham vel ogsaa?"

„Ja, flygtigt. Hvorledes har Baronessen det?"

„Hun er rolig og fattet."

De havde nu naaet Hotellet.

To Minutter senere rakte Lena den unge Mand sin Haand, som han ømt og ærbødigt kyssede. Saa fortalte han Lena, hvad der havde forhindret hendes Broder i at komme.

„Det er kommet meget uventet — ikke sandt?" spurgte Lena med et sorgmodigt Smil. „Gud ske Lov, at Onkel ikke har lidt noget — han kom slet ikke mere til Bevidsthed efter Anfaldet."

„Kan jeg faa ham at se endnu i Dag?"

„Ja vist. Hr. Corner har ydet ham den sidste Gæstfrihed. Jeg kan følge Dem derhen, naar De vil. Men De maa da først hvile Dem lidt; De har jo rejst uafbrudt og har vist haft meget anstrengende Arbejde derhjemme."

„Jeg er ikke træt. Jeg vil blot børste Rejsestøvet af mig. Saa kommer jeg straks. Jeg kan vel nok faa et Værelse —"

„Der er allerede et Værelse parat til Dem."

Ludvig gik.

En halv Time efter forlod Lena, den unge Læge og den gamle Tjener Hotellet.

Hr. Corner beboede en henrivende Villa, som laa i Udkanten af Byen og lige nede ved Havet.

Det var meget smukt af ham, at han havde overladt sin døde Landsmand en venlig, lille Pavillon, som nu var prydet med de skønneste Planter, og i Midten af hvilken Kisten stod.

Efter at den elskværdige Vært havde ført sine tre Gæster ind i det lille Rum, lod han dem alene.

Opfyldte af smertelige, triste Tanker opholdt de sig længe inde hos den døde, som Lena nu skulde sige det sidste Farvel, thi efter hvad Konsulen havde sagt, skulde Kisten lukkes næste Morgen, og da maatte Ludvig og den gamle Tjener give Møde.

Dybt bedrøvede vendte de tre Mennesker tilbage til Hotellet.

Det var imidlertid blevet mørkt.

Efter Aftensmaaltidet, som i en Fart var blevet indtaget i Spisesalen, sad den unge Baronesse og Doktoren sammen i det smukke Værelse, hvor Baron Christians Samtale med Fassera havde fundet Sted.

Sebald var kommen ind med en Avis og vilde trække sig tilbage igen, men Lena sagde venligt til ham:

„Kære Sebald, bliv inde hos os. Doktoren vil naturligvis gerne høre alle Enkeltheder, og der er jo meget, som De ved bedst Besked med. Sæt Dem ned!"

„Men, Baronesse, hvad vilde dog den naadige Fru Mama sige!" sagde den gamle Tjener forlegen.

Der gled et Smil over Lenas Ansigt.

„Min Moder ved jo ikke noget om dette lille Brud paa Etiketten, saa kan hun altsaa heller ikke ærgre sig derover," sagde hun roligt. „Læg altsaa blot den Avis fra Dem og sæt Dem ned. Se saa, Hr. Doktor, her ser De Aarsagen til den store Skræk og Sorg, som dræbte min stakkels Onkel!"

Hun vendte sig om imod Ludvig, rakte ham en Avis og pegede paa et bestemt Sted.

Ludvig tog Bladet.

Det var en italiensk Avis, og Doktor Brauner var ikke dette Sprog mægtig. Men et Navn, som stod over den Notice, som Lena havde peget paa, faldt ham straks i Øjnene: Lucio Fassera.

Noticen havde ogsaa en anden Overskrift, naturligvis ogsaa i det italienske Sprog, men Ludvig, der var en dygtig Latiner, kunde med Lethed oversætte den. Der stod: Selvmord.

„Hr. Fassera død! Hr. Fassera er — en Selvmorder!" udbrød han forskrækket.

Da Brauner havde læst denne Notice, saa han nogle Øjeblikke tankefuldt hen for sig.

Saa spurgte han:

„Formoder De, Baronesse, at denne Efterretning var Aarsagen til Slagtilfældet?"

Lena nikkede sukkende.

„Jeg maa ganske bestemt formode det. Onkel følte sig ganske vist ikke helt vel den Dag, men var dog ganske rolig og i godt Humør og talte meget livligt med mig om den herværende Blomsterudstilling. Saa bragte Sebald ham Aviserne og ogsaa det Blad her, som De jo ved, han plejede at læse til Frokost."

Doktoren nikkede.

„Ja vist. Vær saa god at fortælle videre, Baronesse," sagde han mærkelig indtrængende.

„Nu, Onkel læste i Bladet og røg samtidig sin Cigar. Jeg havde en Følelse af, at han befandt sig lige saa vel som jeg. Men pludselig blev han ildrød og skreg: 'Lucio!' Saa mumlede han endnu engang dette Navn, lod Avis og Cigar falde paa Gulvet og sank forover hen paa Bordet."

„Fasseras Død har altsaa dræbt Baronen!" sagde Brauner eftertænksomt, og Lena tilføjede med Taarer i Øjnene:

„Jeg forstaar godt Onkels frygtelige Sorg og Ophidselse. Fassera var ham en kær, en meget kær Ven — han havde set ham kort før dette Selvmord — og det var aldeles ikke til at mærke paa Fassera, at han omgikkes med saadanne skrækkelige Tanker. Saa

Efterretningen om hans Selvmord maatte ramme Onkel dobbelt dybt."

Efter disse Ord indtraadte der en Pause; saa sagde Brauner:

„I Morgen Aften tiltræder vi altsaa den sørgelige Hjemrejse?"

„Ja," svarede den gamle Tjener, paa hvem Doktorens Blik hvilede. „Hr. Konsulen har jo ordnet alt, saa der er intet, der kan holde os tilbage."

„Har De allerede pakket ind?"

„Ja. Baronessen længes jo ogsaa blot efter at komme herfra."

„Det kan jeg tænke," sagde Brauner og betragtede Lena deltagende. Lidt efter tilføjede han nølende: „Alt er vel i Orden?"

Lena saa forbavset op.

„Hvad mener De?" spurgte hun.

„Aa — jeg mener — om der ved Indpakningen af Baronens Sager ikke skulde have vist sig noget — noget paafaldende —"

„Nej —"

„Jo, maaske dog, Baronesse," sagde Tjeneren beskedent.

„Hvad skulde det dog have været?"

„Baronessen undrede sig over, at der var saa faa Penge."

„Ja, det er sandt. Men jeg ved jo ikke, hvor meget Onkel havde taget med sig."

Brauner vilde sige noget, men betænkte sig og tav. —

„Hvor mange Penge fandt De da?" spurgte han lidt efter.

„Omtrent to Tusinde Lire. Deraf maa jeg betale Hotelregningen for denne Uge."

„Ja, omtrent to Tusinde Lire. Og deraf vilde Baronen leve til Begyndelsen af Juni Maaned — her, hvor der bruges saa mange Penge!" sagde Tjeneren. „Og ved Afrejsen sagde Baronen til mig: 'Jeg vil ikke lade Penge sende efter mig.' Han maa altsaa have troet, at han kunde nøjes med de Penge, han havde taget med sig."

„Han har vel ført Regnskab?" sagde Doktoren.

„Ja," svarede Tjeneren. „Hr. Baronen havde en Regnskabsbog. Den har jeg ogsaa pakket ind —"

Nu lod Brauner det Emne falde.

Han saa paa Uret og sagde, at det allerede var sent, og at han var meget træt.

Nogle Minutter efter befandt han sig alene paa sit Værelse.

Men nu syntes hans Træthed ikke at være saa stor, thi det varede længe, inden han gik i Seng.

Alle Slags Tanker beskæftigede ham — Tanker, som ikke vilde lade ham i Ro.

Da Klokken var henad elleve, gik han ind i det Værelse, hvor de om Aftenen havde opholdt sig, og tog den Avis, som var bleven liggende paa Bordet.

Han gennemlæste igen meget opmærksomt den Notice, der indeholdt Meddelelsen om Fasseras Død, saa bragte han Avisen tilbage til det Sted, hvor han havde taget den, og gik endelig i Seng.

Den næste Formiddag sørgede han sammen med Konsulen og Tjeneren for, at Baronens Lig blev ført bort.

Efter Bordet stillede han ganske umotiveret Lena det Spørgsmaal, om hun kunde huske, om hendes Onkel havde været i Besiddelse af en Tegnebog, som han nærmere beskrev hende.

Nej, Lena kunde ikke mindes denne Tegnebog; hun havde aldrig set den hos sin Onkel.

„Men han har haft den hos sig paa denne Rejse," sagde Brauner. „Sebald maa vide det."

Der blev kaldt paa den gamle Tjener.

Jo, han kendte godt denne Tegnebog og vidste ogsaa, at hans Herre havde taget den med paa denne Rejse.

„Maaske indeholdt den de Penge, som De med Rette savner," sagde Brauner.

„Ja, det kan jo være," sagde Tjeneren. „Hvor kunde jeg ogsaa glemme den Tegnebog! Men jeg saa altid Hr. Baronen gemme sine Penge i det lille Jærnrejseskrin, og det bragte jeg ogsaa altid til Baronessen, naar hun behøvede Penge."

„Da maa vi altsaa straks lede efter Tegnebogen," sagde Brauner.

Lena saa forbavset paa ham.

„Nu? Men alt er jo allerede pakket ind!" sagde hun. „Det er jo tidsnok, naar vi kommer hjem. Der er jo mange flere Penge i Skrinet, end vi behøver til at føre den stakkels, kære Onkel hjem."

Hendes Stemme brast, og hun hulkede stærkt. Den sørgelige Begivenhed havde rystet hende stærkt; hendes Nerver var overanstrengte.

Hendes Forbavselse steg, da Brauner mente, at det dog var bedst at lede efter Tegnebogen straks.

Han sagde det blidt, men meget bestemt, og ventede sikkert, at Lena vilde efterkomme hans Ønske.

Hun rejste sig ogsaa straks og hentede Nøglen til Kofferten, som Sebald allerede havde givet hende.

„De maa jo have en Grund til Deres Ønske," sagde hun. „Gaa derfor derover med Sebald. Men jeg bryder mig ikke om at være til Stede. Jeg er ikke saa ivrig efter at faa denne Sag opklaret."

„Skal det være en Bebrejdelse til mig?" spurgte han alvorlig.

Hun saa ham hjerteligt ind i Øjnene.

„Hvad skulde jeg dog bebrejde Dem?"

„Maaske Nysgerrighed —"

„Jeg kender Dem jo alt for godt — Ludvig. De har selvfølgelig en bestemt Grund til Deres Begæring — og saa er det godt," sluttede Lena med et sørgmodigt Smil.

Da hun var alene, krøb hun gysende sammen i Sofahjørnet og hengav sig til sine sørgelige Tanker.

Onkel Christian havde været hendes bedste Ven. Hun forekom nu sig selv saa ene og forladt. Hendes Broder Poul holdt ganske vist meget af hende, men netop med Hensyn til det, hvoraf hendes Livslykke afhang, havde han sine egne, urokkelige Anskuelser.

Og hendes Moder?

Hun vilde aldrig give efter. Der herskede slet ingen Sympati mellem Lena og Moderen, og det var Lena ikke Skyld i — eller kun for saa vidt, som hun var alt for oprigtig til at kunne hykle Kærlighed og Hengivenhed for den, der aldrig havde vist hende Kærlighed, ja, ikke engang Retfærdighed.

Hun var altid bleven tilsidesat af sin forfængelige Moder, som ikke kunde prale med Lena. Og følgelig havde Lenas Hjerte vendt sig fra Moderen.

Lena holdt meget af sin Broder, og der gaves ikke mere trofaste Søskende end disse to; men kun hvad Standsanskuelser angik, stemmede de ikke overens.

Lena vidste, at ingen af hendes Familie vilde kunne forstaa, at hun elskede Ludvig Brauner saa

usigelig højt. Kun Onkel Christian vilde have forstaaet hende, hvis hun havde betroet sig til ham. Men saa vidt var det ikke kommet — thi hvor kærlig og opmærksom Ludvig Brauner end altid havde været imod hende, saa havde han aldrig talt et Ord om Kærlighed til hende.

Ak, hendes Familie behøvede saamænd ikke at nære Bekymring for hende. Ludvig tænkte vist aldeles ikke paa at bede hende om at blive hans Hustru. —

Hensunken i disse Tanker og i smertelige Minder om den kære, afdøde Onkel mærkede Lena slet ikke, at Tiden gik. Hun blev først opmærksom derpaa ved at høre Uret paa Kamingesimsen slaa.

Doktor Brauner og Sebald havde nu ladet hende være alene over en Time.

Lena rejste sig og gik ind i det Værelse, hendes Onkel havde beboet.

„Det nytter ikke at søge længere," sagde Doktor Brauner netop, som hun traadte ind.

„Er Tegnebogen der ikke?" spurgte Lena og saa forundret paa det Kaos, der nu herskede i Værelset, fordi de to Mænd havde tømt Indholdet af de to store Kofferter og de forskellige mindre Bagagestykker ud paa Borde og Stole.

„Nej, den er der ikke," svarede Sebald med skælvende Stemme. Saa lænede han sig imod Væggen og brast i Graad.

Lena saa forskrækket paa ham. Det gjorde hende inderlig ondt at se den gamle Mand saa bevæget.

Hun gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Men, Sebald, kære Sebald," sagde hun venligt, „græd dog ikke! Hvorfor græder De dog?"

„Fordi man — vil beskylde mig —"

„Men det vil dog ikke falde noget Menneske ind!" udbrød hun hastigt.

Nu gik Doktor Brauner ogsaa hen til ham og sagde i en rolig, bestemt Tone:

„Nej, Sebald, De skal ikke være bange. Tegnebogen er borte — det er sikkert — og det er ogsaa temmelig sikkert, at der var mange Penge i den. Men intet Menneske vil beskylde Dem for at have taget den."

„Ikke?" udbrød den gamle Mand. „Ak, Hr. Doktor, ved De noget om Tegnebogen?"

Sebalds Øjne straalede, og han holdt op at græde.

„Jeg kan godt sværge paa, at Fassera tog den med sig," svarede den unge Læge. „Og at dømme efter den Omhyggelighed, hvormed han behandlede den, maa det formodes, at den ikke var tom."

„Det skal dog vel ikke være en Beskyldning?" spurgte Lena hastigt.

Doktoren rystede paa Hovedet.

„Det er kun en Kendsgerning, som jeg maa fremføre," svarede Ludvig. „Jeg var nemlig allerede ved Fasseras Bortrejse overbevist om denne Kendsgerning. Og De, Baronesse, kan De ikke huske, at han talte meget om 'Taknemmelighed' og om 'aldrig at glemme' og om Deres Onkels 'Højmodighed'? — Jeg formoder, at Baronen har laant ham Penge, og at Advokat Fassera maaske er kommen hertil for at faa et Laan hos sin Ven. De to Herrer havde jo saa meget at tale med hinanden om — og Fassera forlod jo Nizza saa hurtigt, at han aabenbart ikke har villet andet end træffe sammen med Baronen."

„Ja, det kan jo gerne være — det er rimeligvis saaledes," svarede Lena, der for Sebalds Skyld ivrigt greb denne Tanke.

„Gud give, det maatte forholde sig saaledes," mumlede den gamle Tjener, endnu i stærk Bevægelse.

„Denne Sag vedrører altsaa ikke Dem, Sebald," sagde Lena venligt. „Men pak nu det hele ind igen."

I dette Øjeblik greb Ludvig Brauner en lille Genstand og traadte med den hen til Lena.

„Det er jo Baronens Noticebog, ikke sandt?" spurgte han ivrigt. „Heri vil De sikkert finde Forklaringen af Sagen. Saa vidt jeg ved, førte Baronen et meget nøjagtigt Regnskab."

„Nu vel, jeg vil tage den lille Bog med mig. Vil De ikke følge med?"

„Nej, jeg vilde gerne hjælpe Sebald. Han er træt, og det er paa Foranledning af mig, at han har haft dette Ekstraarbejde."

Lena forlod altsaa Værelset alene.

Da Kofferterne igen var pakkede, fulgte Brauner efter hende. Han fandt hende meget bevæget, og der var en fugtig Glans i hendes Øjne.

Men Noticebogen var intet Sted at se.

„Nu, Baronesse, har De fundet Forklaringen?" spurgte han.

Hun rystede benægtende paa Hovedet.

„Onkel har indført hver større Sum, som han har givet ud," svarede hun. „Men der staar ikke det mindste om et Laan til Fassera, eller om han ellers har udbetalt ham noget."

„Det var mærkeligt," sagde Doktoren. „Har han heller ikke skrevet op, hvor mange Penge han havde taget med sig?"

„Jo. Det var seks Tusinde Lire og otte Hundrede Franks. De otte Hundrede Franks — i Guld — ligger endnu i Pengeskrinet."

„Saa mangler der altsaa —"

„Vel en tre Tusinde Lire. Og det falder mig pludselig ind — der mangler ogsaa en Ring, som har tilhørt Onkel."

„Ja saa —"

„Det var en meget smuk, gammel Ring. De husker den maaske nok, skønt Onkel ikke bar den saa tit?"

„Ringen med den lange Opal, omgiven af Diamanter?" spurgte Doktor Brauner.

Lena nikkede.

„Ja, netop den. Jeg har lige søgt efter den. Den findes ikke imellem de andre Smykker. Paa Grund af Toldeftersynet har jeg lagt alle Smykkerne i min Haandkoffert. Jeg vil helst være til Stede, naar de bliver efterséte."

„Naturligvis. — Var Baronen Ringen, da han døde?"

„Nej."

„Er De ganske vis paa det?"

„Ja, ganske vis."

„Det var mærkeligt."

„Ja, det er meget mærkeligt," gentog Lena. „Og der er ogsaa noget andet, der forekommer Dem mærkeligt — ikke sandt?"

Den unge Læge smilede.

„Ja, det er der," svarede han, hvorpaa Lena lidt forlegen vedblev:

„Jeg har nemlig først lige nu gjort denne Opdagelse."

Han trak paa Skuldrene og sagde:

„Jeg formoder, at De i Noticebogen har fundet

en eller anden Bemærkning, som foranledigede Dem til at søge efter Ringen?"

Lena nikkede.

Men hvorfor var hun bleven saa rød? Og hvorfor sagde hun nu tilsyneladende ganske umotiveret:

„Han var saa god! Aa, den kære, kære Onkel var saa god og klog!"

„Ja, han var saa klog og god!" bekræftede Ludvig Brauner med den inderligste Overbevisning. — Ogsaa hans Øjne var blevne fugtige, og der laa et vemodigt Smil om hans Mund.

I dette Øjeblik blev de afbrudte af Sebald, der traadte ind og meldte, at Konsulen var der for at aflægge Baronessen et Besøg.

Dette Besøg varede en Time, og saa maatte Doktor Brauner paa Lenas Vegne og i Forening med Konsulen foretage endnu nogle Formaliteter.

Det var allerede sent, da han kom op paa Hotellet.

De spiste sammen til Aften, men trak sig saa begge tilbage for at gøre de sidste Rejseforberedelser.

En Time senere steg de alle tre ind i Toget, som skulde føre dem og den døde hjem. Den elskværdige Hr. Corner var igen til Stede, denne Gang ledsaget af sin Hustru og sin lille Datter, som overrakte Lena en Buket af de skønneste, hvide Roser.

Og nu kørte Toget ud i Aftenen. To Par unge Øjne saa endnu engang den herlige Riviera, saa endnu engang den pragtfulde Solnedgang over Havet og saa Aftenens Mørke sænke sig over al den Skønhed og sansebetagende Pragt. Og da alt Lys var forsvundet og dækket af Nattens mørke Kaabe, kom de to unge Mennesker, der sad alene i en Kupé, først i Tanker om, at de rejste med en død — med Liget af den eneste, der havde ment det saa inderlig godt med dem.

Og den Vemod, som hele Tiden havde hvilet over dem og formindsket deres Glæde over Naturens Herligheder, gjorde sig nu dobbelt gældende.

Den unge Læge blev mere og mere tavs, og Lena græd sagte.

Men disse Taarer smertede Ludvig saa dybt, at han gjorde alt for at stille dem.

Han talte beroligende og trøstende til Lena og omgav hende med al den ømme Omsorg, som en finfølende Mand viser enhver sørgende Kvinde — og naturligvis særlig en elsket Kvinde. Da Lena var bleven roligere, greb han hendes Haand og saa hende alvorligt ind i Øjnene.

„Ved De, Baronesse, at denne Rejse gør mig meget lykkelig?" sagde han. „Og det, skønt jeg ogsaa er meget bedrøvet og vemodig stemt. Der er saa mange modstridende Følelser i et Menneskes Bryst."

Lena nikkede og svarede alvorlig:

„Ja, det har jeg saa ofte mærket! Og nu for Eksempel, da jeg dog er saa opfyldt af dyb Sorg, er der noget i sig selv ganske betydningsløst, som jeg undrer mig over."

„Og det er?"

„At De nylig saa højtideligt kaldte mig Baronesse, og at Deres Øjne derved havde et saa alvorligt Udtryk."

„De siger, at det er noget i sig selv ganske betydningsløst — men — det har dog en dyb Betydning — naturligvis kun for mig."

„Hvorledes det?"

„Endog en meget dyb Betydning. Dette 'Baronesse' er en Skranke, hvis Eksistens jeg mindede mig selv om — og min Alvorlighed var en naturlig Følge af dette Minde."

„Og jeg har dog i Dag kaldt Dem 'Ludvig'," sagde Lena. „De ser, at i visse Øjeblikke tager jeg ikke Hensyn til denne Skranke."

„I visse salige, lykkelige Øjeblikke!"

Hun saa rødmende op paa ham, medens han vedblev:

„I Øjeblikke, som man senere mindes med vemodig Glæde!"

„Hvorfor med v e m o d i g Glæde? Der behøver jo dog ikke at komme Vemod ind i vort Forhold til hinanden."

„Hos mig vil denne aarelange Adskillelse fra Dem dog vække Vemod."

„Aarelange Adskillelse? Hvad er det dog, De siger, Ludvig? Hvad mener De?"

Lena havde bøjet sig langt frem; det yndige Ansigt var blevet ganske blegt, næsten lige saa hvidt som de hvide Roser, hun holdt i Haanden.

„Jeg mener, at jeg midt i Juli Maaned rejser til Bosnien."

„Men hvorfor dog?"

„Fordi jeg er bleven kaldt dertil."

„Og det siger De først nu?" sagde hun med et smerteligt Smil.

„Først ved min Hjemkomst til Dalbo fandt jeg den Skrivelse, der kaldte mig til Hospitalet i Serajewo."

„Ja saa!"

„Og jeg besluttede mig naturligvis straks til at tage imod Tilbudet," sagde han.

Det var nu ikke helt overensstemmende med Sandheden. Vel havde Ludvig efter Samtalen med Baronen været besluttet paa indtil videre at gaa af Vejen for Lena, men det havde dog ikke været hans Hensigt at forvise sig selv til Bosnien. Han havde tværtimod haabet at faa en Ansættelse paa et Hospital i Graz eller Wien, saa han dog et Par Gange om Aaret kunde rejse hjem og se Lena.

Baronens Død og de dermed indtraadte Forandringer i hans Fremtidsudsigter vedrørende Lena havde først modnet Beslutningen i ham om alligevel at rejse til Bosnien.

Han følte nu, at han kun behøvede at tale til Lena om sin Kærlighed, saa vilde hun, trods alle Hindringer, blive hans. Men nu — da hun havde Udsigt til en Arv, og han alene ledsagede hende paa hendes Rejse — turde han nu erklære hende sin Kærlighed?

Nej, det turde han ikke! I saa Fald vilde ikke alene hendes hovmodige Familie, men a l l e andre være berettigede til at anse ham for en æreløs Lykkejæger.

Baron Christian havde haft ganske Ret — det gjaldt om at tie og vente, hvis han ikke vilde bringe Lena i den pinligste Situation.

Det indsaa Ludvig Brauner, og han vidste, hvorledes han burde opføre sig som Mand af Ære.

Han satte ganske vist derved sin Lykke paa Spil — men det burde han ikke tage Hensyn til nu. Dersom Lena glemte ham, saa havde hendes Kærlighed ikke været ægte, men bevarede hun ham i sit Hjerte, saa vilde han bede hende blive sin Hustru, naar hun var bleven myndig, og han havde faaet en sikker Stilling — thi saa behøvede hun ikke at spørge andre.

Det var Ludvig Brauners Plan, og den handlede han efter.

„Ja, det er min Beslutning at rejse til Serajewo," vedblev han rolig. „Og jeg maa være meget glad over, at jeg har faaet dette ærefulde Tilbud. Mange unge Læger er ikke nær saa heldige som jeg. Tænk blot: tre Tusinde Kroner i Løn, fri Bolig, Lys og Brændsel — og tilmed pensionsberettiget!"

„Det var da prosaisk nok sagt!" tænkte han med hemmelig Bitterhed.

Ja — det var prosaisk nok! Det gav endog den kloge, praktiske Lena et Stik i Hjertet!

Men hun bekæmpede den Bitterhed, der rejste sig i hende, fordi han var saa tilfreds, skønt han dog vilde rejse bort fra hende. Hun kunde endog fremtvinge et Smil, da hun sagde:

„Saa ønsker jeg Dem til Lykke. De faar altsaa endogsaa Brændselet frit?"

„Ja — og jeg vil forhaabentlig føle mig vel tilpas dernede i alle Henseender," sagde han. „Serajewo skal jo være et meget behageligt Opholdssted. Men jeg vil selvfølgelig med Længsel tænke paa Hjemmet. Tør jeg ogsaa indeslutte Dem, Lena, i mine Tanker? De ser, at i følsomme Øjeblikke er De ikke 'Baronesse' for mig."

Hun smilede endnu.

Han saa meget godt, hvor meget hun led, og hvor tvungent hendes Smil var.

Det gjorde ham inderlig ondt for den elskede Pige, og han følte ogsaa Medlidenhed med sig selv, fordi han maatte spille denne Rolle.

„Dernede vil De snart glemme mig," svarede hun sagte.

„Tror De?"

„Nu ja — saa langt borte og blandt saa mange fremmede Mennesker!"

„Blandt syge Mennesker. Ak, Lena, De ved ikke, hvor svær Tjenesten paa et Hospital er, hvor helt og fuldt den lægger Beslag paa en, saa man i sine ledige Timer er glad over blot at kunne hvile ud."

„Dersom De var forlovet, behøvede Deres Forlovede altsaa ikke engang at være skinsyg," sagde Baronessen spøgende.

„Jeg tror nu, at hvis jeg var forlovet, saa behøvede min Forlovede overhovedet ikke at være skinsyg, thi jeg er et meget konservativt Menneske!"

„Hvorledes det?"

„Jeg er sejg og stædig. Jeg er ikke til at bringe fra noget, som jeg engang har sat mig i Hovedet. Naar mit Hjerte har kastet Anker et Sted, saa bliver det der. Og følgelig kan alt, hvad jeg møder i et fremmed Land, aldrig blive farligt for mit Hjem og mine kære herhjemme."

Hvor den stakkels Lena aandede lettet op! Hvor glad gjorde disse faa Ord hende ikke! Thi hun kendte jo Ludvig Brauner. Allerede medens han endnu var en lille Dreng, kunde man trygt stole paa hans Ord.

„Jeg sagde nylig, at denne Rejse, trods alt, gjorde mig lykkelig," vedblev han hjertelig, „thi jeg er sammen med Dem — Baronesse — Lena — og De hører til det kæreste, som jeg har herhjemme. I ensomme Timer vil jeg tit og ofte tænke paa denne Rejse, og i disse Timer vil jeg være derhjemme — og hos Dem."

Han havde sagt alt for meget — det læste han i hendes straalende Øjne og i hendes søde Ansigt.

Det var en stor Lettelse for Doktor Brauner, at Sebald netop viste sig med et Rejsetæppe og spurgte Baronessen, om hun ikke vilde benytte det, da Aftenen var bleven kølig.

Lena fandt det ganske vist ikke koldt, men hun fandt sig dog i at blive omhyggelig tildækket af den bekymrede, gamle Tjener og Ludvig.

Saa fulgte Ludvig med Sebald ind i hans Kupé under Paaskud af ogsaa at ville sove lidt.

Da de to Mænd var gaaede, blev Lena endnu længe siddende vaagen og tænkte over alt det, hun havde oplevet i de sidste Uger, men navnlig i de sidste Timer.

Men endelig sov hun dog ind.

Om Morgenen ankom de til Genua, og efter knap en halv Times Ophold fortsatte de Rejsen til Milano.

Akkurat den samme Vej havde Doktor Brauner tilbagelagt for faa Dage siden, men hvor helt anderledes saa Landskabet ikke ud paa denne Dag. Nu var Vejret igen klart og smukt, medens Taagen den Gang havde ligget tæt over Jorden, og Himmelen havde været mørk og overtrukken.

Og ligeledes hans Sindsstemning var nu helt anderledes end den Gang, thi Lena, som han jo den Gang var flygtet for, sad nu lige over for ham og passiarede med ham paa sin elskværdige Maade.

De var nu ankomne til Bochetta, denne snævre, i høj Grad romantiske Klippedal, gennem hvilken Banen snor sig paa høje Dæmninger og forsvinder fire og tyve Gange i Tunneler, inden man kommer til det højtliggende Navi. — De var netop kørt gennem en af disse Tunneler og saa dybt nede en malerisk, lille Landsby, hvortil der førte en Bro, som hævede sig over det fortryllende Polcevere.

Da rejste Doktoren sig pludselig og stirrede ned. Han blev baade bleg og rød og saa ud som en, der faar en stor Overraskelse.

Lena saa forskrækket paa ham og spurgte lidt forvirret:

„Hvad er der sket? Hvad ser De dernede?"

Og ogsaa hun bøjede sig ud af Vinduet for at se, hvad det var, der satte ham i saa stor Bevægelse.

Men hendes skarpe Øjne kunde ikke opdage noget usædvanligt.

Det varede mærkeligt nok temmelig længe, inden Ludvig Brauner fattede sig efter den tilsyneladende store Overraskelse, han havde haft. Han svarede heller ikke straks, men greb efter Rejselisten, som netop laa ved Siden af ham, og gennemsøgte den ivrigt.

Straks efter forkyndte en høj Fløjten fra Lokomotivet, at Toget var ved en Station.

Da kastede Brauner igen Bogen ned paa Sædet og stirrede, helt fordybet i sine Tanker, paa ny ud af Vinduet. Nu begyndte den lille Stationsbygning at komme til Syne, og Brauners Øjne søgte utaalmodigt efter Stationens Navn.

„Det er S. Quirico!" sagde Lena, der fra sin Plads kunde se Navnet førend Doktoren.

„S. Quirico! S. Quirico!" gentog Ludvig Brauner og læste med den største Opmærksomhed Navnet paa den temmelig ubetydelige Station, som Hurtigtoget i susende Fart førte forbi. Da man ikke længere kunde se den, sank den unge Mand ligesom udmattet efter en stor Anstrengelse igen ned paa Sædet i Kupeen — og først da der var gaaet nogle Øjeblikke, noterede han Stationens Navn i sin Lommebog.

Han var endnu saa helt hensunken i sine Tan-

ker, at han øjensynlig havde glemt Lenas Nærværelse.

Endelig løftede han Hovedet og saa paa hende — først med et underlig tomt, stirrende Blik, men saa kom der pludselig Liv i hans Øjne og i hans stive Ansigt. Efter et dybt Aandedrag sagde han:

„Det vilde ikke være underligt, om De ansaa mig for at være bleven forrykt."

„Det har jeg ikke gjort," svarede Lena blidt. „Men nu kan De maaske sige mig, hvad det er, der forekom Dem saa paafaldende ved S. Quirico!"

„Jeg fandt ikke noget mere paafaldende ved den, end De gjorde, Baronesse."

„Jeg forstaar Dem ikke —"

„I Dag fandt jeg intet paafaldende ved Udkørselen af den Tunnel —"

„Men har De da en anden Gang fundet noget paafaldende der?"

„Ja netop."

„Naar da? Da vel ikke, da De rejste med os til Genua?"

„Nej — ikke den Gang."

„Men senere da?"

„Ja — den 18. April."

„Den — 18. April?"

„Ja — og netop paa samme Tid, som vi i Dag passerede dette Sted."

„Den 18. April," gentog Baronessen endnu engang tankefuldt.

„Nogle Timer efter Fasseras — Selvmord!" tilføjede Brauner, idet han gjorde en paafaldende Pause mellem de to sidste Ord.

Lena saa forbavset op.

„Ja — Selvmord!" gentog hun. „Aviserne skrev, at det var et Selvmord. Stuepigen oversatte Noticen to Gange for mig, og De læste den jo ogsaa selv."

„Ja — Aviserne talte om Selvmord, og jeg kan ikke modsige dem — i det mindste ikke saa længe alt løber saadan rundt i Hovedet paa mig som nu, — men ved S. Quirico er der den 18. April sket noget, som har bragt mig paa den Tanke —"

Han standsede.

„Paa hvilken Tanke?" spurgte Lena.

Doktoren kunde ikke straks svare.

En Konduktør var kommen ind i Kupeen, og med ham fandt der nu en længere Samtale Sted, hvorved Lenas gode Franske kom til stor Nytte.

Da Manden var gaaet, fortalte Brauner Lena, hvad der var foregaaet ved S. Quirico den 18. April.

Han tog ogsaa den italienske Avis frem, der havde bragt Meddelelse om Fasseras Selvmord, og som havde været Skyld i den stakkels Baron Christians Død. Denne Avis havde han taget til sig i Nizza.

Han oversatte igen Ord for Ord, og han og Lena var overbeviste om, at de havde forstaaet alt i den korte Notice.

Da han igen lagde Avisen sammen og puttede den i Lommen, var Lena bleg og eftertænksom. Der for pludselig en iskold Gysen igennem hende, og hun flyttede sig uvilkaarlig længere bort fra Vinduet.

„Hvad tænker De nu?" spurgte Brauner.

„Aa — jeg er vist bleven helt nervøs," svarede hun. „Jeg tænkte netop, at den paagældende maaske ogsaa havde siddet her paa dette Sæde — her ved Siden af mig — og da løb det mig iskoldt ned ad Ryggen."

Fra nu af talte de to i lang Tid ikke sammen.

Smaragdgrønne Enge og Marker gled forbi dem tilligemed flere Landsbyer med deres smaa Huse og fritstaaende Klokketaarne; Toget dundrede over Broer og snoede sig omkring Bjærge og Højder, indtil den frie, vidtstrakte Slette laa foran dem, — men de havde ikke set noget af alt dette, saa helt var de hensunkne i de Tanker og Forestillinger, som Brauners Meddelelser havde vakt til Live i dem.

Da Toget holdt ved Voghera, løftede Lena Hovedet og sagde:

„Han var en ivrig Spiller. Det har Onkel fortalt mig."

Brauner saa interesseret op.

„En ivrig Spiller?" gentog han, og lidt efter tilføjede han: „Det gør Sagen endnu mere indviklet."

Og de hensank igen i Tavshed og Grublerier.

Da de var komne forbi Pavia, sagde Doktoren pludselig:

„Jeg skylder den døde at opholde mig noget i Venedig."

Hvilken døde mon han mente?

Og da Milano dukkede op for ham, rakte Lena sin Ungdomsven Haanden og sagde alvorligt:

„Ja, Ludvig — De maa forlade os i Venedig. Og jeg takker Dem hjerteligt derfor baade i min Onkels og hans Søns Navn."

Fra Venedig kørte altsaa kun tre videre til den venlige Landsby i Stejermark — to levende og en død.

VII.

Efter at Doktor Ludvig Brauner havde forladt Toget, begav han sig straks op paa Hotellet for at gøre lidt Toilette. Han havde nemlig faaet at vide af Lena, at der var en Dame, han skulde besøge.

Det var Advokat Fasseras Søster, Fru Sarto.

Det var allerede næsten Aften, da Brauner steg op ad Marmortrappen til det fordums Palads i Gaden Moisé.

Den blege Tjenestepige med det efter venetiansk Skik skødesløst opsatte Haar modtog hans Visit, men sagde, at hendes Frue ikke var hjemme. Det forstod Doktoren meget godt, men han forstod ikke den Strøm af Ord, der fulgte med denne Oplysning.

Ved Hjælp af den Smule Italiensk, han kunde, spurgte han, naar han den næste Dag kunde tale med Fru Sarto — „i et meget vigtigt Anliggende" søgte han at gøre Pigen begribeligt.

Men Angela — saaledes hed den unge Tjenestepige — forstod ham ikke. Men hun pegede endelig paa en af de Døre, der førte ind til den allerede halvmørke Forstue. Døren var netop bleven aabnet, og ud i Forstuen traadte en mager, ældre Mand, som lukkede Døren sagte efter sig. Han bar en Dokumentmappe og en stor Paraply. Da han gik forbi Gangvinduet, saa Doktoren et Øjeblik hans magre, gullige Ansigt.

Angela raabte noget til denne Mand. Brauner forstod ikke, hvad hun sagde, men det foranledigede den magre Herre til at komme nærmere og løfte paa sin Hat, en Høflighed, som Doktoren straks besvarede. Han blev meget glad ved at høre, at den magre Herre talte hans Hjemlands Sprog.

„Hvad ønsker De, min Herre?" spurgte den magre Herre. „Fru Sarto er for Øjeblikket ikke hjemme,

og Angela ved ikke, om De kan komme til at tale med Fruen i Dag."

„Jeg kommer til Fru Sarto i et meget vigtigt Anliggende," svarede Brauner. „Jeg har alene af den Grund afbrudt min Rejse fra Nizza til Østrig."

„Ja saa!" udbrød den anden Herre og tilføjede derpaa ivrigt: „For os gives der kun een vigtig Sag."

„Maaske angaar mit Komme netop denne Sag."

„Min Principals Død?"

„Advokat Fasseras Død."

„Han var min Chef. Hvad ved De om ham? Men — det maa De sige mig paa et mere passende Sted."

„Ja, gerne, thi jeg formoder, at ogsaa De vil kunne give mig Oplysninger om denne Sag."

„Jeg skal give Dem alle de Oplysninger, De ønsker — dersom De da ikke kommer som Fjende."

„Det gør jeg absolut ikke!" svarede Brauner lidt forundret. Da straalede den andens Øjne, og han rakte ivrigt sin Haand ud imod Brauner.

„Han var ikke alene min Principal, han var ogsaa min Velgører," sagde han næsten ømt.

Brauner trykkede hjerteligt hans Haand. Efter at den magre Herre havde sagt et Par Ord til Angela, gik han hastigt ned ad Trappen. Brauner fulgte efter ham.

„Hvor fører De mig hen?" spurgte han, da de var komne ned

„Til min Bolig — dog nej — ikke derhen," afbrød han sig selv lidt forlegen.

„Hvorfor ikke?" spurgte Doktoren. „Kan vi ikke tale roligt med hinanden der?"

„Jeg har fem Børn," svarede den anden og tilføjede med et humoristisk Smil: „Og jeg glemte før, at de alle sammen er hjemme."

Brauner maatte le.

„Saa er Deres fem Efterkommere vel meget livlige?" spurgte han. Den anden løftede paa en meget sigende Maade Arme og Øjne.

„Saa lad os gaa ind paa en Restauration," foreslog Brauner. Og da han saa, at den anden lidt forlegent betænkte sig, opfattede han straks Grunden til denne Nølen og tilføjede hurtigt: „Vil De ikke gøre mig den Fornøjelse at drikke en Flaske Chianti med mig."

„Dersom De ikke vil tale med mig paa Gaden, saa maa jeg jo tage imod Deres Indbydelse," sagde den magre Herre efter et Øjebliks Betænkning, „men jeg maa først aflevere nogle af disse Dokumenter til en Klient."

„Nu vel, saa gaar jeg med Dem."

Medens de gik igennem et Virvar af snævre Gader og Stræder, steg op og ned ad Brotrapper og kom forbi nogle Kirker og utallige Butikker, forestillede de sig for hinanden og vekslede nogle ligegyldige Talemaader. Saa ventede Brauner nogle Minutter uden for et Hus, i hvilket Romanci — thi ham var det — var forsvundet, og betragtede imedens den livlige Færdsel, der herskede paa den lille Plads, og hørte paa Gadesælgernes Skrigen og Gondoliererernes Raab, naar de førte deres Fartøjer gennem den smalle Kanal, som begrænsede Pladsen paa den ene Side.

Snart efter stod Romanci igen ved Siden af ham, og saa gik de videre. I et langagtigt, smalt, meget befærdet Stræde blev Skriveren staaende uden for en jævn, men meget net Restauration, over hvis Dør man kunde læse: „A la bella Venezia".

„Skal vi gaa herind?" spurgte Romanci. „Paa denne Tid kan man være helt uforstyrret her."

„Ja, lad os det," svarede Brauner.

Nogle Minutter senere sad de i en stille Krog i det ret hyggelige, langstrakte Lokale.

Brauner bestilte en Flaske Chianti og skænkede i Glassene. Begge Mændene tømte deres Glas uden at sige noget til hinanden. De var nu blevne meget alvorlige.

„Hvad vil De hos Fru Sarto, Hr. Doktor?" Med disse Ord begyndte Romanci endelig Samtalen, som snart var ivrig i Gang.

„Jeg vilde gerne vide, om denne Bladnotice er overensstemmende med Sandheden," svarede den unge Læge.

Romanci nikkede.

Han havde kun kastet eet Blik paa den Avis, som Brauner rakte ham.

„Ja," svarede han, „det forholder sig alt sammen saaledes, som 'Piccolo' siger. Dette Blad løber aldrig med Sladder, det er altid godt underrettet."

„Ogsaa i de godt underrettede Blade kan der undertiden indsnige sig Fejltagelser."

„Hvilken Fejltagelse skulde have indsneget sig her?" spurgte Romanci spændt.

„Er der virkelig slet ikke blevet fundet mere hos Liget end det, som staar nævnet her i Avisen? — Det var det, jeg vilde spørge Fru Sarto om."

„De kan ogsaa spørge mig derom."

„Var De da ogsaa i Genua?"

„Ja, jeg var der ogsaa. Fru Sarto bad mig rejse med, fordi hun ikke havde Mod til at foretage denne Reise alene."

„Det kan jeg godt forstaa."

„Ja, det er meget forstaaeligt. Jeg var altsaa ogsaa i Genua for at identificere Liget af min kære Chef."

„Og saa De alt, hvad man fandt hos ham?"

„Ja, alt. Fru Sarto fik jo alt udleveret."

„Og der var slet ikke en eneste Genstand derimellem, som vakte Deres eller Fru Sartos Forbavselse?"

„Nej, slet ikke. Kun selve Handlingen vakte vor store Forbavselse. — Hvad er det, De mener, vi skulde have fundet hos ham, og som skulde have forbavset os?"

„En Tegnebog — som ikke før var bleven set hos ham."

Doktoren havde sagt dette meget langsomt, og Romanci havde betragtet ham meget opmærksomt.

„En Tegnebog — som ikke før var bleven set hos ham —" gentog han. „Hvorfor tror De, at han havde en saadan med paa sin ulyksalige Rejse? Hvad ved De overhovedet om denne Rejse — og hvilken Rolle spiller denne Tegnebog? Har den tilhørt Dem?"

Skriveren var i meget stærk Sindsbevægelse. Ordene strømmede i forvirret Hast over hans Læber.

Doktor Brauner var meget rolig. Medens han igen fyldte i Glassene, sagde han smilende:

„Fire Spørgsmaal paa engang, Hr. Romanci, det er lidt for meget! Men drik nu blot — jeg skal nok besvare alle Deres Spørgsmaal. Hav kun Taalmodighed."

„Taalmodighed har aldrig været min stærke Side," tilstod Romanci. „Tal derfor. Dette Selvmord har

jo ogsaa været et haardt Slag for mig. Sandsynligvis bliver jeg om nogle Uger brødløs. De kan jo nok tænke Dem, hvor dybt Tabet af Fassera har smertet mig, naar jeg siger Dem, at han var den Mand, jeg satte højst af alle Mænd i Verden, og som jeg kan takke for min og min Families Eksistens. Fassera har hjulpet mig ud af den dybeste Nød, saa jeg i mange Aar har kunnet sørge tilstrækkeligt for min Familie. Er det da ikke rimeligt, at jeg hang ved ham med hele min Sjæl? Og De fordrer Taalmodighed af mig — nu, da jeg skælver af Ophidselse, fordi De mulig kan bringe os en Forklaring over denne mystiske Sag!"

Han havde talt sagte og hastigt. Hans Øjne glinsede, hans Kinder glødede som i Feber, og hans Hænder rystede.

„Vær rolig," sagde han venligt. „Jeg har kun kendt Fassera i to Dage. Men ogsaa paa mig har han gjort et dybt Indtryk. Derfor blev jeg i høj Grad forfærdet, da jeg i Avisen læste om hans Selvmord. Men i Noticen herom fandt jeg en Hentydning, som fik en Tanke til at slaa ned i mig —"

„Hvilken Hentydning?"

„Der blev omtalt, at man hos Fassera havde fundet en Souperregning, som var bleven udstedt fra en Restauration i Monte Carlo. En Regning fra 17. April."

„Og hvad slutter De deraf?"

„At han har afbrudt sin Rejse."

Romanci saa interesseret op.

„Afbrudt sin Rejse?" gentog han. „Ja, har han da været andre Steder end i Monte Carlo?"

Brauner nikkede.

„Jeg lærte ham at kende i Nizza, hvortil han indtraf om Formiddagen den 16. April."

„I Nizza?"

„Ja. Og der var han Baron Heins Gæst."

„Sin gamle Vens Gæst?"

„Ja, saaledes forholder det sig."

„Det har vi ikke vidst."

„Ikke? Saa har Fassera altsaa ment, at han maatte fortie sin Rejses Maal for sin Søster og Dem."

„Han hentydede til, at det var en Forretningsrejse, han foretog."

„Og jeg tror, at det forholdt sig ganske rigtigt. Jeg formoder, at Advokat Fassera har modtaget en stor Sum af Baron Hein — en Sum, som ganske vist slet ikke blev omtalt i Bladet."

„Men han havde ingen stor Sum hos sig —" Romanci tav, og der kom et smerteligt Udtryk i hans Ansigt — „eller han havde maaske haft den — mellem Nizza og Monte Carlo," tilføjede han nølende.

Brauner trak paa Skuldrene.

„Og har maaske tabt den — ved Spillebordet," sluttede Romanci.

„Det er vel muligt," sagde Brauner, „men det er jo ogsaa muligt, at han har spillet med Held, og at den Sum, hvis Størrelse jeg tror at kende, har formeret sig rigeligt i Monte Carlo — at dette er blevet set af en, som trængte til Penge — og at —"

Han havde talt meget langsomt.

„Og at — bliv dog ved!" sagde Italieneren ivrigt.

Men Doktoren lod sig ikke forstyrre i sin Ro.

„Drik, Hr. Romanci, drik dog. De ser meget bleg ud," sagde han, idet han skød Skriverens Glas hen til ham og greb sit eget.

Romanci tog en Slurk, saa stillede han Glasset fra sig igen.

„Behøver jeg virkelig at sige mere?" spurgte Doktoren. „Kan De ikke selv tænke Dem til det øvrige?"

„Mener De, at her er Tale om Mord — om Rovmord?" mumlede Romanci dødbleg. „O, Gud, Hr. Doktor!"

„Synes De da, at det er værre end Selvmord?" spurgte Doktoren. „Naar De har holdt saa meget af Fassera, saa maa det dog være Dem kærere, at en anden har berøvet ham Livet, end om han havde dræbt sig selv. Betænk dog, hvor Fassera maa have lidt sjæleligt talt for frivillig at forlade Livet! Er han bleven overfaldet og myrdet af en anden, saa har han sandsynligvis ikke faaet Tid til at føle Dødsangest og har kun et Øjeblik følt legemlig Smerte."

„Ja, De har Ret — ganske Ret!" mumlede Romanci med blege Læber. „Men jeg skal blot først vænne mig til denne Tanke."

„Den vil snart blive Dem til Trøst!"

„Ja, jeg mærker allerede, at den indgiver mig Trøst, hvor rædselsfuld den er. Og jeg forstaar ogsaa, hvorfor De spørger om denne fremmede Tegnebog. Det er vel en, som Baron Hein har givet ham?"

„Ja. Og den bar Heins Navnetræk i Sølv. Det var en mørkeblaa Lædertegnebog med blaat Silkefoer — og Fassera er ikke den, der har haft den sidst!"

„Nej, nej! Den blev ikke fundet hos min døde Chef!" stønnede Romanci.

Doktoren trak Vejret dybt, saa sagde han rolig:

„Saa vil min Opfattelse af Fasseras Død vistnok være den rigtige!"

Romanci stirrede en Tid lang hen for sig, saa løftede han Øjnene og saa paa Brauner, medens han sagte sagde:

„Maaske er denne Opfattelse alligevel ikke rigtig — thi, Hr. Doktor, er det da vist, at den, der sidst har haft Tegnebogen i sin Besiddelse, har myrdet Fassera? Det er jo muligt, at Tegnebogen er faldet fra Fassera, da han rettede det dræbende Skud mod sig selv? Og saa har den maaske vakt Pengebegærlighed hos en anden —"

„Pengebegærlighed hos den brave Mand, som meldte 'Selvmordet' og løb efter Lægen!" afbrød Doktoren ham spottende.

„Men som dog virkelig hentede ham —"

„Ja vel — og som, efter hvad jeg formoder, ikke senere blev set af nogen!"

„Deres Formodning er rigtig, Hr. Doktor," bekræftede Romanci.

„Naa, der kan De se! Saa er min anden Formodning om, at denne Mand er Fasseras Morder, vel ogsaa rigtig," sagde Brauner med sikker Overbevisning.

Skriveren vred stønnende sine Hænder.

„Fat Dem dog," bad Doktoren.

Pludselig for Romanci med Haanden over sin svedbedækkede Pande og mumlede:

„De har naturligvis gyldige Grunde til at formode, at Baron Hein ikke blot har givet min Chef denne Tegnebog, men ogsaa en større Sum Penge?"

„Ja, jeg har Grunde til at formode det."

„Godt. Fassera afrejste altsaa fra Nizza. Naar sitte det?"

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

„Den 17. April om Formiddagen."

„Ved De bestemt, at den Datum passer?"

„Ja, thi en Dag senere forlod jeg Nizza, og jeg kom til Genua om Morgenen den 18 April."

„Om Morgenen den 18. April — og da var det allerede sket!"

„Ja, da var det allerede sket. Konduktoren paa det Tog, hvormed jeg rejste, talte allerede derom."

„Hvorfor tror De ikke, at min ulykkelige Chef har tabt disse Penge i Monte Carlo og derefter har kastet Tegnebogen i Vandet?" spurgte Romanci efter en meget lang Pause. „Det er jo rimeligt, at han selv har skilt sig af med denne Tegnebog."

Medens han sagde dette, bed han Tænderne fast sammen, men hans Øjne modsagde hans Ord. De stirrede ind i Doktorens Øjne, som om de fordrede en Gendrivelse.

Og allerede Doktorens Øjne benægtede meget tydeligt denne Formodning, og endnu tydeligere talte den unge Mands Mund.

Brauner, der nu ogsaa var bleven meget bleg, havde bøjet sig langt frem, og uden at vide det, havde hans Fingre omsluttet Romancis Arm.

Og hans Stemme lød hæs, da han nu hviskede til Italieneren:

„Nej, jeg tror ikke, det er saaledes. Jeg tror nemlig at vide, hvor denne Tegnebog befinder sig eller — rettere sagt — hvor den befandt sig den 18. April om Formiddagen. Dersom mine Øjne ikke den Gang skuffede mig, og jeg senere ikke helt har mistet min Hukommelse, saa maa denne Tegnebog ligge nede i den Viadukt, der paa den ene Side er begrænset af S. Guirico og paa den anden Side af S. Biagio, og i hvis umiddelbare Nærhed Stationsbygningen i S. Guirico ligger."

„Hvad siger De, min Herre?" mumlede Romanci med et forstyrret Blik paa den unge Læge. „Hvoraf ved De, at Tegnebogen ligger eller laa der?"

Brauners scenefulde Haand omspændte endnu fastere Romancis Arm.

„Fordi jeg under min Rejse den 18. April paa det nævnte Sted saa en Genstand flyve ud af et Vindue i Toget!" svarede Doktoren sagte. „Fordi jeg saa noget glimte paa den brune Tingest, der blev slynget ud af Vinduet — og fordi denne brune Tingest aabnede sig, og jeg saa, at den var blaa indeni. Men den, som slyngede denne Tingest ud af Vinduet, kunde ikke være Fassera selv, for han var allerede den Gang et Lig —"

Romanci stirrede rædselsslagen paa Brauner.

„Og hvorfor er det først i Dag gaaet op for Dem, at det kunde hænge saaledes sammen?" spurgte han hæst.

Brauner lo højt.

„Fordi jeg først udfandt Sammenhængen i Dag ved Stationen S. Quirico. Undertiden er man blind og bliver pludselig seende. Men drik dog endelig, Hr. Romanci. Der begynder nu at komme Folk herind, og man maa ikke undre sig over Deres forstyrrede Mine."

Derpaa kaldte han paa Opvarteren, forlangte Spisekortet og bestilte Aftensmad til sig og Romanci.

Den stakkels Skriver, der sikkert ikke ofte fik saa god Mad, spiste ogsaa godt, men var saa aandsfraværende, at han vist ikke vidste, hvad det var, han spiste.

Ogsaa den unge Læges Tanker dvælede mere ved Fassera og det, han havde oplevet paa sin Rejse den 18. April, end ved den virkelig velsmagende Mad. Og han skyndte sig ogsaa med at spise.

Saa betalte han hurtigt Regningen og forlod Lokalet.

Endnu ganske forvirret fulgte Annibale Vittorio dei Romanci ham. Man kunde endnu mindre end ellers se paa Skriveren, at han var Bærer af et berømt Navn.

„Jeg føler Trang til at være i Luften," sagde Brauner, „og jeg haaber, at De vil vedblive at holde mig med Selskab, thi vi har endnu meget at tale om. Vi vil gaa ned i en Gondol, der er vi vist mest uforstyrret."

„Ja vist, Hr. Doktor," svarede Romanci og førte ham gennem flere snævre Gader ned til en Kanal, paa hvis grumsede Overflade der laa flere Gondoler og andre Baade.

I en af disse skumle Gondoler sejlede de til Kanal Grande og derfra ind i Lagunen.

Nu var de endelig omgivne af en velgørende Stilhed.

Brauner bød Romanci en Cigar og tændte sig selv en. En Tid lang overlod han sig til det Trylleri, som den venetianske Aften udøver over alle, men saa genoptog han igen Samtalen, som de havde ført i Restaurationen. Og Romanci tog med stor Opmærksomhed Del i den.

Omtrent to Timer krydsede Gondolen frem og tilbage paa det stille Vand, saa fik den sorthaarede, unge Mand, som førte den, Ordre til at vende tilbage til Byen.

Derpaa skiltes de to Mænd efter at have aftalt, at de den næste Dag vilde mødes hos Fru Sarto.

I Nærværelse af den meget bevægede Dame fandt der nu igen en lang Forhandling Sted, under hvilken Romanci fungerede som Tolk, og som endte med den Aftale, at de to Mænd skulde mødes paa Banegaarden om Eftermiddagen ved den Tid, da Toget til Milano afgik.

Resten af Tiden tilbragte Brauner med at undersøge de skjulteste Kroge i den interessante By.

Legemlig træt, men meget oplivet aandelig talt indtraf Doktoren i rette Tid paa Banegaarden.

Et Kvarter senere kørte han med Romanci til det Sted, hvor det skulde vise sig, om hans Øjne og hans Hukommelsesevne fungerede normalt.

VIII.

Da Baronesse Hein modtog det Telegram, der meldte hende Svogerens Død, følte hun ikke nogen særlig Sorg, men hendes Forretningssans vaagnede i høj Grad.

Christian efterlod sig en betydelig Formue. Han havde været langt mere formuende end hendes Mand, hans ældre Broder.

Denne havde jo nok overtaget Slottet — Slægtens Stamgods — men meget rig paa Penge havde han aldrig været, af kontante Penge ejede han egentlig kun saa meget, at de havde kunnet leve standsmæssigt.

Men Christian havde ikke haft et kostbart Gods at holde i Drift, og han havde desuden været begunstiget af Lykken. Han havde ikke blot anbragt sin Arvepart meget fordelagtigt, men havde ogsaa vundet et større Lod i Lotteriet. Endvidere havde en fjern Slægtning — en gammel Frøken, om hvem man troede, at hun vilde testamentere hele sin Formue til Kirken — indsat Christian Hein, som hun aldrig havde set og heller aldrig staaet i Brevveksling med, til sin Universalarving.

Og det havde været en meget betydelig Arv. Dertil kom, at Christian Hein som Ungkarl havde levet et meget fordringsløst Liv.

Ved disse Tanker blev Baronesse Aurelia helt blød om Hjertet. Medens hendes Svoger levede, havde hun fundet ham meget ubehagelig og næsten hadet ham. Men da hendes Tanker svævede videre, forsvandt det pludselige Anfald af Følsomhed. Hun mindedes nemlig, at Svoger Christian havde været overdreven velgørende, og at han i denne Henseende ligefrem havde øst Penge ud. Og hun følte nu ligefrem Harme mod den døde, fordi han havde ødslet saaledes med „hendes" Penge.

Endnu forend hun sendte Telegrammet over til sin Søn, havde hun en vigtig Forhandling med sin Kammerjomfru angaaende sit Sorgetoilette.

Saa først blev Poul underrettet om sin Onkels Død.

Nanni bragte ham Telegrammet.

Han saa straks af hendes Ansigts Udtryk, at hun havde noget sørgeligt at melde.

„Hvad er der sket?" spurgte han og rejste sig op.

„Der er kommet et Brev fra Frankrig," sagde hun for ikke straks at forskrække ham.

„Et Brev — Mums? Jeg kan se paa dig, at du lyver! Giv mig det Telegram, som du skjuler mellem din Kjoles Folder."

„Jeg vilde blot ikke sige det straks," mumlede hun.

Da saa han skarpt paa hende og sagde sagte: „Saa maa det være noget meget sørgeligt — saa er Onkel Christian død!"

Hun nikkede.

„Lotte har fortalt mig det. Fru Baronessen har allerede talt med hende om Sørgetøjet."

Et ironisk Smil gled hen over Pouls Ansigt. Men da han læste Telegrammet, blev han meget alvorlig og sørgmodig.

„Saa er der altsaa igen et ædelt Menneske mindre paa Jorden," sagde han og sank træt tilbage i Puderne.

Nanni var gaaet hen til Vinduet, hvor hun gav sig noget at bestille ved Gardinerne; hun havde nemlig set nogle forræderiske Trækninger i sin Yndlings Ansigt, og saa vilde hun lade ham være alene; men han skammede sig ikke for hende.

„Kom, gamle, gode Nanni," hørte hun ham sige, „du maa gerne se, at jeg er meget, meget bedrøvet."

Da gik hun hen til ham og satte sig ved hendes Seng.

Og han greb hendes Haand og holdt den fast.

„Vi bliver færre og færre," sagde han med skælvende Stemme. „Først gik min gode Fader bort fra os — og nu Onkel. Det er altid de gode, der dør først."

Han hulkede højt, og to store Taarer løb langsomt ned over hans Kinder.

Og nu græd ogsaa det gamle, trofaste Tjenestetyende, denne brave, gamle Kvinde, som fra han var et lille Barn havde været hans Raadgiverske og Hjælperske, og hvem han allerede som Dreng havde æret og agtet — og agtet endnu højere som moden Mand, fordi hun aldrig bøjede sig for andre og andet end de gode og det gode.

„Min kære Baron Poul," sagde hun, da hun havde fattet sig lidt, „har De tænkt paa, at De nu er den eneste Hein?"

Hvor det lød stolt og tillige bekymret! Ak jo, den gamle Nanni vidste kun alt for godt, hvor meget hans Forhold havde forandret sig til det bedre, efter at Baron Christian havde lukket sine Øjne.

Men Baronen syntes slet ikke at have tænkt paa det.

Han smilede — men det var et bittert Smil.

„Hvorfor minder du mig netop nu om, at vor Slægt er ved at uddø?" spurgte han næsten vredt.

Hun saa forbavset paa ham.

„Uddø? — Men De er jo da endnu —" stammede hun.

Nu lo han igen bittert.

„Sætter du dit Haab til Slægtens Forplantelse til mig?" spurgte han spottende.

Nanni tav og trak paa Skuldrene.

Hendes Baron havde i nogle Dage været saa underlig, saa helt forskellig fra ellers. Mon hans Sygdom var Skyld deri? — Men han var dog næsten rask igen! Og han havde tit været meget syg, men havde aldrig været saa besynderlig og saa pirrelig som nu — og saa foranderlig. Snart var han blid og kærlig og fuld af Vemod, hvortil der slet ingen Grund havde været, og saa pludselig igen barsk og fortrædelig.

Og nu denne spottende Tone! Som om hun havde sagt noget meget dumt og utænkeligt!

Ja, naturligvis satte hun ligesom enhver, der havde Interesse for Familien, sit Haab om Slægtens Forplantelse til ham. Det behøvede han sandelig ikke at spotte over!

Den gamle Nanni rejste sig. Hun følte sig dybt krænket, og det udtrykte tydeligt hendes Ansigt.

Hun vilde gaa uden at sige et Ord mere.

Men hun blev forhindret i sit Forsæt. Poul vilde gribe hendes Haand, men fik kun fat i

en Snip af hendes Forklæde. Denne holdt han fast og sagde venligt:

„Nanni, bliv nu ikke straks vred! Kan du da ikke tænke dig, at jeg nu — netop nu —"

Han holdt inde.

Men Nanni sagde i en krænket Tone:

„Jeg kan godt tænke mig, at De netop nu er meget bedrøvet, men derfor behøver De ikke at være grov!"

Det lød akkurat, som naar hun irettesatte ham, medens han var Barn.

Og ligesom den Gang fandt han sig ogsaa nu uden Indvending i hendes Skænd.

Han strakte Haanden ud imod hende.

„Lad os slutte Fred, Nanni," bad han. „Lad os ikke tale om mig, men om Onkel Christian, som nu kommer hjem for sidste Gang!"

„Den kære, gode Herre!"

„Den stakkels Onkel! Nu først forstaar jeg, hvor ensomt og tomt hans Liv maa have været —"

„Deres Onkel havde jo ikke behøvet at forblive saa ensom —"

„Har du glemt, hvad jeg engang har fortalt dig? At en stor, dyb, ulykkelig Kærlighed, som han aldrig kunde glemme, hindrede ham i at indgaa Ægteskab."

„Ja vist, det har De engang fortalt mig. Men allerede den Gang kunde jeg ikke forstaa det."

„Og du er dog ellers saa klog."

„Jeg anser ikke mig selv for særlig klog, men det ved jeg, at jeg vilde have haft Kraft til at overvinde en saa unyttig Kærlighed!"

„Tror du?"

„Ja, det tror jeg! Og jeg mener ogsaa, at en saa god Herre, som Baron Christian var, egentlig havde ligefrem Forpligtelse til at holde Slægten vedlige."

„Ja, ser du, Mums, det var igen meget viseligt talt. Du har ganske Ret. Saadanne ædle Mennesker bør gifte sig og faa Børn."

„Naa — hans Slægt uddør jo Gud ske Lov ikke! Thi De er jo da endnu! Den kære Gud vil nok lade mig opleve at vugge Deres Børn paa mine Arme!"

Nu kom igen det, der var hende saa uforklarligt, denne Vrede og Bitterhed, som hun ikke forstod — den Haan, som allerede før havde saaret hende.

„Hold nu op med den sentimentale Snak!" raabte han, men da han saa, hvor sorgmodig hun saa ud, tilføjede han: „Tal nu ikke mere derom, Nanni, du ser jo, jeg kan ikke lide det. Thi — at du ved det — jeg bærer mig ad ligesom Onkel Christian — jeg forbliver ugift!"

Hun stirrede paa ham med store Øjne.

„Vil — De — heller ikke gifte Dem?" spurgte hun derpaa med et ganske svagt Smil, thi hun vilde ikke irritere ham. Og lidt efter tilføjede hun tørt: „Ja, det forstaar en dum, gammel Pige som jeg nu engang ikke!"

„Nanni, der gives ogsaa dumme Mænd," sagde han med et vemodigt Smil, „dumme Mænd, der med et Par Ord skyder Lykken saa langt bort fra sig, at de aldrig mere kan naa den!"

Derefter tav de begge en Tid.

Det var kun den gamle Nannis Øjne, der talte. Hun stirrede saa ængsteligt spørgende ind i sin Yndlings Ansigt, der i de sidste Dage var blevet saa paafaldende blegt og smalt.

Men denne Gang svarede Baronens Øjne hende ikke.

„Saa maa jeg være blind," mumlede den gamle Nanni midt i den dybe Stilhed. „Hvem kan det dog være! Hvem skulde ikke holde af Dem?"

„Prøv ikke paa at gætte det, Nanni!" sagde han afværgende.

Men den gamle lod sig ikke forstyrre.

„Det kan dog ikke være Komtesse Fifi?" vedblev hun ugenert. „Hun har ganske vist ikke været her i fjorten Dage, men, — naa, nu skal jeg tie! — De har jo nu i flere Maaneder ikke omgaaedes med andre!"

„Nej, vist saa — jeg har jo ikke omgaaedes med andre!" gentog Hein. „Naa, gaa nu, Nanni — jeg er træt," tilføjede han hurtigt. „Sig til Mama — eller lad en anden sige det —, at jeg med Fatning har hørt den sørgelige Efterretning, og at jeg selv skal sørge for alt fornødent."

Nanni gik.

Hun var saa hensunken i Tanker, at hun ikke lagde Mærke til en Stol, der stod ved Siden af Døren; først da hun med et Brag stødte imod den, vaagnede hun op af sine Grublerier.

Poul Hein saa efter hende med et spottende Smil.

„Hun er jo dog virkelig klogere og bedre end saa mange andre Kvinder," mumlede han, „og hun ejer en Karakter og en Rygrad, der ikke bøjer sig for alt. Men dog har ogsaa hun den Svaghed at anse os for højere Væsener, fordi vi hører til gammel Adel. 'De har jo i flere Maaneder ikke omgaaedes med andre —'" gentog han spottende. „For Nanni kommer altsaa kun Komtesse Fifi Plan i Betragtning. Hun tænker slet ikke paa dig, Hedvig — naar hun i Tankerne søger efter den, som jeg har hentydet til var tabt for mig. Min gode, gamle Mums — du er virkelig blind."

Heins slanke Fingre borede sig fast ned i det bløde Silketæppe, under hvilket han frøs, skønt Temperaturen var meget mild og behagelig.

Det var tre Dage senere.

Den 27. April fulgte Baron Poul sin Søster og sin døde Onkel til Slottet.

Under Kørselen fra Banegaarden til Slottet fortalte Lena ham, at Ludvig Brauner var bleven tilbage undervejs i et meget vigtigt Anliggende.

Hendes Broder viste ingen Nysgerrighed efter at erfare, af hvilken Art dette Anliggende var, og saa følte Lena sig ikke foranlediget til at tale om denne Sag, der dog ikke kunde fremstilles i flygtige, korte Træk.

Temmelig tavse tilbagelagde de den sørgelige Køretur. Da de havde naaet Slottet, havde hverken Baronessen eller Poul noget imod, at Lena straks trak sig tilbage paa sit Værelse. De fandt det begge ganske naturligt, at hun trængte til Ro efter den anstrengende Rejse og den sørgelige Tid, hun havde gennemlevet.

Men Lotte, som fulgte med hende mere af Nysgerrighed end af Tjenstiver, tænkte ved sig selv, at Baronessen dog vist ikke kunde være saa meget træt, thi Lena sendte hende bort og sagde, at hun vilde klæde sig alene om og alene pakke sin Kuffert ud.

Men da Lena var alene, tænkte hun hverken paa at klæde sig om eller pakke ud, men satte sig paa den nærmeste Stol og stirrede trøsteløst hen for sig. —

„Det var altsaa min første store Fornøjelsesrejse," tænkte hun. „Paa den har jeg mistet to Mennesker — det ene for bestandigt — det andet i det mindste for en lang Tid. Og nu er jeg hjemme —" hun smilede bittert — „herhjemme, hvor jeg omhyggeligt maa skjule alt det, mit Hjerte higer og længes efter, hvor jeg paa ny vil blive forfulgt af et Menneske, der er mig modbydeligere end en Edderkop, og som Mama selv hidser paa mig — og som Poul ikke beskytter mig imod! Ja — nu er jeg igen — hjemme!"

En bitter Hulken endte disse sørgelige Betragtninger. —

Begravelsesdagen var kommen.

Allerede Aftenen før havde Grevinde Plan med Datter, begge dybt sørgeklædte, holdt deres Indtog paa Slottet.

De opførte sig allerede nu, som om de hørte til Familien. Ved Aftensbordet sad Komtesse Fifi ved Siden af Poul, talte kun i en hviskende Tone og lod ofte sin smukke, hvide Haand „tilfældigt" ligge ved Siden af hans, saa det saa ud, som om disse to Hænder hørte sammen. Men indvendig var Fifi rasende. Hun ærgrede sig over, at Hein kun talte saa meget med hende, som det var ganske nødvendigt, hvis han ikke ligefrem vilde fornærme hende.

Foruden disse to Damer var der kun en Kusine af Aurelia og Grev Lorm til Stede.

Greven var ankommen sammen med Grevinde Plan og hendes Datter — han fra Klagenfurt, hvor han indtog en beskeden Stilling i Statens Tjeneste, og de to Damer fra den lille By Friesach, hvor de boede. Her havde de en lille Ejendom, som laa ved Foden af Petersbjærget, og som de kaldte deres „Gods". Det bestod dog kun af et ganske jævnt Hus og en ganske vist meget smuk og stor Have.

Baron Poul havde naturligvis ikke noget imod, at Grevinde Plan og hendes Datter var til Stede, men det berørte ham dog meget ubehageligt, at de netop paa denne Dag opførte sig akkurat, som om de hørte til Familien. Derfor trak han sig meget snart tilbage. Det kunde ikke forekomme nogen paafaldende, thi han var jo først for to Dage siden kommen op af Sengen og saa endnu meget daarlig ud. Men Grevinden satte alligevel et meget langt Ansigt op, da han bortfjernede sig med nogle undskyldende Ord, og Komtesse Fifi tilkastede ham et rasende Blik for derefter at skænke Lorm hele sin Opmærksomhed.

Men hun havde ikke heller her Held med sig, thi Lorm syntes kun at have Øjne og Øren for Lena. Han udspurgte hende meget interesseret om hendes Indtryk fra Rejsen og afskar hende nok saa listigt enhver Mulighed til at undslippe ham.

Forladt af alle vendte Fifi sig nu til Baronens Kusine, thi da Aurelia helt og holdent underholdt sig med Grevinden, var der ikke andet for Komtessen at gøre end tage til Takke med denne gamle, temmelig tunghøre Dame, med hvem det var lige saa vanskeligt som kedeligt at føre en Konversation.

Af denne og ogsaa af andre Grunde var Fifi i meget daarligt Humør. Og hun var glad, da Aftenen var forbi, og de kunde trække sig tilbage.

Da hun var alene, ærgrede hun sig endnu stadig over denne kedelige Aften. Først og fremmest var hun forbitret over, at Lorm gjorde Kur til denne fade, ubetydelige Lena, og at han allerede havde været forelsket i hende, endnu inden hun var kommen i Besiddelse af den store Arv, som nu var falden i hendes Skød. Og hun — Fifi — maatte anstrenge sig for at vinde Poul, som slet ikke havde anden Tillokkelse for hende end den, at han var Herre til et nu igen meget værdifuldt Gods og i nogle Dage havde været en meget rig Mand.

Da hun var begyndt at klæde sig af, kom hendes Moder, hvis Værelse stødte op til hendes, ind til hende.

Grevinden saa nu meget lidt pragtfuld ud i sin tarvelige, gamle Morgenkjole. Og hendes usædvanlig store, knoklede Figur og paafaldende Magerhed traadte meget tydeligt frem i den løst hængende, slaabrokagtige Kjole, der ogsaa fremhævede hendes Ansigts trætte, slappe Udtryk.

„Har du ikke lidt Koldcrème?" spurgte hun. „Jeg har glemt Vaselinen, og mine Hænder er saa skrubbede."

„Jo, naturligvis har jeg Koldcrème," svarede Fifi i en ikke særlig naadig Tone. „Du skal dog ogsaa altid glemme noget."

„Det er, fordi jeg altid skal skynde mig saa meget," sagde Grevinde Plan næsten frygtsomt. Hun, som plejede at være saa skarp over for andre, lignede nu slet ikke sig selv. „Du var allerede paaklædt, da jeg endnu maatte sende Blonderne af Sted; de skulde nødvendigvis af Sted i Dag. Ellers havde Hr. Stein ikke kunnet sende dem til Skrædderen i rette Tid."

„Hvortil er de bestemt?"

„Til en Brudemoders Kjole. En Fabrikants Kone havde bestilt dem."

Fifi lo bittert.

„Det er storartet!" sagde hun skærende. „En Fabrikants Kone bærer Blonder, som en Grevinde har hæklet!"

Hun trak Haarnaalene ud af sit Haar og kastede dem paa Toiletbordet, hvorefter hun strakte sin høje, alt for slanke Figur.

Hendes Moder havde sat sig paa en Stol og saa paa Fifi, medens hun redte og børstede sit virkelig smukke Haar.

„Hvorfor lader du ikke Lotte hjælpe dig?" spurgte Grevinden.

„For at hun skulde fortælle, at jeg ikke engang har Linned af Batist?" spurgte Fifi skarpt.

Hendes Moder sukkede.

„Saa lad mig da hjælpe dig," bad hun.

Men Komtessen rystede ærgerlig paa Hovedet.

„Hvorfor ikke?" spurgte Moderen krænket.

„Fordi du slet ikke forstaar at behandle Haar."

„Nej, jeg forstaar jo ganske vist bedre at behandle den Hæklenaal, som skaffer dig din Luksus," svarede den gamle Grevinde bittert.

Fifi lo spottende.

„Ja, det er saamænd en storslaaet Luksus! Nogle Par Handsker, et Par Hatte og smukke Støvler — kan man kalde det Luksus?"

„Skaffer jeg dig da ikke mere endnu?"

„Og lader mig altid høre det! Saa betakker jeg mig derfor!"

„Du tager dog i hvert Fald imod det."

„Skulde jeg da gaa uden Klæder?"

Nu maatte de begge le, trods deres irriterede Sindsstemning.

„Naa, det er i hvert Fald et stort Held for dig," vedblev Grevinden, „at irske Blonder netop er saa hypermoderne, og at jeg forstaar at kopiere de smukke Originaler, som jeg til alt Held er i Besiddelse af — og at Stein i Klagenfurt betaler saa

godt og er saa diskret. Dersom han har Arbejde til mig endnu et halvt Aar, saa kan jeg ogsaa engang tænke lidt paa mig selv og endelig forsyne mig lidt med Linned og faa et Par ordentlige Sko. Saa vil jeg heller ikke blive saa let forkølet."

Fifi stampede utaalmodig i Gulvet med sine smukke Støvler.

„Herre Gud, du taler jo, som om vi virkelig allerede var bragt til Betlestaven!"

Grevinden aandede tungt.

„Det er i hvert Fald ikke din Skyld, hvis vi ikke allerede er saa vidt," sagde hun haardt.

Fifi vendte sig hurtigt om imod hende.

„Maa jeg spørge, hvad jeg da skal gøre? Skal jeg maaske søge Plads paa en Fabrik?"

„Nej — men gøre færre Fordringer. Og arbejde hjemme i Stedet for at øde Penge og Tid paa unyttigt Stads!"

„Naa — det er nok et Hip til mit Brandmaleri og mit Læderarbejde!"

„Som dog kun er noget Legetøj, og som skal monteres i dyre Domme, for at du kan prale med det. Naar man har saadanne Passioner, naar man overhovedet er, som du er, saa — maa man gifte sig med en rig Mand!"

„Det vil sige — en rig Mand maa gifte sig med mig! Men det falder ikke de rige Mænd ind!"

„Nej — det kan jeg mærke!"

„Igen en Spydighed!"

„Og det er berettiget — thi du kunde allerede for længe siden have været Ejerinde af en meget betydelig Formue!"

„Ja — som var fortjent ved Ølbrygning!"

„I hvert Fald ærligt fortjent! Siden jeg selv er begyndt at arbejde for Penge, har jeg faaet Forstaaelsen af, hvad det vil sige at bringe det til noget ved egen Kraft. Aa, mit Barn, du kunde ganske rolig have giftet dig med denne Bryggeriejer, han er saamænd lige saa dannet som mange af vore Standsfæller, og der var ikke det mindste at udsætte paa hans Ydre."

„Nej, han var en velnæret Herkules."

„Han var i hvert Fald en Mand helt igennem — ogsaa i sin Karakter, thi han trak sig hurtigt tilbage, da du behandlede ham saa hovmodigt."

Fifi krusede Overlæben foragteligt.

Det skulde sige, at hun slet ikke sørgede over, at den paagældende Mand saa hurtigt havde givet Afkald paa hende.

Men Grevinden vidste kun alt for godt, hvor meget hendes Datter havde ærgret sig over, at den rige Bryggeriejer havde trukket sig saa pludselig tilbage.

Efter ham havde der ikke meldt sig flere Friere. Og nu var Fifi fem og tyve Aar gammel og havde allerede mistet noget af sin Ungdomsfriskhed; hun maatte allerede gribe til Hjælpemidler for at fremtrylle den første Ungdoms Friskhed, og hun gjorde sig al Umage for at gøre sig indtagende over for Poul Hein. Men hidtil var det desværre ikke lykkedes hende — og Grevinden var nu begyndt at tvivle om, at det overhovedet vilde lykkes hende.

Ja, netop fra denne Dag tvivlede hun ganske bestemt om, at det vilde lykkes hende. Og hun gennemgik endnu engang i Tanken det Øjeblik, der havde bragt hende paa denne Formodning.

Hun sidder i Dagligstuens Karnap, hvor der er temmelig mørkt, og venter med Utaalmodighed paa det Øjeblik, da Gongongen skal lyde.

Denne Gongong har en meget ubehagelig Klang for hende, den engang saa forvænte Kvinde, der nu maa savne saa meget, thi dens dybe Toner kalder hende til et rigt besat Bord — noget, som hun ikke mere kan præstere i sit eget Hjem. Hun skammer sig lidt over, at hun er bleven noget af en Snyltegæst, men samtidig tilgiver hun sig selv det, thi hun ved nu, at en Snyltegæsts Liv er meget byrdefuldt; det er en Tilværelse fuld af hemmelig Ærgrelse og Misundelse, hvortil ogsaa bitre Skuffelser og Ydmygelser slutter sig.

Det tænker hun paa, medens hun sidder der i Karnappen. Men saa retter hun sig pludselig op og lytter.

Hun har hørt Pouls Stemme.

Han taler med nogen inde i Sideværelset — med Frederik.

„Naar er den Krans kommen?" spørger han.

Og Frederik svarer:

„Frøken Hedvig har lige nu —"

„Frøken Brauner vilde De sige!"

„Frøken Brauner har lige nu sendt den. Det er den smukkeste af alle de Kranse, der hidtil er komne. Lotte mener, at Frøken Hed— — Frøken Brauner har maattet plyndre hele sit Drivhus — Kransen bestaar af Palmegrene og lutter hvide og røde Roser."

„Hvor kan han dog lade den Tjener tale saa længe?" tænker Grevinden. „Det er jo dog ganske ligegyldigt, hvad denne Frøken Hedvig Brauners Krans bestaar af!"

Saa lyttede hun igen.

„Denne Krans," hørte hun Baronen sige i en bydende Tone, „skal lægges ved Siden af de andre Palmekranse — og de øvrige —"

Grevinden fik ikke at vide, hvad der skulde ske med de „øvrige", thi Hein og hans Tjener havde nu forladt Værelset.

Men meget snart efter kommer Baronen tilbage, og nu gaar han igennem Dagligstuen.

Grevinden vilde rejse sig og tiltale ham, men hun gør det alligevel ikke — hun bliver siddende ganske stille og stirrer paa Poul Hein, som langsomt, ganske langsomt gaar videre, og idet han bliver staaende under den store Hængelampe, ser han ned paa noget, han holder i sin Haand, — det er to store Roser, en hvid og en dyb mørkerød. Længe ser han ned paa Blomsterne, saa lader han den frie Haand glide kærtegnende hen over dem og hvisker sagte:

„Tilgiv mig, Onkel Christian!"

Saa gaar han videre — med de samme langsomme Skridt som en Søvngænger. Og hans Ansigt! Aldrig før har Grevinden set hans Ansigt saa mildt, saa blødt og sorgmodigt.

Da hun igen var alene, kunde hun ikke holde ud at blive siddende længer alene i Karnapvinduet.

Hun gik ind i den store Sal, hvor den med Blomster bedækkede Kiste stod. Der var allerede kommet flere Kranse — og den, som hun og Fifi havde medbragt, var der ogsaa.

Det var en meget smuk Krans af hvide Syrener. Syrenerne blomstrede nemlig allerede paa Solsiden af Petersbjærg, og i den grevelige Have, som jo netop laa der, var de ogsaa allerede i fuld Blomstring. Og de tog sig saa smukt ud i Krans og — havde ikke kostet noget.

Den var ogsaa anbragt meget smukt, og Sløjfen var sirlig udbredt.

Fifi havde engang baaret det brede, hvide Baand om Livet, og Grevinden havde haft megen Ulejlighed med at faa det helt hvidt og rent igen og med at brodere begges Navne med sort Silke. Disse to Baandender havde Frederik bredt meget glat ud og havde øjensynlig tænkt, at de saa ud som Visitkort.

Det Indtryk fik Grevinden ogsaa, men det var hende ikke imod. Hun syntes meget godt om, at alle og enhver kunde læse disse Navne. Det var dog altid noget at kunne aflevere saadanne Visitkort til Familien Hein.

Men der var eet, der ærgrede hende meget, nemlig, at hendes Krans øjensynlig ogsaa hørte til „de øvrige", som var anbragte langs Siderne af Kisten; ved Fodenden af den — lidt afsondret fra de „øvrige" — laa fire Kranse. Den ene af dem, som bestod af gule Roser og Liljekonvaller, havde Aurelia spenderet; ved Siden af den laa hendes Kusines, og ganske nær ved Kisten laa to af Palmer og Roser bundne Kranse. I den ene var lyserøde Roser, i den anden snehvide og dybe, glødende mørkerøde. Paa en sort Sløjfe stod kun disse Ord:

„Med hjertelig og ærbødig Hengivenhed."

Grevinden løftede ogsaa Sløjferne paa den anden Krans og læste:

„Din Lena — din Poul."

„Jeg tænkte det jo nok," mumlede hun og pressede de smalle Læber fast sammen.

Senere ved Bordet undrede hun sig ikke over, at Poul lagde saa lidt Mærke til Fifi, og at hun helt forgæves koketterede med sin smukke Haand, thi hun havde i en Time vidst, at Pouls Hjerte tilhørte en anden. Og endvidere vidste hun, at hun som saa ofte før var bleven falsk underrettet af sin kære Veninde, at denne Hedvig Brauner, der havde forlovet sig med en anden, ikke havde gjort Jagt paa Baronen, men at det havde været ham, der overalt havde søgt hendes Selskab og derved sat hendes Rygte i Fare.

Alt dette drog nu lynsnart igennem Grevindens Hjerne og gjorde hendes Stemning endnu tristere end før.

Fifi lagde meget godt Mærke til det, og efter gammel Erfaring belavede hun sig paa flere ubehagelige Bemærkninger.

„Du behøver ikke at gøre dig saa megen Ulejlighed," sagde hendes Moder, da hun saa, at Fifi begyndte at bearbejde sine rosenrøde Negle.

„Har du da ikke selv gjort mig opmærksom paa, at Hein holder meget af smukke Hænder?" spurgte Fifi irriteret.

„Har du aldrig hørt, at man af Princip holder af noget, som man dog i ganske bestemte Tilfælde ikke sætter Pris paa?" svarede hendes Moder.

„Skal det sige, at Hein for Tiden ikke bryder sig om smukke Hænder? Bryggeriejeren var jo ogsaa forelsket i mine Hænder, og hvis jeg blot havde villet —"

Komtessen stod nu lige ved Siden af sin Moder. Det saa lidt komisk ud at se hende tale med hovmodig løftet Hoved, medens Læderlappen, hvormed hun bearbejdede sine Negle, skælvede i hendes Haand.

Grevinden smilede ironisk, idet hun rejste sig og koldt sagde:

„Denne Gang vil du meget gerne — men denne Gang vil den anden ikke. Jeg er ganske overbevist om, at det er til ingen Nytte, at du gør dig Umage for at vinde Poul."

„Hvorfor? Fordi han var noget adspredt? — Mændene er lunefulde, og desuden er han endnu ikke helt rask og meget optaget af andre Ting."

„Ja, netop — af andre Ting!"

„Hvad mener du?"

„At hans Tanker overhovedet aldrig har beskæftiget sig med dig!"

„Men —"

„Og at Poul er alt for meget Følelsesmenneske til at kunne elske en og gifte sig med en anden! Han vil aldrig gifte sig med dig —"

„Med hvem da?"

Fifis Stemme lød nu meget skarp.

„Ingen — thi den Pige, han elsker, er en andens Forlovede."

„Hvem taler du om?"

„Om Hedvig Brauner?"

„Hvem har sagt det?"

„Mine Øjne har sagt mig det. For et Par Timer siden —"

„Hvad har dine Øjne set?" afbrød Fifi sin Moder.

Grevinden skildrede nu meget kort, men klart og tydeligt for sin Datter, hvilke Iagttagelser hun havde gjort, og sluttede med de Ord:

„Se saa — nu kan du tænke derover. Du kender Poul, og nu kan du selv afgøre, om du endnu kan gøre dig Haab om at blive Baronesse Hein!"

„Var det ikke dig, der først havde denne Plan?" spurgte Fifi vredt.

Hendes Moder nikkede.

„Jo vist — det var mig, der først fandt paa den. Baronen var jo og er dig endnu ligegyldig. Og du indrømmer endnu din Fantasi alt for mange Rettigheder."

„Fordi jeg ogsaa gerne vilde elske den Mand, som jeg gifter mig med?"

Grevinden lo bittert.

„Mit Barn," sagde hun haardt, „Kærligheden er ikke til for fattige Komtesser. De maa være glade, hvis de blot kan opnaa en standsmæssig Forsørgelse, og den havde du kunnet opnaa her, hvis Baronen ikke havde elsket en anden. Det vidste jeg ikke, da jeg fattede denne Plan. Men nu, da jeg ved det, raader jeg dig til at trække dig tilbage. Det er et godt Raad, som din Moder giver dig. Jeg har gjort meget for dig, og jeg vil gerne se dig lykkelig — men jeg vil ogsaa gerne bevare dig fra at gøre dig latterlig."

„Mama!"

„Vær nu ikke følsom! Det plejer du jo ellers ikke at være!" sagde Grevinden koldt. „Og nu Godnat!"

Hun forlod Værelset med trætte, langsomme Skridt, og hendes Ansigt saa meget gammelt ud.

Hendes Datter saa forvirret efter hende.

Nu var der igen bristet et Haab for hende — et Haab, som hun dog saa bestemt havde sat sin Lid til! Og netop nu, da Poul Hein var bleven virkelig rig, skulde hun opgive dette Haab og alle de Drømme og Planer, der havde været knyttede dertil — opgive det alt sammen frivilligt og uden Kamp!

Det forekom hende umuligt. Skulde hun virkelig ikke være i Stand til at faa Hein til at glemme denne Hedvig Brauner?

Fifi Plan var uvilkaarlig traadt hen foran Spejlet og mønstrede sit Ansigt og sin Figur. Hun fandt, at det første var meget pikant og indtagende, og at den sidste var meget fornem. Hun fandt endvidere, at hun meget godt kunde tage Kampen op med denne

blonde, ubetydelige, landlige Doktordatter, og hun foresatte sig at gøre det. At kende sin Modstander er det samme som halvt at have besejret ham.

Med disse Tanker begav Komtessen sig til Ro. Hun var nu igen ganske rolig. Og hun faldt virkelig meget snart i Søvn, thi hun havde i al Hast allerede lagt en ny Angrebsplan til Rette.

IX.

Doktor Brauner og Romanci havde forladt Venedig den 28. April henimod Klokken fem og ankom omtrent Klokken ti til Milano, hvor de overnattede. Men de sov ikke meget, thi de var naturligvis begge meget optagne af Tanken om, hvad den næste Dag vilde bringe.

Da Toget, hvormed de skulde naa deres Maal, San Quirico, afgik til Milano Klokken halv fem om Morgenen, maatte de jo ogsaa meget tidlig op og var derfor af to Grunde meget søvnige og trætte, da de steg ind i deres Kupé.

Morgenen var meget kold, og de frøs begge. Saa godt, de kunde, indhyllede de sig i deres Kapper for om muligt at kunne sove lidt.

Men da de havde passeret Ronco, sad begge Herrerne ganske vaagne og ventede kun med Længsel paa, at Kørselen skulde faa Ende.

Og da Toget endelig holdt ved den lille, tarvelige Stationsbygning i S. Quirico, steg de begge meget ilfærdigt ud af Kupeen, og dog vidste ingen af dem, hvorledes de egentlig skulde begynde deres Efterforskninger.

Det var under alle Omstændigheder et meget vanskeligt Foretagende at lede efter en Tegnebog paa et Sted, som kun var tilnærmelsesvis betegnet — tilmed, da det afhang af hundrede Tilfældigheder, om denne Tegnebog, som den 18. April var bleven slynget ud af Toget, var bleven liggende neden under Banelegemet eller et eller andet Sted paa Skraaningen.

Og denne Skraaning var et meget vanskeligt Terrain at gennemsøge. Delvis besat med Træer og Buske eller overgroet med Ukrudt og højt Græs fremviste den paa andre Steder maleriske, nøgne Klipper, der hist og her gik saa stejlt nedad og var saaledes formede, at man fra ingen Sider kunde naa deres trappeagtige Afsatser.

De to Mænd saa ned ad denne vildt bevoksede, stejle Klippeskraaning over til S. Biagio, til hvilken By der førte en Vej ned ad Skraaningen.

Toget holdt endnu ved Stationen, fordi der skulde medtages meget Gods til Torvet i Genua.

Ingen lagde Mærke til de to Mænd, som hastigt gik videre hen ad Banelinien. De maatte gaa endnu et langt Stykke, inden de naaede den lange Tunnel, som fører fra Stationen S. Quirico til den næste noget mere sydligt beliggende Bjærgstation.

„Gaa ikke saa hurtigt, Hr. Doktor," sagde Romanci, „Benene ryster under mig."

Ludvig Brauner, hvis Ben ikke rystede, men hvis Hjerte bankede dobbelt saa hurtigt som ellers, sagtnede straks sine Skridt.

„De har Ret," sagde han. „Vi behøver ikke at skynde os saa meget. Vi kunde derved kun indvinde Minutter og har jo allerede forsømt Dage!"

De gik langsomt videre.

Nu var de allerede meget nær ved Indgangen til Tunnelen. De mærkede allerede Kulden fra den skumle Bjærgkløft.

„Kunde De blot betegne Stedet lidt nærmere," sagde Romanci — da følte han, at Doktorens Haand lagde sig om hans, og da han løftede Øjnene, saa han, at Brauners Ansigt var blevet farvet af en stærk Rødme, og at hans Øjne glinsede.

„Det kan jeg!" udbrød den unge Læge. „Jeg kan det ganske bestemt! Den Tingest, som den Dag blev kastet ud af Toget, fløj forbi os henne ved denne Gruppe Olietræer!"

Saa gik de to Mænd videre i deres forrige Tempo.

Endnu tyve Skridt — og Olietræerne var naaede.

Bag dem lød den skarpe Fløjten af Lokomotivet. Nu forlod Toget Stationen.

„Skynd Dem ned — Toget vil straks være her!" raabte Romanci til sin Ledsager og sprang over den lille Mur, der begrænsede Banelinien.

I næste Øjeblik var ogsaa Brauner sprunget over den lave Mur og stod ved Siden af Skriveren paa den lille, grønne Plet, der var overskygget af Olietræernes Grene.

„Pas paa! Her gaar det meget stejlt nedad!" sagde Romanci og greb Doktoren i Armen.

Et Par Øjeblikke var de indhyllede i Røg og Damp. Da det igen lysnede omkring dem, befandt de sig paa et lille Engstykke og ved Siden af de knortede Stammer paa Olietræerne, der bredte deres graa Løvtag over dem.

Med skarpe Blikke undersøgte de Engstykket og Grenene i de gamle Træer. Og de gennemsøgte iøvrigt Buskene, der var voksede op omkring de gamle Stammer, og Revnerne mellem Stenene, hvor Olietræerne havde slaaet Rod. Men de fandt ikke andet end Planter og Stene.

Selvfølgelig følte de sig ikke skuffede, thi de havde jo ikke bildt sig ind, at de straks skulde finde det, hvorefter de søgte. De belavede sig altsaa paa at gennemsøge Olietræernes Omgivelser.

Da de nu blev nødt til at klatre, lagde de deres smaa Rejsetasker under Træerne og tog ogsaa deres Overfrakker af. Derpaa gennemsøgte de den temmelig stejle Skraaning, ved hvis Fødder den blændende hvide Korevej strakte sig, som fører til den lille By St. Biagio.

„Har De nogen Forestilling om, i hvilken Retning Tegnebogen blev kastet?" spurgte Romanci under deres ivrige Søgen.

Doktoren trak paa Skuldrene.

„Jeg ved blot, at den strejfede Olietræernes Grene — men bestemt i hvilken Retning ved jeg ikke. Jeg kan ikke engang bestemt sige, om den beskrev en lang Bue, inden den faldt ned; den Gang interesserede det mig jo saa lidt, at jeg slet ikke lagde Mærke dertil. Men jeg tror, at Tingesten blev slynget ud med stor Kraft."

De søgte videre; med uendelig Taalmodighed og Omhyggelighed søgte de saa langt ned ad Skraaningen, som det overhovedet kunde formodes, at Tegnebogen var faldet.

Herover glemte de saa aldeles Tiden, at de blev meget forbavsede, da de hørte Middagsklokken ringe fra den lille By.

„Allerede!" udbrød Brauner og saa paa sit Ur. Klokken var virkelig tolv.

„Tre Timer — tre spildte Timer!“ sagde Romanci og tørrede Sveden af sin Pande.

„Naa — skal vi blive ved med at lede her?“ spurgte Doktoren. „Eller skal vi nu tage fat paa Efterspørgselerne?“

„Der er nok ikke andet for os at gøre,“ svarede Italieneren. „Og Gud give, at vi maatte have mere Held med dem!“

De klatrede nu tilbage igen. Netop som de naaede Banelinien, kom en af Banefunktionærerne ud fra Tunnelen med en Lygte i Haanden. Han raabte noget til dem paa Italiensk, og Romanci svarede.

„Vi maa vel ikke gaa her?“ spurgte Brauner.

„Nej, han forbød os at gaa til Stationen ad denne Vej,“ svarede Romanci. „For øvrigt maa vi virkelig passe godt paa, thi der er et Tog bag os.“

De gik nu alle tre hurtigt, den ene efter den anden, hen ad den smalle Sti, som førte langs Sporet. Banevogteren skændte, og Romanci søgte at berolige ham.

Da Toget var suset forbi, fortalte Romanci Banevogteren, hvad der havde foranlediget ham og hans Ledsager til at gaa igennem Tunnelen og tilbage igen.

Naturligvis sagde han ikke den fulde Sandhed, men foregav, at hans Ledsager den 18. April havde været saa uheldig at komme til at kaste sin Tegnebog ud ad Vinduet i Stedet for en anden Genstand.

Efter denne Forklaring spurgte Romanci, om maaske nogen af Banepersonalet havde fundet Tegnebogen og afleveret den paa Stationen.

Banevogteren vidste ikke noget herom, men erklærede sig villig til at spørge paa Kontoret, om den omtalte Genstand var blevet indleveret der.

Han kom straks igen og fortalte, at ingen af Personalet vidste noget om den tabte Tegnebog.

Romanci takkede ham og foreslog nu Brauner at følge den lige Vej, som førte til St. Biagio, hvilket Forslag Doktoren tiltraadte.

Da de var komne uden for Stationen, lagde de Mærke til, at en Mand, som nylig med de udannedes naive Ugenerthed havde stillet sig lige ved Siden af dem, da Romanci talte med Banefunktionæren, fulgte efter dem. Naturligvis havde denne Mand, rimeligvis en Arbejder, hørt alt, hvad der var blevet sagt.

Lidt efter traadte denne Mand hen til Romanci og tog sin Hat af, og disse to begyndte nu en meget ivrig Samtale, hvoraf Brauner intet forstod.

Inden de naaede Landsbyen St. Biago, havde Manden skilt sig fra dem.

Et Par Minutter senere sad Romanci og Brauner under Figentræerne i det Osteri, som ligger ved Landevejen.

De ældgamle, smukke Træers brede, saftige Løv bedækkede næsten hele Forsiden af det tarvelige Hus og dækkede kærligt dets forsømte Tilstand.

For øvrigt var Vinen, som den trivelige Værtinde serverede for sine Gæster, af meget god Kvalitet, og den Risotto, hun tilberedte, var meget velsmagende. Andet var der ikke at faa i det lille Værtshus.

Brauner og Romanci saa efter den Mand, med hvem den sidste havde haft en saa ivrig Samtale.

Romanci satte sig med et dybt Aandedrag.

„Hvad fortalte den gamle Mand?“ spurgte Brauner og satte sig ligeledes. „De talte jo meget ivrigt med ham.“

Romanci strakte Haanden ud og trykkede krampagtigt Doktorens Fingre.

„Nu tror jeg først for Alvor, at De har set rigtigt,“ sagde han.

„Med Hensyn til Tegnebogen, der blev kastet ud af Toget?“

„Ja!“

„Var det derom, De talte med den gamle Mand?“

„Ja.“

„Ved han da noget —“

„Han har hørt, hvad jeg sagde til Banefunktionæren.“

„Men hvorfor sagde han da ikke noget straks?“

Romanci trak paa Skuldrene.

„Hvad tænker De paa!“ sagde han med et sarkastisk Smil. „Det vilde ikke have nyttet ham noget, hvis han da havde talt derom!“

„Har han da Tegnebogen?“

„Nej — han paastaar i det mindste, at det ikke er ham, der har fundet den.“

„Hvem da?“

„En Gedehyrde.“

„Ja saa!“

„Men som ikke er her nu!“

„Ikke er her? Hm! Hvor er han da?“

„I Carbinetto.“

„Ja saa! Og hvor ligger Carbinetto?“

„Ikke langt herfra — kun et Par Kilometer.“

„Naa! Og den gode, gamle Mand vil hente denne Hyrde?“

„Han er paa Vej til ham.“

„Hvorfor er vi ikke paa Vej til ham?“

„Fordi den gamle er en snu Karl!“

„Kender De hans Navn?“

„Nej.“

„O ve!“

„Hvorfor siger De 'O ve'?“

„Kan han saa ikke nemt slippe fra os?“

„Det gør han ikke!“

„Er De saa sikker paa det?“

„Har De tyve Lire hos Dem?“

„Ja, det har jeg.“

„Naa, men De vil snart ikke have dem mere!“

„Ja saa!“

„For jeg har nemlig lovet Manden dem. Og ved Hjælp af disse tyve Lire holder jeg ham fast.“

„Han skal saamænd faa mere endnu, hvis —“

„Hvorfor? Husk paa, at den anden ogsaa skal betales.“

„Selvfølgelig.“

„Og han vil ikke sætte Findelønnen lavt!“

„Jeg vil ikke være paaholdende. Det er mig meget om at gøre at faa Tegnebogen igen.“

„Hvorfor er det Dem saa meget om at gøre? Sagen angaar dog langt mere Fru Sarto og mig. Hans Søster vil vist gerne bringe et stort Offer for at faa at vide, at Fassera ikke døde i Fortvivlelse som Selvmorder men intet anende for en Rovmorders Haand — og jeg — hvad vilde jeg ikke give dertil! Men — jeg har desværre intet — slet intet at kunne give!“

„De skal ikke sørge over det! Jeg har jo heller ikke meget, men dog nok til rigeligt at belønne den, som bringer mig Baronens Tegnebog. Og ved De, Hr. Romanci, hvorfor det er mig saa meget om at gøre at faa Beviser for, at jeg den Gang har set rigtigt, og at Fassera altsaa ikke har svigtet Baronens Tillid?“

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

Fordi jeg mistænkte Fassera, fordi jeg først tænkte, at han i Spil havde tabt de Penge, som Baronen havde betroet ham, og at han derfor havde dræbt sig selv! Jeg har mistænkt en død Mands Ære, min Herre! Forstaar De, at det piner mig? Og at jeg nu vil gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at rense Fassera og inderlig gerne vil ofre de faa Penge, jeg ejer!"

Romanci svarede ikke. Han saa kun venligt paa den unge Læge og trykkede hjerteligt hans Haand.

„Jeg har i Fassera mistænkt Baronens kæreste og bedste Ven," vedblev den unge Mand alvorligt, „og Baron Hein har været meget, meget god imod mig. Jeg skylder ham megen Tak for hans Velvilje imod mig, og det er ogsaa en Grund for mig til at prøve paa at rense hans Vens Minde."

„Der gives dog altsaa endnu Mennesker, som handler af ideale Grunde!" sagde Romanci.

„Baronen og hans Ven var saadanne Mennesker — og det er De ogsaa!"

Ved disse Ord gled et forskønnende Smil hen over Romancis ikke særlig smukke Ansigt. Men han tænkte ikke paa, at ogsaa han selv hørte til de Mennesker, som han netop beundrende havde omtalt.

I dette Øjeblik bragte Værtinden dem den bestilte Risotto.

Da hun igen havde fjernet sig, vedblev Romanci eftertænksomt:

„Og ham har man myrdet — ham, der var saa ædel! Ak, hvis der er Retfærdighed til, saa maa hans Morder findes og dømmes! De ser, Hr. Doktor, at jeg nu hælder til Deres Anskuelse og tror, at den, der sidst har haft Tegnebogen i sin Besiddelse, ogsaa er Fasseras Morder!"

Nu glødede Romancis Øjne, og hans Hænder knyttede sig.

„Ogsaa jeg ser gerne denne Skurk hængt," sagde Doktoren. „Men da vi dog nu ikke foreløbig kan faa dette Ønske opfyldt, saa foreslaar jeg, at vi giver os i Lag med Risottoen!"

Romanci maatte smile over sin Ledsagers Sindsro og begyndte nu ogsaa at spise.

Saa blev de siddende endnu en Tid og røg deres Cigarer, medens de talte om den Mission, de havde paataget sig, og ventede paa den gamle Mand.

Brauner begyndte at blive utaalmodig, thi de havde nu allerede ventet i to Timer, og han frygtede for, at Manden overhovedet slet ikke kom tilbage.

Men Romanci nærede ingen Bekymring i denne Henseende. Han kendte sine Landsmænd og vidste, at de ikke lod tyve Lire gaa fra sig, især naar de saa let kunde tjene dem.

Og ganske rigtig, — nu kom den gamle til Syne. Han kom meget hurtigt, og han kom ikke alene. Han var fulgt af en halvvoksen Dreng, som bar en Genstand, der var indsvøbt i en Avis, som først havde været meget krøllet, men som nu var glattet omhyggeligt ud.

Denne Dreng saa meget listig og forslagen ud. Paa hans tætte, sorte Haar sad en meget defekt Hat saa skævt, at det var et Under, at den ikke for længe siden var falden af.

„Er det en af dem?" hørte Romanci den gamle Mand spørge Drengen.

Drengen saa skarpt paa de to Herrer og rystede paa Hovedet.

Romanci undrede sig meget over dette Spørgsmaal og fortalte Brauner, hvad Manden havde sagt.

I næste Øjeblik traadte Manden og Drengen hen til Bordet og hilste ærbødigt.

„Jeg maatte først søge efter Pepino," sagde den gamle Mand, „ellers havde vi været her for længe siden. Han var ude paa Marken og —"

„Det interesserer os ikke," afbrød Romanci ham; „vis os hellere det, som Drengen har i Haanden."

„Det er det, som De har talt til Umberto om, Herre," svarede Pepino kækt og lod sine Øjne glide flygtigt hen over Romancis tarvelige Ydre, hvorefter han meget omhyggeligt mønstrede Brauners elegante Skikkelse.

Med sit dristige Blik takserede han uden videre de to fremmede Herrer, og man kunde se paa ham, at han vurderede Udlændingen højere end sin Landsmand.

Han vendte sig ogsaa straks til Brauner.

Idet han tog sin Hat af, begyndte han paa en lang Ordstrøm, i hvilken Ordet „Excellenza" meget hyppigt forekom — det eneste Ord, som Brauner forstod af den hele lange Tale.

Han maatte uvilkaarlig smile over Drengens spildte Veltalenhed.

Men Romanci var derimod bleven meget alvorlig.

„Tal til mig!" afbrød han Pepino. „Den Herre forstaar dig ikke. Gentag alt, hvad du har sagt."

Da vendte Drengen sig til ham og sagde:

„Det er den rene Sandhed!"

„Det tvivler jeg jo ikke om," sagde Romanci, „men fortæl mig det endnu engang."

„At en anden Herre allerede har spurgt om denne Tegnebog?"

„Ja, det vilde jeg gerne høre engang endnu. — Naar spurgte denne Herre om den?"

Pepino tænkte sig et Øjeblik om.

„Tirsdagen efter Paaske," svarede han.

„Husker du det bestemt?"

„Ja, ganske bestemt. Jeg vogtede jo allerede den Gang Tomasos Geder, men i Helligdagene var jeg ikke oppe paa Bjærgene."

„Altsaa Tirsdagen efter Paaske — det var den 18. April!"

„Jeg ved ikke, om det var den 18. April," sagde Hyrden og kastede igen et Blik paa den udenlandske Herre, der hørte saa opmærksomt paa ham, som om han godt forstod, hvad der blev sagt.

Og saaledes var det virkelig ogsaa.

Latinen hjalp igen Brauner til at forstaa meget af det, de to Italienere sagde. Men de talte saa hurtigt, at en Del gik tabt for ham, deraf kom den Spænding, som ogsaa nu malede sig i hans Ansigt.

„Ja, det var den 18. April. Jeg kørte den 18. April — Tirsdag efter Paaske — her forbi."

Romanci nikkede.

„Forstaar De alt, hvad han siger?" spurgte han.

„Ja, omtrent. Men bed Drengen om at tale lidt langsommere, saa behøver De ikke at oversætte saa meget for mig."

„Nu vel, saa taler vi langsommere."

Romanci vendte sig igen til Pepino.

Men denne Samtale, som var bleven ført paa et ham uforstaaeligt Sprog, havde gjort ham mistroisk og ængstelig.

Han saa trodsig til Siden.

Men Romanci brød sig ikke derom.

„Det er maaske til ingen Nytte, at vi taler sammen," sagde han. „Din gamle Ven havde maaske slet ikke behøvet at hente dig fra Carbinetto, thi dersom den Tegnebog, du har, ikke tilhører denne Herre, saa behøver du ikke at spilde mere Tid med at tale med os."

„Det er den Tegnebog, som Umberto beskrev for Dem," sagde Pepino kort og tilføjede derpaa lurende: „Men om det er D e r e s — det ved jeg ikke. Den tilhører maaske virkelig den Herre med de onde Øjne."

„Hvad er det, du siger?"

„At den Herre, som Tirsdagen efter Paaske var oppe paa Bjærgene, havde saadanne onde Øjne."

„Ja saa!" udbrød Romanci, og Hyrdedrengen vedblev:

„Jeg hader hans onde Øjne!"

„Og du er maaske ogsaa bange for dem?"

„Ja, jeg er bange for dem! Madonna beskytte mig imod dem!"

„Hvad Tid paa Dagen kom den fremmede Herre op paa Bjærgene?" vedblev Romanci sin Eksamination.

„Det var allerede mørkt."

„Var det mørkt? Tager du nu ikke fejl? Han vilde dog næppe have kunnet finde den lille Tegnebog, hvis det allerede havde været mørkt."

„Jeg tager ikke fejl," paastod Drengen. „Den fremmede Herre var saa urolig. Det var ham meget om at gøre at finde den Tegnebog."

„Og du gav ham den ikke?"

„Nej, jeg sagde ham slet ikke, at jeg havde fundet den."

„Du maa endelig vise os den Tegnebog."

„Men jeg giver den ikke fra mig."

„Nej — men vis os den blot foreløbig. Jeg ved jo ikke, om den virkelig tilhører den udenlandske Herre her. Den Gang maatte du jo tro, at den tilhørte Herren med de onde Øjne. Hvorfor benægtede du over for ham, at du havde fundet den? Ved du ikke, at saadanne Benægtelser er strafbare?"

Pepino kastede trodsig Hovedet tilbage. Romancis Irettesættelse var ham ganske ligegyldig.

„Han vilde kun give en Lire i Findeløn," sagde han foragteligt. „Det var da heller ikke rigtigt af ham, vel? Se her, Excellenza —" han vendte sig nu til Brauner — „tilhører denne Tegnebog Dem?"

Han havde taget Papiret af Tegnebogen og rakte den hen imod Brauner.

Da Doktoren udstrakte Haanden efter den, gik der en Skælven igennem ham.

„Gud være lovet!" sagde han bevæget. „Jeg har ikke taget fejl, — det var altsaa Baronens Tegnebog, som den Dag blev kastet ud af Toget. — En Mand med onde Øjne!" tilføjede han dybt aandende. „Denne Pepino aner jo ikke, hvor sandt han taler! Dersom en Morder ikke har 'onde Øjne' — hvem skulde saa have det?"

„Han skal give mig Tegnebogen igen!" raabte Hyrden vredt, thi det saa virkelig ud, som om Brauner ikke vilde give den fra sig igen, efter at han havde underkastet den en meget nøjagtig Undersøgelse.

„Den Herre vil give dig m e r e end en Lire, fordi du har opbevaret hans Ejendom saa godt!" sagde Romanci beroligende til Drengen.

Denne lo vredt.

„Pyt — nu er der ikke Tale om en saa ringe Findeløn! Den anden Herre vil nok komme igen og give mig, hvad jeg forlanger."

„Vil han komme igen?" udbrød Romanci forbavset.

Pepino havde maaske løjet — han saa i hvert Fald ganske ud, som om han blev overrasket over sine egne Ord — men maaske havde „Manden med de onde Øjne" virkelig sagt, at han vilde komme endnu engang! Og Haabet om, at denne Ytring var falden, og at han virkelig vilde komme igen, jog Blodet op i Romancis Ansigt.

„Har jeg forstaaet ham rigtigt?" spurgte Doktoren nu hastigt. „Vil denne Mand komme igen?"

Skriveren nikkede.

Han var dødbleg, og hans Øjne glødede.

„Gud give, det var sandt, at han vilde komme igen!" mumlede han. „Men jeg kan ikke rigtig tro det! Naa, vi faar jo snart at se, om det er saaledes!"

Saa tilføjede han roligt, henvendt til Pepino:

„Den fremmede Herre har overvejet Sagen. Da vi tilfældigvis var her, har han spurgte efter sin Tegnebog, men han vilde ikke ofre mange Penge paa at faa den tilbage. Den er jo ogsaa bleven ødelagt. Se den mørke Plet der paa den blaa Silke — og der er jo ogsaa en Rift i Foeret. Du har jo selv brugt Tegnebogen, og du kan ogsaa beholde den. Og hvis den anden Herre vil give dig mere for den, saa under min Ven dig det gerne."

Dermed tog Romanci Tegnebogen fra Brauner og rakte den til Hyrden.

„Naa? Hvorfor tager du den ikke?" spurgte han, da Pepino ikke tog Tegnebogen, men saa trodsig og ærgerlig ned for sig. „Saa tag den dog!" vedblev han indtrængende.

Da sagde Drengen fortrædeligt:

„Herren skal give mig ti Lire for den. Det er ikke sandt, at jeg har ødelagt den. Baade Pletten og Riften var der, da jeg fandt den. Altsaa — ti Lire — og saa faar De Tegnebogen."

„Men hvis nu den anden Herre gav dig mere?"

„Jeg vil helst af med Tegnebogen!"

„Men du er jo slet ikke vis paa, at den tilhører denne Herre!"

„Ja, men nu tror jeg, at den tilhører Deres Ven!"

„Men hvis nu den anden Herre kommer, vil du saa igen lyve for ham og fortie, at du har fundet Tegnebogen og givet den til en anden?"

„Bryd Dem bare ikke om, hvad jeg vil gøre!" sagde Pepino ærgerlig. „Og lad os nu faa Ende paa Sagen. Herren skal give mig ti Lire."

„Han forlanger ti Lire," sagde Romanci til Doktoren. „Og i min Overraskelse lovede jeg den gamle Mand tyve."

„Han skal faa Pengene," sagde Doktoren. „Vi er jo alligevel slupne temmelig billigt. Og den anden Mand kommer vel næppe igen!"

„Dersom Pepino troede, at han kom igen, saa havde han ikke overladt Dem Tegnebogen saa let, thi han har vist nok mærket, at det er et vigtigt Fund, han har gjort. — Hvad vil du?" tilføjede han, da Hyrden var begyndt at tale igen. „Ja saa — var den Herre her igen den 19. April?"

Pepino nikkede.

„Jeg saa ham med mine egne Øjne, og det frydede mig at se, at han under sin Søgen mellem Klipperne faldt om og ikke længere kunde gaa. Saadan gaar det altid de hovmodige og haardhjertede Mennesker. Mig, den fattige Hyrde, ansaa han ikke for værdig til at tale med, og han vilde kun give mig een Lire, hvis jeg kunde bringe ham Tegnebogen! Og saa sad han mellem Klipperne og vilde have været glad, hvis jeg havde hjulpet ham paa Vej."

„Du kom ham altsaa ikke til Hjælp?" spurgte Romanci.

Pepino lo ondskabsfuldt.

„Jeg lo ham lige op i Ansigtet! Og det gjorde ham tilsyneladende ganske rasende, for han kastede med Stene efter mig, og saa bagefter humpede han bort."

„Hvilken Vej gik han?"

„I Retning af S. Quirico. Jeg gik en Tid bag efter ham, for det glædede mig saa meget at se ham halte."

„Du lader virkelig til at have et godt Hjerte."

„Kan man have det over for Folk med saa onde Øjne?" spurgte Pepino forbavset.

„Kan man overnatte i S. Quirico?" spurgte Romanci pludselig.

„Ja vist. 'Den gyldne Engel' er et meget godt Værtshus," sagde den gamle Umberto, da Pepino i denne Henseende ikke kunde give nogen Oplysning.

„Men i Værtshuset her kan man vel ikke overnatte?"

Umberto trak paa Skuldrene.

„Jeg kender ikke noget videre til S. Biagio og Værtshuset her," sagde han. „Men ovre i S. Quirico har jeg hjulpet til med Bygningsarbejde, og vor Principal boede i 'Den gyldne Engel', derfor ved jeg, hvordan der er. Jeg kender ogsaa Carbinetto, for der har jeg nogle Slægtninge, hvortil ogsaa denne Dreng her hører. Men ellers er jeg fremmed her paa Egnen, — jeg er født i Milano."

Det interesserede aldeles ikke Romanci, men han vilde ikke afbryde den gamle Mand, fordi han haabede, at han maaske vilde give nogle flere Oplysninger vedrørende den Sag, der laa ham saa meget paa Hjerte. Men det skete imidlertid ikke, og til sidst tav den gamle Umberto af sig selv.

Saa lod Romanci ham og Pepino opgive deres fulde Navn og Adresse, som han noterede i sin Lommebog. Han vilde netop putte denne i Lommen igen, da Brauner forhindrede ham deri.

„Vi havde nær glemt noget meget vigtigt," sagde Doktoren. „Vi maa dog lade Pepino beskrive os den omtalte Mands Ydre!"

Romanci blev helt forlegen.

„Ja, rigtig, rigtig!" mumlede han, og Doktoren sagde smilende:

„Ja, vi er virkelig to flinke Opdagere! Spørg saa Drengen ud!"

Saa gjorde Romanci Hyrdedrengen flere Spørgsmaal, som han omtrent alle kunde besvare.

Romanci skrev hans Svar ind i sin Notebog.

Da han nu mente at have spurgt om alt, hvad Pepino kunde give ham Oplysning om, betalte han Drengen, hvad han havde forlangt, og lod ham og Umberto gaa, da de ikke mere havde Brug for dem.

„Naa," sagde Doktoren, da han igen var alene med Romanci.

Skriveren lukkede sin Lommebog op og læste:

„Det var en høj, mager, knoklet Mand — omtrent fem og tredive Aar gammel — hans Haar er mørkt ligesom hans Øjne. Han ser nok ud som en Herre — men ikke som en fin Herre. Han bar en stiv, graa Hat og en lysegraa Overfrakke. Hans Støvler var lysegule, og hans lille Læderkoffert havde samme Farve."

„Naa, det er en meget god Beskrivelse!" sagde Doktoren. „Det er jo ligesom et Fotografi."

„Synes De?" sagde Skriveren, der, trods denne nøjagtige Beskrivelse, ikke syntes at være tilfreds. „Synes De virkelig, Hr. Doktor? Jeg kender i det mindste et Dusin Mænd, paa hvem dette Signalement passer. I en stor By vil vi aldrig finde ham, selv om han saa gaar lige forbi os. Men det er godt, at han er i Besiddelse af et Kendetegn, som ikke alle har."

„Aa — De mener de onde Øjne!"

„Ja vist — og desuden er hans Bryn sammenvoksede."

„Nu ja — det er jo ikke saa lidt at vide det!"

„Nej, det er virkelig ikke saa lidt. Men nu maa jeg spørge Værtinden, om vi kan faa Natlogi her."

Da det var gjort, forlod han og Brauner den kølige, skyggefulde Plads under de smukke Figentræer.

„Hvad nu?" spurgte Brauner.

„Jeg tror, det er bedst, vi følger efter Pepino," sagde Romanci med en hemmelighedsfuld Mine.

Doktoren saa spørgende paa ham.

„Er der noget mere, De vil spørge ham om?"

Romanci rystede paa Hovedet.

„Jeg vil foreslaa ham en ny Forretning," svarede han.

„Men hvorfor har De da ladet ham gaa?"

„Jeg vil se, om han virkelig er til at finde paa det Sted, som han nævnte."

„Aha! De tror ham altsaa ikke?"

„Jeg tror kun paa ham med Forbehold. Dersom hans Navn og Adresse er rigtig, saa vil alt det andet ogsaa være rigtigt."

„Ja, formodentlig. Men hvad skal han nu gøre?"

„Han skal gribe Manden med de onde Øjne — eller lade ham gribe."

„De tvivlede jo dog om, at denne Mand vilde komme igen!"

„Maaske kommer han, naar man lokker ham dertil."

„Lokker ham — med hvad?"

„Med en Bladannonce. Jeg vil skrive en saadan og paalægge Pepino at bevogte Skrænten ved Jærnbanelinien godt."

„Jeg lover mig ikke meget af en saadan Bladannonce.“

„Jeg lover mig heller ikke meget deraf, men jeg vil dog forsøge det.“

„Det har De Ret i. Saa gaar vi altsaa til Carbinetto.“

Det var en meget interessant Spadseretur dertil, i det mindste var denne fremmedartede Natur og de Ejendommeligheder, som den frembød, meget interessant og betagende for Brauner.

De fandt virkelig Pepino i det Hus, han havde nævnt.

Romancis Tillid til Drengen blev derved saa befæstet, at han virkelig paalagde ham at bevogte det omtalte Sted, og Pepino paatog sig dette Hverv mod Løfte om en passende Betaling. I fjorten Dage skulde han ikke tabe dette Sted af Syne, og herfor lovede Romanci ham syrretyve Lire. Og hvis det lykkedes ham at faa Manden grebet, skulde han faa halvtredsindstyve Lire.

„Skal jeg da gribe ham, hvis han kommer?“ spurgte Pepino med funklende Øjne.

„Ja, naturligvis!“ svarede Romanci. „Men for at det skal lykkes dig, maa du lade Umberto hjælpe dig. Han skal faa lige saa mange Penge som du. Her har du de otte og tyve Lire som Forskud, og her er min Adresse. Kan du læse?“

„Jeg kan baade læse og skrive!“ forsikrede Hyrdedrengen stolt.

„Altsaa — hvis Manden kommer, og I faar grebet ham, saa holder I ham indelukket her en hel Dag — paa mit Ansvar. Han er nemlig en Forbryder! Forstaar du? En stor Forbryder! Og saa telegraferer du naturligvis straks til mig. Har du forstaaet alt?“

„Ja, alt, Herre!“

„Det er godt. Du behøver blot at telegrafere det Ord: 'Kom!' — saa er jeg her med næste Tog.“

Da Pepino havde lovet alt dette, forlod de to Herrer den fattige Hyrde, som fra denne Dag ansaa sig selv for en meget vigtig Person og syntes, han var en hel Krøsus med de Penge, som han allerede havde faaet, og dem, som han skulde fortjene i de næste fjorten Dage.

Da Doktoren og Romanci naaede S. Biagio, var det allerede begyndt at blive mørkt.

„De vil altsaa ogsaa blive her, Hr. Doktor?“ spurgte Romanci.

„Ja,“ svarede Brauner, „i det mindste i Nat. Siden den 18. April har jeg omtrent ikke haft en rolig Time — enten har jeg været paa Rejse, eller ogsaa har jeg været paa anstrengende og besværlige Sygebesøg.“

„Men i Venedig — havde De da ikke lidt Ro der?“

„Nej — om Dagen har man aldrig Ro i den By, og om Natten havde jeg en Nabo, der snorkede saa højt, at jeg ikke kunde sove. Men her maa der jo være roligt. Og De snorker forhaabentlig ikke? De forholdt Dem i det mindste ganske rolig i Nat. Men jeg kunde alligevel ikke sove.“

„Nej — Snorken hører ikke til mine mange Fejl,“ svarede Romanci smilende. „Men det er meget tvivlsomt, om jeg kan sove her. Jeg er bange for, at Tanken om, at den, der har myrdet min kære Chef, maaske for et Par Dage siden har ligget i den samme Seng som jeg, vil holde mig vaagen.“

„Jeg risikerer jo det samme,“ sagde Doktoren roligt, „men jeg har dog i Sinde at sove rigtig godt, thi mine Nerver er Gud ske Lov i Orden. Naa, men nu er vi jo ved Stationen! I Stationsbygningen findes forhaabentlig en Køreplan, saa jeg kan se, naar vi skal rejse i Morgen.“

Nogle Minutter efter pegede han paa et Sted i Køreplanen, som hang paa Væggen i den meget tarvelige Ventesal.

„Ser De,“ sagde han til Romanci, som stod ved Siden af ham, „om Aftenen den 18. April — altsaa rimeligvis med dette Tog — er Skurken kommen hertil. Deraf kan man for det første slutte, at han har angret at have kastet Tegnebogen bort; thi selvfølgelig kom han kun hertil for igen at sætte sig i Besiddelse af den. Og af den Omstændighed, at han først kom igen om Aftenen, kan man endvidere slutte, at han allerede var rejst et godt Stykke, inden han fik den Idé at vende tilbage.“

„Han er i hvert Fald bleven her Natten over for at rejse videre næste Morgen,“ svarede Romanci. „Og han har sikkert overnattet i 'Den gyldne Engel' i S. Quirico. Hvis De er færdig her, saa lad os gaa dertil.“

„Ja, jeg er færdig. Lad os gaa.“

De fortsatte Vejen, gik over Broen, der fører over den smukke Polcevera, og befandt sig kort efter i Byen S. Quirico.

De fandt snart „Den gyldne Engel“.

Det var en lidt mere anselig Bygning end det meget primitive Værtshus i S. Biagio.

De to Herrer blev uvilkaarlig staaende uden for Huset og betragtede det nøje.

„Mon han kender begge disse Steder?“ sagde Brauner eftertænksomt. „Og mon han nu er gaaet hertil, fordi han i dette Værtshus kunde faa bedre Forplejning?“

Romanci rystede paa Hovedet.

„Det tror jeg ikke. Jeg tror, at han har villet ladet sig se saa lidt som muligt i S. Biagio, og at han derfor har overnattet her. Pepino fortalte, at Manden havde spurgt ham, om der kom andre Folk end ham — Gedehyrden — til Skrænten ved Jærnbanen. Det benægtede Pepino — overensstemmende med Sandheden. Men da han ogsaa benægtede at have fundet Tegnebogen, maatte Manden jo formode, at den endnu laa et eller andet Sted paa Skrænten.“

„Ja, det har han naturligvis troet,“ sagde Doktoren, „ellers var han vel ikke gaaet hen til Stedet igen den næste Morgen.“

„Og denne Gang havde han ogsaa sin Koffert med.“

„Ja saa — havde han det! Det beviser, at han ikke vilde vende tilbage til Værtshuset, men rejse straks efter sin Søgen efter Tegnebogen.“

„Det har hans Fald maaske forhindret ham i,“ sagde Romanci.

Brauner trak paa Skuldrene.

„Han er i hvert Fald ikke — hvad Pepino paastod — afrejst den Gang, men er gaaet tilbage til Byen. Naa, vi faar vel nok noget nærmere at vide herom.“

Saa gik de ind i Huset — i det Hus, hvor der efter deres Overbevisning for nogle Dage siden havde boet en Morder.

X.

„Den gyldne Engel" i S. Quirico var et temmelig skummelt Hus og gjorde ikke noget videre godt Indtryk ved første Blik.

Det syntes i det mindste de to Herrer, som nu traadte ind i Værtshuset.

De kom ind i en kold og bar Forstue, som af en Petroleumslampe akkurat var oplyst saa meget, at man kunde se, hvor mørkt der var derinde.

Man kunde ogsaa se den mørke, gabende Kælderaabning ved den ene Væg, og man fik en tydelig Fornemmelse af, at der ikke herskede særlig Orden og Renlighed i Huset.

Det af Møl omsværmede Lampeglas var sort af Snavs, og i Krogene og paa Hylder laa mørke Sække og alt Slags Husgeraad hulter til bulter mellem hverandre.

De to Herrer vekslede et forstaaende Blik og gik videre.

Bag en mørk Dør hørtes der en forvirret Larm. En skingrende Kvindestemme raabte og skreg i en Dialekt, som ikke engang Romanci helt forstod, om Tyveri og om noget Vin, der manglede.

„Vi er vist komne i en uheldig Stund," sagde Romanci spottende. „Det lader til, at Værtinden for Øjeblikket er i meget daarligt Humør!"

Han bankede paa den mørke Dør, men da ingen tog Notice af hans Banken, aabnede han den selv.

Men da et meget kraftigt Skældsord i samme Øjeblik næsten blev slynget ham lige i Ansigtet, slog han hurtigt Døren i igen.

Han ansaa det aabenbart ikke for umuligt, at der kunde følge ligefremme Haandgribeligheder efter dette krænkende Skældsord, som rimeligvis ikke havde gjaldt ham, men en af den vrede Værtindes Husfæller.

Døren blev imidlertid straks revet op igen, og en mager, knoklet Kvinde traadte ud.

„Er det endelig dig, Lucie?" skreg Kvinden, men knækkede straks sammen i en dyb Nejen, da hun saa de to Herrer.

Saa fulgte der en livlig Samtale mellem hende og Romanci, og Resultatet blev, at Værtinden tog en Lysestage, tændte det stærkt dryppende Lys og gik foran Herrerne.

De steg op ad en slidt og udtraadt Stentrappe og gik derpaa gennem en lang Gang, til hvilken nogle Døre mundede ud.

Konen aabnede den næstsidste af disse Døre og bad Herrerne om at træde ind.

Værelset var stort og bart og som Følge heraf uhyggeligt, men det indeholdt dog alt, hvad en tilrejsende Gæst med beskedne Fordringer havde Brug for.

Der manglede dog to Ting, som endog det mest fordringsløse Menneske kan gøre Krav paa, — nemlig Renlighed og frisk Luft.

Brauner aabnede straks de to Vinduer. Imedens førte Værtinden Romanci ind i det tilstødende Værelse, som ved en smal Dør var forbundet med det første, og hvor der var endnu uhyggeligere end i dette.

Efter at Konen havde lovet straks at sende Vand op, gik hun.

„Uha!" udbrød Doktoren. „Jeg er bange for, at her ikke engang er rent Vand, og hvad vor Aftensmad angaar — da kommer vi vist til at nøjes med et Par blødkogte Æg!"

„Ja, det er virkelig et meget uappetitligt Værtshus," bekræftede Romanci. „Naa, een Nat kan vi vel nok holde det ud. Mit Værelse minder med sine bare Vægge og sorte, smalle Seng om et Ligkapel. Vil De ikke tage dette smukke Lokale i Øjesyn?"

Leende gik Brauner med ham ind i det andet Værelse.

„Her lugter i hvert Fald ikke af Mennesker som inde hos mig!"

„Er De saa ømfindtlig?" spurgte Skriveren leende.

Brauner nikkede.

„Ja — over for al Lugt. Min Næse er næsten ligesom en god Sporhunds, — den har store Sympatier og Antipatier. Den, der har boet derinde før mig, er en Dødsfjende af min Næse — det har den allerede mærket! — Hvem er det? — Naa, det er vist den Lucie, som blev skældt ud, det siger hendes forgrædte Øjne mig! Tal nu rigtig venligt til den stakkels Pige, Romanci!"

Det gjorde Romanci da ogsaa, og den smukke Pige, som i Begyndelsen var meget frygtsom og tilbageholdende, fortalte til sidst den fremmede Herre, hvorfor Værtinden havde været saa vred. Lucie var nemlig bleven for længe ude paa Gaden hos sin Kæreste. Det var hele hendes Forbrydelse.

„Bed hende om at lægge Sengklæderne i Vinduet," sagde Doktoren, da Lucie havde stillet det tarvelige Vandtøj til Rette paa Bordet.

De Blikke, som den unge Pige hemmeligt tilkastede Brauner, viste, at hun blev meget forbavset over dette Forlangende.

Hun vilde netop til at gaa, da Romanci fik den Idé at spørge hende, hvem der sidst havde boet i det Værelse, som Doktoren nu skulde ligge i.

„Det var en syg Herre," svarede Pigen, og nu udviklede der sig følgende Samtale mellem hende og Romanci.

„En syg Herre? Ja saa! Hvad fejlede han?"

„Det ved jeg ikke."

„Hvoraf ved du da, at han var syg?"

„Det kunde man saamænd se paa ham. Han var jo saa bleg og saa gul i Ansigtet og havde næsten ikke Kød paa Kroppen."

„Havde den Herre sammenvoksede Bryn?"

Lucie blev igen meget forbavset.

„Kender De ham?" spurgte hun nysgerrig.

Romanci maatte desværre svare benægtende; men han gjorde det paa en lidt forblommet Maade.

„Jeg ved ikke rigtig, om det har været den Herre, vi kender," sagde han. „Ved du, hvad han hed?"

Lucie lo.

„Han talte slet ikke med mig," svarede hun. „Det var en meget stolt Herre — slet ikke som De. Hvor kan De tro, at han vilde sige mig sit Navn!"

„Her bliver de tilrejsende vel ikke indskrevet paa Kommunalkontoret?"

„Det forlanger Sognefogeden ikke. Og det vilde saamænd heller ikke være Umagen værd at indskrive de fremmede, som kommer her," pludrede Lucie videre. „Det forekommer meget sjældent, at nogen bliver her Natten over."

„Hvad havde eders sidste Gæst at gøre her paa Stedet?"

„Jeg ved det ikke — han vidste det maaske ikke selv."

„Hvad siger du?"

„Aa — jeg tror, han var lidt forrykt."

„Men hvorfor tror du det?"

„Han talte med sig selv — og han ledte altid efter noget —"

„Hvad ledte han efter?"

„Aa — det var vist et Papir. Han saa stadig efter i sin Brevtaske og i Lommen paa sin Overfrakke."

„Sin lysegraa Overfrakke," sagde Skriveren.

„Saa kender De ham altsaa virkelig?" udbrød Lucie leende. „Er den Herre Deres Ven?"

„Nej!"

Dette „Nej" lød saa energisk, at Lucie pludselig blev eftertænksom.

„De kan vist ikke lide ham," sagde hun naivt.

„Nej, jeg kan virkelig ikke lide ham," svarede Skriveren uforbeholdent.

„Jeg heller ikke," forsikrede Lucie alvorligt. „Jeg heller ikke," gentog hun eftertænksomt.

Romanci lagde sin Haand paa hendes Arm.

„Hvorfor kunde du ikke lide ham?" spurgte han spændt.

Da bøjede hun sig hen imod ham og hviskede:

„Fordi jeg var bange for ham."

„Hvorfor var du bange for ham?"

„Fordi der var noget besynderligt ved ham —"

„Hvad da?"

„Han havde forskellige Øjne."

„Mener du, at han skelede?"

„Nej, men han havde et graat og et sort Øje."

Doktoren, som ikke forstod denne meget hurtigt og livligt førte Samtale, havde meget interesseret betragtet dem begge to og for længe siden været paa det rene med, at Samtalen var meget betydningsfuld, thi han kunde se, hvor ivrig og spændt Romanci var.

„Ved du ganske sikkert — at hans Øjne var forskellige?" vedblev Romanci, da han var bleven noget roligere.

Lucie nikkede.

„Ja, det ved jeg ganske sikkert," paastod hun. „Jeg har et Par Gange set paa ham — men jeg ved ikke, om han har set paa mig. Jeg havde en Følelse, som om han saa noget frækkeligt for sig — saa vildt og rædselsslagent var Udtrykket i hans Øjne. Og, ikke sandt, Herre, jeg er da ikke saa skrækkelig, at man kan føle Rædsel og Gru ved at se paa mig!"

Hun saa med allerkæreste Koketteri ned ad sin smukke Figur.

„Vist ikke nej," sagde Romanci venligt, „det er ikke dig, der har fyldt ham med Rædsel — det er Minderne."

Lucie saa uforstaaende paa ham. Men Romanci tav nogle Øjeblikke.

„Den Herre var her Tirsdag Aften efter Paaske og til Onsdag Middag — ikke sandt?" spurgte han saa.

Lucie tænkte sig lidt om, saa sagde hun bestemt:

„Nej, han boede hos os fra Tirsdag Aften til Onsdag Aften."

„Se, se!" sagde Skriveren. „Men den Herre skulde dog allerede have forladt sit Logi og S. Quirico Onsdag Morgen. Da havde han allerede betalt sit Værelse og sin Regning og var gaaet bort med sin Overfrakke og sin Haandkoffert."

Lucie saa forundret paa ham.

„Ved De ogsaa det?" spurgte hun.

„Naar kom han igen?" spurgte Romanci.

„Omtrent to Timer efter — og da teede han sig som et fortvivlet Menneske. Han troede nemlig, at han var ganske alene heroppe. Men jeg var derinde ved Siden af for at rede Sengen, og da hørte jeg ham stønne. Han hylede næsten, og saa talte han igen ivrigt med sig selv. Og om Middagen rørte han næsten ikke den Mad, jeg maatte bringe op paa hans Værelse — og han saa ud, som om han var meget syg — og det var bare, fordi han havde forvredet sin Fod."

„Hvor længe boede han her efter det?" vedblev Romanci.

„Han rejste den samme Aften."

„Ved du hvorhen?"

„Nej."

„Ved du heller ikke, i hvilken Retning han rejste?"

„Han gik til Stationen paa en Tid, da der kun afgaar et Tog til Milano."

„Altsaa i Retning af Milano. Kan du sige mig noget mere om den Mand?"

„Nej — og nu kalder Konen ogsaa paa mig. Hun vil skænde paa mig, fordi jeg har været saa længe heroppe."

„Nej, hun vil ikke skænde paa dig. Sig, det er min Skyld — og der har du en Lire — den vil trøste dig, hvis Værtinden ikke straks vil tro, at jeg har opholdt dig saa længe heroppe."

I det samme hørte man igen Værtinden kalde paa Lucie med skingrende Stemme.

Lucie styrtede forskrækket ud af Døren og viste sig ikke mere for de to Herrer den Dag.

De to Rejsefæller havde nu meget at tale med hinanden om. De lod det tarvelige Aftensmaaltid, man kunde byde dem, bringe op paa deres Værelser og lagde næppe Mærke til, at deres Opvartning nu blev besørget af en gammel tandløs Kone i Stedet for af den smukke Lucie. Denne Kone blev ikke mindre forbavset end Lucie over at se, at Sengklæderne laa i Vinduet.

Herrerne havde trukket sig tilbage til Romancis Værelse og spist der.

Da den gamle Kone var gaaet, bad Doktor Brauner Romanci om endnu engang at fortælle ham alt det, som han før i al Hast havde meddelt ham.

Først langt over Midnat gik de til Ro. Og nu viste det sig, at Brauners Nerver dog ikke var saa stærke, som han selv havde troet.

Da han nemlig var bleven alene i Værelset, og Døren til Romancis Værelse var lukket, belavede han sig paa at gaa i Seng. Men da han var kommen hen til Sengen, blev han pludselig staaende og saa længe ned paa den. Saa klædte han sig lydløst paa igen, listede sig hen til den haarde, smalle Sofa, som stod mellem de to Vinduer, og lagde sig paa den.

Men det var ham ikke muligt at komme til Ro.

Den gamle Kone havde lukket baade Vinduet og Træskodderne. Den unge Læge aabnede begge Dele igen, tog sin Overfrakke paa, knappede den tæt til og slog Kraven op i Halsen, da det var temmelig koldt.

Da han kom forbi det lille, halvblinde Spejl, maatte han smile over sit eget Udseende.

For anden Gang lagde Doktoren sig paa den stive, højryggede Sofa, blæste Lyset ud, lagde sit Lommetørklæde under Hovedet og lukkede med et vemodigt Suk sine Øjne.

Hvad var der blevet af den herlige Søvn, han havde drømt om? Han frøs, og alle hans Lemmer værkede af at ligge paa den haarde Sofa, og hvor ofte han end lukkede Øjnene, aabnede de sig altid igen af sig selv.

Nu begyndte Maanelyset at fylde Værelset, og

Brauner kunde ikke andet — han maatte se rigtig paa, hvorledes det blege, spøgelseagtige Lys mere og mere bredte sig over Værelset og alt derinde.

Hvor lyst saa Gulvet ikke ud — og hvor blændende hvide var ikke Lagenerne! Og hvor indbydende saa ikke hele Sengen ud i dette Lys! Der laa tre Puder paa det fastspændte Lagen — og et varmt, blødt Uldtæppe. Dette Uldtæppe syntes at raabe til ham: „Tag mig — saa tag mig dog!" Og Puderne! Hvor blødt kunde ikke et smertende Hoved hvile paa dem! Og hvor dejligt kunde man ikke strække sig i den lange, brede Seng!

Saaledes tænkte Brauner ærgerlig og længselsfuld — men han rørte sig ikke. Nej — i denne Seng kunde han ikke sove — i denne Seng, hvori der uden Tvivl havde ligget en Morder med sin Brøde og sin Sjæleangest.

Brauner vilde netop igen lukke Øjnene, men da hendrog en lys Plet hans Opmærksomhed paa sig. Det maatte være et Stykke Papir, som laa paa Gulvet under Sengen.

Det laa omtrent lige under Midten af Sengen.

Doktoren stirrede en Tid lang paa det, saa rejste han sig sagte, listede sig gennem Værelset, lod sig lydløst falde ned paa Knæ, strakte sig derpaa helt ud og stak Haanden ind under Sengen.

Saa gik han hen til Vinduet med den Seddel, han havde trukket frem. I Maanens Lys kunde han læse, hvad der stod paa Papiret. Han saa længe ned paa det, og der prægede sig en vis Tilfredshed i hans Træk.

„Det var dog godt, at jeg ikke kunde sove paa denne elendige Sofa," tænkte han. „Ellers havde jeg sikkert ikke opdaget dette Papir."

Og lidt efter mumlede han med et spottende Smil:

„Griseriet leve! I et propert Hus vilde jeg aldrig have fundet denne Seddel!"

Han saa ned paa Seddelen, som han havde lagt foran sig paa Bordet.

Det var et sammenfoldet, ret fint Stykke Papir af anselig Størrelse. Men det var ikke længer ganske hvidt. Der stod noget derpaa, som enten var trykt, skrevet eller tegnet.

Maanen skinnede endnu bestandig ind i Værelset, men den ene Halvdel af Bordet befandt sig i Halvmørke, og paa denne Halvdel laa den hvide Seddel. Men dens venstre Hjørne skinnede helt hvidt — Maanen skinnede endnu paa dette ene Hjørne og belyste ogsaa det Ord, der var trykt skævt i Hjørnet. Paa dette Ord stirrede den unge Læge, opfyldt af alvorlige Tanker.

Dette ene Ord var: „Condamine".

Maanen gled videre paa Himmelen. Der blev mørkt i Værelset.

Doktorens Øjne lukkede sig. Han sov ind — og trods det haarde Leje paa den gamle Sofa sov han meget godt og trygt.

Han sov saa fast lige til den lyse Morgen, at han ikke hørte, at Romanci bankede paa hans Dør og derefter traadte ind i Værelset.

Doktoren vilde jo afrejse om Formiddagen, og der var endnu meget at aftale; derfor vilde Romanci vække ham, hvis han ikke allerede havde forladt sit Værelse.

Skriveren blev derfor meget forbavset, da han jo nok ikke fandt Doktoren i Sengen, der aabenbart slet ikke havde været benyttet i denne Nat, men derimod saa ham liggende i dyb Søvn paa Sofaen. Nogle Øjeblikke blev han staaende foran den sovende, men saa lagde han Haanden paa hans Skulder.

Brauner, der fra sin Hospitalstjeneste var vant til at blive vækket pludselig, slog straks Øjnene op.

„Aa — er det Dem!" sagde han og trak Hænderne op af Lommerne i sin Overfrakke, hvor han havde gemt dem, medens han sov.

„Ja, Hr. Doktor, det er mig — og ikke den, paa hvem De tænkte, da De ikke vilde lægge Dem i denne Seng," sagde Italieneren smilende. „Det synes dog, som om Deres Nerver lader noget tilbage at ønske."

„De har Ret!" sagde Doktoren. „Man skal aldrig være overmodig. Jeg følte virkelig en Rædsel for denne Seng! Men se blot, hvad jeg har fundet i Nat!"

Brauner rakte Romanci Seddelen.

„Denne Seddel laa inde under Sengen. Det er sikkert den, Morderen har søgt efter. Nu ved vi allerede noget mere om ham!"

Romanci havde allerede taget Seddelen.

Det var en Hotelregning. Den var udstedt den 17. April i Hotel Condamin i Condamine, den Del af Fyrstendømmet Monaco, som ligger neden for Monte Carlo. Nummeret paa Værelset var meget højt, og Værelset var overensstemmende dermed temmelig billigt. Det var kun blevet benyttet af een Person, thi der var kun opført Frokost til een Person paa Regningen. Og denne Person havde været en Mand, thi en Skrædder havde repareret et Par Benklæder for ham, hvad der ogsaa stod paa Regningen. Ligeledes var der en Post, der lød paa vaskede Manchetter og Flipper. Denne Mand havde boet fem Dage paa det paagældende Hotel. Den 17. April havde han forladt Hotellet enten om Eftermiddagen eller Aftenen, efter at han havde drukket Te.

Alt dette kunde man se af den Regning, paa hvilken Romancis Øjne længe havde hvilet.

„Mon han der har opgivet sit virkelige Navn og sin virkelige Adresse?" spurgte han og saa over paa Doktoren.

Denne trak paa Skuldrene og sagde:

„Dersom han er en dreven Forbryder, har han naturligvis ikke gjort det. Men er det hans første Forbrydelse, saa var det jo tænkeligt, at man i dette Hotel kunde faa hans Navn og Adresse at vide, og det vilde jo være meget behageligt. Det er jo for Resten sikkert nok, at han først den 17. April fik den Tanke at ville myrde Fassera. Thi før den Dag havde den stakkels Doktor øjensynlig endnu slet ikke eksisteret for ham. For denne Forbrydelses Skyld havde han altsaa ikke behøvet at paatage sig et falsk Navn den 13. April. Jeg tror, De skal rejse alene til Monte Carlo, thi det er ikke værd, at vi bærer os ad som Deres Karabinierere, der altid optræder Parvis."

„De har Ret, Hr. Doktor — det er bedst, jeg rejser alene. De har nu ofret Tid og Penge nok, og Fru Sarto har jo forsynet mig med tilstrækkelige Penge til, at jeg en Tid lang kan operere paa egen Haand. Jeg vilde jo heller ikke —"

„Kære Romanci," afbrød Brauner ham venligt, „jeg ved, at De meget godt havde kunnet betale Deres Rejse selv, og at jeg hidtil imod Deres Ønske har paataget mig alle Omkostninger. Men ved De da,

hvor mange Penge De endnu kommer til at behøve? Og saa grumme meget har Deres Fru Sarto jo ikke kunnet give Dem. Berolige Dem altsaa ganske med Hensyn til min Højmodighed — og medens jeg gør Toilette, kan De studere Bagsiden af denne Hotelregning."

„Bagsiden? Aa — nu ser jeg det — en Tegning — nej, flere Tegninger."

„Ja, rigtig! Se nu rigtigt paa det og tænk derover. Senere kan vi tale sammen derom. — Ak og ve — skal det være et Vandfad," udbrød han forskrækket, idet han traadte hen til den saakaldte Servante. „Vor gamle Anita hjemme hos os har en Kaffekop, som ikke er meget mindre."

Men der var jo ikke andet for ham at gøre end tage til Takke med det primitive Vaskeservice.

Og medens han vaskede sig, fordybede Romanci sig i Beskuelsen af de ganske nydeligt skitserede Grene af Passionsblomster, som fandtes paa Bagsiden af Hotelregningen. I Midten af disse Grene saa man et Kors. Men der var ogsaa et andet Plantemotiv. I et andet Hjørne af Papiret var der tegnet en meget lille, men meget godt udført Tornekrans — og i Midten af den stod der ligeledes et Kors. Og der var en Tegning til paa Papiret, — meget løst skitseret, men meget flot var der henkastet Omridsene af en fornem, pyntelig Bygning, omgivet af et Gitterværk, og denne Tegning var ogsaa prydet med Figurer. Man saa Skikkelsen af en Rytter og andre Figurer, som var klædte i gammeldags Dragter.

Romanci, der selv var en god Tegner, betragtede med stor Interesse denne virkelig nydelig Skitse, og selvfølgelig forøgedes hans Interesse endnu mere ved Tanken om, at den samme Haand, som havde rettet Mordvaabenet mod Fassera, havde frembragt disse smaa Mesterværker.

Det maatte man jo formode, thi hvem anden end Fasseras Morder skulde have udført denne Tegning? Den fandtes jo paa den Regning, som Fasseras Morder aabenbart havde tabt.

Men de maatte jo skaffe sig Vished derom, ligeledes om der muligvis skulde have været nogen anden i dette Værelse i Tiden mellem den 18. April og til nu.

Disse Tanker meddelte Romanci Brauner, og de talte iøvrigt sammen om Tegningerne.

„Naar han har kunnet glemme dette Papir," sagde Doktoren, „saa er det jo muligt, at han i sin Sindsbevægelse ogsaa har kunnet glemme noget andet. Lad os i hvert Fald undersøge Værelset nøje."

Som sagt, saa gjort.

Da Brauner var færdig med sit Toilette, begyndte de paa dette ikke særlig vanskelige Arbejde. Værelset var jo saa sparsomt mobleret. Et højt Skab, en lille Kommode, Seng, Sofa, Bord, Vaskebord og et Par Stole — andet fandtes ikke derinde — ikke engang Gardiner, end sige andre Dekorationsgenstande — med Undtagelse af det halvblinde Spejl.

Efter nogle Minutters Forløb var den grundige Undersøgelse til Ende. De havde ikke fundet andet end tre Eksemplarer af en og samme Avis, nemlig af „Piccolo" — et meget udbredt Blad. De var stukne ind i hverandre og var lagte saa smalt sammen, at de godt kunde anbringes i en Frakkelomme. De laa i en af Kommodeskufferne. Romanci tog dem til sig, og derpaa ringede han.

Men det var ikke Lucie, men hendes bedagede Stedfortræderske, der viste sig.

Efter at Romanci havde givet hende en Lire, spurgte han hende, om hun vidste ganske bestemt, om der ikke havde boet nogen i dette Værelse efter den Herre, som havde logeret her fra den 18. til 19. April.

Det benægtede hun bestemt og sagde, at der siden den Tid overhovedet ikke havde været andre heroppe end Lucie, som havde gjort rent i de to Gæsteværelser.

Da Romanci viste hende de fundne Aviser, sagde hun, at dette Blad blev ikke holdt der i Huset.

Da hun var gaaet, nikkede de to Herrer til hinanden.

„Saa er det ham, der har medbragt de tre Eksemplarer," sagde Romanci.

Det viste sig at være Eksemplarer fra 15., 16. og 17. April.

„Vi kan med Sikkerhed gaa ud fra, at han med særlig Iver har læst disse Blade," sagde Doktoren. „Og saa ved De, hvad De har at gøre!"

„Naturligvis! Jeg vil indrykke den Annonce, som skal lokke Skurken hertil, i dette Blad!"

Romanci tog igen Hotelregningen og betragtede eftertænksomt den nederste af Tegningerne, der forestillede et i streng gotisk Stil udført Mindesmærke i flere Afdelinger.

„Kunde jeg blot huske, hvor jeg har set det!" sagde Italieneren. „Jeg har ganske bestemt set det engang før."

Ogsaa Doktoren betragtede de flot henkastede Omrids, som dog gav en tydelig Forestilling om det, der havde foresvævet Kunstneren, da han udførte denne Skitse.

„Det er maaske Fantasi alt sammen," sagde han.

Men Romanci rystede paa Hovedet.

„Det tror jeg ikke," sagde han. Saa spurgte han: „Kan De tegne?"

„Ja," svarede Doktoren leende, „jeg kan tegne et Hus, ud af hvis Skorsten det ryger — og et Ansigt i Profil med to Øjne. Det kunde jeg allerede tegne, da jeg var fem Aar. Men jeg forstaar mig ikke meget paa Tegning. Jeg indskrænker mig til at sige, om det falder i min Smag eller ikke. Og disse Tegninger synes jeg meget godt om."

„Jeg ogsaa," sagde Romanci, „men jeg er overbevist om, at Tegningen af dette Mindesmærke ikke er et øjeblikkeligt Indfald som de to andre Tegninger ovenfor. Saadant noget udtænker selv den største Kunstner ikke i et eneste Øjeblik —"

„De mener, at det er en Kopi?"

„Ja."

„Altsaa maatte Originalen være at finde mellem Condamine og Genua. Thi senere har Manden vist ikke været i Stemning til at tegne græske Mindesmærker."

„Det tænker jeg heller ikke."

„Ak ja, der bliver endnu mange Gaader at løse, før De faar fat i dette Menneske!"

„Men een Dag vil det lykkes mig!" sagde Skriveren højtideligt. „Det har jeg en bestemt Følelse af."

„Og vil De virkelig ikke tage Politiet til Hjælp?"

„Nej! Jeg vil af indre, tvingende Grunde arbejde videre i denne Sag ganske alene. Gud vil staa mig bi og hjælpe mig til at faa dette Mord opklaret! Men Fru Sarto og jeg vil saa længe som muligt holde Politiet udenfor. Foreløbig vil hun ikke faa at vide, under hvilke Omstændigheder Advokat Fassera er død. Og jeg — jeg alene vil finde Morderen!"

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

„Men betænker De, at saadanne Efterforskninger koster mange Penge?" sagde Brauner og betragtede deltagende den stærkt bevægede Mand.

Romanci gjorde en ringeagtende Bevægelse.

„Vi har Penge," sagde han kort.

„'Vi'? — Skal det sige 'Fru Sarto'?" spurgte Doktoren smilende.

Romanci nikkede.

„Ja, det skal sige Fru Sarto," sagde han højtideligt. „Og det skal sige, at hun vil stille saa mange Penge til min Raadighed, som jeg behøver til disse Efterforskninger."

„Men er Fru Sarto ikke ubemidlet? Det synes jeg, De selv har sagt."

„Hun har kun en lille Pension."

„Ja, men —"

„Men hun vil arve sin Broder."

„Ja saa! Saa har Advokaten altsaa efterladt noget?"

„Ja, der vil vel nok være et Par Tusinde Lire."

„Og de Penge vil den brave Kone ofre paa denne Sag?"

„Fordi hun er opfyldt af Anger."

„Hvorfor?"

„Fordi hun har mistænkt sin afdøde Broder."

„Sin Broder?"

„Ja — sin egen Broder! Hun har af den Grund allerede ofret et tykt Vokslys til Madonna!"

„Og nu vil hun endnu ofre et Par Tusinde Lire?"

„Ja — for sin Samvittigheds Skyld. Hun vil ofre disse Penge for at rense Fasseras Minde for ond Bagtalelse."

„Men hvis Sagen blev lagt i Politiets Hænder, behøvede Fru Sarto ikke at ofre sin Arv."

„Dersom Politiet overtog Sagen, vilde alle Blade og Aviser kaste sig over den! Saa vilde det igen blive udraabt, at Advokat Fassera engang havde været en ivrig Spiller! Og saa længe det ikke er bevist, at min Chef er bleven myrdet, vilde saa mange Mennesker drage falske Slutninger. Men det vil Fru Sarto ikke have, og derfor har hun overladt Sagen til mig."

„Det er jo ganske vist en god Grund for Dem til at handle saaledes og ikke anderledes," sagde Brauner alvorligt. „Gid De maa have Held med Dem, kære Romanci!"

„Det faar jeg nok!" svarede Skriveren og trykkede kraftigt den tilbudte Haand.

Et Kvarter senere forlod de „Den gyldne Engel" og Byen S. Quirico for at gaa til Stationen af samme Navn, hvor Brauner skulde vente paa det Tog, der skulde føre ham Nord paa.

Den brave Skriver maatte vente lang Tid paa det Tog, der skulde befordre ham. Men omsider bruste ogsaa dette frem.

Romanci ankom til Genua lidt før Middag og begav sig hen til den unge Jærnbanefunktionær, som var den første, der den 13. April havde faaet Melding om Selvmordet.

Han bad denne unge Mand om en „løselig" Beskrivelse af den anden unge Mand, som havde bragt ham denne Melding og derefter var løben efter Lægen. —

Det var virkelig en meget „løselig" Beskrivelse, som den unge Funktionær kunde give af denne Mand, thi han var bleven yderlig forskrækket over denne Melding, som tilmed var bleven aflagt i største Hast.

Han havde kun kastet et flygtigt Blik paa den paagældende Mand og havde ikke skænket hans Ydre nogen som helst Opmærksomhed.

Men han kunde dog huske, at det havde været en høj, mager Mand, og at hans Bryn havde været sammenvoksede.

Mere behøvede Romanci heller ikke at vide.

Det, han havde hørt, var tilstrækkeligt til at overbevise ham om, at Pepinos „Mand med de onde Øjne", Gæsten i „Den gyldne Engel" og den unge Mand, som paa Stationen Piazza Principe havde bragt den rædselsfulde Meddelelse om det foregivne Selvmord, var een og samme Person.

Ja — han var løbet til Lægen! Hvorfor? — Var det kun en udspekuleret Handling for at aflede Mistanken fra sig? Eller havde Fassera levet endnu, da hans Morder forlod ham, og havde denne virkelig villet skaffe Hjælp for om muligt at redde hans Liv?

Med et tungt Hjerte gik Romanci hen til Billetkontoret for at løse Billet til Monte Carlo.

Han havde den inderligste Lyst til at gaa ud paa Kirkegaarden, hvor hans elskede Chef hvilede, men han havde ikke Tid til at foretage denne Udflugt.

Og omsider sad han da i Toget, som kørte til Monte Carlo.

Romancis Forhold havde endnu aldrig tilladt ham at foretage en Rejse til Rivieraen. Det var altsaa første Gang, han kørte langs Middelhavets dejlige Kyst, men han havde ikke Sans for at nyde disse Skønheder. Han saa alt ligesom gennem en tæt Taage, og hans Blik gled ganske udeltagende hen over de skønneste Punkter. Han saa bestandig sin kære, afdøde Chefs hvide Ansigt for sig — og undertiden dukkede der ligesom gennem et dybt Mørke et andet Ansigt op for ham: et blegt, fordrejet eller uhyggelig roligt Ansigt, et Ansigt, hvis Træk han ikke saa, men hvis Øjne tydeligt viste sig for ham — det ene sort, det andet graat — og over dem to sammenvoksede Øjenbryn.

Da han var ankommen til Monte Carlo, gik han straks ned til Condamine og begav sig til Hotellet af samme Navn, hvor han spurgte, om han kunde faa Værelse Nummer det og det.

Nej, det havde fra om Formiddagen været optaget af en Herre, som havde i Sinde at blive der i længere Tid.

Ved Hjælp af gode Drikkepenge fik Romanci ogsaa at vide, hvem der fra den 13.—17. April havde boet i det paagældende Værelse, og at det siden den Tid havde været beboet af fire andre rejsende.

Det Navn, som Opvarteren nævnte, sagde straks Romanci, at Fasseras Morder ganske bestemt ikke havde heddet det, han havde kaldt sig.

Thi „Adam Niemand" — saaledes var der absolut ingen, der hed!

Det var mærkeligt, at det ikke var gaaet op for Hotellets Folk!

Men i saadan en Bikube lægger man naturligvis ikke Mærke til et enkelt Menneskes Navn, blot fordi han opholder sig der i nogle Dage.

„Adam Niemand" — Manden maatte altsaa allerede have haft forbryderiske Hensigter, da han kom hertil, ellers vilde han ikke have antaget falskt Navn.

Romanci spurgte ogsaa, om den paagældende Herre, der jo nok havde talt Italiensk, virkelig kunde anses for en Italiener, eller om der var noget, der tydede paa, at han var fransk eller af anden Nationalitet.

Det kunde Opvarteren ikke give ham noget Svar paa. Hr. Niemand havde været meget ordknap og mut og havde opholdt sig meget ude af Huset. Og midt i Sæsonen havde de desuden ikke Tid til at beskæftige sig mere end nødvendigt med den enkelte Gæst.

Om den Herre maaske havde været Kunstner?

Ikke heller dette Spørgsmaal kunde Opvarteren besvare.

Han havde i hvert Fald ikke kaldt sig saaledes, men havde overhovedet ikke sagt, hvad hans Livsstilling var. Han havde imidlertid ikke set ud som en Kunstner, og hans Optræden havde heller ikke tydet derpaa.

„Og dog har han tegnet det!" sagde Romanci og viste Manden Skitsen.

„Meget smukt!" sagde Opvarteren med Kendermine.

„Ved De maaske, hvad disse Skitser fremstiller?" spurgte Romanci.

Men det benægtede Opvarteren.

Hermed var Romancis Efterspørgsler efter denne Hr. Niemand til Ende.

Han begav sig nu ind i den Restauration, i hvilken Fassera formodentlig havde indtaget sit sidste Maaltid.

Som det fremgik af den Regning, der var bleven fundet hos Fassera, fandtes denne Restauration i Monte Carlo og laa ikke langt fra Kasino i Stueetagen i et lille Hotel.

Da Romanci opdagede dette, fik han den Idé at spørge, om Fassera ikke ogsaa havde boet i det lille Hotel i Tiden fra om Morgenen den 16. April, da han rejste fra Nizza, indtil Morgenen den 18. April, da han blev fundet som Lig i Genua.

Jo, Fassera havde overnattet der Natten mellem 16.—17. April. Om Aftenen den 17. April var han afrejst.

Man vidste ogsaa ganske bestemt, at han havde været i Kasino og — havde spillet.

Men man kunde ikke huske, om han var kommen hjem i godt eller daarligt Humør; man vidste altsaa heller ikke, om han havde haft Held eller Uheld i Spil.

Med et Suk forlod Romanci Huset.

Trods sin nedbøjede Sindsstemning kunde han ikke betvinge sin Nysgerrighed efter at se den verdensberømte Spillebank. Men han følte kun Rædsel og Gru i disse pragtfulde Værelser mellem disse Mennesker, som aabenbart følte sig helt hjemme her; han forlod derfor meget snart disse Lokaler og var glad, da han igen stod ude i den friske Luft.

Henimod Midnat afgik der et Tog mod Øst, og med dette Tog vilde han afrejse for at spare det dyre Nattelogi.

Han spiste til Aften i en ganske tarvelig Restauration og begav sig til Stationen, længe før Toget gik.

Han længtes inderligt efter at komme bort fra dette Eldorado for enhver, der har Penge at kaste bort, eller som stræber efter at komme i Besiddelse af Penge uden at skaffe sig dem ved Hjælp af ærligt Arbejde.

Den næste Morgen ankom han til Genua, og nu var der intet, der afholdt ham fra at besøge sin Chefs Grav. Efter at han havde opholdt sig længe paa denne Italiens smukkeste Kirkegaard, forlod han den med et tungt Hjerte.

I Genua mindede hans tomme Mave ham eftertrykkeligt om, at han intet havde spist siden den foregaaende Aften.

Og nu var det allerede næsten Middag.

Saa gik han da for at finde et billigt Værtshus.

Fra Via Roma, hvor han havde forladt Sporvognen, var han gaaet ned til Havnen, og her fandt han snart, hvad han søgte: et billigt Lokale, i hvilket han kunde hvile sig og spise sig mæt.

Hans beskedne Ydre passede saa godt i disse tarvelige Omgivelser.

Ikke en af de spisende Arbejdere derinde saa sig om efter ham, da han anbragte sig selv og sin lille Rejsetaske i en Krog. Og han følte sig ikke generet af disse jævne Folks højrøstede Tale og Latter.

Ved sin Skaal med Makaroni og det Glas Rødvin, som han undte sig dertil, følte han sig saa vel til Mode, som han overhovedet var i Stand til for Tiden.

Da han havde spist og drukket, tændte han sig endogsaa en Cigar.

Og saa tog han sin ældgamle Tegnebog frem. Ud af den tog han forsigtigt den Regning, som var bleven udstedt til Adam Niemand paa Hotel Condamine. Og han gennemlæste den igen langsomt og meget opmærksomt.

Nu havde han jo god Tid dertil.

Han vidste ikke, hvor han skulde gaa hen, og hvad han skulde tage sig for.

Den Traad, som han endnu i Gaar havde haft i Haanden, og som han havde fulgt, var nu bristet. Dersom ikke den List lykkedes, som de ved Hjælp af Bladannoncen vilde sætte i Scene, dersom ikke Skurken af sig selv løb i den Fælde, der var opstillet for ham — saa var det meget tvivlsomt, om han — Romanci —, overhovedet vilde naa sit Maal.

Han — den allerede graahaarede Romanci — var virkelig meget naiv. Den foregaaende Dag havde han troet, at alt vilde gaa lige saa glat, som det i disse sidste Dage var gaaet. Han var slet ikke forberedt paa Stilstand. Og derfor følte han sig nu saa modløs, skønt han dog endnu langt fra havde opgivet

Haabet om at komme til at staa Ansigt til Ansigt med Adam Niemand.

Han tænkte igen paa de to forskellige Øjne og de sammenvoksede Bryn, og de foresvævede ham hele Tiden, medens han ivrigt studerede Regningen. Men den sagde ham ikke noget nyt — og med et Suk vendte han Bladet om.

Og hans Øjne frydede sig igen over de henrivende Skitser.

Hvor smukt føjede disse Passionsblomster sig ikke sammen i en Krans! Disse mesterligt udførte Blomsterranker udtrykte en kysk og dog lidenskabelig Sjæls fineste Følelser. Og disse mørke, triste Tornegrene ved Siden af Kransen! Og Korset midt i denne Tornefletning —

Disse to Tegninger havde et indre Fællesskab med hinanden. Det viste sig ogsaa deri, at der i dem begge var en Slags let Stilisering, en vis skolemæssig Stivhed, der dog ikke berøvede Tegningerne noget af deres Skønhed.

Hvorfor mon disse Plantemotiver var stiliserede?

Romanci kunde ikke forstaa det, og han forstod heller ikke, hvorfor begge Kransene var meget længere end bredere, og hvorfor de begge foroven gik ud i en Trekant til begge Sider.

Naturligvis havde det alt sammen en Betydning.

Men hvor meget Skriveren end grundede, kunde han dog ikke finde denne Betydning.

Hans Øjne gled videre og hvilede længe eftertænksomt paa den sidste Tegning.

Han tænkte igen:

„Jeg har set det Mindesmærke før! Men hvor — hvor?"

Pludselig stiger Blodet ham til Hovedet, og han springer op.

„Scaliger-Mindesmærket!" skriger han højt — saa synker han igen tilbage paa sin Stol.

Nu saa de tilstedeværende hen paa ham, der igen sad dybt foroverbøjet og stirrede paa Papiret.

„Hvad fejler han?" spurgte en af Arbejderne.

„Aa — han var vel forrykt!" svarede hans Nabo og tømte sit Glas Vin.

Men nogle af dem skævede stadig hen til Hjørnet, hvor Romanci sad. Men nu lagde han Papiret sammen og puttede det i sin Brevtaske. Saa trak han en gammel Pengepung op og kaldte paa Værten.

Han betalte hurtigt sin lille Regning og gik saa ud af Lokalet.

Hans Kinder og Øjne glødede. Hastigt sprang han op paa en Sporvogn.

Han steg ud ved Banegaarden, saa paa sit Ur og løb hen til Billethullet.

„Verona!" raabte han gispende. „En Billet til Verona — 3. Klasse!"

Fem Minutter efter dampede Toget ud fra Perronen.

Da Romanci ankom til Verona, var det sen Aften. Men hans første Gang næste Morgen var op paa Politikontoret. Her spurgte han efter en Adam Niemand, men blev slet ikke overrasket, da han fik det Svar, at der ikke boede nogen Mand af det Navn i Verona. Han havde i det mindste ikke tilmeldt sin Flytning dertil.

Derfra begav Romanci sig til Gennemgangen ved Tribunalet, paa hvilken beskedne Plads det berømte Scaliger-Mindesmærke staar.

Han havde ikke taget fejl.

Skitsen paa Bagsiden af Hotelregningen gengav i alt væsentligt dette Kunstværk. Den, som havde tegnet det efter Hukommelsen, maatte tit og ofte have staaet paa det Sted, hvor han nu stod.

Romanci saa sig uvilkaarlig omkring, som om han ventede at se Manden med de forskellige Øjne i Nærheden.

Saa faldt det ham ind, at han jo kunde have givet Politiet en Beskrivelse af den, han søgte.

Men hvad skulde han egentlig have sagt? Skulde han have nævnt de sammenvoksede Bryn — de forskellige Øjne? Ak — i disse to Dage, da han uvilkaarligt havde lagt Mærke til Folks Øjenbryn, havde han allerede set to, hvis Bryn var sammenvoksede! Og havde han ikke for nylig læst i en statistisk Beretning, at i en vis Skole havde der blandt syv Hundrede Børn været fyrretyve, hvis ene Øje havde haft en anden Farve end det andet!

Denne Abnormitet var altsaa ikke saa meget sjælden. Dersom Manden ikke allerede var indført og beskrevet i Forbryderalbum'et, saa kunde Politiet absolut ikke kende ham efter den Beskrivelse.

„Jeg famler i hvert Fald stadig i Mørke," tænkte Romanci, som i Begyndelsen havde været saa henrykt over den Opdagelse, at den paagældende Tegning forestillede Skalinger-Mindesmærket i Verona. Men han indsaa nu, at han alligevel ikke var kommen et Skridt videre.

I sin Modløshed tænkte han paa at foreslaa Fru Sarto, at de dog alligevel skulde tage Politiet til Hjælp, men saa faldt det ham ind, at han dog havde eet Jærn i Ilden.

Og han gemte hurtigt Tegningen igen og gik ind i den første større Kafé, han fandt, hvor der blev holdt forskellige Aviser.

Her fandt han ganske rigtig det Blad, der særlig interesserede ham — nemlig „Piccolo".

Men han interesserede sig kun for Annonceafdelingen. Denne gennemlæste han med den største Opmærksomhed og fandt til sidst ogsaa det, han søgte.

Annoncen lød saaledes:

„En Brevtaske med et hemmeligt Rum er funden og kan afleveres til den Herre, som allerede engang har spurgt efter den.

Hyrden fra Bjærgene."

Det var en meget romantisk Annonce, men den sagde alt, hvad den skulde sige, for at være forstaaelig og fristende for den paagældende.

Det var altsaa ingenlunde usandsynligt, at „Hr. Niemand" gik i Fælden.

Romanci beroligede sig med dette Haab og glædede sig ved Tanken om, at hans elskede Chef skulde blive hævnet, og at det skulde blive bevist, at han ingen Grund havde til at berøve sig selv Livet.

Men han indsaa godt, at for Øjeblikket kunde kun et rent Tilfælde bringe ham paa Spor efter den, han søgte, og et saadant Tilfælde kunde han ikke gøre Regning paa.

Men han vilde alligevel ikke rejse. Han blev endnu to Dage i Verona og gennemstrejfede den paa Kryds og tværs.

Han havde to Gange før været i den gamle By, men han havde aldrig set den saa grundigt som nu, og heller ikke denne Gang lærte han den i Grunden stort bedre at kende, thi det var ikke dens Bygninger og Seværdigheder, ikke dens gamle Kroge og moderne

Kvarterer, der gjorde Indtryk paa ham, nej, hans Opmærksomhed var ene og alene henvendt paa de Mennesker, som han saa paa Gaderne, i Kirkerne, paa Kafeerne og Restaurationerne. Han kikkede paa stive Hatte, gule Støvler og graa Overfrakker. Naar en haltede, løb han efter ham og kikkede ham ind i Ansigtet, og enhver Mand, som var mørk, høj og mager, drog hans Opmærksomhed hen paa sig.

Men der var dog een Bygning i Verona, som interesserede ham.

Det var den hellige Zenos Basilika. Denne smukke og romantiske Bygning tiltalte i høj Grad den fattige Skriver. Naar han mellem de røde Marmorløver, der bar den vidunderlig smukke Portal, traadte ind i det storslaaede, dæmpet oplyste Rum, blev der saa forunderlig stille og højtideligt i hans Sjæl.

Om Aftenen den 4. Maj besøgte han endnu engang den prægtige Bygning. Han vilde endnu engang fryde sig over det herlige Syn.

Det begyndte allerede at blive mørkt, da han traadte ind i Tempelet, hvor der kun endnu dvælede nogle faa andægtige.

Foran et Alter bad en meget gammel Præst, der var omgiven af flere knælende Kvinder. Andre Grupper af bedende var fordelte i det store Rum, hvis enkelte, fjernere Dele allerede hvilede i Mørke. Hist og her flammede et Lys op, og man hørte nu og da Skridt af dem, der kom og gik.

Romanci gik langsomt hen til Koret. Han vilde endnu engang tage det kulørte Marmorbillede af Kirkens Skytshelgen i Øjesyn.

Men da han var steget op ad nogle Trin i Trappen, blev han staaende som fastnaglet og stirrede paa den Trappe, der førte ned til Krypten.

Paa denne Trappe stod en Mand, som meget spændt betragtede et eller andet.

Hans Øjne var stift fæstede paa et bestemt Punkt, hans Hoved var højt løftet. Den høje, magre, endnu unge Mand stod aldeles ubevægelig. Hans Ansigt var mærkelig stift, og over hans dybtliggende Øjne strakte sig en eneste sammenhængende mørk Linie.

Alt Blodet strømmede til Romancis Hjerte.

Han maatte klamre sig til Rækværket, over hvilket han ubevidst havde lænet sig. Og nu kom der Liv i ham.

Med et Par Spring satte han ned ad Korets Trappe og løb ned til den Trappe, som førte ned til Krypten.

Men denne brede Trappe var tom.

Romanci løb ned ad den og var ganske sikker paa, at han nede i Krypten vilde finde den Mand, som han før saa tydeligt saa for sig.

Men ogsaa Krypten var tom — det overbeviste han sig snart om.

Saa greb han sig gentagne Gange til Hovedet og tænkte:

„Saa maa jeg altsaa have taget fejl! Det er blot min Fantasi, der har foregøglet mig denne Skikkelse og dette Ansigt!"

I højeste Grad ophidset og modløs steg han igen op fra Krypten.

Uvilkaarlig blev han staaende paa samme Trin, hvor han havde troet at se denne Mand staa.

„Hvad mon det var, han stirrede paa, den høje, magre Mand?" tænkte han og saa i den samme Retning, som han havde set.

Han var nu fast overbevist om, at han havde været Offer for en Hallucination. Der var i denne Retning ikke det mindste mærkelige at se. Ikke andet end en tom og bar Vægflade.

Medens Romanci tankefuld stirrede paa denne Væg, forlod en Mand Kirken. Han havde netop været i Begreb med at gaa ned i Krypten, men paa Vejen derned havde han betænkt sig. Han maatte pludselig være kommen i Tanker om noget skrækkeligt, thi han blev dødbleg, og hans Blod syntes at stivne til Is. Greben af en rædselsfuld Tanke standsede han pludselig, og hans Øjne stirrede lige ud. Men lige saa hurtigt denne Tanke var kommen, forsvandt den igen, — men kun for at give Plads for en ny Skræk. Manden følte sig iagttaget, følte, at et Par Øjne hvilede paa ham.

Da gik der en Gysen igennem ham, og han gik igen op i Kirken.

Med et Spring naaede han ind i den dybe Skygge bag en Søjle og trykkede sig tæt ind i den mørke Krog.

Han saa en Mand løbe ned ad Korets Trappe, saa, at denne Mand stirrede paa det Sted, hvor han nylig havde staaet, og saa ham derpaa skyndsomst stige ned ad Trappen til Krypten.

Da sneg han sig frem fra sin Krog og listede ud af Kirken.

Lygterne brændte allerede paa det store Piazza S. Zeno. Manden gik hurtigt over Pladsen. Hver Gang han kom forbi en Lygte, faldt dens Skær klart paa hans lysegule Støvler.

Fordybet i Tanker forlod Romanci Kirken.

Efter at han den næste Dag i Timevis havde flakket om i Nærheden af S. Zeno, forlod han Verona for igen at begive sig til Venedig.

Her meddelte han Fru Sarto alt, hvad der hidtil var bleven opdaget, og hvad der var gjort for at paagribe hendes Broders Morder.

Der blev megen Forbavselse, og der blev udgydt mange Taarer og udstødt mange Suk og Forbandelser over den Skurk, der havde myrdet hendes Broder.

Romanci vilde gøre Afregning med hende, men hun, som ellers var saa nøjeregnende i Pengesager, erklærede, at hun ikke vidste, hvad andet hun skulde anvende denne Arv til end til Paagribelsen af Morderen, og at Romanci var bedst egnet til at anvende de Penge, Fassera havde efterladt, i dette Øjemed.

Dybt bevæget over denne Tillid trykkede Skriveren hendes Haand.

Men Fru Sarto gjorde ogsaa noget andet, som hun følte Trang til at gøre. Hun bar to mægtige Vokslys til den nærmeste Kirke og ofrede dem til Kirkens Helgener. Og saa ventede baade hun og Romanci paa Efterretninger fra S. Biagio.

Men der gik Dag efter Dag, og der kom ikke noget Telegram, som meldte dem, at „Manden med de onde Øjne" var gaaet i Fælden.

XI.

Den 2. Maj fandt Baron Christian Heins Begravelse Sted.

Det var ikke nogen smuk Dag. Det daarlige Vejr var kommet igen. Det regnede ganske vist ikke, men det var meget koldt, og Himmelen var bedækket med Skyer.

Sørgetoget bevægede sig langsomt hen til Kirken.

Bag efter Kisten gik Baron Poul sammen med de Herrer, der viste den afdøde den sidste Ære. De fleste Damer kørte.

Der var ikke langt til Kirken, men den afdødes Svigerinde var meget magelig, og Vejret forekom hende ogsaa for daarligt til at gaa til Fods i. Men Hovedsagen var dog, at hun ansaa det for langt fornemmere at køre end at gaa. Til Vogns kunde man langt bedre fremhæve Sorgen.

Selvfølgelig kørte Lena, Grevinde Plan og hendes Datter med hende, og der fandtes i denne Vogn grumme meget Krep, men meget lidt ægte Sorg.

Efter denne Vogn, som kørte forrest lige efter den lange Række af Mænd, fulgte endnu nogle andre Vogne. Damerne fra Omegnen, som var komne kørende, sluttede sig naturligvis til Baronessen. De andre Damer afventede i Kirken Kistens Ankomst.

Iblandt de sidste var Hedvig, som ogsaa ude paa Kirkegaarden holdt sig i beskeden Afstand.

Da Begravelsen var forbi, og Damerne fra Slottet mere eller mindre naadigt modtog de tilstedeværendes Kondolence — hvorved Grevinden og Fifi optraadte, som om de allerede hørte til den afdødes Slægtninge —, traadte naturligvis ogsaa Hedvig hen til Baronessen og fremkom med en af de almindelige Talemaader og ikke en Stavelse mere, thi hun vidste jo, at dette Dødsfald ikke berørte den kolde, beregnende Kvinde, uden for saa vidt det bragte hende en Arv.

Straks undrede Hedvig sig over, at Baronessen nu var noget mindre kølig over for hende end ellers; men da Baronessen lykønskede hende til hendes Forlovelse, undrede hun sig ikke mere, — da vidste hun, hvad der var Skyld i denne Venlighed.

Da Hedvig hilste paa Lena, talte ikke alene hendes Læber, men ogsaa hendes Hjerte, og de Kys, som de to unge Piger vekslede, forekom Komtesse Fifi at være ganske upassende søsterlige ligesom ogsaa det „du", som Lena altid havde undgaaet at benytte over for hende.

Men efter denne Scene fulgte en anden, som fik Komtessen til at gaa helt ud af sig selv.

En Scene! Ja, det kunde vel næppe kaldes en Scene, hvis ikke to Par Øjne, der hviler fast i hverandre, og et Haandtryk, der varer længere end strengt taget nødvendigt, kan udgøre en saadan.

Disse Blikke og dette Haandtryk blev vekslede imellem Baron Poul og Hedvig Brauner, og det blev vist kun bemærket af de to Grevinder.

Da Hedvig havde taget Afsked med Baronessen og Lena, gik hun hen til en smukt vedligeholdt Grav, paa hvilken stod en hvid Sten, helt bedækket af grønne Efeuranker.

Det var hendes Moders Grav.

Hun kom aldrig i Nærheden af Kirkegaarden uden at forrette en stille Andagt ved denne Grav.

Fru Brauner havde knapt et Aar hvilet i Graven, hvorfor Hedvig endnu gik sørgeklædt.

Den unge Pige kunde aldrig holde sine Taarer tilbage, naar hun stod ved denne Grav. Men paa denne Dag, da hendes Hjerte var saa fuldt af Bitterhed og Smerte, var det ikke alene Mindet om den elskede Moder, der trængte Taarerne op i hendes Øjne. Hun maatte ogsaa tænke paa Poul og paa, hvorledes han havde set ud, da han sidste Gang havde været i Doktorboligen — og hvor daarlig han saa ud i Dag. Han saa saa lidende, saa paafaldende lidende ud — hans Udseende stod slet ikke i Forhold til den korte og ingenlunde svære Sygdom, han havde gennemgaaet.

Og hans dybt bedrøvede Blik den Dag — hans underlig forcerede Livlighed, da Theilman kom ind — og hans pludselige, flugtlignende Bortgang — hvor dybt havde ikke alt dette smertet hende!

Ak nej — de Taarer, som nu trillede ned over hendes blege Kinder, medens hun stod ved Graven — de gjaldt ikke hendes Moder!

Og nu for hun forskrækket sammen.

Der stod nogen ved Siden af hende — og hun vidste, hvem det var. Det var ikke hendes Øjne, der sagde hende det, thi hun havde ikke løftet Blikket op fra Jorden, — hendes Hjerte sagde hende det.

Nu løftede hun langsomt sit Blik.

Sørgefølget forlod netop Kirkegaarden ad Hovedgangen. Ogsaa Damerne fra Slottet stod derovre.

Hedvig lod et Øjeblik sit Blik hvile paa dem — saa tænkte hun ikke mere paa dem — hun saa kun den, der bøjede sig ned til hende og saa hende ind i Øjnene — med det samme Blik, hvormed han hin Dag havde set paa hende.

Saa løfter han langsomt Armen og strækker sin Haand ud imod hende — og langsomt, ganske langsomt lægger hun sin i den. Først trykker han den blidt, saa omslutter han den fast — saa fast, at hendes Fingre smerter.

Og nu er hans Øjne ikke mere sørgmodige. Der flammer ligesom Vrede og Trods i dem, og han aabner Munden, som om han vilde sige noget.

Men han tier.

Hedvig ser kun hans gaadefulde Smil — og saa ser hun, at han presser Tænderne fast sammen.

Saa slipper han hendes Haand — tager Hatten dybt af — og gaar.

„Du følger vel hjem med mig?" siger hendes Fader, som netop træder hen til hende. „Vejret egner sig ikke til at spadsere i."

Hun nikker mekanisk.

Tale kan hun endnu ikke.

Da de kommer hen til Kirkegaardsporten, hjælper Poul netop sin Moder ind i Vognen. Lena staar med Ryggen mod Hedvig og taler med Præsten.

Og Grevinde Plan og Fifi lader Hedvig Brauner løbe Spidsrod. Den første mønstrer hende med et haardt, iskoldt Blik, og Fifi blinker haanligt til hende med sine halvt sammenknebne Katteøjne, og da Hedvig gaar forbi hende, vender hun hende paa en demonstrativ Maade Ryggen.

Hedvig lægger knap Mærke dertil. Hun er endnu helt opfyldt af det, der foregik ved Graven.

Men pludselig skyder Blodet op i hendes Kinder — saa smiler ogsaa hun haardt og koldt og gør det samme, som Baronen gjorde — presser Tænderne fast sammen.

„Og alt det siger du mig først nu?" udbrød Baron Poul stærkt bevæget til sin Søster Lena, da de nogle Timer efter Onkelens Begravelse stod inde i Baronens hyggelige Dagligstue.

Straks efter Middag havde Lena bedt sin Broder om en Samtale, og han var straks gaaet med hende ind i sin Dagligstue.

„Du ser ikke rask ud, Lena," havde han bekymret sagt, da hun satte sig ved Siden af hans Skrivebord.

„Det gør du heller ikke, Poul," svarede hun og saa ham ind i Ansigtet. „Men det kan vi senere tale om. Nu har jeg først noget vigtigt at meddele dig."

„Naa, saa kom da, kæreste Lena, og sæt dig her i min Sladrekrog! Men jeg maa først svøbe dig ind i noget varmt, thi du ser ud, som om du fros."

Øm og kærlig, som han altid var imod hende, førte han hende hen i Baggrunden af Værelset, hvor der stod en hyggelig Hjørnesofa.

Saa tog han det bløde Tæppe, der laa paa hans Gyngestol, og lagde det om Lenas Skuldre.

„Se saa, lille Søster! Nu kan du gøre mig dine vigtige Meddelelser," sagde han. „Jeg vil tænde mig en Cigar — det er den første, jeg har røget efter min Sygdom."

Han havde talt i en spøgende Tone.

Det var ham ligefrem en Trang at modarbejde den mørke Stemning, der herskede i ham og rundt om ham.

Saa tændte han sig altsaa en Cigar og satte sig lige over for Lena.

Og Lena begyndte at tale — ikke om Onkelens Sygdom eller Død eller alt, hvad der vedrørte den afdøde, — det havde hun allerede fortalt alt sammen Dagen efter sin Hjemkomst.

Nej, hun talte om alle de Opdagelser, de havde gjort, om Tegnebogen, de ikke kunde finde, om de savnede tre Tusinde Lire og den forsvundne Opalring — om Fasseras Død, om Avisernes Beretninger og om de Iagttagelser, Ludvig Brauner havde gjort, og som havde foranlediget ham til at blive tilbage i Venedig.

Under alle disse Oplysninger havde hendes Broder holdt op med at ryge.

I højeste Grad interesseret hørte han paa Lenas Meddelelser. Og da hun tav, udbrød han forbavset og bebrejdende:

„Og alt det siger du mig først nu?

„Jeg har jo ikke kunnet gøre det før. I de faa ledige Timer, som Forberedelserne til Begravelsen undte dig, trængte du til Ro og Hvile. Og har vi nogen Sinde været alene? Grevinde Plan og hendes Datter belejrer dig jo formelig!"

Han sukkede.

„De er mig mere imod end nogen Sinde før."

„Saa gør dog en Ende paa Sagen!"

„Jeg kan jo ikke sætte dem paa Døren! Grevinden er Mamas eneste Veninde, og følgelig maa jeg finde mig i hende."

„Og ogsaa i Fifi?"

„Ja, ogsaa i Fifi!" gentog han sukkende. „Men lad os nu ikke tale om det. Du har altsaa ikke kunnet fortælle mig alt dette før, og jeg faar det jo egentlig ogsaa tidsnok at vide, thi jeg havde jo ikke kunnet foretage mig noget i denne Sag. Det er mig kun pinligt, at Brauner, hvem Sagen jo dog slet ikke angaar, gør sig saa megen Ulejlighed."

„Jeg har i Dag faaet et Telegram fra ham. Her er det. Han har da ikke gjort sig Ulejlighed til ingen Nytte."

Baronen læste Telegrammet i den største Spænding.

Det lød saaledes:

„Den paagældende Tegnebog er i min Besiddelse. Et Spor fundet. Ankommer i Morgen Aften. Brauner."

Telegrammet var afsendt samme Dags Formiddag fra Milano.

„Hvor er Onkels Noticebog?" spurgte Baronen. „Maaske kunde man dog deri finde en eller anden Hentydning til den manglende Sum og Ringen. En saadan Notice kunde maaske bidrage til Morderens Paagribelse eller i det mindste til at kunne konstatere, om Onkel virkelig har givet sin Ven disse tre Tusinde Lire, og om Besiddelsen af disse Penge har kostet den stakkels Fassera Livet. Det vil dog være bedst at gennemsøge denne Noticebog meget nøjagtigt. Der kunde jo dog være noget i den, som havde undgaaet dig og Brauner."

„Kun mig. Doktor Brauner har slet ikke set den. Men tro mig, der er ikke noget i den, som har undgaaet min Opmærksomhed."

Hun var synlig meget forlegen.

„Hvorfor maa jeg ikke se den Bog?" spurgte Poul, idet han lagde sin Haand oven paa hendes og saa hende forskende ind i Øjnene.

„Aa — du maa saamænd gerne se den!" sagde hun hurtigt, skød Tæppet af sine Skuldre og rejste sig. „Jeg skal sende Nanni herind med den."

Og borte var hun.

Det saa næsten ud som en Flugt.

Hein saa forundret efter hende.

Det varede temmelig længe, men endelig kom den gamle Nanni ind med Bogen og et Skrin. Han satte sig ved Skrivebordet og begyndte at gennemsøge Bogen.

Og lidt efter lidt blev hans Hjerte helt varmt derved.

De Summer, som kort og tydeligt var indførte i Bogen, var næsten alle givne ud i velgørende Øjemed. Og disse Udgifter havde den afdøde holdt hemmelige for alle Mennesker og havde kun noteret dem i denne Bog som Følge af sin udprægede Ordenssans eller ogsaa for ikke at glemme, hvor meget han til en bestemt Tid vilde anvende til bestemte Personer.

Christian Hein havde boet i Graz. Her havde han beboet en mindre Fløj i et meget stateligt Hus, som havde været hans Ejendom tillige med flere andre Huse.

Først nu erfarede Poul Hein af Noticebogen, at hans Onkel havde været en meget ejendommelig Husejer. Han havde prompte betalt sine Skatter som saadan, men han havde ingen Husleje inddraget, thi han havde haft den hos Husejere meget sjældne Grille kun at leje sine Lejligheder ud til fattige Folk, og han havde ikke været streng med at fordre Huslejen betalt.

Og for hvor mange fattige studerende havde han dog ikke sørget! Og hvor mange store Summer havde han ikke givet ud i velgørende Øjemed! Alt dette erfarede den unge Baron først i Dag ved at gennemse den lille Bog.

I Christian Heins Levetid havde man af og til hørt, at han havde udvist en eller anden Velgerning, og man allerede derfor havde rost ham i høje Toner. Men hvor vilde Folk ikke have beundret ham, hvis de havde kunnet kaste et Blik i denne lille Bog!

Pludselig smilede Baron Poul.

Hans Øjne fæstede sig paa nogle Linier, der rigtig karakteriserede den gode, gamle Herre.

„De to Huse ved Landpladsen testamenterer jeg de barmhjertige Brødre," stod der, og nedenunder var tilføjet: „Stakkels Poul — stakkels Lena! Tilgiv mig, at jeg saaledes formindsker eders Arv!"

Poul Hein trykkede den lille Bog til sine Læber.

„Du gode, kære Onkel!" mumlede han. „Om vi tilgiver dig!" Og endnu engang læste han med fugtige Øjne de faa Linier.

Hans Øjne gled videre.

„Naa, nu kommer vi nok til Rejsen — til denne hans sidste Rejse!" mumlede Poul, og hans Interesse steg.

Han tænkte paa de manglende tre Tusinde Lire og den forsvundne Ring, og han tænkte ogsaa paa Fassera, der havde været ham personlig ubekendt, men som havde været hans Onkels gode Ven, og som — dersom det forholdt sig saaledes, som Lena og Brauner formodede — sandsynligvis var bleven myrdet for disse Penges Skyld.

Poul Hein læste endnu opmærksommere. Der stod tydeligt opskrevet den Sum, som hans Onkel havde bestemt til denne Rejse. Og alle de større Udgifter, han havde haft paa Vejen til Nizza, var ogsaa noterede — lige indtil den 20. April — men saa brød de af lige midt i en Sætning!

Poul Hein rystede paa Hovedet og saa ned i Bogen, hvor der paa dette Sted manglede flere Blade.

De var aabenbart revne ud i største Hast. Ved den øverste Rand af Bogen saa man endnu Resterne af de udrevne Blade. Ved nøjere Eftersyn saa Hein, at der kun manglede to Blade.

„Mon Lena har revet dem ud? Og hvorfor mon hun dog har gjort det?" tænkte han. „Men det har i hvert Fald ikke noget at gøre med den manglende Sum," tænkte han videre, „thi Fassera var allerede afrejst den 17. April, og indtil den 20. April er de manglende tre Tusinde Lire ikke omtalt."

Dersom Fassera havde haft dem med sig, ligesom han utvivlsomt havde medtaget Onkelens Tegnebog, saa havde det nok været Onkelens Ønske, at disse Penge ikke skulde omtales. For at være ganske sikker i sin Sag undersøgte den unge Baron ogsaa Skrinet og reviderede Regnskaberne. Det var ganske rigtigt, hvad Lena havde sagt — de tre Tusinde Lire manglede.

XII.

Hedvig Brauner var efter den gamle Barons Begravelse kommen hjem i en sælsom Sindsstemning. Vrede og Bitterhed — dels mod sig selv, dels mod Poul Hein — opfyldte hendes Sjæl. At han ikke havde talt i rette Tid, og at hun havde handlet saa overilet at binde sig for bestandig — det kunde hun hverken tilgive ham eller sig selv.

Nu vidste hun, at han elskede hende — nu, da det var for sent til at blive lykkelig!

Og maaske vidste ogsaa han først nu, at han elskede hende. Maaske havde han af Hovmod ikke villet indrømme det før.

Eller var hans Kærlighed først bleven sand og ægte, da han fik at vide, at hun var tabt for ham?

Alt dette tænkte Hedvig, da hun endelig befandt sig alene i sit Værelse. Hun var flygtet op i Ensomheden heroppe, ligesom det saarede Vildt flygter til den ensomste Krog i Skoven.

Hun følte sig næsten sønderknust.

Hun syntes, at hun havde mistet sin legemlige og sin sjælelige Kraft.

Hun trykkede sine Hænder mod sit glødende Ansigt, og hendes Hoved faldt tungt forover.

Hvorfor skælvede hun af og til, som om hun frøs? Hvorfor stormede og brusede det i hendes Indre? Hvad var det, som den ellers saa roligt tænkende og følende Hedvig Brauner kæmpede saa fortvivlet imod — kæmpede saa ærligt og dog saa forgæves? Kæmpede hun imod sin Vrede, sin Trods, sin Bitterhed?

Nej, hun kæmpede imod den salige Fryd, den forunderlige Lykkefølelse, der havde opfyldt hende, siden Poul Hein havde set saa sælsomt paa hende, siden han med det faste, jærnhaarde Tryk havde omklamret hendes Fingre.

Og det var sket ved hendes Moders Grav — paa dette Sted, der altid havde været hende saa helligt! Og det var sket kort efter, at han havde fulgt et Menneske, han havde holdt inderligt af, til det sidste Hvilested!

Ja, paa dette Sted og i denne Time havde hans Følelser overvældet ham, og med sit Blik og sit Haandtryk havde han sagt hende, at han elskede hende, skønt hun tilhørte en anden.

Aa — hvor et menneskeligt Øje dog kan brænde! Hvor uendelig meget kan ikke en tavs Mund sige! Hedvig løfter pludselig Hovedet og lader Hænderne synke. Hun ser paa sin venstre Haand. Det var den, Hein havde trykket saa heftigt — den Haand, paa hvilken der sad en smal Ring, formet som en perlegennemtrukket Fletning.

Men der er ogsaa noget andet at se paa Haanden — en Rift i Huden — et lille Saar.

Hedvig trækker Ringen af den saarede Finger — og saa, saa kysser hun Saaret — som hun kan takke **ham** for.

Og hun smiler, som man smiler, naar man er meget, meget lykkelig.

Men saa besinder hun sig.

Den Ring, som hun har taget af, er jo hendes Forlovelsesring.

Hun bliver igen bleg og alvorlig og stikker igen Ringen paa Fingeren.

Ak, hvor det gør ondt! Den haarde Ring brænder som Ild paa Saaret! Hedvig bider Tænderne sammen.

Hun synes, hun har begaaet et hemmeligt Troskabsbrud, og føler bitter Skam og Anger.

Og opfyldt af denne bitre Anger løfter hun allerede Haanden for at kysse den Ring, der binder hende til **en anden**. Men hun kysser den ikke. Nej — men hun knæler ned for sin Seng, ser grædende op paa Kristusbilledet og beder inderligt:

„Min Herre Frelser — hjælp mig til at forblive tro og ærlig!"

Der er forløbet flere Timer.

Det er blevet Aften. Hedvig er beskæftiget med at gøre sin Broders Værelse hyggeligt til hans Modtagelse. Ludvig har pr. Telegram meldt sin Ankomst til den næste Dag.

Midt under Hedvigs øvrige Arbejde lyder pludselig et Automobils karakteristiske Tuden.

Det giver et Sæt i Hedvig.

Hun lægger den Hovedpude fra sig, som hun netop har forsynet med Pudevaar, og sukker dybt.

Hun har nu prøvet, hvorledes det herefter vil blive, naar hendes Forlovede kommer for at besøge hende. Hun presser igen Tænderne haardt sammen og samler hele sin Viljestyrke.

Hun modtager sin Forlovede venligt — ja, næsten hjerteligt, og hun tilbringer nu en Aften saaledes, som hun allerede saa ofte før har tilbragt

den — ogsaa den Gang, da hun endnu ikke var forlovet med Ernst Theilman.

Kun at han den Gang ikke kyssede hende eller lagde sin Arm om hendes Liv. Men det gør han heller ikke ret ofte nu, thi lige fra sin Forlovelsesdag har han mærket, at Hedvig ikke holder af det.

Han trøstede sig allerede den Gang med den Tanke, at det nok vilde blive anderledes om nogen Tid — og han trøster sig med det samme endnu.

For øvrigt saa han straks, at hun var træt, og troede hende, da hun sagde, at hun havde Hovedpine.

Hun kunde jo ikke sige ham, at hun havde Hjertesorg — og heller ikke, at hun nærede en dødelig Angest for Fremtiden!

Hun var meget glad over, at hendes Forlovedes Tanker denne Aften var meget optagne af noget andet, saa han næsten glemte hende og sig selv.

Den Bæk, som flød igennem Landsbyen, og som ved sit øvre Løb var en rigtig Vildbæk, var som Følge af den megen Regn svulmet op og hist og her allerede gaaet over sine Bredder.

Naar Theilman kom fra Fabrikken, maatte han sætte over denne Bæk temmelig højt oppe mellem Bjærgene, og han fortalte nu, at det begyndte at se slemt ud flere Steder. Mo'er Maltes Hus, som laa temmelig nær nede ved Bakken, var slemt truet, og den stakkels Kones Have var allerede helt ødelagt, thi netop her havde Bækken afkastet alt det Sand, den havde ført med sig. Og for at gøre Ulykken endnu større for hende var hendes Ged styrtet i Bækken og havde ikke kunnet redde sig.

Theilman havde selv opdaget den døde Ged, der flød lige ved Broen langs Bredden. Men forslaaet og forrevet, som den var, kunde hverken dens Skind eller dens Kød bruges.

„Og du benytter endnu bestandig dit Automobil?" spurgte Hedvig ængstelig. „Lov mig, at du næste Gang kommer paa —"

„Paa Kærlighedens Vinger!" afbrød han hende muntert. „Nej, min Ven, det er jeg vist for svær til! Jeg vejer næsten firsindstyve Kilo."

„Aa, du ved jo godt, at jeg mener, du skal komme til Hest," sagde Hedvig. „Saa risikerer du i det mindste ikke dit Liv —"

„Og den kostbare Maskine, som kun er betroet mig," fuldendte han den begyndte Sætning. „Men du tager fejl, Hedi. Min gode 'Mohr' er meget nervøs. Mit Automobil bliver i det mindste ikke sky, og naar jeg blot kører forsigtigt —"

„Men du kører netop ikke forsigtigt —"

„Jeg sværger!" sagde han spøgende og løftede de tre Fingre.

„Den Slags Eder holder man ikke," svarede hun ligeledes spøgende. Men pludselig blev hun alvorlig, saa et Øjeblik stift hen for sig og gik derpaa hastigt ud af Værelset.

Han saa hovedrystende efter hende.

Alt for naturlig og troskyldig til at tænke nærmere over saadanne Bagateller kaldte han paa Kvik, der straks sprang op paa hans Knæ, hvor den satte sig mageligt til Rette og saa forventningsfuldt op paa med sine kloge Øjne.

„Kan du sige mig, Kvik, hvorledes man skal lære at forstaa sig paa Kvinder?" sagde Theilman muntert til Kvik, og den bjæffede og logrede og saa saa fornøjet paa den unge Mand, som om den vilde sige: „Det betyder ikke noget! Hun kommer nok snart igen!"

Og ganske rigtig — der kom hun allerede ind igen. Hun kom rolig og venlig med en Flaske Vin og noget Smørrebrød, og der var ikke længer noget gaadefuldt i hendes Blik.

Nu kom ogsaa hendes Fader ind, og Aftenen forløb som sædvanlig. De to Mænd passiarede om det slette Vejr og de slemme Følger, det nødvendigvis vilde faa. Ernst fortalte om forskellige Hændelser paa Fabrikken, og Doktoren omtalte med Tilfredshed, at Skarlagensfeberen allerede var i Aftagende, og at han nu kunde imødese en roligere Tid.

Og Hedvig sørgede paa sin venlige, lydløse Maade for de to Mænd og satte sig til sidst hen ved Bordet med sit Hækletøj.

Ja, hækle — det var det bedste, hun kunde gøre. Saa havde hun ikke sine Hænder fri, og saa kunde ingen faa det Indfald at ville trykke dem. Og hun maatte ogsaa bruge sine Øjne derved — hun kunde undgaa Ernsts Blikke, som saa ofte søgte hendes, og som det altid var hende saa pinligt at skulle besvare.

„Aa, hvor det er hyggeligt at sidde saaledes sammen i Ro og Fred," sagde Doktoren engang, idet han tog et velbehageligt Drag af sin Pibe.

Hedvig sukkede hemmeligt.

Hun vidste ikke, at Ernsts Øjne netop var spørgende fæstede paa hende.

„Og saa hyggeligt vil I ogsaa faa det i eders Hjem," vedblev den gamle Herre venligt. „Du maa nemlig vide, Ernst, at der i hele vor Dal ikke findes nogen bedre Husmoder end min Hedi. Kik engang ind i vort Linnedskab og kast et Blik ind i hendes Spisekammer, saa skal du se, hvilken dygtig Kone du faar!"

„Doktoren maa endelig komme ned til Møllen — Martin har igen faaet Krampe," sagde Anita, som netop i dette Øjeblik stak Hovedet ind ad Døren.

„Naa ja — der har vi det!" brummede Brauner og rejste sig. „Næppe har man glædet sig over Hyggeligheden, førend man skal bort fra den. Farvel, Børn, Gud være med eder!"

Saa gik han resigneret ud til sin Pligt.

Vinden hylede, og Regnen piskede mod Vinduet.

Men inde i Stuen var der en Tid lang ganske stille.

Saa rejste Ernst sig hurtigt og traadte hen til Hedvig, løftede hendes Hoved op og saa hende forskende ind i Øjnene.

„Du skjuler noget for mig," sagde han bebrejdende. „Hvorfor har du ikke fuld Tillid til mig, Hedvig? Skal der virkelig være Hemmeligheder imellem os? Det kan jeg ikke finde mig i!"

„Jeg — jeg — aa — du maa være tilfreds med mig!"

Det var alt, hvad den forvirrede Pige kunde svare.

Han lo bittert.

„Jeg havde forestillet mig Forlovelsestiden anderledes," sagde han alvorlig. „Jeg sætter jo heller ikke Pris paa blot at kysses og klappes, men jeg forlanger dog allerede nu lidt mere af min tilkommende Brud end et ulasteligt Linnedskab og et fuldt Spisekammer! Sig mig dog, Hedi, hvad har du at udsætte paa mig? Du holder mig jo fra dig, som om du var en Mimose — og i Dag gør du det endnu mere paafaldende, end du har gjort lige fra den Dag, da du dog selv gav mig Ret til at være om imod dig. Har jeg krænket dig?"

(Fortsættes.)

ILLUSTRERET FAMILIE-JOURNALS
ROMANBIBLIOTEK

Tegnebogen.

Af

Augusta Groner.

(Fortsat.)

„Nej, nej, Ernst — du er jo saa god — saa finfølende!" stammede hun og saa op paa ham med et blødt og venligt Blik.

Men samtidig skød hun ham ubevidst fra sig, og han saa et lidende Udtryk i hendes blege Ansigt.

„Du behøver ikke at være bange for mig," sagde han irriteret, men ogsaa medlidende. „Jeg er glødende forelsket i dig, men jeg kan holde mig i Tømme, indtil du en Dag selv kaster dig i mine Arme. Og det vil ske engang — ikke sandt, Hedi? Hvorfor skulde du dog have indvilliget i at blive min Hustru, hvis du ikke holdt af mig? Men du skælver jo, Barn. Du bliver dog vel ikke alvorlig syg? Saa snart din Fader kommer hjem, maa du tale med ham. Nu gaar jeg min Vej. Jeg kan jo mærke, at du helst vil være alene. Maa jeg komme igen i Morgen? Eller skal jeg helst blive borte en lille Tid? Vær nu god, Hedi, saaledes som du ellers altid har været imod mig! Især den Gang, da du udtalte din Angest for, at ikke alene min Automobil, men ogsaa jeg selv skulde komme til Skade! Hvor du dog var bleg den Gang! Saa bleg for min Skyld! Og hvor kærligt hvilede du ikke den Gang i min Arm! — Hedi, søde, elskede Pige! Har du nogen Anelse om, hvor højt jeg elsker dig? Men nu gaar jeg — nu gaar jeg — og maa jeg saa komme igen i Morgen?"

Han holdt hende i sine Arme, han saa hende ind i Øjnene — saa ømt, saa dybt bekymret, saa fuld af uendelig Kærlighed!

Hun hulkede krampagtigt, men saa smilede hun til ham, rakte ham sin Mund til Kys og hviskede: „Ja vist — du maa komme igen i Morgen!"

Et langt, brændende Kys lukkede hendes Læber — saa var hun alene.

Mekanisk gik hun hen til Vinduet og saa ham springe op i Automobilen, og saa smilede hun og vinkede til ham. Men da han var kørt, sank hun om paa den nærmeste Stol.

„Og saaledes vil det gaa hver eneste Dag," tænkte hun fortvivlet; „hver eneste Dag, til Døden kommer —" Lidt efter lo hun haardt og bittert og tilføjede: „Men Linnedskabet og Spisekammeret er i den behørige Orden, og der hersker Hygge overalt!"

XIII.

Om Eftermiddagen den 19. April steg en ung Mand tilligemed andre Passagerer ud af det Tog, som var ankommet til Verona fra Milano. Denne høje, magre, unge Mand bar en lysegraa Overfrakke og meget elegante, gule Støvler. Hans tætte, mørke Haar var bedækket med en stiv, graa Hat, og den lille Rejsetaske, han bar i Haanden, var gul ligesom Støvlerne. Denne endnu unge Mand — han var vel knap fem og tredive Aar — gik meget hurtigt hen til Porta nuova og drejede derpaa ind i den skyggefulde Allé, der strækker sig til Bastionen.

Han saa ud, som om han var hensunken i dybe Tanker. Hans Hoved var bøjet, og han traadte tungere med den ene Fod end med den anden. Men en opmærksom Iagttager vilde have bemærket, at den unge Mand slet ikke var hensunken i Tanker, men at han tværtimod meget opmærksomt saa sig omkring til alle Sider.

Han mødte i øvrigt ikke mange Mennesker paa sin Vej. Et Par gamle Koner gik langsomt under Træerne, og hist og her sad paa en Bænk en Barnepige, der holdt Øje med et eller flere Børn, som legede i Sandet. Der kom ogsaa et Par Soldater slentrende og et elskende Par — men det var ogsaa alt, hvad Manden i den graa Overfrakke mødte paa sin Vej til Piazza S. Zeno.

Da han drejede ind paa den store, øde Plads, stødte han næsten sammen med en gammel, tarvelig klædt Kone.

„Hvad, er De der igen, Hr. Botta!" raabte hun forbavset.

„Ja, som De ser," brummede han.

„Men hvorfor kommer De dog saa uventet!" sagde den gamle Kone bebrejdende. „Dersom De havde skrevet, kunde jeg dog i det mindste have lukket Deres Vindue op. Nu kvæles De jo af Varme! Men jeg vender naturligvis straks om med Dem."

„Nej, det gør De slet ikke," svarede han heftigt, men tilføjede derpaa venligt: „De skal ikke vende om, Fru Cerri. De er jo paa Vej til Deres Datter, og jeg vil ikke afholde Dem fra at besøge hende. Marina er jo hjemme — er hun ikke?"

„Jo, hjemme er hun — men hun staar rimeligvis og snakker med de andre Piger i Huset."

„Det gør ikke noget; jeg skal nok faa fat i hende. Jeg skal ogsaa kun have lidt Vand, og saa maa hun gerne snakke videre. Gaa saa kun, Fru Cerri. Ellers maa lille Karl jo vente alt for længe paa sin Bedstemoder."

Han rakte Konen Haanden og vilde gaa videre.

Men hun slap ikke hans Haand, men saa deltagende paa ham.

„Men De ser meget daarlig ud. De har vel igen haft et Anfald?"

Hans Læber skælvede, og hans Tænder stød sig skærende over hverandre.

„Lad os ikke tale derom!" mumlede han. „Et Menneske som jeg burde ikke leve."

Han næsten rev sin Haand fra hende og ilede bort.

„Nej — saadant et Menneske som du burde ikke leve," tænkte hun. „Stakkels Menneske — og stakkels Moder, der har født et saadant Barn!"

Hun gik videre.

Hr. Botta traadte ind i et af de smaa, venlige, om end meget prunkløse Huse, som her laa ved Siden af hverandre, og hvis største Fortrin bestod i den dejlige, friske Luft, der ombølgede dem.

Det Hus, som Hr. Botta traadte ind i, havde to Etager. Ved de spidse, buede Vinduer var der lysegrønne Træskodder, som nu næsten alle var lukkede halvt til paa Grund af den stærke Varme. Før den unge Mand traadte ind, lod han sit skarpe Blik glide hen over Forsiden af Huset.

Det var ham aabenbart behageligt, at der ingen Mennesker var at se ved de faa aabne Vinduer, og det var ham sikkert lige saa behageligt, at der herskede den dybeste Stilhed paa Trappen og i Gangene.

Han steg meget hurtigt op til anden Etage, tog en Nøgle op af sin Lomme og aabnede en Dør, paa hvilken et Visitkort var fastgjort.

Paa dette Kort stod: Ottavio Botta, Maler.

Hastigt lukkede han Entrédøren efter sig og skød Slaaen for indvendig.

Derpaa gik han ind i et lille Forværelse, hvor han satte sig paa en med broderet Betræk forsynet Straabænk, som foruden et højt Skab var det eneste Møbel i Værelset. Han lagde begge sine Hænder oven paa Rejsetasken, som hvilede paa hans Knæ, og sad længe saaledes og stirrede ud i det tomme Rum.

Der faldt et klart Lys paa hans kantede Ansigt og paa hans Øjne, der laa ualmindelig dybt inde i deres Huler — og hvoraf det ene var graat og det andet sort og udtrykte en usigelig Smerte. Og over disse sælsomme, uhyggelige Øjne laa ligesom en Skygge en bred, sort Haarstreg, der naaede fra den ene Tinding til den anden.

Manden med „de onde Øjne".

Pepino Rossa, Gedehyrden fra S. Biagio, havde ikke haft Uret i denne Paastand. Hvis et Menneske nogen Sinde havde haft et ondt Blik, saa var det Maleren Ottavio Botta. Endog i dette Øjeblik, de de ikke udtrykte Lidenskab, men kun Sorg og Smerte, havde de en forunderlig haard og stikkende Glans.

Men lidt efter lidt svandt dette glødende, stikkende og haarde Udtryk.

Men nu blev de næsten endnu skrækkeligere, disse skrækkelige Øjne — nu blev de stive og glasagtige som paa en død.

Botta rejste sig og gik med sin Taske ind i det næste Værelse.

Det var et usædvanlig stort Rum, og da Botta aabnede Vinduesskodderne, strømmede der et saa klart Lys ind, at Øjnene næsten blev blændede.

Værelset blev benyttet til mange forskellige Ting, — det var Soveværelse og Dagligstue og en flittigt arbejdende Kunstners Atelier. Det blev ogsaa benyttet som Rygeværelse, og der var en meget hyggelig og komfortabelt indrettet Sladderkrog. Ligeledes var der en Krog, som var indrettet til Gymnastik, og hvor der fandtes forskellige Remedier til det Brug. Og ved det ene af Vinduerne stod et Bord, belæsset med velplejede Planter, fulde af duftende Blomster.

Her følte „Manden med de onde Øjne" sig hjemme. Det mest interessante herinde var de forskellige Tegninger og Akvareller, hvormed Væggene var bedækkede.

Der laa ogsaa et Par godt fyldte Mapper paa det store Arbejdsbord, der stod ved det sidste af de tre Vinduer. Botta traadte hen til dette Bord og satte sin Taske paa det. Saa tog han Hat og Overfrakke af og hængte begge Dele ind i et Skab. Den Maade, hvorpaa han gjorde dette, beviste, at han var i Besiddelse af en næsten overdreven Ordenssans. Saa trak han ogsaa sine Handsker af.

Derpaa tog han en lille Pakke op af sin Rejsetaske og gemte den i det store, ældgamle Skrivebord, som stod ved det andet Vindue.

Da det var gjort, aandede han lettet op og strakte og rakte sig som en, der er bleven befriet for en stor Byrde.

Saa gik han ud i Korridoren og fløjtede højt i en lille Fløjte.

Straks efter blev en Dør revet op, og en ung Pige kom til Syne.

Hun gik overrasket hen til Botta.

„Er De allerede kommen hjem, Hr. Botta!" udbrød hun. „Har De kaldt flere Gange paa mig? Hvor Værtinden vil blive forbavset, naar hun ser, at De allerede er kommen tilbage! Hun er nemlig —"

„Skaan Deres Lunger, Marina," afbrød Botta utaalmodig Pigens Ordstrøm. „Jeg har allerede talt med Fru Cerri, og jeg forlanger ikke andet af Dem, end at De bringer mig en Kande Vand, saa kan De sladre videre."

Han gik tilbage til sit Værelse.

Marina bragte ham Vandet og løb derpaa igen ned til sin Veninde, Datteren af den fattige Skomager, der havde sin Lejlighed ved Siden af Enken Cerri.

Omtrent en Time efter gik Botta ud.

Han kom meget senere hjem, end han ellers plejede, og saaledes gik det nu hver Aften. Denne lange Bortebliven og dette Nattesværmeri, som han slet ikke var vant til, var ikke heldigt for ham. Folk i Huset og i Nabolaget begyndte ogsaa snart at tale om, at den ellers saa solide Hr. Botta pludselig var begyndt at føre et vildt Liv.

De gode Folk undrede sig ogsaa over, hvorfra han fik Penge til dette Liv.

Der var ingen, der troede, at han gjorde Gæld. Og hvem vilde ogsaa have laant ham Penge? Han havde jo ingen faste Indtægter.

Af alt, hvad der var i hans Værelse, ejede han ikke andet end sine Klæder, sin Smule Linned, sine Skitser og sit Arbejdsmateriale. Og paa det var der selvfølgelig ingen, der gav ham Kredit.

Skomagerens Kone, en af de værste Sladresøstre i Byen, paastod, at den syge Hr. B tta, der ikke havde arvet andet efter sin Fader end Navnet og ikke andet efter sin Moder end Krampen, som han hvert Øjeblik kunde dø af, med samt al sin Ejendom ikke var hundrede Lire værd.

Hvorfra kom da saa de Penge, som han siden sin sidste Rejse øste ud til alle Sider, og hvormed han — som Hørkræmmerkonen i Kælderen udtrykte sig — købte sig en snarlig Død.

Fru Cerri, den brave og gode Kone, hos hvem han havde boet siden sine Forældres Død — og det var nu ti Aar siden —, talte ganske aabent til ham en Dag, omtrent to Uger efter hans Hjemkomst.

Hun gjorde denne Dag med Overlæg selv rent i hans Værelse, hvad der ellers var Marinas Arbejde.

Under denne Proces plejede Botta at trække sig

tilbage bag sit Arbejdsbord. Og det gjorde han ogsaa i Dag.

Med Cigaretten i Munden henkastede han en Tegning paa et udspændt Stykke Papir. Han saa under dette Arbejde meget fortrædelig ud og brugte Viskelæderet næsten lige saa tit som Blyanten.

„Hvad skal det være?“

Med dette Spørgsmaal rykkede den gode Kone ham resolut ind paa Livet. Medens hun arbejdede i den anden Ende af Værelset, havde hun iagttaget ham og lagt Mærke til, at han ikke mere var glad over sin kunstneriske Virksomhed, som han dog ellers altid før havde fundet Trøst og Opmuntring i.

„Hvad er det for en Bestilling, De nu har faaet?“ vedblev hun, da han ikke syntes at have hørt hendes første Spørgsmaal.

Han saa heller ikke nu op, men svarede kun kort:

„Det skal være en Messehagel. Hvorfor spørger De om det? De ved jo dog, at jeg aldrig faar andre Bestillinger end paa den Slags Ting.“

„De er virkelig i godt Humør!“ svarede hun tørt. „Det manglede blot, at De skulde bide mig! En anden vilde være glad over altid at have Arbejde, hvad det saa end var. Men nu vilde De vel overhovedet helst slet ikke arbejde mere.“

„Nu? Hvad skal det sige?“ sagde han heftigt og saa skarpt paa hende.

Tog hun fejl? Eller var han virkelig bleven bleg? Af Vrede naturligvis. Han blev i denne Tid lettere vred, end han ellers plejede.

Det gjorde hende derfor ondt for ham, thi hun vidste, at han ikke kunde taale nogen som helst Sindsbevægelse. Men hun maatte tale med ham!

„Ja vel, Hr. Ottavio, jeg sagde 'nu',“ vedblev hun rolig. „Og De ved ogsaa meget godt, at det Ord passer, thi siden Deres sidste Rejse har De været ligesom forvandlet.“

„Ja saa — har jeg det?“ henkastede han spottende, men hans Stemme skælvede let, og der var et lurende Udtryk i hans Blik. „Hele Huset sladrer vel om, at jeg hviler mig en Smule ud og morer mig lidt?“

Hun nikkede.

„Ja, saadan er det netop. Alle ryster paa Hovedet over Dem.“

„Med hvad Ret?“

„Herre Gud, man har jo Lov til at tænke godt eller daarligt om sine Medmennesker!“

„Og om mig tænker man daarligt?“

„Ja, kan De egentlig undre Dem over det? — Tidligere var De et Mønster for alle, arbejdede fra Morgen til Aften —“

„Naa — og det syntes De saa godt om?“

„Var det da ikke bedre for Dem? Var De ikke før raskere end nu? Se Dem dog i Spejlet, det vil sige Dem, hvad disse faa Uger har gjort Dem til! Men De var ganske vist allerede syg, da De kom fra Milano. Jeg blev helt forskrækket, da jeg den Dag mødte Dem paa Vejen. Hr. Botta, De har anvendt den Uges Ferie, som De har taget Dem, meget daarligt. Og nu forøder De Deres faa Sparepenge! Det maa De jo gøre at dømme efter den Levevis, De fører for Øjeblikket, thi hvorfor skulde ellers —“

„Hvad angaar min Levevis Dem?“ raabte han heftigt.

Hun saa uden Frygt paa ham.

„Vær ikke saa stor paa det!“ sagde hun alvorligt. „Det er ikke rigtigt af Dem at være saa stor paa det over for en gammel Kone, der tit og ofte har været imod Dem som en Moder! Jo — Deres Levevis angaar mig, saa længe De lever under mit Tag, saa længe jeg hver Dag maa være Vidne til, at et Menneske, som jeg holder af, ødelægger sig selv i Bund og Grund! De kan rejse bort herfra, saa skal jeg ikke længer ærgre mig eller sørge for Deres Skyld, og saa har jeg heller ingen Ret mere til at blande mig i Deres Affærer. Men for Øjeblikket spørger jeg Dem ikke om Forlov til at paatale det, som jeg synes er galt —“

„Fru Cerri!“

„Blot ingen store Ord og Fagter, Hr. Ottavio! Mig imponerer De ikke dermed. Enten er De som min Søn, eller ogsaa skilles vi. De er ikke længer nogen Dreng, men De kan dog derfor nok behøve et godt Raad. Og derfor beder jeg Dem: Vær saaledes, som De før var — thi saa vil De i det mindste ikke blive helt ulykkelig!“

Hvor den brave, gamle Kone dog havde milde, gode Øjne og et varmt, moderligt Hjerte! Det havde Ottavio Botta altid før følt — men siden denne ulyksalige „Rekreationsrejse“ havde han været blind — nej, vilde han være baade blind og døv over for hendes gode Raad.

Hans voldsomme Trang til endelig ogsaa engang at nyde Livet havde drevet ham ud i Verden. Og saa var — han vidste nu knap selv hvorledes — det forfærdelige sket — og derefter var han bleven en hel anden. Alt det slette, der havde slumret i ham, var pludselig vaagnet til Liv. Siden han nu ikke kunde gøre sin Gerning ugjort, og siden Angest og Anger tvang ham til at søge Glemsel, var han bleven en hel anden, — en, som han selv gruede for. Men det maatte ingen vide!

Man maatte ikke engang ane det — ellers var han fortabt! Derfor maatte han være modig og dristig og straks udføre den Idé, han havde faaet om Natten.

Botta greb Fru Cerris Haand og førte den lille Kone hen til den Stol, som stod ved Siden af hans Arbejdsbord.

„De forstaar altid at tale til mit Hjerte,“ sagde han blidt. „Og De har ganske Ret i at skænde paa mig!“

„Aa — hvilken prægtig Ring!“ udbrød den gamle Kone pludselig og greb efter Bottas Haand.

Men han trak hurtigt Haanden til sig, rev Ringen af Fingeren og kastede den i en Æske med Pensler, som stod paa den anden Ende af Bordet.

Den gamle Kone saa forundret paa ham.

„Det er ogsaa en Taabelighed af mig,“ sagde han med synlig Forlegenhed. „Ringen er nægte. Tidligere kunde det aldrig have faldet mig ind at bære saadant noget Stads, men paa min Rejse saa jeg i Milano i en Basar denne Ring og kunde ikke modstaa den. Det dumme Indfald kostede mig fem Lire. Men det er ikke det, jeg vil tale om — det er en Bagatel imod det andet, jeg har gjort.“

„Naa — hvad har De da gjort?“ spurgte den gamle Kone spøgende, thi hun var af den Mening, at hun nu igen havde vundet Sejr over hans slette Egenskaber.

„Hvad jeg har gjort?“ Botta greb sig til Panden. „Hvad jeg har gjort —“

Hvor han dog var adspredt!

Men det var jo noget, hun kendte saa godt — det hørte med til hans Nervelidelser. Undertiden maatte han tænke sig længe om for at huske, hvad der var sket i de nærmeste Dage; saa lidt var han til visse Tider i Stand til at holde sine Tanker samlede.

„Ja — rigtig," sagde han efter sin Pause; „jeg vilde jo skrifte for Dem, hvad jeg har gjort. Saa hør da. Jeg var ikke blot i Milano for engang igen at tale med min Arbejdsgiver og adsprede mig lidt i den store By —"

„Hvad der ikke er bekommet Dem godt," henkastede Fru Cerri.

„Hvad der ikke er bekommet mig godt," gentog Botta lydigt, „men jeg var ogsaa — naa, gæt engang —"

„I Genua?" spurgte hun.

„Længere — endnu længere!" sagde han og smilede. Hun anede ikke, hvilken Anstrengelse det kostede ham at smile!

„Endnu længere?" Hun rystede paa Hovedet. „Har De maaske været i Florens? Ja, saa maa De jo allerede paa Rejsen have brugt alle Deres Sparepenge!"

Han smilede endnu.

„Jeg havde virkelig alle mine Penge med mig. Men jeg rejste ikke mod Øst — men mod Vest!"

Hun var sprunget op.

Langt foroverbøjet stod hun og stirrede paa ham.

„Hellige Jomfru!" udbrød hun. „De — De har været i Monte Carlo — De har spillet!"

„Ja — jeg har spillet," gentog han med hvide Læber.

„Og De har taget Deres Revolver med Dem — i Tilfælde af — aa, Hr. Ottavio! Hvilken Skræk har De ikke indjaget mig! Men Gud være lovet — De har ikke tabt — De har haft Held med Dem!"

„Ja — jeg havde Held med mig!" bekræftede han. Han havde en Fornemmelse, som om hans Strube snørede sig sammen.

„Saa har De altsaa bragt flere Penge hjem med Dem, end De var i Besiddelse af, da De rejste?"

„Ja — jeg har bragt flere Penge hjem med mig."

„Hvor mange? Sig mig, hvor meget De har vundet?"

Han havde igen den samme kvælende Fornemmelse.

„Omtrent — tre Tusinde Franks!" sagde han med hæs Stemme.

„Tre Tusinde Franks! Hellige Jomfru! Og det maa De arbejde næsten to Aar for at fortjene!"

„Ja, næsten to Aar!"

„Og hvor længe var De om at vinde dem i Spil?"

„Hvor længe — hvor længe? Nu, saa længe, som — som Kuglen rullede —"

„De bliver jo endnu helt betaget, naar De tænker derpaa."

„Det gør jeg."

„Og jeg er selv helt ude af det! Hvilken Lykke! Nej, hvilken Lykke!"

„Det er slet ingen Lykke at faa Penge mellem Hænder paa den Maade," sagde Botta, og Fru Cerri saa, at hans Fingre krummede sig ligesom i Krampe, da han bittert vedblev: „De selv og alle de kære, gode Naboer ser jo, at det er ingen Lykke! De Penge smuldrer hen lige saa hurtigt, som man har faaet dem! Og de brænder mig formelig — derfor giver jeg dem saa hurtigt ud —"

„Det er jo Vanvid!" sagde Fru Cerri ivrigt. „Det, De der siger, er jo det rene Vanvid! Det er bare, fordi De er blevet helt forvirret over saa pludselig at være kommet i Besiddelse af saa mange Penge. Vær nu klog og fornuftig, Hr. Ottavio, og tænk paa, at det vil være godt for Dem at have en Nødskilling. Læg det hen, som De endnu har tilbage, og lev saaledes, som De levede før. Saa har De ikke noget at angre."

Han sukkede og tænkte sikkert paa noget ganske andet end paa at tælle Linierne i det Stykke Papir, der laa foran ham.

Ganske mekanisk lod han Fingrene glide hen over hver Linie, og hans Læber bevægede sig tællende.

Da lo den gamle Kone og tog Papiret fra ham.

„Nu maa De ikke altid tælle og tælle!" skændte hun. „Det maa De vænne Dem af med! — Men sig mig, Hr. Ottavio, maa Folk vide det, som De nu har betroet mig?"

Han betænkte sig et Øjeblik, saa sagde han fast:

„Jeg vil meget nødig længer være Samtaleemne for Folk. Men det er dog bedre, at Folk ved, hvormed jeg bestrider mine Udgifter, end at de gør sig alle Haande Tanker om mig. — Kun maa det ikke saa gerne blive bekendt i S. Bernadino," tilføjede han, „for saa vil jeg miste de Bestillinger, jeg faar gennem de fromme Mænd. Thi de er ikke venlig sindet mod Monte Carlo, og hvad der hænger sammen dermed."

Fru Cerri lovede ham højtideligt, at hun kun skulde fortælle deres allernærmeste Bekendte om den Lykke, der var vederfaredes ham — og det endda under Løfte om den dybeste Diskretion.

Saa gjorde hun sig hurtigt færdig og gik sin Vej. —

Da Botta var alene, aandede han lettet op.

„Se saa — nu har jeg da stoppet Munden paa hende og de andre!" tænkte han. „Og nu igen til Arbejdet! Det sidste Rykkerbrev var tydeligt nok!"

Han tog Blyanten i Haanden igen; men han brød forgæves sit Hoved for at finde en Idé, der tilfredsstillede ham. Endelig kastede han Blyanten fra sig. Han var kommen til at tænke paa Ringen.

Han tog den op af Æsken, hvor den laa mellem forskellige Pensler, og betragtede den nøje.

Det var en overordentlig smuk Marquis-Ring, hvis Midterstykke dannede en dejlig Opal, omgivet af Brillanter.

Botta saa længe paa Ringen, og hans Blik blev underlig stift. Endelig gemte han den i en Kommodeskuffe, hvortil kun han havde Nøglen. Der gik i det Øjeblik en Skælven igennem ham. — — —

Et Par Timer efter ledte Fru Cerri efter den smukke Ring, som kun havde kostet fem Lire, og som Botta stammede sig over at gaa med. Hun vilde købe Ringen af ham og forære sin Datter den.

Men før hun gjorde Botta det Tilbud at købe Ringen af ham, vilde hun dog se paa den igen. Men hvor grundigt hun end gennemsøgte Penselæsten, fandt hun ikke Ringen.

Der er igen forløbet nogle Dage.

Botta havde foresat sig at genoptage sin gamle Levevis og arbejde flittigt. Det lykkedes ham dog ikke at udføre dette fornuftige Forsæt. Han havde hverken Rist eller Ro. Det var ham umuligt at betvinge

denne skrækkelige, lammende Angest, som han bestandig var opfyldt af.

Hans Nerver havde altid været ømfindtlige, men nu kom de i Opror ved den allermindste Lyd. Han for sammen og kom til at ryste, blot han hørte en Vogn udenfor, eller naar Marina traadte lidt rask ind ad Døren. Det havde altid været ham ubehageligt, naar nogen stod bag ham, men nu blev han aldeles febrilsk, naar han vidste, at han ikke havde Ryggen fri. Hans Aandsfraværelse tog til i den Grad, at han tit ikke kunde huske noget fra den ene Time til den anden. Han ledte altid efter et eller andet, men kunde dog aldrig finde det, han netop skulde bruge.

Han ledte saaledes endnu bestandig efter den Hotelregning, som var bleven udstedt til ham for hans Afrejse fra Monte Carlo.

Han vidste ganske bestemt, at han havde tegnet noget bag paa denne Regning. Den Gang havde han ikke været saa hvileløs som nu, men han havde været ærgerlig, fordi han dog havde ladet sig forlede til at spille. Han havde sat tyve Frank ud, og Croupieren havde taget dem til sig. Naturligvis! Naar havde han nogen Sinde haft Lykke med sig! Han havde nu mistet næsten alle sine Penge, og nu kom Samvittighedskvalerne.

Derfor vilde han nu helst være ene, og han var ogsaa ganske alene oppe paa sit Værelse. Og her blev han ogsaa, efter at han havde faaet sin Regning betalt. Det var endnu for tidligt at gaa til Stationen. Saa tog han Blyanten i Haanden. Fabrikanten i Milano, hos hvem han allerede havde arbejdet i mange Aar, havde bestilt forskellige Udkast til Messehageler hos ham. De maatte kun være ganske let stiliserede. Man havde bestemt at benytte Passionsblomster og Tornekranse. Og da han nu ikke vidste, hvormed han skulde fordrive Tiden, udkastede han et Par smaa Skitser. Derved maatte han hele Tiden tænke paa, hvad det tredje Motiv havde været, som Fabrikanten havde foreslaaet ham, men det var ham umuligt at komme i Tanker derom.

Det ulykkelige, syge Menneskes Hukommelse havde tit spillet ham slemme Puds. Og Botta gjorde nu paa sit Hotelværelse sine sædvanlige Hukommelsesprøver.

Han tilbagekaldte i sin Hukommelse alt det, han havde lært som Barn; han nynnede en Operettemelodi, som han havde hørt for flere Aar siden; han nævnte Navnene paa forskellige af sine Bekendte og tegnede efter Hukommelsen det smukke Scaliger-Mindesmærke, som han altid havde sat saa stor Pris paa. —

Det var en meget svær Prøve for en svag Hukommelse. Botta haabede, at han havde bestaaet den; han følte sig overbevist om, at han havde gengivet det bekendte Mindesmærke i hele dets Skønhed.

Selvfølgelig vilde han sammenligne sin Skitse med Originalen, derfor lagde han Regningen sammen og puttede den i sin Lomme.

Men da han senere søgte efter den i S. Quirico i „Den gyldne Engel", hvor han havde tilbragt nogle forfærdelige Timer, kunde han ikke finde den. Og nu vilde han have tilintetgjort den. Thi den Gang havde han en Følelse, som om den mindste Bagatel kunde røbe ham. I sin Forvirring havde han ikke lagt Mærke til, at Seddelen var gledet ud af Lommen i den Frakke, som han havde kastet paa Sengen, og var falden ind under Sengen.

Ak! Han havde overhovedet ikke haft Held med sin Søgen i S. Quirico! Han fandt jo heller ikke Tegnebogen, som han saa uforsigtigt havde kastet ud af Vinduet i Toget, da han havde tømt den. Den Gang vilde han blot af med den. Men senere var det faldet ham ind, at han maaske ikke havde undersøgt den grundig nok, at den maaske kunde indeholde noget mere endnu. Han kom ogsaa for sent i Tanker om, at der inden i den havde staaet et Monogram, som kunde lede til Opdagelse af dens Ejer. Sæt, man nu bragte den i Forbindelse med den døde Mand, som man havde fundet paa Banegaarden i Genua? Sæt, man nu kom til det Resultat, at den havde tilhørt denne Mand? Saa kunde det føre til Opdagelser, der vilde være meget farlige for ham — Botta.

Denne Tanke drev ham atter tilbage til det Sted, hvor han havde stilt sig ved Brevtasken. I den store Uro vendte han saa tilbage til Verona med en pinlig Følelse af, at han ved at søge efter Tegnebogen havde begaaet en endnu større Fejl end ved at kaste den bort. Men da Aviserne nu kom med Beretninger om Fasseras „Selvmord" og derefter ikke berørte den Sag videre, begyndte Botta at tro, at denne Begivenhed var ude af Verden.

Men han havde ikke glemt den.

Siden hin Morgen i Genua havde der hvilet et knugende Tryk paa hans Sjæl.

Og hans Angest for at blive vanvittig eller i det mindste aandssvag havde i den sidste Tid været større end nogen Sinde.

Sæt, han nu ikke mere kunde arbejde! Hvad skulde der saa blive af ham? Og hvorledes skulde han kunne udholde aldrig at kunne glemme? Ak, hvor tydeligt huskede han ikke alt, som stod i Samklang med hans Forbrydelse!

Den ældre Herre, som havde siddet foran ham ved Spillebordet, og som rolig havde strøget den Bunke Banknoter til sig, som han havde vundet. Kun een Gang havde denne Herre spillet, saa gik han. Men ved Udgangen af Spillebanken var han bleven staaende og havde følt i sin Lomme, om den tykke Tegnebog, der indeholdt alle de vundne Penge, laa sikkert og velforvaret. Og saa havde han forladt Banken.

Og i Toget sidder denne ældre Herre lige overfor Botta. Og endnu tænker Botta kun paa, hvor lykkelige de maa være, som ikke engang føler særlig Sindsbevægelse ved at vinde saa mange Penge — og hvor rig denne Mand maatte være! — Saa stiger de begge ud i Genua og sidder begge i den ganske tomme Ventesal. Den ene med sin fulde Tegnebog, den anden med tomme Lommer og med Udsigten til at maatte slide og slæbe til sit Livs Ende.

Og da først begynder Djævelen sit Spil, — da først tænker Botta paa at stjæle Pengene og udfører lynsnart den pludselig fattede Beslutning.

For alle Tilfældes Skyld holder han Revolveren parat — kun for alle Tilfældes Skyld — hvis den gamle Herre nu ikke skulde sove saa fast, som det vilde være godt for hans Liv.

Og han sover desværre ikke saa fast! Han slaar forbavset Øjnene op — han løfter afværgende Haanden — da brager Skuddet — da synker hans Hoved forover — og Botta styrter bort med sit Bytte — melder „Selvmordet" — og løber til den nærmeste Læge — for der er maaske endnu Hjælp mulig.

Ak, hvor tit og ofte gennemlever ikke den ulykkelige Mand i Tankerne denne Scene!

Er det da ikke let forstaaeligt, at han bliver adspredt og aandsfraværende, at han ligger vaagen om Natten?

Det er et Under, at han ikke allerede har mistet sin Smule Forstand, thi han har gjort meget for et grumme lille Udbytte — ikke engang fire Tusinde Lire fik han!

Den tykke Tegnebog havde skuffet ham — der var ingen uopnaaelig Formue i den — thi foruden de vundne Penge indeholdt den kun tre Tusinde Lire, der laa gemte i et Brev, og en Veksel paa fyrretyve Tusinde Lire.

Og i et Rum laa en Ring, indpakket i rødt Vat.

Og for dette var han bleven Morder!

For omtrent fire Tusinde Lire og en Ring!

Og af disse Penge var nu omtrent Halvdelen brugte. Han havde ikke kunnet sige, hvorfor han havde givet saa mange Penge ud. De to Dage, han havde tilbragt i Venedig, havde jo nok kostet ham over otte Hundrede Lire. Han vilde een Gang i sit Liv prøve, hvorledes det var at kaste Penge ud med fulde Hænder. Nu havde han gjort det i to Dage og havde alligevel ikke haft nogen Nydelse deraf. Med nogle meget kostbare Indkøb, der bestod af Ting, som var ganske overflødige for ham, var han vendt tilbage til Verona og havde saa vedblivende forødt sine Ulykkespenge.

Og saa kom Samtalen med Fru Cerri og hans „Tilstaaelse".

Dermed havde han jo givet Forklaringen over sin nuværende Levevis, og han havde virkelig opnaaet, at Folk beskæftigede sig mindre med ham.

Han selv havde aldrig før beskæftiget sig saa meget med sig selv, med sin Fortid, Nutid og Fremtid, som nu. Især voldte Tanken om Fremtiden ham stor Ængstelse.

Det var ikke, fordi han frygtede for, at hans Forbrydelse skulde blive opdaget. Thi da den endnu ikke var opdaget, saa haabede han, at den for stedse skulde forblive skjult.

Men hvorledes skulde det gaa ham, naar de Penge, han endnu besad, var opbrugte, og han maaske ikke kunde arbejde mere. Det var den Tanke, der pinte ham mest.

Og saa fremtog han tit og mange Gange det Brev og den Veksel, som Tegnebogen havde indeholdt. I Timevis kunde han sidde og stirre paa disse Papirer, skønt han kunde dem udenad Ord for Ord — og derved var der lidt efter lidt steget et Haab op i ham.

Han saa i Aanden en lille, stille Hytte, omgivet af en Have, som laa et eller andet Sted langt borte fra Verona. I denne Hytte boede en Mand, der holdt sig en Ged. Og i dette stille, venlige, lille Hus saa han sig selv — befriet for al den Kval og Elendighed, som nu fyldte ham med Angest og fortærende Uro.

Saaledes var Ottavio Bottas Drømme for Øjeblikket.

Naar han saaledes sad og drømte, blev hans skarpe, magre Ansigt blødt, og hans Øjne udtrykte en usigelig Længsel. Men naar han tænkte paa, paa hvilken Maade dette hans eneste Livsønske kunde virkeliggøres, saa bed han Tænderne sammen, saa fortrak hans Ansigt sig, og der kom en uhyggelig Glød i hans Øjne.

Ottavio Botta var kommen ind paa et Skraaplan og kunde ikke længer standse. Den Djævel, der havde hvisket ham det onde i Øret hin Morgen i Genua, holdt ham endnu i sine Kløer, som den havde slaaet saa fast i hans Hjerte, at det ikke længere havde Plads til noget godt. Og hans Hjerne var saa omtaaget og forvirret, at det var ham umuligt at tænke klart, saa han ansaa det for sin Frelse, der i Virkeligheden var hans Ødelæggelse.

Nej, Ottavio Botta kunde ikke længer frelses! Han var fortabt.

Og den gode Fru Cerri blev igen engang meget urolig og ængstelig for hans Skyld.

I hele to Dage vidste hun ikke, hvor han var.

Saa kom han pludselig igen.

Og han kom hjem i meget godt Humør.

Men hun fik aldrig at vide, hvor han havde været.

Han betroede ikke et eneste Menneske, at han denne Gang havde været i Nizza.

XIV.

„Det er altsaa derfor, du blev saa længe borte?" sagde Hedvig til sin Broder, idet hun saa eftertænksomt paa ham.

Og den gamle Brauner tog Piben ud af Munden. Den var gaaet ud, fordi han havde lyttet saa spændt til Sønnens Fortælling.

„Jeg havde ikke tænkt mig, at du skulde opleve saa meget paa denne Rejse," sagde han. „Naa, man kan jo ikke sige, at den har været nogen egentlig Rekreation for dig. Det gør mig ondt! Du ser ikke rask ud. Nu skulde du i det mindste hvile dig ordentlig ud i de Par Uger, du rejser til Wien."

„Jeg rejser ikke til Wien, Fader. Jeg har bestemt at tage til Serajewo."

„Vil du virkelig saa langt bort?" spurgte Hedvig bedrøvet.

„Det havde jo ikke været nødvendigt," sagde hans Fader. „Du har jo en lige saa god Stilling i Wien, som du faar dernede, og i Wien kan du jo let faa Lejlighed til at studere videre."

„Ak, Fader, man kan lære meget paa ethvert Hospital! Lad mig altsaa rejse til Serajewo!"

„Jeg kan ikke hindre dig deri!" sagde den gamle Doktor og rakte Sønnen sin Haand. „Du har altid vidst, hvad du skulde gøre — og du ved det vel ogsaa nu. Jeg vilde blot saa gerne have haft dig nærmere hos mig — nu, da jeg snart vil blive ensom."

Ludvig sukkede.

„Ja, det er virkelig sørgeligt, at du skal være saa alene paa dine gamle Dage," sagde han og saa kærligt paa Faderen. — „Hvad er der dog?"

Dette Udraab gjaldt Hedvig, som pludselig havde rejst sig og havde forladt Værelset.

De to Herrer saa forundrede paa hinanden.

„Finder du ikke, at Hedvig undertiden er saa besynderlig? At hun slet ikke ser ud som en lykkelig forlovet Pige?" spurgte Ludvig.

Hans Fader trak paa Skuldrene.

„Jeg ved ikke, hvad der er i Vejen," svarede han. „Hun ser ikke alene ikke lykkelig ud — hun e r det heller ikke."

„Men hvorfor har hun da forlovet sig med Theilman?"

„Hun holder af ham. Hun har kendt ham i snart to Aar og har altid holdt meget af ham. Han fortjener ogsaa, at man holder af ham."

„Kærligheden — den ægte, dybe Kærlighed, som fører til den sande Lykke, opstaar ikke som Følge af et Menneskes Fortjenester. Det ved du lige saa godt som jeg, Fader."

„Ja vist. Men foruden den Agtelse, som Hedvig nærer for Theilman, og foruden den Sympati, som den smukke, indtagende, statelige Mand afvinder alle Mennesker lige saavel som Hedvig, maa hun ogsaa føle virkelig Kærlighed til ham, ellers vilde hun aldrig have forlovet sig med ham. Hedvig ved, hvad hun vil, og hvad hun gør."

„Saa maa der være noget andet, der trykker hende."

„Men hvad kan det være, Ludvig? Der er jo ellers ingen Forandring sket i hendes Liv. Slet ingen. Alt er jo som før — kun at hun har forlovet sig med Theilman. Hun meddelte mig selv sin Forlovelse med straalende Øjne og glade Ord!"

„Naa — nu kan man ikke paastaa, at hendes Øjne straaler. Og hendes Glæde er ogsaa borte."

„Har du aldrig lagt Mærke til," sagde Ludvig efter en Pause, „at Baron Hein syntes godt om Hedvig?"

Den gamle Doktor saa forbavset op.

„Poul Hein?" spurgte han.

„Ja, Poul Hein til Heinsborg," svarede Ludvig med en vis Bitterhed.

Hans Fader rystede vantro paa Hovedet.

„Hvor falder det dig ind? Jeg, som altid har været her, har aldrig lagt Mærke dertil."

„Maaske netop fordi du altid har været her! Der er saa meget, man ikke ser, naar man altid er sammen."

„Ja, du har Ret. Men — at Hein — nu ja, de har jo været meget sammen —"

„Ja saa, — har de været meget sammen?"

„Men, Ludvig, hvad tænker du dog paa? Baron Poul er en hæderlig Mand —"

„Ja, i visse Henseender er han det utvivlsomt — men — han er en fornem Herre — og fornemme Herrer holder af Adspredelser."

Den gamle Herre rejste sig hurtigt; han var blevet ganske rød i Hovedet.

Han gik et Par Gange op og ned i Værelset, saa gik han hen til sin Søn og lagde Haanden paa hans Skulder.

„Ser du, Ludvig," sagde han med tiltvungen Ro, „deri tager du fejl. Maaske ikke hvad Baronen angaar — men hvad din Søster angaar. Ingen 'adspreder' sig med vor Hedvig! Hun har den rette Stolthed! Hun anser det ikke for en Ære, at en Baron tilkaster hende forelskede Blikke! I denne Henseende er jeg rolig — ganske rolig! Jeg kender den Maade, hvorpaa hun har omgaaedes med Poul Hein. Det er som med en god Bekendt — og noget andet — og mere — er Poul Hein sikkert ikke for hende."

„Og hun heller ikke mere for ham?"

„Hvorfor holder du dog saa fast ved denne Tanke?"

„Jeg har Aarsag dertil."

„Saa tal!"

„Det vil jeg. Allerede da jeg første Gang kom hjem fra Nizza, var det mig paafaldende, at Hedvig, der netop saa overraskende hurtigt havde forlovet sig med Theilman, var bleven saa forunderlig stille og alvorlig. Saa blev jeg kaldt op paa Slottet. Jeg har fortalt dig, hvor mærkværdigt Baronessen behandlede mig. Jeg havde allerhelst kastet hende de Penge, som hun vilde give mig til Rejsen, lige i Ansigtet. Men jeg beherskede mig den Gang — og straks efter gjorde jeg en Opdagelse, der gav mig noget at tænke paa."

„Hvad var det for en Opdagelse?"

„Baronessen vidste den Gang endnu ikke noget om Hedvigs Forlovelse."

„Nej, selvfølgelig ikke. Hun havde jo afbrudt al Omgang med Landsbyens Beboere."

„Og da jeg gjorde en tilfældig Hentydning hertil, saa jeg, at denne Forlovelse overraskede Damerne — navnlig Grevinde Plan — i høj Grad, men at den ogsaa samtidig glædede dem."

„Hvorfor dog?"

„Ja. — hvorfor? Det tænkte jeg allerede den Gang — og efter at jeg i Dag har genset min Søster, tænkte jeg endnu nøjere over det. Har du da ikke lagt Mærke til, at Hedvig er bleven saa bleg og mager?"

„Jo, du har Ret, hun ser daarlig ud."

„Ja — meget daarlig!"

„Ogsaa Theilman er ængstelig for hende."

„Ja, naturligvis — han har jo ogsaa Øjne i Hovedet."

„Han tror, hun er syg."

„Legemlig syg?"

„Ja."

„Det er underligt nok, at Folk altid kun tænker paa Legemet."

„Jeg har ogsaa troet, at Hedvig har overanstrengt sig i denne Tid. Du kender hende jo, — hun gør sine Sygebesøg lige saa godt som vi."

„Da jeg i Dag var oppe paa Slottet, gjorde jeg igen en besynderlig Opdagelse."

„Naa?"

„Baronen, hans Søster, Tjeneren Sebald og jeg sad sammen. Jeg maatte fortælle om min Rejse, og derefter fulgte en ivrig Diskussion, under hvilken Sebald meget ofte havde Ordet, for han maatte jo bedst vide, hvorledes Advokat Fasseras Forhold til hans Herre havde været. Men heller ikke han kunde give nogen rigtig Oplysning herom. I visse Ting har den gamle Baron aabenbart været meget tilbageholdende, for Eksempel hvad hans Velgerninger angaar. Baron Poul læste nogle Optegnelser op af sin Onkels Notebog, og heraf fremgik det, at Baron Christian i sin Levetid havde gjort mange Velgerninger, som intet Menneske havde nogen Anelse om. Lige saa tilbageholdende var han ogsaa med Hensyn til sit Forhold til denne Fru Ariano og hendes Søn. Hein fortalte mig i Dag, at hans Onkel kun af og til havde gjort nogle Hentydninger til dette Forhold. Det undrede derfor Baronesse Lena og mig meget, at han paa vor Rejse til Nizza drejede af til Padua, og at han paa Vejen til Strada Leonardo Loredan fortalte os, hvem der havde boet og endnu boede der, og hvorfor hans Hjerte altid havde været knyttet til Padua og endnu var knyttet til det Sted, hvor han havde lært Livets højeste Lykke at kende. Den Gang var den gamle Herre helt sværmerisk. Med en Begejstring, som ellers kun Ungdommen kan lægge for Dagen, skildrede han den Kvinde for os, som havde været og vedblivende var hans Ideal. Hun havde jo ogsaa frelst hans Liv; ved sin sjældne opofrende Pleje havde hun revet ham ud af Dødens

Armte, og hun maa virkelig have været en sjælden Kvinde. Han førte os ogsaa til hendes Grav, og den dybe Smerte, som her overvældede ham, viste tydeligt nok, at han endnu ikke havde glemt hende."

Ludvig gjorde en Pause, som hans Fader benyttede til at sige:

„Du er kommen bort fra den egentlige Sag!"

„Ja, det er, fordi jeg er opfyldt af Indtrykkene fra denne mærkelige Rejse."

„Du begyndte med at fortælle, at Baronen, hans Søster, Sebald og du sad sammen."

„Ja, rigtig. Vi fire prøvede altsaa først paa at udfinde en eller anden Sammenhæng mellem den gamle Baron, Fassera og Tegnebogen; men det blev ved tomme Formodninger. Saa blev Baronen og jeg alene. Baronesse Lena var bleven kaldt ind til sin Moder, og Sebald blev straks efter sendt bort af Baron Poul, i hvis Tjeneste han bliver. Jeg følte straks, at Hein vilde tale med mig uden Vidner. Da vi var alene, begyndte han at tale om den slemme Epidemi, der havde hersket paa Egnen, men derfra gik han overraskende hurtigt over til at tale om Hedvig."

Den gamle Doktor løftede Hovedet.

„Om Hedvig?" spurgte han forbavset.

„Ja," vedblev Ludvig med et spottende Smil, „han har set hende ved Begravelsen."

„Ja vist — det husker jeg. De talte ogsaa med hinanden."

„Det sagde han ikke noget om. Han sagde kun, at Hedvig saa meget forgræmmet ud, og han spurgte, om jeg ikke vidste Grunden dertil. Han talte saa indtrængende, at det straks var mig paafaldende. Jeg vilde helst undgaa dette Emne, derfor begyndte jeg at tale om noget andet, men han kom flere Gange tilbage til Hedvig, og der var noget lidenskabeligt og varmt i den Maade, hvorpaa han omtalte hende."

„Har du nu ikke taget fejl?"

„Nej, Fader, jeg har ikke taget fejl. Herre Gud, — jeg er jo selv en Mand! Og en Læge ser endnu dybere og skarpere end andre Folk. Du kan stole paa, at den adelsstolte Hr. Baron, som aldrig vilde gifte sig med Hedvig, er dødeligt forelsket i hende!"

„Ligesom hans Onkel var i sin Carlotta Ariano," henkastede den gamle Doktor.

„Aa, der er himmelvid Forskel," svarede Ludvig. „Carlotta Ariano var uopnaaelig for Baron Christian, men han vilde have givet meget til, at hun kunde være bleven hans Hustru."

„Medens Hedvig ikke var uopnaaelig for Baron Poul, men han tænkte slet ikke paa at gifte sig med hende," sagde den gamle Herre bittert. Men straks efter tilføjede han roligt: „Men det er ogsaa ligemeget, om han har tænkt derpaa eller ikke, thi Hedvig har sikkert hverken gjort sig Illusioner eller hengivet sig til Forhaabninger. Hun har sikkert aldrig næret varmere Følelser for Hein, end det har været godt for hende. Hun har for Eksempel talt ganske roligt om hans Ægteskab med Fifi Plan. Det er det sikreste Tegn paa, at Baronen er hende ligegyldig."

„Ja — det give Gud! Men jeg tager ikke fejl, Fader!"

„Men hvorfor har Poul Hein da ikke erklæret Hedvig sin Kærlighed i rette Tid — hvis han da virkelig elsker hende?"

„Det har han maaske ogsaa gjort!" Ludvig rejste sig. Hans Ansigt var blegt, og hans Øjne lynede vredt, da han sagde tilføjede: „Maaske har han bedt om hendes Kærlighed uden samtidig at bede om hendes Haand!"

„Ludvig!"

„Vilde det da være første Gang, at en adelig Kavaler —"

„Poul Hein er ikke af den Slags Mænd!"

„Det ved vi ikke endnu."

„Du nærer nu Antipati imod ham."

„Det benægter jeg ikke. Hans Hovmod er mig i højeste Grad imod."

„Han har dog altid været meget venlig og elskværdig imod dig."

„Aa jo, hvorfor skulde han ikke det! Han kan da ikke bide mig!"

„Ludvig!"

„Men hans Elskværdighed vilde nok forsvinde, hvis jeg lod ham mærke, at jeg føler mig ganske jævnbyrdig med ham."

„Han behandler os dog alle sammen, som om vi var hans Lige."

„Nu ja — han har jo det nødvendige slebne Væsen!"

„Hvorfor er du dog saa bitter, Ludvig?"

„Tys, Fader — der kommer Hedvig."

I dette Øjeblik traadte Hedvig virkelig ind, efter at hun havde talt med nogen ude i Forstuen.

„Det er et Bud fra Mo'er Malte, Fader," sagde hun. „Hun beder mig om at komme til sig."

Den gamle Brauner rynkede ærgerlig Panden.

„Hvad skal du dog nu igen hos hende?" spurgte han.

Hedvig smilede smerteligt.

„Du kan jo nok forstaa, Fader," sagde hun, „at den stakkels Kone trænger til Trøst. Hun har jo sin syge Søn hjemme og sit forældreløse Barnebarn, som hun maa passe og pleje, og saa alt det strenge Arbejde i hendes ødelagte Have —"

„Ja vist, ja vist, jeg ved det alt sammen — og du er den eneste, der tager sig af hende. Du har jo ogsaa sendt hende din smukkeste Ged. Saa vil den lille Sepp da ikke komme til at sulte. Men gaa nu blot. Jeg kan se paa dig, at du bare længes efter at komme af Sted."

„Jeg kommer sikkert tilbage om et Par Timer."

„Det er godt."

Hedvig var allerede ude af Døren.

Hendes Broder greb hurtigt sin Hat og vilde følge efter hende.

„Gaar du med?" spurgte den gamle Doktor.

„Har du noget imod, at jeg taler med hende?" sagde Ludvig.

„Nej, bevares! Maaske kan du faa ud af hende, hvad der fejler hende."

„Jeg vil prøve paa det." —

Da Hedvig traadte ud af Huset, var Ludvig allerede ved Siden af hende.

„Du — Kvik og jeg gaar ogsaa med," sagde han muntert.

Hun saa overrasket op — „ubehageligt overrasket," tænkte han.

Men nu foresatte han sig først for Alvor at følge med hende og tale alvorligt med hende. Han lod altsaa ganske som ingenting og begyndte at tale om ligegyldige Ting. Hun svarede kort og aandsfraværende.

(Fortsættes.)

Imedens var de komne ud af Landsbyen og havde naaet Skoven. Han vilde netop begynde paa den Sag, der laa ham saa meget paa Hjerte, da standsede hun pludselig, saa op paa ham og sagde:

„Tag mig det ikke ilde op, Ludvig, men jeg vilde gerne være alene. Jeg — jeg har en slem Hovedpine."

Hun saa saa sorgmodigt paa ham, at han ikke havde Mod til at paatvinge hende sit Selskab. Efter et Par venlige Ord lod han hende gaa videre alene.

Han saa bekymret efter hende, fløjtede derpaa ad Kvik, som var løbet efter hende, og drejede ind paa en Skovvej, som førte til en Bakke.

Han var meget utilfreds med sig selv, fordi han ikke havde udført sit Forsæt, men han havde ikke kunnet modstaa hendes Øjne, der bad saa bønligt, om hun maatte være alene.

Mismodig steg han op ad Bakkeskrænten. Hans Øjne svævede ligegyldigt hen over det smukke Landskab, som udbredte sig for hans Blik.

Efter omtrent ti Minutters Forløb standsede han pludselig.

Blodet steg ham til Hovedet, og han pressede Tænderne fast sammen.

Hvad var det, der fik hans Øjne til at lyne saa vredt? Hvorfor lo han pludselig saa haardt og bittert?

Der gik en Mand hen ad den Vej, hvor han nylig var gaaet med sin Søster.

Det var Poul Hein.

Han havde sin Bøsse paa Skulderen og sin Hund med sig.

Og han gik i den Retning, hvor Hedvig var bleven staaende.

Ved at se det lo den unge Doktor saa skærende, at Kvik forundret saa op paa ham.

„Naa — saaledes!" sagde Ludvig halvhøjt. — „Hun har Sammenkomster med ham her i den tavse Skov! En anden Mands Forlovede — vor Hedvig — min kære, lille Søster, som vi alle ansaa for saa ren, saa stolt — hun har hemmelige Sammenkomster med Baron Hein! Ak, Fader, hvor du dog er naiv!"

Ludvig Brauner rystede sine knyttede Hænder. Saa vendte han om og begyndte at løbe ned ad Vejen. Men lidt efter standsede han pludselig og kaldte Kvik hen til sig.

Den lille Grævlingehund stod ganske stille og saa meget forbavset paa den unge Mand. Men den logrede af Glæde, da dens Herre bøjede sig ned til den, klappede den og sagde:

„Nej, Kvik, nej, vi gaar alligevel ikke efter dem. Vi kan intet gøre her. Naar en Kvinde er forblændet — saa kan intet hjælpe hende — saa nytter det ikke, om andre holder Øjnene nok saa vidt aabne! Men at det er min Søster, min egen kære Hedi! Ikke sandt, Kvik, det havde vi ikke troet? Og hun vilde blot være af med mig — hun løj for mig! Nej, nej — hun løj ikke! Jeg tror fuldt og fast, at du havde Hovedpine, stakkels Pige — og det var jo ogsaa sandt, at du vilde være alene!"

Den unge Mands Øjne stod fulde af Taarer. Det smertede ham saa dybt, at han skulde tvivle om Hedvigs Renhed, og han følte desuden dyb Medlidenhed med den unge Pige, der sikkert var usigelig ulykkelig.

Neden under lød en skarp Fløjten.

Brauner for sammen.

„Aha — et Signal!" tænkte han. „Hun venter paa ham!"

Og hans Hænder knyttede sig igen, og hans Ansigt fik et mørkt Udtryk. Saa gik han igen op ad Bakken.

Da Hedvig fandt sig alene, gik hun hurtigt videre.

I omtrent tyve Minutter gik hun hen ad den Vej, som førte lige forbi den nu saa vildt brusende Bæk, saa dukkede en lille Hytte op foran hende.

Denne gamle Hytte saa meget fattig, men ogsaa ret malerisk ud. Over det gamle Træværk, som Tiden og Vejret havde farvet næsten sort, bredte et Lærketræ sine fine, grønne Blade.

Rundt om Hytten strakte sig en lille Have, som for nogle Dage siden havde været indhegnet af et sirligt Plankeværk.

Men nu laa dette Plankeværk sønderslaaet paa de af Sand bedækkede Bede.

I den ødelagte Have arbejdede Mo'er Malte under Suk og Taarer.

Hun var ellers ikke saa modløs, men nu var der paa engang stormet saa meget ind paa hende, at hun helt havde tabt Hovedet. Og derfor havde hun bedt Skovbetjenten, som netop var kommen forbi hendes Hytte, om at bede Frk. Hedvig om dog endelig at komme til hende.

Nu var Hedvig kommen, og i sin overstrømmende Taknemmelighed kastede Mo'er Malte sig for Fødderne af hende.

Det kostede den unge Pige stort Besvær at berolige den stakkels Kone.

Da Hedvig spurgte, hvad hun vilde hende, viste det sig, at Mo'er Malte egentlig slet ikke vilde noget bestemt, men at hun kun havde længtes saa meget efter sin kære Frøken.

Hedvig blev slet ikke vred herover; hun forstod saa godt, at man kan føle sig helt syg efter at tale med et medfølende Menneske. Hun var meget venlig mod den stakkels Kone, trøstede hende saa godt, hun kunde, og gik ind med hende i Hytten, i hvis eneste Rum Jørgen, Mo'er Maltes Søn, laa syg, og hvor den lille Sepp legede med Geden, som man af Forsigtighed havde bundet til et lille Bord, for at Dyret, der endnu var fremmed paa Stedet, ikke skulde løbe sin Vej.

Jørgen, Brændehuggeren og Vildttyven, som altid havde behandlet Hedvig med en Slags ærbødig Andagt, rev den gamle Hue af sit Hoved og rettede sig op paa sit fattige Leje saa godt, han kunde.

„Bliv kun liggende, Malte!" raabte Hedvig til ham. „Deres Ben tillader endnu ikke, at De viser Dem høflig!"

Saa lagde hun en Pakke Tobak paa hans Seng.

Han takkede forlegen og betragtede hende ærbødigt, medens hun tog den lille Dreng paa Skødet og pludrede med ham. Og den lille Knægt jublede højt, thi hun havde ogsaa bragt noget med til ham — en Rytter af Honningbejg. Og Mo'er Malte havde heller ikke tomme Hænder. Hun havde faaet Sukker og Kaffe.

Hun græd højt af Rørelse og Taknemmelighed.

„Ak, hvis vi stakkels fattige Folk ikke havde Dem!" hulkede hun, og Jørgen tilføjede begejstret:

„Vorherre har dog ladet et Par Engle blive tilbage paa Jorden!"

Da smilede Hedvig vemodigt og sagde:

„Ak, min kære Malte, sig mig da, hvor jeg kan finde saadan en god Engel, thi jeg har Brug for en!"

Det gav et Sæt i Manden. Han sad nu helt oprejst.

„Er der nogen, der vil gøre Dem noget ondt?" raabte han heftigt. Hans smukke, alvorlige Ansigt saa helt truende ud.

„Har jeg ikke sagt Dem, at De skal ligge stille?" sagde Hedvig formanende. „Hvorledes skal Deres Ben blive raskt, naar De ligger saadan og tumler?"

„Hvor kan man ligge stille, naar man hører, at det ikke gaar Dem godt i Livet, Frk. Hedvig?" mumlede han.

Da maatte hun le. Hun rejste sig, satte den lille Dreng ned paa Jorden og traadte hen til Jørgens Seng.

„Det gaar mig jo godt," sagde hun og trykkede hans Haand. „Og jeg behøver heller ikke Engelen — jeg bliver jo beskyttet fra alle Sider. Jeg kan næppe trække Vejret, uden at en eller anden spørger, **hvorfor** jeg trak Vejret. Ser De, Jørgen Malte, den Slags Mennesker kan der ikke ske noget ondt! — Men nu vil jeg se mig lidt om ude i den stakkels Have! — Gud være med eder!"

Hun forlod Stuen med Mo'er Malte. Jørgen, Sepp og Geden fulgte hende med henrykte Blikke.

„Alle Mennesker holder af Dem!" sagde den gamle Kone. „Jeg kender ikke en eneste, som ikke vilde hjælpe Dem, hvis det behovedes. Men, ikke sandt — De er jo glad og lykkelig? De er jo forlovet — og skulde en forlovet Pige ikke være lykkelig?"

„Ja vist — ja vist — selvfølgelig er jeg lykkelig!" sagde Hedvig med et vemodigt Udtryk i sine Øjne. Derpaa saa hun sig om i den ødelagte Have og sagde: „Ja, her ser rigtignok slemt ud!"

I det samme hørte de en Hund gø.

Hedvig saa hurtigt op og blev blussende rød.

„Er det Dem, Hr. Baron? Er De — heroppe?" stammede hun.

Hein, som ikke blev mindre overrasket end hun, tog sin Hue af.

Ogsaa han var bleven rød.

„Goddag, Frk. Hedvig!" sagde han lidt usikkert. „Ja — jeg er her ganske vist. Og hvorfor skulde jeg ikke være her? Jeg vilde ogsaa se de Ulykker, som vor Bæk har anrettet."

Hans Stemme var under de sidste Ord igen bleven rolig, og hans Ansigt havde faaet sin sædvanlige Farve.

Ogsaa Hedvig havde genvundet sin Fatning. De talte nu med hinanden som ellers, og da de venligt tog Afsked med den gamle Kone, trykkede Hein hende nogle Kroner i Haanden.

Mo'er Malte vilde kysse Baronens Haand, men han trak den hurtigt til sig og fulgte efter Hedvig, som allerede var traadt ud paa Vejen.

En Tid gik de tavse ved Siden af hinanden.

Mo'er Maltes Øjne fulgte dem — der udtrykte sig en stor Forbavselse i dem.

„Se — se!" sagde hun.

Da rullede et af Pengestykkerne ned paa Jorden. Hun tog det op og saa derpaa ned paa de fem Kroner, som Hein havde givet hende.

„Ja, han er en **meget** god Herre," mumlede hun, „en **meget** god Herre — imod os og vore Lige. Men ellers er den ene som den anden. Hvad bryder saadan en Herre sig om, enten en ung Pige er forlovet med en anden eller ikke? Men — jeg havde dog ikke troet det om vor Baron — og heller ikke om Frk. Hedvig!"

Mo'er Malte gik eftertænksom ind i sin Hytte.

Men de to — Poul og Hedvig — de talte nu med hinanden — haardt, bittert, blødt, sørgmodigt — alt eftersom de Tanker og Følelser var, som satte deres Sind i Bevægelse.

„Hvorfor denne Hast, Frk. Hedvig?" sagde Hein, der knap kunde holde Skridt med hende. „De er dog vel ikke bange for mig? — Jeg er jo ikke i nogen Henseende farlig for Dem!" tilføjede han spottende efter en lille Pause.

Da blev hun staaende og saa ham fast ind i Øjnene.

„Nej, Hr. Baron," svarede hun stolt, „De er virkelig ikke i nogen Henseende farlig for mig. Hvorledes kan en Mand, der ikke ved, hvad han vil, være farlig?"

Hun ved godt, at det er et meningsløst Svar, men hun kan ikke finde paa noget andet. Maaske fordi hendes Hjerte banker saa voldsomt.

„Dersom De havde sagt, at jeg ikke **vidste**, hvad jeg vilde, saa havde De haft Ret," svarede han roligt. „Men De har ikke Ret, naar De bruger Nutidsformen. Thi, Hedvig, Deres Forlovelse har aabnet Øjnene paa mig! Nej — allerede Dagen før var de blevne aabnede!"

„Ja saa? Og saa skete det vidunderlige?"

„Ja, Hedvig — saa skete det vidunderlige, at en Mand, der dog ellers — det maa De jo indrømme, Hedvig — ikke er helt tabt bag af en Vogn — pludselig gjorde den Opdagelse, at han aldrig kan finde Lykken uden Dem."

Hedvig lo kort.

Men nu blev Hein vred.

„Altid spotter De," mumlede han, „og jeg maa finde mig deri, thi jeg har baaret mig ad som en Taabe."

„Nej — som en fornem Herre!"

„Hedvig!"

„De har simpelt hen ikke anset Deres Følelser for alvorlige — fordi disse Følelser gjaldt en Pige, der stod saa dybt under Dem."

„Hedvig!"

„I Deres forblindede Hovmod forekom det Dem umuligt, at der kunde være Tale om virkelig Alvor i Følelsen."

Han tier, fordi han ved, at hun har Ret.

Hun ser ham ironisk smilende ind i Ansigtet.

„Hvorfor gentager De ikke dette saa rørende udtalte 'Hedvig'?" siger hun spottende.

Han sukker. Først efter en lille Pause siger han:

„Det rører jo ikke Deres Hjerte — men der sker mig jo kun min Ret."

„Meget sandt!" siger hun og plukker en Klokkeblomst, som hendes Kjole har strejfet. Det var ikke Koketteri; hun gjorde kun ganske mekanisk det, som hun saa ofte før havde gjort.

Og det føler han godt.

Men dette Tegn paa, at hun er saa helt aandsfraværende, gør ham bittert ondt og ærgrer ham ogsaa. —

„Vil De ikke hellere plukke en hel Buket?" spørger han irriteret. „Gener Dem endelig ikke for at vise mig, at jeg er Luft for Dem."

Den Lidenskab, som sitrer i hans Stemme og præger sig i hans smukke, nu saa bevægede Ansigt, klæder ham udmærket.

Hedvig kan ikke forhindre, at hendes Hjerte banker stormende under den berusende Lykkefølelse, der gennemstrømmer det; men hun har i Aarevis opdraget sig selv godt — hun kan beherske sig.

Kun sine Øjne er hun ikke helt sikre paa; derfor sænker hun dem mod Jorden, medens hun svarer ham.

„De har aldrig været Luft for mig, Baron Hein," siger hun alvorligt. „Og De ved meget godt, at De heller ikke nu er det. Lad os være ganske oprigtige. Har jeg misforstaaet Dem, da De sidste Gang var hjemme hos os? Er det kun min Forfængelighed, der har foregøglet mig, at min Forlovelse berørte Dem ubehageligt? For vort fremtidige Forholds Skyld maa De give mig et oprigtigt Svar paa dette Spørgsmaal."

Nu er hun igen saa rolig, at hun tør vove at se paa ham.

De bliver staaende. Deres Blikke borer sig fast i hinanden. Der ligger en dyb Alvor i begges Øjne.

„Da Deres Fader saa glad meddelte mig denne Nyhed, Frk. Hedvig," svarer Hein smertelig bevæget, „da blev det sort for mine Øjne. Men ellers følte jeg ikke noget særligt i det Øjeblik — min Følelse var simpelt hen lammet. Først da jeg saa Dem, følte jeg en skærende Smerte — ogsaa legemlig Smerte. Legeme og Sjæl er nu engang meget tæt forbundne, Hedvig — min Sjæl blev syg, og Sygdommen forplantede sig til mit Legeme."

Han smilede — men det var et Smil, der gjorde hende bitterlig ondt. Der gik en let Skælven igennem hende, og hun saa igen mod Jorden. Nu kunde hun ikke se ham i Øjnene, nu vilde hendes Blik have røbet, at hun havde ham usigelig kær — og det maatte han ikke vide — ikke nu.

„Og Slaget ramte mig saa meget desto haardere, fordi jeg var kommen i en bestemt Hensigt!" vedblev han. „Maaske lagde De Mærke til, at jeg var mødt hos Dem i fuldt Toilette —"

„Ja, De var jo paa Vej til Birkedommerens Frue."

„Jeg vilde ikke besøge den Dame."

„Ikke?"

„Nej."

„Hvorfor var De da i det højtidelige Toilette?" spurgte Hedvig stammende.

„Plejer man ikke at komme fortklædt, naar man vil anholde om en Dames Haand?" spurgte han med et sørgmodigt Smil.

„Vilde — vilde De —"

„Da jeg om Aftenen havde læst Deres sælsomme Skrivelse, følte jeg mig meget skamfuld — og meget ulykkelig. Og jeg vilde have sagt Dem, at der var intet, jeg ønskede inderligere end —"

„End at prøve paa at rense mit Rygte for den Plet, som Deres Fru Moder med sin skarpe Tunge havde sat paa det. Ja, Hr. Baron, det var jeg jo forberedt paa."

„De lader mig ikke tale ud," afbrød han hende blidt. „Da jeg havde læst Deres Skrivelse, i hvilken jeg ligesom i et Spejl saa alt det dumme og stygge, som min og Lorms letsindige Samtale havde indeholdt, følte jeg mig altsaa meget skamfuld og dybt bevæget. Men til sidst blev det lysere i mig — fordi jeg endelig engang for ramme Alvor havde prøvet mit Indre og fundet, at jeg i Virkeligheden hverken var dum eller slet af Hovmod. Og da klædte jeg mig om Morgenen i Galla og gik til Dem — med store, frydefulde Forhaabninger —"

„Hr. Baron!"

„Lad mig tale ud. Jeg vilde den Gang have sagt til Dem: 'Hedvig — jeg har engang været en Nar — en Taabe — jeg har endnu nogle forældede Anskuelser, men mit Hjerte bryder sig ikke om gamle Fordomme — det vil kun være lykkeligt! Hedvig, du kære, du eneste, skænk mig denne Lykke. Bliv min inderlig elskede, min tilbedte Hustru!' — Det var for at sige Dem dette, Hedvig, at jeg den Dag kom ned i Doktorboligen — netop tidsnok — til at overvære Deres — Forlovelse."

De var ganske langsomt gaaede videre.

Nu lænede Hedvig sig til et Træ.

Hun var meget bleg.

Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

Hun saa paa ham med disse taarefulde Øjne, og hendes Mund smilede.

Hein aandede dybt.

Saa sagde han sagte:

„De tog ikke fejl den Dag. Jeg følte straks, at De havde gennemskuet min Sjæl, at De vidste, hvor dyb den Smerte var, som havde grebet mig. Men ogsaa jeg gjorde en Opdagelse," vedblev han endnu sagtere og saa forbi Hedvig. „Jeg saa en straalende Glans i Deres Øjne og over Deres Ansigt, og jeg saa, at De i det Øjeblik, De forstod min Kærlighed, vilde strække Deres Hænder ud imod mig. Men saa lod De igen Deres Hænder synke — og Glansen svandt fra Deres Øjne og Deres Ansigt — thi De hørte Deres Forlovede komme. Saaledes forløb min Friergang til Dem, Frk. Hedvig!"

Atter trak han Vejret dybt og saa til Siden. Han vilde give Hedvig Tid til at fatte sig.

Et Par Gange gik der en Skælven igennem hende, og hun følte igen den usigelige Trang til at strække Armene ud imod ham, til at klynge sig til hans Bryst og bede: „Tag mig — jeg har jo elsket dig i al den Tid, jeg har kendt dig!"

Men hun rørte sig ikke, og der kom ikke en Lyd over hendes Læber.

Først da Heins Hund gav et kort Bjæf, der blev besvaret af en anden Hund, kom der igen Liv i hende.

Med Anstrengelse rettede hun sig op og gik videre.

Men den Mand, som nu kom imod dem, kunde tydeligt se, at hun var i et voldsomt Sindsoprør.

Det var Skovrider Eiching, som gik lige tæt forbi dem og lod sit skarpe Blik glide hen over hende.

Det gjorde endog et pinligt Indtryk paa Baronen, at den gamle, ellers saa venlige og gemytlige Mand ikke som ellers blev staaende eller i det mindste i Forbigaaende gjorde en eller anden spøgende Bemærkning.

Nej, han var paafaldende alvorlig gaaet dem forbi. Han havde ikke engang sagt „Goddag", men havde blot høfligt lettet paa Hatten og var derpaa hurtigt gaaet videre, — han var gaaet meget hurtigere, efter at han var kommen forbi dem, end da han kom dem i Møde.

Hans Mine og hans stive Holdning havde klart og tydeligt udtrykt Misbilligelse.

Hedvig var endnu meget bleg og stille. Hendes Øjne gled frygtsomt hen over Skovens Træer. Det var, som om hun frygtede for, at der bag hvert Træ

skulde staa en og lure og lytte og lægge falsk Betydning i hendes Møde med Hein.

Falsk Betydning!

Havde da ikke alle og enhver Ret til at bryde Staven over hende!

Havde hun ikke netop laant Øre til en absolut Kærlighedserklæring?

Hun — Theilmans Forlovede — havde med hemmelig, ja, maaske endog med aabenlys Jubel hørt Hein tale til hende om Kærlighed!

Aa — hun havde ingen Grund til at vredes paa den gamle Skovrider!

Men hun var jo heller slet ikke vred.

Hun tænkte slet ikke mere paa Skovrideren!

Hun tænkte kun paa ham, som gik ved Siden af hende, hvis Øjne hun følte hvile paa sig, og som — hun elskede.

Først da de var komne ud af Skoven og saa Landsbyen ligge foran sig, talte Hein igen.

„Der er noget, De maa tilgive mig, Hedvig,“ bad han, „og det er, at jeg i Gaar et Øjeblik ikke var i Stand til at beherske mig. Og det tilmed i den Time og paa det Sted. Men netop denne Time og dette Sted maa være min Undskyldning. Jeg havde tænkt saa stærkt paa Døden og paa, at hver Time bringer os nærmere Døden — og paa, at jeg maaske kunde være bleven lykkelig — men havde forsømt det alt sammen. Alt dette tænkte jeg paa — og da jeg saa saa Dem staa alene ved Graven, saa blev jeg draget hen til Dem af en uimodstaaelig Magt — og saa gjorde jeg det, jeg ikke burde have gjort. Kan De tilgive mig?“

Hun saa op paa ham med et yndigt Smil og rakte ham sin Haand.

Han trykkede et langt, varmt Kys paa den, saa sagde han sorgmodigt:

„Nu ved De alt. Vil De nu ikke ogsaa være uforbeholden ærlig over for mig, Hedvig?“

Hun rystede paa Hovedet.

Efter en lang Pause sagde hun:

„Ernst Theilman holder meget af mig, og han er et sjælden godt Menneske. Han maa ikke lide under, at De og jeg først nu er komne til Klarhed over hinanden.“

„Og det er alt, hvad De vil sige mig?“ spurgte han og pressede Tænderne sammen.

Hedvig saa rolig paa ham.

„Jeg kan ikke sige andet,“ mumlede hun. Og saa tilføjede hun ængstelig:

„Gaa nu — derhenne kommer vor Budkone. Hun holder meget af at lade Munden løbe, og jeg vil ikke i Folkemunde. Det kan De i det mindste skaane mig for.“

„Vi skal dog vel ikke skilles i Vrede, Hedvig? Giv mig et eneste godt Ord med!“

Hun saa ham fast ind i Øjnene.

„Min Ven — min kære, kære Ven!“ hviskede hun sagte.

Saa nikkede hun til ham og drejede ind paa den Vej, som førte til hendes Faders Hus.

Hein gik uden om Landsbyen.

Han kom meget sent hjem. Thi da han nærmede sig Slottet, drejede han af og gik endnu engang gennem Skoven.

Han maatte være alene.

Da man om Aftenen gik til Ro i Doktorboligen, magede Ludvig det saaledes, at han og Hedvig var de sidste, der forlod Værelset.

Ludvig holdt allerede sit tændte Lys i Haanden, og Hedvig var i Færd med at tænde sit.

Da han stod i Døren, vendte han sig om og betragtede sin Søster skarpt.

„Du har fortalt os vidt og bredt om den gamle Mo'er Malte og hendes Familie,“ sagde han strengt, „men du har glemt at fortælle, at du mødtes med Baron Hein i Skoven! Jeg er meget bedrøvet over dig!“

Og saa lukkede han Døren efter sig langt kraftigere, end det ellers er Skik og Brug blandt dannede Mennesker.

Hedvig stirrede forbavset paa denne Dør — og saaledes blev hun længe staaende med Lyset i Haanden.

„Mon jeg vil kunne holde det ud ret længe!“ mumlede hun med et Udtryk af den bitreste Smerte i sit hvide Ansigt.

XV.

Gaden Leonarda Loredan i Padua er langt fra saa smuk som dens Navn. Den strækker sig langs Bymuren, og den har kun faa Huse, som er værd at se paa. Vel fremviser ogsaa den flere af de Stengallerier, som karakteriserer saa mange smaa, gamle italienske Byer, men i Gaden Leonarda Loredan er disse Gallerier og de saa beskedne Butikker, som findes under dem, ikke engang interessante. Det er kun sjældent, at en fremmed forvilder sig ind i denne afsides liggende Gade.

Og dog har ogsaa denne stille Gade sin Skønhed. Naar en dybblaa Himmel hvælver sig over den, naar et Par Solstraaler spiller i Messingbeslagene paa Portene til de Huse, i hvilke i fordums Tider rige Folk boede, saa er ogsaa Gaden Leonarda Loredan smuk i sin sorgmodige Ro og sin rolige Sorgmodighed.

Nær ved det Sted, hvor Vicolo Paolotti munder ud til den, ligger tæt ved Siden af hinanden to gamle, men godt vedligeholdte Huse, hvis Ydre viser, at de engang har været ejet af Patriciere.

De stive Linier i disse gamle Huse forskønnes af det grønne Løv, der vokser op ad dem og slynger sig om deres Vinduer og Altaner. Paa det største af disse ikke ret store Huse er anbragt et Skilt, som rager langt ud i Gaden og forkynder de forbigaaende, at her bor en Stenhugger. Skiltet er anbragt over den brede Port og forestiller en Stenhaand, der holder en Mejsel.

Ved Siden heraf staar:

„Natale Termelli“.

Naar man gaar igennem denne Port, kommer man ind i en stor Gaard, bag hvilken en smal Have strækker sig langs Bymuren.

Gaar man igennem den smalle Port i det enetages Sidehus, træder man ind i en stor, med store Marmorfliser belagt Forstue, til hvilken to smaa Døre, omsluttede af smukke, sorte Marmorrammer, fører ud. Væggene i dette lille Hus er ogsaa beklædte med Marmor, og bag det ligger en lille Have.

I dette Hus bor Enzio Ariano og hans kloge, tapre Hustru Fru Silvia.

Enzios Arbejdsværelse vender ud til Haven. Det er et stort Værelse, i hvilket der hersker den største Orden. For Øjeblikket befinder der sig kun en eneste kæmpemæssig stor Blok under Kunstnerens Hænder.

Hvad der ellers er at se derinde, er ældre, mindre Arbejder og Afstøbninger. De staar paa Hylder og Borde, og paa Væggene hænger alle Slags Studier i Gibs og Voks, flotte Tegninger og dristigt henkastede Farveskitser.

Enzio Ariano sidder nu i en skødesløs Stilling paa en gammel Stol og stirrer trøstesløst hen for sig.

Saaledes sidder han meget længe hensunken i dybe Tanker — en Mands sorgelige, trøstesløse Tanker, naar han ved, at han og hans Familie gaar Ruinen i Møde.

Enzio Ariano er et blidt, stille Menneske med et rigt indre Liv, som kun faar Udslag i hans Kunst. De, som han elsker, ved jo nok, hvor rig hans Sjæl er, og hvor inderlig en Trang han føler til at overøse sine kære med Ømhed og rydde hver Sten af Vejen for dem, og de ved, hvor ulykkelig han er over, at der er saa mange Stene — og over, at han er saa afmægtig. Hvor forvirret Ulykken end gør ham, saa er der eet, han ved: at der maa gøres en Ende paa det.

Silvia og den lille Tullio vil faa det meget godt, naar han ikke er mere. Hans Kone blev forstødt af sine velhavende Forældre — men de vil nok tilgive hans Enke, at hun mod deres Vilje giftede sig med Ariano, og de vil nok med Glæde tage imod hende igen. Thi Silvia har altid været deres Yndling. Og de vil føle Triumf — thi de forudsagde hende, at Nøden nok vilde drive hende hjem igen.

„De har haft Ret, disse rige Mennesker," tænker han, „ganske Ret. Man bør ikke gifte sig med en ubekendt Kunstner!"

Han er ikke nogen særlig kraftig Natur, men han er et godt og opofrende Menneske. Han hører ikke til dem, der gaar af Vejen for Følgerne af deres Handlemaade. Dersom han havde været alene — saa vilde han aldrig nogen Sinde have tænkt paa at dø. Men for at frelse Kone og Barn fra Nød og Elendighed er der ikke andet for ham at gøre end at dø.

Han rejser sig og gaar igen hen til Blokken.

Han smiler sarkastisk ved Tanken om, hvor barnagtigt han havde glædet sig, da Fassera havde bestilt den Dante, som han allerede havde begyndt at udhugge i denne Stenblok. De tre Hundrede Lire havde forekommet ham som en Formue, og som i en Rus havde han for en kort Tid glemt sin sørgelige Stilling. Han havde været som en druknende, der endnu engang dukker op — for derefter dog at gaa under. Nu, et Par Uger efter denne Bestilling, var Pengene opbrugte. Silvia havde betalt noget af den værste Gæld dermed, og et Par Gange havde hun haft lidt mere end det allernødvendigste paa Bordet.

Og hun havde været saa glad! Engang havde hun endog sunget. Og hun havde lovet Tullio en hel Mængde Ting, som det vilde have været en Umulighed at anskaffe. Hun maatte have været helt forvirret, den Stakkel. Men saa var hun fra Dag til Dag bleven mere og mere stille, og den foregaaende Dag havde hun siddet i en Krog af Haven og grædt bitterlig.

Ak ja, det var paa højeste Tid, at der skete en Forandring!

„Ja, det er paa Tide," siger Enzio højt, og han begynder ganske rolig, næsten uhyggelig rolig at arbejde videre.

Snart hviler hans Øjne paa Lermodellen, snart paa Marmoret.

Han studerer meget nøjagtigt de Linier, han skal efterforme, og han glæder sig over sit Værk.

Nu er han kun Kunstner — og den samvittighedsfulde Mand, der selvfølgelig fuldender det Arbejde, han har faaet Forskud paa.

Og medens han, der er Døden saa nær, arbejder flittigt, hviler Silvias ellers saa flittige Hænder. Det vil sige, de hviler ikke, de presser sig krampagtigt ind i hinanden, eller ogsaa bortvisker de de hede Taarer, der strømmer ud af hendes Øjne.

Tullio, den lille, fireaarige Dreng, leger ved hendes Fødder. Af de fugtige Jordklumper, som han finder rundt om det gamle Figentræ, former han noget, der formodentlig skal forestille et Hus.

Fru Silvia ser ikke, at hans Bluse er bedækket med mørke Pletter over det hele, og at hans søde, lille Ansigt ikke i denne Henseende staar tilbage for Blusen.

„Min Gud, hvor kunde jeg dog gøre det!" tænker hun fortvivlet. „Hvor kunde jeg dog være saa affindig at bede ham om saa stor en Hjælp? Hvis Enzio vidste det! Hans Stolthed vilde drive ham i Døden! Og jeg, som Nøden har ladet synke saa dybt, at jeg er bleven en Tiggerske — jeg vilde være hans Morderske!"

Hun vred sine Hænder.

„I Dag er det den 15. Maj," mumler hun. „Mit Brev har altsaa i fem Uger været i hans Hænder, og jeg har endnu intet Svar faaet. Han vil vel overhovedet ikke svare mig — saa meget foragter han mig! Og han vil maaske slet ikke tro, at Enzio ikke aner, hvad jeg har gjort. Han vil tro, at Enzio har ladet mig skrive dette forfærdelige Brev. Ak, min Gud, hvor jeg er angest! Og jeg havde saa tillidsfuldt stolet paa, at han, der elsker Enzio saa højt, vilde have opfyldt min Bøn. Aa — det er til at blive vanvittig over!"

Hun stirrer dødbleg hen for sig. Hun trækker Vejret tungt, en forfærdelig Angest snører hendes Strube sammen.

„Vilde dog blot i det mindste Fassera komme!" tænkte hun. „For ham kunde jeg tilstaa det, som jeg i min Nød og Vaande har gjort. Han er god og venlig, og han har sikkert lagt Mærke til, hvor daarligt det gaar os. Ellers havde han vist ikke bestilt den Buste hos Enzio. Han vilde nok tro, at Enzio ikke har den mindste Del i dette usalige Brev, at Enzio hellere vilde dø end ydmyge sig saaledes. Fassera vilde forstaa mig, han vilde ikke foragte mig saa dybt, som Baronen vistnok gør. Ak — hvorfor har rige Folk dog intet Hjerte — i det mindste er da baade han og mine Forældre ubarmhjertige — aa, min Gud, saa ubarmhjertige!"

Den stakkels Kone synker sønderknust sammen under sin Angest og sin Smerte.

Hun ved, at hendes Brev maa have naaet Baron Hein; hun lod det jo anbefale og adresserede det til Hotel Berner i Nizza. Og dersom Baronen ikke havde boet der paa den Tid, vilde Brevet jo være kommet tilbage til den Adresse, som Silvia havde skrevet bag paa Konvolutten. Hun havde opgivet Navnet paa en god Veninde, som boede et Par Huse fra dem, men som selvfølgelig ikke vidste noget om, hvad der stod i Brevet.

Ja, Fru Silvia var gaaet meget fornuftigt til Værks, og deraf kom ogsaa hendes Skamfuldhed og bitre Fortvivlelse, thi hun kunde ikke trøste sig med den Tanke, at Baronen ikke havde modtaget Brevet.

Helt hensunken i sin Smerte trækker hun et sammenkrøllet Kort op af Lommen og stirrer længe paa det — vist for hundrede Gang.

Hun kan stadig ikke forstaa, ikke tro, at hendes Moder har skrevet de Ord, der staar paa Kortet:

„Kom hjem. Bring din Dreng med. Men din Mand betræder ikke vort Hus!"

Det har Silvias Moder skrevet til hende for seks Uger siden, da hun havde bedet sine Forældre om Hjælp.

Saa var Hein kommen til dem paa Gennemrejse, og saa — ja, saa havde hun ladet sig henrive til at skrive til ham. I mange Dage havde hun rystet over hele Kroppen, naar Postbudet gik gennem Gaden. Dersom nu den harmfulde, gamle Herre sendte hendes Brev tilbage til Enzio — hvad vilde der saa ske?

Silvia var til Mode, som om alt styrtede sammen omkring hende.

Men der gik den ene Dag efter den anden, og der hændte intet. De sultede, thi ingen af dem vilde længer tage paa Kredit. Og hver Aften, naar det var blevet helt stille i deres altid meget stille Gade, bar Enzio eller hans Kone et eller andet af deres Husgeraad bort for dog i det mindste at kunne skaffe Brød til den næste Dag.

Bag ved St. Antonius Kirken havde den gamle Gottardo en Marskandiserforretning, og her ophobedes efterhaanden alt det, som engang havde udgjort den unge Fru Arianos Stolthed og Glæde.

Enzio arbejdede hver Dag flittigt paa sit Arbejde.

Jo før han fik det fuldendt, jo før kunde Silvia og deres Barn igen komme i gode Forhold.

Og endelig var Busten færdig.

En Fredag Aften havde Enzio omhyggeligt tildækket den med et Klæde og bragt alt i Orden for at kunne bringe Fassera den den næste Dag. Ariano havde ingen Anelse om, at Fassera for længst var død og begravet, thi han havde i mange Uger ikke læst en Avis, da han hverken havde Raad til at gaa paa Restauration eller til at købe en Avis.

Fru Tremelli, som var en god Veninde af Silvia og ellers havde meddelt hende saa mange Nyheder, havde ligesom sin Mand tilfældigvis overset Beretningen om Fasseras Død. Og derfor var altsaa Enzio og hans Kone af den Mening, at Fassera den næste Dag vilde glæde sig over sin Dante.

Og da denne Dag kom, var Silvia for første Gang glad over, at Enzio næsten ikke var hjemme hele Dagen, thi siden hun havde faaet en Hemmelighed for ham, var hun næsten bange for at være sammen med ham.

Vel tog hun den ømmeste Afsked med ham, men aandede dog lettet op, da han var borte.

Enzio gik i en meget melankolsk Stemning til Stationen for at tage med Toget til Fusina og derefter sejle til Venedig.

Den temmelig store Statuette var meget tung. Udmattet af Sult, som han var, havde han knap Kræfter til at bære den til Stationen.

Badet i Sved kom han dertil, og da Toget ikke var kommet, stillede han sig undselig op i en Krog af Forhallen.

Med ligegyldige Blikke saa Ariano paa alle de travle Mennesker, der kom og gik, og hørte sløvt paa det, de sagde til hverandre.

Men pludselig for han sammen og trykkede sig endnu længere ind i sin Krog.

Tremelli var traadt ind i den lille Forhal. Han forlangte en Billet til Treviso.

„Gud være lovet, at han ikke skal samme Vej som jeg," tænkte den stakkels Enzio. „Saa bliver jeg dog i det mindste forskaanet for, at han ser mig gaa omkring med min Dante som en Gadesælger."

Et Par Minutter efter kom Toget. Han steg meget hurtigt ind i det, thi Tremelli talte netop med en Bekendt, og saa haabede Enzio, at han ikke vilde opdage ham.

Men han havde dog set ham. Halvt medlidende, halvt ærgerlig saa han efter ham.

„Det hovmodige Menneske!" mumlede han.

„Hvem mener De?" spurgte den Herre, som fulgtes med ham.

„Min Nabo! Han er Billedhugger, har Talent og kunde arbejde meget, men han sulter sammen med Kone og Barn, fordi han ingen Bestillinger faar."

„Nu, kunde De da ikke beskæftige ham? Dersom han har Talent, kunde De jo godt bruge ham."

Tremelli lo haanligt.

„Ja, vist har han Talent, og jeg kunde ogsaa godt bruge ham, men han er som sagt hovmodig."

„Ja saa! Han vilde altsaa ikke være Forretningsmand, men dyrke Kunsten."

„Ja, netop. Jeg har tilbudt ham Arbejde hos mig, men det har han uden videre afslaaet."

„Ja, saa kan han jo ikke hjælpes," sagde den anden.

Ariano kørte til sit Bestemmelsessted. Han følte sig meget svag og træt og var til Mode, som om han til alle Sider var omgiven af Mørke.

Men et eneste Lyspunkt var der i dette Mørke. — Tanken om, at han endnu en Gang skulde faa Penge, som han kunde bringe Silvia.

Og saa? — Ja, saa maatte alt være forbi for ham. —

Timerne forløb. Det havde været en varm Morgen, og det blev en glødende hed Dag. —

Og der var ikke en eneste lille Sky at opdage, som kunde give Haab om Regn eller i det mindste om Skygge.

Men i Fru Silvias Have var der Skygge. Den hidrørte fra et smukt Kastanietræ og Bymuren. Kastanietræet stod tæt ved Muren, op over hvilken det strakte sine Grene, som om det vilde spejle sig i den klare Bæk, der fløb langs Muren.

Men Fru Silvia søgte ikke Skyggen.

Hun arbejdede i det fulde Sollys ved Husets Mur. Her bandt hun Klematisranker op. Hun slyngede de fine Grene om Vinduet til Enzios Atelier og bar sig meget forsigtigt ad for ikke at brække de store Blomsterranker.

Under dette Arbejde laa der et yndigt Smil om hendes Læber, men i hendes Øjne glinsede Taarer.

„Mon han vil opdage det?" tænkte hun. „Og mon han vil blive glad, naar han ser, at jeg har tænkt paa ham?"

Da hun var færdig med dette Arbejde, gik hun ind i Huset for at gøre i Stand i deres lille Lejlighed. Da Enzios Moder levede, havde de beboet hele Huset. Men saa var den stakkels Kones langvarige og kostbare Sygdom kommen, og Barnet var kommet med alle de mange Udgifter, en saadan lille Verdens-

borger bringer med sig. Og Enzio tjente tilmed slet ingenting.

Et Konkurrencearbejde havde for to Aar siden indbragt ham tusind Lire og megen Berømmelse. Det var den eneste Gang, han virkelig havde haft Lykken med sig.

Derefter levede de af den lille beskedne Pension, som Fru Carlotti oppebar, og af de endnu beskednere Indtægter, som Fru Silvia af og til skaffede sig ved et kunstfærdigt Broderi. Enzios Bestræbelser for at faa Elever viste sig frugtesløse, og saa kastede han sig over Fabrikationen af de smaa, nydelige Statuetter, som i Virkeligheden kun har meget lidt at gøre med den sande, ægte Kunst, som Enzio med hele sin Sjæl var optaget af.

Det var kun meget, meget lidt, som Enzio fik for disse Statuetter. Og da Moderen døde, og de mistede hendes Pension, der dog altid havde været en lille sikker Indtægt, maatte de indskrænke sig indtil det yderste.

Allerede i Fru Carlottas Levetid havde de nøjedes med at bo i Stueetagen. Efter hendes Død beboede det unge Ægtepar kun det halve af denne Lejlighed, og Fru Silvia paastod, at det var langt hyggeligere kun at bebo de allernødvendigste Værelser, det gav hende ogsaa mindre at bestille.

Som om den brave Kone nogen Sinde havde været bange for at arbejde!

Men nu behøvede hun i Sandhed langt mindre Tid til sine huslige Arbejder, thi det ene Stykke Møbel efter det andet tillige med hver en Luksusgenstand og alt, hvad der overhovedet kunde undværes, vandrede efterhaanden over til den gamle Gottardo.

Tømmere og tømmere blev Atelieret, Dagligstuen og det lille Køkken, hvor de gamle Kobberting ikke længer glinsede og skinnede, og — der blev ogsaa nu lavet meget lidt Mad.

Ak ja — Fru Silvia behøvede nu meget lidt Tid til sin Husholdning, og derfor havde hun ogsaa desto mere Tid til at gruble og til at — fortvivle.

Nu knæler hun foran den næsten tomme Skuffe i en gammel Kommode, og hendes Taarer falder paa de Par Stykker Linned, som endnu findes i den, og som hun vil lægge frem til Enzio, der sikkert kommer varm og støvet hjem og naturligvis maa klæde sig om.

Sollyset falder i brede Striber ind i Værelset og hen over hende, medens hun knæler der paa Gulvet.

Pludselig gaar der en Gysen igennem hende.

Hun er bleven saa frygtsom. Hun bliver bange for alt muligt — altid venter hun noget skrækkeligt.

Der kan komme et Brev, som aabenbarer alt og danner en Kløft mellem hende og hendes stolte Ægtefælle — som kan koste hende hendes Lykke og hidføre forfærdelige Scener.

Og hun frygter ikke alene for et Brev fra Hein, hun frygter for, at Baronen selv skal komme for at bebrejde hende og Enzio deres Paatrængenhed. Derfor skælver hun hver Gang, hun hører Skridt ude i Forstuen, eller naar nogen gaar forbi hendes Vindue.

Og netop nu er en gaaet forbi det. En Skygge er gledet hen over hende — Skyggen af et Menneske — og denne Skygge indjager hende en forunderlig Skræk.

Frygtsomt løfter hun Hovedet og ser hen til Vinduet.

Men nu er der ingen at se.

Sollyset ligger igen i brede Striber paa det hvidskurede Gulv.

Silvia aander lettet op.

Der er jo ikke gaaet nogen ind i Huset.

Men nu farer hun igen sammen. En mørk Skygge hæver sig op fra Gulvet. Omridsene af en Mand.

Han er bleven staaende tæt ved Vinduet og ser opmærksomt ind i Stuen.

Og Silvia maa ogsaa se paa ham — ganske imod sin Vilje maa hun se paa denne endnu unge, slanke Mand med det gulblege Ansigt, som er omgivet af et kulsort Haar, og med det sorte Overskæg over de tynde Læber.

Og dette Ansigt er ikke tiltalende at se paa.

Om Munden er der et meget uskønt Smil, som lader nogle hæslige Tænder komme til Syne, og de mørke Øjne har et Udtryk, som forekommer Silvia, den overtroiske Italienerinde, ondt og dæmonisk. Idet hun holder sit Vejr, rejser hun sig langsomt.

Hendes Øjne er endnu stift fæstede paa Vinduet, ved hvilket den fremmede staar.

Men nu gaar han — han gaar i den Retning, hvor Porten ligger.

Og nu bliver denne aabnet.

Og der kommer nogen ind i Forstuen.

Han gaar langsomt og lydløst — og bliver staaende foran Køkkendøren.

Den Dør, som forbinder Køkkenet med Dagligstuen, staar vidt aaben — og Silvia befinder sig lige over for den. Hun ser, at Klinken paa den yderste Dør bliver trykket ned — at der fremkommer en Spalte i Døren — og at den fremmede kommer ind.

Silvia kan næsten ikke trække Vejret.

Angesten hviler som en centnertung Byrde paa hende, da han nu sagte, ligesom listende kommer nærmere.

Paa Dørtærskelen til Dagligstuen bliver han staaende og siger med kold, hæs Stemme:

„Er De Fru Silvia Ariano?"

„Ja — jeg er Fru Silvia Ariano," maa hun svare, enten hun vil eller ej.

Men hun hvisker det kun, og for ikke at falde om maa hun støtte sig til Skabet.

XVI.

Hun aner ikke, hvor længe han har staaet over for hende og tavs betragtet hende; hun føler blot, at hun først vil blive i Stand til at røre sig igen, naar han vil tage de skrækkelige Øjne fra hende, naar han vil tale, bevæge sig —

Og endelig, endelig trækker han det langt fremstrakte Hoved tilbage, strammer Skuldrene og siger:

„Jeg ved, at De er alene."

Hun svarer ham kun med et langt Aandedrag, og han vedbliver i samme dristige Tone:

„Jeg stod ved Siden af Deres Mand, da han løste Billet til Fusina."

Hun aander igen tungt, og han vedbliver:

„Hvorfor er De saa bleg? Hvorfor taler De ikke? Hvorfor spørger De ikke, hvad jeg vil Dem?"

„Hvad vil De mig?" siger hun mekanisk.

„De spørger ikke, hvem jeg er," vedbliver han.

Da kommer der pludselig lidt Liv i hende — hun har hørt Tullios Stemme, — han leger ude i Haven med Gennaro, Tremellis Dreng.

Atelieret staar jo aabent, og Vinduet herinde vender ogsaa ud til Haven. Hendes Barns Stemme giver hende lidt Mod til at kæmpe imod det, som hun føler vil komme.

Hendes Blik bliver fastere, og hendes Stemme skælver ikke mere, da hun siger:

„De er den Mand, som allerede i flere Dage er gaaet igennem vor Gade."

„Har De set mig?"

„Tre Gange."

„Og De har hver Gang genkendt mig?"

„Deres Ansigt glemmer man ikke."

„Meget smigrende!"

„Nej — det er ikke smigrende! Det er en Djævels Ansigt!"

„Vogt Dem, Silvia Ariano!"

Hun ser stift paa ham; saa stryger hun sig langsomt over Panden. Sover hun? Drømmer hun? Eller er hun allerede bleven forrykt af Angest? Hvad tror hun dog, at denne fremmede Mand vil hende? Bringer hun ham ikke ganske unødvendigt i Forbindelse med det usalige Brev og det sørgelige Nederlag, hun har lidt?

Alt dette jager igennem hendes forpinte Hjerne.

Og saa tænker hun ogsaa:

„Er denne Mand, der paa en saa usædvanlig Maade er trængt ind til dig, maaske et forrykt Menneske? Et stakkels troskyldigt — eller maaske farligt affindigt Menneske?"

„Hvorfor er De bange for mig, Fru Ariano?" spørger den fremmede forundret.

Da ser hun hemmeligt og forskende hen paa ham, og lidt efter svarer hun:

„Deres Opførsel er meget mærkelig, og jeg er for Øjeblikket meget ulykkelig og —"

„Jeg kender Deres Forhold og ved, at de for Tiden er fortvivlede."

„Hvem er De, siden De kender vor Nød og Elendighed?" spørger Silvia forvirret.

Han svarer ikke straks. Først efter en lille Pause siger han:

„Skænk mig i Deres egen Interesse en Samtale." Det lyder kort og bestemt, mere som en Fordring end som en Bøn.

Silvia betænker sig. Hvad vil dog dette Menneske, der er klædt saa smagløst lapset og har saa uhyggelige Øjne? Hvad kan han have at sige hende?

„I Deres og Deres Barns Interesse," tilføjer han, da Silvia tier.

Det er den Besværgelsesformular, hvormed man opnaar alt.

„For Tullios Skyld," gentager han, „for dette Barns Skyld, som nu leger saa glad og sorgløs derude, men som, hvis De ikke vil høre mig, snart ingen Fader har mere."

„Hvoraf ved De det?" skriger hun. „Min Gud, ved da alle Mennesker, at Enzio vil dø?"

„Ikke alle," siger han, „men jeg og een til."

„Een til?" hvisker hun.

„Jeg kommer fra Nizza," vedbliver den fremmede.

Silvia vakler. Det flimrer for hendes Øjne. Alt Blodet styder op i hendes Hoved, men straks efter bliver hendes Ansigt kridhvidt.

Han ser, at hun er en Afmagt nær, og skyder en Stol hen til hende. Hun sætter sig vaklende paa den.

Og saa gaar han hen til Vinduet og lukker det.

Hun har ikke mere noget imod at være alene med ham. Hun er heller ikke bange for ham mere, men hans Nærværelse er hende ubeskrivelig imod. Hun finder sig ogsaa i, at han lukker Døren af og tager en anden Stol og sætter sig lige ved Siden af hende.

„Jeg kommer fra Nizza," gentager han, „og det vil allerede sige Dem meget. Dersom De er klog og fornuftig, vil Deres Nød for bestandig have Ende. — Deres Mand og Deres Barn vil takke Dem for en lige saa stor som uventet Lykke — dersom De blot er klog og fornuftig!" tilføjer han igen.

Hun stirrer forvirret paa ham. Uvilkaarlig strækker hun Hænderne afværgende ud imod ham.

Han smiler, — det er et grusomt, dæmonisk Smil, der blotter hans hæslige Tænder.

Men saa siger han alvorligt:

„Det Forslag, som jeg har at gøre Dem, vil ikke bringe Deres Ære i Fare."

Silvia føler sig igen roligere.

„Der kan jo ikke hænde mig noget, selv om jeg hører paa ham," tænker hun. „Tullio og Gennaro er jo derude. Gennaro vil høre, naar jeg kalder. Saa jeg er altsaa ikke alene. Og affindig er denne Mand jo ikke. Kun uhyggelig og gaadefuld. For Øjeblikket befinder jeg mig altsaa ikke i nogen Fare. Men selv om jeg gjorde det, saa maatte jeg dog høre paa denne fremmede Mand — jeg maa for Enzios Skyld høre, hvad det er, han vil foreslaa mig — han, der — kommer fra Nizza!"

Disse Tanker farer lynsnart igennem hendes Hoved, medens hun ser paa, at han tager en Tegnebog frem og langsomt aabner den.

Han tager et Brev ud af den og rækker det til Silvia.

Hun griber det og ser paa Udskriften.

Med en fin, karakteristisk Skrift staar der: „Fru Silvia Ariano". Andet ikke.

Men Silvia kender denne Haandskrift, og hun begynder igen at skælve.

Brevet har intet Frimærke, og — det ser Silvia først nu — Konvolutten er allerede aabnet.

Fru Silvia er meget temperamentsfuld!

Et Brev til hende! Et Brev, der har været lukket — men som bliver givet hende aabnet — det er nok til at jage Blodet op i hendes Kinder.

Hendes Øjne flammer.

„Hvem har læst dette Brev før mig?" spørger hun vredt.

„Jeg," svarer den fremmede Mand roligt. „Læs det!"

Hun presser Tænderne sammen, tager Brevet ud af Konvolutten og aabner det hastigt. I et Hjørne staar et Billede af Hotel Berner og Hotellets Navn.

Overskriften lyder:

„Min kære, tapre, lille Frue!"

Blodet stiger hende igen til Hovedet.

Hun læser ikke videre.

Hun vender Bladet og ser efter Underskriften. Der staar: „Deres Chr. Hein."

Hun løfter Øjnene, og Vreden flammer igen i dem.

„Hvor turde De understaa Dem til at aabne dette Brev?" hvisker hun med dirrende Læber.

Han ser meget rolig paa hende og trækker paa Skuldrene. Saa siger han:

„Saa læs dog Brevet! Ellers kommer vi aldrig videre! Og vi har dog endnu temmelig meget at tale om!"

Saa læser hun endelig Brevet.

Og medens hendes Øjne glider hen over Linierne, begynder de at straale. Der kommer Farve i hendes hvide Ansigt, og et Smil stiller hendes Læber.

Saa rejser hun sig pludselig, hendes Bryst hæver og sænker sig, og den højeste Forbavselse maler sig i hendes smukke Ansigt.

Og saa — saa brister hun i en krampagtig Hulken.

Omslaget fra den bitreste Sjælekval til den største Lykke har været for voldsomt til, at hendes Nerver ikke skulde gennemgaa en Krise.

Og Taarer letter og klarer Sindet.

Nu først, da den frygtelige Spænding er løst, ved Silvia, at hun ikke drømmer, at det utrolige, som dette Brev meddeler hende, er den lykkelige Virkelighed; at hun efter nogle Dages Forløb — den 1. Juni — er berettiget til at indkræve 40,000 Lire, dersom Hein ikke inden den Tid selv overrækker hende dem for samtidig „at trykke hendes Hænder som en Ven".

„En Ven!" Saaledes staar der, og han tilbyder hende en Formue. Og hun havde troet, at denne Mand foragtede hende — denne ædle, højmodige Mand, som — ogsaa det skriver han — nu har indesluttet hende i sin store Kærlighed, og som kun roser og ærer hende, fordi hun af Angest for sin Mand har været saa aaben imod ham, og fordi hun har stolet paa, at han ikke vilde afslaa hendes Bøn om Hjælp.

Og hvor maa han ikke være god og betænksom for at kunne hjælpe paa saa finfølende og omfattende Maade! Og for at den Nød, som han vil befri dem for, straks skal faa Ende, sender han straks og paa samme finfølende Maade — som Forskud paa et Arbejde — en meget betydelig Sum Penge og beder Enzio modellere en Statue af hans Moder til hendes Grav.

Aa, hvor vil Enzio dog ikke blive glad over denne Bestilling! Hvor vil han ikke med Liv og Sjæl arbejde paa dette Værk! Og den Formue, som Hein tilbyder dem — den maa Enzio jo modtage — thi hvor kan han tvinge Silvia til at kaste Lykken fra sig!

Her har hans næsten sygelige Stolthed ikke noget at sige, — her kan hun alene bestemme, om de vil modtage den højmodige Gave eller ikke.

Lykkeligt smilende trykker hun Brevet til sine Læber.

„Hellige Antonius! Du har indgivet mig den Tanke at skrive til den ædle Mand! Lovet og priset være din Magt!" mumler hun helt beruset af Lykke.

Da hun endelig er kommen lidt til sig selv, husker hun, at hun ikke er alene.

Idet hun fæster sine endnu taarefyldte Øjne paa den fremmede Mand, løfter hun allerede Haanden for at række ham den til Tak for det lykkelige Budskab, han har bragt.

Men hun gør det ikke, hendes Haand synker igen ned i Skødet.

Nej — hun kan ikke række denne Mand Haanden. Hun ved ikke, hvorfor hun føler sig saa usigelig frastødt af ham, hun føler kun, at der fra ham udgaar noget, som vækker Afsky hos hende.

Han har lagt Mærke til hendes Gestus og smiler haanligt.

Da tager hun sig sammen.

„Baron Hein," siger hun, „skriver til mig, at Overbringeren af dette Brev har tre Ting at overbringe mig."

Han svarer ikke. Han stirrer dristigt paa hende og leger med sin tykke, uægte Urkæde.

„De vil jo helst have en Ende paa Sagen," vedbliver Silvia. „Giv mig derfor det, som Baronen har paalagt Dem at give mig."

Den fremmede Mand rører sig ikke.

Silvia bliver bange. Hun rejser sig og stiller Stolen mellem sig og ham.

Og samtidig træder hun et Skridt tilbage.

Hun vil være nærmere ved Atelieret, uden for hvis Vindue den lille Tullio og Tremellis tolvaarige Dreng leger.

Hendes sælsomme Gæst smiler stadig.

„De skal ikke være bange for mig," siger han, „man gør ikke det Menneske noget, med hvem man har en Forretning at afslutte."

„En Forretning? Jeg forstaar Dem ikke."

„De skal straks komme til at forstaa mig."

„Vi to har jo ikke andet med hinanden at gøre end at —"

„End at De skal modtage noget af — Baronens Budbringer."

„Det staar der jo i Brevet."

„Ja — det staar i Brevet."

„Som De har aabnet!" siger Silvia.

Hun træder endnu et Skridt tilbage.

Nu støtter hun sig til Atelierets Dør.

„Nu skal De ikke trække Dem længere tilbage," siger han roligt og lægger det ene Ben over det andet, „De maa overhovedet omgaas lidt forsigtigt med mig, ellers —"

„Ellers —"

„Ellers gaar jeg min Vej, og De forbliver fattig og nødlidende —"

„Hvad er det dog, De siger? En Veksel, der er udstedt til mig —"

„De skal da først have denne Veksel."

„Det siger De — De, som udgiver Dem for Baronens Budbringer? De forekom mig straks mistænkelig —"

Nu har den fremmede ogsaa rejst sig.

„Jeg vil have en Ende paa det," siger han haardt.

Silvia blegner paa ny. Denne Mand bliver hende mere og mere uhyggelig.

„Ringen — giv mig den Ring, som er omtalt i dette Brev, og som er tiltænkt min Mand."

Den fremmede trækker paa Skuldrene.

„Jeg har den ikke mere."

„De — har — den — ikke — mere? Og de tre Tusinde Lire, som De skulde overlevere mig?"

„Jeg gav den sidste af dem ud i Gaar."

I nogle Øjeblikke er der dødstille i Værelset. Silvia stirrer forfærdet paa denne Mand, der med kold Ro siger hende alt dette.

„Og De vil være Baronens betroede Budbringer?" gentager hun.

„Har jeg paastaaet at være det?" spørger Manden.

„Nej — men — Brevet —"

„Er i mine Hænder — det er mig nok. Eller rettere sagt: Det var i mine Hænder! Jeg har fri-

villig givet Dem det, naturligvis kun for at orientere Dem."

„Hvorfor skal jeg orienteres? Hvorfor siger De mig, at De er — en Tyv?" spørger Silvia. „Det maa De dog have en Grund til."

„Det har jeg. Denne Veksel —"

„Kan ikke nytte Dem noget," afbryder hun ham ivrigt, „saa meget forstaar jeg af Sagen."

„De tager fejl. Thi det, som De faar for denne Veksel, vil vi dele. Kun under denne Betingelse faar De den."

Nu forstod Silvia alt.

Denne Mand var en stor Bedrager.

Men han var dum — denne Veksel nyttede ham jo ikke noget.

„Endnu i Dag vil jeg skrive til Baronen!" sagde hun hurtigt.

Han nikkede.

„Meget vel! Gør kun det — gør kun det!"

„Og han vil —"

„Slet ikke gøre noget! Thi — Baronen er baade død og begravet."

Silvia tumlede tilbage.

„De lyver!" mumlede hun.

Da traadte han tæt hen til hende og hviskede:

„Lad os nu ikke spilde mere Tid! Jeg vil have en Ende paa Sagen! De tror ikke selv, at jeg lyver; thi det vilde ikke være til nogen Nytte at lyve Baronen død, hvis han i Morgen eller i Overmorgen kunde indtræffe her og — som der staar i Brevet — med en Vens Haandtryk overgive Dem Pengene eller udstede en ny Veksel. Denne Løgn vilde være for dum. Baronen er død, og Vekselen vil kun blive indløst, hvis vi deler den Sum, paa hvilken den er udstedt. Deres Veksel forbliver i min Haand, indtil —"

„Indtil?" gentog Silvia. Hun afventede dog ikke Svaret, men spurgte med tilbageholdt Aandedræt: „Hvem var egentlig Baronens Budbringer?"

Hendes Blik var forskende rettet paa Manden, og hun saa, at hans blege Ansigt blev endnu blegere, og at hans Tænder pressede sig sammen.

Han gav intet Svar paa hendes Spørgsmaal, men vedblev:

„Indtil De giver mig fuld Sikkerhed for, at jeg faar mine Penge."

„Det vil sige — mine Penge!" kunde Silvia ikke afholde sig fra at sige.

Han tilkastede hende et ondt Blik.

„Lad os nu ikke spilde Tid paa at lege med Ord! Jeg tilstaar aabent, at jeg agter at begaa en slet Handling, og da jeg ved, at Deres og Deres Mands økonomiske Stilling er saa slet, at De maa gaa til Grunde, og — at Deres Mand vil dø — saa gaar jeg uden videre ud fra, at mit Forehavende vil lykkes."

„De er en Skurk!"

„Jeg kan ikke for Alvor protestere mod denne Benævnelse!" sagde han kynisk. „Naar man ene og alene ser paa sin egen Fordel, saa kommer der gerne en eller anden Skurkestreg ud af det! Men jeg er ikke kommen herhen for at moralisere. Sig kort og godt ja eller nej! De kan vel nok forstaa, at denne Samtale ikke er særlig behagelig for mig."

Silvia har maattet sætte sig igen. Det svimler for hende.

Hun er opfyldt af en rasende Vrede og den dybeste Foragt. Men hun ved, at det gælder om at være rolig og fornuftig. Hun tvinger sig altsaa til at være rolig og taler nu ganske forretningsmæssigt.

„Vær fornuftig," siger hun, „og vær tilfreds med en Tredjedel. Det bliver jo for øvrigt i alt mere end en Tredjedel, thi De har jo allerede taget Ringen og de tre Tusinde Lire."

„Det halve," svarer han.

„Dersom De vil nøjes med en Tredjedel af Pengene, saa giver jeg Dem mit Æresord paa, at De skal faa dem uden at udsætte Dem for nogen Fare."

„Jeg vil ogsaa faa det halve uden at udsætte mig for Fare," svarer han smilende. „Thi dersom De lægger en Fælde for mig, saa vil De snart intet Barn have mere."

Silvia farer sammen.

Det Slag rammer.

Det varer noget, inden hun kan tale igen. Og da hun taler, er hendes Stemme hæsere end før.

„De kan altsaa ogsaa blive Morder!" stammer hun. Lige saa bleg som hun stirrer han paa hende, knytter Hænderne og gentager dumpt:

„Ja — ogsaa Morder — hvis det maa være — hvis De tvinger mig dertil! Men skynd Dem nu! Jeg er led og ked af denne Samtale! Vil De gaa ind paa mit Forslag, eller vil De ikke?"

Han ser paa Uret, som hænger lige over for ham paa Væggen.

„Jeg giver Dem fem Minutters Betænkningstid — ikke mere," siger han skarpt. Saa tager han igen et Papir ud af sin Brevtaske.

„Her er Vekselen," vedbliver han. „Dersom De om fire Minutter ikke har bestemt Dem til at gaa ind paa mit Forslag, river jeg den itu! Saa har vi to ikke mere at gøre med hinanden, og De er Skyld i, at Deres Mand bliver Selvmorder. De og han har nu intet mere at haabe paa — thi ogsaa Fa—"

Han standser pludselig.

Hans Ansigt er blevet askegraat.

Han er i stor Forvirring.

Silvia er dog selv saa forvirret, at hun ikke lægger Mærke dertil.

Og han har snart fattet sig.

„Tre Minutter endnu!" hvisker han.

Da aander hun dybt og siger:

„Jeg deler med Dem!"

„Faar jeg det halve?"

„Ja — De faar det halve."

„Og De vil ikke gøre det ringeste Forsøg paa at bringe mig i Forlegenhed?"

„Nej."

„Og De vil lade mig faa min Part, lige saa snart De har indløst Vekselen?"

„Det giver jeg mit Æresord paa."

„Jeg bryder mig ikke om Æresord — De maa sværge!"

„Jeg skal sværge!"

„Det er godt. De er en from Kvinde. Og det vil desuden hjælpe Dem til at beholde Deres Barn og Deres Mand. Sig nu efter, hvad jeg siger."

Han havde grebet hendes Haand og førte den ligblege, unge Kvinde hen til den Kommode, foran hvilken han havde truffet hende.

Han stødte den endnu aabne Skuffe ind med Foden og lagde Silvias skælvende Haand paa det lille Krusifiks, der stod paa Kommoden.

„Jeg," begyndte han, „Silvia Ariano sværger ved mit Barns Liv —"

„Jeg," gentog hun hæst, „sværger ved mit Barns Liv —"

„At jeg, saa snart jeg faar de nævnte Penge —"

„At jeg, saa snart jeg faar de nævnte Penge —"

„Vil sende Halvdelen af dem til den mig opgivne Adresse —"

„Vil sende Halvdelen af dem til den mig opgivne Adresse —"

„Ligeledes sværger jeg —"

„Ligeledes sværger jeg —"

„Ikke at ville gøre det mindste Forsøg paa at opspore Adressaten —"

„Ikke at ville gøre det mindste Forsøg paa at opspore Adressaten —"

„Men tværtimod opbyde alt, for at han ikke paa nogen Maade skal komme i Forlegenhed —"

Ogsaa det gentog den stakkels Kone og aandede lettet op, da hun endelig følte sig befriet for Trykket af hans knoklede Haand.

Den fremmede Mand var traadt et Par Skridt tilbage.

Nogle Øjeblikke endnu stirrede hun stift hen for sig, saa vaklede hun hen til den nærmeste Stol og sank udmattet ned paa den.

„Se saa, Fru Ariano," sagde det forfærdelige Menneske ganske roligt, „nu er vi to færdige med hinanden og vil aldrig gense hinanden; De skal aldrig blive mindet om, at jeg eksisterer, med mindre De —"

Han tav, men hans Øjne talte, disse uhyggelige Øjne, som saa tydeligt udtalte den Trusel, hans Mund fortav, at den stakkels Kone rystede over hele Kroppen.

„Her er Vekselen," sagde han efter en Pause. „De skal i rette Tid faa Meddelelse om, til hvilket Sted Pengene skal sendes. Og nu Farvel!"

Endnu engang saa han længe og truende paa hende, saa gik han. Ved Døren, som førte ud til Forstuen, blev han staaende og saa endnu engang paa den fortvivlede Kvinde.

„Bliv siddende i fem Minutter," befalede han, „og giv ikke en Lyd fra Dem!"

Straks efter lukkedes Døren efter ham.

Silvia foldede mekanisk Vekselen sammen og puttede baade den og Brevet i sin Kjolelomme.

Hun var saa forvirret, at hun næppe vidste, hvor hun var, og hvad der var sket. Men uvilkaarlig lyttede hun og stirrede med langt fremadbøjet Hoved paa Døren. Og da blev hun greben af en forfærdelig Angest, thi hun saa, at Laasen atter bevægede sig — at Døren gik op.

Da udstødte hun et dæmpet Skrig, greb for sig i Luften og sank til Jorden.

„For Guds Skyld, Silvia, hvad er der?" skreg den unge Pige, der var traadt ind og nu forfærdet ilede hen til Silvia. Hun kastede Parasol og Handsker fra sig, knælede ved Siden af den afmægtige unge Kone og bestræbte sig for at bringe hende til Bevidsthed igen.

Efter kort Tids Forløb slog Silvia Øjnene op. Hun saa sig forvirret omkring til alle Sider, klyngede sig angestfuld til Veninden og mumlede:

„Er han borte, Isotta? Ak, Gud — er han borte?"

„Hvem dog — hvem?" spurgte Isotta og saa spørgende paa Veninden.

„Var den Herre i den lysegraa Overfrakke inde hos dig?" vedblev hun. „Jeg mødte ham ved Porten."

„Ja — nej — nej — han — han var ikke hos mig," stammede Silvia. Saa rettede hun sig op og sagde med stor Viljeanspændelse: „Nej, kære Isotta, der har ikke været nogen hos mig. Jeg fik kun ondt — af den stærke Varme."

Isotta Bardi lod, som om hun troede paa denne Forklaring, thi hun vilde ikke yderligere ophidse den udmattede, unge Kone.

Hun førte Silvia hen til den lille Sofa, som stod ved Vinduet. Der satte hun sig ved Siden af sin Veninde og lagde hendes Hoved til sin Skulder.

„Du har vist Hovedpine, kære Silvia," sagde hun kærligt, „det kan man se paa dig, og det er saamænd intet Under i denne Hede. Jeg er helt opløst og har dog kun været hos Præfektens Kone. Hun var meget elskværdig, men Morgenkjolen sad ogsaa, som om den var støbt paa hende."

Isotta Bardi vidste meget godt, at Silvia ikke brød sig en Smule om hendes Passiar, ja, ikke engang lagde Mærke til den, men hun vedblev dog en Tid at tale om ligegyldige Ting. Samtidig lagde hun Mærke til, at Silvias Puls slog meget hurtigt, at hun skælvede over alle Lemmer og trak Vejret tungt og stødvis.

Men til sidst tav ogsaa Isotta. Silvia var bristet i en krampagtig Graad.

Isotta lod hende græde ud. Hun gjorde intet Spørgsmaal, sagde ikke et eneste trøstende Ord.

Thi hun, der stod alene i Verden, vidste, hvor godt det gør at græde, naar Skæbnen har været haard mod en.

Men medens hun tav, arbejdede hendes Hjerne stærkt.

Hun tænkte paa den Herre, med hvem hun bogstavelig talt var stødt sammen nede i Porten.

Kun et Par Sekunder havde hendes Øjne hvilet paa ham, og dog saa hun ham endnu saa tydeligt for sig — dette Menneske med det blege, fordrejede Ansigt, den hæslige Mund med de endnu hæsligere Tænder og de glødende Øjne, som laa dybt inde i deres Huler og havde et ondt Blik.

Og hun saa for sig hans paafaldende magre Figur og hans tykke Urkæde, i hvilken der hang en Karneolkugle, som Sollyset havde spillet i. Han havde ikke engang gjort en Undskyldning, fordi han var buset lige paa hende, men havde endog skubbet hende uhøfligt til Side og var hurtigt smuttet ud gennem den smalle Port. Hun havde ærgret sig i høj Grad over den uopdragne Tølper og havde set vredt efter ham.

„Hvorfor mon han sniger sig saa tæt op ad Husene?" havde hun tænkt. Halvdelen af Gaden laa jo dog allerede i Skygge. Men saa forstod hun pludselig, hvorfor han holdt sig saa tæt op til Husene. Det var, fordi han ikke vilde ses. Thi han havde søgt Dækning bag en med gamle Uniformer belæsset Vogn, som drejede ind i Sidegaden. Denne Vogn kørte ganske langsomt, og den afskyelige Mand, der trods den enorme Hede bar Overfrakke, og som før var gaaet saa hurtigt, holdt sig nu øjensynlig med Hensigt lige ved Siden af denne Vogn, sammen med hvilken han forsvandt i Sidegaden.

Isotta havde da kun kunnet se hans Fødder — det var paafaldende store Fødder i lysegule Støvler, og den ene af dem traadte tungere end den anden.

Saa var Isotta gaaet op til sin Veninde og var kommen tidsnok til at se hende synke besvimet om og

havde hørt hendes angestfulde Spørgsmaal: „Er han borte, Isotta — er han borte?“

Og nu hulkede Silvia krampagtigt, og Isotta stod over for en Gaade, som utvivlsomt paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med den uhøflige Mand, hun havde mødt i Porten, og som hun — det var hun ganske sikker paa — ikke havde set for første Gang den Dag.

XVII.

Det var Søndag i Slutningen af Maj. Der herskede en ligefrem tropisk Hede i den vidtstrakte Dal, i hvilken den gamle By Frisach ligger paa Skrænten af Petersbjærget. Paa den nordlige Side af Bjærget, lige uden for Stadsgraven, som endnu var fyldt med Vand, laa Grevinde Ernestine Plans Ejendom, — hendes store Have og hendes lille Hus.

Ved et af Vinduerne i dette Hus sidder Grevinden og hækler.

Med feberagtig Hast bevæger hun de smalle, magre Hænder, thi den kunstfærdige Krave, hun forarbejder, skal være færdig den Dag.

Hun er iført en gammel, forvasket Morgenkjole, og hendes Haar, som altid er elegant friseret, naar hun gaar ud, hænger nu pjusket og uordentligt om hendes Hoved. Hendes lille Fugleansigt er gulblegt, og der ligger mørke Skygger om hendes Øjne.

Medens hun arbejder saa flittigt i det lave, varme Værelse, ligger Komtesse Fifi i sin Hængekøje i Skyggen af et prægtigt Nøddetræ og lader Solstraalerne, som lister sig ind gennem en Aabning i Løvværket, spille paa hendes gule Laksko.

Det tager sig meget godt ud — den fine Fod i den gennembrudte Silkestrømpe, igennem hvis fine Væv man skimter Fodens lyserøde Hud, som fremhæves af Skoens gyldne Farve.

Der er heller ikke i andre Henseender noget at udsætte paa Fifis Toilette — det skulde da være, at det var meget for kostbart for Datteren af en Moder, der maa arbejde haardt for at skaffe sin Datter denne Luksus.

Men det volder ikke Komtessen nogen Bekymring. Det ser man deraf, at hun lader sin lille Kat lege med de smukke Kniplinger paa hendes Morgenkjole.

Saa — nu kom der igen en Rift!

Fifi ler muntert, og den lille Kat, som iøvrigt slider og river i Kniplingerne, frembyder virkelig ogsaa et pudsigt Syn.

Dette Syn nyder Fifi ikke alene. Hun har en Gæst, som efter Grevinde Ernestines Mening indfinder sig alt for ofte. Men da det ikke er Moderens Meninger, som er de fremherskende i dette Hus, saa kommer Grev Lorm lige saa tit, som det behager ham. Og det er ogsaa ham, der i Dag holder Komtessen med Selskab.

De to omgaas meget fortroligt med hinanden — og det har de allerede gjort i nogle Aar. Da Greven er en fjern Slægtning af Fifi, finder hun ikke noget upassende i dette fortrolige Forhold, som kun antager noget stivere Former paa Heinsborgs Enemærker. Der opfører Lorm sig ulasteligt — og det har sin Grund i, at den ubemidlede Greve vil giftes med Lena og den fattige Komtesse med Poul Hein.

Altsaa — paa Slottet Heinsborg og overalt, hvor Poul og Lena ogsaa er, eller hvor der er nogen, som kender dem, opfører Fifi og Lorm sig ganske ulasteligt og koketterer ikke en Smule med hinanden. Men i den tavse Have ved Foden af Petersbjærget generer de sig aldeles ikke.

Nu kysser Lorm netop hver af de fine Fingre paa Fifis slapt nedhængende Haand.

Og ved hvert Kys siger han et ømt Kærligheds-ord, hvad der morer Fifi i den Grad, at hun derover endog glemmer sin Kat.

Men pludselig skifter hun Stemning.

„Naa, hvad er der?“ spørger Lorm og klapper hendes Haand. „Hvorfor surmuler mit Hjertes Dronning pludselig?“

„Kald mig dog ikke altid saaledes, Egon,“ siger hun skændende. „Det ender med, at De engang kalder mig saaledes over for Folk, der absolut ikke maa vide noget om vort fornøjelige og ligefremme Forhold.“

„Naa, saa kan vi jo gifte os!“ svarer han. „Se — nu trækker De igen Munden ned! Men, min sødeste Fifi — hvad tænker min Fe dog paa?“

Hun rejser sig halvt op.

Hendes Silkeunderskørt rasler. En af Guldlakskoene falder ned paa Græsset under Hængekøjen, og da ser man, at der er flere ret betænkelige Huller i den fine Silkestrømpe.

Fifi ved det øjensynlig, thi hun trækker hurtigt Foden op under sig, saa at den er dækket af Kjolens kniplingsbesatte Kant.

Lorm har ogsaa lagt Mærke til Hullerne.

„Hvad jeg tænker paa?“ siger Komtessen i en sentimental Tone. „Paa, at vort fornøjelige og hyggelige Samliv snart har Ende. Ak, Herre Gud, skulde jeg dog blot ikke gifte mig med Baron Hein!“

„Og jeg ikke med Lena!“ sukker Grev Egon. „Gid vi dog havde saa meget, Fifi, at vi kunde gifte os! Ikke sandt, min søde Fifi — havde vi blot Penge, saa giftede vi os straks!“

„Det er da ogsaa en Jammer, at vi ingen Penge har!“ sukker Fifi.

„Og at vi maa indgaa et Pengegiftermaal for dog endelig engang igen at kunne leve standsmæssigt!“ fuldender den forelskede Greve. „Og vi maa oven i Købet være glade til, at der frembyder sig en Lejlighed dertil for os!“

Fifi har skævet hemmeligt til ham.

„Aa, mon ikke De ogsaa meget gerne tog Lena, selv om hun ingen Penge havde!“ siger hun.

„Men Fifi dog! Hvor kan det falde Dem ind?“

„Aa — jeg har jo gjort mine Iagttagelser!“

„Hvor latterligt!“

„Det er da aldeles ikke latterligt!“

„Naa — hvad har De saa iagttaget?“

„At De tilkaster hende forelskede Blikke.“

„Det er jeg jo da nødt til!“

„Ja, naar hun ser det — men ikke, naar hun ikke ser det!“

„Har jeg da saa ogsaa tilkastet hende forelskede Blikke?“

„Ja, De har set meget lyrigt og forelsket paa hende.“

„Det ved jeg ikke af.“

„Ja, men jeg ved det. Og nu bliver De jo tilmed ganske forlegen.“

„Hvor kan det dog falde Dem ind!“

„Og De er bleven rød til op over Ørene!“

„Men Fifi —“

„Aa — kom bare ikke nu med Deres ømme Ord!“

Hun slyder vredt hans Haand fra sin Arm, rejser sig, stikker Foden i Skoen, gør et Par Skridt, men

bliver saa staaende halvt bortvendt fra ham. Hun vender Profilen imod ham — hun ved meget godt, at hun saa er smukkest.

Hun er allerede meget ked af, at hendes Skinsyge muligvis vil berøve hende en behagelig Time i hans Selskab. Thi Lorm lader sig ikke byde ret meget, — han er i Besiddelse af en latterlig stor Selvbevidsthed.

Han gør heller ikke Mine til at følge efter hende for at bevæge hende til at komme tilbage igen. Han bliver roligt siddende og siger ærgerlig:

„Der er jo ikke Spor af Mening i, at vi skændes om den Ting. Jeg maa jo ogsaa se paa, at De omsværmer Hein og lige over for ham er blid og from som et Lam, medens jeg maa finde mig i alle Deres Luner!"

„Har jeg Luner?"

Han lo højt.

„Ja, mit Barn," siger han spottende, „jeg er da ikke helt blind!"

„Hvor tør De tale saaledes? Kalde mig 'mit Barn' —"

Hun bruser stolt bort med det slængede Stykke Knipling slæbende efter sig.

Men han bliver siddende og ser spottende efter hende, idet han tænker:

„Du er sikkert snart tredive Aar gammel, skøn Fifi — og har allerede oplevet mange Storme —"

Saa trækker han et lille Spejl og en Kam op af Lommen og ordner med stor Omhu sit blonde, tynde Skæg.

Og saa betragter han eftertænksomt sig selv. Til Trods for sin Forfængelighed er han dog ikke blind for de Mærker, som Tiden og hans letsindige Liv har sat i hans Ansigt.

„Jeg maa snart til at løbe Storm!" tænker han. „Thi paa denne Maade vinder jeg ikke Lena! Og hendes Moder har øjensynlig ingen Magt over hende."

Han pudser og pynter atter paa sit Skæg, men standser lidt efter igen sin Beskæftigelse.

„Fifi har Ret. Jeg gifter mig ikke alene for Pengenes Skyld med den uhyggelige Lena! Maatte jeg nu blot faa hende!" tilføjer han melankolsk. Saa gemmer han Kam og Spejl, rejser sig, retter Ryggen og mumler: „Men jeg vil dog holde gode Miner med Fifi! Hun er nu alligevel en fordømt pikant Skabning."

Saa gik han op til Huset.

Han fandt Fifi yndefuldt henslængt i den Gyngestol, som stod i et Hjørne af den med vild Vin bevoksede Veranda.

Hun lagde den Bog bort, som hun hurtigt havde slaaet op, da hun saa ham nærme sig.

„Naa, vil De nu være artig igen, Egon?" læspede hun.

Hans Svar bestod i, at han trykkede et langt Kys paa den Haand, hun havde strakt ud imod ham.

Da han et Par Timer efter tog Afsked med begge Damerne for igen at vende tilbage til Klagenfurt, hvor han opholdt sig, havde de aftalt, at de vilde tilbringe Tirsdag Eftermiddag sammen hos Heins.

Denne Tirsdag var nu kommen.

Baronesse Aurelie, som ved Brev var bleven underrettet om Besøget, havde sendt Vognen til Stationen, og derefter havde hun bedt Lena om at komme ind til sig.

„Mit Barn," sagde hun til den unge Pige, „jeg vilde saa gerne engang være tilfreds med dig." Med disse Ord førte hun den forbavsede Lena næsten kærligt hen til den Karnap, hvor hun selv holdt saa meget af at sidde, ikke for at nyde den smukke landskabelige Udsigt, men for at kunne iagttage, hvem der gik ud og ind paa Slottet.

Da Lena havde sat sig, spurgte hun med et sorgmodigt Smil:

„Hvad skal jeg gøre, Mama, for at du i det mindste een Gang kan blive tilfreds med mig?"

„Være venlig imod Lorm," busede det ud af Baronessen.

„Aa — det er altsaa Lorm, det drejer sig om!"

„Ja — det er om Lorm!"

„Dersom du mener den Slags Venlighed, som jeg selvfølgelig er dine Gæster skyldig —"

„Mine Gæster — hvad skal det sige? Hvorfor siger du ikke 'vore' Gæster?"

„Min Gæst vil Lorm aldrig blive."

„Ikke det? Nej — naturligvis ikke, for han vil blive din Ægtefælle!"

„Aldrig, Mama!"

„Lena!"

„Pin mig ikke, Mama. Det er absolut til ingen Nytte."

„Man kan tvinge Børn til Lydighed."

„Med Hensyn til Ægteskab? Nej — det kan du ikke!"

„I tidligere Tider —"

„I tidligere Tider," afbrød Lena den ophidsede Dame, „kunde man indespærre sin Datter og ved Sult tvinge hende til med Læberne at sige ja, medens Hjertet sagde nej! Men det kan man ikke mere gøre. Og Greven gifter jeg mig aldrig — aldrig med!"

Lenas ellers saa blide Stemme lød fast og bestemt.

„Hvor kan du dog tale saaledes til din Moder?" sagde Baronessen vredt. „Det vilde jeg aldrig have vovet."

„Har din Moder nogen Sinde foreslaaet dig at gifte dig med en Mand, som var dig i din inderste Sjæl imod?" spurgte Lena.

„Imod! Er den elegante Lorm dig imod!" udbrød Baronessen med en krampagtig Latter. „For øvrigt maa man vænne sig til sin Ægtefælle. Det har jeg ogsaa maattet gøre. Hvis din Fader —"

„Aa, Mama, tal hellere ikke til mig om dit Ægteskab!"

„Men hvorfor dog ikke?"

Lena havde rejst sig. Hun var bleg, og hendes store Øjne udtrykte Sorgmodighed og Vrede, da hun med skælvende Stemme sagde:

„Fordi jeg ved, at min stakkels Fader var meget ulykkelig i — dette Ægteskab. Derfor beder jeg dig om aldrig mere at tale til mig om at ægte Grev Lorm, thi jeg vil ikke ogsaa blive ulykkelig! Pin mig ikke for dette Menneskes Skyld. Ellers vil vi blive endnu mere fremmede over for hinanden. — Maa jeg nu gaa, Mama?"

Baronessen saa paa sin Datter med et ondt og vredt Blik og raabte:

„Gaa — gaa! Og vid, at du kan ikke blive mere fremmed for mig, end du var før!"

Et Par Øjeblikke saa Lena dybt bedrøvet ind i sin Moders fordrejede Ansigt, saa vendte hun sig om og gik langsomt ud af Værelset.

Hun var ikke kommen ud af sin Sindsligevægt. Thi Scener som denne havde hun oplevet saa mange af — og ikke blot for Lorms Skyld.

Den mindste Ubetydelighed var nok til at vise den unge Pige den Uvilje, som hendes Moder saa unaturligt altid havde næret imod hende.

Men hun maatte dog fatte sig lidt, inden hun gik ind i sit Værelse, hvor Hedvig ventede paa hende.

Denne hendes eneste Veninde var i Dag kommen til hende paa Lenas indtrængende Opfordring. Det var hendes første Besøg paa Slottet efter Lenas Hjemkomst.

Hidtil havde Hedvig under alle Haande Paaskud undgaaet Lenas gentagne Indbydelser, men nu var det hende umuligt at finde flere Undskyldninger, og derfor sad hun nu i Lenas hyggelige Værelse og ventede paa hendes Tilbagekomst.

Hvor hurtigt Samtalen mellem Moder og Datter end fik Ende, saa forekom denne Tid dog Hedvig uendelig lang. Allerhelst var hun gaaet hjem igen. Ganske vist var hendes Hjem ogsaa nu til hemmelig Kval for hende, thi hun følte sig skarpt iagttaget, ikke blot af Ludvig, men ogsaa af sin Fader og sin Forlovede.

Hun vidste, at hvert Blik, som hvilede paa hende, søgte at udforske, hvad der foregik i hendes Sjæl, og det var hende en stor Lidelse, thi hun betragtede det som en tung Brøde, at Bevidstheden om at vide sig elsket af Poul Hein gjorde hende saa uendelig lykkelig, og at Theilmans næsten daglige Besøg var hende en ligefrem Lidelse.

Hun kæmpede af al sin Magt med sig selv, men bukkede altid under i Kampen, thi hun opdagede atter og atter, at hendes saa længe fornægtede Kærlighed var langt stærkere end hendes Pligtfølelse. Og endnu et pinte hende frygteligt. Ernst var vedblivende god og kærlig imod hende og viste en Taalmodighed uden Lige over for hendes tit store Pirrelighed.

Hun havde altid vidst, at han var et usædvanlig godt Menneske, men nu indsaa hun først for Alvor, hvor kærlig og finfølende han var.

Og dog kunde hun ikke elske ham.

Hun skjulte det jo nok saa godt, hun kunde, og Ernst var i Virkeligheden for troskyldig til at frygte for at miste hende. Hans faste Tro paa, at hun ikke vilde have forlovet sig med ham, hvis hun ikke havde elsket ham, var urokkelig. Det viste han saa tydeligt, at Hedvig var nær ved at fortvivle, thi derved betog han hende Modet til at være sand og oprigtig imod ham.

Hvor vilde han ikke have været hende dyrebar som Ven — dette kære, gode Menneske, som nu pinte hende saa frygteligt med sin Kærlighed og urokkelige Tillid.

Alt dette tænkte den stakkels Hedvig paa, medens hun ventede paa Lenas Tilbagekomst.

Med et træt, bedrøvet Blik saa hun sig omkring i dette Værelse, hvor hun tidligere havde tilbragt saa mange behagelige Timer, og som nu forekom hende næsten fremmed. Da straalede hendes Øjne pludselig — hun rejste sig og gik hen til Lenas Skrivebord.

Langsomt strakte hun Haanden ud efter et Fotografi, der stod paa Skrivebordet i en smuk Ramme.

„Poul," hviskede hun, „Poul —"

Og hun saa smilende ned paa Billedet.

Da lød der pludselig en slingrende Latter — hun lod Billedet falde og vendte sig forfærdet om imod Døren. Her stod Komtesse Fifi Plan og betragtede hende haanligt.

„Det er jo virkelig meget interessant!" sagde Komtessen ondskabsfuldt. „Det er jo heldigvis et sjældent Syn at se en forlovet Pige kysse en anden Mands Billede end sin Forlovedes!"

„Komtesse!" skreg Hedvig, som om et Slag havde ramt hende.

Men Fifi Plan havde allerede vendt hende Ryggen og var forsvunden i Korridoren. Døren var bleven staaende aaben.

Hedvig lænede sig skælvende til Skrivebordet, stirrede forfærdet lige ud og lyttede angstfuld til det, som blev sagt udenfor.

„Hvad er der paa Færde? Hvem var det, som skreg?" spurgte Grevinde Ernestine.

Og Fifi svarede meget højt:

„Tante Aurelia har Ret, Frk. Brauner er haabløst forelsket i Baron Poul! Jeg greb hende netop i at kysse hans Fotografi. Har man kendt Mage til Skændighed?"

Hedvig forstod ikke, hvad Grevinden svarede, thi det blev sort for hendes Øjne, og hun faldt besvimet om paa Gulvet.

I samme Øjeblik traadte Lena ind i Værelset gennem en anden Dør.

„Men, min Gud — hvad fejler du, Hedvig?" raabte hun forskrækket og bøjede sig over Veninden.

Da aabnede Hedvig allerede igen Øjnene, rejste sig med Lenas Hjælp op og lod sig af hende føre hen til Sofaen.

En lang Tid tav de begge. Lena klappede kun kærligt det hvide Ansigt, som saa saa skrækkelig forstenet ud. Saa løftede Hedvig langsomt sine Øjne op til Veninden og trykkede med sine iskolde Fingre Lenas Haand.

„Du tror det ikke — ikke sandt, du tror ikke, at jeg — har kysset hans Billede?" hviskede hun ligesom i Feber. „Hun har løjet. Jeg — jeg er ikke blottet for Skam! — I skal faa at se, at jeg ikke er det —"

Hendes Hoved sank igen forover, og hendes Aandedrag var tungt og gispende.

Lena, der ikke forstod noget af det hele, blev angest og bange, og da Hedvig blev tungere og tungere i hendes Arm, frygtede hun for et nyt Besvimelsesanfald.

Hun lagde Hedvig blidt ned paa Sofaen og løb ud for at tilkalde Hjælp. Kun et Par Minutter efter kom hun tilbage med den gamle Nanni, men da var Hedvig allerede borte. Paa Skrivebordet laa en Seddel. Blækket paa den var endnu vaadt.

„Jeg er rask igen — men jeg maa være alene. Hedvig," stod der paa Seddelen.

Ved Siden af den laa en af Hedvigs Handsker, som hun havde glemt.

Hovedrystende saa Lena og Nanni paa hinanden.

„Det var da mærkeligt!" sagde den gamle Pige.

„Ja — det er mærkeligt," svarede Lena, „at hun er gaaet herfra saa hurtigt. Se, der gaar hun netop ud af Porten. Hun maa virkelig føle sig helt rask igen; hun gaar jo saa raskt og sikkert."

„Ved De, at Grevinde Plan og hendes Datter og Grev Lorm allerede er komne?" spurgte Nanni.

Lena rystede aandsfraværende paa Hovedet, thi alle hendes Tanker var hos Veninden.

„De maa gaa derover, Baronesse Lena, ellers bliver Deres Mama vred," sagde den gamle Nanni blidt.

„Ja, ja, nu gaar jeg," svarede Lena, men rørte sig dog ikke.

Da raabte Nanni pludselig:

„Men hvad er dog det! Vi har dog ikke haft Jordskælv!“

„Hvor falder du dog paa det?“ spurgte Lena endnu bestandig aandsfraværende.

„Fordi Baronens Billede er faldet ned!“

Nu vaagnede Lena op af sine Tanker.

Hun traadte hurtigt hen ved Siden af Nanni, som netop tog Pouls Billede op fra Gulvet.

Lena rystede paa Hovedet, saa gik hun over i Salonen, hvorfra hun hørte høje Stemmer.

De var alle meget ivrige.

„Ja, jeg har jo altid sagt, at hun lagde an paa ham! Men jeg havde dog ikke troet, at hun gjorde det nu!“ sagde Baronessen indigneret.

„Det er vel om Hedvig, der bliver talt?“ sagde Lena og blev staaende i Døren.

Den gamle Grevinde nikkede.

„Ja — det er virkelig en net Veninde, De har!“ sagde hun haanligt.

Lena forblev ganske rolig.

„Hun er den mest finfølende Kvinde, jeg kender,“ svarede hun bestemt.

Fifi lo højt.

„Ja saa? Og dog stod hun før og kyssede Deres Broders Billede!“

„Det tror jeg ikke!“

„Men jeg har set det med mine egne Øjne!“

„Saa har Deres Øjne bedraget Dem!“

„Ja, det maa de vist have gjort, Komtesse,“ sagde Lorm ivrigt.

Fifi tilkastede ham et rasende Blik.

„Mine Øjne ser meget skarpt!“ sagde hun i en skærende Tone.

„Men De tager nu alligevel fejl,“ sagde Lena roligt. „Min Veninde har sagt mig, at det ikke er sandt.“

„Saa lyver jeg altsaa?“ bruste Fifi op.

„Hedvig har endnu aldrig løjet!“ svarede Lena koldt, vendte sig om og gik.

Hun var bange for, at Moderen skulde kalde hende tilbage, men det skete ikke.

Hun fik Lov at blive paa sit Værelse, og her sad hun i en Krog og græd.

Det begyndte at blive mørkt, men endnu havde ingen bekymret sig om hende.

Da kom Nanni ind til hende.

„Men, Baronesse Lena, sidder De her?“ sagde den gamle forundret. „Og med forgrædte Øjne? Men, Herre Gud, hvad er der dog i Vejen? Baronen er nylig kommen hjem og sætter ogsaa et Bedemandsansigt op!“

„Er min Broder hjemme?“

„Ja, han kom for ti Minutter siden. Der er ingen anden end mig, der har set ham komme hjem. Han vil ikke gaa ind til Selskabet.“

Nanni saa hovedrystende efter sin Yndling.

Lena havde rejst sig og var uden at sige et Ord gaaet ud af Værelset.

Hun gik ind til sin Broder.

Efter at hun havde haft en kort Samtale med ham, forlod han Slottet lige saa stille, som han var kommen.

Og nu stod Lena igen ved Vinduet i sit Værelse og saa ned.

Der laa et Smil om hendes Læber — et blødt, skælmsk Smil. Og hendes Øjne saa spændt efter hendes Broders slanke Skikkelse, medens han hurtigt gik hen ad Landevejen.

Hendes kære Broder, som hun hidtil i een Henseende havde næret Frygt for. Men i et Kvarters Tid havde denne Frygt været helt forsvundet.

Det er allerede mørkt, da Baron Poul har naaet Landsbyen og Doktorboligen. Og da han staar uden for denne, overvældes han af en stor Usikkerhed.

Hvad vil han egentlig her?

Under hvilket Paaskud skal han gaa derind?

Han tænker ikke paa, at han ellers er kommen her uden noget som helst Paaskud. Men nu forekommer det ham saa dumt og paafaldende, at han ikke har sat sin Fod i dette Hus siden Hedvigs Forlovelse.

Han ved, at han ikke er i Stand til at optræde som en ligegyldig Gæst — saa meget mindre, hvis han træffer Theilman hos Hedvig, hvad han jo maa være forberedt paa. Han leder endnu med febrilsk Iver efter et Paaskud, der kunde retfærdiggøre hans sene Besøg, da hører han Stemmer inde fra Værelset.

Og han lytter — lytter for første Gang i sit Liv! Han føler, at Blodet stiger ham voldsomt til Hovedet, men han bider Tænderne sammen og bliver.

Det er Ludvig, der taler — Ludvig, som han allerede har mødt to Gange, siden han havde været hos ham paa Slottet, men som hver Gang har undgaaet ham. Baronen kan ikke bestemt sige, om det er sket med Forsæt — maaske har Ludvig virkelig ikke set ham. Og Poul Hein maatte jo lade som ingenting, for han kunde dog ikke godt yppe Strid med den unge Læge! For Hedvigs Skyld maa han forholde sig rolig og — ligesom nu — bide Tænderne sammen.

„Jeg kan ikke forstaa, at Hedvig endnu ikke er kommen hjem!“ hører han Ludvig sige, og Anita — Tjenestepigen — svarer:

„Det er jo en lang Vej.“

„Men min Søster er jo oppe paa Slottet.“

„Jh nej, hun er for længe siden kommen tilbage derfra.“

„Men hvor er hun da gaaet hen?“

„Til den gamle Mo'er Malte.“

„Ja saa!“

„Men hun sagde, at hun kom hjem til Te.“

„Naa, ja, saa er det godt. Hvor længe har hun været borte?“

„Det er vel et Kvarter siden, hun gik.“

„Da sad jeg jo uden for Huset.“

„Frøkenen gik igennem Haven.“

„Var hun i godt Humør?“

„Aa — hun var lidt stille og alvorlig.“

Mere hørte Baronen ikke. Han havde forladt sin Lurerpost og gik hurtigt i Retning af Landsbyen.

Han var glad over, at han ingen mødte. Da han var kommen forbi det sidste Hus, begyndte han at løbe. Men hans Hjerte og hans Fødder var saa tunge — det var ham, som om han slet ikke kunde komme frem.

Men hans Sanser var vaagne. Han hørte Gribbene skrige, medens de fløj over hans Hoved, og han hørte Frøerne kvække i det fugtige Enggræs.

Og han saa tydeligt hver Gærde og hver Busk, hvert Træ og hver Grænsesten, som han kom forbi.

Og han saa Maanen stige op over de skovbevoksede Skrænter og glædede sig over det klare Lys, som fik Vejen til at se ud som et hvidt Baand.

Dette Lys hjalp ham til at søge efter den, for hvis Skyld hans Hjerte var opfyldt af Angest — dette

Hjerte, der af og til slog saa stormende voldsomt og saa pludselig igen stod stille.

Engang maatte han holde inde i sit Løb for at trække Vejret. Denne Pause benyttede han til at se sig tilbage.

Da saa han til sin Lettelse, at han var alene paa Vejen — at Ludvig ikke fulgte efter ham.

„Naa," tænkte Baronen, „han ved jo ikke, hvad der er sket. Derfor bliver han hjemme og venter paa Aftensmaden."

Disse og mange andre Tanker jog igennem hans Hjerne, medens han stred en fortvivlet Kamp med sin Træthed og ilede videre frem ad den stejlt opadskraanende Vej.

Pludselig hørte han Hestetrampen. Ved en Drejning af Vejen, hvor han netop befandt sig, skjulte han sig hurtig bag et fremspringende Klippestykke. Han kunde tænke sig, hvem det var, der kom ridende — Ernst Theilman. Og han havde ikke taget fejl.

Herfra blev Vejen igen bredere, og den Grøft, gennem hvilken Skovbækken flød, blev mere og mere udvidet. Der var ogsaa et Par Enggrunde bag den tætte Skov.

Hein aandede lettet op.

Kun et Par Hundrede Skridt endnu — og saa var han hos Mo'er Malte. Maaske vilde han der finde hende, efter hvem han under dette frækkelige Løb havde spejdet med en saa vanvittig Angest!

Maaske havde denne Angest været ganske overflødig — maaske tænkte Hedvig slet ikke paa at berøve sig selv Livet, maaske havde hendes stærke Sindsbevægelse allerede lagt sig. Det tænkte og det haabede Poul Hein, og han saa i Aanden Hedvig sidde og passiare roligt og venligt med den gamle Mo'er Malte.

Her gjorde den stejle Vej igen en Drejning, og nu hørte han allerede ganske tydeligt den stærke Brusen fra det høje Vandfald, som udgjorde det smukkeste Punkt ved Skovbækken. Da begyndte Hein pludselig at løbe endnu stærkere end før.

Han havde set Hedvig — foran sig. Ogsaa hun gik meget hurtigt. Hun havde jo ogsaa et bestemt Maal — det Gangbræt, som førte over Vandfaldet, og hvorfra man ellers i fuld Sikkerhed havde kunnet nyde det herlige Syn af de vildt nedstyrtende Vandmasser.

Men nu var der kun en lille Rest tilbage af dette Gangbræt. Højvandet og Træerne, som Strømmen havde revet med sig, havde næsten helt ødelagt Brættet.

Men der var dog endnu nogle Træplanker tilbage, paa hvilke man til Nød kunde staa. Og man gik op til dette Gangbræt ad en i Klippen udhugget Trappe, der var forsynet med Rækværk.

Og op ad denne Trappe ilede Hedvig.

Da standsede hun pludselig.

„Hedvig! Hedvig!" lød det med høj Røst bag hende.

Da vendte hun sig om og stirrede paa Hein, som endnu var en tyve Skridt fjernet fra hende.

Han tænkte allerede, at det værste ikke var at befrygte, at han med Magt kunde hindre hende i at udføre sit gruopvækkende Forsæt, — men heri tog han fejl.

Hun opgav jo nok at naa op til Gangbrættet, men hun valgte en endnu kortere Vej til Døden.

Med en fortvivlende Hurtighed løb hun hen til Randen af Bækken og forsvandt i et Nu fra det Klippestykke, hvorfra hun havde gjort sit Dødsspring.

Et Par Sekunder efter laa Vejen tom og ensom, og en tapper, nu mærkværdig rolig Mand kæmpede med de larmende Vandmasser for at frelse et Menneske, der ikke vilde leve længere.

Der faldt et skarpt, klart Lysskær over de lysegrønne, skummende Bølger, der slyngede Hedvigs Legeme imod ham, og der faldt ogsaa et skarpt Lys paa det hvide Ansigt, der nu og da dukkede op paa Vandets Overflade. Det var en kort, men skrækkelig Kamp; men endelig greb Hein den elskede Pige og holdt hende fast, medens han møjsommelig arbejdede sig op paa det tørre.

Og da han bar denne ubevægelige Skikkelse til den gamle Mo'er Maltes Hus, var hans Ansigt ligesom stivnet i Smerte.

Mo'er Malte og hendes Søn gav et højt Skrig, da Baronen rev Døren op og viste sig med sin sørgelige Byrde.

Den gamle Kone fattede sig først.

„Gør Plads, Jørgen!" raabte hun til Sønnen, som hurtigt krøb ud af sin fattige Seng — den eneste, der fandtes i Stuen.

Medens den gamle Kone syslede om Hedvig, sad Hein ganske sammensunken paa en Skammel ved Siden af Døren og stirrede paa det Vand, der dryppede ned paa Gulvet fra hans drivvaade Klæder.

Han var ude af Stand til at tænke klart, men han følte sig saa ulykkelig, som et Menneske kan føle sig. —

„Hun er død — død — Hjertet slaar ikke mere," jamrede den gamle Kone.

Hein løftede sit Hoved en Smule.

Hans sorgfulde Blikke mødtes med Jørgens Øjne, der funklede af Forbitrelse.

„Og jeg er hendes Morder!" sagde Hein højt, men med en ganske fremmed Stemme.

Da rejste Jørgen sig, humpede hen til ham og rystede sin knyttede Næve lige foran hans Ansigt.

Og han rørte sig ikke — han veg ikke tilbage — han saa kun tavs paa Jørgen med en navnløs Smerte i sine Øjne.

XVIII.

Den 19. Maj havde Enzio Ariano afleveret sit vellykkede Kunstværk i Venedig og ved denne Lejlighed erfaret den skrækkelige Nyhed om Fasseras sørgelige Endeligt og Baronens Død.

Lige fra sin Barndom havde Enzio kendt og æret Baronen, sine Forældres gamle Ven. Han stod ogsaa paa en venskabelig Fod med Fassera. I Løbet af de sidste Aar havde han ganske vist kun set Fassera meget sjældent, thi siden Faderens Død havde hans Moder og han som Følge af deres tiltagende Fattigdom trukket sig mere og mere tilbage fra deres Venner og Bekendte og næsten aldrig forladt Padua. Og ogsaa Fassera var bleven en travlt beskæftiget og menneskesky Mand, som næsten aldrig aflagde Besøg hos nogen, især ikke uden for Venedig.

Saaledes var det gaaet til, at Ariano og Fassera kun sjældent havde set hinanden i de forløbne Aar. Men de havde korresponderet sammen.

Men paa denne Maade fik Fassera ikke hele Sandheden at vide om sine Venners Liv. Han anede derfor ikke, hvor fattige de var. Thi Enzio og hans Moder var for stolte til at underrette deres gamle Ven om deres sørgelige Stilling. Gennem deres Breve fik han blot at vide, at de levede lykkelige og glade,

siden Enzio var bleven gift, at Silvia var en dygtig, lille Kone og Tullio det mest henrivende Barn.

Og naar Fassera en enkelt Gang kom til dem, fandt han Bekræftelse paa disse Udsagn og tilbragte nogle lykkelige Timer hos disse kære Mennesker, der saa godt forstod at skjule de Savn, de led.

Over for Baron Hein havde han ogsaa holdt sine økonomiske Forhold hemmelige, skønt han ved Baronens sidste Besøg ogsaa havde været fast besluttet paa at berøve sig selv Livet for at gøre det muligt for Silvia at vende tilbage til sine Forældre.

Silvia, der var lige saa fortvivlet som Enzio, vilde allerhelst have fortalt Baronen aabent og ærligt, hvor slet det gik dem, men hendes Mands Blikke og Ord bandt hendes Tunge.

Da Fassera imidlertid indfandt sig kort efter dette sjældne Besøg og bestilte Statuen hos Enzio og gav ham Forskud paa den, da havde hun skrevet til Baronen og skildret sin Fortvivlelse for ham.

Og saa havde hun ventet og ventet i flere Uger og havde lidt de største Kvaler. Og hendes Mand vidste ikke, hvorfor hun var saa hvileløs, thi han havde jo ikke sagt noget om Brevet til Baron Hein og troede heller ikke, at Silvia vidste noget om, at han vilde dø.

Og nu kom denne frygtelige Nyhed! At Fassera var falden for Morderhaand, og at Baronen saa pludselig var død!

Enzio rejste helt forstyrret hjem.

Helt bleg og syg trykkede han sig op i et Hjørne af Kupeen og maatte hele Tiden tænke paa Fassera og Baronen — men allerotest paa den første.

Fru Sarto havde været meget udførlig i sine Skildringer, og Ariano havde derfor erfaret alt, hvad der stod i Forbindelse med Fasseras Død, og han havde ogsaa hørt om den Rejse, som Romanci havde foretaget sammen med Doktor Brauner og senere fortsat alene.

Og Enzio havde til Gengæld fortalt Fru Sarto, at Fassera ikke, som hun havde formodet, havde bestilt Dante-Statuen skriftlig, men at han personlig havde været i Padua om Eftermiddagen den 14. April og mundtlig havde bestilt Statuen. Det var et nyt Punkt i denne uhyggelige Sag, og det mest paafaldende var, at Fassera under dette Besøg ikke med et Ord havde omtalt, at han var paa Vejen til Baron Hein.

Og dog forholdt det sig saaledes, thi om Formiddagen den 14. April havde han forladt Venedig. Samme Dags Eftermiddag havde han været i Padua, og om Formiddagen den 15. April befandt han sig allerede i Nizza.

Hverken Fru Sarto, Romanci, der var til Stede under denne Samtale, eller Ariano kunde forklare sig, hvorfor Fassero havde holdt sin Rejse til Nizza hemmelig.

Og nu, da Ariano sidder saa alene i Kupeen, tænker han atter og atter over alt dette.

I denne Stemning kommer han til Padua. At han medbringer de tre Hundrede Lire, som Fasseras Søster absolut havde villet give ham, er kun et ganske lille Lyspunkt i det Mørke, der omgiver ham.

Med Hjertet tungt af Sorg og Hovedet dybt bøjet styrer han mekanisk sine Skridt til sit Hjem.

Det begynder allerede at blive mørkt.

Der brænder hist og her en Lygte i Gaden Leonardo Loredan. Men der er endnu halvmørkt i de lange Stengallerier.

Og frem af dette Mørke dukker nu en Skikkelse.

Det er Isotta Bardi, som hurtigt træder ham i Møde.

Han farer op af sine Tanker.

„Hvad er der, kære Veninde? De ser jo ud, som om — som om —"

Han fuldender ikke Sætningen, men ser angest paa hende. Han ved jo af Erfaring, at en Ulykke sjælden kommer alene.

„Der er sket noget — noget meget mærkeligt — og vistnok meget ubehageligt — i det mindste for Deres Kone," sagde Frk. Bardi hastigt. „Jeg har ventet paa Deres Tilbagekomst herude, thi De maa absolut være forberedt for med Ro og Fatning at kunne tale med Silvia."

„Tal dog — for Guds Skyld — tal!" bad han.

Og saa skildrede hun det forefaldne for ham saa godt, hun kunde.

Her stod de i Halvmørket og hviskede ivrigt med hinanden som et elskende Par.

Isotta Bardi forstod ikke, hvorfor Ariano omklamrede hendes Haand saa fast, medens hun beskrev den Mands Ydre, som havde været hos Silvia.

„Endnu engang!" gispede han. „Sig mig endnu engang, hvorledes han saa ud!"

Var det Skinsyge?

Isotta trak ærgerlig sin Haand til sig.

„Vær nu ingen Nar!" sagde hun koldt.

„Hvad mener De?"

„Anser De virkelig denne Mand for en Tilbeder af Silvia?"

„For en — Tilbeder af Silvia?" Ariano lo højt. „Aa nej — det anser jeg ham ikke for!"

„For hvad da?"

Nu omklamrede han igen hendes Haand, og idet han bøjede sig langt frem imod hende, hviskede han hæst:

„For en Morder!"

Isotta tumlede tilbage.

„Hr. Ariano!" stammede hun. „Jeg — jeg —"

„Jeg forsikrer Dem, jeg ved, hvad jeg siger. Advokat Fassera, som ogsaa De har lært at kende hos os, er for nylig bleven myrdet. Jeg har i Dag hørt det af hans Søster, og hans Skriver, som har anstillet ivrige Efterforskninger og ogsaa haft Held med sig, kunde beskrive mig Morderens Udseende. Og Beskrivelsen af denne Mand stemmer ganske overens med Deres."

Ariano maatte holde inde for at trække Vejret.

„Men hvad skulde dette Menneske dog have at gøre med Silvia?" spurgte den unge Pige endnu helt forvirret over denne skrækkelige Meddelelse.

Ariano trak paa Skuldrene.

„Hvor kan jeg vide det? Den hele Sag er jo en Gaade — men den bliver forhaabentlig løst engang."

Efter disse Ord gik de begge hurtigt videre.

Da de var komne til det Hus, hvor Ariano boede, trykkede han sin Naboerskes Haand og sagde:

„Hjertelig Tak, Frk. Bardi, De har bevist mig en stor Tjeneste. Jeg ved nu, at jeg ikke tør sige Silvia noget om vor Vens Død, og at jeg maa være meget forsigtig. Endnu engang hjertelig Tak!"

Saa skiltes de.

Isotta Bardi steg eftertænksom op ad Trappen til sit lille Værelse, og Ariano gik ind i sin Lejlighed, nynnende paa en lystig Operettemelodi.

Silvia, der kom ham i Møde paa en ejendommelig træt Maade, lagde ikke Mærke til, at han trak Vejret tungt, og at hans Stemme var noget hæs. Og han lod,

som om han ikke lagde Mærke til hendes forandrede Væsen, men sluttede hende kærligt i sine Arme. Saa fortalte han hende livligt om den Ros, han havde faaet for sit Arbejde, og om de Penge, han bragte hjem med.

Af Silvias Opførsel sluttede han, at hun endnu ikke vidste noget om Fasseras Død, og at den Gæst, hun den Dag havde haft, ikke havde givet hende nogen Anledning til at tro, at han paa nogen Maade stod i Forbindelse med Fassera.

Og endnu eet lagde han Mærke til: at skønt Silvia klyngede sig kærligt til ham, var hendes Tanker dog langt borte fra ham.

Men ogsaa hun kunde beherske sig — og hun var klog. Hun skød Tullio, som var kommen løbende ind, hen til Faderen, for at han skulde hilse paa ham, og sagde, at hun maatte ud i Køkkenet for at sørge for Aftensmaden.

„Min Gud, hvor dog disse faa Timer har forandret hende," tænkte han og saa bedrøvet efter hende.

Han blev nu en halv Times Tid alene med den lille Dreng, hvad der gjorde ham meget godt, thi saa fik han Lejlighed til at samle sine Tanker.

Kun den lille Tullio nød godt af Aftensmaden; Enzio og hans Kone kunde kun med Møje tvinge nogle Mundfulde ned.

Enzio undskyldte sin Mangel paa Appetit med, at han var bleven saa godt beværtet hos Fasseras, og Silvia forklarede, at hun ikke havde følt sig rask hele Eftermiddagen.

Da hun havde taget af Bordet, blev hun meget glad over, at Enzio foreslog, at de snart skulde gaa til Ro, da han var meget træt.

Og snart efter blev der stille i den unge Kunstners fattige Bolig. Men hverken Silvia eller Enzio fandt den ønskede Ro; ingen af dem fik Søvn i deres Øjne i denne Foraarsnat.

De laa begge ganske stille for ikke at forstyrre hinanden og stirrede ud i Mørket, begge pint af kvalfulde Tanker.

Og da Morgenen kom, og de stod op, følte de sig som sønderslaaede over hele Legemet. Og de undveg hinanden saa meget som muligt.

Silvia lod, som om hun havde meget at gøre i Huset, og Enzio blev næsten hele Dagen paa sit Atelier.

Han ventede stadigt paa, at Silvia skulde fortælle ham, hvad der var sket. Men Time efter Time gik — og Silvia tav. Og det beviste ham, at hun, som ellers var Oprigtigheden selv, havde en tvingende Grund til sin Tavshed, en Grund, der nødte hende til at have en sørgelig Hemmelighed for ham.

Om Formiddagen kom Frk. Bardi ind til dem „for at passiare lidt", som hun sagde. Men da Silvia lidt efter gik ud i Haven med en Kurv Linned, som skulde hænges op til Tørring, var der ingen anden end Enzio til at passiare med hende.

Næppe var de to alene, før deres Ansigter blev meget alvorlige, og de talte videre om det samme Emne, som havde optaget dem saa meget den foregaaende Aften.

Frk. Bardi undrede sig ikke over, at Ariano endnu ikke vidste noget om, hvad der trykkede hans Kone i saa høj en Grad, thi hun følte sig overbevist om, at Silvias Tunge var bundet. Men hun havde endnu noget at meddele Ariano, noget, som hun i sin store Sindsbevægelse havde glemt den foregaaende Aften.

„Det drejer sig om et Par Papirer," hviskede hun til ham, medens hun tilsyneladende meget opmærksomt betragtede et Par nye Studier, han viste hende. „Jeg tror, Silvia gemmer dem i sin Hatteæske. Da hun i Gaar gik igennem Værelset, medens jeg ude i Køkkenet tilberedte et Glas Limonade til hende for at berolige hendes Nerver efter det voldsomme Anfald af Krampegraad, saa jeg i det mindste, at hun tabte et Papir, som hun i en Fart tog op igen. Og hun havde et andet Papir i Haanden. Jeg skyndte mig ind igen og saa netop, at hun satte sin Hatteæske ind i Skabet igen — — ja, det er virkelig lykkedes Dem overmaade godt!" sagde hun pludselig højt og pegede med Fingeren paa en Diskoskaster, der i nogle Dage havde staaet paabegyndt paa en af Hylderne.

Silvia stod nu lige uden for Vinduet med en af Tullios smaa Skjorter i Haanden.

„Ja, ikke sandt, den ser ud, som om den var levende?" sagde hun og saa med straalende Øjne paa den virkelig meget vellykkede Statuette.

„Ja, aldeles som levende!" gentog Isotta ivrigt. „Men ved du, Silvia," vedblev hun, „at Torvet i Dag ligefrem er overlæsset med Frugter? Kirsebærrene og Abrikoserne er forbavsende billige. Det vilde være en hel Fest for dig, du Mønster for alle Husmødre, og for din lille Tullio, hvis du vilde gøre Indkøb i Dag. Gaar du med?"

Silvia tænkte sig et Øjeblik om, saa sagde hun: „Ja, jeg gaar med dig!" Saa hang hun hurtigt de sidste Stykker Linned op paa Snoren og gik ind for at klæde sig om.

„Se saa," sagde Isotta sagte, „nu kan De i Ro og Mag undersøge Hatteæsken. En anden Gang vilde det maaske være for sent. Nu ved De, hvorfor jeg kom herind i Dag."

Dette fik den gode Pige akkurat sagt, inden Silvia traadte ind. Isotta stillede sig nu hurtigt ved Siden af det paagældende Skab for at passe paa, at Silvia ikke fjernede Papirerne.

Men hun havde ikke behøvet det. Silvia havde aabenbart ikke tænkt paa at tage noget ud af Skabet. Naar hun om Formiddagen gik ud for at gøre Indkøb, indhyllede hun sig altid i et sort Blondetørklæde, som hun bar paa Venetianerindernes gratiøse Maade. Dette Tørklæde hang altid paa Knagerækken, hvorfra Silvia nu ogsaa tog den tarvelige Kjole, som hun iførte sig.

„Skal jeg hjælpe dig?" spurgte Isotta, som i Dag var ualmindelig tjenstvillig.

Men Silvia rystede med et træt Smil paa Hovedet og bad hende hjælpe den lille Tullio i Overtøjet.

Et Kvarters Tid efter forlod de tre Huset.

Ariano aandede lettet op.

„Herre min Gud, hjælp mig til at komme til Klarhed over, hvad det er, der gør hende saa ulykkelig!" bad han med skælvende Læber, idet han gik hen til Skabet.

Det indeholdt Klædningsstykker og Linned, og paa den øverste Hylde stod den Hatteæske, Isotta havde omtalt. Til Held for Ariano var Skabet ikke aflaaset, Nøglen dertil havde allerede i lang Tid været borte.

Den unge Mand havde snart bemægtiget sig Hatteæsken, og nogle Sekunder efter vidste han, at Isotta ikke havde taget fejl, — der laa virkelig Papirer i den.

Det havde ikke været et daarligt Indfald af

Silvia at gemme dem her. Thi man vilde ikke saa let finde paa at søge efter Hemmeligheder i en Hatteæske.

Frk. Bardis skarpe Jagttagelsesevne var Skyld i, at det alligevel var sket.

Med den største Forbavselse opdagede Enzio, at det ene af de Papirer, han tog op af Hatteæsken, var et Brev, der bar Baron Christians Haandskrift og Silvias Adresse.

Men hans Forbavselse kendte ingen Grænser, da han aabnede det andet Papir og saa, at det var en Veksel — en Veksel, som Christian Hein havde udstedt, og som lød paa, at Silvia Ariano den 1. Juni dette Aar kunde fordre fyrretyve Tusinde Lire udbetalt.

Da Enzio havde læst Vekselen, greb han sig til Panden.

Var han bleven forrykt?

Med forvildede Blikke stirrede han nogle Øjeblikke paa det gaadefulde Papir — saa aabnede han Brevet.

Medens han læste det, skiftede han et Par Gange Farve, og han aandede tungt.

Og da Enzio havde læst denne mærkelige Skrivelse til Ende, kyssede han andægtigt Brevets Underskrift og stirrede paa Bogstaverne med taarefyldte Øjne og et blødt, lykkeligt Smil.

Han havde troet sig saa helt fortabt, og saa havde han været omgivet og vogtet af en saa dyb, saa daadkraftig Kærlighed!

Og ved denne Tanke fyldtes hans Øjne med Taarer. Men de tørredes snart.

Thi han mindedes, at det nu ikke var Tid til at tænke paa sig selv.

Hans Øjne blev igen tørre, og hans Ansigt fik et haardt Udtryk.

Han tænkte nu paa den Mand, som utvivlsomt havde overbragt Silvia begge disse Papirer — Vekselen ganske sikkert kun i den Hensigt, at hun skulde indløse den og saa give ham en Del af Pengene.

Da han nylig i Venedig havde hørt saa meget om denne sørgelige Sag, satte han straks disse to Papirer og sin Kones forvandlede Væsen i Forbindelse med den. Det stod klart for Enzio, hvorledes det hele var gaaet til. Den første Forbrydelse — Mordet — var begaaet af Havesyge, og derefter var saa fulgt den anden Forbrydelse — Forsøg paa Pengeafpresning.

Enzio Adriano var nu bleven langt roligere, end han havde været, før han havde opdaget disse to Papirer. Han tog hurtigt en Afskrift af Brevet og kopierede nøjagtigt Vekselens Ordlyd, og saa vilde han lægge begge Papirer ned igen i Æsken, men efter en kort Betænkning tog han baade Brev og Veksel til sig. Æsken stillede han igen ind i Skabet. Saa gik han op i sit Atelier og skrev et Brev til Fru Sarto.

Han var netop bleven færdig hermed, da han hørte lille Tullios Pludren udenfor.

Han tog Brevet og gik ud. De tre var komne tilbage. Et Blik paa Ariano sagde Frk. Bardi, at han maatte tale med hende, og det fik han ogsaa snart Lejlighed til.

Silvia gav sig igen noget at bestille ude i Haven, og Drengen løb bag efter hende med en Kurv Kirsebær paa Armen.

„Naa?" spurgte Isotta, saa snart hun var alene med Ariano.

„De har ikke taget fejl," svarede han, „jeg har fundet Papirerne. For Øjeblikket kan jeg kun sige Dem, at det vistnok drejer sig om et Forsøg paa Pengeafpresning. Jeg maa nu straks tale med Silvia derom, og hun maa staa i den Tro, at ingen andre end hun og jeg er vidende om denne Forbrydelse. Ellers har jeg ikke Frihed til at handle, som jeg maa handle. Vil De være saa god, kære Frk. Bardi, at gaa op paa Posthuset og afsende dette Brev anbefalet? Silvia maa ikke vide noget derom."

Frk. Bardi nikkede og tog Brevet, som hun puttede i sin Lomme. Saa tilraabte hun Silvia et Par muntre Afskedsord og gik.

To Timer senere — da var Enzios Brev allerede paa Vejen til Venedig — sank Silvia opløst i Taarer til sin Mands Bryst og hulkede:

„Aa, min elskede Enzio, hvor er jeg nu ikke let om Hjertet, fordi jeg ikke mere har nogen Hemmelighed for dig, og fordi du vil hjælpe mig til at faa Pengene. Jeg vidste jo ikke mine levende Raad. Men det vil nok gaa saaledes, som du siger, og selv om vi skulde vedblive at være fattige, saa faar jeg dog i det mindste Lov til at beholde dig og Tullio!"

Ariano lagde ømt sin Haand paa sin Hustrus Hoved, men hans Tanker var dog ikke helt hos hende.

Det beviste det mørke Blik i hans Øjne, der stirrede stift ud i det fjerne, det beviste den mørke Klang i hans Stemme, da han sagde:

„Ja — ja, ja — det vil nok gaa saaledes!"

Silvia saa ikke hans Øjne og lagde i sin stærke Sindsbevægelse ikke Mærke til Udtrykket i hans Stemme, ellers vilde hun vist ikke have været saa let om Hjertet.

XIX.

„Og jeg er hans Morder!"

Saaledes havde Hein sagt højt og med ganske fremmed Stemme — og hans Sjæl maatte være opfyldt af disse Tanker og af bitter og fortvivlet Anger, ellers havde han sikkert ikke fundet sig i, at Brændehuggeren og Vildttyven — Jørgen Malte — rystede sin knyttede Næve foran hans Ansigt.

Han saa apatisk op paa den rasende Mand, og saa gled hans Øjne igen hen paa den ubevægelige Skikkelse paa den fattige Seng.

Han stønnede endnu af Anstrengelse, og der laa endnu som Bly i alle hans Lemmer, men alligevel rejste han sig og vaklede hen imod Døren.

„Hvorhen?" tordnede Jørgen.

„Til Doktoren!" svarede han mekanisk. „Maaske er der endnu Hjælp mulig."

Jørgen lo bittert. En Knagen af Døren blandede sig i hans Latter. Men det var ikke Baronen, der havde aabnet Døren, det var Ludvig Brauner, som havde revet den op.

Ogsaa han havde øjensynlig løbet hurtigt, thi han snappede efter Vejret.

Da han pludselig stod over for Hein, raabte han haanligt:

„Ja — naturligvis! Det tænkte jeg jo nok!" Saa standsede han.

Han havde set Heins fortvivlede Ansigt og drivvaade Klæder og havde straks gættet Sandheden.

Og saa fik han Øje paa sin Søster.

Ogsaa han løftede sin knyttede Haand mod den ulykkelige Mand — og heller ikke nu fortrak Hein en Mine og veg kun til Side for at gøre Plads, saa Ludvig Brauner kunde komme hen til sin Søster.

Ganske langsomt forlod Baron Hein Hytten.

Han gik hen til Vandfaldets Trappe.

Her blev han staaende og stirrede paa de larmende Vandmasser.

Han vidste ikke, hvor længe han havde staaet saaledes. Han løftede først sit Hoved, da en Haand tungt blev lagt paa hans Skulder.

Jørgen Malte syntes, at han endnu aldrig havde set et saa hjerteskærende Udtryk i et Menneskes Ansigt og Øjne.

Hans Hjerte blev blødt af Medlidenhed, og hans Stemme lød næsten blid, da han sagde:

„Hun lever!“

Hein stirrede et Øjeblik forvildet paa ham.

„Hun lever!“ gentog han dumpt. Saa skreg han højt: „Hun lever!“ sank paa Knæ og foldede sine Hænder.

„Hun lever!“ mumlede han, og den ene Taare efter den anden trillede ned ad hans Kinder.

Ogsaa Jørgens Øjne stod fulde af Taarer.

„Vil nu De do?“ spurgte han. „De er helt rask endnu, og Aftenen er kold. Nu synes jeg, det er paa Tide, at De gaar hjem!“

Med disse Ord lagde han sin Regnkappe om Baronens Skuldre.

Hein nikkede og rejste sig — og Jørgen Malte humpede bort.

Da følte Jørgen pludselig en Haand paa sin Skulder — Baronen rakte ham sin anden Haand og saa ham alvorligt ind i Øjnene.

Dybt borede de to Mænds Blikke sig i hinanden, og langt og fast var deres Haandtryk. Saa humpede Jørgen videre, og Hein gik ned i Dalen.

Han gik langsomt som en, der ikke har Hast.

Den pinagtige Træthed, han før havde følt, var nu forsvunden. Han var opfyldt af den dybeste Alvor og dog af en usigelig Lykkefølelse.

Det lykkedes ham at komme uset ind paa Slottet og op paa sit Værelse.

Han klædte sig om hurtigt og i Mørke. Han vidste, at to Par Øjne iagttog hans Vindue, og han vilde være uforstyrret. Og hans Søster og gamle Nanni ventede virkelig paa, at der skulde blive tændt Lys i hans Værelse. Og næppe havde han tændt Lampen, før de begge to kom listende.

„Naa?“ spurgte Lena, endnu inden hun var kommen helt ind ad Døren.

Da traadte Poul hende i Møde med udstrakte Hænder og sluttede hende i sine Arme.

„Min kære Lena!“ sagde han ømt. „Det var godt, at du sagde mig alt. Jeg kom dog i rette Tid — Hedvig vilde dø.“

„Min Gud!“

„Nanni, kom ogsaa herhen. Lad Døren kun staa, saa vi kan høre, naar der kommer nogen. Det, som jeg vil sige eder, maa ingen andre vide.“

De tre sad nu længe sammen, og Baronen fortalte, hvad der var foregaaet, og udøste sit Hjerte for dem begge.

Og Lena smilede og tørrede Taarerne af Øjnene, og da hendes Broder tav, kyssede hun ham heftigt og saa mærkværdig lykkelig ud.

Men Nanni gik ind i hans Sovekammer, lagde hans vaade Klæder og Jørgens Regnkappe til Side, thi ingen paa Slottet behøvede at vide, i hvilken Tilstand hendes unge Herre var kommen hjem.

Da de to Søskende var alene, satte Lena sig ved Siden af Poul og lagde et Papir paa det Bord, der stod foran dem.

„Hvad skal jeg med det?“ spurgte Poul og tog det i Haanden.

„Du skal læse det,“ svarede Lena, der var bleven meget rød.

„Det er jo —“

„Revet ud af Onkels Noticebog,“ fuldendte Lena.

„Hvorfor har du revet det ud?“

„Læs det nu blot, Poul!“

Og han læste halvhøjt:

„Ingen skal træde adskillende mellem to Hjerter. Lena, min Øjesten, du skal blive lykkeligere end jeg. Du skal blive en Læges Hustru, og selv om alle er imod det, saa skal jeg nok sætte det igennem! Den Mand, dit Hjerte har valgt, er et prægtigt Menneske!“

Poul saa op.

„Lena!“ udbrød han. „Gætter jeg rigtigt — er det Ludvig Brauner —“

Hans Søster nikkede.

„Hvorfor lod du mig dog ikke straks læse de Blade?“ spurgte han.

„Det kunde jeg jo ikke, Poul. Jeg var bange for, at du skulde sætte dig imod det, fordi han er borgerlig, — men,“ afbrød hun pludselig sig selv, „hvad er det, som staar der. Jeg mener det, der er stenograferet. Det kan jeg ikke læse.“

„Aa, det er en meget vigtig Notice —“

„Hvad staar der da?“

„Tyve Tusinde Gylden skal den 1. Juni dette Aar udbetales til S. A.“

„Ja saa!“

„Skulde Onkel Christian virkelig have haft Gæld?“

„Men, Poul, dog, Onkel var jo saa rig!“

„Eller mon det drejer sig om et velgørende Forehavende?“

„Har du ikke blandt Onkels Papirer fundet noget, der kan give en Forklaring herover?“

„Ikke det ringeste,“ svarede han. „Og det er mig meget pinligt, thi dersom denne S. A. — maaske er det en Forening — ikke melder sig for at faa disse Penge, saa ved jeg jo slet ikke, for hvem de er bestemte.“

„Udbetales til S. A. — det lyder meget bestemt,“ sagde Lena. „Du kan tro, at den, hvem disse tyve Tusinde Gylden tilkommer, nok melder sig i rette Tid! Men nu bør vi gaa til Ro, Poul. Hver Nerve i mig sitrer, og det gaar vist ikke dig stort bedre.“

„Du har Ret, ogsaa jeg trænger til Ro,“ sagde Baronen. „Det er blevet sent —“

„Men ikke *for* sent, Poul — ikke *for* sent til, at du og min kære Hedi kan blive lykkelige!“

Lena saa kærligt paa Broderen, der var dødbleg.

Da tog han hendes yndige Ansigt mellem begge sine Hænder og sagde med et sørgmodigt Smil:

„Hvor man dog kan være forblændet! Ja, ved Gud, hvis denne Kærlighed ikke havde vokset sig saa mægtig i mig, saa vilde ogsaa jeg have forbitret dig din —“

„Men nu, Poul — nu?“

„Aa, min kære, lille Lena!“

De energiske Genoplivelsesforsøg, som Ludvig Brauner havde foretaget med sin Søster, var kronede med Held.

Da Hedvig igen var kommen til fuld Bevidsthed og mindedes, hvad der var sket, blev hendes Kinder brændende røde, og hun følte sig ikke alene legemlig svag, men sjælelig syg og elendig.

Ludvig gjorde hende ikke et eneste Spørgsmaal; han var blot saa omhyggelig og kærlig, at hun til sidst brast i en Strøm af Taarer.

„Du maa prøve paa at sove, Hedvig," sagde han overtalende til hende. „Imedens gaar jeg hjem, taler med Fader og henter dig i Morgen tidlig med vor Vogn. Intet Menneske vil faa noget at vide om det, der er sket — ingen andre end Maltes og vor gamle Anita — og de tre kan tie. Ikke sandt, Folkens, det kan vi stole paa?"

Han strakte Haanden ud imod den gamle Kone og hendes Søn, og de lagde deres Hænder i hans.

„Jeg skal ikke sige et Ord!" forsikrede Mo'er Malte.

„Og jeg er tavs som Graven," sagde Jørgen alvorligt.

„Og I vil passe paa min Søster, til jeg kommer igen?"

„Hun er i god Behold hos os," svarede den gamle Kone. „Jørgen og jeg skal nok passe godt paa vor kære Frøken Hedvig."

Den unge Læge kyssede hjerteligt sin Søster og gik.

Jørgen forlod Hytten sammen med ham og lukkede Døren efter sig.

„I maa ikke lade hende være et Øjeblik alene," hviskede Brauner til Jørgen.

Denne nikkede.

„Vi har blot den ene Dør," sagde han, „og den bliver jeg siddende udenfor. Hr. Doktoren kan være ganske rolig. Og min Moder sover meget let — og i Nat sover hun rimeligvis slet ikke, og det er godt. Kvindfolk taler jo bedst med hinanden alene — og det vil gøre den stakkels Frøken godt at lette sit Hjerte."

Ludvig Brauner gik med et tungt Hjerte.

Han tænkte kun med Had og Bitterhed paa Poul Hein, skønt han ikke et Øjeblik troede, at Baronen havde begaaet nogen virkelig Uret imod Hedvig. Men han formodede, at Hein, som sikkert aldrig havde tænkt paa at gifte sig med Hedvig, med sin fyrige Kærlighed havde vakt lignende Følelser hos Hedvig, saa at hun for at frelse sig fra denne farlige Kærlighed havde forlovet sig med Theilman. Men hun havde sandsynligvis straks indset, hvor umuligt det er for en ærlig Kvinde at elske een Mand og tilhøre en anden. Hvorfor skulde hun dog ellers have søgt Døden?

Da Ludvig kom hjem, fandt han sin Fader og Theilman.

For den sidstes Skyld maatte han opbyde hele sin, ikke særlig store Forstillelseskunst for at se rolig ud og tale roligt.

Han maatte endog lyve; han fortalte, at Anita havde taget fejl, Hedvig var ikke gaaet til den gamle Mo'er Malte, men til en Kulsvierkone, hvis Søn var meget syg. Han havde undervejs truffet et Bud fra Hedvig. Som hun saa tit gjorde, vilde hun blive om Natten hos det syge Barn, for at dets Moder kunde faa lidt Hvile efter saa mange gennemvaagede Nætter.

Den brave Theilman troede ham og red snart hjem.

Nu kunde Ludvig endelig tale aabent med sin Fader.

Den gamle Herre blev helt forstenet af Skræk.

Da han havde fattet sig lidt, vilde han straks køre til Hedvig. Men Ludvig hindrede ham deri, idet han forestillede ham, hvor nødvendig Søvn og uforstyrret Ro nu var for den stakkels unge Pige.

Det blev en slem Nat i Doktorboligen. Fader og Søn lukkede ikke et Øje, og da Morgenen gryede, kørte Ludvig bort.

Anita, som havde faaet alt at vide, havde lagt en Pakke Klæder, en Kaabe og det nødvendige Linned til Hedvig i Vognen.

Omtrent en Time efter modtog hun sin stakkels Øjesten.

Uset af alle uvedkommende og nysgerrige Vidner kom Hedvig hjem.

I Forstuen sluttede hendes Fader hende i sine Arme.

„Hedi! Hedi!" hulkede han. „Hvor kunde du dog gøre det imod os?"

Hun saa op paa ham med et usigelig smerteligt Blik og sagde sagte:

„Tilgiv mig — men — jeg maatte gøre det — og nu ved jeg først for Alvor ikke, hvorledes jeg skal holde ud at leve!"

„Den Skurk!" mumlede Doktoren. „Den Skurk!"

Hedvig rystede paa Hovedet og sagde blidt:

„Nej, Fader, han er ingen Skurk. Han har kun sin Stands Svagheder og Fordomme — og disse har gjort baade ham og mig ulykkelige. Og nu er det for sent — for sent —"

Hun kunde ikke sige mere, men brast i en krampagtig Hulken.

„Jeg skal drage ham til Ansvar, fordi han har gjort dig saa ulykkelig!" sagde Brauner med sitrende Stemme.

Da fattede Hedvig sig hurtigt og sagde fast og bestemt:

„Nej, det gør du ikke, Fader. Poul Hein og jeg har ikke begaaet anden Brøde end den, at vi for sent har opdaget vor Kærligheds Styrke. Det maa vi nu bøde for. Thi Ernst skal ikke falde som Offer for vor Fejltagelse. — Se saa, Fader, nu vilde jeg gerne hvile mig lidt. Jeg kommer ned til Frokost og saa" — her smilede hun smerteligt — „vil alt være som ellers!"

Hun gik, og hendes Fader saa sorgmodigt efter hende.

I Dagligstuen traf han sin Søn. Ludvig fortalte ham, at Hedvig efter hans Bortgang den foregaaende Aften havde forholdt sig ganske rolig og endog sovet lidt om Natten. Hun havde ogsaa været ganske rolig under Hjemturen og havde sagt, at hun skammede sig frygteligt.

„Endnu i Formiddag taler jeg med Baronen," sluttede Ludvig sin Beretning. „Han maa engang have Sandheden at høre — selv om den ikke er behagelig!"

„Naa, saa du vil sige ham Sandheden?" svarede Faderen. „Efter Hedvigs Ord at dømme har han nok allerede sagt sig selv Sandheden. Men vi kan jo ganske vist ikke gaa helt tavse hen over denne Sag. Sørg blot for, at der ikke kommer en Duel ud af eders Samtale."

Ludvig trak paa Skuldrene.

„Hvis han er en Tilhænger af denne feudale

Skik," sagde han sarkastisk, „saa har han allerede en Grund til at udfordre mig, thi i Gaar Aftes løftede jeg i Vidners Overværelse Haanden imod ham."

Klokken er henimod otte.

Den gamle Doktor Brauner, Ludvig og Hedvig sad ved Frokosten, men ingen af dem gjorde Maden Ære.

Med stor Anstrengelse overvandt de sig selv til at tale om forskellige ligegyldige Ting, og den gamle Doktor lod, som om han maatte skynde sig at spise, fordi han skulde ud paa Sygebesøg.

Hedvig saa ud som ellers. Kun den feberagtige Glans i hendes Øjne og de dybe, mørke Skygger, der laa under dem, vidnede om den foregaaende Dags skrækkelige Begivenhed.

Det tænkte i det mindste Ludvig, medens han hemmeligt betragtede hende og med Bekymring lagde Mærke til, at hun pludselig blev dødbleg.

„Hvad er der, Hedi?" spurgte han hjerteligt og lagde sin Haand over hendes iskolde Fingre.

Hun pegede paa Vinduet, hvorfra man kunde overse et langt Stykke af Vejen, som førte til Landsbyen.

Faderen og Broderen fulgte hendes Blik, og de saa Baron Hein komme hurtigt gaaende. Han var i Forstdragt, men hans Hund var ikke med ham.

Hedvig havde rejst sig.

„Du ved, Fader — du ved —" stammede hun med Anstrengelse. Mere formaaede hun ikke at sige.

Saa gik hun langsomt ud af Værelset.

„Hvad mener hun?" spurgte Ludvig.

Faderen fortalte ham, hvad Hedvig havde sagt ham om Hein, og at hun endnu var fast besluttet paa at blive Theilmans Hustru.

„Passiar!" sagde den unge Læge. „Det kan der ikke være Tale om."

Han gik frem og tilbage i Værelset i stærkt Sindsoprør.

Da Hein var ganske nær ved Huset, udbrød Ludvig vredt:

„Man skal altsaa tage paa ham med Glacéhandsker — denne — denne —"

„Ti, Ludvig!" formanede hans Fader. „Da vi første Gang talte sammen om dette pinlige Anliggende, var der meget, som du fandt forstaaeligt, fordi — nu, fordi det simpelt hen var menneskeligt. Bliv paa dette Standpunkt, naar du nu taler med ham —"

„Vil du ikke være til Stede?"

„To imod een — nej, det forekommer mig urigtigt. Og jeg, den gamle Mand, kan naturligvis ikke saa godt sætte mig ind i Heins Situation som du. Altsaa — Gud være med dig! Hein er allerede ude i Forstuen."

Den gamle Doktor lukkede netop Døren til sit Arbejdsværelse efter sig, da der blev banket paa den Dør, der førte ud til Entreen.

Paa Ludvigs „Kom ind!" traadte Baron Hein ind i Værelset.

Et Øjeblik stod de to Mænd tavse over for hinanden, saa lukkede Baronen Døren efter sig og lagde sin Hat og sine Handsker fra sig.

„De forstaar jo, Hr. Doktor, hvorfor jeg er kommen. Jeg maatte høre, hvorledes Hedvig havde det —"

„De mener vel, hvorledes Frøken Brauner havde det, Hr. Baron!"

„Aa — korriger dog ikke det Ord —"

„Hvor der er saa meget andet at korrigere —"

„Lad os hellere sige: hvor der er saa meget, som — Gud være lovet — endnu kan gøres godt igen!"

„Mener De, Hr. Baron?"

„Mener De ikke?"

„Jeg tror, at Hedvig aldrig vil glemme det, der foregik i Gaar Aftes, og —"

„Bliv ved."

„Og da hun nu som før betragter sig som Hr. Theilmans Forlovede —"

„Vanvid!" afbrød Hein ham ivrigt. „Nu, da hun og jeg ved, at vi hører sammen, nu vil hun da ikke gifte sig med den anden —"

Ludvig lo haardt.

„Det er en Næveretsmoral, Hr. Baron!" sagde han haanligt. „Denne anden har nemlig en Ret til min Søster — en Ret, som hun frivilligt har skænket ham. Da min Søster desuden holder af Hr. Theilman og sætter hans Karakter meget højt —"

„Saa vilde hun dog," afbrød Hein ham, „begaa en stor Uret, hvis hun — blot for at holde sit Ord — gjorde ham, sig selv og mig ulykkelig for hele Livet."

„Men hun vil dog gøre det!"

„Ja, nu — i sit stærke Sindsoprør, der forhindrer hende i at tænke klart! Men senere, naar hun er bleven roligere, vil hun indse, at der ikke er andet for hende at gøre end blive min Hustru!"

„Hm — skal det maaske være et Frieri?" spurgte Doktoren alvorligt.

„Ja!" svarede Baronen ligeledes meget alvorligt. „Og jeg er allerede en Gang før — akkurat i det Øjeblik, da Hedvig havde forlovet sig med Theilman — kommen herhen for at anholde om hendes Haand. Jeg kom blot et Kvarter for sent — og Hedvig og jeg indsaa med dyb Smerte, at vi begge havde undervurderet vor Kærligheds Styrke."

„Vilde De allerede den Gang have anholdt om Hedvigs Haand?" spurgte Ludvig i høj Grad forbavset.

„Ja!" svarede Hein med et dybt Aandedrag. „Ak, Hr. Doktor, hvor tit handler man ikke som en Taabe! Jeg har jo allerede længe vidst, at jeg enten maatte gifte mig med Deres Søster eller med ingen! Men det dumme Hovmod fik mig til at betænke mig, indtil det var for sent. Og jeg er ogsaa Skyld i det, som hændte i Gaar Aftes. Naar jeg havde tiet saa længe, saa burde jeg jo heller ikke have talt senere! Men allerede den Dag, da jeg kom et Kvarter for sent, havde Hedvig set paa mig, hvor dyb en Smerte hendes Forlovelse forvoldte mig. Da vidste hun allerede, hvor kær jeg havde hende, og da gik det ogsaa for Alvor op for hende, hvor meget vi var for hinanden. Og — kan De tage mig det ilde op, at jeg senere talte aabent til hende? — Det var ude i Skoven, og vi mødte netop Skovrideren. Det var jo ikke ganske rigtigt, men jeg maatte engang med rene Ord sige hende, at hun var mig det kæreste i Verden. Og den haardeste Straf kan ikke faa mig til at glemme den Lykkefølelse, der overvældede mig, da jeg læste i hendes Øjne, at ogsaa hun elskede mig!"

Hein sukkede dybt; saa fortalte han Ludvig den egentlige Grund til Hedvigs fortvivlede Gerning.

Doktoren hørte paa ham, i høj Grad oprørt og forbitret over Fifi Plans Hjerteløshed.

Og han saa forundret op, da Baronen nu bedende sagde:

„Kære Doktor — nej, kære Ludvig — hjælp mig med at bringe Hedvig bort fra den Idé at ville gifte sig med Theilman. De kan dog ikke blive lykkelige. Hedvig tilhører mig. Jeg vil jo, hvis hun forlanger det, taalmodig vente saa længe, hun vil — indtil De for længst er bleven lykkelig forenet med Lena —"

Da greb Ludvig Baronens Haand, som han strakte ud imod ham, og trykkede den fast, medens han forbavset mumlede:

„Hvad ved De om mig og Lena?"

„At I længe har elsket hinanden."

„Har Lena — har Deres Søster —"

Ludvig var ganske forvirret.

Hein smilede.

„Nej," sagde han, „Lena har ikke fortalt mig noget. Hun lod en Noticebog, i hvilken min Onkel havde udtrykt sig temmelig tydeligt i denne Henseende, tale for sig. — Men nu synes jeg, du kunde slippe min Haand og fra nu af sige 'du' til mig —"

„Herre Gud! Er det muligt!" udbrød Ludvig bevæget. „Hvor meget kan der dog ikke ske i et Par Timer!"

„Du skal sige 'du 'til mig!" paastod Hein haardnakket. „Det skal være mig et Tegn paa, at du forstaar mig og derfor ogsaa er villig til at hjælpe mig og staa paa mit Parti!"

„Ja, det vil jeg! Poul — Broder — du kan i Sandhed ikke gøre mere for at gøre den Uret god igen, end du allerede har gjort! Og jeg har jo egentlig fra i Gaar tænkt det samme som du, at Theilman maa trække sig tilbage —"

„Og at vi bliver Svogre —"

„Nej, det har jeg ikke tænkt paa. Jeg havde ikke troet, at din Kærlighed til Hedvig var saa dyb og sand. Og vi vilde aldrig have forlangt af en Mand, at han for en flygtig Forelskelses Skyld skulde binde sig til en Kvinde for Livet. Og da Hedvigs Ære ikke paa nogen Maade var bleven krænket i dette Kærlighedsdrama, saa vilde vi aldrig have henvendt os til dig, og Hedvig — ja, jeg ved jo ganske vist ikke, om hun vilde have faaet Bugt med sig selv —"

„Jeg haaber, at hun aldrig nogen Sinde vil faa Bugt med sin Kærlighed til mig. Jeg ved, at min varer evigt — det har jeg fra i Gaar følt stærkere end nogen Sinde."

„Og jeg har ikke engang takket dig, fordi du frelste hende for os!" sagde Ludvig og trykkede kraftigt Heins Hænder.

Hein saa smilende paa ham.

„Frelste hende for eder? Du tager fejl — jeg tænkte i de Øjeblikke kun paa mig selv!"

XX.

Efter at Hein og Ludvig var blevne forsonede, forlod den første Doktorboligen uden at have set Hedvig.

Han gik igennem Skoven og vendte hjem ad en lang Omvej.

Han havde ogsaa været hos Maltes, og han havde for stedse sikret sig disse Menneskers Tavshed ved at tage Jørgen, der afset fra sit Vildtyveri var et flinkt og dygtigt Menneske, i sin Tjeneste som Skytte. Derved var et af Jørgens højeste Ønsker blevet opfyldt og en tung Byrde taget fra hans gamle Moders Sjæl.

Da Hein henimod Klokken tolv kom hjem til Slottet, løb Lena ham i stor Bevægelse i Møde og fortalte, at Hr. Ariano var der.

„Du vil forbavses over det, han har at fortælle," tilføjede hun. „Gaaden med Hensyn til de tyve Tusinde Gylden er nu løst!"

„Ja saa!"

„Men før du gaar ind til ham, saa sig mig, hvorledes Hedvig har det og —"

Hun standsede og saa ængstelig spørgende paa ham.

Da tog han hendes Ansigt omt mellem sine Hænder og saa hende dybt ind i Øjnene.

„Hedvig er rask," svarede han. „Og i Morgen —" han holdt et Øjeblik inde — „i Morgen vil Ludvig komme herhen. For en Forms Skyld maa han hos Mama anholde om din Haand. Jeg skal tale med hende i Dag. Min Søsterlil behøver altsaa ikke længer at frygte noget fra den Kant. Er Grevinden og hendes Datter her endnu?"

„Ja," svarede Lena, hvis Kinder glødede, „og Grev Lorm er her ogsaa. Han har bedt mig om en Samtale, men jeg er bleven oppe paa mit Værelse, og Nanni har sagt ham, at jeg havde Hovedpine. Ellers har ingen spurgt efter mig. Jeg er i stor Unaade hos Mama og Grevinden og Fifi."

„Bryd dig ikke om det, lille Ven," sagde han trøstende. „Den Lod kommer jeg meget snart til at dele med dig. Se saa, nu gaar jeg ind til Hr. Ariano. Du følger vel med?"

En Time senere vidste Poul Hein alt det, som om Eftermiddagen den 19. Maj havde tildraget sig i det lille Hus i Gaden Leonardo Loredan, og han havde dybt bevæget læst det Brev, som hans Onkel havde skrevet til Fru Silvia Ariano, og som var blevet overdraget hende af en hel anden, end Christian Hein havde tænkt. Han havde ogsaa modtaget Vekselen.

Og nu sad Ariano, Lena og Poul ved Middagsbordet. Baronen havde ladet dække inde i sine Værelser.

„Her er meget fornemt i dette Hus," tænkte Ariano, „men her er ogsaa meget hyggeligt og behageligt. Ak, hvem der kunde have det saaledes!" Men han undertrykte hurtigt dette unyttige Ønske og lyttede igen opmærksomt til de to Søskendes Ord. De udspurgte ham venligt og interesseret om hans Kone og Barn.

Samtalen blev ført i det franske Sprog, som de alle tre talte flydende.

Da Maaltidet var forbi, trak de sig tilbage til Heins Arbejdsværelse.

„Sagen vedrørende denne Veksel forholder sig ikke helt saaledes, som De forestiller Dem, Hr. Ariano," sagde Poul.

En Blodstrøm steg op i Arianos blege Ansigt.

„Saa er Vekselen altsaa ikke gyldig — eller De bestrider maaske dens Gyldighed?" sagde han bittert.

Lena saa ængstelig paa sin Broder. Vilde Poul virkelig sætte sig op imod deres afdøde Onkels Vilje? Da Ariano før omtalte denne Sag, havde han forholdt sig saa paafaldende stille. Men hendes Angest forsvandt snart — Poul var jo saa god — saa fuldt ud hæderlig!

„Der er ikke Tvivl om, at Vekselen er gyldig. Og den skal selvfølgelig indløses," svarede Poul i en forretningsmæssig Tone.

„Kun for en Forms Skyld, Hr. Baron! Jeg udtrykte mig vel for tydeligt nok —"

„Ja vist."

„De skal kun give mig det halve af Summen — og kun indtil jeg dermed har lokket Fasseras Morder i Fælden og har grebet ham. Maaske kræver han Pengene pr. Post, maaske henter han dem personlig hos Silvia — og saa maa hun kunne give ham dem — ellers staar jeg i Fare for at miste min Kone. Denne Mand lader virkelig til at være en Djævel! Jeg tør ikke udsætte Silvia for hans Vrede. Men man maa følge efter hende, hvis han sætter hende Stævne paa et bestemt Sted, og ikke tabe hverken hende eller ham af Syne og gribe ham, uden at hun bidrager dertil, uden at hun har brudt sin Ed. Og De, Hr. Baron, skal saa snart som muligt faa disse Penge igen, hvis Besiddelse blot vilde pine mig, fordi jeg ingen Ret har til dem, fordi de er en Almisse, som min bekymrede Hustru har tigget til mig, fordi hun ingen anden Udvej øjnede. Jeg udfærdiger et Gældsbevis paa den Sum, som De betror i mine Hænder, og jeg er villig til at stille hvilken som helst Sikkerhed, De skulde ønske."

Lenas Øjne stod fulde af Taarer.

Stille smilende hørte hun paa Arianos ivrige Forsikringer.

Og ogsaa Poul smilede.

Saa greb han Billedhuggerens nervøst skælvende Haand og sagde:

„Hr. Ariano, De tager ikke alene fejl med Hensyn til Deres Rettigheder, men ogsaa med Hensyn til os. Vi opfylder selvfølgelig vor kære afdøde Onkels Vilje, og over denne hans Gave har ikke De, men kun Deres Hustru Raadighed. Se, saaledes forholder Sagen sig, min Ven. Den af Skurken begærede Sum skal jeg give Dem allerede i Morgen. Da De naturligvis har Hast med at komme hjem igen, kører vi allerede i Eftermiddag til min Bankier i Klagenfurt. Der hæver jeg Summen, og om Aftenen kan De afrejse med Hurtigtoget."

„Aa, Hr. Baron, Hr. Baron," stammede Ariano.

„Som De ser," vedblev Hein smilende, „er det mig nu meget om at gøre at blive af med Dem saa snart som muligt. Men De vil komme igen, og saa maa De medbringe Deres Kone og Barn. Dersom alt forløber heldigt, vil Deres Kone have godt af at komme en Tid bort fra Padua. Og saa vilde det være morsomt, om De vilde tilbringe Sommeren hos os. De vil forhaabentlig gerne udføre den Bestilling, jeg giver Dem. De har vel ikke noget imod ogsaa at pryde vore kære afdødes Grave med Deres Mesterværker —"

Der steg en fin Rødme op i Arianos Kinder, og hans Øjne straalede.

„Vort Familiegravsted," vedblev Hein, „savner endnu al kunstnerisk Udsmykkelse. Og det skal ikke længer være saaledes. Som vor kære Gæst vil De nok i Tankerne gøre Studier til de Værker, som De forhaabentlig til næste Aar kan udføre her paa Stedet. Til den Tid vil vel det Mindesmærke, som Onkel Christian har bestilt hos Dem, være færdigt. Lysten driver jo Værket!"

Hein vekslede et hemmeligt Blik med Lena, der nu gik ind i Sideværelset.

Hun vidste, at Ariano nu fik den Sum Penge, som Onkelen havde indesluttet i sit Brev til Silvia, og som Fasseras Morder havde tilegnet sig ligesom Ringen.

Hun hørte Ariano fremstamme sin Tak, hørte ham hulke og hørte sin Broder tale venligt og hjerteligt til ham.

Da raabte Poul:

„Gaar du ikke med ud paa Kirkegaarden, Lena? Hr. Ariano vilde gerne besøge Onkels Grav."

Lena var naturligvis straks parat til at gaa med. Og kort efter var de alle tre paa Vej til Kirkegaarden.

Tre Par ondskabsfulde og harmfulde Øjne fulgte dem. Og Grev Lorm stirrede sorgfuldt og med bitter Skuffelse efter dem — thi han følte, at Haabet om at vinde Lena svandt mere og mere.

Kort efter kørte ogsaa en Vogn ud fra Slottet. Kusken havde faaet Ordre til at medbringe baade den fremmede Herres og Baronens Rejsetaske — i den sidste havde Lena hurtigt pakket alt, hvad man behøver til en Nat.

Vognen kørte til Kirkegaarden, hvorfra Hein vilde køre til Stationen med Ariano.

Netop som de tre vilde forlade Kirkegaarden, kom Ludvig Brauner dem hurtigt i Møde.

Hans Øjne straalede af Lykke, da han saa Lena, og hans Haand strakte sig uvilkaarlig ud efter hendes. Men saa huskede han, hvorfor han var kommen. Han blev igen meget alvorlig, hilste paa Hein med et Haandtryk og tilkastede Ariano, hvem han allerede kendte efter den gamle Barons Fortælling, et meget forbavset Blik. Saa rakte han Enzio et Telegram.

„Det angaar mest Dem!" sagde han, da Italieneren nølende strakte Haanden ud imod Telegrammet. —

Da Ariano læste det, skiftede han Farve. Saa aandede han dybt og rakte Baronen Telegrammet. Lena bøjede sig ligeledes over Papiret, og de to Søskende læste sammen Telegrammets Indhold, som ogsaa gjorde dem heftigt bevægede.

Saa forlod de alle fire Kirkegaarden.

Baronen og Ariano kørte til Stationen. Brauner og Lena gik langsomt op imod Slottet. De gav sig god Tid. De havde saa usigelig meget at tale om.

Ludvig fulgte sin elskede Lena helt op til Slottet.

„Min elskede, i Morgen taler jeg med din Moder! Og — nu rejser jeg naturligvis ikke til Bosnien. Min Fader ønsker jo saa meget, at jeg skal overtage hans Praksis. Og saaledes bliver du en ganske jævn Landsbylæges Hustru!"

Da de gik igennem Forhaven til Slottet, blev de staaende.

De saa begge usigelig lykkelige ud, og paa Lenas blege Ansigt laa en fin Rødme, da hun svarede med et yndigt Smil:

„Det er en Lykke mere, at jeg kan blive her som din Hustru — hos Poul og Hedvig, som jo ogsaa snart bliver lykkelige — men — jeg vilde ogsaa være rejst med dig til Kamshatka eller ud i Ørkenen Gobi!"

Et varmt Blik, et fast Haandtryk — saa gik Lena ind i Slottet og Brauner ud paa Vejen.

Da de begge var forsvundne, traadte en Skikkelse frem fra en af Buskene.

Det var Grev Lorm.

Hans blege Ansigt saa gammelt og fortrukkent ud.

Ogsaa han gik ind i Slottet og trak sig straks tilbage til sit Værelse.

Han havde ventet paa Lenas Tilbagekomst for endelig engang at tale alene med hende. Men efter hvad han nu havde set og hørt, vidste han, at han

maatte opgive ethvert Haab om at komme til at eje Lena og hendes store Formue.

Medens han hengav sig til sine sørgelige Tanker, kørte en Vogn ind i Slotsgaarden.

Vognen var ikke tom; Baron Poul sad i den. Han var ikke kort til Klagenfurt.

Efter at Botta havde forladt Silvia Ariano og med stor Hast havde begivet sig til det Indre af Byen, var han forsvunden i et obskurt Værtshus.

Her vilde han vente i en ham bekendt Bagstue, indtil der afgik et Tog til Verona.

Botta var meget veltilfreds med, at han var alene i det lille, halvmørke Rum, thi hans Nerver var endnu i voldsomt Oprør. Han var endnu ikke i Stand til at tænke klart; han formaaede næppe at gøre en Bestilling hos Opvarteren. Og da den unge Mand straks efter med et mærkeligt Smil om Læberne satte en Flaske Likør og et Glas foran ham, saa Botta forundret op.

„Hvad skal jeg med det?" spurgte han.

Den unge Mand trak paa Skuldrene.

„Jeg har bragt det, som De har bestilt," svarede han. „De kan vel nok huske, hvad De forlangte?"

Blodet skød op i Bottas Kinder. Hvad maatte det unge Menneske tro om ham, siden han talte saa dristigt til ham?

Hvor det dog hamrede og bankede i hans Hoved! Han greb sig med begge Hænder om Hovedet og trykkede Tommelfingrene mod sine smertende Tindinger.

Og det paatrængende unge Menneske stod endnu og stirrede frækt paa ham. Men nej — nu var han jo alene — helt alene.

Han stirrede paa Flasken.

Havde han virkelig bestilt den?

Skulde han virkelig have bestilt en hel Flaske — han havde jo kun ment et lille Glas — og ikke engang det — nej, ikke engang det.

Han turde jo slet ikke nyde Spiritus.

Den foregaaende Dag havde han været hos en Læge paa Grund af et Tryk i sit Hoved, et underlig dumpt Tryk, som han følte tydeligere og tydeligere, og som han vilde være kvit, inden han flyttede ind i sit ensomme, lille Hus, hvor ingen skulde se ham. Ingen, ikke et Menneske vilde han lade komme til sig, thi han vidste, at han ikke blot talte i Søvne, men ogsaa havde faaet den dumme Vane at tale højt med sig selv i vaagen Tilstand.

„Min skrækkelige Hemmelighed!" mumlede Botta, og hans blege Læber skælvede. „Min skrækkelige Hemmelighed! — Hvor var hans Ansigt ikke hvidt, da han bøjede det ned over Bordet! — Og hvor var hun ikke bleg, da jeg trykkede hendes Fingre paa Krucifikset! Det kan jeg huske — men hvad jeg før bestilte hos Opvarteren, husker jeg ikke!"

Han tog Flasken, fyldte Glasset og tømte det i eet Drag.

Saa tænkte han:

„Jeg maa ikke nyde Spiritus — aa, Doktoren er en Dumrian. Naar jeg drikker — saa glemmer jeg jo!"

Og han fyldte igen sit Glas og tømte det.

Han frembød et afskyeligt Syn. Hans gulblege, gustne Ansigtsfarve, der lignede gammelt Pergament, fremhævede saa tydeligt den tykke, sorte, sammenhængende Streg, der udgør hans Øjenbryn.

Og hans Øjne — hvor de gløder! Og hvor deres Blik er usikkert — lurende — saa fuldt af Angest —

„Jeg vilde jo have Kaffe — Maltkaffe," hvisker han, „fordi den skader mig ikke. Og dette Menneske paastaar, at jeg har bestilt denne skrækkelige Likør! Som om jeg ikke godt kan huske — — nej, jeg kan ikke huske noget — slet ikke noget — ikke andet end hans hvide Ansigt, og at jeg er en Morder. Hvor let man dog kan blive Morder! Trang til Penge — og en andens fulde Tegnebog gør en dertil. Og saa bliver man bedraget!"

Botta stirrede lige ud.

„Fire Tusinde Lire — blot fire Tusinde Lire," mumler han. „Det er for lidt at myrde for! Det maa da i det mindste være tyve Tusinde! — I mit lille Hus vil jeg nok faa Ro og Fred. Ja — i mit lille Hus! Det gaar ikke an at give saa mange Penge ud — saa snakker Folk om en — kan ikke lade en være i Ro —"

Han tager atter Flasken og drikker igen.

Paa hans Kinder brænder røde Pletter, og han føler sig gløende hed. Og det voldsomme Tryk i Hjernen bliver stærkere og stærkere, og det gør ondt. Han ved, at i saadanne Øjeblikke gør frisk Luft ham godt, og derfor rejser han sig og gaar ud. Gennem en Bagdør forlader han Værelset og Huset. Ingen, som har Ret til at holde ham tilbage, lægger Mærke til ham.

Langsomt og instinktmæssigt slaar han ind paa Vejen til Banegaarden og kommer netop i rette Tid til Togets Afgang.

Det begynder allerede at mørkne, da han ankommer til Verona.

Svimmel og dødtræt gaar han igennem Gaderne og glemmer helt, at han kan benytte Bytoget for at komme hurtigere til sit Hjem.

Han slæber sig hen i Nærheden af Avena. Da han er kommen ind i Anlægget her, hvor der findes en Del Bænke, vil han hvile sig, thi han kan ikke gaa videre. Men endnu forend han har naaet en Bænk, udstøder han et hæst Skrig — hans Lemmer krummer sig sammen — Fraaden træder frem paa hans Læber — og han styrter til Jorden.

Naturligvis samler der sig straks en Gruppe nysgerrige og medlidende Mennesker omkring ham.

Et Kvarter efter ligger han i en smal, kølig Hospitalsseng.

En ung Nonne sidder ved hans Seng og ser med Afsky og Rædsel paa den rasende Patient, der maatte bindes fast til Sengen.

„Gud være lovet!" mumlede den unge Nonne, da en Dør blev aabnet, og den gamle Læge traadte ind. Hun løber den gamle Herre i Møde.

„Naa, Søster Pia, har man paalagt Dem for strengt et Hverv?" sagde han venligt til den skælvende, unge Skabning. „Kan De ikke holde det ud, stakkels Barn?"

Han lægger beroligende sin Haand over hendes.

„Aa, Hr. Doktor!" hvisker hun. „Jeg er ikke bange for hans legemlige Lidelser, men det, som plager hans stakkels Sjæl, indgyder mig Rædsel og Gru! Hør — hør — hvad han siger — vist allerede for tiende Gang!"

Og saa lytter hun og den gamle Doktor, hvis Ansigt og Blik bliver mere og mere alvorligt.

En hæs Latter lyder fra Sengen, og efter denne Latter følger Ord, der er endnu forfærdeligere.

„For fire Tusinde Lire myrder jeg ikke, — hun maa give mig de tyve Tusinde til! — Saa er Fasseras Død betalt — hvor hans Ansigt var kridhvidt, da han sank forover — og hvor hun var hvid, da jeg trykkede hendes Fingre paa Krucifikset! Hun var bange for mig — fordi jeg er i Stand til at myrde — og min Hukommelse er god — det er ikke sandt, at jeg mister den — jeg husker det alt sammen. Jeg stød ham i Genua — jeg tømte Tegnebogen i S. Biagio — i Nizza hørte jeg, at Baronen var død — og i Padua gav jeg hende Vekselen — og han hedder Fassera, Fassera, Fassera! Jeg har slet ikke glemt noget — slet ikke! Kun — at jeg bestilte Likøren — hvorfor jeg er her — og de har bundet mig som et vildt Dyr. Og jeg myrder dog ikke mere — aldrig — aldrig mere! Det er alt for frækkeligt — frækkeligt — frækkeligt —"

Det første „frækkeligt" lød som et vildt Skrig — det andet som en Stønnen — det tredje som en jamrende Klagen.

Den unge Nonne omklamrede Doktorens Arm. Han var bleven dødbleg, og idet han saa paa den ulykkelige Mand, sagde han højt og haardt:

„Søster Pia, glem ikke et eneste Ord af disse frygtelige Tilstaaelser!"

Nonnen vred sine Hænder.

„Hr. Doktor!" hviskede hun. „Det er altsaa virkelige Tilstaaelser — ikke blot vilde Feberfantasier?"

„Nej, det er ikke Feberfantasier," svarede Doktoren fast. „De læser jo ikke Aviser, Søster, ellers vilde De kende Omstændighederne ved Advokat Fasseras Død. Nu ved vi to, at det ikke var et Selvmord, men et Mord — og vi ved, hvem Morderen er. Gaa, Søster! Denne Pleje magter De ikke! Send en Sygepasser herind og lad Vognen spænde for. Manden skal bringes til Forbryderhospitalet."

Den næste Morgen befandt Botta sig her.

Han havde overvundet sit Nerveanfald og havde med fuld Bevidsthed gentaget sin Tilstaaelse for en Politiembedsmand.

Der stod nu ogsaa allerede i alle Aviser, at Fassera ikke havde begaaet Selvmord, men var bleven myrdet. Bottas fulde Navn og Levnedsløb var ogsaa omtalt.

Romanci, som ogsaa læste disse Beretninger i Bladene, rejste straks til Verona for at skaffe sig nærmere Oplysninger. Han medbragte Baronens Tegnebog, som Brauner havde ladet ham beholde.

Man behøvede blot Romancis Udsagn for at belyse alle Enkeltheder i denne sørgelige Sag, thi Bottas Tilstaaelser havde været meget udførlige og stemte øjensynlig sammen med Sandheden. Man kunde se paa Manden, at denne frivillig aflagte Selvanklage havde væltet en Byrde fra hans Sjæl.

Den næsten moderlige Godhed, hvormed Fru Cerri tog sig af den ulykkelige Mand, var ligefrem rørende.

Hun havde meget snart faaet at vide, hvilken frækkelig Forbrydelse Botta havde begaaet, og begav sig straks til Hospitalet.

Her tillod man hende en Samtale med ham — naturligvis i Vidners Overværelse — og under denne Samtale fremkom mange Enkeltheder, der stillede hans Brøde i et mildere Lys.

Hans sørgelige Herkomst, hans ensomme Ungdom, den Omstændighed, at han ved sin egen Dygtighed havde svunget sig op til en hidtil uberygtet Mand, den nedarvede Sygdom, der havde svækket hans Arbejdskraft — alle disse Momenter, som Fru Cerri bragte for Dagen, gjorde hans Brøde ringere.

Han sagde ogsaa til sin gamle Veninde, hvor hun kunde finde Ringen og de Penge, han endnu var i Besiddelse af, for at begge Dele kunde overleveres til Politiet. Og da hun endelig gik, ledsaget af en Politibetjent, fulgte Ottavio Bottas Øjne hende saa længe, han kunde se hende.

Og nu var hans mærkelige Øjne ikke længer frækkelige, thi ud af dem straalede det, der opfyldte hele hans Hjerte — inderlig Taknemmelighed.

Da Romanci stod over for ham, knyttede Skriveren uvilkaarlig sine Hænder, og en Strøm af haarde Ord trængte op til hans Læber. Men han tav dog og hans Hænder løste sig, da han saa ind i Bottas magre, hentærede Ansigt og læste Fortvivlelsen i hans Øjne. Og da den ulykkelige Mand med træt Stemme og et hjerteskærende Smil sagde: „Ja — se blot paa mig — saaledes ser et Menneske ud, som har mistet alt paa nær et elendigt Liv, og som kun har den ene Undskyldning, at han fra Fødselen har været et mærket, fortabt Menneske!"

Saaledes begyndte den ulykkelige Mand Samtalen med Romanci, en Samtale, der dog ikke bragte noget af Betydning for Dagens Lys.

Da Romanci gik, var hans Hjerte tungt og fuldt af Medlidenhed med et Menneske, hvem et ubevogtet Øjeblik havde gjort til Morder, og som ifølge sin første Forbrydelse i kort Tid var falden dybere og dybere.

Endnu førend Romanci rejste til Fru Ariano i Padua, afsendte han et Telegram til Ludvig Brauner med Underretning om Bottas Tilstaaelse og Arrestation.

XXI.

Efter den vigtige Samtale med Poul Hein i Doktorboligen havde den unge Læge haft en meget lang og ikke mindre vigtig Samtale med sin Søster.

Den stakkels Hedvig, som endnu var under Paavirkning af den foregaaende Dags og Aftens Begivenheder, kom i en ligefrem feberagtig Ophidselse, da Ludvig sagde hende, at hun ikke længer maatte tænke paa at gifte sig med Ernst Theilman. Han forestillede hende, hvorledes hendes Liv med ham vilde blive, og han overbeviste hende endelig om, at netop denne hjertensgode, hæderlige Mand maatte skaanes for den sørgelige Skæbne at faa en Hustru, hvis Hjerte tilhørte en anden.

Ludvig, der talte ud fra den inderligste Overbevisning, vandt endelig Sejr. Han havde sagt til Hedvig, at Poul Hein vilde paatage sig det Hverv at tale med Theilman, men det vilde hun ikke høre Tale om.

„Nej," sagde hun sørgmodig, „jeg vil selv sige det til ham. Han skal selv afgøre, om jeg skal blive hans Hustru eller ikke."

Det var hendes sidste Ord.

Og Ludvig prøvede heller ikke paa at bringe hende fra denne Beslutning.

Han vidste, at den ikke indesluttede nogen Fare for Hedvig, thi han kendte Theilman og vidste, hvorledes Afgørelsen vilde blive.

Og denne Afgørelse kom samme Dags Aften.

Ernst Theilman kom den Aften tidligere end ellers til Doktorboligen. Han var kommen til Hest.

Hans Eder, som ikke rigtig vidste, hvad alt det var, der i den sidste Tid var foregaaet i Doktorboligen, men som følte, at der var noget usædvanligt paa Færde, tog imod Theilmans Hest og saa spørgende, næsten ængstelig paa ham.

„Naa, hvad er der, Hans?“ spurgte Theilman.

Hans sukkede.

„Jeg er saa bange — men jeg ved ikke, hvad jeg er bange for,“ svarede Hans og gik hurtigt hen til Stalden med Hesten.

Theilman saa tankefuld efter ham.

„Ogsaa jeg er bange, min gode Hans,“ tænkte han sukkende. „Men jeg ved, hvorfor jeg er bange — Hedvig er ikke, som en forlovet Pige skal være!“

Da han vilde gaa ind i Huset, kom Hedvig ham i Møde og førte ham ud i Haven.

Han saa straks, at hun var i stærkt Sindsoprør. Hendes Haand var iskold og hendes yndige Ansigt ligblegt.

„Hedvig,“ sagde Ernst bekymret, „du er syg. Du fryser jo — skal vi ikke hellere gaa ind i Huset?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Nej, lad os blive herude. Det, jeg har at sige dig, kan jeg bedst sige under aaben Himmel.“

Tavs lod han hende føre sig gennem Haven hen til Bænken under det gamle Lindetræ.

Da hun satte sig og betydede ham at sætte sig ved Siden af hende, blev han meget urolig.

„Tal, Hedvig!“ sagde han og saa fast paa hende.

Det var hende en Lidelse at føle hans Øjne hvile paa hende, men han vendte ikke Blikket fra hende og gentog:

„Tal, Hedvig!“

Da trak hun Vejret dybt og begyndte frygtsomt:

„Ernst, jeg maa volde dig Smerte — men, tro mig, ogsaa jeg lider skrækkeligt, thi jeg er brødefuld —“

Hans stærke Blik brændte endnu i hendes. Hendes Ansigt var vendt helt om imod ham, og han saa, at hun blev afvekslende rød og bleg, og at en usigelig Smerte malede sig i hendes Træk. Han anede — ak, han vidste jo allerede, hvad hun vilde tilstaa ham — og ogsaa hans Smerte og Sorg var stor, men endnu større var hans Kærlighed, hans Medlidenhed.

Han drog Hedvigs Hoved til sit Bryst og sagde ømt:

„Se saa, Hedvig, saaledes vil det være lettere for dig at tale — her ved mit Hjerte, som intet kærere har i Verden end dig. Henvend dig til dette Hjerte med din Tilstaaelse, min elskede — da er du sikker paa, at du faar Tilgivelse!“

Og idet han drog den hulkende Pige endnu tættere til sig, vedblev han:

„Jeg ved jo allerede halvt om halvt, hvad der foregaar i dig — jeg har vidst det lige fra den Dag, vi blev forlovede. Du angrede vel allerede den Dag, at du havde givet mig dit Ja. Jeg tror ogsaa at vide, hvem der staar imellem dig og mig — og vel altid har staaet imellem os — og ser du — her begynder det gaadefulde for mig! Thi du er brav og hæderlig og har jo dog forlovet dig med **mig**. Fortæl mig nu, hvorledes det gik til, at du blev **min** Forlovede!“

Han holdt hende endnu bestandig trykket til sit Bryst, saa den ene ikke kunde se den andens Ansigt.

Og under hede Taarer fortalte Hedvig ham nu aabent og ærligt, hvorledes det havde været mellem hende og Hein, at de begge to havde undervurderet deres Følelser, at hun havde villet søge Redning hos ham — Theilman — for hvem hun længe havde følt den inderligste Sympati, og at hun fast og sikkert havde troet, at hun kunde blive ham en trofast, kærlig Hustru, men at det havde været en skrækkelig Vildfarelse, thi hun maatte altid tænke paa Hein. Hun besmykkede hverken Heins eller sine egne Svagheder og fremhævede stadig, hvor ærligt de begge havde kæmpet imod deres Kærlighed.

Det var godt, at Theilman havde saa stor Selvbeherskelse, at Hedvig ikke anede, hvor bittert denne Tilstaaelse smertede ham.

Hun vidste ikke, at hans Ansigt var kridhvidt, at hans Tænder var pressede sammen i den bitreste Smerte, at hans Ansigt var helt fordrejet. **Det** kunde han ikke hindre — men han kunde betvinge sig saa vidt, at hans Legeme forblev ganske roligt, at han ikke engang gav et Skrig, da hun fortalte ham om sit Selvmordsforsøg, og at han ikke rørte sig, da hun sagde, hvem der havde reddet hende.

Men han formaaede blot ikke straks at tale, da hun sluttede sin Tilstaaelse med de ydmyge Ord:

„Og nu, Ernst, nu maa du bestemme, hvad der skal ske, thi jeg, som frivillig og gerne har trolovet mig med dig, har ikke Ret til at give dig din Ring tilbage.“

Hun vilde rejse sig op, men han holdt hende endnu trykket ind til sig; han følte, at hun endnu ikke maatte se hans Ansigt. Men efter nogle Øjeblikkes Forløb rykkede han lidt bort fra hende og løste sine Armes Tag om hende. Og da hun nu frygtsomt saa op paa ham, saa han ud som altid.

Kun hans Stemme lød paafaldende haard og skarp, da han roligt svarede:

„Kære Hedvig, jeg har ikke her noget at bestemme. Situationen er jo saa klar som vel muligt. Baronen forstaar jeg kun halvt, men det kommer ikke Sagen ved, her har jeg kun med **dig** at gøre. Og dig forstaar jeg helt — din aarelange Dølgelse af din Kærlighed og det pludselige, voldsomme Frembrud af den — thi du har et varmt og livsfuldt Temperament. Men det har ogsaa **jeg**, og jeg kunde ikke leve sammen med en Hustru, der ikke tilhørte mig helt. Du er altsaa fri, Hedvig! Men min Ring kan du godt beholde. Betragt den som en Venskabsgave. Lad den minde dig om en Mand, som elskede dig over alt i Verden. Og jeg giver dig heller ikke din Ring tilbage, — den skal være mig en kær Erindring.“

Nu var hans Stemme blød ligesom hans Blik.

Hedvig hulkede højt.

Lidt efter sagde hun:

„Jeg har intet inderligere Ønske end det, at du snart, meget snart maa glemme mig!“

Han smilede.

„Snart?“ svarede han roligt. „Nej, snart vil det ikke ske, men jeg maa jo prøve paa at glemme, at du en kort Tid tilhørte mig. Se saa, Hedvig, lad mig nu gaa. Du kan jo tænke dig, at jeg gerne vil være alene.“

Han havde rejst sig.

Han var nu meget bleg — lige saa bleg som Hedvig, over hvis Kinder Taarerne strømmede ned. Et Øjeblik saa det ud, som om han endnu engang vilde slutte hende i sine Arme, men han lod de allerede løftede Arme synke igen, greb sin Hat, saa hende endnu engang ind i Øjnene og gik.

Hedvigs Knæ vaklede under Hende — ligesom sønderknust sank hun om paa Bænken.

„Hans, jeg skal straks ride igen," sagde Theilman fuldstændig rolig til Karlen, der stod i Gaarden.

To Minutter efter sad han paa sin Hest.

Men førend han naaede Porten, kom Doktor Brauner og Ludvig ud af Huset og gik hen til ham.

Han standsede sin Hest og rakte dem begge Haanden.

„Vil du ikke blive?" spurgte den gamle Doktor forvirret.

Ernst Theilman smilede ironisk.

„Nej," sagde han, „jeg bliver ikke. Og om tre Uger vil jeg være helt forsvundet fra Egnen — det vil være bedst for os alle."

Ved de sidste Ord var al Skarphed veget fra hans Stemme. De to Mænds alvorlige, sorgmodige Ansigter havde igen gjort ham blød. Han bøjede sig ned til dem og sagde hjerteligt:

„Gud bevare eder og Hedvig! Vær ikke bekymret for mig! Jeg er en kraftig Natur og kan nok taale et Stød. Hils endnu engang Hedvig og sig hende, at jeg ønsker Hende al mulig Lykke!"

Et Minut efter red han ud af Porten.

Da han var kommen igennem Landsbyen, slog han ind i et hurtigere Tempo, der til sidst udartede til en rasende Galop.

To Timer senere saa Maanen, der netop steg op over Træernes Toppe for at kaste et Blik ned i Dalen, en statelig Rytter, som ikke alene tørrede Sveden, men ogsaa Taarerne af sit Ansigt, og som ømt klappede sin pustende Hest og sagde:

„Ikke sandt, Mohr, vi to havde ikke troet, at din Herre nogen Sinde kunde føle en saa bitter Kval, fordi en Pige har sagt ham, at hun elsker en anden!"

Den næste Morgen havde Poul Hein en længere Samtale med sin Moder, og Følgen af denne Samtale var, at Baronessen fik en virkelig ægte Migræne, og at Grevinden og hendes Datter skyndsomst afrejste.

Først den næste Dag kunde Ludvig Brauner hilse paa sin tilkommende Svigermoder, der modtog ham med en meget bittersød Mine.

Og først otte Dage efter blev det fortalt i Landsbyen, at Slottet og Doktorboligen for Fremtiden vilde være forbundne med hinanden ved et Dobbeltægteskab.

Og i August stod det dobbelte Bryllup, og blandt Gæsterne var ogsaa Ariano med sin Kone og sin yndige Dreng. Men denne Gang manglede saavel Grevinde og Komtesse Plan som Grev Lorm.

Der er forløbet nogle Aar.

Over Venedig straaler en gylden Himmel, og den synkende Sol kaster sine sidste glødende Straaler paa hver Bølgekam. Fra en af de Øer, som ligger mellem den skønne By og Lido, kommer en Gondol glidende — den kommer fra den Ø, paa hvilken Sindssygeanstalten for Mænd ligger, omgivet af en høj Mur, — og den bringer Romanci tilbage til Byen.

Som allerede saa ofte før har han besøgt Fasseras Morder — denne ulykkelige Mand, som Døden ikke vil befri fra hans Lidelser, og som er straffet med Vanvid. En saa sørgelig Form for Vanvid, at Romancis Vrede har forvandlet sig til den dybeste Medlidenhed. Ottavio Botta v e d, at han er uhelbredelig sindssyg, han v e d, naar hans Raserianfald nærmer sig, og han forlanger da selv at komme i Spændetrøje. Og tilmed nager Angeren hans Sjæl — Angeren over den Forbrydelse, som han har begaaet for næsten intet Udbytte.

Han er bleven til et rent Skelet — men hans syge Nerver og hans syge Sind har ikke kunnet bringe hans store Talent til Tavshed.

Endnu bestandig tegner og maler han skønne Billeder; hans Skitsemappe indeholder mange Kompositioner af stor kunstnerisk Værdi, og Synet af Blomster volder ham den største Glæde.

Og han prøver bestandig sin Hukommelse.

Han sidder i sin Stue og ser paa den slimrende Lagune nedenunder. Han ser den Gondol glide bort, som bragte ham hans eneste Trøster, og han forbliver ganske rolig.

En Gang — ak, nu er det længe siden! — længtes han efter at blive fri — men nu er denne Længsel død. Han vil intet mere — han tænker ikke engang længer med Længsel paa Døden.

Foruden hans Arbejder er der kun eet, der interesserer ham — og det er, hvorledes det staar til med hans Hukommelse.

Denne Sjælskraft er endnu godt konserveret — til hans Tilfredshed og til hans Kval — thi han kan ikke alene saa tit, han vil, tilbagekalde i sin Erindring en eller anden Periode i sit Liv, men han mindes ogsaa med grufuld Tydelighed alt, hvad der staar i Forbindelse med hans usalige Forbrydelse.

Saaledes for Eksempel Fasseras Ansigt og Skikkelse, som han saa ham i Spillesalen, i Kupeen og Ventesalen.

Han ser ham ogsaa nu for sine legemlige Øjne, — hans Skitsebog ligger opslaaet foran ham. Vist aldrig har en Maler eller en Fotograf gengivet et Menneskes Ydre saa sandhedstro, som Botta her har gengivet Fasseras!

Det er Fassera, ganske som han var. Bottas Øjne kan ikke løsrive sig fra dette Billede, som har voldet ham den største Tilfredsstillelse, men som ogsaa vækker den største Rædsel i ham.

Hans graa og hans sorte Øje glinser uhyggeligt under den rædselsfulde Tilfredshed med hans Mesterværk — men samtidig krummer hans Legeme sig sammen som i den bitreste Smerte.

Ingen Straf kunde være værre end den, som han med disse Hukommelsesprøver paalægger sig selv. —

Solen synker dybere og dybere. Himmelen flammer, Lagunen er blodrød.

Den stakkels vanvittige ved det tilgitrede Vindue stirrer ud i det fjerne.

Taare efter Taare triller ned over hans udtærede Ansigt, og hans blege Læber mumler:

„Jeg husker ogsaa hans Navn —, o ja, jeg husker det godt — Fassera hed han — han, som jeg har myrdet — Lucio Fassera."

Skibbrud i Havn.

Af

Gertrud Kingston.

„Nej, min kære Elfrida, det nytter ikke at besmykke Sagen. Du maa paa en eller anden Maade have baaret dig galt ad. Men hvor — naar — og hvorledes? Ja, se det er Spørgsmaalet!" Saaledes talte Frk. Chester med sig selv, medens hun sad med korslagte Arme ved sit Toiletbord og opmærksomt betragtede sit eget Billede i Spejlet — et yndigt Billede, som ikke engang hendes kritiske Øjne kunde finde noget at udsætte paa. Skønt hun nu i seks Sæsoner igennem havde tilbragt de fleste Aftener til sent ud paa Natten i overfyldte og overhedede Balsale og Selskabssaloner, havde hendes bløde, ferskenagtige Hud ikke mistet noget af sin Friskhed; ikke heller kunde hun finde den allermindste Rynke ved sine Øjne, hvor kritisk hun end undersøgte dem. Hun snoede en af sine smaa Haarkroller om Fingeren og følte instinktmæssigt, hvor fin og blød den var. Og da hun slap den, sprang den tilbage paa sin Plads som en lille Guldfjer. Nej, Fejlen laa ikke i hendes Udseende. Saa maatte den ligge i hendes Væsen og Optræden. I denne Sæson var saa mange af hendes Veninder blevne gifte: grimme Piger, ubetydelige Piger, fyldige Piger, magre og knoklede Piger, høje Piger og smaa Piger — de havde alle sammen faaet sig en Mand, hvordan de saa end havde set ud — ja, den grimmeste af dem alle havde endog gjort det bedste Parti! Og hun havde været første Brudepige ved alle Bryllupperne, thi det hørte nu engang med til Bryllupsetikettens uskrevne Love, at den stateligste Brudesvend fik den smukkeste Brudepige til Dame. Men skønt hun saa ofte havde været med til at slutte andre i Hymens Lænker, saa havde hun aldrig selv — før Dolly Everdon friede til hende — modtaget nogen Anmodning om at fungere ved et Bryllup paa anden Maade end i Egenskab af Brudepige.

Lady Maria Chester, hendes Tante, var denne Aften ude i Middagsselskab, og Elfrida var alene hjemme. Paa Kvindevis fandt hun den ensomme Middag i den med Mahognimøbler udstyrede Spisesal under Tjenerens iagttagende Øjne yderst formel og kedsommelig og tog derfor sin Tilflugt til den, af alle Kvinder elskede „Femte", som af Stuepigen blev bragt op paa hendes Værelse paa en Bakke. Levningerne af dette Maaltid stod paa et lille Bord ved Kaminen.

Elfrida havde en sund og god Appetit, men Te maa alligevel besidde en mindre oplivende Indflydelse, end Poeterne vil indbilde os, thi hun henfaldt uvilkaarlig i melankolske Betragtninger over de forløbne seks Sæsoner, og kun en Raadspørgen af hendes Spejl kunde igen fordrive de mørke Tanker.

Hun var under de bedste Auspicier bleven indført i Selskabslivet. Hendes Forældre havde jo nok foretrukket at blive boende paa Landet, men de havde indlogeret hende hos hendes to Tanter, hos hvem hun skiftevis tilbragte Sæsonerne, og de nød begge en vis social Anseelse. Hun vidste ikke hvorfor, og det gjorde andre for den Sags Skyld heller ikke, thi de var begge to Enker med forholdsvis smaa Indkomster og boede i ret uanselige Enkesæder, men de havde begge visse selskabelige Evner og havde forstaaet at benytte dem og vinde selskabelig Position. Ingen omgikkes med finere og bedre Familier end hendes Tante Lady Maria Chester. Og ingen kunde give hende bedre og mere verdenserfarne Raad eller samle værdigere og mere ansete unge Mænd ved sit Tebord.

Og Elfrida var alt for klog en Pige til at undervurdere Fordelene ved en saadan Beskytterinde. Hun lagde al Skylden paa sig selv. „Jeg tror," sagde hun til sidst med et Suk efter endnu en nøje Undersøgelse af sit Udseende, „jeg tror, jeg er for elegant klædt! Jeg tror, at Mændene holder mest af den beskedne Viol, fordi de frygter for at komme til at betale alt for meget til Parisertoiletter til den pragtfulde Rose! Jeg maa have en Maade at bære mine Kjoler paa, saa Folk tror, de er komne fra det fineste og største Modeetablissement i London, skønt Himmelen og Lissy alene ved, at de er syede herhjemme i hendes Ansigts Sved! Men nu skal det have Ende," tilføjede hun og rejste sig for at ringe paa sin Kammerpige.

Da Pigen traadte ind, pegede hun paa det Toilette, der laa parat til hende paa Sengen.

„Lissy, tag den Silkekjole bort og giv mig en tarvelig Kjole."

Lissy saa helt forvirret ud.

„De har ingen tarvelige Kjoler, Frøken."

„Naa, saa find en, der er gammel og slidt," svarede hendes Frøken med rynket Pande.

Et Par Øjeblikke efter kom Pigen tilbage med et Draperi af blaat Silke og Blondestof, som havde gjort Tjeneste i mange Sæsoner, og spurgte med en foragtelig Mine:

„Er denne gammel nok, Frøken?"

Frk. Chester tog fat i den med Spidsen af Tommel- og Pegefingeren og slog en lille Rynke paa sin fine Næse. Saa svarede hun heroisk:

„Den trænger til en ny Underkjole, som De har Tid nok til at sætte i, thi Hendes Naade vil ikke have Brug for Dem før over elleve."

„Meget vel, Frøken," svarede Pigen og trak sig tilbage.

Frk. Chester saa paa Uret, der stod paa Kamingesimsen, og saa, at Klokken manglede et Kvarter i ni. I en Fart kastede hun en mørk Kaabe over sig og løb ned ad Trapperne, medens hun samtidig satte Hattenaalene i sin Hat.

I Forstuen mødte hun Tjeneren.

„Jeg gaar en Times Tid over til Lady Fervey. Vil De sige til Lissy, at jeg kommer tilbage lidt over ti for at klæde mig paa."

Da hun var kommen ud paa Gaden, sprang hun op i en Droske efter at have raabt Adressen til Kusken.

Et Par Minutter efter bankede hun paa Døren til et Hus paa Viktoriapladsen og blev straks lukket ind. Hun gik lige igennem den lille Forstue ind i et Værelse til venstre, fulgt af den Mand, der havde lukket hende ind.

Da de var komne ind, sluttede han hende fyrigt i sine Arme. Efter at have gengældt hans Kys med nogenlunde samme Varme, som de blev givne, snoede hun sig blidt ud af hans Arme og sagde:

„Naa?"

„Tag din Kaabe af og varm dig ved Ilden, Elsi."

„Nej, kære Ven, jeg kan ikke blive. Tante Maria vil snart komme hjem, og saa vil hun savne mig. Sig mig hurtigt, hvilke Arrangementer du har truffet, og lad mig saa gaa."

„Nu ja, jeg har faaet Kongebrevet og har truffet Aftale med Præsten. Vognen vil vente paa dig ved Hjørnet af Eaton Square og Clievedenpladsen, saa du har ikke fem Minutter at gaa, og du vil træffe mig paa Vejen lige over for Hertugen af Yorks Skole paa Kongevejen i Chelsea."

„Har du Vidner?"

„Ja vist; Præsten syntes at være vant til den Slags Forretninger og sagde, at Vidner skulde han nok skaffe. Det bliver velsagtens Kirkebetjenten og Klokkeren."

„Og saa?"

„Og saa spiser du en lille Frokost sammen med mig, og dernæst tager vi med Toget til Hotellet i Sandgate og bliver der et Par Dage. Kan det ikke blive dejligt?"

„Gaar du til Willshires i Aften, Dolly?"

„Nej, min Skat, — gør du?"

„Ja, Tante vil have det," svarede den unge Pige og saa ind i Ilden.

„Hvis jeg var dig, Elsi, saa vilde jeg ikke gaa ud i Selskab, Aftenen forend vi skal gistes! Jeg vil blive roligt hjemme og tænke over Sagerne og prøve paa at fatte dydige Forsætter for Fremtiden," sagde Officeren eftertænksomt.

„Maaske jeg ogsaa kan blive fri for at gaa derhen," svarede Elfrida i en lidt tvungen Tone. Over for denne Mands jævne, ærlige Følelser følte hun sig næsten andægtig stemt, og Andægtighed var ellers ikke Elfridas stærke Side.

Han lagde sin Arm om hende, trykkede hende fast ind til sig og hviskede:

„Jeg vil bede Gud om at hjælpe mig til at blive dig en god Ægtefælle!"

Lidt efter rejste Frk. Chester sig for at gaa.

„Nu maa jeg gaa, ellers kommer Tante hjem før mig."

„Jeg skal ringe paa Speede og bede ham hente en Vogn."

Hun standsede ham, da han vilde lægge Haanden paa Klokken.

„Nej, jeg vil nødig have, han skal se mig her."

„Hvorfor ikke, Elsi? Det er der jo ikke noget ondt i. Vi skal jo gistes i Morgen."

„Ja, saa netop ikke!"

Hun tog et Fotografi for at undgaa at møde hans Blik. Dollys Følsomhed virkede næsten ubehageligt paa hende.

„Som du vil, min elskede," sagde han og satte sin Hat paa sit Hoved. „Saa vil jeg følge dig hen til en Vogn. Det er mørkt, og ingen vil se os."

Da Elfrida Chester igen var alene paa sit Værelse, gik der en Gysen igennem hende. Hun mindedes, at hun havde lovet at lade sig hemmelig vi den følgende Dag, og det, som i mange Dage havde forekommet hende saa romantisk, saa fortryllende og tiltrækkende, stod nu pludselig for hende som en aldeles forrykt, ubegribelig Grille. Hvorfor havde hun dog samtykket i denne forrykte Idé? Fordi Bevidstheden om, at en Mand var villig til at ofre sine Udsigter og sin Ejendom for hendes Kærligheds Skyld, havde været saa salig og frydefuld for dette efter Kærlighed tørstende Pigehjerte, der aldrig havde været elsket før.

Eller om hun end havde været elsket, saa havde ingen Mand været begejstret nok til at opgive denne Verdens Goder for at komme til at eje hende. For Elfrida havde ikke mange Penge — og maaske endnu mindre Hjerte, om end hendes varme, erotiske Natur traadte i Stedet derfor.

Naar Dolly Everdon trykkede sine Læber mod hendes, følte hun sig villig til at følge ham til Verdens Ende. Hun havde samtykket i at forlade sin Tantes Hus den følgende Dag for ved Kongebrev at blive viet i en eller anden Forstadskirke og at udsætte sig for sine Forældres og sin Formynders uforsonlige Vrede, blot af Nysgerrighed efter at lære det Mysterium at kende, i hvilket allerede de fleste af hendes Veninder, som var yngre end hun selv, var indviet. Og nu, da hun befandt sig alene paa sit Værelse, grundede hun dog over, om det ikke var tilraadeligt at afpasse sit Ydre efter den almindelige Smag i det hemmelige Haab derved at tiltrække andre Mænd.

Dybt paa Bunden af hendes Sjæl, uden at hun selv var klar derover, gemte hun et hemmeligt Haab om, at noget uforudset i den ellevte Time vilde forhindre hende i at gøre det Skridt, som skulde gøre hende til en ubemidlet Løjtnants Hustru; men samtidig følte hun en brændende Skam over, at h u n, den saa meget fotograferede, feterede og omtalte Elfrida Chester var forbleven ugift lige til sit fem og tyvende Aar. Hun følte det ligefrem som en Plet paa sin Karakter.

Da Tante Marias Tjener Klokken et Kvarter over elleve meldte hende, at Vognen holdt for Døren, stod Elfrida foran sit Spejl, iført den gamle, blaa Silkekjole.

Da hun saa ind i Spejlet, spillede et Smil om hendes Læber. Efter Moden for tre Aar siden var Ærmerne smaa og snævre og spændte tæt omkring den hvide, bløde Skulder. Det korte Liv var blevet lidt for snævert og lille til hende og røbede mere af den hvide Hals, end det havde været Meningen med denne sømmeligt syede Kjole, og Nederdelen, som ikke havde noget af den moderne udfaldende Vidde, sluttede stramt om Hofter og Knæ og gik i en Spids ned til den lille Fod i den blaa Silkesko.

De unge Piger paa Ballet vilde stirre Øjnene ud af Hovedet paa sig over denne nye Grille af hende at ville være tarvelig klædt. Og hvad Mændene angik, saa skulde det nu vise sig, om hendes Iagttagelser i disse seks Sæsoner havde været rigtige, og om de virkelig var saa lette at føre bag Lyset, som man paastod.

Da hun hentede Tante Maria fra det Hus, hvor hun havde spist til Middag, saa Tanten til alt Held kun de ydre Omrids af sin Nieces Skikkelse inde i

den mørke Vogn, og først da de var komne ind i Balsalen, lagde Lady Maria Mærke til hendes Toilette. Et Udraab af Vrede undslap Tanten ved Synet af den gamle, blaa Kjole. Hun kaldte Elfrida hen til sig. Men den unge Pige lod, som om hun ikke hørte det, og dansede videre med sin Kavaler.

„Skal jeg kalde hende hen til Dem?" spurgte en ældre Officer.

„Hvem er det, hun danser med, Sir Godfrey?" spurgte Lady Chester i Stedet for at svare.

„Jeg tror, det er med Bryggeren Robert Best," svarede Officeren med et Smil. „Nu skal jeg sige til hende, at De ønsker at tale med hende."

„Nej, nej, Sir Godfrey!" udbrød Lady Chester med et overbærende Smil. „Lad hende i Fred, hvis hun morer sig godt. Man skal aldrig forstyrre unge Mennesker i deres Fornøjelser. Man siger, at Bryggeriet skal gaa over til et Aktieselskab. Har De hørt noget om det?"

Og saa gik de to ind i Spisesalen, ivrigt passiarende om Aktiernes mulige Værdi.

Imedens havde Elfrida besluttet ikke at tænke paa den Dag i Morgen, men more sig i Øjeblikket saa godt, hun kunde. Hun dansede uafbrudt og voldsomt i Haabet om at danse bort fra sine egne Tanker. Hvor mange af os kender ikke det, at styrte os ind i Fornøjelsernes Hvirvel for muligvis derved at glemme Frygten for et Fejltrin, som vi staar i Begreb med at begaa!

Men da hun senere sad sammen med Bryggeren inde i Vinterhaven, mindedes hun pludselig, at det var den sidste Aften, hun havde sin Frihed, og brast i Taarer.

Hr. Best vidste ikke, hvad han skulde stille op med Taarer, som ikke kunde aftørres med saa og saa mange Pund Sterling. Han havde oplevet saa mange af den Slags Scener, men en Anvisning fra ham havde altid bragt Sindene i Ro igen. Men han følte instinktmæssigt, at denne enkle, næsten tarvelig klædte og dog saa smukke og henrivende Pige ikke hørte til dem, som kunde købes. Han følte stor Medlidenhed med hende, men da han ikke kendte Aarsagen til hendes Taarer, var det ham umuligt at finde et eneste trøstende Ord. Han vidste til sidst ikke andet end at begynde at erklære hende sin Kærlighed.

Hun lyttede til ham, tørrede sine Øjne, svarede hverken „ja" eller „nej", men sagde blot, at hun var træt, og at hun vilde bede Tante Maria om at køre hjem.

Da han trængte ind paa hende for at faa et Svar, sagde hun, at han nok den næste Dag vilde tænke helt anderledes med Hensyn til det Spørgsmaal, han nu havde gjort hende. Frk. Chester tænkte naturligvis paa den Situation, hun selv befandt sig i, og paa, at han inden tolv Timer vilde faa den overraskende Nyhed at høre, at hun havde holdt Bryllup. Men Hr. Best udtydede paa sin Side hendes Ord til sin Fordel og glædede sig over, at han endelig havde fundet en ung Pige, som ikke straks greb hans Tusinder med begge Hænder, men gav ham Tid til moden Overvejelse. Og han blev virkelig lidenskabelig forelsket i hende.

Efter en søvnløs Nat, fuld af nagende Tvivl og Uro, ringede Elfrida paa sin Kammerpige og fik af hende at vide, at Hendes Naade ikke skulde vækkes før Klokken elleve. Nu eller aldrig maatte hun handle. Idet hun gik hen til sit Skrivebord, faldt det hende ind, at det vilde tage for lang Tid at sende Brev eller Bud. Telegram da? Men — hvorledes skulde hun formulere det? — „Jeg vil ikke giftes!" Det var dog haardt at sige det saa kort og godt til den Mand, hvis eneste Fejl var, at han elskede hende.

Endelig besluttede hun sig til at klæde sig paa og gaa selv for personlig at forklare ham Sagen. Hun slap ubemærket ud af Huset, fandt Vognen holdende paa det aftalte Sted og sprang ind i den. Et Øjeblik efter vinkede Dolly til hende fra Døren til en Guldsmedbutik.

Kusken holdt, og hendes Forlovede tog hastig Plads ved Siden af hende.

Da Vognen igen havde sat sig i Gang, lagde Dolly sin Arm om hende og sagde:

„Tænk dig, Elsi, jeg havde helt glemt Ringen! Jeg kom først i Tanker om den nu, medens jeg ventede paa dig. For at fordrive Tiden saa jeg ind af Juvelerens Vindue og opdagede nogle Vielsesringe, som var mærket med Pris. Og saa faldt det mig ind, at vi havde ingen Ringe faaet."

„Er det en smuk, moderne, tynd Ring ligesom Lady Floras?" spurgte Frk. Chester aandsfraværende. Hun spekulerede paa, hvorledes hun dog skulde faa den Sag indledet, som laa hende paa Hjerte.

„Nej, min Ven; saadan en Ring skulde bestilles, og jeg skulde jo have den med med det samme. Lad mig prøve den paa din Finger, Elsi, for at se, om den passer."

„Aa — nej, nej, gør ikke det! Det betyder Ulykke!" udbrød Elfrida. Efter en Pause, under hvilken Officeren igen stak Ringen i Lommen, gjorde hun endnu en Anstrengelse. Enten maatte hun tale nu — eller tie for bestandig.

„Jeg har ligget vaagen hele Natten, Dolly."

„Hvad har holdt dig vaagen? Var det Tanken om at skulle have mig til Mand, Elsi? Naa — det er rigtignok for sent nu!" sagde Dolly med en hjertelig Latter og et Kys.

Denne Gang mislykkedes hendes Forsøg. Hun havde ikke Hjerte til — eller var for højhjertet til at standse hans Latter.

„Hvilken Kirke skal vi til, Dolly?" spurgte hun, idet hun i sit stille Sind regnede ud, hvor lang Køreturen vilde blive, og hvor mange Minutter hun havde til at kæmpe sin Kamp for Friheden.

Han svarede stadig leende:

„Til en smuk, lille Kirke ved Hammersmith-Vej. Der har jeg baade nominelt og bogstaveligt boet i tre Uger — det vil sige, jeg har i Sognet et Værelse, hvor der staar en Vadsæk, som tilhører mig. Den Vadsæk indeholder en gammel Uniform." Hans Haand søgte hendes. „Dine Fingre er saa kolde, Elsi. Du har vist ikke spist Frokost. Lad os holde ved en Vinhandler her paa Vejen, du har godt af at faa et Glas Portvin."

„Nej Tak, jeg skal ikke have noget. Nej, — jeg kunde ikke spise Frokost. Jeg var i alt for stærkt Sindsoprør."

„Min elskede," sagde Officeren, idet han bøjede sig frem og saa hende ind i Ansigtet, „du er vist ikke rigtig rask. Hvad er det?"

„Naa, min Ven, man bliver jo ikke gift hver Dag! Kun een Gang i sit Liv tænker jeg!"

„Ja — kun een Gang! Det haaber jeg saa inderligt for min egen Skyld, Elsi," sagde han ivrigt.

Hun prøvede paa at le. Hvis Hjælpen skulde komme, maatte den komme fra hende selv, og hun blev svag og blød over for Dollys Ømhed og frydefulde

Forventning. „Det kan ogsaa være den ene Gang for meget," mumlede hun. Tiden gik — der maatte gøres noget.

Dolly Everdons Ansigt blev blegt, da han nu vendte sig om for at betragte den unge Kvinde ved sin Side.

Hun vendte sig skamfuld bort.

„Taler du i Alvor? Saa sig det straks rent ud. Dersom du ikke tror at elske mig højt nok, saa er det endnu ikke for sent," sagde han alvorligt og lagde sin Haand paa Dørgrebet.

„Aa, Dolly, Dolly — Præsten venter jo — og Vidnerne — og du har Kongebrev og Ring," udbrød Elfrida, der foragtede sig selv for sin Ubestemthed og Vankelmodighed, men dog ude af Stand til at tage en afgørende Beslutning.

„Er der ikke andet, der bringer dig til at holde dit Ord end Tanken om disse ubetydelige Udgifter, jeg har haft? Om faa Minutter kan Alverdens Penge ikke gøre det skete usket."

„Jeg ved det, jeg ved det!" stønnede Elfrida og vred sine Hænder. „Det, der ængster mig, er de Udgifter, som følger efter — naar vi skal bo sammen — jeg har kun hundrede Pund om Aaret, og du har kun to Hundrede og halvtreds, som din Fader giver dig foruden din —"

„Alt det har du vidst før!" afbrød han hende strengt.

„Ja vist, men du har aldrig tilladt mig at tale alvorligt derom før. Du afbrød mig altid med et Kys —"

„Og det vil jeg ogsaa nu!" udbrød den unge Mand og lod Handling følge paa Ordene.

Hun snoede sig ud af hans Arm.

„Nej, Dolly, lad mig nu tale. I Aftes kom jeg til at tænke paa, hvad vi skulde gøre, dersom din Fader nu nægtede at hjælpe dig —"

„Aa, han er ikke saa ond! Og desuden — saa længe vi blot elsker hinanden, saa gaar det alt sammen!"

„Men sæt nu, at han alligevel gjorde det? Alt det tænkte jeg paa i Aftes —"

„Jeg synes, du fortalte mig, at du skulde paa Bal, Elsi?"

„Ja, det var jeg ogsaa — hos Willshires."

„Der maa have været meget kedeligt, siden du fik Tid til at tænke paa saa prosaiske Ting."

„Jeg tænkte paa alt dette, da jeg kom hjem i Morges, Dolly."

Hr. Everdon saa opmærksomt paa hende.

„Synes du egentlig ikke, lille Ven, at i Betragtning af det Skridt, du agtede at gøre i Dag, vilde det have været klogere, om du var bleven hjemme og havde faaet Sagen nøje overvejet inden denne Dag?"

Hans Tone irriterede Elfrida, og hun begyndte at vinde sin Selvbevidsthed tilbage. Hun svarede vredt:

„Du ved jo meget godt, at jeg m a a t t e tage derhen. Tante Maria ventede mig jo, og jeg kunde ikke over for hende undskylde mig med, at jeg skulde giftes i Dag, eftersom hun var den, der først og fremmest ikke maatte vide det."

Han lagde Mærke til hendes forandrede Væsen og saa ud af Vinduet paa de Butikker, de kørte forbi. Han havde en dunkel Anelse om, at de nu var i Nærheden af Walham Green.

„Var der nette Herrer paa Ballet?" spurgte han, stadig seende ud af Vinduet.

„Aa ja, men jeg savnede d i g."

„Min egen elskede! Hvem koketterede du med i Stedet for mig?"

„Koketterede!" gentog Elfrida, som nu var alvorlig vred paa sin Forlovede, fordi hun ikke havde benyttet den Udvej, han ædelmodigt havde tilbudt hende. „Koketterede?"

Der var et lidt mistænksomt Udtryk i det Blik, han tilkastede hende.

„Naa ja — hvem talte du med — hvis du synes bedre om det —"

„Bliv nu ikke ubehagelig, Dolly! Jeg er ikke din Kone endnu."

„Undvig ikke mit Spørgsmaal!" sagde Dolly med hævet Stemme. „Hvem tilbragte du Aftenen sammen med?"

„Jeg dansede med mange forskellige," svarede den unge Pige surmulende i det hemmelige Haab at ægge ham til en eller anden uoverlagt Handling, som kunde give hende Paaskud til at bryde med ham.

Dolly blev mere og mere ophidset.

„Hvem dansede du mest med?"

Frk. Chester trak paa Skuldrene.

„Det kan jeg virkelig ikke huske."

„Svar mig. Du lyver for mig!" sagde Everdon barskt.

„Aa, jeg tror, jeg dansede mere med Hr. Best end med nogen anden," svarede Elfrida med paatagen Ligegyldighed.

„Med Best — Bryggeren?"

Elfrida nikkede tavs.

„Ja, jeg vidste det!" raabte Everdon og knugede Hænderne sammen. „Jeg vidste, at en eller anden rig Person havde gjort Kur til dig. Du har aldrig før tænkt over Fattigdom!"

„Hvilken Snak!" hviskede Elfrida med bølgende Barm. Mon Hjælpen nu var nær?

„Men," vedblev Dolly haardt, „han g ø r k u n K u r til en Pige, denne Hr. Best — den simple, uopdragne Millionær, som han er. H a n gifter sig ikke! Han ved alt for godt, at det gælder Pengene —"

Hendes Forlovedes Haan opirrede hende, saa hun udbrød:

„Gifter han sig ikke? Ja saa! Og han spurgte mig i Aftes, om j e g vilde gifte mig med ham!"

Der indtraadte en dyb Stilhed, kun afbrudt af Vognhjulenes Rumlen hen over den ujævne Vej. Everdon kunde høre sit Hjertes Slag. Han trak Vejret i korte, hurtige Gisp, da han nu bøjede sig over den Kvinde, han elskede.

„Og d u? Hvad svarede du?" mumlede han hæst og betragtede hende spændt.

Hun trak igen ligegyldigt paa Skuldrene. Hun var lidt bange over Virkningen af sine Ord og holdt sine Øjne fast fæstede paa Dollys sammenknugede Hænder, da hun svarede:

„Aa — jeg svarede hverken 'ja' eller 'nej'!"

Den unge Mands Øjne hvilede paa hendes Læber — de Læber, der netop havde udtalt saa troløse Ord. Forvirret og svimlende løftede han sin Hat og tørrede de klare Sveddraaber af sin Pande. I dette Øjeblik nærmede de sig Hovedstationen. Han rystede sig, som om han vaagnede op efter et Mareridt, og hans Ord kom med Anstrengelse som fra en sammensnøret Strube.

„Jeg skal sætte dig af her ved Stationen. Selv kører jeg videre til Præsten for at sige ham, at der ingen Brug bliver for ham, og for at give Klokkeren og hans Kone en lille Godtgørelse. Hans Kone har

sikkert anskaffet sig et Par nye Handsker for at være Vidne ved — vort Bryllup."

Hans rolige Tone fik Elfrida til at græde.

„Vil du opgive mig, Dolly?" hulkede hun.

„Du opgav mig, Elfi, idet du hverken svarede Robert Best 'ja' eller 'nej'. Kusk — vil De køre op til Stationen!" raabte han, idet han lænede sig ud ad Vinduet.

De kørte op foran Stationsbygningen. Frk. Chester brast igen i Taarer.

„Hvor skal jeg tage hen? Hvad skal jeg gøre?" klynkede hun.

„Tag en første Klasses Billet til Sloane Square og tag hjem derfra — du kommer tidsnok hjem til den anden Frokost. Og hvis du vil lyde mit Raad, saa skriv til Hr. Best, inden du sætter dig til Frokostbordet, og meddel ham, at du modtager hans Tilbud — ellers kunde han gerne angre det."

„Jeg har ingen Penge til en Billet," mumlede Elfrida mellem sin Hulken.

Han kastede haanligt et Par Kroner i hendes Skød uden at sige et Ord.

„Aa, Dolly," brast det ud af Elfrida, der blev forfærdet over den Forandring, der var foregaaet med den unge Mands Ansigt, „sig mig, at du ikke er vred paa mig!"

„Nej, jeg er ikke vred paa dig. Det er ikke din Skyld — det er din Opdragelse, der maa bære Skylden derfor. Farvel — og glem ikke mit Raad til dig!"

„Vil du ikke undertiden besøge mig?" bad Frk. Chester hulkende. „For jeg elsker dig virkelig!"

Hun rakte ham sine Læber, for at han skulde kysse hende.

Everdon løftede sin Arm og strakte sin knyttede Haand ud. Et Sekund troede Elfrida, at han vilde slaa hende i Ansigtet. Men hendes Ansigt var jo hendes Rigdom, vidste hun, og hun skjulte det i et Hjørne af Vognen, angest for at røre sig. Ved Synet af hendes uvilkaarlige Bevægelse lod han sin Arm synke.

„Gaa nu — gaa for Himmelens Skyld, inden jeg glemmer, at du er en Kvinde, og at jeg elskede dig!" raabte den unge Officer hæst og bedækkede sit Ansigt med sine Hænder.

Den unge Pige vaklede ud af Vognen. Idet hun traadte ind i Stationsbygningen, vendte hun Hovedet om for at kaste endnu et Blik paa den Mand, der havde været hendes Forlovede. Hun saa kun Ruderne i Vognen, der glimtede i Solen, idet den drejede om et Gadehjørne.

Da den unge Mand vidste sig upaagtet, knugede han Vognens Gardiner sammen mellem sine Hænder og bed i sin Smerte i dem.

„Aa, min Gud — hun er ikke værd at sørge over!" udbrød han i sin Smerte. „Men jeg elskede hende nu engang!"

Familien Dormann.

Af

Aleksander Rømer.

Autoriseret Oversættelse.

I.

Regnen styrtede i Strømme ned fra Himmelen. Stormen hylede og fejede gennem Gaderne. Saaledes havde den raset hele Natten, havde rykket og rusket i Vinduerne og pebet i Skorstenene og omkring Husenes Tage.

Det var et nydeligt Vejr midt i Juli Maaned!

Hamborg er bekendt for at være rigelig velsignet med Regn. Denne graa, triste Sommerhimmel, som ubarmhjertigt aabnede sine Sluser, denne slibrige Kørebane, denne Skvulpen og Rislen i alle Tagrender og Vandløb, dette af Fugtighed spejlblanke Fortov — det var alt sammen et ganske sædvanligt Syn for alle Hamborgs Beboere. De travle Fodgængeres Paraplyer drev af Vand, alle elektriske Sporvogne var overfyldte, de velnærede, værdig udseende Herrer trængte sig tæt presset op til hinanden ind under Forperronens beskyttende Tag — den smukke nordtyske Hansestad var paa denne Dag ingenlunde tiltrækkende for en fremmed, som endnu ikke kendte den.

Endog den berømte Jomfrusti og Alsterbassinet havde mistet deres ellers saa henrivende Skønhed.

De smaa, smukke, kulørte Baade gyngede oprørsk i deres Kæder, paa Persondampernes Dæk var der næsten ikke et Menneske at se, Strandbredden, Alleerne og de elegante Huse bag dem forsvandt helt i den tætte, graa Taage, der indhyllede alt. Folk gik hurtigt fremad uden at hilse paa eller lægge Mærke til hverandre, og deres Ansigter syntes endnu koldere og mere tillukkede, end de ellers plejede at være i denne Mammons Hovedstad.

Endog den smukke, elegante Villa ved Eppendorfer-Vejen saa denne Julimorgen trøstesløs ud.

Stormen havde ødelagt Roserne i Forhaven, de fine, fløjlsbløde Rosenblade laa strøet omkring paa de ulasteligt tilklippede Græsplæner, og hele store Grene af Akacietræerne var knækkede. Det var et Syn til at blive melankolsk over.

Fru Cilly Armstrong, Villaens Ejerinde, stod med foldede Hænder ved Vinduet og stirrede ud i al denne Trøstesløshed.

Ellers brød hun sig ikke om et saadant Vejr. Paa denne Aarstid var hun for det meste slet ikke i Hamborg, men ved et eller andet Badested eller mondænt Kursted, og hun havde jo Raad til overalt at omgive sig med den største Komfort og Luksus.

Men i dette Aar — ja, det var virkelig et stort Offer, hun bragte, en stor Ubehagelighed, hun paalagde sig selv — var det nu ogsaa virkelig Umagen værd?

Hun vendte sig om. Ude i Korridoren hørte hun en høj, mandlig Stemme. Der var jo ikke kørt nogen Vogn for Døren — det kunde altsaa ikke være dem, hun ventede. Hvor hendes Hjerte dog bankede — den hele Sag forekom hende i Dag tarveligere end nogen Sinde før!

Aa — det var hendes Svoger Peter Armstrong — han troede vel, at de allerede var komne!

„Godmorgen, Fru Svigerinde! Dejligt Vejr — hvad? Det er rigtig passende til Modtagelsen af en saadan Gæst!" raabte den indtrædende.

Det var en statelig, imponerende Skikkelse, et friskt, rødmosset, skægløst Ansigt med dristigt buet Ørnenæse, meget kloge, skarpe Øjne og sort Haar. En stor Sikkerhed og afgjort Selvbevidsthed prægede sig i denne Mands Ansigt og hele Optræden.

Hans Ord lød spøgende — maaske lidt spottende.

Fru Cilly, en lille, fyldig Dame, som vist engang havde været en meget smuk Blondine med lyseblaa Øjne, men som nu saa urolig og nervøs ud, rystede paa Hovedet.

„Aa, Svoger, lad nu være med at spotte i dette Øjeblik," sagde hun skarpt. „Jeg er saa nervøs og i saa stærk en Spænding — de skulde have været her for længe siden — bare der ikke er hændet noget i dette skrækkelige Vejr, som det er i Dag!"

Hun kastede sig i en Stol, der stod ved Vinduet, og tørrede sin Pande og sine Øjne med sit fine Batistlommetørklæde, der duftede af Violer.

„Naa, det manglede blot," sagde Peter Armstrong i en ærgerlig Tone, der ikke undgik Fru Cilly. „Hvis vi havde forudset dette Hundevejr i Gaar, da Enriko rejste til Cuxhaven, saa havde vi sandelig slet ikke sluppet ham ud! Australieren med samt hans Familie, som jo er saa vant til al Slags Vind og Vejr, var saamænd nok kommen i Land uden en saa høflig og højtidelig Modtagelse. Du har Hovedet fuldt af saa mange romantiske Ideer, Cilly. Og den godmodige Enriko kan du faa til, hvad det skal være!"

„Aa, hold nu op!" Fru Cillys Mine røbede, at et Nerveanfald var i Anmarch. „Jeg har naturligvis Skyld i alt det, som nu engang ikke kunde undgaas. Og jeg har nu ogsaa gentagne Gange forsikret dig og Mercedes, at jeg tager det alt sammen paa mig alene. Jeg har anset det for min Pligt — for en kristelig Barmhjertighedsgerning; jeg er jo hans Søster. Og da min kære, uforglemmelige Mand har efterladt mig tilstrækkelige Midler til at kunne —"

„Ja vist, den gode Hans Christian var en meget klog, forstandig Mand, der brillant forstod sine Ting. Han har trofast og ærligt sørget for dig, og det glæder mig, at du paaskønner det. Han har netop bevist dig den største Tjeneste derved, at han kun har givet dig Raadighed over Renterne uden at paalægge dig det tunge Ansvar for selve Kapitalen. Dette Eksperiment for Eksempel — ja, tag mig det nu ikke ilde op, Cilly — vilde han sandsynligvis ikke have godkendt, og det kan ogsaa bringe dig i en meget ubehagelig og pinlig Situation, hvis — naa, men hvorfor tale mere herom! Nu vil jeg haabe, at du maa faa Glæde og Fornøjelse deraf."

De befandt sig i en meget hyggelig og luksuriøst udstyret Dagligstue med mørke, blankpolerede Egetræsmøbler, magelige Lænestole, Divaner, fulde af svulmende Puder, og Etagerer, fulde af Bøger, Tidsskrifter og Nips.

Paa Midtervæggen over den gammeldags Sofa, der var overtrukken med Brokade i fine, dæmpede Farver, hang i en tung Guldramme Billedet af Hr. Hans Christian Armstrong, Fru Cillys afdøde Mand, malet af en bekendt Kunstner. Det havde en umiskendelig Lighed med Peter Armstrong, kun havde den afdødes Haarfarve været noget lysere, hans Træk noget blødere og mere almindelige, ikke saa ædle og fint formede som Broderens.

Døren, som førte ind til det tilstødende Værelse, blev sagte aabnet.

En omtrent sekstenaarig ung Pige i en tætsluttende, lysegraa Kjole stod paa Tærskelen.

„Tante, jeg er saa bange — aa, Godmorgen, Onkel Peter! — Tænk eder, Sivert kommer netop nu fra Havnen med den Efterretning, at der i Stormen er flere Baade kuldsejlede, at mange Mennesker er druknede, ogsaa en Baadfører, som han kendte —"

„Ja — der har vi det — det manglede bare, at Enriko ogsaa har sat Livet til ved denne forbandede Lejlighed — det er jo det rene Vanvid — aldeles fjollet —"

„Peter! Du bruger Udtryk, som —"

„Naa ja, jeg har — Gud ske Lov — aldrig været en slesk Smigrer med søde, velklingende Talemaader, som din Australier engang var."

„Men Peter, betænk dog!"

Fru Cilly kastede et betydningsfuldt Blik hen paa den unge Pige, som klyngede sig til hende og skjulte sit Ansigt ved hendes Skulder, og som hun søgte at berolige.

Svogeren vendte sig bort og mumlede noget i Skægget, medens nu ogsaa han saa ivrigt og spændt ud af Vinduet.

Den unge Pige rettede sig op og glattede med sin lille, hvide Haand det dejlige, blonde Haar, der paa Baghovedet var slynget i en svær Knude. Hun havde et friskt, men lidt ubetydeligt Ansigt, meget lyse Øjne ligesom Fru Cilly og en fin, slank Figur. Der var et ikke helt naturligt Udtryk i hendes bløde Ansigtstræk, noget lavet og paataget, som ogsaa kom frem i hendes Væsen og Bevægelser.

„Gaa op paa dit Værelse, kære Klara! Du husker jo nok vor Aftale. Du har jo ogsaa indset, at I ikke maa mødes saa pludseligt og uforudset. Vi maa give baade dig og ham Tid til, at I kan finde hinanden. Min Gud — det er virkelig en højst mærkelig — ligefrem eventyrlig Situation!"

„Ja, det skal Gud vide!" brummede Hr. Peter henne ved Vinduet.

„Nu begynder jeg ogsaa at blive bange," kom det stammende fra den unge Piges Læber.

„Nej, det skal du ikke, Klara — han er din Fader, Barn, og Blodet fornægter sig ikke — og nu, da hans Kone desværre pludselig er død lige før Afrejsen, vil det sikkert være en stor Glæde for ham her at finde en ham helt ubekendt Datter af første Ægteskab, en Datter i sin første friske, blomstrende Ungdom —"

Fru Cillys Stemme svigtede. Hun førte Lommetørklædet op til sine vaade Øjne.

Klara stod nølende og forvirret — hun trak let paa Skuldrene. Nu vendte Hr. Peter sig om imod hende.

„Gaa nu op paa dit Værelse — alt det andet gaar senere af sig selv," sagde han bestemt. „Din Tante vil lade dig kalde, naar Tiden dertil er kommen — og opfør dig saa bare jævnt og naturligt uden Skaberi og Hykleri," tilføjede han barsk.

Klara Dormann slyngede Armene om Tantens Hals og saa hende med en lidt teatralsk Bevægelse ind i Øjnene.

„Tante, jeg vil gøre alt, hvad du befaler mig!"

Hun hilste næsten formelt paa Onkelen og svævede lydløst ud af Stuen.

„Hm —" brummede Peter Armstrong. „Et lille Lam, hvidt som Sne, som spiser af din Haand, Cilly, men du vil vist faa Brøvl nok med hende. Gud maa

vide, hvorledes hun vil komme ud af det med den ubekendte Fader, som forlod hende, medens hun laa i Vuggen, og aldrig siden har bekymret sig om hende, og med sine Stifsøskende, som vist ikke er særlig velopdragne Væsener. Jeg havde hellere knust Panden mod Væggen end —"

„Ja, du, Peter — du har altid optraadt korrekt, har altid været en Grandseigneur," afbrød Fru Cilly ham, idet hun igen resigneret satte sig til Rette i sin Stol og lænede sig mageligt tilbage. „Klara er tarveligt vant og ved, at hun maa bøje sig. Den Maade, hvorpaa hun ytrede sin Taknemmelighed, da jeg tog hende med mig herhen, var virkelig rørende. Hun havde det ikke videre godt hos den gamle Bedstefader, den Særling."

„Hm!" Hr. Peter tav i nogle Sekunder. „Hvor vil du indkvartere de ventede Gæster?" spurgte han derpaa. „Du tog Efterretningen om Konens pludselige Død som en Lettelse, men jeg er bange for, at det vil gøre din Opgave endnu sværere. Hun skal have været et dygtigt og bravt Menneske; du ved jo, jeg har indhentet Oplysninger om dem. Konen har holdt ham oven Vande; hun stammede fra en skotsk Nybyggerfamilie, som ved Tidernes Ugunst var kommen i smaa Kaar. Havde hun levet, kunde du have lejet en Bolig til hele Familien, hvor den fra først af havde været henvist til sig selv — men at han nu med begge Børnene skal være Gæst i dit Hus — — ja, jeg er bange for, det bliver en ulidelig Tilstand —"

„Jeg kan jo da ikke ændre det skete og gøre den mig fremmede Kone levende igen," svarede Fru Cilly irriteret. „Hun vilde aldrig have passet ind i vore Forhold, og derfor følte jeg det som en Lettelse —"

„Naa ja, saa lad os haabe, at det hele vil blive til Fryd og Glæde," afbrød Svogeren hende — „du har altsaa bestemt Gæstekamrene ovenpaa til foreløbigt Opholdssted for ham?"

„Ja, han skal bebo de to Værelser i anden Etage, som vender ud til Gaden. Han er jo min Broder, og jeg ønsker af hele mit Hjerte, at han maa føle sig hjemme hos mig; jeg har ladet flere af de Ting, som stammer fra vort Barndomshjem, bringe op paa hans Værelser. Han holdt saa meget af Komfort, den kære, stakkels Dreng var altid saa vanskelig med sit Tøj — han har sendt mig sit Maal, og der ligger en hel ny Dragt til ham deroppe. Til begge Børnene har jeg indrettet Kvistetagen til den anden Side — ogsaa meget net — og de er i hvert Fald ikke forvænte —"

„Hm — 'den stakkels, gamle Dreng' — saaledes vilde jeg nu egentlig ikke benævne ham, Cilly —" den statelige Købmands Tone lød pludselig meget skarp — „jeg agter din noble og barmhjertige Tankegang — men vi Mandfolk er nu engang mere nøgterne og praktiske, thi vi maa daglig kæmpe med Livets haarde Virkelighed. Gud give, at den forlorne Søn, for hvis Skyld Fedekalven nu bliver slagtet, virkelig maa vise sig at være bleven et saa mønsterværdigt Eksemplar af et Menneske, som han i sine sidste Breve antyder. Du mener, at der er vokset Græs over de gamle Historier, og seksten Aar — saa længe har han vel været derovre — er jo en tilstrækkelig lang Tid til, at man kan angre og forbedre sig. Men naar jeg tænker mig ham, som han var i sit Hjem — du gode Gud! — Naar jeg tænker mig ham dukke op igen blandt alle dem, som før har kendt ham, og træde det Barn under Øjne, som han forlod med samt dets Moder for at undgaa det værste — tænker paa hans Kone, som han gjorde saa ulykkelig, og som for hans Skyld sygnede hen og døde — ja, saa kan jeg næsten ikke overvinde mig til at —"

„Ak, Peter, du har nu altid bedømt ham meget strengt; jeg ser med andre Øjne paa ham! Han havde jo dog en uimodstaaelig Evne til at indtage Folk for sig, og hvor højt elskede ikke Helene, hans stakkels, unge Kone, ham — thi Fader vilde jo absolut ikke give sit Samtykke til dette Ægteskab, og han kan jo i flere Henseender have haft Ret, skønt ingen den Gang kunde ane, at han skulde have saa stort Uheld! Men Helene holdt fast ved ham og satte igennem, at hun blev gift med ham, og hun var dog en sød og yndig Pige; jeg ved godt, at du selv engang har sværmet for hende. Men for at komme tilbage til Alfred, saa har han jo nok været letsindig, ja vist — og ogsaa noget for godtroende — men der var saa mange tilfældige Omstændigheder, der bidrog til hans Fald. Og til sidst sad han saa dybt i det, at han ikke vidste, hvad han gjorde. Det var kun den blinde Selvopholdelsesdrift, som drev ham til at begaa den sidste slemme Handling."

„Hm, ja — Selvopholdelsesdrift! Lige fra ganske ung har han gjort dumme Streger, skiftet Plads uophørlig, ingen Steder kunde han holde ud at være, der var altid noget galt. Saa forelskede han sig over Hals og Hoved uden Eftertanke. Thi den Gang stod det allerede daarligt til med hans nylig grundede Forretning. Han gav Rollen som Dydshelt, der satte de største Planer igennem — indtil pludselig Krak'et kom, og — bums — der laa det hele! Hans Løgnevæv var spundet saa tæt, at det næsten ikke var til at vikle fra hinanden, indtil endelig den selvskrevne Veksel med den falske Underskrift styrtede ham. Nej — vi vil ikke besmykke Sagen — Sandheden over alt! Hans Christian var den Gang henrykt, da det lykkedes ham at faa Alfred sendt bort, og han vilde aldrig have bifaldet, at han vendte tilbage igen. Du tiltror jo mig et Stenhjerte, men jeg forsikrer dig, jeg har inderlig ondt af hans unge Datter. Klara er et svagt Genbillede af sin yndige, elskelige Moder, og hendes Opdragelse hos den gamle, sære, bitre Mand, hendes enlige, forladte Stilling, har vel gjort hende anderledes, end hun ellers vilde være bleven. Hun forekommer mig saa svag og slap — hun har ingen Rygrad — ingen Ben i Næsen. Naa, vi faar jo nu se, hvad Tiden vil bringe!"

„Peter, hvorfor tog du egentlig ikke Barnet til dig efter Helenes Død? Eller — hvorfor giftede du dig ikke med den hensygnende Kone, da hun var bleven skilt fra Alfred? Du har jo altid syntes godt om hende. Og den Gang kunde du endnu have reddet hende og gjort hende lykkelig."

„Ja, der var en Tid, hvor jeg var nær ved at gøre det," svarede Peter Armstrong, „men —"

„Ja vist — det var den haarde Virkelighed!" henkastede hans Svigerinde ironisk; „din Mercedes, den rige Enke, bragte dig den halve Million, som du den Gang trængte saa haardt til, og — du vilde heller ikke gifte dig med en fraskilt Kone."

„Nej, det har du Ret i," bekræftede Hr. Peter skarpt, „og Barnet vilde den gamle ikke give Slip paa den Gang; jeg underhandlede med ham derom straks efter min Tilbagekomst fra Mexiko, da jeg førte Mercedes hjem som min Hustru. Han vilde selv opdrage sin Datters Barn — og indvode sit Had i den lille Pige."

„Det er ikke lykkedes ham; Klara har et meget

blodt Hjerte. Hun føler sig endnu usikker her i de nye Forhold, men hun vil nok snart leve sig ind i dem og vinde alles Hjerter. Alle finder hende fortryllende; kun din Kone kan ikke lide hende, hun har en Fordom imod hende."

„Jeg har endnu aldrig set Mercedes lade sig paavirke af Fordomme; hun er i Besiddelse af stor Skarpsindighed, men hun synes ikke om den unge Piges affekterede Væsen. Det er Skade, at hun kun har det blonde Haar efter Moderen, ellers minder hun i en betænkelig Grad om Alfred."

Fru Cilly saa nervøst paa sit Ur.

„Klokken er straks halv et," sagde hun stønnende. Enriko mente, at de kunde være her Klokken ti. Aa, denne Venten —"

Hun holdt pludselig inde, ogsaa Hr. Armstrong gik hen til Vinduet.

En Vogn kom rullende og holdt uden for Villaen.

„Endelig! Der er de — naa, Gud velsigne hans Indgang!" sukkede Fru Cilly lettet.

De saa nu begge opmærksomt ud gennem Ruderne.

Et slankt, ungt Menneske med en Gummikappe kastet løst over Skuldrene og en Sydvest paa sit mørke, lokkede Haar sprang elastisk ud af den lukkede Droske, paa hvis regndryppende Tag en pludselig frembrydende Solstraale kastede sit gyldne Skær.

Saa løftede han et Par uformelige, smaa Skikkelser ud, to formummede Børn, som kun med Vanskelighed bevægede sig i deres tykke, store Klædningsstykker.

Den første af Børnene, en Pige, kastede den uldne Hætte tilbage fra sit Hoved, og en svær, mørkebrun Fletning, som var slynget rundt om hele Hovedet, kom til Syne. Et flygtigt Blik fra et Par straalende Øjne mønstrede Huset, gled hen over Vinduesrækken og forblev et Øjeblik fæstet paa de to Iagttagere indenfor.

Hun holdt sin mindre Broder fast i Haanden og sagde nogle Ord til Faderen, der med Besvær steg ud af Vognen og ikke syntes at høre hende.

„Naa ja, her er de jo, Gud ske Lov! Enriko har virkelig faaet lodset dem herhen i god Behold! En brillant Knægt — han ser altid ud som en forklædt Prins!"

Disse Ord mumlede Peter Armstrong med synlig Tilfredshed. Hans Interesse gjaldt først og fremmest Stifsønnen, — han havde desværre ingen kødelig Søn. Han elskede sin Stifsøn af hele sit ellers ikke saa let tilgængelige Hjerte og var overmaade stolt af ham.

„Ak, hvor han ser lurvet — og gammel ud!" sukkede Fru Cilly.

Disse Ord gjaldt hendes hjemvendende Broder. Den nyankomne var traadt ind i Huset.

Gartneren hjalp Kusken med at løfte Kofferten ned af Vognen.

Peter Armstrong traadte tilbage fra Vinduet.

„Ved det første Møde er jeg ganske overflødig — jeg undviger gennem en Sidedør! Enriko kan senere aflægge Beretning for mig oppe paa Kontoret."

Fru Cilly hørte næppe, hvad han sagde; hun nikkede kun adspredt til ham, da han aabnede Døren til Sideværelset og skyndte sig ud i Entreen.

Enriko var i et Par Spring oppe ad den brede Trappe; Manden i den brune, plumpe, slidte Overfrakke fulgte langsomt efter ham, medens Børnene frygtsomt blev staaende nede i Forstuen.

Fru Cilly var bleven staaende i den indre Korridor; hun var meget beklemt, og hendes Hjerte bankede voldsomt. Hvor alt dog ser anderledes ud i Fantasien, end det viser sig at være i Virkeligheden! Angestsveden perlede paa hendes Pande.

Nu rev Enriko Entrédøren op; han havde kastet Regnkappen og Sydvesten fra sig og stod nu foran hende i en elegant, tætsluttende Jakke med blændende hvidt Lintøj og med det ham egne straalende Smil paa sit Ansigt.

„Enriko — hvorledes fandt du ham? Kommer han dog ikke?"

„Jo, lille Tante — og Børnene — Sofie hjælper dem netop Tøjet af; de er endnu saa forlegne og frygtsomme."

Da lød der tunge, nølende Skridt, og bag den ungdommelig smukke Apolloskikkelse saa man en ældre, bøjet Mandsskikkelse dukke frem.

„Alfred, o, min Gud, Alfred, min kære, kære Broder!"

Fru Cilly styrtede hen til ham og omslyngede ham med sine Arme.

Han stod med den bulede Filthat i Haanden, — ja, han var bleven ældet og graahaaret, og der laa tykke Poser under de engang saa livlige Øjne. Hans Ansigtsfarve var gusten, men Trækkene var dog endnu fine og fornemme, og nu, da han lo, glimtede der noget af den gamle Glans i hans Øjne, og da han nu bøjede sig ned for at trykke hendes Hænder til sine Øjne og sine Læber, var der i hans Bevægelser noget af den gamle Ridderlighed.

„Min stakkels Alfred — og du kommer uden din Kone! Hvad døde hun dog saa pludselig af? — Men nu er det dobbelt nødvendigt, at du —"

„Ak ja, den stakkels Jane — hun nærede saa stor Angest for Rejsen og for de fremmede Forhold her —"

„Kom nu først ind, saa kan du fortælle mig alt!"

Hun drog ham ind i det Værelse, som hendes Svoger netop havde forladt.

Enriko var igen løbet ud i Forstuen for at tage sig af de to Børn. Sofie var endnu beskæftiget med at pudse og pynte paa dem, og hun morede sig øjensynligt over deres forunderlige Klædedragt.

Det ternede, kulørte Uldsjal, i hvilket Drengen var indviklet, havde hidtil gjort ham til en uformelig Bylt; og hans Søster, den lille Pige med de sorte Øjne, trak det nu med en hastig Bevægelse af ham.

Herved bøjede hun sig tæt ned til den lille, langt sartere byggede Broder, hvis Ansigt fortrak sig til Graad.

„Græd ikke!" gentog hun flere Gange paa Engelsk i en bydende Tone.

Den lille Pige, som vel kunde være elleve Aar gammel, viste sig at være en for sin Alder meget kraftigt udviklet Pige. Hun var iført en graa, ulden Kjole, der kun naaede hende til ned over Knæene og sad meget daarligt, og paa Benene havde hun brune, grove, hjemmestrikkede Uldstrømper og plumpe Sko.

Hver af hendes Bevægelser var energiske og selvbevidste. Hun tilkastede den fine Kammerpige i den lyse Bomuldskjole og med den kokette Kappe paa det lokkede Haar mistroiske, sky og mere og mere fjendtlige Blikke. Hun følte sig aabenbart irriteret af Kammerpigens spottende Smil.

Da Faderen, som ikke tog videre Notice af hende, var gaaet op ad Trappen, havde hun set spørgende og ængstelig efter ham. Men saa havde hun bidt de

faste, hvide Tænder tæt sammen og var energisk begyndt at hjælpe sig selv. Hun afværgede enhver Haandsrækning, som den fint klædte Sofie vilde give hende.

Nu traadte Enriko hen til Børnene.

„Nu, lille Johnny, og du, du lille, tapre Pige, som hverken græd eller skreg, da Baaden var nær ved at kæntre, kom nu, saa skal jeg føre jer ind til jeres Tante. Og saa skal Sofie vaske jer og gøre jer pæne. Tante har nye, smukke Klæder liggende til jer."

Ruth saa op paa det smukke, unge Menneske med sine vidunderlig straalende Barneøjne, hvis Farve var ganske ubestemmelig. Snart syntes de graa, snart kulsorte, naar indre Bevægelse gav dem Dybde og Glans.

Da Enriko var gaaet om Bord paa den store Oceandamper og var traadt hende i Møde, da hun var kommen op ad Kahytstrappen, og havde kaldt hende ved Navn, da havde hendes lille Hjerte banket vildt og stormende.

Hvad var der ikke foregaaet i hendes uklare Barnehjerte, siden Moderen kort for deres Afrejse saa pludselig var død af et Hjerteslag! Moderen havde gjort hende saa bange for det fremmede Land og de ubekendte Slægtninge. Hun havde jo ogsaa været Vidne til, hvor ivrigt Moderen havde modsat sig deres Rejse. Og nu var hun gaaet bort fra hende for bestandig, havde forladt sine Børn, som hang saa kærligt ved hende. Faderen havde aldrig brudt sig meget om dem, og han havde heller ikke taget sig meget af dem paa Rejsen; han havde siddet med de andre Passagerer i Kahytten, havde passiaret og drukket med dem eller havde siddet fordybet i Tanker. Hun og Johnny havde været alene, — og naar nogle af Passagererne af Medlidenhed havde villet nærme sig til dem, havde Ruth sky og tilbageholdende trukket sig tilbage. Hun mistroede alle, hun hørte til de Naturer, der har meget vanskeligt ved at slutte sig til nogen.

Men da hun mødte Enrikos varme, straalende, smukke Øjne, havde hun straks følt sig hendraget til ham. Under Overfarten havde hun saa tit, han vilde, lagt sin lille, brune Haand tillidsfuldt i hans, og ogsaa nu greb hun i sin angestfulde Beklemthed hans Haand, da han strakte den ud imod hende.

Hun drog Broderen med sig og lod Enriko føre dem op ad den brede Trappe. Hun talte ikke, hun rystede kun undertiden paa sin ejendommelig energiske Maade paa Hovedet, naar han sagde nogle trøstende og opmuntrende Ord til hende. Saaledes ogsaa nu, da han talte om de nye Klæder og paalagde hende at være rigtig høflig og venlig mod den nye Tante.

Han lo.

„Kan du slet ikke faa Tillid til os, lille Ruth? Naa, det kommer nok!"

De var nu komne op, og Enriko bankede paa Døren.

Den blev aabnet, og Fru Cilly Armstrong stod foran dem med Lommetørklædet trykket mod sine Øjne.

Hr. Alfred Dormann havde affort sig sin brune, uldne Overfrakke og sad nu i sin korte, grove Vadmelsjakke i en magelig Lænestol.

„Naa, der er jo dine Børn — Johnny og Ruth — Gud ske Lov, at I er komne velbeholdne herover!"

Meget flygtigt og adspredt bøjede den elegante Dame, hvis glinsende Silkekjole raslede ved enhver Bevægelse, sig ned over de to Børn, kyssede dem forsigtigt og kaldte derpaa paa Sofie.

„Hun skal føre jer op paa jeres Værelser og hjælpe jer med at blive vaskede og omklædte, kære Børn. Vær nu smukt artige og skynd jer, saa I kan komme tidsnok ned til Frokost. — Og kom nu ogsaa du, Alfred, jeg vil selv vise dig op paa dine Værelser. Gør dig nu i Stand og bliv den gamle igen! Vi vil glemme alt, alt, kære Broder, — og naar du igen kommer ned, saa skal du se, saa er du igen den tidligere elegante Gentleman!"

Hun havde allerede glemt Børnene, og Ruth og Johnny brød sig heller ikke om at blive hos hende.

Angest og beklemt havde Ruth igen omklamret Enrikos Haand med sine smaa, feberhede Fingre.

Han forstod hendes Følelser og gik med hende op i anden Etage bag efter Tanten og Alfred Dormann, som ikke gjorde nær saa sympatetisk et Indtryk paa ham som Børnene.

Uden for Døren til Børnenes Værelser standsede han og vilde forlade sine Protegeer for at overgive dem til Kammerpigen. Han strøg hen over de tykke, forpjuskede Lokker, som omgav Ruths brunlige Pande. Ved denne Berøring løste den tunge Snoning sig, og to svære, tæt flettede Fletninger, som Sollyset gav et gyldent Skær, faldt langt ned over hendes Hofter.

„Nej, hvilken Pragt!" udbrød Enriko beundrende. „En saadan Haarpragt kan vore Piger her til Lands ikke fremvise! Naar Frisørinderne og Modehandlerinderne først faar dig under Behandling, lille Ruth, saa vil vi faa Vidundere at se! Men vær nu tapper og god, lille Ven!"

Han løftede hende op og kyssede hende, medens Sofie allerede havde bemægtiget sig Johnny og aabnet Døren til det venlige Værelse, der var helt oplyst af den klare Julisol.

Forvirret og forlegen stirrede Ruth paa den eneste, der havde vist sig som hendes Ven, og som havde vundet hendes Barnehjerte, og derpaa lod hun ængstelig sit Blik glide hen over Genstandene inde i Værelset. Der stod den brede Seng, som vistnok havde været bestemt for Moderen, og ved den anden Væg stod to Barnesenge med hvide Blondeomhæng og fine Silketæpper og Puder.

Hun følte blot Angest.

„Gaar du? Bliver du ikke her?" spurgte hun ængstelig i sin brede, australske Accent.

„Nej, ikke i Dag," svarede han venligt, „men jeg kommer nok igen i Morgen, og du skal ogsaa komme til os, til min Moder."

„Har du en Moder?"

„Ja, lille Ruth, og jeg skal fortælle hende om dig."

Ruth rystede igen energisk paa Hovedet. Hvad kunde denne fremmede Dame være for hende?

Sofie opfordrede hende til at skynde sig med sin Omklædning. Men Ruth vendte sig igen om imod Enriko.

„Men du bliver dog vel her i Byen?"

Han studsede.

„Ja, en lille Tid endnu, lille Ruth, maaske et Par Uger. Men saa rejser jeg bort."

„Langt bort?"

„Ja — langt bort! — Over Oceanet — til Mexiko."

Hun blev ganske bleg, og de før saa straalende Øjne mistede deres Glans. Hun støttede sig imod Dørkarmen, og hele hendes Legeme rystede.

„Inden den Tid vil du være hjemme her og ikke længer føle dig fremmed, min Ven!"

Hun greb ikke mere hans Haand, men hun vendte sig bort, og han saa kun endnu hendes udtryksfulde, energiske Hovedrystten.

Hun var gaaet ind i Værelset, og Sofie havde hastigt lukket Døren efter hende. Hans Ansigt udtrykte inderlig Medlidenhed. Stakkels lille fremmede Blomst — vil du vokse og fæste Rod her?

Inden for Døren brød der nu en heftig Kamp løs.

Johnny skreg i vilden Sky, saa snart den fremmede Pige vilde røre ham; han vilde hverken lade sig klæde om eller vaske, og han vilde absolut beholde den brune Uldbluse paa, som Moderen havde syet til ham.

Ruths bydende, flere Gange gentagne „Græd ikke" havde dog endelig en beroligende Virkning paa ham.

Men nu begyndte hun at vise sig oprørsk. En hel Masse engelske Ord, som Sofie ikke forstod det halve af, strømmede pludselig fra hendes Læber.

De skulde lade hende være alene, hun skulde nok baade klæde Broderen og sig selv paa; hun havde længe nok kunnet hjælpe sig selv — og den blaa Dragt med Matroskraven — og den røde Kjole, som var bestemt for hende — dem vilde de ikke for nogen Pris tage paa — aldrig i Evighed, erklærede hun med lynende Øjne.

I Begyndelsen lo Sofie højt, men saa blev hun vred.

„Du er jo som en vild Kat," sagde hun, „det ender vel med, at du bider mig!"

Og virkelig frembød de faste, hvide Tænder, der, naar den lille Pige talte, kom saa betænkeligt til Syne, og de mørke, vredefunklende Øjne et faretruende Syn!

Til sidst tabte Sofie Taalmodigheden og rømmede Valpladsen efter at have forsikret, at hun nok skulde underrette Fruen om denne uhørte Opførsel.

Ruth lukkede med et energisk Tryk Døren efter hende og stod nu midt i Værelset med bølgende Bryst. Johnny klyngede sig til hende, og hun tog ham i sine Arme og kyssede og kærtegnede ham.

Saa gik hun hen til Servanten med alt dens, for hende saa ukendte Tilbehør og betragtede nysgerrigt alle disse Genstande, der var bestemte til at bruges.

Endelig tog hun den store Svamp, der laa paa Opsatsen, men med en saa voldsom Bevægelse, at hendes Arm strejfede Vandkanden, der mistede Ligevægten og styrtede om med et Brag, og i Faldet rev den en Krystalflaske og Vandfadet med sig. Det gik alt sammen i Stumper og Stykker.

Et Øjeblik betragtede Ruth ligesom forstenet denne Ødelæggelse.

„Aa — hvad!" mumlede hun og lagde ikke Mærke til, at Johnny gav sig i Færd med at samle Glasskaar op fra Tæppet, over hvilket Vandet fra Vandkanden bredte sig som en rivende Strøm.

Et højt Hvin fra Johnny bragte hende til Besindelse. Hans Fingre blødte, han havde skaaret sig paa Glasskaarene. Og idet hun forskrækket ved Synet af Blodet vilde løbe hen til ham for at løfte ham op og berolige ham, fik hun sine Fødder indviklet i det, med lyserødt Silke forede Blondeomhæng, der omgav Johnnys Seng.

Ritch — ratch! Det knagede og bragede, hun vilde rive sig løs, men opnaaede kun at flaa det fine Stof endnu mere i Stykker, saa det til sidst hang i sørgelige Stumper og Laser.

I dette Øjeblik traadte Fru Cilly ind, fulgt af Sofie.

Et højt, forbitret Skrig undslap Damens Læber.

„Du forbarmende Gud, hvor her ser ud! Det er dog et skrækkeligt Barn!"

Ruth holdt Broderen omslynget, men Blodet fra hans saarede Fingre trængte igennem det smudsige Lommetørklæde, Ruth havde viklet om den. Fru Cilly styrtede hen til den lille Dreng.

„Hvad har du gjort ved ham, du skrækkelige Barn? Bær Drengen over i mit Sovekammer, Sofie, og forbind hans Haand. Og, hører du, Ruth, hvis du vil blive her i Huset, saa har du at rette dig efter mine Befalinger og at adlyde, du slemme Barn — har du forstaaet mig?"

Fru Cilly dirrede af Vrede. Hun og hendes ubekendte Niece stod lige over for hinanden og stirrede hinanden ind i Øjnene som et Par Dødsfjender.

Ruths Læber var fast sammenpressede; med en hastig Bevægelse slyngede hun sine lange, tunge Fletninger om Halsen, som om hun vilde kvæle sig dermed, og hendes Øjne funklede som en Tigerkats. Hun sagde ikke et Ord; det lod slet ikke til, at hun følte nogen Anger over sin Gerning, og hun var aabenbart aldeles ikke tilbøjelig til at bede om Forladelse eller gøre Afbigt.

Hendes Sjæl var kun opfyldt af Had til denne fremmede Dame, som havde lokket dem bort fra deres Hjem, og som efter hendes Anskuelse var Skyld i Moderens Død — den kære Moder var saamænd kun død af Angest for Rejsen — og som nu ogsaa her helt og holdent vilde lægge Beslag paa Faderen.

Hendes Tanker var ikke saa klare, at hun kunde udtrykke dem i Ord, hun kunde ikke føje dem logisk sammen, — hendes Sjæl var kun opfyldt af et glødende Had, der afspejlede sig i hendes Ansigt.

Fru Cilly fattede sig. Hun, Verdensdamen, som altid var vant til at beherske sig, bebrejdede sig selv dette heftige, meningsløse Vredesudbrud.

Hvad brød hun sig egentlig om det vilde Pigebarn, hun skulde nok blive tæmmet, det kunde andre senere besørge! Hun lo nu spottende og sagde koldt:

„Nu vel! Naar du har en saa vanskelig Karakter, saa maa du være alene. Hvis du vil lade Sofie vaske dig og klæde dig paa, saa du kan vise dig blandt dannede Mennesker, saa kan du komme ned og spise med os. Ellers bliver din Mad bragt op til dig, og du faar ingen at se. Din Fader og — din ældre Søster, som du endnu ikke kender — er dernede. Du ved vel nok, at din Fader har været gift engang før?"

Ved de sidste Ord havde Ruth hastigt løftet sit Hoved, som hun trodsigt havde sænket. En Søster? Nej, hende havde hun aldrig hørt noget om.

Hendes Forbavselse malede sig tydeligt i hendes udtryksfulde Ansigt.

„Naa, det vidste du ikke?" sagde Fru Armstrong koldt. „Men nu ved du det. Vil du saa se din Søster?"

Ruth nikkede ivrigt. Der gled et Skær af Glæde over hendes mørke, trodsige Barneansigt.

„Naa, ser vi det! Ja, du staar dig bedst ved at være artig — mærk dig det!"

Det flygtige Skær af Glæde var straks igen veget fra Ruths Ansigt, der igen havde sit mørke, alvorlige Udtryk. Hun løb hurtigt over Gulvet og greb den nye, røde Kjole, den fine Chemise og de smukke Støvler.

Hvilke Bevægelser det Barn dog har, tænkte Fru Armstrong — hun bevæger sig som en Væsel, et Firben eller et andet af Urskovenes lydløse Kryb! Hun gøs — den lille Pige var hende i højeste Grad usympatetisk.

„Nej, stop lidt!" raabte hun. „Bliv derfra med dine plumpe, kejtede Fingre! Sofie skal klæde dig om — hører du?"

Hendes Tone var meget skarp og bydende; hun gik hurtigt ud af Værelset og kaldte paa Kammerpigen.

Sofie kom med Johnny, der saa meget frygtsom og forknyt ud, men han græd ikke.

„Drengen kan man dog nok faa Bugt med," mumlede Sofie, „men dette Pigebarn!"

Hun begyndte at tørre Vandet op, der endnu flod rundt paa Tæppet, og at samle Glasskaarene sammen.

Ruth, der nu var overladt til sig selv, begyndte pludselig hurtigt og behændigt at klæde sig af. Pludselig stod hun i sin Chemise foran Badekarret, saa Sofie gav et Skrig af Skræk. Ruth kastede Chemisen og sprang op i Karret, hvor hun plaskede lystigt i Vandet, medens hun betragtede Kammerpigen med en foragtelig Mine. Hun havde forsigtigt snoet sine lange Fletninger om Panden for at beskytte dem imod at blive vaade, og nu maatte Sofie dog le.

Hvor var den lille Pige dog ikke herlig og kraftig skabt! Og hvor smaa var ikke hendes Hænder og Fødder i Forhold til de øvrige Lemmer!

Men Ruth erklærede nu bydende, at Sofie kun skulde tage sig af Johnny; hun skulde nok gøre sig selv færdig.

Saa vendte Sofie sig ærgerlig bort og sagde spidst, at det var netop det, hun helst vilde.

Med stort Velbehag strakte og rakte Ruth sine smidige Lemmer i det varme Vand, indhyllede sig derpaa i det varme Tæppe og smuttede hurtigt ind i det andet Værelse.

Varsomt og forsigtigt tog hun den fine, med Broderi forsirede Chemise og kastede den over sig, og saa iførte hun sig Benklæderne og de fine, sorte Strømper. Lakstøvlerne var alt for store til hende; hun tog et lille Stykke forkrollet Papir og stoppede det ind i Fodspidsen, saa sad de i det mindste fast. De hvide Skørter var ogsaa temmelig korte; hun saa lidt betænkelig ned af sig selv og var saa optaget af sin Beskæftigelse, at hun slet ikke lagde Mærke til Johnny.

Han var nu bleven helt bekendt med Sofie og pludrede muntert med hende.

Pludselig kaldte han jublende paa Ruth, der nu vendte sig om og saa paa ham.

„Johnny!"

Drengen saa fortryllende ud i den nydelige Dragt og pegede med Stolthed paa sin fine Matroskrave.

Han var meget lille og spinkel af sin Alder og havde blondt, let krollet Haar, et meget fint formet Ansigt og meget lysere Hudfarve end Søsteren. Han lignede i høj Grad Faderen.

„Johnny, Johnny, min egen Dreng!"

Med et Udraab af Henrykkelse knælede Ruth foran Broderen. For et Øjeblik glemte hendes Barnehjerte de sidste Timers bitre Smerte. Men nu spurgte Sofie spottende, hvad hun vilde gøre ved disse stride, forpjuskede Fletninger, for saaledes kunde hun da ikke vise sig for Fruen og de øvrige tilstedeværende.

Ruth betragtede lidt forskrækket de virkelig temmelig forpjuskede Fletninger og begyndte med stor Hurtighed og Behændighed at løse dem op.

„Gud forbarme sig, sikken en Paryk!" mumlede Sofie.

Hun saa en Tid roligt til, medens den lille Pige uden at bryde sig om, hvor ondt det gjorde, rev og sled i det tykke Haar for at faa det nogenlunde glat, men saa sagde hun halvt medlidende, halvt utaalmodigt:

„Du kejtede Pigebarn, du brækker jo den fine Skildpaddekam, naar du bærer dig ad paa den Maner! Kom, saa skal jeg hjælpe dig — skønt du fortjener det jo egentlig slet ikke, saa uartig, som du har været!"

Ruth tav. Hun savnede sin tykke, solide Hornkam, der endnu laa i Faderens Koffert. Hendes Arme var helt trætte af det vanskelige Arbejde. Hun var ikke vant til at anvende saa megen Tid paa sit Haar, hjemme havde det ikke været saa magtpaaliggende, om hendes Fletninger var glatte eller pjuskede.

Sofie begyndte nu langsomt og behændigt at børste og rede de svære Haarmasser, og det gjorde unægtelig ikke saa ondt, som da Ruth selv havde bearbejdet dem. Hun tog noget af den duftende Pomade, som stod paa den skæbnesvangre Servante, for hvilken Ruth nu nærede en hemmelig Rædsel, kæmmede de genstridige Lokker tilbage fra Panden og lod dem derpaa falde frem igen. Saa flettede hun hele den enorme Haarfylde i flere løse Fletninger. Hvor glinsede nu ikke det mørke Haar! Til sidst blev det prydet med en rød Sløjfe.

Og saa den straalende røde Kjole, i hvis Udskæring Chemisens fine Broderi tittede frem — Ruth stod helt aandeløs og med funklende Øjne foran Spejlet og saa paa sig selv. Var det virkelig hende?

En flammende Rødme bredte sig pludselig over hendes Ansigt, og saa opklaredes det af et forunderligt straalende Smil. Hun vendte sig om imod Sofie.

„Tak — vær ikke vred —" sagde hun.

Sofie saa spidst paa hende.

„Ja — du maa nu lære at have Respekt for en hamborgsk Borgerinde, min Pige."

Det forstod Ruth nu ikke, men hun brød sig heller ikke derom. Hendes Hoved var fuldt af saa mange Tanker. Nu skulde hun jo ned til Faderen — skulde se den ubekendte Søster. —

I et af de hyggelige Værelser, som vendte ud til Gaden og var indrettede til Hr. Alfred Dormann, stod ogsaa han nu foran det store Pillespejl.

Han havde ligeledes iført sig en hel ny Dragt og saa ud som et nyt Menneske. Et dybt Aandedrag udvidede hans Bryst! Nu var han da virkelig her igen — endelig hjemme igen i den kultiverede Verden! Glemt var nu disse græsselige Aar derovre med det trælsomme Arbejde og det haarde Tryk, hvorunder han havde levet.

Cilly, den gode Sjæl, havde da endelig taget sig sammen og gjort en god Gerning. Naa — hun havde jo Midlerne dertil — det vilde da have været for galt, om hun havde ladet ham blive derovre. Disse Armstrongs havde rigtignok Lykken med sig. Den Gang, da de havde faaet ham ekspederet ud af

Landet, havde de tet sig, som om de maatte vende og dreje hver Øre, men nu var det jo tydeligt nok at se, at de var Millionærer.

De havde godt kunnet redde ham den Gang eller i det mindste have faaet ham hjem igen meget før; men hvis hans Svoger, Cillys Mand, ikke havde ombyttet det timelige med det evige, saa havde han nok siddet derovre endnu og vogtet sine Faar for nøjsommeligt at friste Livet.

Han børstede omhyggeligt sit endnu fyldige, men allerede let graanende Haar og det smukke blonde Fuldskæg, som han nu vilde ofre mere Omhu og Pleje end før.

Med en Følelse af Tilfredsstillelse saa han sig om i det hyggelige Værelse. Hm ja — noget sentimental var Cilly jo endnu. Disse Naragtigheder kunde saadanne velhavende Folk jo tillade sig. Og dette gamle Skrammel havde hun sat ind til ham — den Pult, ved hvilken han som Dreng havde skrevet sine Stile, den gamle Boghylde og Billederne der paa Væggene.

De to gamle der — Chefen for Huset Dormann og hans Hustru, født Meyer — hvor var det ikke nogle græsselige Karrikaturer! Faderen med det stive Halsbind og det kobberrøde Ansigt saa jo ud, som om han var ved at kvæles, og Moderen med den store Krinoline — hvorfor havde Cilly dog hængt de skrækkelige Billeder ind i hans Værelse!

I et saadant Liv, som han i de senere Aar havde ført, mister man Modtageligheden for den Slags rørende Minder.

Alfred Dormann vendte sig om med et ærgerligt Udtryk. Moderens bløde, milde Træk, det bekymrede, spørgende Blik, der stirrede ham i Møde fra det daarligt malede Billede, vakte uvilkaarligt længst forglemte og længst overvundne Følelser i ham.

Den Gang, da han fuld af Vrede og Bitterhed som et fortvivlet Menneske gik om Bord paa det Skib, der — som han selv og hans Familie troede — skulde bringe ham for bestandig til en fremmed Verdensdel, havde han svoret at sønderrive alle Baand, som bandt ham til Hjemmet.

Og derfor lod han ogsaa i de første Aar alle Breve fra Hjemmet være ulæste. Men senere — da var der dukket blidere Følelser op i ham, og da havde ogsaa han undertiden været sentimental.

Og da havde han en Dag i Konsulatet i Adelaide hentet en Bunke Breve, som havde ligget der i Aarevis — Breve fra Moderen — fra Cilly — og fra hende — fra Helene.

Han læste dem alle igennem — et ganske unyttigt Martyrium, tænkte han senere, da den bløde Stemning var bortdunstet. De sidste Efterretninger, der kom ham i Hænde, havde meldt ham Moderens og Helenes Død.

Naa, Gud være lovet, nu havde de Ro og Fred, medens han endnu arbejdede i sit Ansigts Sved.

Og nu i denne lykkelige Time, som han aldrig havde turdet vente vilde komme, mindede hans Moders spørgende Øjne ham om Indholdet af hendes Breve.

Hun, den trofaste Moder, havde altid troet paa ham, altid haabet paa ham, ogsaa den Gang, da han gjorde alt for at gøre alle Haab til Skamme. Han havde lige fra sin Fødsel af været hendes Yndling, man sagde, at hun havde forkælet ham og altid søgt at opfylde alle hans Ønsker.

Og ogsaa over for hende havde han været tavs, havde aldrig skrevet til hende — og hvorfor skulde han ogsaa have gjort det, udbrød han nu uvilkaarlig med en høj, haard Stemme, der forskrækkede ham selv.

Hans Ansigt var blevet mørkt; han saa pludselig gammel ud. Der gik en Skælven igennem hans Skikkelse, som han før havde rettet saa rank og stolt i Vejret.

Der paa Etageren stod et Fotografi — et Kabinetsbillede i en elegant Ramme — af Helene!

Nej, Cilly var virkelig helt forrykt! Vilde hun da ligefrem pine og martre ham ved at foreholde ham alle hans Synder? Hvilken taabelig, forskruet Idé!

Men han tog dog med skælvende Fingre den lille Ramme i Haanden, lod sig glide ned i en Stol og fordybede sig i Beskuelsen af de ungdommeligt smukke Træk. Ja — hun — Helene — havde elsket ham — hun havde kæmpet for at blive hans Hustru. Hendes Fader havde været klog og snedig nok; han havde anet, hvad der vilde komme og havde ingen Tillid haft til ham. Og den Gang havde han dog holdt Skinnet vedlige og havde gjort alt for at beholde sin Kredit. Og havde blot den store Spekulation lykkedes — men han havde jo altid været forfulgt af Ulykken — alt slog fejl for ham. — Naa, lige meget — nu var det jo forbi.

Jane — den trofaste, brave Jane derovre — havde ikke været saa fin og sart som Helene, men hun havde arbejdet for ham, havde holdt ham oven Vande saa godt, hun kunde — og — saa var hun død, da man ikke mere havde Brug for hende!

Hun havde ikke være en blond Skønhed, hun havde ikke været æstetisk og romantisk anlagt; hun havde været haard, ærlig, brav og virksom. Hvad skulde hendes Mand have gjort med hende her? Hun vilde aldrig have fundet sig til Rette i disse Forhold!

Hm — Hr. Alfred Dormann lagde Fotografiet fra sig. Alle Slags Tanker hvirvlede rundt i hans Hoved.

Helenes og hans Datter var altsaa her hos Cilly — det var ogsaa en forrykt Idé! Naa ja — naar Cilly vilde forsørge hende og faa hende gift, saa kunde det jo være meget godt. Hendes Bedstefader maatte dog sikkert have efterladt hende noget — han havde den Gang troet, at den gamle Lornsen kun havde været gerrig, og at han godt kunde have hjulpet ham, hvis han havde villet. Naa — lige meget — nu maatte han sondere Terrainet — men maatte gaa meget forsigtigt til Værks. Og nu dette Gensyn med Datteren, der kun havde været et Aar gammel, da han rejste — hm — det første Indtryk havde altid meget at sige! Han traadte atter hen foran Spejlet.

Gud ske Lov, at han havde fundet en anstændig Dragt heroppe, den sad jo paa ham som støbt. Han mønstrede nøje den skarpe Fold i Benklæderne, det fine Stof i Jakken — jo, virkelig ganske net! Og der maatte nødvendigvis stikke en Flig op af det røde Silkelommetørklæde i den venstre Brystlomme for at oplive den mørke Dragt lidt.

Han havde paa Skibet studeret Modebladene — saaledes maatte det vist være!

Men — maaske skulde han bære Sorg for Jane? Naa — det var tidsnok at tænke paa det i Morgen! Foreløbig gjaldt det blot om at gøre Indtryk paa Datteren — Helenes Datter. Træde fast og sikkert og holde Hovedet højt — det var for ham Hovedsagen. Blot ikke krybe i et Musehul, — det kom der aldrig noget godt ud af.

Med faste, knirkende Skridt gik han ned ad Trappen, omtrent et Kvarter for Ruth og Johnny var færdige.

For disse Børn havde Faderen ikke haft en Tanke, siden han havde betraadt dette Hus.

Og nu stod han lige over for den slanke, blonde, unge Pige, den nys udfoldede Rosenknop, og Cilly, hans Søster, talte til ham i sin mest rørende Tone, helt overvældet af Sindsbevægelse.

„Her er hun — dit Barn, Alfred, din Datter, som du ikke har set, siden hun laa i Vuggen! Jeg har søgt at indprente hendes Faders Billede i hendes Sjæl, og hendes unge Hjerte slaar dig længselsfuldt og forventningsfuldt i Møde."

Hr. Alfred Dormanns Blik tilsløredes i nogle Sekunder, det var virkelig, som om Vandet steg ham op i Øjnene. Men han vilde ikke staa her for Datteren som en flæbende, gammel Kone, — al den forbistrede Rørelse angreb saa sandelig Nerverne! Han tog sig sammen med et Ryk.

Den unge Pige løftede frygtsomt de sænkede Øjne. Der kom i dem et lynsnart Glimt, der røbede Evadatteren — de udtrykte Nysgerrighed, Forventning, — hvem er du egentlig? — og — hvorledes synes du om mig? —

Naar man tænkte klart og roligt — hvilke Følelser skulde saa vel straks overvælde ham ved Synet af denne sekstenaarige Pige? Blodets Røst — bah! Det lød jo meget smukt i Poesi og Romaner, men han for sin Del havde kun mærket meget lidt dertil i det virkelige Liv!

Saa smuk som Helene var hun ikke — men hun var dog meget indtagende i sin ungdommelige Friskhed. Hvad skulde han dog sige til denne fine, skrøbelige, unge Skabning — han, som derovre i Vildnisset var bleven haard og kantet? Hvorledes skulde han dog spille sin Rolle som Fader?

Alle disse Tanker for lynsnart gennem hans Hjerne. Men hurtigere, end han selv havde ventet, fandt han den rette Tone.

„Mit Barn, jeg var ikke forberedt paa denne Lykke — det er en stor, stor Overraskelse —"

Hans stammende Ord og skælvende Stemme vidnede om en stærk indre Bevægelse.

„Min Fader!"

Disse Ord kom som et Aandepust over de røde Læber. Og han strakte Armene ud, drog den fine, unge Skabning til sig og kyssede hende varsomt paa Panden.

Fru Cilly fortalte senere, at det havde været en overordentlig smuk og gribende Scene, — hun vilde aldrig glemme den.

I dette Øjeblik stormede Ruth ind med Johnny.

„Papa!"

Der lød en inderlig Længsel gennem dette korte Udraab. Men saa standsede Ruth pludselig og betragtede helt forstenet den fremmede Søster, som hendes Fader holdt i Haanden.

Fru Cilly forsøgte forgæves paa at holde den lille, temperamentsfulde Pige tilbage for ikke at forstyrre denne opløftende Scene. Ruth var i to Spring henne hos Faderen og greb ham i Armen. De to Børn fra de forskellige Zoner sænkede i nogle Sekunder deres Blikke i hinanden.

Alfred Dormann sukkede dybt og vendte sig om imod Ruth. Han var egentlig meget tilfreds med denne Afbrydelse; det er kun pinligt at forlænge den Slags Scener. Han tog Ruths Haand og trak ogsaa den lille Johnny, der forstod endnu mindre af det, der foregik, hen til sig.

„Her er dine Søskende, Klara — vil du ikke nok holde af dem?"

Klara Dormann bøjede sig først ned til Johnny, klappede hans Kinder og kyssede ham. Han forholdt sig ganske passiv ved disse Kærtegn, hans Opmærksomhed var optaget af alt, hvad han saa, — det med en glinsende Damaskesdug dækkede Bord med det pragtfulde Sølvservice, den udskaarne Egetræsbuffet med de mange Flasker og Glas og de store Krystalskaale med herlige Frugter vakte hans Beundring og Interesse.

Ruth var traadt et Skridt tilbage og havde slynget Hænderne sammen paa Ryggen. Hun betragtede den nye Søster med ufordulgt Mistro, som snart skulde gaa over til ligefrem Fjendtlighed.

„Vil du ikke give mig Haanden, Ruth? Jeg er jo din Søster?"

Hun sagde disse Ord i en blid, læspende Tone.

Faderen vilde oversætte hendes Ord for Ruth, men Klara forstod straks, at den lille Pige kun forstod sit Modersmaal, og gentog derfor Ordene paa sit Skolepigeengelsk, der fik dem til at lyde endnu mere tillærte og kunstlede.

Ruth rystede paa Hovedet. Hun fulgte altid sine øjeblikkelige Indskydelser. Hun havde aldrig lært Beherskelse eller Forstillelse, og nu følte hun en ny, vild Smerte knuge sit lille Hjerte sammen — hun kunde heller ikke lide denne nye Søster.

Der lød en lille, velklingende, meget diskret Latter fra Klara:

„Vil du ikke? Nu vel, saa venter vi; vi maa jo ogsaa først vænnes lidt til hinanden!"

„Alfred, var din anden Kone, den gode Jane, ogsaa en saa vild, ubehersket Natur? Hun har opdraget sin Datter meget daarligt," sagde Fru Cilly med et meget tydeligt Anstrøg af Ærgrelse i sin Stemme.

Ruth hørte kun Klangen af disse Ord, der blev udtalte i det hende fremmede Sprog, men hun forstod, at der ikke blev sagt noget godt om hende.

Hendes Fader gav hende et Puf, hviskede et Par truende Ord til hende og trak sine Øjenbryn vredt sammen.

Hun kendte denne Mine, den betød ikke noget godt. Derovre i Hjemmet havde Faderen ikke taget sig meget af hende eller hendes Opdragelse; han havde været meget fraværende, havde strejfet omkring i Skovene og havde med Lasso fanget vilde Heste, som han derefter havde haft travlt med at tæmme og tilride, eller ogsaa havde han været paa Rejse for at sælge Uld af de Faar, han ejede. Men naar hun engang imellem havde forstyrret ham eller var falden ham til Besvær, mindedes hun med Rædsel hans Ridepisk, og kun Moderens Mellemkomst havde da frelst hende fra heftig Tugtelse.

Nu saa hun trodsig op paa ham.

Her havde han ingen Ridepisk i Haanden, han havde heller ikke sine store Støvler paa eller den grove Drejlsfrakke. Han var ligesom forvandlet, og hans Mine glattedes straks, det pludselige Glimt af Vrede, der havde mindet hende om Echunga, var straks forsvundet.

Han bød den blonde Pige, der skulde være hendes Søster, Armen, talte til hende paa en Maade, der var Ruth ganske fremmed og forekom hende latterlig, og førte hende hen til det rigt besatte Bord.

Der sad de saa alle tre, — Papa sad mellem Tanten og denne blonde Pige med det glatte, hvide Ansigt, og Sofie skød hendes Stol ind ved Siden af denne fremmede Pige, og Johnny blev placeret ved hendes anden Side.

Ingen brød sig om hende undtagen Sofie, der rakte hende alle de lækre Retter. De talte det Sprog, Ruth ikke forstod, og Papa skar stadig dette Ansigt, der uvilkaarlig irriterede hende, og fortrak Munden til dette fjollige Smil, som hun aldrig før havde set hos ham. Hele Ruths Sjæl laa i hendes Øjne, hendes Strube var som sammensnøret. Hun anspændte sine i Forvejen overanspændte Sanser for at forstaa, hvad der blev sagt, men kunde det alligevel ikke. Johnny sad ved Siden af hende og pludrede lystigt; han lod sig de saftige Koteletter og den dejlige søde Kirsebærkompot herligt smage. Men hver Mundfuld blev siddende fast i Ruths Hals.

Hun sørgede for sin lille Broder saaledes, som hun altid havde gjort derhjemme, skar hans Kød i Stykker og fyldte hans Tallerken.

Tante Cilly saa forbavset paa hende og lo.

„Sørg dog for dig selv, du besynderlige Barn," sagde hun til hende over Bordet, „du maa nok spise dig mæt her!"

Ruth blev lidt betuttet, men havde kun sin sædvanlige Hovedrysten til Svar.

„Barn, du kan jo gøre en helt nervøs med din Opførsel! Her til Lands plejer man at svare, naar man bliver tiltalt, man ryster ikke blot paa Hovedet. Det er uhøfligt og uopdragent. Jeg er bange for, at det vil vare længe, førend vi faar bibragt dig den nødvendige Politur!"

„Maa jeg ikke give dig noget Steg, lille Ruth?" sagde Klara med sin blide, læspende Stemme, og Ruth havde en Fornemmelse, som om hun maatte skrige højt og løbe bort. Hun, der var opvokset i Urskovens Vildnisser, kendte endnu ikke noget til Nerver, men denne nye Søsters Fløjtestemme gjorde samme Virkning paa hende, som naar Hyrdedrengen, der vogtede Faar ovre i hendes Hjemland, havde trukket i hendes lange Fletninger, hvad han tit havde gjort, naar hun havde drillet ham.

Hun besvarede det venlige Spørgsmaal med et hadefuldt Blik, og Papa udstødte en hende velbekendt sagte Fløjten, der fik hende til at fare sammen.

Hun tvang sig til at spise et Par Mundfulde, skønt det var hende, som om hun skulde kvæles. Bagefter blev der serveret søde Kager og Kaffe, hvis Aroma velbehageligt kildrede hendes Næse, og som hun til sidst drak med Begærlighed. Og saa var Maaltidet da endelig forbi, og hun turde rejse sig.

Papa satte sig med sin ældste Datter i Sofaen i Sidekabinettet og holdt hendes Haand i sin, og Ruth løb ud med Johnny i den lille, af en Mur omgivne Have, fra hvilken nogle Trin førte op til Verandaen foran Spisestuen.

Det regnede ikke mere; Stormen havde gjort Luften frisk og ren. Ruth løb over det vaade Græs ind i den lille Pavillon, der var omgiven af Klematis og laa under et stort Lindetræ, og her trykkede hun Johnny fast i sine Arme, medens en vild, hjerteskærende Hulken rystede hele hendes Legeme.

Johnny blev helt betuttet; han kyssede og klappede hende og spurgte ængstelig, hvorfor hun græd. Hun formaaede ikke at svare; hun vidste jo knap selv, hvad der fejlede hende. Hendes unge Sjæl var kun opfyldt af en Følelse af usigelig Ensomhed og Forladthed.

II.

Det var blevet en meget smuk Eftermiddag. Fru Cilly sad foran den aabne Balkondør, og lige over for hende sad hendes Broder i en Gyngestol.

Hr. Alfred havde strakt Benene langt fra sig og røg paa en af de Cigarer, som han havde fundet oppe paa sit Værelse. Det var en meget fin Cigar, og han hengav sig med stort Velbehag til Nydelsen af den.

Fru Cilly gav ham en udførlig Beretning om alt, hvad der havde tildraget sig i den nærmeste Familiekreds i de seksten Aar, han havde været borte.

Ja, Familien Armstrong havde haft Lykken med sig. —

„Kan du huske, at det stod ret tvivlsomt til med Firmaet den Gang, da du rejste? Det var absolut ingen rig Mand, jeg blev gift med. Først da min Svoger Peter to Aar efter din Afrejse rejste til Mexiko og der grundede en ny Forretning ved Hjælp af sin Kones Penge —"

„Hvem er denne Kone?" afbrød Alfred Dormann hende.

„Nu, det er vist tvivlsomt, om du vil synes om hende, og jeg ved heller ikke endnu, hvorledes hun vil modtage dig. Hele Familien og alle vore Venner og Bekendte sætter hende meget højt og gør et farligt Væsen af hende, — for dem er hun et fuldkomment Væsen. Fru Mercedes Rohledo var en rig Enke, som Peter lærte at kende ovre i Mexiko, og hvis Hjerte han vandt. Hendes Søn af første Ægteskab, Don Enriko, modtog dig paa Skibet og fulgte dig herhen til mig. Han er et meget indtagende og elskværdigt Menneske; han er nu tyve Aar gammel og vil selvfølgelig blive et af de rigeste Partier i Hamborg. Men Forældrene vil nu foreløbig sende ham et Par Aar over til Guldlandet, hvor Fru Mercedes' ansete Familie maaske vil gøre Forsøg paa at beholde ham. Hvem ved, hvorledes han kommer tilbage fra Mexiko!

Hans Moder er meget stolt og meget utilnærmelig, og mig er hun vedblivende temmelig fremmed og ubegribelig. Der vil aldrig komme et hjerteligt Forhold i Stand imellem os, men vi omgaas høfligt og venskabeligt.

Hun fortryller alle Mennesker ved sin Elskværdighed, — det vil sige, hun imponerer ved sin Grandezza; hun staar i Spidsen for alle de velgørende Foretagender og har jo ogsaa Raad til at øse Penge ud med begge Hænder, hvad jo ikke enhver kan gøre hende efter.

Din Klara opfører sig fortryllende ydmygt og beskedent over for hende, og jeg haaber, at hun vil interessere sig for den unge Pige, hvad der jo vil være af stor Betydning. Men hidtil har Klara ikke fundet rigtig Naade for hendes Øjne, maaske fordi Enriko øjensynlig sværmer for hende, hvad jeg med stor, hemmelig Glæde har lagt Mærke til. Det er blot meget kedeligt, at hun netop nu sender ham bort i Aarevis."

Hr. Alfred Dormann bankede omhyggeligt Asken af sin Cigar; han havde, medens Søsteren talte, mageligt lagt sine Ben op paa en med Silkeplys betrukket Skammel, og Dagslyset, som faldt lige paa ham,

fremhævede skarpt den paafaldende Slaphed i hans Træk.

Fru Cilly rynkede Panden let. Hun rykkede sin Stol til Side og skod en tarveligere Skammel hen til ham.

„Du er nok ikke vant til fine Møbler og er vel ogsaa meget træt!" sagde hun i en irettesættende Tone. „Naa, det kommer nok alt sammen med Tiden!"

Hr. Alfred iagttog med et spottende Smil hendes Adfærd.

„Aa — du er bange for det fine Betræk! Naa, her, hvor I har Penge nok, kommer det vel ikke saa nøje an paa saadanne Smaating! — Saa Klara er altsaa begyndt paa at gøre Erobringer og har haft Held med sig! Naa ja, jeg synes ogsaa, hun maa have Mandstække, — hun er jo bleven en henrivende Pige. Stod du egentlig efter Helenes Død i Forbindelse med hendes Bedstefader i Husum? Hvorledes gik det til, at du tog den lille Pige til dig?"

„Nej, jeg stod sandelig ikke i nogen som helst Forbindelse med den gamle Lornsen — det lod jeg nok være med!" sagde Fru Cilly irriteret. „Han frabad sig den Gang i de skarpeste Udtryk enhver Tilnærmelse af sin forhenværende Svigersøns Familie — som han udtrykte sig."

„Ha—ha—ha!" Australieren lo, men det lod skærende og uskønt. „Saa kunde han jo lige saa godt have kaldt Klara sit 'forhenværende' Barnebarn!"

„Aa, du ved jo, at den gamle Mand var halvt forrykt!"

„Han var en stenhaard, gerrig og hjerteløs Mand."

Fru Cilly tav et Par Øjeblikke. Det faldt hende pludselig ind, hvorledes man den Gang med fuld Ret havde benævnet Broderens Handlemaade.

„Kort efter Helenes Død gjorde Svoger Peter Forsøg paa at faa Helenes og din Datter til sig," sagde hun dæmpet. „Han var den Gang netop kommen fra Mexiko med sin unge Kone; Enriko havde de ladet blive derovre, og inden et Aar rejste de ogsaa derover igen. Jeg ved ikke, om det er dig bekendt, at Peter Armstrong nærede stor Beundring for din stakkels Kone — at han følte stor Medlidenhed med hende —"

„Saa? Hvorfor giftede han sig da ikke med hende? Hun lod sig jo skille fra mig, da Ulykken kom —"

„Aa, tal dog ikke om det! Lad os lade de gamle Historier hvile! Jeg vilde blot forklare dig, hvorfor Peter interesserede sig saa meget for Barnet. Min Mand vilde jo ikke den Gang —"

„Hm — ja — din Hans Christian var jo et Mønster paa en Mand, og —"

„Hør, Alfred, hvis du bliver ved med alle disse Afbrydelser, vil jeg slet ikke fortsætte —"

„Ja, men hvad nytter egentlig alle disse Forklaringer og Oplysninger? Jeg kan forsikre dig, at naar man som jeg er bleven udstødt af Familien og revet ud af sin Stilling og bort fra Hus og Hjem og har levet i den anden Verden blandt Cowboys og Nybyggere i Urskovens Vildnis som en forstødt blandt forstødte, saa bryder man sig Pokker om den Slags Bræol og Bagateller.

Klara har jo allerede fortalt mig meget — hun er godt skaaret for Tungebaandet, den lille. Da den gamle Lornsen mærkede Dødens Komme, blev han jo mør og skrev til din Hr. Svoger, at nu kunde han hente det Barn, som han i Aarevis havde nægtet at overlade ham.

Men saa har det nok ikke længer passet Hr. Peter, — rimeligvis har hans hovmodige Kone ikke haft Lyst til at tage sig af Barnet — og saa traadte du jo til. Gud lønne dig derfor — men det vilde jo have været meget grusomt, hvis du havde ladet det stakkels, forældreløse Barn i Stikken."

„Forældreløse? Men, Alfred, hendes Fader lever jo da!"

„Aa — Passiar! Hendes Fader — den fattige Stakkel, som I havde forstødt!"

Aarerne svulmede i den talendes Pande; der kom i hans Ansigt et haardt, brutalt Udtryk, som forskrækkede hans Søster.

„Hvor er den gamle Lornsens Penge egentlig blevne af?" vedblev Hr. Alfred. „Du har sagt mig, at Klaras Arvepart kun beløber sig til et Par Tusinde Kroner, og han har været meget kneben og paaholdende over for hende. Klara har fortalt mig, at hun var saa daarlig klædt, at hun ligefrem skammede sig for sine Skolekammerater, og at hun havde lidt Savn i alle Retninger og først nu var begyndt at føle sig som Menneske."

„Du maatte jo dog fra Begyndelsen have vidst, Alfred, at Helene var ubemidlet. Husk, hvor nødig vore Forældre saa dette Ægteskab, og det var kun af den Grund, thi imod Helene selv var der ikke noget at indvende. Du havde jo forelsket dig i hende, — men da dine Forhold var saa usikre, ønskede vore Forældre overhovedet ikke, at du skulde gifte dig, i det mindste skulde du saa have gjort et meget rigt Parti. Men alligevel — jeg vil ikke rive op i gamle Saar og ikke krænke dig — men da Ulykken kom, tabte du helt Hovedet og fortav adskillige Ting. Vi erfarede først senere, at flere Kreditorer pinte og plagede den stakkels Helene, at den gamle Lornsen betalte flere hæderlige Haandværkere, som ikke havde faaet Betaling for det, de havde leveret, og at hans i Forvejen ikke store Formue derved svandt betydeligt ind."

„Ja, naturligvis — Europa og særlig Hamborg er jo kun befolket med udprægede Dydsmennesker! Jeg ved det — jeg ved det — jeg har hørt det tit nok! I, som sidder trygt paa jeres Pengesække, kan jo erhverve jer Retskaffenheden for billigt Køb, og du, som ingen Arvinger har, er jo i Stand til at kunne udsjævne meget og gøre meget godt. Det maa jo være dejligt! Tro mig, — havde jeg den Gang haft et Par Hundrede Tusinde Kroner til Raadighed, saa var ogsaa jeg bleven en ulastelig Gentleman."

Fru Cilly sukkede. Denne lange Udstillelse havde kastet et mildnende Skær over saa meget i Broderens Adfærd; hun havde forestillet sig ham anderledes, og hun følte sig nu frastødt af hans Væsen. Hun tvivlede pludselig om, at han var en virkelig hæderlig Mand, og det slog som et Lyn ned i hende, at han maaske aldrig havde været det.

„Jeg har jo desværre ingen Børn og altsaa ingen Arvinger," svarede hun tørt; „men jeg har heller ikke noget at testamentere bort. Ifølge den forretningsmæssige Aand, som hersker i den Armstrongske Familie, gik min afdøde Mands testamentariske Bestemmelser ud paa, at jeg kun skulde nyde Renterne af den store Kapital, hvad der jo ogsaa er ganske tilstrækkeligt til mine Fornødenheder og stiller mig ganske uafhængig. Efter min Død bliver Formuen

staaende i Forretningen og tilfalder Medlemmer af den Armstrongske Slægt."

Alfred Dormann for op af sin stødesløse Stilling.

„Ja saa — ja saa — ja, naturligvis — lave, gerrige Kræmmersjæle, som de er! — Klaras Fremtid er altsaa ganske usikker — og jeg og de to andre Børn — ja, hvad har du egentlig tænkt dig, at vi skulde leve af? Hvad er egentlig din Mening med os?"

Fru Cilly stirrede bestyrtet paa Broderen. Hun havde ikke været forberedt paa, at han den allerførste Dag vilde drage hende til Ansvar og afkræve hende et bestemt Program for hans og Børnenes Fremtid.

„Hvad min Mening er?" gentog hun langsomt. „Jeg har villet gøre det muligt for dig igen at betræde dit Hjemlands Fordbund, som du har længtes saa meget efter, og jeg har villet jævne Vejen for dig til et nyt Liv i civiliserede Omgivelser — men saa kan jeg heller ikke gøre mere. Hvorledes du vil eller kan ordne dine Forhold, det ved jeg ikke —"

Hun følte sig træt og nervøs, hendes Stemme svigtede hende, og hun førte Lommetørklædet til sine Øjne.

Alfred Dormann havde sat sig ret op og trommede med Fingrene paa Stolens Arm.

Ja, nu var han i Hjemmet, som han jo ganske vist havde længtes efter derovre i sit Blokhus! Et skarpt, bittert Træk lagde sig om hans Mund.

Derovre havde der dog været Frihed — han saa for sit indre Øje de vide, øde Prærier, paa hvilke Faarene græssede, ogsaa de Par Stykker, som havde tilhørt ham. At være Faarehyrde var den mest indbringende Stilling derovre — kun Skade, at man næsten blev vanvittig deraf! Han havde prøvet det — ja, hvad havde han ikke prøvet!

Men der var Rum og Plads nok til ens Lemmer og Lunger! Og da han var bleven forlovet med Jane, var det blevet bedre. Hun var en forladt og fattig Pige. Hendes Bedstefader havde været en rig Nybygger, som havde ejet store Hjorder. Men saa kom Guldgraverne, som tog hans Hyrder fra ham og stjal og røvede, og saa havde alt forandret sig. Familien blev fattig under disse forandrede Forhold.

Da han lærte Jane at kende, var hun forældreløs og ejede kun et Par Faar og et lille Stykke Jord, som hun dyrkede ganske alene. Det var paa en Tid, da han efter mindst ti mislykkede Forsøg havde bestemt sig til at blive Faarehyrde for den latterlig høje Løn, som man betalte derfor, og fristede en elendig Tilværelse paa Prærien baade Dag og Nat.

Da havde han mødt Jane, og hun havde reddet ham — foreløbig. Men til sidst var Livet i Echunga ikke blevet stort mere end en Vegeteren; Jane arbejdede dog usortroden og sled fra Morgen til Aften. Hun var en Mønsterkone, ordknap, energisk og utrættelig. Jane havde vel nok ventet noget andet af ham; undertiden lod hun sin Harme og Skuffelse gaa ud over ham, men han indlod sig aldrig i Strid med hende. Til sidst lod hun ham ganske passe sig selv; hun lod ham uforstyrret ligge og døvne saa lang, Dagen var, og hendes foragtelige Blikke rørte eller forundrede ham ikke mere. Finere Følelser var ganske unødvendig Ballast derovre, dem havde han for længe siden kastet over Bord.

Saa kunde det pludselig hænde, at han stormede ud af Hytten og i Dagevis flakkede omkring i Bjærgene. Eller han gik til Adelaide, solgte Ulden af Faarene og drak Pengene op sammen med de andre Farmere, som var komne til Byen i samme Hensigt.

De høstede Majs og Korn, og Faarene indbragte aarlig saa meget, at de akkurat kunde friste Livet.

Den gamle Humfrey gjorde Karletjeneste i Huset, han havde været hos Janes Fader og hang ved hende med en Hunds Trofasthed. Jane førte med Energi og Sikkerhed Regimentet. Og Børnene voksede op — der havde været et Par Øjeblikke i hans Liv, da hans Samvittighed havde rørt sig i ham. Han havde undertiden tænkt over Børnenes Fremtid. — Skulde de vokse op som vilde Mennesker — uden Dannelse, uden Kultur? —

Ruth lignede meget sin Moder, og Jane spekulerede over, hvorledes det skulde blive muligt at faa hende anbragt i en Skole i Adelaide. Det kostede Penge — mange Penge. Saa henvendte han sig endelig til sin Søster Cilly, der, som han vidste, var bleven Enke — og en rig Enke.

Drengen var meget sart og skrøbelig; han vild aldrig kunne blive til nogen Hjælp for Humfrey. Hvad skulde der blive af Johnny?

Men Jane vilde ikke hjem til Mandens Familie. Hvad skulde hun der? Hun og Børnene var jo ganske fremmede for dem alle — nej, hun vilde aldrig, aldrig rejse derover!

Og da der saa som Svar paa hans Henvendelse var kommet det Forslag, denne uventede Opfordring til at komme til Europa med Kone og Børn, da var hun, den rolige, sindige Jane, kommen i en for ham aldeles uforstaaelig Sindsbevægelse. Hendes Natur havde vægret sig imod denne Plan.

Medens han nu sad der og stirrede stift og mørkt ud i det tomme Rum, gled alle disse Billeder med uhyggelig Klarhed forbi hans indre Syn. Havde hun anet, at Døden var hende nær? Hun var gaaet ud paa Marken ganske alene og var bleven borte en halv Dag. Ruth havde med feberagtig Angest søgt efter hende. Men saa var hun kommen rolig og fattet tilbage.

„Lad os rejse," havde hun sagt, og saa var Sagen afgjort.

Faa Dage før Afrejsen havde hun ligget død i sin Seng — af et Hjerteslag. Havde Skrækken for det fremmede Land og de fremmede Mennesker virkelig dræbt denne kraftige Kvinde, som var saa stærk i alt, ogsaa i sine Følelser?

Der havde ikke været Tid til lang Betænkning eller Eftertanke; hun var i en Fart bleven begravet, Ejendommen var allerede solgt, og med hemmelig Gru forlod Alfred Dormann det Sted, der aldrig var blevet et Hjem for ham, men hvor han kun havde følt sin dybe Fornedrelse.

Og nu sad han her i disse pragtfulde, luksuriøst udstyrede Værelser og følte sig ufri og utilpas. Hvad mon man egentlig forlangte af ham? tænkte han pludselig.

Skulde han, den nedbrudte, tidligt ældede Mand nu se sig om efter en ny Virksomhed og begynde forfra igen?

Da han før stod oppe i sit Værelse og mønstrede sit Udseende, havde han følt sig tilfreds og vel tilpas, og alt havde forekommet ham muligt. Men nu begyndte han allerede at faa en Fornemmelse, som om han ikke kunde aande inden for alle disse snævre Skranker, der rejste sig rundt omkring ham.

Men bare rolig og koldblodig! Foreløbig gjaldt

det om at beherske sig; han maatte passe paa, at han ikke forskrækkede den brave Fru Cilly alt for meget! Kun langsomt — langsomt og forsigtigt! Det ordnede sig nok alt sammen.

Han strakte sig og rejste sig.

„Vær nu ikke vred, Cilly,“ sagde han i en fojeligere Tone; „jeg er ikke vant til den megen Stillesidden. Jeg vil gaa lidt ud og trække frisk Luft. Jeg kommer tilbage til Middag.“

„Jeg vilde før have foreslaaet dig, at vi i det gode Vejr skulde være kørt til Elleskoven eller til zoologisk Have; det vil adsprede dig at se alt det nye. Vi kan jo tage Klara og Børnene med.“

„Hm — ja — i Morgen, hvis du synes.“

„Vil du ikke tage Klara med dig paa din Spadseretur? Hun kender alt saa godt —“

„Aa nej — i Dag vil jeg ikke spadsere med fine Damer! Jeg trænger til at være lidt alene.“

„Godt — som du vil.“

III.

Da Broderen var gaaet, spurgte Fru Cilly efter Klara.

Sofie meddelte, at Frøkenen var kørt til Byen til Dameskrædderinden.

Ja, rigtig, nu huskede hun det; hun havde kun glemt det. Den nye Selskabskjole til Klara blev syet hos den første Dameskrædderinde, som ogsaa syede for Donna Mercedes, og Klara var i Dag bestilt derhen for at prøve.

Fru Cilly Armstrong følte sig ensom og beklemt. Hvor mon Børnene var? Det vilde Pigebarn havde jo slet ikke ladet sig se siden Frokost.

Hun gik op ad Trappen til Kvistetagen. Da hun aabnede Døren til Børnenes Værelse, blev hun overrasket staaende paa Tærskelen.

Paa Gulvtæppet laa Ruth i dyb Søvn, medens hun holdt Broderen fast omslynget. De forvildede, allerede igen forpjuskede Lokker faldt ned over den brune Pande; den friske, røde Mund var halvt aaben, og de kraftige Lemmer var sammenrullede som til en Byld.

Herre Gud, hvor uopdragent det Barn dog var! Hvorfor lagde hun sig dog ikke ordentligt i Sengen, naar hun var træt og vilde sove?

Fru Cilly stod nogle Øjeblikke ligesom fasttryllet, ude af Stand til at forstyrre denne trygge Søvn. Hun tænkte paa, om hun ikke kunde bringe den lille Pige i mageligere Stilling; i sin Forvænthed gjorde Synet af dette haarde Leje hende ondt.

Men det gik ikke uden at vække hende. Og dette Pigebarn, som var vokset op i de mærkelige Forhold derovre, var naturligvis helt anderledes vant end hun.

Alfred havde fortalt saa lidt om deres Liv derovre.

Nu spillede der pludselig et Smil om den sovende, lille Piges Læber.

„Humfrey! Gamle Humfrey!“ raabte hun og for op. Der laa endnu et Udtryk af Glæde over hendes Ansigt, da hun slog Øjnene op.

Men der stod den fremmede Dame foran hende og bøjede sig over hende, og Ruth lukkede igen sine Øjne og sank tilbage i sin forrige Stilling.

„Kom nu, Barn, og lad dig klæde af og bringe i Seng, saa kan du sove til Middag. Hvem er den Humfrey, som du nævnte?“

Nu rejste Johnny sig ogsaa op, og Ruth blev helt vaagen. Hun sprang op, let som en Gummibold.

„Hvad — hvad er der?“ spurgte hun forvildet.

„Du skulde fortælle mig om Humfrey,“ sagde Tanten spøgende.

Ruth strakte sine elastiske Lemmer.

„Jeg saa ham netop med sine Faar,“ sagde hun sløvt, „og Fylaks og Bess var med ham.“

Og saa rystede hun som sædvanlig sørgmodig og resigneret paa Hovedet og gav sig til energisk at hale i sine Strømper, som var gledne ned.

Fru Cilly saa medlidende paa dette Barn, der egentlig var hende saa usympatetisk. Vilde det lykkes hende at tæmme den vilde Pige, at lære at forstaa denne Natur, der var hende saa fremmed?

Johnny klyngede sig til hende, og hun tog ham med sig, men Ruth blev stiv og umedgørlig staaende ved Vinduet. Der var intet at stille op med hende.

Klara Dormann var meget glad over, at hun havde haft Anledning til at undfly den trykkende Atmosfære, som hvilede over Huset. Hun var kørt til Dameskrædderinden i Bredergade.

Naar hun skulde gøre Indkøb eller aflægge Visitter, plejede hun altid at tage en Droske; Tanten gav hende rigelige Lommepenge, og siden hun var kommen hertil, fandt hun det yderlig plebejisk at benytte den elektriske Sporvogn. Siden der var indtraadt den heldige Forandring i hendes Forhold, svælgede hun i den herlige Følelse, at hun nu aldrig mere behøvede at spare og vende hver Øre.

Tidligere havde hun altid haft en hel Hær af uopfyldte Ønsker; hun passede slet ikke i de trange og indsnævrede Forhold, i hvilke hun voksede op. Hun havde aldrig kunnet gøre det samme som sine Veninder, hun havde altid maattet forsage og resignere, og derfor havde hun tit og ofte bag Ryggen af den gamle Bedstefader, som hun ikke elskede, og som ikke elskede hende, gjort mangt og meget, som han aldrig vilde have billiget. I mange Henseender havde hun megen Frihed i den gamle Mands Hus. Hun var sin Faders Datter og havde arvet meget af hans Karakter og Væsen, og hver Gang Bedstefaderen opdagede et Træk, der lignede Faderen, gjorde han alt for at bekæmpe det.

Og nu var denne Fader, som Bedstefaderen havde næret saa stort et Had til, kommen hjem, nu havde hun set ham.

Hendes Følelser var endnu meget forvirrede og uklare. Hun havde nu været et Aar hos Tanten og havde levet i et rigt, yppigt Hjem i Storstaden i Stedet for i den trange, lille Lejlighed i den lille By. Hun arbejdede videre paa sin Uddannelse og studerede navnlig Sprog; hun havde tidligere haft meget utilstrækkelig Undervisning, og hun følte selv, hvor mange Huller der var i hendes Kundskaber. Hun var meget flittig og gjorde ogsaa gode Fremskridt.

Hun omgikkes nu jævnaldrende, unge Piger af rige, ansete Familier, som hun nu kunde føle sig jævnbyrdig.

I en Maaned havde hun nu baaret Halvsorg, og den næste Vinter stillede hende et Liv i Udsigt, som var rigtig efter hendes Smag. Da hun havde erfaret Tantens Plan om at kalde Faderen, som hist ovre over Havet havde en anden Kone og Børn af dette andet Ægteskab, tilbage til Hjemmet, var hun bleven mere forskrækket end glad. Hun havde imidlertid lært

at beherske sig og ikke straks røbe sine sande Følelser. Tidligere havde hun altid ved List og Forstillelse maattet skaffe sig forskellige smaa Glæder. Hun vidste, at naar hun havde ytret rigtig stor Glæde over en nok saa lille Gave, saa fik hun snart noget igen, og naar hun talte indflydelsesrige Mennesker rigtig efter Munden, lønnede det sig altid paa en eller anden Maade, saa fik hun tit et af sine Ønsker opfyldt.

Hvad vilde nu denne fremmede Fader bringe hende? Havde Blodets Røst talt, da hun saa ham?

Hun vidste det ikke, men den uklare Angest, som hun i de sidste Dage havde været et Bytte for, havde nu forladt hende. Denne anden Kone, som hun havde gjort sig saa græsselige Forestillinger om, var, Gud være lovet, ikke kommen med, og Faderen havde da heldigvis gjort et anstændigt Indtryk.

Det kom hende i Grunden kun an paa det Ydre — det vilde have været skrækkeligt, om hun skulde have skammet sig over denne Fader. Hendes Hoved var fuldt af saa mange højtflyvende Planer og Tanker. Nu kom det an paa Tanten, hvad det hele skulde blive til.

Og nu disse nye Søskende — hvor kunde man dog forlange af hende, at hun straks den første Dag skulde elske disse fremmede Børn og komme dem i Møde med Fortrolighed og Kærlighed? Klara Dormann var absolut ikke romantisk anlagt. Disse Børn vilde vel sagtens blive anbragte i en Pensionsanstalt — Tanken om dem foruroligede hende foreløbig ikke.

Og nu paa denne Dag var hun med udelt Glæde optaget af at prøve sin nye Kjole. Det var hendes første rigtig elegante Toilette — lyserødt Silke, sløret med luftigt Blondestof.

Med straalende Øjne stod hun foran det store Pillespejl i Dameskrædderindens Prøvesalon og fandt sig selv henrivende smuk.

Der var Udsigt til en Havefest hos Donna Mercedes inden Enrikos Afrejse, og ved den vilde hun bære dette Toilette. Hendes Hjerte svulmede af lykkelige Drømme og Forhaabninger. Mon det ikke skulde lykkes hende at fortrylle Enriko i den Grad, at han aldrig glemte hende? Hun vidste jo nok, at Tante Cilly nærede Forhaabninger i denne Henseende, og den smukke Enriko — ja, han havde jo nok arvet en Del af sin Moders Grandezza og Utilnærmelighed — men paa visse Omraader var hun klog; hun havde godt lagt Mærke til, at han ofte betragtede hende, naar han troede sig ubemærket, — hun havde sikkert gjort Indtryk paa ham.

Han maatte behandles paa en særlig klog og forsigtig Maade, — hun viste den samme kølige Tilbageholdenhed over for ham, og hun havde allerede erfaret, at det gjorde sin Virkning.

I dette Øjeblik havde hun glemt alt andet — alle hendes Tanker var hos den smukke, stolte Enriko.

Disse Timer, i hvilke hun skulde gøre Indkøb og besørge andre Ærinder, plejede hun at benytte godt. Hun havde en meget god Veninde, Elly Christensen, Datter af den rige og ansete Klædehandler Christensen & Co. Hun var to Aar ældre end Klara og en overmaade livlig og munter Pige.

Klara plejede altid at underrette Elly om, naar hun skulde i Byen, og saa mødtes de to Veninder i et Konditori paa Nytorv.

Elly havde altid tusinde Historier at fortælle, og de morede sig kosteligt sammen. Og det var meget mærkeligt, at hver Gang de forlod Konditoriet, promenerede Herrerne Lange og Balandt paa Asfalten.

Hr. Lange var første Prokurist i Firmaet Armstrong, Hr. Balandt var Fuldmægtig hos Klædehandler Christensen. De to Herrer blev hver Gang meget overraskede og overstrømmende glade over dette uventede Møde; de havde altid begge tilfældigvis en Times Tid fri, og saa spadserede de to og to omkring ved Alsterbassinet.

Elly og Hr. Balandt var meget fortrolige med hinanden, og det morede Klara at opfange Hr. Langes beundrende Blikke og høre paa hans sværmeriske Tale.

„Han er rasende forelsket i dig," havde Elly sagt til hende, og det vidste hun godt i Forvejen.

Det var kun alt for tydeligt, at hans Hjerte brændte i lys Lue. Han var et meget elskværdigt og kønt Menneske, forstandig og livlig, men „fattig som en Kirkerotte", hvad Elly ogsaa havde forklaret hende. Hans Moder var Enke. Han stammede fra Holsten og havde ogsaa været i Husum, saa de havde forskellige Tilknytningspunkter. Han skulde være meget dygtig og flittig og vilde sikkert arbejde sig op i en god Stilling. Men, Herre Gud, det gik saa langsomt!

Han var heller ikke saa smuk som Don Enriko, som foruden Charmen ved sin fremmedartede Herkomst tilmed var omgivet af Guldets Glorie.

Men han kunde være meget god som Ledsager paa disse smaa, hyggelige Ekskursioner, som Tanten ikke behøvede at vide noget om.

Klara Dormann fandt Behag i hans Hyldest og tog uden Skrupler imod den, og hun fortryllede ham hver Gang mere og mere ved sit Væsens blide Ynde og sine smægtende, undselige Blikke, i hvilke der pludselig som et Lyn kunde glimte en farlig, betagende Glød.

I Dag var hun igen saare fortryllende. Hun bar den nye Hat med de store, hvide Strudsfjer og den lysegraa Spadseredragt, i hvilken hun tog sig saa chik og fornem ud.

Elly og Hr. Balandt gik foran dem og var saa fordybede i deres Samtale, at de slet ikke lagde Mærke til de andre, og Klaras Hjerte var netop i Dag særlig fuldt, saa hun var usædvanlig blød og følsom stemt.

Hun fortalte Hr. Lange, der allerede kendte en Del til hendes triste Liv hos den gamle Bedstefader, om Faderens Ankomst, og til sin egen Forundring overgik hun sig selv i fantastiske Udsmykkelser af hendes første Møde med Faderen og hendes Indtryk af ham. Hun saa meget smuk ud, medens hun med denne noget uægte Begejstring talte vidt og bredt om sin hidtil ukendte Fader. Der kom en straalende Glans i hendes Øjne, og Frits Langes ærlige Hjerte bankede, som om det skulde sprænges.

Han greb gentagne Gange hendes Haand og førte den med Varme til sine Læber, og han forsikrede hende, at han forstod hende helt og fuldt og ganske kunde sætte sig ind i hendes Følelser. Han var dybt greben og delte hendes Begejstring.

Adskillelsens Time slog meget for hurtigt. Med skælvende Stemme spurgte han, naar han turde haabe at se hende igen.

Naar Fru Cilly Armstrong indbød fjernere Slægtninge og Bekendte til Middag, havde hun undertiden ogsaa indbudt Firmaets første Prokurist. Men siden Klara var kommen, var det kun forekommet en eller to Gange. Hos Armstrongs, hvor Donna Mercedes førte et stort og elegant Hus, var han derimod en hyppig

Gæst, hvorimod Klara Dormann kun sjældent blev indbudt dertil.

Og derfor maatte de tage deres Tilflugt til disse korte, hyggelige Sammenkomster, hvis de overhovedet vilde tale sammen, hvad der efter Hr. Langes Mening var bleven en absolut Nødvendighed.

Da Klara endelig tog Afsked med ham, havde hun en Følelse af Anger. Hun havde stiltiende indvilliget i ved Ellys Hjælp at aftale flere Møder i Fremtiden, og nu følte hun, at det i Grunden var uklogt og urigtigt.

Naa — det var jo dog virkelig en ganske uskyldig Fornøjelse — hun havde det jo i sin Magt at trække sig tilbage, naar hun vilde. Elly, som fulgte hende hen til en Droske, pludrede muntert og fornøjet.

„Men i Dag har du jo næsten bragt det stakkels Menneske helt fra Vid og Sans, Klara! Du har jo gjort ham helt tosset med dine smægtende Blikke og din rørende Madonnamine. Du skulde dog være lidt forsigtigere — for du gifter dig jo dog ikke med det ubemidlede Menneske!"

„Men du gifter dig maaske med Hr. Valandt?" spurgte Klara spottende.

„Nu ja — hvem ved! Ernst Valandt har en hovedrig Onkel, som han nok engang skal arve — altsaa siger jeg foreløbig: Leve Friheden og Morskaben!"

Klara lo og nikkede bifaldende. Saa sprang hun op i den aabne Droske og tilkastede Elly et Fingerkys. Derpaa lænede hun sig mageligt og veltilfreds tilbage i Vognen.

Hun saa endnu i Aanden Frits Langes lykkeligt straalende Ansigt, og hun vaagnede først op til Virkeligheden, da Vognen drejede ind paa Eppendorfer-Vejen.

Aa — den nye Fader derhjemme —! Men han vilde forhaabentlig ikke komme hendes Planer paa tværs — hun havde hidtil haft det saa godt hos Tanten! —

Der var forløbet nogle Dage. Siden de nye Gæster var ankomne til Villaen paa Eppendorfer-Vejen, havde der herskket en pinlig og trykkende Stemning i Huset.

Den varme Begejstring, som havde drevet Fru Cilly til den ædle Handling, og som hverken havde ladet hende i Ro Nat eller Dag, førend hun havde udført sin Plan og befriet sin eneste Broder fra hans Forvisning, var nu mærkelig kølnet.

Hvor mange Planer havde hun ikke lagt for at skaffe ham en, om end beskeden, saa dog anstændig og behagelig Eksistens herhjemme!

I disse Planer havde ganske vist hans Kone, hvem han havde skildret som brav og dygtig, spillet en væsentlig Rolle. Og naar hun i første Øjeblik havde troet, at denne Kones Død vilde gøre Sagen lettere, saa indsaa hun nu ved nærmere Overvejelse, at hendes Opgave netop derved blev sværere.

Hun havde aldrig tænkt paa, at hun vilde beholde hele Familien i Huset, og hun havde haft mange Debatter med sin Svoger Peter Armstrong, og det var altid endt med heftige Scener. Hun havde ventet, at han vilde have tilbudt at beskæftige hendes hjemvendte Broder paa sit Kontor, — Alfred var jo dog Købmand, var fortrolig med alle Fagets Brancher og havde selv haft Forretning. Det havde jo egentlig ikke haft noget med hans Dygtighed som Forretningsmand at gøre, at han den Gang i ungdommeligt Overmod og Ubetænksomhed havde indladt sig paa vanvittige Spekulationer, der var blevne Skyld i hans Ruin. Men Peter Armstrong var en halsstarrig og egensindig Mand, der holdt fast ved sin engang fattede Mening. Han indlod sig ikke paa noget, men nægtede haardnakket at ville have noget at gøre med den hjemvendte Svoger.

Ak — disse kolde, beregnende Mennesker — rene Regnemaskiner og ikke andet!

Nu nagede det hende, at han maaske havde haft Ret og havde set klarere end hun.

Alfred var virkelig meget slap og holdningsløs. Kun af og til strammede han sig lidt op — navnlig i Klaras Nærværelse. Over for hende opførte han sig virkelig næsten lapset.

Det gjorde et latterligt, frastødende Indtryk at se ham te sig saa lapset over for Datteren, at se ham paa en ligefrem naragtig galant Maade kysse hendes Haand og vise hende Opmærksomheder som en Kurmager.

Men han talte aldrig om at ville bestille noget. Han stod sent op, laa ugeneret saa lang, han var, i en eller anden magelig Stol, røg hele Dagen og spadserede omkring alene. Efter hvad Cilly af hans Udtalelser kunde slutte sig til, havde han i St. Pauli fundet et gammelt Stamlokale, hvis Vært endnu var den samme som for seksten Aar siden, og hun nærede stærk Formodning om, at han der samledes med et meget tvivlsomt Selskab.

Den første Dag efter hans Ankomst var han ikke kommen hjem til Middag, men først ved Midnatstid havde hun hørt ham med tunge Skridt stavre op paa sit Værelse.

Og nu i Dag beredte Fru Cilly sig til sammen med sin Broder at køre til Peter Armstrong i Uhlenhorst.

Alfred maatte dog hilse paa Svogeren og Donna Mercedes.

Den elegante Landauer, som efter Aftale med Vognmanden altid stod til hendes Raadighed, holdt uden for Villaen.

Alfred Dormann, som virkelig saa helt nobel ud i sin nye, mørke Dragt med Sorgeflor om Hatten og Armen, kom punktlig ned fra sit Værelse, og de to Søskende kørte nu til Elleborg.

Ruth, som legede i Haven med Johnny, hørte den bortkørende Vogns Rumlen. Hun løb omkring Huset ud i Forhuset og kom netop tidsnok til lige at faa et Glimt at se af Faderen og Tanten.

Sofie stod i Haven ved Siden af Gartneren.

„Hvor kører de hen?" spurgte Ruth aandeløs.

„Til Hr. Peter Armstrong, til Don Enrikos Fader og Moder."

Ruths Øjne flammede.

„Til Don Enriko?" gentog hun, og pludselig styrtede store Taarer ud af hendes Øjne. „Og de har ikke taget os med!"

Sofie lo.

„Donna Mercedes kan ikke lide smaa og oven i Købet uopdragne og vilde Børn!" svarede hun. „Og Don Enriko er ikke kommen igen, fordi han har fundet dig alt for uartig og vild!"

Sofie holdt meget af at drille, og der var endnu ikke sluttet helt Fred mellem hende og Ruth. Sofie fandt det ingenlunde behageligt at skulle opvarte disse ukultiverede og uopdragne Børn.

Ruths Øjne sprudede Ild.

„Det er ikke sandt!" raabte hun. Saa slammede hun sig pludselig over sine Taarer og løb ind i

Huset og op paa Kvisten, det eneste Sted, hvor hun følte sig nogenlunde hjemme.

Her var nogle af de Ting, som havde tilhørt Moderen, og som havde ligget i Faderens Koffert, — hendes Klæder og det uldne Strikketøj, som Ruth selv havde pakket ind, og Andagtsbogen med Guldlaasen. Hun drejede Nøglen om i Døren og sank ned paa en Stol; hendes Taarer randt ikke mere, der gik kun nu og da en skælvende Hulken gennem hendes Legeme.

Hvor havde hun dog ikke længtes efter ham og ventet paa ham i alle disse lange Dage! Hvad havde hun dog gjort ham? Var han virkelig vred paa hende? Havde den fremmede Søster, som hun hadede, bagtalt hende for ham?

Forunderlige og uklare Tanker jog igennem hendes uerfarne Hoved.

Hun havde hørt og forstaaet en Del af det, som den fremmede Tante og Papa havde talt om, — de havde tit ikke ænset hendes Tilstedeværelse — og Papa havde for det meste svaret Tanten paa Engelsk — og hun havde faaet ud af det, at Enriko syntes meget godt om Klara.

Tanten nævnte altid de to sammen.

Det var dog vist ikke muligt, at Enriko kunde holde af Klara, — ak, gid han dog vilde komme, saa vilde hun spørge ham om det, og han vilde sikkert sige hende Sandheden!

Han var den eneste her i dette fremmede Land, som hun længtes efter, som hun troede paa og havde Tillid til.

Og medens hun nu sad og tænkte paa alt dette, fik hun den faste Idé, at hun vilde opsøge Enriko. Hvor laa Uhlenhorst? Hun bogstaverede Ordet og indprentede sig det nøje. Og om Eftermiddagen fik hun Lejlighed til at spørge Sofie, hvor Enriko boede. Uhlenhorst, Adelgade 18.

Da Tanten og Faderen kom tilbage, saa de ikke nær saa glade ud, som de efter hendes Mening skulde være, og hun lyttede aandeløst til hvert Ord, de sagde.

De talte om, at Donna Mercedes — det var hans Moder, og i Ruths Drømme var hun en Dronning med Guldkrone paa Hovedet — at Donna Mercedes havde været utaalelig kold og fornem, og Enriko havde ikke været hjemme.

Nu var Ruth ikke længer ked af, at hun ikke havde været med.

Hun vedblev at grunde over sine Planer.

Den næste Morgen tog Sofie Johnny med, da hun gik i Byen for at gøre Indkøb. Ruth sad oppe i det store Lindetræ ved Pavillonen. Hun klatrede som et Egern, og da hun følte sig trykket af den høje Mur, som omgav Haven, havde hun udvalgt sig en Plads oppe i det herlige, løvtætte gamle Træ, og her kunde hun sidde helt i Ro og drømme og have Udsigt til alle Sider.

Det var en smuk, varm Julimorgen; efter flere kolige Regndage stod Solen igen straalende paa den skyfri Himmel. Sommeren havde i dette Aar været meget fugtig og raakold, og Ruth, som var vant til sit Hjemlands tropiske Klima, havde næsten altid frosset.

Men nu under den varmende Sol vaagnede hendes Livsaander til Live igen, hendes medfødte livlige Temperament blussede op paa ny, og hun følte sig rigtig oplagt til at tænke og lægge Planer.

Der var stille i Haven og i Huset. Tanten og Klara stod sent op, Dora, Kokkepigen, rumsterede i Køkkenet og Kælderen, og hun lagde overhovedet aldrig Mærke til Børnene. Hvis hun nu begav sig paa Vej, saa vilde vist ingen hindre hende deri. Hun havde nøje indprentet sig den Retning, som Vognen den foregaaende Dag havde taget; hun vilde spørge sig for, og hun skulde nok finde frem. — Uhlenhorst, Adelgade 18 — det glemte hun vist aldrig.

Smidig og behændig gled hun fra Gren til Gren og klatrede ned fra sit høje, luftige Stade. Saa løb hun op paa sit Værelse, hentede sin Trøje og Hat og listede igen forsigtigt ned ad Trappen. Papas Støvler stod endnu uden for Døren — og der var heller ingen kommen ned endnu. Uden at møde nogen naaede hun lykkelig og vel Entrédøren, løb saa over Terrassen og gennem Forhaven ud paa Vejen.

I rask Løb gik det nu videre, til Vejen drejede. — Aa — her kunde ingen mere se hende fra Huset. Hurra! Hun havde kun sat Hatten ganske løst paa, nu rev hun den af Hovedet og kastede den jublende op i Vejret. Hendes gulbrune Fletninger lyste og glødede i Solen. Fri — fri!

Forbigaaende saa forbavsede paa det leende, jublende Barn med den sydlandske Teint og vendte sig om efter hende.

Hun brød sig foreløbig ikke om andet end den straalende Sol og den herlige Morgenluft. Hun lyttede henrykt til Fuglenes Sang oppe i de tætløvede Træer, der var saa helt anderledes end Figentræerne, Cederne, Kæmpebregnerne og Palmerne i hendes Hjemland.

Da kom hun pludselig ind i en tæt Menneskevrimmel — det var Havnebanegaarden.

Et Par Minutter stod hun og lod sig puffe og skubbe til; hun trængte sig ind imellem Vognene, Dragerne og de travle rejsende, der hastede fremad.

Da kom hun til at tænke paa Adelaide, — nogle faa Gange havde hun været med Moderen i Byen.

Hun overvældedes af Vemod og Angest, trængte sig videre frem og naaede endelig hen til Stationsbygningen; der laa nede ved Vandet. Hun gik over Lombardsbroen. Hvor her dog var smukt! — Forvirret og henrykt saa hun sig om.

Ingen lagde Mærke til hende, hun var jo allerede en stor Pige. Hun gik videre og videre, og paa den anden Side laa de smukke Anlæg med de saftiggrønne Græsplæner, der i Solen skinnede i Regnbuens Farver, de sagte plaskende Springvand, de brogede, duftende Blomster og de høje, grønne Træer, der kastede kølige Skygger omkring sig.

Paa Bænkene sad Barnepiger med hvide Forklæder og passede paa legende Børn. Aa, hvor det alt sammen var smukt!

Hun løb hen til Børnene og rakte dem Haanden — et Par af dem svarede hende paa Engelsk — og hendes Hjerte bankede, hendes Kinder glødede.

Hun løb og legede med Børnene i Gangene, lo og jublede om Kap med dem og sank endelig udmattet ned paa en Bænk.

Ogsaa en af Barnepigerne, en fin Bonne, forstod Engelsk, og hende spurgte Ruth om Vej til Uhlenhorst.

„Det er langt herfra, Barn, saa maa du tage med Dampbaaden. Er du virkelig fremmed her og helt alene?"

Hun nikkede. Men med Dampbaaden vilde hun ikke, hun havde heller ingen Penge.

„Du er vel hemmelig løbet din Vej," sagde Bonnen mistroisk. „Hvor bor du da?"

Men paa saadanne Spørgsmaal havde Ruth kun sin energiske Hovedrysten.

„Sig mig Vejen til Uhlenhorst," bad hun. „Skal jeg videre hen ad denne Vej?"

„Ja, du skal følge den smukke Vej her langs Alsteren. Men hvem vil du til i Uhlenhorst?"

„Til Don Enriko og Donna Mercedes."

Bonnen saa endnu mere mistroisk paa hende. Her boede mange fine Herskaber, som var komne fra Mexiko, Brasilien eller Peru og bar spanske Navne. Men det var dog mærkeligt, at dette Barn flakkede ganske alene omkring og kun kendte Fornavnene paa de Bekendte, som hun søgte.

„Du er ganske sikkert løbet din Vej," gentog Bonnen.

Dette Forhør generede Ruth meget. Hun gjorde hastig omkring og gik rank og strunk hen ad Vejen med en hovmodig Mine og Holdning, der gjorde en meget komisk Virkning.

„Gud ved, hvor hun hører til," tænkte Bonnen. „Naa, hun faar rørt sine Ben godt, inden hun kommer til Uhlenhorst!"

Ruth vandrede trøstig videre i meget hurtigt Tempo. Det var altsaa en lang Vej — men det gjorde jo ikke noget, hun havde jo Dagen for sig. Hun tænkte ikke et Øjeblik paa, om Papa og Tanten vilde blive bange for hende, eller om de vilde skænde paa hende. Hun saa kun frem — nu vilde hun sikkert komme til Enriko.

Hun vandrede som i Drømme. Alle disse prægtige, paladsagtige Huse med de store, glinsende Spejlglasruder, de smukke Terrasser og Balkoner, omgivne af spraglede Blomster, alle disse grønne Græsplæner med hvide Figurer — det var jo alt sammen som i et Eventyr.

Forrige Jul havde Papa bragt en Eventyrbog med til hende fra Adelaide, og Billederne i denne Bog havde prentet sig ind i hendes Hjerne — der havde været fortalt om Feer og Aander, om Prinser og Prinsesser — og nu var hun lige paa engang hensat midt i en saadan Trylleverden.

Fra Hjemlandet var hendes Øjne vante til de endeløse, tørre Prærier, hvor der slet intet Vand var — der havde kun været et lille Vandløb nede i Eukalyptekløften, hvor hun havde holdt saa meget af at gaa. Hun havde følt sig draget af de lange, hvide Stammer med de svajende, hængende Grene ud over den moseagtige, sumpede Jordbund. I hendes Fantasi havde det været en Aandeverden, der husede gode og onde Aander; hun havde fanget Firben og havde uden Frygt set Slangerne sno sig om de graa Stene. Hun kendte dem godt alle sammen, legede med de ufarlige og gik af Vejen for de farlige. Denne Kløft havde forekommet hende uhyggelig og skrækindjagende, men vidunderlig tiltrækkende og interessant, og der havde altid været køligt midt i den tropiske Varme.

Hun vandrede videre og videre og drømte — hun følte sig saa let og lykkelig.

Undertiden spurgte hun sig for hos en forbigaaende og fik altid at vide, at hun var paa rette Vej. Endelig — endelig hed det, at her var Uhlenhorst — et Dampskib lagde netop til der. Vejen drejede til højre ned til Adelgade.

Hun paaskyndede sine Skridt, og endelig stod hun ved Nummer 18 ved Gitterporten til et paladslignende Hus.

Bag de kunstfærdigt slyngede Jærnstave med de forgyldte Spidser blomstrede Roserne i yppig Fylde, Springvandene kastede deres Straaler, der funklede og glimrede i Sollyset, i vide Buer højt op i Vejret og fugtede de saftiggrønne Græsplæner og de af Blomster dannede snirklede Figurer ved Kanten af Plænerne.

Imellem disse Blomsterfigurer stod der menneskelige Figurer af hvide Stene, som lyste stærkt midt i det grønne.

Huset laa langt tilbage i Haven; paa begge Sider af det sorte brede Sandstenstrin op til den med Søjler prydede Indkørsel. Ved Foden af den stod mørke Akacietræer ligesom alvorlige, tavse Vogtere af en Helligdom, og blomstrende Orangetræer, hvis gyldne Frugter lyste mellem Bladene, var opstillet paa Trinene.

Ruth stod ganske aandeløs og stirrede paa alt dette.

Forhaven var tom, der hørtes heller ikke nogen Lyd fra Huset. De mod Solsiden nedrullede Persienner gav det Udseende af at være ubeboet.

Nølende og med stormende Hjertebanken aabnede Ruth den tunge Gitterport. Den gav en knagende Lyd og faldt tungt i efter hende. Forskrækket og ligesom rodfæstet blev hun en Tid staaende paa samme Plet.

Men intet rørte sig. Den hele Trylleverden laa som uddød.

Lidt efter lidt tog Ruth Mod til sig og gik frem ad den snoede, med rødligt Grus bestrøede Vej, forbi Flora, der rystede sine Stenblomster ud over de levende, og forbi Merkur, der med sine bevingede Fodsaaler syntes at svæve og hæve sig op fra sit Postament.

Nu fløj hun op ad Trinene og stod uden for den brede Indgangsdør under Søjlerne.

Forvirret lagde hun Mærke til, at Døren var fast lukket — men — det var jo sandt — hos Tanten plejede man at ringe, før man fik Lov at komme ind.

Hendes tilslørede Øjne ledte efter Knappen til den elektriske Klokke og fandt den endelig. Hun trykkede stærkt paa den, og Lyden af Klokken klang skærende gennem Husets Stilhed.

Det varede en Tid — hende forekom det en Evighed — angstfuld og utaalmodig ringede hun anden Gang — da lød der endelig tunge Trin indenfor i Forstuen. Døren blev aabnet, og en ældre Tjener, en Neger i mørk Dragt, saa forbavset ned paa hende.

„Hvad er der? Hvorfor ringer du saa voldsomt?"

Manden talte med stærk Negeraccent, hun forstod ham ikke. Hun rystede paa sit Hoved.

„Don Enriko —" stammede hun nølende og frygtsom.

„Don Enriko?" gentog Tjeneren og betragtede nærmere den lille Pige. „Hvem er du?"

Hun gættede sig til hans Spørgsmaal og svarede hurtigt:

„Jeg er Ruth Dormann."

Sam smilede polisk. Hans sorte Uldhaar var begyndt at blive graat, hans brede Mund med de svulmende Læber viste de blændende hvide Tænder. Han var kommen hertil med sin Señora og havde allerede været i hendes Tjeneste, da Enriko blev født.

Han kendte godt Navnet paa disse Slægtninge af sit Herskab. Netop den foregaaende Dag havde han bragt sin Frue Hr. Dormanns Kort, og dette nyopdukkede Medlem af Familien var ikke blevet modtaget særlig hjerteligt. Anna, den muntre, snaksomme Stuepige, havde haft meget at fortælle om den nye Gæst, som var ankommen med to Børn, to vilde, smaa Væsener, og som var fattig som en Kirkerotte.

Dette var vel saa det ene af disse Børn. Han aabnede Døren lidt mere, smilede endnu mere polisk og sagde til sidst naadigt, at hun skulde blot komme ind.

Nu talte han almindelig Engelsk, hvad der ogsaa faldt ham meget lettere, og fortalte hende, at Don Enriko ikke var hjemme, — det var han aldrig paa denne Tid, han arbejdede paa et Kontor i Byen og kom kun sjældent hjem til Lunch.

Det bruste og suste for Ruths Øren. Helt tilintetgjort og udmattet af den lange Vej sank hun ned paa en Stol og saa modløs og skuffet paa den gamle Neger, hvis sorte Ansigt for øvrigt havde noget hjemligt for hende.

Han klappede hende nu godmodigt paa Kinden.

„Men hvad vil du dog den unge Herre?" spurgte han.

Ruth var alt for forknyt og nedslaaet til at kunne svare.

„Skal jeg melde dig hos Donna Mercedes?" spurgte han.

Hun nikkede ivrigt.

Sam kløede sig dog lidt raadvild bag Øret. Fruen var inde i Musikværelset og spillede, og saa maatte han ikke forstyrre — og hvem kunde vide, om hun overhovedet vilde have noget at gøre med dette vilde Pigebarn. Han havde sine bestemte Befalinger, hvad Meldingen af besøgende angik.

Til sidst mente Sam, at det var bedst at spørge Frk. Merkel til Raads. Frk. Merkel var en Slags Selskabsdame hos Fruen, hun bestyrede Husholdningen og var i alle Henseender et Faktotum. Hun bad altsaa Ruth blive siddende og aabnede en af de mange Døre, som førte fra Vestibulen til de forskellige Værelser i Stueetagen.

I sløv Resignation sad Ruth og stirrede paa de brogede Stene i Mosaikgulvet.

Frk. Merkel, en omtrent tredveaarig, høj og mager, meget grim, men i sin Optræden meget energisk Dame, traadte ind og underkastede det fremmede Barn et behændigt formet Forhør.

Saa gled til sidst et svagt Smil over hendes Læber; hun førte Ruth ind i Havesalen og bad hende vente der.

Hun havde forstaaet hele Sammenhængen. Den lille Pige var uden Tilladelse løbet bort fra det fremmede Hus for at opsøge Enriko, der jo fortryllede alle Mennesker.

Donna Mercedes maatte selvfølgelig underrettes herom, den lille Pige maatte hvile og have en Forfriskning, og der maatte telefoneres til Fru Armstrong paa Eppendorfer-Vejen.

Sløv og apatisk hørte Ruth paa de velvillige, men ikke videre hjertelige og varme Formaninger om at hvile sig godt ud, at blive siddende pænt stille og vente lidt o. s. v., — hun sad ligesom fortryllet i dette fragtige Værelse. Murillos paa Maanecirkelen svævende Madonna med den lysende Glorie af Englehoveder — en vidunderlig Kopi af den berømte Original i Louvre — hang paa Væggen lige over for hende. Dette Kunstværk gjorde et næsten overjordisk Indtryk paa det naive Barn, der aldrig havde set noget lignende. Hendes store Øjne hang ligesom fastryllede ved det.

Da trængte der til hendes Øren en sfæreagtig Musik — det var Donna Mercedes, der spillede en Schumansk Sonate med Violinakkompagnement. Ligesom helt overvældet og beruset lukkede Ruth sine Øjne for at lytte.

Alle hendes Følelser var saa friske, stærke og uforfalskede. Og denne Pragt, dette Kulturens Raffinement, som stor Rigdom og en udsøgt, kunstnerisk uddannet Smag havde skabt her i disse Værelser, virkede aldeles betagende paa hende.

Var hun da kommen i Paradiset? Hun var ganske bleg, og hendes kække Mod havde helt forladt hende; svimlende lænede hun sig tilbage i Bambusrørstolen, i hvilken hun sad. Havesalens hele Moblement bestod af denne lette, hvidmalede Fletning, og store Palmer paa høje Fodstykker nikkede over hendes Hoved. Sommerdagens balsamiske, krydrede Duft strømmede ind gennem de aabne Døre — og udenfor saas de høje, grønne, løvtætte Træer og en sand tropisk Blomsterpragt.

Ruth rørte sig ikke, hun vovede næppe at aande. Musikken vedblev, den fik alle Fibre i hendes Sjæl til at dirre — aldrig havde hun hørt en saadan Musik. Moderen, der stammede fra en skotsk Familie, havde undertiden ude paa Prærien sunget sine skotske Folkesange, — hun havde lært dem alle af hende, hendes Øre var aabent for Melodi og Rytme. Men dette var noget helt andet — det var noget betagende, berusende, der gjorde hende helt beklemt.

Musikken var ophørt, men Ruth havde ikke lagt Mærke til det; i hendes drømmende Tilstand lød den endnu for hendes Øren. Der var noget, der rørte sig ude paa Terrassen. Hun hørte en stampende Lyd som af et stort Dyrs Trin.

Ruth drejede Hovedet om — den Lyd kendte hun, hjemme havde hun været vant til alle Slags Dyrelyde. I Døren, som førte ud til Haven, stod en stor Dogge med glinsende graat, glat Skind, i hvilket Solen spejlede sig.

Hunden stod ubevægelig og saa med menneskelig kloge Øjne paa det fremmede Barn. Saa nærmede den sig med majestætiske Skridt og lagde pludselig med en truende Knurren sin mægtige Forpote paa Ruths Skulder.

De fleste Børn vilde være blevne angest over denne truende Adfærd af Hunden, men Ruth kendte ikke til Angest. Denne uventede Kammerat vakte tværtimod hendes Sympati, hun saa modigt og fortroligt det mægtige Dyr ind i de gullige, funklende Øjne, lagde Armen om dets Hals og klappede det glinsende graa Skind.

Hunden, der lod sig lede af sit Instinkt, var ogsaa straks parat til godt Kammeratskab; langsomt og forsigtigt tog den sin Pote ned fra hendes Skulder, snusede lidt til hende og lagde sig derpaa ned paa Gulvet foran hende, tilfreds med Resultatet af sin Undersøgelse.

Ruth blev endnu siddende sky og beklemt paa sin Plads, men hun lagde igen sine Arme fast om Hundens Hals og trykkede dens Hoved til sit Bryst. Det var hende en Lettelse at have denne nye Ven hos sig.

Og Leo, Husets trofaste og for fremmede ingenlunde ufarlige Vogter, slikkede hendes brune, smaa

Hænder og tilkendegav ved en velbehagelig Knurren, at han fandt Behag i hendes Kærtegn.

Ruth saa over dens Hoved ud i de grønne Skygger. Der stod høje, udenlandske Træer, hvis lange Grene bøjede sig helt ned til Jorden, sløragtige Hængeplanter, bredbladede Tulipantræer, ja, endog et prægtigt Cedertræ strakte sin stolte Krone op i det klare, straalende Sollys.

Og imellem disse Træer vandrede en hvid Skikkelse.

Den kom nærmere, traadte nu op paa Terrassen og ind i Værelset til Ruth.

Det var en smuk, yppig Kvinde, klædt i en elegant Morgenkjole, rigt besat med Blonder og Broderi. Det sorte Haar blev af en stor Guldkam holdt oppe paa Baghovedet, og de rolige, stolte, natsorte Øjne hvilede nogle Øjeblikke opmærksomt paa Gruppen foran hende.

Ruth blev endnu siddende nogle Sekunder ligesom lammet.

Leo var sprungen op og gik sin Herskerinde i Møde. Endelig følte hun igen Blodet strømme igennem sine Aarer; hun rejste sig og og gik nølende den skønne Kvinde i Møde. Ledet af en uforklarlig Indskydelse bukkede hun sig og kyssede Sømmen af hendes hvide Kjole.

Donna Mercedes smilede. Hun var over fyrretyve Aar, men var endnu bedaarende smuk. Den fyldige Barm, den høje, yppige Skikkelse, det ædelt formede Ansigt med den blege, gennemsigtige Teint og den stolt buede Mund dannede et Hele, der ved første Syn maatte henrykke enhver.

„Lille Ruth," sagde den sonore Stemme med den bløde, varme Klang, „saa du har allerede sluttet Venskab med Leo? Det er forbavsende! Men hvad er dog det, du har gjort? Jeg har straks ladet telefonere til din Fader og din Tante, for at de kan vide, at du er her. Har du slet ikke tænkt paa, at de kunde være bekymrede for dig?"

Ruth saa paa hende med aaben Mund.

Det var Donna Mercedes — det maatte det jo være — og hun talte til hende, som om de kendte hinanden. Ruth havde en instinktmæssig Følelse af, at saaledes havde endnu ingen talt til hende.

Kun Enriko havde haft den samme varme Klang i Stemmen — ak, hvor hun dog længtes efter ham! Hun kunde ikke svare andet end:

„Du er vel Donna Mercedes?"

„Ja," sagde Damen leende, „jeg er Enrikos Moder. Efter hvad jeg hører, gælder din Pilegrimsvandring jo ham, som du, lille, hjemløse Skabning, har længtes efter. Jeg forstaar det godt. Tilfældigvis kommer han i Dag hjem til Lunch, og jeg vil beholde dig her til i Aften. Saa skal han følge dig hjem!"

Ruth havde grebet Mercedes' Haand og knuget den paa den hende egne heftige Maade. Leo kredsede med utaalmodige Spring omkring dem, men dens Herskerinde befalede den at lægge sig paa Terrassen, og den adlød straks.

Frk. Merkel traadte ind med nogle Forfriskninger til Ruth, Smørrebrød, Limonade og Frugter. Det blev serveret for hende under Telttaget ude paa Terrassen.

Ruth sad ved Siden af Husets Frue og spiste med udmærket Appetit.

Leo lagde sig igen ved Siden af hende, men forsmaaede stolt de Stykker Mad, hun tilbød ham, hvad der i høj Grad fornøjede og morede Ruth.

Donna Mercedes, som halvhøjt havde raadslaaet med Frk. Merkel, vendte sig nu til hende og iagttog hende med synlig Interesse.

Hun havde fra to Sider hørt meget forskellige Domme over dette fremmede Barn. Enriko var bleven rørt over hendes Skæbne; den moderløse og hjemløse, lille Pige havde vakt hans Medlidenhed, og han havde kaldt hende intelligent og original.

Og hendes Svigerinde Cilly havde den foregaaende Dag under sit korte Besøg udgydt sig i Beklagelser over det vilde, uopdragne Barn med den ondskabsfulde Karakter.

Nu forsøgte Donna Mercedes at danne sig en egen Mening om hende. Den lille Pige syntes virkelig at være intelligent, og hendes Længsel efter den eneste, der havde været venlig og god imod hende, forstod hun, Enrikos Moder, meget godt. Hun følte sig ogsaa tiltalt af den hensynsløse Energi, hvormed Ruth var skredet til Handling.

Der laa et paafaldende Træk af Fasthed og Beslutsomhed om den lille, fintformede Mund. Her var endnu en helt uopdyrket Jordbund, der maaske, naar den blev rigtigt behandlet, kunde bære overraskende gode Frugter.

Men var en Kvinde som Cilly den rette til at opdyrke denne Jordbund?

Ruth havde nu spist sig mæt og følte sig usigelig vel til Mode.

Medens hun tykkede paa det sidste Stykke Smørrebrød med sine stærke, hvide Tænder, gyngede hun med Benene og greb igen tillidsfuldt og fortroligt Donna Mercedes' Haand.

Mercedes spurgte hende nu ud om forskellige Ting — om hendes Liv i Hjemmet o. s. v. — og Ruth blev meget veltalende.

Hun talte springende og usammenhængende, men fremstillede dog alt meget tydeligt og forstaaeligt. Hendes kære Moder spillede Hovedrollen i hendes Fortællinger. Men hun fortalte ogsaa om Humfrey, den gamle Karl, om Majs- og Hvedemarkerne i Echunga, om de vilde Heste, som Papa og de andre Nybyggere havde fanget, tilredet og bragt til Byen, og om Fylax, Hyrdehunden, der havde vejret hendes Spor i lang, lang Afstand og var kommen løbende hende i Møde. Hun beskrev ogsaa, hvorledes hun i Regntiden havde siddet ved Kaminen med Moderen, der havde fortalt hende Historier og sunget for hende.

Ruth var helt hensunken i sine Minder, hun havde helt glemt Nutiden, og hvor hun var. Hun saa i Aanden sin kære Moder og hørte de vemodige, rytmiske Melodier, og næsten uden at vide det begyndte hun, i Førstningen med dæmpet, tilsløret Stemme, men efterhaanden klarere og højere at synge den gamle skotske Folkesang: „Johnny, Johnny, min elskede Ven —"

Donna Mercedes lyttede overrasket. Ruth var øjensynlig i Besiddelse af musikalsk Begavelse. Tonerne var rene og kom gribende og smeltende fra de røde Barnelæber. Mercedes strøg blidt kærtegnende de genstridige Lokker, der fugtige af den lange Vandring hang ned over hendes Pande, og dermed vækkede hun Ruth op af hendes Drømmerier.

Den lille Pige for sammen og stirrede et Øjeblik forskrækket ind i det smukke, venlige Ansigt, der bøjede sig over hende.

„Har du holdt meget af din Moder, mit Barn?"

Ruth nikkede, og et Par Taarer trillede ned ad de brune Kinder.

Da faldt der pludselig en mørk Skygge hen over den solbeskinnede Jord, Ruth vendte sig lynsnart om og udstødte et Glædesskrig. Enriko stod bag sin Moder, og hans mørke Øjne saa smilende paa hende.

Hun sprang op og løb hen til ham. Han bredte Armene ud, og tungt aandende klyngede hun sig til ham.

Donna Mercedes betragtede forbavset denne Scene. Ja, der slumrede ubændige, ubeherskede Lidenskaber i dette uudviklede Naturbarn.

„Du lille Landløberske,“ sagde Enriko leende og kyssede hende broderligt, „hvad har jeg maattet høre! Er du da slet ikke bange for Skænd og Straf, naar du kommer hjem?“

Ruth løste sig ud af hans Arme og kastede Hovedet tilbage. Hun gentog Ordet „hjem“ med en usigelig haanlig Krusen af Overlæben.

„Jeg har ikke noget Hjem her,“ raabte hun heftigt. „Og bange — pyt — den, som er bange, er en Kryster!“

„Bravo!“ sagde Enriko og hilste nu paa sin Moder ved omt at kysse hendes Haand.

De vekslede hastigt et Par Ord paa Spansk, et Sprog, som de tit talte sammen.

Ruth lyttede med brændende Øjne til denne, for hende uforstaaelige Lyd. Disse to Menneskers usædvanlige Skønhed henrykte hendes, for Skønhed saa modtagelige Sind.

En Hær af fremmedartede Følelser udvidede hendes Bryst og gav sig Luft i dæmpede, uartikulerede Lyde. Hun maatte have Luft, hvis hun ikke skulde kvæles.

Hun sprang ned ad Trinene, der fra Terrassen førte ned til Haven, og paa den brede Grusgang opførte hun en Slags Indianerdans. Hvor vilde og ubeherskede hendes Bevægelser end var, savnede de dog ikke Ynde og Skønhed.

Enriko og hans Moder stod deroppe og lo.

„Hun er virkelig interessant,“ sagde Donna Mercedes, „men jeg kan godt forstaa, at den gode Cilly, som er saa begejstret over den korrekte Klara, der indøver sine Bevægelser foran Spejlet, maa forfærdes over dette vilde Naturbarn.“

Et hastigt Blik fløj fra Enrikos Øjne over til Moderen, og en Sky lagde sig over hans Pande.

Han vidste, at hun med Hensigt havde sagt dette. Moderen kunde ikke lide Klara. For første Gang opdagede han en Fejl hos sin forgudede Moder. Hun, der ellers var saa klog og fordomsfri, lod sig i dette ene Punkt paavirke af en uforklarlig Antipati, der berørte ham smerteligt. Han fandt Klara Dormann henrivende, madonnaagtig blid, god og beskeden.

„Jeg er bange for, at Tante Cilly behandler den lille Ruth daarligt. Jeg var til Stede, da hun modtog Børnene, og harmedes over hendes kolde, uvenlige Optræden. Hendes store, lovpriste Ædelmodighed kommer nok kun hendes Broder til gode,“ sagde han lidt ærgerlig.

Han var heller ikke uden Fordomme, og han kunde absolut ikke lide Tante Cilly.

Hans Moder nikkede.

„Men vi tør ikke blande os i Sagen, Enriko, ikke engang tage Parti for eller imod,“ sagde hun alvorligt. „Vi maa lade Tingene gaa deres Gang. Som Pedro“ — hun holdt meget af at udtale sin Mands Navn i det velklingende spanske Sprog — „lige fra først sagde, var dette Indfald af Cilly et meget farligt Eksperiment. Jeg har nu heller aldrig tiltroet hende de Egenskaber, der kræves for at løse en saadan Opgave paa rette Maade. Hun vil ikke beholde Ruth hos sig, men anbringe hende i en eller anden Opdragelsesanstalt. Dersom jeg kunde hjælpe hende med at træffe det rette Valg, skulde jeg gerne gøre det.“

„Hm — en Opdragelsesanstalt — igen ud blandt fremmede Mennesker —“ sagde Enriko sorgmodig. — „Se blot,“ tilføjede han livligt, „hvor hun nu er glad og lykkelig! Var det ikke muligt, at vi kunde beholde hende her hos os? Det vilde gøre hende lykkelig!“

Donna Mercedes' Ansigt formørkedes.

„Det er umuligt,“ sagde hun bestemt, næsten strengt. „Du kender mine Anskuelser. Folk kalder mig hovmodig, men den udprægede Følelse for Afstamningens og Blodets Renhed fortjener vel nok et andet Navn. Lige Børn leger bedst. Dette lille Naturbarns Moder har vistnok været en god, brav Kone og har ogsaa stammet fra ret god Familie — men den maa have været i høj Grad reduceret og degenereret, ellers havde hun ikke kunnet gifte sig med denne Mand, der var saa dybt sunken.“

„Moder, vilde det ikke være en smuk og værdig Opgave at bringe noget ædelt, rent og godt ud af denne vilde Plante —“

„Ja, det kan jo forsøges i en virkelig god og passende Opdragelsesanstalt,“ afbrød Moderen ham. „Du gode, kærlige Drømmer, — du vil gerne se alle Mennesker lykkelige! Men det er spildt Ulejlighed, min kære Dreng. Ak, hvem ved, om Lykkesolen ogsaa altid vil skinne for dig — du, som er opvokset i saa gode, lykkelige Forhold! Gud beskytte og bevare dig, min eneste, elskede Søn!“

Enriko sukkede. Moderen var gaaet ind i Huset, og der gik en Sky over hans klare Pande. Stakkels lille Ruth! Bestandig blandt fremmede — det skulde blive hendes Lod! Hvem kunde løse Livets Gaader? Lignede hun, der nu med sine ærlige, lykkestraalende Øjne længselsfuldt saa op paa ham, virkelig et Skud af en vanslægtet Stamme — dette smukke, kraftige, sunde Barn, i hvis Sjæl endnu intet ondt havde fæstet Rod?

Med et Par Spring var han nede hos hende og begyndte at lege Tagfat med hende omkring Græsplænerne og under de høje Cedertræer.

Peter Armstrong kom ikke hjem til Lunch den Dag. Dette lille Maaltid, der blev serveret meget ceremonielt, blev kun indtaget af Moder og Søn. Ruth fik Lov at sidde imellem dem. Sam og en meget pyntelig klædt Stuepige vartede op. Ruth havde jo allerede stillet sin første Sult og sad meget andægtig, saa net og artig som den mest veloplagne lille Pige. Den værdige Ro og Stilhed, der omgav hende, lagde Baand paa hendes heftige Temperament.

Hun smagte forsigtigt paa nogle Lækkerbiskener, som Enriko lagde paa hendes Tallerken, — men hvad brød hun sig om Mad, naar han var til Stede?

Hele Dagen forløb som en vidunderlig Drøm. Men saa kom endelig det Øjeblik, da hun fik at vide, at nu maatte hun tilbage til Tanten.

Enriko belavede sig paa at følge hende hjem.

Med en mørk, resigneret Mine, der havde noget baade rørende og komisk ved sig, tog hun hans Haand og sagde Farvel til Donna Mercedes.

Hun udtrykte ikke sin Tak i Ord, men hendes Øjne talte.

Den venlige Husfrue forstod hendes stumme Sprog og kyssede hende hjerteligt.

Ruth var saa glad og lykkelig. Han var jo ved hendes Side, han sejlede med hende i Dampbaaden, holdt hende i sin Arm, viste hende de smukke Svaner paa Alsterøen og forklarede hende alt det, som var saa fremmed for hende. Hun betragtede drømmende alt, hvad hun saa, og lyttede betaget til den varme Klang i hans Stemme.

Solen dalede, og der lagde sig en let Aftentaage over Landskabet. Ruth brød sig ikke om alle de mange Mennesker, der omgav dem og steg af og paa ved Landingsstederne. Ofte hilste hendes Ledsager paa nogen og løftede den lette Straahat fra sine mørke Lokker; da saa hun forundret op og betragtede flygtigt de fremmede Ansigter. For hende var de kun Fredsforstyrrere, hun tænkte ikke paa andet end, at Nutiden var saare skøn og hun meget lykkelig.

Men nu kom den Landingsplads, hvor ogsaa hun skulde forlade Skibet, og Enriko, der udtydede hendes Tavshed paa sin Vis, talte trøstende og beroligende til hende for at mildne hendes Angest for den i Grunden velfortjente Straf. Hun forstod kun halvt Indholdet af hans Ord og saa forundret op paa ham. Hun havde endnu slet ikke tænkt paa Tanten eller Faderen, ja, ikke engang paa sin lille Johnny, der maaske var den eneste, der i Virkeligheden havde savnet hende.

Da gik det pludselig for Alvor op for hende, at Herligheden snart havde Ende, at Enriko vilde forlade hende, og at hun igen skulde være alene i det fremmede Hus. Skændene — pyt! — dem brød hun sig ikke om, — hendes Læber krusede sig trodsigt. Siden Faderen var kommen hertil, havde han været kold og ligegyldig over for hende, og hvad Tanten angik — saa havde hun maaske slet ikke savnet hende!

Klokken var seks, og man havde netop hos Fru Tilly begivet sig ind i Spisestuen for at spise til Middag. Fru Tilly var i meget daarligt Humør. Den nyankomne Broder hindrede hende og Klara i at deltage saa meget i Selskabeligheden, som de ellers plejede, og der kom færre Visitter og færre Indbydelser.

Folk betænkte sig paa, hvilken Stilling de skulde indtage over for den hjemvendte Hr. Alfred Dormann. Og siden hun selv havde genset ham og iagttaget ham, var hun i Uvished om, hos hvilke Familier han skulde aflægge Besøg. Hun havde tænkt sig det hele ganske anderledes.

Og nu spillede dette skrækkelige Barn hende oven i Købet det Puds at flygte til Donna Mercedes, som om hun blev slet behandlet i hendes Hus. Og den stolte Svigerinde, der ellers var saa utilnærmelig, havde modtaget hende venligt og beholdt hende hos sig hele Dagen. Alt dette ærgrede den ømfindtlige Dame og forøgede hendes Uvilje mod Ruth.

Da den lille Pige, fulgt af Enriko, traadte ind, formaaede hun næppe at beherske sig og i det mindste vise Enriko et venligt Ansigt.

Men Klara traadte Enriko i Møde med en straalende Glans i sine Øjne og lo med sin fine, sølvklare Latter over den lille Landløberske.

Hr. Alfred Dormanns slappe Træk havde faaet lidt mere Liv, han tiltalte Ruth med vred Stemme og gjorde en utvetydig Bevægelse for efter Sædvane at give sin Vrede et haandgribeligt Udtryk.

Men Ruth smuttede lynsnart og behændigt som et Firben ind under hans Arm, og med lynende Øjne og et Udtryk af harmfuld Trods, der var langt over hendes Alder, blev hun staaende i nogen Afstand, rolig afventende videre Angreb.

Enriko havde hurtigt og beroligende grebet Hr. Alfreds opløftede Arm, som ogsaa straks igen sank slapt ned.

„Det tossede Pigebarn," brummede han mellem Tænderne. „Aa — disse Kvinder — de begynder lige fra ganske smaa med deres Rænker og Intriger!"

Han satte sig igen fortrædeligt paa sin Stol uden at tænke paa, hvor uhøflige og hensynsløse hans Udtalelser var i Nærværelse af Husets Frue og sin fint opdragne Datter.

Enriko, der var forbavset over det mærkelige Udtryk i Ruths Barneansigt, havde kun en foragtelig Tavshed som Svar paa den tvivlsomme Herres Ytring. Han trykkede høfligt Tantens Haand og overbragte Hilsener fra Moderen, der bad om venlig Overbærenhed med Ruth. Den lille Pige var endnu saa fremmed og ukendt med alle Former; man maatte bedømme hende mildere end andre.

Han sagde dette med sit mest vindende Smil, og Fru Tillys Ansigt antog modstræbende et venligere Udtryk.

Ruth, til hvem Johnny ømt klyngede sig, betragtede med Spænding sin Ridders Ansigt. Hun forstod ikke rigtig, hvad han sagde, men hun følte, at han talte for hende. Saa greb hun Johnny i sine Arme og kvalte ham næsten med sine Kys.

Enriko tog Plads ved Klaras Side, og Ruth sad ved Siden af Tanten, som ikke undte hende et eneste venligt Blik eller Ord. Den lille Piges store, brændende Øjne var uafbrudt fæstede paa de to lige over for hende, som halvhøjt talte ivrig med hinanden.

Klaras Ansigt straalede, hun lo meget og spøgte med Enriko, og hun brugte sine Øjne paa en underlig Maade. Snart flammede de varmt op imod ham, snart sænkede de sig bly mod Jorden, medens hun rødmede undseligt og smægtende lagde Hovedet paa Siden — Ruth saa alt dette med voksende Kval.

Hun forstod ikke denne fremmede Søsters Adfærd, hun kendte endnu ikke noget til alle disse smaa kokette Kunstgreb, men hun anede, at der blev drevet et foragteligt Spil. Det indgød hende Angest, vakte hendes Harme og Afsky, hun fandt det enfoldigt, dumt, latterligt.

Men Enriko fandt det vist interessant, han var helt og holdent optaget af sin Borddame, han havde ikke længer et Blik tilovers til hende, til den lille Ruth — han bøjede sig dybere og dybere ned over det blonde Hoved derovre og hviskede smilende alle Slags Ting i Øret paa den unge Pige. —

Der forløb nogle Uger. Midt i September skulde Enriko tiltræde sin Rejse over Verdenshavet til hans Hjem i Syden, hvor han var født, og hvor der endnu levede mange Slægtninge af hans Moder og Fader.

Han skulde nu derovre uddanne sig videre til Forretningens tilkommende Chef. Hans europæiske Uddannelse var fuldendt.

Det var Meningen, at han skulde blive borte i to eller tre Aar, og alle var meget optagne af hans Bortrejse.

Det forekom ikke ham selv let at forlade Hamborg, og Fru Cilly udbredte sig overalt vidt og bredt om den Taabelighed, at Forældrene vilde stilles fra deres eneste Søn, da Forholdene dog ingenlunde gjorde et saadant Offer nødigt.

Men Peter Armstrong og hans Hustru var nu af en anden Mening. Det havde allerede længe været en afgjort Sag, at Enriko, naar han var fyldt tyve Aar, skulde lære noget mere af Verden at kende og ogsaa uddanne sig videre i sit Kald.

„Han skal ikke blive en blødagtig, forvænt Laps!" sagde Peter Armstrong med Eftertryk, og det alvorlige, bestemte Udtryk i hans Ansigt kvalte al Modsigelse.

Donna Mercedes havde heller aldrig tænkt paa at modsige ham, hun ansaa denne Adskillelse for lige saa nødvendig som hendes Mand.

Der var begyndt en livlig Omgang med de to Huse. Enriko kom hyppigt til Villaen paa Eppendorfer-Vejen, og Donna Mercedes havde ogsaa været der nogle Gange og havde talt indtrængende med Svigerinden om Ruths Opdragelse.

Hun havde sin egen Maade at ignorere Ruths Fader paa, og ogsaa over for Klara var hun meget kølig og tilbageholdende. Hun turde jo tillade sig alt muligt, som Fru Cilly ærgerlig bemærkede efter hvert Besøg. Hendes Stilling i Samfundet var alt for anset og sikker, det vilde være uklogt at lægge sig ud med hende.

Det var Fru Cillys Mening, at hendes Velvilje for Ruth kun skyldtes hendes medfødte Oppositionslyst, men hvordan det nu end var eller ikke var, saa maatte man gøre gode Miner til slet Spil.

De to Damer var enige om, at Ruth maatte under dygtig og bestemt Ledelse. Donna Mercedes foreslog et Institut for jævnt velstillede Familiers Døtre.

„I bør ikke vække Fordringer i hende, som ikke senere kan tilfredsstilles, og man maa først afvente, hvorledes hun udvikler sig," sagde hun paa sin bestemte, kølige Maade, og Fru Cilly var i Grunden enig med hende. Men hun ærgrede sig alligevel over denne ukaldede Indblanding i Ting, som man ellers plejede at overlade til hende selv alene, og hun følte sig ogsaa krænket over at høre sine kodelige Slægtninges lave Stilling i Samfundet saa stærkt fremdraget.

Ruth befandt sig i en ganske egen Sindstilstand. Under disse Ugers forskellige Indtryk og Erfaringer modnedes og udvikledes hendes Aand.

Hun nærede et brændende Ønske om at lære det Sprog, som blev talt rundt om hende. Anden Trang til Viden følte hun endnu ikke.

Hendes Tante lagde slet ikke Mærke til hende. En Dag kom Enriko for at hente hende, for at hun skulde tilbringe en Dag i Uhlenhorst, og det vakte hendes Livsaander til Live igen.

Hendes matte Øjne fik deres gamle Glans igen, aandeløs af Glæde fulgte hun ham ind i det Paradis, som hun een Gang havde stuet ind i.

Det var faa Uger før Enrikos Afrejse, omtrent midt i August. I Huset i Uhlenhorst blev der allerede truffet Forberedelser til den store Afskedsfest, som skulde samle alle Slægtninge og Bekendte. Kulørte Lamper blev befæstede mellem Træernes Grene, og der blev indlagt elektriske Ledninger til de Blus, der som en Straalekrans skulde omgive Græsrabatterne og Blomsterbedene.

I nogle af Værelserne var Dekoratører i Færd med at træffe nye Arrangementer.

Ruth gik beklemt og trykket mellem alt dette. Hun syntes, at alt paa denne Dag var anderledes end sidst — eller ogsaa var hun selv en anden.

Donna Mercedes var meget venlig, og Enriko overøste hende med alle mulige Herligheder. Men hun var kun opfyldt af Sorg over hans Afrejse og havde ikke Sans for andet.

Donna Mercedes talte med hende om Skolen. Hun maatte være meget flittig og anstrenge sig meget, thi de andre Børn i hendes Alder havde flere Forkundskaber, og hun maatte gøre sig Umage for at indhente dem. Donna Mercedes spurgte hende, om hun nu ogsaa havde Lyst og god Vilje til at tilegne sig den for hendes nuværende Forhold nødvendige Dannelse.

Ruth sad i sin Yndlingsstilling med gyngende Ben og stirrede stift lige ud i Luften. For nogle Uger siden vilde hendes energiske Hovedrysten have været det eneste Svar, men nu tænkte hun sig lidt om.

„Jeg vil lære Landets Sprog — meget hurtigt," svarede hun bestemt.

„Det er ikke nok, du skal lære alt, hvad du bør lære, og det betyder for dig et helt nyt Liv. Og dertil hører stor Udholdenhed og Jærnflid."

„Flid? Hvad er Flid?"

Dette Ords Betydning stod ikke rigtig klart for hende. Hendes kære Moder havde været flittig, naar hun arbejdede i Hus og Mark, havde vasket, kogt og gjort rent.

Donna Mercedes forsøgte at gøre hende Ordets Betydning begribeligt, og nu hørte Ruth spændt paa hende.

„Naar Enriko kommer tilbage, vil det glæde ham meget at se sin lille Ruth som en klog og dannet Pige," tilføjede hun.

„Naar Enriko vender tilbage —" disse Ord slog som et flammende Lyn ned i hendes Sjæl. Hun havde kun været opfyldt af den haabløse, trøstesløse, fortvivlede Tanke om hans Afrejse, havde kun forestillet sig, hvor forfærdelig trist og ensomt det vilde blive, naar han ikke længer var her — men i dette Mørke lyste nu pludselig Tanken om hans Tilbagekomst. Han kom tilbage — men naar?

Ja, det var ubestemt — forhaabentlig om to eller tre Aar.

Ak, hvor længe det end skulde vare — hun vilde vente og haabe! Men — kunde hun nu ogsaa i to eller tre Aar have lært alt?

Ikke alt — men meget, grumme meget. Hun kunde godt blive en velopdragen, klog lille Pige.

Ruth trak Vejret dybt.

„Saa vil jeg gøre mig Umage for at lære det alt sammen!"

Enriko, der i det samme kom til, havde hørt hendes sidste Ord og lo hjerteligt.

„Jeg skal eksaminere dig, Ruth," sagde han muntert, „og belønne dig kongeligt, hvis du bestaar din Eksamen godt."

Hun nikkede. Hun tog det alt sammen for ramme Alvor.

Leo, der egentlig var Enrikos Ejendom og for det meste fulgte ham overalt, havde ikke unddraget Ruth sin naadige Velvilje. Den traadte nu ind sammen med ham og indtog straks sin Yndlingsstilling ved Siden af hende, idet den gravitetisk satte sig saaledes, at dens Hoved var i samme Højde som hendes Skulder, medens dens gullige, gyldent skinnende Øjne var fast fæstede paa hende.

Hun bøjede sig ned til den og slyngede sine Arme om dens Hals, idet hun trykkede dens Hoved til sig. Hun følte sig saa forunderlig vemodig og bedrøvet, men dog fuld af Tro og Forhaabning. Det var hende umuligt at udtrykke, hvad hun følte, og hun syntes, at Leo var den eneste, der kunde forstaa hendes forvirrede Følelser.

Den tog naadigt imod hendes Kærtegn og udstødte et Par Gange en kort Gøen, som om den vilde tilkendegive hende sin Forstaaelse og Medfølelse.

Forholdet mellem Leo og Ruth morede Enriko meget. Hunden havde hidtil forholdt sig afvisende over for alle Kærtegn af fremmede Mennesker og havde i det hele taget været meget utilgængelig. Den nærede Mistro til enhver ny Gæst, ligesom den jo ogsaa straks havde næret Mistro til Ruth. Hendes Frygtløshed over for den maatte have imponeret den; ellers adlød den kun sin Herre og Herskerinde, endog Husets Herre kunde ikke prale med nogen særlig Lydighed fra dens Side. Han havde tit udtalt Frygten for, at den engang vilde anrette Ulykke og blive farlig for Folk. — Her forelaa altsaa et interessant Tilfælde, et vanskeligt Problem, — „en Hundesjæls Hemmeligheder", som Enriko muntert sagde.

„Rejser Leo ogsaa bort?" spurgte Ruth, pludselig forskrækket over denne nye Tanke.

„Nej, Leo bliver her; Rejsen er for lang for den, den vilde kun falde Enriko til Besvær," svarede Donna Mercedes.

Ruth aandede lettet op.

„Det er godt," sagde hun. „Men vil den ikke dø af Længsel?" spurgte hun og klappede deltagende Leos smukke Hoved.

„Den har jo dig, det vil trøste den," svarede Enriko rørt, idet han bøjede sig ned over hende og saa hende ind i Øjnene.

Hun rystede paa Hovedet paa sin gamle Maner, noget, som hun ellers i den sidste Tid havde vænnet sig af med.

Moder og Søn saa paa hinanden — de følte sig uvilkaarlig truffet af Ruths Ytring; der laa saa megen Sandhed i hendes ubevidste Følelse. Ingen af dem vilde jo indrømme, hvor svær Adskillelsen faldt dem. Og nu skulde Glans og Pragt, Larm og Støj dække over Afskedens Smerte, den larmende Festtummel skulde fæstne sig i Enrikos Erindring og dulme Sorgen over Adskillelsen, og denne storslaaede Afskedsfest skulde efterlade et uudsletteligt Indtryk hos alle deres Slægtninge og Venner. Havde det ikke været den egentlige Mening med denne Plan?

Donna Mercedes blev pludselig eftertænksom. Det var underligt, at dette umyndige Barns Ytring skulde vække hende til Eftertanke — denne planlagte Fest var dog egentlig en taabelig Idé — rent forrykt — ja, ligefrem et Martyrium. Havde Barnet ikke Ret? Fester fejrer man kun, naar man er glad.

Mercedes kyssede Ruth. Der udgik fra hende et uforklarligt Pust af Oprindelighed og sand Naturlighed.

Da Ruth den Aften kom hjem til det Hus, der var blevet hendes Hjem, traf hun sin Tante og Søster optagne af store Toiletteforberedelser. Da Enriko var forhindret, havde Sam maattet følge hende hjem.

Klara prøvede netop sit nye Toilette; det fine, flimrende Stof over den lyserøde Silke og den rige Besætning af Baand, Blonder og Puf gjorde en bedaarende Virkning.

Klara saa blændende ud. Den snehvide Hals, som Tantens Perlehalsbaand prydede, de vidunderlig smukke runde Skuldre, det fine, sirlige lille Hoved med det bløde lysblonde Haar, den slanke Skikkelse — ja, hun var virkelig fortryllende. Hun stod i Tantens lille Kabinet for at vise sig, og Dameskrædderinden og Tanten var ivrigt beskæftigede med at ordne Besætningen og Kjolens Foldekast. Alfred Dormann sad i en Krog af Stuen med korslagte Ben og betragtede sin smukke Datter. De havde knap lagt Mærke til Ruths Indtrædelse.

„Synes du om mig, Papa?" spurgte Klara og nejede sirligt og højtideligt for Faderen.

Hr. Dormann smilede velfornøjet.

„Du vil saamænd fordreje Hovedet paa alle Mænd, baade unge og gamle — og det er jo ogsaa Hensigten med det hele!" sagde han hensynsløst.

„Men, Papa!"

„Hold dog op med din upassende Spøg, Alfred," sagde Fru Cilly, „og glæd dig uden Bagtanker over din smukke Datter! I ligner virkelig hinanden meget, det ser jeg mere og mere —"

„Ja vist, vi ligner virkelig hinanden," sagde Hr. Alfred. „Hvad mener du derom, Klara? Du betragter det vel næppe som en Kompliment? Naa, jeg har jo nok engang været —"

„Ja, Papa, du maa have været en meget smuk Mand, og du ser endnu meget godt ud," sagde Klara ivrig. „Du er jo nok derovre bleven —" hun holdt inde, thi hun havde pludselig opdaget Ruth.

Men Fru Cilly, som vendte Ryggen til Døren, tilføjede imidlertid:

„Ja vist saa — du er jo bleven noget mindre elegant og sirlig derovre i Urskovene sammen med den udannede Kone, men det skal nok blive bedre herhjemme —"

Her udstødte Fru Cilly et lille umotiveret Skrig, Ruth stod pludselig ved Siden af hende med lynende Øjne. Hun havde talt Engelsk som altid i Broderens Nærværelse, og derfor havde Barnet forstaaet hende.

„Hvad er der at udsætte paa min Moder?" spurgte Ruth udfordrende.

„Gud fri mig!" udbrød Fru Cilly virkelig forskrækket. „Dette Pigebarn skræmmer til sidst Livet af mig. Hun ser jo grangivelig ud som en Tiger, der er i Færd med at springe løs paa sit Bytte!"

Klara veg flere Skridt tilbage, hun søgte at bringe sit Toilette i Sikkerhed, og hun saa paa Ruth, som om hun virkelig havde været et vildt Dyr.

Ruth saa paa hende med et sælsomt modent, dybt foragteligt Blik; Søsterens Skønhed gjorde øjensynlig ikke det fjerneste Indtryk paa hende. Saa drejede hun sig hastigt om og forlod Værelset med en stolt og trodsig Holdning.

Fru Cilly gøs.

„Det er dog et skrækkeligt Barn!" mumlede hun. „Du, som er hendes Fader, Alfred, maa virkelig holde hende i Tømme. Du finder dig jo i alle hendes Uartigheder —"

Alfred Dormann trak paa Skuldrene. Han havde set efter Ruth med et Udtryk, der var vanskeligt at tyde.

„Ganske som Jane — ganske som hendes Moder!" mumlede han.

„Og en saadan Kone har du fundet dig i, du, en Mand?" bruste Fru Cilly op.

Alfred Dormann gabede.

„I har ikke kendt Jane, der gik et Tusin af

jeres Pyntedukker paa hende! I havde heller ikke været i Stand til at sætte jer op imod hendes Vilje."

„Naa — Gud ske Lov, at hun ikke er her!" stønnede Fru Cilly.

III.

Festen i det Armstrongske Hus i Uhlenhorst var Genstand for Samtalen hos alle Omegnens Beboere. Man ventede sig noget ganske særligt, thi Husfruen, den rige, smukke Spanierinde, var overalt bekendt for sin udsøgte Smag.

Der blev udstedt mange Indbydelser i vid Omkreds. Fru Cilly forstod godt sin hovmodige Svigerinde. Hun indbød Alfred Dormann første Gang ved denne store Fest og ikke i en intimere Familiekreds, fordi hun ønskede, at den hjemvendte Svoger skulde tabe sig i Mængden og ikke vække pinlig Opsigt.

Det følte Alfred ogsaa selv, og han spottede med Bitterhed derover og forsikrede flere Gange, at han slet ikke vilde gaa derhen. Det hørte ogsaa til Sjældenhederne, at Klara blev beæret med en Indbydelse til Uhlenhorst, men det skænkede hun nu ikke en Tanke; hun overlod sig helt og holdent til Glæden over den forestaaende Opfyldelse af hendes brændende Ønsker.

Endelig oprandt Lørdagen — den store Dag.

Alfred Dormann havde dog bestemt sig til at tage med; i den moderne Kjole med det blændende hvide Lintøj og Slips saa han helt statelig og elegant ud.

Klara kunde knap rive sig løs fra Spejlet, snart rettede hun ved Sløjferne, snart ved Kniplingerne, og de friske Roser i Haaret og Bæltet vilde slet ikke sidde efter Ønske.

I feberagtig Ophidselse tog hun Plads i Vognen; hendes to Ledsagere trykkede sig helt op i hver sit Hjørne og gjorde sig saa lille som muligt, — hun var Hovedpersonen og skulde have rigelig Plads. Hendes Toilette maatte frem for alt ikke krølles eller derangeres.

Den paladsagtige Bygning straalede i et Hav af Lys. Paa alle Søjlerne ved Indkørselen, paa Trappens Rækværk og paa Balkonens Stenbalustrade straalede de elektriske Glødelamper ligesom ogsaa rundt om Græsplænerne og Blomsterbedene — det gjorde et betagende Indtryk.

De store Sale var fyldte af en glimrende Mængde, Damerne i rige Toiletter, der skinnede i alle Regnbuens Farver, og med funklende Smykker om Pande, Hals og Arme, og Herrerne gennemgaaende civile i Kjole og Hvidt, flere af dem med et Ordensbaand i Knaphullet, nogle faa i Uniform.

Blandt Damerne var der flere fremragende Skønheder af forskellig Nationalitet, nordiske Blondiner, mørkøjede Spanierinder og henrivende Kreolerinder. Det var virkeligt et storslaaet Syn.

Den elegante Dansesal med dens glinsende hvide Marmorvægge med forgyldte Ornamenter, dens med blaat Silkedamask overtrukne Divaner og Lænestole, dens spejlblanke Parketgulv og de utallige Lysekroner og Kandelabre af slebet Krystal, der udstraalede et ligefrem blændende Lys, vakte Beundring endog i dette Selskab, der dog hovedsagelig bestod af Millionærer, som selv var vante til Glans og Pragt.

Middagen var fastsat til Klokken otte. Efter den skulde der være Musik og Sang i Haven, og senere skulde der danses. Det var et meget righoldigt Program.

Donna Mercedes var iført en hvid, svær Silkekjole; i det sorte Haar funklede en Brillantstjerne, og om Halsen bar hun et Smykke af Brillanter, som en Dronning kunde have misundt hende. Med fuldendt Grandezza skred hun frem ved sin statelige Ægtefælles Side.

Don Enriko gik frem og tilbage mellem Gæsterne; snart talte han med en, snart med en anden, elskværdig og hensynsfuld over for alle.

Familien Armstrong fra Eppendorfer-Vejen holdt sig i Begyndelsen i Værtens Nærhed, men blev snart ført videre frem af den glidende Menneskestrøm.

Enriko havde kun haft Tid til flygtigt at hilse paa Tanten, Alfred Dormann og Klara. Han havde trykket den sidste varmt i Haanden og hvisket hende nogle smigrende Ord i Øret om hendes fortryllende Udseende. Saa førte hans Pligter ham videre.

Klara følte sig helt fremmed i den store Kreds; paa Tanten blev der lagt Beslag af nogle af hendes Bekendte, og Faderen stod i en Krog af Stuen sammen med nogle Herrer, med hvem han førte en livlig Samtale.

Hun følte sig helt forladt.

Da nævnte en frygtsom, velbekendt Stemme hende ved Navn, og hun vendte sig hastigt om.

„Aa, Hr. Lange, hvor morsomt, at jeg træffer Dem her!" Naturligvis var han, Firmaets Prokurist, der ogsaa. Hun havde slet ikke tænkt paa ham før, hun havde været alt for optaget af andre Ting.

Men nu blev hun virkelig glad over at se ham, og det udtrykte ogsaa hendes Øjne — og hans! Det var ligefrem velgørende at se, hvor de straalede, og vide, at denne Glans gjaldt hende!

Hun gav sig til at tale meget livligt og oprømt — hun vilde ikke for nogen Pris lade sig mærke med sin Forlegenhed, sin Ensomhedsfølelse.

Og nu ordnede Parrene sig allerede for at gaa til Bords. Herrerne snoede sig ilfærdigt frem mellem de lange Slæb paa Damernes Kjoler for at finde deres respektive Borddamer, og Salen tømtes lidt efter lidt.

Da kom Tante Cilly brusende, højrød i Hovedet.

„Naa — din Bordkavaler har nok allerede fundet dig! —. Goddag, Hr. Lange! — I skal sidde helt nede ved den nederste Ende af Bordet — jeg har netop set efter — vi kommer meget langt fra hinanden, mit Barn. Mercedes forstaar jo at indrette alt saa smukt!"

Klara mærkede straks, at Tanten var i daarligt Humør, og hun følte ogsaa et lille Stik i Hjertet.

Hr. Lange skulde altsaa være hendes Bordkavaler, og de skulde sidde ved den nederste Ende af Bordet.

Havde hun i sit stille Sind haabet, at Enriko skulde have ført hende til Bords? Nej, det havde hun ikke kunnet formode — han havde i Dag andre, maaske kedelige Forpligtelser — men der var dog en Mængde andre unge Herrer — i andre Stillinger —

Hr. Lange trykkede hendes Arm i sin.

„Hvor jeg er lykkelig!" hviskede han.

Ja, han saa straalende lykkelig ud, og hun turde ikke røbe sine Følelser. Og maaske vendte Bladet sig igen —

Saa passiarede og lo hun tilsyneladende helt fornøjet.

Hvor mon Enriko var? Jo — der stod han midt for den højre Fløj af Bordet, der var dækket i

Hesteskoform. Hun kunde lige akkurat se ham og han hende.

Han præsiderede ved dette kun for Ungdommen bestemte Bord.

Nu hilste han venligt over til hende, — hun kendte hans Ansigt meget nøje, og det syntes at forundre ham at finde hende dernede. Hans Øjne gled over til Moderen, der imidlertid var helt optagen, og saa hilste han endnu engang paa Klara og løftede sit Glas imod hende.

Hun hilste ligeledes med sit Glas — Afstanden imellem dem var saa stor — men det var dog smukt af ham at give hende dette Tegn paa sin Interesse for hende. Han var jo ubetinget Festens Hovedperson.

Hendes Bordkavaler var bleven tavs.

„Don Enriko beklager, at han ikke har Dem i sin Nærhed," sagde han trykket.

Hun lo med sin klare, klingende Latter.

„Det tænker han slet ikke paa; han er elskværdig over for alle Mennesker."

„Bedømmer De ham ogsaa saaledes?"

„Ja, absolut! Et saa forvænt, ungt Menneske kan ikke helt undgaa at blive lidt forfængelig; han ved jo kun alt for godt, hvor stor Pris der bliver sat paa hvert venligt Blik fra ham."

„Det glæder mig, at De har saa megen Dømmekraft," sagde Hr. Lange med et dybt, befriende Aandedrag.

„Havde De anset mig for at være dum?" spurgte hun spøgende.

„Nej, Frøken Dormann!"

Hans Mine udtrykte langt mere, end han sagde, — hun kunde være fuldt tilfreds.

Hun søgte nu at more sig saa godt, det under disse Omstændigheder lod sig gøre. Ved hendes anden Side sad en ung, blond Student, et hende ganske ubekendt Menneske, hvem hun heller ikke skænkede videre Opmærksomhed. Men Lange var virkelig meget net og tiltalende og — helt fortryllet af hende.

Og af og til veksledes der smaa Øjekast mellem hende og Enriko, og engang lagde hun Mærke til, at han gav Tjeneren Ordre til at byde hende anden Gang af en særlig Delikatesse. Han tænkte altsaa paa hende og holdt Øje med hende.

Hun nippede til Champagnen, knasede Konfekt, lo og pludrede og saa henrivende ud — den Bevidsthed kunde da ingen tage fra hende! —

Efter Bordet blev der stort Røre, Gæsterne trængte sig frem og tilbage eller samlede sig i samtalende Grupper.

Lange veg ikke fra Klaras Side, og nu vilde hun egentlig helst af med ham. Der var vidunderlig skønt ude i den straalende oplyste Have. Her promenerede flere Par op og ned, og her traf hun omsider ogsaa Faderen og Tanten. Nu kunde Hr. Lange ikke godt lade være at trække sig tilbage.

„Du gode Gud, Barn, jeg er lige ved at kvæles!" udbrød Fru Cilly. „At tænke sig, at hun giver dig den Prokurist til Bordkavaler og sætter dig helt ned i en Krog!"

„Aa, Tante, jeg har saamænd moret mig udmærket! Don Enriko var overmaade elskværdig, vi saa tit paa hinanden — det var virkelig meget morsomt!"

„Se, se — saa Enriko har altsaa lagt Mærke til dig! Ja, han er en god Dreng. Men nu maa du ikke tale udelukkende med denne Lange hele Aftenen. Han er jo nok et meget pænt Menneske — men han hører dog ikke rigtig til Selskabet."

Klara lo igen.

„Aa, Tante, gør dig blot ingen Bekymringer!" Saa klyngede hun sig til Faderen. „Havde du faaet en god Plads ved Bordet? Morede du dig godt?"

„Hm — ja saamænd, det gik an! Jeg iagttog al denne Humbug — alle disse Mennesker, der sidder paa deres tunge Pengesække med en Mine, som om hele Verden tilhørte dem! Og ingen af dem ved, hvad det vil sige at bestille noget rigtigt. De har haft fænomenalt Held med sig, eller ogsaa er der faldet en stor Arv ned i Skødet paa dem — det er det hele. Jeg har truffet Olders, Cilly — et meget bravt og fornuftigt Menneske — kan du huske, at han blev gift paa samme Tid som jeg — med den rige Frk. Kekler — og han sidder endnu godt i det. Han har fortalt mig, at han har et Trykkeri i Kamerun. Det er vist et godt Sted — jeg tror ogsaa, at jeg vil rejse til Kamerun."

„I det Klima, Alfred!"

„Aa, pyt med Klimaet! Jo før saadan en som jeg gaar til Grunde, desto bedre! Tror du maaske, det er en Nydelse at leve her?"

Fru Cilly følte sig dybt krænket. Det var altsaa al den Tak, hun fik! Hvem havde kunnet ane, at hendes ædle Handling var bleven saa lidt paaskønnet! Klara hørte ikke, hvad Faderen sagde. Hendes Øjne svævede søgende omkring — Enriko var intet Steds at opdage.

„Vi bliver behandlede skændigt," sagde Fru Cilly harmfuld, „man skulde virkelig ikke tro det muligt! Havde jeg vidst det —"

Hun saa sig om efter Broderen, der var forsvunden mellem Træerne.

„Hvor kan han dog sige saadant noget! At han vil rejse bort igen —"

„Aa, Tante, bryd dig dog ikke om det! Hvis han nu tror at kunne leve lykkeligere der —"

„Men, Barn, — og jeg troede, du elskede din ulykkelige Fader —"

„Naa ja, vist saa, men netop derfor mener jeg, at man skal lade ham have sin Vilje! Han maa jo da selv bedst vide, hvor han befinder sig bedst."

Fru Cilly saa helt bestyrtet paa sin unge Niece.

Hun talte meget aandsfraværende, og hendes Øjne flakkede uroligt frem og tilbage; men hun med sine sytten Aar besad mere Sindsligevægt og Livsvisdom end Tanten med sine halvtreds.

Havde hun dog bare ikke saadant et blødt Hjerte!

Der lød nu en Kvartet af veluddannede Mandsstemmer under de store Cedertræer:

„Hvem har dig plantet, du herlige Skov —"

De promenerende Par standsede og lyttede. Under Telttaget paa Verandaen samledes Damerne, og her stod de indhyllede i deres hvide Sjaler, medens Ædelstene og Diamanter funklede i det elektriske Lys.

Der sad ogsaa mange inde i Have- og Musiksalen; det var hovedsagelig Ungdommen, der spadserede i Haven.

Enriko var ikke til at se.

Musiknumrene veksléde; nu kom der et Kor af Dame- og Herrestemmer. En smuk Sopransolo lød solvklar gennem den stille Aftenluft.

Det var et herligt Vejr til en saadan Fest.

„Saadanne Mennesker som Mercedes har Held med sig i alt," sagde Fru Cilly med et tydeligt Anstrøg af Bitterhed og Misundelse.

Klara fandt et Par unge Piger, som hun kendte ganske overfladisk, og dem sluttede hun sig til. De var jo nok noget kolige og afmaalte, men Klara lod, som om hun ikke lagde Mærke til det. Det var hende kun om at gøre ikke at være saa isoleret blandt de andre.

Nu samledes Orkesteret i Dansesalen, og Ungdommen begyndte at danse. Frøkenerne Vilda og Feldman blev afhentede af et Par Herrer, af hvem de allerede var engagerede til første Dans. Klara var igen alene. De to unge Piger var Døtre af Millionærer, og deres Kavalerer var unge Mænd af de bedste Familier.

Klara bed sig i Læben. Hun flygtede om bag de høje Orangetræer. Terrassen var nu næsten tom, alle strømmede ind i Dansesalen.

Musikken begyndte at spille. Hun kikkede ind ad de høje Vinduer og saa, hvorledes Parrene stillede sig op til Dans.

Enriko aabnede Ballet med Datteren af den portugisiske Konsul. Hun havde ravnsort Haar, var lille og slet ikke smuk.

Hvem kom for at hente hende? tænkte Klara. Vel sagtens Hr. Lange — men hun vilde ikke danse første Dans med ham. Hun ventede længselsfuldt — hendes Hjerte var fyldt af Bitterhed. Vilde Enriko da slet ikke se sig om efter hende?

Dersom hun nu satte sig ind i Salen, udsatte hun sig for den Fare at spille Rollen som „Murblomst“. Hun kendte kun saa faa, og her gjaldt det kun om Penge.

Hun traadte hen til den halvt aabne Indgangsdør; hun vilde give Enriko Lejlighed til at nærme sig til hende.

Donna Mercedes sad paa den blaa Divan som en Dronning, der giver Audiens. Alle kom hen til hende og hilste paa hende. Klara stirrede paa den skønne Kvinde, og hadefulde Følelser steg op i hendes Sjæl — bitter Had og Misundelse. Dersom hun var i hendes Sted, saa kunde hun spille den samme Rolle. Det var intet Kunststykke med saadanne Hjælpekilder.

Naa — nu stod Enriko ved Siden af sin Moder. Hvor han kyssede hendes Haand ømt og inderligt! Saa engagerede han en anden ung Dame — Dans fulgte efter Dans.

Nu vældede Taarerne op i hendes Øjne. Det havde været en forkert Manøvre at blive her udenfor. Hvem tænkte paa hende? Hvem vilde søge hende her?

Hr. Lange var en Tid gaaet søgende omkring — hun vilde ikke have, at han maatte finde hende. Hendes Indtrædelse i Balsalen blev vanskeligere og vanskeligere — nu vilde den ligefrem vække Opsigt. Da opdagede Tante Cilly hende. Hun skyndte sig tværs over Salen hen til hende.

„Er du her, Klara? Og jeg var halvdød af Angest, fordi jeg ikke saa dig nogetsteds, — jeg har spurgt alle vore Bekendte — og Enriko — naa, der kommer han! Tænk dig, Enriko, det stakkels Barn staar her udenfor, og der ikke en eneste, der tager Notice af hende!“

I Klaras Øjne svømmede Taarer, som hun tilsyneladende bestræbte sig for at holde tilbage. Enriko saa meget ophedet ud, hans mørke Øjne straalede, og han var meget animeret af Vin og Dans.

„Men for Himmelens Skyld, Frk. Klara, hvorledes er det gaaet til, at De staar saa alene her? Jeg har flere Gange set mig om efter Dem. Har De da slet ikke danset endnu?“

„Jeg er jo saa fremmed her.“ Det kom saa bedrøvet, men mildt og beskedent fra hendes Læber.

Han strømmede over af Medlidenhed.

„Tilgiv mig,“ bad han hjerteligt, „jeg burde tidligere have sørget for at præsentere Herrer for Dem, men nu — denne Dans har jeg heldigvis fri — vil De unde mig den? Stakkels, kære Frk. Klara!“

Han førte hende gennem Salen. Der var netop Ophold mellem Dansene, saa det unge Par drog alles Øjne hen paa sig.

Nu kom Klaras Skønhed og Ynde og elegante Toilette til sin Ret. Alle hviskede og tiskede og spurgte: Hvem er det?

Nu begyndte Musikken paa en Polka-Mazurka.

Klara vuggede sig graciøst i Enrikos Arm. Hun dansede let og sikkert.

Alle iagttog de to — det var et smukt Par.

Enriko bestræbte sig ivrigt for at gøre sin Forseelse god igen. Han saa sin Dame dybt ind i de endnu fugtige og bedrøvede Øjne, hviskede i en øm Tone Undskyldninger og opmuntrende Ord i hendes Øren og fortalte hende gentagne Gange, at hun saa fortryllende ud.

Donna Mercedes' Øjne hvilede paa de unge Mennesker, da de gik igennem Salen, og hun følte en usikker Ængstelse. Hvad mon det endte med? Enrikos elskværdige Godmodighed forledte ham undertiden til ubetænksomme og taabelige Handlinger.

Hun fulgte ubemærket de to med sine Blikke. Enriko førte Klara hen til nogle unge Damer og forestillede flere Herrer for hende. Hvor den kokette Pige dog smilede bevidst — og hvor smægtende hun dog saa paa Enriko!

Den stolte Kvindes Hjerte bævede af en ubestemt Angest. Hun forsøgte at berolige sig selv — en tyveaarig ung Mand gør selvfølgelig Kur til enhver smuk Pige — og Klara forstod tilfulde den Kunst at udfordre til Hyldest!

Naa — snart vilde jo Have og Lande lægge sig imellem de to. Disse Ord af den lille Ruth; „Hvorfor fejrer I en Fest, fordi Enriko rejser bort?“ randt hende pludselig i Hu. Hun sukkede.

Klara svævede nu gennem Salen i forskellige Kavalerers Arme. Man var bleven opmærksom paa hende, og hun blev fejret. Det vilde være allerbedst, om der snart kunde findes et godt Parti til hende, saa hun kunde blive gift.

Hendes Mand, Hr. Peter Armstrong, traadte nu hen til hende:

„Se blot, hvor den lille Trold gør Lykke — jeg mener Klara Dormann. Hun er virkelig allerkæreste — men hendes Moder var dog endnu smukkere.“

Donna Mercedes smilede med sit kloge, overlegne Smil. Hun vidste godt, at han engang havde sværmet for den afdøde unge Kone, men hun var ikke skinsyg paa hende.

Men i dette Øjeblik lykønskede hun dog sig selv til, at hun, efter Klaras Bedstefaders Død, bestemt havde modsat sig at tage den unge Pige i Huset. Et ungt Menneske paa nitten Aar og en ung Pige paa seksten sammen i eet Hus — det duede ikke.

„Det glæder mig, at din tidligere Flamme var anderledes end Klara,“ svarede hun spøgende, „ellers maatte jeg tvivle om din gode Smag.“

Men Klara Dormann svømmede nu i et Hav af Salighed, og Tante Cilly var henrykt. Hr. Lange turde slet ikke mere vove sig hen til hende. Den Gang hun var sporløst forsvunden, havde han med

brændende Hjerte søgt efter hende, og han havde set hende, da hun traadte ind ved Don Enrikos Arm, og været Vidne til alle hendes senere Triumfer. Nu var hans Tid forbi!

En Gang havde det forekommet ham, at hendes Blik havde strejfet ham. Han stod da lænet til Dørkarmen og dansede ikke. Men han havde vel sagtens taget fejl. Hun havde glemt ham, han var ikke mere noget for hende — og hans Hjerte snørede sig smerteligt sammen.

Hr. Alfred Dormann sad inde i Rygeværelset og drak Whisky med nogle Herrer. Festen nærmede sig nu sin Ende. Flere Vogne var allerede kørte frem. De unge Damer spredte sig i Sideværelserne for at afkøle sig lidt inden Hjemturen.

Klara havde danset sidste Vals med Enriko. Hvor hans Øjne tindrede! Han var vidunderlig smuk, ligefrem bedaarende smuk denne Aften!

„Hvilken mild, herlig Aften!" sagde han og trykkede hendes Arm ind til sig. „Lad os gaa et Øjeblik ud. Der ligger Deres Kaabe, Klara, kom, jeg skal pakke Dem ind! Saa gaar vi lidt ned i Haven."

Hun nikkede og hang sig fast ved hans Arm. Det saa ud, som om der glinsede en Taare i hendes Øjenvipper.

Han bøjede sig tæt hen til hende. Duften fra hendes skønne blonde Haar ombølgede hans Kinder.

„Klara! Er De bedrøvet?"

„Om fjorten Dage skal De jo rejse."

Han standsede under det store Cedertræ. Her var de elektriske Glødelys slukkede, paa Bænken under den store Krone var der ganske mørkt. Han pressede hendes Arm tættere ind til sig.

„Vil De savne mig? De har jo Tilbedere nok, som ligger for Deres Fødder!"

„Enriko!"

Den smertelig bebrejdende Tone gjorde sin Virkning. Hun var fortryllende smuk. Aldrig før havde hun i saa høj Grad bedaaret hans Sanser; han havde kun altid syntes godt om hende, fundet hende smuk og forsvaret hende, naar nogen angreb hende. Men denne Aften var der saa meget, der forenede sig om at sætte ham i en usædvanlig Stemning, — hans unge Blod bruste sydende hedt gennem hans Aarer, hun fortryllede ham aldeles. Sorgen over at skulle rejse saa langt bort, som Festtummelen hidtil havde bedøvet, gjorde ham blødere og modtageligere end ellers for kvindelig Ynde og Skønhed. Det unge, varme Kvindelegeme klyngede sig ømt og hengivent til ham, og han blev greben af en Rus.

Han omslyngede hende fast, søgte hendes Læber og kyssede hende varmt og lidenskabeligt.

Hun gjorde ikke Modstand, viljeløs, ligesom bedøvet taalte hun hans Kys og besvarede dem. Der var ingen Ord imellem dem, kun hede Kys.

Et halvt undertrykt Skrig vakte dem op af deres Beruselse.

Forskrækkede for de fra hinanden.

Det var Tante Cilly — Gud ske Lov, ingen fremmed! Tante Cilly havde allerede i over et Kvarter søgt efter sin Niece og strejfede nu om i den mørke Del af Haven for muligvis at finde hende her. Men hun havde ikke været forberedt paa et saadant Syn! Hun havde først kun kendt Klaras Kjole, den unge Mand havde staaet helt i Skygge. Og hun blev helt maalløs af Forfærdelse, da hun traadte nærmere og saa de to sammenslyngede Skikkelser.

Klara fattede sig først, hun holdt Enrikos Haand fast.

„Aa Gud, Tante, blev du forskrækket over os? — Enriko — aa, jeg er saa grænseløs lykkelig — Enriko og jeg har netop forlovet os!"

Enriko traadte frem fra den dybe Skygge. Han var saa forunderlig til Mode. Ja — naturligvis maatte de være forlovede — man kysser jo ikke en anstændig Pige uden at forlove sig med hende.

Vinens og Sansernes Rus, som havde omtaaget hans Hjerne, forsvandt. Alt Blodet veg fra hans Ansigt og strømmede til hans Hjerte. Vilde, forvirrede Tanker hvirvlede igennem hans Hjerne, han var ude af Stand til at frembringe et Ord.

Tante Cilly blev ogsaa staaende et Øjeblik helt stum og ubevægelig.

„Det er altsaa dig, Enriko?" Et Suk af Lettelse hævede hendes Bryst. „Men, min Gud, Børn, hvorledes er det dog kommet saa pludselig? Og nu, Enriko, da du rejser bort — i Aarevis —"

Tante Cilly formaaede endnu ikke at finde sig til Rette i Situationen; Ordene kom saa usikkert og tvivlende.

„Ak, Tante, det maa vi jo finde os i, og vi bliver hinanden tro, ikke sandt, Enriko? Du kan stole trygt paa mig, min elskede!"

Enriko var endnu til Mode, som om han havde faaet et haardt Slag paa Hovedet, — han stammede nogle usammenhængende Ord.

„Ak ja — den lange Adskillelse — det er græsseligt —"

„Lad os nu ikke ødelægge vor Lykke med disse triste Tanker. Naar vi blot ved, at vi tilhører hinanden —"

Tante Cilly havde nu fattet sig og overvejet Situationen.

„Naa, Børn, jeg tænker nok, at denne uventede Begivenhed vil gøre en Forandring i de tidligere Bestemmelser. Jeg har jo altid fundet det taabeligt, at dine Forældre vilde sende dig bort."

Enriko rettede sig nu op af sin sammensunkne Stilling, han begyndte nu at kunne tænke klarere og sikrere.

„Nej, Tante Cilly," sagde han fast og sikkert med en mærkelig fremmed Stemme — det var, som om det var en hel anden, der talte — „det kan der ikke være Tale om. Jeg holder af Klara og vil være hende tro — jeg takker dig, kæreste Klara, for dine kærlige Ord — men mine Forældres Planer, som stemmer ganske overens med mine egne Ønsker, vil jeg ikke krydse. Man kan aldrig blive til noget, hvis man ikke ser sig om i Verden og lærer Livet at kende. Og desuden — jeg mener — jeg ved ikke rigtig — men jeg tror, det er bedst ikke foreløbig at tale til mine Forældre derom. De vilde sikkert kalde det en overilet Handling — det maa I vist kunne forstaa — og — maaske var det ogsaa en Overilelse, Klara — du er jo saa ung og smuk — og paa mig maa du vente længe — du maa have Taalmodighed —"

„Tal dog ikke om Overilelse," sagde Klara i en blid, hengivende Tone, „det er en stor og inderlig Lykke for mig, enten du saa rejser eller bliver."

„Efter min Mening bør dine Forældre have det at vide straks," sagde Tante Cilly ivrigt. „Jeg hader al Hemmelighedsfuldhed."

„Du glemmer, Tante, at ogsaa Klaras Fader maa give sit Samtykke —"

I det samme lød Hr. Alfreds Stemme i nogen Afstand.

„Klara! Cilly! Alle Gæsterne er jo borte! Hvor i Alverden er I dog?"

„Her, Hr. Dormann," svarede Enriko med fast Stemme, „Deres Damer venter paa Dem."

„Alfred, hør blot —" begyndte Fru Cilly, men Enrikos Haand lagde sig tungt paa hendes Arm.

„I Morgen —" sagde han i en Tone, der forbavsede Tante Cilly i høj Grad og fik hende til at forstumme.

De gik nu sammen over Verandaen ind i Havestuen.

I Balsalen stod Donna Mercedes og hendes Mand, endnu omgivet af en Kreds af deres intimeste Venner.

Hr. Alfred Dormann traadte hen til dem og tog Afsked med dem. Tante Cilly og Klara fulgte efter ham.

Man vekslede de sædvanlige Talemaader. Donna Mercedes tog saa koligt og nedladende Afsked med sin Mands Slægtninge, som om de var vildfremmede Mennesker.

Fru Cilly var i en underlig forvirret Sindsstemning.

Mon det virkelig kunne blive Alvor med Klara og Enriko? Vilde det ikke blive en fortvivlet Kamp med Mercedes? Og hvor var nu Enriko?

Naa, Konsul Vermuth havde indviklet ham i en Samtale! Det unge Menneske var hende en Gaade. Endnu samme Dags Formiddag havde han slet ikke tænkt paa Forlovelse, og han havde sikkert slet ikke haft i Sinde at forlove sig før sin Afrejse — Klara maatte have fanget ham med List — men ligemeget — han skulde ikke fornærme hendes yndige Niece — hun var for god til at lege med! Og — hun gjorde jo derved et glimrende Parti.

Enriko fulgte dem til Vogns. Han kyssede varmt og inderligt Klaras Haand. Han hørte endnu hendes lykkelige, kvidrende Latter, da han gik op ad Gaardtrappen til Huset.

Han kunde ikke tale med sin Moder nu — han maatte først være helt paa det rene med sig selv. Det hele var kommet over ham som et Styrtebad.

Han gik hastigt op og ned i Havens mørke Gange. Alt Lys var slukket. Han var nu forlovet — og hun var en sød og yndig Pige — han elskede hende — naturligvis elskede han hende. Men — han skulde ikke have bundet sig nu. Og hans stakkels Moder —.

Med tunge, langsomme Skridt vendte han endelig tilbage til Huset.

Tjeneren samlede Sølvtøjet sammen, og Frk. Merkel talte det efter og gemte det hen. Donna Mercedes havde allerede trukket sig tilbage.

Frk. Merkel udgød sig i Lovtaler over den herlige Fest, som i alle Henseender havde været saa vellykket.

Han spøgte med hende, medens Tankerne i forvirret Flugt jog igennem hans Hjerne.

Hans Fader sad endnu i Rygeværelset og røg en Cigaret.

„Naa, min Dreng, hvor har du strejfet om? Mama har flere Gange spurgt efter dig. Hun var træt, den Stakkel, — hun har redelig gjort sit, for at Festen skulde lykkes! Det tager paa Kræfterne at være elskværdig Værtinde en hel Aften igennem! — Og du, din Skælm — du har vel fordrejet Hovederne paa alle de unge Piger — ikke?"

Enriko lænede sig ligesom drømmende til det Bord, ved hvilket hans Fader sad.

Hr. Peter Armstrong rejste sig halvt op i Stolen og blinkede gennem Røgskyerne hen til sin tavse Søn.

„Naa — er der hændet noget?" spurgte han halvhøjt.

Enriko trak Vejret dybt.

„Ja, Fader, der er hændet noget."

„Hm. Sæt dig saa her og fortæl!"

Enriko kastede sig tungt ned i Stolen.

„Ja, Papa, jeg er glad over, at du endnu i Aften vil høre, hvad jeg har at sige dig. Du har altid været mig en god og kærlig Raadgiver —"

„Vil ogsaa blive ved at være det, min Dreng. Men, for Pokker, hvad har du da gjort? Det lyder jo næsten, som om —"

„Aa nej, Papa, jeg har ikke gjort mig skyldig i noget uhæderligt — jeg — jeg har forlovet mig."

„Forlovet dig? Du — som knap har traadt dine Børnesko, og som først nu skal se dig om i Verden? Med hvem, om jeg tør spørge?"

„Med Klara Dormann!"

„Hvad — hvad for noget?" Hr. Peter for op fra sin Stol, men satte sig igen og slugte de Ord, som laa ham paa Tungen. Han stirrede helt forbløffet paa sin Stifsøn.

I et Par Minutter var der ganske dødstille i Værelset.

„Det vil just ikke glæde din Moder," sagde Hr. Peter endelig tørt, „og — tag mig det ikke ilde op, men — jeg kalder det ogsaa en dum Streg. Hvorledes er det dog gaaet til? Kan du overhovedet klart huske, hvad du har sagt og gjort? Efter saadan en Aften, efter Middag, Dans og Vin, plejer Hovederne — især et saa ungt Hoved som dit — ikke just at være helt normale."

„Ja — det blev ganske vist afgjort lidt pludselig og uoverlagt — jeg har længe syntes godt om Klara — hun er en smuk og sød Pige — og saa — saa gik vi derude i Haven og — og — saa kyssede vi pludselig hinanden —"

Hr. Peter lo højt.

Enriko havde siddet med Hovedet støttet i Haanden og talt langsomt og eftertænksomt; nu for han op, og alt Blodet strømmede til hans Hoved.

Hr. Peter lo endnu, saa han stønnede.

„Min kære Dreng, hvis man skulde gifte sig med hver en ung Pige, som tager imod et Kys af os, saa —"

„Du tager fejl, Papa. Klara er jo i fuldt Maal min jævnbyrdige, endog en Slægtning, og Tante Cilly overraskede os, og Klara tog det naturligvis som en bindende Trolovelse. Hun stoler paa mig, og selvfølgelig —"

„Ja — selvfølgelig — naar Cilly er med i Spillet. Hør, ved du hvad, det er en forbistret Historie. Du har baaret dig dumt ad —"

„Nej, Papa, saaledes er det ikke. Jeg elsker Klara og holder under alle Omstændigheder mit Ord til hende. Det piner mig blot at tænke paa Mama —"

„Ja, det kan knuse hendes Hjerte, hvis du bringer hende netop denne Pige som Svigerdatter —"

„Hvorfor 'netop denne Pige', Papa? Klara er jo uden Plet — og hendes Fader — naa ja, hun kan da ikke gøre for, at hun har saadan en Fader."

„Nej, det kan hun ikke, min Dreng — lige saa lidt som hendes stakkels Moder var Skyld i sin Mands

Skurkestreger. Men alligevel — du kender ikke Verdens Gang, min Dreng. Ser du, jeg —"

Hr. Peter lænede sig tilbage og indhyllede sig i en tæt Røgsky. Han fuldendte ikke Sætningen. Billedet af den ulykkelige Helene, den yndige, bedragne og forladte, unge Kone, for hvem han i sine unge Aar havde følt en saa varm og inderlig Deltagelse, steg op for ham. Medlidenheden havde nær forvandlet sig til dybere Følelser — havde Forholdene været heldigere, vilde det være blevet en sand og inderlig Kærlighed.

Men han havde kvalt sin Kærlighed i Fødselen — det kunde ikke blive til noget med ham og hende. Kun en taabelig Nar vilde ødelægge og forspilde hele sit Liv blot for en Kærligheds Skyld, der uden Næring vilde slukkes og dø. Og han havde aldrig angret, at han ikke havde opført sig som en saadan taabelig Nar.

Og nu vilde Enriko, hvem han elskede som sin kødelige Søn, begaa en saadan Dumhed. Og Klara var tilmed ikke engang som hendes Moder. I sit Ydre var hun kun et svagt Genbillede af Moderen og i sit Indre en ganske anden. Hun lignede Faderen, den Slyngel. Det havde han i den senere Tid ofte lagt Mærke til. Harmen vældede pludselig op i ham. Han vilde have haft Sympati for Helenes Datter — men for en Efterkommer af Hr. Alfred havde han kun Foragt og Uvilje.

„Enriko, det er en forbistret Historie — en dum og taabelig Streg!" sagde han nu ærgerlig. „I hvert Fald forlanger jeg af dig, at du ikke siger noget derom til din Moder, den Sorg vil jeg saa længe som muligt skaane hende for. Det skal jeg nok forhindre til Trods for Cilly og hvem ellers. Der skal ties om denne Sag, og vil hun udbasunere den, saa maa hun tage Følgerne. En ung Piges Rygte er en skrøbelig Ting. Du tier, Enriko — endnu er du ikke myndig — og din Stiffaders Ord, som du altid hidtil har taget Hensyn til, har vel ogsaa endnu saa stor Vægt for dig, at du respekterer det i dette Tilfælde."

„Ja, Papa —" Enriko saa bleg og forpint ud — „men du vil vel ikke forlange, at jeg skal bryde mit Ord?"

„Aa — Passiar! Lov du din Pige, hvad du vil, — to, tre Aar er en lang Tid. Jeg er overbevist om, at du med din retskafne Natur og med de ophøjede Æresbegreber, som vi har indprentet dig, vil holde Ord — selv om du derved forspildte din Lykke. Men om hun holder ud — det er en anden Sag — lad os først se det!"

„Papa, I kan desværre ikke lide Klara! Men hun vil nok vinde eders Kærlighed — det er jeg sikker paa."

„Hm — hm —"

Enriko tørrede Sveddraaberne af sin Pande. Han følte sig nu lidt lettere om Hjertet. Ja, det skulde være, som Faderen ønskede. Saa blev han sparet for den Kval at volde den elskede Moder denne Sorg inden sin Afrejse. Og Klara og Tanten maatte ogsaa indse, at det var det bedste. De var jo henviste til at vente paa hinanden — og det kunde jo være ganske ligegyldigt, om Folk var vidende om deres Forlovelse eller ikke.

Den Aften havde Ruth grædt sig i Søvn. Hun havde ikke følt Længsel efter at se noget af denne Fest, der i saa lang Tid havde sat alle Sind omkring hende i Bevægelse. Hun afskyede denne Fest. Hvor kunde de, der elskede ham, juble og støje, fordi han skulde rejse!

Der havde været meget uhyggeligt derhjemme den Dag. Tanten og Klara havde i Timevis været beskæftiget med at gøre Toilette. Aa, hvor taabeligt!

Hun havde slet ikke brudt sig om at se den fremmede Søster i hendes Pynt. Hun havde skjult sig i Haven, helt oppe i sit Lindetræ, for at ingen skulde finde hende.

Og der var heller ingen, der havde kaldt paa hende.

Hun havde hørt Vognen rulle bort — og saa var hun bristet i Taarer.

Sofie var kørt med for at hjælpe Damerne i Garderoben. Ruth og Johnny havde spist alene til Aften og var gaaede i Seng Klokken ni. Og saa havde hun grædt længe — længe.

Endelig var hun falden i Søvn.

Med et vildt Skrig vaagnede hun pludselig op af en ond Drøm. Gispende sad nu over Ende i sin Seng.

Hun havde været nede i Hulvejen ved Eukalypten, og da kom der en Hugorm imod hende fra Klippekløften — der var ikke saa mange af dem, men hun kendte dem godt — og pludselig stod Enriko foran hende og hilste paa hende med sit straalende Smil. Og hun saa, hvorledes Hugormen snoede sig om hans Fod, krøb op ad ham og satte sine Gifttænder i hans Kød, og hun vilde skrige, men kunde ikke, skønt hun vidste, at han vilde falde død om. —

Da kæmpede et Skrig sig endelig op fra hendes Bryst, og hun vaagnede.

Hun var badet i Sved, Lokkerne klæbede fast til hendes Pande, og de tunge Fletninger, der hang ned paa hendes Bryst, var fugtige. Hun spilede Øjnene højt op. Morgenen begyndte allerede at dæmre. Kukkuk-Uret slog netop tre.

„Enriko!" Hun hviskede Navnet ganske sagte. Gud ske Lov, det havde været en Drøm, her fandtes jo ingen Hugorme, og han var ikke død. — Men — han rejste jo til det Land, hvor der var store, giftige Slanger. Ak, hvorfor lod de ham dog rejse!

Hun sank tilbage i Puderne og græd igen. Hun kunde ikke sove mere. Der var vel gaaet en Times Tid, saa hørte hun Vognen komme rullende, Døre blev lukket op og i, og hun hørte de hjemvendendes Stemmer.

Hun for sammen ved at høre Søster Klaras høje Latter. Noget efter kom Sofie ind til hende og blev meget forbavset ved at finde hende vaagen.

„Hvad skal dog dette betyde? Du er dog det underligste Pigebarn, — der findes ikke din Lige i Verden! Hovedpuden er jo ganske vaad — har du ligget og grædt?"

Sofie havde meget røde Kinder — maaske havde hun drukket Champagne — thi der var ogsaa blevet danset i Folkestuen. Hun gjorde endnu nogle Dansetrin.

„Du dumme Pige, vent blot, din Tid til at danse kommer ogsaa! Du med dine Ildøjne faar saamænd Kavalerer nok!"

Ruth hørte og forstod knap det halve af denne Tale; hun stammede sig blot over, at Sofie havde opdaget hendes Taarer. Og saa forsikrede hun trodsigt, at hun lige var vaagnet og havde drømt stygt. Og saa var der ogsaa saa varmt deroppe.

„Naa, bryder du dig ikke om at høre, hvorledes

Festen er gaaet? Vor Frk. Klara var en af de smukkeste Damer, og Don Enriko var rasende forelsket i hende. Hvem ved, hvad der kan hænde — de var alle saa muntre og glade inde i Vognen, da vi korte hjem — jeg er ikke saa dum — jeg har gjort mig mine Tanker!"

Ruth stirrede stift ind i Pigens leende Øjne. Hvad var det? Hvad mente Sofie? Enriko — hun formaaede ikke at tænke videre, kunde ikke klare alt det uforstaaelige.

Hun sagde blot sukkende:

„Ak, Sofie, I er alle saa taabelige i Dag, — du har vel ogsaa danset?"

„Ih ja — jeg har moret mig storartet!" sagde Sofie og gjorde endnu nogle Dansetrin, inden hun gik i Seng.

Ruth lukkede Øjnene, og hendes Ungdom sejrede — hun faldt i en tryg Søvn og sov lige til den lyse Morgen.

Alle kom sent op den Dag, ikke førend til Middag, og saa blev der en Hvisken og Tisken mellem Klara og Tanten og Papa. Klara var i ualmindelig godt Humør.

De talte deres eget Sprog, som Ruth ikke forstod, og de søgte ogsaa stadig at fjerne hende, fordi de frygtede hendes Jagttagelses- og Kombinationsevne.

De sad sammen inde i Tante Cillys lille Kabinet, og Ruth hørte Faderen tale højt og spottende.

Fru Cilly havde meddelt ham Aftenens store Begivenhed. Hun ventede, at han skulde blive maalløs af Glæde, men han tog Sagen paa en ganske mærkelig Maade.

„Ja saa — det var jo en stor Nyhed!" sagde han spydigt. „Den unge Dreng, som er nær ved at revne af Indbildsthed, og som optræder som Grandseigneur og Tronarving, kysser og klapper min Datter — og saa vil han rejse bort for maaske aldrig mere at komme hjem igen! Og han vil fortie hele Historien for mig og sine Forældre? For Pokker — og det har du sagt Ja og Amen til, Cilly?"

Hans Søster var helt forbløffet.

„Men, Alfred, der var da selvfølgelig kun Tale om at tie i Aftes, fordi det allerede var saa sent! I Dag venter jeg ganske bestemt, at den unge Herre kommer, og at han da har talt med sine Forældre. Han har givet Klara sit Ord i min Nærværelse — og en Armstrong holder ubrødeligt sit engang givne Ord."

„Saa? Skal det maaske være et Hib til en vis Person, der engang blev jaget af den hele Familie som et vildt Dyr, for at de saa bagefter kunde skrige op om Æreløshed og Uordholdenhed? Jeg blæser den hele Bande et Stykke! Nu skal Klara, den smukke Pige, tilbringe sine bedste Ungdomsaar, der for en Kvinde er en værdifuld Kapital, med at vente, haabe og bie, og naar saa endelig den elskede Genstand kommer hjem igen, hitter han paa Udflugter, og saa sidder hun der med en lang Næse. Og hvad skal hun tage sig til i denne Ventetid? En forlovet Pige kan jo efter eders Begreber ikke tage Del i nogen Ting. Det passer sig ikke — og det passer sig ikke —

Nej, der har du ikke baaret dig klogt ad, bedste Søster. Det er en dum Historie. Klara kan faa ti for een, saadan som hun ser ud. Og det vil jeg sige ever, at mig vilde det have været langt kærere, om hun giftede sig med en fremmed, som respekterede hendes Fader lidt mere end hele denne hovmodige Familie. De betragter jo hendes Fader, som om han var Luft for dem."

Fru Cilly hørte paa dette Udbrud med sælsomme Følelser. Hun var opfyldt af Harme, blandet med Ængstelse og Tvivl.

Sæt nu, at denne Historie virkelig faldt daarligt ud — Donna Mercedes var hende en uudgrundelig Sfinks, det var hende umuligt at danne sig nogen bestemt Forestilling om, hvorledes Enrikos Moder egentlig vilde stille sig til Sagen.

Hun lyttede stadig spændt efter Vognen eller Lyden af Klokken, der skulde melde Enrikos Ankomst.

Klara havde allerede vænnet sig til Faderens Udtryksmaade. Men hun blev dog lidt forbavset over det Lys, han kastede over det forefaldne.

Ja — Enriko rejste jo om fjorten Dage bort for at blive nogle Aar borte, og det vilde maaske blive temmelig kedsommeligt for hende at give Rollen som hans Forlovede. Det vilde tvinge hende til at give Afkald paa mange Fornøjelser og Adspredelser.

Hun blandede sig ikke i Faderens og Tantens Samtale, men bed sig tankefuld i Læben.

Enriko ønskede jo, at Forlovelsen skulde holdes hemmelig — og var det egentlig ikke ogsaa det bedste? Det gav hende langt mere Frihed, og det var hende en Rædsel at tænke paa at skulle optage en Kamp med Donna Mercedes.

Naar han kom igen, og Forholdene var som nu — efter den foregaaende Aftens Triumfer havde hendes Fantasi foregøglet hende de mest straalende Billeder — saa var han jo i det mindste nærværende, og saa kunde han optage Kampen og staa beskyttende ved hendes Side.

Nu ringede Klokken.

Det var Enriko!

Hr. Alfred rejste sig værdigt.

„Dersom han har alvorlige Hensigter, saa kan han jo komme op til mig, saa skal jeg nok sige ham min Mening," sagde han med Patos, „men foreløbig vil jeg ikke blande mig i Sagen."

Med en usigelig værdig og overlegen Mine forlod han Værelset.

Vreden bruste op i Fru Cilly. Det var dog for galt! De væltede alle sammen hele Ansvaret over paa hende.

Han var bleven saa fejg og ængstelig derovre og havde mistet hele sin Selvtillid; Armstrongs imponerede ham, han turde ikke give sig i Lag med dem, og han tænkte kun paa sig selv.

Det var virkelig Enriko. Han traadte ind med en vis langsom Højtidelighed — saaledes forekom det i det mindste Fru Cilly. Hun var ogsaa stiv og forlegen — skønt hun var ærgerlig paa sig selv derfor.

Enriko kyssede hendes Haand og gik derpaa hen til Klara, der støttede til ham med et skælmsk Blik. Det klædte hende allerkærest — han bøjede sig uvilkaarlig ned og kyssede hende.

„Naa —" sagde hun.

Det lød næsten pudsigt.

Han kom til at le hjerteligt.

„Gud ske Lov, kæreste Klara, du gør mig helt let om Hjertet! Jeg talte med Papa i Aftes — I ved jo, at Papa er meget klog og fornuftig og slet ikke smaalig og snæverhjertet. Han fandt naturligvis, at vi begge var for unge — og vi skal jo nu stilles to eller tre Aar. Og saa sagde Papa bestemt,

at Mama, der tilmed er meget træt og angrebet i Dag, foreløbig ikke maatte vide noget om vor Forlovelse — at den skulde forblive hemmelig — en sød Hemmelighed — imellem os to, indtil — naa, indtil jeg kommer tilbage. Og han fik mig overbevist om, at det virkelig vilde være det bedste."

Han talte alvorligt og eftertænksomt, undertiden ligesom søgende efter Ord. Hans Træk syntes forandrede; paa hans unge Pande havde der dannet sig en Rynke, og der laa mørke Skygger under hans Øjne. Man kunde se paa ham, at han havde tilbragt en søvnløs Nat.

Tante Cilly, der havde siddet ubevægelig i sin Stol og hørt paa hans Tale, sagde nu spottende:

„Ja, det tænkte jeg jo nok!"

Enriko hørte ikke, hvad hun sagde. Hans Blik hang ved Klara, der frisk, smilende og blomstrende stod foran ham uden Tegn paa stærkere Sindsbevægelse.

„Er du enig med mig heri, min elskede?" spurgte han sagte. Hun nikkede. Hun klyngede sig ømt til ham, lagde sit Hoved ved hans Bryst og hviskede:

„Du er min, jeg er din, jeg vil vente paa dig."

Han kyssede hende stormende.

„Kære, elskede Klara, jeg takker dig hjerteligt. Billedet af min blonde Pige vil følge mig over Oceanet, og du bliver her tilbage og kæmper for vor Kærlighed. Mama vil lære dig at kende saaledes, som du virkelig er; du vil i disse lange Venteaar komme hende nærmere, og naar jeg kommer hjem, vil jeg finde dig som en elsket Datter i mine Forældres Hus. Papa har altid følt Sympati for dig, og bag sit kølige, tilbageholdende Væsen har Mama et meget blødt og kærligt Hjerte. Og naar du — for min Skyld — vil komme hende i Møde med Kærlighed, saa vil hun snart blive besejret."

Klara løftede sit Hoved fra hans Bryst og traadte et Skridt tilbage.

„Du maa ikke tiltro mig for meget," sagde hun skarpt. „Din Moder har altid behandlet mig som en fuldstændig fremmed, hendes Kulde gælder ikke min Person, men andre Ting, som — som jeg ikke kan ændre."

Der stod pludselig Taarer i hendes Øjne.

Enriko følte sig pinlig berørt. Det gjorde ham ondt for hende, men han vidste i Øjeblikket ikke, hvad han skulde svare.

Fru Cilly rejste sig. Sagen blev altsaa afgjort ganske uden hendes Medvirkning — og tilmed paa en efter hendes Mening meget uklog Maade. Hun var rasende paa sin Broder, der aldeles forsømte sine Pligter som Fader og overlod alt til hende. Og disse purunge Mennesker spurgte ikke engang om hendes Mening.

„Min kære Enriko, jeg synes, at du ordner Sagen paa en for dig selv og din Familie meget bekvem, men for Klara meget betænkelig Maade," sagde hun i sin skarpeste Tone.

Enriko blev ganske bleg.

„Det er i Sandhed ikke min Hensigt, Tante," svarede han dybt krænket. „Men hvis Klara vil være fri, saa vil jeg —"

„Ja vel, saa længe I unge Mennesker er forelskede i en ung Pige, saa vil I gerne behandle hende som Gudinde og lægge hele Verden for hendes Fødder, men senere — saa bliver det noget andet! Og det er netop Klaras skønneste Ungdomsaar, som hun skal tilbringe med at vente og haabe — maaske er hun falmet, naar du kommer igen — og du er bleven en hel anden. Saa unge Mennesker som I kender ikke noget til Livets Omskiftelser."

Klara omslyngede Tanten med sine Arme.

„Dryp nu ikke Malurt i vor Lykke!" bad hun. „Vi er Gud ske Lov unge, og vi er heller ikke gamle om tre Aar — vel, Enriko? Aa — det var dog saa himmelsk skønt i Gaar! Og, Herre Gud, jeg behøver da heller ikke at leve som en Nonne, medens du er borte! Jeg holder jo uendelig meget af at danse, og naar ingen ved, at jeg er en forlovet Pige, saa kan jeg jo godt gøre det uden at vække Anstød! Saa ler jeg ved mig selv og tænker: I skulde bare vide —!"

Enriko saa paa den blomstrende friske Pige og fandt hende henrivende. Hans Sjæl var opfyldt af blandede Følelser, thi han var i Grunden en dyb, alvorlig Natur, og skønt han i dette Øjeblik ikke gjorde sig det klart, havde han dog ventet noget andet og forstod ikke rigtig sin Forlovedes lette, sorgløse Væsen.

Dette saa hurtigt, saa uoverlagt og dog saa fast knyttede Forhold var ham endnu saa nyt; det var en ny Klædning, der endnu ikke rigtig passede ham, og han smilede lidt tungsindigt til hendes muntre Pludren.

Han gik hen til Tante Cilly, saa hende alvorligt ind i det fortrædelige Ansigt og sagde jævnt og naturligt:

„Du kan stole paa mig, Tante!"

Udtrykket i hans Ansigt forbavsede hende; han saa pludselig ældre og mandigere ud.

„Du har altid været en god Dreng, Enriko," sagde hun beroliget og bevæget. „Forlad hende aldrig, — hun staar alene i Verden! Gør hende lykkelig!"

„Saa sandt Gud hjælpe mig, Amen!"

Det lød højtideligt gennem det stille Værelse, i hvilket Aftenskyggerne allerede begyndte at brede sig, og der gik ligesom en kold Gysen igennem Klara. Hun følte sig greben af en umotiveret Angest, som hun søgte at ryste af sig ved at kaste sig i hans Arme. Han vilde ikke blive til Middag; han maatte hjem for sin Moders Skyld, thi han havde endnu knap set hende den Dag.

De aftalte hastig et Par fortrolige Sammenkomster i de følgende Dage. Hans Tid var meget optaget af Forberedelser til Rejsen og af at gøre Afskedsvisitter. De lykkelige Øjeblikke var dem meget knapt tilmaalte. Saa gik han.

Ude i Korridoren vendte han sig endnu engang om. Klara stod ved Vinduet, Omridsene af hendes fine, lille Hoved med den svære, blonde Haarknude aftegnede sig skarpt mod den lyse Aftenhimmel. Paa hendes unge Ansigt laa et triumferende, hovmodigt Træk, der var ham fremmed og berørte ham pinligt. Han lukkede Døren. Han havde jo selv bedt hende om ikke at følge ham ud for ikke at give nogen — ikke heller Tjenestefolkene, Anledning til Snak. Men han syntes, at noget af den Smerte over Adskillelsen, som fyldte hans Bryst, og noget af Situationens Alvor ogsaa maatte opfylde hende.

Men han forsvarede hende straks i sit Hjerte. Hun var jo saa ung, næsten et Barn endnu, og hun var kun opfyldt af den Lykke, hendes Kærlighed bragte hende.

Da han gik igennem Forhaven, for han pludselig forskrækket sammen ved en raslende Lyd inde i den høje Takstræhæk ved Siden af sig.

„Ruth!"

Hun stod skjult inde mellem det tykke, grønne

Lov. Bleg og stille fæstede hun de store, alvorlige Øjne sly paa ham.

„Men, Ruth, har du ventet paa mig her? Vi har jo ikke set hinanden saa længe."

Hun blev staaende tavs og ubevægelig.

„Har man gjort dig noget? Hvorfor er du herude alene?"

„De lo saa meget derinde."

„Og kan du da ikke lide at høre dem le?"

„Nej."

„Er du bedrøvet, fordi du ikke kom med til Festen i Gaar?"

Hun rystede paa Hovedet paa sin gamle, energiske Maade.

„Jeg brød mig slet ikke om at komme med."

Han havde trukket hende frem fra Hækken og holdt hendes Haand i sin. Han bøjede sig ned over hende paa sin hjertelige Maade.

„Hvorfor er du da bedrøvet og vil ikke høre de andre le?"

„Du rejser jo bort!"

Han tav forundret. Der var en gribende Klang i disse faa Ord.

Dette Barn elskede ham, dette lille, lidenskabelige Hjerte hang fast ved ham og led usigeligt ved Adskillelsen. Der gik en pludselig Smerte igennem hans Sjæl. Hvor helt anderledes tog ikke hun, der skulde tilhøre ham for Tid og Evighed, Adskillelsen fra ham!

Ja, de to var meget forskellige Naturer — det var næsten ubegribeligt, at de var Søstre. Han tvang sig til at le.

„Men jeg kommer jo igen, lille Ruth!"

Et dybt Suk hævede hendes Bryst.

„Ja — du kommer igen — og saa er jeg en voksen Pige og har lært dit Sprog, ogsaa det spanske, som du vil tale i Mexiko, og — og saa er Klara borte — med en Mand —"

„Klara — med en Mand? Hvad mener du?"

„Jo, Sofie siger, at Klara snart skal giftes — og saa maa en Mand jo tage hende med sig."

„Ja saa! — Men Klara gifter sig ikke, før jeg kommer hjem igen."

De store, sorgmodige Barneøjne spurgte saa alvorligt, saa indtrængende, at hans Hemmelighed nær var undsluppen ham. Men han tog sig sammen.

„Kom, følg mig nu hen til den elektriske Sporvogn. Og vær saa rigtig artig, fornuftig og lydig, medens jeg er borte. Om Søndagen vil du nok hyppigt være i Uhlenhorst, og saa vil Leo være glad. Du og Leo vil maaske savne mig allermest."

Han sagde det lidt spottende, men hun nikkede alvorligt:

„Ja, vi to, Leo og jeg."

Idet samme kom den elektriske Sporvogn susende. Han vinkede ad Konduktøren, løftede med kraftig Arm den lille Pige op til sig, kyssede hende og satte hende ned paa Jorden igen. Saa svang han sig let op paa Vognens Trinbræt.

Hun saa efter ham, medens han stod paa Platformen og sendte Fingerkys til hende.

Da Vognen forsvandt ved en Drejning af Vejen, vendte hun sig langsomt om og gik med tunge Skridt tilbage til Havegitteret. Bag Træerne farvedes Himmelen glødende rød, og Skyerne fik en lysende Purpurkant.

Et pludseligt Vindstød for gennem Lindenes Kroner. Fra Øst kom en kæmpemæssig Sky jagende; den lignede et Uhyre, en ildsprudende Drage, da den gled lige ind i den stærke Aftenglød.

Ruth betragtede eftertænksomt de tunge Skyformationer, som lidt efter lidt fordelte sig. Lettere og mindre Skyer gled langs Horisonten, de lignede Figurer med Englevinger paa Skuldrene, og ogsaa de svævede hen imod den glødende Aftenrøde og blev bestraalet og farvet rød af den. Men saa samlede de sig igen tæt sammen — det var Phylax og ved Siden af den gamle Humfrey med sin Knortekæp, — og nu var det en siddende Kvindeskikkelse med foroverbøjet Hoved, som jog fremad med rasende Fart — ogsaa ind i den gyldne Glød.

Ruth bredte Armene ud imod Skyformationerne.

„Kære Moder —" lød det hulkende fra hendes Læber — „kære Moder!"

Ruth saa nu kun Enriko i Afstand inden hans Afrejse. Han afrejste den 12. September med „Lahn" til New York, og da han Aftenen før kom for at tage Afsked med Tanten og Klara, skjulte hun sig oppe paa sit Kvistværelse. Hun vilde ikke røbe sin Smerte i de andres Nærværelse.

Den Tid, han var dernede, forekom hende en Evighed.

Da hun endelig hørte en Dør blive aabnet og lukket og hørte hans Skridt ude i Forstuen, listede hun sig ud og kikkede ned over Trappegelænderet.

Der stod han med Klara, som han holdt i sine Arme — hendes Øjne tilsløredes, og alt Blodet skød op i hendes Ansigt — elskede han virkelig Klara?

Saa forekom det hende, som om hun hørte ham sige: „Hvor er Ruth?" Men hun løb som jaget ind i sit Værelse og hulkede bittert i sin Ensomhed.

Nu var han borte — borte — og naar kom han igen?

For hende blev Livet nu helt forandret.

Ved Aftensbordet var de alle meget livlige, baade Tanten, Faderen og Klara, og ingen af dem havde grædt.

Det oprørte hende, og hun beskæftigede sig udelukkende med Johnny, thi ham vredes hun i det mindste ikke paa, fordi han ikke følte Sorg over Adskillelsen fra Enriko.

Hun var meget glad over, at hun snart skulde bort fra dette Hus. Den 1. Oktober flyttede hun til Frk. Brock, som havde en højere Skole for Døtre af ansete Familier.

Tante Cilly havde ikke fulgt sin Svigerindes Raad om at lade Ruth opdrage i beskedne Forhold. Hos Frk. Brock var kun Døtre af de rigeste og fornemste Familier.

Efter de sidste Begivenheder ansaa hun det for nødvendigt at bringe Ruth ind i de Kredse, som Klara nu skulde færdes i. De var jo dog Søstre.

Om det end var tvivlsomt, hvad der blev af Ruth, saa kom hun da i det mindste til at staa i Forbindelse med de mest ansete Familier. Og det havde blot været en Fornærmelse af Mercedes at give hende et saadant Raad med Hensyn til Ruth.

Fru Cilly vaklede bestandig mellem Ekstremer — mellem Kærlighed eller Had, Venskab eller Fjendskab. Hun hadede ogsaa Mercedes uden nogen virkelig Grund.

Forhandlingerne med Frk. Brock havde været temmelig vanskelige. Den meget eksklusive Dame havde gjort adskillige ubelejlige og kedelige Spørgsmaal. —

-Navnet Armstrong og Hentydningen til Slægtskabet med Donna Mercedes havde gjort hende velvillig stemt, men Navnet Dormann havde forekommet hende at have en mindre god Klang.

Til sidst gjorde Ruth selv, som endelig blev forestillet for hende, Udslaget.

Den Eksamination, hun blev underkastet, viste ganske vist, at hendes Kundskaber var meget mangelfulde og hendes Viden lig Nul, men den lille Pige selv gjorde et vist Indtryk paa den meget erfarne Forstanderinde.

Dertil kom endnu en tilfældig Omstændighed: Frk. Brock havde af meget vægtige Grunde ladet sig bevæge til at optage en ung Afrikanerinde i sin Skole — Datter af en madagaskisk Prinsesse, som havde været brystsyg og var bleven sendt til England, hvor hun døde.

Den engelske Dronning havde da taget sig af den forældreløse, lille Pige og havde ønsket, at hun skulde uddannes i Nordtyskland. Anmodningen var altsaa udgaaet fra højere Steder og kunde vanskeligt afslaas.

Alligevel var Frk. Brock nær ved at fortryde, at hun havde givet efter, thi alle de forvænte, fordringsfulde, smaa Damer i hendes Institut gjorde Oprør imod den sorte Pige. Hendes Negerblod vakte deres Afsky.

Men i dette ligeledes fremmedartede og ejendommelige Barn troede hendes øvede Blik at opdage en passende Kammerat til den lille Afrikanerinde, og derfor indvilligede hun i foreløbig at lade disse to undervise alene. Saa maatte Resultatet vise, om en fremragende Begavelse og stor Flid kunde bevirke, om der kom et godt Forhold i Stand mellem de to fremmede Børn og de andre Elever.

Ruth forholdt sig ganske passiv og lod dem gøre, hvad de vilde. Hun var bleven mager, ordknap og huløjet. Der hvilede en stille Sorg over hele hendes Væsen, og den dæmpede hendes livfulde Temperament. Kun hendes Øjne talte undertiden.

Afskeden fra Tantens Hus faldt hende ikke svær. Men da hun sagde Farvel til den lille Johnny, var hun meget bevæget.

Han skulde nu ind i en Forberedelsesskole. I den senere Tid var Ruth bleven noget mere fremmed for Broderen. Han havde et lettere Sind end hun, levede sig langt hurtigere ind i de nye Forhold og havde ogsaa fundet flere Legekammerater i Nabolaget.

Næsten voksent alvorligt var det Blik, hvormed Ruth tog Broderens blonde Hoved mellem sine brune Hænder og saa paa ham, som om hun vilde læse hans Fremtid i hans Barneansigt. Saa omslyngede hun ham med et Udbrud af sin tidligere Vildhed og kyssede ham, til han gjorde Modstand.

„Min Broder, min Broder!“ var de eneste Ord, der kom over hendes Læber.

Afskeden fra Faderen var meget kort og let. Med en kold, haard Mine rakte hun ham Haanden.

Hr. Alfred Dormann, hvis Træk blev mere og mere oppustede, og hvis Øjne stadig var rødt underløbne, vendte sig halvt om. Hans Datters Blik generede ham, det mindede ham for meget om Jane, og han holdt ikke af at tænke paa sin afdøde Kone, ligesom han overhovedet helst skyede Tanken om Fortiden. Hvorfor skulde han ogsaa det — hvad nyttede det? Livet var og blev en Jammerdal; hans Haab om at faa en bedre, lykkeligere Eksistens var jo heller ikke gaaet i Opfyldelse. Han havde allerede været led og ked af dette Tvangsaag, som de efter hans Mening havde paalagt ham her.

„Ja, min Pige,“ sagde han halv ærgerlig, „nu spænder de ogsaa dig i Aaget. Bid Tænderne sammen, lær at sidde pænt stille og bliv saaledes, som de vil have dig.“

Hun tav. Baandet mellem hende og Faderen var sønderrevet.

Og nu var hun da i det store, lyse Hus derude i St. Georg. Rundt om Huset var der en fri Plads, grønne Græsplæner og høje Træer. Alt var luftigt og frit, men der var lutter fremmede Ansigter.

Hun vilde saa gerne endnu engang have været til Uhlenhorst, til Donna Mercedes og Leo. Men der havde slet ikke været Tale derom. Hun var ikke bleven indbudt — og saa meget havde hun nu lært, at hun ikke igen turde gaa derhen hemmeligt og uindbudt.

Der var lutter unge Piger i hendes Alder hos Frk. Brock — fjorten til seksten Aar gamle — og alle deres Navne blev nævnt for hende. Hun huskede dog ikke et eneste af dem, men forholdt sig ganske udeltagende og ligegyldig over for dem.

Hun delte Værelse med den sorte Nana — hende blev hun allerførst forestillet for — og hendes store, alvorlige Øjne maalte den fremmede, lille Pige med et roligt prøvende Blik. Hendes mørke Hudfarve vakte ikke Ruths Afsky. Hun havde ofte i Tjunga leget med Malaj- og Negerpiger. Nanas tykke Læber, bag hvilke man saa de skinnende hvide Tænder, var ikke smukke, men det faldt ikke Ruth ind. Hun saa kun paa Øjnene med det stærkt blaaligt-hvide omkring de sorte Øjenstene, og hun lagde Mærke til, at hendes Blik blev besvaret lige saa skarpt undersøgende.

Da de var alene paa deres Værelse, begyndte Nana straks at tale. Hun gjorde Ruth det ene Spørgsmaal efter det andet, beklagede sig bittert over de andre Kammerater og fremkom til sidst med en heftig Venskabserklæring, som Ruth dog besvarede temmelig køligt.

Hun gav hende Haanden, som Nana trykkede lidenskabeligt, og da rørte der sig i hendes Hjerte, som var blevet saa stille i den senere Tid, en Følelse af Medlidenhed med den lille, sorte Pige, som ogsaa følte sig fremmed og forladt her.

Da de om Aftenen laa i deres Senge, og deres Lys var slukket, kom Nana hen til Ruth, der allerede var falden halvt i Søvn, og hviskede ivrigt til hende.

Ruth blev straks lysvaagen. Nætterne var allerede noget kølige, og de to Piger, som var vante til de hede Zoner, frøs i det kolde Nord. Ruth svøbte den gysende Nana ind i sit Tæppe; de laa tæt klyngede til hinanden, og Ætlingen af en Fyrsteslægt fortalte om sit Hjems Skatte, om sit Liv i Haremet, om sin Rejse til England og om sin Moder. Lutter fantastiske, fremmedartede Billeder, som mindede Ruth om hendes egne Selvoplevelser. Hun blev meget bevæget og lyttede spændt. Og hun harmedes over Nanas Beskrivelser af de andre Kammeraters Opførsel mod hende og lovede at være hendes Veninde.

Frk. Brock havde beregnet rigtigt. De to unge Piger sluttede sig til hinanden. Ruths Optræden over for de andre Elever var sky og mistroisk.

I de første Dage gav de sig meget af med hende. De beundrede hendes prægtige Fletninger, spurgte hende ud om den sorte Nana og kom med spottende

Bemærkninger, fordi hun skulde dele Værelse med hende.

Ruths Øjne lynede med den gamle Ild.

„Hvad har I imod hende? Hader I hende, fordi hun er sort? Aa — hvor latterligt! Hun er et Fyrstebarn, og jeg er hendes Veninde."

„Ja saa! Du har maaske allerede kendt hende tidligere?"

De unge Piger saa lidt betuttede paa den nyankomne Kammerat; hun var tilsyneladende ogsaa lidt aparte.

„Jeg sover ikke sammen med en farvet, ikke for alt i Verden," sagde en hovmodig Blondine og rynkede paa sin Stumpnæse. „Vi har alle erklæret ikke at ville have noget med hende at gøre."

„Saa vil vi heller ikke have noget med jer at gøre," svarede Ruth og vendte hende stolt Ryggen.

Nana kom frem fra en Kakkelovnsskærm, bag hvilken hun havde staaet, og viste sine hvide Tænder. Hele den lyseklædte Pigeflok splittedes som en Flok opskræmte Duer.

Nana, der var aldeles rasende, spændte Ben for en af dem, saa hun snublede og faldt, og en anden trak hun bagfra i Haaret — der blev et forfærdeligt Spektakel og en Raaben og Skriben.

Den hovmodige Blondine, som var den ældste blandt Kammeraterne, sagde harmfuldt til Ruth:

„I er hinanden værd — I er ikke ordentlige, dannede Piger, men vilde Dyr!"

Et smældende Ørefigen var Ruths Svar, og hylende og skrigende løb Blondinen ind i det tilstødende Værelse.

Den franske Lærerinde kom forfærdet styrtende. Saadanne Scener i dette Hus — det var jo ganske uhørt!

Der var indtraadt Stilhed efter Stormen. Men saa begyndte alle at snakke i Munden paa hverandre. Det var en fuldstændig forvirret Beretning.

Mademoiselle tog de to Misdædere ved Haanden og førte dem bort, men i sin dydige Indignation spildte hun ikke et Ord paa dem. Her maatte Frk. Brock skride ind og holde streng Rettergang.

Frk. Brock optraadte dog mærkelig mildt. Hun holdt i Klassen en beroligende Tale, som de to Misdædere ikke overværede; hun prøvede paa at bibringe de velopdragne, unge Piger et svagt Begreb om Raceforskellighed og belyste det kritiske Tilfælde baade fra et moralsk og kristeligt Standpunkt. Efter disse Standpunkter burde man komme de to fremmede Væsener i Møde med Taalmodighed og Venlighed.

For Nana og Ruth blev der ivrigt prædiket de almindelige Regler for Høflighed og Velopdragenhed, og de blev for det meste undervist alene og holdt borte fra de andre.

Ruth kom snart langt forud for sin Kammerat. Hun tog Sagen meget alvorligt, og hun havde en forbavsende hurtig Opfattelsesevne. Nana var ogsaa meget opvakt, men hendes sorte Hoved var fuldt af forvirrede Indfald og af Rænker og Intriger. Ruth rystede lidt betænkeligt paa Hovedet af sin Venindes forvirrede Snak.

Hun brød sig foreløbig slet ikke om, at hun blev holdt saa isoleret med sin nye Veninde. Med den hende egne Lidenskabelighed levede hun sig ind i sin Beskytterrolle. Hun havde følt sig saa ensom og forladt i Tantens Hus, at dette varme Venskab, som blev hende tilbudt, var meget mere for hende end Omgangen med alle de andre. Hun sluttede sig inderligt til denne Pige, der ogsaa var moderløs, alene og uden Venner. Hun var ikke i Stand til at bedømme hendes indre Væsen, men uvilkaarligt blev hendes Tone over for Nana overlegen og beskyttende.

Hun hjalp Nana med hendes Arbejde. Den lade, forvænte Pige, som var opvokset i Haremsluften, havde ikke Spor af Lyst til at anstrenge sig. Hendes Karakter var i mangt og meget vidt forskellig fra Ruths.

Men denne Forskellighed kom endnu ikke til Syne; en vis Lighed i deres Skæbne førte dem sammen og fik ogsaa den lille Afrikanerinde til at klynge sig til Ruth.

Men Ruths hele Tankeverden var opfyldt af Ting, som Nana hverken kendte eller fik noget at vide om. I et hemmeligt Rum i Ruths Hjerte levede Enriko, hvis Navn hun aldrig nævnte, men hvis Billede stod for hende i al hendes Gøren og Laden.

Hun lærte ivrig det tyske Sprog, mere gennem Øret end af Grammatikken, og hun var meget flittig baade i Regning, Skrivning og Læsning. Og hun elskede Musik lidenskabeligt.

Om Aftenen blev der tit musiceret, og saa lyttede hun henrykt.

Hr. Nordstrand, Musiklæreren, spillede en Aften et Tema med Variationer af Schubert og derefter en Vals af Strausz — og Ruths Øjne straalede. —

Nana, der som sædvanlig sad sammen med hende i et Hjørne af Stuen, afsides fra de andre, forstyrrede hende hele Tiden ved uafbrudt at snakke. Nana var absolut umusikalsk, og med Hensyn til det Punkt var der altid Uenighed imellem dem.

Den næste Morgen prøvede Ruth at spille paa Instrumentet inde i Musikværelset, hvad der ikke var tilladt for uøvede. Men i hendes Hoved summede Tonerne, hun havde hørt den foregaaende Aften, og hun søgte nu med feberagtig Iver efter at finde Melodien paa Klaveret.

Nanas sorte Hoved dukkede som altid op umiddelbart bag ved hende; hun stod i en lyttende Holdning ved Døren.

Efterhaanden kom Melodien frem — o, Under — der var den virkelig! Hun søgte og fandt Melodien til Temaet — og nu Valsen — dristigere og dristigere slog hun Tangenterne an; hendes Kinder brændte, hun bøjede sit Hoved dybt ned over Klaviaturet, Dansens rytmiske Toner vældede frem under hendes Fingre, og hun lagde slet ikke Mærke til, at Nana drejede sig i hvirvlende Dans rundt i Værelset, idet hun snoede og drejede sit kraftige Legeme i de vildeste Bevægelser. Hun var aldeles hensunken i sit Spil.

Paa Dørtærskelen stod Frk. Brock og Hr. Nordstrand og betragtede hovedrystende denne Scene.

Noget saa uhørt og ukorrekt var absolut utilladeligt i dette korrekte Hus, men dette —

Hr. Nordstrand lagde ikke Mærke til den vilde Danserinde; han gik hen til Ruth, der forskrækket saa op og pludselig holdt inde med sit Spil.

„Hvor har du lært det?" spurgte han kort.

„Lært — hvilket?"

„Naa — ja — spillede du denne Vals efter det, du hørte i Aftes?"

Hun nikkede.

„Hm — —"

Frk. Brock tog Nanas Haand.

„Du maa først lære rigtig at danse, mit Barn, gaa nu ud at spadsere med Frk. Brown sammen med de andre."

Hr. Nordstrand gjorde Ruth forskellige Spørgsmaal, og hans Ansigt opklaredes mere og mere.

„Hun har et ganske afgjort Talent for Musik," sagde han paa Fransk til Frk. Brock. „Kan du ogsaa synge?" spurgte han derpaa Ruth.

Hun nikkede, og uden Undseelse eller Forlegenhed begyndte hun straks at synge sin eneste Sang, som hun havde lært af Moderen:

„John Anderson, min elskede —"

„Aldeles rent sunget," sagde Hr. Nordstrand tilfreds. „Og hvad mener De om Foredraget? — Fuldt af Ild og Temperament!"

Fra denne Dag underviste Hr. Nordstrand Ruth i Musik, og hun lærte at læse Noderne.

Søndagene tilbragte hun for det meste hos Tanten sammen med Faderen, Broderen og Søsteren. Men det var ikke særlige Glædesdage for hende. Der var jo ingen af disse Slægtninge, som hun brød sig om, og ingen holdt af hende.

Hun følte denne Mangel dybt uden at kunne formulere den i bestemte Udtryk.

Johnny var nu i de saakaldte Lømmelaar; han var bleven en lille, næsvis, vigtig Knægt, som talte Storstadsjargon, og som hun undertiden slet ikke forstod.

Klara, hvem hun aldrig havde kunnet betragte som Søster, brød sig slet ikke om hende eller tog nogen Notice af hende. Hun var altid meget optaget af Selskabelighed og talte kun om Toiletter, Middagsselskaber og Baller.

Og Tante Cilly lod hende altid gennemgaa en Eksamen over alt, hvad der forefaldt hos Frk. Brock.

Det vakte Tante Cillys højeste Vrede, at hun delte Værelse med den sorte Nana og havde sluttet et inderligt Venskab med hende.

„Det tænkte jeg jo nok," sagde hun, „du har naturligvis straks opført dig saaledes, at man satte dig sammen med en, som alle de andre ikke vilde have noget med at gøre! Men jeg skal sige til Frk. Brock, at det er uforskammet."

Ruth var vant til at høre Tanten skænde, og hun brød sig for det meste ikke meget om det. Ogsaa nu svarede hun hende paa den uvenlige, ringeagtende Maade, som hun hyppigt bar til Skue.

„Du kender jo slet ikke Nana."

„Og du føler dig naturligvis allerbedst til Mode sammen med den Negerpige, det kan da ligne dig," lød Svaret.

Det smertede Ruth dybt, at Donna Mercedes slet ikke tog sig noget af hende. Hun anede jo ikke, at hun havde været Aarsag til en ny Misstemning mellem de to Svigerinder.

Det havde været meget uvenligt og lidt imødekommende af Fru Cilly at gøre dette første Skridt til Ruths Uddannelse og Opdragelse uden at raadspørge Mercedes eller blot give hende Meddelelse derom, skønt hun dog altid havde interesseret sig meget for den lille Pige. Og den stolte Mercedes lod nu Sagen gaa sin Gang uden at blande sig i den — den vedkom jo ikke hende. Hun fandt denne Ordning af Sagen meget ufornuftig, men endelig overvandt hendes Interesse for Ruth dog hendes Forstemthed over den Tilsidesættelse, hendes Svigerinde saa aabenlyst havde vist hende.

En Dag lod hun sin Vogn holde uden for Huset i St. Georg og bad om at faa Frk. Brock i Tale.

Hun blev meget glad over at høre om Ruths Flid og Lærenemhed. Og da den lille Pige nu blev kaldt til og med straalende Øjne og højt jublende stormede hende i Møde, blev hun helt rørt og bevæget.

Som Ruths Skygge viste ogsaa den sorte Nanna sig. Donna Mercedes betragtede hende skarpt og undersøgende. Saa kyssede hun kærligt Ruth, hilste hende fra Enriko, som velbeholden var naaet til Mexiko og skrev hyppigt hjem, og indbød de to Børn til Uhlenhorst den næste Søndag.

Ruths Øjne straalede. Hendes Glæde ytrede sig saa voldsomt og lidenskabeligt, at Frk. Brock rystede betænkeligt paa Hovedet.

Det blev nu betydet Børnene, at de skulde gaa ind til deres Arbejde igen.

Donna Mercedes erfarede nu af Frk. Brock de nærmere Detailler om dette Venskab mellem de to Børn og fik ogsaa flere Oplysninger om Nanas Herkomst.

„Fru Cilly Armstrong har gjort mig heftige Bebrejdelser, fordi jeg har ladet Ruth og Nana dele Værelse," sagde Institutbestyrerinden, „men Fruen tager slet ikke Hensyn til Børnenes egenartede Natur og Væsen, der er saa forskellig fra alle de andres. Jeg kan ikke andet end lykønske mig selv til den Erfaring, jeg hidtil har gjort, vedrørende dette Arrangement. De to moderløse Børn, der er opvoksede i helt andre Zoner, finder Trøst og Støtte i hinanden, og Ruth, der har et dybt, alvorligt Sind, udøver en afgjort heldig Indflydelse paa den forvænte og forkælede Nana, som er opvokset i yppig Overflod og vant til et Liv i Ladhed og Blødagtighed."

„Og er De ikke bange for, at hun skal udøve en fordærvelig Indflydelse over Ruth?" spurgte Donna Mercedes og betragtede Forstanderinden skarpt.

Frk. Brock tav et Øjeblik, men uden at undvige det gennemtrængende Blik.

„Nej," svarede hun derpaa langsomt, „det frygter jeg foreløbig ikke. De har maaske allerede opdaget, at der er ret farlige Karaktertræk hos den sorte Nana, men De kan være overbevist om, at jeg skal holde et vaagent Øje med de to Børn. Saaledes som Ruth nu engang er, vilde hun i det mindste foreløbig være kommet til at staa meget isoleret mellem alle de andre Elever, og saa er det alligevel bedre, at hun ofer hele sit lille Hjertes Kærlighedsrigdom ud over denne Kammerat, der hænger ved hende med Hengivenhed. Og desuden har jeg opdaget Beviser paa stor Fasthed hos hende. Hun har ikke Evne til at tage imod Paavirkning af andre, under alle Forhold vedbliver hun at være sig selv."

Donna Mercedes nikkede. Denne Dom stemmede med hendes egen.

Ruth stod straalende af Lykke ved Vognen, da Donna Mercedes kørte bort, og hun talte nu hver Time til Søndag. Tænk — hun skulde med Nana til Donna Mercedes og Leo! Det var en Fryd!

Sam var ogsaa bleven hendes Ven og Velynder, og han smilede over hele Ansigtet ved Synet af den sorte Nana, der nikkede naadigt nedladende til ham.

Da Nana saa Sams sorte Ansigt, vaagnede hendes fyrstelige Blod og hendes Erindringer fra Hjemlandet.

Og hvilken Fryd for Ruth at lege med Leo, der hilste hende med sin sædvanlige afmaalte Værdighed, men dog med umiskendelige Tegn paa Glæde. Udenfor var der nu koldt, men Vinterhaven med dens Palmer og blomstrende Planter var et herligt Opholdssted for disse Sydens Børn. Det var en vidunderlig Dag!

Mercedes helligede sig helt til sine ungdomme-

lige Gæster, og Ruth udøste hele sit barnlige Hjerte for hende. Hun fortalte hende om alle sine smaa Oplevelser i Institutet.

Mercedes læste til Gengæld for hende flere Brudstykker af Enrikos Breve, som var skrevne i det spanske Sprog, hvad der igen vakte Ruths brændende Længsel efter ogsaa at lære dette Sprog. Hvor hun misundte Nana, som kunde tale lidt Spansk!

Der forløb Uger og Maaneder. Engang gjorde Ruth en sælsom Opdagelse. Hun lagde Mærke til, at Klara læste et Brev, og hun kendte Enrikos Haandskrift paa Konvolutten.

Hun vilde med glødende Kinder gribe Konvolutten.

Men saa vendte hun sig stolt bort.

„Behold den blot,“ sagde hun koldt; „jeg ved godt, fra hvem Brevet er. Og jeg skal spørge Donna Mercedes, hvorfor han skriver til dig!“

„Det vil du ikke gøre!“ sagde Klara heftigt. Hun glemte sin paatagne Blidhed og Kvindelighed og greb vredt Ruth om Haandledet.

„Du er en Spion, en ondskabsfuld Skabning, — man bør tage sig meget mere i Agt for dig!“

Tante Cilly hørte den heftige Ordveksel. Hun kom hurtigt ind fra Sideværelset, og Klara hviskede et Par Ord til hende.

„Hvad er det for noget dumt Snak, — du har altid Hovedet fuldt af saa mange taabelige Ideer,“ sagde Tante Cilly. „Brevet er fra en af Klaras Veninder.“

Ruth stod med korslagte Arme og betragtede Tanten fast.

„I lyver!“ sagde hun roligt og koldt.

Saa vendte hun dem Ryggen og forlod Værelset.

Tante Cilly sank helt tilintetgjort om paa en Stol.

„Det er dog et skrækkeligt Barn!“ stønnede hun. „Hun er jo ligefrem farlig.“

Fra dette Øjeblik spekulerede Ruth paa, hvorfor Enriko dog skrev til Klara. Han havde ikke skrevet en eneste Linie til hende!

Men hun sagde ikke noget til Donna Mercedes, skønt hun længtes usigeligt efter at spørge hende om, hvad dette kunde betyde. En ubestemt Følelse holdt hende stadig tilbage.

Hr. Peter Armstrong havde ikke med et Ord omtalt den overilede Forlovelse til sin Svigerinde og Klara, og der var en saa paafaldende Kulde i hans Væsen over for den sidste, at Fru Cilly tit og ofte følte sig fristet til at gaa lige løs paa Sagen og tvinge ham til at indtage en anden Holdning. Men i det afgørende Øjeblik manglede hun altid Mod dertil.

To Aar efter Enrikos Afrejse kom der triste Efterretninger. Forretningen derovre gik ikke, som den skulde. Enriko havde haft stor Møje med at arbejde sig ind i den, og han havde fra Begyndelsen næret Frygt for, at den hidtilværende Bestyrer ikke var paalidelig.

Denne Mistanke havde efterhaanden bekræftet sig. Der fremkom Beviser, ikke alene paa Bestyrerens Forsømmelighed og Skødesløshed, men absolutte Uærlighed. Store Summer stod paa Spil. Enrikos Nærværelse derovre var nødvendig endnu i længere Tid.

Hans udførlige Breve til Faderen vidnede om den Dygtighed og klare Indsigt, han havde tilegnet sig, og om den ungdommelige Brevskrivers Forstand og Intelligens.

Peter Armstrong glædede sig over Sønnens Udvikling, og Donna Mercedes fandt sig ogsaa taalmodigt i denne Opsættelse af hans Hjemkomst. Beretningerne fra hendes Familie derovre bekræftede, hvor godt Enriko havde levet sig ind i de nye Forhold, og hvor afholdt og agtet han var i sin Moders Familie.

Klara optog denne Meddelelse meget unaadigt, og Fru Cilly blev ogsaa ærgerlig og forstemt derover.

Hun begyndte at blive utaalmodig. Der vilde næppe frembyde sig noget andet Parti for Klara — jo flere Aar, der gik, jo vanskeligere vilde det blive at faa hende godt gift. Hr. Lange vilde hun aldrig have taget i Betragtning, selv om hun havde kendt hans Følelser for Klara.

Og i denne forlængede Adskillelse vejrede hun en Fare, som satte hende i meget daarligt Humør.

Ruth var nu seksten Aar gammel og skulde denne Paaske konfirmeres sammen med Nana.

Hun var bleven en høj, slank Pige, hendes hidtil noget kantede Former var begyndt at afrundes, og hendes hele Skikkelse havde faaet mere Fasthed og Sikkerhed. Hun bar sine svære, guldbrune Fletninger som en Krone paa sit fine lille Hoved, hvad der i Forening med hendes frie, stolte Holdning gav hende et ejendommeligt og egenartet Udseende.

Det nu saa velplejede, glansfulde Haar faldt foran i lette, løse Lokker ned over hendes Pande. De kloge, graa Øjne med de lange, sorte Øjenvipper gjorde det, ikke egentlig regelmæssigt smukke Ansigt i høj Grad tiltrækkende. Hendes Teint var som Sydlænderindernes — ikke blomstrende, men skinnende gennemsigtig som Perlemor.

Hun havde for længe siden vundet en fast Stilling mellem Eleverne hos Frk. Brock. Den høje, blonde Jenny Ahlgren, som stammede fra en fornem Familie, og som i Begyndelsen havde været hendes og Nanas værste Fjende, var senere den første, der indrømmede over for hende, at hun var sand og ærlig og havde Mod.

Den Maade, hvorpaa hun, der selv stod alene i Verden, altid beskyttede og forsvarede sin sorte Kammerat, imponerede til sidst dem alle, og saaledes blev Ruth til sidst Genstand for de andre Elevers Tilnærmelser og ligefremme Hyldest.

Tiden og Vanen udøver deres Magt overalt, man vænnede sig ogsaa til Nanas sorte Ansigt, og da det efterhaanden blev mere og mere bekendt, at hun stod under den engelske Dronnings Beskyttelse og modtog Gaver fra hende, begyndte man ogsaa at føle nogen Interesse for hende.

Det kunde ikke nægtes, at Nana løj og var ondskabsfuld, og Ruth skændte heftigt paa hende, hver Gang hun greb hende i disse Laster. Den sorte Pige var føjelig og eftergivende over for Ruth, men over for alle andre viste hun Tænder.

Det var ganske umærkeligt blevet saaledes, at Ruth overtog en ledende, toneangivende Rolle. Hverken Penge, Fornemhed eller Gaver gjorde det allerringeste Indtryk paa hende. Hun sagde med forbløffende Frimodighed sin Mening rent ud, forsvarede tappert sig selv mod aabenlyse Angreb, medens hun ganske ignorerede og foragtede hemmelige Overfald. Alle fik uvilkaarlig Respekt for hende.

Naar Nana pralede af nogle enkelte Kostbarheder, hun besad, og af Dronningens Gaver, vendte Ruth sig altid om med et spottende Smil.

Hendes lyse, klare Stemme lod ofte i Gangene og rundt om i Instituttet. Hun fik nu Undervisning af den første Sanglærer i Hamborg, og hendes Stemme havde vundet meget i Klang og Omfang. Hendes store musikalske Begavelse gjorde hende til en af de interessanteste Elever i Instituttet. Musikdirektør Sickard var Fyr og Flamme over den opgaaende Stjerne, og han kom ofte til St. Georg for at musicere med Ruth.

Han var en ung, smuk Mand, meget feteret blandt Damerne, og de sekstenaarige Piger stak Hovederne sammen og drillede Ruth med hendes Tilbeder. Men hun brød sig aldeles ikke derom.

Hun gik helt op i sin Musik. Som Følge af sin hurtige Opfattelse havde hun efterhaanden naaet alle de andre Elever i de almindelige Lærefag, men i Sprog overgik hun dem alle. Donna Mercedes havde paataget sig at betale hendes videre Uddannelse i alle Fag i Frk. Brocks Institut, og hun betalte ogsaa de dyre Musiktimer, thi i den senere Tid havde der ofte fundet ubehagelige Scener Sted mellem Hr. Peter Armstrong og hans Svigerinde, naar Kredit og Debet aldeles ikke vilde stemme. Fru Cillys Indkomster var meget rigelige for en barnløs Kone, men i sin Uforstand havde hun paataget sig Udgifter, der var for store for hendes Forhold, og som fik Hr. Peter til at give ondt af sig. Der hørte dog en utrolig borneret Sentimentalitet til at tro, at Broderen, dette slappe, lade, ynkelige Menneske, endnu var i Stand til at skaffe sig et eget Erhverv.

Til sin Konfirmation blev Ruth overrasket med en uventet Gave. Dronningen af England havde bestemt en kostbar Gave til sin Protegé, og da hun fra Sir Edvard Burnett, den engelske Konsul i Hamborg, igennem hvem Kostpengene for Nana blev betalte, og som ogsaa plejede at sende Dronningen Meddelelse om alt vedrørende den sorte Pige, havde hørt Nanas trofaste Veninde omtale, bestemte den høje Dame, at hun ogsaa vilde gøre den moderløse Ruth en Glæde, og sendte hende derfor en Broche af Smaragder og Brillanter lignende den, hun havde tiltænkt Nana, og denne kostbare Foræring laa ved Siden af Tantens Andagtsbog og et enkelt Guldkors fra Donna Mercedes, da Ruth kom hjem fra Kirken.

Ruth stirrede i maalløs Forbavselse paa dette prægtige Smykke. Det var ikke Stenenes Glans, ikke Smykkets Værdi, hun følte sig overvældet af — nej, det var en anden, hende hidtil ukendt Følelse.

Det var en helt fremmed — en Dronning, som havde tænkt paa hende! Og var det end en Dronning, saa var denne Gave kommet fra et venligt Hjerte, og det var det, der rørte hende dybt.

Ak, der var jo ingen, der vidste, hvor hun tørstede efter Kærlighed! Taarerne dryppede ned fra hendes lange Øjenvipper.

Frk. Brock overgav hende meget højtideligt Gaven, og alle de andre var meget optagne heraf og lykønskede stormende Ruth.

En forunderlig Vemod vældede op i hende. Hun vilde allerhelst have været ude i Adolfsgaden hos Donna Mercedes. Mon Enriko ikke havde skrevet? Han vidste dog, at det var hendes Konfirmationsdag i Dag.

Hans Billede var jo nok blegnet noget i de lange Aar, der havde forekommet hende som en Evighed — men i enkelte Øjeblikke lyste det dog for hende i den gamle Glans — saa skønt og eventyragtigt.

Han sendte altid Hilsener til hende i sine Breve til Moderen, han havde altsaa ikke glemt hende.

Efter Frk. Brocks Ønske var det blevet besluttet, at de to Konfirmander skulde tilbringe denne Dag i Stilhed i Instituttet. I Kirken havde Ruths Familie været til Stede, ligeledes Sir Edvard Burnett med sin Familie.

Den næste Søndag skulde der være Fest for Nana hos Sir Edvard og for Ruth i Uhlenhorst. Det skulde kun være den snævreste Familiekreds.

Ruth var meget lykkelig. Der var ogsaa et Brev fra Enriko, det første Brev, han havde skrevet til hende selv. Det var skrevet i det spanske Sprog, thi han havde faaet at vide, at hun havde lært Spansk.

Brevet indeholdt kun nogle faa, venlige Linier, ingen særlige Meddelelser, kun skrev han, at han endnu ikke kunde komme hjem. Men Klara, som var i et, for denne Lejlighed alt for elegant Toilette — himmelblaa Silke med rigt, hvidt Broderi — var øjensynlig i høj Grad ærgerlig og misundelig, fordi hun ikke var i Stand til at læse Brevet.

De to Søstre dannede i deres Udseende en paafaldende Kontrast til hinanden. Ruth gik altid jævnt og beskedent klædt, men den enkle, hvide Kjole, hun havde paa i Dag, klædte hende udmærket. Hendes Bevægelser var lette og utvungne, hendes tidligere Vildskab var helt forsvundet, men hendes ildfulde Temperament røbede sig dog i mangt og meget. Hun kunde le saa jublende og hjerteligt, og hun opførte lystige Danse med Leo i Gaarden og i Haven.

I Instituttet havde hun tit vakt Opmærksomhed ved sin egenartede, yndefulde Solodans, endog Danselæreren havde taget sig særligt af hende. Ruth holdt ikke af at danse med nogen anden, hun havde skabt sig en særlig Rytmus, som det var vanskeligt for hendes Meddanser at finde sig til Rette i, og da nogle unge Herrer engang var blevne indbudte til at deltage i Dansen, havde hun bestemt vægret sig ved at danse med. Og man lod hende gøre, som hun vilde, — hun fulgte i saa mange Ting sit eget Hoved. —

Klara fandt Tilværelsen for Tiden yderst kedsommelig. Ogsaa hun var meget misundelig paa Ruth. Og Enrikos Breve var hende ikke til megen Opmuntring. Hun havde ikke Interesse for noget af det, der opfyldte ham. Men derimod blev hendes Forhold til Frits Lange mere og mere fortroligt. Skønt der ikke var bleven talt om Kærlighed imellem dem, var det dog, som om deres Forhold hvilede paa gensidig Forstaaelse og Enighed.

Elly havde allerede i to Aar været gift med sin Ernst Valandt, og de fleste af Klaras jævnaldrende Veninder og Bekendte var gifte. Tit og ofte følte hun en brændende Længsel efter at gøre Ende paa denne Tilstand.

Der var Øjeblikke, da hun følte en stærk Trang til at gøre noget — enten kaste sig for Donna Mercedes' Fødder og i en romantisk Scene vinde den stolte Kvindes Hjerte for saa som Enrikos Forlovede at forkorte Ventetiden under ydre Triumfer og i Glans og Herlighed — eller bryde overtværs med alt, kaste sig i den trofaste Langes Arm og søge sin Lykke i Samlivet med ham i beskedne Forhold.

Hun undlod det første — efter rolig Overvejelse følte hun, at hun ikke vilde gaa af med Sejren. Donna Mercedes imponerede hende alt for meget; hendes ubetydelige, smaalige Sjæl kunde ikke afryste Frygten for den stolte Dame.

Det andet var langt lettere at iværksætte — men hun betænkte sig dog. Hun vogtede sig vel for at give Afkald paa de ydre Goder, Enriko kunde byde hende.

Hun prøvede stadig paa at skjule for sig selv, at denne vekslende Sindstilstand indeholdt en stor Fare. Hun styrede og laverede mellem Skærene med en ligefrem beundringsværdig Færdighed og Behændighed.

Men saa kom der dog et Øjeblik, da Klara glemte sin aarvaagne Paapasselighed.

Hun var kørt med Faderen til Byen og mødte Frits Lange i et Konditori i Ferdinandsgaden.

Klokken var seks, og Lange var færdig med sit Arbejde i Forretningen. Faderen var kørt videre med den elektriske Sporvogn til St. Poul; hun var skiltes fra ham ved Stoppestedet, og de to var ganske upaaagtede og uforstyrrede. Det Lokale, hvor de mødtes, blev aldrig besøgt af Folk fra deres Kredse. Det laa nær ved det Armstrongske Kontor; de havde engang tilfældigt mødt hinanden der, og siden havde det været en stiltiende Overenskomst imellem dem at mødes der. Klara forstod fortræffeligt at vedligeholde en intet anende Uskyldighed; hun havde altid saa mange Ting at besørge, og saa var hun bleven træt, og Konditoriet laa saa bekvemt — o. s. v.

Hun drak sin Chokolade, og han sin Kop Kaffe, og derefter spadserede de lidt sammen ude paa Gaden, hvor de ikke behøvede at frygte for at møde Bekendte.

Det var i Slutningen af August og var allerede begyndt at blive mørkt. Klara og Faderen var først tagne til Byen efter Middag, og Tanten var i den Tro, at Klara vilde tilbringe Aftenen hos sin Veninde i hendes unge Hjem.

Frits Lange var i udmærket godt Humør. Han havde netop afsluttet en meget god Forretning, for hvilken Peter Armstrong havde rost ham meget og givet ham en ekstra Belønning.

Hans Udsigter var nu ret gode, og han var nu i Stand til at grunde et eget Hjem, naar blot hans udvalgte ikke var alt for forvænt.

Han gjorde nu spøgende flere Hentydninger hertil.

Klara modsagde ham ikke, men svarede ham ogsaa spøgende. Hun havde taget hans Arm, og han troede at føle et fast Tryk af hendes lille Haand. Han var overmaade lykkelig.

De stod foran en Teaterplakat — „Cyrano de Bergerac" blev givet paa Teateret. For nogen Tid siden havde Klara omtalt, at hun ikke kendte det Stykke.

„Skal vi være letsindige og gaa hen at se 'Cyrano de Bergerac' — vi to ganske alene, Frk. Klara? Vi skal sidde i den lille Prosceniumsloge, hvor ingen kan se os — aa, hvor det skal blive skønt!"

Han havde bøjet sig dybt ned over hende — hun lo sagte.

„Vil De? Aa — gør mig saa lykkelig —"

Hun lagde sin lille Haand paa hans Mund.

„Vær nu smukt artig, min Herre! Det vilde være en nydelig Historie! Dersom nogen saa os, saa stenede de mig —"

„Jeg skal sørge for, at ingen ser os. — Og desuden, Frk. Klara, jeg haaber, at den Tid snart skal komme, da —"

„Tys, tys! De er en slem Frister — det gaar ikke —"

„Jo, jo — det gaar —"

Han havde allerede vinket ad en Drosche. Hurtigt løftede han hende ind i den, satte sig straalende af Lykke ved Siden af hende og hviskede:

„Livet er saa græsseligt prosaisk og ensformigt — hvis jeg ikke havde det skønne Haab — saa var det ikke til at holde ud! Hvem kan forarges over, at jeg trygler om et enkelt, saligt Øjeblik! Men denne Hemmelighedsfuldhed — den maa snart have Ende — Frk. Klara —"

Hun lænede sig halvt bedøvet tilbage i Vognen. En Stemme i hendes Indre sagde hende, at dette var dumdristigt og taabeligt — men denne Situation havde en besnærende Tillokkelse for hende — hun lullede sin Samvittighed i Søvn. For Øjeblikket troede hun virkelig, at hun elskede den Mand, der sad ved hendes Side, og at hun var i Stand til at ofre alt andet for at blive lykkelig med ham.

Han havde slynget Armen om hende og presset hende fast ind til sig, og nu trykkede han et lidenskabeligt Kys paa hendes Læber.

Hun lukkede Øjnene — det var som i en salig Drøm.

De sad helt skjult i Baggrunden af Logen, tæt klynget til hinanden, og saa kun meget lidt af det, der foregik paa Scenen. Kærlighedsrusen havde omtaaget deres Sanser — det var den skønneste Dag i Frits Langes Liv.

Da Klokken var ti, for Klara forskrækket op.

„Jeg maa gaa! Jeg løber nu blot et Øjeblik op til Elly — der vil Fader hente mig. Jeg vil sige til Elly, at jeg blev opholdt hos Biesterfelds."

Ogsaa han blev forskrækket over, at det var blevet saa sent. Men — nu skulde det snart alt sammen blive anderledes —

Ude i Garderoben hyllede hun sig skælvende ind i sin Kaabe, hendes Tænder klaprede, hun var greben af stor Angest.

„Hurtig — hurtig!" hviskede hun og trak sig helt tilbage i Skyggen. Ak, hvor havde hun dog baaret sig taabeligt ad!

Med hastige Skridt ilede hun gennem Gaderne, hun formelig fløj, han formaaede næppe at følge hende.

Han tænkte ikke over, at hun altid undgik at tale om Fremtiden, og at hun straks havde en Usandhed i Beredskab for at skjule, at hun denne Aften havde været sammen med ham. Han elskede hende saa grænseløst.

Donna Mercedes havde udsendt Indbydelser til en lille musikalsk Underholdning — naturligvis til Ære for Ruth, sagde Tante Cilly, der var et Bytte for forskellige Følelser. Hun vidste, at Ruths Sang fortryllede alle Hjerter. Men hun vidste ikke, om hun skulde glæde eller ærgre sig derover.

Klara sad og syslede med et Broderi, som aldrig syntes at blive færdigt. Hun kedede sig forfærdeligt.

Hendes godmodige Tante forstod, at hun følte sig meget ubehagelig til Mode, og hun beklagede hende for den lange Forlovelses Skyld. Denne lange Adskillelse var ingenlunde heldig for de to unge Menne-

ſter, ſom jo blev helt fremmede for hinanden. Tante Cilly følte ſig tit greben af Angeſt.

Klara havde ſlet ingen Talenter, og hendes friſke Ungdom ſvandt. Blondiner ældes altid hurtigere end Brunetter. Og nu blev der jo kun taget Notice af Ruth og kun talt om hende, — det var ligefrem latterligt, ſaadan en Stads ſom der blev gjort af hende.

Ruth ſkulde nu ſkilles fra Nana. Dronningens Livlæge havde hos hende opdaget Spiren til den Sygdom, hvoraf hendes Moder var død, og derfor havde Dronningen beſluttet, at hun ſkulde tilbringe Vinteren i Ægypten.

Der var hos Ruths Slægtninge ſket Foreſpørgſel, om de vilde tillade, at Ruth ledſagede ſin Kammerat. Men dette var i et Familieraad enſtemmigt blevet afſlaaet. Iſær havde Donna Mercedes ivrigt proteſteret derimod.

Ruth var nu meget opfyldt af Tanken om denne Adſkillelſe, og det havde baade noget komiſk og rørende ved ſig at ſe hendes Omhu og Omſorg for ſin ſorte Kammerat.

„Hun er ſaa upraktiſk og uerfaren ſom et Barn," ſagde hun gammelklog. „Jeg ved ikke, hvorledes det ſkal gaa hende, hvis hun bliver ſyg derovre i det fremmede Land!"

Nana var meget vekslende i ſine Stemninger. Snart jublede hun højt over Udſigten til Rejſen og til alt det nye, hun ſkulde ſe — der var ſørget for Rejſeledſagelſe og for hendes Anbringelſe hos en engelſk Familie — og ſnart græd hun hjerteſkærende af Sorg over Adſkillelſen.

Donna Mercedes ſagde ſenere meget tilfreds til ſin Mand:

„Det træffer ſig meget heldigt. Det er paa høje Tid, at Ruth bliver fri for ſin ſorte Kammerat, ſom jo for Reſten i mange Henſeender har været hende til Nytte. Men jo ældre de unge Piger bliver, jo mindre paſſer de ſammen."

Klara gjorde denne Dag meget mismodig Toilette til den muſikalſke Soiré hos Donna Mercedes. Hun havde en tydelig Fornemmelſe af, at hun ſlet ingen Rolle vilde ſpille der. I disſe Aar var hun og Donna Mercedes ikke kommen hinanden et Skridt nærmere. Og nu var der tilmed noget andet, der indgød hende Frygt, — Frits Lange var ogſaa indbudt.

Siden deres ſidſte Møde havde hun ſtadig undgaaet at træffe ſammen med ham. Han havde ſkrevet til hende med Poſten, og hun havde ogſaa ſvaret ham, men havde altid tuſinde Udflugter paa rede Haand for at undvige hans Ønſker om at mødes med hende, og hun havde formanet ham til den yderſte Forſigtighed. Hendes Familie vilde aldrig ſamtykke i en Forlovelſe imellem dem, ſaa længe han ikke havde en mere ſikker Stilling at byde hende.

Vilde han nu beherſke ſig i Aften og ikke røbe hende? Hun følte ſig greben af en forfærdelig Angeſt. Skulde hun ikke hellere foregive Upasſelighed og blive hjemme?

Men det var maaſke endnu farligere; naar hun ikke holdt ham i Tømme, vilde han maaſke netop røbe hende over for Tante Cilly — ak, hvor hun dog var en ulykkelig Skabning!

Ruth, ſom endnu boede hos Frk. Brock, havde allerede været i Uhlenhorſt fra om Morgenen. Ruth var Kælebarnet, hun var livlig og friſk og omgikkes efter Klaras Mening uhørt frimodigt med Herrerne.

Der var denne Aften kun ſamlet en lille Kreds i det gæſtfri Hus: Sir Edvard Burnett med ſin Huſtru, Muſikdirektør Sickart, Violinvirtuoſen Heigel, med hvem Donna Mercedes hyppigt ſpillede ſammen, og endnu et Par muſikalſke Herrer.

Hr. Peter Armſtrong havde indbudt ſin Prokuriſt, fordi han vidſte, at han ſatte ſtor Pris paa god Muſik. Han ſatte ſtor Pris paa den dygtige unge Mand ſom Forretningsmand og holdt ogſaa af ham perſonlig. Han ſkulde dog ogſaa høre Ruth ſynge, thi han havde intereſſeret ſig meget for hende, da hun var Barn.

Alle fandt, at hendes Stemme havde vundet endnu mere i Klang og Fylde. Der herſkede en fornøjelig og hyggelig Stemning. De ſmukke Værelſer, det herlige Flygel og den elſkværdige Vært og Værtinde bidrog alt ſammen til Gæſternes Velvære.

I Donna Mercedes' glinſende ſorte Haar havde der i den ſenere Tid blandet ſig enkelte graa Stænk, og hendes ſtraalende Øjne havde miſtet noget af deres Glans. Den lange Adſkillelſe fra Sønnen var hende en hemmelig, nagende Sorg.

Hun ſpillede først en Trio af Schumann med Violinvirtuoſen — en glimrende Præſtation — og ſaa ſang Ruth nogle ſkotſke Ballader og en ſkælmſk Kærlighedsſang.

Hendes vidunderlig klangfulde Stemme og ſmeltende, følelſesfulde Foredrag henrykte alle.

Hun bar igen en enkel, hvid Kjole uden Pynt, Donna Mercedes havde kun ſtukket en Roſe i hendes Bælte. Mercedes ſelv var iført en ſvær, ſort Silkekjole, beſat med glinſende Jetborter.

De to ſaa udmærket godt ud ved Siden af hinanden. Skønt de var hinanden ſaa ulige i Træk og Former, ſaa var der dog noget beſlægtet i deres Væſen og hele Maade at være paa.

Tante Cilly gjorde uvilkaarlig en Bemærkning herom.

„Ruth ſer næſten lige ſaa fornem ud ſom min ſtolte Svigerinde," ſagde hun til Klara.

Efter at Ruth havde ſunget, blev hun omringet af Herrerne. Muſikdirektør Sickart, ſom havde akkompagneret hende, omtalte Enkelthederne i hendes Sang og Foredrag — roſte noget og dadlede andet.

Ruths Øjne og Kinder glødede. Hun var ham taknemmelig for hans Dadel, men forſvarede i et og andet Punkt ſin Opfattelſe, og hun talte livligt og fortroligt med ham. Klara ſatte et ſpottende Anſigt op.

Hun og Tante Cilly ſtak Hovederne ſammen.

„Vi faar nok ſnart en Forlovelſe at høre."

„Hm — Mercedes ſynes virkelig at begunſtige Sagen. Det er mærkeligt — Ruth har dog nu en Fremtid for ſig — hun kunde dog nok opnaa noget mere," ſagde Tante Cilly.

„Jeg finder hendes Adfærd meget koket." Mærkeligt nok kaldte Klara alle andre unge Piger Koketter, medens hun ſlet ikke havde noget at udſætte paa ſin egen Opførſel.

Frits Lange ſad helt fortabt i en Krog. Han var henrykt og betaget af Ruths Sang. Klara havde ſtraks ved ſin Indtrædelſe fundet Lejlighed til at trykke hans Haand og tilhviſke ham nogle Ord.

„Vi maa være frygtelig forſigtige her i Aften — jeg er bange for, at Tante er begyndt at nære Miſtanke, og hun har netop for nylig udtalt ſig meget beſtemt i den Retning. Du maa ikke ſkrive til mig — vi maa vente."

Frits Langes gode, ærlige Øjne havde et mørkt Udtryk.

Han tænkte: Skal jeg gaa eller blive? Hvorfor forlangte hun dog denne Hemmelighedsfuldhed af ham? Hvortil denne Forstillelse — dette Hykleri — han kunde dog allerede tjene saa meget, at han kunde sikre hende en sorgfri Tilværelse. Hvis hun virkelig elskede ham, hvorfor talte hun saa ikke aabent med sin Familie og søgte at bekæmpe deres Hovmod? Hun havde jo tit nok beklaget sig over, hvor svært det var for hende at være saa afhængig af Tanten. Og det kunde han godt forstaa. Der hvilede jo i Forvejen nok paa Fru Cillys Skuldre — hun maatte jo forsørge hele Klaras Familie, han vidste bedst fra Firmaets Bøger, hvor højt bebyrdet Fru Cilly Armstrongs Konto var.

Han forstod ikke længer den elskede Pige, og der steg mørke Tanker op i hans Sjæl.

Hans Øjne fæstede sig paa Ruth. Hvor havde han dog ikke engang beklaget den lille Pige, som han kun havde hørt bedømme af Klara! Hun, der jo tidligere havde været saa egensindig og vild i hele sin Opførsel, havde dog udviklet sig forbavsende til sin Fordel. Han havde næsten ikke set hende, siden hun blev voksen.

Den unge Pige havde udviklet sig til en ejendommelig Skønhed. Der var et varmt, elskeligt, straalende Udtryk i det unge Ansigt — og hvilken herlig Stemme! Hun egnede sig absolut til at optræde offentligt; hun var i Besiddelse af den fornødne Utvungenhed, og hendes Væsen var sikkert og frimodigt — uden at være alt for dristigt eller ubesteedent.

Saa gled hans Øjne over paa Klara. Hans Hjerte var opfyldt af en bitter Smerte. Hun laa yndefuldt tilbagelænet i en af de lave Silkelænestole og tog sig fortryllende ud i sin rosenrøde Kjole, der fordelagtigt fremhævede hendes lyse Teint.

Hendes blonde Haar skinnede som Guld i Skæret fra de elektriske Kroner. Var der ikke allerede fine Rynker om hendes Tindinger? Hun var jo kun tre og tyve Aar. Det var vel Belysningen, der gjorde hende saa bleg og gav hendes Ansigt dette trætte, slappe Udtryk.

Hun led maaske ogsaa mere under Forholdene, end han troede. Donna Mercedes havde aldrig været venligsindet imod hende, Faderen havde forskaffet hende mange Ubehageligheder, og Tanten tilføjede hende maaske mange Krænkelser, — hans elskende Hjerte undskyldte hende i alt og fandt Grunde og Forklaringer for alt det, der var ham uforstaaeligt. Ak, vilde hun dog blot betro sig til ham og søge Ly og Beskyttelse i hans Arme! Gid hun dog vilde faa Mod til det! Tanten maatte være en mærkelig Dame — han kunde slet ikke forstaa, hvorfor hun skulde modsætte sig Klaras Forening med ham. Hr. Peter Armstrong satte ham meget højt, det havde han flere Gange bevist, og — —

Der maatte netop være blevet sagt noget, som havde vakt Opsigt, thi baade Fru Cilly og Klara havde rejst sig. De stod ved Siden af Husets Herre, der paa en paafaldende hovmodig Maade saa forbi Klara, hvis Ansigt netop udtrykte stor Sindsbevægelse.

„Jo, til Foraaret kommer han hjem igen," sagde Hr. Armstrong. „Det er ogsaa paa høje Tid — min kære Hustru er jo nær ved at græmme sig gammel og graa af Længsel efter sin elskede Dreng!"

Alle overvældede Værten og Værtinden med Lykønskninger.

„Hvilken glædelig Efterretning! — Det er jo næsten seks Aar siden, den unge Herre rejste — han maa jo nu være bleven en moden Mand! — Har han ikke fundet sig en Kæreste derovre — en mørkøjet Spanierinde som sin smukke Moder?"

Hr. Armstrong trak paa Skuldrene.

„Hvem ved! Men en Mand er han bleven — det har han til fulde bevist. Han har haft en for sine unge Aar meget vanskelig Opgave. Men han har løst den udmærket — den Ros skal han have!"

Frits Lange traadte hen til sin Principal.

„Jeg ønsker Dem hjerteligt til Lykke, Hr. Armstrong. Har De haft Brev fra Deres Søn i Dag? Jeg kan forstaa, hvor lykkelig De og Deres Frue nu maa være!"

„Ja, ikke sandt, Lange?" Hr. Armstrong klappede velvilligt sin afholdte Prokurist paa Skuldrene. „Ja, vi havde Brev med Aftenposten. Den gamle, dumme Historie med dette Mineforetagende — De har jo nok hørt derom — har han nu bragt til Afslutning paa en meget forstandig Maade. Nu har vi igen fri Bane! Sig mig, kunde De have Lyst til at rejse derover, kære Lange? — Det er mit Alvor — jeg sætter med fuld Tillid Dem i Spidsen for Foretagendet — det har jeg allerede længe tænkt paa — hvis De da kan beslutte Dem dertil. De har jo Tid nok til at overveje Sagen. Her vil der jo ogsaa blive foretaget en Del Forandringer. Naar Enriko er kommen hjem, vil jeg tage det lidt mere med Ro for min egen Person. Foreløbig drejer det sig om at faa Indkøbene i England godt besørget; naar Enriko lige er kommen hjem, rejser jeg naturligvis ikke, men jeg har tænkt paa Dem ogsaa i denne Henseende. En saadan Rejse vil De have godt af — De har jo været saa lidt omkring i Verden endnu. — Naa, alt det kan vi tale nærmere om i Morgen."

Frits Lange var bleven brændende rød og derpaa ganske bleg. Dette Tilbud kom ham ganske uventet. Mon Klara vilde rejse med ham til Meriko? Det var i hvert Fald en glimrende Stilling. Det var saa godt som sikkert, at han med Aarene vilde rykke op til at blive Kompagnon i Firmaet, og saa kunde han da byde hende en saadan Lod, som hendes Familie ønskede.

Men — vilde Klara taale det tropiske Klima — vilde hun passe i de fremmede Forhold? Hun var meget sart, og han mindedes nogle Ytringer, som hun ved Lejlighed var fremkommet med. Hun vilde vanskeligt finde sig til Rette i et fremmed Land. Disse og hundrede andre Tanker for i Løbet af kort Tid igennem hans Hoved.

Hans brændende Blikke søgte den elskede Pige. Hun stod lidt bortvendt fra ham og talte meget ivrigt med nogle Herrer om Don Enrikos Hjemkomst — det formodede han af nogle enkelte Ytringer, som han opsnappede.

Don Enriko havde før sin Afrejse gjort Kur til hende. Et Øjeblik krympede hans Hjerte sig sammen i en uforklarlig Smerte. Var han skinsyg paa Enriko? — Hvilken Taabelighed! Forældrene havde vist helt andre Planer med Don Enriko — og desuden havde han og Klara jo ikke set hinanden i hele seks Aar.

Lidt efter lykkedes det ham at komme i Nærheden af Klara. Han hviskede et Par Ord til hende — hun saa sig ængstelig omkring. Der havde netop dannet sig en Gruppe om Donna Mercedes, Ruth og Musikdirektøren, — de to var upaaagtede.

„Hvad vil du? Vær dog forsigtig — Tante har allerede fattet Mistanke."

„Hvorfor siger vi hende ikke alt?" svarede han lidt uvillig. „Jeg har noget vigtigt at meddele dig — noget, der kan gøre Ende paa denne ulidelige Tilstand."

Han fortalte nu hastigt, hvad Hr. Armstrong netop havde sagt til ham.

Klara stod ved Siden af ham med en Mine, som om hun lyttede til de ligegyldigste Ting. Kun den Meddelelse, at der forestod dem en Adskillelse, at han skulde rejse bort i nogle Uger, gjorde Indtryk paa hende og befriede hende for den forfærdelige Angest, der havde grebet hende ved Efterretningen om Enrikos snarlige Hjemkomst. Saa vandt hun da i det mindste Tid.

Til Mexiko! Hun gruede for Livet i en fremmed Verdensdel, men hun vogtede sig vel for at sige det. Hun behøvede jo endnu ikke at træffe nogen afgørende Bestemmelse. Hun kunde afvente, hvorledes Enriko nu vilde stille sig over for hende, hvorledes det hele vilde ordne sig, naar han var kommen hjem. Hvilken Lykke, at Lange saa var fraværende! Saa forstyrrede og iagttog han hende da i det mindste ikke i den Tid.

Alle disse Tanker for i kaotisk Forvirring gennem Klaras Hjerne.

„Men nu vil jeg i hvert Fald tale med din Fader og din Tante, inden jeg rejser til England," sagde han til Slutning.

Hun saa sig ængsteligt omkring.

„Nej," sagde hun ivrigt, „nej, Frits, det maa du ikke gøre. Tro mig, jeg ved bedre, hvad der bør gøres i denne Sag. Dersom alt bliver, som du siger, saa vil det hele jo senere gaa ganske glat, men nu, — du kender ikke Stemningen hos os — Tante fordrer, at jeg skal underholde hele min Familie, naar jeg bliver gift, og følgelig maa jeg være forsigtig i mit Valg. Sig derfor ikke noget, før du virkelig er i en fast og sikker Stilling — ellers kan vi ødelægge alt. Tys!" tilføjede hun angest. „Onkel Peter ser netop over paa os —"

Et svagt Haandtryk, og hun vendte sig fra ham og traadte hen til de andre. Han kom i en forunderlig Stemning. Var han virkelig forblændet? Legede hun kun med ham? Han var ude af Stand til helt at forklare sig hendes Opførsel. En skrækkelig Tvivl dukkede op i ham — nej — nej — det vilde jo være et skændigt Forræderi! Hun var en lidt overdreven ængstelig Natur — Forholdene havde gjort hende lidt forskræmt — men falsk og troløs — nej, det var hun ikke! Paa hvem skulde ogsaa hans Mistanke falde? Her var jo ikke engang Skyggen af en Medbejler.

Ruth stod ved Siden af Donna Mercedes.

„Ja, mit Barn," sagde Mercedes med et straalende Smil, „nu kommer han endelig tilbage til os. Han vil slet ikke mere kunne kende sin lille Ruth, og du vil ogsaa finde ham meget forandret. Forhaabentlig har han endnu ingen graa Haar — for han har jo maattet arbejde strengt derovre!"

Hun vendte sig til Musikdirektør Sickard, som stod ved hendes anden Side.

„Enriko var Ruths første Kærlighed," sagde hun spøgende; „han hentede hende fra Skibet ved hendes Ankomst til Europa og vandt straks hendes lille Hjerte. Hun saa i ham sin Ridder fra Eventyrene."

Hr. Sickard saa paa Ruth med et brændende Blik. Hun lagde slet ikke Mærke til det, men stirrede som en drømmende hen for sig. Hendes Ansigt havde et mærkeligt Udtryk.

„Ja — Don Enriko," sagde hun sagte, „hvor fremmede er vi dog ikke nu blevne for hinanden! Den Gang, han rejste, vilde jeg allerhelst være død — og nu ved jeg jo knap, hvorledes han ser ud. Jeg kan ikke kende ham igen efter det Billede, han sendte for et Aars Tid siden. Det mandigt alvorlige Ansigt med det mørke Fuldskæg og de næsten tungsindige Øjne var mig ganske fremmed."

Der var et vemodigt Udtryk i hendes bevægelige Ansigt.

„Efter Billedet at dømme har han ganske vist forandret sig meget; han ser meget ældre ud, end han er, og har jo næsten magre Kinder," sagde Donna Mercedes, medens der lagde sig en Skygge over hendes Ansigt. „Men forhaabentlig er han den gamle i sit Hjerte og sit Væsen."

Hun vendte sig nu til de andre, og Sickard blev staaende alene i dybe Tanker. Han var nu klar over sine Følelser — han vidste, at han elskede Ruth over alt i Verden. Mon det kunde lykkes ham at vinde hende?

Hun var endnu saa ung, næsten et halvt Barn, og han maatte holde sine Følelser i Tømme. Vilde han saa en Medbejler i den tilbagevendende Enriko? En forelsket Mand piner sig jo med hundrede Tanker. Hun var endnu saa uberørt, saa ren og uskyldig. Han hørte den uberørte Barnesjæl igennem hendes Sang, selv om hun pludselig kunde røbe en uanet Glød og Varme i sine Følelser. Det var Kunstens Genius, der svævede om hendes Pande. Endnu havde hun intet oplevet.

Han drømte om et Samvær med hende i London den næste Vinter; han havde ansøgt om en Dirigentplads i Coventgarden og havde Udsigt til at faa den, og saa kunde han være hende nær og vaage over hende. Ikke for nogen Pris vilde han hæmme hendes kunstneriske Udvikling, nej, han vilde tværtimod paa alle Maader sørge for, at hun fik en fuldendt Uddannelse — og saa — saa —.

Hun havde Tillid til ham, hun holdt af ham, og med Hensyn til den Kunst, hun for Øjeblikket elskede højst, betragtede hun ham som en Autoritet. Turde han saa ikke haabe, at hun engang kunde lære at elske ham?

Han gik nu hen til hende og tiltalte hende, men hun hørte ham ikke. Hun stod saa aandsfraværende, som om hendes Øjne skuede vidt ud over alle hendes Omgivelser — vidt ud i det fjerne.

Da han gentog sit Spørgsmaal: „Hvad tænker De paa, Frk. Ruth?" for hun forskrækket sammen.

Et dybt Suk hævede hendes Bryst.

„Aa — er det Dem, Hr. Musikdirektør! Ja — jeg var langt borte med mine Tanker — der gik saa meget gennem mit Hoved."

„Allerede plaget af alvorlige Tanker?" sagde han med et Forsøg paa at spøge, medens der lød en tydelig Forstemthed og Bekymring i hans Tone.

Hun lagde dog ikke Mærke hertil, men strøg de genstridige Lokker fra sin Pande og lo.

„Ak ja — det er dog egentlig dumt! For jeg er jo i Grunden saa glad —"

„Over hvad?"

Hun vendte pludselig sit Ansigt helt om til ham med et forundret Udtryk.

„Naa — det er sandt — De ved jo ikke — den Gang var De her jo ikke, og vi kendte ikke hinanden. Don Enriko, som nu kommer tilbage, han — ja, hvordan skal jeg udtrykke mig — jeg var den Gang Barn, en lille Pige — og han var meget god imod

mig. I alle disse Aar har jeg talt Dagene og regnet ud, naar han kom tilbage. Det varede saa længe, at jeg ikke længere kunde tælle og beregne — til jeg næsten glemte hans venlige Ansigt. Men nu —"

Hun holdt inde.

Han stod aandeløs ved Siden af hende.

„Men nu?" gentog han beklemt.

Han fik dog ingen nærmere Forklaring, thi Fru Cilly traadte nu hen til dem og opfordrede Ruth til at tage Afsked. Hun skulde køre med hende og Klara, da hun den næste Morgen igen skulde begynde paa sin Undervisning i Institutet.

Ruth rakte kun flygtigt Musikdirektøren sin Haand og skyndte sig hen til Donna Mercedes.

Fru Cilly stod i et Hjørne af Stuen sammen med sin Svoger, Peter Armstrong. Hun saa meget varm og ophidset ud.

„Hvilken glædelig Efterretning!" hviskede hun. „Saa kommer Enriko altsaa endelig tilbage! Jeg har haft skrækkelig ondt af den stakkels Klara i disse lange Venteaar — det har rigtignok ikke været en let Tid! Nu kommer forhaabentlig alt snart i Orden. Nu har jo baade du og Mercedes lært Klara nærmere at kende, skulde jeg mene. Og jeg venter af dig, Svoger, at du staar paa Klaras Parti."

Hr. Peter stod saa stiv som en Støtte. Han røbede ikke med en Mine, at han havde hørt, hvad hun sagde.

Hun lagde sin Haand paa hans Arm.

„Peter, hvorfor svarer du mig dog ikke?"

„Ophids dig ikke, Cilly. Jeg troede, du havde forstaaet, at jeg foreløbig helst vil ignorere den dumme Streg, de to pur unge Mennesker den Gang begik. Lad os se Tiden an. Enriko kommer nu tilbage som moden Mand — lad os nu først se, om de passer sammen."

Fru Cilly trak Vejret kort og stødvis.

„Vil du dermed sige, at —"

„Jeg vil slet ingenting sige — basta! Lad mig nu være i Fred for den Historie!"

Der kom nu andre af Gæsterne hen for at tage Afsked med Værten. Selskabet opløstes, og Fru Cilly maatte nøjes med det, hun havde hørt.

Da alle var gaaede, sad Peter Armstrong og hans Hustru endnu en Tid sammen i fortrolig Samtale. Donna Mercedes læste endnu engang Enrikos Brev, som var indtruffet lige før Gæsternes Ankomst.

Hendes Ansigt straalede af Glæde.

„Jeg havde ventet at finde Juanitas Navn nævnt heri," sagde hun. „Min Søster Pepa har omtalt, at hun nærer stor Interesse for ham. Pepa har ikke kunnet blive klog paa hans Følelser, hun har skrevet til mig, at han var altid den samme, elskværdig og hjertelig. Han ved godt, at vi alle i min Familie ønsker en Forbindelse mellem ham og Juanita. Men kender jeg ham ret, saa vil han først have alle Forhold ordnede og have alt paa det rene, inden han tager en afgørende Bestemmelse."

Hr. Peter lænede sig med en alvorlig Mine tilbage i sin Stol.

„Du har fra Begyndelsen hengivet dig til saa mange Illusioner, Mercedes," sagde han langsomt. „Som du ved, har jeg aldrig troet paa Virkeliggørelsen af disse Planer. Juanita skal være en Skønhed af første Rang — det bekræfter jo ogsaa alle Billederne af hende — og hun er tilmed en rig Arving. Men ingen af Delene vil paavirke Enriko. Han havde for længe siden betroet sig til os, hvis han virkelig var for Alvor forelsket i Juanita."

Donna Mercedes saa eftertænksomt hen for sig. Hun sukkede.

„Ja, det er naturligvis kun noget, jeg selv saa inderligt har ønsket. Jeg kender jo ikke engang Juanita; hun blev først født, efter at jeg var kommen hertil. Jeg holdt grumme meget af hendes Moder, og alle er enige om, at Juanita er en god, varmhjertet Pige og fortræffelig opdraget. Og alt synes mig at passe saa godt sammen — Venskabet mellem Husene Robledo og Gualaja — o. s. v. Men Enriko skal selvfølgelig vælge ganske frit — og han vil aldrig kaste sig bort til en uværdig."

Der blev paafaldende stille i Værelset. Peter Armstrong vidste ikke, hvad han skulde sige. Tavsheden lagde sig trykkende over disse to Mennesker, der ellers altid forstod hinanden.

Mercedes saa med sine store, sorte Øjne angstfuld spørgende paa sin Mand.

„Hvad er der, Pedro — der er noget i Vejen — jeg kender dig alt for godt. Men du kan da ikke have faaet en Efterretning derovre fra, som jeg ikke ved noget om —"

„Nej, Mercedes. Saa vidt jeg ved, er din Søn det samme brave, hæderlige, maaske næsten overdrevent nobelt tænkende Menneske, som da han rejste."

„Hm — og har denne overdrevne noble Tænkemaade maaske bragt ham i Fare?"

„Nej, vent nu blot taalmodigt de Par Maaneder, til du har ham igen! Han haaber jo at være her i Begyndelsen af Juni, og vi er nu allerede i Slutningen af Marts. Og hvis nu dine Ønsker med Hensyn til Svigerdatteren ikke skulde gaa i Opfyldelse, saa føler du vel ikke alt for stor Smerte ved at opgive dem?"

„Aa nej — hvis det ikke er andet end det! Jeg er vis paa, at han engang har skrevet til dig, at han ikke bryder sig om hende. Og du kender mig vel godt nok til at vide, at jeg ikke paa nogen Maade vil paavirke min Søn i hans Valg."

„Det er Ret, Mercedes. Ungdommen føler jo tit helt anderledes end vi ældre og modnere Mennesker."

Han rejste sig, og hun spurgte ikke mere. En hemmelig Angest holdt hende tilbage, men hun var i alle Forhold vant til stor Selvbeherskelse og gjorde sig ogsaa Umage for at blive Herre over sin Ængstelse.

Det var en dejlig Dag i Maj. Ruth, der siden Paaske igen havde boet hos sin Tante — hun var nu 17 Aar, og hendes Studier hos Frk. Brock var nu fuldendte — var om Morgenen kørt til Uhlenhorst for at holde Donna Mercedes med Selskab og musicere med hende.

Hun var meget herude. Hr. Peter vilde meget gerne have, hun skulde komme til dem, hun virkede saa oplivende med sin friske Naturlighed, og han trængte meget til Oplivelse. Disse sidste Uger før Enrikos Hjemkomst var ikke lette for ham at komme igennem.

Enriko havde ikke paa nogen Maade ladet sig forlyde med, at han havde stiftet Tanker eller søgte efter Grunde til at hæve denne Barneforlovelse. Hr. Peter havde konsekvent gennemført det System helt at ignorere Sagen; i sine Breve til Sønnen havde han

aldrig omtalt Klara, lige saa lidt som Enriko havde omtalt hende i sine. Han formodede, at de to korresponderede; men hvorledes deres Forhold under denne Korrespondance havde udviklet sig, vidste han ikke, og han vilde heller ikke vide det.

Mon ikke denne Piges utrolige Overfladiskhed og fuldstændige Mangel paa Aand og Sjæl skulde have aabenbaret sig i hendes Breve og have skuffet Enriko, der i denne Henseende var saa fordringsfuld?

Der maatte findes Midler til at løse denne taabelige Forlovelse, hvis Enriko virkelig endnu skulde føle sig bunden.

Hans Spænding voksede, jo nærmede han kom det Tidspunkt, da Sønnen kunde ventes hjem, og han turde jo slet ikke lade sig mærke med den ubehagelige Sindsstemning, hvori han befandt sig.

Og Ruth hjalp ham saa godt med at skjule den. Og Mercedes havde ogsaa stor Sympati for dette Barn — hun betragtede hende endnu bestandig som et Barn —, hun opmuntrede hende og hjalp hende med at faa Tiden til at gaa. De to havde en stor fælles Interesse i Musik, og det bragte dem nærmere til hinanden.

Denne Morgen var Ruth alene i Musikværelset, hvorfra der førte en Dør ud i Haven. Mercedes sad i sit Værelse og skrev Breve.

Ruth gik ud og ind som Barn af Huset, man lod hende gøre ganske, som hun vilde. Hun var netop kommen ind fra Haven, hvor hun havde spadseret med Leo. Hun var saa besynderlig til Mode denne Dag.

Hun snakkede med Leo, der gravitetisk vandrede ved Siden af hende og saa op paa hende med sine kloge Øjne, som om han virkelig hørte og forstod alt, hvad hun sagde. Hun var ganske overbevist om, at han forstod hende.

Træerne i Haven blev hvert Aar beklippede og beskaarne, og dog blev der et tættere og tættere Vildnis. Terrænet var usædvanlig stort af en Byhave at være; Løvgangen, der strakte sig langs Alstersiden, prangede i det skønneste lysegrønne Løv; Solstraalerne banede sig Vej gennem de fine Blade og kastede gyldne Ringe og sitrende Figurer hen over Vejen.

Den store Ceder var vokset stærkt, dens stolte Krone bredte sig som et Tag over Græsplænen.

Her var blevet foretaget flere Forandringer, Bænken under Cederen var bl. a. taget bort. Ingen Blomster vilde trives i Træets dybe Skygge, der var saaet Græs under det, og en Haveslange drejede sig rundt og sprøjtede sine klare Draaber rundt i vid Omkreds. Det blomstrende Buskads rundt om var blevet saa tæt, at man slet ikke mere kunde se ind i Nabohaverne. Ruth stod stille og trak Vejret dybt.

Hvorfor var hun dog saa forunderlig beklemt til Mode? Ogsaa Leo var urolig, han sprang hyppigt mod Gitterlaagen og spejdede ud paa Landevejen, knurrede og gøede. Ruth lo og kaldte ham tilbage.

„Leo, hvad mon der hænder os i Dag? Hvad mener du, du kloge Dyr?“

Men Leo syntes heller ikke at vide noget. Han hørte nu sin Frues Stemme oppe fra hendes Vindue, og i store Spring satte han saa ind i Huset, op ad Trappen og gennem Forværelset og kradsede paa sin Frues Dør.

Ruth gik ind i Musikværelset og aabnede Flygelet. Ja — beklemt var hun — men egentlig saa lykkelig. Her var dog saa skønt, saa dejligt at være! Da hun greb i Tangenterne og slog de første Akkorder an, følte hun en stormende Jubel vælde op i sig — der var et forunderligt Liv i disse Toner, en ganske særlig Verden, som kun hun levede i, og i hvilken hun glemte alt omkring sig.

Hun tog ud af Noderne den nye Sang, som Rikard Strauß havde komponeret; hun syntes saa godt om Ordene, og hun havde for nylig indøvet Sangen. Den hed „Morgen“.

„I Morgen straaler Solen atter skønt.
og paa den Vej, ad hvilken jeg skal vandre,
vil den os lykkelige to igen forene
her paa den skønne, solbestraalte Jord.
Ned til den vide Strand, den bølgeblaa,
vi to alene langsomt vil nedstige,
tavst se hinanden vi i Øjet ind,
og over os sig sænker Lykkens Stilhed.“

Hun gentog den sidste Strofe, og Tonerne hendøede sagte i det store Rum. Hun sad endnu nogle Øjeblikke ligesom drømmende med Hænderne hvilende paa de hvide Tangenter, — om hendes friske Læber laa det Lykkens Smil, som Sangen omtalte.

Da hørte hun bag sig en sagte Støj — ligesom et Menneskes tunge Aandedrag. Hun for sammen og vendte sig om.

Var det et Aandesyn?

I Døren, der førte ud til Haven, stod en ung Mand i graa Dragt med et smalt, solbrændt Ansigt, mørke Øjne og mørkt Fuldskæg.

Ruth stod ligesom fortryllet og stirrede paa denne Aabenbaring. Hendes Hjerte bankede stormende.

Den fremmede rørte sig ikke. Der var et spørgende Udtryk i hans mørke Øjne — saa malede der sig pludselig en dyb Bevægelse i hans Ansigt, og han traadte nærmere hen til hende.

„Ruth! Nej — det er ikke muligt!“

„Enriko!“

Det lød som et Jubelskrig fra hendes Læber, — hun styrtede hen imod ham, og det saa ud, som om hun ligesom i gamle Dage vilde kaste sig i hans Arme.

Men paa Halvvejen standsede hun, — han kom hende i Forkøbet, greb hendes Haand og trykkede sine Læber mod den.

Det var, som gik der et Stik igennem hendes Hjerte. Et Øjeblik vaklede hun, men saa genvandt hun sin sikre Holdning.

Alt Blodet var veget fra hendes Ansigt.

Det var ikke mere som i gamle Dage — Barndommens Paradis var nu forsvundet og tabt.

„Hvor kommer De dog fra, Enriko?“ stammede hun.

Han saa op.

Det var næsten, som om han maatte tvinge sig til at se hende lige ind i Ansigtet.

„De?“ spurgte han bebrejdende.

En Purpurrødme bredte sig over hendes Kinder, Pande og Hals.

„Jeg vidste ikke, om jeg — om jeg endnu turde —“

Hun var med eet bleven saa usigelig forlegen.

Han fattede sig og smilte — det var hans gamle, solklare Smil.

„Det er altsaa virkelig Ruth? Jeg vilde i første Øjeblik ikke tro det — min lille Ruth, som er blomstret saa herligt op! Den Sang, som du uden at ane det sang til min Velkomst, vil jeg aldrig i mit Liv glemme — —“

Han standsede, og hun sagde ikke et Ord.

„Og nu vil du naturligvis vide," vedblev han lidt efter, „hvorledes det er gaaet til, at jeg saa uventet er kommen hjem. Det var Længsel, Længsel efter Hjemmet, der drev mig. Jeg fremskyndede min Rejse saa meget som muligt, jeg rejste baade Dag og Nat, og i New York naaede jeg et Skib, der gik tidligere end det, jeg først skulde have været med. I fire og tyve Timer gjorde jeg den lange Rejse fra Guaymas til San Francisko. Jeg rejste med Banen tværs igennem hele Kontinentet og derpaa over Oceanet!"

Han talte ivrigt om disse Biting, og hun hørte slet ikke, hvad han sagde. Det susede og bruste for hendes Øren, og det forekom hende, som om Ordene kom langt borte fra det fjerne.

„Og over os sig sænker Lykkens Stilhed —" lød det for hans Øren — han hørte endnu den skønne, herlige Stemme, der fik hver Fiber i hans Sjæl til at dirre. Min Gud — denne Pige var jo som en Eventyraabenbaring!

Et Udraab fik dem begge til at fare sammen. Donna Mercedes var uhørt traadt ind.

Enriko ilede hen til hende, og Moder og Søn laa længe i hinandens Arme.

Og saa kom Leo. Den kendte straks Enriko, gøede højt og sprang omkring ham i vilde Spring. Man hørte kun afbrudte Ord: „Moder!" — „Min Enriko! — Hvorledes er du kommen? — Er du her virkelig —"

Ruth havde staaet ubevægelig et Par Sekunder og havde halvt svimlende støttet sig til Kanten af Bordet. Saa tog hun sig pludselig sammen og listede sig sagte ud af Værelset.

Hun greb hastigt sin Hat og løb gennem Forstuen. Sam, der netop havde hørt den store Nyhed, kom hende i Møde. Med næsten hæs Stemme bad hun ham om at hilse sin Frue fra hende.

„Ja, han er kommen, Sam, og jeg har set ham. Vil De sige, jeg er gaaet? Moder og Søn bør være ene."

Sam nikkede. Tankerne hvirvlede endnu forvirret omkring i hans uldne Hoved.

Da Ruth var kommen ned ad Stentrappen og næsten i Løb havde tilbagelagt Vejen gennem Forhaven og ud gennem Gitterlaagen, blev hendes Fødder saa tunge. Det var, som om der var Bly i alle hendes Lemmer. Han var kommen — han var der —

Hun mindedes, hvorledes hun i sine barnlige Forestillinger havde udmalet sig dette Gensyn — og nu — alt var anderledes — helt anderledes.

Hun havde virkelig villet kaste sig i hans Arme ligesom før — en glødende Rødme, fremkaldt af dyb Skamfuldhed, bredte sig over hendes Ansigt — og han havde hindret hende deri — hun var jo nu en voksen Pige — og de maatte omgaas koligt og tilbageholdende med hinanden.

Var den straalende Majdag pludselig bleven graa og trist? Var Solen blegnet? Hun før gysende sammen. Hun indhyllede sig fastere i sit spindelvævsfine, røde Silkesjal — en Gave fra Dronningen i Balmoral — der var saa let som en Fjer og dog saa varmende.

Dampskibet kom, og hun gik om Bord. Hvad vilde de sige derhjemme — Tanten og Klara? — Denne Efterretning vilde sikkert sætte dem i stor Sindsbevægelse — og Klara —

Ruth sad under Lærredstaget paa Dækket af Persondamperen og stirrede ud i den tomme Luft. Der var saa meget, som hun nu saa i klarere Lys end før. Ting, som hun i alle disse Aar ikke havde tænkt paa, traadte nu tydeligt frem for hendes indre Syn; den Dag, da han for sidste Gang før sin Afrejse havde været i Tantens Hus, da hun — Ruth — fortvivlet og forgrædt havde gemt sig oppe paa sit Kvistværelse, og da hun ved Lyden af hans Stemme havde kikket ned over Trappegelænderet — da havde han holdt Klara i sine Arme og kysset hende.

Den Gang havde hun ikke forstaaet det — men nu forstod hun det. Hun kunde have skreget højt — op i Ansigtet paa alle disse fremmede Mennesker — ud over Vandets blaa, krusede Overflade: „Nej, nej! Det er ikke sandt! Det kan ikke være sandt — ikke hun — ikke hun!"

„Jeg tror, jeg er syg i Dag — det uventede Gensyn har gjort mig forvirret og berøvet mig Evnen til at tænke klart. Jeg piner mig med forvirrede Fantasterier og Hjernespind —" tænkte hun.

Hun blev tiltalt af en ung Dame, en munter, frisk, straalende lykkelig Kone, Klaras Veninde, Fru Elly Valandt.

„Kommer De fra Uhlenhorst? Hvorledes har Klara det? Ved De ikke, om Hr. Lange kommer snart tilbage? Min Mand har spurgt derom. Jeg tænker, Klara har faaet Underretning fra ham. Nu har han jo glimrende Udsigter."

Ruth tænkte sig om — Lange? Nej, hun vidste ikke noget om ham! Og hvorledes skulde Klara faa Efterretninger fra ham? spurgte hun i høj Grad forbavset.

Fru Elly blev øjensynlig forskrækket. Hm — Klara havde altsaa holdt det hemmeligt for sin Familie — det var da egentlig underligt — endog nu — men Fru Elly vidste jo nok, at Klara var meget indesluttet.

„Aa, jeg tænkte det blot —" svarede hun undvigende.

Ruths Tankegang var for Øjeblikket langsom og tung — men hun fandt dog dette lidt besynderligt.

Havde Klara noget at gøre med Hr. Lange — stod hun i en eller anden fortrolig Forbindelse med ham? — Det var da mærkeligt — men saa havde hendes Tanker før jo været dumme og taabelige — ak, hvorledes skulde hun finde Rede i dette Virvar — hvorfra kom denne forfærdelige Angest? —

Nu lagde Dampskibet til ved Lombardsbroen — Ruth skulde i Land. Hun tog Afsked med den unge Kone og gik hurtigt over Landgangsbroen. — Klara og Hr. Lange passede jo egentlig godt sammen — det var mærkeligt, at hun aldrig før havde tænkt paa det. Hun vilde dog engang ved Lejlighed spørge Klara om Hr. Lange.

Men — den Gang, da Enriko rejste, var Klara lige saa gammel, som Ruth var nu — kan man da saa varmt og saa mange Gange kysse en Mand, som man ikke elsker? Hendes stakkels Hoved smertede, hun var saa beklemt — saa bedrøvet — og Enriko var dog kommen hjem! — —

Donna Mercedes holdt sin Søns Haand i sin; han sad ved Siden af hende og maatte fortælle.

„Du er bleven mager, og dine friske, røde Kinder er borte," sagde hun bekymret og saa ham dybt ind i Øjnene.

„Det er Klimaet Skyld i, Mama."

„Ja vist, men du har ogsaa arbejdet haardt derovre og haft dine Sorger og Bekymringer."

„Hm — ja — der var jo flere ubehagelige Sager at ordne."

„Men du var jo ung og havde et let, sorgløst Hjerte. Og de har forkælet dig derovre, det har jeg set af deres Breve. Har du intet at sige mig om Juanita? Hun skal være fortryllende smuk."

„Ja, Mama, hun er en stor Skønhed."

„Og har dit Hjerte virkelig holdt Stand over for saa megen Skønhed og Ynde?"

„Jeg har kun set paa hende med en Broders Øjne, Mama."

„Det var et underligt Svar. I er jo dog slet ikke i Familie med hinanden."

„Nej, men Husene Robledo og Gualaja staar jo i saa nært Venskabsforhold med hinanden, at jeg blev optaget i dem begge som Medlem af Familien."

„Det ved jeg. Og det kan sikkert ikke have været skjult for dig, i hvilken Retning mine og min Families Ønsker gaar."

„Nej, Mama, jeg har vidst dem — men — det var mig ikke muligt at opfylde dem."

Der lagde sig et knugende Tryk paa Moderens Hjerte, som hidtil havde været opfyldt af den inderlige Gensynsglæde. Enriko var nu saa forandret — om han end, Gud ske Lov, ikke saa syg ud. Hans før saa blomstrende Kinder havde jo nok mistet noget af den første Ungdoms Runding; han havde endnu sit elskværdige Væsen, sin vindende Smil og den varme Klang i sin Stemme, som betog hans korte Svar noget af deres Skarphed, — men hun savnede den utvungne, sorgløse Glæde, som før havde karakteriseret hele hans Væsen. Det var, som om der hvilede et Tryk over ham.

Var der noget, som forstyrrede Gensynsglæden for ham?

„Hvor mon Ruth blev af?" sagde han og saa sig om. „Jeg blev helt maalløs af Forbavselse over at se hende!"

„Ja, det vil jeg nok tro," sagde hans Moder lidt forstemt; „hun har udviklet sig forbavsende. Hun er jo egentlig ikke smuk, men aparte og original. Og saa har hun jo et udpræget Musiktalent. Du hørte hende jo synge — ikke sandt? Naa, du kan jo ikke danne dig nogen bestemt Mening derom efter den ene Prøve. Vi har sørget for, at hun fik saa god en Uddannelse som vel muligt — hun har en Fremtid i sin Stemme."

Enriko havde lyttet tavs til Moderens Ord. Det lød alt sammen saa underlig dagligdags og prosaisk — alt dette passede slet ikke paa hende, syntes han — nej — det var ham, som om man overhovedet slet ikke skulde tale om hende — som om hvert Ord var krænkende. —

Hun var som et herligt Eventyr — saaledes stod hun for ham — „Og over os sig sænker Lykkens Stilhed —" Lykke? Hans Lykke havde jo en fast Skikkelse og Form — hans blonde Pige ventede jo med Længsel paa ham — han havde med ærlig, redelig Vilje søgt at fastholde hendes Billede — han havde med næsten sky Ængstelse undgaaet at se nogen anden Kvinde ind i Øjnene i bestandig Frygt for, at Billedet af Klara skulde blegne og fordunkles. Han havde derovre set saare mange skønne Kvinder — Juanita, den skønneste af dem alle, var bestemt for ham! Og han kunde have vundet hende, hvis han havde forsøgt derpaa — men han havde ikke forsøgt det — af Pligtfølelse havde han undgaaet det. Hans engang givne Ord var ham helligt — og han grublede ikke over, om det havde været fornuftigt eller ikke, at han havde givet dette Ord.

Og Fristelsen havde heller ikke været saa meget haard for ham. Mon denne Adskillelse havde bragt dem nærmere til hinanden — eller havde den virket adskillende? Vilde deres Hjerter ved det første Gensyn straks finde hinanden igen? Vilde han føle, at de hørte sammen — fast og uløseligt — saa at han med Kraft og Mod kunde føre den Kamp til Ende, som sikkert vilde komme?

Hans stakkels Moder! Hvert af hendes Ord sagde ham, at hun tænkte akkurat det samme som før. Hun var bleven ældet i sit Ydre; han lagde med Vemod Mærke til de Sølvstænk, der blandede sig mellem hendes sorte, glinsende Haar, og til de fine Rynker ved hendes Tindinger.

Han var jo hendes eneste Søn.

Han forstod nu først for Alvor, hvor dyb en Sorg Efterretningen om hans Forlovelse vilde volde hende.

Ak ja — gid han dog havde været fri og ubunden! Hvor herligt vilde det saa ikke have været at komme hjem.

Men — saaledes turde han jo slet ikke tænke — alene denne Tanke var en Uret.

Da Faderen kom hjem — Mercedes havde ikke telefoneret til sin Mand, thi han skulde overraskes — blev der stor Glæde, og Gensynet mellem ham og Stifsønnen var meget varmt.

Enriko havde aldrig følt, at han ikke var hans kødelige Fader. — Der blev nu holdt et glad og fornøjeligt Festmaaltid, og Enriko blev efterhaanden livligere og mere meddelsom. Der blev talt meget om de forskellige Forretningsanliggender derovre, og Enriko fortalte ogsaa om Begivenheder i Moderens Familie og om sit Ophold iblandt dem alle.

Men Enriko spurgte ikke til sine Slægtninge herhjemme, hvad hans Moder egentlig fandt noget paafaldende. Men hun var alt for opfyldt af Øjeblikkets Lykke til at tænke videre derover.

Efter Bordet, da Hr. Peter efter Sædvane trak sig en halv Times Tid tilbage i Rygeværelset, fulgte Enriko efter ham. Naar han sad alene sammen med Moderen, var han til Mode, som om hans Strube snoredes sammen. Hans Hemmelighed stod som en Mur imellem ham og hende.

Han satte sig ved Siden af Faderen og tændte sig en Cigaret. De talte i Begyndelsen om ganske ligegyldige Ting — om de Cigarsorter, som Enriko havde medbragt derovre fra, om hans Rejse, om hans medrejsende paa Skibet — —

Men pludselig sprang Enriko op og gik tungt aandende frem og tilbage i Værelset.

„Papa — jeg kan ikke længer holde dette ud! Sig mig dog, hvorledes Klara har det? Er hun kommen her hyppigere end før? Har Mama lært hende at kende? Hvorledes bedømmer du hende nu?"

Hr. Peter saa med et forskende Blik ind i sin Søns bevægede Ansigt.

„Akkurat som den Gang, du rejste," svarede han tørt. „Her er hun ikke kommen hyppigere end før, og saa vidt, jeg har bemærket, har hun heller ikke gjort noget Forsøg paa at vinde din Moder."

„Hm — men naar I ikke er komne hende i Møde, har det ogsaa maattet være vanskeligt for hende."

Hr. Peter trak paa Skuldrene.

„I har jo korresponderet, saa hun har vel nok givet dig Underretning om, hvorledes Sagerne stod."

Enriko mumlede nogle uforstaaelige Ord.

„Hun er jo saa bly og undselig, den stakkels Pige, og ikke videre vant til at udtrykke sig skriftligt. Men hun maa have lidt meget i de seks Aar —"

„Hm — hver Gang, jeg har set hende, har hun været meget glad og fornøjet. — Du kalder hende 'den stakkels Pige' — jeg mener, at naar en Mand elsker en Kvinde, maa han have varmere Udtryk —"

„Du vil vel ikke veje hvert af mine Ord, Papa —"

„Nej, min Dreng, det vil jeg ikke. Men jeg er af den Mening, at det er din Pligt nøje at undersøge dine Følelser, thi — I er jo dog ikke viede endnu."

„Nej — men Klara har mit Ord og har ventet paa mig i seks Aar."

Han sagde det saa stolt og skarpt.

Fra Hr. Peters Læber kom der en Lyd, som enten kunde udtydes som en Stønnen eller en undertrykt Ed. —

„Jeg maa endnu i Aften hen til hende; hun vil igennem Ruth —" Enriko udtalte dette Navn saa mærkelig sagte — „have erfaret, at jeg er kommen, og saa vil hun med Rette vente mit Komme. Vi maa finde paa et eller andet Paaskud over for Mama — det bliver forhaabentlig den sidste Usandhed."

„Du har nok allerede set Ruth," sagde hans Fader for at lede Samtalen i en anden Retning. „Hvad synes du om hende?"

Enriko stod halvt bortvendt fra ham.

„Jeg saa hende meget flygtigt — hun forsvandt straks meget taktfuldt — men jeg kunde naturligvis knap kende hende igen."

Han blev næsten forskrækket over sig selv. Det foraarsagede ham ligefrem legemlig Smerte at tale om Ruth.

„Hun er bleven en yndig og elskværdig Pige," sagde Hr. Peter; „hun ligner slet ikke den øvrige Familie. Og hun bliver engang en stor Kunstnerinde."

Enriko syntes ikke at høre, hvad Faderen sagde. Men hans Haand rystede, da han strøg Asken af sin Cigaret.

„Jeg gaar nu ind for under et eller andet Paaskud at tage Afsked med Moder. I Morgen maa denne Hemmelighedsfuldhed have Ende, — den er mig i min inderste Sjæl imod."

Peter Armstrong svarede ikke; han brummede kun noget i Skægget.

Mercedes laa i en Lænestol og læste i en Avis. Enriko kyssede hendes Haand.

„Farvel, Moder, jeg kører en Times Tid til Byen. Du skal ikke vente paa mig, selv om det bliver lidt sent — maaske træffer jeg gamle Bekendte — man kan jo saa let blive opholdt."

„Farvel, min Dreng: Det er længe siden, at jeg har kunnet vente paa dig!"

Hun smilede. Var det en Indbildning — eller var hendes Smil virkelig smerteligt? Anede hun maaske dog noget — ak, det vilde jo lette ham hans Opgave!

Med centnertungt Hjerte begav han sig til sin Forlovede.

„Den stakkels Pige"! Havde hans Fader Ret? Talte den sande Kærlighed ikke saaledes? Men — nu var det for sent at gruble over det. Lænet tilbage i Vognen kørte han gennem de Gader, han ikke saa længe havde set, medens han med et mørkt Blik stirrede lige ud for sig i det tomme Rum.

I Villaen ved Eppendorfer-Vejen var der stort Røre.

Ruth var kommen tilbage fra Uhlenhorst før Lunch, men var gaaet lige op til sin Broder Johnny, som sad ved det aabne Vindue i Skjorteærmer og svedte over sine Stile og Opgaver.

Johnny var nu en lang, opløben Skolediscipel, der foreløbig ikke udmærkede sig ved andet end sine lange Lemmer. Han lignede aldeles ikke Ruth, men slægtede snarere Faderen og Klara paa, skønt han jo nok havde helt andre Manerer end de.

Johnny forundrede sig ikke over, at Ruth kom tidligere hjem, end hun plejede. Han tog ikke synderlig Notice af hendes Gøren og Laden.

Han skændte over sine matematiske Opgaver, over den barbariske Hede og over, at Ruth var en Pige, som naturligvis ikke kendte noget til Matematik.

Ruth tav og lagde sit Hoved til hans Kind.

„Naa, hvad er der nu i Vejen? Er der gaaet dig noget imod?" spurgte Johnny, som nu forbavset saa op paa hende.

„Tys, Johnny, du maa ikke røbe, at jeg er her. Er de alle hjemme?"

„Ja, Tante, men jeg tror, at Klara vilde gaa ud. Har I nu været oppe at slaas igen? Du og Klara kradsede da helst Øjnene ud paa hinanden!"

„Du maa ikke tale saa stygt, Johnny. Gud skal vide, at jeg gør mig Umage nok for at komme godt ud af det med Søster Klara."

Johnny lo.

„Det skal du saamænd ikke tage dig nær, Ruth, hun bryder sig ikke en Smule om dig; hun har helt andre Ting i Hovedet. Wienek siger —"

„Naa, hvad siger Wienek?"

„At hun med Vold og Magt vil giftes, — hun sætter altid saadanne Øjne op —"

Han vendte og drejede sine Øjne, saa Ruth maatte le. Men straks efter blev hendes Hjerte tungt igen.

„Ak ja, gid hun vilde blive gift, Johnny —" med en anden, tænkte hun i sit stille Sind — blot ikke med ham — ikke ham — —

Og saa støttede hun sit Hoved tungt i Haanden og formanede Johnny til at arbejde videre; hun skulde ikke forstyrre ham mere. Hun følte sig saa usigelig beklemt. Hvorfor var den Tanke hende saa skrækkelig, at Enriko skulde gifte sig med Klara?

Hendes Ansigt glødede. Fordi hun ikke var god nok til ham — og fordi Enriko — — ak Gud, selv om de ogsaa var blevne nok saa fremmede for hinanden, saa var og blev han dog i hendes Drømme den gamle, elskede Enriko — den skønne, stolte, straalende Enriko — som ogsaa hun maatte se op til med entusiastisk Tilbedelse — —

Da hørte hun Havedøren gaa — Klara var vendt tilbage fra sin Spadseretur.

Ruth sukkede dybt; hun maatte nu gaa ned og fortælle det. Tanten vilde aldrig tilgive hende, hvis hun ikke gjorde det. Og saa gik hun da ned.

Hendes Meddelelse vakte stort Røre. Klara blev ligbleg — et saadant Tegn paa Sindsbevægelse havde Ruth aldrig før bemærket hos hende. Tante Cilly gav et højt Skrig fra sig.

„Allerede i Dag — og for en Uge siden havde du jo Brev fra ham, Klara, i hvilket han meddelte, at han vilde komme omkring den sjette eller ottende Juni. Naar vil han komme herud, Ruth? Har han ikke

sagt det? Gør nu straks Toilette, Klara! O, min Gud, endelig, endelig!"

Ruth stod lænet til Dørkarmen — hun var dødbleg. Det var altsaa virkelig saaledes —!

„Nej, han har ikke sagt, naar han vilde komme, — han omtalte hverken Tante Cilly eller Klara. Men jeg talte jo ogsaa kun et Øjeblik med ham," tilføjede hun tonløst.

Klara havde nu en hektisk Rødme paa sine Kinder.

„Jeg gaar op for at klæde mig paa," sagde hun hastigt og løb forbi Ruth, der endnu stod ved Døren. Ogsaa Tante Cilly skyndte sig ind i sit Værelse. Det var altsaa virkelig saaledes! —

Denne Dag havde flere Timer end ellers.

Man ventede og ventede i Villaen ved Eppendorfer-Vejen — der hvilede et Tryk over Luften. Middagen blev indtagen under dyb Stilhed.

Klara havde en ulidelig Hovedpine.

„Det kommer af Skrækken," sagde Tante Cilly. „Det er dog kedeligt, at du netop i Dag skal plages af Hovedpine."

Hun betragtede Klara med et ængstelig prøvende Blik — den unge Pige saa virkelig syg og slet ikke godt ud — hvor kedeligt!

Ruth gjorde ingen Spørgsmaal og forholdt sig meget tavs. Det undrede ingen, at hun talte saa lidt.

Henimod Klokken otte om Aftenen holdt der endelig en Vogn uden for Døren.

Klara sprang op med højrøde Kinder, Tante Cilly hældte i en Fart noget mere Eau de Cologne paa sit Lommetørklæde, — det forfriskede Nerverne. Der lød faste Trin udenfor — Sofie meldte Don Enriko Robledo.

Ruth var lydløst forsvunden ind i Sideværelset.

Enriko stod i Døren. Klara styrtede ham i Møde med et lille Skrig, der var saa vel indstuderet. Hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst uden at se paa ham. Alvorlig og synlig bevæget rakte han Tanten sin Haand.

Saa førte han Klara hen til Sofaen. Endelig løftede hun sit Hoved og saa ham bleg ind i Øjnene. Trods hendes Anstrengelse for at holde sit Ansigt roligt var der dog en flakkende, urolig Glans i hendes Øjne — et Udtryk af Ængstelse og Frygt.

Han lagde straks Mærke til, hvor meget hun havde forandret sig. Maaske var det i Virkeligheden ikke i saa høj en Grad, som det forekom ham, men han havde allerede den Gang, da han rejste, taget et helt fejlagtigt og meget forskønnet Billede af hende med sig, og dette Billede havde han fastholdt i de lange Aar. Nu efter den lange Adskillelse saa han klart.

Der gik en skærende Smerte igennem hans Sjæl. Intet i dette Ansigt talte til hans Hjerte.

Klara holdt hans Haand krampagtig fast med sin ene Haand, medens hun med den anden trykkede sit Batistlommetørklæde mod Øjnene. Hun bar en hvid, meget elegant Kjole, og hendes blonde Haar var endnu smukt og fyldigt. Hun var et Bytte for stor Sindsbevægelse — der herskede et sandt Kaos i hendes Indre.

Enriko vilde ikke lade sig paavirke af sit første Indtryk. Han tvang sig med Magt tilbage til sin Pligt. Endnu havde han ikke sagt et Ord, — hans Strube var ligesom sammensnøret.

Tante Cilly var den første, der brød den trykkende Tavshed.

„Ak, Enriko, er du nu endelig kommen! Det var rigtignok paa Tiden! Den stakkels Pige —"

Han for sammen — igen de Ord!

„Den stakkels Pige har græmmet sig halvt syg af Længsel i disse Aar — hendes skønneste Ungdomsaar! Det er ingen let Stilling at være en hemmelig forlovet Pige!"

Klara rystede paa Hovedet. Hun kunde øjensynlig heller ikke tale.

Han bøjede hendes Ansigt tilbage og kyssede hende.

„Stakkels Barn, du ser bleg og lidende ud!"

„Naa, det er kun i Aften som en Følge af den stærke Sindsbevægelse," skyndte Tante Cilly sig at sige, „i Morgen vil du finde hende smuk og blomstrende igen —"

„I Morgen straaler Solen atter skønt —" lød det for hans Øren med Ruths søde Stemme. I Morgen! Hans Blik tilsløredes, han saa alt som gennem en Taage.

Klara klyngede sig til ham.

„Nu er du kommen — nu er alt godt!" hviskede hun.

Der undslap ham et Suk.

„I Morgen skal jeg tale med Moder. — Er I ikke komne hinanden lidt nærmere?"

Hun trak paa Skuldrene. Der kom et bittert, pikeret Udtryk i hendes Ansigt.

„De har behandlet mig meget koldt og uvenligt," svarede hun. „Der har ikke været andet for mig at gøre end at holde mig saa meget tilbage som muligt."

„Mama har haft andre Planer og Ønsker. Du maa have Overbærenhed med hende; hun vil nok finde sig i det uundgaaelige og —"

„Du vil altsaa tale med hende i Morgen? Det tager en Sten fra mit Hjerte!" udbrød Tante Cilly. „Denne Tilstand er alt for unaturlig, alt for uværdig. Saa nær beslægtet, som Klara er med din Stiffader, kan der da ikke være Tale om en Mesalliance. Det har virkelig været svært for os at leve i disse Forhold. Desværre," vedblev Tante Cilly, da han tav, „er Klaras Fader, min Broder, rejst et Par Dage bort med Hr. Olders, en gammel Ven af ham, for at afslutte en Hestehandel. Ellers kunde han straks have givet eder sin Velsignelse. Vi har naturligvis fortalt ham det. I Begyndelsen var han slet ikke tilfreds dermed, og han havde jo i Grunden Ret, — Klara gjorde jo megen Lykke overalt, hvor hun kom — men — nu er du her jo igen, og det kan ikke nytte at sætte sig op imod Kærligheden! Da Ruth i Formiddags kom med Meddelelsen om din Hjemkomst — men hvor er Ruth bleven af?" afbrød hun sig selv. „Hun aner nemlig ikke noget om eders Forlovelse."

Enriko saa sig næsten ængstelig om, — Ruth var der ikke — Gud ske Lov!

„Jeg tror dog nok, at Ruth er begyndt at ane noget," sagde Klara leende. Hun genvandt efterhaanden hele sin lette Utvungethed. „I Middags robede vi os i hvert Fald — hun spurgte ikke om noget, men jeg kunde se paa hende, at hun gjorde sig sine Tanker."

„Du har altsaa ikke tidligere betroet dig til Ruth?" spurgte han dumpt.

„Nej — hun var jo et Barn! Og hun har jo kun siden Paaske været her i Huset igen."

Ingen spurgte, hvorledes hans Gensyn med Ruth

havde været. De syntes rent ud at have glemt, hvor inderligt hun tidligere havde hængt ved ham.

Samtalen drejede sig nu om mere ligegyldige Ting. Og der blev saa til sidst truffet Aftale om den nærmeste Fremtid.

Naar han havde skriftet for Moderen, og Klaras Fader var vendt tilbage, vilde Enriko komme for at bede om Faderens Samtykke og derefter indføre Klara som Svigerdatter i sine Forældres Hus. Der var jo ikke Udsigt til nogen lang Forlovelse, mente Tante Cilly. Udstyret, som der allerede var truffet Forberelser til, kunde være færdigt om nogle Uger, og der var flere Lejligheder ledige i Uhlenhorst.

„Jeg tænker, det er bedst, I tager Bolig i Uhlenhorst, i Nærheden af dine Forældre," tilføjede hun.

Enriko mumlede nogle uforstaaelige Ord.

„Nu ja — paa Gensyn i Morgen! Det kommer nok alt sammen i Orden!"

Da Enriko var gaaet, forholdt Klara sig paafaldende tavs.

„Han er dog en meget smuk Mand," sagde Tante Cilly. „Men han er alt for alvorlig for sin Alder, og hans Ansigt er blevet meget magert. Men du har rigtignok skudt Papegøjen, Klara! Den Mand vil mange misunde dig!"

Klara sukkede.

„Ak ja, Tante, han er jo en smuk og statelig Mand!"

„Hm — I er dog et sært Par Forlovede! Det er virkelig, som om I var blevne helt fremmede for hinanden. Det løb ligefrem koldt ned ad Ryggen paa mig i Begyndelsen — saa trykket og tvungen var hele Situationen! Naa — det er jo for Resten ret naturligt. I var jo kun halve Børn, da I skiltes!"

Der hvilede ligesom en knugende tung Sorg over det smukke Hus i Uhlenhorst, skønt den straalende Majsol indhyllede det i sit gyldne Skær. Der herskede Dødsstilhed i Værelserne og paa Gangene.

I to Dage havde Donna Mercedes lukket sig inde og vilde ingen se.

Hr. Armstrong og Enriko var den største Del af Dagen i Byen, hvor de havde en Del Forretninger at ordne. De kom først hjem til Middagen, der blev indtaget meget sent, og satte sig saa tavse og alvorlige over for hinanden i den store Spisesal.

Frk. Merkel gik omkring med fast tillukkede Læber og et vredt, strengt Udtryk i sit markerede Ansigt, og Sam listede sig rundt i Huset paa Taaspidserne med et gnavent Udtryk om sine tykke Læber. Leo laa med Hovedet paa sine Forpoter uden for Døren til sin Frues aflaasede Værelse.

Det manglede blot, at Flaget skulde have vajet paa halv Stang for at fuldstændiggøre Indtrykket af, at der var en død i Huset.

Da Hr. Alfred Dormann efter tre Dages Forløb var kommen tilbage fra sit meget fornøjelige Hesteindkøb, kom Enriko præcis Klokken fire kørende til Villaen og begav sig med et blegt Ansigt og et dybt alvorligt Udtryk i sine Øjne op til sin Forlovedes Fader.

Sofie, der var nøje underrettet om det forefaldne, og som lukkede op for ham i sin nyeste Bomuldskjole med et blændende hvidt Forklæde og den lille, kokette Kappe paa Haaret, stirrede med aaben Mund efter ham.

Han saa ud som en Bedemand, som om han kom til Begravelse og ikke for at fri! Og hvor mild, venlig, frisk og blomstrende havde den unge Herre ikke været før!

Han blev ikke længe deroppe.

Efter et knapt Kvarters Forløb kom Hr. Alfred med knirkende Støvler ned ad Trappen ved Siden af sin tilkommende Svigersøn, og de begav sig begge ind til Husets Frue.

Hr. Alfred havde forberedt sig paa denne Samtale og anset det for det bedste at gøre den saa kort som mulig.

Klara havde jo været snu nok til at sikre sig den rige Frier, og hun havde vel ogsaa Mod til at give sig i Kast med den stolte Svigermoder. Hun maatte jo vide, hvad hun gjorde.

Denne Frier, som udbredte en sand Isatmosfære omkring sig, naar han blot traadte ind i Stuen, vilde indgyde mangen en ung Pige Frygt. Men Klara havde Mod.

Han havde ogsaa engang paa en vis Maade haft Mod — men det var gaaet ham galt. Nu vilde han haabe, at hun vilde have bedre Held med sig.

Hvor forunderlig forstenet var ikke denne unge Mands Ansigt med den gullige Hudfarve og de mørke Skygger under Øjnene! Det var umuligt at genkende den tidligere friske, livsglade, unge Mand i ham.

I Dagligstuen var Klara, Tante Cilly, Ruth og Johnny forsamlede — saaledes havde Tanten jo ønsket det.

Med stiv Højtidelighed lagde Hr. Alfred sin Datters og Enrikos Hænder sammen og mumlede et Par Ord, der vel sagtens skulde betyde hans Velsignelse.

I dette Øjeblik forekom den hele Historie ham som en dum Farce; han havde allerhelst gjort Ende paa Komedien med en haanlig Latter. Disse latterlige Formaliteter var kun egnede til at dække over en Masse Usandhed og Hykleri.

Enriko havde sluttet sin Forlovede i sine Arme og kysset hende. Hans Ansigt havde faaet et blødere Udtryk, og han syntes dybt bevæget. Nu trykkede han Tante Cillys Haand og saa sig derpaa ængsteligt om. —

Ruth stod ved Vinduet. Hun saa meget bleg ud i sin mørke Kjole. De tykke Fletninger om hendes Hoved lyste gyldent i Majsolens Straaler, som faldt hen over hende. Hun havde grebet Johnnys Haand og traadte nu frem for at ønske de Forlovede til Lykke. Hendes Ansigt var roligt, men det forekom Enriko, at han i hendes Øjne læste en med Magt undertrykt Smerte.

Hun kyssede Klara og saa nu op paa ham.

„Til Lykke, Enriko — gid I maa blive lykkelige!"

Det lød saa formelt som en udenadlært Frase. Men ved de sidste Ord skælvede hendes Stemme, og hun vendte sig bort.

Hendes Øjne havde mødt hans, der med et dybt sørgmodigt Udtryk sænkede sig i hendes. Hun følte en saa forunderlig Angest og Skræk, at hun maatte støtte sig til en Stol for ikke at falde om.

„Vognen venter dernede, Klara. Er det dig belejligt, at vi straks kører til mine Forældre? Tante Cilly og — Papa —" han saa spørgende over paa Hr. Alfred — „følger vel med?"

„Jeg ikke," svarede Hr. Alfred næsten haardt. „Jeg er vist ganske overflødig ved den Ceremoni."

Enriko bukkede koldt.

„Som De vil."

Klara var i stærkt Sindsoprør og for gysende sammen, da hendes Forlovede lagde den hvide Fjerboa om hendes Skuldre. Hun bar en lavendelfarvet Spadseredragt og en rund Hat med hvide Strudsfjer.

„Vær ved godt Mod!" hviskede Enriko. „Mama vil modtage dig venligt som Datter."

„Ak — det er alt sammen saa knugende tungt og højtideligt — og du ser slet ikke rask ud — jeg kan slet ikke sige dig, hvor jeg er angest."

„Du vil nok vise dig venlig og imødekommende, ikke sandt? Du er jo den yngre. Vi maa give min Moder Tid til at fatte sig — hun har jo haft helt andre Planer for min Fremtid. Det vil komme saa meget an paa dig —"

„Ja, ja — lad os blot komme af Sted! Ak, Gud —"

Tante Cilly var ogsaa færdig og ventede. Ogsaa hun saa beklemt og fortrædelig ud. Saadan en Forlovelse havde hun aldrig før været med til. Havde hun dog bare ikke den Gang givet sit Samtykke til den. Nu var der jo ikke andet at gøre end holde Pinen ud.

Da de traadte ud i Forstuen, opdagede Enriko Ruth. Hun stod paa den øverste Trappeafsats.

„Farvel, Ruth!" raabte Tante Cilly.

Men der kom intet Svar, Ruth var forsvunden igen.

Tante Cilly talte ustandseligt blot for at bryde den uhyggelige Tavshed. Men det var tvivlsomt, om de Forlovede hørte, hvad hun sagde.

Da de var ankomne til Adolfsgaden, kom Sam løbende ned til Vognen. Dørene var højtideligt aabnede. Frk. Merkel havde fyldt høje Vaser med de skønneste Blomster — Liljekonvaller, Syrener og Guldregn — til Ære for Husets Søn, som hun næsten harmfuldt havde udtrykt sig.

Da de tre traadte ind, blev de kun modtagne af den nejende Stuepige. Sam løb saa hurtigt, hans noget stive Ben tillod det, op ad Trappen for at melde dem.

I den lille blaa Salon stod Peter Armstrong og hans Hustru. Donna Mercedes var iført sin sorte, med Jetborter besatte Kjole. Hun var marmorhvid i sit Ansigt og havde dybe, mørke Ringe under sine glansløse Øjne.

Men hun traadte sin Søn, der førte sin Forlovede ved Haanden, et Par Skridt i Møde og rakte den dybt nejende Klara sin Haand. Den unge Pige kyssede hendes Haand, og Mercedes berørte derpaa flygtigt Klaras Pande med sine Læber.

Hr. Peter nøjedes med et Haandtryk.

Det gik saa højtideligt til som ved en Hofkur, hvor højtstaaende Personer gør de kongelige Herskaber deres Opvartning og bliver naadigt modtagne.

Ogsaa herinde fyldte Liljekonvaller og Roser Værelset med deres liflige Duft.

Hr. Peter Armstrong og hans Svigerinde holdt hovedsagelig Samtalen i Gang.

Enriko sad ved Siden af Klara og holdt hendes Haand i sin ligesom til Trøst og Opmuntring.

Mercedes gjorde Klara et Par Spørgsmaal. Saa talte hun om, hvor overraskende alt dette var kommet, og hvor forandret de havde fundet Enriko.

Tante Cilly ventede forgæves paa et Ord, som hentydede til det nyforlovede Pars Kærlighed til hinanden.

Der blev budt Te og Bagværk om. Det smukke Sølvservice paa Anretterbordet funklede i Aftensolen, der kastede sine skraa Straaler ind i Værelset.

Sam, der havde hvide Handsker paa sine sorte Hænder, besørgede i Dag Opvartningen noget usikkert og kejtet. Kopper og Tallerkener klirrede betænkeligt i hans Hænder.

Udenfor slog en Nattergal sine Triller.

„Ja, der bliver nu meget at ordne," sagde Peter Armstrong henvendt til Tante Cilly. „Jeg tænker nok, at vor dygtige Lange, som en af de første Dage vender tilbage fra sin Forretningsrejse til England, overtager Bestyrelsen af Forretningen i Mexiko — en paalideligere Mand kan vi ikke finde. Han har mærkeligt nok udbedt sig Betænkningstid, men han modtager ganske sikkert Pladsen. Det vil jo skaffe ham en sikker og glimrende Fremtid."

Da Langes Navn blev nævnet, var Klara faret sammen. Hr. Peters Øjne hvilede netop lidt aandsfraværende paa hende. Han blev opmærksom og betragtede hende skarpere.

Mon den unge Pige virkelig med fuld Troskab havde ventet paa Enriko i alle disse Aar uden at kokettere eller knytte en Forbindelse med en Mand? Han tiltroede hende det ikke rigtig. Han havde tit haft Mistanke om hendes Utroskab, men havde jo manglet et bestemt Holdepunkt. Lange egnede sig ikke til en flygtig Kærlighedsforbindelse — han var helt igennem et bravt, solidt Menneske. Men hvorfor blev Klara pludselig saa forlegen?

Det var egentlig til at gaa ud af sit gode Skind over, at hun nu sad der som Datter af Huset, fra den næste Dag offentlig forlovet med Enriko — denne noble, fint tænkende, til det yderste hæderlige unge Mand, hvis glimrende Egenskaber havde afnødt ham Agtelse overalt! Og ham havde denne overfladiske, intetsigende Pige fanget i sine Garn og sluttet ham i uløselige Lænker!

Hans stakkels Mercedes! Det skar ham i Hjertet at se hendes Bleghed og de smaa Furer om Næse og Mund, som først var komne i de sidste Dage. Ubevægelig havde hun ligget i sine Puder for at tilkæmpe sig Ro og Fatning — tavs og stille, som det var hendes Vane.

Ja, han kendte hende og hendes store, ædle Karakter! Og nu sad denne Pige ved Siden af hende — denne Pige, der var saa smaalig og lille i sine Tanker og Følelser, og som udøvede alle sine ufine Kunstgreb, der daglig maatte saare og pine Enriko, som selv var saa fin og fornem i hele sin Tankegang.

Han maatte ogsaa lide — men tavs og stille. Han var en Robledo og lignede sin Moder.

Efter Forløbet af en Times Tid, i hvilken Samtalen havde slæbt sig tung og trang hen, tog Gæsterne Afsked. Enriko fulgte med sin Forlovede hjem. Han blev i Villaen til Middag; han vilde ikke se sin Moder mere den Dag.

Han gik dog straks efter Middag. De havde aftalt alt det fornødne — Valget af Ringene, Affattelsen af Forlovelseskortene — o. s. v. Hr. Alfred havde ikke været til Stede, han var kørt til Byen. Ruth sad med ved Bordet.

Hun talte kun lidt, og først nu undrede Tante Cilly sig over, hvor fremmede hun og Enriko var blevne for hinanden.

„Hun er naturligvis skinsyg," tænkte hun, „og han har helt glemt den lille Pige, som tidligere plagede ham med sin Kærlighed."

Ruth saa næsten hele Tiden ned paa sin Tallerken, men Enriko var dog til Mode, som om han hele Tiden følte hendes Blikke hvile paa sig, og han vovede næppe at tale til hende.

Hele Tiden lod hendes Sang i hans Øren: „og over os sig sænker Lykkens Stilhed —"

Lykke — grusomme Haan! Hans forpinte Hjerte kendte ikke længer Lykken.

Enriko var gaaet. Ruth sagde til Tanten, at hun vilde besøge en Veninde, der boede i Nærheden, og tage Johnny med sig.

Tante Cilly sad tavs tilbagelænet i sin Stol med fast sammenknebne Læber. Klara erklærede at have en ulidelig Hovedpine, og hun saa virkelig ogsaa meget bleg ud.

„Ja, det tror jeg saamænd gerne!" sagde Tanten. „Det var dog en frygtelig Dag! Hvis jeg havde været i dit Sted, havde jeg ikke holdt det ud. Hvilken Svigermoder! Jeg begriber ikke, hvorledes du skal kunne komme ud af det med hende!"

Klara brast i Graad.

„Ja, hvad skal jeg dog gøre, Tante? Du kan tro, at jeg har ogsaa følt mig saa ulykkelig!"

„Ja, hvad skal du gøre, din Stakkel! Det gør mig inderlig ondt for dig. Naa ja, han er et bravt Menneske, han har holdt sit Ord til dig — og du har ventet seks Aar paa ham. Og naturligvis elsker han dig, ellers havde han ikke voldet sin Moder denne Sorg. Hun saa jo ud, som om hun skulde synke i Graven. Naa, naar I først er gifte og har eders eget Hjem, saa gaar det nok. Den Overflod af Rigdom, du kommer til at leve i, vil gøre alt lettere for dig."

„Tante, jeg føler mig meget syg. Jeg vil gaa op og gaa i Seng."

„Ja, gør det, Barn. Man kan se paa dig, at du er syg."

Klara gik op ad Trappen. Men da hun vidste sig upaaagtet, forsvandt pludselig hendes Træthed. Da hun var kommen op paa sit Værelse, lukkede hun Døren i Laas efter sig.

I hendes Lomme knitrede et Stykke Papir. Da hun kom tilbage fra Uhlenhorst, havde der i Forstuen ligget et Brev til hende. Nysgerrig og angest havde hun grebet det og puttet det i Lommen — Adressen var skrevet med Langes Skrift.

Hvorledes skulde hun nu blive ham kvit? Hvad skulde hun sige til ham?

Med skælvende Hænder tog hun Brevet op af Lommen og tændte Lys. Klokken var halv ni. Hun trak Gardinerne for Vinduerne, og med heftigt bølgende Barm læste hun Brevet.

Nu — nu samme Aften kom han hjem — med det Tog, som netop ankom paa denne Tid!

„Jeg har hørt, at Don Enriko er kommen hjem. Mine Udsigter er nu langt mere glimrende, end jeg nogen Sinde turde haabe. Jeg er nu saaledes stillet, at jeg kan anholde om din Haand. I Morgen kommer jeg, og nu vil din Familie sikkert ikke nægte sit Samtykke. Jeg skal gøre Livet derovre saa behageligt for dig som muligt, og jeg vil være lykkelig ved at opfylde ethvert af dine Ønsker, min elskede!"

Det svimlede for hende — i Morgen vilde han komme! Hendes letsindige Sorgløshed og Tankeløshed var nu forsvundet, en frygtelig Angest snørede hendes Strube sammen. Hvad skulde hun dog gøre? Hvorledes skulde hun dog fri sig ud af denne Knibe? I Morgen — ja, men efter al Sandsynlighed vilde Hr. Peter Armstrong allerede tidlig om Morgenen paa Kontoret fortælle ham om hendes Forlovelse med Enriko — at hun i alle de seks Aar havde været forlovet med ham — og han — Lange — vilde naturligvis føle sig forraadt og bedraget — naar han erfarede det saa uventet. —

Hun vred sine Hænder — Farven kom og gik paa hendes Kinder — hvad skulde hun dog gøre — hvad skulde hun dog gøre!

Saa satte hun sig ned og tænkte og tænkte. Og under disse nagende Tanker saa hendes Ansigt næsten gammelt ud.

Hun maatte tale med Lange endnu i Aften. Rimeligvis kørte han fra Banegaarden lige til sin Bolig. Hun vilde forsøge paa at træffe ham — vilde forklare ham alt og appellere til hans Ridderlighed og noble Tænkemaade.

Han vilde naturligvis blive ude af sig selv, vilde blive rasende vred og overvælde hende med de haardeste Bebrejdelser — men lige meget, naar han blot tav. Mænd anser det jo for en Æressag ikke at forraade de Kvinder, der giver sig under deres Beskyttelse. Og han elskede hende; han vilde sikker ikke gøre hende ulykkelig.

Hun saa paa Uret. Det var paa høje Tid — han forlod maaske sin Bolig igen, naar han havde bragt sine Sager i Orden.

Med febrilsk Hast klædte hun sig om. Den sorte Kjole passede bedst, men hendes ternede Aftenkaabe kendte alle i Huset. Og hun havde ogsaa kun lyse, iøjnefaldende Hatte.

Hvad skulde hun dog tage paa? Angestfulde Tanker jog igennem hendes Hoved; det sortnede næsten for hendes Øjne. Hun lukkede sagte Døren op og listede sig ind i Ruths Værelse. Ruth var der ikke, — men der laa hendes røde Sjal. Uden Betænkning greb Klara det — og der hang ogsaa Ruths Matroshat med det røde Baand. Klara tog ogsaa den, knyttede et sort Slør fast om sit Hoved og listede forsigtigt ned ad Trappen.

Dersom Tanten nu saa hende fra Vinduet, vilde hun tro, det var Ruth, der gik ud.

Hun aandede dybt, da hun havde lukket Gangdøren efter sig. Saa tvang hun sig til at gaa nogenlunde roligt gennem Forhaven. Hendes Hjerte bankede, som om det skulde sprænges, og Blodet susede og hamrede i hendes Tindinger.

Hun fik snart fat i en Droske og sprang op i den, idet hun raabte til Kusken: „Hermansgaden Nr. 15!"

Klokken var tre Kvarter til ni — halv ni kom Toget, hun kunde være ved hans Bopæl samtidig med ham.

Vejen forekom hende endeløs; Aftenen var meget kold, sorte Skyer bedækkede Himmelen, og Regnen truede med at styrte ned. Hun havde ikke engang taget en Paraply med sig. Men blot hun traf ham. —

Endelig var de i Hermansgaden — hun betalte Kusken. Frits Lange beboede to Værelser i Stueetagen. Jo — de var oplyste — Drageren, som havde bragt hans Bagage, kom netop ud af Døren — hun trængte sig forbi ham ind i Lejligheden, saa behøvede hun ikke at ringe.

Værtinden stod i Forstuen, som kun var meget

svagt oplyst. Hun kunde næppe skelne Ansigtstræk i den Belysning.

„Hr. Lange er jo lige kommen hjem! Jeg er hans Søster og vil gerne straks hilse paa ham."

Hun forstilte sin Stemme, gik hurtigt forbi Værtinden og bankede paa Langes Dør.

Frits Lange aabnede Døren og traadte forundret et Skridt tilbage.

„Kære Frits, jeg vilde gerne straks hilse paa dig —"

Disse Ord lød meget naturlige, som om det virkelig var hans Søster, der vilde byde ham Velkommen hjem.

Værtinden havde ganske vist aldrig vidst, at hendes Lejer havde en Søster, men hun kendte i det hele taget ikke noget til hans Familieforhold. Hun vidste blot, at han var en overmaade solid og ordentlig, ung Mand.

Klara stod nu lige over for Frits Lange og slog sit Slør tilbage.

Han blev forskrækket, alt Blodet strømmede til hans Ansigt.

„Men for Guds Skyld, Klara, hvad skal det betyde?"

Hun lagde Fingeren paa Munden og vendte sig om for at dreje Nøglen om i Laasen.

„Gud være lovet, at jeg traf dig!" sagde hun sagte og sank halvt afmægtig om i den nærmeste Stol.

„Er der hændet noget? Har du ikke faaet mit Brev?" spurgte han mere og mere forbavset. „Men, elskede Klara — hvor kunde du dog komme herhen — har du da ikke betænkt, at dette Skridt —"

Hun nikkede.

„Jeg maatte tale med dig — aa, Frits, det er saa grusomt — vi maa skilles —"

„Klara!"

„Ja, det er frygteligt —" hun kastede Sjalet til Side og tog Hatten af — „jeg holder jo kun af dig — men — ak, du har ikke vidst alt — jeg har ikke haft Mod til at sige dig det — jeg tænkte — jeg haabede. — For Enriko — Enriko Robledo rejste, sagde han til mig, at han elskede mig. Han sagde det ogsaa til Tante — der blev ikke afgjort noget bestemt, men Tante vilde absolut have dette Parti i Stand og talte altid hans Sag. For mig var han egentlig som en fremmed — og da lærte jeg dig at kende og kom til at elske dig — ak, du har ikke anet, hvor jeg har lidt — og forend dette var afgjort, maatte du ikke henvende dig til min Familie — — de stod alle paa Enrikos Side! Og i Dag har han indført mig som Svigerdatter i sine Forældres Hjem — vi er forlovede!"

Frits Lange stod ubevægelig, som om han var bleven til en Saltstøtte. Der herskede Dødsstilhed i Værelset. Alt Blodet var strømmet til hans Hjerte; han saa den unge Pige kun som igennem en blaalig Taage.

„Du er naturligvis meget vred paa mig — aa, hvor alt dette har været frygteligt for mig! — Jeg er saa ulykkelig, saa usigelig ulykkelig — vil du forraade mig — saa gør det kun — saa springer jeg i Alsteren —"

Hun holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet og hulkede krampagtigt.

Frits Lange kunde ikke tale. Var det en Hallucination — en skrækkelig Drøm? Klara — denne Pige, ved hvem hele hans Hjerte havde hængt, som han havde troet saa klippefast paa, og hvis uskyldige, barnlige Væsen havde bedaaret og fortryllet ham — hun havde efter sit eget Udsagn i alle disse Aar bedraget ham, havde aldrig sagt ham, at —

„Frk. Dormann, hvad sagde De til Don Enriko, da De i Dag forlovede Dem med ham?" sagde han endelig haardt og skarpt.

„Aa, Frits, vær ikke saa grusom imod mig! Han maa jo aldrig vide, at vi har holdt af hinanden — det kunde jo dog ikke nytte noget — derfor er det jo, jeg nu kommer til dig og vover dette Skridt, der kan styrte mig i Ulykke. Jeg kender dig jo og ved, du er det ædleste af alle Mennesker, saa nobel, saa uegennyttig, saa ejegod. Hvor lykkelig vilde jeg ikke være, hvis —"

Hun holdt pludselig inde og lyttede.

Der lød en mandlig Stemme ude i Forstuen. Don Enriko talte med Værtinden.

Hun sprang op ligesom elektriseret; hendes Ansigt var kridhvidt, og hun vaklede.

„Frels mig — frels mig — Frits — herind — du maa aabne Døren, han har set, her er Lys — og din Værtinde ved jo — aa, min Gud, min Gud, frels mig — forraad mig ikke!"

Hun var lynsnart smuttet ind i det tilstødende Værelse — Langes Sovekammer — og her sank hun stønnende om paa en Stol.

Der blev banket paa Døren — Lange hørte Værtinden sige:

„Ja, han er hjemme, hans Søster er hos ham —"

Lange havde aabnet Døren, og Enriko traadte ind. —

„Jeg forstyrrer Dem vist, kære Lange, men jeg vilde saa gerne først hilse paa Dem. Jeg vidste, at De kom i Aften, og jeg var endnu her i Byen. Hvordan har De det, kære Ven? Det er mange Aar siden, vi har set hinanden!"

Lange stod stiv og ubevægelig. Det suste og bruste for hans Øren. Der stod han — hans Medbejler — den lykkelige — som intet anede — som ogsaa var forraadt og bedraget.

Han var saa bleg og besynderlig i sin Optræden, at Enriko forbavset stirrede paa ham.

„Jeg kommer vist meget ubelejligt — undskyld mig, kære Lange. Deres Værtinde sagde noget om, at De havde Besøg —" han saa sig søgende omkring — der laa Langes Overfrakke og Rejsetaske, men Damen, hans ubekendte Søster, var der ikke.

Da for Enriko pludselig sammen; hans Øjne faldt paa det røde Sjal og Hatten med det røde Baand — en Dames Toilettegenstande. — Enriko tørrede kolde Sveddraaber af sin Pande — han kendte jo dette aparte Sjal — han havde om Formiddagen set det om Ruths Skuldre. Ruths Sjal — Ruths Hat. Han støttede sig vaklende til Bordpladen.

„Deres Gæst er nok flygtet for mig," sagde han skærende koldt og pegede paa de to forræderiske Genstande.

Langes Blik flakkede forvirret hen i samme Retning; uvilkaarlig greb han sin Overfrakke og kastede den over Sjalet og Hatten, idet han mumlede nogle uforstaaelige Ord.

„Mærkeligt nok," sagde Enriko langsomt, „disse Klædningsstykker forekommer mig meget bekendte — men De vil selvfølgelig ikke røbe for mig, hvem der er skjult inde i Deres Sovekammer."

„Don Enriko — De har vel ikke opsøgt mig i min Bolig for at efterforske mine private Anliggender?"

Lange stod kold og stiv over for denne unge Mand, som han altid havde holdt saa meget af, som kun havde vist ham Venskab, og som han nu saa første Gang igen efter mange Aars Forløb.

Enriko bukkede, ogsaa hans Ansigt var iskoldt.

„De har Ret — nu gaar jeg. Det er i hvert Fald Ting, der ikke vedkommer mig. Nærmere en anden Gang."

Han forlod Værelset. Lange sank stønnende om paa en Stol. En indre Stemme raabte til ham, at han burde have aabenbaret Sandheden, at han burde have sagt Enriko alt.

Da stod Klara ved Siden af ham og lagde indsmigrende sin bløde Kind til hans. Det gos i ham ved denne Berøring.

„Tak, Frits, tusinde Tak — jeg skal aldrig glemme dig det — en Gang vil du bedømme mig mildere. — De sælger mig, Frits, — og jeg maa smile og være glad —"

Han stod hende fra sig — det var ham, som skulde han kvæles. Aa, min Gud, var det muligt — var det Virkelighed! —

Hun ledte efter Sjalet og Hatten og fandt endelig begge Dele under hans Frakke.

„Han har kendt disse Sager," sagde Lange skærende.

Det lod ikke til at gøre Indtryk paa hende.

„Aa — det kan han tage fejl i. Der er mange Hatte og Sjaler af samme Slags."

Hun var pludselig bleven lettere til Mode — den store Fare var lykkelig overstaaet — det værste var nu forbi — han vilde tie.

„Bliv lykkelig, Frits, med en, som er bedre end jeg, og tænk undertiden uden Vrede paa din første Kærlighed, din ulykkelige Klara."

Hun gik nølende hen til Døren. Hun følte sig dog i Grunden meget ulykkelig. Hun havde ventet heftige Bebrejdelser, hede Kærlighedsudbrud, mere Tillid til hendes Undskyldninger — ikke denne kolde Foragt.

Lange tog Hat og Overfrakke.

„Jeg vil tillade mig at følge Dem hen til en Vogn, Frk. Dormann; paa denne Tid gaar en anstændig Dame i Hamborg ikke alene."

Hans Stemme var endnu saa kold og skærende.

„Aa, Frits, jeg vilde allerhelst dø. Tag en Pistol fra Væggen der og skyd mig — det vilde være det allerbedste!"

„Vil De have den Godhed at forlade mit Værelse, Frk. Dormann. Jeg ønsker ikke at se Dem længer her — vi har intet mere at sige hinanden."

Hun bøjede Hovedet og aabnede Døren. Han fulgte efter hende, og de traadte ud paa Gaden. Ved Hjørnet af Gaden holdt nogle Drosker; han gik hurtigt derhen, og hun gik ved Siden af ham uden at sige et Ord.

Han valgte en lukket Droske, aabnede Døren og lod hende stige ind.

„Eppendorfer-Vejen 8!" raabte han til Kusken.

Med tunge, langsomme Skridt som en gammel, træt Mand gik han tilbage til sin Bolig.

Paa den anden Side af Gaden stod i Skygge af nogle Huse Enriko og iagttog, hvad der foregik.

Et Øjeblik var Skæret fra en Lygte faldet paa den indhyllede Dame med Matroshatten — en ung, slank Skikkelse.

Enriko var bleven staaende, fordi han var til Mode, som om han ikke kunde flytte en Fod.

Hvem var det? I den stille Gade hørte han tydelig Langes Ordre til Kusken — der var ingen Fejtagelse mulig.

Ruth! — Han kendte hende jo ikke, som hun nu var, vidste ikke, hvorledes hun havde udviklet sig. Hun havde været et meget lidenskabeligt, temperamentfuldt Barn, men altid sand og ærlig, en Hader af al Løgn.

Og saaledes, som hun ved det første Møde havde staaet for ham — som den legemliggjorte Renhed og Jomfruelighed — umuligt — umuligt! —

Men hvis det ikke var Ruth — hvem var det da? Der var to unge Piger i Huset ved Eppendorfer-Vejen, — det var til at blive forrykt over! Den anden — hende, der i Dag var bleven hans Forlovede, og hvem han for knap en Time siden havde forladt — aa, det var Vanvid — det var en Forbrydelse blot at tænke det!

Han løb omkring i Gaderne uden Maal og Med, han vidste slet ikke, hvor han befandt sig.

„Ruth! Ruth!" Han mumlede stønnende hendes Navn. „Ruth, du skønne, yndige Pige, har de vogtet dig saa daarligt — er du bleven ødelagt — besnæret —"

Hans Hænder knyttede sig, hans Negle gravede sig ned i hans Kød — gid han havde hende her, saa han kunde spørge hende — hendes Øjne var saa klare, saa aabne og ærlige — hun vilde lyve for ham —

Og saa — hans Haand greb ned i Brystlommen, hvor han i mange Aar havde baaret en Revolver — et forløsende Tryk — og hun vilde ikke synke længere ned i Ødelæggelsen — han vilde gaa med hende ind i det ukendte Land, hvor en højere Magt dømte.

Ruth! Ruth! — Han lænede sig svimlende til en Bænk — de klare Sveddraaber stod paa hans Pande.

En beruset Mand kom vaklende og satte sig paa Bænken. Enriko sprang op.

Vanvid! Det var umuligt — umuligt!

Han vandrede om i Byen til langt over Midnat. Han kunde ikke beslutte sig til at vende hjem. Hans Hoved brændte. Han var i denne Tilstand i Stand til at begaa Handlinger, som — nej, han maatte hjem — hjem, hvor Luften var opfyldt af Renhed og Adel! Han kastede sig i en Vogn og kørte til Uhlenhorst.

Donna Mercedes kastede sig uroligt omkring i sin Seng. Hun havde ikke lukket et Øje hele Natten, Tankerne havde ikke et Øjeblik ladet hende i Ro.

Var det da uundgaaeligt, at hendes Søn, hendes eneste Søn skulde blive ulykkelig for Livet? Thi aldrig nogen Sinde blev han lykkelig med denne Pige. Hun havde nøje prøvet sig selv og havde bekæmpet sin Stolthed — hun vilde intet mere for sig selv — men tænkte kun paa ham, der var saa hæderlig, saa klog, saa hjertensgod og ædel!

Henimod Morgenen fik hun et Glimt af Haab. Der maatte bare vindes Tid. Hun følte sig syg; det var hende umuligt at staa op — hun havde stærk Feber. Naar Forlovelseskortene blev udsendte, vilde der komme Lykønskningsvisitter, og dem maatte hun modtage — ellers vilde Folk ane Uraad. For hendes Søns tilkommende Hustrus Skyld var det nødvendigt, at hun — hans Moder — var til Stede, naar Folk kom for at ønske til Lykke — ellers kunde Sandheden let røbes.

Hun ringede paa sin Kammerpige — Klokken var ti. Hun spurgte, om Don Enriko var hjemme.

Han var kommen sent hjem om Aftenen, sagde Pigen, og var vist ikke staaet op endnu.

Mercedes gav Ordre til at bede ham om at komme ind til hende, saa snart han var kommen ud fra sit Værelse.

En halv Time senere traadte Enriko hen til Moderens Seng. Han selv saa næsten lige saa syg og huløjet ud som hun. Synet af ham voldte hende bitter Smerte, hun forstod, at han gjorde sig selv Bebrejdelser for hendes Skyld — ak, han maatte bøde haardt for et Øjebliks usalige Overilelse. Lave Sjæle havde den Gang udnyttet hans Uerfarenhed — nu kunde han ikke handle anderledes, end han gjorde — hun tænkte og følte ligesom ham.

Hun meddelte Enriko, hvorfor hun havde kaldt ham til sig.

„Efter saa lang Ventetid kan det jo ikke komme an paa et Par Dage mere eller mindre," sagde hun. „Jeg har overvejet Sagen i din Forlovedes Interesse. Jeg maa være til Stede, naar Folk aflægger Visitter."

Enriko kyssede sin Moders hede Haand.

„Ja vist, du kære, gode Moder!" Hvor klangløs og alvorlig lød ikke hans Stemme!

„Min Søn — Gud gøre dig lykkelig!"

Hun havde stærk Feber. Enriko sendte Bud efter Lægen. Hun skulde have Ro — og han var saa tung om Hjertet — lykkelig — han lykkelig!

Nede i Frokostværelset traf han Faderen. Han fortalte ham om Moderens Befindende og om det Ønske, hun havde udtalt.

„Naa — dine Damer vil nok protestere — de er jo saa ivrige efter at udbasunere den glædelige Begivenhed!" brummede Hr. Peter fortrædelig.

Han var denne Morgen i meget slet Humør. Hans kære Mercedes' Sygdom gik ham meget nær til Hjerte.

Han vidste, at Enriko som en ægte Nobledo holdt sit Ord — der var intet at gøre, han sad fast i Fælden.

Det var til at fortvivle over! Nu laa hans Mercedes i Feber — denne Historie kunde blive hendes Død, han vidste, hvor nær hun tog sig den.

Enriko erklærede kort og godt, at Moderens Ønske skulde opfyldes, om det saa passede Damerne i Villaen eller ikke. Han havde paataget sig at besørge Forlovelseskortene og vilde nu opsætte det indtil videre.

Faderen tilkastede ham et stjaalent Blik. Han elskede absolut ikke den unge Pige, men var ganske kold over for hende.

Det var en fortvivlet Historie. Han grublede og grublede, men kunde ingen Udvej finde.

De spiste deres Frokost i Tavshed. Enriko nød næsten intet, men smuldrede i Tanker sit Brød i Krummer.

Pludselig rettede han sig op med et Ryk. Hr. Peter saa forundret op.

„Sig mig engang, Papa, kender Ruth egentlig Hr. Lange? Jeg mener — saadan nærmere — mere intimt —"

„Ruth? Men hvor falder du dog paa det?"

„Jeg har mine Grunde til at spørge derom. — Vil du ikke besvare mit Spørgsmaal?"

„Jo — naturligvis kender Ruth Lange, men siden hun er bleven voksen, har hun kun set ham sjældent — sidste Gang et Par Maaneder førend han rejste til England."

„Ja — saa!" Et dybt Suk hævede Enrikos Bryst.

„Men saa sig mig dog i det mindste, hvad du mener med det Spørgsmaal, Menneske? Du er saa underlig!"

„Hm — naa ja — jeg havde i Aftes en mærkelig Oplevelse. Jeg gik hen til Lange — jeg vidste, at han var kommen med Toget halv ni, og jeg traf ham ogsaa i hans Bolig — men der var Damebesøg hos ham — det vil sige, der var ingen derinde, da jeg kom ind, men hans Værtinde havde sagt mig, at hans Søster var hos ham. Den paagældende Dame maatte have skjult sig i Sovekammeret — men der laa et rødt Sjal — Ruths Sjal — du kender det jo nok, det er meget iøjnefaldende — og Ruths Hat, den lille Matroshat med det røde Baand — —"

Hr. Peter havde lagt Kniv og Gaffel fra sig og stirrede med aaben Mund paa Sønnen.

„Hvad — for — noget? Ruths Tørklæde — nej, min Dreng, der har du taget fejl — det vil jeg sværge paa — Ruth giver sig ikke af med hemmelige Udflugter — navnlig ikke den Slags!. Og som sagt, hun kender knap Lange."

„Det vælter en Sten fra mit Hjerte, Papa. Det kan altsaa ikke have været Ruth. Men det er og bliver meget gaadefuldt, thi jeg hørte nemlig — jeg var bleven staaende i Nærheden — i stor Sindsbevægelse, som du vel kan tænke dig, for — for jeg har jo kendt Ruth som Barn — og holdt jo meget af hende — — kort og godt, jeg saa, at Lange fulgte en Dame, iført det omtalte røde Sjal, hen til en Droske og hørte ham sige til Kusken: Eppendorfer Vej 8."

Hr. Peter sprang som elektriceret op fra sin Stol.

Enriko havde med næsten overnaturlig Styrke tvunget sig til at tale roligt. Fader og Søn saa pludselig hinanden stift ind i Øjnene. Der fulgte en lang Pause.

„Den Sag maa selvfølgelig undersøges nøjere," sagde Hr. Peter derpaa i en kort, forretningsmæssig Tone. „Og det skal jeg besørge."

Enriko trak paa Skuldrene.

„Hr. Lange frabad sig — og det med Rette — al Indblanding i sine private Affærer."

„Kom det til et Sammenstød imellem jer?"

„Aldeles ikke — jeg respekterede hans Rettigheder og gik. Ruths Navn er ikke bleven nævnet imellem os."

„Naa — men da vil jeg dog tillade mig at blande mig i hans private Affærer, hvis Ruth er draget med ind i den. Men for Resten — det kunde jo da være et andet Sjal, der lignede hendes —"

„Det er næppe tænkeligt — og saa Adressen —"

„Ja — vist —" Hr. Peter saa meget eftertænksom ud.

Enriko støttede sit Hoved i Haanden.

„Det har pint mig meget, Fader — Ruth havde meget Temperament —"

Hr. Peter slog med Haanden i Bordet, saa Tallerkener og Kopper klirrede mod hverandre.

„Hvor kan du vide noget om det — du har jo ikke været hjemme. Jeg indestaar for min lille Ruth — hun har ingen Hemmeligheder. Dersom hun holdt af en Mand, vilde hun — om det saa var en Tigger

fra Gaden — følge ham gennem tykt og tyndt, men for alle Menneskers Øjne."

„O, min Gud, Fader, jeg takker dig for disse Ord!"

Hr. Peter studsede. Dette havde gaaet ham nær, næsten alt for nær til Hjerte. Denne Adresse — Eppendorfer Vej 8 — hvem kunde det dog have været? — Skulde det være muligt — — ja, det var maaske ikke saa utænkeligt endda. — Som et Lyn slog en Tanke ned i Hr. Peter. Han klappede Enriko paa Skulderen.

„Tænk nu ikke mere paa det — jeg skal nok komme efter Sandheden! Og — naa, Forlovelseskortene bliver altsaa ikke trykte i de første Dage — og du kører vel selv hen til din Forlovede for at underrette hende derom. Ellers fortæller hun den glædelige Begivenhed til alle Mennesker."

Hr. Peter Armstrong kom fra Børsen. Der havde været vigtige Ting at forhandle, men alligevel kunde han ikke saa det ud af Hovedet, som Enriko om Morgenen havde fortalt ham.

Det var en gaadefuld Historie. Den Mistanke, der pludselig var slaaet ned i ham, fordi der efter hans Mening ikke kunde være Tale om, at det havde været Ruth, kunde han ved nærmere Eftertanke ikke fastholde. Han var partisk og forud indtaget — som Mand af Ære burde han jage saadanne Tanker paa Flugt.

Den rolige, verdenserfarne Mands Ansigt blev mørkt. Hvem kan kende Kvinderne? — Hun var jo ogsaa en Dormann, sin Faders Datter. Han havde næsten glemt det. Var det samme Blod ikke ogsaa i hendes Aarer? Det var ham en Pine at tænke det, men — før han talte med Lange, som han havde foresat sig, var det vel bedst, at han forespurgte Barnet selv.

Barnet? Ja, han havde hidtil betragtet og behandlet hende som Barn — men hun var jo sytten Aar.

Hvorledes skulde han nu faa hende i Tale? Hun kom ikke til Uhlenhorst i disse Dage, da Mercedes var syg, og som Sagerne stod, kunde man ikke godt indbyde hende.

Men her kom Tilfældet til Hjælp som saa ofte før — der steg Ruth jo netop ud af Sporvognen ved Raadhustorvet, i sin mørkeblaa Spadseredragt, med en hvid Bluse under Bolerotrøjen og Matroshatten med det røde Baand paa de tunge Fletninger.

„Nej se, er det dig, lille Ven! Hvor skal du hen?"

Hans Tone var som altid faderlig velvillig.

„Aa — Onkel Peter!" Hun rødmede let, og i hendes aabne, bevægelige Ansigt afspejlede sig en hjertelig Glæde. Hun bar nogle Nodehæfter i Haanden. „Jeg har været inde i Musikhandelen, Direktør Sicard havde skrevet forskellige Noder op til mig. Jeg faar saa lidt Tid til at øve mig i disse Dage. Og nu skulde jeg købe nogle Baand til Klara her i denne Gade —"

„Ja saa — naa, det er vel ingen Ulykke, om Klara ikke faar de Baand i Dag. Kom med mig ind i Alsterpavillonen, jeg vil drikke en Kop Kaffe, og du, din lille Slikmund, kan jo saa Chokolade og Kager, eller hvad du vil."

Han lagde hendes Arm i sin og saa hende fast lige ind i Ansigtet. Nej, man maatte være en raffineret Menneskekjende for at finde Falskhed i det Ansigt!

„Ak, kære Onkel, du er saa god ved mig! Men jeg er egentlig slet ikke oplagt til at more mig i Dag —"

„Saa? Hvorfor dog ikke?"

„Sig mig først, hvorledes Tante Mercedes har det?"

„Ikke videre godt. Hun blev liggende i Dag, fordi hun havde Feber."

„Jeg maa vel slet ikke komme ud til hende?"

Han betænkte sig lidt.

„I Dag? Jeg ved det ikke rigtig — Klokken er tre — maaske senere. Men lad os nu først gaa ind i Alsterpavillonen."

Hun gik tavs ved Siden af ham.

„Hvor var du i Gaar Aftes, Ruth?" spurgte han lidt efter ganske let og ligegyldigt.

„I Gaar Aftes? Jeg var hjemme, da vi spiste til Aften. Enriko var der jo ogsaa — han havde fulgt Klara hjem — som sin Forlovede —"

Hun vendte sig til Siden, som om hun var bange for at se Onkelen ind i Ansigtet. Han lagde Mærke til hendes paafaldende Bleghed.

„Det ved jeg, Barn — men hvor var du senere? Enriko blev vel ikke hele Aftenen hos jer."

„Nej, han gik straks efter Bordet, og saa — saa gik jeg ud med Johnny, hen til Katty Alberg, som jo bor i Nærheden af os."

„Og Klara? Blev hun hjemme?"

Ruth blev nu opmærksom og saa forundret op paa Onkelen.

„Du spørger saa underligt, Onkel Peter, er der hændet noget? Klara klagede over Hovedpine, det har vel været svært for hende — at aflægge det første Besøg hos Tante Mercedes som — som Enrikos Forlovede, mener jeg. — Aa, vær ikke vred paa mig, fordi jeg siger det saa rent ud — jeg ved jo, at Tante Mercedes aldrig har syntes rigtigt om Klara."

„Se, se, hvor du er skarpsindig, lille Mis! Beklagede Klara sig da i Gaar?"

„Aa nej, nej — jeg kunde kun mærke det paa hende, og jeg kunde se, at hun ikke var rask. Hun gik op for at gaa i Seng."

„Hm — og havde du dit røde Sjal paa, da du gik ud i Aftes?"

„Mit røde Sjal? Nej, jeg tog den graa Aftenkaabe over mig. Men hvorfor i Alverden spørger du dog om det?"

Hun saa stift paa Onkelen, og hendes Kinder blev ganske røde.

„Hm — der er nemlig hændet noget mærkeligt — Enriko var i Aftes omtrent Klokken ni hos Hr. Lange, som lige var kommet tilbage fra sin Rejse, og — og der saa han dit røde Sjal og den Hat, som du nu har paa — begge Dele laa i Hr. Langes Værelse —"

Han betragtede hende skarpt, medens han talte. Hendes straalende Øjne blev større og større.

„Aa, Snak, Onkel, det er jo ganske umuligt!"

„Det sagde jeg ogsaa, min Ven, men Enriko paastaar, at det var dit Sjal og din Hat."

„Enriko?" Hun gentog Navnet langsomt ligesom i en Drøm. Pludselig var det, som om hendes Aandedrætt standsede. Man kunde se, hvorledes Tankerne gradvis dukkede op bag denne klare Pande. Rødme og Bleghed vekslede paa hendes Kinder.

Hr. Peter vendte ikke Blikket fra hende, det saa ud, som om ogsaa han aandede tungt.

„Og hvad tror da Enriko?" Disse Ord kom næppe hørligt fra hendes Læber.

„Ja, ser du, ingen af os kunde jo forestille os en eneste Mulighed, som kunde bringe dig til at gaa op til Hr. Lange, — selv om du jo nok kender ham, fra du var Barn. Og da det jo er en meget ubehagelig Historie — hvem, der ikke kender dig nøje, kunde jo komme paa visse Formodninger — du er jo nu en voksen Pige —"

„Onkel!" Det lød som et Skrig fra et forpint Bryst. „Tror du — tror Enriko, at jeg i Gaar Aftes har været i Hr. Langes Værelse?" Hendes Øjne lynede — hun var dødbleg.

„Rolig, rolig, lille Mis! Min kære, lille Pige, vi ved begge to, at det ikke kan have været dig, men jeg haabede, at jeg af dig kunde faa at vide, hvorledes dit Sjal er kommen i fremmede Hænder."

Hun skælvede over hele Legemet, al Glans forsvandt pludselig fra hendes Øjne.

„Det ved jeg ikke," mumlede hun fuldstændig forvirret.

Hr. Peter blev lidt forskrækket. Han havde dog ikke ventet, at hun vilde tage sig Sagen saa nær. Han havde hidtil betragtet hende alt for meget som Barn.

„Ruth," sagde han alvorligt, „vær nu blot rolig. Jeg ansaa det for min Pligt at spørge dig herom, men du kan stole paa, at denne Historie nok bliver opklaret."

„Ja — den maa og skal opklares — det fordrer og forlanger jeg," sagde hun i en ganske fremmed og haard Tone.

„Vær nu blot rolig, lille Mis! Lad os tale roligt og fornuftigt sammen. Sig mig — ganske i Fortrolighed — kan Klara have taget dit Sjal inde fra dit Værelse?"

„Klara!" Ruth stirrede stift paa Onkelen — underlige Tanker skød igennem hendes Hoved. Hvad var det, som Klaras Veninde for et Par Dage siden havde sagt om Klara og Lange? — Nej, nej! Det vilde jo være forfærdeligt — nej, nej, det var ondt af hende at tænke saaledes — Klara var jo Enrikos Forlovede.

„Jeg ved det ikke, Onkel, jeg — nej, kære Onkel, lad os ikke tænke saaledes, — Enriko — o, min Gud! Enriko elsker jo Klara og — hun ham —" De sidste Ord døde hen paa hendes Læber. Hun var i et voldsomt Sindsoprør.

„Hm — Enriko —" mumlede Hr. Peter. „Bedre at faa Klarhed nu end senere. Jeg skal sige dig noget, Ruth, før du alligevel nu til Uhlenhorst. Hvis Mercedes ikke kan se dig, saa bliv blot nede i Værelserne, du er jo som hjemme, og Leo kan holde dig med Selskab. Enriko er i Byen, og jeg skal forklare Tante Cilly, hvor du er, — jeg gaar nu til hende. Jeg vil helst have, at du bliver hos os til Aften, Sam kan følge dig hjem. Men — du maa naturligvis ikke sige et Ord til Mercedes om det, som vi nu har talt om — forstaar du det, mit Barn?"

Hun nikkede. Hun var endnu meget bleg.

„Og nu Hovedet i Vejret! Du kan være ganske rolig, vi kender dig — og den fulde Sandhed skal nok komme for Dagens Lys."

I Chefens Privatkontor havde Lange og hans Principal allerede siddet sammen en god Tid.

Hr. Peter blev helt forskrækket, da han saa den ellers saa friske og blomstrende unge Mand. Han var bleg, huløjet og havde dybe Furer under Øjnene.

„Naa, det ser ikke ud til, at Rejsen har været en Rekreation for Dem!" udbrød Hr. Armstrong. „Hvad er der dog i Vejen med Dem?"

Lange var meget ordknap. Han afgav Beretning om sin Rejse og sine Forretningsforetagender paa sin sædvanlige klare, forstandige Maade, men lod, som om han overhørte sin Chefs Spørgsmaal til hans personlige Befindende. Hvor snildt Hr. Peter end opererede, forblev Lange stiv, tavs og utilgængelig.

Hr. Peter rejste sig.

„Naa, saa er der ikke andet for, end at jeg maa tale rent ud. Ræven maa ud af sin Hule! De er et grundsolidt Menneske, og efter mit Kendskab til Dem, som dog strækker sig over flere Aar, har De aldrig givet Dem af med letsindige Kærlighedseventyr. Jeg tror ogsaa, at De aldrig vilde kunne begaa en lav Handling — De ved nok, hvad det er, jeg vil vide af Dem. Det er ikke, fordi jeg vil blande mig i Deres private Affærer, men af helt andre, tvingende Grunde. De vil ikke nævne og ikke kompromittere den Dame, som i Aftes var hos Dem, — nu vel, saa skal jeg sige Dem, hvem det var, og endnu tilføje nogle Oplysninger, som maaske ikke er Dem bekendt. Frk. Klara Dormann var hos Dem."

Lange for sammen, alt Blodet veg fra hans Ansigt.

„Vær kun rolig, kære Lange, jeg bevidner, at De intet har røbet. Jeg er bange for, at De er bleven slet behandlet. Altsaa — Frk. Klara Dormann har i seks Aar været hemmelig forlovet med min Søn Enriko, — om Aftenen ved den Fest, som vi gav for hans Afrejse, overrumplede hun det uerfarne, unge Menneske, benyttede sig af et ubevogtet Øjeblik og af hans animerede Stemning til at fratvinge ham hans Ord. Saa var han bunden. Jeg vilde ikke lægge Vægt paa denne Barneforlovelse, men hun gjorde det og sendte ham i alle disse seks Aar stadige Breve med Forsikringer om sin Kærlighed og Troskab. Nu vil De sikkert tillade mig at gøre Dem, som i mange Aar med Troskab og Hengivenhed har staaet vort Hus nær, det Spørgsmaal: Hvad havde De at gøre med Klara Dormann? Hvorledes er Deres Forhold til hende?"

Han talte alvorligt og højtideligt. Lange sank sammen under hans Ord.

„Hr. Armstrong —"

„Forstaar De da ikke, hvad dette betyder for os — for Enriko, som De jo altid har holdt af?" udbrød Hr. Peter bevæget.

Lange rettede sig op — hans Ansigt var ligblegt.

„De har Ret, jeg maa tale. Det skylder jeg Dem. Ja, jeg har elsket Frk. Klara Dormann og søgt at vinde hendes Genkærlighed; hun gav fra Begyndelsen Anledning til at tro, at jeg ikke var hende ligegyldig. Jeg havde for lidt at byde hende, derfor ventede jeg. Men i et Aar har hun været min Forlovede. Jeg tvivlede ikke et Øjeblik om hendes Kærlighed og følte mig forvisset om, at vi hørte sammen. Jeg havde ingen Anelse om, at hun var bunden, at Don Enriko havde Ret til hende. Men i Gaar Aftes kom hun for at sige mig, at hun var bleven forlovet — tvungent — mod sin Vilje."

Hans Stemme svigtede ham, han sank ned paa en Stol og begravede sit Ansigt i Hænderne.

Peter Armstrong saa medlidende paa ham og rystede paa Hovedet.

„Det er jo næsten ikke til at forstaa!“ mumlede han. Men han var bleven saa forunderlig let om Hjertet. „Men kære, bedste Lange, fat Dem dog og tænk Dem rolig om! Er en saadan Pige værd, at en Mand som De ødsler sin Kærlighed paa hende — eller blot skænker hende en eneste Tanke? Den kloge Frk. Klara har til dette hemmelige Besøg hos Dem laant en anden ung Piges Klædningsstykker. Det var Ruths Sjal og Hat — og saa maatte Enriko jo tro —“

Lange sprang op. En mægtig Harme afspejlede sig i hans Ansigt.

„Det er for meget!“ fremstødte han.

„Det mener jeg ogsaa,“ sagde Hr. Peter tørt, „og nu kan De ikke have flere Betænkeligheder ved at opklare Sagen. Det skylder De vor kære Ruth.“

Alt Blodet var skudt op i Langes Ansigt; han knugede sine Hænder fast om Stolryggen.

„Hvad — hvad forlanger De af mig?“

„At De straks følger med mig hen til min Svigerinde, Fru Cilly Armstrong, hvor vi formodentlig træffer min Søn hos sin — nej, hos Frk. Klara Dormann. I den unge Dames Nærværelse maa De bekræfte de uomstødelige Kendsgerninger, rense Ruth for den hæslige Mistanke og retfærdiggøre Dem selv over for Enriko. De har jo ikke vidst noget om hans ældre Rettigheder.“

„Jeg vil gøre, som De ønsker,“ svarede den unge Mand tonløst. —

De Forlovede sad i Fru Cillys lille Salon.

Enriko havde meddelt Klara sin Beslutning om at opsætte Udsendelsen af Forlovelseskortene. Tante Cilly tilkastede ham et mistroisk Blik.

„Skal det stadig holdes hemmeligt!“ sagde hun ærgerlig.

Klara var meget blid og eftergivende.

„Mig er det lige meget,“ forsikrede hun og klyngede sig ømt til Enriko. Den unge Mand var paafaldende alvorlig og tilbageholdende, — der var dukket saa mange forskellige Tanker op i ham, som han ikke formaaede at bandlyse. Han betragtede hemmeligt den Piges Ansigt, som han i Grunden kendte saa lidt, til hvem hans Hjerte slet ikke følte sig hendraget, og for hvis Skyld han voldte sine Forældre saa stor en Sorg. Sæt, hun nu ikke engang var ærlig — sæt, hun var falsk og troløs — —

Den nys vaagnede Tvivl pinte ham usigeligt. Han afværgede hendes Kærtegn, hun indgød ham pludselig ligefrem Afsky. Hvad skulde det dog blive til, hvis det ikke lykkedes Faderen at — —

Da holdt der en Vogn uden for Døren. Enriko blev bleg — han anede, hvem der sad i Vognen.

Klara sad bortvendt fra Vinduet. Hun følte sig grebet af Angest, — hun mærkede Enrikos Kulde. Mon han nærede Mistanke? Havde Lange dog røbet hende? Hun blev urolig og forvirret og talte febrilsk uden at vide, hvad hun sagde.

„Nej se, Enriko, der kommer din Fader med Lange!“ sagde Tante Cilly, der stod ved Vinduet.

Klara for sammen og sprang op.

„Hvorfor bliver du saa forskrækket?“ spurgte Enriko skarpt og spottende.

„Jeg — forskrækket? — Aldeles ikke — men du er saa besynderlig —“

Sofie meldte nu de to Herrer.

Fru Cilly gik dem intet anende i Møde.

„Velkommen hjem, Hr. Lange! Men — hvor De ser daarlig ud —“

Hun standsede, — hvad betød dog det? Han kyssede saa stift hendes Haand og sagde ikke et Ord. Svoger Peter rømmede sig højt.

„Undskyld, kære Svigerinde,“ sagde han nu med hævet Stemme, „jeg har bedt Hr. Lange om at følge med mig herhen for at afgive nogle Forklaringer, der — der er blevet meget nødvendige. Sandsynligvis — ja, jeg er forvisset om, at du ingen Anelse har haft om de Ting, der er foregaaede bag din Ryg. Men de maa omtales i din Nærværelse, og der maa kastes fuldt og klart Lys over de uhæderlige og slette Handlinger, som nær havde bragt en yderst hæderlig Familie i Ulykke, og som nu ogsaa har kastet Mistanke paa en uskyldig ung Pige. Tal nu De, Hr. Lange.“

Fru Cilly var sprunget forfærdet op, men hendes Svoger tog hendes Haand og drog hende igen ned paa Stolen.

„Afbryd ham ikke, men hør godt efter.“

Enriko stod med sine Øjne fast fæstede paa Lange, der nu traadte hen til ham.

„Don Enriko, i fuld Uvidenhed om Deres Forhold til Frk. Klara Dormann —“

Klara styrtede nu frem med et Skrig.

„Frits! Frits! Aa, du havde jo lovet mig —“

Hun var helt ude af Fatning — hun holdt gispende inde. Hun røbede sig for tidligt — men nej — alt var forbi, det skønnede hun nok.

Enriko havde skarpt vendt sig imod hende, da han hørte hende tiltale Lange med „Frits“ og „du“.

„Hvad betyder det?“ spurgte han kort.

„Det betyder, Don Enriko, at denne unge Dame i over et Aar har været —“

Klara afbrød ham.

„Nej, lad nu mig tale, jeg vil sige alt, alt. Aa, havde jeg blot tidligere haft Mod dertil, men jeg frygtede Tantes Vrede —“

„Min Vrede!“ afbrød Cilly hende i højeste Forbavselse og Harme. Hun forstod endnu slet ikke Sammenhængen.

„Ja, du vilde jo absolut have, at jeg skulde gifte mig med Enriko, og Papa vilde det ogsaa. Men jeg har kun elsket dig — dig alene, Frits — det sagde jeg dig jo ogsaa i Aftes — jeg — jeg — aa, min Gud, nu er det da endelig sagt alt sammen — endelig! Frits! Frits! Nu følger jeg dig til Mexiko — Enriko vil nok forstaa og tilgive mig!“

Hun var ilet hen til Lange og vilde gribe hans Haand, men han traadte et Skridt tilbage.

„Frk. Dormann — De skifter for hurtigt Følelser — jeg giver Afkald paa videre Fordringer. Vi to har intet mere med hinanden at gøre.“

Hun tumlede tilbage. Med et forvildet Blik saa hun over paa Enriko, der stod som en Billedstøtte. Hun læste i hans iskolde Ansigt, at han aldrig havde elsket hende.

Med et tungt, dumpt Fald styrtede hun til Forden. —

De tre Herrer vendte sig om og forlod Værelset. Ingen af dem var tilbøjelig til at yde hende Hjælp.

„Jeg skal sende Pigen ind til dig, Cilly!“ raabte Hr. Peter til sin Svigerinde, som stirrede fuldstændig

forvirret fra den ene til den anden. „Men du skal for øvrigt ikke ængste dig."

Da han traadte ud af Huset, var hverken Enriko eller Lange at se. De var sandsynligvis komne til fuld Forstaaelse med hinanden, inden de skiltes.

Heldigvis var det hele blevet opklaret i rette Tid. —

— — —

Omtrent en Times Tid efter kom Ruth hjem. Hun havde hele Eftermiddagen siddet oppe hos Mercedes, som havde ladet hende kalde, saa snart hun havde erfaret hendes Nærværelse. Ruth sad stille hos hende og lagde kolde Omslag paa hendes Pande.

De talte ikke meget sammen.

Mercedes gentog et Par Gange, at det havde været en meget god Idé af Onkelen at sende Ruth til hende.

„Jeg føler mig saa ængstelig til Mode, naar jeg er alene," tilføjede hun.

Ak, Ruth vidste kun alt for godt, hvad der trykkede og nagede hende, og hendes eget Hjerte var jo ogsaa tungt som Bly. Alt det, som Onkel Peter havde sagt til hende, jog i vild Forvirring gennem hendes Hjerne.

Klokken seks lod Mercedes Sam hente, for at han skulde følge Ruth hjem. Ruth begav sig med et tungt Hjerte paa Hjemvejen — hun var saa angest. Mon Enriko endnu var derhjemme hos sin Forlovede? Alle de forvirrede Tanker i hendes Hoved var vel kun Feberfantasier — der var ingen Mening — ingen Sandsynlighed i dem.

Gud ske Lov — Enriko var der ikke. Johnny stod udenfor og ventede paa hende. Han var fuldt proppet af Nyheder, som han udtrykte sig. Han tog hendes Arm og trak hende med sig ind i sit Værelse.

„Men for Guds Skyld, Johnny, hvad er her da sket?"

„Aa, saa græsselig meget — her har været et farligt Spektakel. Jeg sad i Forværelset og ventede paa Wienecken, som skulde hente mig, og læste samtidig paa mine latinske Verber. Tante, Klara og Enriko var i Værelset ved Siden af — der var ganske musestille derinde; jeg tænkte, at de to Forlovede ikke bestilte andet end kysse hinanden —"

„Snak, Johnny, kom ikke med saadanne grimme Bemærkninger —"

„Grimme? Pyt — Forlovede kysser altid hinanden —"

„Naa, videre, du dumme Dreng!"

„Nu vel da — pludselig kom Onkel Peter og Hr. Lange kørende, og de gik ind til de andre — og saa blev de pludselig højrøstede derinde alle sammen! Først talte Onkel Peter alene — du ved, saa højt og bestemt, som naar han inde i sit Kontor giver en eller anden en Irettesættelse — og saa hørte jeg Tante Cilly kvække —"

„Johnny dog!"

„Naa ja, hun kvækker jo altid lidt, naar hun taler højt og bliver ivrig — og saa skreg Klara, som om hun var bleven stukket med en Kniv, og hun snakkede og græd og hylede — jeg tænkte: Hvad i Alverden er der dog paa Færde! Men straks efter kom Enriko og Hr. Lange ud af Døren og gik stive og strunke og frygtelig alvorlige gennem Forværelset — mig lagde de slet ikke Mærke til — og straks efter kom ogsaa Onkel Peter og Tante Cilly.

Da hørte jeg, hvad der var i Vejen. Klara havde taget dit Sjal og din Hat og var vel sagtens gaaet ud dermed. De fandt det aabenbart meget galt; thi Tante Cilly var nær ved at falde i Afmagt, og Onkel Peter sagde noget om, at Klara var daarlig, og at jeg skulde kalde paa Sofie, for at hun kunde bringe hende i Seng.

Jeg gik nu ind i Stuen, og der laa Klara paa Gulvet og klynkede. Jeg troede først, hun havde brækket sit Ben, men hun laa og skændte over, at ingen brød sig om hende, og hun var dog besvimet, — men naar man er besvimet, saa ved man ikke, om nogen bryder sig om en eller ikke — men saadan sagde hun. Jeg hjalp hende med at rejse sig op, — hun kunde saamænd staa ganske godt paa sine Ben, men da jeg hjalp hende op ad Trappen, lænede hun sig saa tungt paa min Skulder, at jeg næsten maatte bære hende. Jeg forsikrer dig, at jeg har helt ondt i Armene endnu. Der maa jo være hændet hende noget meget slemt."

Saaledes lød Johnnys Beretning, og Ruth sad med Hovedet støttet i Haanden og stirrede ud paa Aftenhimmelen. Men hun sagde intet.

Hun forstod, at nu blev Enriko og Klara aldrig gifte. Mon han nogen Sinde havde elsket hende?

Hun gik ned til Tanten, som laa mellem sine Puder og græd.

Da Ruth traadte ind, strakte hun Armene ud imod hende.

„Du gode Barn! Du kære, gode Barn!"

Hendes Fader forlod netop Værelset, — straks da han var kommen hjem, var han bleven kaldt ind til sin Søster og havde erfaret de sørgelige Nyheder. Da han gik forbi Ruth, klappede han hende paa Hovedet med et Udtryk i sit Ansigt, som hun aldrig før havde set.

Han havde med stoisk Ro hørt Cillys harmfulde Beretning.

„Altsaa ogsaa forstødt," sagde han tilsyneladende ganske koldblodigt. „Nu ja, jeg kender det. Ungdommen har sine Fristelser og sit hede Blod, og den, som ikke har Lykken med sig, eller som bærer sig dumt ad, er redningsløst fortabt. Jeg havde halvvejs ventet dette Udfald af Sagen. I havde jo fanget Enriko listigt nok, men Pigen passede nu engang ikke til ham, og hun har blot baaret sig dumt ad over for Lange, saa hun ogsaa har mistet ham! Gid Pokker havde Dumheden! Den bringer altid en i Knibe til sidst!"

„Ja, men Sandheden, Alfred — Samvittighedsløsheden —"

„Aa — hvad — Samvittighed! Det er en elastisk Ting, Cilly, og Usandheden — hvem siger den fulde Sandhed? — Men hvad vil du nu gøre med Klara?"

„Jeg, Alfred? Du er dog hendes Fader, tag hende med dig og rejs et eller andet Sted hen — du er jo dog virkelig endnu for ung til at leve i absolut Uvirksomhed. Naar du blot vil søge, finder du saamænd nok noget, der passer for dig —"

„Naa saadan — blæser Vinden fra den Kant! Nej, Cilly, det gaar ikke! En saa forvænt og storagtig Pige kan jeg ikke bruge. Men — hvad mig selv angaar, saa har jeg allerede tænkt paa, at jeg jo ikke kan blive ved at gaa her og ligge dig til Byrde. Jeg har truffet Aftale med Olders, og jeg rejser til Kamerun; han trænger i sin Forretning til Folk, der ikke er bange for noget, og som ikke bryder sig en Døjt om deres elendige Liv. Saadan er jeg — og vi er som sagt enige."

„Aa, min Gud, Alfred — alt vælter jo ogsaa ind over mig i Dag! Vil du virkelig igen rejse over

Oceanet — og jeg, som har bragt saa mange Ofre for at —"

„Ja, det har du — og du har ment det godt. Og for Ruth og Johnny har det jo ogsaa været en Lykke, men jeg staar ikke længer til at hjælpe."

„Jo, jo —" Fru Cilly rejste sig med røde Kinder op i sine Puder — „Gud er naadig —"

„Gud?" — Manden med de dybe Furer i sit Ansigt trak paa Skuldrene. „Du har aldrig været i Knibe, du har altid staaet dig godt med Vorherre — men naar man har siddet i Vandet til op over Halsen og været lige ved at drukne, saa ved man, hvad man ved! Jeg kender ikke noget til Guds Naade — forhaabentlig bliver man til intet, ligesom man er kommen af intet!"

I dette Øjeblik traadte Ruth ind, og hendes Fader rejste sig. Der gik en Gysen gennem Fru Cilly, da hun saa hans Ansigt, medens han lagde sine skælvende Hænder paa Ruths Hoved, og hun hørte ham tydeligt mumle:

„Gud velsigne dig, mit Barn!"

Hvorledes gik det til, at denne Gudsfornægter ved Synet af sin yndige, uskyldige Datter mod sin Vilje udtalte Guds Navn?

— — —

Det var blevet Efteraar, og Bladene begyndte at falde. Enriko havde i flere Maaneder været fraværende; han havde været oppe mellem Bjærgene og ved Havet. Paa Helgoland traf han sammen med sine Forældre, og i Midten af September vendte Familien tilbage til Adolfsgaden.

De stærke Sindsbevægelser og den lange Rejses Anstrengelser havde angrebet Enrikos Sundhed.

Denne Aften begav han sig til Dampskibets Landingssted for at hente Ruth, som vilde komme noget tidligere end de andre indbudte Gæster. Der skulde fejres en lille Afskedsfest for Musikdirektør Sickard, som en af de første Dage skulde rejse til sin Plads i London.

Enrikos Øjne fik fornyet Glans, da han saa Ruth. Hun bar en mørk Aftenkaabe over sin hvide Dragt.

Han strakte Haanden ud imod hende, da hun satte Foden paa Landgangsbroen, men han bød hende ikke sin Arm. Efter at have vekslet nogle faa Ord gik de tavse ved Siden af hinanden.

„Nu er det altsaa endelig besluttet, at du bliver her, Ruth," sagde han lidt efter. „Tante Cilly vil jo ikke slippe dig; hun kan ikke undvære dig nu, da hun er saa helt alene — og det er der ingen af os, der kan —" tilføjede han sagte. „Men hvad er egentlig dit eget Ønske, Ruth? Du lever og aander i din Musik — du ventede dig saa meget af et Ophold i London — Sickard har vel kun modtaget denne Plads for at —"

Hun afbrød ham hastigt. Hun saa lige ud for sig, en mørk Rødme bredte sig over hendes Ansigt.

„Nej, Enriko, jeg vilde ikke føle mig lykkelig der, hvis jeg vidste, at Tante Cilly savnede mig. Hun har jo gjort saa meget for os."

„Det er intet Svar paa mit Spørgsmaal, Ruth. Jeg tænkte paa dig, paa dig alene."

De saa begge op, og deres Øjne mødtes.

„Jeg — jeg bliver hellere her."

„Virkelig, Ruth?" Det lød næsten jublende. — „Den stakkels Sickard," tilføjede han sagtere.

„Han er meget elskværdig imod mig, og jeg har ham grumme meget at takke for med Hensyn til min musikalske Uddannelse. Og han vilde være min Beskytter i den fremmede By — det vilde ogsaa have været mig en stor Trøst at vide ham i min Nærhed."

„Ja, men nu —"

„Nu behøver han ikke at beskytte mig!"

Hun lo — med sin gamle, glade Barnelatter.

„Er du virkelig ikke bedrøvet over at skulle skilles fra ham?"

„Aa, Passiar, Enriko —"

„Ruth — du har aldrig tiere sunget den Sang for mig, som jeg hørte dig synge den Dag, jeg kom hjem."

De var traadte ind i Musikværelset. Flygelet stod aabent, og ligesom den Gang strømmede Solen ind gennem de aabne Havedøre.

Hun rystede paa Hovedet. Det mindede ham om hende som Barn.

„Jeg har overhovedet ikke sunget den igen."

„Hvorfor ikke, Ruth?"

Hun tav. Der blev meget stille om dem. Hun stod bortvendt fra ham, der betragtede hende med et brændende Blik.

„Ruth, Ruth, ved du ikke, at jeg elsker dig, at jeg har elsket dig fra det første Øjeblik, jeg saa dig igen?" lød det med frembrydende Lidenskab fra hans Læber — det var nu forbi med hans Selvbeherskelse — der gik en Anelse igennem ham om, at ogsaa hun — „Aa, Ruth — du — du alene —"

Han var ikke i Stand til at sige mere — hun laa i hans Arme — nu vidste de begge, at de længe, længe havde elsket hinanden.

„Og over os sig sænker Lykkens Tavshed" — nu kom Opfyldelsen af disse Ord i den uforglemmelige Sang.

I Døren til Sideværelset stod Peter Armstrong og hans Hustru. Donna Mercedes saa igen frisk og rask ud; i hendes mørke Øjne kom der et blødt Udtryk ved det Syn, der frembød sig for hende. Hun havde jo anet dette.

„Hvad siger du nu?" hviskede hendes Mand. „Han har jo trøstet sig hurtigt, men det lader til, at vi ikke undgaar den Skæbne at faa en Datter af Hr. Alfred Dormann til Svigerdatter!"

Donna Mercedes trak Vejret dybt.

„Nej, det lader til det!" sagde hun smilende. „Men, Gud ske Lov, at det bliver d e n n e Datter!"

Den næste Uge afgik det Skib, som for anden Gang skulde bringe Alfred Dormann langt bort fra de hjemlige Steder.

Han havde hele Sommeren været langt roligere og venligere og elskværdigere, end han plejede at være.

Fru Cilly betragtede ham tit med stille Vemod. Skønt hun jo ofte havde beklaget sig over de Byrder, hun havde paataget sig, saa faldt det hende dog svært nu at lade den aldrende Mand rejse.

Peter Armstrong fandt, at hans Beslutning om at prøve paa at skaffe sig en selvstændig Stilling vidnede om Begyndelsen til en Forbedring hos ham, og han havde i den sidste Tid behandlet ham med større Venlighed.

„Livet er dog en besynderlig Komedie," sagde Alfred Dormann til sin Søster nogle Dage før sin Afrejse. „Nu kommer dog Kød og Blod af mig ind i den Armstrongske Familie. De har for Resten opført sig meget net ogsaa over for mig."

„Ja, Alfred, det er absolut gode, ædle Mennesker."

„Hm — ja — det er nu blevet gjort dem saa let at være gode! — Var det Brev, du før fik, fra Klara?"

„Ja, den stakkels Pige — lad os se, hvad hun skriver. Hm — naturligvis Beklagelser — hun føler sig grunduløkkelig."

Klara var i Glasgow, hvor hun havde faaet en Plads. Hun skulde gaa Husfruen til Haande og have Opsyn med fire Børn mellem ti og fire Aar.

Det var blevet lovet hende, at hun skulde blive behandlet med passende Hensynsfuldhed som Datter af Huset, da hun stammede fra en anset Familie. Men nu paastod hun i sine Breve, at hun blev behandlet slet og ret som Barnepige.

„Nu ligger her igen en Bunke Linned til Reparation, og mine Øjne er lige ved at falde i af Træthed. Fru Elton har ikke Begreb om, hvor langt mine Kræfter række," skrev hun.

„Ja, saadan gaar det," sukkede Fru Cilly, „og her lagde hun Beslag paa Sofie, som om hun udelukkende var her for hendes Skyld. Ja — hun ligger, som hun har redet — hvor kunde hun dog være sig saadan ad!"

„Ja, Cilly — det er, som jeg altid har sagt — Dumhed er det værste af alt!"

Tante Cilly læste videre, og hendes Træk opklaredes.

„Naa — lad os nu se — dum plejer Klara nu ellers ikke at være! Hun har allerede fundet nogen, som tager sig af hende, en gammel Herre, kalder hun ham — hm — Enkemand — har et smukt Landsted — føler sig ensom — Hr. Hælket er altid meget venlig imod mig — han synes ogsaa, at man her overbebyrder mig —"

I dette Øjeblik traadte Ruth ind med Johnny.

„Johnny slaar hele Tiden Kolbøtter deroppe af lutter Glæde over, at Enriko bliver hans Svoger," sagde hun leende. „Aa, Papa og Tante, I kan ikke tro, hvor usigelig lykkelig jeg er! Papa — det er saa trist, at du nu skal rejse igen, men du giver mig dog vel af Hjertet din Velsignelse?"

Alfred Dormann saa paa sin Datter med et sælsomt forandret Udtryk i sit Ansigt. Det var ham pludselig, som om Jane, hendes afdøde Moder, stod ved Siden af hende — saaledes som Jane saa ud, da han blev gift med hende.

Han lagde sin Haand tungt paa Ruths Hoved.

„Gud velsigne dig!" sagde han paa Engelsk.

„Tak, Papa, jeg ved, at du tænker ogsaa paa Moder! Hun ved sikkert, at jeg nu er meget lykkelig."

Hendes Fader vendte sig bort. Han blev formelig forskrækket over at føle Taarer i sine Øjne.

Da Ruth og Johnny var gaaet, saa Cilly efter dem med et glad Smil.

„Det glæder mig, Alfred, at al din letsindige Tale ikke har Rod i dit Hjerte. Da du før sagde 'Gud velsigne dig' til Ruth, havde dit Ansigt et næsten andægtigt Udtryk. Og det piner mig saa meget, at du ikke tror paa Gud. Jo, jo, Alfred, over os er en Gud, en evig, barmhjertig, naadig Gud —"

„Naa — naa — vil du maaske bede om Naade for mig store Synder?"

„Ja, ja, Ruth og jeg. Gud forbarmer sig over den største Synder —"

„Tys, tys, Cilly — en saadan Omvendelse i sidste Øjeblik —" han sukkede dybt — „men siden vi nu engang er midt i Rørelsen, saa vil jeg dog sige dig hjertelig Tak for alt. Hidtil har du ikke haft megen Glæde af din gode Gerning, og du har vist tit tænkt, at det maaske havde været det bedste, om du havde ladet os blive derovre. I Dag har jeg for første Gang tænkt over, at et Menneske er sin egen Lykkes Smed —"

Hans Stemme skælvede sælsomt. Fru Cilly saa dybt bevæget op paa ham.

„Alfred! Nu — nu skulde du blive her —"

Han gjorde en afværgende Bevægelse og rejste sig med Besvær. Det saa ud, som om det voldte ham Anstrengelse at trække Vejret.

„Godnat, Cilly, min gode Søster. Sov vel."

Hun blev dybt greben tilbage. Saaledes havde han aldrig været før — saa blød, saa mild — naa, det var vel Ruths Lykke, der havde gjort ham saa bevæget.

Hede Taarer styrtede ud af hendes Øjne. Det var hende en skrækkelig Tanke, at han nu igen skulde over i det fremmede Land, gammel og træt — at han skulde dø langt borte fra sine Børn, som han nu elskede saa højt. — —

Den næste Morgen fandt man Alfred Dormann død i sin Seng. Et Hjerteslag havde pludselig gjort Ende paa hans Liv.

Over det døde Ansigt hvilede et Udtryk af Fred og Ro — et blødt, mildt Udtryk, som det aldrig havde haft, medens han levede.

Saaledes havde Gud hjulpet ham.

St. Johannesvelsignelse.

Af Ernst Meullenbach.

I.

Omkring Midten af det femtende Aarhundrede levede der i Köln ved Rhinen en rig Købmand, der drev Handel i det store med Vin, som han sendte til London og Bergen, og som desuden indlod sig paa andre Spekulationer, naar noget godt tilbød sig. Han hed Kaspar Hirtz og udledede sit Stamtræ fra en Sidegren af den ældgamle romersk-kölniske Ridderslægt „Herrerne til Hirtzelyn", derfor havde han som Stammemærke prydet sit Hus med en forgyldt Hjort, og det statelige Hus, som enhver i Byen kendte, havde derved faaet Navnet „Guldhjorten".

Kaspar Hirtz's Formue var stor; han kunde tillade sig at leve saa rigt og behageligt, han ønskede det, han manglede i Grunden kun eet i sin Lykke — en Søn og Arving. Hans to første Hustruer var døde barnløse, og den tredje, Fru Gertrud, en fin, beskeden Hofmesterdatter fra den kurkölnske Residensstad Bonn, havde kun skænket ham en lille, gulhaaret Datter.

Hr. Kaspar gjaldt i Almindelighed for en rolig Mand, der ikke var lidet stolt over det „Overlæg", hvormed han tog enhver Forretningssag. „Aldrig overilet" var hans Valgsprog. Men det var kun udadtil. I sit Hjem var han netop det ganske mod-

satte — aldrig mindre fattet, end naar han havde noget vigtigt at tænke over. Han kom derved i et nervøst Oprør, som man allerede kendte i det femtende Aarhundrede saa godt som i vore Dage, selv om man ikke talte saa meget og saa videnskabeligt om det som i det tyvende; særlig enhver usædvanlig Lyd virkede paa ham som et Bremsestik paa en Hest. Derfor havde han som Tilflugtssted for vigtige Overvejelser ladet sig indrette et Hjørneværelse med Balkonvindue paa første Sal; det skulde i særlige Tilfælde tjene ham som Arbejds- og Soveværelse, og da det vendte ud til en lille, snæver, ikke meget befærdet Gade, haabede han at finde uforstyrret Ro der. I den lille Sidegade fandtes der foruden nogle høje Havemure kun et eneste Hus, et lille, lavt Hus midt i en Have. Det laa lige for Hjørnevinduet og blev beboet af en lille, stilfærdig Mand, en Skræddermester ved Navn Niklas Amsel. Den rige Købmand mente i ham at have en meget lidet generende Genbo, da Manden var Enkemand og boede der alene med sin lille Søn.

En Eftermiddag, det var den 23. Juni Aar 1467, var Købmanden gaaet til sit Hjørneværelse for der, siddende i sin Armstol, med halvlukkede Øjne at gennemtænke en stor Spekulation i hollandske Lærreder. Men en Drossels stadige Syngen og Fløjten lod ham ikke komme til rigtig Ro. Af og til havde han ganske vist hørt denne Syngen og Fløjten i sin egen og Nabohaverne, men denne Fugl fløjtede saa højt og vedholdende, saa forstyrrende lige under hans Vindue, at han sprang op for at kyse den bort. Da saa han, at ved det lille Hus lige overfor sad Skræddermesteren i Skjorteærmer og arbejdede flittig, medens en Drossel, anbragt i et stort Træbur ved Siden af ham, uden Ophør sang og fløjtede.

Dette var nok til at sætte den rige Mands Nerver i Oprør. Han aabnede Vinduet, bøjede sig ud af det og skreg:

„Hvad er det for Narrestreger? Luk for den Skrighals eller drej Halsen om paa den, saa at Mennesker, der har noget at bestille, kan komme til at samle deres Tanker i Ro."

Skræddermesteren havde, beskeden som han var, uden Misundelse og Nag set op til sin rige Genbo som en fortjenstfuld og dygtig Mand, og hvis Købmanden høflig havde anmodet ham om Arbejdsro, er det meget sandsynligt, at han havde lukket op for Buret og ladet Fuglen flyve; han nærede ikke saadan nogen egentlig Kærlighed til den, og han havde nærmest faaet overdraget den som en Slags Arv efter en afrejst Kunde. Men ved den grove Tiltale vaagnede hans Selvfølelse som kölnsk Borger, saa at han svarede i den Tone, hvori han var bleven tiltalt.

Det ene Ord tog det andet, og til sidst smækkede Købmanden rasende sit Vindue i og lovede sin Genbo, at han skulde være Mand for at faa den Sag afgjort ved Retten.

Og under alt dette fløjtede Drosselen højere end nogen Sinde før.

Det var Aftenen før St. Johannes' Dag, en Dag, der i Köln mere end noget andet Sted var rig paa fromme og sindrige, kristelige Skikke. Hr. Kaspar var ikke af dem, der holdt strengt over saadanne Skikke, det overlod han til sin Hustru og nøjedes med for sin Part at give rigeligt til Kirker og Klostre og andre kristelige, velgørende Formaal. Men da nu sent denne dejlige Sommeraften de store, smagfulde Værelser i hans Hus fyldtes med smukt klædte Gæster, da Lys og Velvære strømmede ham i Møde overalt, og da den krydrede Duft af de brændte, tørrede St. Hans Urter, der skulde sikre Huset mod alt ondt, i lette Skyer bølgede gennem dette, og da sluttelig hans Hustru bragte ham „St. Hans Velsignelsen", den sædvanlige St. Hans Gave, denne Gang et Laurbærtræ, omgivet af brændende Lys, saa blev hans Sind lidt efter lidt formildet, og han besluttede ikke at søge Skrædderen ad Rettens Vej, men at tale ham til Fornuft næste Dag paa en mere fredelig Maade.

Skrædderen havde fejret sin St. Hansaften paa en mere beskeden Maade, men hans tolvaarige Søn havde dog overrakt ham „St. Hans Velsignelsen", en Urtepotte med blomstrende Resada med to smaa tændte Lysestumper og havde som anden Gave bragt ham et udmærket Vidnesbyrd hjem med fra Skolen. Hr. Kaspars Frue, der endnu ikke anede noget om den Strid, der var opstaaet mellem de to Mænd, havde sendt sin lille Datter, der var nogle Aar yngre end Skræddersønnen, over med et Bundt tørrede St. Hansurter, der blev antændte paa samme Tid som Urterne i det rige Hus. Og medens den krydrede Duft bredte sig i den lave Stue, fremkaldte den ogsaa her fredelige Tanker, og Skrædderen besluttede enten at lade Drosselen flyve eller dog i det mindste brede et Klæde over Buret, naar hans Genbo arbejdede.

Men da Klokkerne ringede næste Morgen, og Købmanden vaagnede, slog den høje Fuglefløjten ham straks i Møde, og da han saa ud af Vinduet, var det første, han fik Øje paa, Skræddersønnen og sin lille Datter Gyrithe, der stod fredelig sammen ved Fugleburet. Det var hende, der havde taget Klædet af Buret, og Drengen var paa hendes Paabud i Færd med at made Fuglen med nogle Krummer af hendes Frokost og lidt Talgrester fra „St. Hans Velsignelsen" den foregaaende Aften.

Da Gyrithe saa sin Faders vrede Ansigt ved Hjørnevinduet, blev hun bange og brast i Graad. Drengen, der ikke anede, hvad hun græd for, han vendte netop Ryggen til Hjørnevinduet, søgte paa den almindelige kejtede Drengemaner at trøste hende og tørrede hendes Taarer af med Klædet fra Buret.

Men nu raslede der ned fra Hjørnevinduet en Samling udsøgte Skældsord, der ikke alene gjaldt Genboen, men som ikke levnede hele Skrædderlavet Hæder eller Ære, og som var af den Beskaffenhed, at de fik den tililende Skræddermester til aldeles at glemme sine forsonlige Tanker fra forrige Aften.

Børnene sneg sig hver for sig ængstelige hjem og blev straffede langt haardere, end de havde fortjent det, og Fædrene satte sig hver for sig for at søge at forhindre, at Børnene fik noget med hinanden at gøre for Fremtiden.

Nu gik Købmanden virkelig til Øvrigheden.

Denne havde hellere end gerne gjort det rige Bysbarn den Tjeneste at faa Fuglen fjernet, men da Skrædderen paastod, at han i sin Ret som Borger i Köln havde Lov til at holde hvilket Husdyr, han vilde, og at anbringe det, hvor han vilde, paa sin egen Grund, saa var Retten nødsaget til foreløbig at give ham Medhold — — og at man lo af Købmanden, da Sagen rygtedes, det siger sig selv.

Det forbitrede den rige Mand saaledes, at han, til Trods for sin Hustrues Taarer og Bønner, greb til et meget usint Middel for at hævne sig.

Nu ved man, at gennem umindelige Tider er Gedebukken brugt som et spottende Symbol for Skræddelavet. Hvert Barn i Köln vidste det, og Hr. Kaspar vidste det saa godt som nogen.

En Morgen blev Skræddermesteren skræmmet op af sin Søvn ved en meget naturtro Brægen udenfor, ledsaget af et Kor af højrøstede Stemmer. Han løb hen til Vinduet og saa, at en Menneskestimmel, mest forsinkede Nattegæster og Gadedrenge, stod og saa op til Genboens Hus, hvorfra en klagende Brægen lød ned til dem og besvaredes af et Latterkor. Han fulgte Retningen af Folks Blik og saa nu, at der over Genboens Hjørnevindue var ophængt et meget stort Jærnbur, hvorfra en levende Gedebuk udsendte en melankolsk Brægen. Ved denne uværdige Streg havde Købmanden faaet Gadepublikummet paa sin Side. Vel lykkedes det efter kort Tids Forløb Skræddelavet, thi Striden havde grebet om sig og stod ikke længer Mand og Mand imellem, at faa Kendelse for, at en Gedebuk ikke var en Fugl og ikke hørte til de Dyr, der i Bur kan anbringes uden paa Husene, men kun paa flad Jord, men de havde ikke derved afvæbnet den rige Modstander. Han svarede paa Angrebet med en ny Proces. Buret forsvandt ganske vist, men i dets Sted tronede snart efter en Gedebuk, kunstfærdigt udskaaret i Træ, paa dets Plads og trak nu som før de forbigaaendes Øjne til sig og mindede alle om den mellem de to Genboer rasende Strid. Under alt dette var Retsspørgsmaalet i det store og hele ikke afgjort, det trak i Langdrag, thi saa hurtig man paa den Tid gik til Værks, naar det var Kriminalforbrydelser, det drejede sig om, saa langsom var man, naar det var Æres- eller Erstatningssager, det gjaldt. Det gav Anledning til Skriverier uden Ende, og der var langt endnu til Udgang af Striden, da den ene af Hovedparterne blev træt.

Det var Drosselen.

En Høstmorgen fandt man den død i sit Bur. Nogle Øretudere og stridslystne Mennesker søgte nu at faa Skrædderen overtydet om, at det var Købmanden, som havde forgivet den — men da Genboen netop den Gang var bortrejst, saa fæstede Skrædderen ikke Lid til deres Ord. Det begyndte ogsaa nu, da Stridens Genstand var forsvunden, at gaa op for ham, hvor latterlig i Grunden denne Proces var, der allerede havde opslugt langt flere af hans sammensparede Penge, end han kunde taale at miste. Han tog en rask Beslutning, og en skøn Morgen var baade han og hans lille Søn forsvunden fra Köln; deres faa Ejendele havde de taget med sig. Det hed sig, at de var dragne ned ad Rhinen til det for de Tider lovpriste Modeland, hvor der i de rige Fyrster af Burgunds og Bergs Stater gaves saa prægtige Fester og førtes saa pragtfuldt Hof, at en dygtig Skrædder havde al Udsigt til ikke at komme til at sulte ihjel der.

II.

En velsindet Notar havde i en ubekendts Navn købt Skrædderens lille Hus og Have, og af denne havde saa Købmanden, da han kom tilbage fra sin Rejse, igen købt det. Men begge Køberne havde maattet forpligte sig til at lade en Plet uden for Huset urørt. Der laa Drosselen begravet under en vild Rosenbusk. Købmanden overholdt Betingelsen med købmandsmæssig Retskaffenhed, men den forbitrede ham hele hans Sejr. Saa underligt ved Forfængelighed og Vrede at omdanne Menneskehjerterne. Med hver ny Blomst og hver ny Ranke, den smukke Rosenbusk i Foraaret viste, at den befandt sig vel paa sin Plads, voksede den Følelse mere og mere i den rige Mands Bryst, at det dog var den lille, sorte Fugl, som havde sejret og endnu gjorde alt for at ærgre ham.

Til sidst valgte han et Arbejdsværelse ud mod Hovedgaden, da han hellere vilde udholde Støjen end se sig syg paa Haven, som han sagde.

Skrædderhuset blev benyttet som et Slags Pulterkammer, et Opbevaringssted for gamle Møbler, og disse saavel som Huset blev efter nogle Aars Forløb delvis laant ud til en gammel Pige, et Arvestykke fra Hr. Kaspars Moder, der lød det ægte kølnske Navn: Blitza. Hun var egentlig det eneste kvindelige Væsen, som Hr. Kaspar havde en Slags stille Respekt for.

Men ogsaa paa en anden Maade mærkede han snart, at hans Sejr i Grunden havde været et Nederlag.

Gadeviddet, som han havde opflammet mod sin Modstander, vendte sig nemlig mod ham selv. Hr. Kaspars Hus skiftede Navn i daglig Tale Mand og Mand imellem. Det hed ikke mere „Guldhjorten", men blev kaldt „Gedebukkehuset". En Tid efter var Trægedebukken forsvunden. Hr. Kaspar paastod, at den var stjaalet fra ham, men man troede ham ikke rigtig, og Øgenavnet mistede Huset ikke derved. Det blev endogsaa værre end før, thi nu betegnedes den stolte Bygning simpelt hen som „Den stjaalne Gedebuk". Det var godt at mærke, at den offentlige Mening havde vendt sig mod Hr. Kaspar. Dette gjorde ham endnu mere forbitret, uretfærdig og opfarende hjemme og endnu mere hoffærdig i sin Optræden udadtil. Sine gamle Venner ombyttede han med Smigrere og Spytslikkere, der til enhver Tid snakkede ham efter Munden og roste alt, hvad han tog sig for; de spiste ved hans Bord, laante Penge af ham og fik ham lokket ind i daarlige Spekulationer ved at lade ham tro, at alt, hvad han lagde Navn til, var sikret. To Gange var han ved at sætte hele sin Formue over Styr, men nogle Krige, hvor han var heldig nok til at have beregnet Omstændighederne rigtigt, lod ham atter komme paa Fode igen. Men da endelig Karl den Dristige af Burgund, i hvis Sejr han havde spekuleret, blev grundig slaaet ved Rhinen, traf dette ham saa haardt, at han bukkede under for en Sygdom, han længe havde baaret paa.

Den Gang var hans Datter Gyrithe lige atten Aar, en smuk, høj, ung Pige med klare Øjne og gyldenglimrende Haar; hun havde allerede flere Gange kunnet indgaa et passende og rigt Parti. Men det var nu forbi. Saa snart det rygtedes, hvorledes det stod med hendes Faders Formuesomstændigheder, trak Frierne sig tilbage. Paa saa uvis en Spekulation vilde ingen indlade sig; saa var der dog andre, rigere Borgerdøtre i den Stad Köln.

Det forsonede dog den offentlige Mening lidt med Hr. Kaspar, at han før sin Død havde faaet betalt alle de af sine Kreditorer, som trængte mest, det tiloversblevne delte de større Kreditorer i Stilhed og overlod Fru Gertrud, hvis store Medgift var gaaet med ind i Boet, det lille Skrædderhus og endda en ubetydelig aarlig Rente. Hvor strengt man i den Tid end tog paa uredelige Falliter, saa var man dog ikke lave nok til, for een Procents Skyld, at sætte uskyldige, værgeløse Kvinder ud paa aaben Gade. Det store Hus blev solgt til Staden, som lod det indrette til et Afstigningskvarter for fornemme Gæster, der beærede Byen med deres Nærværelse.

Trægebukken, som ingen gjorde Fordring paa, tilfaldt som uvelkomment Arvegods den stakkels Fru Gertrud.

Blitza tjente nu igen som Pige hos sit forrige Herskab, det var næsten, som om Ulykken havde gjort hende mildere stemt og rovet noget af hendes Kras-borstighed. Fru Gertrud fandt sig i at være bleven fattig med den samme milde, taalmodige Hengiven sig i Skæbnen, som hun havde udvist over sin Mands herskesyge Optræden; det lod undertiden næsten til, at denne kummerlig-fredelige Tilværelse var hende behageligere end hendes forrige Stilling, hvor hun ved hver af de prægtige Fester med de overdaadige Maaltider maatte sporge sig selv, om hendes Ægte-herre nu vilde behage at anse hende som en halvvejs tilfredsstillende Forstanderinde for saa megen huslig Rigdom.

Det egentlige Regimente i Huset forte hun heller ikke nu, det havde Gyrithe greben, saa snart hun ligesom var vaagnet af sin forste Bedovelse over den ryloste, fornemme Husholdning. Hun havde greben det blidt, næsten umærkeligt, men fast. Nu for nylig havde hun befæstet det ved en temmelig ualmindelig Lejlighed og vist, at hun kunde gennemfore det. Hun havde lagt Mærke til, at den gamle Blitza var bleven saa paafaldende from paa den senere Tid, og at hun ofte tilbragte hele halve Dage i Kirken. Paa disse Kirketure lod det til, at hun ofte havde det Held at træffe gode Mennesker, thi tre eller fire Gange i Løbet af kort Tid havde hun bragt mindre Penge-summer med hjem, som denne eller hin havde givet hende til Fru Gertrud.

„Smaa halvglemte, ubetalte Gældsposter, som de vilde klare," havde de sagt.

Moderen troede hende, men da hun en Dag igen talte en saadan uformodet indgaaet Gældspost op i lutter Smaapenge, traadte Gyrithe ind, strøg med Bagen af sin Haand Pengene ned i den gamles Skød og sagde:

„Skamme dig skulde du! Har du lært at lyve hos os, Blitza?"

Og henvendt til Moderen vedblev hun:

„Ved du, hvorfra hun har Pengene, Moder? Jeg er gaaet efter hende! Hun staar og tigger paa St. Mariakirkens Trappe!"

Moderen var ved at blive afmægtig af Skam og Smerte, men Blitza forsvarede sig trodsigt. Hun havde jo ikke tigget Pengene i sit Herskabs Navn, for en gammel Pige som hende var der ingen Skam ved at bede Kirkegængerne om en Gave, desuden havde hun arvet Pladsen paa Mariakirkens Trappe efter en Kusine; den havde i tresindstyve Aar tilhørt hendes Familie, og naar hun ikke indtog den et Par Gange om Ugen, forfaldt den, og det vilde da være baade Synd og Skam. Sluttelig, da Gyrithe ikke lod sig sige, trak hun sig gnavent tilbage til sit lille Tagkammer, medens Moderen, halv bekymret og halv tilfreds, saa paa sin viljekraftige Datter; hun begyndte at ane, at der i Datteren fandtes noget af Faderens Herskermagt, hvad der nu, da de ingen mand-ligt Overhoved havde til at beskytte dem, ikke vilde være den daarligste Arv.

I tre Dage havde Gyrithe og Blitza meget at tale med hinanden om. Først saa det ud, som om de stændtes, saa blev det til en Slags Hvisken mellem dem, og den fjerde Dag fandt Moderen sin Datter siddende ved Vinduet og brodere paa en Herrehandske, en stor Luksus for den Tid — en Vare, der gik godt og betaltes i dyre Domme.

Da Fru Gertrud igen stirrede lidt uforstaaende paa Datteren, sagde denne:

„Se engang, Moder, er dette ikke smukt? Det bringer gode Penge at sy saadan noget. Nej, bliv ikke forskrækket. Sæt dig hos mig og hør, hvad jeg har at sige. Vi skal straks spise, nu kommer Blitza med Olsuppen. Ved du, at hun har solgt sin Plads paa St. Mariatrappen? Jeg har lovet at opbevare Pengene for hende. Og Handskerne her — de skal sys for en Forretning i Bechergade; Blitza henter og bringer dem, og, hvad der er det aller-bedste, Ejeren lader, som om han tror, at det er Blitza selv, der kan sy saadanne fine Sager."

Da Moderen kom med nogle smaa, frygtsomme, bedrovede Indvendinger, trøstede Gyrithe hende. Der var mange ærlige Jomfruer, hvis Renter var meget rigeligere end deres, der beskæftigede sig med saadan noget, og med et lystigt Blink i de smukke Øjne tilføjede hun:

„Men du holder maaske dog mere af Renten fra Mariatrappen?"

Siden den Dag fandt Moderen sig nogenlunde roligt i sin Assættelse, hun nøjedes med en Regents ydre Værdighed og vænnede sig lidt efter lidt til deres Fattigdom, saaledes som en Fange lidt efter lidt lærer at nøjes med Udsigten til Naturen fra sit Fængsels Gitter.

Kun engang imellem klagede hun over Datterens Fremtidsskæbne. Til et standsmæssigt Parti havde hun ingen Udsigt, og en Svigerson, der stod under hendes Datter, kunde den dog ellers saa beskedne Dame slet ikke tænke sig. I den Retning stod hun under de indpodede Fordommes Magt. Hun havde selv faaet en „standsmæssig" Brudgom, det var efter hendes Faders Vilje, og hun vidste, at hendes afdøde Mand kun vilde have taalt en „standsmæssig" Frier for Datteren.

Nej, hun kunde ikke tænke sig nogen anden Lod for Gyrithe i Fremtiden end at opnaa en af de fyrre-tyve Pladser i „Kölns Gammel-Froken-Kloster".

Datteren selv lo kun ad hendes Klager.

De sad sammen under Rosenbusken, der i Tidens Løb havde formet sig til et helt Rosenlysthus. Der var det, at Moderen havde fremsat sine Bekymringer og Formodninger.

„Du skal se, Moder," sagde Gyrithe, „der kom-mer sikkert engang en Prins og henter mig; og i værste Fald har vi jo vort eget lille Kloster her, jeg foretrækker saa det for det andet. Kan du huske, Moder, hvorledes vi Børn en Aften begravede Fuglen her, medens du afgjorde Handelen med Skrædderen og hans Notar? Hvor det var smukt af dig, at du afkøbte ham det saaledes i al Hemmelighed og senere lod Fader købe det igen paa anden Haand. Men det lønnede sig. Havde du ikke gjort det den Gang, Moder, saa havde vi to ikke siddet her saa rart under de dejlige Roser."

Moderen sukkede og klappede med sine tynde Fingre de flittige smaa Pigehænder.

Blitza rystede paa Hovedet.

„Havde saa Fruen endda ladet salig Herren be-tale en god Opgæld og saa opbevaret Pengene, saa havde det været endnu bedre," sagde hun.

„Ak, Gud," sukkede Fru Gertrud, „det ængstede mig saamænd nok endda, det var mit Livs eneste, store Bedrag."

III.

Den prinselige Frier lod ikke til at ville komme. Men i det tredie Foraar efter Hr. Kaspars Død

blev der Liv i hans forladte Hus. Raadhustjenere og fremmede Karle løb ilfærdigt frem og tilbage, og da Blitza kom tilbage fra Torvet, havde hun nyt at fortælle.

„Den rige Hertug af Jülich og Berg kommer i Besøg hos vore Raadsherrer, han selv skal bo i sit eget Hus ved Domkirken, men Raadsherrerne har indrømmet ham endnu et Par Huse, da han bringer stort Følge med sig. Søndagen efter Sankt Johannes skal Kurfyrst-Ærkebiskoppen paa Engen foran Severinsporten formæle ham med Markgrevinde Sibylla af Brandenburg. De fyrstelige Raadsherrer kommer allerede i Dag for at gøre de sidste skriftlige Sager i Orden, det hedder sig jo, at Forlovelsen to Gange har været ved at gaa over Styr, fordi Kurfyrsten af Brandenburg vedblev at forlange saa en By og saa en By til for Datteren, hvis hun skulde komme til at sidde Enke. Hvor maa den stakkels, ædle Frøken ikke have lidt. Ja, hos saadanne Folk gaar det anderledes til, end naar Hans frier til Grete! Men nu er de nok enige paa nær et Grevskab eller saadan noget, Bruden er allerede undervejs fra Franken, og derovre har vore Herrer indkvarteret Hertugens Raadsherre eller private Raadgiver, syntes jeg de sagde. Doktor Merula hedder han, det skal være en ung Herre, hvad Forstand mon saadan en har til at raade i et Ægteskabsanliggende af saadan Betydning? De siger, at han er en fattig Borgerson fra Düsseldorf, og at Hertugen sætter stor Pris paa ham. Den brandenburgske Gesandt bor i 'Hesten' i Rhingade, det er en hel anden Slags Herre, skaldet og forhutlet og med en høj Skulder. Man kan straks se, at han ikke giver efter, men vil have alt sikret, før de to Forlovede faar Lov at blive Mand og Kone, nej, Gemal og Gemalinde hedder det vel."

Gyrithe agtede ikke meget paa al den gamles Sladder; men da hun den næste Morgen satte sig til at arbejde ved sit Vindue, saa hun en Mand staa ved hendes Faders Skrivebord ovre ved Hjørnevinduet, han holdt et stort Aktstykke i Haanden, men saa over det nysgerrig paa hende. Ærgerlig bøjede hun sig dybere ned over sit Broderi, men lidt efter skelede hun dog hemmeligt derover. Nu læste han i Dokumentet, saa hun kunde uforstyrret mønstre ham. Det var en statelig, velvoksen Mand med mørkt, kruset Haar og mørkt, spids tilklippet Fuldskæg efter vælsk Mode; Ansigtet syntes noget blegt og overstuderet, men det kunde ogsaa noget ligge i den mørke Juristdragt, i ethvert Tilfælde saa han meget lærd og, som Gyrithe mente, meget hovmodig ud. Da han saa op fra Aktstykket, sænkede Gyrithe hurtig igen sit Hoved, men hun ærgrede sig over, at denne fremmede Gesandt saa ofte havde sine Øjne rettede mod det lille Hus. Hun bestemte sig til at møde hans Blik bestemt og afvisende og saa derfor atter op, men nu saa hun, at det slet ikke var til hendes Vindue, han saa, men til et eller andet Punkt i Haven eller ved Huset — eller maaske han slet ikke saa paa noget bestemt, men kun stirrede tankefuld ud i Luften. Og det ærgrede hende saa igen, hun vidste ikke rigtig hvorfor.

Hele den næste Dag fortsattes den samme Jagttagelseskrig, kun saa hun denne Gang fast og næsten strengt derover for at tvinge ham til at tage Øjnene til sig. Men Interesse indgød den fremmede hende, og hun kunde ikke lade være at indrømme, at han saa smuk og statelig ud, naar han af og til modtog Besøg af sine Kolleger, de fyrstelige Raadsherrer. Saa bar han en pelsbræmmet Kaabe over sin mørke Dragt og en bred Æreskæde med en stor Æresmedaille havde han om Halsen. Næsten som en Borgmester i en rig By, tænkte Gyrithe.

„Og saa siger de, at han er en fattig Borgerson!" mumlede hun sagte, „og saa vigtig — men —" hun tøvede lidt — „smuk og statelig ser han ud, det lader sig ikke nægte."

Aftenen før St. Hans Aften sagde Fru Gertrud halvt forlegen og med et Blik hen til den gamle Blitza, som om hun søgte Bistand hos denne:

„Vi gaar vel til Johannesvaskning i Morgen, gør vi ikke?"

Det forekom hende som en Pligt mod den afdøde Ægtefælle, at Gyrithe ikke forsømte nogen af de Forrettigheder, som tilkom de bedre Borgerdøtre, men Gyrithe havde hidtil vægret sig, fordi hun mente, at Fattigdom skjules bedst i Hjemmet.

Men denne Gang svarede hun hurtigt:

„Jeg tror, vi bør gøre det, kære Moder, det er jo en Ret, som ikke kan købes for Penge, og saa længe vi ikke forsømmer den, har tilløbende Folk ingen Ret til at se ned paa os."

Moderen saa lidt forundret, men usigelig lettet paa hende.

For at undgaa videre Spørgsmaal gik Gyrithe ud i Forhaven. Da hun stod der og lidt utaalmodig pillede ved Rosenbusken, traadte den mørke Genbo ud af Haveporten ligeoverfor.

Ved Synet af den unge Pige rødmede han let, traadte ærbødig nærmere og spurgte med blød, velklingende Stemme:

„Vil den ædle Jomfru ikke skænke mig en af sine Roser? Ingen anden Blomst paa Jorden vilde være mig saa meget værd."

Hun for sammen og stod et Øjeblik tavs, saa vendte hun sig trodsig bort og sagde halvt over Skulderen:

„Disse er kun vilde. Herren har skønnere Blomster i sin Have derovre."

Han smilede, og det var, som om han vilde gentage sin Bøn, men Gyrithe gik hurtigt ind i Huset og op i sin Stue. Der sad hun længe og græd, hun vidste ikke selv hvorfor.

IV.

Næste Eftermiddag var der meget skønt at se ved Rhinen.

Hele Strømmens Bredde lige ned til Stapelpladsen Syd for Staden var denne Eftermiddag fri for Handelsskibe og Pramme. Solblaa spændte Sommerhimmelen sig over den glitrende Bølgeslade og over den hundredetaarnede „hellige Stad", fra hvis aldersgraa Byporte stadig nye smukke Deltagersker i Festen, statelige, skønne, ædle Borgerdøtre, ledsagede af Bekendte eller gamle Tjenerinder, strømmede ud for at ile ned til Flodbredden. Det var vel en ældgammel, hedensk Brug, der befalede Jomfruerne af ædel Byrd paa denne Aften at dykke deres Arme i Strømmen, for at det rindende Vand skulde skylle alt dovent og urent af dem og vie dem til nye huslige Sysler. Det var vel en gammel, hedensk Brug, men Kirken, den kristelige Kirke, havde tolereret den og taalt, at den endnu udøvedes som patricisk Skik; paa dens virkelige Betydning tænkte nu de færreste

af dem, som udøvede den, særlig for de yngre var den kun en aarlig Fornøjelsesfest. I moderne, udskaarne Prunkgevandter, med spidse, sloromvundne Burgunderhuer spadserede de unge Damer ved Siden af deres Kavalerer. Pyntede Terner bar deres alenlange Slæb og de broderede Puder, paa hvilke de skulde knæle, medens de dyppede deres ringprydede Hænder i Vandet for at følge gammel Skik.

Nysgerrige og skuffede spejdede de efter deres fornemste Gæst.

Hertug Vilhelm optraadte ikke i den Prunk og Pragt, man havde ventet. Næsten borgerlig klædt spadserede han med sin unge Raadsherre mellem den glade Mængde og lod til at more sig rigtig godt. Han blev nu og da staaende ved en af de Boder, hvor de indviede St. Hansurter blev solgte, gjorde hist og her et lille Indkøb og lod til at finde det rigtig fornøjeligt, naar han ikke straks blev genkendt.

Fru Gertrud og Ghrithe havde ikke vovet sig hen i Nærheden af de Modedamer, til hvis Dragt Ghrithes tarvelige Klædebon vilde danne en alt for grel Modsætning. Men øverst oppe mod Floden stod en lille Gruppe noget tarveligere klædte Matroner med Døtre, der var noget til Aars; til disse sluttede Damerne sig i nogen Afstand. Ghrithe knælede ned paa det fugtige Sand ved Bredden, strøg sine Ærmer til Side, og medens det kølige Vand spillede om hendes hvide Arme, begyndte hun andægtig, som hendes Moder havde lært hende det, at fremsige et langt, ældgammelt Rimdigt: „St. Johannesvelsignelsen.“

Da hørte hun en lystig Mandsstemme oppe fra Spadseregangen langs Floden.

„Denne skønne Jomfru vil engang blive en fortræffelig Husmoder, hun har viselig stillet sig oppe ved Floden, for at Strømmen ikke skal bære fremmede Synder ned mod hende.“

Beskæmmet og forvirret genoptog Ghrithe den afbrudte Fremsigelse af Digtet, medens den talende oppe paa paa Stien vedblev:

„Hvorledes gaar det, kære Mester Konrad, har I virkelig tabt jert Hjerte ved Synet af alle disse Skønheder? I har skaffet os en Brud, nu vil vi gerne gøre Gengæld og være Forbeder for eder, naar I skal bejle. I har jo hverken Fader eller Moder, som kan være det for jer. Eller skulde det være sandt, hvad vore Frøkner ved Hoffet siger, at I har mistet jert Hjerte saavel som jert gamle Navn i Bologna?“

En anden Stemme svarede:

„Nej, Hr. Hertug, selv om de dernede har døbt mig med det latinske Navn Merula, saa er jeg dog en hjemlig Drossel, der søger min Brud i den hjemlige Rede.“

Der var noget i disse Ord, der traf Ghrithe med en sælsom bedøvende Magt, medens hun hurtigt rejste sig og saa sig om.

Ogsaa Fru Gertrud havde opfattet noget af Samtalen og havde vendt sig om. Da hun mærkede, hvem hun havde for sig, vækkedes nogle af hendes skønneste Ungdomserindringer fra Livet i hendes Faders Hjem, hvor hun stod Hoffet saa nær, og hun løftede op i sin sorte Enkedragt og gjorde det mest sirlige Hofniks for Hertugen, som stod deroppe paa Stien.

Hertugen besvarede muntert hendes Hilsen og ilede saa ned ad Trappen for at byde den gamle Dame Haanden og føre hende tilbage til Spadseregangen.

Ghrithe gik bagefter ved Siden af Doktoren, men uden at berøre hans Haand.

„Tilgiv, hvis jeg i Gaar kom til at støde Eder, det var ikke min Hensigt,“ sagde han sagte.

Hun vidste ikke rigtig, hvad hun skulde svare, og som om Stemmerne kom langt fra, hørte hun sin Moder sige til Hertugen:

„Kaspar Hirtz, til Deres Højheds Tjeneste, Kaspar Hirtz. Vi boede i 'Guldhjorten'. Deres Højheds salig Fader har købt mangt et godt Fad Bacharacher af min afdøde Mand.“

Hertug Vilhelm svarede godmodigt:

„Den gode Vin har jeg noget af endnu, og jeg skal drikke af den paa Eders og den skønne, unge Jomfrus Sundhed.“

Med et venligt Blik hen paa sin unge Raadsherre tilføjede han: „Vi har ikke saa lidt at takke Eders afdøde Mand for, Fru Gertrud.“

Saa gik han hen til en af Boderne og vendte kort efter tilbage med et stort Bundt Urter og en blomstrende purpurrød Nellike i en grønglaseret Urtepotte. Ved Stammen hang to Bundter smaa Vokslys og dinglede.

„Tillad mig, ædle Frue,“ sagde han og rakte den hen imod Fru Gertrud.

Denne strakte glad Haanden ud efter Gaven, men da hun i det samme mødte Datterens næsten forfærdede Blik, trak hun den hurtig tilbage og sagde rødmende:

„Tilgiv, høje Herre, at jeg ikke vover at modtage Eders Gave; jeg vilde jo derved forpligte mig til at indbyde Eder til St. Hansaftensmaaltid, og vi er meget fattige nu. Eders Højheds Raadsherre bor i det Hus, hvor vi engang boede, det tilhører nu Staden, og i vort lille Hjem kan vi ikke modtage og beværte en Herre som Eder.“

Hertug Vilhelm saa smilende hen paa sin Raadsherre.

„Vi vilde have taget til Takke med et Bæger Krydderviu,“ sagde han, „men det maa Hr. Konrad afgøre. Jeg har budt mig selv til Gæst hos ham i Aften; vi vil endnu engang fejre en Aften sammen som glade Ungkarle, før i det mindste jeg ophører at være det.“

Doktor Konrad bukkede ærbødigt for den gamle Dame.

„Hvis min naadige Herre tillader det, saa vil jeg bede Eder ikke nægte os en Drik Kryddervin i Eders Hjem. Thi i det Hus er jeg født, og jeg har aldrig glemt, at I, ved Jomfruen her, sendte os det sidste Bundt St. Hansurter, ved hvis Duft min Fader og jeg glædede os.“

Fru Gertrud saa maalløs paa ham; men Hertugen rakte hende hurtig Haanden og sagde:

„I ethvert Tilfælde skal vi samme Vej, tillad, at jeg ledsager Eder.“

Han rakte Nellikerne til den unge Raadsherre og gik med Fru Gertrud ved sin Side frem mellem Mængden, som nu atter søgte ad Byen til.

De fornemme Patricierinder saa forbløffede og misundelige paa de to tarveligt klædte Kvinder; Hertugen besvarede smilende de Hilsener, der sendtes ham fra alle Sider, og Fru Gertrud gik ved Siden af ham i en Tilstand, der vel nærmest kan betegnes som vaagen Drøm. Paa de glatte Stenfliser saa hun et Genskin fra den røde Aftenhimmel, og hun huskede, hvorledes hun engang som Barn havde set Kejseren og Ærkebispen — det var i Bonn — gaa til Kirke

sammen hen over et udbredt rødt Tæppe. Skønnere end hendes Gang nu ved Hertugens Side havde det sikkert ikke været. Hun var helt ordknap i sin Glæde og havde ondt ved at finde Svar paa de Spørgsmaal, hendes fyrstelige Ledsager gjorde hende.

Imidlertid gik ogsaa det andet Par omtrent tavse bag efter dem.

Saa greb Gyrithe med et efter Nellikeurtepotten og sagde:

„Giv mig den, det tilkommer ikke en Herre at bære den, det passer for en af os.".

Han tøvede.

„Gyrithe," sagde han sagte, „havde I ikke genkendt mig? Jeg kendte jer straks, da I sendte mig det kongeligt afvisende Blik; det kunde I allerede som lille Pige."

Saa pegede han paa Blomsterne og spurgte:

„Ved I, hvad disse Blomster kaldes?"

Hun rødmede og rakte atter sin Haand ud efter Blomster og Urter. Han gav hende begge Dele. — —

Des mere stille der blev i Gaderne, des større blev Afstanden mellem de to Par.

Da de unge kom til det lille Hus, var Fru Gertrud allerede derinde og i Færd med at træffe Aftale med den gamle Blitza i Anledning af det uventede Besøg.

Uden for Døren stod Hertugen.

Han smilede venligt og sagde:

„Nu vel, Mester Konrad, vi tilbød Eder for vor Tjeneste i en vis Sag — er den ønsket?"

Gyrithe traadte frem og sagde stille rødmende:

„Vi beder Eders Højhed om den som en Naade."

Hertugen nikkede og pegede paa Blomsterne i hendes Haand, der i Skæret af den lille, tændte Lampe indefra skinnede som glødende Ild.

„Brændende Kærlighed," sagde han leende og traadte ind gennem den lave Dør, ind i den lille, fattige Stue.

Lidt efter sad de fire sammen om Bordet i Skrædderstuen. Urterne duftede, Lysene om Nellikerne var tændte, og Fru Gertrud klappede sagte Datterens ene frie Haand, den anden havde Doktor Konrad bemægtiget sig.

„Saa kom dog Prinsen og bejlede til dig," sagde hun kærligt.

Imidlertid havde Hertugen prøvet Krydderviinen.

„Den er god," sagde han, „den maa jeg og min tilkommende Hustru have Recepten til."

Den gamle Blitza sagde, straalende af Glæde:

„Den er ogsaa brygget over en usædvanlig Ild. Jeg havde ikke Brænde hjemme, saa hentede jeg i min Forlegenhed den gamle Trægedebuk derovrefra ned fra Loftet. Over det syndige Træ har jeg brygget Vinen til Deres Naade."

Hertugen fyldte endnu engang sit Glas.

„Saa er det jo i Sandhed 'St. Johannesvelsignelse'," sagde han.

„Vil du dit Hjerte mig skænke — — —".

Af

Georg Hartwig (Emmy Koeppel).

(Autoriseret Oversættelse.)

I.

Jagtpartiet var til Ende; Ekvipagerne med de indbudte Gæster forlod i hurtigt Trav Skoven for ad de af Vinden affejede Veje at rulle hen imod det gæstfrie Hus, hvis godmodige Ejer var den gladeste af hele Selskabet.

Himmelen var graa og overtrukken, og fra Nordvest kom der tit stærke Vindstød gennem Skoven. Tynde Taagedunster svævede fra Stamme til Stamme og gjorde Jordbunden fugtig.

Tværs igennem Højskoven strakte sig en naturlig Grøft, en bred og dyb Spalte, som i Løbet af Aarene var bleven halv fyldt med visne Blade. Et tæt Buskads voksede paa begge Sider af Grøften mellem de høje Stammer, i hvis Ly og Beskyttelse Buskene havde naaet den kraftige Vækst. Paa den anden Side af Grøften saas i en Lysning en af Siv omgivet Dam, hvor Vildtet plejede at gaa hen Aften og Morgen for at slukke sin Tørst. Derfor egnede dette Sted sig særlig til Jagtpartier.

Da Dæmringen gik over til mørk Aften, og Taagen sænkede sig dybere og dybere over Veje og Stier, kom et Menneske som et jaget Dyr hen til dette Buskads. Gispende og stønnende styrtede han fremad, standsede og lyttede — og ved den svageste Støj styrtede han videre. Hans blege, fordrejede Ansigt under det busede Haar var trods den kolde Novemberblæst bedækket med Sved, en smudsig Sved, som han undertiden hastigt aftørrede med Bagen af sin Haand.

Da han var naaet til Kanten af den brede Grøft, var hans Kræfter udtømte. Han gispede efter Luft, de saa højt spændte Muskler slappedes pludselig, og idet han i Faldet strakte begge Arme fra sig, styrtede han forover ned i Grøften.

Paa Herregaarden Barnekov var alle Vinduer oplyste. Hr. v. Barnulf, Ejeren af Gaarden, havde netop i dristige Rim og med høj Stemme budt sine Gæster Velkommen og udbragt en Skaal for Grev Brankovan, som var den eneste fremmede blandt dem.

Glassene klang højt mod hverandre, indtil den paagældende, en slank Mand med glinsende, sort Haar og et meget blegt Ansigt, endelig rejste sig og belavede sig til at takke for Skaalen.

Da blev der stille. Grev Brankovan talte om den udsøgte Gæstfrihed, som ogsaa havde aabnet Husets Døre for Udlændingen og den fremmede. Han talte om den Egns landskabelige Skønhed, hvortil Tilfældet havde ført ham efter Indbydelse af hans Rejsefælle Lichtenberg, en Egn, der havde afnødt ham, den urolige Vandringsmand, som havde set saa meget, en oprigtig Beundring, og som han kun med stor Beklagelse vilde forlade igen om nogle Dage.

Talen endte med de Ord:

„Et Leve for Ejeren af Barnekov! Hr. v. Varnulf leve! Hurra — Hurra!"

Nu kunde man ikke længer høre Ørenlyd for Glassenes Klang og Skraben med Stole. Herrerne var jo alene ved Bordet, thi der havde allerede i flere Aar ikke været nogen Husfrue paa Barnekov. Og der var saaledes intet, der lagde Tvang paa de tilstedeværende Gæster.

„Hør nu, Varnulf," sagde Husherrens Sidemand, Birkedommer Mohlberg, en middelhøj, kraftig Mand med aabne, ærlige Træk, „bliver det nu ikke snart for meget af det gode?"

Varnulf puffede spøgende til ham.

„Nej, ved du hvad — vi er da ikke for ofte sammen! Men alt dette har maaske været dig for meget — er du allerede ked af det?"

„Aldeles ikke, om jeg end er mere uvant med en saadan Dags Strabadser end I Landboere. Jeg har endda tænkt paa at gaa en Tur paa egen Haand i Morgen tidlig og prøve min Lykke —"

Varnulf lo.

„Det faar du næppe noget ud af, min Ven, følg du hellere vort Eksempel, mor dig i Aften med os andre og sov ud i Morgen."

Han vendte sig til Greven:

„Forhaabentlig kommer De her igen til næste Aar, Grev Brankovan?"

„Nej, sandsynligvis ikke, min kære Hr. Varnulf. Jeg er Nomade, og selv om min Ven Lichtenberg nu slaar Haanden af mig og bosætter sig her, saa higer jeg dog igen videre ud i Verden!"

„Sig mig engang," sagde Birkedommeren interesseret, „hvor er egentlig Deres blivende Sted?"

„Mit blivende Sted," svarede Brankovan smilende, „var engang vore Besiddelser i Walachiet, i det smukke, melankolske Walachi. Men nu er, som De ser, ingen By og intet Land mere sikker for mig!"

„Ak, ja, ja!" sukkede Birkedommeren, der tænkte paa de korte Fodture i sin Ungdom og de faa Baderejser, hvortil han møjsommeligt havde sammensparet de nødvendige Penge. „Blot Længselen efter at komme ud kan ogsaa have sin Charme!"

„Du bliver dog vel i det mindste til Frokost i Morgen?" spurgte Varnulf. „Vær nu ikke saa sær!"

„Det gør mig meget ondt," sagde Birkedommeren beklagende, „men jeg har virkelig saa meget at gøre. Derfor vil jeg netop gerne udnytte de Par Timer i den friske Morgenluft! Midt i den vaagnende Natur befinder et Bymenneske som jeg sig som i en anden Verden —"

„Hør blot paa den Sværmer, Grev Brankovan!" sagde Varnulf leende. „Nede ved Dammen i Lysningen kan du i det mindste hente dig en ordentlig Forkølelse med Reumatisme og andre Ubehageligheder! — Naa, velbekomme, mine Herrer!"

Stolenes Skraben og Rykken overdøvede nu al Talen.

Tjenerne bød Kaffe og Likører om i Sideværelset, medens Husets Herre foregik sine Gæster med et godt Eksempel og tændte en Cigar.

Birkedommeren tømte med Velbehag sin Kop Kaffe. Han følte sig overordentlig vel her. I nogle Maaneder havde han været ansat i den By, i Nærheden af hvilken hans Skolekammerat Varnulfs Gods laa. Han havde stadig vedligeholdt Forbindelsen med Varnulf, og han benyttede sig nu gerne af dennes velmente Gæstfrihed.

Medens han i det tilstødende Bibliotek flygtig gennemsaa nogle Aviser, hørte han med et halvt Øre, at der inde ved Siden af blev gjort et Forslag, som blev modtaget med leende Bifald.

„Mohlberg," raabte Hr. v. Varnulf, idet han traadte hen i Døren, „vil du være med? Vi vil være letsindige og danne et lille Spilleparti."

„Tak, jeg spiller aldrig. Men jeg kan se til en lille Tid!"

„Naa, kom saa med to Spil Whistkort, Frits!" befalede Varnulf. „Hvem vil være Bankør? — Vil De, Grev Brankovan? De er jo fremmed og —"

„Jeg staar ganske til Deres Tjeneste."

Deltagerne i Spillet trak sig nu sammen i en Halvkreds paa begge Sider af Bankøren og omkring Bordet. Værelset var oplyst af Petroleumslamper, hvis gullige Lys næsten forsvandt i de tykke Røgskyer.

Og i dette dæmpede Lysskær gik Birkedommeren med Hænderne paa Ryggen op og ned ad Gulvet. Undertiden blev han hovedrystende staaende, naar det forekom ham, at Indsatserne blev lovlig høje for et Spilleparti, der dog kun blev drevet som Tidsfordriv og Underholdning.

„Aa, Hr. Birkedommer," sagde Grev Brankovan smilende, da han igen hørte Birkedommerens Skridt bag sin Stol, „jeg vilde være Dem meget forbunden, hvis De vilde lade være at gaa saa tæt forbi min Stol. Jeg kan mærke, jeg bliver nervøs deraf."

„Det har sandelig ikke været min Hensigt at forstyrre Dem."

„De begynder vel at blive tør i Halsen, Greve?" spurgte Varnulf, da Brankovan netop vendte Hovedet om imod et lille Sidebord, som var bedækket med Flasker. „Vent et Øjeblik, saa skal De faa noget at drikke!"

Han fyldte selv et Glas Vin og rakte det til Greven, som rejste sig halvt.

Idet Brankovan igen satte sig, tog han sit Lommetørklæde op af Brystlommen og tørrede let sin Pande dermed.

Varnulf drak nu selv et Glas Vin og gjorde Tegn til Herrerne, at ogsaa de skulde forsyne sig.

„Vær saa god, mine Herrer, her flyder Kilden! Mohlberg, gamle Ven, drik med!"

Idet Birkedommeren nærmede sig Bordet med Flaskerne, strejfede han ved en tilfældig Drejning Grevens Haand, netop som han lagde det hvide Silketørklæde tilbage i Lommen. Paa hans lille Finger funklede en glimrende Brillant.

Pludselig blev Mohlberg staaende, som om han havde set et Spøgelse. Hans Hjerte hamrede saa voldsomt, at det var ham umuligt at fremføre et eneste Ord til Svar.

„Naa, gamle Ven!" raabte Hr. v. Varnulf utaalmodigt. „Kommer du snart?"

„Nej Tak, jeg skal intet have!" sagde Mohlberg med en afværgende Bevægelse.

„Begynd nu ikke paa din urolige Vandring igen. Grev Brankovan har saamænd hidtil haft Uheld nok til at blive nervøs. Du behøver ikke at gøre ham endnu mere nervøs ved din Renden op og ned ad Gulvet."

„Aa, det plejer at blive bedre, naar jeg har drukket et Par Glas Vin mellem Spillene!" sagde Greven, der undersøgte Indholdet af sin Tegnebog. „Vil de Herrer være saa god at gøre Deres Indsatser!"

Birkedommeren stod bag hans Stol uden at tage

Øjnene fra ham. Han saa, at Spillet pludselig tog en hel anden Vending.

„Knægt og Dame —"

Brankovan strøg ligegyldig den paa Knægten staaende Sum til sig. Og nu vandt han pludselig vedvarende.

„Jeg vidste det jo nok," sagde han spøgende. „Det er min Skæbne at vinde. Ellers maatte jeg for længe siden være bleven hjemme og dyrke min Kaal!"

Birkedommeren gik hastigt hen til Varnulf.

„Vi ses i Morgen tidlig. Jeg vil da have den Fornøjelse at sige nogle Ord til Dem, Hr. v. Lichtenberg."

Han trykkede sin Ven i Haanden.

„Vil du virkelig spadsere ned til Dammen?" spurgte Varnulf hovedrystende. „Naa — hver sin Lyst!"

Mohlberg traadte dybt aandende ud af det kvalme, røgfyldte Spilleværelse. Tjeneren gik foran ham med et tændt Lys gennem den Gang, der førte til Gæsteværelserne.

„I Dag har man inde i Byen grebet den Mand, som stak Ild paa Vindmøllen i Warnow, Hr. Birkedommer," sagde Tjeneren, idet han satte Lyset paa Natbordet og hjalp Mohlberg med at afføre sig den sorte Selskabsdragt. „De fandt ham i et berygtet Værtshus. Han skal have gjort rasende Modstand og har nok saaret en Politibetjent med en Kniv."

„Ja saa!" svarede Mohlberg adspredt og saa paa sit Ur. „Klokken er virkelig over et. Det er næsten ikke Umagen værd at gaa i Seng!"

„Vor Skovrider er allerede et Par Gange kommen bag paa ham, for han er en meget farlig Vildttyv. Men han er saa vild og rasende, at ingen kan faa fat i ham."

„Den Slyngel!" sagde Mohlberg uden at skænke Tjenerens Ordstrøm nogen Opmærksomhed.

„Bagdøren bliver staaende aaben; Hr. Birkedommeren vil maaske have den Godhed i Forbigaaende at banke paa Vinduet i Tjenerværelset. Saa skal jeg komme straks."

„Jeg har ikke mere Brug for Dem," sagde Mohlberg og trak sin varme Spadserefrakke paa. „Har De en Konvolut ved Haanden? Jeg vilde gerne skrive et Par Ord."

„Jo, her ligger nogle i Skrivebordet. — Nu tror jeg for Resten, at Herrerne dernede bryder op."

Og Tjeneren forsvandt skyndsomst.

Da Mohlberg var bleven alene, aabnede han sin Tegnebog og skrev hastigt med en Blyant nogle Linier paa et Blad. Saa rev han Bladet ud, lagde det i en Konvolut, klædte sig derpaa helt paa, kastede Bøssen over Skuldrene og gik ud af sit Værelse ned til Enden af Korridoren. Her aabnede han en Dør til et af Gæstekamrene, lagde Brevet paa Natbordet ved Siden af Lyset og gik derpaa hastigt, som om han var bleven befriet for en trykkende Byrde, ned ad Stentrappen, som førte ned til en Sidegaard, hvorfra han direkte naaede ud i Marken.

Dybt aandende gik han ad den stille Markvej ind i Skoven.

Det lød ligesom en sagte, højtidelig Aftensang gennem den sovende Natur. I langtrukne Orgeltoner strøg den langs Træernes Kroner, svulmede saa højere op og hendøde i en klagende Stønnen. Undertiden, naar en Ugle skreg, lød det som en fjern Graad, overdøvet af en skingrende Latter. Nattens Dyr smuttede lydløst gennem Buske og Moser. Taagen var sunken og svævede i tynde Dunster tæt over Jorden. Skyer og Stjerner stredes om Herredømmet og vedblev at kæmpe, indtil Maanen sejrrig kastede sit sølvlignende Lys ind mellem de glidende Skyer.

Mohlberg nød i fulde Drag denne vidunderlige natlige Ensomhed og Stilhed. Skønne Fantasibilleder steg op for ham, medens han klatrede op ad den brede Grøft for at naa Buskadset paa den anden Side, hvor Lysningen med Dammen bredte sig. Han saa for sig Billedet af et blondt, smukt Kvindehoved. Hvor længe havde han ikke baaret dette yndige Billede i sit Hjerte! Han elskede allerede dette skønne Ansigt, da han intet havde og intet var. Men da var en anden kommen ham i Forkøbet, en rig, hjerteløs Egoist, og til ham var hun bleven givet og havde trofast tilhørt ham, indtil Døden havde skilt dem. Saa var hun endelig bleven hans.

Og ved Siden af hans blonde Hustru dukkede de to barnlige Skikkelser op, der klyngede sig til Moderen, Harda, den brunlokkede, lille Pige, som hans Hustru havde bragt med i Ægteskabet, og for hvem han var en anden Fader, og Liska, den yngste, blonde, hans eget elskede Barn. Og hvor straalede ikke hans Øjne ved Mindet om disse elskede Skikkelser, der saa helt og fuldt opfyldte hans Sind!

Helt hensunken i disse Tanker og Drømme hørte han ikke, at en Skikkelse langsomt rejste sig op fra den brede Grøfts tætte Bladlag. Den blytunge Udmattelse, som havde standset Manden i hans Flugt, var veget for en isnende Kulde, der fik ham til at ryste over hele Kroppen. Han lyttede spændt — ingen Lyd i vid Omkreds!

Saa kravlede han møjsommeligt op af Grøften og listede sig forsigtigt et Stykke igennem Underskoven. Han var øjensynlig godt kendt med hver Vej og Sti paa denne Strækning.

Maanen nærmede sig sin Nedgang. Der saas allerede en klarere Lysstribe langs Horisonten, da Flygtningen lydløst lagde sig paa Knæ ved Siden af en Myretue og forsigtigt begyndte at rydde en Del Mos og Grene til Side. Et Gevær kom til Syne. Han løftede det forsigtigt op og befriede det for det beskyttende Hylster. Saa listede han sig bag Mohlbergs Ryg hen til Lysningen.

Ved Lyden af den sagte Raslen af Grene vendte Mohlberg sig om.

I samme Øjeblik faldt et Skud.

Glimtet af Krudtet oplyste flygtigt Mørket mellem Stammerne, og Knaldet lød mægtigt bragende gennem den stille Skov.

Man hørte nu rundt om Raslen og Knagen og Lyden af trippende Skridt — Vildtet smuttede opskræmt til alle Sider. Susende Vingeslag i Luften af opskræmte Ænder — og saa blev alt stille.

Taarnuret paa Barnekow slog fire, da Godsets Inspektør blev vækket af sin søde Søvn ved en høj Banken paa Døren.

En ridende Gendarm holdt ude paa Vejen og bearbejdede Husdøren med sin Sabel.

„Hvad er der paa Færde?" raabte Inspektøren ud af Vinduet. „Hvad skal det Spektakel betyde?"

Men han fik en stor Forskrækkelse, da han i det dæmpede Morgenlys genkendte Retfærdighedens Vogter.

„Skynd Dem, Hr. Reichert!" raabte Gendarmen op til ham. „Skovrideren og samtlige Daglejere

maa straks alarmeres. Riedel er under Transporten sprunget ud af Toget. Vi er paa Spor efter ham. Han maa have skjult sig i Skoven ved Barnekov."

„Det skal han ikke faa nogen Glæde af," brummede Inspektøren og slog fortrædelig Vinduet i.

Skovrideren, der hurtigt kom paa Benene, vidste straks, hvor den berygtede Vildttyv og Brandstifter var at finde, dersom han overhovedet var i Skoven. „Hvis Riedel har skjult sig i Skoven, saa kan vi finde ham ved den store Grøft."

Og saa begyndte Jagten efter den forsvundne Vildttyv.

Morgenvinden blæste friskt og kølende hen over Markerne og helt ind i Hjertet af Skoven, og den sidste Taagerest forvandlede sig til hvidt Rim, der faldt isnende kold paa den unge, spirende Vintersæd. Stjernerne blinkede mat paa Himmelen. En usikker Dæmring bredte sig som et graat Flor over Buske og Træer, over Vej og Sti.

Saa lydløst som muligt foregik Undersøgelsen i Underskoven rundt om Grøften, hvor den eftersøgte for længst ikke havde følt sig sikker mere, men som han heller ikke havde haft Mod til at forlade.

Han knælede paa Jorden og spejdede ængsteligt til alle Sider, da en Knagen af Grene forkyndte, at hans Forfølgere nærmede sig. Hurtigt som Hjorten og med alle Muskler spændte af Selvopholdelsesdrift sprang han op og styrtede tilbage til Grøften.

For sent! Skovriderens Hunde havde vejret ham og fulgte højt gøende hans Spor.

„Der er han — der løber han!"

Han hørte Ordene bag sig og forandrede Retningen af sin Flugt. Men hvor hurtigt han end løb, saa kom Støjen og Tilraabene for og bag ham nærmere og nærmere. Hundene for gennem Buskadset og var nu saa tæt ved ham, at han troede at kunne mærke deres Aande.

„Stands!" skreg Skovrideren. „Stands — eller jeg skyder!"

Han vendte sig endnu engang om for med et Kolbeslag at befri sig for den Hund, der allerede havde grebet fat i ham. Det var hans sidste Gerning for lang Tid.

I næste Øjeblik var Geværet revet fra ham, og Haandjærnene sluttede klirrende om hans Haandled.

Uden at bryde sig om Sveden, der strømmede ned over hans Ansigt, saa han med forbitret Trods paa de mørke Ansigter omkring sig.

„I er ikke færdige endnu, tror jeg nok," sagde han gispende. „Der er endnu en Overraskelse til jer —"

„Elendige Karl!" skreg Skovrideren og truede ad ham med knyttet Haand. „Du vilde vel ogsaa stikke Ild paa vort Hus?"

Der lød i det samme en uhyggelig klagende Lyd gennem den skarpe Luft.

„Kan I høre?" spurgte Fangen haanligt. „Dyrene har mere Forstand end I!"

Den klagende Lyd vedblev. Den blev til en langtrukken Hylen.

„Hvad gaar der af Hunden!" raabte Skovrideren.

Han overlod Fangen i Gendarmens Hænder og gik sammen med Inspektøren hen i Retning af den brede Grøft.

Den klagende Hylen vilde ingen Ende tage.

„Dumme Dyr!" skreg Reichert og bukkede sig efter en Sten. „Vil du tie —"

I samme Øjeblik udstødte Skovrideren et højt Skrig.

„Kom herhen — kom for Guds Skyld!"

Med bøjede Hoveder stod de blege og maalløse i det begyndende Morgengry. Ved Siden af en stor Trærod, der tjente som en haard Hovedpude, laa Birkedommeren — død. Fra hans Side var strømmet en smal, rød Stribe Blod, som nu var størknet. Hans Hue laa nogle Skridt derfra ved Siden af det afskudte Gevær, hvis Munding var vendt imod Saaret, som om det var gledet den døende Mand ud af Haanden.

Den kolde Morgenvind blæste hen over den hvide Pande og legede med Haaret, der var faldet ned over Tindingerne.

„Skudt — af den Karl!" hviskede Inspektøren, der med foldede Hænder betragtede det triste Billede. „Hvad vil dog Herren sige!"

„Og han er ogsaa gift!" mumlede Skovrideren, der lagde Mærke til Guldringen paa den stivnede Haand. „Vi maa lade ham blive liggende her."

Det var endnu mørkt, da Hr. v. Varnulf blev vækket af sin Søvn af Tjeneren.

„Men er du forrykt, Frits?" raabte han og gned sine Øjne.

„Aa, Herre!" hviskede Tjeneren, idet han tændte Lyset. „Der er sket en frygtelig Ulykke."

Varnulf for op i Sengen.

„Men, Menneske, hvordan er det dog, du ser ud!"

„Hr. Birkedommeren ligger død ude i Skoven."

I et Nu stod Godsherren med begge Ben paa Gulvet.

„Skovrideren har netop kaldt mig ud. Gendarmerne har været her hele Natten for at søge efter den undvegne Vildttyv. Og de fandt ham i vor Skov ved den brede Grøft. Og der har de ogsaa fundet Liget af Birkedommeren."

Varnulf svarede ikke. Blodet strømmede saa voldsomt til hans Hoved, at det svimlede for ham. Og medens han med skælvende Hænder klædte sig paa, mumlede han i afbrudte Sætninger:

„Han vilde ikke høre mig! — Stakkels, stakkels Mand! — Jeg burde ikke have ladet ham gaa! — Og hans Kone — hans Kone —"

„De andre Herrer er vistnok ogsaa vaagnede ved Larmen."

„Hestene frem — spænd for!" skreg nu Varnulf og styrtede ud af Værelset. „Skynd jer! Vi maa til Herredsfogeden og Lægen! Hent en Baare! — Mine Herrer," raabte han, idet han løb ned ad Gangen, hvor forbavsede og bestyrtede Ansigter viste sig i de halvaabne Døre, „jeg er aldeles ude af det — min gode, gamle Ven Møhlberg ligger skudt ude i Skoven —"

Han ilede bort, fulgt af hele Husets Personale og sine Gæster. I det graa Morgenlys gled deres Skygger hastigt hen over den knitrende, hvide Rim og forsvandt i Skovens Tykning.

Lægen, Herredsfogeden og alle de andre stod betagne og bestyrtede omkring det Sted, hvor en brav og ædel Mand havde fundet saa brat en Død. Taarerne styrtede ud af Hr. v. Varnulfs Øjne. Han gjorde sig de heftigste Bebrejdelser, fordi han havde tilladt sin Ven at foretage denne natlige Vandring. Og samtidig overvældedes han af et grænseløst Raseri mod den stænbige Morder, som ogsaa stod ved Ulykkes-

stedet, lænket paa Hænder og Fødder imellem Gendarmen og Skovrideren.

Riedel stirrede med mørk Trods ned mod Jorden. Undertiden lagde der sig et haardt Smil om hans Mundvige og fortrak hans af Udmattelse og Sult fortrukne Ansigt.

„Det er noget Snak!“ fremstødte han hastigt, da man belavede sig paa at løfte den døde op fra Jorden. „Den, der er bleven skudt bagfra eller forfra, ligger ikke saadan, som han ligger der.“

„Ti stille!“ brølede Gendarmen.

„Vent et Øjeblik!“ sagde Herredsfogeden og rettede sig op. „Hvad vil Manden sige med det?“

„At jeg stod der — der, bag den Stamme!“ sagde Riedel brutalt. „Og der er kun faldet eet Skud.“

„Det siger Natvægteren ogsaa,“ sagde nu Tjeneren. „Han har kun hørt eet Skud i denne Retning.“

„Og dette Skud —“ raabte Hr. v. Varnulf, der trykkede den dødes Haand i sin. „Aa — bring det Umenneske bort fra mine Øjne, eller jeg forglemmer mig selv —“

„Passiar!“ sagde Vildttyven igen. „Han der har —“ han tav, og hans Stemme lød endnu hæsere end før, da han vedblev, „har ganske alene skaffet sig selv ud af Verden. Ingen har kunnet gøre det bedre, end han selv har gjort det.“

„Ti stille!“ skreg Gendarmen igen.

„Hvad mener det Menneske dog?“ sagde Herredsfogeden.

„At han har hørt mig, da jeg traadte paa en tør Gren.“ Han rømmede sig et Par Gange. „Han har hørt mig og har vendt sig om. Saa er han snublet over den Trærod, ved hvilken han ligger, og i Faldet er Geværet gaaet af. Saaledes er det gaaet til — ingen kan faa mig til at sige andet end det, jeg selv har set.“

„Ti stille!“ skreg Gendarmen rasende. „Fremad med dig!“

„Naa, det vil jo nok klare sig,“ sagde Riedel, idet han lod sine matte Øjne glide fra den ene til den anden, som om han vilde læse i Ansigterne, hvad hver af de tilstedeværende troede eller ikke troede. „Det er ikke min Skyld, at han ligger der!“

„Aa, vi kender dig, Skurk!“ sagde Skovrideren og truede af ham med knyttet Haand.

„Fremad — march!“ kommanderede Gendarmen og gav Riedel et Puf. Straks efter forsvandt deres Skikkelser mellem Stammerne.

Varnulf befalede nu, at man skulde lægge Liget af hans Ungdomsven paa Baaren og bære det til Gaarden. Saa fulgte han efter det sørgelige Tog midt iblandt sine Gæster, som var dybt rystede over denne triste Afslutning paa deres glade Sammenkomst.

„Grev Brankovan,“ sagde Varnulf, medens de gik bag efter Baaren i den graa Novembermorgen, „jeg er aldeles sønderknust. Det gør mig meget ondt baade for Deres og alle de andres Skyld. Saaledes drypper Skæbnen bitter Malurt i alle vore Glæder — ingen aner, hvorledes det ender! De ser ogsaa elendig ud, og det er jo intet Under. Gid dog Budskabet var overbragt hans Kone! Det er forfærdeligt at tænke paa. Den Skurk fortjente at blive hængt paa Stedet. Den stakkels Familie!“

„Det er mig nægtet at ytre min store Deltagelse,“ svarede Brankovan, idet han med sit Lommetørklæde aftørrede sin Pande. „Jeg har aldrig kunnet give mine Følelser Udtryk.“

„Og jeg i alt for rigeligt Maal!“ sagde Hr. v. Varnulf melankolsk. „Jeg har aldrig gjort en Roverkule af mit Hjerte. Undskyld, kære Greve — det er et gammelt, enfoldigt Ord og har slet ikke noget at gøre med Deres Evne til Selvbeherskelse, som jeg beundrer og misunder Dem. — Men, min Gud! Hvorfor skulde jeg ikke tilstaa, at jeg nu føler mig aldeles sønderknust?“

„Den afdøde stod Dem jo ogsaa meget nær,“ sagde Greven og bød ham Armen.

„Nej Tak — jeg naar nok hjem alene! — Ja, og han var saadan et godt og prægtigt Menneske! Altid hjælpsom og elskværdig! — Den stakkels, stakkels Kone! — Aa, den skændige Skurk — det Uhyre! Jeg vil nu straks køre til Byen — jeg kan dog ikke saadan uden videre sende Liget ind til hans Kone. Maaske vil en af hans Kollegaer eller en af deres Damer hjælpe mig dermed.“

„Tillader De, at jeg nu tager Afsked med Dem, Hr. v. Varnulf,“ sagde Greven. „Jeg gør det med den hjerteligste Tak for Deres Gæstfrihed og med de inderligste Beklagelser over, at den fandt en saa sørgelig Afslutning.“

„De har intet at takke for. Lev vel, kære Greve! — Ak, gid jeg dog ikke havde behøvet at foretage denne Rejse! — Jeg vil nu ogsaa sige Farvel til de andre Herrer. Nu er jeg jo helt kommen ud af Stemning.“

Han trykkede alle Herrerne i Haanden.

„Der holder Vognene, mine Herrer. Kaffen vil straks være færdig. Kære Greve, drik et Par Cognac'er ovenpaa. Deres Hænder er jo iskolde. Farvel, Farvel, mine Herrer!“

Han gik nu hurtigt videre, indtil han befandt sig alene bag sin Vens Baare og ikke mere behøvede at paalægge sig Tvang og skjule de Taarer, der stjal sig frem mellem hans Øjenvipper.

II.

Blomster, Blomster — intet andet end Blomster! Det var en Begravelse uden Lige! Næsten som til en Glædesfest var hele den lille Bys Befolkning forsamlet paa Gaderne, ved Vinduerne og paa Kirkegaarden for at se det mægtige, imponerende Ligtog.

Den blege Sol smilede venligt til denne tunge Pilegrimsgang. Den sendte ogsaa sine svage Straaler ned i den dybe Grav og oplyste det knugende Mørke.

Indhyllet i Lys og endnu engang omviftet af lune Vinde sank Kisten ned i Graven.

Fire Mennesker stod nærmest Graven for at være de første til at kaste et Par Haandfulde Jord ned paa det drønende Kistelaag. En høj, lidt korpulent Herre stod mellem to Damer i moderne Sørgedragt, og ved Siden af dem stod en fjortenaarig Pige, der øjensynlig befandt sig ilde i sin sorte Dragt og med delt Opmærksomhed lyttede til Præstens Slutningsord.

Da Øjeblikket til Opbrud var kommet, bukkede Hr. Sebaldus Knibel med værdig Holdning for Følget, trykkede Præsten forbindtligt i Haanden, rakte sin ældste Søster Elisabet Armen og gik med hende fra Gravstedet midt igennem den nysgerrige Mængde, hvis bifaldende Mumlen ikke undgik hans Øren.

Bag dem gik Frk. Rosalie Knibel Haand i Haand

med sin Niece Harda, en smuk, pur ung Pige med en lang, brun Haarfletning.

Sebaldus Knibel aabnede allerede Vogndøren for sine Damer, da Hr. v. Varnulf, der kom i Stormskridt bag efter ham, raabte hans Navn.

„Aa, vent et Øjeblik, Hr. Knibel!"

Hr. Varnulfs solbrændte Ansigt var meget rødt af Sindsbevægelse, og den nervøse Hast, hvormed han talte, stod i en skarp Modsætning til den tiltaltes afventende Ro.

„Jeg er til Deres Tjeneste."

„Jeg vilde blot spørge, om det endnu er muligt at faa Lov til at trykke Fru Møhlbergs Haand? De maa kunne forstaa, hvor inderlig en Trang jeg føler dertil."

„Det er ganske umuligt!" raabte Frk. Elisabet bag sit lange Krepslør. „Vi har al mulig Møje med overhovedet at holde hende oppe."

„Ak Gud nej — hun taaler ingen Beklagelser!" sukkede Frk. Rosa og udstrakte afværgende Haanden.

„Der hører De selv!" sagde Hr. Knibel med kold Høflighed. „Jeg kan absolut ikke forsvare at ignorere mine Søstres Vilje."

Varnulf mumlede noget, idet han traadte tilbage.

„Maa jeg saa i det mindste bede Dem om at bringe Fru Møhlberg en hjertelig Hilsen fra mig," sagde han.

Hr. Knibel bukkede og steg ind i Vognen, der rullede bort.

„Gud være lovet," sagde Frk. Elisabet, „at denne Ceremoni nu er forbi! Hvem ved, hvad Matilde nu igen har foretaget sig! Jeg har aldrig i mine Dage set en saa total Mangel paa Fatning, en saa sjælelig Svaghed og Mangel paa Modstandskraft!"

„Mine Nerver er aldeles oprevne!" sukkede Frk. Rosa og trykkede sin Niece Hardas Haand. „Stakkels Barn — en saadan Sorg og Jammer i din første Blomstring!"

„Dersom Mama bliver saaledes ved," sagde Harda og saa med røde Kinder ud af Vognvinduet, „saa bliver jeg syg!"

„Forbarm dig, Harda!" raabte Tante Elisabet besværgende. „Den Sorg maa du ikke volde os!"

„Vi finder nok paa Raad, kære Lilla, og vi vil gøre alvorlige Indsigelser," sagde Sebaldus Knibel med urokkelig Tillidsfuldhed.

„Ak ja, Barn, hvad skulde der blive af dig, hvis du ikke nu havde din Onkel!"

„Det var godt, at I straks kom, da jeg telegraferede. Mama var virkelig helt sindsforvirret, og Liska teede sig som forrykt."

„Aa, den skrækkelige Pige!" læspede Tante Rosa i sit Lommetørklæde.

Vognen rullede videre og holdt endelig uden for Sørgehuset, som var kendeligt ved det sønder-traadte Grønt, som Kisten var baaret hen over.

Alle fire steg tavse op ad Trappen til en Entrédør, der aabnedes ligesom af sig selv.

„Naa?" spurgte Frk. Lilla en lille, lyslokket Pige. „Hvorledes staar det til?"

Den lille Pige svarede ikke, men hulkede blot.

„Den samme Historie!" sukkede Tante Rosa og tog sit Krepslør af. „Men, Liska dog, vi maa jo finde os i vore Tilskikkelser! Skal vi da knurre imod Forsynet? Lærer du det i Skolen, Barn? Er det en saadan Religionsundervisning, du faar, Liska?"

Da der endnu ikke fulgte noget Svar, aabnede Frk. Lilla Døren til Dagligstuen.

Gennem de nedrullede Gardiner faldt de svage Solstraaler som en venlig Hilsen fra den nyopkastede Grav. Et Par Roser, som Fru Møhlberg havde taget ud af den dødes Hænder som et Minde om ham, fyldte Værelset med en tung, sødlig Duft.

Den smukke, blonde Fru Møhlberg gik rastløst op og ned i Værelset. Liska ilede straks hen til hende og klappede hendes nedhængende Haand.

„Naa, min kære Matilde," sagde Hr. Sebaldus Knibel, idet han med korrekt Holdning gik hen til hende og mere formanende end egentlig trøstende strakte begge Hænder ud imod hende, „nu maa vi tænke paa at drage Omsorg for dig og Børnene. Vi har allerede en Gang før staaet saaledes over for hinanden," vedblev han patetisk, „den Gang da din første Mand, min kære Broder Artur, var død. Jeg tænkte ikke, at vi engang til skulde mødes i samme Anledning."

Fru Møhlberg for sammen.

„Ak Gud nej!" sukkede Frk. Rosa.

„Det, som et Menneske selv har valgt," sagde Frk. Lilla med Eftertryk, „maa han ogsaa vide at bære. Du vil føle dig lettere til Mode, kære Tilde, naar Morderen har udstaaet sin Straf og mistet sit Hoved."

„O nej — nej!" udbrød Fru Møhlberg. „Hvad kan hans Død dog nytte os!"

„Retfærdighed er ikke Sentimentalitet," sagde Hr. Knibel med uangribelig Bestemthed. „Hovedsagen er, at du finder dig i Skæbnen og bærer dit Kors med Ro og Værdighed, saa du kan tjene som et værdigt Forbillede for dine Børn."

„Harda er jo rolig," hviskede Fru Møhlberg. „Det var jo heller ikke hendes Fader. Men Liska —"

„Liska bærer sig uforsvarligt ad," sagde Tante Lilla med skarp Stemme. „Børn har den Pligt at opmuntre deres Forældre, men ikke den Opgave at plage dem."

„Aa, hun plager mig ikke!" udbrød Fru Møhlberg og trak den lyslokkede Pige tæt ind til sig. „Hun deler min Smerte, selv om hun endnu ikke kan fatte, hvor meget hun har mistet i sin Fader."

„Vidste Harda da mere for flere Aar siden, da hendes Fader døde?" spurgte Hr. Sebaldus med streng Værdighed. „Maatte hun da ikke opleve og gennemgaa akkurat det samme? Led hun ikke det samme Tab, da hendes Fader, min kære Broder, ombyttede det timelige med det evige? Men har hun ikke med uforlignelig Selvbeherskelse stille og tavs baaret dette Tab lige indtil denne Dag og Time uden at pine og plage nogen med Taarer og Beklagelser?"

„Hun har eders Karakter," hviskede Fru Møhlberg, der under denne kærlige Tiltale med Magt holdt sine Taarer tilbage. „Hun har intet, slet intet af Leopolds Væsen og Natur, medens Liska —"

„Og jeg ved virkelig heller ikke, min kære Tilde," sagde Tante Lilla med undrende Hovedrysten, „hvorledes Harda Knibel skulde komme i Besiddelse af Leopold Møhlbergs Karakter og Egenskaber! Hun er en Knibel og ingen Møhlberg! Det er sørgeligt nok for et karakterfuldt Barn at se en fremmed blive indsat i sin Faders Rettigheder, men det bør dog ikke oven i Købet bebrejdes dette Barn, at det har optaget i sig dets egen Families nedarvede Anlæg og Natur!"

Den sorgfulde Enke, der kun med et halvt Øre havde hørt paa disse trøstende Ord, skjulte sit Ansigt i begge Hænder og hulkede igen højt.

„Aa Gud, hvorledes skal jeg bære det — hvorledes skal jeg kunne udholde at leve!"

„Du har allerede engang for lidt et lignende Tab," sagde Frk. Lilla, der skarpt betonede denne oplivende Kendsgerning, „allerede een Gang for, min kære Tilde, og det har du baaret og overlevet. Ikke saa meget som et graat Haar har du faaet deraf. Hvorfor vil du fortvivle nu? Nu, da du har to Døtre i Stedet for den ene?"

Denne taktfulde Hentydning til det, der havde gjort hende saa lykkelig, fik Fru Mohlberg til igen at fare sammen i den dybeste Smerte over Tabet af den elskede Mand og Beskytter. Men hun fattede sig, tørrede sine Taarer i sin yngste Datters blonde Lokker og hviskede til hende med skælvende Læber:

„Løb ud, Liska, og sig til Harda, at Kaffen skal bringes ind!"

Da Døren havde lukket sig efter den lille Pige, sagde Sebaldus Knibel:

„Vi har med stor Bestemthed holdt os den Mand fra Livet, som kaldte sig Mohlbergs Ven, og paa hvis Jord og Grund Ulykken skete. Omstændighederne er ikke egnede til at vække Sympati for ham. Efter en vild Fest er den afdøde —"

„Nej, o nej, nej!" raabte den unge Enke med en smertelig afværgende Bevægelse. „Leopold var saa maadeholden — saa absolut maadeholden."

„I hvert Fald har denne Hr. v. Varnulf din Mands Død paa Samvittigheden," sagde Sebaldus Knibel under sine Søstres bifaldende Nik, „han har forledt ham til at deltage i sine vilde Fester. Enten der nu foreligger Mord eller Ulykkestilfælde, saa vilde jeg anse det for absolut ukristeligt, om du vilde modtage denne Herre hos dig."

„Hvis du mener det, skal jeg aldrig modtage ham," svarede Fru Mohlberg dybt rystet. „Men Leopold holdt saa meget, saa meget af ham. Og han var saa lykkelig —"

„Naa ja, vi har jo set, hvad denne Lykke har ført til," afbrød Frk. Lilla hende og nikkede til sin Broder. „Vi lider endnu alle derunder."

Fru Mohlberg, der saaledes blev slaget paa alle Punkter, trykkede igen sit af Taarer gennemvædede Lommetørklæde mod Øjnene. „Aa, Gud give, jeg kunde grave hans Grav op og lægge mig i den!" hviskede hun halvkvalt af Angest og Sorg.

„Det var vor Hensigt at tale fornuftigt med dig," sagde Sebaldus Knibel med krænket Værdighed, „uden at komme ind paa syndige, formastelige Udtalelser, som kan virke trættende og slappende paa endog den allerbedste Vilje."

„Tal kun," sagde Fru Mohlberg og tørrede sine Øjne. „Jeg skal tage mig sammen saa længe, jeg kan."

„Altsaa," vedblev Sebaldus Knibel, medens han formfuldt førte hende hen til Sofaen og tog Plads ved hendes Side, „altsaa maa jeg sige dig, at du efter vor Mening ikke kan blive her."

„Ikke blive her?" udbrød Fru Mohlberg og sprang op. „Ikke her ved hans Grav? Hvor da?"

„Opgiv det hellere, Broder!" formanede Frk. Lilla med en bedrøvet Hovedrysten og et resigneret Smil. „Opgiv det hellere!"

„Aa, hav dog Taalmodighed!" bad den skælvende Kvinde. „Tænk dog paa, hvad jeg har mistet! Jeg vil jo følge eder og eders Raad — jeg føler mig jo saa uselvstændig, saa holdningsløs —"

„Netop derfor," afbrød Hr. Knibel hende indrømmende, idet han udstrakte sin velplejede Haand, som om han dermed vilde afskære al videre Afbrydelse, „netop derfor anser vi det for nødvendigt at have dig og Børnene i Nærheden af os. Du er for uerfaren, for ukendt med Verden til at leve alene."

„Skal jeg flytte til Hovedstaden?" udbrød Fru Mohlberg, forstenet af Overraskelse.

„Ja, under vor Beskyttelse."

„Kære Sebaldus," sagde nu Frk. Lilla. „Du er jo ganske vist Hardas Formynder og af hendes Fader indsat som Bestyrer af hendes Formue, men vi kan dog ikke tænke paa at paanøde Matilde os og vor Beskyttelse. Hvis hun tror, at hun kan klare sig alene, eller hvis hun har sine Grunde til at afbryde al Forbindelse med vor Familie —"

„Men, Elisabet!" udbrød Fru Mohlberg forskrækket. „Hvor kan du dog sige eller blot tænke noget saadant!"

„Jeg havde til Hensigt," vedblev Hr. Knibel og bøjede sig frem for at give sin Tilfredshed over sin Svigerindes Udbrud endnu mere Eftertryk, „ogsaa at tilbyde mig som Formynder for din Datter Liska. Saa har vi to alene Ansvaret for hende og hendes Fremtid."

„Naa, Tilde!" udbrød Frk. Rosa, der betragtede Svigerindens Tavshed som Tegn paa den sorteste Utaknemmelighed. „Hvad siger du til det?"

„Jeg takker dig meget, Sebaldus," sagde Fru Mohlberg hastigt og kastede uvilkaarlig et Blik, fuldt af Bekymring paa den Dør, hvor Liska netop viste sig med Tallerkener og Harda med Kaffe. „Det er jo meget venligt af dig —"

„Kan du ikke beskæftige Børnene lidt længer derude, kære Matilde," sagde Hr. Sebaldus og skænkede sig en Kop Kaffe, „saa er der endnu en Ting, jeg vilde tale med dig om."

„Harda, tag Liska med dig," sagde Fru Mohlberg resigneret, medens Elisabet og Rosa Knibel med en skarp Rømmen gav til Kende, at de betragtede den lille Piges bedrøvede Modstand som medfødt Genstridighed. „Gaa, mit Barn — gaa og luk Døren efter eder!"

„I Aarenes Løb," begyndte nu Sebaldus under Søstrenes bifaldende Nik, „er vi komne til den Overbevisning, at du — vi tænker nu ikke mere paa Mohlberg — ikke formaar at bibringe Harda det rette Indtryk af, hvilke Fordringer Arturs Datter kan stille med Hensyn til sig selv, for ikke at sige, kære Matilde, hvilke Fordringer vi Søskende kan stille vedrørende vor Niece. Med Hardas glimrende Formuesforhold kan hun gøre Fordring paa den mest fuldkomne Opdragelse og paa, at man gør sig særlig Umage for upartisk at udvikle hendes medfødte Karakteranlæg, hvad —" her afskar han med en energisk Haandbevægelse enhver Indvending fra Moderens Side — „hvad der med din Forkærlighed og Svaghed for Liska ikke godt kan ske her. Derfor foreslaar jeg som Hardas Formynder, at hun til Paaske, forend du flytter til Hovedstaden, bliver anbragt i en første Klasses Pensionsanstalt for unge Piger og bliver der en tre til fire Aar."

„Det vilde Leopold aldrig have givet sit Samtykke til," hviskede Fru Mohlberg, medens hendes Taarer standsede af Skræk og Overraskelse. „Han sagde, at Moderen var den bedste, den eneste gode Opdragerinde for Døtrene!"

„Det kan jo være meget interessant og lærerigt for os at høre denne Anskuelse," svarede Frk. Lilla med højt optrukne Bryn. „Men naar det gælder Ar-

kurs Datter, vil vi dog helst se vore egne Grundsætninger anvendte — selvfølgelig med dit Samtykke. Men naar du ikke kan vinde den Overbevisning, kære Tilde, at alt, hvad vi gør og foreslaar, kun er til dit og Børnenes Bedste, ja, hvis du oven i Købet tror, at vi vil stifte Ufred og Kiv iblandt eder i Stedet for at bidrage til dit Velbefindende og Velvære, hvis du endog skulde gaa saa vidt at betvivle eller nære Mistro til vore venlige Hensigter, saa gør vi bedre i at bryde op og overlade dig til din Skæbne."

Som Tegn til det forestaaende Opbrud greb Frk. Lilla energisk sine sorte Glacehandsker, men da lagde Fru Mohlberg angerfuld sine skælvende Fingre paa Svigerindens Haand.

„Bliv dog, Elisabet! — Hvad mere har du at sige, Sebaldus?"

„Jeg har intet mere at sige, kære Matilde," sagde Hr. Knibel med værdig Overbærenhed. „Vil du nu blot have den Godhed at lade os vide, om du giver dit Samtykke til vort Forslag eller ikke."

„Det vil falde mig meget, meget svært — netop nu," hviskede Fru Mohlberg og skjulte sit hede Ansigt i Hænderne. „Men jeg vil vænne mig til den Tanke at skulle skilles fra mit Barn —"

„Jeg er overbevist om," afbrød Frk. Lilla hende med løftet Hoved, „at Harda vil gøre alt, hvad hun formaar, for at lette dig Skilsmissen. Dersom du ønsker det, vil vi forberede hende derpaa."

„Ja, gør det!" sukkede Fru Mohlberg udmattet. „Men nu er det til Ende med min Kraft — jeg maa være alene."

Hun rejste sig og gik langsomt ud af Værelset og ind i sit Sovekammer, hvor hendes afdøde Mands Seng stod ved Siden af hendes. Paa Ulykkesdagen var han saa glad og munter staaet op af den, og nu skulde han aldrig mere finde Ro og Hvile i den! Hun satte sig ned paa Sengekanten, foldede Hænderne i Skødet og bøjede Hovedet dybt ned over dem.

Skumringen var allerede vidt fremskredet, Mørket begyndte at brede sig over alt derinde i Værelset, og der var dybe Skygger i Krogene. Alt var stille rundt om. Kun Vinden bruste svagt gennem Grenene i Havens Træer.

Og i denne Skumring, i denne dybe Stilhed gennemgik Fru Mohlberg i Tankerne hele sit Liv. Hun gik tilbage lige til Barneaarene, da hendes Fader, som var en Tyran i sit Hus, betragtede Selvstændighed som Ulydighed og under streng Straf forbød al Opsætsighed mod hans eneherskende Vilje.

Og den Gang tog hun i sin blide Sagtmodighed og Frygtsomhed alt dette som noget selvfølgeligt og fandt sig i, at hver Trang, hver Spire til Selvstændighed i hendes unge Sjæl blev bastet og bundet. Det mægtige, afgørende Ja og Nej, som svævede over alles Hoveder i hendes Hjem, hidførte ogsaa den Begivenhed, der knuste hendes slumrende Forhaabninger. Den rigeste Mand i Byen, Ejer af en Klædesfabrik og Søn af en af de største Industridrivende i Landet, bejlede til den unge, smukke, men fattige Pige.

Artur Knibel var en statelig Mand. Men næppe havde hun tilbragt nogle Timer i den Knibelske Familie, før hun følte sig overbevist om, at de i Bevidstheden om deres egen Ufejlbarlighed betragtede hende som staaende langt under dem i alle Henseender. Højst utilfreds med deres Broders Valg undlod Søskendeparret ikke paa alle Maader at paaføde sig som Læremestre for hans unge, uerfarne Forlovede, indtil det sidste svage Forsøg paa at afryste Aaget var undertrykt. Saaledes indtraadte hun i Ægteskab med en Mand, der kun betragtede sin Hustrus ømme Føjelighed og Eftergivenhed som en Kilde til forøget Velvære. Fra Morgen til Aften var han i Forretningen, og i sit Hjem afskyede han enhver nok saa lille Forstyrrelse, enhver Fordring paa Stemning eller Lune, saa at den unge Kone, ogsaa efter at hun havde født Harda, i Angest og Bæven underkastede sig denne Tvang og fremkom aldrig med en Klage, aldrig med et Ønske, aldrig med noget, der vedrørte hendes indre Liv. Saa indtraadte Katastrofen. Næppe var Fabrikken som Følge af dens Ejers haarde Sygdom forvandlet til et Aktieforetagende, forend Artur Knibel for bestandig lukkede sine Øjne, dog ikke uden først i sine Søskendes Nærværelse at have opsat sit Testamente. I dette var hans Datter Harda indsat som Universalarving til Formuen, som beløb sig til en halv Million, under Formynderskab af sin Onkel Sebaldus. Men Enken fik kun den Part, der efter Loven tilkom hende. —

Det var nu blevet helt mørkt. Endnu bestandig sad Fru Mohlberg paa Sengekanten med foldede Hænder og stirrede ned for sig.

Der havde vist sig en Stjerne i hendes Liv: Kærligheden til en anden Mand, en Mand, der omspændte hele hendes Sjæl med en salig Lykke, der forstod og respekterede hendes selvstændige Tænken, Gøren og Laden. Men det var aldrig lykkedes denne Mand at vinde sin Stifdatters Hjerte eller at forsone Familien Knibel med sig og sit Ægteskab. Sin egen lille Datter Liska forgudede han — og da hans Hustru ved et Bankkrak mistede sin Formue, var det ham blot magtpaaliggende med sin store, ømme Kærlighed at bære hende over det Tab, hun havde lidt.

Hede, brændende Taarer trillede ned over den sorgfulde Kvindes Kinder. Hvis der var noget i hine lykkelige Dage, der havde voldet hende Smerte, saa var det Bevidstheden om, at hun ved sit andet Ægteskab havde nedkaldt Familien Knibels Vrede over sit Hoved. De ophørte aldrig at betragte dette Skridt som en Forvildelse, som en ikke moderlig Handling imod Harda, som en Krænkelse af dennes datterlige Rettigheder. —

Der faldt en klar Lysstraale ind i Værelset. Harda stod i den halvaabne Dør med et brændende Lys i Haanden.

„Hvorfor kom du ikke for at sige vore Slægtninge Farvel, Mama?" spurgte hun med en Stemme, gennem hvis dæmpede Klang der lød en skjult Misbilligelse.

Fru Mohlberg for forskrækket op.

„Er de borte?"

„Ja. Vi har længe ventet paa dig."

Som Harda nu nærmede sig med den magre Ungpigefigur rettet rank i Vejret, med Ansigtet med de mørke Øjne og den skarpt fremtrædende Næse grelt belyst af Lysets flakkende Skær, gik der en smertelig Følelse gennem Fru Mohlbergs Sjæl.

„Kom herhen, mit Barn! Har de sagt det til dig?" spurgte hun sagte, idet hun strakte Haanden ud og trak Harda hen til sig.

„Ja!"

„Og du?" spurgte Moderen endnu sagtere. „Vil du bort fra os?"

„Jeg vil ikke bort fra eder, Mama," sagde hun og saa roligt ind i det forgrædte Ansigt, „jeg vil blot gøre, hvad der vil være det bedste for mig."

„Vil det da ikke falde dig svært at skilles fra

os netop nu, da du ved, vi er saa dybt bedrøvede og nedbøjede?" spurgte Fru Møhlberg, der smerteligt følte denne Mangel paa Forstaaelse. „Det vilde dog være naturligere, om vi nu sluttede os nær sammen og blev i Kærlighed hos hverandre."

„Du beholder jo Liska, Mama. Det er jo, som Tante Lilla siger, en rigelig Erstatning for mig."

Fru Møhlberg var til Mode, som om hun maatte knuge sin Datters Haand og fra sin inderste Sjæl skrige ud: „Saa tilgiv mig dog min korte Lykke —" men hun tav og klappede blot blidt Hardas Kinder.

„Du maa ikke tro, at der er noget, der kan erstatte en Moder hendes Barn. Det eneste, der vil kunne trøste mig, er Tanken om, at jeg vilde dit bedste, da jeg gav efter. Jeg selv rejser kun nødig til Hovedstaden med Liska, thi her har jeg jo dog Graven —"

„Min Faders Grav ligger jo ogsaa alene," afbrød Harda hende hurtigt, og den stadige Bebrejdelse klang igennem hendes unge Stemme.

Da slap Fru Møhlberg hendes Haand, som om hun havde faaet et Stik i Hjertet.

Ikke længe efter kom der fra Onkel Sebaldus Efterretning om, at han havde fundet et første Klasses Pensionat i Brüssel, som i alle Henseender viste sig passende og overensstemmende med deres Fordringer. Og han knyttede hertil sin Bøn om, at Harda maatte aflægge Sorgedragten fra den Dag, da hun holdt sit Indtog i Pensionsanstalten.

Og kort efter indtraf der et kostbart Udstyr, et Utal af luftige, elegant syede Toiletter, hvoriblandt der alene fandtes seks hvide Balkjoler med Laksko, Vifter, Skærf og Fichuer. Og hertil kom franske Sæber med en vidunderlig Duft, kostbare Parfumer til Lommetørklæder, selvfølgelig alt sammen fra Roger & Gallet i Paris. Og disse duftende Parfumer skulde nu herefter gennemtrænge Hardas Værelse og hæve hende op i en højere Sfære end den, hun hidtil havde færdedes i.

Nogle Dage efter ankom Tante Lilla for at hente Harda, hvis Opbrud fra Hjemmet nu var nær forestaaende.

Da de nu sad ved Tebordet — Fru Møhlberg fuld af Sorg og Vemod over, at fremmede Hænder nu skulde løse Baandet mellem Moder og Datter — løste Frk. Knibel den almindelige Spænding ved at foreslaa, at de med Kopperne skulde klinke paa en lykkelig Rejse og et lykkeligt Udfald af Hardas Ophold i Institutet.

„Hvad Rejsen angaar, kære Tilde," sagde hun, „saa har jeg med Glæde befriet dig for Ulejligheden og Omkostningerne ved at følge Harda. Vi tilbyder ogsaa at vælge en Lejlighed til dig i Hovedstaden."

„Tak, lad mig hellere besørge det alene!"

„Selvfølgelig overlader vi gerne Ulejligheden til dig, kære Tilde," svarede Frk. Lilla og strakte sin Hals frem med en stødesløs, afvisende Bevægelse at trykke sit Hoved imod Stoleryggen. „Du behøver ikke at være bange for, at vi skal paanøde dig vor Hjælp og venlige Omsorg."

„Aa, Lilla!" sukkede Fru Møhlberg. „Jeg er jo taknemmelig for eders Hjælp og modtager den gerne."

Frk. Knibel besvarede disse Ord med et naadigt Nik.

„Men," sagde hun pludselig, „hvad siger du til, at denne Skurk Riedel ikke bliver halshugget? Han har bevist sin Uskyldighed."

„Jeg ved det — jeg ved det —" hviskede Fru Møhlberg afværgende.

„Vi havde saa sikkert gjort Regning paa, at han skulde anklages for Mord," vedblev Frk. Lilla med Eftertryk, formodentlig for at staalsætte Enkens Karakterfasthed. „Vi har fulgt Sagen Punkt for Punkt i Aviserne. Og nu rykker dette Uhyre under Forhørene frem med sit ikke affyrede Gevær, planter sig frækt foran Undersøgelsesdommeren og siger: 'Man kan ikke skyde et Menneske ihjel med Fingeren!' Og saa kan de ikke gøre ham noget i denne Sag."

„Aa, Lilla, hvorfor fortæller du mig alt dette?" sagde Fru Møhlberg og trykkede Servietten mod sine Øjne. „Det er jo kun en Trøst, at dette Menneske dog ikke er en Morder, og at Leopold har mistet Livet ved et Ulykkestilfælde. Det har jo været hans Skæbne, da den Time, som kommer for os alle, slog for ham."

„Tillad mig at bemærke, bedste Tilde," sagde Frk. Knibel med blid Bebrejdelse, „at heller ikke vi tænker os at leve evigt. Men dette afholder os ikke fra i din Interesse at beklage, at denne Person kun bliver straffet med seks Aars Tugthus for Brandstiftelse. Dersom du vil gøre dig den Ulejlighed at tænke over, at der efter denne Tids Forløb endnu vil være mange Huse at sætte Ild paa, saa kan du forestille dig, hvad Dommeren har udrettet med denne Dom!"

„Det hører Fremtiden til," sagde Fru Møhlberg og rejste sig for at komme uden for denne profetiske Stemmes Hørevidde. „Jeg vilde gerne tilbringe denne Aften alene med Harda. Jeg er til Mode, som om jeg skulde miste hende for bestandig."

III.

De store Piletræer ved Indgangen til Dyrehaven havde mistet de fleste af deres Blade. Løvet havde allerede antaget Efteraarets Farver, og de røde, gule og gyldenbrune Blade laa allerede spredte over Vej og Sti.

Fem Aar var forløbne, og Harda Knibel vendte nu tilbage til sin Moders Hjem i Hovedstaden, hvor hun beboede sit eget moderne indrettede Værelse.

Den nu nittenaarige Pige besad, trods sin Slankhed bløde, smidige Lemmer. Sebaldus Knibel og hans Søstre havde bestemt ønsket, at hun efter sit Ophold i Pensionsanstalten i Brüssel endnu skulde tilbringe et Aar i Montreux, og dette Ophold i den rene, friske Luft ved Genfersøen havde været til stor Gavn for hendes lidt sarte Helbred. Hendes Holdning var rank og ulastelig, og navnlig var hendes Hovedbevægelser karakteristiske. Der fandtes ikke let en ung Pige, der med hver Bevægelse af sit Hoved lagde saa megen Selvbevidsthed og Selvvurdering for Dagen som Artur Knibels Datter. Damerne Levasseurs Pensionsanstalt i Brüssel blev hovedsagelig frekventeret af Døtre af den engelske og belgiske Adel samt af unge, rige Piger af gammel anset, borgerlig Slægt. Om end Hardas medfødte Familiestolthed i Begyndelsen havde lidt et lille Knæk, saa var hendes Selvfølelse bleven desto større, da det efterhaanden gik op for hende, at hun, hvad Rigdom angik, ikke stod tilbage for nogen af sine Pensionskammerater.

Hendes Teint havde endnu den tidligere matte Hvidhed, men nu var den skær og fin og mindede om

Lilsjens Farve. De nu fyldige og runde Kinder lod den før noget skarpt fremspringende Næse se mindre ud. Der var Karakter i denne dristigt buede Næse under de sorte, fint tegnede Bryn, ligesom ogsaa Munden med de smalle Læber og den fast formede Hage robede stor Viljestyrke og Fasthed.

De mørke Øjne vilde have været virkelig smukke, saa fremt de havde udstraalet lidt Varme og Blidhed og noget af den Hjerteglod, der faar os til at græde og le, blot fordi vi er unge og taabelige! Men dog besad de meget Udtryk. De talte deres eget Sprog, som ofte lød skarpere og mere afvisende end Ord. Kun undertiden tilsløredes de — da var det, som gled der hen over dem et Spørgsmaal, der forblev ubesvaret og — forsvandt.

Men det, der var uadskillelig knyttet til hele Hardas Person, og som henrev Tanterne til Beundring, var den verdenserfarne, fornemme Ro og Sikkerhed, for hvilken der hverken findes Hindringer eller Tvivl.

Da hun var kommen hjem, begyndte Tanterne straks at drage hende til sig. I deres elegante Bolig i Gernersgade gav de den ene Fest efter den anden for at give Familiens Stjerne Lejlighed til at glimre og lade hende beundre af alle. Men de vidste ikke, at deres Omgangskredse, disse gode, borgerlige Kredse, snarere frastødte end tiltrak denne unge Pige, der higede og tørstede efter ydre Ære og Fornemhed. Saa vidt det lod sig gøre, optog Harda Omgangen med de Bekendtskaber, hun havde stiftet i Institutet, navnlig med unge, adelige Damer. Thi der alene kunde hun finde det, hun med saa stor Iver søgte.

Den elektriske Sporvogn holdt ved Stoppestedet uden for Varehuset i Westend. Et halvt Dusin ventende Passagerer, som havde faaet kolde Fødder af at staa i den vaade Sne, skyndte sig op paa Platformen og ind i Vognen, saa vidt der var Plads at faa. Til allersidst sprang en ung Mand op paa Trinbrættet.

Da kom der pludselig, netop som Konduktøren trak i Snoren for at give Afgangssignal, en kvindelig Skikkelse løbende over den slibrige Asfalt med Pelshuen skudt langt tilbage fra Panden. Med uforsigtig Hast og et dristigt Spring prøvede hun paa at svinge sig op paa Vognen, der allerede havde sat sig i Bevægelse.

„Jeg maa med —"

I dette kritiske Øjeblik strakte den unge Mand energisk sin Haand ud over Konduktørens Arm. Et fast Greb, et Spring, og Faren var forbi — en dobbelt Fare, da en Automobil i samme Øjeblik med Lynets Fart susede forbi Sporvognen.

„Hvor uforsigtigt — hvor kan man dog —"

Han sagde det uvilkaarlig højt og misbilligende.

Liska blev endnu rødere, end det voldsomme Løb havde gjort hende. Hun strøg Haaret fra Panden, satte Huen til Rette og saa halv forlegen, halv tilfreds ned paa sin Nodemappe.

„Jeg maatte absolut med."

„Men dog ikke med Fare for Livet!" sagde den unge Mand stadig dadlende, medens han opmærksomt betragtede den unge Pige.

Han havde aldrig set en mere fortryllende, ung Pige. Hvor allerkærest faldt ikke de tunge, blonde Fletninger ned over hendes Skuldre, medens en Krans af naturlige Krøller omrandede hendes Pande.

Herunder lyste to mørkeblaa Øjne, overskygget af lange, mørke Øjenvipper. De fint tegnede og let buede Bryn — den fine, skære Ansigtsfarve — den smukke Mund med de hvide Tænder — man kunde ikke tænke sig noget smukkere! Og hertil kom en fin, lille Næse med kækt svajede Næsefløje, en nydelig Ansigtsoval og allerkæreste smaa Øren, som ligefrem koket sluttede sig ind efter Hovedets Form.

„Jeg har jo sagt, at jeg ikke tør komme for sent," svarede hun, netop som Konduktøren kom ud fra Vognen for nu ogsaa at billettere paa Platformen. „Jeg tør virkelig ikke."

„Saa gaar man lidt før hjemmefra," sagde han med uformindsket Alvor. „Eller ogsaa maa man vente lidt længer."

„Ja, vist saa!" Liska nikkede indrømmende, idet hun greb i Lommen for at tage sin Pengepung frem.

Den maatte have gemt sig et Sted. Saa rev hun hastigt Handsken af Haanden og ledte igen ivrigt i sin Lomme. Pludselig bredte en blussende Rødme sig over hendes Ansigt. „Jeg maa enten have tabt min Pung under mit Løb eller have glemt den hjemme. Vær saa god at lade mig komme af," hviskede hun forlegen.

Uden at spilde et Ord paa den Ting rakte den unge Mand Konduktøren en Tiøre.

„Tillader De, min Frøken," sagde han og rakte hende Billetten. „Vær saa god!"

„Men det kan dog ikke gaa an!" hviskede Liska endnu mere forlegen.

„Hvad kan ikke gaa an?" spurgte han smilende og fandt hendes forlegne Rødme højst indtagende. „Vil De da løbe den lange Vej til Fods? De sagde jo, at De ikke turde komme for sent."

Hun nikkede ivrigt. Ak, du gode Gud, hvis Harda fik det at vide! Og Tanterne! For ikke at tale om Onkel Sebaldus! Denne Kvartet overdøvede alle andre Stemmer i hende.

„Men jeg ved blot ikke, hvor —" stammede hun, mod Sædvane forvirret og undselig.

„Vi mødes nok engang igen i Livet," sagde han beroligende. „Eller ogsaa kan De give den Tiøre til de fattige!"

„Ja, det kunde jeg jo!"

Hun saa nu næsten trøstet og beroliget op paa ham med sine straalende Øjne.

Pludselig holdt Vognen med et Ryk, efter at den i nogen Tid kun var kommen langsomt fremad.

„Hvad er der i Vejen, Konduktør?" raabte den unge Mand utaalmodig.

„Der er en Vogn gledet ud af Sporet paa Lützowpladsen."

„Hvor længe vil det vare?"

„I det mindste et Kvarter."

„Saa gaar jeg," sagde Liska og sprang af. „I den Tid kan jeg naa Lützowgaden."

„Saa skal vi samme Vej."

Det var jo ganske naturligt, at de begge sprang af og gik sammen over Gaden til Fortovet. Men mon det ogsaa var ganske naturligt eller passende, at de ogsaa gik videre sammen? Liska forelagde sig pludselig med ængstelig Hjertebanken dette Samvittighedsspørgsmaal og saa tvivlende op paa sin Ledsager.

„Studerer De Musik?"

Hun kunde dog ikke uden videre løbe sin Vej uden at svare paa hans Spørgsmaal! Men Tanterne! Sæt, de nu kom gaaende og saa hende ledsaget af en fremmed Herre!

„Aa, jeg klimprer lidt," svarede Liska og saa sig hemmeligt omkring.

„Søger De noget?“ spurgte han og blev staaende.

„Nej — Jeg har nemlig Slægtninge, som plager mig med Musiktimer,“ sagde hun hastigt, og der spillede et allerkæreste skælmsk Smil om de røde Læber. „Ellers — naa —“

Han betragtede hendes slanke, elastiske Skikkelse, medens hun let som en Vipstjært gik ved Siden af ham. „Undskyld — gaar De i Skole endnu?“

„Ja — i øverste Klasse,“ sagde hun og saa leende op paa ham. „Jeg er i den øverste — men jeg er ikke den øverste! Men De var vel heller ikke altid Duks i Deres Skoletid?“

„Nej, desværre. Den Ære opnaaede jeg kun grumme sjældent.“

Nu lo de begge.

Hun vilde gerne have haft noget mere at vide om denne fremmede, unge Mand, men da hun i dette Øjeblik havde naaet sit Bestemmelsessted, blev hun staaende. „Se saa, her gaar det løs med Pauker og Trompeter!“

„Naa, saa ønsker jeg Dem god Fornøjelse,“ svarede han og kastede endnu et sidste Blik paa hendes yndige Ansigt. „Nu gaar jeg paa Kontoret!“

Hun spidsede Øren.

Det var alt sammen saa underligt. Og det var endnu underligere, at han kunde finde paa at række hende Haanden. Men da han nu gjorde det, og da han nu dog havde givet hende den Tiøre, der havde hjulpet hende ud af en stor Knibe, ansaa Liska sig forpligtet til modigt at lægge sin Haand i hans.

„Paa Gensyn! Og Tak for Følgeskabet!“

Han hilste smilende og gik. —

Lige saa muntert, som hun nu sprang op ad disse Trapper, løb hun halvanden Time senere op ad Trapperne til den høje Stueetage, hvor Fru Mohlberg beboede en rummelig Lejlighed sammen med sine to Døtre.

Det Ryk, hvormed Liska trak i Klokken, var saa stærkt, at det fremkaldte et Hvin inde i Dagligstuen. I et Nu blev Døren aabnet, og Frk. Lilla Knibel, som netop sammen med sin Søster Rosa aflagde sin Svigerinde et Besøg, stod foran sin Niece.

„Hvem anden end den elskelige Liska kunde have indjaget den gode Tante Rosa en saadan Skræk! — Du tørrer vel aldrig dine Fødder af?“

„Nej! Det behøver jeg ikke — jeg svæver saa let!“ sagde Liska leende og løb forbi hende ind i Dagligstuen, hvor Fru Mohlberg sad paa Sofaen ved Siden af Frk. Rosa, medens Harda sad i den af grønne Efeuranker omsnoede Vinduesfordybning og saa ned paa Gaden.

„Aa, lille Moder — Harda — Tante! I skulde bare vide, hvad jeg har oplevet!“

Uden at give sig Tid til at tage Pelshuen af Hovedet, og medens hun lystigt svingede Nodemappen frem og tilbage, fortalte Liska Historien om sit Livs Redning og den modtagne Tiøre.

Under denne Historie rejste Harda sig forfærdet op fra sin Plads, medens Frk. Lilla som Tegn paa sin Indignation og Bestyrtelse tog sit Armbaand af og lagde det eftertrykkeligt paa Bordet.

„Matilde — jeg er aldeles maalløs! Ligefrem maalløs!“

„Aa, Lilla!“ sagde Fru Mohlberg med blid Inderlighed. „Jeg er saa lykkelig over, at Liska staar sund og frisk imellem os!“

„Aa, Liska — Liska dog!“ sukkede Tante Rosa. „Hvad mon man endnu skal opleve med dig!“

„Hvad er der nu i Vejen?“ spurgte Liska med sin klare Latter. „Det hænder ikke hver Dag, at man saa nemt bliver hjulpet ud af en Knibe!“

Harda lagde sin Haand paa Liskas Arm.

„Han maa have faaet et smukt Indtryk af dig, dette Menneske!“

„Han er ikke noget Menneske,“ ivrede Liska blussende.

„Ikke det? Hvad er han da? En Hest?“

„Ærlig talt, Tilde,“ sagde Lilla, idet hun energisk igen anbragte Armbaandet paa dets Plads, „nu er Højdepunktet virkelig naaet! Nu er det bedst at overgive Sagen i Sebaldus' Hænder.“

Taarerne styrtede pludselig ned over Liskas Kinder. Hun løb hen til Sofaen, og uden at tage Notice af Tante Rosa pressede hun sig ind mellem hende og Moderen og slyngede sine Arme om den sidstes Hals.

„Moder, du skænder ikke paa mig! Du holder lige saa meget af mig som af Harda — ikke sandt, søde, lille Moder?“

„Ja, naturligvis! Du er kun et lille Tossehoved. Men bryd dig ikke om den Tiøre.“

Hun klappede kærligt de taarevædede Kinder.

„Jeg vil helst straks gaa med den hen til det Hjørne, hvor den gamle Kone med Tændstikkerne altid sidder. — Men, Moder,“ bad hun indsmigrende, „tager du mig for Resten ikke med i Aften til Kroll til Velgørenhedsforestillingen? Aa, hvad — gør du ikke?“

„Du har jo ikke noget at tage paa, min Skat,“ svarede Fru Mohlberg tvivlraadig.

„Harda vil nok give mig sin hvide Molskjole. Den kan du snart faa lavet i Stand til mig! — Vil du ikke nok give mig den, Harda?“

„Vær saa god, tag den blot!“ svarede Harda med et Skuldertræk.

„For ser du,“ vedblev Liska ivrigt, „det er slet ikke morsomt altid at skulle blive alene hjemme. Mine Veninder kommer ogsaa derhen. — Blot til Koncerten, Moder. Saa kan Gusta hente mig.“

„Du vil dog vel ikke være saa svag at give efter, Tilde?“ sagde Tante Lilla hovedrystende. „Det er en ganske unyttig Adspredelse for en Pige som Liska, hvis hele Fremtid afhænger af hendes Uddannelse. Hvad tror du dog, Sebaldus vilde sige dertil?“

„Aa, de Par Timer!“ sagde Fru Mohlberg overtalende. „Saa vil hun være desto flittigere i Morgen!“

„Med et tungt Hoved!“

„Med mit Hoved skal jeg snart gøre kort Proces, Tante!“ raabte Liska og stormede ud af Stuen. „Nu læser jeg, som om jeg var gal!“

Da Tanterne havde trukket sig tilbage med Harda, blev Fru Mohlberg endnu en Tid siddende i dybe Tanker. Saa rejste hun sig og gik ind i Sideværelset, hvor Liska med en Bog i Haanden løb rundt om Bordet, medens hun ivrigt hørte sig selv i Lektien.

„Jeg vilde gerne tale alvorligt med dig, mit Barn,“ sagde Moderen og satte sig i Vinduesfordybningen. „Kom herhen, Liska.“

Liska kastede Bogen fra sig og knælede foran Moderen, idet hun kælent lagde sit blonde Hoved i hendes Skød.

„Det er dejligt at tale alene med dig, Moder. De andre har altid saa meget at sige til alting.“

„Ser du, Barn," begyndte Fru Mohlberg sagte og klappede om de bløde Kinder, „du har vel nok allerede opdaget, at der er en vis Forskel mellem Harda og dig."

„Ja vist," sagde Liska indrømmende. „Hun er jo allerede en voksen Baldame."

„Naa, det er ikke det alene," vedblev Moderen bevæget. „Hardas Fader var en rig Mand, medens din kære Fader ikke ejede andet end sin Gage. Følgelig har Harda som en rig Arving altid været mere glimrende stillet end du. Den Formue, som jeg arvede efter Hardas Fader, gik tabt ved fremmed Skyld. Jeg har kun grumme lidt foruden min Enkepension. Naar Harda gifter sig, og jeg mister de Kostpenge, som Onkel Sebaldus betaler for hende, saa har vi to ikke andet at leve af end mine smaa Indkomster. Det kunde jo ogsaa nok gaa, hvis —"

„Ja, det vil saamænd gaa udmærket, lille Moder," afbrød Liska hende ivrigt.

Fru Mohlberg klappede endnu ømmere det blomstrende, lille Ansigt.

„Ja — saa længe jeg lever. Men ser du," vedblev hun, „Harda kan jo forlove og gifte sig, naar det skal være. Hun er rig — du er fattig. Derfor vil vi — jeg mener Onkel Sebaldus og Tanterne — gerne se dig uddannet saaledes, at du kan staa paa egne Ben."

Liska kikkede frygtsomt under de mørke Øjenvipper op paa Moderen.

„Du tror altsaa ikke, at jeg kunde blive forlovet engang, Moder?"

„Nej, det tror jeg ikke, Barn," sagde Moderen smilende. „Jeg kunde allerhøjst give dig et Dusin Lommetørklæder i Medgift."

„Naa ja! Saa faar det gaa, som det kan!"

Fru Mohlberg kyssede sin yngste Datter kærligt paa Panden og gik tilfreds og lettet ud af Værelset. Ak, gid hun dog ogsaa i Hardas Nærhed kunde føle denne varmende Følelse, denne lykkelige, oplivende Moderglæde! Hvor meget hun end kæmpede, saa formaaede hun ikke andet end at betragte Artur Knibels Datter som en, der stod hende fjernere og var hende mere fremmed end Leopold Mohlbergs Datter. Tusinde Gange havde hun tilskrevet sig selv alene Skylden derfor og havde paa ny forsøgt at overvinde denne Følelse og sætte sig bedre ind i Hardas Tankegang. Og hun maatte indrømme for sig selv, at Harda aldrig hverken som Barn eller voksen ung Pige havde vist hende virkelig barnlig Hengivenhed eller lagt nogen Trang for Dagen til at slutte sig til hende som et Barn til sin Moder.

„Min kære Harda," sagde hun, idet hun traadte ind i den unge Piges elegant udstyrede Dagligstue, „hvis du nu vilde give mig den Kjole til Liska —"

Den unge Pige rejste sig fra Skrivebordet.

„Ja, du kan selv vælge, Mama."

Men hendes Tanker var øjensynlig andetsteds henne, og hendes Stemme røbede ingen Interesse.

„Du tror vel ikke," spurgte Fru Mohlberg, „at Tanterne virkelig vil tage det ilde op, hvis jeg lader Liska gaa med til Koncerten?"

„Jo, absolut, Mama. De vil tage det meget ilde op. — Vil du ikke have et Skærf?"

„Jo! Tak! — Jeg har jo nu engang lovet hende det, Harda," svarede Fru Mohlberg med lidt af sin sædvanlige Fortrydhed. „Jeg staar altid mellem dobbelt Ild —"

Det ringede paa Entrédøren — svagt, men eftertrykkeligt.

„Ja, jeg kan virkelig ikke hjælpe dig, Mama. Og jeg kan allermindst forstaa dit Standpunkt."

Hr. Sebaldus Knibel var traadt ind i Dagligstuen. Fuld af bange Anelser bestræbte Fru Mohlberg sig for at modtage ham venligt og forekommende. Han havde jo hidtil holdt sine Løfter, idet han paa sin Bekostning lod Liska gaa i Skole og tage meget dyre Musiktimer, hvorved han jo ganske vist tillige i høj Grad gjorde sit Formynderskab gældende over for den unge, opvoksende Pige.

„For at spare dig videre Ulejlighed, kære Svigerinde," begyndte han og tog Enkens Haand, „vilde jeg gerne tale et Par Ord med Liska."

„Liska!" kaldte Moderen og gik bekymret hen til Døren.

„Ja — hvad er der?" svarede den klare Stemme inde fra Sideværelset. — „Aa, Goddag, Onkel Sebaldus! Du har vel allerede hørt det, jeg har forbrudt i Dag? Naa — lige meget!"

Hr. Knibel mistede ikke et Gran af sin værdige Holdning, da han nu — man kunde næsten sige opdragende — omsluttede Liskas smaa Fingre med sin store Haand.

„Ja, jeg har hørt alt, mit Barn, og jeg har ikke skyet den Ulejlighed at gaa herhen —"

Fru Mohlberg raslede ligesom tilfældigt med sin Nøglekurv for at give Liska et Tegn til at opføre sig betænksomt.

„Det er virkelig meget smukt af dig, Onkel," sagde hun beskedent.

„Vist saa. Hensigten med mit Komme er for det første en Gang for alle strengt at forbyde dig en uoverlagt og tankeløs Opførsel som den, du i Dag har vist. Det kunde ellers let hænde, at jeg maatte unddrage dig den Hjælp, som du hidtil har haft den Lykke at modtage af mig."

„Men dog! Var det da saa slemt?" slap det forskrækket ud af Liska.

Moderen raslede igen betydningsfuldt med Nøglerne.

„Din Moder vil give mig Ret," vedblev Hr. Knibel med pinagtig Venlighed, idet han nikkede opmuntrende til Fru Mohlberg, „naar jeg paatalerer et vist Anlæg til Letsindighed i dit Væsen."

„Ak, kære Svoger — husk, hvor ung hun er!" udbrød Fru Mohlberg.

Hr. Sebaldus rømmede sig meget sigende.

„Hvis jeg falder dig til Besvær med mine Anskuelser, er jeg meget villig til at overgive mine Formynderrettigheder til en anden —"

„Nej, nej — aldrig!" udbrød Fru Mohlberg helt skræmt. „Hvor kan du dog blot tænke det!"

„Godt," sagde han med den ham egne salvelsesfulde Blidhed. „Saa vil jeg nævne den anden Hensigt med mit Komme. Jeg anser det nu for et passende Tidspunkt til endelig engang at tale til dig selv om din videre Opdragelse. — Du har vel ikke indviet Liska i vore Planer for hendes Fremtid, kære Svigerinde?"

„Kun antydet dem for hende," svarede Fru Mohlberg, der følte sig truffen, „kun i al Almindelighed antydet dem for hende."

„Nu vel da. Vore Opdragelsesplaner, kære —"

„Hør, sig mig blot, Moder," udbrød Liska ganske rød i Hovedet, „hvor mange Mennesker opdrager mig

egentlig? Jeg har altid troet, at du var alene om det!"

Nøglerne raslede igen.

„Bryd dig ikke derom, kære Svigerinde," sagde Hr. Knibel overbærende, „jeg lader, som om jeg intet har hørt. — Vore Planer gaar altsaa ud paa, mit Barn, at rive dig ud af din Afhængighedstilstand og gøre dig til et nyttigt Medlem af Samfundet. Derfor skal du indtil dit nittende Aar — hvis du er meget flittig, kan du maaske naa Maalet før — frekventere Seminariet for at tage Lærerindeeksamen. Jeg vil derefter sørge for, at du saa snart som muligt faar en Ansættelse, hvor du med fornuftig Sparsommelighed kan lægge saa meget til Side, at du i din Alderdom kan trække dig tilbage til en fredelig Damestiftelse eller et Alderdomshjem."

Liska havde med vidt opspilede Øjne hørt paa denne Forklaring. Hun tog nu ikke længer nogen Notice af Moderens advarende Raslen. Hele hendes slanke Skikkelse dirrede af Sindsbevægelse, og ligesom skudt ud af en Kanon kom disse Ord over hendes Læber:

„Ingen skal komme her og tale til mig om Gammeljomfrustiftelse og Alderdomshjem, saa længe jeg endnu ikke har faaet mine Visdomstænder! — Vil du da absolut af med mig, søde Moder?"

„Aa, Liska — mit kære Barn!" klagede Fru Møhlberg og tog den hulkende, unge Pige i sine Arme. „Jeg lever jo ikke evigt."

„Men saa længe du lever, bliver jeg hos dig!" sagde Liska med skælvende Læber og trykkede sin Kind mod Moderens. „Maaske dør vi snart sammen! Send mig ikke bort, Moder! Det er mig ganske lige meget, hvad de andre vil, jeg hører kun paa, hvad du siger, og gør kun, som du vil. Jeg skal saamænd gerne læse, lige til jeg bliver saa gammel som Methusalem, men jeg tager ikke bort fra dig. Hvad tror du, min kære Fader vilde have sagt til det?"

Hr. Knibel rømmede sig kort og energisk.

„Dersom det er Meningen —"

„Kære Svoger," sagde Fru Møhlberg, der ved Hentydningen til hendes afdøde Mand havde faaet Taarer i Øjnene, „Liska vil gøre, som du ønsker. Giv hende blot Tid til at finde sig til Rette i Forholdene. I hvert Fald vil hun blive hjemme i Aften."

Hun lagde Armen om sin Datter og førte hende ud af Værelset. —

Da det blev Aften, og det elektriske Lys flammede op inde i Hardas Værelser, traadte Fru Møhlberg, iført sin enkle Selskabskjole, derind for at hjælpe sin Datter med Paaklædningen. Det var første Gang, at hun tog i stort Selskab sammen med Harda. Hun gjorde det af Pligtfølelse, i hvorvel Tanterne, der uden Vanskelighed kunde erhverve sig de dyre Adgangskort, ligeledes vilde indfinde sig til denne Velgørenhedsfest.

Et henrivende Toilette af lyserød Libertysilke laa udbredt paa et Par Stole. Ved Siden deraf laa en kostbar Vifte, en hvid Aftenkaabe, en Perlekæde og andre Smykker.

„Jeg kommer for at hjælpe dig," sagde Fru Møhlberg forbavset. „Jeg ser, du har langt tilbage endnu."

Harda kastede et Blik paa Uret.

„Ja, det er virkelig blevet sent."

Hun var noget blegere end sædvanlig, og det udtryksfulde Træk om hendes Mund var mere fremtrædende end ellers.

„Hvor Tiderne har forandret sig!" sagde Fru Møhlberg hovedrystende. „Hvor glad og lykkelig var jeg ikke, naar jeg som ung Pige skulde til en saadan Fest! Og hvor beskedent var ikke alt den Gang imod nu! Min første Tarlatanskjole kostede knap ti Kroner!"

„Aa, Mama," svarede Harda utaalmodig, „drag dog ikke disse umulige og unyttige Sammenligninger. Jeg er ked af, at vi overhovedet gaar til denne Forestilling — meget ked deraf!"

„Men hvorfor dog?" udbrød Moderen forbavset. „Vi bliver jo da ogsaa til Ballet!"

„Til Ballet!" sagde Harda med et Skuldertræk. „Ja vel — vi betaler jo det hele!"

„Du vilde da vel ikke have det gratis?" spurgte Fru Møhlberg endnu mere forbavset.

Harda klappede nervøst den kostbare Vifte nogle Gange op og i.

„Nej, selvfølgelig ikke. Jeg maa nok se til — men ingen har opfordret mig til at medvirke ved Koncerten eller i de levende Billeder — skønt Anna Grott i min Nærværelse ligefrem blev presset dertil, og Hendes Naade, som staar i Spidsen for Festen, af mine Ytringer maatte faa Indtrykket af, at jeg straks vilde være villig til at —"

„Ja, men Barn —" afbrød Fru Møhlberg hende beroligende — „det er jo da ganske naturligt, at Etatsraad v. Grotts Familie gaar forud for dig. De er jo da for Resten altid meget elskværdige imod dig."

„Jeg ønsker ingen Elskværdighed, som smager af Nedladenhed," sagde Harda og fæstede Perlesnoren om sin Hals. „Jeg har tilstrækkelig Formue, men jeg mangler Adelen — ellers havde Hendes Naade saamænd nok haft baade Øjne og Øren for mig."

„Adelig!" sagde Fru Møhlberg forbavset. „Det kan du jo ikke blive!"

„Og hvorfor ikke? Min Fader kunde lige saa godt have erhvervet sig Adelsbrevet som denne Grott," henkastede Harda skarpt. „Det tvivler du vel ikke om? Tror du ikke, det piner mig, at jeg kun er Frk. Knibel, naar jeg er hos Lilli v. Ekhof, Baronesse Erlach eller Komtesse Bentheim, som var samtidig med mig i Levasseurs Pensionsanstalt? For dem er jeg kun den rige Institutkammerat, men jeg hører ikke til deres Lag og dem selv."

„Saa vilde jeg i dit Sted hellere opgive Omgangen med Baronessen og de andre unge Damer," svarede Moderen.

Harda svarede ikke. Hun var færdig med Toilettet og tog sig udmærket godt ud.

„Den Kjole klæder dig brillant!" sagde Moderen beundrende.

Den slanke Figur kom fuldt til sin Ret i den elegant siddende Kjole, og den lyserøde Farve kastede et let rødligt Skær over den blege Hudfarve. Det rige, mørke Haar, der var enkelt og smagfuldt ordnet, indrammede virkningsfuldt det fine, smalle Ansigt.

Moderen, der fuld af moderlig Stolthed betragtede dette skønne Billede, lagde blidt sin Haand paa Hardas Skulder.

„Jeg vilde gerne se dig glad og lykkelig, men jeg ved ikke, hvad der for dig er Lykke. Jeg er undertiden saa bange for, at du ikke skal finde og vælge det rette."

„Det haaber jeg dog, Mama. Men jeg gør mig i dette Øjeblik ikke noget Regnskab derfor."

Som hun stod der med Hovedet selvbevidst løftet

og Øjnene roligt rettede mod det fjerne, overvældedes Moderen af en ubestemt Angest.

„Vidste jeg blot, om du er rigtig aaben og ærlig mod dig selv!"

„Mere end tilstrækkeligt," sagde Harda smilende. „Jeg troede ikke, at du havde nogen Grund til at beklage dig over Mangel paa Oprigtighed fra min Side."

„Men der gives indre Rørelser, der gives Forhaabninger og Ønsker, som forleder os til Selvbedrag, som vi tror fører os til Lykken — og saa opdager vi for sent det modsatte."

„Vær blot rolig, Mama," sagde Harda utaalmodig. „Jeg gaar min Vej — min ganske bestemte Vej."

„Ak, vidste jeg blot, at du ikke lod dig lokke af det ydre Skin!"

„Hvad kalder du ydre Skin?" spurgte hun hastigt. „Naar det ydre Skin tilfredsstiller det indre Menneske og danner Basis for hans Tilfredshed, saa er det ikke for ham blot ydre Skin, men en Livsbetingelse. Og det gaar ikke an at kalde Livsbetingelser falske eller rigtige, saa længe man nu engang ikke kan skære Karakterer og Smagsretninger over een Kam. 'En Hytte og hans Hjerte' ligger ikke for mig — det kan du være forvisset om. Du kender ikke Verden, Mama — den store, skønne Verden! At spille en Rolle i den, Mama, at indtage en Stilling, saa man ikke let bliver overset, at blive iagttaget med Nysgerrighed, ja, ogsaa at blive beundret og misundt, det er —"

Hun brød hastigt af og greb sin hvide Aftenkaabe.

Moderen rystede bekymret paa Hovedet.

„Saa vil jeg sige Farvel til Liska!"

Hun gik hurtigt ind i Dagligstuen, hvorfra der lød en sand Kattemusik.

For at døve sin store Sorg og Skuffelse huggede Liska ved hver falsk Akkord saa stærkt i Tangenterne, at de skreg ligesom i Smerte.

„Hvad gør du dog, min Ven?"

„Jeg giver min Harme Luft!" svarede hun og tørrede hastigt sine Øjne med sin Fletning. „Aa, hvor du ser godt ud, Moder! Hillemænd — det er jo din Stadskjole! Naa, mor jer godt!"

Hun kyssede Moderens Haand og lagde den flygtigt over sine oprørske Øjne.

„Der staar to Æblekager med Flødeskum til dig inde i Skabet," hviskede Fru Mohlberg ømt.

„Aa, Tak, lille Moder!"

„Og i Køkkenet staar der en Kasserolle med Chokolade, som du kan varme."

„Aa, du er den sødeste Moder!" raabte Liska begejstret. „Godnat! Mor dig rigtig, rigtig godt, min egen Moder!" —

Drosken rullede bort over den slibrige Asfalt. Vinden blæste ind gennem Vinduet og forfriskede Luften derinde, som Harda denne Aften fandt utaalelig kvalm og trykkende.

Jo nærmere de kom Maalet, jo mere forøgedes Antallet af herskabelige Automobiler og Ekvipager. Foran Indgangen holdt de i lange Rækker og rykkede gradevis frem.

Da Fru Mohlberg og Harda endelig naaede ud af Garderobetrængselen og traadte ind i Teatersalen, havde der allerede indfundet sig en glimrende Forsamling.

Fru Mohlberg, hvis Pladsnummer befandt sig paa en af de midterste Rækker, saa sig ængstelig om efter Familien Knibel, medens Harda, omendskønt smigret af den øjensynlige Opsigt, hun vakte i den nærmeste Omgivelse, fuld af Bitterhed saa hen paa det Tæppe, bag hvilket det havde været hendes højeste Ønske at færdes for at medvirke ved Forestillingen.

Overalt var der Naader, Grevinder og Baronesser. I Logerne sad Hofpersonalet og nikkede ned til alle de fornemme Festdeltagere. En Del „Højheder" færdedes ogsaa mellem Mængden.

Hvem tænkte her paa Frk. Knibel, trods hendes halve Million! Nu traadte ogsaa Tanterne og Onkel Sebaldus i stort Toilette ind af Døren — men Hr. Knibel havde desværre intet Ordensbaand paa sin sorte Kjole, medens der rundt om syntes at være neddalet hele Sværme af Stjerner. Men det, der saarede Harda allerdybest, var, at Hendes Naade, som Anna Grott for nylig formelt havde forestillet hende for, slet ingen Notice tog af hendes vel instuderede Hilsen, der var beregnet paa at vække Opsigt, men ilede forbi hende for at byde en højtstaaende Personlighed Velkommen. Og hun havde ventet sig saa meget af denne ansete Dames genkendende Hilsen! —

Hvor stormende Bifaldet end var efter de musikalske Præstationer og de levende Billeder, saa gik alt uænset hen over Hardas Hoved. Der var et nyt Spørgsmaal, som nu helt og holdent beskæftigede hendes Tanker: Hvorledes skal jeg faa en Balkavaler? Med Undtagelse af nogle unge Kontorembedsmænd, som omgikkes med Familien Knibel og iøvrigt omsværmede den rige Arving, kendte hun slet ingen.

Ak ja — kendte hun blot disse Garderofficerer med de højtklingende Navne! Anna v. Grott dansede netop allerede leende forbi hende i en flot Husars Arm. Idet hun nu vendte sig til Siden, faldt hendes Blik paa en yngre Mand, som, efter at de ældre Damer med stor Forbindtlighed havde hilst paa ham, nu med et elskværdigt Smil vendte sig til de unge.

„Grev Brankovan —" hørte hun en Stemme sige ved Siden af sig.

Harda betragtede ham opmærksommere, og der paakom hende en sælsom Følelse ved Synet af denne Mand, hvis Ydre dannede en saa mærkelig Kontrast til alle de andre tilstedeværende.

Ovenlyset dæmpede hans gullige Ansigtsfarve, saa den fik en voksagtig Hvidhed, der i en paafaldende Grad fremhævede det kulsorte Skæg. Den smalle, energisk hvælvede Pande med de indtrykte Tindinger og det bølgede Haar, der i en Lok faldt ned over Panden, kunde kaldes klassisk. Men den skarpt krummede Næse gav Ansigtet noget haardt og grusomt, som dog igen mildnedes af den indtagende Glans i de mørke Øjne og de smidige, smukke Bevægelser.

Harda var endnu ikke kommen paa det rene med, om hun skulde finde dette Ansigt smukt eller grimt, da hun mærkede et pludseligt Ryk, der uvilkaarlig fik hende til at tumle et Skridt frem. Et Par Dansesporer havde taget fat i Sømmen af hendes Kjole og igen revet sig løs.

Allerede i næste Sekund stod en Officer foran hende.

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse," sagde han, og det var ikke uden Beundring, han lod sit Blik glide hen over den slanke Pigeskikkelse. „Det var en meget beklagelig Kejtethed fra min Side. Tillader Frøkenen, at jeg forestiller mig — Kaptajn Harten!"

Hun rødmede af Glæde.

„Aa — jeg be'r! Det har slet intet at sige!"

„Saa tør jeg maaske haabe, at De med en Ekstravals vil skænke mig fuldstændig Tilgivelse?" spurgte han smilende.

Hun nikkede. Hun vilde have givet et halvt Dusin Balkjoler for dette Øjeblik. Han lagde Armen om hende og holdt hendes Haand i sin. De fløj over Gulvet midt ind i den glade Hvirvel.

Hvor ofte tænkte hun ikke senere paa disse Øjeblikke!

Da Harten havde ført Harda tilbage til hendes Plads, forlod han hende ikke straks, men gav sig god Tid. Efter at han havde forestillet sig for Fru Mohlberg, blev han staaende i Samtale med begge Damerne. Om Frøkenen morede sig godt? Om hun var fremmed i Hovedstaden?

Harda bekræftede begge Dele, og det glade Smil, der røbede to Rækker skinnende Tænder, gav hendes Ansigt en forøget Skønhed.

„For mig er det altid en Nydelse, naar Vinteren med alle dens Fornøjelser er forbi," sagde han. „Man forekommer sig selv saa overflødig. Men for unge Damer," tilføjede han galant, „er denne bevægede Tid jo Herredømmets Tid!"

„Blot ikke for en almindelig Frk. Knibel her i denne Kreds!" tænkte Harda og bevægede sin Vifte. Højt sagde hun:

„Det kommer an paa, om man har tilstrækkelig Lejlighed til at udøve dette Herredømme."

„Deltager Frøkenen ikke meget i Selskabslivet?" spurgte han og lyttede med Velbehag til hendes Altstemme.

„Nej, kun sjældent. Vi er endnu fremmede her. Jeg maa først vænne mig til Hovedstadsluften. Mine Erfaringer i denne Henseende stammer fra ganske andre Egne."

„Er Frøkenen meget berejst?"

„Ja, det vil sige, jeg har fra mit fjortende Aar opholdt mig i Udlandet," sagde hun, og der kom uvilkaarlig en lidt hovmodig Klang i den lette Konversationstone.

„Vel sagtens i en Pensionsanstalt?" spurgte han spøgende.

Hun nikkede.

„Jeg har ogsaa besøgt andre Lande, mindre for min Fornøjelses Skyld end for at drage Nytte deraf for mit Kald. For Eksempel har jeg været fire Maaneder i Rusland for at lære det russiske Sprog, og ligeledes i Frankrig og Italien. Hvert Sprog, man tilegner sig, er en Skat. Paa denne Maade," tilføjede han smilende, „erhverver man sig til sidst en Rigdom, som hverken Møl eller Rust kan fortære!"

„Og hvilke Renter bringer saa denne Rigdom?" spurgte Harda med en let Undertone af den Knibelske Pengestolthed.

„Jeg haaber, at den foruden mine foresattes Anerkendelse ogsaa vil bringe mig Fordelen ved et tidligere Avancement. Men," vedblev han spøgende, „disse Ting ligger saa langt uden for Deres Interesser, at det er meget ubeskedent at plage Dem dermed. Unge Damer er altid vore foresatte."

Hun smilede smigret.

„Man maa dog først spørge os, om vi vil overtage Kommandoen!"

„Frøkenen er jo afskrækkende umilitærisk!" sagde han og slog spøgende Hænderne sammen. „Der kan jo slet ikke være Tale om at afslaa nogen Kommando! Og det vil de — jeg mener de unge Damer — jo heller slet ikke gøre," vedblev han lidt sagtere, „ellers havde vi ikke i Aften saa megen Skønhed og Ynde at beundre!"

Hun sænkede uvilkaarligt Øjnene. Der var noget, som et Øjeblik gjorde hende usikker.

„Jeg kan ikke se saa megen Skønhed og Ynde her, som De paastaar at kunne," svarede hun og bøjede Hovedet tilbage for langsomt og hovmodigt at lade sit Blik glide rundt i Salen. „Men jeg vil tro Dem paa Deres Ord!"

„Meget venligt! Jeg støtter mig i dette Tilfælde paa een Kendsgerning."

Den Betoning, hvormed Ordet „een" blev udtalt, gjorde hende paa ny usikker og fik hende til at slaa Øjnene ned for anden Gang.

„Tør jeg bede om endnu en Runddans?"

Hun rejste sig.

Enten hun vilde eller ikke, maatte hun indrømme, at hun følte sig sælsom forvirret, da Harten nu igen greb hendes Haand.

Et dansende Par hvirvlede hurtigt forbi dem.

„Kender De denne Greve Brankovan?" spurgte Harda og saa efter den dansende Herres Skikkelse.

„Grev Brankovan? Aa ja! Udpræget Selskabsmand og omsværmet af Damerne!"

„Det var mærkeligt!" sagde hun hovedrystende. „Det skulde man ikke tro!"

„Han har dog et meget interessant Hoved! Og saa," tilføjede han spøgende, „er han Udlænding, og alle Udlændinge bliver jo altid fundet interessante."

„Er han Udlænding?"

„Kan De ikke se det paa ham? Familien Brankovan er en gammel Greveslægt i Rumænien. — Men nu er der Plads til os. Salen er jo alt for lille til alle disse Mennesker!"

Han lagde Armen om hende, og fast og sikkert førte han hende igennem alle de hvirvlende Par.

„Denne Kaptajn er en meget net og tiltalende Mand," sagde Fru Mohlberg, da hun efter Festens Slutning stod med Knibels og Harda i Garderoben. „Hvad var det, han kaldte sig? Det er saa svært at forstaa Navnene ved Præsentationen."

„Harten."

„Han kunde gerne have vist den Høflighed ogsaa at forestille sig for os. Det ventede Sebaldus saa bestemt," sagde Frk. Lilla meget spidst. „Det vilde egentlig have været din Pligt at have sørget for, at det skete, kære Tilde."

Harda vendte sig tavs bort.

Det manglede blot at skulle forestille den hele Familie Knibel!

I dette Øjeblik forekom Onkel Sebaldus, der havde slaaet Pelskraven højt op, trukket Huen dybt ned over Ørene og til yderligere Forsigtighed anbragt en Respirator for Munden, hende saa upræsentabel som vel muligt.

I dette Øjeblik kom Harten med Officerskappen kastet let over Skuldrene ned ad Trappen, fulgt af Brankovan.

Da han saa Harda, hilste han ærbødigt. Greven, der lagde Mærke til denne Hilsen, drejede Hovedet om, og uden at vide, hvem Hilsenen gjaldt, løftede han ogsaa paa Hatten.

„Hvem er det?" spurgte Tante Lilla hastigt.

„Grev Brankovan," sagde Harda, der ligefrem nød at kunne sige det.

„Har du ogsaa moret dig godt?" spurgte Anna v. Grott, som stod med sine Forældre ved Døren og ventede, til Tjeneren havde kaldt Automobilen derhen.

„Udmærket!"

Om hun end havde kedet sig halvt ihjel, vilde hun ikke for nogen Pris have tilstaaet det over for Aftenens Dronning.

„Min kære Fru Mohlberg," sagde Fru v. Grott meget venligt, „De maa endelig love mig, at naar vi giver Bal, saa kommer De sammen med Deres Datter!"

„Ja, jeg ved rigtignok ikke —" sagde Fru Mohlberg nolende.

„Ja, men — naar vi nu beder Dem saa meget derom —"

„Det gør vi virkelig," sagde nu Etatsraaden, der ogsaa syntes meget godt om den blide, elskværdige Kone og havde dyb Medlidenhed med hende paa Grund af hendes sørgelige Skæbne.

„Det er meget venligt af Dem at tænke paa mig," sagde Fru Mohlberg og trykkede hjerteligt Fru v. Grotts Haand. „Saa kan jeg jo næsten ikke sige nej!"

Automobilen rullede bort.

Da lagde Fru v. Mohlberg først Mærke til, at den Plads, hvor hendes Slægtninge før havde staaet, var tom.

„Jeg tror virkelig," sagde hun forskrækket, da Harda havde slaaet Droskedøren i og med stor Uvilje lænede sig tilbage i de slidte Polstre, „jeg tror virkelig, Barn, at Onkel Sebaldus og Tanterne nu igen har taget det ilde op, at jeg ikke forestillede dem for Etatsraadens, og derfor er de tagne bort uden at sige Farvel. Men det var der dog ingen Lejlighed til her."

„Enhver maa klare sig selv i denne Verden!" svarede Harda og svøbte sig tættere ind i sin Pelskaabe.

Hvad brød hun sig om andres Ønsker? Hun havde saamænd nok at gøre med sine egne.

Nattevinden blæste skarpt hen over Vognens Tag, medens den dampende Droskehest travede af Sted saa godt, den kunde. Med isnende Kulde lagde Rimfrosten sig paa Træerne og farvede deres Grene hvide. Det var et pragtfuldt Syn at se den funklende Rimfrost paa Dyrehavens Træer i denne maanelyse Nat. Den dybe Aftenstilhed rundt om blev kun afbrudt af Hestens klaprende Hove og nogle forbisusende Automobiler, der bragte Selskabsgæster tilbage til Byens vestlige Del.

I denne magiske Belysning sad Harda ganske tavs — hun lod den forløbne Fest passere Revue for sig. Og i alle de brogede Billeder dukkede stadig en Skikkelse op, som hidtil havde været hende fremmed, men som nu forekom hende sælsom bekendt — et Ansigt, der som et Spørgsmaal svævede for hende, et Spørgsmaal, paa hvilket hun intet Svar kunde give, og som derfor forblev ubesvaret. Selv om hun aldrig skulde se ham igen, saa vilde hun aldrig glemme den Følelse, han to Gange havde vakt i hende.

„Dersom det bliver Skøjteføre om nogle Dage," sagde Fru Mohlberg, hvis Tanker dvælede hos hendes yngste Datter, „kunde du saa ikke løbe paa Skøjter med Liska paa Nysøen?"

„Maaske, Mama."

„Hun har i Dag haft saa bitter en Skuffelse."

„Ja — hvem har ikke det?"

Da Harda var kommen ind paa sit Værelse, kastede hun Kaabe og Kniplingsshjal fra sig. Der stod hun i hele sin straalende Balpragt. Med et sælsomt Smil traadte Harda hen foran Spejlet og betragtede sig selv med et skarpt, kritisk Blik.

Harten havde blandt hele den glimrende Mængde lagt Mærke til hende, — altsaa maatte der være noget særligt ved hende. Og hendes Penge og den forventede Arv efter de tre Søskende Knibel dannede jo ogsaa en Glorie om hende. Personlighed, Rigdom og — Rang. Det var det sidste, der manglede hende. Hun tørstede efter Rang, efter et fornemt Navn. Hun vilde indestaa for, at hun nok skulde udfylde sin Plads, lige saa godt og bedre end hendes højadelige Veninder. Maaske kom den Dag ogsaa, da hendes Slæb vilde bruse over Parketgulvene i det kongelige Slots Sale. Hendes Kinder farvedes af en stærk Rødme. I dette Øjeblik gjorde den indre Bevægelse hende smuk — smukkere end Erik Harten endnu havde set hende.

IV.

Solen kastede sine straalende, flimrende Glans over Nysøen, hvor de smaa, vinterlig tørre Øer dukkede frem som rynkede, fortrædelige Ansigter. Lige fra Middag havde det vrimlet af muntre, skøjteløbende Herrer og Damer paa den spejlblanke, glatte Flade.

Fuld af Begejstring over denne herlige Fornøjelse havde Liska spændt sine Skøjter paa og for nu Haand i Haand med Harda hen over den glitrende Isbane, da hun pludselig rødmede dybt og følte en vis Trang til at trykke den lille Muffe som en Maske for Ansigtet.

„Hvad skal det betyde?" spurgte Harda ærgerlig. „Du kan jo falde. Vær dig dog ikke saa dumt ad."

„Ja, saa faar jeg falde, hvis det skal være," sagde Liska og skævede til Siden.

„Naa ja, saa løb alene!" Hun trak sin Haand ud af den varme, forede Handske og svævede videre i vuggende Fart.

Over hende straalede den dybblaa Himmel med de smaa, svævende Skyer, Vinden for med lette, spøgende Stød fra Gren til Gren og farvede alle Kinder røde.

Mange saa efter hendes slanke Skikkelse og een endog med særlig Opmærksomhed.

Næppe havde Kaptajn Harten genkendt hende, før han stød som en Pil gennem Mængden hen til hende.

„Det er mere, end jeg havde turdet haabe," sagde han med en ærbødig Hilsen. „Det er en uformodet Lykke, at der nu bliver givet mig Lejlighed til at spørge til Deres Befindende."

„Tak, jeg befinder mig udmærket," svarede hun saa meget desto behageligere overrasket, som hun nu fandt hans Udseende endnu fordelagtigere end paa Ballet. Saa kraftig, rank og energisk stod han foran hende.

„Jeg ser, at Frøkenen er en sand Kunstnerinde paa Isen!"

„Aa ja, det gaar jo an!" sagde hun smigret.

Glæden over at se hende igen stod saa tydeligt at læse i hans Øjne, at Harda pludselig følte ligesom et Genskin af denne Glæde i sit Hjerte.

„Tillader De, at jeg tilbyder mig som Deres Ledsager, forudsat da, at De vil tage til Takke med mig?" spurgte han.

Hun nikkede.

Der var nogle Officerer paa Skøjtebanen, men Harten var den stateligste af dem. Det smigrede hendes Forfængelighed at være en af de faa Damer, der nød den Lykke at faa en saadan Kavaler.

De fløj af Sted Side om Side.

„Frøkenen sagde forleden, at De maatte først

vænne Dem til Forholdene her. Foreløbig tiltaler disse Dem altsaa ikke?"

„Nej, ikke rigtig," svarede hun med sin sædvanlige Selvfølelse. „Andre Nationer forstaar bedre at more sig. Her er alt saa tungt og stift."

„I nogle Henseender maaske. Men vor Nation er præget af en Soliditet, som heller ikke er at foragte."

„Hvad forstaar De ved Soliditet?" spurgte hun i den knibelske hovmodige Tone. „Store Forhold? Rigdom? Man læser jo i Læsebøgerne, at dette Land er rigt. Men alt det, som man ser af Gadelivet her i Hovedstaden, minder dog saa meget om Ugeløn og Sparebøsser —"

„Altsaa er Hovedmængden dog solid," afbrød han hende smilende.

Han undrede sig i sit stille Sind over, at Datteren af en afdød Embedsmand, og hvis Moder øjensynlig sad i temmelig smaa Kaar, udtalte sig med saa stor Overlegenhed. Men han tænkte, at hun i Faderens Levetid havde faaet en meget ødsel Opdragelse, og at hun derfor var meget forvænt og forkælet. Det var jo Skik og Brug at forvænne sine opvoksende Døtre.

„Saa Frøkenen er altsaa ingen Ynder af Sparesystemet?" spurgte han spøgende. „De vil ikke hjælpe med til at lægge en Dæmper paa Lysten til Ødselhed og Luksus?"

„Absolut ikke!" Hun følte, at der i hans Ord var en Underklang af Ironi, rødmede og afbrød Samtalen.

„Flyver man ikke som paa Vinger med dette smalle Jærn under Fødderne?" spurgte han sagtere. „Er det ikke, som om man blev baaret højt op over Hverdagslivet? Ak, desværre kun for en Tid! Men man har da saa Haabet om, at man snart igen kan betjene sig af disse Vinger!"

„Forudsat at det bliver Frostvejr," sagde hun smilende.

„Og at De vil vise venlig Overbærenhed med min Uduelighed og ringe Konversationsevne."

„Foreløbig har ingen af os endnu rigtig vist, hvad vi kan præstere i Skøjteløberkunsten," sagde hun. „Skal vi nu ikke begynde?" Hun rakte ham sin hvidbehandskede Haand.

„Jeg har kun ventet paa Deres Befaling."

Saa gled de Haand i Haand af Sted i Buer, Sving, Ottetal og Sløjfer — flygtige som Vinden og smidige og bøjelige som det hviskende Siv.

Optaget af dette Møde og i ærgerrig Stræben efter at vise sig sin Kavaler overlegen havde Harda aldeles glemt Liska.

Da Liska var bleven alene, havde hun taget Muffen fra Ansigtet og var skyndsomst løbet i den modsatte Retning.

Medens hun susede rundt om en af de smaa Øer, saa hun pludselig en mørk Skygge, der gled ved Siden af hende med akkurat den samme Fart.

„Var det virkelig nødvendigt?" lød en dæmpet Stemme. „Jeg havde jo dog straks kendt Dem. Vil De ikke tillade mig at sige Goddag til Dem?"

„Goddag!" raabte hun hastigt i Mindet om de Skænd, hun havde faaet for sit Eventyr. „Naa ja — Goddag!"

„Er De i daarligt Humør i Dag?"

„I daarligt Humør? Det er jeg aldrig!" sagde hun energisk. I næste Sekund lo hun højt. „Deres Tiøre har den gamle Tændstikkone paa Hjørnet faaet. Hun har nok faaet sig en Snaps for den!"

„Udmærket!" sagde han, der nu var naaet hen paa hendes venstre Side. „Men det havde maaske været bedre, om De havde givet hende et Stykke Chokolade!"

„Nej!" sagde hun med en skælmsk Blinken. „Det havde jeg højst sandsynligt spist selv. Og hvad saa?"

„Saa vilde den Tiøre have faaet en aldeles ideal Skæbne! — Hvor det dog er behageligt, naar man har et lille Tilknytningspunkt," vedblev han muntert, „ellers kunde jeg jo ikke have tiltalt Dem her! Hvorledes lever Skolen?"

„Tak, den befinder sig i bedste Velgaaende! — Ved De det sidste Nyt?" Hun vendte sig pludselig med pudsig Alvor om imod ham. „Jeg skal være Lærerinde!"

„Ak, de stakkels Børn!"

„Naa—aa —"

„Jeg mener de lykkelige Børn!" rettede han hurtigt. „Men hvorfor er det blevet saa pludselig bestemt? Det vilde jo selvfølgelig være en stor Vinding for Pædagogikken, men —"

„Gør nu ikke Nar!" afbrød hun ham leende.

„Tror De virkelig, jeg turde vove det?" sagde han og beundrede i sit stille Sind de svære, blonde Fletninger. „Men, føler De Dem virkelig kaldet til denne Bestilling?"

„Ja, voldsomt!" sagde hun skælmsk. „Ser jeg ikke saadan ud?"

„Og saa?"

„Saa gælder det om at hænge i og lære noget," sagde hun og svingede Muffen. „Ellers gaar det galt!"

„Og saa?"

„Jeg har allerede en Plads i en Gammeljomfrustiftelse i Udsigt."

Det lød saa ubeskrivelig komisk, at hendes Ledsager brast i en høj Latter.

„Det er saa udmærket! Naar skal De tiltræde denne Værdighed?"

„Aa, jeg maa da først være konfirmeret! Til Paaske er jeg seksten Aar — saa gaar det løs paa Seminariet!" Hun svingede igen Muffen energisk i Vejret.

„Ved De, hvor jeg saa er?"

„Ved Nordpolen?"

„Nej, noget sydligere. I Konstantinopel."

„Hvad vil De dog hos Tyrkerne?" spurgte Liska og spilede Øjnene vidt op af Forbavselse.

„Lege Diplomat."

„Har De da studeret til det?" spurgte hun højst forbavset.

„Ja, tænk Dem blot! Med det første tager jeg statsvidenskabelig Eksamen og forbavser mine samtidige med min Visdom. Er det ikke helt utroligt?"

„Det havde jeg ikke troet," sagde hun og stirrede beundrende paa ham.

Han lo, saa Taarerne kom ham i Øjnene.

„Det kan man ikke se paa mig — vel? Min Fader har holdt mig godt til Ilden. — Men jeg synker vel ikke i Deres Agtelse derved?"

„Er De ikke bange for at falde igennem?" spurgte hun.

„Aa nej. Men derfor kan man jo godt gøre det. Vil De maaske være saa god at sætte Deres Tommelfinger mod min? De sætter vel ogsaa Lid til dette Middel?"

„Gør De maaske ikke?" spurgte Liska.

„Hvis jeg vidste, hvilken Dag De skulde op til Eksamen, saa skulde begge mine Tommelfingre —"

„Naar De er i Konstantinopel? — Snak! — Men nu af Sted!"

Han strakte sin Haand ud imod hende, og hun lagde sin i den. Saa susede de af Sted. Det faldt dem slet ikke ind at spørge hinanden om deres Navne. Det var dem nok, at de svævede ved Siden af hinanden hen ad den blanke Flade forbi alle de andre.

„Jeg haaber," sagde Harten, da Harda og han stod ved Bredden af Søen for at tage Afsked med hinanden, „jeg haaber, at Vinteren vil være venlig sindet imod os og skænke os flere saadanne skønne Frostdage. Jeg faar jo ikke saa ofte Lejlighed til at nyde denne Fornøjelse, men det vilde være mig en stor Glæde, hvis jeg igen engang maatte faa Lov at hilse paa Frøkenen her."

„Det kunde jo hænde," svarede Harda.

„Saa tager jeg altsaa det Haab med mig."

Hun nikkede.

„Altsaa — paa Gensyn!"

Han hilste endnu engang dybt og ilede bort.

Medens Harda nu saa sig om efter Liska, kom denne glidende alene.

„Ved du af, at det er blevet meget sent?"

Den forskønnende Rødme var allerede forsvunden fra Hardas Kinder.

„Med hvem har du egentlig løbet?"

„Med min Sporvognsmand!" svarede Liska og spændte hastigt Skøjterne af.

„Med hvem? Hvad er dog det for noget Snak!"

„Himmel!" sagde Liska leende. „Først var I nær ved at rive alle Haarene af mit syndige Hoved, og nu kan du slet ikke huske det mere!"

„Naa — jo — det er sandt! — Da kunde du have gjort noget bedre!" —

Da de kom hjem, sagde Fru Møhlberg lidt trykket:

„Der er allerede kommet Indbydelse fra Familien Grott til Ballet. Jeg vilde ønske, jeg ikke havde lovet at komme."

„Hurra! Moder skal paa Bal!" raabte Liska og kastede sin Muffe op i Luften.

„Hvornaar er det, Mama?" spurgte Harda.

„Om fire Uger. — Jeg tænker nok, at jeg kan bruge min graa Silkekjole. Naar der kommer et nyt Fichu paa den, vil den blive meget pæn."

„Du kan jo anskaffe dig, hvad du vil, Mama," sagde Harda hastigt, mindre af datterlig Kærlighed end af Ængstelse for, at Moderen skulde gøre Opsigt ved sin Tarvelighed.

„Nej Tak, Barn. Det kan jo være Folk ligegyldigt, hvorledes jeg ser ud. Jeg vil hellere lægge de Penge, som jeg kunde anvende til mit Toilette, hen til Liska. Hun vil nok faa Brug for dem."

Liska faldt Moderen om Halsen.

„Aa, Moder, gid jeg kunde klæde dig i Fløjl og Silke!"

„Har I truffet nogle Bekendte?" spurgte Moderen for at lede Samtalen hen i en anden Retning.

„Ja, jeg!" raabte Liska leende.

„Aa, hun har truffet det Menneske, som forleden laante hende den Tiøre!" sagde Harda kort.

Liska, der havde haft til Hensigt at rykke frem med en glimrende Æresoprejsning for sin ubekendte Ridder ved at fortælle om Konstantinopel og den statsvidenskabelige Eksamen, følte pludselig en nedslaaende Tvivl, om han nu overhovedet kunde regnes for at være en Mand af det gode Selskab eller ikke. Saa tav hun altsaa.

„Kaptajn Harten var der ogsaa," vedblev Harda sagtere. „Vi løb sammen."

Moderen saa skarpt paa hende. Saa sagde hun venligt:

„Jeg synes meget godt om ham. Det er saa velgørende at se et saa aabent, klogt Ansigt."

„Jeg synes ogsaa om ham," sagde Harda endnu sagtere og gik ud af Værelset.

Da Harten havde set den slanke Skikkelse med den vajende Fjerhat forsvinde for sit Blik, løb han endnu et Par Gange hen over den glitrende Isflade, men han havde en Følelse, som om det skønne Billede rundt om ham havde mistet sin Glans og Tillokkelse. Saa spændte han Skøjterne af og gik tilbage over Lichtensteinsbroen langs Kanalen.

Han saa uvilkaarlig til højre og venstre, om ikke den hvide Hat skulde komme til Syne igen, og han lo af sig selv, naar Solstraalerne narrede ham og forespejlede ham et Syn, der fik ham til at paaskynde sine Skridt. Han forstod jo ikke selv, hvad det var, der vakte denne Uro i ham og drev hans Tanker ud af det vante Spor.

Han havde tit og ofte følt Interesse for en Kvinde, men havde lige saa hurtigt mistet den igen, saa snart Nyhedens Charme var forbi. Hvorfor gik det ikke saaledes nu?

Han maatte tit og ofte tænke paa denne Piges gaadefulde Væsen. Hun havde jo en Holdning og en Optræden, som om Ekvipager og Tjenerskab stod til hendes Raadighed, og dog havde han jo set hende og hendes Moder køre i en ganske almindelig Droske. Han saa igen for sig hendes gaadefulde Øjne med det vekslende Udtryk. Han kunde ikke glemme det tilslørede Blik i hendes kolde, brune Øjne og den indtagende Rødme paa hendes Kinder. Var han Skyld i dette? Harten følte, at hun drog ham til sig med en tryllende Magt. Var det klogt at give efter?

Da han var kommen hjem, greb han til sit sædvanlige Middel mod saadanne Anfald af Grublerier — til sit Arbejde. Det var jo det, som han hidtil udelukkende havde følt sig hendraget til, som havde skaffet ham hans nuværende Stilling og gav ham Udsigt til en heldig og sikker Fremtid.

Men han kastede straks Pennen fra sig igen for paa ny at hengive sig til sine Tanker.

Dersom han vilde blive Herre over sin begyndende Kærlighed, saa behøvede han jo kun at undgaa ethvert Møde med hende for Fremtiden. Intet var lettere end det — det laa helt i hans Haand. Men vilde han ikke det, saa satte hans lille Arv ham jo i Stand til at skaffe sig den Indtægt, som er foreskrevet en gift Kaptajn.

Det var ikke saa meget de Vanskeligheder, han frygtede. Fru Møhlberg kunde vel nok give et lille Udstyr. Og det første Aar i Ægteskabet, hvor alt jo er saa nyt anskaffet, stiller jo ikke store Fordringer. Og det kunde gaa — endog rigtig godt — naar der var Kærlighed paa begge Sider!

Hendes Kærlighed! Ja, det var det straalende Lys, om hvilket dette Fremtidsbillede drejede sig! Og det var saa herligt og lokkende, at Erik Harten glemte al Forsigtighed og Besindighed og absolut op-

gav Tanken om for Fremtiden at undgaa at møde Harda som ganske meningsløst og uudførligt. —

Da han igen saa Harda paa Skøjtebanen og lagde Mærke til den fine Rødme, som ved Synet af ham bredte sig over hendes Kinder, ilede han glad bevæget hen til hende.

„De kan ikke tro, hvor jeg har glædet mig til dette Gensyn!"

„Vinteren har da gjort Dem den Tjeneste at vise sig standhaftig," sagde hun smilende.

„Tør jeg sige Dem, at mit Hjerte er opfyldt af Taknemmelighed derover?" spurgte han sagte.

Hun blev saa besynderlig til Mode som aldrig før. Hun havde ikke tillagt disse Møder en dybere Betydning. Tanken om en alvorligere Hensigt fra hans Side fik hendes Blod til at strømme raskere gennem Aarene og gav hendes Væsen et Præg af indtagende Forvirring, der fik Hartens Forhaabninger til at stige højere og højere.

„Skal jeg ridse det Ord her i Isen?" spurgte hun med et Forsøg paa ved Spøg at blive den sælsomme Følelse kvit.

„De skal blot tro derpaa," svarede han hurtigt.

„Men, sæt jeg nu er en vantro Thomas?"

Han saa hende et Øjeblik forskende ind i de mørke Øjne, saa sagde han:

„I saa Fald kunde jeg kun bede Dem om at modtage Beviser."

Blodet steg hende igen op i Kinderne, idet hun spøgende svarede:

„Kvinder er ikke saa lette at overbevise, som De maaske tror!"

„Jeg ved blot, at jeg aldrig har været saa glad som i den sidste Tid, aldrig har arbejdet saa uopmærksomt som netop nu, og dog er jeg ikke utilfreds med mig selv. Det er det mærkeligste ved det."

„Er De da saa streng imod Dem selv?"

„Ja, ubarmhjertig streng," svarede han alvorligt. „Og det tror jeg at have Ret til. Maaske er jeg i det Punkt noget af en Pedant. Men jeg har anset det for nødvendigt for at komme frem i Livet og ikke miste noget af sin Selvagtelse."

„Har De Forbindelser, som kan hjælpe Dem med at komme frem?"

„Ikke det, jeg ved af," sagde han smilende, „afset fra min Faders gode Ry som Forfatter og Prædikant. Men det har jeg vist næppe Brug for i mit Kald!"

Hun kunde ikke dølge for sig selv, at hans Stemme begyndte at udøve en vis Magt over hende, at den lød som Musik i hendes Øren og vakte Ønsket om, at han vilde blive ved at tale.

„Ingen af disse smukke Talenter er gaaet over paa mig," vedblev han spøgende. „Jeg har endnu aldrig frembragt saa meget som et Digt —"

Hun lo.

„Jeg heller ikke. Venindestambøger har altid været mig en Gru og Rædsel!"

„Det undrer mig egentlig. Jeg kunde egentlig tænke mig, at hos unge Damer maatte det være saa smukt —"

„Hvilket?" spurgte hun med et Anstrøg af den Knibelske Tone.

„Entusiasme, Romantik, Idealisme — alt det, der hører Ungdommen til. Senere i Livet kan det være godt at have et Forraad heraf, som langsomt forbruges. Det vilde ikke skade Kvinderne —"

„Men heller ikke tilfredsstille dem," sagde hun hastigt.

„Det er sandt!" sagde han og søgte at fange hendes Blik. „Der er kun ét, der tilfredsstiller Hjertet!"

Da strømmede Blodet igen til hendes Hjerte, endnu voldsommere end før. Hun overvældedes af en Slags Angestfølelse, der gjorde det umuligt for hende at svare.

Harten rakte hende sin Haand.

„Paa Gensyn!"

Det, som hun for kort siden vilde have betragtet som en Paatrængenhed, følte hun nu som en Nødvendighed. Hun lagde sin Haand i hans.

„Maaske!"

„Sikkert!" sagde han og holdt et Øjeblik hendes Fingre i sine. „Ganske sikkert! Og snart!"

Fru Mohlberg blev ikke lidt forskrækket, da Pigen to Dage efter i Visittiden overrakte hende Kaptajn Hartens Kort. Hun anede Hensigten med dette uventede Besøg.

„Vis Kaptajnen ind i Dagligstuen," sagde hun og gik derpaa ind i sit Værelse for at aflægge sit Køkkenforklæde og blive Herre over sin Bevægelse.

Da hun kom tilbage, stod Harten midt i Værelset med Hjelmen i Haanden. Hans Holdning var rolig og sikker. Al Tvivl og Vaklen var som bortblæst.

„Jeg tager mig den Frihed personlig at spørge til Deres Befindende, Frue!"

„Tak — megen Tak!" sagde hun og pegede paa en Stol. „Det er meget elskværdigt af Dem. Vil De ikke tage Plads."

Han satte Hjelmen ved Siden af sig paa Tæppet.

„Jeg har haft den Lykke at møde Deres Frk. Datter to Gange paa Isen."

„Ja, jeg ved det," sagde Fru Mohlberg, helt optaget af Tanken om, at hun i denne Mand saa sin Datters Ægtefælle og sin tilkommende Svigersøn. „Harda har fortalt mig det. De løber nok meget godt paa Skøjter," tilføjede hun venligt.

Han bukkede takkende.

I dette Øjeblik gik Døren op, og Harda traadte ind. Da hun saa Harten, blev hun rødmende staaende, gennemrislet af en forunderlig Følelse.

Det var altsaa Alvor. Her stod den Mand, med hvem hendes Tanker uafladelig beskæftigede sig. Han var kommen for at fængsle hende til sig, for at blive alt for hende. Og atter følte hun sig gennemrislet af den forunderlige, frydefulde Gysen.

Harten havde rejst sig og var gaaet hende i Møde.

„Jeg hører netop til min Beskæmmelse, Frøken, at De til Deres Moder har omtalt min ringe Færdighed i Skøjteløberkunsten."

Hendes Øjenlaag vibrerede let. Hun kunde ikke besvare hans spørgende Blik. Han og hun! Skulde hendes Følelser, hendes Liv gaa helt op i hans? Og det blot fordi denne forunderlige Betagethed atter og atter sneg sig ind i hendes Hjerte, sænkede sig over hende som en Drøm, udøvede ligefrem Tvang paa hendes Villen og Ønsker —

„Jeg er ikke saa megen Godhed værdig," vedblev han og betragtede med Fryd Minespillet i hendes Ansigt.

„Jo vist!" sagde hun med et hastigt Blik paa Fru Mohlberg. „De løber virkelig udmærket!"

Fru Mohlberg hørte det ikke. Hun saa paa de to livsglade, unge Mennesker, der troede, at Lykken svævede over dem, ligesom hun havde følt det ved

sin anden Mands Side, da en herlig Blomst uden Lige havde udfoldet sig saa stort og skønt, for saa, berørt af en iskold Haand, at synke brudt ned for hendes Fødder.

Hartens Stemme rev hende ud af Fortryllelsen. Han sad igen ved Siden af hende lige over for Harda.

„Fruen har nok ikke boet saa længe her i Byen?"

„Nej, vi flyttede hertil fra Freistadt kort efter min Mands pludselige Død," svarede hun.

„Fra Freistadt?" spurgte han studsende. „Det er ikke langt fra mit Hjemsted."

„Ikke det?"

„Nej. Tre Mile fra Freistadt ligger Landsbyen Barnekov —"

Fru Mohlberg for sammen.

„Ja vist — men det er jo en Hr. v. Varnulf —"

„Saaledes hedder Godsets Ejer. Min Fader var Præst der i Sognet, Frue."

„Ja saa," sagde hun sagte, „Præst? Lever Deres Forældre endnu?"

„De er begge døde. Men jeg er født i Barnekov. Kender Fruen Hr. v. Varnulf personlig?"

„Nej, nej!" svarede hun hastigt. „Jeg har aldrig set ham. — Kommer De jævnligt til Barnekov?"

„Kun sjældent nu. Jeg har undertiden besøgt en gammel fjern Slægtning, som var hos mine Forældre og plejede dem trofast. Til Løn herfor gav Hr. v. Varnulf, der er en meget god og ædelt tænkende Mand, hende et lille Hus, som han lod indrette til hende. Jeg sætter Hr. v. Varnulf meget højt. Han var en Ven af mine Forældre."

Medens han saaledes omtalte sine Familieforhold, og Fru Mohlberg lyttede med stor Spænding, overvældedes Harda saa stærkt af den Afsky, hun altid havde næret for smaaborgerlige Eksistenser, at hun vaagnede op som af en skøn Drøm og forskrækket stirrede paa Harten.

„Hr. v. Varnulf," sagde Fru Mohlberg, som ved de Minder, Harten vakte hos hende, følte sig mere og mere hendraget til ham, „var min Mands bedste Ven. Jeg vil gerne tro, at den ulykkelige Begivenhed, der hidførte min Mands Død —"

Nu mindedes Harten tydeligt den sørgelige Hændelse, som han den Gang havde hørt omtale.

„Var det Deres Mand?" spurgte han med venlig Deltagelse.

„Ja," svarede hun sagte.

„Og den, der blev mistænkt for Mordet, var min tidligere Oppasser — Riedel fra Barnekov."

Fru Mohlberg saa bevæget paa sin Datter.

„Hvor mærkeligt!" sagde Harda. Men alle hendes Tanker og Følelser laa i Kamp med hverandre. Hvad brød hun sig dog om denne længst forglemte Begivenhed, som der allerede var groet Græs over? Hun saa kun den Mand, til hvem hun følte sig draget af en indre Længsel, og hvem hun dog ikke kunde ofre sine stolte Fremtidsplaner.

„Deres Oppasser?" spurgte Fru Mohlberg dybt rystet. „Det forfærdelige Menneske!"

„Han var oprindelig ikke slet," sagde Harten. „Ulykkelige Forhold maa have ødelagt ham. Under sin Tjenestetid blev han et Par Gange straffet for at have udvist Raahed mod sine Kammerater, og denne Tilbøjelighed maa senere være bleven udviklet hos ham."

„Jeg vil gerne tro, at han ikke med Overlæg har begaaet dette Mord," sagde Fru Mohlberg.

„Hvor Verden dog er lille," sagde Harten smilende med Forsøg paa at bortjage den alvorlige Stemning. „Overalt finder man Sammenknytningspunkter, endog i denne store Hovedstad!"

„Det er mærkeligt," sagde Fru Mohlberg med hjertevindende Venlighed, „at De som Præstesøn netop har valgt den militære Løbebane, som jo egentlig skulde ligge Dem allerfjernest."

„Jeg har altid holdt meget af at slaas," svarede han leende, „det er maaske Grunden til min senere Beslutning om at blive Officer. Jeg har desuden ikke arvet det mindste af min Faders Talent som Taler. Og saa var der endnu noget andet," vedblev han hurtigere og strejfede med et lyst Blik Hardas lyttende Ansigt. „En Grandtante af mig indsatte mig til sin Arving, saa Valget af mit Kald paalagde ikke mine Forældre særlige Bekostninger. Jeg er i materiel Henseende uafhængig og haaber ogsaa at vinde videre frem i min Stilling."

Fru Mohlberg nikkede bifaldende. Hun mindedes den Tid, da en elsket Mand med samme jævne Oprigtighed havde ladet hende faa et Indblik i sin Fortid og forhaabningsfulde Fremtid. „Dersom mine Ønsker kunde gøre noget dertil," sagde hun varmt, „skulde Deres Løbebane blive meget glimrende."

Han tog hendes Haand og trykkede den til sine Læber.

Da han rejste sig for at gaa, sagde Fru Mohlberg paa sin blide, indtagende Maade:

„Jeg har trukket mig tilbage fra al Selskabelighed, Hr. Kaptajn. Men hvis De vilde tilbringe en Aften i vor Familiekreds, vilde det glæde mig meget."

„Jeg takker Dem af Hjertet for denne venlige Tilladelse, Frue. Jeg skal ikke undlade at gøre Brug deraf."

Han traadte et Skridt hen til Harda, der for forskrækket op af sine Tanker. Idet han undertrykte de Ord, der svævede ham paa Tungen, bukkede han tavs for hende og gik ud af Værelset.

Da Korridordøren faldt i efter ham, greb Fru Mohlberg Hardas Hænder.

„Barn, hvor du dog har gjort et godt Valg! Du aner ikke, hvor lykkelig det nu gør mig at tænke paa din Fremtid! Jeg var saa bange for, at du skulde lade dig blænde af ydre Glans. Jeg har gjort dig Uret, og det vil jeg gerne gøre dig Afbigt for. Gid du maa blive rigtig lykkelig!" Hun drog sin Datter til sit Bryst. „Rigtig, rigtig lykkelig, mit Barn!"

„Men, Mama," hviskede Harda og befriede sig hurtigt for Moderens Omfavnelse, „saa vidt er det da ikke kommet allerede. Det er virkelig for pludseligt — hvor kan jeg allerede være paa det rene med mig selv!"

„Du elsker ham, — det har jeg tydelig set!" sagde Moderen smilende. „Det behøver jeg ikke din Tilstaaelse for at være paa det rene med!"

„Elsker ham?" hviskede Harda og trykkede med en let Gysen Hænderne mod sit Ansigt. „Det ved jeg endnu ikke — endnu ikke. Maaske engang — men du skulde ikke allerede have indbudt ham. Hvis han nu kommer —"

Hun saa ham igen træde ind, rolig, alvorlig, med den endnu uudtalte Kærlighed lysende i sine Øjne, træde ind for at være hos hende, for at høre hendes Stemme og tage hendes Haand. Og hun kunde ikke staa imod — det følte hun.

„Hvis han kommer," sagde Moderen kærligt, „vil du saa ikke blive glad? Nægt ikke det! Jeg saa jo

tydeligt i dit Ansigt, hvad du følte ved at være i hans Nærhed."

„Men hvis du nu tog fejl?" mumlede Harda og lod Hænderne synke.

„Jeg tager ikke fejl!" sagde Fru Mohlberg smilende. „Lad os nu afvente hans Komme. Og naar han saa igen er gaaet, vil jeg endnu engang spørge dig, om du saa tror paa din Kærlighed til ham!"

Hun trykkede Haanden mod Hjertet.

„Jeg maa være alene, Mama. Sig endnu ikke noget til Liska."

Inde paa sit Værelse, hvor Isblomsterne blomstrede paa Ruderne, og friske Roser duftede i Skaalene, gik hun rastløs op og ned. Og alle hendes ærgerrige Ideer og Forestillinger fulgte med hende Skridt for Skridt og vakte Oprør i hende. Hvad skulde hun med en Mand, som kaldte sig uafhængig, blot fordi han ejede et Par Tusinde Kroner? Om han bar Uniform eller ikke — han var og blev dog kun Harten — slet og ret Harten.

Hvorfor har han dog i det mindste ikke et adeligt Navn? Det havde jo været hendes Drøm, hendes Ærgerrighed. Hvorfor overhovedet binde sig allerede? Hvor kunde det falde ham ind? Med hvilken Ret? Men naar hun tænkte paa det Øjeblik, da han vilde drage hende til sit Bryst — da svandt al Tvivl, al Vaklen.

Hun gik hurtigere og hurtigere, og hendes Kinder blev rødere og rødere.

Men med hendes Formue og den, hun havde i Vente efter de tre Søskende Knibel, kunde hun dog gøre helt andre Fordringer, end Ægteskabet med en borgerlig Kaptajn kunde byde hende. Blandt sine Bekendte med de højtklingende Navne skulde hun igen staa som slet og ret Fru Harten. Og hun skulde kalde en gammel, jævn Kvinde, som boede i et Bondehus, for Tante! Og naar hendes Mand blev udkommanderet, skulde hun lade sig forsætte til et eller andet afsides liggende Sted, hun, der smægtede efter den store Verden og dens Nydelser!

Men saa stormede igen denne vidunderlige Følelse, denne dragende Længsel ind over hende og fik hende til at glemme alt andet.

Harda trykkede Hænderne mod sine Tindinger.

„Hvis han kommer!" hviskede hun gysende. — „Hvis han kommer!"

For at berolige sin Samvittighed og gøre Sagen bekendt skyndte Fru Mohlberg sig allerede om Eftermiddagen til de tre Søskende Knibels Bolig. Denne hendes første selvstændige Handling brændte hende formelig i Sjælen, da hun traadte ind i Værelset, som endnu var opfyldt af en aromatisk Kaffeduft.

„Kan du virkelig endnu finde Vej til os?" spurgte Frk. Lilla spidst, medens Hr. Sebaldus gav sin Svigerinde et korrekt Haandtryk, og Frk. Rosa hovedrystende lagde sin Serviet sammen.

„Aa, Lilla," sagde Fru Mohlberg, „tal nu ikke om det nu! — Jeg har noget at fortælle eder — jeg er endnu selv saa betaget af glad Overraskelse! — Der er en, som staar i Begreb med at anholde om Hardas Haand —"

„Om Hardas Haand? Saa pludselig? Og det ved vi slet ikke noget af?"

„Eders Forbavselse kan ikke være større, end min var i Formiddags," vedblev Fru Mohlberg ivrigt. „Han kom til os —"

„Han?" udbrød Frk. Rosa og rykkede nærmere hen til Svigerinden. „Hvem?"

„Og han var saa bevæget," sagde Fru Mohlberg sagte, „saa aaben — saa fuld af Kærlighed til Harda! Jeg ved allerede god Besked med hans Forhold. Han er Præsteson og har saa megen Formue, at han kan gifte sig."

„Præsteson!" udbrød Frk. Lilla og rømmede sig. „Men —"

„Hvorledes ser han ud?" spurgte Frk. Rosa interesseret.

„Han er smuk," svarede Fru Mohlberg glad bevæget, „smuk og statelig! Og dersom hans Øjne ikke lyver, har han en aaben, alvorlig, mandig Karakter."

„Min kære Svigerinde," sagde nu Hr. Knibel med en afværgende og værdig Haandbevægelse, „maa jeg ikke bede dig om først at nævne Hovedsagen."

„Ja vist, kære Svoger," sagde Fru Mohlberg varmt, „jeg glemte straks at sige, at Harda elsker ham. Det er jo ikke saa let for hendes stolte, indesluttede Natur at erklære sig for overvunden, men —"

Hr. Knibel gjorde den samme afværgende Haandbevægelse som før.

„Undskyld, at jeg afbryder dig — men hvem er der Tale om! Hvem er det, der bejler til Harda?"

„Harten," svarede Fru Mohlberg ivrigt. „Kaptajn Harten."

„Harten?" gentog Frk. Lilla langtrukkent. „Og det er du saa begejstret over —"

„Jeg tænkte rigtignok ogsaa —" hviskede Frk. Rosa betydningsfuldt.

„Hvad tænkte du?" spurgte Fru Mohlberg hurtigt.

„Vi har alle tænkt det samme," sagde Lilla Knibel og trak Læberne sammen. „Og det undrer os meget, at du ikke ogsaa har tænkt det."

„Jeg forstaar dig ikke," sagde Fru Mohlberg forvirret.

„Naa, jeg synes dog, det ligger nær at tænke sig, at et saadant Parti kunde Harda gøre tre Gange om Dagen, hvis det skulde være. Du behøver da ikke at tage saadan paa Vej af den Grund."

Fru Mohlberg saa forskrækket paa sin Svoger.

„Naar Harda elsker ham —"

„Aa hvad!" raabte Frk. Lilla, hvis Kinder lidt efter lidt prydedes med de Knibelske røde Pletter. „Hvad mener du dog egentlig om dette, min kære Tilde?"

„Jeg?" sagde Fru Mohlberg hastigt. „Jeg er saa glad! — Hvad siger du dertil, Sebaldus?"

„Jeg prøver foreløbig kun paa at blive Herre over min Forbavselse," sagde Hr. Knibel, idet han med et meget talende Blik lod Fru Mohlbergs Haand glide ud af sin.

„Sebaldus, jeg beundrer dig og din Selvbeherskelse!" udbrød Frk. Lilla. „Jeg formaar næsten ikke at beherske mig, naar jeg hører en saa enfoldig og taabelig Snak! — Tror du da virkelig, kære Matilde, at vi har sat alt ind paa Hardas Uddannelse, at vi har uddannet alle hendes Talenter og gjort hende til en komplet Verdensdame, blot for at hun nu, ligesom hun er traadt ud i Livet, straks skulde kaste sig hen til denne —"

„Men hvad har I da at udsætte paa hans Stilling?" spurgte Fru Mohlberg forbavset.

„Der er mange Tusinder i denne Stilling," sagde Frk. Lilla med stærkt haanligt Eftertryk, „og de angler alle efter en Guldfisk. En halvanden Million er jo nok værd at tage med, kære Tilde!"

„Han talte om, at han selv havde en lille Formue —"

„Ja, han vil naturligvis ikke falde med Døren ind i Huset."

„Vor kære Tilde," sagde Hr. Knibel med mild Overbærenhed, „har handlet lidt overilet. Man siger jo, at Mødre knap kan give Tid, til de faar en Svigersøn!"

„Skulde jeg ikke give Tid for at se mit Barn lykkelig?" udbrød Fru Møhlberg med skælvende Stemme.

„Lad os ikke komme med disse sentimentale, hverdagsagtige Talemaader, naar det gælder vor herlige, talentfulde Harda," sagde Frk. Lilla ringeagtende. „Har hun maaske allerede haft Lejlighed til at vælge?"

„Nej, ganske vist ikke," stammede Fru Møhlberg forvirret, „men —"

„Men den Ret maa i hvert Fald indrømmes hende. Du kan absolut ikke forsvare for din Samvittighed at sige Ja og Amen til den første; den bedste —"

„Ja, Tilde — hør paa Lilla!" bad Frk. Rosa. „Hør paa Sebaldus!"

„Alle disse Herrer maa altid gifte sig Penge til," sagde Frk. Lilla med en Bestemthed og Suffisance, der virkede ligefrem overvældende paa hendes Svigerinde. „Har Harda da sagt, at hun virkelig elsker denne Mand?"

„Kærligheden er begyndt at spire frem i hende — den vil snart udfolde sig som en herlig Blomst —"

„Vi har tit haft en Følelse af, at du slet ikke forstaar Harda, din egen Datter," sagde Frk. Rosa og rystede vemodigt med sine Pandekroller, „men denne Hast med at faa hende gift er dog Højdepunktet af alt, hvad vi har befrygtet."

„Men, Herre Gud, naar hun nu elsker ham! Hvad nytter det hende at vente paa nogen, som maaske aldrig kommer? Skal hun derfor lade den sikre Lykke glide sig af Hænderne? Al eders Omsorg for hende kan dog ikke bevare hende for bitter Anger, hvis det engang gaar anderledes, end I nu tænker."

„Vi er jo ganske vist ikke Profeter," svarede Frk. Lilla med dirrende Stemme, „men saa meget Forstand kan du vel nok tiltro os, at vi ikke lader os blænde af denne Frier — til Trods for hans klædelige Uniform."

„I hvert Fald," sagde Hr. Knibel med stor Værdighed, „berettiger mine Pligter som Formynder og vor store Kærlighed til Broder Arturs Datter os til ogsaa at have et Ord at sige i denne Sag. Og saa vil jeg give vor gode Tilde det Raad, at hun ikke med alt for stor Varme søger at faa den herlige Blomst, som hun før talte om, til at udfolde sig, men foreløbig lader hele Sagen hvile."

„Men hvis han nu fordrer et afgørende Svar?" spurgte Fru Møhlberg, som pludselig med Angest og Bæven mindedes sin Indbydelse.

„Han har slet ikke noget at fordre," sagde Frk. Lilla skarpt. „Han skal blot rolig afvente, om Harda ikke efter moden Overvejelse beslutter sig til at tage Hensyn til vore Ønsker. Hvem siger, at han vil avancere?"

„Han selv!" hviskede Fru Møhlberg.

„Ja, pyt!" sagde Frk. Lilla haanligt leende. — „Men jeg kan forsikre dig, at han kan falde i Unaade, hvornaar det skal være, og saa bliver han sendt til et eller andet afsides Sted. Og saa kan han med Hardas Formue i Lommen arbejde sig langsomt op efter Anciennitet eller ogsaa staa helt stille. Har du slet ikke tænkt dig denne Mulighed?"

„Men hvad skal jeg da gøre?" udbrød Fru Møhlberg helt fortvivlet.

„Slet intet. Lad Sagen bare hvile ganske rolig."

„Og saa?"

„Saa skal vi ved Lejlighed tale et fornuftigt Ord med Harda. — Rosa, hvor mange Mænd gjorde ikke Kur til dig, forend du besluttede dig til at forlove dig? Lad Tilde saa et Begreb om, hvor forsigtige rige Piger skal være."

„O, mange — mange!" sukkede Frk. Rosa. „Tal dog ikke derom!"

Hr. Knibel rakte hende værdigt Haanden, idet han vendte sig til sin forvirrede Svigerinde!

„Altsaa sætter vi foreløbig en tyk Streg over denne Forlovelse, min kære Svigerinde!"

„Kære Sebaldus," sagde Fru Møhlberg beklemt, „du ved jo, at jeg ikke er saaledes stillet, at jeg kan give Selskaber. Men da det dog er almindelig Skik og Brug, at man i det mindste een Gang indbyder den, der gør Visit hos en, saa sagde jeg til Kaptajn Harten, at det vilde glæde os, om han vilde se hen til os en Aften."

„Men, Tilde!" sagde Frk. Lilla med rynket Pande. „Hvor kan du dog saaledes lege med Ilden!"

„Det har intet at betyde, vær blot ganske rolig," sagde Hr. Sebaldus og saa sig beroligende om til alle Sider. „Vor kære Tilde vil ikke gentage denne Indbydelse. Han vil forstaa Meningen — og saa er den Ting forbi. Jeg kan trøste dig med den Forsikring, at om nogle Uger vil vor kloge, forstandige Harda være helt helbredet for dette første Sværmeri — med mindre da, at hendes Moder skulde modarbejde det, hvad jeg nu ikke vil tro om Tilde."

Saa gik Fru Møhlberg da tilbage til sit Hjem, overstemt fra alle Kanter, helt forvirret og belæsset med Ansvar.

Hun havde saa inderlig ønsket at faa Harten til Svigersøn — havde ogsaa hertil knyttet det personlige Ønske, at hun, naar Harda skulde besøge hans gamle Slægtning i Barnekov, kunde følge med og se de for hende saa hellige Steder i Skoven, hvor hendes elskede Mands Liv saa pludselig udslukkedes! Og hun stolede saa sikkert paa, at Harda i denne Mand vilde faa en trofast, stærk og kærlig Beskytter — og nu var det hele forbi!

Med stor Selvovervindelse iagttog hun Hardas eftertænksomme Tavshed, hendes adspredte Blikke og Trang til at være alene, uden at gøre hende et eneste Spørgsmaal eller sige et eneste deltagende Ord.

Men hun blev ubeskrivelig forskrækket, da hun nogle Dage senere, efter at være kommen hjem fra en Eftermiddagsspadseretur, fandt et Kort, paa hvilket Harten havde skrevet:

„Tillader Fruen, at jeg gør Brug af Deres venlige Indbydelse og herved spørger, om det vil være Dem belejligt at modtage mig i Aften. Modtager jeg intet Svar, tillader jeg mig at komme."

Fru Møhlberg stod et Øjeblik ligesom fasttryllet. Alt Blodet steg hende til Hovedet.

Klokken var allerede over fem. Hvorledes skulde hun nu faa sendt Afbud til ham? Og skete det ikke, saa kom han. Den Tanke, at hun kunde gaa ud med sine Døtre og lade ham ringe forgæves, faldt hende slet ikke ind. Dertil var hun for finfølende og hensynsfuld.

Hun var endnu ikke kommen til en Beslutning, da hun traadte ind i Hardas Værelse. „Læs her, mit kære Barn!"

Harda gennemfløj de faa Linier, og en flammende Rødme bredte sig over hendes Ansigt.

„Saa hurtigt!" sagde hun, idet hun rakte Kortet tilbage.

Fru Møhlberg nikkede.

„Ja, saa hurtigt! Og nu —" pludselig bankede hendes Hjerte stærkere ved den frelsende Tanke, der var slaaet ned i hende og vilde sikre hende mod flere Bebrejdelser. „Onkel Sebaldus skal i Aften i Klubben, og Tanterne er alene hjemme — det kunde dog vist interessere dem at lære Harten at kende. Skulde jeg ikke bede dem herhen? Hvad mener du?"

„Gør, som du vil, Mama!"

Harda sagde dette ganske roligt, men hendes Ansigt røbede stærk indre Bevægelse. Han kom altsaa. Det var igen et Skridt nærmere. Denne Gang vilde han række hende sin Haand, det vidste hun. Hun følte det af sit Hjertes voldsomme Banken.

„Nu ja," sagde Moderen lettet, „saa lader jeg Pigen køre hen til dem i den elektriske Sporvogn, medens jeg ordner Tebordet sammen med Liska."

„Jeg skal gerne hjælpe dig."

Igen magtesløs overvældet af Moderkærligheden trykkede Moderen Harda til sig. „Bliv du rolig her. Liska og jeg kan godt besørge det alene."

Med bevingede Skridt — skønt ikke helt ubekymret ved Tanken om Damerne Knibels Ankomst — skyndte Fru Møhlberg sig ind i Spisestuen, hvor Liska under Hængelampen underkastede Slægten Stuarts Dyder en højt fremmumlet Kritik.

„Vi faar fremmede, Liska!"

Bogen fløj hen i et Hjørne og Liska op fra Stolen.

„Hvem?"

„Kaptajn Harten og — Tanterne."

Fru Møhlberg nærede endnu et lille Haab om, at de to Damer muligvis var forhindrede i at komme paa Grund af et Teater- eller Koncertbesøg. Og i dette Haab gav hun sig til at dække Bordet sammen med Liska.

„Lille Moder," sagde Liska, der løb frem og tilbage, saa de blonde Fletninger dansede op og ned, „jeg er saa forfærdelig nysgerrig. Tror du, at Kaptajn Harten kommer for Hardas Skyld? Det vilde jo være mageløst. En Søster til min Veninde skal ogsaa giftes med en Officer, men det er blot en Løjtnant. Og en Kaptajn er dog noget helt andet, Moder! Tror du, at Harda holder af ham? Det er frygtelig interessant. Og i Morgen er det, Gud ske Lov, Søndag, saa skal jeg ikke i Skole — tænk, hvor dejligt, Moder!"

„Sæt Hyacinterne der i Midten," sagde Fru Møhlberg og betragtede kritisk sit Værk. „Synes du ikke, det ser rigtig pænt ud?"

„Storartet!" sagde Liska begejstret. „Lille Moder, bare jeg nu ikke begaar en eller anden Dumhed, naar han siger Goddag til mig. Jeg er saa forfærdelig nysgerrig efter at se, hvorledes han ser ud. Er han smuk?"

Trods sin indre Bevægelse smilede Fru Møhlberg over den unge Piges Iver.

„Smuk er maaske for meget sagt, mit Barn, men han ser udmærket godt ud."

„Det er mere end nok!" raabte Liska og omfavnede hende. „Aa, Moder, sig mig blot, hvorledes Harda er til Mode! Pynter hun sig ikke rigtig fint til i Aften?"

„Bryd dig ikke om hende," svarede Moderen lidt beklemt, thi i dette Øjeblik kom Duen med den udsendte Oliegren tilbage.

„Jeg skulde hilse meget fra Damerne; de vilde gerne komme."

„Begge to!" sukkede Fru Møhlberg, hvis Mod nu sank ned paa Nulpunktet.

Behændig og væver som et Firben smuttede Liska bag Moderen, da Klokken endelig lød, medens Harda, der havde usigelig Møje med at bekæmpe sin Hjertebanken, tilsyneladende var ganske rolig og uberørt af Situationen.

Harten traadte ind.

Han havde tilbragt de sidste Dage i bestandig Uro og gjort sig selv de stærkeste Bebrejdelser, fordi han ikke kort og bestemt var gaaet lige løs paa Maalet. Hans Kærlighed og hans Hensigter var jo dog ikke længer nogen Hemmelighed, og hans Hjertes Ønsker og Forhaabninger havde faaet en stiltiende Opmuntring fra Fru Møhlbergs Side. Han var altsaa kommen til den Beslutning at gøre Ende paa Sagen saa hurtigt som muligt.

„De tilgiver vel, at jeg saa ugeneret meldte mit Komme, ærede Frue?" spurgte han og kyssede Fru Møhlbergs Haand, et Øjeblik, der forekom Liska det mest ophøjede, hun endnu havde oplevet.

Fru Møhlbergs Smil svarede bedre end alle Ord. Befriet fra al Tvang følte hun jo en personlig Glæde ved at se ham igen.

Han havde tavs hilst paa Harda, og tavs havde hun besvaret hans Blik. Nu traadte Fru Møhlberg til Side og lod Liska blive synlig.

„Min yngste Datter Liska, Hr. Kaptajn."

Den vordende Lærerindes lille Ansigt blev blussende rødt, da han rakte hende Haanden. Hun fandt ham virkelig aldeles bedaarende.

„Fruen havde da vel ikke taget anden Bestemmelse for i Aften?" spurgte han.

„Aldeles ikke. Vi er meget hjemme."

„Gid jeg ogsaa kunde være det," sagde han og lod igen sit Blik glide hen over det blege Ansigt, som om han haabede at møde et lykkeforjættende Smil. „Men i vor Stilling bliver man ikke fri for Selskabelighed."

„Det er da ikke saa slemt!" sagde Harda, der for sit indre Øje saa en Række oplyste Saloner og Sale med raslende Slæb og funklende Diamanter.

„Jo — naar man er alene," svarede han med en udtryksfuld Varme i sin Stemme. „Men maaske ikke, naar man faar den Lykke ikke længer at være alene."

„Hvorfor 'maaske'?" spurgte hun hovedrystende.

„Jeg forestiller mig et stille Samliv som endnu skønnere."

Hun følte, hvad der skjulte sig bag disse Ord, og trykkede Hænderne fast sammen.

Det ringede igen.

„Det er mine Svigerinder," sagde Fru Møhlberg, der var begyndt at blive lidt betænkelig ved den Vending, Samtalen havde taget.

Hvor forstyrrende denne Tilvækst til Selskabet end var for ham, saa kunde han jo egentlig kun finde den ganske naturlig og anstændig. Det var jo rimeligt, at hans tilkommende Hustrus Slægtninge ønskede at lære ham at kende. Derved kom han jo kun et Skridt nærmere til sin huslige Lykkes Tempel.

Han fandt det saa hjemligt og hyggeligt herinde i denne af Blomsterduft gennemtrængte Stue, der var udstyret beskedent, men smagfuldt og overalt bar Spor af kvindelig Kunstfærdighed. Der var saa fredeligt, saa velgørende under Hængelampens af en Skærm dæmpede Lys, og hans Sympati for den nye Familiekreds forøgedes.

Han mindedes Barndomstiden i sine Forældres Præstegaard, og disse Minder gjorde ham saa blød og bevæget. Han følte en Trang til straks at gaa hen til den elskede Pige og sige: „Bliv min! Bliv min for hele Livet, ligesom jeg vil være din!"

Nu lød der en Raslen og Brusen gennem den aabne Dør.

Det var Damerne Knibel, der traadte ind.

Deres Nysgerrighed havde ikke formaaet at overvinde deres Harme over Hartens „Dristighed", og de mødte nu i fuld Kampstemning. Han skulde ikke vinde et eneste Gran mere Terrain, ikke tage en eneste Haabets Spire med sig hjem.

Fru Mohlberg havde hastigt rejst sig for at hilse paa Damerne.

„Kære Lilla, kære Rosa!" sagde hun og trykkede deres Hænder. „Hr. Kaptajn Harten! Mine Svigerinder, Frøknerne Knibel!"

Frk. Lilla bøjede næppe synligt sit Hoved, medens hun traadte hen til Harda for ligesom beskyttende at slutte hende i sine Arme.

„Du kære, søde Barn!"

Frk. Rosa, hvis sentimentale Natur i det mindste lod Hartens Ydre vederfares fuld Retfærdighed, besvarede smægtende hans ærbødige Hilsen.

„Naa, og du, Liska?" spurgte Frk. Lilla og nikkede stift til den unge Pige, hvis spændte Opmærksomhed kun forøgede hendes Harme. „Hvorledes gaar det med Læsningen?"

„Saa godt, som det kan gaa!" svarede Liska, krænket i sin Værdighed.

„Vil I ikke tage Plads?" bad Fru Mohlberg. „Sæt jer her i Sofaen — den staar ledig til jer!"

„Det forbavser mig meget," sagde Frk. Lilla og fæstede sine skarpe Øjne paa Harten, „at de selskabelige Fordringer kan tillade en Officer at tilbringe en Aften i en saa stille Familiekreds. Jeg har altid troet, at militære ikke havde nogen Tid tilovers til at nyde Hjemmets stille Hygge."

„Som De ser, har jeg dog faaet Tid dertil," svarede han, lidt ubehagelig berørt, men dog bestandig forekommende.

„Ja, det ser vi. — Min egen Harda, vi har ikke set dig i fem Dage! Vil du ikke sætte dig herhen ved Siden af os? Saa kan vi bedre passiare sammen!"

Hvis hun blev siddende, hvor hun nu sad, kunde hun, hver Gang hun slog Øjnene op, møde Hartens Blik, kunde læse og med voldsom Hjertebanken forstaa, hvad dette alvorligt forskende Blik sagde til hende alene. Men hvis hun satte sig hun i Sofaen, kom hun til at sidde i lige Række med ham og vilde gaa tabt af dette frydefulde Øjensprog.

„Jeg sidder mageligere her," svarede hun smilende. „Senere kan jeg komme hen til eder."

Der gik en Varmebølge gennem hans Sjæl — gid han kunde tage hendes Haand og kysse den atter og atter for denne stumme Tilstaaelse!

Faren var altsaa større, end Frk. Lilla havde troet. Hun hostede let og trykkede sit Kniplingslommetørklæde for Munden.

„Er du forberedt paa det store Bal, mit Hjertebarn?" spurgte hun ømt. „En saadan glimrende Fest aabner jo altid Ungdommen en vid Udsigt til Fremtiden, saa at den glemmer at fæstne sig ved Snæverheder og daglige Trivialiteter. — I dit Sted, min kære Tilde, vilde jeg lade vor kære Harda, der jo er som skabt for den store Verden, netop nu ofte deltage i saadanne Fester og gøre mit Bedste for, at hun frit og ubundent kan more sig, som det tilkommer hendes Ungdom og Skønhed. Jeg mener uden hindrende Hensyn eller Tvang — den Slags Ting behøver hun jo ikke at have Forstaaelsen af i sin Alder."

Under denne Tale sad Fru Mohlberg som paa gløende Kul, medens Frk. Rosa bifaldende nikkede med sine Pandekrøller.

„Hun gaar selvfølgelig til Grotts," svarede Fru Mohlberg med et Forsøg paa at spøge. „Og jeg vil endog tage mine Balsko paa igen, siden jeg nu engang har lovet det!"

Under denne Ordveksling, der ikke var til at misforstaa, var Hardens Ansigt blevet formørket. Han saa paa Harda. Hun sad tilbagelænet med Hovedet trykket imod Stolens Bolster og stirrede drømmende ud i det fjerne gennem det rødlige Lys.

„Er det Etatsraad v. Grott?" spurgte Kaptajnen hastigt.

„Ja," svarede Fru Mohlberg. „Faar vi ogsaa Dem at se der?"

„Sandsynligvis!"

Han tænkte paa, at naar denne Dag kom, kunde han frit og uhindret tale om sin Længsel og sin Kærlighed. Dersom han ikke den foregaaende Dag overilet havde engageret en af sine foresattes Døtre til Kotillon, hvor lykkelig vilde han da ikke have været!

„Tør jeg bede om første Dans, Frøken?" spurgte han til Tanternes usigelige Ærgrelse.

Hun nikkede.

Det var hende en Lettelse allerede at have et Navn paa sit Balkort. Men samtidig betoges hun af Tanken om at blive omslynget af hans Arm og ubemærket trykket til hans Hjerte.

Hun havde jo allerede hundrede Gange læst om Kærlighed i Romanerne, men uden synderlig Interesse. Men nu, da alle disse Kærlighedens Tegn skulde vinde Form og Skikkelse hos hende selv, nu, da hun stod over for den vakte og besvarede Kærligheds vidunderlige Hemmeligheder, nu imødesaa hun med forventningsfuld Angest og Bæven det uundgaaelige.

„Jeg tænkte just egentlig ikke paa Ballet hos Grotts," sagde Frk. Lilla fortrædelig. „Parvenuer har aldrig været efter min Smag. Kan du ikke huske, Rosa, at vor Fader omtalte, at Grotts Bedstefader havde en lille Jærnforretning et eller andet Sted? Saa gjorde han sig bemærket ved at tage Patent paa noget og det i Forening med Jagten efter rige Koner har bragt Familien frem til det, den nu er. Den samme Jagt bliver jo nu til Dags drevet overalt paa mere eller mindre forblommet Maade."

Hartens Ukendskab til Hardas Herkomst bevirkede, at dette Hib ikke ramte ham.

„I første Tilfælde er det dog ærligt Arbejde, der har skaffet Rigdommen," sagde han med rolig Bestemthed. „Og det er efter min Anskuelse det allerbedste Vidnesbyrd. Hvad Jagten efter Medgift angaar, saa ved jeg ikke, hvorfor den Mand, der gifter sig med en Pige for Pengenes Skyld uden at elske

hende, er mere til at foragte end den Pige, der indgaar Ægteskab uden Kærlighed."

Frk. Lilla — Familiens ufejlbare Medlem — rettede sig rankere op. „Selv om den paagældende Pige ikke bliver elsket, saa gøres der i det mindste Forsøg paa at indbilde hende, at hun bliver det. Vor Slægt har den Svaghed at tro paa Troskab og Ærlighed."

„Vor Slægt har den Styrke at fordre Troskab og Ærlighed," svarede han smilende.

„Det er jo overmaade elskværdigt af Deres Slægt," sagde Frk. Lilla med skarp Spot. „Enhver kan jo fordre, hvad han vil. Men det kommer an paa, om det bliver givet ham."

„Teen er færdig," sagde Fru Mohlberg med et Lettelsens Suk. „Maa jeg bede Dem komme ind at spise."

Harten sprang op og rakte hende Armen, medens Tanterne tog Harda imellem sig, og Liska trippede bagefter.

Efter Bordet skete der noget, som havde til Følge, at Damerne maatte trække sig tilbage til Fru Mohlbergs Sovekammer for en lille Tid.

Som Følge af stærk, indre Bevægelse blev Frk. Rosa overfaldet af en heftig Næseblødning og lagde Beslag paa Søsterens og Svigerindens Hjælp. Og Liska blev af begge Damerne jaget frem og tilbage efter Vand, Torklæder, Eddike og andre Midler til at standse Blodet.

Saaledes gik det til, at Harda og Harten pludselig befandt sig alene.

„Jeg skal snart, meget snart se Dem igen," sagde han og saa hende ind i det blege Ansigt. „Vidste De blot, hvor jeg glæder mig dertil! — „Eller," tilføjede han sagtere, „tør jeg haabe, at De ved det?"

Hun nikkede.

„Og De?" spurgte han endnu sagtere.

Blodet vældede sydende hedt til hans Hjerte. Men inde i Spisestuen var Pigen beskæftiget med at tage af Bordet, medens ogsaa Liska af og til løb forbi Døren.

„Deres Frk. Tantes Ytringer har hentydet til," sagde han, „at der med Hensyn til Deres Fremtid bliver stillet større Fordringer, end jeg —"

„Mine Tanter driver en Slags Sport med mig," afbrød hun ham smilende, mere og mere beruset ved Tanken om det Øjeblik, da hun skulde hvile ved hans Bryst.

„Jeg kan jo nok forstaa, at de meget nødig afstaar deres Ejendomsret, men højere end egenkærlige Ønsker staar dog Friheden til at søge og finde sin Lykke."

Hun nikkede uden at se op.

„Og naar man har fundet den, naar man ved, at det er den sande, eneste Lykke, og naar man tør haabe at blive forstaaet — ja, mere endnu — naar man har den salige Vished —"

Her kom Pigen ind med en tændt Lampe, som hun satte paa et Hjørnebord, medens hun saa sig nysgerrigt omkring.

Han bed sig i Læben og gik hastigt et Par Gange op og ned. Ved Klaveret blev han staaende.

Hun var fulgt efter ham, og da han nu lukkede Laaget op, stod hun ved Siden af ham. I samme Øjeblik som hun strakte sin Haand ud for at hjælpe ham, greb han den og trykkede den til sine Læber.

Der gik en salig, betagende Gysen igennem hende. Denne Følelse var saa vidunderlig, saa overvældende, at hun ikke formaaede at røre et Lem.

Medens han lod sin venstre Haand glide let hen over Tangenterne, kyssede han endnu engang hendes Haand med et saa lykkeligt Smil, at hun selvforglemmende bøjede sig over ham.

„Der kommer nogen," hviskede han og slap hendes Haand.

Forskrækket over sig selv traadte hun hurtigt tilbage.

Damerne var traadte ind igen.

„Kaptajn Harten er musikalsk," sagde Harda rolig og sikker. „Han vil spille noget for os."

Frk. Lillas skarpe Øjne kunde ikke opdage noget usædvanligt, altsaa tog hun beroliget Plads.

Men han var kun optaget af det, der netop var sket, og mere endnu af det, der et Sekund senere vilde være sket, saa sandt han blot havde haft Kraft til at udstrække Armen og drage den elskede Pige til sig.

Efter et bedende Vink af Tanterne flyttede Harda nu sin Stol hen imellem dem. Tavs som før lænede hun Hovedet tilbage og stirrede drømmende ud i det fjerne.

Da Harten slog de første Akkorder an, foresvævede der ham ikke noget bestemt. Den Stemning, der beherskede ham, kunde ikke indordnes under foreskrevne Noder og Takter, den bredte sine Vinger over Tanker og Hænder og holdt ham fast som i en Fortryllelse.

Da mindedes han pludselig en gammel, halo forglemt Sang, som han engang havde hørt saa tit og holdt saa meget af.

„Vil du dit Hjerte mig skænke,
da gør det i Hemmelighed —
saa det, hvorpaa vi to tænke,
slet ingen aner og ved —"

Hvor jævn og letfattelig denne Melodi end var, saa fyldte den dog Værelset som med en tryllende Magt. Fru Mohlberg sad med Hovedet dybt bøjet og Hænderne foldede i Skødet og lyttede som til fjerne, drømmende Toner. En anden Mund havde engang i tidligere lykkelige Timer sunget denne Sang. Hun havde hørt den Aftenen før hans Død. Og nu lød den til hendes Datter. Ak, gid den maatte føre hende langt, langt bort fra alt det, hun selv havde maattet lide og gennemgaa! Gid hun aldrig maatte høre den med bitter Smerte i Hjertet, med fortærende Længsel og Anger!

Den eneste, som ikke lod sig henrive, var Frk. Lilla. Hun var stadig forfærdet over denne Friers Dristighed og Forførelseskunster. Atter og atter prøvede hun paa at læse Virkningerne af disse Kunster i det blege Ansigt, der hverken syntes at høre eller se noget, og som ikke røbede noget af det, der glimtede i Øjnene under de sænkede Øjenvipper — Længsel og Kærlighed.

Da den sidste Tone var hendøet, følte Fru Mohlberg, at nogen rørte blidt ved hendes Kinder. Liska tørrede med Enden af den ene Fletning hendes Taarer af og trykkede sine Læber mod de taarevædede Kinder.

Da var det hende, som om det var hendes afdøde Mand selv, der kyssede Sorgen fra hendes Sjæl og Taarerne fra hendes Kinder.

Harten rejste sig. Han maatte først arbejde sig ud af den Stemning, som han havde spillet sig dybere og dybere ind i, førend han roligt kunne møde det skarpe Knibelske Blik i Frk. Lillas Øjne. Den Ro, der hvilede over Hardas Ansigt, forekom ham saa

overraskende, — han selv var jo saa oprevet, saa betaget af den første Kærligheds salige Fryd.

„Jeg har vel ikke plaget Dem med mit Fuskeri —"

„Det var saa vidunderlig smukt," sagde Fru Mohlberg med bevæget Stemme, „langt smukkere end Foredraget af et større Bravournummer. Det vækker saa mange Tanker og Følelser —"

„Blot ikke alt for mange!" afbrød Frk. Lilla hende og rejste sig. „Ellers kan man løbe Fare for at lade sig skuffe af sine Tanker."

„I vil dog vel ikke allerede gaa?" spurgte Fru Mohlberg, da nu ogsaa Frk. Rosa rejste sig. „Bring noget Øl, Liska, skynd dig!"

„Det er sent nok for os," sagde Frk. Lilla og omfavnede Harda. „Og det kære Barn ser saa bleg ud."

„Saa vil jeg heller ikke forstyrre længer." Harten følte noget, der lignede Had til denne skarpe Stemme og dens Ejerinde, da han nu nærmede sig Husets Frue for at tage Afsked. „Hjertelig Tak for denne herlige Aften, Frue."

Hun trykkede hjertelig hans Haand. Men hun vovede ikke at gentage sin Indbydelse.

„Godnat!" sagde han henvendt til Liska, der endnu svævede i de højere Regioner og nu af lutter Henrykkelse gjorde det Kniks, hun havde lært ved Danseundervisningen. „Deres Øjne ser endnu ikke trætte ud!"

„Nej, nej!" forsikrede Liska og saa op paa ham med straalende Øjne.

„Og — De?"

Han var traadt hen til Harda med den trykkende Vished, at otte Par Øjne hvilede paa dem.

„Jeg er ikke træt," svarede hun smilende. „For mig kan det aldrig blive sent nok."

„Og — den første Dans er min?"

Hun nikkede.

Da saa han den slimrende Glans i hendes mørke Øjne, forend de tilsløredes for hans Blik — denne forunderlige, duggede Glans, der vakte saa hed en Længsel i ham.

„Paa Gensyn!" sagde han hastigt, bukkede tavs for Tanterne og forlod Værelset.

VI.

Foran Etatsraad v. Grotts Villa begyndte der ved Ottetiden at køre en Række Vogne frem, som aldrig synes at skulle faa Ende.

De mægtige Kandelabrer i den af Søjler baarne Vestibule udbredte et straalende Lys, og denne Lysglans forplantede sig gennem Trappeafsatser, Elevatorer og alle aabentstaaende Døre lige ind i Dansesalen, hvor Musikorkesteret bag Tribunens forgyldte Gitter allerede begyndte at stemme Instrumenterne.

En glimrende Forsamling færdedes paa de blanke Parketgulve. Der var Skønhed og Ynde, Ungdom og Alderdom. Familien v. Grott gav Sæsonens mest glimrende Fester, og ikke en tænkte paa, at den rigt dekorerede Værts Bedstefader kun havde været en „simpel Somsmed".

Der var ganske vist ingen, der kunde se paa den korpulente, joviale Mand, som hjerteligt trykkede ordensdekorerede Excellencer i Haanden og smilende bød Baronesser og Grevinder Armen for at føre dem ind i den tilstødende Salon til sin Kone, og som fortroligt nikkede til en Flok Gardeofficerer, at hans Bedstefader havde boet i en lille, fugtig og mørk Bagbygning, ingen kunde mærke paa ham, at samme Bedstefader som Smedelærling havde pudset sin Mesters Støvler og af og til havde faaet en Örefigen af Mesters Kone, naar han var falden i Søvn under Vugningen af Børnene.

Den altbesejrende Stormagt Penge havde skaffet ham Titel og en elskværdig Kone, som stammede fra en Familie, der var rig paa Aner, men fattig paa Gods og Guld. Hans Hustrus fornemme Jævnhed og taktfulde Elskværdighed kvalte alt frastødende Praleri hos ham, og begges Stræben gik ud paa, trods franske og engelske Guvernanter, Ponyekvipager og al anden Overflod og Luksus, ogsaa at dræbe al Tilbøjelighed til hovmodigt Praleri hos deres eneste Datter.

Familien v. Grott havde altid følt stor Deltagelse for Fru Mohlbergs Skæbne. Under et Sommerophold havde hun med sine Døtre boet i samme Pensionat som de, og ved sit beskedne, blide sympatetiske Væsen havde hun straks vundet Etatsraadindens Hjerte, medens de jævnaldrende Døtre sluttede et Venskab, som Harda stadig vedligeholdt, skønt det tit og ofte var hende et Stik i Hjertet at høre sit eget prunkløse Navn Knibel nævnt i sammen Aandedrag som Veninders. Men saa tog hun Erstatning i Bevidstheden om sin allerede erhvervede og forventede Formue.

Fru Mohlberg, som kun af Moderkærlighed havde vovet sig ind i denne glimrende Forsamling, gik nu lidt forlegen ved Siden af Harda op ad Trappen.

Om Harda just ikke vakte Opsigt her, som Tanterne enstemmig havde profeteret, da de hjalp hende med Toilettet, var der dog mangt et Øje, som fulgte denne slanke Pigeskikkelse i det kostbare Blondetoilette over hvid Silke, der var prydet med dugfunklende Rosengrene.

Hendes Haar var ordnet med en lidt søgt Enkelhed — stilt foran og slynget i en fyldig, naturlig Knude i Nakken. Men denne Frisure fremhævede i høj Grad hendes fine, markerede Træk. Men ud fra hendes Ansigts forventningsfulde Blegbed straalede hendes mørke Øjne med det hende egne hovmodige Udtryk, der berøvede hendes Ansigt noget af den ungdommelige, indtagende Ynde, som harmløs og barnlig Livsglæde giver.

Med sit Balkort i Haanden betragtede hun alle de glimrende Uniformer, hvis Bærere stod omkring Husets lykkelige Datter for at bede om en Dans, og hun saa dem derpaa skynde sig hen til andre Damer for at forsøge deres Lykke hos dem. Men til hende, Frk. Knibel — kom der ingen.

Da hun saa pludselig saa Harten komme hen imod sig, følte hun et brændende Ønske om, at ogsaa han var adelig. Og hun havde jo Midlerne til at gøre ham dertil.

„Endelig fik jeg da revet mig løs," sagde han lige siden jeg saa Dem træde ind i Salen. Hvor har og betragtede med et henrykt beundrende Blik hendes Skikkelse. „Jeg har staaet som paa gløden de Kul, jeg dog ikke længtes efter denne Dag, denne Time! Tiden er gaaet saa utrolig langsomt for mig."

Han tog Balkortet ud af hendes Haand, kradsede et H. ved Siden af første Vals og rakte hende det tilbage.

„Da vi nylig skiltes, var De saa rolig," sagde han sagtere, „som om De slet ikke huskede —"

Hun smilede.

„Tiltror De mig en saa daarlig Hukommelse?"

Da hun sagde disse Ord, gennemsitredes hun igen af den betagende Folelse, den higende Længsel efter at finde en Kvindes Lykke ved dette Bryst, i disse Arme.

Det var, som om han læste hendes Tanker i hendes Blik, der sænkede sig for hans.

„Alt, hvad der er skønt og godt og lykkebringende tiltror jeg Dem," sagde han med usikker Stemme. „Og samtidig tænker jeg paa, om De har den samme Tillid til det, som jeg længes saa ubeskriveligt efter at give Dem til Gengæld."

Den opførende Kavaler kom nu hen til dem for at forestille nogle civile Herrer for Harda. Disse Herrer skrev deres Navne paa hendes Balkort. Iblandt dem var ogsaa en ung Infanteriofficer, som var langt ude beslægtet med Grotts.

Da Harten og Harda igen var alene, sagde Harten:

„Gid dog alle disse Mennesker var langt borte! Det er jo en Kval uden Ende! Forleden Aften var jeg saa fortvivlet over Deres Tanter —"

„Bryd Dem ikke om dem," sagde hun og bøjede Hovedet selvbevidst tilbage, „min Vilje tilhører mig selv."

„Og Deres Hjerte?" spurgte han inderligt, netop som Musikken nu intonerede „Valsedrømme". Han lagde Armen om hende, idet han endnu engang hviskende gentog: „Og Deres Hjerte — tilhører det mig?"

Hun følte sin Haand omsluttet med et varmt Tryk. Og drevet af en uimodstaaelig Magt besvarede hun let og hurtigt hans Tryk.

Han førte hende let og sikkert gennem de hvirvlende Par. Duften fra hendes Haar ombølgede hans Ansigt —

„Jeg elsker Dem," hviskede han, „det maa De jo længe have vidst —"

Hendes Hjerteslag var ved at standse. Det maatte jo komme saaledes. Men hun følte dog nu en usigelig Skræk og bævende Angest. Han og hun — ubrødelig og for bestandig —

Han holdt hende endnu omslynget, da et forbidansende Par af en Fejltagelse kom til at støde til dem.

„Undskyld, Hr. Kaptajn! — Beder meget om Forladelse, min Frøken!"

„Grev Brankovan," sagde Harten og saa efter de dansende.

Harda saa op. Brankovan! Hun kendte jo Navnet og ogsaa Ansigtet, som de sorte Pandelokker gav dette forunderlig dystre, næsten stumle Udtryk. Den høje, næsten overdreven slanke Skikkelse, de smidige, anstandsfulde og dog lidt stødesløse Bevægelser — hun kendte det alt sammen igen.

„Har Deres Toilette taget Skade?" spurgte Harten smilende og med den lykkelige Bevidsthed om berettiget Fortrolighed.

„Ikke det mindste."

„Kun af og til en Ekstratur — det er alt, hvad der i Aften kan tilfalde mig," sagde han og slittes kun med Møje fra hende. „Men Deres Hjerte — dit Hjerte —" tilføjede han med salig Fryd, „tager jeg med mig." —

Grev Brankovan, der var meget afholdt i disse Kredse, hilste i Forbigaaende paa en ældre Herre, der allerede i lang Afstand strakte Haanden ud imod ham.

„Godaften, Hr. Greve! Glæder mig meget at hilse paa Dem igen!"

„Meget venligt af Dem, Hr. v. Varnulf. — Er Deres Søn ogsaa her?"

„Ja vist, han danser som besat. Han øver sig sandsynligvis til de tyrkiske Damer —"

„Rejser han da virkelig til Konstantinopel?"

„Ja, hvis han da ikke falder igennem til Eksamen. Hvad skal jeg egentlig gøre andet? Hvad skulde min Søn bestille derude paa Barnekow, saa længe jeg endnu ikke har trukket mig tilbage? Han har godt af at lære Verden og Menneskene at kende, inden han gifter sig og fæster Bo. — Hvem var for Resten den smukke Pige, som De for nær havde væltet?"

„Jeg ved det desværre ikke. — Paa Gensyn!"

Da Harten lidt efter kom i Nærheden af Varnulf, kaldte denne paa ham.

„Hvad hedder den smukke Brunette, som De før dansede med?"

„Frk. Mohlberg."

„Hvad for noget, kære Kaptajn?" udbrød Varnulf og greb Harten i Armen. „Hvad var det, De sagde? Mohlberg? Ved De noget om, hendes Fader var Amtmand —"

„Ja. Det var ham, der kom saa ulykkelig af Dage paa Deres Gods —"

„Er det muligt!" udbrød Varnulf bevæget. „Sig mig, er Fru Mohlberg — hans Enke — ogsaa her?"

„Hun sidder derhenne. Hvis De ønsker det, skal jeg forestille Dem for hende. Jeg har i nogen Tid omgaaedes med Familien."

„Ja saa — ja saa — naa, jeg forstaar Dem nok, De Skælm! Ikke saa ilde endda!" sagde den gamle Herre spøgende og truede med Pegefingeren. „Men — undskyld mig denne Bemærkning — hvad Pengene angaar, da var min kære Ven Mohlberg kun middelmaadig stillet —"

Det var et lykkeligt Smil, hvormed Harten besvarede denne Hentydning.

„Jeg ved det godt."

„Naa, saa kom da!" Men pludselig standsede han igen. „Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal gøre. Ser De, kære Harten, da Ulykken skete, blev jeg behandlet meget mærkeligt — næsten som om jeg var Skyld i den sørgelige Begivenhed. Enken vilde absolut ikke se mig, skønt jeg gjorde alt, hvad et retsindigt Menneske kunde gøre i min og hendes Situation —"

„Da Samtalen nylig blev ledet hen paa denne tragiske Begivenhed og paa Dem, Hr. v. Varnulf, ytrede Fru Mohlberg sin levende Beklagelse over, at hun ikke havde lært Dem at kende."

„Naa ja, det kan jo være. Muligvis har hun været paavirket af sine Slægtninge. Der var en Svoger — Knibel hedder han — det mest frastødende Menneske, jeg nogen Sinde har mødt — saa anmassende, hoven og hensynsløs — naa, det kan jo være mig ligemeget! Men lad mig nu blive forestillet for Fru Mohlberg."

Fru Mohlberg sad lidt fjernet fra den tilbageslaaede Dør til Balsalen. Fru v. Grott havde selv ført hende herhen, og nu begyndte hun at føle sig nogenlunde forsonet med sin Nærværelse her. Den graa Silkekjole fremhævede klædeligt hendes fyldige blonde Haar og friske Farve, og hendes smukke, blide Træk havde endnu et ungdommeligt Udtryk, særlig nu, da hun ved at iagttage det bevægede Liv omkring

sig mindedes sin egen Ungdom, den Tid, inden Artur Knibel førte hende hjem som sin Hustru.

Med hele sin Sjæl fulgte hun hver Bevægelse af sin Datter og smilede i stille Sind over Forskellen mellem før og nu. Da hun havde været paa sit første Bal, havde hele Balstadsen kostet tyve Kroner. En gammel Syjomfru, der gik ud at sy, og hendes Moder havde syet om Kap paa den hvide Tarlatanskjole, og hun selv havde under disse Forberedelser været til Mode, som om Paradisportene skulde aabne sig for hende. Og hvor pragtfuld havde hun, den syttenaarige Pige, ikke fundet sig selv, da hun vendte og drejede sig foran det lille, halvt ituslaaede Spejl i Børnekammeret — —

„Tillader Fruen —"

Harten stod foran hende med en fremmed Herre. Vækket af disse kære Minder saa hun spørgende op.

„Hr. v. Varnulf beder om den Ære —"

I dette Øjeblik lød Violinerne særlig højt. Hun forstod ikke Navnet.

Forend Varnulf bøjede sig ned imod hende, hvilede hans Blik længe og med stor Interesse paa den Kvinde, som hans Ven havde elsket overalt.

„Jeg kunde ikke nægte mig den Glæde —"

Hvad mente han? Hun blev forlegen og rødmede.

Denne Rødmen bevirkede, at han tog en Stol og satte sig ved Siden af hende uden først at have indhentet hendes Tilladelse.

„Er mit Navn Dem da saa ganske ubekendt?" spurgte han skaansomt.

„Ærlig talt, jeg hørte det ikke rigtigt. Musikken lød saa højt —"

„Mit Navn er Varnulf," sagde han, „Varnulf til Barnekov," tilføjede han langsomt.

Hun for saa heftigt sammen, at han beroligende greb hendes Haand.

„Bliv ikke bange! Det var ikke min Hensigt at forskrække Dem. Men jeg følte en inderlig Trang til endelig engang at lære min kære Mohlbergs Hustru at kende. Mine Bestræbelser derfor har jo hidtil været forgæves. Jeg havde intet Held med mig den Gang —"

„Jeg var den Gang saa ulykkelig," sagde hun sagte, „saa ulykkelig og nedbrudt."

„Jeg ved det," sagde han og trykkede hendes Haand hjerteligt. „Og det var meget dumt af mig at tro, at De nærede et uretfærdigt Had til mig. Kan De nu tilgive mig denne Uret —"

Hun saa ham dybt bevæget ind i Øjnene.

„Det har ofte senere gjort mig ondt —"

„Saa taler vi ikke mere om det!" afbrød han hende og førte hendes Haand til sine Læber. „Det er nu forbi. Den uventede Glæde nu at kunne sidde ved Siden af Dem og passiare med Dem udsletter alt andet."

Hun nikkede. Hans Stemme gjorde hendes Hjerte saa godt. Retsindighed og Ærlighed og en dyb, varm Deltagelse for hendes Skæbne talte ud af den.

„Leopold holdt saa meget af Dem," sagde hun og løftede sit hidtil bøjede Ansigt frit op imod ham.

„Og derfor," sagde han hjerteligt, „maa De nu tillade mig at tilbyde Dem al den Trøst og Hjælp, som en gammel Eneboer som jeg kan yde Dem."

„Det er saa venligt af Dem," sagde hun rørt. „Men bor De da ikke længer paa Barnekov?"

„Jo. Men jeg har en Søn herinde — og for hans Skyld lader jeg mig nu i et Par Uger slæbe omkring i den store Verden! Jeg skal senere se at indfange ham og forestille ham for Dem. Han er en meget flink og god Dreng — men blot ikke Spor af Landmand."

„Og jeg er her med min Datter," sagde Fru Mohlberg nu helt fortrolig og pegede paa Harda.

„Jeg ønsker Dem oprigtig til Lykke. De kan vist saa nok at gøre med at fungere som Balmoder! Frk. Mohlberg ser ud til at kunne blive Festens Dronning overalt —"

„Hun hedder ikke Mohlberg," afbrød hun ham smilende. „Hun stammer fra mit første Ægteskab med Artur Knibel."

„Ja — saa—aa!" Varnulf trak Ordet meget langt ud. „Og den Hr. Knibel, som —"

„Var hans Broder," sagde Fru Mohlberg hurtigt. „Det er hverken mine eller Leopolds Slægtninge."

„Det glæder mig overordentligt!" udbrød han med en saa uforbeholden Tilfredshed, at Fru Mohlberg ogsaa følte en Lettelse ved denne Kendsgerning. „Min gode Leopold havde altsaa ingen Børn selv?"

„Jo!" sagde Fru Mohlberg, fuld af Moderstolthed og Moderlykke. „En Datter — min Liska!"

„Hende maa jeg lære at kende!" udbrød Varnulf med et bekræftende Slag paa Stolearmen. „Leopolds Datter maa jeg lære at kende, hvis De da vil tillade mig at komme til Dem?"

„Aa, gerne, meget gerne!" sagde Fru Mohlberg glad. „Men —" tilføjede hun lidt forlegen, „vi lever meget tarveligt og tilbagetrukkent."

„Hvad tror De om gamle Varnulf?" afbrød han hende hjerteligt og førte igen hendes Haand til sine Læber. „Jeg er saa glad og lykkelig, blot jeg maa faa Lov at komme til Dem! — Hallo, min Dreng!" raabte han pludselig. „Gerd! — Han ser ganske godt ud, den Knægt — ikke sandt?"

Den unge Mand nærmede sig forundret.

„Fru Amtmandinde Mohlberg er ikke utilbøjelig til at lære dig at kende! Du kender jo nok Navnet Mohlberg —"

Gerd v. Varnulf bukkede overrasket. Han vilde have svoret paa, at han allerede tidligere havde set lignende Øjne og den samme Ansigtsoval.

„Det glæder mig meget," sagde Fru Mohlberg og rakte ham venligt sin Haand, „ogsaa at lære Sønnen af min afdøde Mands Ven at kende. Har De boet længe i Hovedstaden?"

„Ikke saa meget længe. Og jeg vil heller ikke saa meget længe endnu medvirke til Hovedstadens Forskønnelse, thi saa snart jeg har taget min Eksamen, vil min Fader spænde mig i Aaget og sende mig til Konstantinopel."

„Vil De rejse saa langt bort?"

„Vil? — Aa, jeg vil egentlig ikke," svarede han spøgende, „men man maa jo, naar man har en saadan Tyran til Fader!"

Varnulf lo hjerteligt.

„Saa, gaa nu blot din Vej igen! Men spørg først Fru Mohlberg, om hun vil tillade dig at aflægge et Besøg hos hende, ligesom hun har tilladt mig det."

„Maa jeg komme?" spurgte han og bøjede sig over hendes Haand.

Hun saa med oprigtig Sympati ind i hans friske, smukke unge Ansigt.

„Ja, gerne. Det vilde glæde os meget."

Han bukkede hastigt og forsvandt. —

Festens Glæde steg højere og højere. „Den glade

„Enke" lod sine Toner høre, og alle hvirvlede og bølgede mellem hverandre, draget uimodstaaelig ind i dens lokkende Tryllekreds.

Hardas ærgerrige Ønske var endnu ikke gaaet i Opfyldelse, — Gardeofficererne holdt sig udelukkende til de Damer, der var dem bekendte. Denne Kendsgerning fik med hvert Minut hendes Utaalmodighed til at vokse. Hvad vilde hun ikke have givet til at kunne blive indlemmet i denne eksklusive Kreds!

Da hendes Kavaler et Øjeblik forlod hende for at deltage i en Ekstravals, kom den unge Infanteriofficer hen til hende.

Han tilfredsstillede ingenlunde hendes Ønsker, og hun tog næppe Notice af ham.

Men han ansaa aabenbart sig selv for meget attraaelsesværdig, hvad der tydeligt gav sig til Kende saavel i hans Optræden som i hans Maade at tale paa.

„Tør jeg have den Ære?"

„Nej Tak," svarede hun kort. „Heden i denne Sal er ulidelig."

Han bukkede og traadte tilbage.

I samme Øjeblik kom fra den anden Side en Dragonofficer, som endelig havde følt sig tiltrukket af Hardas statelige Ydre. Han bukkede og nævnede sit Navn.

„Brandenfels!"

En Følelse af Triumf gennembævede hende. Uden at tænke paa, at den Officer, hun lige havde givet Afslag, endnu stod i hendes Nærhed, lagde hun sin Arm paa sin Kavalers straalende Uniformsærme og dansede fuld af Glæde ud med ham.

Forbavset og krænket saa Løjtnant Sneider efter dem. Han betænkte sig et Øjeblik, saa drejede han sig om og gik lige hen til den ældste af de dansende Officerer.

„Tillader Hr. Kaptajnen?" sagde han til Harten og fortalte netop, hvad der var sket.

„Hvilken Dame mener De, Hr. Løjtnant?" spurgte Harten ligeledes ubehagelig berørt.

„Den Dame der, som netop nu danser forbi."

„Den Dame der?"

„Ja vist!" svarede Løjtnant Sneider, der endnu var helt Fyr og Flamme. „Det er ligefrem oprørende. Jeg beder Kaptajnen ærbødigst om at tage Sagen i Deres Haand!"

Det var en yderst ubehagelig Sag for Harten. Det forekom ham næsten umuligt, at Harda kunde have begaaet en saadan Taktløshed og udfordrende Hensynsløshed. Eller havde hun handlet af Uvidenhed og Uerfarenhed?

„Saa vidt jeg ved, har den Dame ingen mandlig Ledsager," sagde Løjtnanten. „Men selv om en saadan var til Stede, maatte jeg dog ulejlige Hr. Kaptajnen med denne Sag."

„Ja vist — ja vist — De er i Deres Ret. Jeg skal straks tale med den Dame. Her foreligger utvivlsomt en Misforstaaelse, ingen forsætlig Krænkelse. Jeg kender denne Dame og ved, at hun ikke kan have handlet med Hensigt. Vil De vente et Øjeblik?"

„Til Tjeneste, Hr. Kaptajn!"

Baron v. Brandenfels havde trukket Ekstravalsen saa meget som muligt i Langdrag. Han fandt, at Harda dansede udmærket. I samme Øjeblik, som han trak sig tilbage, kom Harten hen til det Sted, hvor Harda stod og med straalende Øjne nød sin Triumf.

Trods den Ærgrelse, hun havde voldet ham, nød han dog med Henrykkelse Synet af hendes Kinders varme Farve, som han betragtede som et Tegn paa indre Lykke.

„Maa jeg sige et Par Ord —"

„Gerne!" Hun nikkede smilende til ham. „Pausen før Kotillonen egner sig meget godt til at passiare i. Jeg er lutter Øre!"

Han var traadt lige hen til hende.

„Ingen kan beklage mere end jeg at maatte volde Dem nogle Øjeblikkes Ubehagelighed. For De ved jo — du ved jo," tilføjede han med Inderlighed, „at jeg hellere gjorde alt for at —"

„Ubehagelighed?" afbrød hun ham overrasket. — „Hvorledes det?"

„Efter dette Spørgsmaal at dømme vil alt sikkert snart komme i Orden igen," svarede han hurtigt. „Saa meget desto mere, som jeg allerede har borget for, at De ikke har haft nogen Krænkelse til Hensigt. Et Par Ord, og den Sag er bilagt."

„Men hvad er det dog for en Sag?" spurgte hun smilende. „Det lader til, at jeg i Aften har en langsom Opfattelse."

„Nej, sikkert ikke," svarede han ømt modsigende. „Men De har maaske gjort Dem skyldig i en flygtig Aandsfraværelse — eller Tankeløshed — over for Løjtnant Sneider."

„Sneider? Hvem er det?" spurgte hun og bevægede langsomt sin Vifte.

„Han bad før om en Dans, og —"

„Aa — han!" afbrød hun ham skødesløst.

„Han følte sin Ære dybt saaret ved Deres Afslag. Mere behøver jeg vel ikke at tilføje," sagde han med Eftertryk.

„Mere — hvad mere skulde der være?" spurgte hun med begyndende Utaalmodighed. „Han har maaske i Sinde at kræve mig til Regnskab? Eller hvad er det, han vil?"

„Kun en Undskyldning — andet ikke," sagde Harten overtalende. „Den er jo givet saa let. Et Par høflige Ord — og saa er det forbi. Jeg behøver blot at give ham et Vink, saa —"

„Jeg forstaar Dem ikke helt," afbrød Harda ham med rynket Pande. „Børn beder om Forladelse. Men hvad angaar det mig, om denne Løjtnant Sneider er tilfreds med mig eller ikke?"

„Sagen forholder sig lidt anderledes, end De mener," sagde han lidt foruroliget. „Et ufortjent og tilmed offentligt Afslag paa et Engagement til Dans er den største personlige Krænkelse, der kan tilføjes, — og fra dette Standpunkt maa Sagen betragtes. Men den kan ogsaa have en anden Følge. Jeg beder Dem, Harda, jeg beder Dem indstændigt om at sige de Par undskyldende Ord, hvor stor en Overvindelse det end kan koste Dem. Jeg vil jo saa gerne tro, og jeg føler ogsaa, at det vil falde Dem svært at være imødekommende i denne Sag, men Bevidstheden om at have Uret —"

„Jeg raader ene og alene over min egen Bevidsthed," afbrød hun ham med et betænkeligt Anstrøg af den Knibelske Familietone.

„Vil De slet ikke indrømme mig — m i g, Harda — nogen som helst Ret over Dem?" spurgte han med inderlig Varme.

Hun viftede sig heftigt.

„Det undrer mig i høj Grad, at De, netop De vil plage mig med denne Bagatel!"

„Det har kostet mig Overvindelse nok, det kan jeg forsikre Dem om, men jeg kunde ikke undslaa mig for dette Hverv."

„Den Slags Hverv vilde jeg afslaa," sagde hun med et Skuldertræk.

„Dersom De kunde," sagde han med eftertrykkelig Alvor, „men De kan ikke. — Harda," vedblev han sagtere og fuld af overbevisende Varme, „De maa gøre vore Anskuelser og Æresbegreber til Deres. — Opfyld nu min Bøn. Hvad kan det gøre, at De udtaler nogle beklagende Ord —"

„Hvad det kan gøre?" sagde hun langsomt. — „Det vilde være første Gang i mit Liv, at jeg gjorde Afbigt — og tilmed tvunget dertil af en, der skulde have sparet mig for denne Ubehagelighed i Stedet for at ødelægge hele min Glæde dermed. Jeg har ikke tilsagt denne Løjtnant Sneider, og —"

„Det er dog kun Prinsesser, der plejer at 'tilsige'," afbrød han hende blidt beroligende.

„Naar jeg har Valget," vedblev hun med hævet Hoved, „saa danser jeg med hvem, jeg vil."

„Det kan De i dette Tilfælde ikke. Hvad De netop har nægtet den ene, kan De ikke i næste Sekund skænke den anden. Jeg beder Dem, Harda, beder Dem indstændigt om at bilægge denne Sag i Mindelighed."

„Og hvis jeg ikke gør det?" spurgte hun hovmodigt. „Dersom jeg nu tager den frygtelige Forbrydelse paa mig at have fornærmet Løjtnant Sneider — hvad saa?"

Han følte sig meget ubehagelig berørt af Ringeagten i dette Spørgsmaal.

„I saa Fald har De ikke fornærmet den ene iblandt os, men os alle. Det ved De endnu ikke. Men jeg har allerede antydet det."

„Alle?" spurgte hun forbavset og med forøget Vrede. „Ogsaa Dem maaske?"

„Deri gives ingen Undtagelse," sagde han langsomt og med dæmpet Stemme, der skælvede let af indre Oprør. „Derfor har jeg faaet det Hverv saavel paa hans som paa alles Vegne, at —"

„Denne Mangesidighed eller — rettere sagt — Ensidighed," afbrød hun ham paa det dybeste krænket i sin Selvforherligelse, „er mig for høj. Jeg forstaar kun eet — at jeg efter den første Vals i Dag kunde have ventet en anden Fortsættelse end denne."

„Harda, jeg beder, jeg besværger Dem om ikke at lade Deres Stolthed og Vrede faa Magten over Dem," sagde han lidenskabelig bevæget.

„De talte nylig om Følger," afbrød hun ham atter med hovmodig Kulde, skønt en indre Stemme advarede hende. „Hvad er det for Følger?"

„Hvis De vidste, hvor De piner mig med denne Samtale," sagde han og strøg sig med Haanden over Panden, „hvor Deres Vrede smerter mig —"

„Følgerne!" sagde hun heftigt. „Vær saa god at sige mig dem! Jeg kender jo endnu ikke Deres elskværdige Skikke og Begreber —"

„Det kan De ikke bebrejde mig!" Han tav et Øjeblik, saa sagde han dæmpet: „Ingen Officer vil mere kunne danse med Dem. Løjtnant Sneider vil underrette Baron Brandenfels om det forefaldne, og det kunde komme til Ubehageligheder mellem de to."

Trods sin Vrede og Selvfølelse blev hun heftig forskrækket. Rødmen forsvandt fra hendes Kinder. Men langt fra at indse sin egen Fejltagelse og Skyld oversaa hun Grunden og holdt sig alene til Virkningen — til det, som Harten havde truet med, og til den Kendsgerning, at det var ham, der havde vovet at tvinge hende til denne Ydmygelse. Et spottende Smil gled hen over hendes Træk. Saa det var Kærlighed! Det var Takken for alt, hvad hun vilde skænke ham! Hvor taabelig havde hun ikke været! — Men en Beslutning maatte hun fatte og undgaa Skandalen — hvor svært det end faldt hende.

„Harda," bad han og bukkede sig for at tage Viften op, som upaaagtet var gledet ud af hendes Hænder, og samtidig omsluttede han ømt overtalende hendes Fingre, „hold mig og min Person og mine Følelser for Dem helt uden for denne Sag. Jeg gør kun min Pligt og gør den med et tungt Hjerte. Et forstaaende Blik af Dem, et venligt Smil vilde lette mig det usigeligt. De maa ikke være vred paa mig, Harda!"

Musikerne begyndte at stemme Violinerne, og Dirigenten viste sig paa Tribunen. Da forstod hun, at hun maatte handle.

„Jeg ønsker altsaa at tale med Løjtnant Sneider. Eller befaler han, at jeg skal komme til ham?" spurgte hun med bidende Spot. „Befaler De det maaske ogsaa?"

Han saa sørgmodigt og dvælende paa hende. Hvor tit og ofte mindedes hun ikke senere dette Blik?

„Jeg skal hente ham."

Hun saa harmfuld, men beslutsomt efter ham, da han nu gik igennem Salen og vekslede et Par Ord med den unge Officer. Denne trykkede ham takkende i Haanden og kom nu gaaende med hurtige Skridt for at modtage den Undskyldning, der med rette tilkom ham.

Harda saa rolig og stolt paa ham uden at røbe den Harme, hun var opfyldt af.

„Jeg har med Beklagelse hørt, at jeg har gjort mig skyldig i en Distraktion. Jeg har ikke haft nogen Fornærmelse til Hensigt. Vil De altsaa undskylde denne Fejltagelse fra min Side?"

Han bukkede dybt.

„Selvfølgelig, min Frøken," sagde han og bortfjernede sig tilfreds.

Hun var til Mode, som om hun med hvert af disse Ord tilføjede sig selv et Naalestik. Men pinligere end alt andet var Følelsen af, at denne Ydmygelse var paatvunget hende af Hartens Magtfuldkommenhed — hun, der var vant til at blive behandlet med krybende Smiger, hun, den Knibelske Afgud, den rige Arving! Det havde han vovet efter det, han forleden Aften og nu under den første Dans havde sagt hende! Hun vendte sig dybt aandende bort. —

Inde i den tilstødende Salon, hvor Fru v. Grott opholdt sig, opstod i dette Øjeblik en forbigaaende Forstyrrelse i Konversationen som Følge af et Telegram, der kaldte en af Gæsterne, en ung Mand, til hans Faders Sygeleje.

„Tillader De, ærede Frue, at jeg straks trækker mig tilbage? Dersom jeg havde haft en Anelse om, at der kunde indtræde en Forværring i min Faders Tilstand, saa —"

Husets Frue trykkede hjerteligt hans Haand.

„Vi vil haabe det bedste, Hr. Assessor."

„Vil De undskylde mig hos Hr. v. Grott?"

„Ja vist, ja vist! Spild nu blot ikke et Minut mere."

Han var allerede henne ved Døren, da han endnu engang hastigt vendte sig om og gik hen til den opførende Kavaler.

„Endnu et. Jeg havde engageret en Dame til Kotillon. Vil De ikke undskylde mig hos denne Dame? Hun staar derhenne i Salen — ved Vinduet. Ja, hende med Rosengrenene."

„Hm — hvad skal vi dog gøre? Alt er ordnet og optaget —"

„Det gør mig meget ondt, men De maa undskylde, at jeg skynder mig af Sted. Jeg kan desværre ikke opfylde mine Forpligtelser. Der maa vel nok kunne findes en anden Herre. Farvel!"

Hr. v. Bensdorf saa et Øjeblik tvivlraadig efter den bortilende, unge Mand. Hvor skulde han dog finde en Herre, som endnu ikke havde engageret? Parrene var jo fuldtallige. Endelig fik han en frelsende Tanke. Han skyndte sig ind i Herreværelset, hvor Husets Herre havde samlet en fornøjelig Kreds af Herrer om sig, og ilede hen til Brankovan.

„Hr. Greve, vi er i en pinlig Forlegenhed for en Herre til Kotillon —"

„Beklager det meget," Brankovan drejede flygtigt Hovedet om imod ham, „men De ved jo, at jeg hører til de ældre Herrer!"

Bensdorf fortalte hurtigt, hvad der var forefaldet.

„De maa altsaa endelig gøre mig den Tjeneste at følge med mig! Vi kan dog ikke lade denne Dame sidde over! Opofre Dem for den gode Sag! Vil De ikke nok?"

„Naa, kære Greve," sagde Hr. v. Grott leende, „saa maa De nok lade Deres Salvatorøl i Stikken. Ellers maa jeg jo selv til det!"

„Ja, men Herre Gud," sagde Brankovan og rejste sig, „det er jo det rene Vanvid. Jeg har i mange Aar ikke haft den fjerneste Anelse om Balkonversation. Hvem er da denne Dame, denne forladte Ariadne?"

„En Frk. Knibel. En smuk Pige."

„Knibel? Ja saa? Tør jeg spørge, hvor den Dame sidder?"

„Vær saa god at følge mig. Og min bedste Tak for Deres Venlighed!"

Kapelmesteren rejste sig netop, da Harda saa begge Herrerne komme hen imod sig med Stormskridt.

„Assessor Birk er netop ved et Telegram bleven kaldt bort," sagde Bensdorf med udsøgt Høflighed. „Grev Brankovan vil betragte det som en stor Ære at maatte træde i hans Sted."

Saa forsvandt Hr. Bensdorf ilsomt igen.

Harda, der endnu var fuld af Vrede og Forbitrelse, saa et Øjeblik overrasket ind i det hende fremmede og dog saa velkendte Ansigt, hvis elskværdige Smil ikke røbede noget af den Modstand og Ulyst, hvormed dets Ejer var kommen. Men saa brød alle Sluser op for hendes Forfængelighed. Hendes Stolthed fejrede en Sejr, der erstattede hende al Ydmygelse.

„Jeg havde nylig det lykkelige Uheld at gøre mig bemærket af Dem," sagde han og betragtede kritisk og med Kendermine den unge Dames stolte, ranke Skikkelse.

Hun hørte utvivlsomt ikke til Dusinmenneskene. Hans skarpe Øjne saa hende lige ind i Sjælen, og han opdagede straks, hvor tilfreds hun var med denne Forandring, hvad der i sig selv var ham ganske ligegyldigt.

„Jeg beklager kun," vedblev han, „at denne Forandring ene og alene er til min Fordel. Frøkenen ombytter en fortrinlig Danser med en meget mangelfuld."

„Det tror jeg ikke," sagde hun smilende, hvad der altid gav hendes Træk en egen Tiltrækning.

„Jeg har tværtimod lagt Mærke til det modsatte. De danser overordentlig godt."

„Det er gamle, gamle Reminiscenser fra Ungdomstiden."

„Kalder De Dem da gammel, Hr. Greve?"

„En Metusalem i Sammenligning med Deres Ungdom, der jo saa yndefuldt er omranket af Rosenknopper," sagde han og pegede paa hendes Kjoles Besætning. „Man kunde jo blive helt melankolsk derover."

„Det kan man jo tro, om man vil!" sagde hun stadig smilende, medens hendes Vrede og Bitterhed mere og mere forsvandt. „Efter min Formening er De snarere lidt magelig og — blaseret!"

„Virkelig? Vil De saa tillade mig at vise mig for Dem i min sørgelige Glans!"

Han lagde Armen om hende. Da forekom det hende, at der udgik en forunderlig isnende Kulde fra hans Bryst — ligesom Duften af den fine Parfume, der udstrømmede fra hans Klæder.

Begge Dele vakte et flygtigt Ubehag hos hende. Men Gæsternes øjensynlige Forbavselse og ikke mindst Trodsen mod de to Øjne, der, som hun vidste, fulgte hende uafladelig, fik snart dette flygtige Ubehag til at vige for en Følelse af stor Tilfredshed og Triumf.

Nu var der ingen i den straalende Forsamling, som havde noget forud for hende. Der var kun saa Grever i Salen, og den eleganteste, den interessanteste af dem var hendes Kavaler.

Denne Bevidsthed fik hende til at løfte Hovedet endnu højere end før, og hun kastede kun ligegyldige Blikke hen til det Sted, hvor Harten næsten fortæredes af Uro og Utaalmodighed.

„Har Frøkenen Lyst til at se noget, som det ikke saa hyppigt falder i vor Lod at møde i Livet, nemlig et lykkeligt Menneske?" spurgte Brankovan, der greb det første, det bedste Samtaleemne. „Den unge Husarløjtnant derhenne —"

„Hvad han?" spurgte Harda nysgerrig.

„Han arvede i forrige Uge ganske uventet et Hundrede og halvtredsindstyve Tusinde Kroner."

Med det Knibelske Hovmod og drevet af en heftig Trang til at vise sig i et saa glimrende Lys som muligt over for denne Mand svarede Harda skødesløst:

„Anser De det for en Formue?"

Hans Blik strejfede lynsnart hendes Ansigt, der ikke udtrykte andet end en let Spot.

„Jeg ikke — men han!" svarede han smilende. „Men for øvrigt vinder eller arver man ikke hver Dag en saadan Sum. Det forekommer mig, at Frøkenen i den Henseende er noget forvænt!"

„Maaske," henkastede hun ligegyldigt, skønt hun følte en usigelig Tilfredshed ved paa denne Maade at kunne kaste Glans over det jævne Navn Knibel.

I dette Øjeblik begyndte Blomsterturen, og hun saa Harten komme hen imod sig med en Buket mørkerøde Roser.

Hendes halvt forglemte Vrede flammede igen op. Hvad brød hun sig nu om den møjsommelig tilkæmpede Ro i disse Træk, der for saa kort siden endnu havde vakt en saa sød Gysen i hende, eller om den Varme, hvormed han tog hendes Haand i sin, som om han aldrig mere vilde slippe den!

„Harda," hviskede han saa sagte, at ingen kunde høre det i Dansens larmende Tummel, „er det Dem ikke muligt at læse i mit Indre? Eller anser De det ikke for nødvendigt at skaane mig for en kvalfuld

Nat? Hvor vil det være muligt for mig at lukke et Øje, saa længe De tilføjer mig en saa bitter Uret? Hvad betyder en Smule saaret Stolthed mod det, som De uden Grund lader mig lide?"

Medens han talte, knugede han hendes Fingre fastere og fastere, til sidst saa stærkt, at det næsten gjorde ondt.

Hun svarede ikke et Ord og rørte heller ikke sin Haand. Den laa død og tung i hans, som om Berøringen af hans Haand aldrig havde vakt en frydefuld Gysen i hende.

„Vi holder jo dog af hinanden!" sagde han inderligt. „Du holder jo dog af mig! Tænk paa det, ligesom jeg ogsaa kun tænker derpaa! Ellers maatte jeg føle mig endnu ulykkeligere, end jeg allerede er."

Hun sagde ikke et Ord. Hendes Ansigt var kun blevet en Nuance blegere — det var alt.

Han førte hende tilbage til hendes Plads. Han var saa usigelig ulykkelig, saa dybt bedrøvet.

„Frøkenen danser aldeles fejlfrit — ikke sandt?" sagde Brankovan galant.

„Ja, aldeles fortræffeligt!"

Harten søgte endnu engang at møde hendes Blik.

Netop derfor saa hun ikke op.

„Jeg har den Ære at anbefale mig med det samme," vedblev han, næppe denne Situation voksen. „Dansen vil snart være til Ende."

Hun bøjede Hovedet let.

„Godnat, Hr. Kaptajn!"

Han traadte tilbage.

Ligesom befriet for en trykkende Byrde vendte hun sig nu straks til Brankovan.

„Hvilken Landsmand er De egentlig, Hr. Greve? Jeg kan ikke rigtig skønne det af Deres Dialekt."

„Jeg er fra Rumænien. Min Vugge har staaet i en meget fjern Del af Walachiet," sagde han spøgende. „Der, hvor ikke engang den lærdeste, unge Dame vil være i Stand til i Tankerne at finde sig til Rette!"

„Bor De der endnu?" spurgte Harda interesseret.

„Nej, ikke jeg. Jeg har gjort mig fri og rejser nu rundt i Verden. Der er endnu en lille Ejendom, som en Fætter af mig snart har faaet ødelagt! Saa ejer Brankovanerne slet intet mere. Der var engang et stort og prægtigt Gods. Men vi Brankovaner er gode Værter for vore Gæster, men daarlige Landmænd. Vi tager hellere Staven i Haand og vandrer ud i den vide Verden — saaledes som jeg."

Hun fandt det, han sagde, og Maaden, hvorpaa han sagde det, meget fornem. Denne Mand imponerede hende i det hele taget i høj Grad.

„Og det er godt," sagde hun med et fortryllende Smil. „Ellers vilde De jo ikke være her, Hr. Greve."

Han bukkede.

„De er alt for venlig! De har forhaabentlig ikke til Hensigt at beskæmme mig —"

Til hendes store Ærgrelse gjorde Violinerne nu det sidste Strøg.

„Tillader De, at jeg fører Dem hen til Buffeten, hvor Kaffen serveres?" spurgte han, glad over at blive befriet for sine Forpligtelser.

„Der kommer netop Mama. Hvem er den Herre, der fører hende?"

„Hr. v. Barnulf."

„Ja saa!" sagde hun overrasket.

Dette Navn og de Minder, der knyttede sig dertil, gjorde ikke noget særligt Indtryk paa hende. Der var jo allerede groet tykt Græs over alt dette! —

Denne Dag var for Fru Mohlberg den lykkeligste siden hendes Mands Død. Hun velsignede sin Beslutning om at deltage i denne Fest. Det, som hun ellers aldrig nogen Sinde var vant til at høre — især ikke fra Familien Knibels Side —, at der blev talt kærligt og godt om hendes afdøde Mand, det havde hun denne Aften hørt i rigt Maal. Hvor var det ikke en salig Fryd for hende rigtig af Hjertens Lyst at kunne tænke paa og tale om den lykkeligste Tid i sit Liv uden at frygte for misbilligende eller bebrejdende Miner. Og Leopolds Ven var nu ogsaa bleven hendes, og han havde givet hende en dejlig Buket Nelliker med til Liska, for at han, naar han kom for at besøge dem, kunde vente at møde et venligt Ansigt ogsaa hos hende.

Straalende af Glæde kom hun nu for at søge efter sin Datter, hvis Forbindelse med Harten hun i sin nuværende løftede Stemning haabede at kunne sætte igennem, trods Familien Knibels Modstand. Hun haabede det af ganske Hjerte og ganske Sjæl i Fortrøstning til, at hun derved befordrede sin Datters Lykke.

„Tillader du, Mama, at jeg forestiller Grev Brankovan for dig," sagde Harda i samme Øjeblik, som Brankovan hilsende vilde trække sig tilbage.

Ved Ordet „Greve", som Harda udtalte med øjensynlig Tilfredshed, saa Fru Mohlberg forbavset ind i det fremmede Ansigt.

„Jeg har den Ære at anbefale mig hos Damerne. Haaber, at Festen i alle Henseender maa bekomme Dem godt!"

Brankovan forsvandt for straks efter at begive sig ind i Herreværelset.

„Bedste Hr. Greve," sagde Bensdorf, der ilede hen til ham, „maa jeg takke Dem hjerteligt, fordi De gjorde mig den store Tjeneste!"

„Jeg be'r — jeg be'r — det har været mig en Fornøjelse!"

Saa lukkede han Døren efter sig.

Indhyllet i sin lyse Aftenkaabe gik Harda bag efter Fru Mohlberg hen til Drosken, hvis uskønne Indre i dette Øjeblik var hende usigelig imod.

Skønne Syner og Billeder gled som i en Drøm forbi hende, medens de nu langsomt rullede gennem de lange Alleer, hvor Taagen indhyllede hver enkelt Lygte ligesom i et rødt Slør.

Denne drømmende Tavshed gjorde enhver Samtale umulig, hvor meget Fru Mohlberg end længtes efter at faa en Udtalelse fra sin Datter.

Da de var komne op i deres Bolig, og Hængelampen igen udbredte sit hyggelige Skær over dem, spurgte Moderen sagte:

„Forekom Kaptajn Harten dig ikke lidt besynderlig i Aften? Da han sagde Farvel til mig, var han saa komisk —"

„Komisk?" Harda trak Handskerne af og kastede dem paa Bordet. „Jeg forsikrer dig, der var ikke et Gran af Komik i ham. Hverken i ham eller mig."

„Hvor er din Rosenbuket bleven af?" spurgte Moderen og saa sig om.

„Formodentlig blevet liggende i Drosken — eller faldet ud af den!"

„Men Harda dog!" udbrød Fru Møhlberg forbavset.

Uvilkaarlig maatte Harda se hen til Klaveret, hvor hans Læber hedere og hedere havde brændt paa hendes Haand, og hvor hun, overvældet af en frydefuld, betagende Længsel, havde bøjet sig ned imod ham. Men da hun lukkede Øjnene, svandt det skønne Billede for andre.

„Mama," sagde hun, idet hun kastede sin Kaabe over Armen og tog sine Handsker, „jeg gyser for din Sentimentalitet, men jeg maa sige dig, at mellem mig og Harten er alt forbi, og ogsaa sige dig hvorfor."

Fru Møhlberg stod aldeles maalløs.

I dette Øjeblik blev Døren revet op. Indhyllet i et rødt Sengetæppe kom Liska springende ind i Værelset og faldt bagfra sin Moder om Halsen.

„Jeg ved det — jeg ved det! Harda er i Dag bleven forlovet."

„Kom ikke med saadan dum Snak!" sagde Harda skarpt. „Den Slags Ting skal man tie stille om, naar man ikke ved rigtig Besked!"

Fru Møhlberg klappede beroligende Liska paa Kinden.

„Hvorfor sover du ikke, mit Barn?"

„Hvorfor er hun nu saa vred, Moder?"

„Det vedkommer ikke dig!" sagde Harda, idet hun gik ud af Døren. „Godnat, Mama! I Morgen tales vi nærmere ved!"

Liska fæstede betuttet sine smukke Øjne paa Moderen.

„Du, Moder, har hun siddet meget over?"

„Ih nej! Kotillonen dansede hun med en Greve," svarede Moderen.

„Med en Gre—e—ve!" udbrød Liska forbavset. „Ih bevares!"

„Jeg synes ikke om ham," sagde Fru Møhlberg mere til sig selv end til sin øvrige Tilhørerinde. „Langt fra saa godt som om Harten —" tilføjede hun hovedrystende.

„Men en Greve, Moder! Tænk bare! Jeg har overhovedet slet ikke set en Greve endnu."

„Jeg heller ikke. Men — jeg har noget med til dig," vedblev hun smilende, idet hun med Magt trængte de ængstelige Tanker tilbage. „Se her — denne Buket Nelliker sender Hr. v. Varnulf dig!" Hun svøbte det røde Tæppe fastere om Liskas Skuldre. „En meget elskværdig Mand —"

Liska stirrede paa hende med aaben Mund.

„Men Varnulf — Varnekov —"

„Det var den Gang alt sammen min Skyld," sagde Fru Møhlberg bevæget. „Men nu kommer han. Han vil ogsaa gerne se dig. — Det har været en dejlig Aften for mig! — Se, her er Buketten! Men tryk den dog ikke saa heftigt til Næsen — de stakkels Nelliker!"

Dels af Glæde, dels af Nervøsitet havde Liska nær knust de smukke Blomster.

„Aa, Moder!" udbrød hun og faldt Moderen om Halsen, denne Gang forfra. „Jeg vil jo være saa god, saa god imod ham, fordi han har været saa elskværdig mod dig!" Og hun tørrede et Par Taarer bort fra Kinderne med Nellikerne.

„Og han har ogsaa en Søn!" vedblev Fru Møhlberg med et venligt Nik. „En overmaade indtagende ung Mand. Han rejser snart til Gesandtskabet i Konstantinopel —"

„Han ogsaa!" udbrød Liska og slog Hænderne sammen.

„Hvorledes — han ogsaa?" spurgte Moderen spøgende. „Hvem ellers?"

„Aa — jeg mente ikke noget særligt!" hviskede Liska. „Der er jo saa mange, som rejser til Konstantinopel nu!"

„Det er noget ganske nyt, min Skat!" sagde Fru Møhlberg smilende. „Du drømmer vist endnu! — Men se nu til, at du kommer i Seng! Du er jo bleven helt kold af at staa her, og i Morgen skal du tidlig op."

VII.

En Del af Herrerne sad endnu mageligt placerede paa de læderbetrukne Stole inde i Herreværelset, røg deres Cigarer og drak Salvatorøl — Festens skønneste Timer, som Hr. v. Grott leende paastod.

„Naa, Hr. Kaptajn," raabte han, „vil De ikke ogsaa have et Glas?"

„Nej Tak, Hr. Etatsraad. Jeg er kun kommen for at sige Dem Farvel og Tak for i Aften."

„Selv Tak — selv Tak, Hr. Kaptajn. — Jeg synes, at De i Aften har lagt Dem en ret interessant Bleghed til! — Naa — virkelig ikke et lille Glas?"

„Nej, mange Tak. — De Herrer bliver vel?"

„Nogle Øjeblikke endnu," sagde Grev Brankovan og saa paa Uret.

„Saa Godnat, mine Herrer!" Harten bukkede og gik.

Ude i Garderoben spændte han hurtigt Sabelen om Livet, kastede Kappen over Skulderen, satte sin Hjælm paa og gik skyndsomst ned ad Trapperne.

Hans Bryst knugedes sammen ved Tanken om den salige, forhaabningsfulde Længsel, hvormed han havde betraadt dette Hus, og den sørgelige Trøstesløshed, der nu opfyldte ham.

Klokken var tre, og Storstaden laa endnu i sin dybeste Søvn. Larmen af de bortkørende Vogne var nu hendøet. Af og til gled en forsinket Nattevandrer forbi ham — ellers var alt ganske stille i dette fornemme Kvarter af Byen.

Et smaaligt, uretfærdigt Had til den uskyldige Ophavsmand til de Kvaler, han nu følte, stod han med Uvilje fra sig. Aarsagen laa dybere. Men saa dybt, som den i Virkeligheden laa, vilde han ikke se. Det var slemt nok, at et Øjebliks Stemning, en forbigaaende Irritation kunde være stærkere end Kærligheden. Men denne blodige Uret, der var forøvet imod ham, maatte hun nødvendigvis indse ved den første rolige Overvejelse, og saa — til dette Haab klamrede han sig — saa vilde forøget Kærlighed og Ømhed snart udslette dette ubehagelige Optrin af begges Erindring.

Hvad var naturligere, end at han næppe formaaede at afvente det Øjeblik, da han skulde høre de forløsende Ord, som skulde hæve Fortryllelsen og give ham Lykken tilbage!

Han priste det som et lykkeligt Tilfælde, at det den næste Dag var Søndag, saa han ikke var bundet af Tjenesten, men kunde følge sit Hjertes Trang og aflægge sin elskede et Besøg i Visittiden.

Bevidstheden herom gjorde ham igen rolig og sikker, og med Magt jog han alle tvivlende Tanker og al Ængstelse paa Flugt.

Grev Brankovan havde røget sin Cigar ud og rejste sig.

„Vil Herrerne allerede bryde op? Det er meget for tidligt!" sagde Husets Herre.

„Jeg bliver ventet et Sted," sagde Brankovan og tog Afsked med de tilstedeværende. „Og jeg synes, det er meget letsindigt af de Herrer at gaa saa sent i Seng!"

Under Herrernes Latter gik han ud af Værelset og ind i Garderoben.

„De gaar dog vel med hen i Klubben, Greve?" spurgte den unge Løjtnant v. Rosen, som havde arvet de Hundreder og halvtredsindstyve Tusinde Kroner. „Liskov og Plessen er der ogsaa."

„Ja, det er netop dem, der venter mig," sagde Brankovan og knappede sin kostbare Pels.

„Jeg gaar ogsaa med," sagde Ritmester v. Rottmar og trykkede sin Chako ned i Panden. „De med, Hirz?"

„Naturligvis. Hvorfor skulde jeg ellers have siddet her saa længe?" Legationsraaden slog sin Pelskrave saa højt op, at hans magre Ansigt næsten forsvandt i den.

„Min Automobil kan rumme seks," sagde Rottmar og gik ned ad Marmortrinene. „Maa jeg altsaa bede Dem om at stige ind, mine Herrer! Denne Morgenvind bider lidt i Ørene!"

„Til Klubben — Bellevuegaden."

Med et Iltogs Hurtighed susede Køretøjet ned ad Gaden.

„Denne Hoppen og Springen er dog en inderlig dum Fornøjelse!" sagde Hr. v. Hirz gabende.

„Aa, jeg finder det saa fortryllende!" sagde den lille Løjtnant sværmerisk.

Klubtjeneren aabnede tjenstivrig Døren til Huset, da Automobilen holdt udenfor.

„Bring noget Kølnervand!" raabte Brankovan og tog sin Pels af.

„Hvad nu? Har De Hovedpine?" spurgte Rottmar og følte efter sin Tegnebog.

Greven fugtede sit Lommetørklæde stærkt og trykkede det derpaa nogle Sekunder mod sin Pande og sine Tindinger.

„Meget forfriskende! Prøv selv! Man kommer helt til sig selv igen!"

„Næste Gang," lo Hr. v. Hirz, hvis rige Moder, der selv spillede Hasard, ansaa denne Lidenskab for lige saa naturlig som standsmæssig. „Hvis det kommer saa vidt!"

Tjeneren slog Forhænget til Rygesalonen til Side.

Det var et rummelig Lokale og udstyret med solid Smag. Under det klare Loftslys stod et stort, ovalt Bord, bedækket med Aviser og Tidsskrifter. Gardinerne var trukne tæt til for alle Vinduerne, og det tykke Smyrnatæppe dæmpede Lyden af hvert Skridt.

Nogle Herrer, som havde siddet og ført en træg Samtale, rejste sig fra deres Pladser.

„De kommer sent, Grev Brankovan! Men bedre sent end aldrig!"

„Champagne!" raabte Rottmar til Tjeneren. „Og De, Rosen, gør nu i Stand til Spillet!"

Under almindelig Munterhed, medens Champagnen blev bragt ind, og to nye Spil Kort blev lagt paa Bordet, udførte den lykkelige Arving sit Hverv.

„Se saa, Brankovan," sagde Hr. v. Plessen, „gør saa Deres Pligt!"

„Som De vil —"

Medens han tog Kortene ud af deres Omslag, overvældedes han pludselig af Mindet om en Aften, der laa langt tilbage i Tiden.

„Spekulerer De paa en ny Kabale?" spurgte Rottmar og lagde sin Brevtaske ved Siden af sig paa Bordet.

„Truffet paa et Haar!"

Luften blev hedere og hedere, Struberne mere og mere tørre, og Champagnen flød i Strømme. Der var saa stille i Lokalet, at de spændte Nerver dirrede, blot Bankørens Stemme afbrød Stilheden. Champagnens og Spillelidenskab gjorde Ansigterne blege og Øjnene stive, medens de skælvende Hænder skød stadig højere og højere Indsatser fra Felt til Felt. Her imellem lød af og til et undertrykt Udraab, en skærende Latter —

Men gennem alle disse Udraab lød Brankovans monotone Stemme:

„Konge og Ti — Es og Knægt —"

I Begyndelsen tabte han, men hans Situation forbedredes fra det ene Kvarter til det andet. Hans hvide, spidse Fingre skovlede Dynger af Penge ind. Det første Tusinde Kroner fløj hen ad Bordet — saa det næste — det tredje. Den lille Rosens Arv led det ene Nederlag efter det andet.

Pludselig, da ingen af Herrerne mere var i Stand til at lægge rigtig Mærke til noget, forsvandt en lille Pakke Sedler, som laa ved Brankovans højre Haand, og der blev kun en lille Dynge Pengestykker tilbage, som ikke i nogen særlig Grad havde Fortrinet for de andres Gevinster.

„Dame og Syv — Ni og To —"

Legationsraaden, hvis Hoved begyndte at svimle i den trykkende, kvalme, af Vindunster og Cigarrøg opfyldte Luft, vaklede over imod Hr. v. Rottmar. Sveden stod paa hans Pande. Han var ligbleg.

Tjeneren sprang forskrækket til, medens de andre sprang op, selv meget usikre paa Benene og uklare og fortumlede i Hovederne.

Morgenlyset faldt ind igennem det aabne Vindue og kastede sit dæmpede Skær over den tykke, kvalme Luft og hele dette Orgie, der var saa hæsligt, saa modbydeligt.

„Sluk Lyset!" skreg Liskov med Fistelstemme. Hans Strube var hæs og tør, hans Stemme havde mistet al Klang.

Overtrætte greb alle efter de Penge, som glimrede foran dem paa Bordpladen, og puttede dem i Lommerne. Det, som faldt ud af deres Hænder, blev liggende paa Tæppet.

„Godnat — naa — i Morgen igen —" stammede Rottmar og gik med vaklende Skridt hen til Døren.

De andre fulgte efter ham, mere eller mindre vaklende, medens Legationsraaden, der var kommen til sig selv igen efter sit Besvimelsesanfald, ved Tjenerens Hjælp blev iført sin Pels og hjulpet ud til Vognen.

Den sidste, der forlod Værelset, var Brankovan. Med fast og rolig Haand tog han sine Penge til sig og naaede Trappen i rette Tid til at kunne være Hirz behjælpelig med at komme ud af Huset.

„En Kop Kaffe vil gøre Dem godt," sagde han, idet han hjalp ham ind i Drosken. „Bagefter skulde De forsøge med kolde Omslag."

Han saa et Øjeblik efter Hirz — men saa følte han sig selv blytung i alle Lemmer. Men han tog sig sammen med Magt og sad oprejst i Vognen ved

det aabne Vindue, igennem hvilket den friske Morgenvind strog kølende hen over hans bankende Tindinger.

Da Vognen holdt uden for hans Ungkarlelejlighed, var Søndagslivet allerede i fuld Gang paa Gaderne. Med beundringsværdig Viljekraft beherskede han sig ogsaa nu, da han gik op ad Trappen og vækkede den sovende Tjener med sin Ringen. Saa snart Tjeneren havde taget hans Pels og Hat, betydede Greven ham, at han ikke mere behøvede hans Hjælp. Saa gik han ind i sin Dagligstue og lukkede Døren efter sig.

Saa var det, som om der pludselig blev taget en Maske af hans Ansigt. De spændte Træk slappedes i samme Grad, som hans Øjne syntes at synke dybere ind i deres Huler, og hans gullige Teint antog en graagrøn Farve.

Med udstrakt Haand famlede han sig hen til Divanen. Mere bedøvet end egentlig søvnig sank han om paa den — hans Lemmer var tunge som Bly og hans Hoved sydende hedt. De tunge Øjenlaag faldt ned over hans flimrende Øjne og tvang ham ind i en Tilstand, der var en kvalfuld Mellemting mellem Søvn og Vaagen.

Han havde en Fornemmelse, som om Loftet kvælende sænkede sig over ham. Han hørte sig selv stønne og ralle — saa sig omgivet af det dybeste Mørke.

Endelig fik han Kraft til ved et halvkvalt Skrig at befri sig for det kvalfulde Tryk, Væggene udvidede sig, Loftet hævede sig, og der blev igen lyst om ham. Nu kunde han skelne Møblerne inde i Værelset — men da antog ogsaa de store Dimensioner — blev til høje Stammer med raslende Kroner. Alt omkring ham var Skov — grønlig Dæmring —

Og saa —

Brankovan sprang op. Den tidligere Hede var veget for en isnende Kulde. Da han gik forbi Spejlet hen til Skrivebordet, saa han et gustent, indfaldent Ansigt og vendte sig uvillig bort. Med nervøs Hast aabnede han et hemmeligt Rum, kastede Guldstykkerne og Sedlerne ned i det, lukkede Skuffen og drejede Nøglen om. Saa strøg han med begge Hænder den perlende Sved fra sin Pande.

VIII.

Morgensolen havde allerede smeltet den fine Rimfrost paa Taget, saa den dryppede ned i blinkende Draaber, da Fru Møhlberg belavede sig paa at gaa i Kirke med Liska.

„Vil du ikke gaa med?“ havde hun spurgt ved Frokostbordet, da Harda, lige saa tavs som hun havde siddet ved Siden af hende, rejste sig for at forlade Værelset.

„Ikke i Dag. Jeg har ikke den rette Andagt dertil.“

Nu, da Fru Møhlberg med Hat og Overstykke traadte ind i Hardas Værelse, tog hun, ledet af en pludselig Anelse, sin Datters Haand.

„Du skulde dog hellere gaa med. Den Andagt, du mangler, vil nok indfinde sig. Naar et Menneske er urolig —“

„Er jeg urolig, Mama?“

„Ikke udvendig.“

„Heller ikke indvendig.“

„Men denne Ro er unaturlig, mit Barn,“ sagde Moderen og trykkede den smalle Haand fastere i sin.

„Jeg behøver virkelig ingen Trøst. Du lader dine Tanker gaa i en helt forkert Retning, Mama. Tror du da ikke, at en halv Nat er tilstrækkelig til at skaffe sig Klarhed? For mig er det mere end nok.“

„I dette Tilfælde er Klarhed endnu ikke Sandhed. Jeg spørger dig ikke om noget, thi du har ingen Trang til at udtale dig, men jeg ved, at du begaar en tung Uret mod dig selv, mod dig selv og ham, som jeg allerede har vundet kær som en Søn.“

„Denne Kærlighed maa du give Afkald paa, ligesom jeg maa give Afkald paa at blive forstaaet af dig!“

„Hvis ikke jeg, din Moder, forstaar dig,“ sagde Fru Møhlberg dybt bevæget, „hvem tror du da gør det? Vær dog aaben imod mig, sig mig, hvad du har faaet imod ham. Jeg vil forsøge paa at sætte mig helt ind i din Tankegang. Du er saa ung! Saa har man jo saa mange Tanker og Forestillinger! Undertiden tvinger man sig selv med Magt ind i en urigtig Tankegang og er glad, naar en anden vil rive os ud deraf ved en anden Anskuelse —“

„Forudsat, at denne anden Anskuelse er bedre,“ afbrød Harda hende med en foragtelig Krusning af sin Overlæbe. „Du ved jo, at vi Knibels gaar vore egne Veje.“

Fru Møhlberg slap sin Datters Haand.

„Du tror dog vel i det mindste,“ sagde hun og vendte sig om for at gaa, „at jeg ikke vil andet end din Lykke. Og denne Lykke svæver i Fare, hvis den ikke allerede er ødelagt.“ —

Nu var Harda alene. Hendes Tankekreds lukkede sig paa ny. Hendes saarede Stolthed og forbitrede Harme gav ikke Plads for en eneste anden Følelse.

Det var jo kun let forstaaeligt, at han ikke saa let opgav den rige Arving. Men fra hendes Side kom denne Forsigtighed ikke i Betragtning — Kaptajn, borgerlig, Søn af en Landsbypræst — du gode Gud!

Hvilken ung Pige har ikke ladet sig lede af uforstaaede Følelser over for den første Frier? Hvorfor skulde hun dog straks gribe til med begge Hænder?

Da ringede Entréklokken.

Pigen havde ogsaa faaet Lov til at gaa i Kirke. Der var altsaa ingen, der kunde tage imod Post, Besked, eller hvad det nu var.

Saa gik Harda selv ned for at lukke op.

Harten stod for hende.

Da strømmede Blodet dog sydende hedt igennem hende af Skræk. Hun skiftede Farve.

„Tør jeg komme ind — tør jeg bede om Tilgivelse, fordi min Sindsbevægelse og Utaalmodighed har ført mig herhen saa tidligt?“ spurgte han, der tillagde hendes Skræk og Farveskifte den lykkeligste Betydning. „Tør jeg?“

Han var allerede traadt ind og strakte Hænderne ud imod hende.

„Nu er alt godt igen — ikke sandt?“

Hun veg tilbage for hans Berøring, idet hun aabnede Døren til Dagligstuen.

„Jeg er alene hjemme.“

„Jeg kan ikke sige, hvor det glæder mig. Harda! Hvilken Nat har jeg ikke gennemlevet? Hvorfor har De dog egentlig voldt mig denne Smerte — efter de Øjeblikke der?“ Han pegede paa Klaveret. „Sig mig hvorfor? Har jeg da gjort andet end min Pligt?“

Hun havde nu fattet sig, og udadtil var hun rolig, skønt hun ikke kunde frigøre sig for, at der dybt i hendes Indre steg et saligt Minde op.

„Vil De ikke give mig Haanden?" spurgte han og prøvede paa at fange hendes Blik. „Dersom det kan være Dem en Tilfredsstillelse, Harda, saa giv Deres Harme Luft, skænd paa mig, bebrejd mig alt, hvad De vil, men saa, saa —"

„Saa staar vi endnu paa samme Punkt som i Gaar Aftes — og hvor vi altid vil blive staaende," sagde hun, og ved dette Minde svandt den sidste svage Tvivl fra hendes Sjæl. „Det skulde da være, at den Komedie, som De lod mig udføre med denne Hr. Sneider, denne rent utrolige Komedie, der saarede mig paa det dybeste, kunde skaffes ud af Verden. Men da det ikke kan ske, og da De anser denne Sag —"

Han afbrød hende hastigt.

„I denne Tone faar vi ikke Sagen bragt til Ende." Han tav et Øjeblik og saa paa hende med et sørgmodigt bebrejdende Blik. „Det var et ulykkeligt Tilfælde, som netop tvang mig til at være Mægler i den Sag, og dog — hvem kunde bedre end jeg bilægge denne Tvist? Jeg stolede jo paa det, som De havde ladet mig haabe, som De allerede havde givet mig — der! Og hvorledes skulde jeg dog have afslaaet denne Bøn?"

„Ved at sige til denne Hr. Sneider, at han var et indbildsk Menneske og ikke havde Ret til at tvinge en Dame til at danse med sig, naar hun ikke havde Lyst dertil."

„Saa maatte De heller ikke have danset med den anden," sagde han og rynkede Panden. „Jeg forstaar Dem ikke, Harda," vedblev han overtalende. „De har i dette Tilfælde mistet Deres ellers saa stærke Dømmekraft. Føler De da ikke, at det Fortrin, De gav den anden Officer, var en Fornærmelse mod Løjtnant Sneider? Ikke alene imod ham, men imod hele hans Vaabenart? — Harda," vedblev han, og trods hendes Modstand greb han hendes Haand og holdt den fast, „du vil jo og skal jo nu blive en af vore, og saa maa vore Skikke og Sædvaner gælde for dig, ligesom for mig og os alle. Den Vaabenart, som jeg tilhører, maa dog først og fremmest indgyde dig Agtelse."

Hun fortrak sine Læber let, men tav.

„Dersom jeg ikke holdt saa meget af dig," sagde han og trykkede hendes Haand endnu fastere, „saa usigelig meget af dig — tror du saa, at jeg vilde —"

Han brød af. En bitter Smerte fyldte hans Hjerte.

„At jeg vilde gøre dig denne Afbigt —"

„Jeg har ikke forlangt den."

Han saa et Par Sekunder vantro paa hende.

„Vil du ikke —"

„Det, jeg vilde," sagde hun og trak sin Haand til sig, „og det, jeg vil, er at frigøre mig for Mindet om den Tvang, som De har ment Dem berettiget til at udøve over mig. Jeg er ikke saaledes stillet, at jeg behøver at lade mig behandle som et Barn eller at give mig ind under en andens Formynderskab. Det ligger langt fra mine Fordringer, mine Anskuelser og Begreber paa Kommando at gøre unge Herrer Afbigt. Dersom denne Slags Skikke og Begreber virkelig, som De siger, er herskende blandt Dem og Deres Kaldsfæller, saa maatte jeg være en Taabe, hvis jeg bøjede mig ind under dem, da der ikke findes den ringeste Anledning til at handle saaledes imod min Selvfølelse. Jeg vilde absolut ikke kunne føle mig vel i Deres Kredse, og jeg vilde vist tit og ofte komme til at krænke unge Løjtnanter i deres Værdighed, dersom jeg tilfældigvis ikke havde Lyst til at anerkende denne Værdighed."

Han var bleven ganske bleg.

„Og det siger De mig — efter det, der foregik der ved Klaveret?"

„Jeg siger det, fordi der endnu er Tid til at sige det. Jeg kunde jo umulig den Gang vide, hvad der senere vilde tildrage sig."

„Og det for en saadan Bagatel!" udbrød han heftigt.

„For mig er det afgørende. De burde allerede have kendt mig saa godt, at De vidste, at ligesom jeg skyr hver Usandhed, frygter jeg heller ikke nogen Sandhed!"

Hun stod rank og stolt med ubevægeligt, besluttsomt Ansigt, utilgængelig fra Isse til Fod.

Han smilede bittert.

„Og ikke heller at volde andre Smerte!"

Denne Bebrejdelse opirrede hende endnu mere. Den Knibelske Pengestolthed tog Magten fra alt andet i hende.

„Der findes jo rige Piger nok i Landet!"

„Det gør der," sagde han med en af Vrede skælvende Stemme uden at forstaa den krænkende Hentydning, „og hvis jeg havde villet gifte mig for Pengenes Skyld, saa har jeg flere Gange haft Lejlighed dertil. Men jeg behøver ikke at lade mig købe ind i et Ægteskab, jeg kan grunde et Hjem med det, jeg har. — Men hvorledes kommer De overhovedet paa denne Tanke?" vedblev han mere og mere oprørt. „Hvad berettiger Dem til denne Udtalelse? Tør jeg bede Dem om at give mig en sidste Forklaring over, hvorfor De anser mig for en Lykkejæger, Frk. Mohlberg."

Uvant med dette Sprog var hun faret skyldbevidst sammen, men Vreden fik igen Overtaget i hende.

„Jeg hedder ikke Mohlberg," svarede hun og kastede Hovedet tilbage. „Min Fader hed Artur Knibel. Min Moders Formuesomstændigheder har intet at gøre med mine."

Hans Overraskelse var saa stor, at han ikke straks fandt Ord. Men pludselig forstod han Betydningen af hendes Ord. De ramte ham som et Slag i Ansigtet. Hans Kinder farvedes mørkerøde, idet han med stolt løftet Hoved traadte et Skridt tilbage fra hende.

„Tror De —" han kunde næsten ikke faa dette Spørgsmaal frem, medens han forskende betragtede hendes blege Ansigt — „tror De det om mig? Har De med disse Tanker mødt min Kærlighed? Deres Formue —" han holdt inde. „Det er mig kært, at der paa denne Maade i det mindste skaffes Klarhed imellem os og bliver givet mig en Mulighed til at udslette Mindet om denne — denne Episode imellem os. Jeg anser det ikke for ganske udelukket, at De engang vil beklage denne Time. I saa Fald vil De maaske føle Højagtelse for min Person, og det vil staa Dem klart, at min Bejlen til Dem har været fri for enhver lav Bagtanke."

Han bukkede flygtigt og forlod Værelset.

Et Lettelsens Suk undslap hendes Læber. Nu var det da forbi! Nu var endelig denne overilede Historie til Ende! Hvor havde hun dog taget fejl af sig selv! Hun var igen fri, Herre over sin Vilje og sin Fremtid!

Naar hun tænkte tilbage paa den vidunderlige, salige Gysen, der havde gennemrislet hende i hans Nærhed, mindedes hun med et Smil, hvor tit hun

havde moret sig over sine Institutkammeraters barnagtige Sværmerier, naar de ved første Syn havde udstyret et ganske almindeligt Hverdagsmenneske med alle mulige ideale Egenskaber!

Men der var ogsaa en indre Stemme, der hviskede noget andet til hende. Og det gjaldt nu om at overdøve denne Stemme, at bringe den til at tie. —

Om Eftermiddagen, da Fru Møhlberg fuld af Ængstelse og Bekymring havde sat sig ved sit Sybord, arriverede de tre Søskende Knibel for at nyde Hardas Baltriumfer.

„Jeg siger eder paa Forhaand, Rosa og Sebaldus," udbrød Frk. Lilla og sluttede sin Niece i sine Arme, „at vor Harda har skudt Papegøjen. — Min kære Tilde, det er mig ufatteligt, at du ikke straaler af Moderstolthed! Havde Artur levet, ved jeg med Bestemthed, at han vilde have følt sit Hjerte svulme af Stolthed over sin Datter!"

„Aa, Lilla," hviskede Frk. Rosa og klappede ømt Hardas Haand, „hun har jo os!"

Fru Møhlberg sukkede let.

„Jeg ved ikke —"

„Nej, min gode Tilde," sagde Frk. Lilla med et overbærende Smil, „der er ikke meget, du ved og husker, naar det gælder vor kære Artur! Men det er jo ogsaa naturligt, thi hvem kan tjene to Herrer!"

Sebaldus gjorde en afværgende Haandbevægelse.

„Livets Maj blomstrer kun een Gang. Vor gode Matilde maa bedst vide, naar den har blomstret for hende!"

Frk. Rosa trak Harda hen til sig og bøjede betydningsfuldt sine Pandelokker over hendes blege Ansigt. „Sig mig, lille Ven, hvorledes gik det med Kotillonen? Hvem var din Kavaler? Det har altid været min kæreste Dans!"

„Ja, da sejrede du altid dine Triumfer!" udbrød Frk. Lilla. „Da saa man altid, hvor feteret du var! Din afdøde Forlovede, Rosa, stod som Skildvagt ved Siden af din Stol!"

Sebuldas vinkede igen blidt afværgende med Haanden.

„Det var vel ikke Harten, du dansede Kotillon med?" spurgte han med et skarpt Sideblik til sin Svigerinde.

Harda rettede sig stolt op.

„Nej, det var Grev Brankovan!"

„Barn!" Frk. Lilla ligefrem nød dette Navn. „Der kender jeg min Harda igen," tilføjede hun triumferende. „Hun tager ikke Blommer, naar hun kan faa Ferskener! Hvad er det for en Greve? Hvorledes ser han ud? Hvad sagde han?"

Fru Møhlberg trykkede sin Svogers Arm.

„Gør hende dog ikke saa forvirret —"

„Forvirret, Mama?" sagde Harda. „Jeg giver dig mit Ord paa, at det, som før forvirrede mig, nu er saa klart som Dagen!"

„Bravo!" udbrød Frk. Lilla bifaldende. „Det var et energisk og kraftigt Ord!"

„Nu skal I vide alt og dømme derom," sagde Harda, som nu betvang den sidste Rest af Ængstelse og Tvivl.

Og saa fortalte hun alt om, hvorledes den Kærlighed, som hun havde troet at føle, som hin Aften ved Klaveret havde fyldt hende med denne berusende Fryd og forvirrende Længsel, var bleven udslukket og dræbt. —

De tre Søskende lyttede spændte og aandeløse, medens Fru Møhlberg med Hovedet støttet i sine Hænder af og til kastede et ængsteligt, bekymret Blik paa sin Datter.

„Oprørende!" raabte Frk. Lilla og sprang op fra sin Stol.

„Sagen er endnu ikke til Ende," sagde Harda, der, trods al sin Selvretfærdighed, dog knugede Hænderne fast sammen. „Slutningen kom først i Morges."

Og hun fortalte videre, Ord for Ord, alt, hvad der var blevet sagt mellem Harten og hende.

„Vi skulde ikke dømme," sagde Sebaldus Knibel salvelsesfuldt, „ellers vilde jeg kalde denne saakaldte Ridder —"

„Aa, Sebaldus," sagde Frk. Rosa beroligende, „du er saa frygtelig i din Vrede!"

„Harda!" Frk. Lilla bredte Armene ud. „Jeg beundrer dig. — Aa, hvilken Datter du dog har, Matilde! Det er, som om vor Broder Artur stod for os!"

„Jeg er nu saa let til Mode," sagde Harda, skønt hendes Ansigt netop i dette Øjeblik blev endnu blegere end før. „Jeg føler, at jeg har handlet rigtigt."

„Hvilket listigt, underfundigt Menneske!" sagde Frk. Lilla med flammende Vredespletter paa Kinderne. „Han vidste ikke noget om din Formue — slet intet! Var naturligvis ved at synke i Jorden af Overraskelse! Havde naturligvis ikke et Gran af Anelse om, at du medbragte en Million eller kun et Dusin Lommetørklæder! Naa, saa har han i det mindste vist sig som en god Skuespiller."

„Selv om jeg ikke er nogen Profet," sagde Hr. Knibel og løftede sin Haand —

„Du er mere!" afbrød Frk. Rosa ham beundrende. „Du er et Orakel!"

„Saa har jeg dog forudsagt," vedblev Sebaldus efter med mild Alvor at have rystet paa Hovedet for at benægte denne Dobbeltværdighed, „at denne — vær ikke bange for, at jeg skal glemme mig selv — denne ædle Ridder er en udstuderet Lykkejæger. Jeg kalder vor gode Matilde til Vidne paa, at jeg bedømte ham som en saadan uden at have set ham."

Hidtil havde Fru Møhlberg ængstelig bekæmpet de Følelser, der brusede i hende. Og hun vidste ikke, hvorfra hun fik Mod til at overvinde denne ængstelige Skyhed.

„Hvor tør I dog," udbrød hun oprørt, „bestyrke Harda i det, som hun har gjort! Hvor tør I gøre det paa Bekostning af en Mand, som jeg med Glæde vilde have modtaget som Svigersøn, som med sin stærke Kærlighed og moralske Kraft vilde have været saa stor en Støtte for Harda og hendes hele Udvikling? Hvor tør I sige, at han havde Uret i Gaar Aftes? Han havde Ret, og Harda havde Uret!"

Hun havde en Følelse, som om der stod et mørkt og truende noget ved Siden af hendes Datter, noget, som hun endnu vilde gøre et sidste Forsøg paa at frelse hende for.

„Jeg vil glemme," vedblev hun, „at du ingen Tillid havde til mig, din Moder, at du kun har anvist mig en Plads mellem din Familie. Min Omsorg for dig skal ikke være afhængig af det, som du ikke kan skænke mig. Men gaa engang i Rette med dig selv, mit kære Barn! Dersom du virkelig var fuldt klar over dig selv, saa kunde du ikke tro paa det Bifald, du her har vakt. Saa haardt kan et ungt Hjerte ikke være — af ren og pur Trods at ville have Ret, hvor Uretten er saa klar som Dagen! Og hvis du blot en eneste Gang har følt Kærlighed til Harten, blot en

eneste Gang har været overbevist om hans Kærlighed til dig, saa bør du ikke tro, at han har haft saa lave, uædle Motiver til denne Kærlighed! Nej, aldrig, Harda! Jeg er meget bange for, at du volder dig selv større Smerte end ham," tilføjede hun med skælvende, usikker Stemme.

Under de tre Søstendes undrende Tavshed luede Bredens Flammer.

Sebaldus rejste sig stift.

„Kom, kære Søstre — vi er overflødige her!"

„Overflødige?" udbrød Frk. Lilla, idet hun med beundringsværdig Behændighed trykkede ham tilbage igen i hans Stol. „Nej, vi er netop nødvendige, aldeles nødvendige! Se dog paa Harda! — Rosa, se ogsaa du paa hende!" Da begge punktlig efterkom denne Opfordring, vedblev Frk. Lilla med hævet Stemme: „Det er nemlig Arturs Datter, ikke Møhlbergs Datter, over hvem vi ikke paatager os nogen Opdragelsesret, da det dog er ganske forgæves. Maaske indser endog hendes egen Moder nu, hvad hun har forskyldt med sin Irettesættelse! Har det stakkels Barn vel en Draabe Blod i sit Ansigt? — Nej, nej, jeg siger dig, Sebaldus, vi maa ikke svigte hende. Vi elsker vor Harda — hun er Kød af vort Kød!"

„Aa, Lilla!" sagde Fru Møhlberg smerteligt. „Hvor kan I dog saaledes stille eder mellem mig og min Datter?"

„Vi stiller os ikke mellem dig og hende," sagde nu Sebaldus med forøget Værdighed, „men mellem din Forkærlighed for Harten og Hardas Ret til selvstændig Handling. Vi kan heller ikke roligt være Vidne til, at vor Broders Datter af ufornuftig Velmenthed lider Skade paa sit Helbred, saaledes som det øjensynlig er Tilfældet nu. Jeg, min kære Svigerinde, jeg, Sebaldus Knibel, siger dig, at din Protegés Opførsel i Aftes var saa hensynsløs som vel muligt. Lad mig kun tale et eneste Ord med denne Herre, saa skal du faa at se, hvem der trækker det korteste Straa!"

„Aldrig!" skreg Frk. Rosa og omklamrede sin Broders Arm, som om han allerede holdt Pistolen i Haanden. „Du maa ikke slaas med ham!"

„Vi tilbeder ikke Uniformen!" sagde Frk. Lilla haanligt. „Den har ingen Betydning for os!"

„Saa gør, hvad I vil," sagde Fru Møhlberg, idet hun kastede et sørgmodigt Blik paa sin tavse Datter. „Og Harda kan for mig ogsaa gøre, hvad hun vil!"

„Du vil ikke være i Stand til at virke beroligende paa Harda i den Sindstilstand, som du for Øjeblikket befinder dig i," sagde Frk. Lilla, medens hendes værdige Søstende nikkede bifaldende. „Du vil ikke kunne undertrykke din Utilfredshed og kan saaledes ikke virke opmuntrende paa Harda og hjælpe til at glemme den Uret, hun har lidt."

„Jeg behøver hverken Hjælp eller Opmuntring," sagde Harda og traadte hen til sin Moder. „Det behøver du ikke at gøre dig Bekymringer for. Men det, som jeg ønsker og trænger til, er blot, at der ikke bliver talt mere om denne Sag, og det ligger ganske i din Haand."

„Det er meget sandt!" udbrød Frk. Lilla og sprang op. „Men helt beroliget føler vi os ikke. Du kan dog ikke pludselig undgaa al Selskabelighed, og det vilde jo dog være meget ubehageligt for dig at træffe sammen med denne Harten. — Hun tiltror sig selv alt for meget, Matilde."

„Kan jeg beskytte hende derfor?" spurgte Moderen med usikker Stemme. „Hun vil jo ikke beskyttes og vogtes!"

„Harda," udbrød Frk. Lilla, igen opægget af disse Ord, „jeg har endnu aldrig tænkt paa mig selv, naar det gjaldt dit Ve og Vel. Kom! Pak din Koffert, mit Barn! — Sebaldus, jeg rejser i Morgen Formiddag med hende til Harzen. Frisk Bjærgluft og Vintersport vil være det bedste Lægemiddel. Om nogle Uger vil alt være glemt. Jeg bringer intet Offer; jeg gør det med Glæde!"

„Skal hun nu igen bort fra mig netop i en afgørende Periode af hendes Liv!" sagde Fru Møhlberg bedrøvet. „I skal ogsaa altid skille os ad, netop naar det er mest nødvendigt, at vi bliver sammen!"

„Kære Svigerinde," sagde Hr. Sebaldus med salvelsesfuld Værdighed, „vi er alle udsatte for Skuffelser. Vi indrømmer, at du har en vis Ret til at føle dig skuffet og forstemt. Men vi kan ikke være dig til Tjeneste paa en andens Bekostning. Jeg uddrager som Summa Summarum af alt, hvad der er forefaldet: Harda har paa forskellig Maade lidt under din mærkelige Forkærlighed for denne Mand. Hun har lidt under det, at denne Mand traadte i saa nært et Forhold til hende — og nu lider hun under Følgerne af sin bedre Indsigt. Det første kan vi desværre ikke gøre usket, men det sidste kan der hjælpes paa ved fælles Samarbejde. Og derfor gør jeg ogsaa Regning paa dit Samtykke til, at hun foretager en Rekreationsrejse med Lilla."

„Vil du virkelig rejse, Harda?" spurgte Moderen sagte.

„Ja, jeg rejser gerne," svarede Harda rolig. „Jeg vil selvfølgelig nødig træffe sammen med ham igen."

„Saa rejs da! Rejs med Tante Lilla!" sagde Moderen sagte og bøjede sit Hoved.

„Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at Tiden ikke skal falde dig for lang," sagde Frk. Rosa med et Anstrøg af Godmodighed og klappede Fru Møhlberg paa Skulderen. „Vi vil jo ogsaa savne vor Lilla meget!"

Fru Møhlberg tav. Ak, hvor var nu den befriende Glæde, hun den foregaaende Aften havde følt, og som igen havde fyldt hende med den lykkelige Fred fra hendes andet Ægteskabs Tid! Hvor trist, at dog al Glæde og Fred skulde tages fra hende!

Døren til Sideværelset fløj op, og Liska stormede ind.

„Hvad — er I alle der? Naa, saa Goddag — alle tilsammen! Saadan siger vor Gymnastiklærerinde."

„Vi kan meget godt undvære at høre denne Frøkens Udtryksmaade," sagde Frk. Lilla og trak sine Handsker paa. „Du gjorde for Resten bedre i at hjælpe din Søster med at pakke ind!"

„Skal hun rejse?" spurgte Liska og spilede Øjnene vidt op af Forbavselse. „Ih, du forbarmende — som vor — — hm!"

Hun trykkede skælmsk Haanden for Munden.

„Vi vilde," sagde Hr. Knibel med overbærende Salvelse, „vi vilde være dig taknemmelig, hvis du vilde gemme din — din umotiverede Munterhed til en mere passende Tid og Lejlighed."

Han gik hen til Fru Møhlberg og trykkede hendes Haand. „Vi handler kun til Hardas Bedste, min kære Matilde!"

„Saa henter jeg dig altsaa i Morgen Klokken ni," sagde Frk. Lilla og trykkede et sidste Kys paa Hardas Kind. „Paa Gensyn!"

IX.

Ikke en eneste Lyd udefra trængte ind i Grev Brankovans Soveværelse, da han for sidste Gang søgte at berolige sine angrebne Øjennerver med Kølnervand. Ved Hjælp af kunstige Midler herskede der Nattens Mørke i Værelset, og Stilheden, der omgav ham, var dyb og tung som hans Udmattelse.

Den Tyngde i alle hans Lemmer, som havde faaet ham til for at kaste sig paa Divanen, havde endnu ikke forladt ham. Den krøb langsomt fra hans Fodspidser lige op til hans Tindinger, men nu førte den en ulidelig Hede med sig i Stedet for den tidligere Kulde. Ikke et Sted paa hele hans Legeme var frit for smertelige og pinagtige Trækninger, medens han laa med de tunge Øjenlaag sænkede over de glødende Øjne, og hver Fiber i ham dirrede og vibrerede under den voldsomme Hamren og Banken i hans Tindinger.

Lidt efter lidt paatvang den Følelse sig ham, at der inde i hans Hoved var et Ur, hvis Perpendikel uafladelig svingede frem og tilbage. Men det forekom ham, at Viseren gik tilbage i Stedet for fremad, længere og længere tilbage, til der af de halv forglemte Minders Skare dukkede et gammelt Herresæde frem — hans Forfædres gamle, engang saa rige, prægtige Ejendom — Brankovanernes nuværende forgældede, ødelagte, bortspillede Ejendom! Han saa det dukke frem med sine Taarne mellem hundredaarige Elme- og Platantræer, det gamle, engang saa stolte Slot — han saa det ligge forfaldent og faldefærdigt mellem fattige Hytter, udyrkede Marker og sumpede Enge. Han saa den gamle Mand, hans Bedstefader, holde lystige Gilder sammen med sine vilde Venner i den store Sal — der, hvor han ogsaa var død med Kortene i Haanden! Han saa sin Faders pragtfulde Uniform og sin Moders pralende Parisertoiletter — saa det alt sammen forsvinde som Sæbebobler — pantsat, solgt, bortødslet og bortspillet — ofret for den Spilledæmon, der lod den hele Slægt gaa til Grunde. Han saa det Gods, der med Lov og Ret tilkom ham, for Spotpris gaa over i fremmede Hænder og sig selv jaget bort fra den hjemlige Arne. Han saa sig som Student i Prag, hvor han fristede Livet med det, som Slægtninge af ham modvilligt og kun sparsomt overlod ham, udelukket fra al Livsglæde, fordømt til at leve paa et Tagkammer og til ofte at savne det allernødvendigste. Han følte Brankovanernes Blod bruse i sig, en dragende Længsel drev ham ud i Livets Glæder og Nydelser. Hans Navn, den nitakkede Krone paa hans Kort, var mere værd end en ynkelig Tilværelse med et godt Rygte. Hans Ydre og hans indtagende Væsen skaffede ham snart Adgang til de bedste Kredse.

Denne søvnløse Tilstand fik hans Nerver til at dirre stærkere og stærkere, men han maatte tænke videre.

I en ulykkelig Time blev han sig sine fine, smalle Hænders Bevægelighed og Behændighed bevidst — disse Hænder, der var en Arv efter en fordums fornem og ædel Slægt. Den Dæmon, som havde jaget Slægten Brankovan fra Hus og Hjem og styrtet den i Gæld og Elendighed, fik nu ogsaa Magt over ham, og ved sin fænomenale Behændighed skaffede han sig Midler til at kunne nyde Livet lige saa godt, som om han havde været Arving til Gods og Guld.

Aldrig nogen Sinde havde han følt Anger over at erhverve sig Penge paa denne Maade, og aldrig nogen Sinde havde han følt sig fristet til at slutte sig til noget Menneske. Han forblev alene midt i den mest larmende Selskabelighed. Kun en rent ydre Fortrolighed, som han undertiden fandt formaalstjenlig, smeltede af og til den Kulde og Tilbageholdenhed, der i Folks Øjne gav ham Udseende af at være en dyb og alvorlig Karakter, som overalt vakte Tillid.

De Mennesker, der ikke spillede, var ham ligegyldige, og dem, der spillede, udlo han som Taaber, der imod deres Vilje hjalp ham til at føre et behageligt Liv. Ligesom han kun behøvede at stille sit grevelige Navn i det rette Lys for at blænde uerfarne Mennesker, saaledes var hans ulastelige Optræden og Adfærd tilstrækkelig til at skaffe ham den Respekt, han trængte til.

Den vaagne Drømmers glødende Hede gik nu over til Febergysen. Han frøs pludselig lige til Marv og Ben. Det, som nu overvældede ham og satte hans Sind i Oprør, var Angest — Angest for Fremtiden.

For tre Aar siden havde han haft det første Nerveanfald. Dette var det andet. Og han gik næppe det tredje igennem. Hverken hans Legeme eller hans Aand kunde ret længe endnu udholde dette.

Saa snart han kunde løfte en Haand, tog han et Sovepulver, rystede det med en hurtig Bevægelse ind i Munden, tog en Mundfuld Vand og sank tilbage som udmattet efter et haardt Arbejde. Straks efter faldt han i en dyb, tung Søvn.

Da han vaagnede med et tungt, brændende Hoved, ringede han ikke som sædvanlig paa sin Tjener. Han rejste sig med Møje, kastede sin Slaabrok over sig og gik med vaklende Skridt hen til Toilettespejlet. Han vilde ikke se ind i det, men der var noget, der tvang ham dertil. Han satte sig da i Stolen foran det, lod Haanden synke fra sine Øjne og saa ind i Spejlglasset, der var fuldt belyst af Lampen i Loftet.

Forskrækket saa han ind i sit bleggule, udtærede Ansigt, der stirrede ham i Møde ligesom med Haan over hans Udseende fra den foregaaende Aften.

Denne Skræk rystede ham op af hans apatiske Tilstand og gav ham saa megen Energi, at han var i Stand til at bade sit Hoved med Vand. Blandt de talløse Ting paa Toiletbordet valgte han en lille Elfenbensvalse. Med denne masserede han sine slappe Træk, æltede, strøg og rullede, indtil Huden igen spændtes, og de skarpe Folder glattedes. Til sidst forvandlede Hudens graalige Farve sig ogsaa igen til dens medfødte Voksblegbed. Lidt Farve over de dybe Skygger under Øjnene fik den sidste Rest af det sygelige Udseende til at forsvinde. Nu gned han glinsende Brillantine i sit kort klippede Haar, børstede og krusede sit sorte Skæg, kom lidt rød Læbepomade paa de blege Læber — og stod der nu igen som en Mand, der med Stolthed kunde kalde sig Herre over Selskabet.

En Kop stærk Kaffe med Rom satte igen hans Blod i Bevægelse, saa at han nu, medens han langsomt gik op og ned ad Gulvet i sin Dagligstue, igen formaaede at samle sine Tanker og tænke klart. De trængte sig alle hen imod et bestemt Maal, som efter denne Nats Erfaringer var aldeles uundgaaeligt.

Saa klædte han sig da paa med sin Tjeners Hjælp, og idet han lidt efter lidt overvandt sine Lemmers Slaphed, gik han ned ad Trappen og ud af Huset.

Søndagslivet paa Gaderne og det straalende stærke Sollys drejede sig i Begyndelsen svimlende i Kreds

omkring ham, men ogsaa denne Svaghed forsvandt, da han hørte en kraftig Stemme kalde paa sig.

„Aa — Hr. v. Varnulf!" sagde han og blev staaende.

„Goddag, kære Greve! De ser jo straalende ud! Det skal nok være gaaet lidt lystigt til i Deres Klub. Jeg har hørt en lille Fugl synge derom."

„Aa ja, saamænd!"

„Jeg vilde egentlig have hjemsøgt Dem," sagde Varnulf og trykkede hans Haand.

„Saa kom endelig med mig tilbage. Jeg kan godt opsætte min Tur."

„Jeg vilde nemlig i Morgen — i Overmorgen rejser jeg hjem — aflægge et Besøg hos Enken efter min gode Ven Mohlberg —"

„Ja saa! Bor hun her?"

„Ja. Og nu har jeg noget paa Hjerte. Nemlig — men skal vi ikke gaa, det trækker lidt her? — De var jo paa Barnekov, da Ulykken skete?"

„Hvilken Ulykke?" Brankovan tænkte sig lidt om. „Aa — ja — nu husker jeg det. Og nu?"

„Nu maa jeg gøre den stakkels Kone et Spørgsmaal, men først vilde jeg gerne selv være saa vel underrettet som vel muligt."

„Hvad ønsker De?"

„De skulde vel ikke den Aften have hørt noget om — eller have en Anelse, om Mohlberg den usalige Aften har skrevet et eller andet — nej, jeg kan se, at De intet ved!"

„Hvem mener det?" spurgte Brankovan og satte sin Spadserestok fastere i Jorden.

„Min Tjener. Det er ham, der har talt derom. Og da jeg nu netop er her, vilde jeg gerne undersøge den Sag lidt nærmere. — Naa, De ved altsaa intet? Saa maa De undskylde min Paatrængenhed."

„Der opstaar altid et eller andet Sagn om den Slags Begivenheder," sagde Greven med et Skuldertræk. „Det er blot mærkeligt, at alle den Slags Historier, Anelser og Formodninger først kommer bag efter, aldrig i rette Tid. Deres Ven kan jo ganske simpelt have noteret noget op i sin Lommebog."

„Men han har bedt Tjeneren om en Konvolut."

„Naa, det kan jo forklares paa forskellig Maade. Jeg vilde i Deres Sted slet ikke tale mere derom, slet ikke røre mere ved den Sag."

„Ja — jeg ved ikke rigtigt. — Naa, det glæder mig i hvert Fald, at jeg har set Dem igen! Farvel — og paa Gensyn!"

„Farvel, Hr. v. Varnulf!" —

Vinden peb skarpt om Hjørnerne og fejede alle Snerester ned fra Tagene lige ned i Ansigtet paa de forbigaaende. En uafbrudt Færdsel af Sporvogne, Automobiler, Ekvipager og Droster jog gennem Gaderne og hvirvlede Damp og Støv op i den klare Luft.

Brankovan fortsatte sin Vej med raskere Skridt. Nu og da blev der hilst paa ham, og et eller andet smukt Ansigt nikkede venligt til ham ud af et Vognvindue. Og den Ligegyldighed, han derved følte, skjulte han mesterligt under en høfligt smilende Maske.

Han blev staaende uden for et stateligt Hus, sammenlignede endnu engang Husnummeret med en Notice i sin Lommebog og trak derpaa i Klokken til Portneren.

En Trappe højere op ringede han igen, og paa sit Spørgsmaal blev han vist ind i et luksuriøst udstyret Værelse, fra hvilket der igen blev en Dør aabnet.

„Vær saa god!"

Brankovan traadte nu ind i et lige saa rigt udstyret Værelse, som en lystigt flammende Kaminild gav et hyggeligt Præg.

„Mit Navn er Grev Brankovan."

„Jeg har den Ære at kende Greven af Omtale."

Den, som i en underdanig Tone sagde disse Ord, var en lille, korpulent Mand, hvis Udseende dannede en stærk Kontrast til Grevens høje, slanke Skikkelse.

„Mit Komme kræver ingen nærmere Forklaring," sagde Brankovan og tog Plads i en Stol.

Hr. Silberman bukkede indrømmende med stor Ærbødighed.

„Det er mig en stor Glæde at turde tilbyde Hr. Greven min Hjælp. Hr. Greven har jo Ret til at stille store, meget store Fordringer, og jeg er heldigvis saa lykkelig stillet, at jeg formaar at tilfredsstille endog de allerstørste Fordringer."

Brankovan tegnede med sin Stok alle Slags Figurer paa Smyrnatæppet.

„Der er tre Ting, som jeg absolut lægger Vægt paa som en Betingelse for at opgive mit behagelige Ungkarleliv og grunde et Hjem, der vil kunne egne sig for min lidt angrebne Sundhed, — god Familie og Opdragelse, repræsentativt Ydre og — fri Formue."

Silberman bukkede igen indrømmende.

„Jeg mener," vedblev Brankovan med skarpere Betoning, „absolut rørlig Formue. Jeg indlader mig ikke paa aarlige Tilskud og den Slags Ting. Jeg vil tillige med den paagældende Dame ogsaa have hendes Formue mellem Hænder. Det skal være et lignende Parti som det, Hr. v. Hopfen for nylig fandt hos Dem. Men kun bedre endnu, min kære Hr. Silberman, mindst en halv Gang bedre!"

Silberman gned sig smilende i Hænderne.

„Man skal kun byde Lykken Haanden. Det er et sandt Ord. Der bliver endnu, ærede Hr. Greve, indgaaet alt for mange Ægteskaber af Kærlighed og Inklination. Men Sandheden er, at der ikke er forekommet en eneste Skilsmisseproces i nogen af de Ægteskaber, jeg har stiftet. Der ved de paagældende, hvad de vil, altsaa møder der dem ingen Skuffelser. Hvad Møbler og den Slags Ting angaar, saa har jeg saamænd ikke noget imod den spidsborgerlige Stil og Rettesnor, men —"

„Ja, det er godt," afbrød Brankovan ham utaalmodigt. „Dersom jeg vilde lade det komme an paa det, saa var jeg ikke kommen herhen til Dem. Det er Ting, som man kan faa hver Dag. Naa — hvad har De saa at foreslaa mig?"

Silberman gik hen til sit Skrivebord, lukkede en Skuffe op og tog en Bog frem. Men pludselig lagde han den tilbage igen og gik med forsigtige Skridt hen til Brankovan.

„Jeg tror — ja, det vil sige, det er noget, jeg netop kombinerer i mine Tanker, thi hverken Damen eller hendes Familie har nogen Sinde gjort noget Skridt i denne Henseende. Men min Erfaring siger mig, at der vist vilde være noget at gøre. Og det er netop noget, som vilde passe absolut for Hr. Greven."

„Hvilket?" spurgte Brankovan og undertrykte en nervøs Gaben. „Hvad er det, der skal gøres? Hvem er det? Hvor er hun? Tal rent ud!"

Silberman talte i en sagte, hemmelighedsfuld Tone, som om der stod nogen bag Døren og lyttede.

„Man hører jo saa mangt og meget, Hr. Greve, naar man blot forstaar at høre og opfatte. Den unge Dame, jeg mener, er meget smuk og elegant.

Hendes Slægtninge, to Tanter og en Onkel, har til sammen omtrent en Million i Formue —"

„Jeg har jo sagt Dem," afbrød Brankovan ham, „at jeg ikke bryder mig om Tanters og Onklers Formue."

„Undskyld, Hr. Greve," hviskede Silberman og gned sig i Hænderne. „Den unge Dame har Raadighed over en selvstændig Formue paa en halv Million. Jeg ved det ganske bestemt. Der er ganske vist allerede blevet gjort Attentat paa den af en Officer, men hun vil højere op, og hendes Slægtninge, som kun har denne Arving, var ogsaa meget imod dette Parti."

„Hvad var det for en Officer?" spurgte Brankovan.

„Tjenestepigen hos den unge Dames Moder har fortalt Kokkepigen hos disse Slægtninge, at hun saa bestemt havde troet, at en Kaptajn i Generalstaben — ja, hvad var det nu, han hed? H — Har —"

„Harten?" spurgte Brankovan studsende.

„Ja, rigtig. Men det blev ikke til noget. Og det er kun meget forstaaeligt, thi —"

„Naar faar jeg at vide, hvad den unge Dame hedder?" spurgte Greven og trykkede sit Lommetørklæde mod sin endnu smertende Pande.

„Saa snart Hr. Greven godhedsfuldt har skrevet under," sagde Silberman med et ligefrem forførerisk Smil, idet han lagde det fornødne Materiale til Rette paa sit Skrivebord og med lydløse Pennestrøg opsatte den Kontrakt, der nu skulde sluttes. „Vil Hr. Greven nu have den Godhed?"

Brankovan satte sig i Skrivebordsstolen, kastede et Blik paa Silbermans beundringsværdige Haandskrift, kastede derpaa Papiret fra sig, vendte sig om og raabte:

„Er De gal, Silberman?"

Denne Herres Bevægelighed naaede nu den højeste Grad. Han trak paa Skuldrene, gned Hænderne, nikkede og rystede paa Hovedet — alt sammen med det elskværdigste, mest forekommende Smil.

„I Betragtning af de dyre Tider og den ivrige Efterspørgsel, Hr. Greve —! Med Udsigt til et saadant Parti spiller fem Procent af den kontante Formue dog ingen Rolle! Det har jo aldeles ikke noget at betyde — især da jeg slet ingen Fordring gør paa det, som senere tilkommer Dem."

„Jeg tror virkelig, De er forrykt," sagde Brankovan. „Fem Procent — fem og tyve Tusinde Kroner!"

„En ren Bagatel, naar man tager den halve Million og mere til i Betragtning, ærede Hr. Greve!" sagde Silberman i en lidt mere forretningsmæssig Tone. „Mine ærede Kunder har aldrig haft Aarsag til at beklage sig over mine Fordringer eller over den Betjening, der er bleven dem til Del. Jeg kender ikke til Svindel. Altsaa — hvis Hr. Greven ønsker at indgaa dette glimrende Parti, saa beder jeg Dem om at skrive under. Saa skal jeg have den Ære straks at gøre Hr. Greven bekendt med alle nærmere Omstændigheder."

„Men — fem og tyve Tusinde Kroner, Silberman!"

„Som skal betales, saa snart Forlovelsen er indgaaet!"

„Forlovelsen? Er De gal?"

„Naa — saa efter Brylluppet da! Som De ser, optræder jeg ærligt og honnet! Vi kan tilføje: som betales tre Dage efter Brylluppet."

„De er jo en ren Blodsuger!" sagde Brankovan og dyppede Pennen.

„Det forekommer blot Hr. Greven saaledes!" sagde Silberman i sin tidligere spøgende, indtrængende Tone. „En ren Bagatel — naar man har Udsigt til en saadan Arv! Hvoraf skulde min Forretning ellers bestaa? En saa velsignelsesrig Forretning — hvad Hr. Greven nu ogsaa snart personlig vil erfare!"

Grev Yello Brankovan skrev under. Saa kastede han Pennen og løftede advarende Haanden.

„Hør nu, Silberman —"

Hr. Silberman bukkede og rettede sig straks igen op som en Fjer.

„Den strengeste Diskretion er Grundlaget for min Forretning. Jeg bør ikke taale den allerringeste Tvivl. Dersom Hr. Greven i denne Henseende blot —"

„Jeg tror Dem, jeg tror Dem," afbrød Brankovan ham og rejste sig. „De vilde jo ogsaa være en Nar, hvis De ikke viste Diskretion. Naa — hvem er altsaa den paagældende Dame?"

„Hun hedder Frk. Knibel," sagde Silberman og gemte det kostbare Dokument i en Skuffe i sit Skrivebord. „En Niece af Beboerne paa anden Sal i dette Hus."

„Knibel —"

„Grevinde Brankovan vil snart bringe dette Navn i Forglemmelse!" sagde Silberman patetisk. „Der er Skønhed — Elegance — og denne Formue —"

Brankovan hørte ikke paa ham. Hans Oplevelse den foregaaende Aften — dette mærkelige Tilfælde, som han selv var ganske uden Skyld i — alt dette fik ham til at forstumme i nogle Sekunder.

„Den unge Dame er tidlig bleven faderløs, derfor har hun sin kontante Formue. Moderen, som har været gift anden Gang og igen er Enke, lever af sin Pension — men meget anstændigt!" tilføjede Silberman.

Brankovan saa igen Harda for sig med det blege Ansigt ligegyldigt vendt imod Mængden, med de mørke Øjne fæstede smilende alene paa ham, ellers saa kold og hovmodig. Han hørte igen Pengestoltheden igennem hendes Ord — og nu forstod han ogsaa hendes Spørgsmaal: „Anser De Hundrede og halvtreds Tusinde Kroner for en Formue?"

„Hvoraf ved De, at den unge Dame ønsker at blive anbragt paa denne Maade?" spurgte han hastigt.

„Jeg ved bestemt," svarede Silberman, „at man i Familien mindst gør Regning paa en adelig Ægtefælle til hende. En saa rig, ung Pige, Hr. Greve —"

„Men hold Dem nu blot helt uden for Spillet," sagde Brankovan, der vaagnede op af sine Tanker, „helt udenfor — foreløbig. Jeg vil selv bringe denne Sag i Orden. De rører ikke en Finger — forstaar De?"

Silberman bukkede med et velvilligt Smil. Han kendte saa godt denne Beklemthed hos sine ærede Kunder og deres tilsyneladende modstræbende Opførsel. Og paa en vis Maade agtede han begge Dele som en Borgen for Kontraktens punktlige Overholdelse.

„Som Hr. Greven ønsker. Selvfølgelig staar jeg til enhver Tid til Deres Disposition. Men det er maaske bedst saaledes. Efter min Anskuelse skal der tages med Glacéhandsker paa denne Familie."

Brankovan tog sin Hat.

„Saa overlader De altsaa Sagen til mig," sagde han kort. „Farvel!"

Han saa ikke Hr. Silbermans ærbødige Afskedshilsen og heller ikke hans fornøjede Grinen i Hæn-

derne, da Døren lukkede sig efter hans Kunde. Tanken om, at den unge Kvinde, som han den foregaaende Dag nødtvungent og ligegyldigt havde holdt i sin Arm, snart skulde blive hans Hustru, optog Brankovan aldeles.

Hans endnu meget angrebne Nerver gjorde det umuligt for ham at tilbagelægge Hjemvejen til Fods. Han raabte en Droske an, kastede sig tilbage i den og følte en usigelig Lettelse, da han igen var omgivet af den dybe Stilhed i sit Værelse.

Medens han laa udstrakt paa Sofaen, et Bytte for de mest forskelligartede Tanker, blæste han langsomt den aromatiske Røg fra sin Cigaret op i Luften.

Hvorfor havde han ikke i Gaar vidst det, som han vidste i Dag? Altid en Postdag for sent i dette vekslende Liv! — Altsaa Frk. Knibel! — Hvad vilde Selskabet, hans Selskab, sige til dette Valg? Men hvad havde disse Kredse overhovedet at sige, da der jo dog ikke var noget i dem, der passede for ham? Han kunde jo have forelsket sig i Gaar! Den unge Dames Ydre og Fremtræden kunde absolut have berettiget til det. Han — forelsket! Efter den Tilstand, som denne skrækkelige Nat havde hensat ham i! Men det var jo netop det, der nødte ham til dette Skridt. Leve og nyde — men uden denne voldsomme Overanspændelse af sine Kræfter, der var værre end det værste Hoveriarbejde.

Han var saa træt og ked af sine opslidende Fingerkunster. Han væmmedes ved denne farlige Maade at skaffe sig Midler paa som ved hele sin Tilværelses Maskerade. De Par Tusindekronesedler, som han om Morgenen havde gemt i sin hemmelige Skuffe, var alt, hvad han ejede af rede Penge. Naar han havde givet dem ud, vilde han ikke have Kraft til at anskaffe sig flere. Og hvis han derfor for Fremtiden vilde nyde Livet i Ro og Mag, maatte han opgive sin Frihed og sit Ungkarleliv.

X.

I Fru Mohlbergs Hus sneg Timerne inden Hardas Afrejse sig langsomt og trangt frem. Harda higede blot efter at komme bort fra sine nuværende Omgivelser. Hun stræbte blot efter at glemme alt, efter at dræbe hvert et Minde, der endnu fik hendes Hjerte til at banke.

Hun aandede derfor lettet op, da hun efter en hurtig Afsked gik ned ad Trapperne til Vognen, hvorfra Frk. Lilla tilvinkede hende den ømmeste Hilsen.

Det var en solklar Vintermorgen, alt funklede og glimrede i Solens gyldne Straaler, der kastede sin forskønnende Glans over alt og alle.

Ved en Drejning af Gaden sprang Droskedøren op, og Harda var nødt til at bøje sig frem for at gribe den.

I samme Øjeblik traadte Harten ud fra en Barberforretning for at springe op paa en Sporvogn, der netop kom kørende. Hans Blik faldt paa Harda og fra hende paa den store Mængde Kofferter. Og saa gled det igen tilbage til det elskede Ansigt, over hvilket der bredte sig en uvelkommen Rødme. Men Gensynets Øjeblik forløb, uden at han lagde Haanden til Huen, uden at hun bøjede Hovedet. Drosken rullede til Banegaarden, og Sporvognen kørte i den modsatte Retning.

Fru Mohlberg gik frem og tilbage i Hardas Værelser for at rydde op og gøre i Orden. Hendes Hjerte var saa usigelig tungt, hun var til Mode, som om hun beviste en afdød den sidste Tjeneste.

Pigen forstyrrede hende i hendes Tanker, idet hun traadte ind og gav hende to Breve, som Postbudet netop havde afleveret.

Hartens Haandskrift! Fru Mohlberg for sammen. Den anden Haandskrift var hende fremmed.

Hun satte sig i en Stol ved Vinduet og aabnede med Hjertebanken Hartens Brev. Det lød:

„Meget ærede Frue! Idet jeg forudsætter, at De er underrettet om det skete, om den bitre Skuffelse, Deres Frk. Datter har tilføjet mig, tillader jeg mig herved tillige at udtrykke min dybe Beklagelse over, at jeg nu heller ikke længer kan nyde godt af Deres venlige Imødekommenhed, som har fyldt mig med varm Taknemmelighed. Den Skuffelse, under hvilken jeg nu lider, er saa meget desto smerteligere, som den ikke alene berører mit Hjerte, men ogsaa min Æresfølelse. Dersom det gøres nødvendigt over for Dem, saa giver jeg Dem mit Ord paa, at Deres Datters glimrende Formuesomstændigheder har været mig aldeles ubekendte indtil for ganske kort siden, og at al Spekulation fra min Side er aldeles udelukket. Jeg hengiver mig til Haabet om, at De, ærede Frue, mindes den Samtale, i hvilken jeg gjorde Rede for mine Forhold og omtalte, at jeg var i Stand til at grunde et Hjem med mine egne Midler. At Deres Datter med en saadan Opfattelse af min Bejlen ikke kunde føle Kærlighed til mig i sit Hjerte, ligger jo klart nok til at være mig en Trøst og Spore til at glemme denne smertelige Episode i mit Liv.

Jeg vil blot endnu tilføje, at Deres Godhed og Venlighed vil være mig uforglemmelig —"

Fru Mohlberg lod Brevet synke. Mellem de skaansomme Ord læste hun hans ringeagtende Mening om hendes Datters sjælelige Værd, læste hans afgørende Dom om hendes kvindelige Følelser, om hendes Mangel paa al tilgivende, forsonende Kærlighed.

Det voldte hende en dyb og inderlig Smerte, og hun pressede stønnende Hænderne mod sine Øjne.

Endelig fik hun Mod til at aabne det andet Brev.

„Som en Følge af Deres venlige Indbydelse beder jeg om Tilladelse til at maatte besøge Dem i Eftermiddag.

Deres hengivne Varnulf."

Disse Ord rev hende ud af hendes sørgelige Tanker og fyldte hende igen med Glæde og Haab.

Da Liska kom hjem fra Skolen, modtog hun hende i Korridoren med denne glædelige Efterretning.

„Hvor det dog er ærgerligt, Moder, at jeg netop i Dag skal læse Engelsk, saa jeg ikke bliver færdig før seks! Jeg kan vel ikke blive hjemme? Nej — naar du ikke synes det, gør jeg det ikke."

„Han venter nok, til du kommer," sagde Moderen trøstende og klappede sin Datters bløde Kind. „Jeg skal sørge for, at du faar ham at se."

„Du er en Engel, Moder. Kommer Sønnen ogsaa med?"

„Det ved jeg ikke. Det staar der ikke noget om i Brevet." —

Og saa kom da det Øjeblik, da Hr. v. Varnulfs høje, kraftige Skikkelse viste sig i Døren — den Mand, hvem Mohlberg aldrig havde ophørt med at kalde

sin bedste Ven. Han tog Fru Møhlbergs Hænder og kyssede dem synlig bevæget. „Jeg regner denne Dag og denne Time for en af de gladeste i mit Liv. Jeg har aldrig kunnet forstaa, hvorfor jeg ikke maatte se Dem. For øvrigt tillader min Søn sig at indfinde sig senere. Hvor er Frk. Knibel?"

„Hun er bortrejst," sagde Fru Møhlberg sagte og bøjede ligesom skyldbevidst sit Hoved.

Han saa forstaaende paa hende, idet han mindedes sine spøgende Ord til Harten.

„Hm — ja saa! Og — Møhlbergs Datter?"

„Hun kommer snart fra Skolen."

„Ligner hun sin Fader?"

„Man siger, hun ligner mere mig," sagde Fru Møhlberg smilende og vendte sit Ansigt op imod ham, som om han allerede nu skulde finde Ligheden.

„Deri har hun handlet klogt," sagde han spøgende.

De sad nu fortroligt ved Siden af hinanden, og det var, som om Møhlberg sad som et Bindeled imellem dem og opvarmede deres Hjerter ved sin Nærværelse.

Varnulf følte sig usigelig vel til Mode i det stille, hyggelige Værelse, hvor Liskas Hyacinter fyldte Luften med sin Duft, og den grønne Efeu snoede sig omkring den gammeldags, smukke Vinduesfarnap.

I disse Omgivelser syntes hans Vens Skikkelse at træde ham saa nær. Han saa ham sidde i Sofaen ved Siden af sin elskede Hustru, saa ham træde saa glad ind af Døren og hjerteligt strække Hænderne ud imod ham.

„Naar jeg skal være ganske oprigtig," sagde han og fæstede Blikket paa det store Fotografi af Møhlberg, der hang paa Væggen, „saa føler jeg mig slet ikke som en fremmed her."

„Ingen kan jo heller have større Ret til at føle sig hjemme iblandt os end De, Leopolds trofaste Ven. Der ved det Skrivebord besvarede han med saa stor en Glæde Deres venlige Indbydelse," sagde Fru Møhlberg bevæget. „Og han kom ikke igen!"

„Apropos om at skrive," sagde Varnulf og nikkede deltagende; „der falder mig noget ind, som jeg gerne vilde spørge om. Har De modtaget et Brev fra Møhlberg fra Barnekov?"

Fru Møhlberg saa forbavset op.

„Jeg mener et Brev eller en Billet, som han skrev den Aften, lige førend han begav sig ud i Skoven?"

„Nej," svarede Fru Møhlberg og satte i den største Spænding Tekoppen fra sig. „Jeg har ikke faaet én eneste Linie fra Barnekov."

„Er De ganske vis paa det? Man kunde let glemme eller overse noget i al den Forvirring, som fulgte efter denne Begivenhed."

„Jeg forsikrer Dem, Hr. v. Varnulf," sagde Fru Møhlberg med fast Stemme, idet hun med Magt undertrykte sin heftige Hjertebanken, „jeg kan lægge min Haand i Ilden paa, at jeg ikke har modtaget noget Brev eller overhovedet noget skriftligt fra Barnekov. Hvor forvirret, fortumlet og fortvivlet jeg end den Gang var, saa kunde jeg aldrig have glemt at have modtaget et Budskab fra Leopold, og ingen vilde heller have vovet at holde det tilbage."

„Saa forbliver det ganske uforstaaeligt for mig, en Gaade —"

„Hvilket?" spurgte Fru Møhlberg spændt. „Hvad er det, der er en Gaade for Dem?"

Varnulf saa eftertænksomt paa hende.

„Det er nemlig en Kendsgerning, at Møhlberg, lige før han forlod Huset, har skrevet et Brev eller en Billet. Min Tjener, som hjalp ham med Omklædningen, forsikrede det højt og dyrt og paastaar endvidere, at Birkedommeren forlangte en Konvolut af ham. Da jeg spurgte ham, om Møhlberg ogsaa havde forlangt Papir, fik jeg et benægtende Svar. Endvidere paastaar han aldeles bestemt, at han, idet han gik ud af Døren, saa Møhlberg skrive noget paa et Blad i sin Tegnebog, og at han derefter rev det ud."

„Det er ikke muligt — ikke muligt!" udbrød Fru Møhlberg.

„Min Tjener er et absolut paalideligt Menneske," sagde Varnulf. „De kan selv udspørge ham. Jeg tvivler ikke om, at han har set rigtigt."

„Men hvor skulde Brevet være blevet af?" udbrød Fru Møhlberg.

„Det er ikke blevet fundet paa Barnekov. Maaske har det ligget i hans Lomme —"

„Nej, jeg tog selv alt ud af hans Lommer. Der var ikke Spor af Brev eller Papir!"

„Og der er ikke senere kommet noget med Posten?"

„Nej, slet intet. De kan jo nok tænke Dem, at jeg vilde have betragtet hvert et Ord fra Leopolds Haand som et Budskab fra Himmelen og vilde have bevaret det som et Klenodie."

„Saa opgiver jeg at løse denne Gaade!"

„Kan han ikke have skrevet til en af de andre Gæster —"

„De var ham næsten alle ganske fremmede. Og han har tilmed aldrig yndet at skrive Breve, navnlig ikke, naar han som den Aften var optaget af noget særligt. — Men lad os nu ikke spekulere mere paa det, min kære Frue. Det er jo muligt, at der foreligger en Forveksling fra min Tjeners Side."

„Det tror jeg ogsaa," sagde Fru Møhlberg og aandede lettet op.

„Men eet kan vi dog overbevise os om!" udbrød Varnulf med en pludselig Tanke. „Hvor er hans Tegnebog? Lad os se, om der virkelig er revet et Blad ud af den!"

Fru Møhlberg sprang op og gik hen til Skrivebordet, hvor hun hastigt trak en Skuffe ud og tømte dens Indhold ud paa Bordet.

„Her er den, saaledes som jeg tog den ud af hans Lomme. Se nu selv efter!"

Varnulf tog Tegnebogen og vendte opmærksomt de enkelte Blade.

„Her," sagde han, „se her — her er et Blad revet ud! Der hænger endnu en Lap Papir af det! Altsaa dog! — Efter dette Fund," vedblev han paa sin joviale Maade, „vil jeg endnu engang tage min Frederik i Skole og prøve paa at presse noget mere ud af ham! — Naa, nu ringer det. Det er maaske min Søn. Nej, det er en kvindelig Stemme."

Fru Møhlberg, som igen havde gemt Tegnebogen, for sig med Haanden over Øjnene, inden hun aabnede Døren.

„Kom kun herind, Liska!" kaldte hun.

Liska kom stormende ind med det blonde Haar forpjusket af Blæsten og Kinderne røde af den hurtige Gang. Med en Blanding af Forlegenhed og forventningsfuld Nysgerrighed lod hun Moderen føre sig hen til Varnulf.

„Her er Leopolds Datter!"

Hr. v. Varnulf betragtede med synlig Overraskelse den dybt knixende, unge Pige, der af lutter Befippelse ikke vovede at se op.

„Naa, faar jeg ikke et Haandslag?" spurgte han

smilende og rakte hende Haanden. „Skal vi to ikke slutte Venskab?"

Hun var saa overvældet af hans imponerende Skikkelse og saa rørt over Moderens Glæde over dette Besøg, at hun hastigt bøjede sig ned over hans Haand og trykkede sine røde Læber varmt paa den.

„Nej, stop!" sagde Varnulf leende. „Det maa straffes!" Han løftede hendes Hage op og kyssede hende faderligt paa Pande og Kind. „Hun ligner Dem meget, Fru Møhlberg," sagde han og betragtede Liskas straalende Ansigt, „men der er ogsaa meget, der minder om hendes Fader. Den Skælm for Eksempel, som titter ud af hendes Øjenkroge, er uomtvistelig en Arv efter ham."

„Hun har virkelig hans lykkelige Temperament," sagde Moderen og strøg Haaret fra sin yngste Datters Pande. „Hun forstaar ligesom han at jage sørgelige Tanker paa Flugt!"

„Bravo!" Han holdt stadig Liskas Haand fast i sin. „At være glad selv og gøre andre glade, det er bedre end Perler og Juveler. — Men nu har vi vel god Appetit til Te og Kager?"

Hun nikkede.

Det var unægtelig meget fristende at se Tallerkenen med de søde, lækre Kager staa for sig. Men Liskas Øjne svævede dog stadig fra Kagerne op paa det Ansigt, hvis Ejer de tre Søskende Knibel altid havde overøst med de haardeste Bebrejdelser og dømt paa det strengeste.

„Naa, nu er Skolegangen vel snart et overvundet Stadium?" spurgte Varnulf.

„Ak nej," svarede Liska rødmende. „Det varer længe endnu. Bagefter skal det først rigtig gaa løs!"

„Hvad kalder du bagefter, om jeg tør spørge?"

„Naar jeg er konfirmeret."

„Ja — saa! Og naar skal denne Begivenhed foregaa?"

„Næste Paaske," sagde Moderen, der nu kom hende til Hjælp. „Saa bliver hun seksten Aar gammel. Min Svoger, Liskas Formynder, ønsker, at hun skal uddannes til at kunne staa paa egne Ben, naar jeg ikke er mere —"

„Det er meget lange Udsigter, bedste Frue," afbrød Varnulf hende hovedrystende. „Den unge Pige skulde dog have lidt Glæde og Fornøjelse i sin første Ungdom. Seksten Aar! Skulde vi ikke hellere først være unge — og saa læse bagefter?"

„Ak jo," hviskede Liska, hvis Hjerte Faderens Ven ved dette Forslag vandt helt og holdent. „Men, Onkel Sebaldus — du ved jo, Moder, at —"

„Hun skal paa Seminariet og tage Lærerindeeksamen," sagde Moderen. „Saa vil vi søge en Plads til hende. Det vil jo ikke falde mig let, men min Svoger har vel nok Ret i, at det kan der intet Hensyn tages til."

Varnulfs Uvilje imod Hr. Knibel, som engang havde afvist ham saa kort og uhøfligt, fik fornyet Næring. „Naa — den Tid, den Sorg —"

Pigen bragte et Kort ind.

„Det er min Søn," sagde Varnulf.

„Det er mig en stor Glæde," svarede Fru Møhlberg.

„Naa," raabte Varnulf, idet den unge Mand aabnede Døren, „du kommer rigtignok sent —"

„Jeg beder meget undskylde —"

I dette Øjeblik udstødte Liska et halvkvalt Skrig — halvkvalt, fordi hun pressede Haanden mod Munden og kun tillod Øjnene at udtrykke sin grænseløse Forbavselse.

„Nej, er det muligt! Ja — sandelig!"

Han var selv saa overrasket, at han helt forstummede i nogle Sekunder.

„Moder, det er jo min Tioremand!" hviskede Liska til Moderen, blussende rød i Ansigtet.

„Begriber De, hvad der gaar af de to?" spurgte Varnulf hovedrystende.

„Ja — nu forstaar jeg det," sagde Fru Møhlberg og rakte hjerteligt den unge Mand sin Haand. „Det var altsaa Dem, der reddede min Datter fra en stor Ulykke. — Tænk Dem, Hr. v. Varnulf," vedblev hun, „Liska vilde engang springe op paa en Sporvogn, der allerede havde sat sig i Bevægelse, og løb derved Fare for at blive overkørt af en forbisusende Automobil. Men i sidste Øjeblik rev Deres Søn hende op paa Trinbrættet."

„Det var bravt gjort, Gerd!" sagde Varnulf og slog ham kraftigt paa Skulderen.

„Ja, og da det viste sig, at jeg var i en skrækkelig Knibe, fordi jeg havde glemt mine Penge hjemme," sagde Liska, „gav han — Deres Søn — mig en Tiøre!"

Ved dette Skriftemaal lo Hr. v. Varnulf højt.

„Ogsaa det! — Naa, du har vel givet Afkald paa Renter?"

„Men jeg skændte den Gang dygtigt. Jeg var virkelig et Øjeblik meget angest."

„Frk. Liska," sagde Varnulf og løftede sin Haand som til Ed, „vi tager Dem herved i Ed paa, at De aldrig mere vil være saa letsindig."

„Hun er senere bleven mere forsigtig," sagde Moderen beroligende. „Ikke sandt, mit Barn? — Men hent nu lidt mere Te!"

Liska skyndte sig ud og kom straks efter tilbage igen med den skinnende Tekande.

„Lad mig hjælpe Dem!" sagde Gerd v. Varnulf og gik hende i Møde. „En delt Fornøjelse er en dobbelt Fornøjelse. Betro mig denne Tepotte. Jeg kan ogsaa skænke Te!"

Det henrivende, lille Ansigt og Mindet om hendes sprudlende Livlighed fristede ham i høj Grad til at fortsætte denne Samtale endnu en Tid.

„Ja — spilde Teen — det kan De vist bedst!" lo hun og undveg ham behændigt.

„Hvis I bliver ved paa den Manér, ender det nok med, at hele Historien kommer til at ligge paa Gulvet," sagde Varnulf og nikkede fornøjet til Fru Møhlberg.

„Jeg frygter snarere nogle brændte Vabler," svarede Fru Møhlberg spøgende. Hun havde i mange Aar ikke følt sig saa vel som denne Aften. „Hr. v. Varnulf, den klogeste giver efter!"

„Saa bøjer jeg mig straks. Over for denne Paakaldelse ophører min Tjenstivrighed."

„Gud være lovet!" sagde Liska og bar med en skælmsk Blinken sit Bytte forbi ham. „Den modige viger tappert tilbage!"

Ogsaa denne hyggelige Time fik Ende.

Varnulf rejste sig.

„Jeg rejser i Morgen tilbage til Barnekov, kære Frue, og det kan vare længe, inden jeg igen faar den Glæde at se Dem. Men jeg tager den Vished med mig, at vi fra nu af vil vedblive at staa i venlig Forbindelse med hinanden, og at De altid i mig vil se Deres Ven og Raadgiver."

„Det vil jeg sikkert," sagde Fru Møhlberg bevæget. „Og naar jeg ikke hidtil har gjort det, saa —"

Han kyssede hendes Hænder.

„Jeg ved det, jeg ved det. Og hvad Brevet angaar, saa vil jeg endnu engang tage min Tjener i Forhør?"

„Vil De saa —"

„Underrette Dem om Resultatet? Selvfølgelig. Men han ved vist ikke meget mere. — Farvel, lille Frøken! Bliv ved at være, som De er! Det er alt, hvad jeg kan ønske Dem."

Da den unge Varnulf tog Afsked, rakte han Liska Haanden, og hun gav ham et kraftigt Haandslag.

„Det er dog i Grunden Skade, at De skal saa umenneskelig langt bort!" sagde hun smilende.

Han trykkede hendes Haand.

„Kan desværre ikke være andet!"

XI.

Grev Brankovan sad ved sit Skrivebord og aabnede netop et Brev fra Silberman meed følgende Indhold:

„Tillad mig ærbødigst at meddele Dem, at den unge Dame er afrejst med sin Tante til Schierke, hvor de vil opholde sig i længere Tid. Jeg beder Dem handle derefter. Dersom jeg har hørt rigtigt, bor de paa 'Hotel Borgen'."

Brankovan læste med stor Tilfredshed disse Linier. De viste ham den direkte Vej til Maalet og sparede ham for mange Besværligheder.

Han ringede paa sin Tjener.

„Lægen har tilraadet mig Forandring af Luft. Vi rejser derfor i Morgen i nogle Dage til Harzen. Pak det nødvendige ind og sørg for, at der bliver sendt Afbud paa Invitationerne til de nærmeste Dage."

Han rev Silbermans Skrivelse i smaa Stykker og kastede dem i Papirkurven. —

Den næste Morgen, da Grev Brankovan begav sig til det skønne, sagnrige Harzen, kastede Solen det herligste Farvespil over de rimbedækkede Træer i Gaderne.

Det var et vidunderlig skønt Landskab, der bredte sig for Beskueren i dette glitrende Sollys. Under de sølvglinsende Graner rislede en lille Bæk. Ellers herskede der dyb Stilhed i de store, højtidelige Skove.

Midt i denne vinterlige Pragt gik Harda og Tante Lilla gennem Dalen tilbage til Hotellet. Hardas Hjerte var mere oprørsk, end hun havde troet, det faldt hende ikke saa let at løsrive sig fra det forbigangne, som det havde foresvævet hende derhjemme. Og det forøgede hendes Vrede mod den Mand, der var Skyld i, at hun ikke kunde glemme.

„Gid jeg havde Vinger som disse Fugle," sagde hun og saa op paa en Flok Krager, der skrigende kredsede over dem, „og kunde flyve langt, langt bort, til jeg hverken kunde høre eller se mere til det, som hænger ved mig som en Burre!"

„Men du vil dog vel ikke ønske at være Krage!" sagde Frk. Lilla. „Hvis det endda var Svaner, som svævede gennem Luften. Tænk dog paa Tante Rosa, mit søde Barn, hun overvandt ogsaa Sorgen over sin Forlovede her i Schierke. Der vil ogsaa nok ske et Under med dig her. Vi Kvinder maa alle sammen bøde for vor Følsomhed. I din Alder kan man ikke holde sig langt nok borte fra Ilden."

„Fra Blinkfyr — lyst — mørkt — lyst — mørkt," henkastede Harda med et bittert Smil. „Man er jo nærved at tabe Besindelsen derved!"

„Det er netop den, du ikke maa tabe," sagde Frk. Lilla, der var meget tilfreds med den Opsigt, som hendes Niece vakte i det med Vintergæster temmelig besatte Hotel. „Der gives Kvinder, der har saa megen Følelse, at de derved kan blive farlige for deres Medmennesker, for Eksempel din gode Moder. Af lutter Følsomhed vilde hun have anbragt dig i den gamle Soldaterrønne for af og til at hjælpe den gamle Landsbytante, eller hvad hun nu er, med at spise det Naadsensbrød, som dette skrækkelige Menneske — den gamle Varnulf — vist meget nødtvungent giver hende. Vi var alle gaaet ud af vort gode Skind, hvis du nogen Sinde havde betraadt Jordbunden derude ved Varnekov."

Harda saa i Aanden et forfaldent Husmandshus ligge for sig, — Taget langt fremskudt over de lave Vinduer og Geranier og støvede Gyldenlakker bag de grønlige Ruder. Rundt om dyb Ensomhed, gøende Hunde og smudsige Børn.

„Uha!" udbrød hun uvilkaarligt. „Ikke for alt i Verden, Tante Lilla!"

„Naa ja — en Dame som du burde ikke være længe om at glemme et saadant Eldorado og alt, hvad der staar i Forbindelse dermed! Det vilde dog være en vel overdreven Følsomhed. I Frastand er der saa meget, der tager sig ret ordentligt ud, men i Nærheden ser man Manglerne. Og naar man allerede som forlovet skal begynde at dække over Manglerne med Sentimentalitet og Rørelse, saa er der ikke meget ved den hele Historie!"

„Du har Ret," sagde Harda med et svagt Smil. „Det vilde jeg jo næppe egne mig til."

Vejret var dejligt, skønt det var koldt og bidende. Den tidlige Aftenrøde fyldte den klare Luft med et tryllende Skær, det var, som om hele Verden stod i Flammer, ja, som om endog den fastfrosne Sne glødede.

Den klare, friske Luft farvede Hardas Kinder røde. Og hendes Øjne, disse sælsomme smukke, mørke Øjne, ligesom genstraalede al den Glans rundt om hende, saa befriet følte hun sig efter disse Udtalelser.

„Jeg tror, Tante Lilla," sagde hun og trykkede Tantens Haand, „at jeg nu snart har overvundet hele denne Historie!" Og da en Flok Krager i dette Øjeblik fløj skrigende op over hendes Hoved, hævede hun sig muntert paa Taaspidsen: „I deroppe! Tag hele den kedelige Historie med jer! Jeg skænker den til jer! Bort med den — langt bort!" Hun vinkede med Haanden og saa leende efter de bortflyvende Fugle.

„Ak, mit Hjertebarn!" hviskede Frk. Knibel, henrykt over dette smukke Billede. „Jeg kan jo i Grunden ikke fortænke nogen i, at han griber til, naar du rækker ham den lille Finger! — Men lad os nu skynde os hjem, ellers bliver det for mørkt."

Det straalende elektriske Lys i Spisesalen og Raslen og Klirren med Tallerkener bebudede, at man var i Færd med at gaa til Bords.

Blandt de sidste Gæster, der traadte ind i Salen, befandt Damerne Knibel sig som altid i meget udsøgte Toiletter, der i høj Grad adskilte sig fra de ellers prunkløse Omgivelser.

„Det er dog overalt de samme Slags Mennesker!" hviskede Tante Lilla og satte Lorgnetten for Øjnene. „Efter Fremmedbogen er her ikke en eneste fremragende Personlighed. Den Gang Tante Rosa var her og

havde sine daglige Anfald af Krampegraad, var her et helt andet Selskab forsamlet."

„Saa kan vi jo rejse længere bort," sagde Harda smilende.

I næste Øjeblik følte hun Tantens Fod paa sin.

„Se engang til højre!" hviskede Tante Lilla.

„Det er jo Grev Brankovan!" udbrød Harda ligesom elektriseret, medens en fin Rødme bredte sig over hendes Kinder.

„Hvem?" hviskede Frk. Knibel spændt „Er han virkelig Greve, eller hedder han det blot?"

„Det er min Kotillonskavaler — husker du ikke det?"

Spændingen, om han vilde genkende hende og hilse paa hende, fik hendes Hjerte til at banke stærkt.

„Et absolut ulasteligt Udseende!" Tante Lilla tog nu ikke Lorgnetten fra sine Øjne, men vedblev at fiksere ham skarpt. „Meget elegant og fornem! Og netop denne Blegbed er saa sympatetisk. Den taler om en skjult Sorg. Man føler hele Tiden Trang til at spørge: 'Hvad har man gjort dig, Stakkel?'"

Harda hørte ikke paa hende. Hendes Blikke fulgte uafladelig enhver af Brankovans Bevægelser. Mon han havde set hende? Vilde han komme hen til hende — tale til hende, hilse paa hende? Eller vilde han gaa forbi hende med en tavs Hilsen?

Endnu syntes han ikke at have lagt Mærke til hendes Tilstedeværelse. Han gik langsomt gennem Salen, tilsyneladende uden Interesse for noget eller nogen. Men da han befandt sig i Nærheden af hende, gled der et Udtryk af umiskendelig Forbavselse over hans Træk. Og denne Forbavselse blev til sidst saa overvældende, at han standsede i sin Vandring og derpaa slog ind i den Retning, hvor de to Damer havde deres Pladser.

„Han kommer!" hviskede Harda og løftede Hovedet stolt triumferende.

Nu var han der allerede og bukkede med indtagende Elskværdighed.

„Jeg vilde først ikke tro mine egne Øjne. Et saadant Møde overgik mine dristigste Forhaabninger. Tør jeg —"

„Grev Brankovan!" sagde Harda saa højt, at alle de nærmeste af de tilstedeværende Gæster kunde høre det. „Min Tante, Frk. Knibel!" tilføjede hun mere dæmpet.

Frk. Lilla bøjede Hovedet med et huldsaligt Smil. „Det er forhaabentlig ikke Deres Sundhedstilstand, som har ført Dem herhen, Hr. Greve?" spurgte hun forekommende.

„Vist ikke! Det er blot min aarlige Flugt for den overvældende Masse Indbydelser!" sagde han spøgende. „Men Damerne har maaske truffet andre Dispositioner for Deres Tid end at passiare med mig?"

„Slet ikke!" skyndte Frk. Lilla sig at forsikre. „Vi forekom os netop saa ensomme her. Min Niece talte allerede om at rejse videre."

„Saa grusom vil Frøkenen vel ikke være?" sagde Brankovan. „Jeg er ganske fremmed her paa Egnen. Det vilde være meget venligt af Damerne, dersom De vilde komme mig lidt til Hjælp med Deres Kendskab til Stedet."

„Her findes meget smukke Spadsereture," sagde Harda, som nu helt havde glemt de Grunde, der havde ført hende herhen. „Man skal blot kunne finde dem."

„Hvis De tillader det, vil jeg med stor Taknemmelighed give mig Deres Vejledning i Vold," sagde Brankovan og trak sig nu tilbage med et Buk for at lade det første Indtryk gøre sin Virkning.

„Altsaa — paa Gensyn!" smilede Harda og saa med tilfredsstillet Forfængelighed efter ham, da han nu med skødesløs Blaserthed gik igennem Salen — en iøjnefaldende Fremtoning mellem alle de tilstedeværende Herrer.

Frk. Lilla rejste sig snart efter.

„Skal vi ikke drikke vor Te oppe?" sagde hun. „Der er alt for kedeligt i Dameværelset."

Aftenvinden strøg hen over Vinduerne, og rund og fuld som en stor Solvblomst stod Maanen paa Himmelen.

Harda saa ud i det stille, flimrende Maanelys. Hartens Billede, som for et Øjeblik var traadt frem for hendes Sjæl, veg snart Pladsen for Billedet af den Mand, der ved deres første Møde havde faaet hende til at føle en sælsom, isnende Kulde. Nu smilede hun over denne Følelse som en naturlig Følge af de snævre, begrænsede Forhold, hun havde levet under, og som hun nu mere og mere higede efter at undfly.

„Jeg maa sige, mit kære Barn," sagde Frk. Lilla ivrigt, medens hun gik op og ned ad Gulvet, hvad der efter hendes Mening var den eneste rigtige Beskæftigelse, naar man havde spist, „at denne Grev Brankovan har noget saa aparte ved sig, at det nok lønner sig Umagen at studere ham nøjere."

„Hvorledes mener du at gøre det?" spurgte Harda smilende.

„Først troede jeg," vedblev Tanten uforstyrret, „at jeg aldrig vilde føle mig tiltalt af dette ejendommelige Ansigt. Men nu maa jeg tilstaa, at jeg aldrig har set et mere interessant, man kunde næsten sige spændende Ansigt — ligefrem smukt paa sin Vis. Man læser dog noget i det Ansigt, medens Skægget var Hovedsagen i Hartens."

„Du har Ret, man glemmer ikke let disse aparte Træk," sagde Harda tankefuldt.

„Og saa hans Konversation!" vedblev Frk. Knibel uden at afbryde sin Vandring. „Alt er saa glat poleret — ingen skarpe Hjørner og Kanter. Ja, saadanne Mennesker behøver ikke at sætte sig hen og spille sentimentale Sange som visse andre, naar de ikke har mere at tale om! Den Slags Klynkeri kan kun gøre Indtryk paa en, der er saa følsom som din gode Moder!"

„Maaske," mumlede Harda og stirrede igen ud i den tavse Aften.

„Og hans Væsen og Optræden!" sagde Frk. Knibel og standsede. „Absolut ulastelig! Harten forekom mig altid saa kantet. Hos Greven er alt saa frit og let. Men naturligvis — der er ogsaa Forskel paa at være født i et Slot og en Præstegaard. Hvor ligger hans Godser?"

„Efter hvad jeg før har hørt, har han solgt dem," sagde Harda og rullede Persiennen ned. „Han lever af sine Renter. — Synes du, at jeg i Morgen skulde opfordre ham til at slutte sig til os, hvis Vejret er smukt?"

„Ja, absolut. Man skal altid gøre sig det til Regel at vise Høflighed."

Om Natten havde Harda en underlig Drøm. Hun laa udstrakt paa Divanen, da Brankovan traadte ind og gik tæt hen til hendes Leje. Hun vilde springe op, men hun havde mistet al Kraft til at røre sig. Hun maatte blive liggende ubevægelig og finde sig i, at han langsomt bøjede sit Ansigt dybere og dybere

ned over hende — og med hvert Sekund stivnede det varme Blod mere og mere i hende, og Kulden gennemisnede hendes Aarer. Med sin sidste Evne til at tænke vidste hun, at hans Kys vilde give hende Døden. Og han kyssede hende — —

Forskrækket for hun op. Den første Morgendæmring trængte ind gennem de hvide Gardiner. Og i dette Lys svandt Hardas Skræk, men noget blev tilbage, som hidtil havde været hende fremmed: en Følelse af Længsel og Attraa, som fik hende til at glemme alt, hvad der laa bag hende. —

Da hun næste Dag mødte Brankovan paa Trappen, hvor hun ventede paa Tante Lilla, viste det Drømmebillede, i hvilket hun havde følt hans Kys, sig saa levende for hende, at hun blev blussende rød af Forvirring.

Han, Kvindekenderen, læste allerede i denne Rødme og denne Forvirring Opfyldelsen af sine Ønsker. Det nyttede ikke, at den unge Pige gjorde sig nok saa megen Umage for at genvinde sin sædvanlige stolte, rolige Holdning.

„Jeg behøver ikke at spørge til Deres Befindende," sagde han og lod et beundrende Blik glide hen over hendes smukke Ansigt. „De blomstrer jo som den skønneste Rose!"

„Har De haft en god Nat?" Og atter gled Drømmebilledet forbi hendes Sjæl, saa hun maatte slaa Øjnene ned for hans Blik.

„Meget god og meget daarlig," sagde han smilende. „Hvad Søvnen angaar meget daarlig."

„Og dog god?"

„Bedre end nogen Sinde før." Der lyste et Glimt frem under hans halvt lukkede Øjenlaag. Men i samme Nu bøjede han sig frem og tegnede skødesløst Figurer paa Gulvet med sin Stok. „Den Slags Mærkeligheder lader sig ikke let forklare. De kommer — og saa er de der! Og — for Resten —"

„For Resten?" spurgte hun, og nu lykkedes det hende at slaa ind i hans spøgende Tone.

„Vilde man ikke engang undvære dem!" sagde han uden at se op. „Men det er Emner," tilføjede han hurtigt, „der absolut ikke egner sig for den lykkelige Ungdom. Hvor har Damerne tænkt at spadsere hen i Dag?"

„Ind mellem Bjærgene."

„Vilde De finde det ubeskedent, om jeg bad om Tilladelse til at slutte mig til Dem?" spurgte han og saa saa pludselig op, at han fangede det Blik, som hun fuld af Interesse holdt fæstet paa ham.

„Hvis De vil betro Dem til os, skal det være os en Glæde," svarede hun rødmende.

„Jeg overlader mig til Dem paa Naade — men ikke paa Unaade!" sagde han smilende. „Ellers vilde jeg hellere forvilde mig mellem Sne og Is!"

I dette Øjeblik traadte Frk. Knibel endelig fuldt udrustet ud af Døren.

„Hvad ser jeg! De har dog vel ikke ventet paa mig?"

„Kun et godt Kvarter," sagde Harda smilende, medens Brankovan trykkede et ærbødigt Kys paa den upræcise Dames Skindhandske.

„Deres elskværdige Spørgsmaal," sagde han, som i Frk. Lillas Træk læste Henrykkelsen over det grevelige Haandkys, „overflødiggør mit Spørgsmaal, om jeg ogsaa tør paanøde mig Dem som Ledsager. Deres Frk. Niece har allerede været saa elskværdig at give mig Tilladelse til at gøre Damerne Selskab."

„Selvfølgelig, Hr. Greve!"

De spadserede nu alle tre, Brankovan ved Tante Lillas Side, ud i den solklare Vinterdag, som ganske forgæves ødslede hele sin pragtfulde Skønhed paa dem. De to Damer havde kun Øre for Grevens Fortællinger, som blev fortalte paa en livlig og underholdende Maade, og Brankovan havde kun Øjne for den Interesse, som han saa tydeligt læste i Hardas Ansigt.

„Naturligvis," sagde han og dæmpede sin Stemme, hvad Frk. Lilla velvilligt antog for Tegn paa Opbrusning af en dyb Følelse, „naturligvis kunde jeg ikke have den fulde Nydelse af mine Rejser, thi det er jo trist at være ene. Man skulde have en ved sin Side, som ved sine Iagttagelser fuldstændiggjorde ens egne Indtryk, Opfattelser og Følelser. Først da vilde man have den fulde Nydelse af Rejsen."

„Havde De ingen Rejseledsager, ingen Venner?" spurgte Harda deltagende.

„Aa jo — dem havde jeg nok af. Men naar jeg skal være ganske ærlig," vedblev Brankovan med en meget heldig Blanding af Spøg og Alvor, „det var ikke en Ledsager, men en Ledsagerinde, jeg manglede."

„Det er jo ene og alene Deres egen Skyld, Hr. Greve," sagde Frk. Lilla mildt bebrejdende.

„Dog kun til Dels. For de unge Damer af mit Bekendtskab har Tanken om eget Hjem, om den huslige Arne — o. s. v. — altid været Idealet af et Ægteskab. Et Vandreliv i den store Verden har derimod forekommet dem som en Zigeunertilværelse."

„Jeg skulde dog mene, at Deres Landsmandinder —" begyndte Frk. Knibel igen.

„Mine Landsmandinder!" gentog Brankovan med et Skuldertræk. „Du gode Gud! Pariserinder og Englænderinder — Russerinder og Italienerinder! — Nej, mine Damer! Naar en Mand med Livserfaring og Temperament for Alvor skal betages og fængsles af en Kvindes Væsen, saa maa det være en af de nordiske Kvinder, der saa yndefuldt forener Trangen til huslig Lykke med et vidtskuende Syn og en storskaaren Karakter, og som føler, at nye Indtryk og vekslende Oplevelser er en Livsbetingelse. Undskyld, mine Damer, hvis min sidste Udtalelse skulde vække Anstød."

Der gik en bitter Følelse igennem Harda. Denne hende saa sympatetiske Livsanskuelse forekom hende at danne en saa stor Kontrast til de smaalige, indsnævrede Livsfordringer, som Harten havde lagt for Dagen, at hun forekom sig selv som en enfoldig Taabe, at hun nogen Sinde havde kunnet føle sig betaget af ham.

„Hvor kan der være Tale om Anstød!" sagde hun, og der lød en usædvanlig Bevægelse gennem hendes Stemme. „Den latterlige Fabel om de himmelske Roser, som vi Kvinder skal væve ind i det jordiske Liv, bliver jo nu betragtet som et Ammestueeventyr!" Det var hende, som om Harten stod for hende, og al den Bitterhed, der fyldte hende, udøste hun nu over ham. „Livet er dog for kort, og Ungdommen for dyrebar til, at vi Kvinder skulde forsage og resignere for Mændenes Behageligheds Skyld! Vi unge Piger har saamænd længe nok set gennem blindede Vinduer ud i Verden! Og hvis denne 'Hytte og hans Hjerte' virkelig endnu eksisterer et eller andet Steds, saa er den sikkert lige saa brøstfældig som den Tro, at der inde i den kan trives andet end Ufred og Tvedragt."

„Harda!" udbrød Frk. Lilla virkelig begejstret over den Bevægelse, som disse Ord røbede, men uden

at ane, paa hvem de egentlig var montet, „hvis du ikke var min Niece, vilde jeg misunde dig din Veltalenhed!"

„Men da jeg ikke nyder det Fortrin at være i Familie med Frøkenen," sagde Brankovan med synlig Beundring, „saa tør jeg jo uforbeholdent hengive mig til min Misundelse! For øvrigt," vedblev han, „har jeg aldrig kunnet forstaa, hvorfor Mænd forsætlig udelukker deres Kvinder fra at nyde Friheden, ja, ligesom sætter en Laas for dem! Jeg for min Del vilde sætte en Stolthed i at opfylde alle berettigede Ønsker —"

„Hvad kalder De berettiget, Hr. Greve?" afbrød Harda ham.

„Ønsker, som vilde gøre mig selv lykkelig, fordi jeg i Kvinden ærer et bedre Væsen end vi Mænd."

Hun tav, slaaet med sine egne Vaaben. Men hendes Hjerte bankede hurtigere, som var Brystet blevet det for trangt. —

Fra nu af hørte hun overalt, hvor hun gik og stod, denne tilslørede Stemme og saa det stiftende Udtryk i hans Øjne. Men aldrig — saa vidt gik hendes Hovmod og Selvbevidsthed ikke — faldt den Tanke hende ind, at Grev Brankovan kunde have til Hensigt at ægte en Harda Knibel. Men det smigrede hendes Forfængelighed at omgaas med et Medlem af den høje Adel. Naar hans ejendommelige Personlighed samtidig udøvede en ængstende Magt over hende og fyldte hende med en sælsom berusende Følelse, saa var det ikke mindst Frk. Lillas Skyld, thi hun æggede saa meget som muligt disse Følelser i sin Niece.

Denne udmærkede Dame med hendes aldrig svigtende Menneskekundskab betragtede hele Harzen kun som en Ramme om Grev Brankovans Person. Hvert Øjeblik, i hvilket hun ikke kunde finde paa en eller anden Sammenligning mellem ham og Harten, forekom hende som spildt.

„Jeg kan betro dig, mit Barn," sagde hun, da hun om Aftenen var i Færd med at klæde sig af, medens Harda laa magelig tilbagelænet i en Stol og tankefuld stirrede ned paa nogle Roser, som hun den Dag havde fundet liggende ved sin Tallerken, og som hun nu knap formaaede at lægge fra sig, „at dette Bekendtskab har givet mig en hel anden Mening om Mændene. Du har vist ogsaa nu mange Gange smilet over en vis Herres Enfoldigheder og sentimentale Snaksnak — dette Menneske, som din gode Moder var saa latterlig begejstret over. Her ser du en Gentleman — ingen Lykkejæger."

„Tror du, at han senere vil opsøge os i Hovedstaden?" spurgte Harda og saa op.

Frk. Lilla, som ikke var forberedt paa dette Spørgsmaal, blev sin Niece Svar skyldig. Hun satte sine Støvler uden for Døren og prøvede mindst et halvt Dusin Gange, om Nøglen var drejet rigtig om i Laasen, og om Slaaen var skudt for. „Hvis han kommer," sagde hun derpaa, „skulde det ikke undre mig!"

Saa stod hun til yderligere Sikkerhed en Stol hen foran Døren, satte sit Vandfad omvendt paa Stolesædet og sin Vandkande oven paa det igen.

„Lad dog være," sagde Harda. „Det er jo latterligt —"

„Jeg har ikke Lyst til at lade mig overfalde og snigmyrde om Natten. Folk i Hoteller vejrer straks, hvem der har Penge og Juveler hos sig. — Sov nu godt, mit Barn! Jeg er ikke fri for at have Hovedpine!"

Den næste Morgen, der brød klar og straalende frem, laa Frk. Lilla bundet til Sengen af en tre Dages Migræne og overlod til sin Niece uden hendes Bistand at benytte Tiden efter Forgodtbefindende.

Da Harda kom ned i Salen til Frokost, ilede Brankovan hende med synlig Bekymring i Møde.

„Hvorfor kommer De alene, Frøken?"

„Min Tante har Hovedpine," svarede hun.

Han tav et Øjeblik, saa spurgte han med en betydningsfuld Nølen:

„Vil De forunde mig den Lykke at lade mig ledsage Dem paa Deres Spadseretur som en ringe Erstatning for Deres Tante?"

Hun følte, at hun blev rød, men nikkede dog indrømmende.

Det var første Gang, hun gik alene sammen med ham i disse ensomme, af Solen bestraalede Omgivelser. Mindet om Skøjteløbet paa Nysø ved Hartens Side dukkede pludselig op i hende og formørkede hendes Pande.

„Hvorfor saa alvorlig?" spurgte han dæmpet og bøjede sig dybere ned til hende. Hun for forskrækket op. Nu vidste hun, at han bestandig iagttog hende og med sine Blikke søgte at trænge ind til hendes inderste Sjæl. Det gjorde hende usikker.

„Tør jeg ikke spørge saaledes? Jeg saa en Sky," vedblev han, „paa en Pande, der er skabt til kun at huse muntre og glade Tanker. Hvis jeg tør tillade mig denne dristige Udtalelse, saa vilde jeg i det mindste nødig se andet paa den end det, som Naturen selv har indpræget i den: Ynde og aandfuld Munterhed!"

Hun smilede.

„De tager meget fejl!"

„Nej, absolut ikke!" sagde han med Eftertryk. „Jeg er saa fast overbevist om Rigtigheden af min Paastand, at jeg tør vove mig endnu et Skridt videre. Naar der af og til svæver Skygger over Deres Pande, saa er de fremkaldte af Ting, der ikke hører Dem til, og som De ingen Del skulde have i."

„Det kan jo være," sagde hun eftertænksomt, og Tanken om Livet i Hjemmet, som nu efter disse skønne Dage i Harzen forekom hende dobbelt trangt og indsnævret, aftvang hende et Suk. „Men det staar ikke i vor egen Magt at hindre det."

„Jo — naar man har Energi som De og er udrustet med alle Vaaben til at optage Kampen. Spred De kun Vingerne langt ud — Deres Flugt vil sikkert bære Dem derhen, hvor der ingen Skygger mere findes, men kun Lys."

„Hvorhen skulde det være?"

„Hvorhen De selv ønsker det," sagde han og traadte et Skridt nærmere hen til hende, som om de glitrende Graner og tilsneede Klippestykker kunde være Vidner til deres Samtale. „De er jo endnu i den misundelsesværdige Stilling at kunne skabe Deres egen Lykke."

„Er De da ikke det?" spurgte hun hastigt.

„Jeg? Ak! — Hvorfor spotter De mig? Det er ikke smukt!"

„Jeg spotter ikke," sagde hun og saa usikkert paa ham.

„Jo! Hvorledes skulde jeg —" han tav et Øjeblik, før han langsomt vedblev: „De kender ikke mig og den Følelse af Hjælpeløshed, som forfølger mig, ellers maatte De vide, at jeg uden en andens Hjælp er udelukket fra den Lykke, der foresvæver mig."

Han pressede Læberne sammen og stirrede ned for sig. Der gaves visse Ting, som han ikke turde strejfe med sine Tanker. Hvad betød imod dem denne Bejlen til en ærgerrig Pige, som ganske af sig selv kom den Silbermanske Forretning i Mode! — Lykke! — Han talte om Lykke som en Skoledreng, der er oppe til Eksamen, og som udkrammer en hel Del Visdom om tomme Ord uden i Virkeligheden at ane deres Betydning og Væsentlighed.

„Jeg kunde maaske," sagde han og rev sig med Magt løs fra de nagende Tanker, „paa ny begynde Livet med større Mod og mere Livslyst, men det ligger ikke i min Haand."

Hun troede at høre gennem disse Ord, at han bar en ulykkelig Kærlighed i Hjertet, og en smertelig Følelse af Misundelse skar hende gennem Hjertet. Hun ledte Samtalen hen paa andre mere ligegyldige Ting.

Men hun kunde ikke frigøre sig for denne Tanke, allermindst i Brankovans Nærhed. Hun higede efter at kaste et Blik bag det Slør, der dækkede hans Hjerte. Og derfor blev Samværet med ham hende mere og mere uundværligt. Naar hun var borte fra ham, fortæredes hun af Spænding og Uro, og Minutterne forekom hende en Evighed.

Da Frk. Lilla paa den fjerde Dag endnu fandt sit Udseende for medtaget til, at hun vilde vise sig til Middagen, gik de to igen alene hen ad den frosne Fodsti gennem den tavse Skov, fra hvis Trætoppe en glitrende Sølvregn af Rim drysede ned over dem.

Brankovan gik tavs gennem den dybe Stilhed. Var det Eftervéerne efter hans sidste Sygdomsanfald, eller var det Afsky for det Liv, han hidtil havde ført — nok var det, at han daglig længtes mere og mere efter Ro, efter en regelmæssig Tilværelse, uden Fare for dræbende Sindsbevægelser. Længtes efter at slutte af med Fortiden — at føre et Liv uden nervøs Hast, uden Tilbageblik, uden vanvittig Overanspændelse. Kun Sundhed, som han trængte saa haardt til, og sorgløs Nydelse.

Han saa paa den ungdommelige Skikkelse, der gik foran ham, og i hvis mørke Haar den neddryssende Rim tindrede som Stjerner, og han følte en heftig Attraa efter at rive hende til sig og stille al sin Længsel ved Besiddelsen af hende. Han følte ingen Medlidenhed med hendes Forblændelse — han gav hende jo som Erstatning det, hun vilde have — hans Navn.

„Men hvad er dog det?" udbrød han pludselig og sprang hurtigt hen til hende. En opflyvende Krage havde drysset en hel lille Snelavine ned over Harda.

Hun rystede leende Sneen af sig.

„Ja, det var dog lidt for rigeligt!"

„Tillader De!"

Han tog sit Lommetørklæde frem og bankede Sneen af hendes Pels. Han stod hende saa nær, at hun følte hans Aande paa sin Pande.

„Tak!" sagde hun lidt beklemt over hans Nærhed. „Der er vel nok bedre at gaa paa den brede Vej dernede!"

„Maaske bedre — men ikke skønnere!" Da han saa hende rødme, vedblev han dæmpet: „Kun i Ensomhed er der skønt. Hvorfor skal vi dog blande os blandt Mennesker, der ikke formaar at hæve sig over det hverdagsagtige? Der gives saa herlige Stemninger, som ikke taaler ligegyldige Ansigter, Stemninger, i hvilke man endog er sig selv for meget og kun ønsker at opløse sig helt i en andens Sjæl."

Hendes Hjerte bankede hurtigere.

„Prøv dog paa at komme over det," sagde hun forvirret.

„Over hvad?" spurgte han smilende. „Over noget, som jeg ikke kan undvære? Som jeg ikke for nogen Pris vil undvære? — Og det raader De mig til?" vedblev han med et Anstrøg af Inderlighed, der gennembævede hendes Legeme og fik hendes Hænder til at skælve. „Her? Nu — da jeg netop gjorde Regning paa, haabede paa saa meget, meget andet end netop dette Raad?"

„Men hvis De lider —" hviskede Harda. Hun mærkede ikke, at hendes Muffe gled hende ud af Hænderne og blev liggende upaaagtet paa Jorden.

„Og undrer det Dem?" spurgte han og bøjede sig ned til hende, som vilde han i de mørke Øjne læse hendes inderste Tanker. „Lidt mere Sympati kunde De dog skænke mig — lidt mere! Jeg ved ikke, om De tror paa Tilfælde, paa Forudbestemmelse. Dersom De tror derpaa som jeg, saa kan det ikke undre Dem, at jeg betragter det Tilfælde at have truffet Dem her som en Forudbestemmelse —"

Hun kunde ikke mere vende Blikket fra ham. Det forekom hende, at alt det, der rundt om blinkede og glimtede i Vintersolskinnet, lidt efter lidt svandt hen til et blændende Øde, i hvilket hun ikke saa andet end ham, ligesom ogsaa hendes Tænkeevne dræbtes, saa hun ikke formaaede at sanse eller høre andet end hans Stemme, der trængte nærmere og nærmere til hendes Øren, indtil hele hendes Sjæl, alle hendes Sanser kun var opfyldt af den.

„Betragter det som en Lykke," vedblev han, „hvis mit Hjerte da ikke leder mig paa Vildspor." Han tog hendes Haand og omsluttede den med et fast Tryk. „Hvorfor længer gøre en Hemmelighed deraf?" hviskede han og førte hendes Fingre til sine Læber. „Hvorfor længer gaa af Vejen for en Udtalelse? Har De læst rigtigt i min Sjæl, saa lad mig haabe og tro, at jeg ogsaa har læst rigtigt i Deres. — Harda, min dyrebare Harda, jeg kan dog ikke have taget helt fejl!"

Der gik en sitrende Trækning igennem hende. Hendes Kinder blussede i glødende Rødme, hendes Læber skælvede.

„Har jeg taget fejl?" gentog han, idet han nu omslyngede begge hendes Hænder med sine og langsomt og uimodstaaeligt drog hende til sig.

En usigelig Lykkefølelse gennembævede hende. Det var, som om alt, hvad der havde været, blev revet bort fra hende med et pludseligt Ryk, og som om noget helt nyt, noget herligt og skønt traadte i dets Sted, som om noget voksede op i hende, hævede hende højt op og bar hende langt bort fra det nuværende ind i hendes Ønskers Land.

„Vil du være min?" hviskede han — og var hans Bejlen end udelukkende Egenkærlighed, saa tændte Synet af hendes Skønhed, som Glæden og Triumfen i dette Øjeblik forøgede, dog en flygtig Glød i ham. Han drog hende heftigt til sig. „Elsker du mig en lille Smule, Harda? Lad mig blot vide det — blot det!"

Ja, hun elskede ham — i dette Øjeblik troede hun det fuldt og fast. Alt andet svandt for den berusende Følelse, som hans Nærhed indgød hende.

„Jeg elsker dig —" hviskede hun, viljeløst givende efter for hans spørgende Smil, medens hans Aande atter og atter strøg hen over hendes Ansigt.

Kun i det Øjeblik, da han kyssede hendes Læber, blandede Mindet om den forunderlige Drøm sig i

hendes Salighedsrus — men det var et lige saa flygtigt og sporløst Minde som Tankespringet til hin stille Time ved Klaveret.

Ved hans Arm og Haand i Haand med ham gik den vordende Grevinde Brankovan med stolt løftet Hoved ned gennem Dalen tilbage til Hotellet.

„Din Moder," sagde han og strøg spøgende Haaret fra hendes Pande, „vil forhaabentlig ikke have noget at indvende imod denne Svigersøn. Jeg vil gøre mig al mulig Umage for at vinde hendes Velvilje."

Harda trak smilende paa Skuldrene.

„Du og jeg! Ud over det ingen Bekymringer!"

„Nu er der netop skønt i Syden," hviskede han og trykkede hendes Haand. „Gid jeg kunde føre dig, hvorhen jeg vilde!"

Hun saa paa ham med straalende Øjne.

„Hvorhen da? Sig mig, hvorhen?"

„Til Ægypten. Eller er du ængstelig for at rejse saa langt —"

„Jo længere bort, jo bedre!" sagde hun henrykt, opfyldt af salige Tanker om, hvorledes hun ved sin Optræden skulde glimre som Grevinde Brankovan.

„Saa rejser vi altsaa dertil —" hviskede han og kyssede endnu engang hendes Læber bag den skærmende Muffe, — „men snart, Harda, snart — snart!" Og han saa hende brændende ind i Øjnene.

Hun glødede endnu stærkere.

„Som du vil."

Endnu et Haandtryk, og saa skiltes de. —

Da Harda var alene i sit Værelse, trykkede hun, overvældet af denne Opfyldelse af sine dristigste Ønsker, begge Hænder mod sine Øjne. En Følelse af en Triumf uden Lige hævede hendes Bryst. Elsket — attraaet af en Mand, der tilhørte de højeste Kredse! En Mand, som i disse Kredse selv var attraaet og efterstræbt! Ak, hvor utilgiveligt havde hun ikke villet foregribe Skæbnen med denne første romantiske Kærlighedsidyl! Hvor ubegribeligt, at hun havde kunnet drømme om at begaa den Synd mod sig selv at nøjes med den beskedne Lod, Harten havde kunnet byde hende!

Hun lod Hænderne synke og strakte dybt aandende, ligesom befriet, Armene langt ud fra hinanden.

Den Gang — og nu! Da var alt saa taaget og usikkert i hende — nu var alt saa klart og bestemt. Alt var den Gang saa dødt og ensformigt — nu var alt Liv og Bevægelse. Alt var den Gang Drøm — nu betagende Rus og salig Glæde!

Hun kastede Hat og Pels fra sig og traadte ind i Tantens Værelse. Der var et straalende Skær af Lykke over hendes Ansigt.

„Tante Lilla," sagde hun, „bliv nu ikke forskrækket! Jeg er bleven forlovet med Grev Brankovan."

Frk. Lilla Knibel vilde udstøde et Skrig, men Overraskelsen var for stor. Hun kunde ikke frembringe en Lyd.

„Det kom saa pludselig — saa uventet," vedblev Harda og kastede Hovedet tilbage, „saa betagende skønt og herligt! Jeg ved selv ikke, hvad det var, der pludselig fik hans Hjerte til at strømme over! Øjeblikket kom — og jeg var saa lidt forberedet derpaa! Du kan ikke tænke dig, som han talte til mig — om sin store, dybe Kærlighed!"

Hendes Stemme var sunket ned til en sagte Hvisken. Nu fandt Frk. Knibel endelig sit Mæle igen, han sprang op og trykkede stormende Harda i sine Arme.

„Det — nej, det havde jeg ikke tænkt mig, mit Hjertebarn! Kom, lad mig omfavne dig tusinde Gange! Du — Grevinde Brankovan! Har jeg ikke altid sagt til din Moder, at du var født og opdraget til noget andet end — naa, du ved jo, hvad jeg mener! Nu har vi Knibels faaet Ret som altid! Aa, hvor jeg er glad!" Hun klappede kærtegnende Hardas Kinder. „Ser du, min fortryllende lille Grevinde, nu er du kommen paa din rette Hylde! Og det — ja, smil du kun — det kan du takke mig for! — Men — hvor er din Forlovede?"

„Han vilde straks komme. — Jeg maa vel i en Fart skrive et Par Ord til Mama? Og du til Onkel Sebaldus — min Formynder."

„Ja, det skal alt sammen blive gjort!" sagde Frk. Lilla, der var saa forfjamsket, at hun holdt Kogesprit i Stedet for Kølnervand for sin Næse. „Lad mig nu først tale med Greven. — Det er dog en meget betydningsfuld Sag — saa, der banker han allerede paa Døren! Luk op, mit kære Barn!"

Med den sikreste Ro traadte Brankovan hen til den benauede Dame med Armen om Hardas Skulder. Han følte sig lettet og glad — ikke blot, fordi Sagen var ordnet, men fordi det var sket saa hurtigt og saa let. Som en Følge heraf følte han endog en vis Taknemmelighed mod Harda, og denne Taknemmelighed lagde lidt Varme i hans Stemme.

„Jeg haaber," sagde han og førte Frk. Lillas Haand til sine Læber, „at min Forlovede har talt for mig."

„Jeg er saa dybt rørt," hviskede Frk. Knibel og lod sine henrykte Blikke glide hen over det smukke Par, „saa usigelig bevæget, at — at jeg mangler Ord til at byde Dem velkommen i vor Familie, Hr. Greve."

Han bukkede ærbødigt, medens Harda følte sig lidt pinlig berørt af denne Henthydning til Familien.

„Jeg selv," vedblev Frk. Knibel med stolt Beskedenhed, „har kun altid været min elskede Niece en Veninde og Raadgiverske. Det er min Broder og Hardas Moder, der skal sige det afgørende Ord i denne Sag. Jeg selv maa nøjes med at udtrykke min inderlige Glæde over, at Harda har gjort dette og ikke et andet Valg!"

Brankovan, der gennem Silberman var underrettet om Episoden med Harten, følte en lige saa oprigtig Glæde som Frk. Knibel over, at Harda havde gjort netop dette Valg.

„Den Tillid til mig," sagde han, idet han endnu engang bøjede sig ridderligt over den Haand, der havde saa rig en Arv at skænke bort, „som disse Ord røber, giver mig Haab om, at min Bejlen ikke heller vil møde Modstand hos dem, der har Afgørelsen i deres Haand."

„Absolut ikke!" sagde Frk. Lilla med stor Bestemthed. Hun nød allerede i fulde Drag sin Værdighed som Tante til et Grevepar.

„Det er det skønneste, jeg kan opnaa," sagde han og drog Harda til sig. —

Senere skrev Harda til sin Moder:

„Kære Mama!

Det er en lykkelig forlovet Pige, som skriver til dig. For et Par Timer siden er jeg bleven forlovet med Grev Yello Brankovan, og jeg haaber, at du vil billige mit Valg, som for mig er uomstødeligt. Vi, Yello og jeg, glæder os til at gense dig i Overmorgen. En Dag endnu vil vi her i

Ensomheden nyde vor unge Lykke. Tante Lilla skriver nu til Onkel Sebaldus. Jeg vil blot tilføje, at vi vil fremskynde vort Bryllup saa meget som muligt, for at vi i god Tid kan tiltræde en længere Reise til Orienten. Hjertelige Hilsener fra Yello og Tante Lilla og fra din lykkelige Datter

Harda."

XII.

Da Morgenposten blev baaret om i Hovedstaden, afleverede Postbudet baade dette og endnu et andet Brev til Fru Mohlberg.

Hun var netop beskæftiget med omhyggeligt at vande og efterse Liskas Blomster, medens Morgensolen kastede sin Glans saavel paa Tulipanerne og Tazetterne som paa hendes eget Ansigt, som Leopold Mohlberg saa ofte havde kaldt sin Vinterrose.

Pigen lagde begge Brevene paa Sybordet.

Fru Mohlberg satte Vandkanden fra sig. Det var Hardas Haandskrift og Varnulfs stive, kraftige og bestemte Skrifttræk.

Hun greb ivrigt Varnulfs Brev og aabnede det med bankende Hjerte.

„Ærede Frue!

Jeg har nu igen taget min Tjener ordentlig i Skole og gjort alt for at opfriske hans Hukommelse. Han holder fast ved, at han, da han forlod Mohlbergs Værelse, saa ham skrive noget paa det Blad, som han havde revet ud af sin Tegnebog, efter at han allerede tidligere havde bedt ham — Tjeneren — om en Konvolut. Desuden paastaar han, at Birkedommeren var i meget daarligt Humor, da han kom ind paa sit Værelse, og at han var saa adspredt og aandsfraværende, at han slet ikke hørte paa det, som Tjeneren fortalte ham om Brandstifteren og Vildtyven Riebels Paagribelse. Ja, Frederik husker pludselig, at Mohlberg, da han gik ud af sit Værelse for at forlade Huset, maa have opholdt sig et eller andet Sted paa Veien, da Lyden af hans Skridt i Gangen ophørte nogle Øieblikke, og han — Tjeneren — havde hørt, der blev banket paa en Dør. Han anslaar den Tid, i hvilken han ikke hørte Mohlbergs Skridt, til et Par Minutter, og i den Tid holdt han Gangdøren aaben for ham. — Men jeg tror, vi gør bedst i at lade denne Sag hvile, thi det lykkes os næppe at komme til Bunds i den."

Fru Mohlberg lod Brevet synke. Ja, det var sikkert det bedste. Hvad hjalp det at forfølge denne Sag videre. Det formindskede jo ikke hendes Smerte og gjorde jo ikke heller hendes Tab ringere, at hun vidste, hvad Mohlberg havde gjort eller ikke gjort, førend han ved et ulykkeligt Tilfælde mistede sit Liv. Dersom hun tidligere havde vidst noget om det udrevne Blad af Tegnebogen og den rekvirerede Konvolut, saa vilde maaske en indrykket Annonce i Bladene have bragt noget Lys i Sagen. Men Fru Mohlberg blev saa forskrækket ved Tanken om paa den Maade at bringe sit og sin Mands Navn for Offentligheden, at hun hastigt lagde Varnulfs Brev ned i den samme Skuffe, hvor hun gemte Mohlbergs Tegnebog og andre dyrebare Minder om den elskede afdøde.

Og nu til Hardas Brev.

Før hun aabnede det, betragtede hun tankefuldt de karakteristiske, skraat liggende Bogstaver.

Allerede ved de første Ord snørede hendes Bryst sig angestfuldt sammen. Hun havde jo dog læst rigtigt i sin Datters Hjerte, havde læst, hvad der den Gang rørte sig i det for Harten — — og nu — hvor kunde hun da nu —

I næste Sekund lod hun Brevet falde, som om det havde brændt hende. Hun saa tydeligt Grevens Skikkelse for sig og ved Siden af ham Hartens Billede. Hun saa dem begge — og saa Harda imellem dem.

Det var jo ikke muligt! Saa hurtigt kunde den ene ikke være glemt blot af saaret Forfængelighed og selvovervurderende Trods — og den anden være valgt af Stolthed og ærgerrig Higen!

Dybt rystet og med Taarer i Øjnene læste Moderen de faa Linier til Ende. Ikke et eneste fortroligt Ord til hende — Moderen — ikke en Bøn om hendes Samtykke, hendes Velsignelse. Og — hvad der gjorde hende bitterlig ondt — ikke et Ord, ikke en Hilsen til Liska. Det var helt igennem det Knibelske „Jeg" og intet andet.

En usigelig bitter Bevidsthed om sin Afmagt over for dette Valg fyldte hende for første Gang med en heftig Vrede mod dem, der berøvede hende hendes dyrebare Moderrettigheder og fratog hendes moderlige Ord enhver Vægt og Myndighed.

Hun saa ind i Fremtiden, og hendes Hjerte snørede sig smerteligt sammen.

Naar Grevinde Brankovans Brudeslæb var bruset ned ad Trapperne i dette Hus, saa —

Hun formaaede ikke at tænke Tanken til Ende. Som altid i sin Nød flygtede hun hen til Mohlbergs Billede.

Liska kom netop springende ind i Værelset med sine Bøger under Armen.

„Nu Farvel — Farvel! Giv mig et Kys med paa Vejen, lille Moder! — Men hvad er der i Vejen?" spurgte hun pludselig og blev forbavset staaende.

„Lis!" sagde hendes Moder og pegede paa Hardas Brev. „Din Søster er bleven forlovet."

„Allerede igen?" udbrød Liska forundret. „Men hvem er det nu?"

„Med Grev Brankovan."

„Nu har jeg aldrig kendt Mage! Det græder du da vel ikke over, lille Moder? Tænk dog blot — en Greve!" Hun kastede Bøgerne paa Bordet og slyngede sine Arme om Moderens Hals. „Du har jo sagt mig, at Harda kunde forlove og gifte sig, hvad Dag det skulde være. Naa, kan du se, nu har hun jo gjort det! Jeg bliver jo hos dig, Moder, mig bliver du ikke saa let kvit. Og naar vi bliver alene — saa skal vi have det godt! Du har sagt, at vi maa flytte hen i en anden Lejlighed. Hvor vil du flytte hen? Sig nu endelig op i rette Tid, lille Moder, ellers koster det flere Penge. — Hvad giver du saa til Aftensmad i Morgen?"

Fru Mohlbergs Tanker blev nu rykket tilbage til den haarde Virkelighed.

„Det skal vi senere tale om. Pas nu paa, du ikke kommer for sent, Barn." —

Den næste Morgen kørte hun til Hr. Sebaldus. Han modtog hende i sit Arbejdsværelse, paaklædt til at gaa ud, i Overfrakke og med lyst Slips.

„Jeg skulde netop paa Vej hen til dig, kære Svigerinde."

„Hvad siger du dog til dette?" udbrød hun og ilede hen til ham. „En Mand, der er os fuldstændig

fremmed! Jeg forstaar ikke, at Lilla har kunnet tillade det!"

Da de tre Søskende Knibel mindst af alt kunde taale nogen Kritik over sig selv og deres Handlinger, afkøledes Hr. Knibels venlige Væsen i en betænkelig Grad.

„Du mangler Tillid til Lillas Dømmekraft, ligesom du altid har manglet Tillid til Hardas."

„Jeg vil se ud over, at I altid har krænket min Autoritet som Moder og formindsket den saa meget, I kunde," sagde Fru Mohlberg heftigt, „og nu kun spørge dig: Hvem er denne Mand, som har turdet nærme sig til min Datter med saadanne Hensigter? I har taget hende fra mig imod min Vilje, ligesom I ogsaa traadte imellem, da hendes Hjerte stod i Begreb med at vaagne. Nu spørger jeg dig, om du uden videre og imod mine inderste Følelser vil billige og anerkende denne Forlovelse?"

„Min kære Svigerinde," sagde Sebaldus og udstrakte Haanden imod hende med den ham egne Værdighed, „jeg har endnu ikke kendt en Domstol, som ansaa et Menneskes 'inderste Følelser' som fuldt bevisgyldige. Men jeg vil skrive alt dette paa din Sindsbevægelses Regning. Der kan aldrig være Tale om, at vi vil paavirke Harda, vor Broders Datter, i hendes Valg af en Ægtefælle."

„Ikke det?" udbrød Fru Mohlberg med usædvanlig Energi, fordi det nu gjaldt om at kæmpe for sit Barn. „Hvem andre end I traadte imellem hende og Harten? Har I ikke overtalt hende —"

„Overbevist — vilde du sige," afbrød Hr. Knibel hende overlegent.

„Har I ikke forøget hendes Trods, hendes Selvforgudelse —"

„Hendes Ret til Selvbestemmelse, vilde du sige, kære Svigerinde."

„Sebaldus," sagde Fru Mohlberg og lagde sine Hænder paa Svogerens udstrakte Arm, „vil du, vil I paatage eder Ansvaret for dette overilede Valg? Jeg ved jo, at mine Advarsler ikke vil forandre Hardas Beslutning, og Leopold er ikke mere. Men dig vilde hun maaske endnu rette sig efter, du er en Knibel og Arturs Broder —"

„Jeg skal selvfølgelig aftale alt fornødent med Grev Brankovan," afbrød Hr. Knibel hende med Salvelse. „Lad os nu blot ikke spilde Tiden med unyttig Snak. Og det er ganske meningsløst at komme i Harnisk over en Mand, som endnu ikke har sat sine Ben i vort Hus."

Disse bestemt affejende Ord, som blev sagt i den Knibelske Tone, lammede Fru Mohlbergs Mod og Tunge. Hun lod Hænderne synke, tog sit Lommetørklæde og strøg sig hastigt over Pande og Øjne.

„Jeg haaber og venter, kære Svigerinde," vedblev Hr. Sebaldus, „at du vil betvinge dine inderste Følelser saavel over for Harda som over for Grev Brankovan, og jeg vil blot minde dig om, at vi, Lilla, Rosa og jeg, altid beflittede os paa at komme dig venligt i Møde, da du traf dit andet Valg."

Denne for hende saa pinlige Hentydning farvede hendes Kinder med en dyb Rødme, da hun sagte svarede:

„Det, jeg ønsker min Datter, er den Lykke, som jeg nød som Leopolds Hustru. Den kunde hun finde ved Hartens Side."

Derpaa forlod hun Huset.

Den kolde Nordøstvind blæste hen over hendes hede Kinder, da hun langsomt gik hen til det nærmeste Stoppested. Hun formaaede næppe at holde Taarerne tilbage, hvor fast hun end af og til trykkede Lommetørklædet mod sine Øjne.

Et særlig stærkt Vindstød rev pludselig Lommetørklædet ud af hendes Haand og hvirvlede det hen imod den nærmeste Lygtepæl. For hun kunde bukke sig efter det, blev det allerede overrakt hende.

„Tillader De, Frue —"

Ved Lyden af denne velkendte Stemme saa hun op.

„Hr. Kaptajn —" stammede hun, heftig forskrækket over dette Møde.

„Jeg er glad over at kunne benytte Lejligheden til at spørge til Deres Befindende, ærede Frue."

Hun kunde ikke hindre, at Taarerne igen fyldte hendes Øjne, da hun saa ind i hans venlige, alvorlige Ansigt.

„Hvad er der?" spurgte han deltagende. „Har De haft Sorg?"

Ordene blev siddende hende i Halsen, men — da han dog maatte erfare det, var det bedst, at han fik det at vide af hende, som satte ham saa højt.

„Harda er bleven forlovet," hviskede hun.

Den Forandring, der foregik med hans Ansigt, var saa gribende, at hun angrede sin Beslutning.

„Med hvem?" spurgte han endelig.

„Med en Grev Brankovan," sagde hun sagte og dybt bevæget. „Jeg venter hende hjem i Morgen."

„Brankovan —"

„Kender De ham?" Dette Spørgsmaal lagde hendes beængstede Moderhjerte hende uvilkaarlig paa Tungen.

„Ja og — nej!" Han tog hendes Haand, som hun ligesom bedende strakte ud imod ham, og trykkede den hjerteligt. „Jeg ved jo —" sagde han, „jeg ved —"

Hun saa efter ham, da han nu gik hurtigt videre med rank Holdning og stolt løftet Hoved. Saa steg hun op i en Sporvogn og kørte hjem. —

Og saa kom det Øjeblik, da Drosken holdt uden for Huset, og Harda med lette Skridt ilede op ad Trappen.

Liska, som var helt ude af sig selv af Spænding og Forventning, havde anvendt en Del af sine Sparepenge til en „Forlovelsesbuket", som hun kaldte det lille Bundt af duftløse Roser og Liljekonvaller. Bevæbnet med denne Buket stod hun ved Trappeafsatsen med de straalende Øjne fæstede paa Søsteren.

„Til Lykke, Harda, til Lykke!"

Helt opfyldt af Udsigten til om kort Tid at skulle se Brankovan formelt fremføre sit Frieri i disse Værelser trykkede Harda et flygtigt Kys paa Liskas Kind, og idet hun i sin løftede Stemning helt oversaa den beskedne Buket, ilede hun ind til Moderen, der modtog hende med aabne Arme og skælvende Læber.

„Saaledes kommer du altsaa tilbage, mit Barn! Det vilde jeg mindst have troet. Sig mig kun eet —"

„Yello kommer om en Time. Jeg vilde gerne klæde mig om," sagde Harda og omfavnede Moderen. „Vi kan jo ogsaa tale sammen i mit Værelse."

„Mit kære Barn," sagde Moderen og holdt hendes Haand fast, „vi maa jo dog først afgøre —"

„Liska," raabte Harda, rødmende af Utaalmodighed, „se efter, om Kofferten er bragt ind i mit Sovekammer. — Jeg har saa lidt Tid, Mama."

„Denne Mand," sagde Fru Mohlberg, medens Harda begyndte at gøre et omhyggeligt Toilette, „denne Mand, der er helt fremmed for mig, tager dig fra mig

og min Beskyttelse. Da jeg kun har set ham flygtigt en Gang, vil det falde mig svært at gøre dig Forestillinger —"

„Kære Mama," sagde Harda smilende og slyngede sit pragtfulde Haar i en Nakkeknude, „det vilde heller ikke nytte noget. Sagen mellem ham og mig er afgjort. Vi elsker hinanden og haaber snart at blive et lykkeligt Par. Vil du ikke være saa god at binde den Sløjfe for mig?"

„Hvad er han — denne Grev Brankovan?" spurgte Fru Mohlberg, idet hun bandt den hvide Sløjfe.

„Han lever af sine Renter ligesom Onkel Sebaldus."

„Hvor høje er disse Renter?" spurgte Fru Mohlberg nølende. „Ved du det?"

„Dersom du har Lyst til at spørge ham derom," sagde Harda spøgende og knappede sin hvide Klædeskjole, „saa kan du jo gøre det. Men jeg synes, det er en pinagtig Sag for Damer."

„Men ikke for en Moder," sagde Fru Mohlberg, der dog i sit stille Sind følte denne Pinagtighed som en Kendsgerning. Hun studsede et Øjeblik over, hvor forunderlig fremmed hun trods sin store Kærlighed følte sig over for denne Datter. Endelig spurgte hun halvt forlegen: „Elsker du ham virkelig?"

Der kom et Vredesglimt i Hardas mørke Øjne.

„Tvivler du derom?"

„Ja — fordi —" Moderen nedsvælgede hastigt de Ord, hun havde villet sige, „fordi man i de unge Aar saa let tager fejl af sig selv!"

„Det har jeg jo ogsaa allerede gjort — siden du selv hentyder dertil."

Der var endnu et Spørgsmaal, der brændte Moderen paa Læberne. Med en pludselig Indskydelse greb hun begge sin Datters Hænder og holdt dem fast i sine.

„Sig mig — mig, som dog kender dig bedst, og som bærer den ømmeste Omsorg for dig og dit Vel — vilde du have forlovet dig saa hurtigt med ham, hvis han ikke havde været Greve, men kun en jævn, borgerlig Mand?"

Der skød igen et Vredesglimt ud af Hardas Øjne.

„Du har en forunderlig Maade at vise din Interesse for min Lykke paa, Mama, ved at forelægge mig Spørgsmaal, som endnu ikke er faldet mig selv ind med en Tanke. Nu er han jo engang Greve, og jeg er stolt af, at han trods sin høje Rang har valgt mig og elsker mig. Her bortfalder al Mistanke om Spekulation i min Formue, thi han vilde kunne have faaet hvilken som helst rig Pige, han vilde. Jeg har jo selv set, hvor de har sværmet om ham. At jeg hellere gifter mig med en saa fornem Mand, en i selskabelig Henseende saa anset og feteret Mand end med en eller anden Hansen eller Petersen er jo saa selvfølgeligt, at det ikke engang er værd at tale om. Og selv om han intet ejede, saa vilde jeg med min Arv føle mig lykkeligere ved hans Side end som et almindeligt Hverdagsmenneskes Hustru, thi han er en storskaaren, vidtseende Karakter, fornem fra Isse til Fodsaal, en Mand af den store Verden, af hvem jeg kan være stolt."

Moderen havde allerede længe sluppet Datterens Hænder. Alt, hvad der endnu havde ligget paa hendes Tunge, sank dybt tilbage i hendes Hjerte. Der laa det stille og glemt.

Imidlertid havde Liska efter at have lagt sin forsmaaede Buket paa Hardas Tallerken taget Styret i Spisestue og Køkken. Medens hun var beskæftiget med at lægge sidste Haand paa Bordet, kom Pigen løbende ind og meldte, at en fornem udseende Herre havde spurgt efter Frk. Knibel hos Portnerkonen.

Uden at høre Sætningen til Ende styrtede Harda ud paa Trappen, og idet hun bøjede sig ud over Rækværket, raabte hun spøgende hans Navn.

Brankovan, der havde gjort omhyggeligt Toilette, steg hurtigt op ad Trappen for at gribe sin Forlovede i sine Arme.

„Jeg har da forhaabentlig ikke ladet vente paa mig?"

„Nej, nej!" sagde hun, og medens hun hvilede ved hans Bryst, følte hun igen den sælsomme Beruselse gennemsitre hele hendes Legeme.

Og nu gik de begge Arm i Arm ind i Dagligstuen til Fru Mohlberg.

Den uformuende Moders Person havde i dette Ægteskabsanliggende spillet en saa intetsigende Rolle, og hun havde været saa sjældent omtalt og altid som uden nogen Indflydelse paa Hardas Vilje, at hun nu forekom ham lige saa fremmed som ligegyldig.

„Min Moder — Grev Brankovan!" forestillede Harda.

Der var i denne Sag gennemgaaende blevet handlet og tænkt af Familien Knibel, at Navnet Mohlberg ikke en eneste Gang var bleven nævnt, og ikke engang nu kom det over Hardas Læber.

„Jeg kommer med fast Tillid, men ogsaa med bitre Selvbebrejdelser," sagde Brankovan med sin indtagende Elskværdighed, „fordi jeg maa forlange det af Dem, ærede Frue, som er Deres største Skat og dyreste Glæde. Jeg kan kun til min Undskyldning fremføre den Kærlighed, som jeg føler for Harda, den store, brændende Længsel efter at turde kalde hende min."

Fru Mohlberg, der følte sig lidt trykket af hans fornemme Udseende og den formelle Maade, hvorpaa han fremførte sit Frieri, kunde ikke straks finde Ord, som hun fandt passende til Øjeblikkets Betydning. Hun kunde ikke nægte, at hendes vordende Svigersøns Person var statelig og imponerende nok. Men lige saa lidt kunde hun dølge for sig selv, at denne fornemme, statelige Mand ikke vakte Spor af den hjertevarme Sympati hos hende, som hun ved første Syn havde følt for Harten.

Hun tav endnu, da Greven bedende strakte Haanden ud imod hende.

„Vil De ikke fatte Tillid til mig, ærede Frue, og tro, at Deres Datter vil blive lykkelig ved min Side —"

„Min Svoger, Hr. Sebaldus Knibel," sagde hun og lagde langsomt sin Haand i hans, „vil i mit Sted —"

„Jeg gør sikker Regning paa at turde hilse paa ham i Morgen Formiddag, og jeg tager Hardas Kærlighed som Pant paa, at ogsaa han vil byde mig velkommen som Medlem af Familien. Men det," vedblev han dæmpet, „som jeg har at sige Hr. Knibel, har lidet eller intet at gøre med min Bøn til min elskede Hardas Moder."

Han havde følt sig saa overbevist om, at denne uformuende Moder vilde have været lige saa, om ikke endnu mere blændet og smigret af hans Frieri til Harda, end Frk. Lilla havde vist sig at være. Men til hans ubehagelige Overraskelse læste han i denne ringeagtede Moders Træk hverken Glæde eller smigret Forfængelighed.

„Denne Bøn," vedblev han blidt indtrængende, „henvender sig kun til Moderhjertet. Jeg beder Dem, Hardas Moder, om at skænke mig Tillid og give mig Haabet om, at jeg for Hardas Skyld maa blive velset i dette hyggelige Hjem. Det skal være mine alvorlige Bestræbelser i alle Henseender at retfærdiggøre Deres moderlige Tillid og i fuldt Maal gøre mig fortjent til den."

Fru Mohlberg havde tænkt sig det Øjeblik, i hvilket hun overgav sin Datter til en Mand, som elskede hende, saa helt anderledes, og Billedet af Harten, saaledes som han for kort siden havde staaet paa dette Sted, og som han paa denne Dag tavs havde bekæmpet sin Smerte, stod saa levende for hende, at hun næppe havde Fatning nok til at sige det, der blev fordret og ventet af hende.

„Min Datter," sagde hun med synlig Anstrengelse og strakte sin Haand ud imod Harda, „har valgt. Jeg kan — forudsat at min Svoger, Hardas Formynder, giver sit Samtykke — kun ønske, at dette Valg maa blive baade til min Datters og Deres Lykke, Hr. Greve."

„De vil sikkert forstaa og tilgive," svarede Brankovan med sit elskværdigste Smil, „at mine inderste Følelser har drevet mig til — Hr. Knibels Autoritet uantastet — at henvende mig først og fremmest til Moderen som den Kvinde, der har gjort sit bedste for at danne og opdrage min elskede Harda til det, hun er, og af hvem jeg jo ogsaa forlanger det største Offer: at skænke mig en Plads i hendes Hus og hendes Hjerte. Tillader De, Frue, at jeg med fuld Forstaaelse af dette Offer inderligt beder Dem om at overføre lidt af Deres Kærlighed til Harda paa min Person."

„Den store Overraskelse —" begyndte Fru Mohlberg mere henvendt til sin Datter end til ham.

Han nikkede smilende.

„Ja, det kom overraskende hurtigt for os selv. Vi maa endnu begge vænne hinanden til den lykkelige Vished, at vi tilhører hinanden for Livet."

Hidtil havde han staaet bøjet over Fru Mohlbergs Haand, men nu, da han slap denne for at drage Harda til sig, rettede han sig op. I samme Øjeblik faldt hans Blik paa det legemsstore Fotografi af Mohlberg, som paa sin Plads over Sofaen syntes at beherske hele Værelset og trods det dæmpede Lampelys traadte skarpt og tydeligt frem fra sin Ramme. Hans Ansigt blev endnu blegere end sædvanlig. Han følte en Mindelse af det Nerveschock, han lige havde overvundet, og en dødelig Angest for et Tilbagefald overvældede ham. Men som altid Herre over sig selv lagde han Haanden beskyttende over Øjnene ligesom for at kunne se bedre.

„Hvem er —"

„Min afdøde Mand," forklarede Fru Mohlberg.

Brankovan lod Haanden synke. Han følte en blytung Tyngde i sin Arm.

„Han kom af Dage ved et Ulykkestilfælde."

Harda, som havde følt sig urolig og forstemt over Moderens tvungne, forlegne Væsen over for Grevens hjertelige Ord, vendte sig nu med synlig Utilfredshed om imod sin Moder.

„Hvor er egentlig Liska? Hun er aldrig til Stede, naar man ønsker det."

„Jeg skal kalde paa hende." Fru Mohlberg gik hen til Spisestuedøren og raabte: „Liska — kom herind!"

Liska traadte nu ind i Værelset — i Modsætning til sin Søster meget tarvelig i sin røde Bluse og sort- og hvidternede Nederdel. Lidt forlegen og med et umiskendeligt Anstrøg af Stegelugt over sig som Følge af sit Ophold i Køkkenet gik Liska med nølende Skridt hen til Moderen, hvis Øjne nu lyste af Kærlighed.

„Min yngste Datter," sagde hun og strøg de genstridige Lokker fra den unge Piges Pande, „Liska Mohlberg."

„Hvorfor kommer du ikke herind og hilser paa din Svoger?" Hardas Stemme lød lidt irriteret. Hun mærkede, at Brankovan ikke befandt sig vel her og ikke følte sig fri og let i denne Kreds. Og det fyldte hende med Skam og Vrede.

Greven var for længe siden igen Herre over Situationen. Han rakte Liska sin Haand.

„Paa godt Svogerskab — ikke sandt?"

Det kunde ikke nægtes, at Liskas Haand, der var lidt rød af Køkkenvirksomheden, stak betydeligt af imod hans fornemme, hvide, velplejede Haand — en Kendsgerning, som forhøjede Hardas Forstemthed endnu mere. Hun skammede sig ligefrem over sin Søster, tilmed da hendes røde Bluse fremviste fugtige Spor, som tydede paa, at der netop var vasket Pletter af paa den.

„Maden er rettet an," hviskede Liska til sin Moder. „Alt er færdigt — vil du ikke gaa til Bords?"

Hendes ellers saa straalende muntre Øjne overfløj med sky Hast endnu en Gang den nye Svogers Ansigt, inden hun ved Moderens Side gik bag efter det forlovede Par.

Spisestuens tarvelige Udstyrelse, den opvartende Stuepige med det af Spænding og Komfurvarme ophedede Ansigt, den borgerlige Kalvesteg med de opstuvede Ærter, den af Sukker glinsende Melbudding med Hindbærsovs, i hvilken Liska saa Idealet af sine gastronomiske Drømme, og den allerede halvvisnede Buket som eneste Bordpynt — alt dette gjorde Harda mere og mere forstemt. Hun kunde ikke frigøre sig for den Følelse af Skam, som før havde overvældet hende, tilmed da Pigen i sin tjenstivrige Hast klirrede og raslede mere med Fade og Tallerkener end nødvendigt og til sidst tabte nogle Knive paa Gulvet lige for Fødderne af Brankovan.

Liska var usædvanlig stille og kom ikke med et eneste af sine lystige Indfald. Helt tavs og forskræmt sad hun ved Bordet og lyttede til den Samtale, som Greven med paaskønnelsesværdig Lethed holdt i Gang.

Fru Mohlberg opfyldte sine husmoderlige Pligter og skjulte efter bedste Evne den Sorg og Bekymring, der gjorde hendes Hjerte saa tungt, men hun kunde ikke sprede den forunderlige trykkende og knugende Stemning, der hvilede over det hele. Det var, som om noget med mørke, tunge Vingeslag strøg hen over deres Hoveder.

Endelig var Maaltidet til Ende, og man rejste sig fra Bordet med en Følelse af Lettelse.

Med mørke Blikke, kun besjælet af Ønsket om at raade Bod paa den herskende Uhygge, gik Harda forbi sin Moder og Søster ind i Dagligstuen.

„Kom," sagde hun og tog Brankovans Arm, „nu skal jeg føre dig ind i mit Rige."

De gik Arm i Arm gennem Værelset.

„Jeg har en Følelse," sagde han, mod sin Vilje tvunget til at kaste et Tilbageblik paa Billedet over Sofaen, „som om mandlige Gæster var en Sjældenhed i disse Værelser."

„Meget rigtigt!" sagde Harda smilende, glad over, at hun nu havde ham for sig selv. „Foruden min Onkel er der i den senere Tid kun dukket endnu et mandligt Væsen op hos os — en Hr. v. Varnulf. — Hvad er der?"

„Jeg syntes, jeg traadte paa noget." Brankovan bukkede sig og lod sin Haand søgende glide hen over Tæppet. „Men der er ikke noget." Han rettede sig op og lagde igen hendes Arm i sin. „Bor denne Hr. v. Varnulf her i Byen?" spurgte han og kyssede ømt hendes Fingerspidser.

„Nej. Han bor et eller andet Sted i Nærheden af den lille By, hvor min Stiffader var Birkedommer."

„Nu vil jeg røbe dig en Svaghed hos mig," sagde han og strøg det mørke Haar, som var gledet ned, da han bukkede sig, tilbage fra Panden, „men nu maa du ikke le mig ud, selv om du finder den latterlig og overtroisk."

„Nej, vist ikke." Hun lænede Hovedet til hans Skulder. „Alle Mennesker har jo deres Svagheder — hvorfor skulde du saa ikke have denne ene?"

Det var ham umuligt at hindre, at der gik en dirrende Nervetrækning igennem ham.

„Jeg kan ikke uden modstræbende Følelser høre Tale om Døden og døde," sagde han. „Det er omtrent, som naar andre ikke kan taale at se Mus og Edderkopper," tilføjede han spøgende. „Og saa —" her antog hans Stemme den forføreriske Blødhed, som altid berusede Harda, „saa er det jo da ogsaa langt skønnere at tale om Livet og de levende, om al den Lykke, som Livet gemmer, og om al den Lykke, som de levende kan skænke hinanden. Vi to for Eksempel — du mig — og jeg dig."

Hun følte hans Arm om sin Skulder, og hendes Læber søgte hans.

„Jeg skal ikke glemme det!" —

Fru Mohlberg sad i Vindueskarnappen med Panden trykket i Haanden, træt og udmattet efter Dagens Anstrengelser, da Liska sagte kom listende og lagde sit blonde Hoved til Moderens Kind.

„Moder, finder du denne Greve lige saa bedaarende og indtagende, som Harda finder ham?"

Fru Mohlberg for op og lagde Haanden for Liskas Mund.

„Tys, lad Harda ikke høre dette Spørgsmaal!"

„Nej, naturligvis ikke. Men —"

„Intet men," sagde Moderen, idet hun rejste sig og gik hen til Sofabordet.

„Moder, jeg kan vel ikke blive Brudepige, naar Harda holder Bryllup?"

„Nej, mit Barn," svarede Moderen og klappede hende paa Kinden. „Det kan du ikke være lige før din Konfirmation."

Hun følte en saa knugende Angest og Uro ved at tænke paa de kommende Dage, følte sig saa dybt bedrøvet over det mere og mere kølige og fremmede Forhold, som efterhaanden indtraadte mellem Moder og Datter, Søster og Søster, at hun uvilkaarlig trykkede Liskas Hoved fast til sit Bryst.

„Naa, naa, Moder," hviskede Liska og kyssede hendes Hænder, „det gaar nok godt alt sammen. Vi maa jo se at komme saa godt som muligt ud af det med Greven. Og han bider os vel ikke!"

„Lille Nar!" sagde Moderen med et flygtigt Smil. „Men gaa nu og sørg for, at Øllet kommer ind." — —

„Ved du hvad, min Ven," sagde Brankovan, da han og Harda gik tilbage til Dagligstuen, „jeg tror, at jeg nu trækker mig tilbage. Din Moder og Søster er vist vant til at gaa til Ro Klokken ti. Dersom jeg ikke forstyrrer, vil jeg fra nu af besøge dig om Formiddagen. Jeg vilde ogsaa gerne i disse sidste Uger endnu engang besøge mine gamle Bekendte — og der ligger en hel Stabel Indbydelser og venter paa mig."

Harda bed sig i Læberne.

Nej, naturligvis — hvor kunde en Mand som Brankovan føle sig vel tilpas i disse indskrænkede, tarvelige Forhold! Hun selv higede jo med hver en Fiber bort herfra, ud i den store Verden.

„Som du vil," sagde hun smilende. Trods sin Ærgrelse var hun egentlig glad over at blive fritaget for lignende Aftensammenkomster. „Naar Forlovelseskortene er trykkede, kan vi vel gøre nogle Visitter sammen?"

Hun tænkte paa Anna v. Grotts Overraskelse og paa alle de forbavsede og nysgerrige Ansigter, naar hun viste sig med denne fornemme og stolte Mand ved sin Side, og rødmede af Glæde og Tilfredshed. —

„Gerne, meget gerne!"

Han kyssede hendes Haand.

„Saa vil jeg tage Afsked med din Moder."

Da Korridordøren havde lukket sig efter ham, gik Harda tilbage til Dagligstuen. Der var et udpræget Knibelsk Træk om hendes Mund og Næse, da hun blev staaende ved Bordet foran sin Moder.

„I har aldeles ødelagt det første skønne Aften for mig!" sagde hun med en af Vrede skælvende Stemme. „I kunde ikke have krænket mig paa en føleligere Maade."

„Tilgiv mig, Harda," sagde Moderen ikke uden Selvbebrejdelse, „men der hvilede ligesom en Mare paa mig!"

„Og du med din afvaskede Plet?" sagde hun skarpt til Liska.

„Naa, den Plet havde jeg faaet for din Skyld," svarede Liska opfarende. „Eller rettere sagt, den kejtede Marie havde sprøjtet Sovs paa mig! Det havde egentlig tilkommet dig at hjælpe med i Køkkenet. Men nu maa jeg sidde oppe en Tid endnu for at lære en Mængde Verber udenad!"

„Tys!" sagde Fru Mohlberg og løftede Haanden. „Vær ikke saa haard mod din tjenstvillige Søster, Harda. Jeg haaber ikke, at nogen nogen Sinde taler til dig i den Tone."

Harda pressede Læberne sammen.

„En behagelig Forlovelsesaften maa jeg sige! — Og det vil jeg sige jer straks, at i Stedet for at drage Yello til Hjemmet har I helt betaget ham Lysten til igen at tilbringe en Aften her. Man maa have hans storskaarne, overlegne Karakter for overhovedet at overvinde denne Modtagelse, der har præsteret det højeste i Retning af Uvenlighed. For ikke at volde mere Ulejlighed vil han nu herefter aflægge sine Besøg i Formiddagstimerne."

Hun vendte sig om og gik ud af Værelset.

Da lagde Fru Mohlberg Ansigtet i sine Hænder og græd bittert og hjælpeløst.

Den bidende Vind slog som skarpe Naale mod Brankovans Ansigt, da han gik ned ad Gaden forbi Drosteholdepladsen. Han følte ingen Lyst til at køre,

skönt den kolde, barske Luft fik ham til at fare ghsende sammen.

Den timelange Tvang, han havde maattet paalægge sig, havde taget saadan paa hans Kræfter, at alle de tilbagetrængte Følelser og Indtryk nu brusede som en glødende Strøm gennem hans Legeme. Mere end en Gang havde han følt den foruroligende Sitren og Dirren i alle sine Lemmer, og mere end en Gang havde han følt sig grebet af en skrækkelig Angest for, at Anfaldet skulde ende med, at han blev en nervelam Krøbling eller aandssvag Stakkel.

Der gaves ganske vist en Udvej, som førte ham sikkert ud over alle Farer i den Retning. Men denne Udvej lukkede alle Porte til Livets Glæder og rige Nydelser for ham, og det var ham for skrækkelig en Tanke. Den vilde for evig tage al spændende Lyst, al smilende Glæde fra ham. Men han elskede netop denne smilende Glæde og denne berusende Spænding — det var netop den, som han let og sorgløs vilde nyde som Hardas Ægtefælle. Han afskyede jo de døde og deres mørke Aander. —

Ak, naar de nu alle var roligt hensovede — gerne eller ikke gerne, let eller svært, savnet eller ikke savnet, begrædt eller ikke begrædt — betød saa deres Overgang til det andet Liv mere end faldende Løv, end smeltende Sne?

Men hvis nu Skæbnen — Skæbnen? Hvis der nu der om det næste Hjørne kom et Menneske, som kastede en Knippel ind mellem hans Ben, saa han maatte styrte til Jorden for at rejse sig som en lemlæstet Krøbling — var det saa ikke — —

Tjeneren aabnede Døren for Greven.

„Jeg gaar ikke mere ud," sagde Brankovan og sendte Manden bort.

Skulde han gaa til Hardas Formynder i Morgen eller ikke? Det var det Spørgsmaal, der optog hans Tanker. Denne Forening af Navnene Knibel-Mohlberg, som for sent var bleven opklaret, virkede aldeles sønderknusende paa ham.

Endnu var der Tid til at søge ind paa andre Veje — men det var dog for sent til at lade et saa glimrende, saa bekvemt Parti glide sig ud af Hænderne. Med raske Skridt gik han hen til Skabet, hvor den sidste Hjælper i Nøden laa i en sølvbeslaaet Æske. Han løftede den op og holdt den fast i Haanden med dødblegt Ansigt og perlende Sveddraaber paa Panden.

Men over denne glinsende Munding — foran ham, bag ham og ved Siden af ham — lokkede, drog og glødede det skønne, herlige Liv med alle dets Nydelser — disse Nydelser og Glæder, som han fra nu af roligt og fredeligt kunde nyde som en rig, uafhængig Mand.

Og hans Fingre løsnede deres faste Tag — hans Beslutning var taget! Han vilde leve — og nyde!

XIII.

Tidligere paa Dagen end ellers viste Hr. Sebaldus Knibel sig i sin Svigerindes Hus.

„Jeg kommer pligtskyldigst for at meddele dig Resultatet af den Samtale, jeg netop har haft med Grev Brankovan."

„Det er meget venligt af dig," sagde Fru Mohlberg, der efter en gennemvaaget Nat saa endnu blegere ud end ellers, „men jeg indser ikke, til hvad Nytte denne Meddelelse kan være. Til mine Ønsker og min Vilje er der ikke taget Hensyn. Brankovan og Harda forestillede sig i Gaar for mig som et forlovet Par; han kyssede hende i min Nærværelse, endnu inden jeg havde haft Lejlighed til at byde ham velkommen."

„Det vil ske i Aften i vort Hus," sagde Hr. Sebaldus med rynket Pande. „Jeg kommer ogsaa for at indbyde dig og din Datter Liska til denne Forlovelsesfest, og jeg gør det med let og roligt Hjerte. Hvad Brankovan angaar, har vi absolut ingen Grund til at dadle Hardas Valg. Han har givet mig absolut fyldestgørende Forklaringer. Hidtil har han paa den kavalermæssige Maade, som tilkommer hans Stand, levet behageligt og gældfrit af sine Indkomster. Han tilstod endvidere, at han af en Ytring, som Harda lod falde paa Ballet hos Etatsraad v. Grott, drog den Slutning, at hun var formuende. Derfor havde han vovet at nærme sig til hende og gjort Forsøg paa at vinde hendes Kærlighed, thi han vilde aldrig have budt sin Hustru at paalægge sig Savn for hans Skyld, og allermindst vilde han af Harda have krævet Ofre, som stod i saa stor en Modstrid til hele hendes Person og Tilbøjeligheder. Jeg kan trøstig overdrage ham Bestyrelsen af Hardas Formue."

Fru Mohlberg havde tavs hørt paa ham.

„Jeg vil gøre mig Umage for at fatte Tillid til ham," sagde hun endelig, „og prøve paa at holde af ham — for hendes Skyld."

„Og da vi nu kom ind paa disse Spørgsmaal, fastsatte vi med det samme — naturligvis forudsat, at du indvilliger deri — Bryllupsdagen til den 1. Marts. Det var nødvendigt, da Harda glæder sig til en lang Rejse til Orienten."

„Hvorledes? Allerede om fire Uger skal jeg —"

„Se din Datter lykkelig," fuldendte Hr. Knibel med sin afskærende Haandbevægelse. „Lilla og Rosa paatager sig at ordne hendes Linned- og Toiletteudstyr. Og mere behøves der foreløbig ikke. De haaber derved at give dig et nyt Bevis paa deres kærlige Omsorg for din Datter."

Fru Mohlberg, der nu ogsaa saa sig udelukket fra denne sin sidste Moderpligt, formaaede, trods de sidste Ords Patos, ikke at frembringe et eneste takkende Ord.

„Og for at skaane dig for al Ulejlighed og Besvær tænker vi at fejre Brylluppet paa 'Hotel Kronprinsen'."

„Nej — nej!" udbrød Fru Mohlberg forskrækket.

„Hvorledes — nej?" spurgte Hr. Knibel og trak misbilligende i sit lyse Slips. „Har du maaske i Sinde at holde det her? Kan her være Plads til en halvtredsindstyve Mennesker —"

„Saa mange?" udbrød Fru Mohlberg. „Hvor skulde alle de Mennesker komme fra?"

„Regner du maaske ikke Grevens mange Bekendte for noget?" spurgte Hr. Sebaldus og klappede hende med blid Overbærenhed paa Skulderen. „Vi kan sandelig ikke udelukke dem. Vor salig Broder har Fordring paa at blive holdt i Ære af sin Datter."

Hun havde endnu saa meget paa sit Moderhjerte, som hun saa gerne vilde have givet sin Datter med paa hendes Livsvej, og hun havde haabet i Stilhed og Ro at kunne fremkomme saaledes med det, at Harda vilde optage det i sig lige saa kærligt, som hun gav det. Men nu forestod der jo kun en Tid fuld af Uro og Hast! —

„Gør, hvad I vil," svarede hun kun som saa ofte før. —

Og saa kom Aftenen og med den en velberegnet

Udstilling og Stillen til Skue af hele Familierigdommen.

Et Par udvalgte skulde være Vidne til det Opsving, som Familien Knibel nu tog ved Hardas glædelige Valg. En Bankierenke, der straalede af Juveler, et Fabrikejerpar, hvis Lunger syntes at være Pengesække, gennem hvilke de ind- og udaandede, en Sagfører, der ved sin Veltalenhed havde skaffet sig den smukkeste Villa i Omegnen, og et Par ugifte, ældre Damer, som ødslede Penge i velgørende Øjemed, udgjorde foruden Familien de indbudte Gæster.

Hvem lagde i denne storpralende, selvforgudende Kreds, som Greven i sit stille Sind morede sig over og i Virkeligheden foragtede, Mærke til den prunkløs klædte, beskedne Kvinde — Hardas Moder —, der kun længtes efter at komme ud af al denne Tvang paa Sjæl og Legeme, og som ligesom den stille og tavse Liska blot higede efter igen at kunne aande let og bevæge sig frit! —

Allerede næste Formiddag bragte Brankovan to Billetter til Gallaforestillingen i Operaen — de allerbedste Pladser foran i Fremmedlogen.

Harda svømmede i Lyksalighed. For første Gang skulde hun vise sig med ham paa dette fornemme Sted! Og han overrakte hende endnu en Gave: et Brillanthalssmykke og en Brillantstjerne til hendes mørke Haar.

„Den skal du bære i Operaen," hviskede han og drog hende ømt til sig. „Jeg vil se dig som den smukkeste blandt de smukke!"

Selvfølgelig kunde Fru Møhlberg, der siden sin Mands Død ikke havde baaret nedringet Toilette, ikke gøre Brug af den anden Billet. Det blev derfor Frk. Lilla, som ved denne Lejlighed i hele sin Glans repræsenterede Familien. Det var ogsaa hende, der ledsagede Harda overalt ved hendes Indkøb i Byens største Forretninger.

Efterhaanden som Hardas Rigdom og Arveudsigter blev bekendt, og man saa hendes fornemme, elegante Optræden og Væsen, fandt man Grevens Valg baade forstaaeligt og naturligt. Man mødtog det forlovede Par forekommende og undrede sig heller ikke over, at den unge Dame knejsede saa stolt med Hovedet. Det var jo dog virkelig en Lykke at have vundet Grev Brankovans Hjerte.

Og nu Forberedelserne til Gallaforestillingen! Begge Damerne Knibel opholdt sig næsten bestandig hos Fru Møhlberg. Der fandt formelige Toilettekampe og timelange Raadslagninger Sted.

Fru Møhlbergs blide Henthydning til, at en vis Enkelhed netop ved denne Lejlighed var fornemmere end al for megen Kostbarhed og Pragt, blev af Tanterne uden videre forkastet som spidsborgerlige Anskuelser.

„Skulde vor unge Grevinde vise sig i en almindelig Molskjole!"

Det var for Liska et mindeværdigt Øjeblik, da Frk. Lilla, i en dybt dekolleteret, jordbærfarvet Atlaskeskjole, brusede ind i Værelset for at afhente sin Niece til Festforestillingen, og da Harda, paaklædt af omhyggelige Moderhænder, viste sig i hele sin Herlighed.

Hun saa prægtig ud, ligesom skabt til de funklende Stene, der vuggede sig om hendes slanke Hals og glimrede i det mørke Haar. Omkring hendes slanke Legeme faldt i bløde Folder det hvide Empiretoilette, der ved Kanten og Brystudskæringen var forsiret med guldindvirkede Blomster og Blade.

„Yello venter os i Garderoben," sagde hun og kastede et straalende Blik paa Rosenbuketten, der i en Sølvholder laa paa Bordet. „Og jeg er nu færdig."

Fru Møhlberg lagde den hvide Aftenkaabe om hendes Skuldre, medens Liska knælede ned for forsigtigt at samle det skinnende Slæb sammen.

„Bær Slæbet for din Søster, medens hun gaar ned til Vognen!" sagde Frk. Lilla i en befalende Tone.

En klar Rødme bredte sig over Fru Møhlbergs Kinder.

„Kald paa Pigen!" sagde hun til Liska.

Hun gik hen til Vinduet, hørte Vogndøren blive slaaet i og Vognen rulle bort.

Var det virkelig endnu hendes Datter? Tilhørte hun virkelig endnu Moderen og Søsteren? Havde disse to endnu en Plads i hendes Hjerte, i hendes Tanker? Først nu følte hun med bitter Smerte, at den snarlige Adskillelse vilde være en Velgerning ikke alene for Harda, men ogsaa for hende, thi den vilde i det mindste befri hende for de tre Søskende Knibels Aag.

Men Tanken om, at det var saaledes og ikke kunde være anderledes, pressede hendes Hjerte smerteligt sammen. —

Grev Brankovan modtog sin Forlovede og hendes Ledsagerske ved Opgangen til Trappen, hvor stadig nye og nye Skarer hastede til Garderoben.

„Endelig!" sagde han og kyssede Hardas Haand. „Jeg skal sørge for, at Kontrolløren senere bringer os Tøjet."

Et Øjeblik studsede han selv over sin tilkommende Hustrus egenartede smukke Udseende, da hun nu, befriet for sin dækkende Kaabe, stod foran ham, og han bød hende Armen for at føre hende ind i Logen.

Huset var fyldt med et elegant Publikum lige indtil den sidste Plads. Der lød en surrende Mumlen og Hvisken gennem det af Blomsterduft opfyldte Rum, om hvis Søjler der slyngede sig Rosenguirlander. Og overalt, fra Parkettet og op til Logerandene, stirrede Lorgnetter og Pincenez'er paa den meget omtalte unge Dame, som nu ved Brankovans Side i fulde Drag nød denne Aftens Triumf.

I Mellemakterne kom Grevens Bekendte ind i Logen for at lade sig forestille — det var det ene højtklingende Navn efter det andet. Ogsaa Frk. Lilla blev overøst med Høfligheder. Greven, som var i glimrende Humør, udvalgte allerede Brudesvende til Brylluppet og henrykte Harda ved sin elegante, verdenserfarne Optræden.

Frk. Knibel hørte nu allerede Sagaen til, det var Grevinden, hvem disse Timer tilhørte, Grevinden, som tidligere eller senere skulde lade Kurslæbet glide hen over Parketgulvene i Kongeslottet.

Men pludselig, ligesom tvunget dertil af en usynlig Magt, overfløj hendes Blik Balkonrækkerne ligeoverfor, hvor en Del Officerer havde taget Plads. I næste Øjeblik bredte en mørk Rødme sig over hendes Kinder — hun havde kendt Harten og han hende. Deres Øjne mødtes. Og da saa hun det foragtelige Smil, der gled hen over hans Læber — et bittert, saarende, uforglemmeligt Smil.

Med opbrusende Vrede over dette Menneske, der altid trængte sig ind mellem hende og hendes Lykke, vendte hun Hovedet om imod Brankovan og lod sig

af ham og hans Bekendtskabskreds drage ind i den tidligere frydefulde Lykkerus.

Og denne Lykkerus forøgedes, da Greven i det længste Ophold mellem Akterne forestillede sin Forlovede for enkelte højtstaaende Damer, der modtog hende meget elskværdigt. Da kendte hendes Hovmod ingen Grænser længer. Et flygtigt Hovednik var tilstrækkeligt til Anna v. Grott, som, hvis Rygtet talte sandt, tænkte paa at gifte sig med sin borgerlige Fætter; og Løjtnant Sneider, som den Aften havde aftrodset hende den latterlige Undskyldning, fik overhovedet ingen Hilsen.

Og netop, da hendes hvide Slæb paa Vejen tilbage til Logen raslede ned ad Gangen, og Greven spøgende bøjede sig ned over hende, kom fra den anden Side Harten gaaende med nogle af sine Kammerater. Den frem- og tilbagestrømmende Mængde gjorde det umuligt for ham at vige til Side. Saa gik han med en kold Hilsen forbi Harda og Brankovan, der med et skarpt Blik mønstrede sin tidligere Medbejlers Mine, inden han høfligt besvarede hans Hilsen.

Harten strøg saa tæt forbi den hvide Kjole, at han var nødt til at strejfe den med sit Uniformsærme.

Og da lod han uvilkaarlig sin Haand glide hen over dette Sted, som om han aftørrede en Plet af sit pletfri Liv.

XIV.

Nogle Dage senere blev der udsendt Indbydelser til Brylluppet.

Hr. Knibel indfandt sig hos sin Svigerinde for at træffe nærmere Aftale, men da han bestred alle Omkostningerne ved denne Festlighed, var der ikke andet for hende at gøre end tavs samtykke i alt. Hun kendte ikke en eneste af sin Svigersøns Bekendte og kun nogle faa af den Knibelske Bekendtskabskreds. Og igen blev hendes Hjerte saa tungt ved Bevidstheden om, at hun ved sin Datters Bryllup vilde blive en fremmed blandt fremmede.

Der levede endnu en Onkel af hende, en prægtig, gammel Herre — forhenværende Regeringsraad —, og hans fortræffelige Hustru, men der var ingen, der tænkte paa at indbyde dem. Saa undertrykte hun ogsaa dette Ønske.

Kun en Gang gjorde hun energisk Modstand, det var, da Frk. Lilla ogsaa vilde vælge Toiletter til hende og Liska.

„Dem skal jeg nok selv sørge for — der maa I helt lade mig raade!"

„Der gives Mennesker, som endelig vil staa sig selv i Lyset," sagde Frk. Lilla dybt krænket og brusede ind i Hardas Værelse.

Mere end een Gang hviskede Liska helt trykket og beklemt:

„Jeg glæder mig slet ikke mere til Brylluppet, lille Moder. Hvad skal jeg egentlig der? Jeg kender jo slet ingen, og jeg er jo heller ikke konfirmeret. Er det ikke nok, naar jeg gaar med i Kirke? Tror du ikke? Der er jo dog ikke et Menneske, som vil spørge efter mig."

„Men hvad vil dog Folk tro," sagde Moderen og klappede hende paa Kinden. „Og Harda —"

„Ak, lille Moder," hviskede hun og lænede sit Hoved til Moderens Skulder.

I dette „Ak" laa saa megen ubevidst Forstaaelse og saa megen troskyldig Uvidenhed, at Fru Mohlberg maatte rejse sig fra sin Plads for ikke at blive overvældet af sine Følelser.

Under Grevens Formiddagsbesøg, som for det meste var endte med, at de Forlovede foretog en Spadseretur eller korte i Visit, var hun ikke kommet ham nærmere. Han undgik ogsaa efter bedste Evne at komme ind i hendes Dagligstue. Og med Køkkenforklæde paa vilde hun for Hardas Skyld ikke have vovet at vise sig for ham, lige saa lidt som Liska gjorde noget som helst Forsøg paa at træffe sammen med ham.

Med stærkt formindsket Nysgerrighed saa Liska paa den lange Række Kofferter, som efterhaanden opstilledes i Forstuen, paa det kostbare, broderede Linned, der laa udbredt paa Bordet, parat til Indpakning, og paa alle de vidunderlige, forskellige Slags Overstykker, Hatte og Handsker, passende baade til Land- og Søreiser, til Varme og Kulde.

„Jeg synes, Harda," sagde Fru Mohlberg nogle Dage før Brylluppet, da hun hovedrystende gik frem og tilbage mellem alle disse Herligheder, „at det er en forskrækkelig Bagage, du bebyrder dig og din Mand med! Hvor vil du dog faa Tid til at pakke alt dette ud og ordne det?"

„Det er meget rigtigt, Mama," svarede Harda med den rolige Bestemthed, der afskar alle Indvendinger. „Derfor maa jeg ogsaa fæste en Kammerjomfru."

„En Kammerjomfru?" udbrød Moderen og blev forbavset staaende. „Ak, Barn, du aner ikke, hvad du bebyrder dig med!"

„Efter din Opfattelse bebyrder Yello sig jo med det samme ved at holde Tjener!"

Fru Mohlberg vilde svare, men kneb Læberne sammen og gik nogle Gange frem og tilbage, tilsyneladende for at tage det fremlagte Udstyr i Øjesyn. Endelig kunde hun ikke udholde det længer.

„Jeg maa sige dig det, selv om du nødig vil høre det: dette Udstyr og en Kammerjomfru er for meget for dine Formuesomstændigheder. Du ved jo endnu kun, hvad Penge betyder i Verden, men om deres egentlige Værdi har du slet intet Begreb. Et saadant Tjenerskab paa Rejsen er en absolut Ødselhed. Du kan faa noget bedre for det, som det koster. Vær tilfreds med lidt mindre og vær lykkelig alene med din Mand."

Heri saa Harda nu igen denne Snæversynethed, denne Begrænsning, som hun evig og altid stødte Panden imod, og som havde skaffet hende saa mange Ærgrelser.

„Du kan trygt stole paa, Mama," sagde hun mod Sædvane lidt heftigt, „at Yello og jeg grundig har overvejet det, vi beslutter. Jeg kan umulig optræde, som om Livet i hans Kredse var mig ganske fremmed. Man maa selvfølgelig tage Følgerne, naar man nu som jeg har gjort et usædvanligt Skridt, og jeg vil aldrig give Yello Lejlighed til at kunne beklage sig over Mangel paa Hensyn fra min Side."

„Du har Ret," sagde Fru Mohlberg sagte. „Det er jo heller ikke mine Penge, som I giver ud. Men eet maa du ikke glemme: at endog den største Formue kan slippe op!"

„Du glemmer jo helt, Mama," sagde Harda med et tvungent Smil, „at Yello har sine Indkomster at leve af og ikke personlig lægger Beslag paa min Formue. Som Følge heraf vil der blive nok til mere end een Kammerjomfru! Nu, da Livet ligger saa skønt og herligt for mig, vil jeg ikke prutte om Prisen for at kunne nyde det i fulde Drag!"

Fru Mohlberg tav. Hun følte kun alt for tyde-

ligt sin Datters Længsel og Higen efter at gøre sig uafhængig af Moderkærlighed og Moderomsorg og efter at rive sig helt løs fra Hjemmet og alt, hvad der stod i Forbindelse dermed.

Liska sad i Dagligstuen over sine Bøger med Hovedet støttet i begge sine Hænder.

„Jeg kan slet ikke faa Lektierne proppede i mig i Dag, lille Moder," sagde hun uden som ellers at springe op. „Mit Hoved sidder saa tungt som Bly paa Halsen."

Fru Møhlberg gik bekymret hen til hende.

„Er du ikke rask?"

„Aa, nej, ikke helt rask, lille Moder. Jeg er saa underlig svimmel. Jeg ved ikke, om det er Kakkelovnen eller mig — men en af os drejer sig rundt!"

Moderen lagde Haanden paa hendes Pande.

„Du er saa varm, mit Barn."

„Ja, jeg ligefrem brænder. Hvis du satte en Tændstik til mig, lille Moder, saa futtede jeg af."

„Men, Barn dog," sagde Moderen og trykkede det blonde Hoved fast til sig, „saa maa du virkelig gaa i Seng. Hvornaar —"

„Aa," sagde Liska, idet hun strakte Armene op for at slynge dem om Moderens Hals, „allerede i et Par Dage har det værket i alle mine Lemmer. Jeg vilde ikke sige det til dig, men i Dag er jeg saa helt fortumlet — det hamrer og banker i mit Hoved —"

„Du maa øjeblikkelig gaa i Seng, Barn, hører du? Kom, saa skal jeg hjælpe dig."

„Aa nej — det gaar nok over igen!"

Men idet hun rejste sig, svimlede det for hende. Hele Stuen løb rundt om hende; det var, som om alt derinde hævede sig og vilde styrte sig over hende. Fuld af Angest og Bekymring slyngede Moderen Armene om hende.

Men Liska rettede sig tappert op igen.

„Aa, det gaar nok over —"

Men hun var alligevel glad, da hun laa udstrakt i Sengen, og Moderen lagde kolige Omslag paa hendes Pande.

Lægen erklærede det for at være Skarlagensfeber, som netop grasserede i Byen. Enkelte Skoler var allerede lukkede.

Ved denne Efterretning kom Harda og ikke mindst Tanterne i den største Effekt.

„Netop nu! Tre Dage før Brylluppet! Det kunde da ikke komme ubelejligere! Hvad vil Yello dog sige!"

„Jeg har altid sagt og siger det endnu," hviskede Tante Rosa, som bestandig holdt sit Lommetørklæde for Munden, som om Smittebacillerne blot lurede paa ad denne Vej at smutte ned i Halsen paa hende „at Liska altid har været og vil blive et Ulykkesbarn imellem os."

„Harda maa i hvert Fald ikke blive et Øjeblik længer her i Huset," sagde Frk. Lilla med afgjort Bestemthed. „Det manglede blot, at hun skulde tiltræde en Rejse til Orienten med Skarlagensfeber i Kroppen."

Fru Møhlberg kunde knap faa et Ord indført.

„Liskas Værelse ligger jo langt fra Hardas."

„Det spørger Mikrober og Baciller ikke om," sagde Frk. Lilla med sønderknusende Visdom. „Er du vis paa, at Brankovan har haft Skarlagensfeber?"

„Hvor skulde jeg dog vide det?" udbrød Fru Møhlberg bestyrtet.

„Ja, saa tør du da heller ikke bringe ham i Fare."

„Og i Morgen kommer min Brudekjole, Mama," sagde Harda.

„Du tager straks til os," sagde Frk. Lilla bestemt. „Din Kammerjomfru kan pakke ind her for lukkede Døre."

„Saa vil jeg heller ikke kunne overvære dit Bryllup," sagde Moderen, smerteligere bevæget, end hun lod sig mærke med.

„Nu skal jeg sige dig noget, min kære Matilde," sagde Frk. Lilla og glattede ivrigt sin Zobelmuffe. „Vi kan ikke lade det faa Udseende af, som om du nødig vilde overvære Brylluppet — som om du generede dig eller saadant noget lignende. I Kirken maa du i hvert Fald give Møde. Og det er jo da heller ingen Ulykke, naar Pigen bliver hos Liska. Du klæder dig paa i Hardas Værelse og kører saa sammen med Sebaldus, som henter dig."

„Men han kommer ikke ind i Huset," hviskede Frk. Rosa bag sit Tørklæde. „Ikke inden for Døren. Du kører med ham til Kirken og senere til 'Hotel Kronprinsen'. Det er alt, hvad der bliver forlangt af dig."

Da Harda et Øjeblik blev kaldt ud, udbrød Fru Møhlberg, som ikke længer formaaede at skjule sin Hjerteangest:

„Dette Ægteskab hviler som en knugende Mare paa mig. Ak, gid dog Leopold levede —"

„Før man ønsker Stiffaderen til Stede, skulde man dog tænke paa Faderen," sagde Frk. Lilla skarpt bebrejdende.

Da tav hun igen.

„Hvis du tillader det, tager vi straks Harda med os og underretter saa Brankovan derom. Saa er du fritaget for alt Ansvar. Men du maa ikke kysse Harda, Matilde." —

Kammerjomfruen ryddede op og pakkede ind for lukkede Døre. Saa kom Grevens Tjener med Bagagevognen — og alt var besørget.

Da Fru Møhlberg for sidste Gang hørte Gangdøren blive slaaet i, var hun til Mode, som om der havde fundet en Begravelse Sted. Alt var dødstille omkring hende.

Hvor havde ikke hendes Hjerte banket af salig Fryd den Gang, da man havde lagt hendes nyfødte Datter i hendes Arme, dette lille Menneskeunder, hendes Livs Liv. Nu var denne Datter taget bort fra hende — fuld af Angest og Utaalmodighed. Og aldrig, aldrig mere kom hun tilbage til hende med barnlig Kærlighed og Ømhed.

Hun gik hen til Liskas Leje. Den unge Pige smilede endnu til hende med halvt forvildede Blikke, ivrigt bestræbende sig for at fastholde de flakkende Tanker.

Den anden Dag derefter mistede Liska helt Bevidstheden. Og om Formiddagen skulde Brylluppet finde Sted.

Som altid, naar hun var i Nød og Vaande, flygtede Fru Møhlberg til sin Ægtefælles Billede. Med foldede Hænder og det sorgfulde Ansigt bøjet over dem stod hun længe foran det og bad om Trøst og Raad. Skulde hun gaa eller blive hjemme? Her trængte man til hende — der var hun overflødig. Her var Fare — der Lykke og Glæde. Hvad brød Familien Knibel — ja, Harda selv sig om hendes moderlige Velsignelse? Der var jo overhovedet ingen, der nogen Sinde havde bedet hende om et velsignende Ord i denne Forlovelse. Hvor var alt ikke gaaet helt anderledes, end hun havde tænkt og haabet!

Hun trykkede Hænderne mod sine Øjne, som nu i to Nætter ikke havde lukket sig i Søvn. Hvad var de fremmede Gæster for hende, og hvad var hun for dem?

Endelig fattede hun sin Beslutning og skrev med skælvende Haand et Par Ord til Harda.

„Mit elskede Barn!

Hvor gerne jeg end vilde komme, tør jeg ikke forlade Liska. Hun har siden i Gaar uafbrudt fantaseret. Mit Hjerte er fuldt af Angest. Du ved, hvor gerne jeg havde sat Myrtekransen paa dit Hoved. Nu kan jeg kun i Tankerne følge dig paa Vej til Alteret. Ingen vil savne mig, ingen, som kender Grunden til min Udebliven, vil forbavses. De gode Ønsker, jeg nærer for dig, kan siges i disse to Ord: Bliv lykkelig! Saa lykkelig, som jeg var —"

Hun holdt pludselig op at skrive. Hvor turde hun omtale sin ægteskabelige Lykke som Mohlbergs Hustru? Og havde det Aag, som Artur Knibels egennyttige Kærlighed havde paalagt hende, været en Lykke for hende?

Hun sluttede saaledes:

„Hvis du i dit nye Liv nogen Sinde skænker mig en Tanke, saa vær forsikret om, at jeg altid tænker paa dig med trofast Kærlighed.

Din Moder."

Den første Virkning, som denne Skrivelse frembragte i det Knibelske Hus, var stormende. Brankovan var den, som dæmpede Oprøret med Forsikringen om, at ingen vilde mistyde eller misforstaa det Offer, som Fru Mohlberg her bragte. Han var kun tilfreds med, at hun blev borte. Han talte med Uro de Timer, som endnu laa imellem ham og Fortiden, og hans Nerver spændtes ved Tanken om den Skillevæg, som nu vilde skyde sig ind imellem alt det, der havde været, og det, som vilde komme. Siden sit første Besøg i det Mohlbergske Hus havde Opholdet i Hovedstaden hvilet som en Mare paa ham. Blot bort — bort herfra — til andre Lande, andre Verdensdele! Og saa leve sorgløst og behageligt, som hans medfødte Anlæg og Tilbøjeligheder fordrede det!

Udsigten hertil havde tændt en Gnist af Taknemmelighed i ham, da han paa Bryllupsdagen betraadte det Knibelske Hus.

Tanterne, som var helt begejstrede over hans fornemme Ydre, viste ham ind i Salonen, hvor Harda med Stolthed og Triumf ventede ham i sin Brudedragt. Hun ilede ham i Møde og trykkede hans Haand mod sit Hjerte.

„Nu tør jeg vel ikke vove at omfavne dig?" hviskede han. „Eller tør jeg?"

Hun nikkede smilende.

Da drog han hende med krampagtig Magt til sit Bryst. Det var det nye Liv, den lette, sorgløse Tilværelse, som han i hende holdt omsluttet, som han nu ved Hjælp af sit Navn og sin Rang skulde binde til sig for bestandig!

„Hvor du er smuk!" sagde han med oprigtig Beundring. „Selv om man ikke ellers tiltror mig noget godt, saa maa man dog indrømme, at jeg har en god Smag."

Hun rødmede af Glæde og Stolthed.

Tanterne havde i Fællesskab ordnet hele Brudestadsen og havde ladet den kostbare, med gamle Kniplinger rigt besatte Atlaskeskjole forfærdige i den allerdyreste Modeforretning.

Ned om den slanke Skikkelse faldt i bløde Folder det elegante Kniplingsslør, der paa en meget fordelagtig Maade fremhævede det fine, karakteristiske Ansigt. Blomstrende Myrtegrene var ligesom strøede over det bløde, glinsende Stof, og om Halsen funklede det Brillantsmykke, som Harda ikke for nogen Pris vilde have undværet ved sit Toilette paa denne Dag.

„Hvis du vidste, hvor jeg længes efter det Øjeblik, da alt er forbi," sagde han med et lille Anstrøg af sin Forstemthed, idet han utaalmodigt trykkede hendes Hænder fast i sine, „hvor jeg længes bort fra alle disse Former, al denne Etikette, som et stakkels Brudepar skal arbejde sig igennem, inden man faar Ro og Fred! Til alt Held er din Familie da ikke særlig anlagt for Sentimentalitet. Intet er dog skrækkeligere for en Brudgom, end naar den hele Familie svømmer hen i Taarer. Jeg tror, jeg i saa Tilfælde løb min Vej fra det hele! Herre Gud, er det da noget at græde over, at to Mennesker vover det vigtige Spring ind i Fremtiden ved hinandens Side?"

Han havde talt hurtigt og ivrigt, ligesom for at frigøre sig for den Forstemthed, der havde overvældet ham.

Da Harda ved hans sidste Ord gav sig til at le højt, fik han sit gode Humør igen.

„Nej, det har du Ret i!" sagde hun muntert. „De springer jo paa egen Regning og eget Ansvar!"

„Ja, netop!" svarede han og kyssede hendes Fingerspidser.

Nu viste Hr. Sebaldus sig i Døren, og bag efter ham kom Damerne Lilla og Rosa i brusende Toiletter. Han optraadte med stor Salvelse som Familieoverhoved; hans Stemme lød blid og bevæget, og hans Ansigt straalede af Selvbehagelighed og Stolthed. —

„Min kære, dyrebare Harda — og du, min kære Nevø —" dette „du" beredte ham en øjensynlig Tilfredsstillelse — „nu er Tiden kommen. Vognen holder for Døren. Lad os tage en stille Afsked i Haabet om et glad Gensyn. — Min kære Niece, du maa i Dag savne din Moder, men ellers har du intet savnet og skal heller ikke savne noget indtil din Afrejse. Dersom din salig Fader, vor Broder Artur, i Dag er nærværende her med sin Aand, vilde han sige: Jeg er tilfreds med mine Søskende! Denne Visshed vil forkorte os Adskillelsens Tid!"

Brankovan stod som paa Gløder, men Hr. Knibel holdt alt for meget af at høre sig selv, og han vedblev derfor:

„Tænk altid paa os som eders bedste Venner — og tag du, min kære Nevø, den Forsikring med dig, at vi, som bliver her tilbage, ikke vredes paa dig, fordi du i Dag berøver vor Familie dens bedste Skat og vort Hus' Stolthed." Her overvældede Rørelsen ham, og han tog Harda i sine Arme. „Vi betror dig det kæreste og bedste, som vi ejer! — Vær lykkelige! — Kom nu ogsaa I, mine Søstre, og tag en kort Afsked!"

I eet havde Brankovan dog forregnet sig. Frk. Lilla tog ganske vist Afsked med sin Niece med nogenlunde tørre Øjne, men Frk. Rosa, hvis Forhaabninger engang var blevne saa bittert skuffede, henflød i Taarer og trykkede gentagne Gange det fine Kniplingstørklæde mod sine Øjne.

Ingen tænkte under denne Afskedsscene paa den fraværende Moder.

Uden for Kirkeportalen havde der allerede samlet sig en tæt Menneskemængde, længe før Vognene begyndte at rulle op for Indgangsdøren.

Nu kom den elegante Karet med de tre Søskende Knibel — og et Minut senere rullede Brudevognen med Brudeparret frem for Kirken.

Alle rakte Hals, da de to slanke, fornemme Skikkelser gik igennem Kirkedøren — og et højt: „Aa!" lød fra alle Sider.

Medens Brankovan med nervøs Utaalmodighed ønskede, at denne Præsentation skulde faa Ende, skred Harda, ledsaget af et glimrende Brudefølge, beruset af Glæde og Stolthed, ved hans Side op ad Midtergangen til Alteret.

Hverken Vielsestalen, hverken Sangen eller Orgelspillet gjorde Indtryk paa hende — hun var ene og alene opfyldt af Tanken om, at nu om faa Øjeblikke skulde hun forlade Kirken som Grevinde Brankovan og for stedse tage Afsked med sine Pigedages snævre, begrænsede Forhold.

Omgivet af Brudefølget stod hun nu, straalende af Lykke ved Siden af sin Mand og modtog det første Haandkys og den første Tiltale som Grevinde, og i Aanden hævede hun sig højt, højt op over alle dem, som ikke stod under den nitakkede Krones Tegn.

Hun vilde ikke have indrømmet det for sig selv, men vilde harmfuldt have modsagt det, at hun ikke alene ikke savnede sin beskedne, fra Verden saa tilbagetrukne Moder, men endog aandede lettere, fordi hun ikke var til Stede. Og dog var det saaledes.

Den eneste, som virkelig oprigtig beklagede Liskas Sygdom og Fru Mohlbergs Fraværelse, var Fru v. Grott.

„Det smerter mig dybt," sagde hun med blød Stemme til Harda, „at Deres fortræffelige Moder ikke kan være hos Dem paa Deres Højtidsdag. Hvis jeg blot turde det for Annas Skyld, gik jeg til hende i Morgen. Men nu tør jeg jo kun lade høre til hendes og Liskas Befindende."

Og saa kom det Øjeblik, da Harda med den nye Kammerjomfrus Hjælp skulde ombytte Brudetoilettet med Rejsedragten — et Foretagende, som begge Tanterne med en vis Andagt overværede.

„Her er Lommetørklædet, Fru Grevinde — her er Handskerne, Fru Grevinde!"

Tanterne smilede forstaaende til hinanden og nød den rolige Værdighed, hvormed den unge Kone optraadte i sine nye Forhold.

Rolig og med kritiske Blikke stod hun foran Spejlet i sit elegante Rejsetoilette og trykkede den klædelige Klokkehat paa det fyldige Haar. Hun vilde være saa smuk som mulig for at forøge den Beundring, som Brankovan paa denne Dag havde følt for hende. Hun vilde med hver Mine, med hver Bevægelse vise ham, at han ikke kunde have valgt en værdigere Hustru.

De højttravende, smigrende Bordtaler havde farvet hendes Kinder røde, Champagnen havde givet hendes Øjne stærkere Glans, og hele hendes Ansigt lyste af den stolte Triumf, der fyldte hendes Bryst.

„Jeg er færdig," sagde hun og traadte tilfreds tilbage fra Spejlet.

Tjeneren bankede paa Døren.

„Hr. Greven vil om fem Minutter hente Fru Grevinden."

Nu tog Tanterne hende endnu engang imellem sig. —

„Bliv nu ikke alt for længe borte, Barn," hviskede Frk. Rosa. „Vi vil jo længes saa meget —"

Frk. Lilla rømmede sig, hun formaaede ikke rigtig at give sine Tanker Udtryk. Men da hun hørte Brankovans Skridt ude i Korridoren, fandt hun endelig Ord.

„Mit Hjertebarn, er dette nu ikke noget andet, end om du skulde have aflagt Hartens gamle Tante derude i Bondehuset et Besøg? Det maa du aldrig glemme, min lille Grevinde!"

Harda lo højt.

„Hvorledes kommer du dog nu til at tænke paa det!" —

Inde i sit Omklædningsværelse havde Brankovan i en Fart skrevet et Par Ord til Silberman for at underrette ham om, at den aftalte Sum laa parat til ham i Banken. Han vedlagde den fornødne Anvisning, adresserede Brevet som anbefalet og lod en af Hotellets Tjenere besørge det paa Posthuset. Saa gemte han Kvitteringen, som Budet bragte ham og overlod sig nu endelig i sin Tjeners Hænder, for at han kunde fuldføre Omklædningen.

Da Tjeneren og Kammerjomfruen var kørt med Bagagen til Banegaarden, traadte Brankovan med elastiske Skridt ind i Hardas Værelse.

Dybt rødmende saa hun op paa ham, som nu tænkte langt mindre paa sin Ægteskabslykke end paa de Lænker, han netop havde strøget af sig.

„Der har du hende," hviskede Frk. Rosa.

„Kom nu!" sagde han og saa paa sit Ur. „Vi har ingen Tid at spilde."

I Døren vendte Harda sig om.

„Det er sandt — jeg havde nær glemt det — hils Mama og Liska fra mig!"

Gennem en hel Række bukkende Opvartere, Portier'er og andre af Hotellets Funktionærer førte Brankovan og Onkel Sebaldus den unge Brud ud til Vognen.

Endnu et smilende Nik, et Haandtryk — og Vogndøren blev slaaet i. Saa satte Hestene sig i Bevægelse.

XV.

Dag og Nat veg Fru Mohlberg ikke fra sit Barns Leje. Alt andet svandt nu for hende som en Drøm; hun sansede og samlede nu intet andet end sin Angest for Liska; hun følte nu med altovervældende Styrke, hvor meget denne Datter betød for hende og hendes fremtidige Liv.

De to var nu henviste til hinanden i helt forandrede Forhold. Men hendes Tanker vovede sig ikke saa vidt ind i Fremtiden, Nutiden krævede alle hendes Tanker, al hendes Kraft.

Tanterne havde skriftligt overbragt hende Hardas Hilsen. Et Øjeblik efter Modtagelsen af dette Brev havde Fru Mohlberg trykket Hænderne mod sine Øjne og grædt bitterlig. Men saa tog hun sig sammen og gik til sin Pligt som før.

Sygdommen vilde ikke slaa ud, og derfor aftog Feberen ikke.

„Hvis der blot ikke støder noget til —" havde Lægen sagt, da han gik.

Hvis —!

Det var, som Fru Mohlbergs Hjerteslag standsede. Hun skælvede som en dødsdømt.

Næsten uden at vide hvorledes, stod hun pludselig foran sin Mands Billede.

„Leopold — Leopold!"

Det var ikke et Angstskrig, det var en skælvende Kalden — et næppe hørligt Suk.

Han saa ned paa hende med milde, kærlige Øjne — stille og tavs.

Noget, der lignede Rædsel, sneg sig over hende. Hvorfor — hvorfra? Hun vidste det ikke. Undertiden, naar alt var stille om hende, kom det nærmere og nærmere til hende — og veg først, naar Liskas Feberfantasier skræmmede hende op af hendes Tanker.

Den, der spillede Hovedrollen i Liskas Feberfantasier, var „Tivremanden". Hun fløj med ham hen ad Isen, hun løb med ham fra Sporvognen, til hun blev ganske aandeløs. Hun rev utallige Tekander ud af Hænderne paa ham og lo højt over hans Forfærdelse. Og saa kaldte hun ham den fortryllede Prins og sig selv for Tornerose og gav ham alle sine Blomster, som voksede gennem hele Huset helt op til Taget. Og pludselig var de begge de to smaa Børn som i H. C. Andersens Eventyr, Gerda og Kaj, og de sad højt oppe i det blomstrende Lysthus og sang saa højt, saa den klare Sol sitrede:

„Roserne vokse i Dale —
der saa vi Barn Jesus i Tale —"

Men saa blev det Nat, og Liskas Stemme blev kraftløs, og hendes Læber forstummede, den indre Uro veg for en tiltagende Udmattelse, og Moderen, som ikke havde været til at formaa til at tage en Sygeplejerske til Hjælp, sad nu som altid alene ved Sengen, dybt nedbøjet, svævende mellem Angest og Haab og holdt fast paa de smaa Hænder, der saa tit med barnlig Kærlighed havde slynget sig om hendes Hals.

Med bævende Hjerte og med Øjne, der brændte af ugrædte Taarer, saa hun ind i det glødende Ansigt, hvis Træk saa pludselig mindede hende om Faderens, da hun for sidste Gang havde set det elskede Aasyn, at hun med Magt maatte undertrykke et Smertensskrig.

Nej, saa helt kunde Himmelen ikke forlade hende, saa ubarmhjertigt kunde den ikke tilintetgøre det Liv, den saa naadigt havde skænket hende! Hvorfor saa lægge al den Kærlighed i et Menneskehjerte? Hvorfor saa skænke denne Tillid og disse salige Forhaabninger om Frugten af denne Kærlighed? Hvorfor saa overhovedet opretholde denne Kærlighed?

Hun troede at have raabt dette højt, saa højt, at hun forskrækket for op. Hendes Blik fordunkledes, thi Taarerne strømmede ustandseligt ud af hendes Øjne — hver Taare var en Bøn, hvert Hjerteslag et Angestens Skrig.

Saaledes sad hun i Nattens Ensomhed.

Da trængte en Lyd til hendes Øren. Hun hørte den og for sammen, men den rev hende ikke ud af hendes forunderlige Bedøvelse.

Men saa kom der igen en Lyd — og saa et Par Ord, der ramte hendes Hjerte som en varmende Solstraale:

„Moder — lille Moder —"

I næste Nu laa hun paa Knæ ved Sengen med en Følelse af salig Glæde i sit Hjerte.

„Jeg er saa skrækkelig varm, lille Moder."

Hun sprang op. Med skælvende Hænder strøg hun hen over Liskas Pande og Kinder.

Sveden perlede frem overalt og blandede sig med hendes Taknemmelighedstaarer.

Med denne gryende Dag var hendes Datter skænket hende igen. Hvor var der nu skønt og fredeligt i det stille Sygeværelse! Moder og Datter holdt hinanden i Haanden. Og begyndte Liska at blive utaalmodig, behøvedes der blot et kærligt, overtalende Ord fra Moderen, og hun fandt sig stille og taalmodigt i det lange Sygeleje.

Engang spurgte Liska, ligesom vaagnende af en Drøm: „Du, Moder, blev Harda endelig gift?"

Det gav et Stik i Moderens Hjerte.

„Ja, naturligvis! Saadanne Ting kan ikke opsættes i sidste Øjeblik!"

„Er de rejste bort?"

„Ja, langt bort."

„Hvor er de nu?"

„I Kairo — og der bliver de en Tid. Du kan jo senere læse hendes Kort."

„Er hun lykkelig?"

„Jeg haaber det, mit Barn!"

„Ved du det ikke bestemt, lille Moder?"

Fru Mohlberg tav, saa sagde hun undvigende: „Nu skal jeg hente Kortet."

Det, der stod paa dette Kort, røbede jublende Lykke. Men det var ikke en Lykke, der længtes efter at meddele sig fortroligt til Moderen.

„Yello er et Mønster paa en Ægtemand. Opholdet er herligt. Rejser saa bekvemt og komfortabelt som muligt. En uhørt Luksus paa Hotel Continental. Brankovan har store Planer om at vise mig Verden!"

Da Fru Mohlberg igen gennemlæste dette Kort, kom hun i Tanker om de Breve, der i flere Uger havde ligget ulæste paa hendes Skrivebord, — Svarskrivelser paa de faa Forlovelseskort, som hun personlig havde udsendt.

Hun hentede dem for at læse dem ved Liskas Seng.

Et af de sidste, hun aabnede, bar Hr. v. Barnulfs velbekendte Haandskrift. Midt i Læsningen af Brevet holdt hun pludselig inde og lukkede Øjnene, som om der var noget, hun vilde genkalde sig i Erindringen.

„Det glædede mig at høre, at Brankovan var bleven Deres Svigersøn, fordi ogsaa han engang har været paa Barnekov og personlig har kendt min Ven Mohlberg. Som han vel sagtens har fortalt Dem, var han ogsaa min Gæst hin ulykkelige Aften, og jeg husker endnu, at han havde en længere Samtale med Leopold —"

Fru Mohlberg lod Brevet synke.

Hun stirrede eftertænksom ud i det fjerne. Brankovan havde ikke sagt et Ord om denne Sammenkomst. Heller ikke, da han havde set hendes Mands Billede. Havde han ikke kendt ham igen? Eller havde han helt glemt hans Træk? Men han maatte dog kunne huske Navnet Mohlberg. Maaske havde han tiet af Finfølelse og Medlidenhed, — han vilde vel nødig vække disse triste Minder hos hende. —

Men selv om han ikke havde villet tale derom til hende, saa kunde han dog have omtalt det til Harda eller Knibels.

Fru Mohlberg beklagede meget hans Tavshed. Hvor vilde han ikke være kommen hendes Hjerte nærmere, hvis han havde fortalt hende, at han havde kendt hendes Mand. Hun kunde ikke komme bort fra denne Tanke. Havde det været Ligegyldighed af ham? Eller Ringeagt for Personen — for Sagen eller

Følgerne? I saa Fald gruede hun for sin Datters Livslykke.

Hun maatte give sin Beklemthed Luft. Derfor satte hun sig i den stille Aftentime til at skrive til den eneste, som kendte hendes Tab.

„Jeg kan ikke forklare mig Grevens Adfærd, selv om jeg tager den Antipati i Betragtning, som han efter min Datters Udtalelser nærer mod at tale om Døden og om døde. Jeg synes, at alene Høfligheden havde krævet det. Hvilken Grund kan han dog have haft til at tie?"

Hun brød af.

De sidste to Sætninger var uvilkaarlig løbet hende i Pennen. Nu kunde hun hverken strege dem ud eller begynde paa et nyt Brev. Altsaa fortsatte hun og fortalte om Bryllupet og Liskas Sygdom, der havde hindret hende i at overvære det.

Nogle Dage efter fik hun en overmaade venlig Svarskrivelse. Det var ham desværre ikke muligt at besvare Spørgsmaalet om, hvorfor Brankovan havde tiet, men han formodede, at det maatte tilskrives Grevens store Nervøsitet, der gjorde ham i høj Grad lunefuld og melankolsk. Det bedste Middel herimod vilde være, at han nu havde faaet en ung, smuk Kone ved sin Side. Liskas Sygdom beklagede han af sit ganske Hjerte, og da hans Søster fra Pinse vilde blive hele Sommeren hos ham, bad han indtrængende, om Fru Møhlberg og Liska vilde komme til Barnekov, saa længe Liskas Studeringer tillod det. Han tog ikke under nogen Omstændigheder et Afslag for gyldigt.

Fru Møhlbergs Ansigt opklaredes ved disse Ord. Tænk, at Liska kunde komme paa Landet og samle Kræfter, og hun selv skulde nu se det Sted, hvor hendes elskede Mand for sidste Gang havde vandret!

Hun skyndte sig ind i Sygeværelset for at meddele Liska sin Glæde.

„Tænk, vi skal til Barnekov i Sommerferien! Til Barnekov, hvor din Fader tilbragte sine sidste Dage! Vi skal gaa i samme Skov, hvor han har gaaet!"

Ogsaa Liska jublede højt af Glæde.

„Aa, Moder, bare det dog snart var Ferie! Maaske faar du mig lidt før hjem, fordi jeg har været syg — selv om det blot var otte Dage. Tror du ikke, Moder? Men sig blot ikke noget til Tanterne eller til Onkel. Du er jo min Moder og kan gøre med mig, hvad du vil. Og nu bryder de sig jo heller ikke hverken om dig eller mig."

Og deri havde hun Ret. Den fanatiske Angest for Smitte afholdt Familien Knibel fra at sætte deres Fødder i Huset. Og da Harda nu var borte, var der heller ikke noget, der trak dem hertil. Og saa var der et andet Punkt, der havde til Følge, at de helst holdt sig borte saa meget som muligt — nemlig Pengespørgsmaalet. Thi lige saa ødsle de tre Søskende Knibel end var over for deres eget Kød og Blod, lige saa paaholdende og knebne var de over for andre, især hvor deres Hjælp kunde fordres som en Pligt og Æressag.

Frk. Lilla kaldte Møhlbergs et bundløst Sold, Frk. Rosa en Kæde uden Ende, og Hr. Sebaldus ansaa det for tjenligst at opdrage Mennesker til Selvstændighed og hjælpe dem til at udnytte og udvikle deres egne Kræfter.

Følgelig sad Fru Møhlberg mangen Dag og mangen Aften ved sit Skrivebord og regnede og regnede, fuld af Bekymring for Fremtiden.

Indtil Paaske havde Fru Møhlberg modtaget Pengene for Hardas Ophold. Skønt der jo af og til havde været Tale om, at denne Sum nu bortfaldt, havde Fru Møhlberg dog i sit stille Sind sikkert troet, at Liskas Formynder vilde erstatte hende denne Sum med et lille aarligt Tilskud.

Men den første April oprandt uden at bringe dette Tilskud. Hun sagde saa sin Lejlighed op. Knibels nærede endnu Angest for Bacillerne — og Harda berørte ikke dette Punkt en eneste Gang i sine Breve — enten det nu skete af Forglemmelse eller Ligegyldighed.

Saa tyede Fru Møhlberg igen til Liska med sine Bekymringer.

„Vi faar kun to Værelser, mit Barn — mere bliver der ikke Raad til!"

Nej, man kan jo ikke gøre store Spring med sytten, atten Hundrede Kroner i Indtægt!

„Det er jo udmærket!" udbrød Liska og slog Hænderne sammen. „Saa kan vi da ikke blive borte fra hinanden!"

„Men Møblerne?"

„Vi tager det med, som har tilhørt Fader og staaet i hans Værelse — det andet sælger vi! Saa har vi ogsaa færre Ting at holde rene!"

„Ja, saaledes maa det vel blive!" sukkede Moderen, idet hun sluttede Liska, som endnu var lidt bleg og mager, i sine Arme. „Og Pigen maa vi ogsaa sige op."

„Ja, naturligvis, lille Moder! Hvad har du ellers mig til? Du skal bare se, hvor godt jeg skal hjælpe dig! Gid jeg dog blot var konfirmeret!"

Saa begav Fru Møhlberg sig da paa Vej for at se paa Lejligheder i Havehuse. Endelig fandt hun en Lejlighed, som baade var køn og venlig.

„Vi flytter derind, saa snart vi kommer fra Barnekov."

Da Tanterne endelig engang igen aflagde Besøg hos deres Svigerinde, kom denne Sommerudflugt paa Tale.

„Men, Matilde!" udbrød Frk. Lilla med dybig Indignation. „Det er dog vel ikke muligt! Vil du virkelig sætte dine Ben hos disse Mennesker, som har Skyld i din Ulykke? Og du tager oven i Købet Liska med?"

„Haarene rejser sig paa mit Hoved allerede ved Tanken derom!" sagde Frk. Rosa gysende. „At du vil opholde dig i det Hus — du!"

„Hvorfor tænker I kun paa mig?" spurgte Fru Møhlberg blidt bebrejdende. „Hvorfor ikke ogsaa paa Liska, der i saa høj Grad trænger til denne Rekreation? For hendes Skyld kan jeg ikke være taknemmelig nok for denne Indbydelse. Den Gang, da Harda forekom eder angrebet uden dog egentlig at fejle noget, mente I, at hun absolut maatte have Forandring af Luft. Det ene Barn er mig lige saa dyrebart som det andet."

„Min gode Matilde," sagde Frk. Lilla betydningsfuldt, „vi ved jo nok, at du altid bedømmer vor Gøren og Laden med Mistro, og derfor lader du dig altid vildlede af dine Følelser og Meninger. Det har Harda lidt saa meget under."

„Gud give," udbrød Fru Møhlberg, idet Blodet steg op i hendes Kinder, „at Harda aldrig maa faa større Lidelser end dem, jeg har tilføjet hende! Saa kunde jeg uden Bekymring tænke paa hendes Fremtid."

„Nu kan du det maaske ikke?" spurgte Frk. Lilla og saa hovedrystende paa sin Søster, som om hun næsten begyndte at tvivle om Svigerindens Forstand.

„Jeg ved det ikke. Maaske kan hun finde Lykken der, hvor jeg ikke vilde formaa at finde den!" sagde Fru Mohlberg.

„Og naar har du i Sinde at rejse?" spurgte Frk. Rosa med et overbærende Skuldertræk.

„I Begyndelsen af Juni."

„Saa maa du altsaa rejse alene?"

„Jeg har bedt om fire Ugers længere Ferie for Liska. Saaledes har Hr. v. Varnulf ønsket det."

„Naa, saa er Sebaldus jo fritaget for at udtale sin Mening om denne Sag! Naar Liska om ti Uger igen tager en Bog i Haanden, saa skal Følgerne nok vise sig," sagde Frk. Lilla med Kinder, der var højrøde af Vrede. „Og nu har vi jo snart Pinse. Saa I har altsaa ikke lang Tid at træffe eders Forberedelser i."

„Vær nu ikke vred," hviskede Fru Mohlberg, som nu igen nagedes af Tvivl, om hun handlede rigtigt eller urigtigt for Liskas Skyld, „I ved jo ikke, hvor meget vi begge har lidt!" —

Og trods alle Bekymringer kom nu Maj Maaned med Syrener og Guldregn, med spirende Enge og lysegrønt Løv.

Den Udflugt, som Fru Mohlberg ellers plejede at foretage i Pinsen, bortfaldt denne Gang. Det var meget morsommere at spare sammen til Sommerrejsen og bringe alt i Orden til den. Moderkærligheden gjorde hende til en Mester i den Kunst at faa sin Datter med ringe Midler udstyret saa smukt som muligt, og Liska, som var helt ude af sig selv af Glæde, rystede ganske hemmeligt sin Sparebøsse og gik hen til Modehandlerinden for at købe den Hat til Moderen, som hun havde fundet alt for dyr til sin egen Person — en Overraskelse, der rørte Fru Mohlberg til Taarer.

Endelig oprandt da den Morgen, da Rejsekofferten blev baaret ned ad Trapperne, og Moder og Datter kørte til Banegaarden i aaben Droske.

Det var en herlig Junidag. Natteduggen glinsede i det lysegrønne Løv, og de svulmende Rosenknopper gyngede deres Hoveder i den milde Vind. Sommerfugle flagrede lystigt omkring de fine Græsstraa, og hele Flokke af Drosler og Stære gennemsøgte ivrigt Jorden for at finde Insekter. . . .

Liska stirrede henrykt paa dette Forspil til hendes Forventninger. Hver Vandvogn, hver Postvogn og hver Mælkekærre, de mødte, afvandt hun ny Interesse. Hvert Skolebarn, hver Gadefejer, ja, endog et Par Hunde, der sloges, forekom hende uendelig tiltrækkende. Og nu paa Banegaarden med dens bølgende Menneskemængde! Skønt hun var rigeligt belæsset med Haandbagage, var hun dog henrykt og begejstret over alt, hvad der frembød sig for hendes straalende Blikke!

Fru Mohlberg, som endnu savnede den sunde Rødme paa Liskas Kinder, prøvede gentagne Gange paa at nøde Mad og Drikke i hende, men forgæves.

„Aa nej, Moder — jeg kan ikke spise! Det er alt for — alt for smukt!" —

Og saa dampede de af Sted og fløj forbi Byer, Marker og Skove, indtil Solen begyndte at dale ned i Vest, og Kirketaarnet i Freistadt viste sig for dem i Aftenrødens Glans.

Vel længtes Fru Mohlberg inderligt efter at dvæle ved sin Mands Grav, men for ikke at trætte Liska undertrykte hun sit Ønske og opsatte dette Besøg til Hjemrejsen.

Nu lød der en langtrukken Fløjten — det var Freistadt!

Og der stod Hr. v. Varnulf hilsende paa Perronen, som Fru Mohlberg med bitre Taarer havde forladt den Gang, hun flyttede til Hovedstaden. Nu vinkede hun smilende ud af Vinduet.

Og saa kom Tjeneren for at tage sig af Bagagen, og endelig stod de ude i den synkende Sols Straaler, og Hr. v. Varnulf førte dem med stor Hjertelighed hen til Vognen.

Hvilken Køretur! En lille Smule Aftenrøde tittede endnu igennem de højtstammede Bøge- og Grantræer i den smukke Skov. Og saa Markerne! Rug og Hvede stod med høje, gyldne Aks, der bøjede sig for den sagte Vind, og imellem Aksene saas blaa og røde Blomster. Og der var hvide og røde Kløvermarker, hvor Bierne endnu surrede.

Liska foldede Hænderne i overstrømmende Lykke, medens Hr. v. Varnulf lod de smukke Skimler strække godt ud, indtil Herregaarden med sine massive, af Aftenrødens svage Skin belyste Mure viste sig for dem.

Vel trak Fru Mohlbergs Hjerte sig sammen i bitter Smerte ved at se dette Sted, men da stod Fru v. Selbitz, Varnulfs Søster, allerede ved Vogndøren og strakte begge sine Hænder ud.

„Velkommen! Hjertelig velkommen!"

Og i hendes hjertelige Omfavnelse forsvandt det knugende Tryk fra Fru Mohlbergs Bryst, især da nu Hr. v. Varnulf faderligt kyssede Liska paa Panden, og hans Søster kærligt lagde Armen om hende og førte hende ind i Huset.

„Jeg takker Dem af mit ganske Hjerte, fordi De har gjort mig denne Glæde," sagde Hr. v. Varnulf og trykkede bevæget Fru Mohlbergs Haand til sine Læber. „Og jeg beklager kun, at jeg ikke før har kunnet byde Dem velkommen i mit Hjem."

Skønt hvert Værelse i dette Hus vakte smertelige Minder til Live i hende, følte Fru Mohlberg dog en inderlig Glæde ved at kunne sætte sin Fod paa de samme Steder, hvor hendes Ægtefælle havde færdedes i sine sidste Dage. Og derfor kunde hun uden bitre Taarer slutte den lyksalige Liska i sine Arme til Godnat! —

Og hvilken Opvaagnen var det ikke!

En Fylde af Roser duftede uden for deres Vinduer, og Himmelen var saa klar og blaa, at alle andre Farver syntes at opløse sig i dens Glans! Og hvilken Fuglekvidren og Trillen! Og naar Aftendæmringen begyndte at sænke sig, slog Nattergalen sine skønne Triller mellem Havens Træer.

Det varede ikke længe, inden Liska genvandt sin fulde Sundhed. Og hendes Skikkelse udviklede sig synligt, hendes Lemmer afrundedes og tiltog i Fylde og Smidighed. Det fyldige, gyldenblonde Haar og den fine, gennemsigtige Teint gjorde hende til en meget smuk Pige endog uden det henrivende lille Ansigt, der afspejlede en saa inderlig Godhed og straalende Livsglæde.

Hun blev snart alles Yndling. Hun var med overalt. Hun fulgte med Hr. v. Varnulf ud i Markerne og Staldene, kørte med ham i Skoven og styrede til hans store Glæde med stor Behændighed Ponyerne for den lette, lille Vogn. Hun hjalp Husholdersken med at fodre Hønsene og Ænderne og Gartneren med at plukke Frugt og Grønsager, hun bar Fodpuder og Sjaler for Fru v. Selbitz — men hendes største Omhu og Kærlighed gjaldt hendes elskede Moder.

Naar hun med sin store Straahat paa det blonde Haar venligt hilsende gik gennem Landsbyen, legede med Børnene og spøgte med Mødrene, saa saa alle med beundrende Blikke efter hende, de unge Karle løftede allerede i lang Afstand paa Huen, og mangen brav Husfader strakte frimodig sin arbejdshaarde Haand ud imod hende. Hun sluttede inderligt Venskab med Inspektøren og Skovrideren, ligesom ogsaa med Overschweitzeren og Røgteren, der maatte vise hende hver nyfødt lille Kalv og hvert lille Lam.

„Hun kunde blive en udmærket Landmandskone," sagde Varnulf en Dag spøgende, idet han klappede hende paa den varme Kind, netop som hun med Favnen fuld af Foder forsvandt ind i Hønsegaarden. Saa blev han pludselig alvorlig. „Skal vi to nu foretage en Spadseretur i Skoven alene, Fru Møhlberg? Her maa Liska helst ikke være med."

Fru Møhlberg havde længe ventet denne Opfordring, som Varnulf med Vilje havde opsat, indtil den haardt angrebne Kone var kommen lidt til Kræfter igen. Hun nikkede nu tavs og taknemmelig til ham.

Solen laa endnu varm og straalende over Hovedbygningens Gavl, da Varnulf og Fru Møhlberg traadte ud af Huset gennem Gaarddøren.

„Vi vil gaa den samme Vej, som Møhlberg gik den sidste Aften i sit Liv," sagde han. „Ad disse Trin vandrede han hin Aften."

Hun standsede og kastede et langt Blik paa de faa Stentrin.

Naturen laa ligesom badet i Sol, og Lærken kvidrede højt, højt oppe i den klare Luft.

„Den Gang," vedblev Varnulf, medens han gik ved Siden af Fru Møhlberg, „var det November, og Luften var kølig og taaget. Den smalle Sti, som vi nu slaar ind paa, er den nærmeste Vej til Skoven."

Hun kunde ikke spørge. Men han tænkte for hende. Vind og Vejr havde for længe, længe siden udslettet Sporene af hans Skridt, og utallige Fødder var traadte hen derover, men hun var til Mode, som var det endnu denne Jord, som hans Saaler havde berørt, og en Følelse af hellig Andagt greb hende og gjorde hende tavs og stille. Hun saa over paa den fjerne Landevej, hvor Vognene hin Aften havde kørt ad Hjemmet til, og saa gled hendes Blik igen videre frem langs den mørke Skovkant.

„Her," sagde Varnulf og pegede paa en Sti, som førte ind i Hjertet af Skoven, „og saa ad den smalle Vej derhenne."

Han gik foran mellem Stammerne, i hvis Kroner man hørte en sagte Raslen. I det fjerne lød Spættens Pikken og Skovduens Kurren. Grannaalene dækkede tættere og tættere Jorden, og Egetræerne bredte et skærmende Løvtag over de mange Trærødder, som var flettede ind i hverandre.

Her kom den brede Grøft, som nu var fyldt endnu højere op med visnet Løv. Her var det, at Brandstifteren og Vildttyven Riedel paa sin Flugt var sunken udmattet om. Nu førte et Bræt over Grøften.

Langsomt fulgte Fru Møhlberg sin tavse Fører, som ikke en eneste Gang vendte sig om for ikke at forstyrre hende i hendes Tanker.

Paa den anden Side af Grøften gik Varnulf igennem et lille Buskads — da laa Lysningen foran dem, og Skovdammen blinkede i Solens Straaler. Og der stod den bredgrenede og knortede Egetræsstamme og foran den Korset, omgivet af et Gitter.

Varnulf gik forbi og videre ud i Lysningen. Men hun traadte bleg og med fast sammenknugede Hænder hen til Korset.

Den stærke Raslen i Trækronerne lød højtideligt over den mosgrønne Jord; det var, som slog her Skovens Hjerte, som pulserede her dens rige Livsstrøm gennem den brusende Tavshed.

Fru Møhlberg var til Mode, som om hun traadte ind i en anden Verden, hvor Brodden var taget af Smerten, hvor Sjælesaaret stille og smertefrit kunde bløde færdigt. De Taarer, der nu strømmede ud af hendes Øjne, gjorde hende saa uendelig godt.

Med Hænderne fast foldede om Gitteret sank hun langsomt i Knæ paa den hellige Grund, og al den Lykke, hun engang havde følt ved den elskede Mands Side, steg frem for hendes Sjæl og fik hende til at glemme alt andet.

Længe laa hun saaledes, da løftede en Haand hende blidt op.

„Kom, lad os nu gaa," sagde Varnulf sagte.

Hun saa den fugtige Glans i hans Øjne, og henrevet af Anger greb hun fast om hans Haand.

„Ak, var jeg dog blevet her i Deres Nærhed! Hvorfor var jeg dog saa svag, saa eftergivende!"

Han trykkede varmt hendes Haand.

„Vi tager saa let fejl i gode Dage — hvor meget mere saa ikke i Sorgens Dage!"

„Jeg tror," sagde hun og fæstede endnu engang Blikket paa det Sted, hvor hans Hoved havde bøjet sig i Døden, „at Leopold vilde tilgive mig denne Fejltagelse, hvis han vidste, hvor meget jeg har lidt — ikke alene ved hans Død —"

Han førte hendes Haand til sine Læber.

„Hvilken god og kærlig Formynder vilde De ikke være bleven for Leopolds Datter!" sagde hun med skælvende Stemme.

„Hvem kan vide det!" sagde han spøgende. „Jeg vilde maaske være bleven en hel Tyran."

Hun smilede.

„Saaledes som De nu er det som Vært!"

„Jeg vil sige Dem noget, Fru Møhlberg," sagde han og lagde hendes Arm i sin ligesom for at lette hende Afskeden fra dette Sted; „Familien Knibel har ogsaa udrettet noget godt. Den stiller mig i et skønnere Lys for Dem! Spørg engang min Søn, om han ogsaa er saa begejstret over sin Fader! Nu gør det mig dog af og til ondt, at jeg har sendt ham saa langt bort. Men vi begaar alle Fejl og Dumheder. Han er nemlig et Pragteksemplar den Dreng — ganske som Moderen. Blot han ikke taber sit Hjerte derovre, det er nu min Frygt! Man vil dog gerne i sin Alderdom have lidt Glæde af Børnene!"

Fru Møhlberg smilede.

„Den Tid den Sorg!"

Saa gik de sammen ud af Skoven.

Nu slog han ind paa et anden Vej, som førte over Markerne til Landsbyen. Fru Møhlberg indsugede i dybe Drag den liflige Duft af Hø og Kløver. Græshopperne peb i Græsset, og flittige Bier summede om Blomsterne.

Han førte hende gennem den net holdte Landsbygade langs de smaa, pyntelige Arbejderhuse med deres Forhaver. Lindene ved Brønden rystede deres Blade i Aftenvinden, og fra Gadekæret kom hele Flokke af Ænder og Gæs vraltende.

Børnene legede støjende uden for Dørene, Røgen fra Skorstenene steg lodret op mod den klare Himmel, og Aftenklokkerne lød højtideligt gennem den stille Luft.

Lidt borte fra Vejen laa et lille Hus, opført af

røde Teglsten, der glødede som Purpur i Solens sidste Straaler. Over de blinkende Vinduer snoede japanske Slyngroser sig — en Fylde af røde og hvide Blomsterranker. Over Døren hang store Klaser af lyslila Blaaregn. Hele det lille Hus var som indhyllet i et Blomstertæppe.

Fru Mohlberg blev henrykt staaende.

„Hvor dejligt! Hvilken Farvepragt!"

„Ja, ikke sandt!" sagde Varnulf synlig fornøjet. „Det tager sig godt ud! Det har ikke ligget der saa længe. Hvad gør vi Mennesker ikke, naar der er noget, der morer os! Og det har nu moret mig at opføre det Hus. Jeg havde engang den Lykke at have en uovertræffelig Sjælesørger deroppe i Præstegaarden. Men som det saa tit gaar — de bedste maa tidligt forlade os. Naa, han døde altsaa til min store Sorg, og hans Kone fulgte snart efter ham. Men der var endnu et Medlem af Familien, et sandt Mønster paa Godhed og Troskab, og til hende byggede jeg saa det lille Hus der, for at hun ogsaa engang kunde komme til at hvile hos de andre, og jeg udvirkede, at hun fra en Stiftelse fik en aarlig Livrente. Der bor hun nu i denne Blomsterfylde — den gamle, prægtige Kvinde. Hun hedder Harten, Alvine Harten. Det var en Kusine af Pastor Harten."

Fru Mohlberg for sammen.

„Havde Præsten en Søn?" spurgte hun hastigt.

„Ja. Og et lige saa prægtigt Menneske som Faderen. — Men De kender ham jo, Fru Mohlberg," afbrød han sig selv. „Det var jo ham, der forestillede mig for Dem."

„Ja, jeg kender ham og sætter ham meget højt."

„Naa, der kan De se, der har vi endnu et Berøringspunkt. Han plejer af og til at besøge Blomstertanten, og han understøtter hende meget anstændigt."

Fru Mohlberg bøjede Hovedet.

Hvert Ord, han sagde, lød i hendes Øren som en Dom over Harda. Hendes Hjerte snøredes smerteligt sammen.

Det sidste Brev, hun havde faaet fra Harda, havde været strevet i stor Hast og indeholdt hovedsagelig kun Meddelelsen om, at de nu rejste til Japan for at opholde sig der i længere Tid.

„Jeg vilde saa gerne besøge den gamle Frøken," sagde hun sagte.

„Det vilde smigre og glæde hende meget," sagde han. „Min Søster er ogsaa en god Veninde af hende. Skønt hun er meget optaget af at dyrke sine Blomster, er hun en ren Velsignelse for alle de fattige i Landsbyen. Og hvis De ser et af Børnene med fine, strikkede Strømper eller i en varm, strikket Trøje, saa er det kommet fra hende. Hils hende fra mig."

Han svingede med sin Hat og gik videre i Retning af Herregaarden.

Fru Mohlberg stod foran de skønne Blomsterklaser og aabnede Døren. En Klokke ringede svagt og tilkaldte en Pige, som i nysgerrig Tavshed stirrede paa den fremmede Dame.

„Er Frk. Harten hjemme?"

Intet Svar.

Da aabnedes Sidedøren paa Klem og et venligt, gammelt Ansigt viste sig i Aabningen. Det glatkæmmede, graa Haar var bedækket med en sort Blondekappe.

„Jeg er hjemme. Undskyld — Pigen er endnu saa uøvet. Vær saa god at komme ind. De er vel Hr. Varnulfs Gæst?"

„Fru Mohlberg —" hun trykkede den gamle Dames Haand og lod et Blik, fuldt af Velbehag, glide gennem den lille Stue. „Min Mand var Birkedommer i Freistadt."

Der var lavt til Loftet, og Vinduerne var smaa. Væggene var bedækkede med tarvelige Tapeter, og i et Hjørne stod en hvid Kakkelovn. Men i Vindueskarmene straalede et pragtfuldt Blomsterflor, som ogsaa prangede i to store Ampler, der hang ned fra Loftet.

En Kanariefugl kvidrede sin Aftensang.

„De vil vel nok tage Plads?" spurgte den gamle Frøken og førte sin Gæst hen til Sofaen, der uden Hensyn til den herskende Mode var betrukket med et Stof i stærke Farver og førte en sikker Tilværelse under beskyttende hæklede Tæpper. Ved Siden af Forstuedøren stod et lille Klaver, og paa Sybordet ved Vinduet stod den Kniplepude, som den gamle Dame lige havde rejst sig fra. Paa Væggene hang smukke Kobberstik og i Midten Rafaels Madonna. Et af Hjørnerne optoges af en Bogreol med nogle Bøger, som bar Spor af at være meget læste.

Det var altsaa det Hjem, som Familien Knibel havde overøst med Spot og Haan, og som Harda havde vendt sig bort fra med et foragteligt Smil.

Fru Mohlberg saa op, som om hun vilde bede den gamle Frøken om Forladelse for denne Uret.

„De har et meget smukt Hjem."

„De ved jo nok, hvem jeg kan takke derfor."

Fru Mohlberg nikkede. Hun følte sig mere og mere hendraget til den gamle Frøken.

„Jeg kunde have bragt Dem en Hilsen fra Deres Nevø, hvis han havde vidst, at jeg rejste til Varnekov," sagde hun sagte.

„Min Nevø? Det glæder mig, at De kender ham." Hun sænkede Stemmen og rystede paa Hovedet. „Jeg har for Resten været meget bekymret for ham i den sidste Tid. Han har gaaet meget igennem. Det er jo ikke saa underligt, at han har forelsket sig, men efter hvad han ganske kort har forklaret mig, har den unge Dame skuffet ham bittert. Jeg læste hans dybe Sorg gennem Linierne. Straks var han tilsyneladende helt vis i sin Sag. Men pludselig slog det om. Naa — der skal jo Tid til, inden Hjertet overvinder den Slags Sorger."

„Kender De ikke den unge Dames Navn?" spurgte Fru Mohlberg beklemt.

„Nej. Min Nevø er et noget indesluttet Menneske. — Hvor vilde jeg ikke have elsket denne Pige for hans Skyld!" vedblev hun og strøg sig et Par Gange ligesom beroligende over det graa Haar. „Hvor stolt kunde hun ikke have været af ham! Og hvor sikkert og trygt vilde han ikke have ført hende gennem Livet!"

Fru Mohlberg nikkede.

Sagen maatte jo dog engang blive opklaret. Var det da ikke det bedste, om hun nu straks overvandt sig til at sige Sandheden?

Hun bøjede sig frem og trykkede den magre Haand i den sorte Halvhandske.

„De skal af mig høre, hvem det var. Det var min ældste Datter, han elskede. Men hun tvivlede om sin Kærlighed til ham og giftede sig med en anden, som hun troede at elske. For mig var det en bitter Sorg og Skuffelse."

Den gamle Frøken, som først havde set lidt misbilligende op, genvandt snart sin blide Venlighed. „Jeg kan forstaa Deres Skuffelse," sagde hun med et Anstrøg af kærlig Stolthed, „thi jeg finder Deres gode Mening om min Nevø fuldt berettiget. Men han vil

nok overvinde det. Og saa er det jo godt, at Deres Datter i rette Tid blev klar over sig selv. Vi vil haabe, at hun aldrig kommer til at angre det."

Fru Mohlberg følte et Stik i sit Hjerte.

„Han har fortalt os saa meget om Dem," sagde hun, „og altid omtalt Dem med den største Hengivenhed. Det var det, der gav mig saa stor Lyst til at besøge Dem."

Frk. Harten nikkede venligt.

„Det har glædet mig meget, Frue." Et Øjeblik betænkte hun sig, men saa tog hun kærligt Fru Mohlbergs Haand i sin. „De har jo allerede selv haft tunge Sorger. Netop her i Barnekov blev De jo ramt af saa haardt et Slag. De kan være forvisset om, at vi alle sørgede med Dem."

Fru Mohlberg nikkede tavs. Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

„For nogen Tid siden," sagde den gamle Frøken, „skrev Josef Riedel et langt Brev til mig fra Tugthuset."

Fru Mohlberg saa forbavset op.

„Min afdøde Fætter har konfirmeret ham og har ogsaa senere flere Gange forsøgt at indvirke paa hans trodsige Sind. Det mindes nu den stakkels forvildede, unge Mand og forsikrer mig, at han nu vil blive et bedre Menneske. Han sværger paa, at Ildspaasættelsen skete i et Anfald af Vrede, der var ikke Tale om Overlæggelse. Han havde Grund til at hade Mølleren, men det havde aldrig været hans Hensigt at udsætte Menneskeliv for Fare. Han bøder nu haardt for det, som han har begaaet i ubehersket Vrede."

„Omtaler han slet ikke det, som — som skete den Nat?" spurgte Fru Mohlberg hastigt.

„Jo. Han tilstaar, at han var flygtet ind i Skoven ved Barnekov og havde der hentet sit skjulte Gevær. I Nødværge vilde han maaske ogsaa have skudt Deres Mand, hvis han ved ham var bleven udsat for nogen Fare. Men nu er han ganske uskyldig i hans Død. Det kunde dog hænde, at det engang vilde blive opklaret —"

„Blive opklaret?" udbrød Fru Mohlberg i stærk Bevægelse. „Det forstaar jeg ikke rigtig. Det er jo allerede bevist."

„Han har opført sig mønsterværdigt i Tugthuset," vedblev Frk. Harten rolig. „Der medfulgte et Vidnesbyrd fra Anstalten. Og saa haaber jeg, at Tiden vil lade vokse Græs over denne Forseelse, hvis han nu herefter bliver paa den rette Vej!"

„Engang blive opklaret?" hviskede Fru Mohlberg uden at have hørt den gamle Dames sidste Ord. „Hvorledes det? Det er jo kun Talemaader! Den Slags Ulykkestilfælde har man jo saa tit hørt om. Hvad skulde da blive opklaret?"

Frk. Alvine nikkede indrømmende.

„Meget sandt, meget sandt! — Sig mig, Frue," tilføjede hun for at lede Samtalen ind paa andre Ting, „er den smukke, unge Pige, som jeg saa tit har set gaa igennem Landsbyen, en Søster til —"

„Stifsøster. Min første Mand hed Knibel. Maa jeg engang tage hende med hen til Dem?"

„Ja, med største Fornøjelse."

Fru Mohlberg tog nu Afsked med Løftet om at komme snart igen. Den gamle Frøken fulgte hende til Døren. Maanen var endnu ikke kommen frem. Men fra alle Hyldebustene i Haverne udstrømmede nu en næsten bedøvende Duft, og over Lindetræernes Toppe glimtede allerede Aftenstjernen.

Da Fru Mohlberg kom hjem, lukkede Varnulfs Tjener Døren op for hende. Hun kunde ikke længer undertrykke de Følelser, som Spadsereturen i Skoven og Besøget i Blomsterhuset havde vakt i hende.

„Frederik," sagde hun, „jeg vilde gerne engang se det Værelse, hvor — — nu kan jeg vel nok taale det."

Han gik ærbødigt foran hende gennem Gangen, hvor Gæsteværelserne laa.

„Her er det, Frue."

Han gik ind og trak Gardinerne til Side, saa et svagt Aftenlys faldt ind i Værelset.

Hun stod ubevægelig.

Til venstre stod den Seng, i hvilken hendes Mand skulde have hvilet, men som han ikke mere vendte tilbage til, og til højre Pillespejlet og det gammeldags Skab.

„Det staar alt sammen ligesom den Gang," sagde Tjeneren sagte. „Hr. v. Varnulf har ikke ladet andre bebo dette Værelse."

Fru Mohlberg saa alt — og saa dog intet. Hun gik med lydløse Skridt som igennem en Helligdom hen til Sengen og lagde sin Haand paa den.

Tjeneren gik hen til Skrivebordet og trak en Skuffe ud.

„Her af denne Skuffe tog jeg den Konvolut, som jeg gav Birkedommeren."

Hun for op af sine Tanker, og idet hun tørrede sine taarefyldte Øjne, sagde hun næppe hørligt:

„Aa, Frederik, hvad blev dog den Konvolut brugt til?"

„Her," sagde den gamle Tjener og pegede paa Stolen ved Siden af Sengen, „her sad Birkedommeren, da jeg gav ham Konvolutten i Haanden. Her rev han et Blad ud af sin Tegnebog og skrev noget paa det. Jeg saa det ganske tydeligt, idet jeg gik ud."

„Det er jo til at blive vanvittig over," mumlede Fru Mohlberg og trykkede Hænderne mod sine Øjne. „Hvor er dog den Skrivelse bleven af?"

Tjeneren trak paa Skuldrene.

„Frue," sagde han ærbødigt, men med stærkt Eftertryk, „den afdøde Hr. Birkedommer var enten vred, da han kom herop, eller ogsaa helt betaget som af en stor Skræk. Medens han klædte sig om, saa jeg ham blive baade rød og bleg. Han saa meget mørk og alvorlig ud og hørte slet ikke noget af alt det, jeg fortalte ham om Riedel."

Fru Mohlberg lod af Forbavselse Hænderne synke.

„Min Mand vred — eller betaget af Skræk? Her, hvor han altid følte sig saa glad og tilfreds?"

„Hr. v. Varnulf vilde heller ikke tro det. Men det er sandt. Jeg kan ikke tro andet, end at der var noget, som Hr. Birkedommeren har ærgret sig over, og som han ikke saa snart kunde glemme."

„Det er umuligt," sagde Fru Mohlberg, „at han her i Huset kan have ærgret sig eller følt sig krænket over noget. Han havde alle Vegne kun Venner, ingen Fjender. Hvorledes skulde nogen af de andre Gæster have faaet Lejlighed til at ærgre eller krænke ham, uden at Hr. Varnulf, som hele Tiden var til Stede, havde vidst det?"

„Jeg ved det ikke, Frue. Jeg siger kun, hvad jeg har set."

„Men der maa dog være nogen Mening i det, De har set, Frederik," sagde Fru Mohlberg utaalmodig.

I det samme saa hun Tegnebogen med det afrevne Blad for sig — og den forunderlige lammende Gru og

Nødsel for noget ukendt overvældede hende igen og lukkede hendes Mund.

Hun gik hen til Vinduet og saa tavs ud i det fjerne.

Det var hende, som om hun stod paa en ukendt, faretruende Jordbund, og over hende blinkede Maanen som et stort Spørgsmaalstegn, hun aldrig vilde tabe af Syne.

Tjeneren hostede let.

Da vendte hun sig om, omfattede endnu engang det halvmørke Værelse med sit Blik og gik ud.

Det var en Festdag for Liska, da hun sammen med sin Moder skulde aflægge et Besøg i det smukke Blomsterhus.

Hun fandt det over al Maade smukt og hyggeligt, og det morede den gamle Frøken at vise hende rundt i hele Huset.

Paa den anden Side af Forstuen lukkede hun en Dør op til en smuk, lys Stue.

„Det er mit Gæstekammer. Her bor min Nevø.“

„Aa!“ udbrød Liska begejstret. „Hvor her maa være henrivende at bo!“

„De kan jo prøve det engang,“ sagde Frk. Harten smilende og klappede hende paa Kinden. „De skal ogsaa nok faa nogle smukke Blomster herind.“

Liskas Ansigt straalede.

„Moder — maa jeg?“ Hun faldt først Moderen og derpaa den gamle Frøken om Halsen. „Maa jeg virkelig? Er det ikke bare noget, De siger? Jeg vil jo saa frygtelig, frygtelig gerne komme!“ Pludselig betænkte hun sig, tog Moderens Haand og klyngede sig til hende. „Men jeg rejser ikke bort fra min lille Moder. De maa ikke være vred. Jeg viger ikke et Skridt fra Moder. Vi to hører sammen. Jeg takker Dem meget for Deres Godhed. Men Moder kan ikke undvære mig — og jeg kan ikke heller undvære min egen Moder. Nu flytter vi nemlig, og saa siger vi Marie op og skal selv besørge alt i Huset,“ tilføjede hun stolt. „Jeg skal lære at lave Mad af Moder — naar jeg til Paasken er bleven konfirmeret.“

Frk. Alvine, der saa Moderens Øjne straale af Glæde, nikkede bifaldende.

„Det er ret, min kære, lille Frøken. Men senere engang skal De være hjertelig velkommen!“

„Maa ogsaa jeg takke Dem mange Gange!“ sagde Fru Mohlberg.

Hun anede ikke, at der skulde komme en Dag, da hun vilde sende sin Datter bort fra sig ud til denne velsignede Fred og Stilhed. —

Hun havde flere Gange i disse ti herlige Uger skrevet til Familien Knibel, men havde fra dem kun faaet et Postkort fra Hotel Axenstein ved Vierwaldstädtersøen, indeholdende en kort Hilsen. Der var et optrækkende Uvejr imellem dem, som hvert Øjeblik kunde bryde løs.

Med denne behagelige Udsigt for Øje maatte Fru Mohlberg midt i August forlade det gæstfrie Barnekov. Fru v. Selbitz og hendes Broder prøvede forgæves paa at overtale hende til at forlænge Ferien.

„Liska er nødsaget til at udnytte den Skoletid, der endnu er tilbage,“ sagde Fru Mohlberg, som følte sig mere og mere trykket af Familien Knibels stumme Vrede. „Hun er jo henvist til at fortjene sit Brød ved sine Kundskaber.“

Saa kom da Afskedens Øjeblik.

Vognen holdt for Døren, og Varnulf kyssede bevæget Fru Mohlbergs fremstrakte Hænder og afværgede hastigt og bestemt hendes varme Taksigelser.

„Næste Aar kommer De igen!“ sagde han muntert for at bortjage den trykkende Stemning. „Frk. Liska, i Haandtasken der har min Søster pakket hele sin Kærlighed til Dem ind i Papir — den er sukkersød!“ Saa tog han hendes blonde Hoved mellem sine Hænder og kyssede hendes Pande. „Men hvad er dog det? De vil dog vel ikke efterlade Oversvømmelse hos os?“

Da lo hun, tørrede Taarerne af Øjnene og sprang op i Vognen til sin Moder.

Frederik svang sig op paa Bukken til Kusken, og bort rullede Vognen over Gaarden, gennem Landsbyen og mellem dens hilsende Indbyggere, forbi Blomsterhuset, hvor Frk. Alvine stod ventende ved Vejen med to smagfuldt ordnede Buketter.

„Til Minde om mig!“ sagde hun, idet hun rakte dem Blomsterne og hjertelig trykkede deres Hænder. „Og naar De ser min Nevø, saa hils ham kærligt fra mig!“

Fru Mohlberg nikkede bevæget.

„Det skal jeg ikke glemme!“

XVI.

Det første, Fru Mohlberg foretog sig efter Hjemkomsten var at begive sig til Familien Knibel. Det var en Slags Bodsgang for at formilde de vrede Gemytter.

Der faldt en tung Sten fra hendes Hjerte, da hun hørte, at de ikke kom tilbage før i Slutningen af September. Lettet afleverede hun sit Visitkort og bad, om man vilde underrette hende om Dagen for deres Hjemkomst.

Hvor lykkelig var hun ikke ved Tanken om, at al Understøttelse fra den Knibelske Familie nu snart vilde faa Ende. Men selv om hun havde Midler til selv at betale for Liskas Undervisning, saa vilde hun dog aldrig have vovet at sætte Familien Knibel Stolen for Døren.

Nu, da Flytningen nærmede sig, og hun maatte sælge de Møbler, hun ikke havde Plads til, befandt hun sig i stor Knibe, thi hun vidste ikke, om hun maatte sælge Hardas Møblement. Det var i sin Tid blevet købt af hendes Datters Formynder og altsaa for Penge, paa hvilke hun ingen Fordring havde.

Paa en Forespørgsel til Ostende, hvor Knibels for Tiden opholdt sig, fik hun fra Frk. Lilla det Svar, at hun skulde sælge Hardas Møbler og sætte Beløbet derfor i Sparekassen.

Og saa kom den Dag, da hun for sidste Gang gik gennem de tomme Værelser, medens Liska allerede var i Færd med at ordne den nye Lejlighed.

Tankefuld og træt gik hun ned ad Gaden: Hvorledes vilde Livet nu forme sig for hende?

„Det glæder mig meget, Frue —“

Hun saa forskrækket op.

„Hr. Kaptajn —“

Harten saa igen rask og solbrændt ud. Med Undtagelse af et lidt sorgmodigt Træk ved hans Mund, især naar han smilte, var der intet, der mere mindede om den sørgelige Episode i hans Liv.

„Jeg har allerede hørt om Deres Besøg paa Barnekov,“ sagde han hjerteligt.

„Og jeg har mange kærlige Hilsener til Dem fra Deres Tante,“ svarede hun.

„Mange Tak. Tillader De, at jeg følger med Dem et lille Stykke?"

„Med største Fornøjelse, men jeg har kun lidt Tid. Vi flytter nemlig i Dag."

„Saa vilde jeg gerne have stillet min Oppasser til Deres Raadighed."

Hun følte en let Forlegenhed.

„Det er meget venligt af Dem. Men vore Forhold er nu saa indskrænkede —"

Han forstod hende straks.

„Maa det være mig tilladt ogsaa at besøge Dem i den nye Lejlighed —"

„Den er saa lille," afbrød Fru Møhlberg ham nølende.

„Den vil dog altid være stor nok til, at jeg kan vise Dem min Højagtelse og Hengivenhed," sagde han varmt.

„Saa skal det være mig en stor Glæde at se Dem!"

Hun havde i Dag kun gamle Handsker paa, og hun generede sig for at vise ham, at Tommelfingeren stak frem. Men han saa slet ikke derpaa, da han nu fast omsluttede hendes af Arbejde trætte Haand.

„Saa maa jeg altsaa komme?"

Hun saa længe efter ham, da han fjernede sig med raske Skridt.

Saa gik hun sukkende videre.

Som en Triumfator med flagrende Fletninger og Blegner paa Hænderne havde Liska staaet mellem Flyttemændene og med klar Stemme givet Ordre til, hvor hvert Stykke skulde staa.

Følgen af denne overordentlige Virksomhed var, at begge Værelserne var fuldstændig i Orden, da Fru Møhlberg traadte ind i Forstuen. Endog Tekedelen snurrede allerede paa Gasapparatet.

„Nu skal du bare se!" raabte Liska og trak Moderen stolt ind i Stuerne. „Er her ikke smukt? Naa, hvad siger du nu?"

Jo, vist var der smukt — meget smukt og hyggeligt! Alene fordi hendes Mands Billede over Sofaen straks syntes at tilraabe hende et Velkommen! Og Efeuløvet snoede sig om Vinduet — og der stod Skrivebordet i Hjørnet!

Fru Møhlberg tørrede kærligt noget Støv af Liskas Kinder.

„Jo, her er smukt og hyggeligt, mit Barn. Det har du gjort godt. Hvor du dog er flink!"

Liska rødmede af Glæde.

„Men nu maa du ikke være vred, lille Moder, fordi jeg har handlet noget egenmægtigt. Kom, skal du se!"

Ved Siden af det lille Køkken laa et endnu mindre Pigekammer, der jo ikke vilde blive benyttet som saadant. Dette lille, firkantede Rum, som Fru Møhlberg havde bestemt til Pulterkammer, havde Liska indrettet som Arbejdsværelse og Kabinet til sig selv. Der var unægtelig ikke Plads til at vende sig derinde, men det mindede mest om et Møbelmagasin i Miniatur.

Men hun var dog lyksalig derover.

„Ser du, lille Moder, paa denne Maade er der blevet bedre Plads i dine Stuer, og jeg behøver ikke at tude dig Ørene fulde —"

Moderen nikkede kærligt overbærende.

„Virkelig rigtig pænt! Men —"

„Det er alt sammen anbragt! Jeg forsikrer dig — det passer paa en Prik!"

Ja, der var Harmoni baade mellem dem og omkring dem. —

Da Tiden for Familien Knibels Hjemkomst nærmede sig, sendte Fru Møhlberg en blomstrende Nellikeplante op til dem som Velkomsthilsen.

Og en Eftermiddag arriverede de tre Søskende i en højst pikeret Stemning paa Takkevisit.

„Vi skal ikke forstyrre dig længe!" sagde Frk. Lilla spidst. „Vi vil dog blot ikke helt glemme, at vor Broder Artur engang tabte sit Hjerte til dig."

„Og vise dig," tilføjede Sebaldus med mildt Eftertryk, „at vor Pligtfølelse staar over alle personlige Indtryk, selv om du, min gode Matilde, i høj Grad overser og undervurderer vor gode Vilje —"

„Jeg har aldrig —"

Hr. Knibel afskar hende Ordet med en af sine værdige, horisontale Haandbevægelser.

„Jo, du har, min kære Matilde! Vi lader os ikke føre bag Lyset. Vi er tværtimod meget godt underrettede."

„Kun alt for godt," hviskede Frk. Rosa og rystede bebrejdende paa Hovedet.

„Og vi anser det for vor Pligt," sagde Frk. Lilla, idet hun lagde sine Handsker i Skødet og begyndte at trække hver Finger ud, „for vor Arturs Mindes Skyld at advare dig, hvis du ikke selv ser klart i Sagen."

„I hvilken Sag?" spurgte Fru Møhlberg rødmende.

„Ja, se, du rødmer jo allerede, Tilde," sagde Frk. Rosa med halvkvalt Stemme.

„Det gør jeg saa tit uden at vide det. Min Hud er meget fin og —"

„Det ved vi, kære Tilde, det ved vi," sagde Frk. Lilla i samme spidse Tone. „Men denne Finhed kan ikke hindre os i at have Slægtsfølelse for dig. Du kan jo nok forstaa, at vi ikke paa nogen Maade vilde have hindret Liska i at søge Hvile og Rekreation — selv om hun ikke havde haft Skarlagensfeber —"

„Ikke det?" udbrød Fru Møhlberg og rejste sig af Overraskelse halvt op i Stolen. „Jeg har —"

„Ja, du har, min kære Matilde!" gentog Hr. Knibel med et betydningsfuldt Nik. „Du har alt — blot ikke eet. Du har ikke betænkt —"

„Aa, Matilde!" hviskede Frk. Rosa. „Du vil dog vel ikke? Betænk dog —"

Fru Møhlberg, der følte sig baade forlegen og ængstelig, blev mørkerød i Ansigtet.

„Hvad vil jeg?"

„Naa," sagde Sebaldus, idet han med et betydningsfuldt Blik gjorde sine Søstre opmærksomme paa denne Rødmen, „du kan vel nok forstaa, at en Kvinde i din Alder og med dit Udseende ikke godt kan være hos en Enkemand —"

Fru Møhlberg sprang op.

„Fordi jeg for min Datters Skyld —" raabte hun med dirrende Stemme, — „fordi jeg fuld af Højagtelse og Taknemmelighed opholder mig med min Datter hos Leopolds Ven og dennes Søster —"

„Min kære," afbrød Sebaldus hende med pædagogisk Strenghed, „Taknemmelighed og Højagtelse, som du jo ogsaa maa have følt for vor Broder Artur, hindrede dig dog ikke i efter knap et Aars Forløb —"

Fru Møhlberg slog Hænderne for Ansigtet. Hvor forfærdeligt! Nærede de virkelig Frygt i denne Henseende? Eller var det Hævn over hendes Egenmægtighed? Var det et Middel til at rive hende løs fra denne uvelkomne Hjælper og Beskytter? Hun vidste

det ikke. Men hendes Hjerte bankede af Ophidselse, som om det skulde sprænges.

„Et tredje Ægteskab," sagde Frk. Lilla og begyndte langsomt at trække Handskerne paa, „vilde simpelt hen være latterligt."

Fru Mohlberg kæmpede mojsommeligt efter Ord.

„Og det vover I at sige mig? Det vover I at paadutte mig? Her foran Leopolds Aasyn vover I at tillægge mig saadanne Tanker? At krænke mig og Hr. v. Varnulf saa dybt? Det skulde han høre! Hvor har I dog Hjerte og Mod til saa bittert at odelægge den korte Glæde for mig — ja, endog at forbitre mig Mindet om den! I Stedet for at glæde eder over, at det ved Varnulfs Godhed er lykkedes at gore Liska sund og rask og fri hende for Blegsot og Blodmangel! Aa — hvis I kalder det Slægtskabsfolelse — saa er Slægtskabsfolelse noget skrækkeligt!"

„Min gode Tilde," sagde Frk. Lilla under sine Sofskendes bifaldende Blikke, „vi har aldrig gjort Fordring paa Paaskonnelse eller ventet Taknemmelighed. Ogsaa denne Gang ser vi helt bort herfra. Du kan jo gore og lade, som du vil. Den, der ikke vil hore, maa føle. Du har jo selv fortalt os, at Yello Brankovan ikke har fortalt dig noget om sit Besøg paa Barnekov —"

„Naa — og hvad saa?" spurgte Fru Mohlberg og lyttede spændt.

„Hvad saa? Ja — han har altsaa aabenbart ikke sat saa stor Pris paa Hr. v. Varnulf og hans Hus som du."

„Ikke?" Hun formaaede ikke at fortsætte. Endelig sagde hun skælvende: „Jeg har desværre ingen Mening om min Datters Mand. I har hverken givet mig Tid eller Lejlighed til at danne mig nogen. Men nu kender jeg Leopolds Ven, og det taler ikke til Fordel for Grev Brankovan, dersom han af den Grund, I nævner, har undladt at omtale sit Ophold paa Barnekov og fornægtet sit Bekendtskab til Hr. v. Varnulf. Jeg tror snarere, at han ikke har villet minde mig om det, som —"

„Men, kære Svigerinde," afbrød Sebaldus hende med mild Værdighed, „vi kan gore os saa megen Umage, vi vil, for ikke at berøre denne pinlige Katastrofe, men du selv kommer bestandig tilbage til den — og altid med en indirekte Bebrejdelse mod os. Og det smerter os. Dersom du onsker helt at trække dig tilbage fra os og slutte dig desto inderligere til Hr. v. Varnulf —"

Fru Mohlberg var til Mode, som om der var blevet stodt en Kniv i hendes Hjerte.

„Saa ophæver vi straks al Forbindelse med hinanden og tager Afsked med dig som vor Broder Arturs Hustru."

Frk. Rosa hulkede.

„Sebaldus — du knuser mit Hjerte!"

Fru Mohlberg kæmpede en haard Kamp. Kunde hun dog blot rive sig løs! Men Vane og Frygtsomhed var stærkere end hendes inderligere Onske. Hun kunde ikke fatte en Beslutning.

„Vil du — eller vil du ikke?" spurgte Sebaldus.

Hun rystede paa sit Hoved, der brændte som i Feber.

„Saa skal vi ogsaa for Fremtiden vaage trofast over dig! Men vaag nu ogsaa over dig selv!"

„En enligstillet Kvinde kan ikke være forsigtig nok," sagde Frk. Lilla som en elskværdig Afslutning paa deres Besøg.

„Ak nej!" læspede Frk. Rosa og bragte sin Næsespids i Beroring med Fru Mohlbergs Kind.

Ligesom befriet for en trykkende Mare horte Fru Mohlberg Døren falde i efter dem. Hun foldede sine Hænder i Taknemmelighed over, at Liska ikke havde været hjemme og ikke havde hort et eneste Ord af denne nedværdigende Beskyldning, som kunde forbitre hendes rene, barnlige Hjerte.

Det var jo den rene Taabelighed, men Fru Mohlberg gennemgik dog i Tankerne hele det Tidsrum, i hvilket hun havde kendt Varnulf. Nej, der var intet, slet intet at bebrejde sig. Resultatet var kun nogle solide Sendinger, bestaaende af Harer, Honning, Flæsk o. s. v. — Sager, som var hende til stor Hjælp i Husholdningen.

„Leopold," hviskede hun og saa op paa sin Mands Billede, „min kære, gode Leopold, du ved, hvorledes det er — du ved, at jeg elsker dig alene!"

Trostet, om end utilfreds med sig selv, fordi hun havde forsomt denne Lejlighed til at blive Familien Knibel kvit, gav hun sig igen i Færd med sin Julegave til Hr. v. Varnulf. Og hermed skulde folge et Cigaretui til Frederik og et Forklæde til Husholdersken, som Liska broderede med sine flinke Hænder.

Juletræet havde været tændt og var slukket igen. Det nye Aar havde holdt sit Indtog, og nu nærmede Konfirmationen sig med stærke Skridt.

Hvor meget Liska end havde længtes efter dette Afsnit i sit Liv, saa folte hun dog nu, jo mere det nærmede sig, en dyb Alvor sænke sig i hendes Sjæl. Trods al hendes frejdige Friskhed og svulmende Livsglæde fik hendes Ansigt tit et eftertænksomt Udtryk, og der kom ofte en tilsloret, drommende Glans i de blaa Øjne. Hun begyndte langsomt at udvikles til Kvinde, og noget ubevidst jomfrueligt lagde sig over hendes endnu uudviklede sekstenaarige Skikkelse.

Moderhjertet følte alt dette og omsluttede med endnu større Varme og Omhu den unge, rene, jomfruelige Sjæl.

Fru Mohlberg havde længe været i Tvivl, om det var rigtigt eller ikke at angribe den Sum, der var blevet tilbage af hendes tidligere Formue, til Liskas Konfirmationsudstyr. Af sine Indtægter kunde hun ikke bestride Omkostningerne derved. En Sommerjaket og en Vinterkaabe kunde maaske nok sys af Hardas efterladte Garderobe, men ikke Konfirmationskjolen og hvad dertil horte. Hun havde tilfældigvis hort af Liska, at alle hendes Veninder skulde have Silkekjoler. Og saa kunde hun ikke nænne, at hendes Øjesten ikke skulde ligne de andre.

For at berolige sin Samvittighed solgte hun sit Halssmykke, Artur Knibels Brudegave, og af den Sum, hun fik ind for det, tog hun det nodvendige til Anskaffelsen af en Konfirmationskjole.

Ganske hemmeligt lod hun Kjolen sy, og da den hang færdig i Skabet, følte hun den reneste Glæde.

Dybt rort over Bestyrerindens formanende Afskedsord kom Liska hjem fra sin sidste Skolegang og kastede sig til Moderens Bryst.

„Jeg skal altid blive ved at være et godt Barn, lille Moder, selv om jeg bliver saa gammel som Methusalem!" sagde hun.

„Det haaber jeg," sagde Fru Mohlberg og klappede hende paa Kinden.

„At jeg bliver en anden Methusalem?" spurgte Liska og saa skælmsk op.

„Naa, nu er det nok ogsaa forbi med de flagrende Fletninger," sagde Moderen smilende og kærtegnede sin Datters smukke, fyldige Haar. „Vi sætter en Knude i Nakken ligesom Harda."

„Mon hun vil tænke paa min Konfirmation?" spurgte Liska og befølte energisk det Sted paa sit Hoved, hvor Haarknuden skulde anbringes. „Saa langt borte, som hun nu er?"

Fru Mohlberg sukkede.

Endog Familien Knibel var begyndt at blive utaalmodig, da der til det lange Ophold i Japan sluttede sig en Rejse til Indien, hvor meget mere saa ikke Moderens kærlige Hjerte.

„Hun er nok tit hos os i Tankerne," sagde hun trøstende. —

Det var en lys Foraarsdag, da Liska slog Øjnene op og saa Silkekjolen ligge udbredt foran sin Seng, medens Moderen inde i Sideværelset omhyggeligt ordnede alt til Kirkegangen.

Liska var saa lykkelig og saa bevæget, at hun begyndte at græde af Rørelse og ikke kunde faa et eneste Ord frem. Nu kom der et vanskeligt Arbejde for Moderen, nemlig at faa Knudefrisuren sat op, thi Liska greb hvert Øjeblik Moderens Hænder og trykkede dem afvekslende til sine Kinder og Læber.

„Se saa!" sagde Fru Mohlberg bevæget, da Datteren stod fuldt færdig foran hende. „Nu vil vi gaa til din kære Fader. Ak, havde han dog blot oplevet denne Dag!"

Tæt omslyngede stod de foran Billedet og saa med kærlig Andagt op paa ham. —

„Bliv som han!" hviskede Fru Mohlberg — og endnu sagtere tilføjede hun: „Og bliv, som du er!"

I Kirken sad Familien Knibel fuldtallig i Slægtningernes Række. Men medens Tanterne hovedsagelig fæstede deres Interesse ved den almindelige Handling, gik der et Lys op for Hr. Sebaldus, et Lys, som mærkeligt nok hidtil havde været formørket for ham. Lige saa fremmed som Liskas andægtige Væsen og dybe Bevægelse var for ham, lige saa overrasket følte han sig over hendes paafaldende Skønhed, som han hidtil ikke havde haft Øje for, over hendes henrivende søde Ansigt, som hun nu i stille Andagt hele Tiden holdt bøjet mod Brystet.

Hans ellers saa sikkert ordnede Tankegang forvildede sig pludselig længer og længer ind i en Labyrint af Formodninger og Gisninger. Og han slap ikke ud af denne Labyrint, førend Opbrudets Øjeblik var kommet.

„Vi vil nu straks," sagde han efter at have indtaget en Forfriskning, „overbringe Matilde vore Lykønskninger og vor Gave."

Gaven bestod af et Armbaand med en ganske lille Forglemmigej af Turkiser og en Perle som Bæger.

Fru Mohlberg, som var glad over sin Svogers blide Tonefald og ualmindelig venlige Væsen, var straks villig til at glemme den lidte Krænkelse og kom sine Slægtninge i Møde med varm Hjertelighed.

Da blev der bragt en Pakke ind.

„Fra Barnekow!" udbrød Fru Mohlberg og rødmede af Overraskelse. „Kom her, Barn!" I sin Glæde glemte hun helt Familien Knibels Tilstedeværelse.

„Fra den gode Hr. v. Varnulf — til mig?" udbrød Liska henrykt. „Aa, han tænker virkelig paa mig, Moder!" Hun gav sig straks i Færd med at aabne Pakken. Saa jublede hun højt og trykkede et grønt Fløjlsetui til sine Kinder. „Hvad mon der dog kan være i det, lille Moder?"

De tre Søstende Knibels lange Ansigter vendte sig misbilligende bort.

„Det er et Ur!" raabte Liska henrykt. „Et dejligt Ur med Kæde! Den gode Onkel Varnulf. Aa, tag det op, Moder — jeg er alt for glad!"

Paa hvid Bund laa et allerkæreste Dameur, omslynget af en lang Kæde.

Taarerne traadte Fru Mohlberg i Øjnene. Varnulf ærede Mohlbergs Minde i hans Datter.

„Jeg synes, det lyder løjerligt, at du kalder ham Onkel," sagde Frk. Lilla. „En saa stor Pige kalder dog ikke straks enhver for Onkel. Det ender maaske oven i Købet med, at den gode Onkel foreslaar jer at blive dus for at kunne omgaas paa en fortroligere Maade."

„Det kunde da ligne ham," hviskede Frk. Rosa spidst.

Hr. Knibels Mening overdøvedes af en stærk Ringen paa Entréklokken.

„Fru v. Grott!" udbrød Fru Mohlberg og gik rørt den ankommende i Møde. „Hvor venligt af Dem!"

Fru Grott holdt allerede Liska i sine Arme.

„Jeg er kommen for at overbringe Dem mine og min Mands hjertelige Lykønskninger. Gud bevare Dem, mit Barn, til Glæde og Velsignelse for Deres fortræffelige Moder."

Liskas Taarer dryppede ned paa de hvide Handsker. Hendes unge Sjæl kunde næppe rumme al denne Glæde og Overraskelse.

„Her er en lille Erindring!" sagde Fru v. Grott og tørrede smilende Taarerne af hendes lange Øjenvipper. „Det er til den gode, lille Liska!"

Liskas Hænder rystede af Bevægelse.

„Tusind, Tusind Tak."

„Nu skal jeg aabne Etuiet for Dem, — faar jeg saa et Kys?"

„Aa, Moder — se blot!"

Moderen stod allerede ved Siden af hende. En kostbar Broche med en funklende Safir, omgivet af smaa Brillanter, straalede i Solen.

„Synes De om den, lille Ven?" spurgte den brave Dame.

„Jeg kan endnu ikke rigtig fatte og forstaa det," stammede Liska, aldeles forvirret og saa snart paa Smykket, snart paa Giversken.

„Naa, saa prøv paa at fatte Dem i Stilhed." Hun omfavnede den unge Pige og vendte sig til Knibels. „Maa jeg ogsaa ønske Dem hjertelig til Lykke med Dagen i Dag — og til denne allerkæreste Niece," tilføjede hun sagtere.

Det ringede igen.

Et gennemborende Blik fra de tre Søstende Knibel ramte Fru Mohlberg, da hun uskyldigt smilende gik Harten i Møde.

„Ogsaa De, Hr. Kaptajn! Hvorledes har De faaet det at vide?"

Han bar i Haanden en pragtfuld Buket Roser.

Fru v. Grott nikkede til ham.

„Komplottet blev smedet i Gaar. Hr. Kaptajnen spillede saa smukt for os."

Liska, der hurtigt havde lagt Etuiet fra sig, modtog med straalende Glæde de dejlige Roser og rakte venligt sin Haand til Harten.

„Jeg kan i Dag blot takke og takke," hviskede hun med usikker Stemme. „Jeg er til Mode, som om det hele var en Drøm."

Denne Scene berørte Hr. Sebaldus i høj Grad pinlig, især da Fru Møhlberg smilende saa til, og Harten efter et flygtigt Buk for de tre Søskende ikke tog videre Notice hverken af Hr. Sebaldus selv eller hans Søstre.

„Jeg har desværre ikke været forberedt paa saa megen Venlighed,“ sagde Fru Møhlberg forlegent, medens Liska skyndte sig at hente nogle Kager.

Fru v. Grott tog venligt et Par Kager og drog Liska ned ved Siden af sig.

„Skal De ikke ogsaa have en Kage, lille Ven?“

„Jeg kan ikke faa en eneste Bid ned,“ stammede Liska. „Jeg er proppet til Halsen med Glæde og Taknemmelighed!“

Harten var den første, der rejste sig.

„Ja,“ sagde Fru v. Grott og rejste sig ligeledes, „vor kære Fru Møhlberg trænger sikkert til Hvile. Paa snarligt Gensyn hos os — ikke sandt? Og De skulde virkelig bede Kaptajn Harten om ogsaa at spille de smukke Ting for Dem. Det vil være Dem en stor Nydelse.“

„Tør jeg, Frue?“ spurgte han og greb sin Hjelm.

„Ja, meget gerne!“ sagde Fru Møhlberg ivrigt.

„Saa kommer jeg altsaa igen en Dag.“

Hr. Knibel sendte sine Søstre et meget sigende Blik. Det var et helt nyt Mishag, som var blevet vakt i ham og helt fik ham til at glemme, at han engang havde kaldt Harten en „udstuderet Lykkejæger“, da Liska dog ikke var i Stand til at medbringe andet Udstyr end højst et Dusin Lommetørklæder, som Fru Møhlberg engang havde sagt.

„Jeg haaber dog, min gode Matilde,“ sagde han, da Døren havde lukket sig efter de to Gæster, „at du hellere hører god Musik i Koncertsalen end den, som denne Kaptajn præsterer!“

„Jeg kan ikke gøre for det,“ sagde Frk. Lilla hovedrystende, „men jeg finder denne Paatrængenhed fra hans Side meget mærkelig.“

„Det gør jeg ikke,“ sagde Fru Møhlberg, endnu under Paavirkning af Dagens Feststemning. „Jeg føler saa godt, hvad der bevæger ham dertil. Og desuden er Koncertbilletter mig for dyre, min gode Sebaldus.“

„Saa skal jeg sørge for Billetter — forudsat, at du holder os denne Herre tre Skridt fra Livet.“

„Nej,“ svarede hans Svigerinde, „det gør jeg ikke. Det er meget venligt af dig, men vi foretrækker en Musikaften i vort Hjem.“

Sebaldus tilkastede hende et straffende Blik.

„Vi tales senere nærmere ved — klart og uforbeholdent.“

Fru Møhlberg havde jo nok straks udstødt et let Suk, men da hun var alene med Liska, blev hun glad og tilfreds igen. Hvor havde hun dog ikke været ængstelig for at modtage Gæster i denne Toværelseslejlighed — og nu havde de dog alle været der — baade den rige Fru v. Grott og Harten, og ingen af dem havde tænkt paa den indskrænkede Lejlighed eller følt sig generet deraf. Om hun saa havde haft to Saloner til sin Raadighed, saa kunde der ikke have været hyggeligere eller smukkere end i dette eneste lille Værelse.

Om Aftenen bragte Postbudet endnu en Pakke med udenlandsk Poststempel.

„Fra Indien!“ sagde Fru Møhlberg glad. „Fra Harda! Liska, saa har hun dog tænkt paa dig!“

Liska kom løbende ind fra Køkkenet.

Medens Fru Møhlberg aabnede Pakken, overvældedes hun igen af den underlig ængstende Beklemmelse, som hun saa tit led under i den sidste Tid. Hun nølede uvilkaarlig med at udpakke Indholdet. Men Liskas bedende Øjne bevægede hende endelig dertil.

Et kostbart indisk Sjal, et langt Brev og et stort Fotografi kom til Syne.

Fru Møhlberg greb først Brevet.

Der var Lykønskninger til Liska og Hilsener til alle. Og saa kom der en udførlig Skildring af hendes Ophold i Indien. Under efter Under udfoldede sig for hende, det var saa overvældende, at hun undertiden helt mistede Evnen til at optage det altsammen i sig. Hun havde et elegant Hus med over et Dusin tjenende Aander og deltog i Selskabeligheden ved Vicekongens Hof. Men alt blev stillet i Skygge for Ankomsten af et engelsk prinseligt Par, til Ære for hvem der i Paladset i Delhi var blevet afholdt en ligefrem feagtig Aftenfest, ved hvilken Brankovans havde spillet en fremragende Rolle. De blev overhovedet med stor Venlighed og Imødekommenhed modtaget i de første Kredse og havde stiftet mange intime Bekendtskaber med den højeste engelske Adel, der kunde have videre Rejseplaner til Følge. Yello tænkte i det mindste alvorligt paa at aflægge Besøg hos nogle skotske og engelske Lorder, som meget ivrigt havde indbudt dem til sig. I denne Anledning maatte hele hendes Garderobe igen forandres og fuldstændiggøres, og hun havde sat sig i Forbindelse med flere parisiske Stormagasiner. Foreløbig vilde hun vise sig for sin Familie derhjemme i det Toilette, hun havde baaret ved Festen for det engelske Prinsepar.

Skønt Liskas Øjne straalede af Spænding og Nysgerrighed, lod Fru Møhlberg det indhyllede Billede ligge upaaagtet paa sin Plads. Hendes Blikke svævede hen over Linierne i Brevet, tilbage igen og videre indtil Slutningen. Ordene strømmede frem i glinrende Skildringer, der aandede Henrykkelse og Glæde, som om hele Brevskriverindens Sjæl var optaget og blændet af dette prangende, straalende Intet, som om hver Fold i hendes Hjerte, hver af hendes Tanker var opfyldt deraf. Og dog var det, som om der af og til, ikke haandgribeligt, men taaget og usikkert gled ligesom en mørk Skygge hen over det straalende Maleri, en Skygge, som kun Moderhjertet følte og anede, og som forøgede den usikre Ængstelse —

„Har hun det ikke godt?“ spurgte Liska bekymret.

„Jo — meget godt! Du kan selv læse,“ sagde Moderen og tog langsomt Billedet.

Liska udstødte et Skrig af Overraskelse, medens Moderen ligesom fortryllet stirrede paa Billedet.

Der stod en høj, slank Skikkelse med kongelig Holdning og med et funklende Diadem i det højt opsatte, bølgede Haar. Et hvidt, sløragtigt Stof, indvirket med Sølvstjerner, faldt i bløde Folder omkring hende og endte i et langt, langt Slæb.

„Moder — er det virkelig Harda?“ spurgte Liska aandeløs af Overraskelse.

Fru Møhlberg nikkede. Hun havde selv tænkt det samme.

Hun lagde Haanden over Øjnene, som om Lampelyset blændede hende, og saa ind i Grevinde Brankovans stolte Ansigt, dette smalle, fintformede Ansigt med det, af Hyldest og Smiger forvænte Smil, og de vidunderlige Øjne, der saa ud over Nutiden langt, langt ind i det fjerne — disse længselsfulde, attraaende Øjne — —

„Himmel!" udbrød Liska og gav sig til at studere Billedet nøje med en Lup. „Jeg maa sandelig krybe i et Musehul for denne Søster! Tror du, at nogen kan se endnu smukkere ud, Moder?"

Moderen svarede ikke. Hendes Tanker dvælede ene og alene ved denne dulgte Skygge, som hun anede og sporede. —

„Yello er nu mere end nogen Sinde optaget af sine engelske Venner. De lægger næsten helt Beslag paa ham. Men jeg mangler heller ikke Selskab," stod der et Sted i Brevet.

Var det en Klage? Eller var det kun skrevet for at kunne opramse alle de højtklingende Navne, som disse engelske Venner bar?

„Gid hun dog blot havde en anden Mand!" sluttede Liska sine Betragtninger.

Fru Møhlberg følte et Stik i Hjertet.

En anden Mand! Ak, det var nu forbi! Men hun kunde aldrig uden Smerte tænke paa sine strandede Forhaabninger.

De tre Søskende Knibel kom helt i Fyr og Flamme over Billedet.

Hr. Sebaldus kom endog et Par Gange for at betragte sin „kongelige" Niece og bestilte en Guldramme til Billedet for imod Fru Møhlbergs Ønsker og Følelser at udstille det til almindelig Beskuelse og Beundring.

Han kom nu oftere henad Aften — maaske for at udspionere, om Harten var hos dem, tænkte Fru Møhlberg — og bragte Koncertbilletter og undertiden en Overraskelse til Liska.

Fru Møhlberg tænkte, at han ved Godhed vilde søge at bringe sin tidligere Strenghed og Uvenlighed i Forglemmelse og formanede Liska til ikke at vise sig uvenlig eller uforsonlig.

Men i dette Punkt var Liska stivsindet.

„Nej, Moder, jeg er bleven alt for slet behandlet. Husker du det slet ikke mere?"

Moderen nikkede.

„Et Menneske kan jo dog forbedre sig," sagde hun. Hun var jo saa glad over, at Sebaldus ikke med et Ord henthydede til, at Liska nu maatte tænke paa at udnytte sine Kundskaber. Hun tænkte jo med en saadan Angest paa at skulle skilles fra Datteren.

„Du skulde komme lidt oftere hen til os med din Datter, kære Tilde," sagde Hr. Sebaldus engang. „Jeg savner eder meget. — Vi maa se at komme hverandre nærmere," tilføjede han blidt. „Der er i den sidste Tid opstaaet en vis Spænding imellem os, som nu maa udjævnes. Foregaa du Liska med et godt Eksempel, saa vil hun nok snart vænne sig til i os at se dem, der staar hende nærmest, og som er hendes naturlige Beskyttere."

Ved Tanken om denne Beskyttelse gik der en let Gysen gennem Fru Møhlberg.

„Du er meget venlig, Sebaldus," sagde hun med usikker Stemme. „Men jeg tror ikke, at Lilla og Rosa sætter Pris paa en fortroligere Omgang med os."

Sebaldus rettede sig stramt op.

„Husherrens Vilje er en Lov."

„Ja vist," svarede Fru Møhlberg blidt. For hende havde det første Ægteskab jo været en Lovparagraf, som hun i et og alt havde maattet rette sig efter.

Da de første Roser blomstrede, kom der en Efterretning, som knuste Fru Møhlbergs skønne Forhaabninger.

Hr. v. Varnulfs Søster var denne Sommer forhindret i at komme til Barnekov, men Varnulf spurgte, om Fru Møhlberg vilde tage til Takke med at bo alene hos en sær og kedelig Eneboer.

Skræmmet af Familien Knibels haarde Kritik og ængstelig for at fremkalde ny Vrede og Forbitrelse afslog Fru Møhlberg med hjertelig Tak Indbydelsen.

Liska henflød i Taarer.

„Jeg har en Trøst til dig, mit Barn," sagde Moderen med et usikkert Smil. „Du skal rejse til Svejts med vore Slægtninge. Onkel Sebaldus har inviteret dig."

Liska spilede Øjnene saa højt op, at de blev næsten uhyggelig store.

„Hvad for noget? — Mig? — Og du, Moder?"

„Jeg bliver selvfølgelig her, din lille Nar. Hvor ellers?"

„Saa kan de for mig rejse til Maanen!" udbrød Liska. „Du kender jo nok din yngste Datter — hun siger nej tak!" —

„Ja, det har man for det! Man faar et Afslag lige op i Øjnene af saadant et purungt Pigebarn!" raabte Frk. Lilla, der oprørt kom hjem fra et Besøg hos Svigerinden. „Vi forstaar ikke mere din Sagtmodighed, Sebaldus! Hvorfor skal vi nu pludselig tage os saa meget af denne næsvisse Pige?"

„Jeg ønsker," sagde Hr. Knibel haardt, „eller rettere sagt, jeg vil, at I fra nu af tager eder noget mere af Møhlbergs. Det er vor Pligt at vaage over den unge Pige. Moderen er jo i dette Tilfælde lig Nul."

„Du ønsker altsaa, at vi nu pludselig skal begynde at gøre Kur til de to?" spurgte Frk. Lilla spidst.

„Jeg ønsker først og fremmest ikke at høre Indvendinger," sagde Sebaldus strengt. — „Og hvis du endelig skal græde af den Grund, Rosalie, saa maa du gøre det ene og alene for din egen Fornøjelses Skyld. Mig rører det ikke." —

Da Hr. Knibel i sin nyvakte Skinsyge ikke kunde udholde Tanken om, at Harten under hans Fraværelse skulde trænge sig mellem ham og hans Ønsker, gik han til sidst saa vidt i sin Gavmildhed, at han erklærede sig villig til ogsaa at tage sin Svigerinde med.

Fru Møhlberg kom i den dødeligste Forlegenhed. Thi lige saa meget som hun gyste ved Tanken om denne fælles Rejse, lige saa meget frygtede hun for ved et Afslag at give Anledning til nye Stridigheder.

„Jeg skal overveje dit venlige Forslag, Sebaldus," sagde hun nølende. „Men det forekommer mig, at Liska i Aar ikke har rigtig Lyst til at rejse."

„Men saa bør du som hendes Moder tilskynde hende dertil," sagde han med mild Værdighed.

„Da det gjaldt Harda, paakaldte I aldrig min Modermyndighed, da gjaldt min Mening intet mod eders."

„Vi vilde jo slutte Fred, ikke sandt?" sagde han blidt bebrejdende. „Og —" her pegede han paa Billedet af Grevinde Brankovan i Hoftoilettet og med Diademet paa Haaret — „er alt ikke endt paa bedste Maade for hendes Vedkommende?"

Fru Møhlberg tav.

Endelig sagde hun sagte:

„Harda bærer flere Juveler og Perler paa sig, end et helt Aars Rente af hendes Formue beløber sig til!"

„Det er Brankovans Familiesmykker!" sagde han hastigt. „Jeg har nøje erkyndiget mig om alt. Yello

levede her i absolut gode Forhold som Kavaler og Gentleman. Saa maa han selvfølgelig have Formue."

„Sebaldus — mon hun virkelig er lykkelig?"

„Selvfølgelig!" Han smilede overlegent. „Kan du ikke se det paa hende?"

„Jeg havde forleden en styg Drøm," sagde hun sagte; „straks efter, at jeg havde modtaget dette Billede. Harda løb med skingrende Skrig gennem en Ørken og styrtede ned i et bundløst Dyb, der aabnede sig for mine Øjne."

„Du har drukket for stærk Te, kære Tilde," sagde han spøgende. „I Kvinder kan nu engang ikke taale at blive lidt tilsidesatte. Yello skulde blot have stillet sig under din specielle Protektion, saa vilde han være bleven dig en kær Svigersøn. O, I smaa Narre!"

Og Sebaldus lo saa udtryksfuldt, at Fru Møhlberg igen følte sig tvivlraadig.

„Jeg skal tale med Liska om Rejsen, Sebaldus. Jeg skal søge at overtale hende til at slutte sig til eder."

„Sig til hende, min kære Tilde —" her fik Hr. Knibels Stemme en varm Klang — „at hun ikke skal være bange for at finde den strenge Formynder i mig — nej, kun den ridderlige Ledsager og Beskytter. Og hvad Lilla og Rosa angaar, saa er de allerede underrettet om min Beslutning."

Fru Møhlberg, der følte sig rørt over denne overstrømmende Godhed, forsøgte endnu engang at overtale Liska.

„Man skal aldrig være ubeskeden, Barn," sluttede hun og klappede den unge Piges Kind, „det er mere end nok, at Onkel Sebaldus bestrider Udgifterne for dig alene. Jeg har desuden været paa Bryllupsrejse i Svejts med Hardas Fader. — Du rejser med — ikke sandt? Hvorledes skal jeg faa overbragt dit Afslag?"

„Jeg skal selv gaa derhen, lille Moder, hvis det falder dig saa svært," sagde Liska sukkende.

„Og hvad vil du sige, mit Barn?"

„At jeg helst vil blive hjemme! — De har altid været saa stygge imod mig!" —

Fru Møhlberg sukkede.

„Hvad mener du, om jeg indbød nogen til os i den Tid? For Eksempel min Tante, som blev forbigaaet ved Hardas Bryllup?"

Liska blev meget begejstret over denne Idé, og Moderen skrev til sin Tante.

Da hun havde modtaget et Brev fra den gamle Dame med Melding om, at hun gerne vilde komme, gik hun sammen med Liska til Knibels for at overbringe deres Afslag.

„Det er virkelig meget mærkværdigt!" udbrød Frk. Lilla. Thi skønt hun var meget imod sin Broders Indbydelse, optog hun dog Afslaget som en Krænkelse.

„Hvad er det, der forekommer dig saa mærkværdigt?" spurgte hendes Svigerinde rødmende.

„At denne Tante, som man hidtil aldrig har hørt noget om, nu pludselig viser sig hos eder!"

„Saa kan jeg naturligvis ikke undvære Liskas Hjælp," sagde Fru Møhlberg, der nu samlede hele sit Mod.

„Ja, gener jer bare ikke. Vi er jo vante til Hensynsløsheder og skal vide at bære dem!"

Med usigelig lettet Hjerte imødesaa Fru Møhlberg den Dag, da de tre Søskende Knibel drog af Sted til Svejts, og hendes Moders Søster, som hun saa længe ikke havde set, skulde ankomme til hendes Hjem.

Der fulgte nu saa rare, hyggelige Dage, at Liska helt glemte sin Sorg over ikke at komme til Barnekov.

Den gamle Dame betragtede tit Hardas Billede, bevæbnet med Briller og Lorgnet.

„Hendes Mand gør jo ogsaa en god Figur," sagde hun.

„Kender du ham da, Tante?"

„Nej, men Brankovanerne skal alle være smukke Mennesker."

„Hvoraf ved du det?" spurgte Fru Møhlberg interesseret.

„Onkels Svoger rejste meget i Forretninger og kom ogsaa undertiden til Rumænien. I Crajowa gjorde han Bekendtskab med en Oberst Brankovan, der var en blændende smuk Mand, men en ivrig Spiller. Onkel havde ogsaa engang noget at gøre med hans Fader, der boede paa deres Familiegods ikke langt fra Byen. Han har senere ofte fortalt om den elegante, gamle Greve, som spillede hele Formuen bort i Hasardspil og i Bund og Grund ruinerede hele Godset. Det skal have været en Husførelse, som ikke er til at beskrive. Slottet var en komplet Røverhule, der var næsten ikke en Dug i Skabet eller en Hest i Stalden. Den bedste i hele Familien skal have været en Fætter af den gamle Greve, der dog i det mindste ikke gik som Tigger i sin Grav, fordi han ikke som de andre havde spillet hver en Øre bort. Han var ogsaa en smuk Mand, men med temmelig jævne Tilbøjeligheder."

„Naa," sagde Fru Møhlberg lettet, „Hardas Mand har da i hvert Fald ikke noget at gøre med denne Gren af Familien. Han levede her meget fornemt af sine Renter. Og de Familiesmykker, som Harda bærer paa Billedet, er ogsaa meget kostbare."

„Renter — Familiesmykker!" sagde den gamle Dame og lod leende Lorgnetten synke. „Ja, saa kan du være ganske sikker paa, at han ikke hører til den Familie. De skal have ladet den sidste Ring gaa til Pantelaaneren. Ja — naar man spiller, saa er man snart færdig. Ødselhed og Nydelsessyge kan dog bekæmpes, men Hasardspilleren er en fortabt Mand. Og svigter Lykken ham — saa ender han med at spille falsk. — Nej, vær du glad over, at din Svigersøn ikke har noget med dem at gøre!"

„Ja, det er jeg," sagde Fru Møhlberg med et lettende Suk. „Og nu ved jeg ogsaa, hvorfor han ikke indbød nogen af disse Slægtninge til Brylluppet. Han har skammet sig over dem."

„Og det gør han Ret i. Der er ingen af dem, der duer. Men hvor kan det være, at du ikke ved bedre Besked? Hvis jeg giftede en Datter bort —"

„Sebaldus har indhentet alle fornødne Oplysninger om Grevens Forhold og Person," afbrød Fru Møhlberg hende smertelig berørt, „og de var alle meget tilfredsstillende. Hvad kunde jeg udrette over for Knibels?"

„Du burde dog ogsaa have et Ord med at sige," sagde Fru Bendler mildt bebrejdende.

Og denne Bebrejdelse slog Rod i Fru Møhlbergs Hjerte. —

Sebaldus Knibel vendte denne Gang langt tidligere end ellers tilbage fra sin Rejse og overlod for første Gang sine Søstre til deres Skæbne.

Han havde ingen Ro fundet for de Tanker, som

fik hans Øjne til at flamme og gjorde hans Sjæl oprørsk mod den Ungkarletilværelse, som han hidtil havde baaret med saa stor Værdighed og Overlegenhed. Han var forelsket — glødende forelsket i den friske, blomstrende Rose, som pludselig havde aabenbaret sig for ham i hele sin Duft og Skønhed. Og disse lokkende Tanker fulgte ham Dag og Nat.

Han havde for længst overvejet og gennemtænkt alle Følgerne af denne sene Kærlighed, havde ogsaa forestillet sig alle sine Søstres Fordringer og Indvendinger. Thi intet laa dem fjernere end den Tanke, at det Tilfælde skulde gentage sig, at en Knibel giftede sig med en ung Pige uden Navn og Formue. Trods al deres søsterlige Kærlighed havde de aldrig tænkt sig Muligheden af, at deres Broder vilde indgaa Ægteskab, ikke engang paa en Tid, da denne Mulighed dog laa meget nær. Og nu, da de ansaa hans Hjertero for grundfæstet og følte sig forvissede om, at han ikke kunde ønske sig et behageligere Hjem end det, de skabte ham, nu laa en saadan Formodning dem saa fjern som vel muligt. Og da Efteraaret var meget smukt, og Sebaldus energisk opfordrede dem til at blive længere borte, udstrakte Frøknerne Lilla og Rosa gerne deres Ophold ved Lago maggiore til Begyndelsen af November.

I denne Tid, hvor Sebaldus var alene hjemme, indfandt han sig endnu oftere end før hos sin Svigerinde, og saa vidt det lod sig forene med hans Værdighed, bestræbte han sig for at tilbagevinde Fru Mohlbergs Tillid og faa Liska, der altid sky undveg ham, til at glemme hans tidligere Strenghed.

Tit, naar han holdt hendes Haand, som hun altid trak til sig, saa hurtigt Høfligheden paa nogen Maade tillod det, tilsyneladende spøgende fast i sin, blev han grebet af en brændende Utaalmodighed efter at drage denne yndige Skabning til sig i Bevidsthed om den Ret, som han allerede nu besad til hende, og at gøre denne Ret gældende med alle Fordele for Liska selv.

Men skønt Fru Mohlberg gjorde sit bedste for at bidrage sit til det gode Forhold imellem dem, saa var hendes Formaninger til Liska om at vise de samme Bestræbelser ganske frugtesløse.

„Ved du hvad, Moder, jeg synes, det var meget rarere den Gang, da Onkel Sebaldus ikke besøgte os saa tidt.“

„Ja, saamænd,“ svarede Moderen forlegen. „Men man maa jo paaskønne hans gode Hjerte og gode Vilje. Du kan tro, at nu vil han ogsaa nok tage os i Beskyttelse mod Tanterne og deres Underligheder.“

„Vi kan godt beskytte os selv,“ sagde Liska leende.

En Aften, da Ilden brændte lystigt i Ovnen og kastede sit rødlige Skær over Gulvtæppet, anslog Hr. Sebaldus et Tema, der nær havde faaet Fru Mohlberg til af Forbavselse at tabe sit Strikketøj paa Gulvet.

„Jeg synes, kære Svigerinde, at hvor harmoniske og hyggelige disse Værelser end er, saa er de dog lidt for indskrænkede til en behagelig Tilværelse. Jeg har allerede længe næret Ønsket om at tilbyde dig min Hjælp til en bedre Lejlighed. Og jeg kan heller ikke lide, at enten du eller Liska skal løbe til Døren, hver Gang det ringer. Ogsaa i denne Henseende ønsker jeg —“

„Kære Sebaldus,“ afbrød Fru Mohlberg ham dybt rødmende, „jeg er fuldkommen tilfreds. Og jeg kan desuden ikke sige op før første April.“

„Saa afventer vi denne Termin,“ sagde han med en energisk Haandbevægelse.

Den knibelske Familieære vilde nemlig aldrig have tilladt ham at lade Moderen til hans Hustru leve i indskrænkede Forhold.

„Der hænder jo undertiden saa meget,“ vedblev han meget sigende, idet han forfulgte den samme Tankegang, „som forekommer os utroligt, indtil det er blevet Sandhed. Og saa spørger man sig selv, hvorfor det egentlig forekom os saa utroligt.“

„Ja vist,“ sagde Fru Mohlberg og tog igen intet anende fat paa sit Strikketøj. „Det gaar jo næsten altid anderledes, end man tænker. Men som oftest ikke bedre.“

Sebaldus saa urolig paa sit Ur.

„Hvorfor er Liska endnu ikke kommen hjem?“ spurgte han.

„Hun er indbudt til en Veninde. Jeg venter hende ikke før ni.“

„Uden Ledsagelse?“ spurgte Sebaldus med pludselig vakt Skinsyge. „Du er virkelig alt for uforsigtig, kære Svigerinde. Man har jo Eksempler paa —“

Fru Mohlberg smilede.

„Jeg vil ikke raade nogen til at vise sig paatrængende mod hende. Det vilde ikke bekomme dem godt. Min Liska er en tapper Pige.“

Blot ved Tanken om Harten blev Hr. Sebaldus overvældet af skinsyg Vrede.

„Det maa og skal blive anderledes,“ sagde han hurtigt og skarpt. „Og det snart. Som Formynder taaler jeg ikke under nogen Betingelser, at Liska gaar alene paa Gaden saa sent.“

XVII.

I Egnen ved Lincolnshire i England havde de første tunge Sneskyer samlet sig over den mangehundredaarige Park til Herresædet Woodward. Endnu i Gaar stod de kæmpemæssige Træer i Skoven i haard Kamp med den frembrydende Nordvestsstorm og stemmede deres knagende Legemer og bragende Arme saa stærkt imod dens rasende Magt, at hvert af dens Angreb prellede af som et Sværdslag mod klingende Staal.

Af og til brød et svagt Lysglimt frem mellem de jagende Skyer. Men da begyndte de fine, lette Snefnokke at falde ned paa det brune Mos, de dækkede Grenene og indhyllede Kronerne ligesom i et hvidt Slør. Det gamle Slot med dets Hjørnetaarne og Spidsbuevinduer ragede som en mørk Kæmpe op mellem de hvirvlende Snefnokke.

Lige saa dødt, som Slottet saa ud udvendig fra, lige saa livligt var der i dets Indre. Allerede i flere Uger havde Hushovmesteren haft travlt. Omgivet af sin Tjenerstab ryddede han op og luftede ud i de tillukkede Værelser, som kun ved Juletid straalede i en kort Glans og Herlighed, naar Hertugen og Hertuginden af Kingsley forlod deres skotske Godser og paa et kort Ophold indtraf til Woodward.

Saa vaagnede det gamle Slot ligesom Tornerose af sin fortryllede Søvn. Der begyndte en feberagtig Virksomhed i de gamle Sale, gennem de lange Gallerier og de af Støv bedækkede Værelser, lige fra Loft til Kælder i denne kæmpemæssige Bygning, hvor der i Aarhundreder var blevet opdynget Kostbarheder og

Skatte, som kun en umaadelig Rigdom kan erhverve og anskaffe.

Da faldt de hvide Slør fra Malerier og Spejle, og de graa Hylstre blev revne af Møblerne. Hertuginden̄s meget beundrede Nipssager og Hertugens kostbare Antikviteter kom frem fra deres sikre Gemmesteder. Dameværelserne fyldtes med Tæpper og Broderier med en Fylde af overflødig Pragt. Til sidst viste Overgartneren sig med sin Stab for at fylde Værelserne med Blomster og Planter, der med uhyre Omkostninger blev drevne frem i de store Drivhuse.

Naar saa de mægtige Varmeapparater i Kælderen opfyldte deres Pligt, og en liflig Varme gennemtrængte hele Slottet, naar Kokkenchefen og Kældermesteren var paa deres Pladser, naar to Dusin Tjenere og Kammerjomfruer ventede paa Gæsterne, naar Staldmesteren begav sig til Banegaarden med Kuske, Tjenere og Firspand — ja, da var det gamle Slot helt og holdent vakt til Live igen og stod parat til den korte Glansperiode.

Hertugparret havde dette Aar udsendt særlig talrige Indbydelser til Woodward. Der vrimlede snart af Gæster med deres Følge. En Brusen og Summen uden Ende lød gennem den tidligere Stilhed, som om en hel Bisværm fløj efter deres Dronning. Blandt de første Gæster befandt Grev og Grevinde Brankovan sig. Indtil nu havde de opholdt sig i det skotske Højland paa Lord Heathams Gods, hvor Greven havde vundet Berømmelse som sikker Skytte, og hvor hans Gemalindes Skønhed og Anstand havde vakt stor Beundring, men nu havde de fulgt Hertugparrets indtrængende Indbydelse til at tilbringe nogle Uger paa Slottet Woodward. Snestormen var ophørt. Endnu gled der kun nogle enkelte hvide, sølvglinsende Snefnokke ned gennem Luften for til sidst at forsvinde. Undertiden gik der et svagt Lufttræk gennem de røde Gardiner for Vinduerne i Paaklædningsværelset, hvor Harda sad med Hænderne foldede i Skødet og ventede paa den Time, da hun skulde begynde paa sit Toilette.

Der var lyst og varmt omkring hende, og fra de allerede aabnede Etuier straalede og funklede Diamantsmykkerne hende i Møde.

Hvor ofte havde hun ikke med inderlig Tilfredshed imødeset en saadan Time og frydet sig i Forventningen om den!

Hun nikkede sagte. Omgivet af Hyldest og Beundring var hun flakket fra den ene Verdensdel til den anden — fejret og usigelig misundt. Alle de nye Indtryk, alt det, som hun aldrig før havde set eller hørt, bar hende bort med sig som en glidende Strøm. Ægyptens Undere, Japans Blomsterflor, Indiens Herligheder drog forbi hende. Med hvert Aandedrag indsugede hun den saa længselsfuldt eftertragtede Frihed — paa de stormfulde Have — i Ørkenens Sand — i Gudernes Lunde. Nu kendte hun ikke mere til indskrænkede Forhold — nødtes ikke til at huske det, som engang havde været, og som nu var forbi for bestandig.

Atter strøg et Vindstød forbi Vinduet, og med det gled en Skygge hen over den unge Kones tankefulde Ansigt. Hun rejste sig og gik med sagte Skridt op og ned.

Var det Overmættelse, der begyndte at bemægtige sig hende, saa hun ikke rigtig mere kunde føle Nydelse ved alt det, der frembød sig for hende? Var det Træthed, der bredte sit graa Dække over alt det, der hidtil havde henrykket hende? Harda løftede sit Ansigt. Der laa en eftertænksom Rynke paa hendes Pande.

Denne Adskillelse imellem dem var kommen saa langsomt og gradvis — saa ubemærket og fordægtig. Men nu var den der. Den store, bevægede Verden bringer ikke Hjertets Knopper i Blomst, faar ingen Gnist til at blusse op i Flamme. De Kærlighedsroser, der paa Bryllupsrejsen var blevne strøede for hendes Fødder, havde for længe — ak, for længe siden mistet deres Duft! Og i alt dette fremmede kunde hun ikke finde sig til Rette. —

Nu bankede Kammerjomfruen paa Døren.

Denne Afbrydelse var hende kærkommen. Naar hendes Tanker kom ind paa denne Vej, løb de tit ud i latterlig Sentimentalitet. Hun var jo dog Grevinde Brankovan, et Hertugpars velkomne Gæst, den smukke, overalt hyldede og feterede, unge Kone.

Der laa allerede det glinsende, resedafarvede Toilette udbredt, et af de mange pragtfulde Toiletter, som hun havde forskrevet fra Paris.

Det var ikke Ødselhed, thi dernede i de fyrstelige Sale udfoldede sig hver Aften en Toiletpragt uden Lige. Og hun kunde da umuligt være tarveligere klædt end alle de andre!

Nu lød Gongongen i den store Korridor første Gang.

Brankovan traadte ind. Ved Synet af ham gled der et straalende Skær over Hardas Ansigt. Endnu havde hun ikke set nogen, der overgik ham i Fornemhed og Statelighed, ingen, der som han gjorde Krav paa alle Folks Højagtelse som noget ganske selvfølgeligt.

„Er du færdig?" spurgte han og mønstrede hende flygtigt.

Kammerjomfruen rakte hende Viften og forsvandt.

Harda nikkede venligt. — Der paakom hende noget af den samme Lykkefølelse som den Gang, da hun gik Arm i Arm med ham gennem sit Værelse i hendes Moders Hus — saa forventningsfuld og fastklynget til ham. Hun lagde med et let Tryk sin behandskede Haand paa hans Arm. „Du kommer sjældnere og sjældnere ind til mig!"

„Synes du?" spurgte han hovedrystende. „Vil du da gøre to Turtelduer af os her paa dette Sted?"

„Paa dette Sted?" sagde hun sagte. „Ak, jeg mener alle disse Steder!"

„Altsaa sentimental?" sagde han med let Spot, idet han løftede hendes Haand fra sin Arm og trykkede den flygtigt til sine Læber. „Det har du aldrig været før."

„Nej," sagde hun og tvang sig til at tale i en spøgende Tone, „og er det heller ikke nu. Men du maa blot ikke helt glemme mig over dine Venner."

„Glemmer jeg dig?" sagde han leende. „Nu fører jeg dig jo ned i hele din Pragt og Herlighed!"

Hun lagde sin Arm fastere i hans.

„Nello, jeg tror ikke, Luften her bekommer mig godt."

Det var hende pludselig, som om hun savnede nogen, der kunde forstaa hende, ogsaa uden mange Ord — og hun fik en Følelse, som om hendes kostbare Empirekjole pludselig blev hende for snæver.

„Ja saa?" sagde han. „Det vilde være første Gang."

„Naa ja, engang maa man jo dog begynde at føle sig mindre vel til Mode," sagde hun i den samme lette Tone som før.

„Maa man?" Han saa spørgende paa hende. „Hvorfor maa man det?"

Det flygtige Velbehag, den svage Tilbøjelighed,

som Nyhedens Charme havde vakt hos ham, var forsvunden, endnu inden de havde forladt Ægyptens Jordbund. Og da han aldrig havde troet, at Harda vilde have følt Kærlighed til ham uden hans Grevetitel, saa ramtes han heller ikke nu af hendes Bebrejdelser. Den Taknemmelighed, som han i sin Betrængthed straks havde følt for sin Hjælperske, havde Vanen for længst afstumpet Harda gav ham de Midler, ved Hjælp af hvilke han aabnede de Kredse for hende, som hun ønskede at leve i. Saaledes var de kvit.

Og ligesom han aabnede alle de Veje for hende, som hun havde længtes efter at betræde, uden Hensyn til Omkostningerne derved, saaledes nød ogsaa han i fulde Drag den Uafhængighed, han hidtil ikke havde kendt. Familien Knibels halvanden Million tillod alle Luner — og der var blevet mange, mange Tusinder liggende paa Væddeløbsbanerne.

Kun i eet havde Grev Brankovan vist sig modstandsdygtig. Han spillede ikke mere. I Mindet om sit sidste Nerveanfald følte han en vis Forpligtelse til at sky Ilden og jage Brankovanernes Dæmon fra sig. —

Harda saa endnu med et tvungent Smil ind i hans spørgende Ansigt, da han gentog sit Spørgsmaal.

„Hvorfor maa man absolut begynde at føle sig mindre vel til Mode, naar man er stillet som du?"

Hun glemte sit glitrende, af Juveler funklende Toilette, der ellers altid virkede som Balsam paa hendes Saar. Hun kastede den funklende Vifte tilbage paa Bordet.

„Jeg fryser," sagde hun sagte.

„Fryser du?" spurgte han og saa forbavset ind i den klare Kaminild.

„Ja," sagde hun endnu sagtere. „Indvendig."

Han lo.

„Hvornaar er du begyndt paa det?"

„Siden vi rejste fra Skotland. Jeg tror, jeg bliver træt."

„Saa maa jeg bede Hertuginden om at tage sig særligt af dig i Aften," sagde han spottende.

Hun greb hans Haand. Det faldt hende øjensynlig svært at bringe en Bøn over sine Læber. „Naar vi har brudt op dernede i Aften, vil du saa ikke komme herop og passiare en Times Tid med mig? Vi har jo næsten glemt, hvorledes det er at være alene sammen."

„Hellere dø end være uhøflig," sagde han smilende. „Jeg skal komme."

Nu lød Gongongen for anden Gang.

Han bød hende Armen og førte hende ned ad Trapperne.

Midt i al denne udsøgte Pragt og Rigdom forsvandt Hardas triste Stemning som Dug for Solen.

Hun vidste saa godt, at ingen af disse Damer, der stammede fra den engelske Højadel, overgik hende i Holdning og ydre Anstand, at ingen paa en fornemmere Maade bar de funklende Stene i Haaret og om Halsen, og at hendes blomsterhvide Teint ikke stod tilbage for den saa meget berømte engelske Hudfarve.

Datteren af Artur Knibel og den beskedne Kvinde fra hin Toværelserslejlighed i Havehuset skred saa stolt og selvbevidst over Parketgulvene i det hertugelige Slot, som om hun stammede fra den ældste og fornemste Adel. Og da hun gik til Bords ved Lord Bakerfields Arm, ombruset af sit glinsende Slæb, omstraalet af Diamanter, maatte enhver tro, at en hvidpudret Lakaj hele hendes Liv igennem havde staaet bag hendes vaabenprydede Stol.

Alle og enhver var villige til at hylde Grevinde Brankovans interessante Skønhed. Hendes sjældne, men desto mere tiltrækkende Smil, hendes vidunderlig smukke Øjne med det gaadefulde Udtryk begejstrede Mændene, medens Grev Brankovans hele Væsen og Udseende uden Undtagelse vandt alle Kvinder.

„Jeg haaber, Mylady," sagde Lord Bakerfield, idet han tog Plads ved hendes Side, „at det er lykkedes Woodward at faa Dem til at føle Dem hjemme i England. Det er alle vore Landsmænds Pligt at vaage over, at denne Følelse af Hjemlighed vækkes i Dem og vedligeholdes."

Lord Bakerfield var en Fætter til Hertugen. Hvert Aar omsatte han sine ti Tusinde Pund Sterling i forskellige Nydelser, og han var, som alle vidste, en stor Kortelsker og befandt sig derfor, trods sin Rigdom, ikke sjældent i stor Forlegenhed for kontante Penge. Han var en elskværdig Selskabsmand, men han havde ikke Tanke for andet end sine Fornøjelser og søgte paa alle Maader at udnytte sin Fætters umaadelige Rigdom.

„Jeg holder meget af at være her," sagde Harda og kastede et Blik over det pragtfuldt dækkede og med friske Roser prydede Bord. „Woodward har allerede gjort sin Pligt."

„Efter det parisiske Foraar," sagde Lord Bakerfield, „er det engelske Kronen paa alle Foraar! Mylady skulde engang selv drage Sammenligningen."

„Ja vist," sagde Harda spøgende og besvarede med et Smil den udtalte Beundring i hans Blik. „Men Spørgsmaalet er kun, hvor man skal begynde."

„Naturligvis her!"

„Grev Brankovan," sagde Harda og aabnede sin Vifte, „har altid sine egne Planer. Han udstrækker derfor vor Bryllupsrejse efter sit Forgodtbefindende."

„Det er ikke muligt!" udbrød Lord Bakerfield og spilede sine runde Øjne vidt op af Forundring. „Deres Bryllupsrejse?"

„Ja — den har varet næsten to Aar," sagde hun sagte.

„Tillader Mylady, at jeg søger at vinde Grev Brankovan for det engelske Foraar?" spurgte han med pudsig Iver og bøjede sit Hoved med det kortklippede Haar til Siden.

Hun smilede.

„Dermed kommer De højst sandsynligt hans egne Ønsker i Møde."

„Og Deres Ønsker, Mylady, skulde ikke være ham alt?" spurgte han sukkende.

I det samme rejste Hertuginden sig, og alle Damerne fulgte hende. Med sit straalende Følge vendte hun tilbage til de pragtfulde Saloner, medens Herrerne blev siddende og flittigere end før tømte Glassene med den tunge, duftende Vin.

„Mine Ønsker alt for ham?"

Harda gentog i Tankerne dette Spørgsmaal. Hun oprullede hele sit Ægteskab for sit indre Blik.

Lænet tilbage i Stolen gennemgik hun i Tankerne hele den Tid, hun havde levet ved Brankovans Side. Det havde været en glædelig, sorgløs Tid. Ingen Uenighed — ingen Ufred imellem dem. Ikke et eneste Uvejr paa den ægteskabelige Himmel. Alt var gaaet saa glat og jævnt.

Havde hun haft andre Drømme den Gang, da hun i sin Rejsedragt stod foran Spejlet i Hotel „Kronprinsen"?

Hvidpudrede Lakajer i jordbærfarvet Fløjlslivré med hvide Silkeknæbenklæder og Spændesko bød Limonade og Bagværk om.

En Summen af Stemmer gled gennem Rækkerne. Vifterne bevægedes ivrigt, af og til skjulte de med en flygtig Bevægelse en let Gaben.

Der sneg sig ogsaa en Følelse af Træthed over Harda. Og hun kunde ikke befri sig for den Tanke, om hun havde ventet sig mere af Ægteskabet end det, som ved Brankovans Side var blevet hende til Del.

Og midt i denne døsige Summen og Hvisken fik hun igen en Følelse af ængstende Beklemthed, som maatte hun styrte ud i den frie Luft — ligesom den Gang paa den isbelagte Nysø, hvor Blæsten legede med de kulørte Flag, og Rimfrosten funklede paa Træer og Buske.

Nu satte en blond, ung Dame sig til Flygelet og lod de smukke Hænder glide hen over Tangenterne — mere af Forekommenhed, end fordi hun havde Lyst dertil.

Og de andre lyttede — mere af Høflighed end af Trang.

En lille, fin Stemme sitrede gennem Luften. Det var en lille Folkesang til Ære for de fremmede Gæster:

„Vil du dit Hjerte mig skænke,
da gør det i Hemmelighed,
saa det, som vi begge tænke,
ej nogen aner og ved —"

Hvor fin og spæd Stemmen end lød gennem det store Rum, saa jog den pludselig al Træthed bort fra Hardas Øjne. De lange, mørke Øjenhaar hævede sig sitrende, som om der fra Flygelet her kom glidende en Skygge fra Fortiden —

„Kærligheden maa begge
skjule med hemmeligt Sind;
luk derfor din Kærligheds Lykke
dybt i dit Hjerte ind —"

Et mørkt, lidt spottende Træk lagde sig et Sekund om hendes Mund. Man kan skjule noget saa godt, at det slet ikke er til at finde igen.

„Du vel paa de Ord bør tænke,
som lød til dig i min Bøn:
Vil du dit Hjerte mig skænke,
da skænk mig det tavst i Løn!"

Lady Georgina havde nu endt sin Sang og modtaget alle Damernes Hyldest. Lidt efter vendte Herrerne tilbage for at nyde Teen i Salonen sammen med Damerne.

Hardas Øjne fæstede sig paa Brankovan med større Varme end nogen Sinde før — urolig og beklemt ved Synet af ham, som om han ikke mere var den, hun omt havde hengivet sig til, som om hun stod Fare for at miste ham.

Havde hun nogen Sinde beundret ham, havde hans Person og Optræden nogen Sinde fyldt hende med Stolthed — saa blussede denne Følelse nu stærkere end før op i hende. Hun forestillede sig ventende paa ham deroppe i Værelset, hvor kun Ildens Knitren i Kaminen afbrød Stilheden omkring dem. Hun saa ham træde ind saaledes, som han nu gik gennem Salonen, en Adelsmand fra Top til Taa, saa ham ile hen til hendes Side, drevet af den samme Længsel som hun.

Da det ene Slæb efter det andet langsomt bruste ud af Salonen, hviskede hun endnu engang til ham:

„Jeg venter dig!"

Han nikkede.

„Jeg kommer — jeg kommer — —"

Herreværelset, hvor ellers enhver, som endnu ikke havde Lyst til at sove, kunde opholde sig og faa sig en lille Passiar, var denne Aften tomt. Hertugen var gaaet til Ro og med ham de ældre Gæster. Endog Lord Bakerfield, den livlige, fornøjelsessyge Pebersvend, var denne Aften ikke til at se.

Da kastede ogsaa Brankovan sin Cigar fra sig. Han traadte let gabende ud i Galleriet, hvor strunke Skikkelser af Riddere og Ridderfruer saa ned paa ham fra Væggene med deres døde Øjne. Livet forekom ham pludselig saa fadt og flovt. Han følte ikke det mindste af den Utaalmodighed, hvormed Harda ventede ham deroppe.

Der var nogen, der kom hastigt løbende op ad Trappen.

„Er De allerede søvnig, Greve?"

„Nej, slet ikke."

„Kom med. Vi vil aflægge Lord Bakerfield et lille Besøg."

Brankovan saa spørgende paa den talende.

„Hvorfor det, Sir Herford?"

„Aa, til Afveksling. Bakerfield er altid i godt Humør og smitter andre med det."

„Ja, det var jo ikke saa galt," sagde Brankovan spøgende.

„Nej, ikke sandt? Især efter Lady Georginas rørende Sang!"

De steg leende højere op ad Trappen.

Helt oppe, hvor de to Gange skilte Sidefløjen fra Hovedbygningen, bankede Sir Edvard Herford paa den første med en svær Portiere dækkede Dør.

„Kom ind!"

Men Larmen af Stemmerne indenfor overdøvede disse Ord.

„Vi maa nok give Tegnet," sagde Sir Herford leende og bankede først to Gange, saa tre Gange hurtigt efter hverandre.

Lord Bakerfield aabnede selv Døren.

„Det glæder mig at se Dem. Jeg syntes nok, der var nogen, der manglede. Deres Nærværelse er mig en Ære, Grev Brankovan!"

Han lod de to Herrer træde ind og trykkede deres Hænder.

Værelset, der var højt og rummeligt, var klart oplyst, skønt de mørkebrune Lædertapeter, i hvis Bund var presset røde af Guldkranse omgivne Blomster, gjorde det vanskeligt at oplyse.

De gamle, mørke Egetræspaneler og en Række højryggede, udskaarne Stole gav Værelset Lighed med et Kapel, hvortil de spidse Buevinduer ogsaa bidrog.

Midt i Værelset stod et stort Egetræsbord, et Mesterstykke fra fordums Tider, og ved dette Bord tronede Lord Bakerfield med pudsig Ivrighed som Vært.

„Værelset gør et ret højtideligt Indtryk," sagde Brankovan forbindtligt.

„Ja, naturligvis — naar jeg bebor det!"

Det runde, røde Ansigt under det kortklippede, blonde Haar lo saa smittende til de tilstedeværende, at endog Brankovan, trods sit daarlige Humør, ikke kunde lade være at trække paa Smilebaandet.

„Jeg vilde heller ikke have følt mig krænket ved Benævnelsen 'værdig'," vedblev Bakerfield og blin-

kede lystigt til sine Omgivelser, „thi den, som forstaar at leve sit solle Liv paa rette Maade, er værdig — jeg mener værdig til at leve det."

„Ganske rigtig, Mylord," svarede Brankovan indrømmende. Denne Lære havde jo ogsaa været hans Rettesnor.

„Maa jeg saa bede Herrerne om at tage Plads ved dette ærværdige Bord!" Han gik hen til et Vægskab, lukkede det op og tog nogle Spil Kort frem.

„Vi har vel den Ære, Grev Brankovan, at tælle Dem blandt Deltagerne?"

Ved Synet af Kortene gik der et Ryk igennem Brankovan. Han ønskede, at han ikke havde fulgt sin Ledsager herhen, og han vilde ikke heller have gjort det, dersom Sammenkomstens Øjemed havde været ham bekendt.

„Jeg maa beklage, Lord Bakerfield, at jeg kun kan være Tilskuer. Jeg vilde nødig handle mod mine Grundsætninger —"

„Bevares nej!" afbrød Bakerfield ham med et høfligt Buk. „Grundsætninger er jo vor Tilværelses Fundament. Det er tilstrækkeligt, at De giver os Æren af Deres Nærværelse."

Han satte sig ved Bordet med en saa ærbar Mine, som om det drejede sig om den ædleste Handling paa Jorden. Saa lagde han to Spil Kort foran sig, rev Omslaget af det ene og rakte det andet til sin Sidemand, for at han skulde blande det.

„Jeg holder Bank."

Nu tog Bakerfield det øverste og underste Kort af det første Spil og lagde dem til Side, saa uddelte han med stor Behændighed Kortene i det andet Spil, saa hver af de fire Deltagere fik tretten Kort.

Brankovan fulgte med stor Interesse denne ham saa velkendte Fremgangsmaade. Kun Guldpenge blev indsat, enhver af Spillerne satte saa meget paa sine Kort, som han selv vilde.

Lord Bakerfield begyndte nu regelmæssigt at aftrække Kortene i det første Spil. At dømme efter hans glade Smil følte han sig usigelig vel til Mode, og foreløbig havde Spillet ogsaa et ganske uskyldigt Udseende.

Stemningen forhøjedes dog, da Sir Herford med stort Held vandt to høje Indsatser lige efter hinanden og følgelig havde en hel Dynge af Guldpenge foran sig.

„Den bliver staaende!" raabte Sir Herford uden at stryge sin næste Gevinst til sig, men bukkede kun en Fold over hele Kortet. „Naa — tabt!" Han udbetalte med et Skuldertræk den tredobbelte Gevinst.

Brankovan, der endnu med korslagte Arme lænede sig til Bankholderens Stol, betragtede med voksende Interesse Spillet. Han saa de ham velbekendte Kendetegn i de blege, spændte Træk, han følte Flammerne, der begyndte at blusse op bag Pandens Aarer — hele den berusende Nervespænding begyndte ogsaa at angribe ham.

Da var det, som om Brankovans Dæmon, der nu træt og mæt havde sovet i næsten to Aar, igen vaagnede til Liv, som om den langsomt aabnede de begærlige Øjne og fæstede dem stift paa den, i hvis Aarer dette Blik vakte et feberagtigt Minde. Brankovan havde en Følelse, som gik der en Febergysen igennem ham, Kulde og Hede vekslede, det hamrede i hans Hjerne, rev og sled i hver Fiber i hans Legeme. Det var, som om en Haand stødte ham frem, som om en uimodstaaelig, dæmonisk Magt overvældede ham.

Med glødende Tindinger og sitrende Hænder traadte han hen til Bordet.

„Tillader De, Mylord? Tillader De, mine Herrer?"

Lord Bakerfield smilede venligt til ham, medens Sir Herford indbød ham til at spille med paa hans Kort.

Brankovan greb sin Tegnebog. Han tænkte ikke paa, at han endnu var i Kjole og derfor ikke havde mange Penge ved Haanden. Han tænkte heller ikke paa det, han to Gange havde lovet. Hvad brød han sig i dette Øjeblik om Hardas Haab og Skuffelse? Havde han egentlig nogen Sinde brudt sig derom?

„Jeg beder Dem tage min Underskrift for god."

Han fremstødte hastigt disse Ord, rev nogle Blade af sin Tegnebog, skrev sit Navn derpaa tilligemed den Sum, som han vilde sætte ind, og lagde derpaa Bladene paa de Kort, der laa foran ham.

Den Lykke, som han saa ofte paa en ulovlig Maade havde tiltvunget sig, den Lykke, ved hvilken han næsten var gaaet til Grunde, den Lykke stod nu frivillig ved hans Side.

Det syntes næsten, som om han var i Besiddelse af en Tryllestav, der styrede Kortene efter hans Ønsker og Vilje.

Hans Indsatser blev højere og højere.

Sir Herford og han forøgede deres Indsatser om Kap. Sir Herford tabte, Brankovan vandt.

Hans Ansigt flammede i Feberrødme, hans Pandeaarer svulmede. Den gamle Dæmon kom snigende og stillede sig ved Siden af ham med et ondskabsfuldt Smil — ligesom den havde staaet ved hans Faders, Bedstefaders og Oldefaders Side.

Han følte, at hans Hænder slappedes, at hans Hjerte bankede helt oppe i hans Hals, og den Lidenskab, som paa ny var opægget, rev ham igen helt med sig.

„Indsatsen bliver staaende — paa Æresord!"

Dæmonen løftede Haanden.

Lord Bakerfield vendte Kortene.

„Tabt! Maa jeg bede om en Kvittering for femten Hundrede Pund!"

Et Øjeblik snappede Greven efter Vejret. Saa grebes han af et heftigt Raseri, saa meget desto heftigere, som han udad til var ganske rolig. Men i dette Raseri blandede sig et krampagtigt Begær efter at genvinde det tabte, efter for enhver Pris at tvinge den lunefulde Lykke.

I en forunderlig bevæget Stemning var Harda vendt tilbage til sit Værelse.

Det, der paa denne Dag havde lydt i hendes Sjæl, vedblev at klinge svagt derinde — ligesom et Ekko, der vakt paa ny utrættelig forplanter sig.

Hun satte sig ned og lod den funklende Brillantstjerne og den straalende Kæde tage af sit Haar og sin Hals. Den resedafarvede Kjole ombyttede hun med en blød, hvid Morgenkjole, og Haaret lod hun slynge i en enkelt Knude i Nakken.

Saa traadte hun hen til Vinduet og stirrede tankefuld ud i den snelyse Nat.

Det blæste svagt. Lette Vindstød slog undertiden mod Vinduerne, som om der var nogen, der fordrede at indlades. Og naar de for videre, lød det som en fjern Kalden.

Harda trak Gardinerne til Side og lænede Panden mod Ruden.

Et blegt Maanelys gled hvileløst, rastløst gennem ilende Skyer.

Saaledes var ogsaa hun vandret gennem Verden — hvileløs, rastløs — dukkende op og forsvindende igen. Skulde det gaa saaledes ogsaa i de næste Aar? Og naar saa Kredsløbet var endt, naar der ikke længer var noget nyt at se, ikke flere nye Steder at besøge — hvad saa?

Hun var pludselig til Mode, som om der aabnede sig en Ørken for hende, et øde, tomt Intet, en aandelig Hendøen, hvis Forløbere — Træthed og Overmættelse — allerede havde sat sit Mærke paa hende.

Hvad blev der saa tilbage? Hvormed skulde hun saa fylde det lange, lange Liv? Var det hendes Skyld, at Mindet om de første skønne Uger i Faraonernes Land ikke havde efterladt dybere, mere blivende Indtryk?

Hun nikkede let. Saaledes vilde det altid blive — vilde aldrig, aldrig blive anderledes. Og naar det ikke var hendes Skyld, saa var det hans, saa begik han Uret mod hende, hvis Sjæl hang ved ham med saa mange lyse Forhaabninger.

Harda trak igen Gardinerne for. Den Tanke begyndte at dæmre i hende, at Mand og Hustru kunde være mere for hinanden end Alverdens Pragt og alle dens Glæder og Nydelser. At Sjælens Tilfredshed, Hjertets Lykke laa i Menneskets Indre, ikke i ydre Ting.

Et Smil gled hen over hendes Læber — hendes gamle selvbevidste Smil. Hun traadte hen foran Spejlet. Var hun ikke bleven endnu smukkere, endnu mere attraaelsesværdig end før? Netop nu skulde Brankovan se hende! Og naar han nu kom og sluttede hende i sine Arme og følte, at hun længtes mod hans Kærlighed — —

Det gamle Slotsur i Hjørnetaarnet slog et.

Hun for sammen. Rødmen paa hendes Kinder svandt. Havde han glemt, at hun ventede ham? Maaske var der nogen, der opholdt ham mod hans Vilje. Hun vilde trøste sig hermed — men der gik dog en isnende Gysen gennem hendes Legeme.

Blæsten var bleven stærkere. Vinden hylede om de gamle Slotsmure. Rastløs gik hun op og ned — denne forgæves Venten forøgede hendes Ophidselse med hvert Sekund. Hun maatte for enhver Pris søge at bortjage de kvalfulde Tanker.

Der hang et gammel Oliemaleri paa Væggen. En Kvinde med høj Frisure og Fjerhat og ved Siden af hende hendes halvvoksne Datter med opløst Haar. I sin kvalfulde Uro stod hun stille foran dette Billede og stirrede paa det. Pludselig kom der Liv i hendes Blik. Lignede den smukke, blonde, halvvoksne Pige ikke Liska? Og var der ikke noget i denne Kvindes Træk, som mindede om deres fælles Moder?

Enten denne Lighed nu virkelig var til Stede, eller det kun var noget, hendes Fantasi forgøglede hende, saa overvældedes hun af en forunderlig ængstende Beklemthed, saa hun hurtigt vendte Blikket bort og igen begyndte paa sin rastløse Vandring.

Men de Tanker, der engang havde bemægtiget sig hende, holdt fast ved hende. Hun maatte bære dem med sig og høre paa dem ligesom paa Træernes Brusen derude i Skoven. Moder og Søster! Hvor fjern var ikke hendes Livsvej fra deres! Hvor tyndt var ikke det Baand, der endnu bandt dem sammen! Mindet førte hende uvilkaarlig tilbage til dem. Hvad var et Par Timers Venten? Hendes Moder havde ventet en hel Nat og glædet sig til Gensynet. Og den, der saa kom, var Døden.

Hun for gysende sammen.

Den sidste Gnist i Kaminen slukkedes. Der blev koldt i Værelset. Taarnuret slog to. Den dumpe Klang skar smerteligt gennem hendes Øren.

Hun gik hen til Døren og lyttede. Alt var stille. Ikke en Lyd rundt om hende. De høje, brede, halvt oplyste Gange laa tomme og tavse.

Hardas Tindinger begyndte at hamre og banke, og en Nervesitren gennemrystede hende. Med Hænderne trykkede mod Hjertet og dødtræt af at gaa og staa lod hun sig synke ned i en Stol og lænede Hovedet til dens Polster.

Hun sov ikke, og hun var heller ikke vaagen. Hendes Legeme hvilede, men hendes Sjæl flakkede omkring paa sine egne Veje. Og disse Veje førte hende ind i et grønt Skovrige, hvor Fuglene sang og kvidrede ligesom med fortryllende Stemmer. Og saa var der pludselig kun en eneste Stemme, der sang til hende fra det fjerne: „Vil du dit Hjerte mig skænke —"

Skælvende over alle Lemmer for hun op. Et eller andet Sted blev en Dør slaaet i. Da grebes hun af bitter Vrede og dybt krænket Stolthed. Hun vidste ikke, at hun i sin voldsomme Ophidselse gjorde netop det modsatte af det, hun vilde gøre — gemme sig, lukke sig inde for Brankovan —

Nu stod hun ude i Korridoren, rank og stiv, ventende med hver Fiber i sit Legeme.

Slæbende, tunge Skridt nærmede sig — nu drejede de ind i Korridoren.

Den Skræk, der forstenede hende, berøvede hende ogsaa Kraften til at skrige højt i denne Stilhed.

Var den Mand, som nu nærmede sig og stirrede paa hende med stive, sløve, svømmende Øjne, den samme, som hun med Kval og Smerte havde længtes efter? Var det den Mand, som hun saa ofte havde beundret som et Forbillede paa imponerende Mandighed, og for hvis fornemme Værdighed hun med frygtsom Ømhed havde bøjet sig?

Det Stik, der gik igennem hendes Hjerte, fik hende til at vakle af Frygt og Afsky.

Brankovan, der endnu var under Paavirkning af Spilleraseriet, stod foran hende med Øjnene indsunkne under sorte Rande, der strakte sig helt ned til Næsefløjene og ligesom skar dybe Folder i Huden. Haaret hang i fugtige Tjavser langt ned over den svedbedækkede Pande.

Harda begyndte at skælve.

„Hvor kommer du fra?" spurgte hun næppe hørligt. „Hvor har du været?"

Hans Tunge var tyk, og Stemmen lød hæs og rusten, da han heftigt sagde:

„Ti stille! Hvorfor staar du her og lurer? Hvem har bedt dig om at vente paa mig?"

Hvorledes det gik til, vidste hun ikke, men alt stod pludselig klart for hende.

„Du har spillet —" hviskede hun.

Det store Tab, han havde lidt, den voldsomme Nervespænding og en Følelse af Fortvivlelse fik Vreden til at bruse op i ham.

„Ti!" raabte han bydende. „Lad mig i Fred! Jeg vil ingen Oppasser have! Hvorfor stirrer du saadan paa mig? Jeg vil have Ro. Ogsaa for dig. Først og fremmest for dig — forstaar du?"

Der kom et flygtigt Glimt i hans sløve Øjne, da han saa hende blegne og vakle. Saa strammede han

sig op med Magt og gik med vaklende, ravende Skridt ind i sit Værelse.

Hun saa efter ham, som om det var en Drom, der foregik om hende — en Drom, der fik noget til at briste i hende. Saa slog hun Hænderne for sit Ansigt og styrtede tilbage til sit Værelse. En Folelse, som om hun skulde besvime, fik hende til at sætte sig ned. Hun maatte prove paa at fatte det utrolige, det utænkelige.

Græde kunde hun ikke. Hun folte kun en bitter, bitter Skam i sit Hjerte. Alt det, hun havde sat saa hojt, set saa beundrende op til, var odelagt, tilintetgjort — kunde aldrig mere rejse sig af Smudset igen. Dette forfærdelige Syn — disse brutale Ord, der havde ramt hende som lige saa mange Slag i Ansigtet. —

Hvis nogen havde set dem begge saaledes! Og hvis nogen saa hende nu — den beundrede, misundte Grevinde Brankovan, som havde folt sig saa stolt over denne Mands Besiddelse, at hun havde glemt og foragtet alt andet — Barndom, Ungdom, Moder, Soster!

Et Sporgsmaal forfulgte hende med kvalfuld Vedholdenhed: Hvad skulde det nu blive til? Hvad skulde hun gore den næste Dag — og fremdeles?

Hun maatte forst og fremmest ikke vække Opsigt. Saa klædte hun sig hurtigt af og lagde sig til Sengs.

Vinden bruste udenfor, og Dagen gryede — det forste Morgenskær tittede allerede ind gennem Vinduerne.

Hun laa endnu bestandig med aabne Ojne. Hun vilde i sin Mands Arme have sogt Beskærmelse mod Fremtidens Ode, mod Overmættelsen og Trætheden. Men hun var med Gru og Rædsel tumlet tilbage. Hvad skulde hun nu gore — hvormed skulde hun nu udfylde Tomheden i sit Liv?

Da Kammerjomfruen om Morgenen traadte ind, foregav Harda at have stærk Hovedpine. Men hun tog sig dog sammen og gik ned til Frokost.

Greven lod sig undskylde. Han vilde have den Ære at komme ned til Middag.

Hun horte det med et haardt Smil og gik alene ud i Parken.

Sneen hvirvledes ned fra Træernes Grene. Der gik en solklar, blaa Flimren gennem den vinterlige Luft. Og medens de glitrende smaa Stjerner floj hende i Mode, og den friske Vind strog kolende hen over hendes Pande, saa hun i Tankerne Nysoens skovbevoksede Bred, saa sig selv glide hen over dens blanke Flade med vajende Hattefjer og en Violbuket i Brystet. Og hun saa ogsaa den, ved hvis Haand hun den Gang lob, og som saa tit lod sine Blikke fulde af Beundring hvile paa hende.

Om Harten nu havde været Vidne til denne Nattetime! Hvad var det, som han den Gang paa Ballet havde budt hendes Stolthed, og som hun nu ved rolig Overvejelse erkendte som en berettiget Fordring, imod den Brutalitet, som hun i denne Nat havde været Offer for, og som aldrig kunde glemmes — aldrig tilgives!

XVIII.

Efter en feberagtig Sovn stod Grev Brankovan sent op med en nedtrykkende Erindring om de store Summer, som han havde tabt til Lord Bakerfield og Sir Herford. Spillegæld er Æresgæld, som skal være betalt inden fire og tyve Timer.

Med usikker Haand skrev han en Ordre til sin Bankier om at sende en Anvisning paa over fem Tusinde Pund Sterling til Bankhuset Morley & Sonner i London og underrettede de to Herrer om, at Pengene der stod til deres Disposition.

Saa længe han havde været et Bytte for den store Kraftloshed og Nervespænding, havde hans Tanker ene og alene drejet sig om disse Summer, der betod en Formue. Forst med de tiltagende Kræfter meldte et andet vigtigt Moment sig — nemlig Tanken om den forstyrrede Nimbus.

Harda havde i denne Nat set ham i hele hans Selvfornedrelse, havde set hele hans odelagte, forstyrrede Ydre og var forfærdet veget tilbage for ham.

Denne Kendsgerning satte ham i stærk Vrede, thi den kunde hverken gores ukket eller gores god igen. Men hvad der harmede ham allermest, var, at hun havde vist en latterlig Sentimentalitet, en Sentimentalitet, som han allermindst havde ventet hos Harda. Var det da saa stor en Ulykke at have ventet forgæves engang? I Stedet for ganske rolig at gaa i Seng og beklage sig over ham næste Dag havde hun stillet sig paa Lur for at gribe Synderen paa fersk Gerning — og hvorledes havde hun ikke grebet ham!

Hans Vrede foroges mere og mere, jo ivrigere han var beskæftiget med at give sit Ydre den sædvanlige Tiltrækningskraft.

Han var bleven heftig, havde overfuset hende, da hun havde gættet Aarsagen til hans Fraværelse — og noget, der lignede Skam, blandede sig i hans Vrede ved Mindet om hans Brutalitet.

Det bedste var jo at gore en Slags Bodsgang og saaledes straks lose Spændingen og genvinde sin tidligere Magt.

Efter at han havde udslettet alle Aftenens odelæggende Spor, begav han sig til Hardas Værelse.

Harda, der var vendt hjem fra sin Spadseretur i Parken, sad ved Vinduet og læste et Brev fra sin Moder.

Hidtil havde hun kun med meget mangelfuld Interesse læst sin Moders Tankeudgydelser, men nu fulgte hun dem med sin fulde Opmærksomhed.

„Nu skal vi snart til at tænde vort Juletræ," skrev Moderen. „Liska er som altid fuld af Hemmeligheder. Hun er vokset meget og ser saa yndig ud, at mit Moderhjerte ikke kan tænke sig noget bedre, end at hun engang maa blive lige saa lykkelig, som hun er smuk. Det undrer mig meget, at Onkel Sebaldus aldrig mere taler om, at hun skal paa Seminariet og tage Lærerindeeksamen. Han er overhovedet nu Godheden og Overbærenheden selv over for hende. Han taler heller ikke mere om, at hun skal tage Plads og tjene sit Brod, hvad der glæder mig usigeligt. Jeg turde jo dog ikke nægte det for Liskas Fremtids Skyld. Hvor tomme og ode vilde mine to Værelser ikke forekomme mig uden min Liska og hendes grænseløse Kærlighed til mig. Jeg ved, at hvis det gjaldt mit Ve og Vel, vilde hun bringe et hvilket som helst Offer."

Harda lod Brevet synke.

To Værelser? Der bredte sig pludselig en svag Rodme over hendes Kinder. Alt dette havde jo hidtil været saa langt, langt borte fra hendes Tanker! Hvor kunde det dog være, at det nu pludselig stormede frem fra alle Forglemmelsens Kroge?

Hun strog sig langsomt over Panden og læste videre:

„Der er noget, jeg saa tit har villet sporge dig om — jeg ved ikke selv, hvorfor jeg ikke har gjort det for. Har Brankovan aldrig fortalt dig, at han har kendt din Stiffader personlig? At han var sammen

med ham paa Barnekov den Dag, da Ulykken skete? At han endog talte meget livligt og spøgende med ham? Alt dette har Hr. v. Varnulf fortalt mig. Aa, Barn, jeg søger jo efter den allermindste Smule, som kan minde mig om min elskede Mand. Spørg ham derom, kære Harda, og lad mig vide hans Svar. Den gamle Tjener paa Barnekov paastaar, at din Stiffader den Aften, da de andre Herrer spillede Hasard, og Brankovan holdt Bank, kom temmelig tidligt og i meget daarligt Humør op paa sit Værelse for at skrive et Brev, som ingen ved hvor er blevet af. Maaske kan din Mand mindes noget, som muligvis kunde forklare din Stiffaders daarlige Humør. Det er ganske sikkert, at han har skrevet Brevet. Han skrev paa et Blad af sin Tegnebog, og man kan tydeligt se, hvor han har revet det ud. Du kan senere selv overbevise dig derom."

Harda lod atter Brevet synke. Da aabnedes Døren til hendes forreste Værelse.

Brankovan stod foran hende saaledes, som hun altid havde kendt ham, og mødte roligt hendes Blik. Men det var hende, som om han bar en forskønnende Maske over det blyfarvede Ansigt og de udslukte Øjne. Og hun forfærdedes lige saa meget over denne Maske som over det græsselige Syn om Natten.

„Skønt jeg beklager at maatte forstyrre dig," sagde han og tog Plads lige over for hende, „maa jeg dog bede om en Samtale, der, efter hvad jeg maa formode, maa ligge dig lige saa meget paa Hjerte som mig."

„Nej, aldeles ikke," sagde hun og sænkede Øjnene.

„Jeg kan tænke mig," vedblev han smilende, som om han overbærende gled let hen over en kvindelig Grille, skønt han vidste, at denne Art Krigsførelse aldrig kunde komme i Betragtning over for denne Kvinde, „at der paa Bunden af din Sjæl har samlet sig en let forstaaelig Vrede. Jeg lod dig vente. Men du maa tilgive mig og lade din Vrede gaa ud over den gode Lord Bakerfield, der forførte os alle sammen."

Hun saa sig igen staa foran Spejlet i Bevidsthed om sin Skønhed, medens hun længselsfuldt lyttede efter enhver Lyd. Og Skammen jog en Blodstrøm op i hendes Ansigt.

„Det andet," sagde han med et Forsøg paa at løsne hendes Hænder fra Brevet, „jeg mener det, som forskrækkede dig, var en beklagelig Følge af denne Forførelse. Du har vel saa megen Erfaring, at du kan undskylde et Menneskes sjælelige Forfatning med hans legemlige. En klog Kvinde som du drager en anden Slutning af en saadan Hændelse end en sentimental, enfoldig Kvinde, der ikke kan se videre end det, der ligger lige for hende. Og fordi jeg har denne Overbevisning, har min Gang til dig i Dag ikke faldet mig saa svær. Den sunde Fornuft regner ikke med Sentimentalitetens Sæbebobler, men med den Nødvendighed at afvinde saadanne Tildragelser den bedste Side. Og den bedste Side er i dette Tilfælde din Forsikring om at betragte det skete som usket og ikke lade dig føre paa Vildspor af din krænkede Forfængelighed."

Hun havde ikke løsnet sine Hænder fra Brevet.

„Min Forfængelighed," sagde hun langsomt, som om det kostede hende Anstrengelse at faa Ordene frem, „træder i hvert Fald i Baggrunden, naar det drejer sig om min Selvagtelse."

„Selvagtelse!" sagde han med et Skuldertræk. „Det er store Ord for en Bagatels Skyld! Jeg holder ikke af at komme op paa Koturnen, der gaar man ikke sikkert. Skal vi ikke hellere holde os til det jævne og ikke tillægge mine ubetænksomme Ytringer større Værd, end de fortjener."

„Mandens Raahed," sagde hun og hævede de mørke Øjne op til ham, „er ganske vist ingen Skændsel for Kvinden, den er kun en Skændsel for ham selv. Men den har en stærkere Virkning paa en Kvinde, end et Par angrende Ord fra Manden kan forjage, thi den ødelægger et Billede ved at fordreje dets Træk. Og derved mister Billedet det Værd, det før havde for Kvinden; hun ser et andet i Stedet for, et andet, for hvilket hun ikke føler noget af det, der tidligere var hendes Stolthed og Lykke."

Han lo højt.

Det var en hæs Latter, der havde sin Aarsag dels i irriteret Utaalmodighed, dels i en Slappelse af Halsnerverne.

„Jeg tror virkelig, du giver dig af med at holde moralske Prædikener! Du bliver jo ligefrem højtravende som en ung persisk Brud paa Bryllupsaftenen! Tænker du ikke paa, hvor meget du ødelægger i mig ved denne genstridige moralske Visdom? Jeg har gjort Regning paa en klog, forstandig, føjelig Hustru og finder en forskruet Pensionatsfrøken! Herre Gud, saa var der mange Kvinder, der maatte græde og klage fra Morgen til Aften!"

„Det drejer sig ikke om, hvad jeg gør, men hvad jeg føler," sagde hun.

Han bankede paa sin Pande med Fingerspidserne.

„Og hvad føler du da, om jeg maa spørge?"

Hun tav.

„Naa, er du ikke saa god at svare?" sagde han spottende. „Bliv bare ved! Du er jo dog endnu ikke færdig med din Moralprædiken! Jeg er lutter Øre!"

Hun tav stadig.

Uden at hun vilde det, drog Billeder fra Fortiden, fra hendes Forlovelsestid forbi hendes indre Syn. Ogsaa det Øjeblik paa den tilsneede Bjærgsti, da hun med Jubel havde modtaget hans Bejlen. De ømme Ord forekom hende nu som en Haan.

Men det var ikke alene det, der snørede hendes Hjerte sammen og hvilede som et centnertungt Tryk paa hende, Grunden hertil laa langt dybere end Vrede og Harme. Det var den vaagnende Mistro, den ængstende Usikkerhed, som hun ikke mere kunde værge sig imod. Det var hende, som saa hun stadig Masken glide bort fra hans Ansigt, og som om denne Maske dækkede over noget, der voldte hende Rædsel og Afsky. Der dæmrede i hende en Anelse om en stor, stor Skuffelse.

„Efter min Opfattelse af dit Væsen," sagde hun med let skælvende Stemme, „laa intet dig fjernere end den legemlige og aandelige Nedbrudthed og Forstyrrelse, hvori jeg saa dig i Nat. Og det er mig ogsaa ubegribeligt, at et Menneske med sund Sans kan kaste sine Penge bort paa den Maade."

Han pressede Læberne sammen i stigende Utaalmodighed.

„Jeg har i de sidste Aar ikke rørt Kortene. Maa jeg bestemt frabede mig denne Eksamination."

„Aa ja, du har jo for saa vidt Ret, som det vel er dine egne Penge og ikke mine, du giver ud," sagde hun med et Anstrøg af den Knibelske Tone.

Han kastede et hurtigt forskende Blik paa hende. Saa fortrak hans Mundvige sig til et nervøst Smil.

„Hm —" mumlede han og trykkede sit Lommetørklæde mod Tindingerne, „du mener vel, at du er Sparsommeligheden selv?"

For at gøre en Ende paa denne Scene tog hun Moderens Brev.

„Mama ønsker, at jeg skal gøre dig et Spørgsmaal. Men besvar mig først mit eget Spørgsmaal: Hvorfor har du aldrig fortalt mig, at du har kendt min afdøde Stiffader?"

Eftervirkningerne af hans natlige Sindsbevægelser var endnu for stærke til, at han helt kunde beherske sig. Det var, som om der gik et elektrisk Stød gennem hans Legeme.

„Det lader til," sagde han med hæs, haard Stemme, „at alt muligt i Dag bliver hentet frem fra Hjørner og Kroge og gjort til vigtige Kabinetsspørgsmaal. Det er dog ganske ligegyldigt, om jeg engang flygtigt har set din Stiffader. Paa denne Maade bliver jo ethvert overfladisk Bekendtskab til en Hukommelseskval!"

„I alle andre Tilfælde maaske," sagde hun, og af Klangen i disse Ord maatte han føle, hvor meget han havde mistet af den Nimbus, som hun altid med Stolthed havde omgivet ham med, „men ikke i dette."

„Skulde jeg maaske, da jeg friede til dig, have rippet op i de gamle Historier, som piner mig mere, end du muligvis i dette Øjeblik tror?" spurgte han med nervøs Hast. „Var det ikke bedst at tie om et intetsigende Møde, som aldeles ikke egnede sig til at opmuntre Sindene eller forøge Sympatien? Jeg har ikke mærket noget til, at din Moder kom mig i Møde med særlig Sympati eller Venlighed, som kunde foranledige mig til nogen som helst fortrolig Udtalelse over for hende."

„Jeg formaar ikke at forstaa disse Grunde," sagde hun hovedrystende og med dyb Alvor. „Selv om et Bekendtskab er nok saa flygtigt, kan man ikke kalde det ligegyldigt, naar man træder i Forbindelse med den paagældendes nærmeste Familie." Den kvalfulde Uro og Ængstelse overvældede hende paa ny og fik hende til igen at aabne Brevet. „Over for mig eller over for Onkel Sebaldus og Tanterne havde du ikke behøvet at nære disse Betænkeligheder. Vore Følelser for min Moders anden Mand kunde ikke have hindret dig i at omtale ham. — Mama skriver endvidere, at efter Hr. v. Varnulfs Meddelelse førte du en meget livlig og interesseret Samtale med min Stiffader, og —"

„Jeg ved virkelig ikke, hvad Hr. v. Varnulf forstaar ved livlig og interesseret," afbrød han hende med et Skuldertræk. „Jeg husker ikke et eneste Ord deraf."

„Tjeneren," vedblev hun, idet hun overfløj Linierne, „mente —"

„Tjeneren!" udbrød han med en høj Latter. „Naa — ogsaa det! Skal vi nu til at drøfte Tjenestefolkenes Sladder?"

„Tjeneren paastaar, at min Stiffader — for øvrigt den eneste, som ikke tog Del i eders Hasardspil — var i meget daarligt Humør, da han kom op paa sit Værelse —"

„Han har rimeligvis kedet sig. Det er jo ikke saa underligt, da han ikke spillede med."

„Ved du slet ikke nogen anden Grund til hans Forstemthed? Mama spørger derom."

„Dersom du tror mig i Stand til at finde Aarsagen til andre Menneskers Forstemthed og daarlige Humør, saa tiltror du mig sandelig for høj en Intelligens," sagde han og rejste sig.

„Et Øjeblik endnu!" sagde hun. „Her staar noget, der er ganske nyt for mig. Mama skriver om et Brev, som min Stiffader skal have skrevet paa et Blad, han rev ud af sin Tegnebog —"

„Og hvad mere?" afbrød han hende med slet skjult Sindsophidselse. „Nu er jeg sandelig led og ked af denne Eksamination og kan ikke være dig til Tjeneste med flere Oplysninger."

Han gik hen til Døren, men skønt Blodet hamrede i hans Tindinger, vendte han endnu engang tilbage og traadte hen til hende.

„Hvad der er langt vigtigere end disse unyttige Spørgsmaal, er dog vort gensidige Forhold, som synes at være kommet ud af sine Fuger," sagde han langsomt.

Hun saa for sig et vidtstrakt Øde — fuldt af glitrende Glans og Pragt, men dog saa trøstesløst tomt.

„Jeg rejser ikke længer," sagde hun mere til sig selv end til ham, „jeg er træt."

„Og er det alt sammen en Følge af denne Nat?" spurgte han spottende om end med dirrende Læber.

„Der er saa meget — saa meget," sagde hun sagte. „Jeg vilde ogsaa gerne —" hun vidste ikke, hvorledes dette Ønske pludselig var steget op i hende „se min Familie engang igen!"

Han saa et Øjeblik helt maalløs paa hende.

„Du?"

Han havde aldrig haft nogen Grund til at tro, at hun nærede Kærlighed til sin Familie, og det havde heller aldrig været hans Hensigt at gøre noget Forsøg paa at komme i nærmere Forhold til hendes Slægtninge. Derfor stod han nu et Øjeblik helt maalløs over for denne Forvandling hos hende.

„Hvad skal det betyde?" spurgte han efter en trykkende Pause. „Vil du maaske bosætte dig i Fred og Ro derhjemme?"

„Ja — det tror jeg nok, jeg vil." Hun stirrede igen tankefuldt og drømmende ud i det fjerne, som om der laa noget, der igen kunde give hende Lyst til Livet —

„Men hvis jeg nu ikke vil?" spurgte han med et Vredesglimt i Øjnene.

„Saa rejser jeg foreløbig alene."

Han svarede ikke, men vendte sig rask om og gik ud af Værelset.

Det blev ham saa snævert og trangt inde i den mægtige Bygning med de høje Mure. Han iførte sig Overfrakke og Hat og gik den samme Vej til Parken, som Harda nylig havde gaaet.

Hvor han saa end saa hen, saa han Sporene af hendes smalle Fødder. Hvad han saa end prøvede paa at fæste sine Tanker ved, saa kom de bestandig tilbage til det samme Punkt.

Han skulde have spillet f i n e Penge — sine egne Penge bort! Hvis Blodet ikke havde hamret saa voldsomt i hans Tindinger, saa havde han let højt.

Vinden bruste i Træernes Kroner og hvirvlede Sneflokkene op i Luften. Men den isnende Kulde gjorde ham blot godt.

Længe nok havde han lukket Øjnene for den stadige Formindskelse af Kapitalen, som de to Aars ødsle Levevis havde tæret paa. Og aldrig havde han bedt Harda om at passe paa, aldrig havde han advaret hende. Paa denne Maade havde han gjort hendes Uerfarenhed og Forfængelighed til sine medskyldige. Og efter Tabet i Nat — hvad var der saa tilbage af den halve Million?

Greben af Svimmelhed støttede Brankovan sig til Stammen af et Træ. Det var det allerværste.

Hvilket Resultat havde han faaet ud af den Kur, som han havde foreskrevet sig selv? Havde den bragt ham Helbredelse? Var han helbredet, naar han kunde blive saa forskrækket over et Par tilfældige Spørgsmaal — over et Par intetsigende skrevne Linier?

Han forbandede Sir Herford, Lord Bakerfield og sin egen Svaghed. Han kæmpede heftigt mod den Tanke at anerkende Harda som Dommerske og overlade Styrelsen og Ledelsen til hende. Hun maatte forblive bøjelig og føjelig i hans Haand, ikke gøre et Skridt uden hans Indflydelse. Og ved hans Indflydelse maatte hun indvirke paa Familien Knibel — maatte stadig holde Pengekilden flydende. Han følte sig syg og oprevet og dog gennemglødet af uudslukkelig Livslyst. Blodet rullede med Feberglød gennem alle hans Aarer.

Hans Haand sitrede, da han trykkede den imod sit Hjerte. Han havde altid hadet, hvad der stillede sig i Vejen for denne Livslyst — denne farlige, tilintetgørende Livslyst og Nydelsessyge!

Trods den skarpe, bidende Vind, der strøg hen over ham, perlede Sveden paa hans Pande. En Gang havde det befriende, forløsende Øjeblik staaet ham nær — den Gang, da han efter sin Forlovelsesaften havde holdt Pistolen i sin Haand.

Da havde det igen været hans ubændige Livslyst — legemliggjort i Knibels Penge — der havde stillet sig imellem. Naa — Pengene var der jo endnu — hvorfor da fortvivle? Hvorfor pine sin Hjerne med unyttige Ting? —

Da Gongongen kaldte til Middag, traadte Grev Brankovan ind i Hardas Værelse for at føre hende ned i Spisesalen. Det, som gjorde hans Kinder blegere end ellers, havde farvet hendes med en dybere Rødme.

Hun stod foran Spejlet med Ryggen mod den indtrædende. Da hun pludselig saa hans Skikkelse i Døren, saa hans voksagtige Ansigt under det kulsorte Haar, gik der en Følelse af Skræk igennem hende. Det var hende, som om hun saa den samme Mand i bestandig forskellige Forklædninger og Masker.

„Er du færdig?" spurgte han uden at træde nærmere.

Hun nikkede tavs. Hun syntes, der udgik en Kulde fra ham, der blæste hen over hendes Nakke og Hals.

„Saa kom!"

Hun saa Glimtet i hans Øjne, saa de smalle, fast sammenpressede Læber — og greb efter sin Vifte. Det bruste og suste for hendes Øren under Indtrykket af alt dette, der saa pludselig var brudt ind over hende, og som drog en Række uafvendelige Følger efter sig. Hun lagde let sin Haand paa hans Kjoleærme.

„Naa, er vi færdige med at surmule?" spurgte han og tvang sig til at spøge. „Jeg skulde da mene, at jeg i Dag gør min Forsømmelse i Gaar god igen!"

Hun for sammen.

„Det kan du aldrig gøre — hverken i Dag eller nogen Sinde!" sagde hun og aabnede hastigt Døren.

Han lo kort og haardt.

„Du spænder Buen meget højt. Men naar man spænder den alt for stramt, forfejler man Skuddet. — I en Henseende," vedblev han spottende og betragtede hendes tiltagende Rødmen, „maa du dog være mig taknemmelig, thi jeg har i lang Tid ikke set dig saa frisk og blomstrende som i Dag!"

Hendes hvide Kjole gled raslende ned ad Trinene — det var nu den eneste Lyd imellem dem.

Samtidig modtog Lord Bakerfield fra sin hertugelige Fætter, der paa en eller anden Maade havde faaet Nys om det natlige Orgie, strenge Ordrer til for Fremtiden at afholde sig fra den Slags Sammenkomster paa Woodward.

Og han havde gode Grunde til at efterkomme disse Ordrer.

XIX.

Skønt Liska med alle sine Overtalelseskunster havde udvirket en usædvanlig lang Levetid for Juletræet, kom dog den Dag i det nye Aar, da Portneren bemægtigede sig det og slæbte det ned ad Trapperne.

Det var den samme Dag, da Hr. Sebaldus ikke længer lagde Skjul paa sine Ægteskabsplaner og Kærlighedstanker.

Disse uudtalte Planer havde længe været Skyld i, at der havde hersket en trykkende Stemning mellem de tre Søskende og havde givet Anledning til adskillige skarpe Udtalelser og Stridigheder.

Det var ganske mærkeligt, at Hr. Sebaldus i sin modne Alder — han var nu fem og fyrretyve Aar — pludselig følte sig greben af en saa glødende Forelskelse i sin Myndling — den samme Myndling, der som Barn mere havde været ham til Byrde end til Glæde.

Hans statelige Skikkelse og hans store Formue havde ikke sjældent fristet kvindelige Hjerter til at blive Medejersker af begge disse Fortrin, og Hr. Sebaldus havde ikke altid forholdt sig helt ufølsom over for en saadan god Vilje. Men hans Hjerte havde haft alt for mange Raadgivere i Form af Magelighed, Vaner og Selvforherligelse til, at han uden videre havde kunnet sætte sin Vilje igennem, og saaledes havde Hr. Knibel hidtil nøjedes med den Værdighed, hvormed han herskede over sin Familie, elsket og beundret af sine to Søstre, hvem hans forandrede Væsen i den senere Tid havde voldet megen Angest og Bekymring.

Saa snart Frokosttiden nærmede sig, var de to Damer altid travlt beskæftigede med at sørge for alle deres Broders Vaner og Tilbøjeligheder. Teske, Kniv og Serviet laa alt sammen i den skønneste Orden, og Frk. Rosa vilde have betragtet det som en grusom Hjerteløshed, hvis en Kandehank uærbødigt havde gjort Front mod Hr. Knibels Plads.

Denne Dag som altid traadte Hr. Sebaldus ind med et fredsælt Smil, og øjeblikkelig begyndte begge Søstrene paa den behagelige Beskæftigelse at læse hans Ønsker ud af Øjnene og sørge for alle hans Fornødenheder.

Men hvor harmonisk dette Dagens første Maaltid end forløb, saa foranledigede dog Broderens Tavshed og Adspredthed endelig Frk. Lilla til at gøre det bekymrede Spørgsmaal, om hans legemlige Befindende i den sidste Tid ikke stemmede overens med deres søsterlige Ønsker.

„Jo, vist saa," sagde Hr. Knibel og rakte hende taknemmelig Haanden. „Det er helt andre Tanker, som beskæftiger mig, og som jeg nu ikke længer vil skjule for eder."

„Vi er lutter Øre, Sebaldus," forsikrede Frk. Rosa og gav Pigen, der netop viste sig i Døren, et energisk Vink om at trække sig tilbage. „Naar jeg skal

være ganske ærlig, kære Sebaldus, saa har vi allerede i længere Tid ventet denne Meddelelse."

Sebaldus nikkede. Han vidste meget godt, at hans Forsæt vilde slynge en Bombe ind i deres mangeaarige Samliv, og derfor antog hans Stemme straks den Klang, som en Gang for alle udelukkede Modstand og Indsigelser.

„Kære Søstre," sagde han og indhyllede sin sene Forelskelse i et værdigt Pligtklædebon, „jeg ved ikke, om eders Tanker nogen Sinde beskæftiger sig med den Kendsgerning, at vor Slægt og vort Navn staar i Begreb med at uddø?"

„Jo vist," hviskede Frk. Rosa og nikkede til sin Søster.

„Selvfølgelig, Sebaldus," sagde Frk. Lilla med fast sammenknebne Læber.

„Saa ved I ogsaa, at jeg er den sidste mandlige Knibel," sagde Sebaldus med Eftertryk.

„Ja — desværre," hviskede Frk. Rosa og betragtede ængsteligt Søsterens Ansigt.

„Og naar I er paa det rene med dette, mine kære Søstre —"

„Du vil gifte dig, Sebaldus!" afbrød Frk. Lilla ham med beundringsværdig Selvbeherskelse, medens Frk. Rosa ligesom elektriseret sprang op fra sin Stol.

„Du — gifte dig? Aa, Sebaldus! Og vi —"

„I skal aldrig i mig miste den kærlige Broder," sagde han med mild Værdighed. „Det vilde være mig kært, Rosa, om dette Familieanliggende kunde blive drøftet uden Udgydelse af Taarer!"

„Lad være med det Græderi!" sagde Frk. Lilla misbilligende. „Sebaldus er Herre over sin Vilje, og vi er absolut uafhængige."

„Jeg priser dit Standpunkt, Lilla," sagde han og nikkede værdigt. „Jeg haaber, at vi alle tre holder saa meget af hinanden, at ingen af os misunder den anden en Lykke. — Fat dig altsaa, min kære Rosa!"

Og saa fattede hun sig da saa meget, at hun foreløbigt lagde Lommetørklædet til Side.

„Er det Enkefru Benken?" spurgte Lilla rolig. „Hun har jo altid været meget forelsket i dig. Eller er det —"

„Spar dine Gisninger, min bedste Lilla. Jeg vil ikke bringe eder i Konflikt med Enker eller ældre Piger. Jeg vil heller ikke paatvinge eder noget helt nyt, noget, som kunde volde eder Bryderi og Ulejlighed eller stille sig adskillende mellem os. Jeg vil tilføre vor Kreds et friskt ungt Liv. Det er min Hensigt at hjemføre Liska som min Hustru."

Frk. Rosa blev saa forstenet, at hun ikke formaaede at røre et Lem. Hun stirrede maalløs paa sin Broder.

Frk. Lilla derimod for op som ramt af et Slag, højrød i Ansigtet og med lynende Øjne.

„Vil du — vil du gifte dig med Liska?"

„Ja, det vil jeg, bedste Lilla. Og endnu i dette Aar," sagde han og lagde sin Serviet sammen.

„Saa skal vi altsaa begynde igen der, hvor vi engang slap?"

„Jeg ved ikke noget af, min kære Lilla, at jeg allerede engang før har haft i Sinde at fri til Liska."

„Fri til Liska — du! Hos Matilde!" raabte Frk. Lilla med ægte Knibelsk Hovmod. „Derfor altsaa denne ubegribelige Godhed og Overbærenhed! Aa, Sebaldus, det, som vi bebrejdede vor Broder Artur —"

„Ingen Sammenligninger!" afbrød han hende strengt. „De har næsten altid Tilbøjelighed til at halte!"

„Og dette Barn," vedblev hun dybt krænket, „denne næsvise, purunge Pige —"

„Jeg foretrækker at ende Samtalen," sagde Sebaldus og rejste sig, „den begynder at udarte."

„Aa, hun vil kun alt for gerne!" vedblev Frk. Lilla, medens hendes Søster nikkede ivrigt og bifaldende. „Og Matilde! Aa, hun griber henrykt til med begge Hænder! — Naa, Rosa! Sikken en Forgudelse og Forherligelse der vil blive! Sebaldus her og Sebaldus der! Sebaldus først og Sebaldus sidst! Man vil faa Ørene tudede fulde af Lovprisninger over den elskede Svigersøn. Denne Pige, som har haft fem Kroner om Maaneden i Lommepenge, skal nu være **din** Hustru! Hende vil du føre ind i disse glimrende Forhold! Aa, hun maatte jo være endnu enfoldigere, end hun er, hvis hun ikke af Indbildskhed blev saa opblæst som en Frø! Hun og Matilde — begge to!"

„Lad os overlade det til Fremtiden!" sagde Sebaldus, der følte sig smigret af disse Udtalelser, skønt de fremkom i Vrede. „Vi vil nu tage hende, som hun er, og opdrage hende, saa hun bliver en af vore. Hun er i Stand til at dannes og formes. Naar hun først hører til os, vil hun snart lære at rette sig efter os og ikke efter Moderen. Lad det ikke volde eder nogen Bekymring, kære Søstre! — Rosa, tag dig sammen! Du kan som før have den allerstørste Tillid til din Broder."

En Taarestrøm var Svaret.

„Derfor har vi altsaa resigneret og forsaget, Lilla —"

„Resigner og forsag, hvis I vil, kære Søstre!" sagde Sebaldus strengt. „Jeg resignerer i hvert Fald ikke. Og hvis din Forlovede ikke var død, Rosa, saa havde det vist ogsaa set galt ud med din Resignation."

„Du maa ikke tænke paa Liska, men kun paa Sebaldus," sagde Frk. Lilla med paaskønnelsesværdig Selvfornægtelse. „Og jeg tror ogsaa, at naar Matildes Indflydelse først er brudt, saa vil der ske en heldig Forandring i hendes Væsen. Vi vil gøre vort bedste for som hidtil at fængsle Sebaldus til os ved at opdrage Liska i hans Aand og for ham."

„Men Mohlbergs — og vi!" hulkede Frk. Rosa. „Og saa snart —"

Sebaldus sagde ikke noget om, at hans Skinsyge paa Harten ikke taalte længere Opsættelse, men gav Lilla et Tegn til at føre den trøstesløse Rosa ud af Værelset.

I Fru Mohlbergs Dagligstue skinnede Solen saa venligt over Blomsterne mellem Vinduerne og paa Blomsterstanderne, at den straalende Farvepragt syntes at meddele sig til hele Værelset helt op paa Mohlbergs Billede over Sofaen.

Allerede tidlig om Morgenen var Moder og Datter beskæftiget med at bringe deres lille Hus i Orden, og under dette Arbejde sang og kvidrede Liska saa muntert som en Sisken.

Vinteren var streng, og der gik mere med i Husholdningen, end Fru Mohlberg havde beregnet, hvor sparsommelig hun end var. Hun havde derfor faaet den Idé at udfylde sin Fritid med at arbejde for en Hvidevareforretning. Ved Opdagelsen af denne sin Moders Virksomhed havde Liska, hvad der ellers sjældent hændte, først grædt bitterlig og derpaa højt

og dyrt forsikret, at hun vilde ikke være femte Hjul til en Vogn, men vilde begive sig ud for at prøve paa at faa Timer i en privat Skole for Smaapiger og saaledes bidrage sin Skærv til den fælles Husholdning. — Saa snart hun var færdig med sin Morgengerning, havde hun begivet sig paa Vej. Hun var bedt til Middag og Aften hos Familien v. Grott.

Hen imod Middag blev der ringet paa Entréklokken. Fru Møhlberg modtog et Brev og vilde netop lukke Døren efter Postbudet, da Hr. Sebaldus Knibels Cylinderhat kom til Syne paa Trappen.

Ved Synet af ham gik der som sædvanlig en Følelse af Ubehag gennem Fru Møhlberg, men hendes smukke Ansigt smilede som sædvanlig venligt til ham.

„Naa, du lukker selv op?" sagde han og hang sin Pels paa en Knage i Entreen.

„Vær saa god at tage Plads." Hun holdt endnu Brevet i Haanden, medens han allerede havde indtaget sin Plads ved Siden af Sofaen. „Det er fra Harda — Poststemplet er fra Køln."

„Det kan vi senere tale om," sagde Sebaldus afværgende. „Først og fremmest et Spørgsmaal. Hvorfor er du igen alene? Hvor er Liska?"

„Tænk dig blot," sagde Fru Møhlberg fornøjet, „i Dag er det en rigtig Glædesdag for hende. Fru v. Grott og hendes gifte Datter Anna har indbudt hende til Middag og i Operaen i Aften. Liska har jo endnu aldrig hørt en Opera af Wagner. Og det er oven i Købet 'Lohengrin'! Hun var nærved at springe op til Loftet af Glæde! Hun har min Natur — jeg kunde ogsaa blive saa forfærdelig glad, naar jeg fik en uventet Fornøjelse."

Hvis Fru Møhlberg troede, at denne Meddelelse havde nogen som helst Værd for Hr. Knibel, saa tog hun fejl.

„Matilde," sagde han og gav sin Skuffelse frit Løb, „det kunde jo næsten se ud, som om Liska med Forsæt undgik mig."

„Men, bedste Sebaldus," sagde Fru Møhlberg og saa bestyrtet op, „hvorfor skulde hun dog det? Hun vidste jo desuden slet ikke —"

„Men du ved, kære Matilde —" afbrød Sebaldus hende med en afskærende Haandbevægelse, „du skulde eller burde i det mindste vide, at jeg med mine hyppige Besøg har det Øjemed at se Liska, at jeg ønsker og længes efter at se hende. Har du aldrig tænkt det?"

„Du er jo saa overordentlig god imod hende," sagde Fru Møhlberg, „og det gør mig virkelig meget ondt, at —"

„Det skal nok blive anderledes," sagde han med et Smil, der var hende ganske fremmed, „vi maa lægge den lille Desertør i fastere Lænker — vi to. Der gives jo Tilfælde, hvor man ikke alene finder sig i at blive lænket, men endogsaa længes derefter. Naar du betænker min Omsorg — og min varme Deltagelse for eder, vil du let finde Aarsagen dertil."

„Jeg ved det, Sebaldus," sagde Fru Møhlberg varmt, „du har opdaget, at Liska indeholder mere, end I havde tiltroet hende, og at hun fortjener at blive behandlet med Godhed og Mildhed. Med et Ord, det har gjort eder ondt at have tilføjet Liska saa stor Uret. Men, ser du, deraf kommer hendes Skyhed over for eder, over for dig — og det er mig tit meget pinligt —"

„Denne Skyhed," afbrød han hende, „dækker i mange Tilfælde over en, saa meget desto stærkere Hengivenhed."

„Lad os haabe det, Sebaldus! Hun har jo et uendelig blødt og godt Hjerte."

„Det stoler jeg ogsaa fast paa," sagde han og strakte pludselig sin Haand ud imod sin Svigerinde. „Det stemmer ganske overens med det, hvad jeg nu vil tilstaa for dig og fordre for mig selv. Naar de første urolige Ungdomsaar er forbi, føler Mennesket Trang til at forbinde sit eget Ve og Vel med en andens Ve og Vel. Det kan du gøre Regning paa, kære Matilde. Og nu vil jeg gaa lige løs paa Maalet, for at du kan forstaa, hvor stor en Skuffelse Liskas Fraværelse maa være for mig."

Fru Møhlbergs Forstaaelse af hans Ord var saa ringe, at hun taknemmelig omsluttede hans Haand.

„Jeg vil først nævne," sagde han, idet han smilende besvarede hendes Haandtryk, som han betragtede som en tavs Indvilligelse, „at Lilla og Rosa er ganske enig med mig i denne Sag og — fraset et naturligt Udbrud af Overraskelse — ingen Indvendinger vil gøre, naar jeg agter at føre min Husholdning uden dem — med et Ord, naar jeg gifter mig."

Endnu var Fru Møhlbergs Forstaaelse ikke vaagnet, saa hun, skønt meget forbavset, dog nikkede opmuntrende.

„Det gør du Ret i, Sebaldus! Leopold sagde altid, at Ægteskabet var at foretrække for endog det bedste Ungkarleliv!"

„Min kære Matilde," sagde Sebaldus, der endog i dette Øjeblik ikke vilde lade den afdøde Birkedommers Autoritet gælde, „denne Anskuelse er alt for almindelig til, at den kan opsættes som en Læresætning. — Men hvad mig angaar, saa faar ganske vist den Kærlighed, som jeg føler, mig til at hige mod Ægteskabet. Jeg vil nu fordre min Lykke af dig. Jeg elsker Liska og — beder dig altsaa om at give mig hende!"

Hvis en Lynstraale var faret ned gennem Loftet og var slaaet ned for hendes Fødder, kunde Fru Møhlberg ikke være bleven greben af større Skræk og Forbavselse.

Han troede i hendes bestyrtede Mine at se Lillas Profeti bekræftet og greb igen opmuntrende hendes Haand, som han blidt klappede:

„Nu ved du, hvorfor Liskas Fraværelse er mig saa bitter en Skuffelse. Men jeg nærer ingen Bekymring, kære Matilde, hendes Frygt for mig vil nok snart forvandle sig til det modsatte."

„Sebaldus," mumlede Fru Møhlberg med blege Læber, „jeg —"

„Er det da virkelig aldrig faldet dig ind, at jeg nærede denne Hensigt?" spurgte han og lod hendes Haand glide ud af sin.

„Nej, aldrig. Og jeg sværger dig til, at Liska —"

„Nej," afbrød han hende smilende, „jeg vil gerne tro, at Liska ikke har tænkt saa vidt. Men jeg behøver vel ikke at tilføje, at hun — og ogsaa du, kære Matilde," tilføjede han med særlig Eftertryk, „for Fremtiden vil være fri for alle Bekymringer og Sorger, naar hun er bleven min Hustru. Der er ingen Tvivl om, at det vil være en stor Glæde for hendes kærlige, taknemlige Sind ved dette Ægteskab at kunne forskønne dit Liv."

Der gik et Stik gennem Fru Møhlbergs Hjerte. Hun formaaede knapt at tale.

„Vi vil nu igen blive een Familie," sagde Sebaldus smilende. „Vi vil nu paa en vis Maade

alle faa Del i Liska, og din Part i hende, kære Tilde, skal ikke blive den mindste."

Da han øjensynlig ventede et Svar, sagde Fru Mohlberg, idet hun knugede Hænderne fast sammen.

„Du maa tilgive mig — jeg er endnu saa forvirret —"

Han rejste sig.

„Naa, Fru v. Grott har jo sørget for, at du kan sætte dig til i Morgen og — hvis du anser det for rigtigst — forberede Liska paa mit Komme. Jeg vil muligvis medbringe Lilla og Rosa for at bevise dig, at de frivillig overlader Liska den første Plads ved min Side. Saa vil du kunne føle dig ganske beroliget med Hensyn til vor dyrebare Liskas Stilling til dem."

„Altsaa i Morgen?" sagde hun sagte.

Han nikkede.

„Forskellen i Aar er Indbildning. Enhver er saa ung, som han føler sig. Og i min Kærlighed til Liska føler jeg mig som en pur ung Mand. — Altsaa i Morgen!" sluttede hun og trykkede hendes Haand. „Hils min lille Kæreste. I Morgen Aften fejrer vi Forlovelsen hos os. Du skal saa at se, hvor hurtigt Liska lever sig ind i sin nye Rolle."

Han hilste leende og forsvandt.

Inde i Dagligstuen blev der nu ganske stille. Man hørte kun Urets Tikken og Kanariefuglens Kvidren, medens den muntert hoppede fra Gren til Gren.

Overvældet af en frygtelig Fristelse støttede Fru Mohlberg begge sine Hænder tungt paa Bordpladen og stirrede ned for sig. Saaledes vilde jo hver Bekymring for Liskas Fremtid svinde — disse nagende Bekymringer, der bestandig kastede sine Skygger over hende — nu tilbød der sig jo en glimrende Forsørgelse.

Men i samme Øjeblik, som denne glimrende Forsørgelse viste sig lokkende for hende, saa hun i Aanden for sig sit første Ægteskab — og hun løftede ligesom afværgende begge sine Hænder.

Hun saa sig selv som Barn — saa sig selv tilskyndet af Forældrenes Sorger og Bekymringer og et Bytte for en taabelig Forblændelse indgaa en Pagt, som aldrig havde faaet hendes Hjertes Blomster til at udfolde sig. Hun saa sig selv berøvet al Glæde, hæmmet i alt, tvunget til at leve ved en Artur Knibels Side — og nu skulde hun se sit Barn gennemgaa det samme! Var hun engang kommen i disse Knibels Magt, saa var det forbi med alt, som nu bandt hende og Datteren saa fast sammen.

En taareløs Hulken trængte sig op fra Moderens Bryst.

Fremtiden! Aa Gud, Fremtiden! Sæt hun nu snart lukkede sine Øjne! Vil det være rigtigt af hende at afslaa dette glimrende Parti? Vilde det ikke snarere være hendes Pligt at overtale Liska — at indvirke paa hende ved at vise hende Fordelene derved —

En Stemme i hendes Indre skreg: Nej — nej!

Og hun saa for sit indre Øje Liska i al hendes sorgløse, barnlige Glæde, der spredte Lys og Solskin overalt, hvor hun kom, saa hende i hendes ungdommelige Begejstring og friske Livsglæde, i hendes straalende Skønhed og Hjertensgodhed — og udmalede sig hende ved Sebaldus Knibels Side som Genstand for hans Tyranni og Herskesyge, hans heftige Lidenskab og hans Skinsyge.

Moderen stønnede højt af Angest. Liska maatte ikke ane noget om dette Frieri — ikke for nogen Pris. Thi hendes Barnekærlighed kunde bringe de største Ofre. Hun vilde være villig til at bringe sig selv som Offer for at skaffe sin elskede Moder et sorgfrit, behageligt Liv.

Fortvivlet sank Fru Mohlberg sammen foran sin afdøde Mands Billede. Hun vidste ikke, hvor hun skulde flygte hen i sin Angest og Nød.

Hun hørte Entréklokken ringe, men kunde knap røre sig for Hjertebanken. Endelig tvang hun sig til at gaa ud.

Harten stod foran hende.

„Jeg kommer blot som et Stjerneskud," sagde han smilende, „for at bringe Dem og Deres Datter mange Hilsener fra min Tante —"

Han standsede brat.

„Men hvad er der sket?"

Ved Synet af ham og ved dette Spørgsmaal løste den forfærdelige Spænding sig. Hede Taarer trillede ned over hendes Kinder.

Han førte hende hastigt ind i Værelset og lukkede Døren.

„Men kære, bedste Frue, hvad er der dog sket?"

Da maatte hun give sit Hjerte Luft. Hun kunde ikke holde Ordene tilbage og vilde det heller ikke over for denne Mand, som hun engang saa inderlig havde haabet at faa til Svigersøn.

Han hørte rolig paa hende uden en eneste Gang at afbryde hende. Kun hans Ansigt formørkedes efterhaanden. Familien Knibel var ham i høj Grad usympatisk.

„Først og fremmest maa Frk. Liska ikke faa det mindste at vide om dette Frieri," sagde han og førte Fru Mohlbergs skælvende Haand til sine Læber. „Hendes barnlige Kærlighed maa sikres mod Overrumpling. Hun maa øjeblikkelig bort."

„Bort — hvorhen?" spurgte Fru Mohlberg og tørrede sine Øjne.

„Til min Tante — til Barnekov," sagde Harten efter en kort Pause. „Der er hun i sikker Varetægt. Jeg telegraferer straks. Det første Tog gaar i Morgen Klokken otte. Jeg skal straks lade min Oppasser bringe Dem min Tantes Svar."

Der faldt en centnertung Byrde fra Fru Mohlbergs Bryst. Hvad brød hun sig nu om Ensomheden, om alt det, som hun nu maatte gennemgaa! Hun trykkede med inderlig Taknemmelighed Hartens Haand.

„De skal virkelig ikke takke mig," sagde han hjerteligt. „Jeg ved, at min Tante vil blive glad. Men jeg vil for Deres egen Skyld ikke raade Dem til at lade Hr. Knibel finde Huset tomt i Morgen. Der maa helst straks skaffes fuld Klarhed imellem Dem. Derfor kan De ikke ledsage Deres Datter, kære Frue, og jeg er desværre forhindret af tjenstlige Pligter. Men jeg skal være paa Banegaarden og sørge for, at Frk. Liska kan foretage Rejsen i Sikkerhed. Jeg vil desuden telegrafere til Hr. v. Varnulf om at lade en Vogn hente hende ved Stationen." Han trykkede endnu engang Fru Mohlbergs Haand til sine Læber. „Jeg tror, at vi saaledes ordner Sagen i alles Interesse, ikke mindst i min Tantes. Saa maa De ikke græde mere — nu er Faren jo forbi!"

Det gjorde hende saa ubeskrivelig godt at have fundet en Ven og Beskytter i sin Nød. Hun kunde knap finde Ord til at takke ham.

Hvor havde Harda dog kunnet forsmaa denne Mand, hvor havde hun kunnet spotte over hans jævne

Tante, der nu som en Skytsengel vilde vaage over Liska!

Harten læste hendes Tanker i hendes Ansigt og vendte sig om for at gaa. Da faldt hans Blik paa Hardas Billede, som Moderen ellers omhyggeligt fjernede, naar han havde meldt sit Komme.

Nu stod det paa Bordet i det klare Dagslys og viste ham de Træk, for hvis Skyld han havde lidt saa meget. De saa paa ham som et Eventyr fra længst forsvunden Tid. En længst forglemt Sang lød i hans Øren: „Vil du dit Hjerte mig skænke —"

En dyb, inderlig Sørgmodighed overvældede ham. Men da han saa Fru Mohlberg skifte Farve, sagde han beroligende:

„Det gør ikke noget — slet ikke noget!"

Saa trykkede han hendes Haand og gik. —

Det første, Fru Mohlberg gjorde efter at have modtaget det samtykkende Telegram, var at skrive to Breve, et til Frk. Harten og et til Hr. v. Varnulf. I dem begge skildrede hun det, der var foregaaet, og bad dem tage sig af Liska og tilgive hende, hvis hun voldte dem Ulejlighed og Besvær med sin Bøn. Hun vilde se sig om om efter en passende Plads til Liska, men indtil hun havde fundet en saadan, bad hun dem om at have Taalmodighed med hendes faderløse Datter.

Paa hver Linie dryppede hede Taarer, og dog var hendes Hjerte langt, langt lettere end for et Par Timer siden.

Saa begyndte hun at ordne Liskas Tøj. Og da Klokken allerede havde slaaet elleve for noget siden, lukkede hun Kofferten og begyndte nu at lytte efter hvert Skridt ude paa Trappen.

Omkring Midnat kom nogen stormende op ad Trappen og ind i Værelset. Liska faldt henrykt Moderen om Halsen. Hun saa henrivende ud i sin barnlige Glæde, saa henrivende, at Moderen for gysende sammen ved Tanken om, at denne friske Ungdom skulde bøjes og knækkes under det Knibelske Aag.

Til sidst glemte Liska dog alt andet af Forbavselse over den pakkede Koffert.

„Men, Moder, dog — hvad har du dog lavet der uden mig?"

Moderen klappede blidt hendes Kind.

„Du skal rejse i Morgen tidlig, mit Barn."

Liska spilede Øjnene vidt op.

„Hvad for noget? Jeg — rejse? Og du?"

„Jeg bliver foreløbig her, Barn," sagde hun med usikker Stemme, bedrøvet over at være nødsaget til at ødelægge denne Aftens Glæde. „Det kan ikke være anderledes, det maa du tro."

„Men hvorfor dog?" Liska kendte Moderens Stemme og Udtryk alt for godt til ikke at vide, at det, hun gjorde og sagde, var bitter Alvor. „Sig mig dog hvorfor?"

Moderen drog hende til sig.

„Spørg mig ikke — hører du, Liska."

Da blev hun ganske stille, og den glade Rødme forsvandt fra hendes smukke Ansigt.

„Tror du, at jeg elsker dig?" spurgte Fru Mohlberg og klappede Datterens blonde Haar. „Tror du, at jeg først og fremmest tænker paa din Lykke, at jeg ikke tager Hensyn til mig selv, naar det gælder dit Ve og Vel? Tror du det?"

Liska slyngede Armene om Moderens Hals.

„Aa, kæreste Moder — hvorfor spørger du om det?"

„Fordi jeg ønsker, at du uden videre Spørgsmaal skal rejse til Varnekov til Frk. Harten i Morgen tidlig."

„Nej, nu har jeg aldrig hørt Mage!" udbrød Liska og slog Hænderne sammen. „Jeg gør jo alt, hvad du vil," tilføjede hun hurtigt og ømt, „send mig derfor kun ud til Blomstertanten! Men du kommer vel senere — det maa du love mig!"

„Ja, jeg kommer, Barn — men jeg ved blot ikke hvornaar," sagde Fru Mohberg og holdt sine Taarer tilbage. „Vil du give Frk. Harten dette Brev og overbringe Hr. v. Varnulf dette."

Den næste Morgen kom Harten Fru Mohlberg i Møde paa Banestationen.

„Der er nogle Bekendte af mig, som skal samme Vej," sagde han. „De kan altsaa være ganske rolig for Frk. Liska."

Hvor taknemmelig Fru Mohlberg end var, gav det dog et Stik i hendes Hjerte, da Liska kærligt vinkede til hende fra Vinduet i det bortrullende Tog. Hun knugede Hænderne sammen i Muffen — Harten saa, at hendes Læber skælvede.

„Dersom De tillader det, følger jeg Dem et Stykke. Vi skal jo omtrent samme Vej."

Da de havde naaet hendes Dør, trykkede han opmuntrende hendes Haand.

„Vi faar nok snart gode Efterretninger. Jeg skal straks fortælle Dem alt, hvad jeg hører."

Da Fru Mohlberg stod alene i sit Værelse, forekom det hende pludselig saa trangt og tomt. Det var, som maatte hun hele Tiden søge efter noget derinde, som hun ikke kunde finde.

Men nu blev hun greben af en ny Frygt. Hidtil havde hendes Tanker været optagne af saa meget andet, men nu overvældedes hun af en knugende Ængstelse for det, der maatte komme, naar hun stod alene over for Sebaldus Knibel.

Urolig gik hun op og ned i Værelset, og hver Gang hun kom forbi sin Mands Billede, kastede hun et bedende Blik paa hans venlige Ansigt.

Det ringede..

Hun for sammen. Men Tanken om, at Liska var borte og i god Behold suste af Sted i Iltoget, gav hende Kraft til at bevare den ydre Ro.

Medens Sebaldus endnu var i Færd med at afføre sig sin Pels ude i Entreen, bruste hans Søstre allerede den ene efter den anden ind i Værelset og styrtede sig over Svigerinden.

„Vi kommer sammen med Sebaldus," sagde Frk. Lilla med en vis sød-sur Venlighed, der var meget langt fra virkelig Hjertelighed, „for at bevise dig, kære Tilde, at det aldrig kunde falde os ind at gøre Modstand mod noget, som Sebaldus betragter som sin Lykke."

„Aldrig!" sukkede Frk. Rosa. „Men vi vil ogsaa forsikre dig, at vi vedbliver at staa i et trofast hengivent Forhold til vor Broder — altsaa ogsaa til hans tilkommende Hustru. Vi vil ingen Forskel gøre — slet ingen."

Den stakkels Fru Mohlberg stod som paa gloende Kul, da Hr. Sebaldus Knibel med elastiske Skridt — hans sene Kærlighed havde virkelig forynget ham — traadte ind ad Døren og kastede et forskende Blik omkring sig.

„Her er vi, kære Matilde. Hvor er saa Liska?"

„Hun er borte," svarede Fru Mohlberg med en Følelse, som om Hjertet sad helt oppe i hendes Hals.

Knibels smilende Ansigt fortrak sig. Hans Søstre stirrede maalløse paa hinanden.

„Hvad mener du med det, kære Tilde?“ spurgte han hovedrystende. „Har du ladet hende gaa ud — nu, da jeg, da vi skulde komme?“

„Nej,“ sagde Fru Mohlberg stammende. „Jeg har sendt hende helt bort. Hun kommer ikke igen. Jeg er helt alene.“

De tre Søskendes Ansigter udtrykte saa tydeligt en Tvivl om hendes Tilregnelighed, at hun igen slog Øjnene ned.

„Hun er rejst bort!“ gentog hun hviskende. „Hun kunde ikke —“

„Elske mig?“ spurgte Sebaldus og vilde gribe hendes Haand. „Hun har afslaaet —“

„Nej,“ sagde Fru Mohlberg, „hun ved slet ikke noget derom.“

„Du maa jo være forrykt, Tilde!“ udbrød Frk. Lilla, bleg af Vrede og Forbavselse. „Aldeles forrykt! Der bliver gjort din Datter et Tilbud, som vilde sætte Tusinder af Mødre og Døtre i Henrykkelse, og saa siger du, at hun overhovedet slet ikke ved noget derom? Du staar der og siger slet og ret, at hun er rejst bort?“

„Det har voldet mig Sorg og Uro nok, Lilla,“ svarede Fru Mohlberg. „Det har berøvet mig mit Barn, det kæreste, jeg ejer paa Jorden. Det har gjort mig ensom og dybt bedrøvet.“

„Sebaldus,“ sagde Frk. Lilla og greb sig til Panden, „forstaar du det? Eller er vi alle tre blevne vanvittige?“

Knibels Ansigt havde helt mistet sit straalende Udtryk. Det saa mørkt, haardt og truende ud, da han nu traadte helt hen til sin Svigerinde og lagde sin Haand tungt paa hendes Skulder.

„Jeg vil vide, hvad der har foranlediget dig til egenmægtigt at krydse mine Ønsker, jeg vil vide, hvad der har givet dig Mod til at lade Liska i Uvidenhed om den glimrende Fremtid, jeg byder hende, vide, af hvilken Grund du lader os staa her som — som —“

„Narre!“ afbrød Lilla ham skarpt. „Medens du dog skulde takke din Gud —“

„Ja, takke ham paa dine Knæ, saadan som du og Liska er stillede!“ tilføjede Frk. Rosa med himmelvendte Øjne.

„Tal!“ raabte Sebaldus, hvis skuffede Lidenskab næsten henrev ham til Raseri. „Hvor har du kunnet vove at træde hindrende imellem min og Liskas Lykke? Jeg er hendes Formynder. Hvor er hun? Jeg forlanger at vide det. Jeg skal nok finde Midler til at finde hende. Hvor har du skjult hende?“

Hidtil havde Fru Mohlberg, trykket af Overmagten, ladet alt gaa hen over sit Hoved. Men nu begyndte dette Forhør dog at opirre hendes blide Sind. Hun søgte efter Ord, men kunde ingen finde. Men da begyndte de Frøkorn, som hendes Tante engang havde saaet i hendes Hjerte, pludselig at spire; der skød en forunderlig Kraft op i hende, det var, som om en Sten faldt fra hendes Bryst, hun saa frit op og sagde:

„Du spørger, hvorfor jeg har fortiet dit Frieri for Liska? Hvorfor jeg ikke har ladet mig blænde af din Rigdom? Hvorfor Liska nu ikke staar her som et Offer for sin barnlige Kærlighed? Thi hun vilde være blevet et Offer for min Skyld. Og det vilde jeg for enhver Pris frelse hende for. Thi hun kunde aldrig nogen Sinde have følt Kærlighed til dig eller til eder. I har altid været hendes Hjerte forhadte ved eders Haardhed og uretfærdige Hjerteløshed. Kun ved mine Overtalelser og Bønner har hun fundet sig i at staa i Forbindelse med eder.“

De tre Søskende stirrede maalløse paa Fru Mohlberg, hvis fine, slanke Skikkelse syntes at vokse, nu, da hun endelig holdt Afregning med sit Livs Plageaander.

„Men det var ikke det alene,“ vedblev hun med stigende Ophidselse. „Jeg vilde beskytte hende for min egen Lod, for alt det, jeg har lidt ved Arturs Side. Derfor stillede jeg mig imellem hende og dig. Hun skulde ikke lide det, som jeg led ved eders Broder. Hun skulde ikke blive kommanderet og ringeagtet som jeg, hendes Skønhed og Livsglæde skulde ikke kues og undertrykkes af eder. Hun skulde ikke kende den Smerte ved alle mulige Midler at blive revet fra mig. Hun skulde ikke græde bitre Taarer over sin tabte Lykke i et Ægteskab med dig. Hun skal have det bedre, end jeg havde det i mit Ægteskab med Artur. Forblændelse, Offervillighed og alt, hvad der ellers kan bedaare et ungt Hjerte, skal ikke indvirke paa hende, saa længe jeg kan vaage over hende. Og derfor sendte jeg hende bort, endog førend den svageste Formodning om dine Ønsker havde formørket hendes rene, lyse Sind; derfor bliver hun borte herfra, for at hun ikke skal erfare det ringeste om den Ulykke, som du i din saakaldte Kærlighed vilde tilføje hende.“

„Det kan ikke være andet,“ hviskede Frk. Lilla og kastede et ængsteligt Blik paa sin Broder, der med tilbagetrængt Vrede begyndte at bide i sin Underlæbe, „hun maa være forrykt!“

„Hellere maa hun,“ vedblev Fru Mohlberg, der virkelig var ophøjet i dette Øjeblik, da hendes Moderhjerte saa glimrende udfægtede Kampen, „tjene sit Brød med Arbejde og Besvær, hvis jeg skulde lukke mine Øjne, inden hun maaske havde fundet Lykken ved en god og ædel Mands Side. Penge er ikke Lykke og kan ikke erstatte et ødelagt Liv. Mit ene Barn, min Harda, har I revet fra mig og frataget hende det bedste, hun havde i Udsigt — at blive Hartens Hustru. Jeg tror ikke paa, at hun nu har fundet Lykken. Men mit andet Barn, min Liska, vil og maa jeg beskytte for eder, om det saa skal være med andre Menneskers Hjælp.“

Frk. Rosa sank i hysterisk Krampegraad om paa en Stol, medens Frk. Lilla traadte hen til sin Broder og slyngede Hænderne om hans Arm. Han saa ængstelig ud i sin askegraa Bleghed og de næsten stivnede Træk.

„Jeg staar ikke mere saa ene og hjælpeløs,“ vedblev Fru Mohlberg, fuld af den inderligste Taknemmelighed mod sine trofaste Venner, „og Leopolds Aand forlader mig ikke. Saa ofte jeg anraaber ham i min Nød, saa ofte har jeg mærket hans Nærhed. Han er ogsaa nu hos mig og ved, at jeg beskytter mit Barn imod eder. Der behøves ikke flere Hemmeligheder imellem os, thi vi er fra nu af adskilte — Liska er i Barnekov. De Mennesker, som der beskytter hende, ved, at jeg handlede rigtigt i at sende hende til dem. Og hun skal aldrig erfare, at jeg gjorde det for din — Kærligheds Skyld.“

Hun tav.

Byrden var nu væltet fra hendes Hjerte. Hun følte en rolig, sørgmodig Tilfredshed.

„Vi er dig meget taknemmelige,“ sagde Frk. Lilla, rystende af Vrede og med lynende Øjne, „fordi du har nævnet det Asyl, hvor din elskværdige Datter befinder sig. Men du havde ikke behøvet det. Vi vil ikke løbe efter dette ensoldige Tøsehoved, der ingen Anelse har

om den Ære, som Sebaldus har gjort hende ved sit Tilbud. Sebaldus og — hun! Nu glæder det mig, trods alt, at vi dog har haft Ret i vor Mening om dig og dit Forhold til Artur. Du passede til ham som Nat til Dag. Akkurat saaledes, som Liska passer til Sebaldus. — Det eneste fornuftige, du har sagt," vedblev hun med endnu større Skarphed, „er det, at vore Veje fra nu af er skilte. — Sebaldus — Rosa — jeg tænker, at nu har vi haft mere end nok at gøre med Familien Mohlberg!"

Nu havde Sebaldus endelig fundet sig selv igen. Han værdigede ikke Fru Mohlberg et Blik, da han nu med en mørk Mine sagde:

„Jeg nedlægger hermed mit Formynderskab. Nu maa I selv om, hvorledes I klarer jer."

Han gav den grædende Rosa et vredt Vink og gik stolt ud af Døren med sine Søstre.

Da Fru Mohlberg hørte Døren lukke sig efter dem, ilede hun ud i Kokkenet, hvor hun i sin Glæde trykkede en Tokrone i Haanden paa den ventende Morgenkone.

„Tag den — den kommer fra et frit og glad Hjerte!"

De tre Søskende skred værdigt ned ad Trapperne, Damerne fulde af Gift og Galde og Sebaldus dybt krænket i sin Selvfølelse.

„Du egner dig ikke til Profet," sagde han mørkt til Frk. Lilla, da de traadte ud af Huset, „den Bestilling skal du hellere opgive!"

„Naa," sagde Frk. Lilla og hængte sig ved hans Arm, „mod Dumhed kæmper selv Guderne forgæves Jeg har aldrig kendt en saa enfoldig Tosse som denne Matilde. Hun kunde ikke være lykkelig med vor uforlignelige Artur! Du vilde have faaet din Nød med Liska, ligesom han havde med hendes Moder. — Men vi vil bestyrke dig i din Beslutning om at gifte dig. Luise Brock venter kun paa det Øjeblik. Og hun er tilmed formuende — og tilstrækkelig ung og smuk. Fri til hende — hun flyver dig i Armene som en Gummibold."

„Man stifter ikke Følelser som et Par Sko," svarede Sebaldus dybt krænket, skønt Søsterens Ord faldt som Balsam i det aabne Saar. „Dersom jeg kommer til den Anskuelse, at min Kærlighed har ført mig paa Vildspor, skal jeg tage dit Forslag op til Overvejelse. Foreløbig ønsker jeg, at I ikke taler derom."

XX.

Efter alle de Sindsbevægelser, som de sidste Timer havde bragt hende, mindedes Fru Mohlberg det Brev fra Harda, som hun den foregaaende Dag havde lagt til Side.

Hun læste det ved Lampens Skin, medens hun uvilkaarlig lyttede efter, om ikke en klar Stemme og raske Skridt lod sig høre i hendes Ensomhed.

„Jeg skriver disse Linier til dig fra Sengen i Haab om snart at kunne staa op igen. Allerede medens jeg var paa Woodward, følte jeg mig daglig mere og mere syg. Vi vender nu tilbage for at udhvile — det er nødvendigt for mig. Du skal ikke ængste dig. Jeg glæder mig til et eget Hjem — det er alt. Men jeg er allerede med mine Tanker forud for de næste Uger. Skriv nogle Linier til mig til Hotellet her i Köln."

Fru Mohlberg lod Brevet synke, tog det igen og gennemlæste endnu engang de faa Linier, der indeholdt saa meget mere, end de udtrykte.

Hendes Hjerte blev saa tungt. Hun var syg. Altsaa var hun dog bukket under for det omflakkende Liv!

Men hun vidste ikke, at mellem Dagene paa Woodward og dette Brev var der blevet kæmpet en uafbrudt Sjælekamp i en stolt Kvindesjæl, en haabløs Kamp om Troens, Kærlighedens og Tillidens Ruiner, og at der ikke var blevet andet tilbage end Uro, Uvished og kvalfuld Mistro. —

Fru Mohlberg lagde Brevet sammen. Hun maatte først tænke sig rigtig ind i den Tanke, at Gensynet stod nær for Døren, men i Stedet for den rene, ublandede Glæde følte hun en usigelig Vemod — en Moders Vemod over, at hendes Barn havde betragtet hende som overflødig og ringeagtet hendes moderlige Omsorg og Kærlighed.

Nu slog Klokken seks. Saa ilede hendes Tanker til Stationen i Freistadt.

Liska var netop steget ud af Toget og saa sig om efter Vognen. Taarerne var for længst aftørrede, og da den unge Pige fik Øje paa Hr. v. Varnulf, gik der et Skær af Glæde over hendes Ansigt.

„Naa, det var jo fornøjeligt!" sagde Varnulf og kyssede hende paa Panden. „Nu har vi Dem da igen. Nu mangler vi blot Mama. Men hende henter vi snart — vær blot ganske rolig!"

Der kom igen en fugtig Glans i Liskas blaa Øjne.

„Jeg ved slet ikke —"

„Det behøves heller ikke," afbrød han hende hurtigt. „Hovedsagen er, at Frk. Harten glæder sig overordentlig til at modtage Dem. — Nu skal De lære, hvordan det er at køre i Kane! Her ligger endnu høj Sne."

Han løftede hende op i den smukke Kane, dækkede hende omhyggeligt til og satte sig ved Siden af hende.

„Nu af Sted! Frederik kommer bagefter med Tøjet!"

Saa suste de af Sted hen ad den jævne Vej. Maanen stod fuld og klar paa Himmelen og kastede sin Sølvglans til alle Sider. Vinduerne i Landsbyen var oplyste og kastede gulrøde Lysglimt hen over den hvide Flade.

Endelig kom Blomsterhuset til Syne — og trods Aftenkulden viste den gamle Frøken sig i Døren.

Liska afventede ikke Hjælp. Hun sprang ud af Fodposen og faldt i sin stærke Sindsbevægelse Blomstertanten om Halsen.

„Aa, De maa ikke være vred! Moder sender mig uden videre til Dem!"

Den gamle Dame kyssede hende kærligt.

„De er mig hjertelig velkommen. De kender jo allerede Deres Værelse. Hr. v. Varnulf har hjulpet mig med at sætte det smukt i Stand til en ung, kvindelig Gæst."

Og det lille Gæstekammer viste sig virkelig saa smukt pyntet og udstyret for Liskas undrende Øjne, at hun vilde have jublet højt af Glæde, hvis ikke Længselen efter Moderen havde lagt en Dæmper paa hende.

Hun aabnede sin Haandtaske og gav den gamle Dame Moderens Brev. Medens hun endnu udpakkede sin Koffert, følte hun sig kærligt omslynget af to Arme.

„Jeg maa endnu engang byde Dem Velkommen," sagde Frk. Harten og saa med den inderligste Med-

følelse ind i sin Protegés fugtige Øjne. „De kan være glad over, at De som lydig Datter har efterkommet Deres fortræffelige Moders Ønsker." —

Den næste Formiddag rustede Liska sig til en Spadseretur til Herregaarden for selv at aflevere det andet Brev, hvad Moderen jo havde ønsket.

Det var en straalende klar Dag, og alt det hvide i Naturen blinkede og funklede som Krystal. Vejen var haardt frossen ligesom det store Gadekær, hvor Børnene muntert lavede Glidebane. Træerne i Ahornalleen var til højre og venstre bedækkede med tindrende hvid Rim.

Med nølende Skridt fulgte hun Tjeneren ind i Hr. v. Varnulfs Arbejdsværelse, hvor Husets Herre sad ved Vinduet og læste.

„Nej se!" udbrød han, idet han rejste sig og rakte hende Haanden. „De ser jo saa friskt og straalende ud som selve Solen derude!"

Liska rødmede med et henrivende Smil.

„Moder vilde, at jeg selv —"

„Naa, lad os saa se, hvad Deres Moder har paa Hjerte!"

Han tog Brevet og gik hen til Vinduet for at læse det, medens Liska satte sig paa Hug paa Gulvet og fornyede et gammelt Venskab med den logrende Diana.

Dybe Skygger formørkede Hr. v. Varnulfs Ansigt, medens han læste Fru Mohlbergs fortvivlede Brev. Engang drejede han Hovedet for at lade sit Blik hvile paa Mohlbergs Datter og satte i Tankerne Sebaldus Knibels Skikkelse ved Siden af hende — denne Mand, der var ham det mest usympatetiske Menneske paa Jorden. Saa nikkede han tilfreds, lagde Brevet sammen og puttede det i Lommen.

„Kom herhen, lille Ven!" sagde han meget blødt og med en sjælden øm Klang i Stemmen.

Liska sprang op og traadte hen til ham.

Han strøg hende blidt over den blonde Haar.

„Ved vi rigtig, hvilken kærlig og elskelig Moder vi har?"

„O ja, ja!" hviskede hun med skælvende Stemme.

„Og vi vil gøre alt, hvad hun ønsker?"

„Alt — alt!" forsikrede hun og tørrede sine Øjne.

„Naa, saa bliver vi her!" sagde han og tog hendes Haand. „Og vi skriver meget flittigt hjem, for at Moder ikke skal føle Tomheden derhjemme for meget! — Men for at De heller ikke skal føle Dem helt alene blandt os ældre —"

Han aabnede en Dør og raabte et Par Ord.

Liska udstødte et Udraab af Forbavselse.

„Her ser De en," sagde Varnulf leende og klappede sin Søn paa Skuldrene, „som ikke kan eller, rettere sagt, ikke kunde blive af med sin Koldfeber!"

„Ja, tænk Dem blot, saadan kan det gaa!" sagde Gerd spøgende og betragtede med lige saa stor Beundring som Glæde hendes forbavsede Ansigt. „Men det er dog meget hensynsfuldt af Feberen, at den indfandt sig paa en Tid, da jeg kunde træffe Dem her!"

Da hun halv forlegen, halv skælmsk saa fra den ene til den anden, sagde Varnulf, idet han drog hende let hen til sig:

„De kan godt give ham et Haandslag! Han er i Grunden en meget god Knægt, naar han bare ikke havde den Koldfeber!"

„Den Gang paa Platformen greb jeg kraftig fat i Dem — ikke sandt?" spurgte Gerd og betragtede smilende hendes blussende Ansigt. „De kaldte mig vist i Deres stille Sind en rigtig Tølper."

„Nej, nej!" udbrød hun og bekæmpede sin Forlegenhed. „Det vilde jeg ikke have gjort alene for Tiørens Skyld."

„At jeg reddede Dem den Gang," sagde han og sluttede hendes Haand fast i sin, „er nemlig den eneste gode Gerning i mit Liv! Derfor praler jeg altid dermed!"

„Naa, underhold nu den lille Frøken paa bedste Maade! Saa giver hun dig maaske din Tiøre tilbage."

Nu lo Liska hjerteligt.

„Ja, men først, naar vi siger Farvel til hinanden!"

„Jeg har endnu seks Ugers Orlov, og de skal blive udnyttede paa bedste Maade!" sagde han muntert. „Senere op paa Dagen bliver Parkdammen fejet. Jeg tror bestemt, at Skøjteløben er den bedste Kur mod denne afskyelige konstantinopelske Malaria!" —

Allerede næste Morgen fløj de begge hen ad Parkdammens Flade ligesom den Gang paa Nysø. De lo og morede sig — snart løb de Haand i Haand, snart gled de fra hinanden og mødtes saa igen — og de ansaa Taarnuret for paa en listig Maade at være stillet frem, da det slog den Time, de skulde vende hjem.

En lukket Automobil kørte frem for Hotel Bristol, fulgte af en Droske med Tjenerskab og Bagage.

„Grev Brankovan. — Værelserne er bestilte."

„Ja vel, Hr. Greve. — Alt er i Orden."

Brankovan strakte sin Haand ind i Vognen.

„Støt dig paa mig!"

„Tak, jeg kan bedst alene!"

Han traadte tilbage og lod Harda stige langsomt ud.

Pelskaaben hang let over hendes Skuldre, og under den bruste hendes Kjoleslæb hen over de tæppebelagte Trapper. Et tæt Slør lagde sig fast om hendes Kinder, som om det blege Ansigt skulde beskyttes mod hvert Luftpust. Man skimtede kun de mørke Øjne og de sorte Bryn.

Kammerjomfruen bevægede sig lydløst mellem Skabet og Kofferten, indtil hun havde udpakket den hvide Morgenkjole og bredt den over Divanen.

„Ønsker Fru Grevinden at klæde sig om nu?"

Harda nikkede.

Det, som hun for et Aar siden ikke vilde have mærket, hang nu trykkende paa hendes Skuldre. Den letteste Hat hvilede utaalelig tungt paa hendes Hoved.

Naar hun tænkte over sit forandrede Væsen, forekom det hende, som om der var blevet dryppet en Draabe Gift i hendes Blod, og som om denne Draabe gled videre og videre igennem alle hendes Aarer og lammede alt, hvad der havde været ungt, levende og livskraftigt i hende.

Hun frøs, trods Varmen i Værelset. Men hun afslog det Sjal, der blev rakt hende. Hun vilde blot være alene.

Og som saa ofte før gik hun nu alene op og ned, fulgt af urolige, nagende Tanker, af bitter Smerte over sine bristede Forhaabninger.

Dersom hendes Følelser for Brankovan havde haft en dybere Grund end det rent ydre Velbehag, hvis hendes Kærlighed til ham ikke havde bundet i Stolthed og Forfængelighed, saa vilde hun have tilgivet ham hans Brutalitet og hans Fejltrin den

Nat. Hun længtes ofte efter at gøre det. Men hertil kom den oprivende Mistro, Angesten for den Maske, som hun bestandig saa glide ned fra hans Ansigt. Og det var denne Angest, der fik hende til at undgaa ham og til at tilbagevise alle hans Forsøg paa at lukke den Kløft, der truende og skæbnesvanger aabnede sig videre og videre imellem dem.

Efter hvert nyt forgæves Forsøg paa igen at nærme sig til hende — Forsøg, hvis egentlige Drivfjeder hun ikke anede — følte Harda, at Brankovan forlod hende med stigende Had, og ofte, naar han var gaaet, lød hans Haanlatter i hendes Øren. Og over al denne gensidige Skuffelse, over al denne indre Elendighed kastede endnu den ydre Glans sin dækkende Kaabe. Midt i al den prunkende Glans og Herlighed paa Woodward bristede hver af hendes straalende Forhaabninger, men hendes Stolthed vilde ikke bøje sig, og derfor svigtede hendes Kraft hende til sidst.

Og da de kom til Köln, kunde hun ikke fortsætte Rejsen, men maatte gøre Ophold paa et Hotel. Endelig ankom hun saa til Hovedstaden, aandelig og legemlig udmattet efter den lange Rejse.

Og der var endnu et, som pinte og trykkede hende, noget, som egentlig stod i Modstrid til hendes Længsel efter Hjemmet, — Gensynet med Moderen. Der var Øjeblikke, da Længselen efter hende overvandt alle andre Følelser — men saa tog Beskæmmelsen og Ydmygelsen igen Magten over hende og voldte hende bitre Kvaler.

For havde hun tillagt Brankovan og Onkel Sebaldus Skylden for, at den Sum, der var bleven betalt for hendes Opdragelse og Underhold, ikke vedblivende var bleven udbetalt Moderen. Men nu, da hun for Alvor saa det ukærlige heri, gjorde hun ikke de andre, men kun sig selv ansvarlig derfor. Og ogsaa det pinte hende usigeligt. Hun skammede sig ved at betræde sin Moders Hus og blive Vidne til de indskrænkede Forhold, som hendes ukærlige Tankeløshed havde hidført.

Døren gik op, og Brankovan traadte ind.

Han var paaklædt til at gaa ud. Efter at have lagt Hatten fra sig paa et Bord kastede han sig ned i en Stol. Han saa efter hende med mørke Blikke, medens hun langsomt og tavs gik forbi ham.

„Nu er vi altsaa lykkelig og vel ankomne hertil!" sagde han og tegnede med Spidsen af sin Stok Figurer paa Tæppet ligesom den Gang hos Silberman, da denne beregnede fem Procent for sin egen Person. „Hvad saa videre?"

Hun standsede og saa spørgende paa ham.

„Hvad mener du?"

„Naa ja," sagde han, og Smilet om hans Læber var lige saa bittert som den Tone, hvori han talte. „Mener du, at vi skal bygge os en Hytte i dette Kasernekvarter?"

„Vi vil leje en Bolig i Byens Villakvarter og indrette os paa en passende Maade," sagde hun rolig. „Og for ikke at trætte mig mere end nødvendigt vil jeg bede Tanterne om at se paa Lejligheder til os. Vi kan jo selv træffe det afgørende Valg."

„Tanterne!" Han lo kort. „Udmærket! Men saa maa de virkelig ogsaa være saa venlige at betale Møblerne!" Tilskyndet af Nødvendigheden til endelig at gøre hende bekendt med deres Finansers sande Standpunkt vedblev han i en skarpere Tone:

„Du er i Besiddelse af en misundelsesværdig Naivitet i Pengesager. En fin Lejlighed i Westend — fyrstelig Udstyrelse — Kok — Hoftoiletter — og hvad mere? Maa jeg spørge, hvor Pengene til alt det skal kome fra? Ja — vil du være saa god at sige mig det?"

Hun saa tavs paa ham, thi hun forstod ham ikke.

Det Tab, han havde lidt paa Woodward, fyldte ham med forbitret Anger. Han slyngede sin Spadserestok til Side.

„Nu ja — saaledes staar Sagerne. Jeg er kommen for at høre din Mening derom."

Hun forstod ham endnu ikke.

„Vi har —"

„Vi havde," afbrød han hende heftigt, „vi havde Formue, vilde du sige. Vi h a v d e — h a v d e det."

Hun for sammen. Saa strøg hun sig langsomt over Panden.

„Ogsaa din egen Formue —" sagde hun sagte, som om hun frygtede Klangen af sin egen Stemme.

Der kom et Glimt af Haan i hans Øjne.

„Ja, til den er Turen desværre først kommet! Det er længe, længe siden!"

I sin irriterede Sindsstemning følte han en indre Tilfredsstillelse ved at volde hende Smerte. Han lo spottende.

„Spillet bort?" spurgte hun efter en trykkende Pause.

„Spillet bort eller ikke — den er i hvert Fald væk."

„Og min Formue?" spurgte hun tonløst, greben af en heftig Angest.

„Din? Naa ja, den er ved at gaa samme Vej." Han sprang op. „Ja, hvad tror du egentlig?" raabte han mere og mere heftig. „Eller hvad har du troet i disse to Aar? Hvor længe tror du, man kan føre et Liv efter din Smag — et Liv, som vi har ført i disse Aar — for din Formue?" spurgte han haardt. „Du har ganske rolig grebet i Pengesækken og øst Penge ud uden at tænke paa, at den kunde blive tom en Gang."

„Jeg?" mumlede hun og saa aandsfraværende op paa ham.

„Ja, har du maaske ikke det?" spurgte han med samme haanlige Latter som før. „Du kan da i hvert Fald ikke beklage dig over Mangel paa Overbærenhed fra min Side. Jeg har pligtskyldigt efterkommet ethvert af dine højtflyvende Ønsker. Eller har jeg maaske ikke? Jeg har ført dig med fyrstelig Pragt gennem Verden — og jeg har selvfølgelig ikke heller nægtet mig selv noget. Tror du, at de Par Hundrede Tusinde Kroner kunde holde evindelig paa den Maade? Og nu dine sidste Skrædderregninger — jeg taler ikke om mine egne Udgifter — Husleje, Møbler efter din Smag — — ja, det maa du lade dine Tanter give dig. Vor Kasse er tom."

Da hun endnu tav og kun bevægede Læberne uden en Lyd, vedblev han i en lettere Tone:

„De har jo Penge nok, de gamle Frøkener. Og din Onkel Sebaldus skraber jo ogsaa flere og flere Penge sammen. De elsker jo dig saa højt, saa det vil jo blot være dem Fryd og Glæde at udstyre dig paa ny. Gener dig blot ikke. Om man faar et Ønske opfyldt eller ikke afhænger for det meste af den Maade, hvorpaa man fremfører det. Altsaa vilde det i dette Tilfælde være heldigst at appellere til dem som vort Ægteskabs Protektricer. Pligtfølelse og Sentimentalitet er udmærkede Hjælpetropper. Og hvis man rigtig forstaar at forbløffe Folk ved at fremføre en Sag som ganske selvfølgelig, virker det bedre end et Dusin rørende Bønner. Jeg overlader til dig,

hvorledes du vil udvirke deres Hjælp og Medvirkning, men jeg tror, du naar Maalet bedst ved at betone dit Navn og din Titel."

Ligesom befriet for en trykkende Byrde tog han sin Stok op fra Gulvet, greb sin Hat og gik hen til Døren. Men han vendte endnu engang tilbage.

„Det ligger i vor gensidige Interesse, at vi tager vor beklagelige Pengemangel som en Skæbnens Tilskikkelse og ikke plager hinanden med Bebrejdelser."

Da kom der pludselig Liv i hendes forstenede Skikkelse. En brændende Rødme bredte sig over hendes Ansigt.

„Du —" hun troede, at Ordene vilde have strømmet flydende over hendes Læber, men hendes Forfærdelse, hendes Angest var saa voldsom, at hendes Bryst var som sammensnøret, og hun maatte snappe efter Luft, ude af Stand til at frembringe et Ord mere.

De Kostbarheder, der havde funklet paa hende, den Pragt, der havde ombruset hende, hele den lange Række Luksusindkøb og Luksusrejser fremstod som Anklagere imod hende. Men ved Siden af alt dette stod ogsaa Tilliden til den Mand, som havde overtaget Bestyrelsen af hendes Formue og dermed taget Ansvaret paa sine Skuldre, som havde benyttet sig af hendes Uvidenhed i Pengesager, hendes Forfængelighed og Hovmod, og som nu vilde fremføre denne sørgelige Beredvillighed fra hendes Side som Undskyldning for sin egen Ødselhed og Nydelsessyge.

Hendes fortvivlede Kamp efter Ord var saa betvingende, at Brankovan syntes som fasttryllet til det Sted, hvor han stod.

„Vi maa nu gøre alt, hvad vi kan, for at indvirke paa Tanterne," sagde han og knappede nervøst sine Handsker. „Det er den eneste Udvej."

„Og selv om jeg forstaar alt det, som jeg i Tankeløshed har begaaet," gispede hun endelig, „selv om jeg forstaar din formastelige Udnyttelse af min Uvidenhed og Uerfarenhed — saa er der eet, jeg ikke forstaar: Hvorledes du nu, først nu, da du ved mig ulykkelig ved din Skyld, faar moralsk Mod til at sige mig alt dette! Og saa haanligt, saa krænkende, saa —"

Hun snappede igen efter Luft.

„Saaledes, som du har stillet dig over for mig," afbrød han hende skarpt. „Akkurat saaledes."

„Hvor tør du vove nu at minde mig om det?" udbrød hun og knugede Hænderne mod Hjertet. „Hvis Penge var det, som du spillede bort? Var det mine eller dine? Det vil jeg vide!"

„Dine — selvfølgelig!"

„Selvfølgelig!" sagde hun og traadte tilbage. „Havde du da ikke flere Penge selv?"

Han lo kun bittert.

„Hvor turde du tage af min Ejendom —"

„Ti stille!" sagde han og greb hende haardt om Haandleddet. „Lad mig ikke høre denne Knibelske Tone. Du priste dig jo lykkelig over at faa en Greve, en fornem, elegant Mand, der havde set noget mere af Verden end denne Kaptajn Harten, som kunde glæde sig lige saa meget ved din Moders Sympati, som jeg har følt hendes Antipati — og dine Slægtninge var jo fulde af Iver efter at komme mine Ønsker i Møde. At en Mand som jeg ikke kan føle mig tilfreds i ganske hverdagsagtige Forhold, var jo eder alle indlysende, og ingen higede jo mere end du efter at komme ud af disse spidsborgerlige Forhold."

Ved Navnet var hun faret saa heftig sammen af Skræk og Overraskelse, at hun i Øjeblikket glemte alt andet.

Da han tav, trykkede hun Lommetørklædet mod sine blege Læber.

„Ved du —?"

Hun hviskede næppe hørligt dette Spørgsmaal. For enhver anden vilde det have været uforstaaeligt, men hans i den voldsomme Nerveanspændthed skærpede Høresans opfangede det. Men denne Sag var ham nu saa usigelig ligegyldig.

„Ja, jeg ved godt, at Harten gjorde Kur til dig!" Hvor lidt brød han sig ikke nu om disse Ting!

Men hun kunde ikke høre dette Navn fra hans Læber uden at føle hvert Pulsslag i sine Tindinger som lige saa mange smertefulde Stik. Hun følte sig dødssyg. Hun troede i det mindste at være det, fordi hendes Øjelaag sank tungere og tungere ned over hendes Øjne. Hun følte pludselig en smertefuld Udmattelse brede sig over alle hendes Lemmer.

„Det skal du saamænd ikke tage dig nær," sagde han smilende. „Det vilde jo have været ganske unaturligt, om en Pige som du ikke havde haft en Tilbeder. Dersom der ikke var andet i Vejen, kunde vi prise os lykkelige. For blot at komme ud af denne Bikube her vil jeg foreløbig lade en Agent leje en møbleret Lejlighed til os — jeg mener, indtil dine Slægtninge har givet os det nødvendige Mammon. Det vil være heldigst for begge Parter, om du snarest muligt, helst endnu i Dag, henvendte dig til dem i dette Anliggende."

Han hilste kort og vendte sig om for at gaa, men vendte dog atter tilbage.

„Dersom de skulde forlange, at vi fra nu af holder os til den spidsborgerlige Kalvesteg om Søndagen, saa lov dem bare det!"

Døren faldt i efter ham.

Hun for saa heftigt sammen, at Fødderne nægtede hende deres Tjeneste. Halvt skjult af Gardinerne satte hun sig ved Vinduet, foldede Hænderne over sine Knæ og stirrede stift ned paa dem.

Solen blinkede i hendes Brillantringe og aflokkede dem de skønneste Farver. Hun trak de kostbare Ringe, der smertede hendes Øjne, af sine Fingre og lod dem mekanisk glide ned paa Gulvet.

Tankerne jog i forvirret Flugt gennem hendes forpinte, trætte Hjerne. Men det var Fortiden, der beskæftigede hende, Fremtiden var hun ude af Stand til at tænke paa. Og hun hørte en Stemme sige: „Selv den største Formue kan faa Ende." Og hun mindedes et Spørgsmaal: „Elsker du virkelig denne Mand?"

Hun kunde ikke udholde at holde Dom over sig selv. Disse Selvpinsler knugede hende til Jorden. Men Billederne dukkede atter og atter frem — det ene efter det andet.

Hun saa Foyeren i Operahuset, hvor hun gik ved Brankovans Arm — paa Højden af sin Lykke. Forbi dem gik Harten med en flygtig Hilsen, som om han aldrig havde set eller kendt hende. Og hun havde set, at han viskede Berøringen af hendes Kjole bort fra sit Frakkeærme.

Det, som engang havde forekommet hende saa smaat og ubetydeligt, det voksede sig nu for hendes Øjne saa stort og mægtigt, at hun af Beklemthed og Angest næppe kunde aande.

Da for hun pludselig sammen i fortvivlet Angest.

Hun pressede begge Hænder mod Panden, som frygtede hun for sin Forstand.

Fattig — fattig! Hun — Artur Knibels Datter! Det, som havde hævet hende saa højt over den kæmpende Menneskehed, var nu forsvundet, ofret tankeløst i en kort Lykkedrom.

Atter gennemgik hun i Tankerne den forløbne Glansperiode, og da faldt der som Skæl fra hendes Øjne, da saa hun klart, at den Glans og Pragt, hvori hun havde levet, og som hun havde betragtet som en naturlig Livsfornødenhed for Brankovan, havde været falsk og hul, havde været et Blændværk, en letsindig Forøden af den Kapital, med hvis Renter hun allerhøjst havde kunnet dække sine Skrædderregninger i dette Aar!

Hvad nu? Hvad skulde det nu blive til? Skulde hun — hun — gaa hen og bede om Penge? Aa — man vilde ikke engang høre paa hende!

Men hvem af dem bar Hovedskylden? Vilde et eneste advarende Ord af ham ikke have vakt hendes Eftertanke? Hvorfor havde han ikke advaret hende? Hvorfor havde han ikke revet hende ud af den overmodige Rus, hun havde levet i? Han vilde ikke alene bære Skylden, derfor lod han hende fremture i sin vanvittige Ødselhed.

Atter saa hun i Aanden en ny Maske for sin Mands Træk, der var blevet hende saa fremmede, at hun med dirrende Øjenlaag vendte sig bort fra dem.

Mere og mere forvirrede blev Hardas Tanker og Forestillinger. Dersom hun nu næsten ikke ejede mere af sin Arv — hvad skulde de saa herefter leve af? Og hvorledes?

Hun stod som et Barn over for denne Nødvendighed og vred sine Hænder.

Og hvis hun nu henvendte sig til sine Slægtninge om Hjælp — hvad skulde det saa være? Aarligt Tilskud? Eller kontante Penge? Vilde Tanterne og Onkel Sebaldus overlade dem en Kapital? Aldrig! Fra nu af skulde hun altsaa leve i Afhængighed og Usikkerhed.

Og hvorledes skulde hun saa fremført denne Bøn? Hun, den stolte, beundrede Niece, den feterede, misundte Grevinde Brankovan — hun skulde bede om Hjælp og Penge?

„Jeg kan ikke! Jeg kan ikke!" raabte hun højt og saa sig om med forskrækkede Blikke, som om nogen havde været Vidne til hendes Udraab. „Yello maa selv skaffe Raad — jeg kan ikke."

Men der var en anden Tanke, der næsten fik hendes Hjerteslag til at standse. Hvorledes skulde hun mødes med Moderen? Og med Liska, den ringeagtede, næsten helt glemte Søster? Hvorledes skulde hun aabenbare for dem sit Ægteskabs Elendighed, sin Kamp for Tilværelsen? Hvorledes skulde hun lade dem saa et Indblik i denne trøstesløse Tomhed?

Og hun grebes af et opblussende Had til den Mand, der havde tvunget hende ind i denne Situation.

„Jeg kan ikke!" fremstødte hun igen med gispende Aandedræt. „Jeg kan ikke!" —

Om Eftermiddagen var den møblerede Lejlighed lejet. Otte elegant udstyrede Værelser.

Harda længtes selv meget efter at komme bort fra Hotellets Uro. Hun var saa glad over igen at have et eget Hjem. Sammen med Brankovan tog hun et flygtigt Overblik over Værelserne, medens hun uvilkaarlig maatte tænke paa den Tid, da hun havde været saa stolt og glad og saa fortroligt havde lagt sin Arm i hans.

I et hyggeligt Hjørneværelse blev han staaende og opfordrede hende til at tage Plads.

„Naa, har du tænkt over det, jeg før sagde?"

„Ja," sagde hun og støttede sit brændende Hoved mod Stolens kølige Polster.

„Naa, og hvad mener du saa derom? Lejen bliver fem Tusinde Kroner aarlig, og de daglige, kun ganske nødvendige Husholdningsomkostninger vil beløbe sig til det dobbelte omtrent. Saa mangler der endnu Klæder, Teater, Koncerter, og hvad der ellers hører med til Livet. I det hele vil det allermindst blive en fem og tyve Tusinde Kroner. Den Husholdning, som Knibels fører, kan højst koste det halve. Det maa altsaa være en let Sag for dem at holde os oven Vande med deres Indkomster."

Ordene summede som en tom Lyd gennem hendes smertende Hoved. Hun lukkede Øjnene.

„Vil du ikke have den Godhed at udtale dig?" sagde han utaalmodig. „Eller mener du, at jeg spøger i denne Sag? Naar jeg siger dig, at du har al mulig Grund til at fremskynde Sagen saa meget som muligt, saa er det hellig Alvor for mig."

„Hellig —? Kan noget være helligt for dig?" hviskede hun med lukkede Øjne.

Han pressede Læberne sammen. Han følte sig selv syg og ilde tilpas, og derfor var han uden Forstaaelse af hendes angrebne Sundhed, der endnu trængte til den største Skaansel.

Endnu sagtere tilføjede hun:

„Jeg kan ikke gøre det. Det overgaar mine Kræfter."

Men pludselig fik den brændende Skam Hadet til at blusse op i hende igen. Hun rejste sig pludselig halvt op og stirrede paa ham med uhyggelig store Øjne.

„Du har bortspillet mange Tusinder af mine Penge. Du har forødt min Formue — og du har forspildt min Tillid, min Agtelse og det, jeg ansaa for at være Kærlighed. Maaske var det Kærlighed — jeg ved det ikke. Men det ved jeg, at ingen Mand af Ære vilde bringe sin Hustru i denne Situation uden at rødme af Skam."

Hans gulblege Ansigtsfarve blev endnu gulere ved disse Ord, der skarpe som Piskeslag susede ned over ham. Han saa pludselig langt ældre og sammenfaldet ud. Hans Fingre krummede sig og faldt tungt ned paa Stoleryggen.

„Taabelige Kvinde! Den, der sidder i et Glashus, skal ikke kaste med Sten! For kun at anføre en eneste Ting — har jeg maaske raadet dig til at købe Brillantdiademet, Perlesnoren og det andet Dingeldangel? Kan det more dig, saa er her noget, der kan opfriske din Hukommelse!"

Han tog hastig sin Tegnebog frem, i hvilken han opbevarede alle vigtige Papirer, bladede med lidenskabelig Hast omkring i den, men kunde straks intet finde, og da han med større og større Utaalmodighed rev og sled i den, gled den ham til sidst helt ud af Haanden og spredte sit Indhold, et Utal af enkelte Papirer og Sedler, rundt omkring paa Tæppet.

Harda rørte sig ikke fra sin Plads. Hendes Lemmer var som lammede af den Bebrejdelse, han havde udslynget imod hende.

Hun saa sig igen i den gulddindvirkede Kniplingskjole i Residensslottet i Delhi, saa det længe attraaede Hovedsmykke glimre i sit mørke Haar, saa

sin unge, blomstrende Skønhed fejret og beundret — — og for alt dette maatte hun bøde med disse Timer — med denne uafvendelige Fattigdom!

„Jeg maa have været fra Vid og Sans!" hviskede hun.

Han havde bukket sig ned og samlet alt det op, der laa i hans Nærhed, saa rejste han sig op og gik rundt i Stuen for at samle det øvrige op. Derpaa kastede han sig i en Stol og læste med halvhøj Stemme flere Summer op.

„Jeg skulde mene," sagde han, idet han igen lagde alle Papirerne i sin Tegnebog, „at det foreløbig er nok til at kunne betegnes som Ødselhed."

Hun sagde intet mere. Snart følte hun brændende Hede, snart gik der iskolde Gysninger gennem hendes Legeme. Hun maatte anspænde al sin Kraft for at holde sig oppe.

„Jeg beklager meget," sagde han og blæste en Papirstrimmel bort fra sit Ærme, „at jeg engang maa vise mig ugalant, men jeg maa værge mig imod at være Syndebuk over for dine Tanter. Du gør bedst i at tage hele Skylden paa dig, at beraabe dig paa din Uerfarenhed og Hjælpeløshed, det vil rimeligvis gøre det største Indtryk. Bring for øvrigt Tante Lilla til Tavshed ved at minde hende om hendes værdifulde Medhjælp ved vor Forlovelse! Naar man er i Besiddelse af saadanne Hjælpekilder som du, saa maa man være en Nar, hvis man ikke benytter sig af dem."

Hun havde næppe hørt, hvad han havde sagt, skønt han stod i hendes umiddelbare Nærhed. Da han til Afsked vilde tage hendes Haand, for hun gysende sammen. Han lo og gik ud af Værelset.

Hvor længe hun havde siddet ubevægelig paa samme Plads, vidste hun ikke. Kammerjomfruen meldte, at Aftensbordet var dækket. Hun rystede blot paa Hovedet og bad om en Kop Te.

Idet hun rejste sig for at gaa hen til Bordet, raslede hendes Slæb hen over en knitrende Genstand paa Gulvet. Hun betydede Kammerjomfruen, at hun skulde tage den op. Det var et sammenfoldet Stykke Papir, der sammen med de andre Papirer var gledet ud af Brankovans Tegnebog og havde skjult sig under Sømmen paa hendes Kjole.

Hun gav det ligegyldigt tilbage.

„Bring Greven det —"

„Hr. Greven er gaaet ud og kommer ikke hjem til Aften."

Hun tog Papiret og lagde det i Skrivebordet, ved hvilket hun satte sig for at skrive til sine Tanter.

Efter en lang, tung Kamp henkastede hun endelig følgende Linier paa Papiret:

„Kære Tante! Det vilde glæde mig meget, hvis I vilde besøge mig i vor Bolig, Ansgargade 140. Jeg er desværre endnu ikke rask nok til at kunne gaa ud."

Sent om Natten hørte hun Korridordøren blive lukket op.

Brankovan kom tilbage fra Klubben, hvor man med stor Glæde havde fejret Gensynet med ham. Det elskværdige Smil, som hele Tiden havde spillet om hans Læber, var ganske vist for længst forsvundet i den iskolde Blæst, som under Hjemkørselen peb ind gennem Vognvinduerne.

Nu kunde han ikke mere trøste sig med Tanken om Hardas Medgift og betragte den som en Hjælper i Nøden. Hvad havde hun skænket ham? En standsmæssig Tilværelse i to Aar — det var alt. Nu stod Fremtiden lige saa trøstesløs for ham som før.

Kun Glemsel havde han fundet. Det var det eneste Resultat. Han mærkede ikke længer noget til det, som engang havde forfulgt ham som en truende, ildevarslende Skygge.

Ingen havde Ret til at blande sig saaledes i andres Anliggender, at der kun var een Udvej. Liv for Liv — det er Selvopholdelsesdriftens evige Lov.

Han havde drukket megen Vin. Og Vinaanderne bortjog ubehagelige Minder. Men saa kom der forvirrede Drømme. Den Bølge, der skulde bære ham mod Land, drog ham bestandig længere og længere tilbage, længere og længere ud imod Dybet. Han følte Kræfterne svinde i sine Arme —

Da han vaagnede, var hans Lemmer tunge som Bly. Han greb efter Morgenposten. Breve fra England — et fra Paris bar Hardas Adresse. Da han aabnede det, faldt Regningen paa hendes Toiletter til Landopholdet i England ud af Konvolutten.

Da lo han højt. Denne Regning vilde han personlig overrække Harda og derved holde sig skadesløs for alt det, som han den foregaaende Dag havde maattet høre.

XXI.

Den gryende Dag faldt trist og graa ind gennem Gardinerne; det var, som om den angrede at have revet sig ud af Taagen. En sagte Støvregn slog mod Ruderne og løb i fine Draaber langsomt ned over Glasset.

Hardas trætte Øjne fæstede sig paa disse glidende Draaber — endeløse som hendes Tanker.

Hun overvejede atter og atter, hvorledes hun skulde begynde sit Skriftemaal, hvorledes hun skulde fremstille sit Ægteskabs Elendighed — Tabet af Kærlighed, af Lykke, af Tilfredshed? Hvorledes skulde hun tilstaa, at alt dette var borte, spredt for alle Vinde ligesom hendes Arv?

Hun badede sin Pande og sine Øjne med Kølnervand for at fremlokke en flygtig Friskhed. Da hun satte Flasken tilbage paa Bordet, kom hun i Tanker om det Papir, som hun den foregaaende Dag havde gemt i sit Skrivebord.

For ikke at glemme det tog hun det ud af Skuffen. Medens hun holdt det i Haanden, faldt hendes Blik tilfældigt paa det.

Det saa ud til at være en Kvittering. Hørte den med til dem, som den foregaaende Dag havde voldet hende saa stor Kval?

Først læste hun nogle Ord, hun ikke forstod, og hun vilde have lagt Papiret ligegyldigt fra sig, hvis ikke pludselig et ubestemmelig noget var stormet gennem hendes Sjæl. Det var ikke Nysgerrighed og heller ikke Angest. Maaske en Anelse — et Minde.

Kvitteringen var udstedt den 15. April — den 15. April samme Aar havde jo været hendes Bryllupsdag. Saa kunde det da ikke være en Regning, der vedkom hende.

Hun blev opmærksom. Der stod: „Jeg bevidner herved, at jeg rigtig har modtaget den betingede Sum 25,000 — fem og tyve Tusinde — Kroner af Hans Højvelbaarenhed Hr. Greve Yello Brankovan, Adolf Silberman."

Hun var saa forbavset, at hun overhørte Pigens

Melding om, at Damerne Knibel befandt sig i Dagligstuen.

Da Pigen gentog sin Meddelelse, kastede hun Papiret tilbage i Skrivebordsskuffen og gik et Par Skridt hen imod Døren. Men da steg Tanken om det, hun skulde gøre, med en saa overvældende Magt op i hende, at hun som lammet blev staaende midt i Værelset og gav Pigen et Tegn til at føre Damerne herind.

Frkn. Rosa og Lilla brusede med bevingede Skridt ind i Værelset.

Deres Broders Datter havde aldrig forekommet dem saa smuk og fornem som nu i denne næsten gennemsigtige Bleghed, ud af hvilken de mørke Øjne glødede med en hemmelighedsfuld Ild. Det lidende Træk, som de sidste skrækkelige Dage og søvnløse Nætter havde indgravet i det unge Ansigt, var dem lige saa fremmed som den nervøst skælvende Mund med det svage, sitrende Smil.

„Harda — kæreste Harda!" raabte Frk. Lilla og drog hende til sig. „Saaledes som du staar der, skulde en Billedhugger have set dig! — Naa, er I nu endelig komne hjem? Hvor er din Yello? Men her vil I dog vel ikke blive boende?"

„Vi glæder os saa meget til at komme i eders Hjem," sagde Frk. Rosa og klappede Hardas Kinder. „Og vi har saa meget at fortælle dig! Har du allerede været hos din Moder?"

Hun rystede paa Hovedet. Det var hende ganske umuligt at tænke paa det blide, kærlige Ansigt uden Skam og Anger.

„Aa — din Moder!" Og ligesom en Flod, der bryder over sine Bredder, strømmede nu Fortællingen om det forefaldne over Frk. Lillas Læber. „Men," sluttede Frk. Lilla og drog Harda ned paa Sofaen ved Siden af sig, — „sæt dig dog, Barn, det er ikke sundt for dig at staa saa meget — nu er det helt forbi! Vi er nu færdige med hinanden. Og selv om hun beder om Tilgivelse paa sine Knæ — saa nytter det ikke en Smule! Og hvad Liska angaar — saa spaar jeg, at hun engang kommer til at suge paa Labben, i Stedet for, at hun kunde have svælget i Rigdom hos os!"

„Men tænk blot, Harda," hviskede Frk. Rosa vemodig, „hvor elastisk Sebaldus er i sine Følelser. Han er nu i Begreb med at forlove sig med Luise Brock."

„Vort Navn maa jo ikke uddø," sagde Frk. Lilla værdigt. „Altsaa maa han i Guds Navn gifte sig. Vi giver ham med blødende Hjerte fra os. Dersom den Lykke vederfares ham at faa en Stamherre, saa vil Sebaldus købe et Gods og grunde et Fideikommis for vor Formue. Og hvem ved, hvad der endnu kan ske. Der er jo saa mange rige Folk blevne adlede."

Alt Blodet strømmede til Hardas Hjerte. Hun havde en Fornemmelse, som om en Hammer slog i hendes Bryst. „Vil I virkelig gøre det?" spurgte hun sagte. „Vil I sætte alle eders Penge i —"

„Vi maa indtil da være meget sparsommelige," sagde Frk. Lilla smilende. „En saadan Ejendom er det bedste Sted at anbringe sin Kapital i. I kunde ogsaa sætte noget af eders Formue deri. Tal med Yello derom. Eller lad Sebaldus tale med ham. Det vil glæde din Onkel meget at høre, hvor klogt og fornuftigt I har handlet med eders Penge, thi det maa I jo have gjort, naar I har kunnet bestride alle de Udgifter. Matilde, din Moder, har jo altid været saa frygtsom og ængstelig som en Hare; hun har naturligvis fablet om Angribelse af Kapitalen. Men det kan der selvfølgelig ikke være Tale om. Det vilde jo have været formasteligt. Alle dine dejlige Penge! Nej, da kender jeg vor kloge Harda og hendes kære Mand bedre. Har jeg ikke altid sagt det, kære Rosa?"

Frk. Rosa nikkede.

„Vi har jo ikke rigtig vidst, hvor stor Formue Yello har."

Harda havde en Fornemmelse, som om en haard, ubarmhjertig Haand greb hende saa voldsomt i Brystet, at hun for sammen af Smerte. Hun skælvede over alle Lemmer. Nu vilde hun hellere dø paa Stedet end fremkomme med Bøn om Hjælp og Penge. I sin Angest sprang hun op og ilede ud af Værelset. „Jeg vil hente Yello."

Men uden for Døren blev hun staaende. Atter og atter jog det Spørgsmaal gennem hendes forpinte Hjerne: Hvad nu? Hvad nu?

Lige saa hurtigt, som hun var gaaet, kom hun tilbage.

„Han er ikke hjemme."

Og Tanterne fortalte og spurgte og byggede deres Fremtidsslotte paa Basis af deres grundmurede Formue, indtil det begyndte at svimle for Harda, og hendes Øjenlaag blev saa tunge, saa tunge.

„Kom hen til os i Aften begge to," sagde Frk. Lilla, der endelig træt og mat af at tale omfavnede den unge Kone til Afsked. „Luise er der ogsaa. Hun vil sælge sit Hus og sætte Pengene i Godset. Og i Sommer bor vi saa alle sammen paa Landet."

Harda nikkede.

„Vi kommer, saa snart jeg er bleven lidt raskere."

Hun fulgte Tanterne ud i Korridoren. Da de var gaaede, blev hun staaende et Øjeblik, men traadte saa hastigt ind i Brankovans Værelse.

„Naa?" spurgte han og saa op fra Avisen. „De ærede Tanter har jo været her! Er I saa enige?"

Hun saa paa ham med et underlig stift Blik. Saa sagde hun med haard Stemme de samme Ord, som hun havde sagt til ham paa Wordword:

„Aldrig nogen Sinde — aldrig! Tag selv Kampen op! Det er forsmædeligt for en Mand kun at ville leve af sin Kones Penge."

Han sprang ligbleg op.

Men hun var allerede ude af Døren og havde lukket den efter sig. —

Regndraaberne paa Vinduesruderne flød endnu langsomt sammen i hverandre. Hen ad den slibrige Asfalt marcherede en Trop Soldater. Huerne blinkede af Fugtighed, og Vanddraaberne glinsede paa de mørke Uniformer.

Og da saa hun pludselig i Aanden Harten staa foran hende. En virksom, pligtopfyldende Mand, som i sit ansvarsfulde Kald gik en smuk Fremtid i Møde.

Hun vilde ikke drage denne Sammenligning, men hendes sygelig ophidsede Hjerne tvang hende dertil, om end alt i hende gjorde Modstand derimod.

Men saa svandt ogsaa de uhyggelige Omgivelser med de lejede, af andre benyttede Møbler bort for hendes Blik, og ligesom i et Drømmebillede saa hun for sig Moderens Hjem med Lampen med den røde Skærm og den af Efeu omslyngede Vindueskarnap, saa et Ansigt fuldt af Godhed og Mildhed og et slankt, blondt Pigebarn med straalende Øjne.

Det var en Vision, fremkaldt af hendes pinte, overanspændte Nerver, medens Soldaternes marcherende Skridt langsomt hendøde i det fjerne. Hun saa sig selv staa i dette Værelse — lænet til Klaveret,

bøjet mod en Mand, der holdt hendes Haand i sin og kyssede den varmt —

Hun for forskrækket sammen. Brankovan var traadt ind.

Han var i høj Grad opirret over den Bebrejdelse, som han mindst havde ventet af denne Kvindes Mund, men hvis Berettigelse han følte alt for meget til ikke at blive dybt rystet i sit inderste.

Uden at bryde sig om Hardas ængstende Bleghed og det drømmende Udtryk i hendes Øjne, der forekom ham saa ubehagelig fremmede, gik han hastigt hen til hende og trykkede hende den før omtalte Pariserregning i Haanden.

„Se her — læs den! Og kom saa igen med en Moralprædiken!“

Hans fortrukne Ansigt indgød hende Angest. Mekanisk tog hun Papiret og lod det igen synke.

„Naa!“ sagde han spottende. „Det skulde du vise Tanterne —“

Der gik en heftig Skælven igennem hende, da hun med dyb Bitterhed i Stemmen sagde:

„Det er ubarmhjertigt og usselt af dig at ville vælte den hele Skyld over paa mig. Det er en Haan mod Mandens Pligter, ham tilkommer det at tage sin Hustru i Beskyttelse, naar han intet har gjort for at forhindre hendes Vildfarelser. Det er det sidste, som jeg havde ventet af dig.“

Hans Skyldbevidsthed var tilstrækkelig vakt til ogsaa at anerkende Rigtigheden af denne Bebrejdelse. Men det gjorde ham kun endnu mere irriteret.

„Jeg skal sige dig alt rent ud,“ sagde han mørkt, „og jeg beder dig blot ikke glemme, at kun din egen Opførsel har tvunget mig til disse Forklaringer. Altsaa: vor samlede Formue beløber sig for Tiden til halvtredsindtyve Tusinde Kroner. Deraf skal denne Regning og andre Ting betales — Husleje, Tjenerskab, Husholdning o. s. v. — og saa vil der blive en tredive Tusinde Kroner tilbage. De vil give en tolv Hundrede Kroner i Rente. Derfor kan vi leje en Treværelsers Lejlighed i en Bagbygning —“

Hun aandede saa tungt og gispende, at han holdt inde.

„Disse Fremtidsudsigter behager dig nok ikke,“ vedblev han efter en pinlig Pause, under hvilken Visionen fra før langsomt gled bort for hendes indre Øje. „Ja, mig heller ikke. Det er vi altsaa enige om. Om et Aar vil vi staa helt paa bar Grund. Jeg beklager, at det er kommet saa vidt. Men jeg hylder den Grundsætning, at intet er saa unyttigt som Anger. Den ødelægger ogsaa den Smule Nydelse, som man har haft af sine Daarskaber.“

Da hun endnu ikke svarede, lo han haardt.

„Jeg skal maaske begynde at tjene det daglige Brød? Paa hvilken Maade? Som Droskekusk? Eller Chauffeur? Det havde dog vist næppe været overensstemmende med vore Ønsker, da vi indgik vort Ægteskab. Det var dig bekendt, at jeg ingen Ansættelse havde og ingen Løn indkasserede. Derfor behøver Himmelen da ikke nu at styrte ned, fordi jeg ikke har Indkomster med Borgerpligter og Skatteberettigelse.“

Hans Stemme blev skarpere og skarpere og lød til sidst saa skærende høj, at det ligefrem voldte hende legemlig Smerte.

„Det er nok, mere end nok,“ sagde hun og udstrakte Haanden afværgende. „Jeg kan ikke udholde det længer.“

„Passiar! Du kan endnu kalde dig lykkelig, hvis du ikke finder flere Stene end denne ene paa din Vej!“

Han var saa forbitret, saa ude af sig selv, at han slyngede disse Ord fra sig, lige meget om de ramte eller ikke. Saa gik han og slog Døren haardt i efter sig. —

Efter Middagen, omtrent Klokken seks, forlod han igen Huset for at begive sig til sin Klub.

Gasflammerne og Buelamperne brændte allerede overalt og fyldte den fugtige Luft med et usikkert Lysskær. Kun uden for de store Butiksvinduer var der straalende lyst.

Foran et af disse Vinduer var der saa stor en Trængsel, at det ikke var helt let at bane sig Vej igennem den. Brankovan, der var meget ømfindtlig for enhver Berøring, blev et Øjeblik staaende, da han pludselig fik et Stød i Ryggen. Da han rask vendte sig om, saa han ind i Ansigtet paa en Mand, der pludselig mistede sin ligegyldige Mine og med øjensynlig Forbavselse stirrede paa ham.

Nu paaskyndede Brankovan sine Skridt for at trænge igennem Trængselen. Men Manden gik bagefter ham, fulgte hver en Drejning af ham, blev staaende, naar han standsede, og gik videre, naar han fortsatte sin Vej — ligesom en mørk Skygge, der gled bagefter ham.

Portieren ved Klubben stod uden for Døren. Med et dybt Buk lod han Greven gaa forbi sig og skyndte sig derpaa at aabne Døren for ham. Et Øjeblik efter traadte den fremmede med usikre Skridt hen til Portieren.

„Maa jeg spørge, hvem den Herre er? Jeg vil vide Navnet paa den Herre, som netop nu gik ind i Huset.“

„Sov De først Deres Rus ud, min gode Mand,“ svarede Portieren foragtelig, idet han vendte Manden Ryggen. „Saa kan De jo komme igen.“

Den anden greb ham i Armen. Da saa Portieren, at Manden havde blege, sygelige Træk og en mørkerød, opsvulmet Aare i Panden.

„Jeg har en Fordring,“ sagde den fremmede og greb fastere om den andens Arm. „Han skylder mig noget. Jeg maa vide hans Navn. Eller ogsaa,“ tilføjede han med en bitter Latter, „bliver jeg her og venter. Som De ser, gaar det mig ikke saa særlig godt.“

Portieren rev sig ærgerlig løs.

„Se til, De kommer af Sted. Den Slags Mennesker blæser Greven af.“

„Greve —“ mumlede den fremmede og studsede. „Det passer! Naa, nu har De jo dog fortalt mig noget!“ sagde han haanligt.

Portieren vilde netop tage ham i Armen for at sætte ham ud paa Gaden, men da gik han allerede over Fortovet med vaklende Skridt, som om Vinden blæste ham fremad.

Den Violduft, som gennemtrængte alt Brankovans Linned og mærkedes, hver Gang han tog sit Lommetørklæde frem, opfyldte endnu Værelset, da Harda med Magt rev sig ud af sin sjælelige Bedøvelse.

Nu havde hun set klart i Forholdene, og en usigelig Angest for Fremtiden overvældede hende og knugede hendes Stolthed til Jorden. Denne Angest fik hende til at glemme alt andet.

Hun kastede en Kaabe om sig og bandt et tæt Slør om sin Hat. Hun vidste ikke selv, hvad hun

egentlig vilde. Hun higede kun bort fra denne Ensomhed, denne fortvivlede Stilhed, dette ulidelige Tryk. Hun vidste heller ikke, hvor hun skulde søge Hjælp eller Trost. Kun eet var hun sig bevidst, at hun gik Ruin og Fattigdom i Møde. Og det jog hende bort.

Ved Hjørnet af Gaden holdt en lang Række Droster. Hun nævnte Knibels Bolig, steg ind i en Droske og trykkede begge Hænder mod sine smertende Tindinger.

Da Vognen holdt, steg hun ud og gik med matte, langsomme Skridt op ad Trapperne. Det elektriske Lys brændte klart og blinkede i alle Metalpladerne paa Dørene.

Paa Trappeafsatsen i Stueetagen blev hun et Øjeblik staaende for at hvile sig. Da blinkede der hende et Navn i Møde, som pludselig kaldte alle hendes Tanker tilbage — Adolf Silberman.

Idéforbindelsen med dette Navn og det Papir, der laa hjemme paa hendes Skrivebord, slog som et Lyn ned i hende. Det var det Navn, der stod paa Kvitteringen. Til denne Mand havde Brankovan betalt fem og tyve Tusinde Kroner. Hvorfor dog?

Da hørte hun en Dør ovenover blive slaaet i. Hun for sammen og fortsatte sin Vej. Lyden af Klokken og af de Skridt, der hurtigt nærmede sig, fik hende igen til at fare gysende sammen.

Pigen genkendte hende og skyndte sig at være hende behjælpelig. Men Harda kastede selv Kaaben og Hatten fra sig som en utaalelig Byrde og traadte ind i det første Værelse for at genvinde sin Fatning.

Da mindedes hun igen de fem og tyve Tusinde Kroner, og med en Stemme, som hun med usigelig Møje gjorde ligegyldig, spurgte hun Pigen, der var fulgt med hende:

„Hvad er det for en Hr. Silberman, som bor i Stueetagen dernede?"

Pigen smilede listigt.

„Aa, han har boet her et Par Aar. Han kalder sig Rentier, Fru Grevinde, men man ved nok, hvor han faar Pengene fra."

„Hvor han faar Pengene fra?"

„Ja, han er Ægteskabsmægler for fornemme Folk og tjener nok grumme mange Penge derved. Nu bygger han sig selv et Hus. — Vil Grevinden ikke gaa ind i Salonen? Eller skal jeg kalde paa Herskabet?"

„Vent blot et Øjeblik endnu —"

Forvirrede Tanker jog i vild Flugt gennem hendes Hjerne — det var hende, som om en tung Haand lagde sig paa hendes Bryst og hindrede hende i at trække Vejret — det suste og bruste for hendes Øren, og Blodet hamrede i hendes Tindinger —

I det samme kom Tanterne brusende ind, drog hende op fra Stolen og sluttede hende i deres Arme.

„Vi kendte din Stemme. Hvor er Yello?"

Hun var saa betaget af det, der var sket, og saa overvældet af det, hun vilde gøre, at hun ikke mere følte Smerte ved dette Spørgsmaal.

„Aa, tal ikke om ham!" sagde hun og trykkede sit Kniplingstørklæde mod Læberne. „Spørg mig ikke om ham!"

De to Damer stirrede paa hinanden med et, just ikke aandrigt Udtryk. Men da Harda efter disse Ord var lige ved at falde i Afmagt, løb Frk. Rosa fuld af Angest ud af Værelset for at hente Sebaldus, som netop var i Færd med at forberede sit ydre Menneske til Modtagelsen af den smukke Luise Brock.

„Jeg hører —" sagde han, idet han traadte ind og bredte begge Armene ud imod Harda.

„Nej," fremstødte Harda, der med al sin Magt søgte at bekæmpe de kolde Gysninger, som af og til gennemrislede hende, „nej, du har endnu intet hørt. Men nu skal du først høre noget —"

„Hun er syg!" udbrød Frk. Lilla, der for første Gang kom helt ud af Fatning. „Det saa jeg allerede paa hende i Gaar."

Pludselig, som om et Lyn var slaaet ned i hende, forstod Harda Sammenhængen mellem Silbermans Kvittering og hendes Person. Blodet strømmede med saa voldsom Kraft til hendes Hjerte, at det truede med at standse sit Slag. Hun saa i Rækkefølge for sig Navnet, Summen, Datoen — det dansede alt sammen op og ned for hendes Øjne under den haanlige Latter, som saa ofte havde saaret hende saa dybt.

Med et Skrig stødte hun de tre Søskende Knibels hjælpende Hænder fra sig, disse Hænder, som havde medvirket saa ivrigt til at bestyrke hende i hendes hovmodige Forblændelse og til at føre hende ud i den saa længselsfuldt attraaede Glans og Herlighed, der havde dræbt hendes bedre Jeg og gjort hende saa usigelig ulykkelig. De havde ikke beskyttet hende mod hendes taabelige Hovmod, men havde kun paa alle Maader næret det. Og nu var hun saa fortvivlet, saa fuld af den bitreste Smerte, at hun gerne kunde have stødt Hovedet mod Væggen for at befri sig for al denne Skam, Ydmygelse og Fornedrelse.

Hun vilde tale, men hun kunde ikke. Der kom ikke en Lyd over hendes Læber. Tankerne arbejdede i hende, alt drog tavst forbi hende — Fortid, Nutid og Fremtid. Ind i dette kvalfulde Tankemøde faldt Mindet om lykkelige Øjeblikke som tunge Hammerslag, saa drønende tunge, at hun for legemligt sammen under dem. To Skikkelser traadte frem for hende med Sorg og Smerte i deres Blikke — to Skikkelser, fra hvem hun i sin overmodige Selvbepidsthed, sin pengestolte Ærgerrighed havde revet sig løs, og for hvem hun nu stod hjælpeløs og ulykkelig, ydmyget og fornedret — som et udnyttet og bortkastet Værktøj for Hr. Adolf Silberman og hans grevelige Klient.

Hun vilde le — og hun lo ogsaa. Men det lød som en dyb, fortvivlet Hulken. Og med denne hulkende Latter, hvortil de tre Søskende Knibel lyttede med nysgerrig Forfærdelse, greb hun Frk. Lillas Haand og knugede den mellem sine feberhede Hænder, som om hun vilde knuse disse medskyldige Fingre.

„I — ogsaa I!"

Hun krympede sig endnu med den sidste Rest af fortvivlet Skam ved at aabenbare sin hele Elendighed. Hjælp gaves der ikke mere for hende — hun følte kun en kvalfuld Trang til ikke at staa helt alene i sit Livs Ruin og Undergang.

„Se ikke saaledes paa mig!" fremstødte hun skælvende. „Se hellere eders Brøde lige i Øjnene —"

Minderne om Dagene i Schierke krøb pludselig frem fra hver en Krog i hendes Hukommelse. Det, som hun havde prist som et Tilfælde, havde været Hensigt og Beregning for at indfange hende med samt hendes Arv. Og hun med sin latterlige, syndefulde Stolthed var som en Nar gaaet paa denne Limpind. Han havde jo ikke mere Spor af Formue selv, hvad han nu havde røbet for hende — derfor maatte denne Forretning i Stand.

Sebaldus vilde drage hende til sig, men hun rev sig løs med brændende Øjne.

„Den Mand, som I var saa ivrige efter at skaffe mig — du — I alle tre," stammede hun med tørre Læber, „den Mand, om hvem du, Tante Lilla, paa vor Bryllupsdag sagde: 'Denne Lykke kan du takke os for — glem ikke det!' — denne Mand var en Spiller og levede af Hasardspil — ellers var han intet og havde intet! Det skal I høre, netop fordi jeg kan takke eder for ham!"

Hendes Strube var ligesom udtørret, men den fortvivlede Smerte, der fyldte hende, overvandt ogsaa denne Hindring og gjorde hende skaanselsløs over for hendes Legeme, der var nær ved at bukke under.

„Han har aldrig elsket mig — aldrig! Mærk eder det! — Jeg ved det nu! — Du overgav ham min Arv, Onkel Sebaldus, uden at spørge, om han var en Eventyrer eller en retsindig Mand. Du forhørte dig ikke, om han besad Formue eller ikke. I har kaldt mig lykkelig, I har smigret min tankeløse, vanvittige Egensindighed, I har overgivet min Uvidenhed, min Uerfarenhed, min forblændede Forfængelighed til hans Samvittighedsløshed. — Min Moder gjorde det ikke — hun alene ikke! Hun vilde ikke have ham til Svigersøn — hun vilde det ikke! Men I vilde have ham til Nevø, blot fordi han var Greve!"

„Dette gaar dog — trods al Medlidenhed — næsten for vidt —" sagde Frk. Lilla, der følte sig dybt krænket i sin Knibelske Ømfindtlighed.

„Medlidenhed?" raabte Harda, der skælvede ved Tanken om, at hun nu skulde gaa forbi den Dør, bag hvilken Handelen om hendes Person var bleven sluttet. „Jeg vil ikke have eders Medlidenhed. Dersom jeg vilde det, havde jeg ikke sagt eder det, som jeg nu har sagt. Min Formue er forødt — aldeles forødt. Han vil vælte Skylden derfor paa mig. Men det er ikke sandt. Han har spillet mange, mange Tusinder bort — og jeg —"

Hun kunde ikke fuldende. Men den skaanselsløse Oprigtighed, hvortil Selvforagt, Fortvivlelse og den bitreste Anger henrev hende, tvang hende til en ny Anspændelse af sin sidste Kraft.

„Jeg skulde gaa til eder, sagde han, og forlange Penge — fem og tyve Tusinde Kroner aarlig," hviskede hun med dirrende Læber. „Thi nu — nu ved jeg det — han har ogsaa gjort Regning paa eders Penge, da han giftede sig med mig. Hr. Silberman hernede vidste jo godt, hvor meget I kunde vurderes til, den Gang han sendte Brankovan efter os til Schierke."

Hun løb til Døren — hurtigere, end nogen kunde følge hende, kastede Kaaben om sig, bandt Sløret fast om Hatten og var allerede halvt nede ad Trappen, inden de tre Søskende kunde røre sig af Skræk og Forbavselse. —

Vinden fejede endnu gennem Gaderne, men nu førte den en taageagtig Støvregn med sig. Over Kanalvandet samlede sig hvide Dunster, der gjorde Bredden vaad og slibrig, og paa Fortovet langs Husenes Rækker laa en glinsende Fugtighed, der syntes at klæbe sig fast til Fodsaalerne.

Harda følte den fugtige Kulde som en lindrende Balsam paa sin glødende Pande. Hun rev Kaaben op for at mærke den kølige Friskhed paa sit Bryst. Den dæmpede Belysning gjorde hende godt. Kun det hæslige, sorte Vand, hvis Overflade Vinden satte i en boblende Bevægelse, vakte en Følelse af Uhygge i hende, som fik hende til at gaa hurtigere for at naa mere befærdede Steder.

Droskepladsen ved Broen var tom. Men Sporvogne og andre Køretøjer raslede uafbrudt forbi hende. Hun havde ikke Energi nok til at vente ved Stoppestedet for at erobre sig en Plads. Hun ilede fremad og lagde ikke Mærke til, at et Par Skikkelser dukkede frem af Taagen tæt foran hende. Saa dybt hensunken var hun i Tanken om det forestaaende Opgør med Brankovan, at hun pludselig tørnede let imod den ene af de tre Officerer og med sin Fod stødte let imod hans Sabelskede.

Hun for forskrækket sammen.

Da sagde en Stemme:

„Undskyld!"

Der gik ligesom et elektrisk Stød igennem hendes Legeme. Hun kunde ikke røre et Lem. Hun maatte blive staaende, om saa hele Verden var gaaet under omkring hende.

„Jeg beder Dem endnu engang meget undskylde —"

Hun hørte denne Stemme — Vinden bar Klangen af den hen til hende. Hun hørte den sidste Tone af den hendø — og saa følte hun en endnu større Tomhed og Øde brede sig for hende — og en alt overvældende Skam fyldte hendes Hjerte.

Endelig kom en tom Droske. Hun vinkede af Kusken og steg ind. Men hendes Knæ rystede endnu saa voldsomt under hende, at hun kun med den største Møje kunde gaa op ad Trapperne.

Hun sendte Kammerjomfruen, hvis Blik røbede en begyndende Mistro, bort, gik ind i sit Værelse, lukkede Døren og sank om paa en Stol.

En tung Halvslummer overvældede hende og førte hendes Tanker viljeløse tilbage til den Tid, da hendes Hjerte var begyndt at vaagne, da den første Kærlighed satte sine spæde Knopper i hende. Den Mistanke, som hun hin Søndag Morgen havde givet Udtryk som en sidste Trumf, den Mistanke, som Harten foragtelig havde vist tilbage, knugede nu hendes Sjæl til Jorden. Thi det, hun havde tiltroet ham, havde Brankovan i fuldt Maal gjort sig skyldig i.

Da hun hørte Korridordøren gaa, for hun op med dirrende Øjenlaag. Et Sekund efter holdt hun Adolf Silbermans Kvittering i sin Haand. Og da kom der pludselig en forstenet Ro over hende, som om det ikke mere var hendes egen Skæbne, der skulde holdes Opgør om. —

Stemningen i Klubben havde ikke været animeret nok til at rive Brankovan ud af sine ubehagelige Tanker. Derfor vendte han forstemt og ærgerlig hjem, stadig i Haabet om, at den Knibelske Rigdomskilde igen kunde bringes til at flyde.

Hardas uventede Indtræden bestyrkede ham i dette Haab.

Papiret skælvede i hendes Haand, da hun traadte tæt hen til ham og rakte ham det, og hendes kridhvide Læber maatte falde ham i Øjnene.

„Her! Du har tabt noget ud af din Tegnebog!"

Han tog Papiret ud af hendes Haand og læste det hastigt.

En Blodstrøm skød op i hans Pande.

„Naa — og saa?"

Over for hendes stive, glansløse Blik formaaede han ikke at bevare sin Fatning. Han vendte sig om og gik tavs op og ned i Værelset. Endelig blev han staaende foran hende, der ikke rørte sig af Stedet.

„Naa ja — hvad saa? Det lader jo til, at du ved, hvem og hvad denne Silberman er. Nu — det er der ikke noget at gøre ved."

Han havde allerede overvundet Skamfølelsen og fastsat sit Standpunkt.

„Du har løjet for mig," sagde hun sagte, „og bedraget mig. Du har handlet æreløst imod mig, du har —"

„Hvad mere?" afbrød han hende skarpt. „Disse Beklagelser kan du spare dig, thi du har til ingen Nytte blandet dig i denne Sag —"

„Du har solgt din og min Ære til dette Menneske —".

Han lo højt.

„Jeg har kun gjort, hvad utallige af min Stand gør — jeg har giftet mig Penge til. Det er det hele. Og det er dog selvfølgeligt, at vi ikke er saa dumme at sige dette til vore Kærester før Bryllupet." Han tav, saa vedblev han, idet han saa hende fast ind i Øjnene: „Men i Almindelighed plejer disse Damer ogsaa godt at vide, hvorledes og hvorved Ægteskabet er kommet i Stand, selv om det tilsyneladende ser ud til, at intet ligger dem fjernere end saadanne Tanker."

Der gik en heftig Skælven igennem hende, da hun med Harmen glødende i sine Øjne traadte et Skridt tilbage fra ham.

„Hvis jeg havde anet noget om denne Handel om min —" hun havde en Følelse, som om der sprang noget i hendes Bryst, og derfor pressede hun voldsomt Hænderne imod det ligesom for at kvæle en voldsom Smerte. „Men jeg har intet — slet intet anet. Det har du ogsaa vidst og ved det ogsaa i dette Øjeblik — da du nu ogsaa vil vælte denne Skyld paa mig. Thi hvis du blot havde haft den fjerneste Mistanke om, at jeg vidste noget om denne skændige Handel, saa havde du ikke gjort dig saa megen Umage for at indbilde mig, at du elskede mig, saa havde du ikke givet dig denne hykleriske Maske for at faa mig til at tro paa din Kærlighed. Du vilde tværtimod uden Skaansel have ladet mig føle denne Medviden."

Sandheden i disse Ord var indlysende nok til at ramme hans Samvittighed, men den kunde ikke afholde ham fra de Ord, der som en tilspidset Pil fløj fra hans Læber.

„Selv om jeg altsaa ikke har troet paa din Medviden i denne Sag, saa har jeg dog med Sikkerhed vidst, at du med hver Fiber i dit Legeme higede efter at kunne lade den nitakkede Krone brodere paa dine Lommetørklæder. Jeg har vidst, at du forsmaaede en borgerlig Mand, selv om han bar Uniform og Epauletter."

Hun vaklede, truffet i Hjertet af denne skaanselsløse Sandhed. Med vidt aabne Øjne stirrede hun paa de Læber, fra hvilke disse ubarmhjertige Ord kom.

„Jeg maa bestemt bestride, at jeg i Schierke mødte den ringeste Modstand fra din eller din Tantes Side. Jeg maatte lyve, hvis jeg vilde paastaa, at I ikke paa alle Maader opmuntrede mig og begunstigede mit Frieri. Du vilde have en Greve. Nægt det, om du kan! Du vilde være Grevinde Brankovan, og du er blevet det — andet ikke. Vi har derved begge opnaaet, hvad vi vilde opnaa."

„Nej — jeg har elsket dig — saa vidt jeg formaaede at elske. Ja, jeg elskede dig. Dersom jeg ikke havde elsket dig, vilde jeg ikke nu have staaet saa ulykkelig og elendig for dig. Din Æresfølelse, din Rettænkenhed, din Selvagtelse maatte have forbudt dig at fremkomme med denne bevidste Usandhed — dersom du virkelig havde besiddet noget af det, jeg beundrede og ærede hos dig." Det var, som om hun maatte hulke, men hendes Taarer laa dybt begravede. Det, der brændte i hendes Øjne, var taareløs, svidende Smerte. „Alt er gaaet til Grunde i mig," vedblev hun og knugede Hænderne sammen, „ogsaa min Forfængelighed, som har kostet mig min Livslykke. Naar jeg lukker Øjnene, saa ved jeg ikke mere, om jeg den Gang var vanvittig, eller om jeg nu vil blive det. Jeg har ingen anden Hjælp og Trøst end Bevidstheden om at have elsket dig. At jeg i min afsindige Daarskab, min forblændede Stolthed troede at besidde din Kærlighed —"

Han greb heftigt hendes Haand og knugede den fast i sin.

„Hvad kalder du Kærlighed?" spurgte han mod sin Vilje dybt rystet. „Du kunde godt have følt dig tilfreds med det, som jeg følte for dig som en ung, smuk Kvinde, og jeg vilde hjertensgerne have vedblevet at omgive dig med den Nimbus, som gjorde dig lykkelig. — Du maa indse, at Lykke kun er Indbildning," tilføjede han bydende, „ikke kan være andet. Det maa du indse!"

Hun for gysende sammen under hans Berøring. Hun følte sig ikke alene grebet af Frygt for Fremtiden, men af en usigelig Frygt for selve denne Mand, hvis Aande hun nu mærkede paa sin Pande. Hun rev sig løs, ikke længer sig selv mægtig.

„Rør mig ikke!" hvislede hun og slyngede sine Hænder fast sammen for aldrig mere at lægge dem i hans. „Har jeg endnu et Ønske i dette Liv, saa er det det, at jeg aldrig havde set dig, eller at jeg var styrtet død om uden for Kirkedøren! Nu maa du selv se til, hvorledes du klarer Fremtiden! Jeg ved det ikke. Jeg beder ikke mine Slægtninge om Hjælp — saa maa der komme, hvad der vil!"

Hun for sig igen med Haanden over Panden, som om hun vilde bortviske noget.

I næste Sekund var hun forsvunden.

XXII.

Den gamle Frøken i Blomsterhuset i Barnekov havde dette Aar haft særlig Held med sine Blomster, thi foran og mellem Vinduerne prangede et herligt Flor af farveprægtige Tulipaner og Hyacinter, Liljekonvaller og Tazetter. Endog Myrtetræet — Liskas dyrebare Ejendom — stod fuldt af Knopper og glinsede i Solstraalerne, der smuttede hen over de mørkegrønne Blade.

Det daarlige Vejr var nu forbi. Himmelen hvælvede sig igen blaa og klar med lette glidende Skyer, og fra Tagryggene lød Droslernes kvidrende Sang jublende ud over Landsbyen.

For den gamle Frøken havde det været, som om der med Liska var kommet Solskin og Glæde i Huset. Det var ikke alene hendes Skønhed, men hendes sprudlende Livsglæde og usigelige Hjertensgodhed, der knyttede Liska fastere og fastere til Alvine Hartens Hjerte, saa hun med virkelig Bedrøvelse imødesaa den Stund, da hun skulde undvære al denne friske Glæde.

Men hun saa ikke, at de smilende blaa Øjne undertiden antog en drømmende Glans, og at der om de friske Læber af og til lejrede sig et eftertænksomt Smil, som om der gaves et andet Jeg, i hvilket hun levede — levede i noget, der endnu var hende selv fremmed, men som dog var saa herligt og skønt, at hun med større og større Lykke fordybede sig deri.

Liska kendte ikke Aarsagen til sin Lykke og forskede ikke derefter. Det faldt hende ikke med en Tanke ind, at den udsprang fra hin evige Kilde, der først kan udtørre med det sidste Menneske.

Hver Dag var nu en ny Lykke for hende, som i Begyndelsen havde været nær ved at forgaa af Længsel efter Moderen.

Der var kun een Tanke, der fyldte hende, et eneste Spørgsmaal, der vaagnede med hende om Morgenen og sov ind med hende om Aftenen: mon jeg vil saa ham at se?

De herlige Timer paa Parkdammen havde Tøvejret forstyrret. Den sidste Gang, da Vandet allerede plaskede dem under Fødderne, og de knap kunde naa til Land, havde Gerd v. Varnulf rakt hende Haanden.

„Det er Skade!“ sagde han. „Ved De, hvad jeg vilde ønske?“

„At det igen begyndte at fryse?“

„Nej, at vi faldt gennem Isen, og at jeg reddede Dem.“

Hun lo muntert.

„Nej, nej, højstærede! Paa mig fortjener De ingen Redningsmedaille. Jeg svømmer som en Pudel.“

„Virkelig?“ sagde han mod Sædvane alvorlig. „Vilde De nødig takke mig for Deres Liv?“

Fra det Øjeblik syntes Liska, han var bleven saa underlig — snart overgiven lystig, snart alvorlig og ordknap. Undertiden vidste hun slet ikke rigtig, hvorledes hun egentlig stod sig med ham. Ofte, naar hun uventet saa sig iagttaget af Gerd, der syntes aldrig at have set noget yndigere end denne unge, friske Pige, kom hun i den pinligste Forlegenhed, fordi hun troede, at han havde opdaget en Rift eller Plet paa hendes Kjole. Hun vendte og drejede sig og begyndte ogsaa eftertrykkeligt at tørre muligt Støv af sit Ansigt.

Da spurgte han engang:

„Er det Dem da saa ubehageligt, at jeg ser paa Dem?“

„Ak, Gud ja,“ svarede hun rødmende. „Jeg tror altid, der er noget galt paa mig!“

Han lo højt. Men lidt efter spurgte han meget alvorligt:

„Ved De, at De har gjort mig helt rask?“

„Det glæder mig overordentlig!“ sagde hun og slog Hænderne sammen. „Hvis jeg har fordrevet den konstantinopelske Malaria, saa har jeg da gjort nogen Nytte her.“

Han omfattede hendes Skikkelse med et meget sigende Blik.

„Men —“ sagde han med dæmpet Stemme — „naar jeg nu igen skal bort herfra — hvad saa?“

„Lad os hellere slet ikke tænke paa det,“ bad hun med et fortryllende Smil. „Saa bliver jeg altid saa trist til Mode.“

„Virkelig?“

„Ja, det er virkelig sandt!“

Da begyndte han igen at le muntert.

„Nu bliver Piletræerne snart grønne. Gid vi kunde plukke Violer sammen. Holder De af det — vilde De gerne gøre det?“

„Ja, forfærdelig gerne.“

„Med mig?“

„Ja, naturligvis — med hvem ellers?“

Nu begyndte han at synge:

„Kom, Maj, du søde, milde —“

Hun stemmede i med. Og syngende paa denne Sang gik de sammen til Landsbyen. —

Og nu denne Dag, da Solen endelig igen skinnede saa varmt og straalende og tørrede de sidste vaade, glinsende Draaber paa Grenene, da der begyndte at brede sig et lysegrønt Skær over Pilerankerne, og Drosselens Jubel ingen Ende vilde tage, kunde Liska ikke holde ud at være hjemme. Hun trykkede den hvide Sportshue paa det lokkede, blonde Haar og løb ud saa let, som Vinden flagrede hen over de spirende Enge og Marker.

Musvitterne hoppede over Vejene, og Spurvene pippede i Syrenbuskene. En Foraarsanelse gik gennem den blaa Luft og fik Liskas Hjerte til at svulme af salig Glæde.

Bag Landsbyen, langs Engene, rislede en lille Bæk ned til Skoven mellem tørt Løv og Blade. Her begyndte altid det første spirende Liv i Naturen at vise sig.

Herhen styrede Liska nu sine Skridt. Hun plejede ellers at synge om Kap med Fuglene, men det vilde ikke rigtig gaa i Dag. Hun var saa let og fri, saa ganske forunderlig til Mode, som om der voksede Vinger frem paa hendes Skuldre for at bære hende bort. Men hvorhen?

Hun knælede ned og bøjede de tørrede Grene og Blade til Side. Men endnu kunde hun ikke finde et eneste friskt Græsstraa eller en eneste lille Knop — kun tørt, aargammelt Løv.

Hun var saa optaget af sin Søgen, at hun ikke hørte Skridt, der nærmede sig, og heller ikke lagde Mærke til, at der var nogen, der med Henrykkelse saa ned paa hende, paa hendes af Solen varme Kinder og hendes lyseblonde Haar, der under den hvide Hue lagde sig som en Guldkrans om hendes Pande.

Gerd holdt en Buket Drivhusvioler i Haanden. Han løste Baandet om Buketten og lod den duftende Blomsterregn falde ned over hendes Hænder.

Hun for forskrækket sammen og sprang saa hurtigt op, at hun nær var faldet.

Han greb hende og holdt hende oppe.

„Aa, de dumme Klæder!“ sagde hun rødmende. „De er ogsaa altid i Vejen!“

Da han slap hende, lo hun igen muntert til ham.

„Aa, de stakkels Violer!“

De bukkede sig begge og samlede Blomsterne op. Derved kom deres Hænder til at berøre hinanden. Forlegen trak hun sine tilbage.

„Saa, nu vil vi gaa os rigtig trætte!“ sagde han med et straalende Smil.

Hun nikkede.

„Men vi behøver ikke at løbe Stormmarch.“ Langsommere tilføjede han: „Jeg var hos Dem for at hente Dem. Frk. Harten viste mig herhen.“

„Det var da godt,“ sagde hun, idet en ny Rødme bredte sig over hendes Kinder.

„Jeg —“ han holdt inde og blev et Øjeblik staaende — „jeg har faaet et Brev fra Gesandtskabet i Konstantinopel, og man anmoder mig om at vende tilbage dertil, saa snart min Sundhed paa nogen Maade tillader det.“

Hun var bleven ganske bleg og stirrede paa ham med store Øjne.

„Skal De rejse? Vil De virkelig rejse? Der manglede dog endnu fjorten Dage —“

„Det er ogsaa et afskyeligt Uheld!“ udbrød han og stødte med Foden til en af de tørre Grene, der laa paa Jorden. „Jeg er saa ked af det. Men Pligten og Tjenesten! Og jeg er jo helt rask nu!“

„Saa skal De altsaa rejse!“ sagde hun sagte, og nu var det hende, som om den blaa Himmel kun havde været en Øjenforblændelse, som om de tunge, triste Skyer igen hang lavt over hendes Hoved. „Saa er det altsaa forbi!“ tilføjede hun. „Saa kan Moder ogsaa godt hente mig hjem.“

Han betragtede hendes bøjede Ansigt, hvor en tiltagende Dirren i Øjelaagene robede opstigende Taarer. „Det vil blive saa svært for mig at rejse," sagde han med usikker Stemme. „Jeg har været saa lykkelig her. Disse Par Uger har været den skønneste Tid i mit Liv. Undertiden har alt været saa skønt og vidunderligt, at jeg forekommer mig selv som helt forvandlet. — Vidste jeg blot," vedblev han langsommere, „at ogsaa De havde følt noget af det, der har gjort mig saa lykkelig — jeg mener," afbrød han sig selv bevæget — „at De gerne vilde have, jeg skulde blive her —"

Hun nikkede ivrigt. Hendes Øjne stod nu fulde af Taarer.

„Vi har jo altid været gode Venner," sagde han, henrevet af dette Syn. „Lige fra første Øjeblik af — ikke sandt? Egentlig tilhører Deres Liv jo mig — jeg reddede det jo den Gang! Jeg kan ikke rejse saaledes — jeg maa først vide —" han tog hendes skælvende Haand i sin — „nu kan jeg ikke udholde at rejse uden Vished — nu, da jeg har Dem saa kær — saa ubeskrivelig kær — jeg kan slet ikke sige, hvor meget jeg holder af Dem! — Og du?" hviskede han henrevet og trykkede hendes Haand heftigt til sine Læber — „holder du ogsaa lidt af mig, Liska? Gør du?"

Hun kunde kun nikke ivrigt igen. Solen brød nu igen pludselig frem over hende med hele sin varme, straalende Glans, hendes Hjerte udvidede sig i jublende Glæde, det var, som om det rummede en hel Verden, et spirende Foraar fuldt af Knopper og Blomster.

Han sluttede hende med frembrydende Jubel i sine Arme. Det var, som om en ny, højere Verden aabnede sig for ham, da han omsluttede hendes slanke Liv.

„Aa, Liska," hviskede han og trykkede hende til sig, „holder du virkelig af mig? Vil du virkelig tilhøre mig? For Tid og Evighed?"

„Om jeg holder af dig?" hviskede hun med frembrydende Taarer. „Aa — jeg kan jo slet ikke sige dig hvor meget!"

Han kyssede Taarerne fra hendes Kinder, der nu blussede som Roser i Solens Skær.

„Jeg rejser —" sagde han sagte, „men jeg kommer snart igen — snart —"

Da hun nu saa op paa ham med den reneste Kærlighed straalende i de blaa Øjne, glemte han alt omkring sig. Han knugede hende til sig og kyssede hendes røde Læber — atter og atter.

Da Liska senere stod alene inde i sit Værelse, helt betaget, helt forvirret af jublende Glæde, slog den Tanke pludselig ned i hende: Hvad vil dog Moder sige dertil? Og i sin Angest for at have gjort noget galt, løb hun ind til Frk. Harten, knælede ned foran hende og skriftede med undselig Forvirring.

„Og har I slet ikke tænkt paa Hr. v. Varnulf?" spurgte den gamle Frøken og klappede den unge Piges blonde Haar. „Har I ikke tænkt paa, hvad han vil sige?"

„Tror De, han vil blive meget vred?" hviskede Liska sagte. „Ak, jeg kan jo ikke gøre det skete usket! Og naar vi nu holder saa meget — saa meget af hinanden!"

„Ja — det er jo meget slemt!" sagde Frk. Harten smilende. „Men lad os nu se. Jeg tror næsten —"

„Hvad tror De, kæreste, bedste Tante?" raabte Liska og støttede sit blonde Hoved til den gamle Frøkens Bryst. „Hvad tror De?"

„At der vil vanke Skænd!" —

Om Eftermiddagen, da de sidste Solstraaler fik det brogede Blomsterflor til at gløde, viste Varnulfs høje Skikkelse sig i Blomsterhuset.

Liska sprang med et Udraab af Skræk op fra Stolen og bedækkede sit Ansigt med Hænderne.

I Varnulfs Ansigt vekslede dyb Bevægelse med skalkagtig Munterhed, da han smilende strakte Armene ud imod den unge Pige.

„Opfører man sig nu saaledes, naar man skal hilse paa sin Svigerfader? Er det nyeste Mode?"

Da sank hendes Hænder ned. Med et Jubelskrig kastede hun sig til Varnulfs Bryst.

„Jeg kan jo ikke gøre for det —"

Han holdt hende med dyb Bevægelse omslynget.

„Vil du have en Fader igen? Og vil du være ham en lige saa øm Datter, som du er imod din kære Moder?"

Hun nikkede og lagde Armene om hans Hals.

„Ja, ja — det vil jeg!"

„Men bild eder ikke ind," sagde han og tog hendes Hoved mellem sine Hænder og kyssede hendes Pande, „at jeg sender eder begge langt bort fra mig! Og for at der straks kan komme Klarhed i Sagen, følger jeg Gerd et Stykke paa Vej og tager saa til din Moder. Du behøver altsaa ikke at skrive straks. Jeg skal mundtlig fortælle hende alt. Er du saa tilfreds, din Skælm?"

Hun kyssede straalende af Glæde hans Hænder.

XXIII.

Det første gryende Morgenskær faldt blegt og usikkert ind i Brankovans Sovekammer. Han selv følte sig træt og tung efter den urolige Søvn, han havde fundet efter Hardas sidste Ord.

Saa dybt var han ikke sunket i moralsk Henseende, at han uden videre kunde ryste Hardas bitre Ord af sig. De vakte ham op af Sløvheden og Ligegyldigheden og holdt et Spejl op for ham, i hvilket han saa sin pletfri Ungdomstid, saa alt, hvad der senere var sket, saa en rædselsfuld, fortvivlet Gerning, som nu laa langt tilbage —

Og ingen vidste noget derom. Det var kun et Spøgelse, der af og til viste sig for ham.

Gid han dog blot den Gang havde rettet Vaabenet mod sig selv og jaget det fortærende Livsbegær ud af sit Hjerte!

Han stod op i meget daarligt Humør, men med den faste Beslutning ikke at opgive Kampen for Fremtiden. Han ringede paa sin Tjener.

Tjeneren klædte ham paa.

„Der var en Mand, som vilde tale med Hr. Greven. Hr. Greven sov den Gang endnu."

„Hvad vilde han?"

„Han sagde kun, at han maatte tale et Par Ord med Hr. Greven i en meget vigtig Sag. Jeg syntes ogsaa, han talte noget om en gammel Bekendt."

„Aa — det er vist Tiggeri!"

„Saaledes saa han ikke ud. Han vilde komme igen. Skal jeg melde ham?"

„Ja, lad ham bare komme herind. Men belav Dem paa at smide ham ud lige saa hurtigt igen, hvis det er hans Hensigt at tigge."

„Det er vist ham, der ringede nu."

Brankovan vilde først spise Frokost.

„Han maa vente."

Han gjorde meget omstændeligt Toilette, hvad

der var nødvendigt efter den søvnløse Nat. Saa sagde han kort:

„Vis ham ind i Rygeværelset! Der ryger man den Slags Udgydelser hurtigst bort!"

I Døren stod en Mand med Filthatten i Haanden og Benklæderne og de plumpe Støvler besprøjtet med Gadesnavs.

„Hvad vil De mig?"

Brankovans Stemme røbede den Antipati, der uvilkaarligt vaagnede i ham og fik ham til at betragte den magre Skikkelse med uvillige og ærgerlige Blikke.

Der gik en Trækning over den fremmedes blege Ansigt. Han følte sig øjensynlig lidt usikker endnu og drejede Hatten tvivlraadig mellem Fingrene.

„Hvem er De?" spurgte Brankovan og strakte Haanden ud efter Klokken. „Ud med det! Eller ogsaa bliver De smidt ned ad Trapperne med det samme."

„Riedel — Josef Riedel."

Brankovan lod Armen synke. Han tænkte sig om.

„Riedel? Hvor har jeg hørt det Navn før?"

„Formodentlig i Barnekov," sagde Manden med raa Stemme og et truende Blik under sine buskede Bryn, „den Gang, da Birkedommer Møhlberg blev skudt i Skoven!"

Brankovan følte sine Muskler trække sig sammen. Men idet han med Magt betvang den legemlige Smerte, sagde han skarpt:

„Efter hvad jeg kan huske, var De den Gang paa en meget betænkelig Maade indviklet i denne Sag. De kom jo for Retten, ikke sandt? Men De fik nok løjet Dem fri, ikke sandt? Trods Bøssen, der blev fundet i Skoven!"

Riedel pressede Læberne sammen, før han fortrak Munden til en spottende Grimace.

„Ja — jeg kom for Retten! Men ikke af den Grund. De maa jo vide, Hr. Greve, at jeg umuligt kunde have gjort det, da min Bøsse slet ikke havde været affskudt. En anden maatte have —"

Der laa noget i Tonen, som fik Brankovan til at gyse let.

„Hvad angaar det mig?" sagde han haardt. „Hvorfor kommer De her? Hvor kommer De fra?"

„Direkte fra Tugthuset. Jeg er bleven løsladt før Tiden paa Grund af god Opførsel. Jeg vilde endog være kommen ud før, hvis en affindig Fange ikke en Nat havde givet mig et Slag i Hovedet. Saa maatte jeg paa Hospitalet for at lade mit Hoved flikke sammen. Siden da er jeg ofte noget svimmel og fortumlet — men det er vel en Straf for det, som jeg gjorde imod Møllerfolkene! Nu maa jeg se til, hvorledes jeg klarer mig — og derfor kommer jeg her. — De kender mig igen fra i Gaar Aftes, ikke sandt?"

Brankovan saa nøjere paa ham. Det var det samme Ansigt, som han den foregaaende Aften havde set bag sig i Trængselen, kun endnu gulere og slappere i det klare Dagslys.

„Hvor tør De vove — herud med Dem!" raabte han og slog ligesom i Afsky og Modbydelighed ud mod ham med sit Lommetørklæde.

„Kom ikke med den Slags Fiksfakserier, Hr. Greve!" sagde Riedel, idet han gjorde en heftig Bevægelse med sin Hat. „Vi ved jo meget godt begge to, hvorledes det hænger sammen. Ingen kan beholde en Hemmelighed bedre end jeg. Dommeren vilde jo med Vold og Magt gøre mig til Morder, — man mente vel, at hos mig kom det ikke saa meget an paa lidt mere eller mindre! Men ingen uden jeg anede, hvem den egentlige Morder var! Han havde gjort sig usynlig og gned sig tilfreds i Hænderne. Thi Birkedommer Møhlbergs virkelige Morder er nemlig Dem, Hr. Greve!"

Der bredte sig en brændende Rødme over Brankovans Pande. Vredesaaren svulmede højt op. Men hvor haardt disse Ord end ramte ham, var der ikke en Muskel i hans Ansigt, der fortrak sig. Hans dybtliggende Øjne glødede som to sviende Flammer, der uvilkaarlig indjog den anden en vis Angest.

„Understaar De Dem til at beskylde mig — mig? Skurk!"

„Naa, naa," sagde Riedel og strøg det fugtige Haar fra sin Pande. „De skulde hellere ikke slaa Alarm! Sagen er jo dog saa klar og simpel. Da jeg den Gang paa min Flugt gennem Barnekov Skov krøb sammen i den store Grøft, fordi jeg var halv bevidstløs af Udmattelse, laa jeg en Tid lang som død. Da jeg igen kom til Bevidsthed og Besindelse, listede jeg mig hen til det Sted, hvor jeg havde skjult min Bøsse, og —"

Brankovan holdt sin knyttede Haand fast støttet mod Bordpladen. Hans Fingre knugede sig fastere og fastere sammen, saa han til sidst mærkede de spidse Negle trænge ind i hans Haandflade. Men han rørte sig ikke. Han maatte først høre Anklagen helt til Ende. Saaledes stod han med Blikket fæstet stift paa sin Fjende, fra hvis Læber det spottende Smil var veget, og som med febrilsk Hast vedblev:

„Skjult i Tykningen saa jeg i det dæmrende Lys den blonde Herre komme gaaende og stille sig ved den tykke Egestamme. Jeg saa ham lige saa tydeligt, som jeg nu ser Dem. Men han saa ikke mig. Og jeg — jeg saa ogsaa noget andet."

Han holdt inde og tørrede sin Pande med Lommetørklædet.

„Jeg saa pludselig en anden Skikkelse snige sig langs Grøften — jeg saa Deres Ansigt, Hr. Greve, lige saa tydeligt, som jeg nu ser mine egne Hænder, og jeg saa Dem lægge Bøssen til Kinden og sigte, saa Glimtet af Krudtet — og saa Dem forsvinde igen i Buskadset. Men den anden laa stille paa Jorden —"

Brankovan brast i en haard Latter, som hans voldsomme Sindsoprør afpressede ham.

„Dersom De ofte har saadanne Drømme, saa kan De udgive en Bog med Røverhistorier — med skændige Røver- og Løgnehistorier!"

Riedel blev endnu blegere.

„Jeg giver Dem min Sjæl i Pant paa, at jeg har set Dem!"

„Deres Sjæl!" sagde Brankovan ringeagtende. „Det Pant betakker jeg mig for! — Og denne Hemmelighed," vedblev han med skærende Haan, „har De bevaret for Dem selv hele Tiden, medens De var i Tugthuset, i Stedet for at hjælpe paa Deres egen Sag ved at røbe den? Hvem mener De vil være saa dum at tro det?"

Den voldsomme Hidsighed, som Pastor Harten saa ofte havde forsøgt at dæmpe hos Riedel, brød ved denne Haan frem med hele sin Styrke. En kobberagtig Rødme lagde sig over hans gulblege Træk.

„Er jeg end en Nar, saa er jeg dog ingen Morder!" raabte han og hævede truende sin knyttede Haand. „Jeg vil ikke have tiet forgæves i Aarevis, medens De i alle disse Aar har optraadt som den fornemme Herre. — Vogt Dem for mig! Jeg skal

have Hjælp, og jeg vil have den af Dem. Ellers maa De være forberedt paa alt. Jeg vil igen op af Sumpen —"

„Men ikke ved Hjælp af mine Penge," afbrød Brankovan ham foragteligt. „Det bliver der ikke noget af!"

Riedel hørte det ikke. Den Plan, som han havde haft i sit Hoved i disse Aar, æggede og ophidsede ham, saa det begyndte at flimre rødt for hans Øjne. Han stod i Begreb med at styrte sig over Brankovan, da denne traadte om bag Bordet og igen lagde sin Haand paa den elektriske Klokke.

„Saa sagte — saa sagte! Ellers kommer De paa Hovedet ned ad Trapperne —"

„Den Gang havde det ikke nyttet mig noget at bringe Dem for Retten," fremstødte Riedel næppe hørligt. „Jeg maatte først sidde min Tid af. Men nu — nu vil jeg have Penge for at tie. Jeg vil bort — udvandre. Og den Sum, som jeg behøver dertil, skal De give mig. Straks — eller jeg gaar hen og —"

Brankovan, der med næsten overmenneskelig Selvbeherskelse skjulte sin voldsomme Sindsbevægelse, strakte truende Armen ud.

„Ved De, hvad man kalder den Slags Trusler og Fordringer? Pengeafpresning! Og ved De, hvad Straffen er for Pengeafpresning? Gaa dog til Politiet! Lige med det samme! Det vil gøre et overvældende Indtryk, naar Tugthusfangen Riedel beskylder Grev Brankovan for at have skudt en Mand, med hvem han kort forinden havde siddet glad og fornøjet til Bords paa Barnekov, men som ellers var ham ganske fremmed, og som han aldrig før havde set — lige saa lidt som jeg før har haft den Fornøjelse at gøre Deres Bekendtskab."

Riedel bed Tænderne saa fast sammen, at de skar mod hverandre.

„Naa, saa gaa til Politiet! Det er virkelig en meget morsom Historie! De har vel Beviser ved Haanden? Ikke? Det var Skade!"

„De lyver! De ved meget godt, at De lyver!" raabte Riedel og rystede over hele Kroppen af Vrede. „De ved, at De affyrede det Skud, at De —"

„Jeg ved ikke andet, end at jeg nu er led og ked af at tale med Dem. Dersom De bliver her et Minut længer, saa gaar jeg selv til Politiet, og saa vil Deres Udenlandsrejse vist blive opsat en lille Tid. Eller da De, som De jo selv siger, er bleven lidt forstyrret i Hovedet efter det Slag, De fik, spærrer man Dem sandsynligvis inde paa en Galeanstalt."

„De vil altsaa ikke give mig noget? Ikke hjælpe mig til et bedre Liv? Jeg vilde dog —"

„Bevare Deres Hemmelighed lidt bedre!" afbrød Brankovan ham med bidende Haan.

Der foregik en forunderlig Forvandling med Riedels, af Vrede og Lidenskab fordrejede Træk. Ansigtsmusklerne slappedes, de af Vrede skælvende Læber krusedes foragteligt. Han spyttede haanligt.

„Fy — fy for Pokker!" sagde han. Han satte Hatten fast paa Hovedet, maalte Brankovan fra Top til Taa og spyttede endnu engang efter ham. „Jeg var en Nar, at jeg vilde have Penge af Dem for at begynde et nyt Liv. Om De nu gav mig dem, saa kastede jeg dem lige i Ansigtet paa Dem. Hellere alt andet end tage Penge af Dem. Med Dem er jeg nu færdig!"

Han rev Døren op og slog den drønende i efter sig.

Der foregik i samme Nu en frygtelig Forvandling med Brankovan. De spændte Muskler i hans Legeme sank slappe sammen, hans Træk skrumpede ind, som om han pludselig var bleven en Olding. Hver Fiber, hver Nerve i ham dirrede — stærkere og stærkere — den voldsomme Dirren bredte sig efterhaanden over hele hans Legeme —

Og ikke en Lyd kunde han udstøde, da han som et fældet Træ styrtede til Jorden.

Harda havde tilbragt Natten i en Blanding af usigelig Angest og bitter Anger. Saa meget bitrere, som hun med kvalfuld Tydelighed saa og følte alt, hvad hun havde gjort for at ødelægge sin Livslykke — saa sit grænseløse Hovmod og Forfængelighed, sin Pengestolthed, sin tankeløse Hjerteløshed —

Hun vred sine Hænder i fortvivlet, taareløs Smerte. Der vilde ikke komme en eneste lindrende Taare, hendes Øjne forblev tørre og brændende, det voldsomme Tryk paa hendes Bryst vilde ikke vige. Hun tænkte ikke mere paa sin Flugt fra det Knibelske Hus, tænkte ikke mere paa den Hjælp, som hun skulde, men ikke kunde skaffe. Naar hun pressede Hænderne mod sit Ansigt, følte hun kun en brændende Længsel efter en blød, kærlig Haand, efter en Haand, der mildt og beroligende vilde stryge hen over al hendes Samvittighedskval, al den Skam, der fyldte hendes Sjæl, alle Manglerne i hendes Hjerte, over alt det, som brændte og smertede derinde.

„Moder — aa, Moder!"

Og hun gennemlevede i Tanken sin Ungdoms Dage, de Dage, da hun slet ikke havde forstaaet denne Kvindes Sjælerigdom, de Dage, da hun havde vendt sig bort fra hende — den ulykkalige Dag, da hun under Myrtekransens Pryd havde forladt Moderens Hus.

Og atter vred hun sine Hænder.

„Moder — aa, Moder!" hviskede igen hendes skælvende Læber.

Men Skammen slog paa ny sammen over hende, og hun stirrede tilintetgjort ind i alt det, som hendes Samvittighedsnag oprullede for hende. Ikke en Tanke havde hun skænket den uegennyttige Kvinde, der havde trængt saa haardt til hendes Hjælp — hun havde tilsidesat hende — glemt hende for et Intet, for en ussel, elendig Skæbne, ved Tanken om hvilken hendes Strube nu snøredes sammen af Skam og fortvivlet Anger.

Hun vred sig søvnløs under denne Smerte, da det blege Dagslys allerede begyndte at falde ind igennem Gardinerne. Da følte hun sine Kræfter aftage, men den glødende Længsel efter Deltagelse og Barmhjertighed blev stærkere og stærkere i hende. Og da svandt den sidste Rest af meningsløs Stolthed. Hun tænkte ikke mere paa Brøde og Haardhed. Gennem den triste, øde Tomhed saa hun en Kilde, der aldrig udtørrer, og som nu lokkede og drog hende til sig.

Og ligesom fremtvunget af en indre Magt stod hun op og gjorde sig færdig til at gaa ud. Med feberhede, rystende Hænder lagde hun Sløret om sine Kinder, og skælvende over hele Legemet ilede hun ned ad Trapperne, ud i den kolde, fugtige Taage.

XXIV.

Fru Møhlberg sad ved sit Arbejde i Vindueskarnappen mellem Efeurankerne, hvis Blade, der nylig omhyggelig var afvaskede, glinsede, som om de var lakerede. Hun ventede paa Postbudet.

Der var gaaet flere Dage, uden at hun havde hørt fra Harda. Hun vidste ikke, om de efter Opholdet i Köln var rejst videre eller ikke. Og Liska, der hidtil havde skrevet til hende næsten hver Dag, tav ogsaa.

Det ringede paa Entréklokken. Og der blev ligesom i febrilsk Hast ringet to Gange efter hinanden.

Morgenkonen kom løbende og lukkede op.

Fru Møhlberg, der levede i stadig Angest for daarlige Efterretninger, vilde springe op fra sin Plads, da hun hørte hurtige Skridt ude i Gangen. En usikker Haand famlede ved Laasen. Saa gik Døren op.

Et Øjeblik troede Fru Møhlberg, at hendes Øjne bedrog hende.

Men da styrtede Harda allerede hen til hende, og idet hun strakte de feberhede Hænder ud imod hende, sank hun, sig selv ikke mere bevidst, paa Knæ foran Moderen og skjulte sit Ansigt i hendes Skød.

„Aa, Moder — Moder!"

Fru Møhlberg sad i nogle Sekunder ligesom forstenet. Saa steg en dunkel Anelse og samtidig en overvældende Medlidenhed op i hende, en Medlidenhed, som fik hendes miskendte Kærlighed til at bryde saa voldsomt frem, at hun ikke formaaede at bringe en Lyd over sine Læber. Hun bøjede sig dybt ned over sin Datters Hoved, omfattede det med begge sine Hænder og løftede det blidt op fra sit Skød.

De Taarer, som ikke kunde flyde, brændte i Hardas Bryst og i hendes Øjne, da hun saa ind i det Ansigt, som hun havde glemt saa længe. Hun omklamrede de Hænder, der holdt om hendes Hoved, og pressede dem mod sine Læber.

„Aa, Moder — Moder! Tilgiv mig!"

„Mit Barn! Mit stakkels Barn!" Hun formaaede ikke at sige andet. Atter og atter hviskede hun, idet hun ømt klappede Datterens Haar: „Mit stakkels Barn!"

Da var det Harda, som om en velgørende Søvn sænkede sig over hende. Hun lagde sin Kind til Moderens Hænder og lukkede Øjnene. Hun sov dog ikke. Men den forfærdelige Angest veg fra hende, og der kom Ro over hende. I dette Øjeblik var hun befriet for alt det, som hun havde kæmpet saa haardt med.

Med Smerte saa Moderen de dybe Spor af Kummer i dette unge Ansigt, der aldrig før havde afspejlet stærke Følelser, men som nu i sin askegraa Bleghed røbede mange Timers Sjælekval. Hun tænkte paa Hartens tilintetgjorte Livslykke, paa alt det, som Knibels havde ødelagt, paa sin Antipati mod Brankovan, paa det forhastede Bryllup, paa alt, hvad der den Gang havde voldet hende saa bitter Smerte. Men jo mere hun tænkte derpaa, jo dybere og inderligere vaagnede Kærligheden til den vildledte, forblændede Datter, der endelig havde fundet Vejen tilbage til Moderhjertet.

Hun bøjede sig ned og kyssede Harda paa Panden.

Den unge Kone slog straks Øjnene op.

„Lad mig blive hos dig, Moder!"

Hun troede at have sagt det højt, men det lød kun som et Suk. Men hendes Øjne udtrykte saa tydeligt denne Bøn, at Moderen, der ikke længer formaaede at holde sine Taarer tilbage, slyngede Armene om hende.

„Ja, ja, du skal blive hos mig. Vær blot rolig. Jeg er hos dig."

Hun spurgte ikke om, hvad der var sket, eller hvad der kunde ventes at ske, — det var hende nok, at hendes Barn trængte til og søgte hendes Hjælp.

Og saa kom det Øjeblik, da Seglet for hendes Mund løste sig af sig selv. Harda havde rejst sig og saa sit Billede fra Delhi staa paa Bordet, dette Billede, der i al sin Pragt og Glans dog kun havde været et eneste stort Bedrag, et Selvbedrag, der nu vakte et saa voldsomt Oprør i hende, at hun styrtede hen til Bordet, greb Billedet og kastede det hen ad Gulvet.

Og nu fandt hun Ord. Først afbrudt og stødvis, men saa hurtigere og hurtigere aabenbarede hun sit Ægteskabs sørgelige Hemmelighed, den skændige, forsmædelige Handel, for hvilken hendes forblændede Forfængelighed var faldet som Offer, fortalte om den skrækkelige Nattetime paa Woodward og om alt, hvad der senere var stormet ind over hende. Alt, hvad hun havde holdt tilbage og med bitter Kval og Smerte indesluttet i sig selv, det strømmede nu over hendes Læber, det snart hviskede, snart skreg hun vildt til Moderen, der dødelig forskrækket og med dyb, smertelig Medlidenhed lyttede til dette Skriftemaal.

Og saa blev der stille i Stuen. Udmattet havde Harda søgt Ro og Hvile i Sovekammeret, og Moderen sad ved Siden af Sengen og holdt trøstende hendes Haand i sin, indtil en velgørende Slummer lukkede de trætte Øjne.

Da Hr. v. Varnulf ved Middagstid lod sig melde, følte Fru Møhlberg sig straks pinlig berørt. Men i Bevidsthed om sit Ansvar i dette ægteskabelige Sørgespil og opfyldt af Angest for nye Ulykker gik hun ham straks bekymret i Møde.

„Liska er dog vel ikke —"

Han tog hendes Haand i sin.

„Ser jeg ud som et Ulykkesbudskab? Jeg troede snarere, jeg saa ud som selve det straalende Kærlighedsforaar. Thi det bringer jeg nemlig med mig."

Hun forstod ham ikke, men stirrede beklemt paa ham.

„Liska sender mig nemlig som Forløber. — Men," vedblev han spøgende, „bliv nu bare ikke forskrækket, det er der ingen Grund til. Kære, bedste Fru Møhlberg, jeg kommer med Bøn for to unge Mennesker, der har fundet hinanden. Selv om jeg end ikke tør sammenligne mig med min Ven Møhlberg deroppe, saa tror jeg dog, at jeg vil blive en lige saa god Svigerfader for Liska, som han var hende en øm og kærlig Fader."

Fru Møhlberg, hvis Hjerte var saa fuldt af Sorg og Kummer, følte ved disse Ord en saa inderlig Glæde, at hun maalløs af Overraskelse foldede sine Hænder.

„Naa — ja," sagde Varnulf bevæget. „Saaledes er det nu engang! Og jeg tror, De kan betro Liska til os med den fulde Overbevisning, at der, hvor hun er, er der ogsaa Plads til den kærligste af alle Mødre. Giv mig Haanden paa det, Fru Møhlberg! — Og hun er saa lykkelig, den kære, lille Pige! Og Gerd! Først troede jeg, at det brændte et eller andet Sted, da han kom styrtende ind i mit Værelse. De kan ikke tænke Dem," sagde han og tog hendes foldede Hænder i sine, medens han saa op paa Møhlbergs Billede, „hvor den Tanke gør mig glad, at jeg skal erstatte Liska den Fader, som saa tidligt maatte forlade hende."

Den pludselige Forandring fra Sorg til Glæde — Bevidstheden om, at al Bekymring for Liskas Fremtid nu var forsvunden — Glæden over deres unge Lykke

— og Tanken om den bitre Forskel mellem den fortvivlede Datter derinde, der kæmpede saa haard en Kamp med sin Smerte og sine Samvittighedskvaler, og den uskyldige, jublende, lykkelige, unge Pige overvældede aldeles Fru Mohlberg. Hun hulkede højt, og helt betaget af sine Følelser lænede hun Panden mod Varnulfs Skulder ligesom for at søge Beskyttelse mod Skæbnens ubønhørlige Magt.

Han lagde forskrækket Armen om hendes Skulder.

„Hvad nu? Hvad er der i Vejen? Nu vil De da ikke være bedrøvet? Tænk dog paa Leopold, paa de lykkelige, unge Mennesker, paa en glad og smuk Fremtid —"

„Aa Gud!" hviskede hun. „Jeg er jo saa inderlig taknemmelig mod Gud og Dem! Men ak — hvis De vidste —"

Hun trængte i sin Uselvstændighed og Uerfarenhed saa usigelig til Trøst og Hjælp, og hun følte en saa uindskrænket Tillid til Varnulf, at hun nu tog hans Haand i sin og under hede Taarer uforbeholdent fortalte ham alt, hvad der trykkede hende.

Han hørte tavs paa hende. Mørke Skygger lagde sig over hans Ansigt, og Overraskelse og Vrede malede sig tydeligt i det. En Gang rev han harmfuld sin Haand løs for straks efter igen at omfatte Fru Mohlbergs Haand med et fast og inderligt Tryk.

„Rolig — blot rolig!" —

„Jeg har intet mere at gøre med Knibels," sagde Fru Mohlberg og aftørrede sine Taarer. „De har revet mit Barn fra mig — de har altid gjort alt for at gøre hendes Hjerte koldt imod mig. Jeg staar nu alene —"

„Nej, De staar ikke alene!" sagde Varnulf og trykkede varmt hendes Haand. Kun eet havde Fru Mohlberg ikke omtalt — Hartens Kærlighed til Harda. Over for Brankovans lave, skændige Beregninger forekom den hende saa ren og hellig, at hun syntes, det i dette Øjeblik var en Profanation at omtale den.

„De skal trøste og opmuntre Deres Datter," sagde Varnulf med varm Hjertelighed. „Alt det andet skal jeg nok sørge for. Men vi maa foreløbig ikke lade Liska vide noget derom. Jeg har lovet hende at bringe et Brev med fra Dem. Jeg kommer altsaa igen, inden jeg rejser."

Hun nikkede. Men den bitre Angest for Harda formørkede igen hendes Glæde.

„Jeg vilde saa gerne slutte Liska i mine Arme," sagde hun og løftede sit forgrædte Ansigt op fra hans Skulder. „Men hvorledes kan jeg det? Harda er syg paa Sjæl og Legeme. Hun kunde ikke nu udholde en saa jublende Lykke i sin Nærhed — og Liska skal ikke se alle disse Taarer og denne Jammer."

Han tog begge sine Hænder i sine.

„Er da mit gamle Hus ikke stort nok til Dem og Harda? Tro mig, det bedste, De kan give hende, er Forandring og Ro. Kom til mig, saa snart Deres Datter er rejsefærdig."

„Hvorledes skal jeg takke Dem? Men jeg er bange for, at hendes Nerver er saa oprevne, at hun trænger til en anden Kur. Hun kan ikke græde — hun ryster kun nasbrudt over hele Legemet."

„Stakkels, unge Kone!" sagde han hastigt. „Men jeg skal rive Masken af denne Eventyrer. Han skal lære den gamle Varnulf at kende. — Skriv De nu til Liska. Er De enig med mig i, at Gerd endnu et Aar bliver i sin Plads, og at Brylluppet først bliver fejret, naar han har forladt den? Thi vi vil jo dog beholde vore Børn i vor umiddelbare Nærhed — ikke sandt?"

Hun smilede lykkelig.

„Jeg kan næsten slet ikke fatte det endnu!"

„Nu gaar jeg blot hen til Kaptajn Harten for at overbringe ham Hilsener fra hans Tante," sagde han og rakte hende Haanden til Afsked. „Og saa kommer jeg igen og henter Brevet."

Han gik hurtig ned ad Trappen og over Gaden. Hans indre Sindsoprør drev ham frem. For at spare Tid steg han ved det første Hjørne ind i en Automobil og kørte til Hartens Bolig.

Han gik op ad de tre Trapper og ringede.

Der kom ingen for at lukke op.

Han ringede atter og atter.

„Der er ingen hjemme," sagde en Stemme bag ham.

Han vendte sig forbavset om.

Paa Trappeafsatsen til fjerde Sal sad en Skikkelse paa et af Trappetrinnene og støttede Hovedet i sin Haand.

„Oppasseren er heller ikke hjemme," vedblev Manden. „Det nytter ikke, De ringer. Jeg har allerede ventet længe."

„Men — hvad er det?" Varnulf gik et Skridt frem. „Det forekommer mig, som om jeg —"

Han standsede. Manden var allerede sprunget op. Han stod og holdt sig fast i Rækværket og stirrede paa Varnulf.

„Riedel — er det dig!"

Josef Riedel stod ubevægelig. Men der bredte sig en flygtig Rødme over hans blege, indfaldne Ansigt.

„Hvad gør du her?" spurgte Varnulf strengt. Men da han lagde Mærke til den skælvende Dirren, der gik igennem det magre Legeme, tilføjede han mildere: „Vilde du bede om Hjælp? Var det ikke bedre, om du søgte ærligt Arbejde i Stedet for at tigge og igen komme paa Afveje?"

Riedel greb saa fast om den Stok, han holdt i Haanden, at Haandtaget knækkede. Saa kastede han Stokken fra sig og trykkede Hænderne mod sine Øjne.

„Det var jo dog slemt nok," sagde Varnulf mildt.

„Som løsladt Tugthusfange kan jeg ikke mere faa Arbejde," fremstødte han med haard Stemme. „Derfor vilde jeg bort — for at leve et hæderligt Liv derovre i Kolonierne."

„Og nu vil du have Penge til Rejsen?"

Han nikkede tavs.

„Vilde det ikke være rigtigere, om du fik Plads paa et Skib som Fyrbøder? Eller paa anden Maade tog Arbejde —"

„Naar nu ingen vil have mig —"

„Du er altsaa ikke bange for at arbejde?"

„Nej, Herre, ikke for noget som helst Arbejde. Jeg vil jo blive et nyt Menneske. I Morges var jeg endnu engang en Usling — men jeg vil aldrig mere være det. Jeg —" han holdt inde. „Herre — Hr. v. Varnulf! Saa sandt jeg lever, jeg vil forbedre mig, hvis jeg blot faar Hjælp."

Varnulf lod et Sekund et skarpt og gennemtrængende Blik glide hen over ham, saa rakte han ham Haanden.

„Naa, hvis det er dit Alvor, saa skal det glæde mig, og saa skal det heller ikke mangle paa Hjælp."

Da gik der ligesom et elektrisk Stød igennem den andens Legeme. Han vaklede et Øjeblik, saa greb

han Varnulfs Haand, som om han vilde sonderbryde den ligesom Haandtaget paa sin Stok.

„Jeg vil skrifte for Dem,“ stammede han. „Jeg har noget at sige Dem — jeg kan ikke tage det med mig derover. Jeg er ingen Morder — jeg har ikke skudt Birkedommer Mohlberg — saa sandt hjælpe mig Gud, jeg har ikke gjort det. Men jeg kender den, der har gjort det. Jeg har set ham gøre det, jeg —“

Varnulf lagde sin Haand paa hans Mund.

„Ti! Du har skaffet dig Fjender, og nu vil du hævne dig! Men jeg vil intet høre.“

Riedel slap ikke hans Haand.

„Gør med mig, hvad De vil, Herre — men jeg maa sige Dem alt. I Aarevis har jeg tiet, fordi jeg vilde have Hjælp til at skabe mig en ny Fremtid —“

Varnulf greb det vaklende Menneske i Armen.

„Kom med mig. Stedet her egner sig ikke til sligt. Har du noget paa Hjerte, saa sig det, men ikke her.“ —

Da de var komne op paa Varnulfs Hotelværelse, lod han bringe Vin, skænkede et Glas for Riedel og nødte ham til at tømme det.

Men næppe havde Riedel begyndt paa sit Skriftemaal, før der skete noget med Varnulf, som aldrig før var blevet set hos denne stærke, kraftige Mand. Han mistede Kraften til at holde sig oprejst, og med stift stirrende Øjne og dødblegt Ansigt sank han om i en Stol. Riedel stod foran ham ved Siden af Bordet med knyttede Hænder og Øjnene fæstede mod Jorden.

I flere Minutter hørtes ingen anden Lyd mellem de to Mænd end deres tunge, dybe Aandedrag. Den ene følte sig nu lige saa lettet, som den anden følte sig saa knugende betynget, at han var lige ved at segne under Vægten.

I hans Hus! Efter at have rejst sig fra hans Bord! Hans ældste, bedste Ven! Varnulfs Hjerte truede med at staa stille. Han havde siddet ved samme Bord som Morderen — han, Mohlbergs Ungdomsven!

Tankerne bruste vildt gennem hans Hoved. Men een Tanke trængte sig klart frem mellem de andre — alt det, han havde anset for meningsløs Snak, Sladder og Overtro — det havde været en Kendsgerning — havde været den fulde Sandhed.

Og dette Brev — dette gaadefulde Brev? Brankovan var en Spiller, en Eventyrer, en Skurk — altsaa naturligvis ogsaa ved Lejlighed Falskspiller. Mohlbergs daarlige Humør — hans pludselig forandrede Sindsstemning — han var den eneste, der ikke havde spillet — han havde iagttaget dem — havde maaske set — —

„Herre — Hr. v. Varnulf —“ sagde Riedel frygtsomt, da han saa Virkningen af sin Beretning.

„Mohlberg — Mohlberg!“ stønnede Varnulf. Han kunde næsten ikke bære det. Der gaves intet Ord for de Følelser mod Brankovan, der nu rasede i hans Bryst.

„Herre —“ begyndte Riedel igen.

Saa snart Varnulf igen havde vundet Herredømme over sin Stemme, gik han hen til Riedel og greb ham fast i Armen.

„Jeg vil hjælpe dig, men du maa sværge paa, at du aldrig vil tale til et eneste Menneske om det, som du nu har sagt mig — ikke til et eneste Menneske! Hører du? Sværg det ved Gud i Himmelen! Sværg det ved din Ære, som du nu haaber at genvinde!“

„Jeg sværger det,“ sagde Riedel dybt rystet, „saa sandt jeg haaber at blive et bedre Menneske!“

„Godt!“ Varnulf, der havde faaet sin Energi tilbage, gav ham nu Penge til Rejsen til Amerika og til at begynde en Virksomhed derovre. „Rejs med Gud og glem aldrig, at Varnekov var din Hjemstavn, eller det, som Pastor Harten en Gang lærte dig. Du behøver ikke at takke mig. Gaa nu. Nej, nej, tak mig ikke. Nu maa jeg være alene.“ —

Med raske Skridt gik Varnulf frem og tilbage i Værelset. Nu var han ganske alene ansvarlig for, at hverken Fru Mohlberg eller Liska eller den ulykkelige Harda nogen Sinde fik en Anelse om, at Brankovan ogsaa havde været Morder.

Kun een Vished vilde han endnu skaffe sig — han vilde endnu engang nøje gennemse Mohlbergs Tegnebog. Der var noget i ham, der drev ham til at gøre dette. Naar han nu gik hen til Fru Mohlberg for at hente Brevet til Liska, maatte han under et eller andet Paaskud bede om at faa Tegnebogen at se igen.

Aldrig i Livet havde nogen Gang været ham saa svær som denne, og han følte kun Lettelse ved Tanken om, at han med fordoblet Kærlighed og Venskab vilde erstatte Mohlbergs efterladte det, som ved Bedrageri og Snigmord var blevet berøvet dem i hans Hus. —

Fru Mohlberg havde lagt hele sin Moderlykke, hele sin ømme Kærlighed i de Linier, hun skrev til Liska, og nu traadte hun glad Varnulf i Møde med det færdige Brev i Haanden.

„De har vist paataget Dem for meget,“ sagde hun, slaaet af hans Blegned. „De burde ikke være gaaet herhen til mig igen, det har trættet Dem.“

„Jeg er ikke træt.“ Han saa op paa Mohlbergs Billede og derfra igen ned paa hans Enke — og han grebes af et vildt Had til den, der havde knust hendes Lykke. Men han betvang sig. „Vil De tillade mig endnu en Gang at se Mohlbergs Tegnebog? Min Tjener paastod nemlig, at det Blad, paa hvilket Mohlberg den Gang havde skrevet, var brunligt, men det stemmer ikke overens med min Iagttagelse. Vil De overlade mig Tegnebogen et Øjeblik?“

„Ja, gerne.“ Hun aabnede beredvillig Skuffen i Skrivebordet. „Jeg kan maaske imedens gaa ind til Harda?“

Da Varnulf var alene, slog han hurtigt Tegnebogen op paa det Sted, hvor Bladet var revet ud. Mekanisk bladede han videre. Da faldt der pludselig et lille Stykke blaat Kopierepapir ud, og nu saa han tydelige Skrifttræk paa det næstfølgende hvide Blad. Han læste med stor Lethed disse Ord:

„Grev Brankovan, De har vundet ved falsk Spil, jeg saa Dem stikke Kort. Derved er De udstødt af det gode Selskab. Dersom De ikke inden Klokken otte i Morgen har forladt Varnekov, meddeler jeg i de andre Herrers Nærværelse det, jeg har set.

Mohlberg.“

Med skælvende Hænder rev Varnulf dette Blad ud af Bogen, foldede det sammen og gemte det i sin Brystlomme.

Da Fru Mohlberg i det samme traadte ind, gik han hende i Møde og rakte hende Tegnebogen.

„Kære Fru Mohlberg,“ sagde han, „jeg føler mig nu ganske forvisset om, at hele denne Brevhistorie er en Fabel. Min gode, gamle Tjeners Hukommelse er ikke længer den bedste. Mohlberg har sikkert længe i Forvejen revet dette Blad ud i en

hel anden Hensigt. Vi gør bedst i at lade den Sag helt hvile."

„Jeg har aldrig rigtig kunnet tro det," svarede Fru Mohlberg synlig lettet. „Kun eet kan jeg endnu ikke forstaa, nemlig at Brankovan, denne hjerteløse Hykler, hverken til mig eller Harda aldrig nogen Sinde har omtalt, at han kendte Mohlberg! Det er alt for unaturligt."

Varnulf undertrykte med Magt de Følelser, som ved disse Ord steg op i ham, og rystede kun paa Hovedet.

„Aa — saadan en Lykkejæger! Hvad kan man forlange af ham! Det er saamænd ikke mere, end man kunde vente af ham."

„Aa nej, det er det vel ikke!" Fru Mohlberg nikkede tankefuld.

„Og Harda?" spurgte han mildt.

„Hun ligger med aabne Øjne og skælver ved hvert Ord, jeg siger til hende. Jeg vover ikke at tilkalde vor Læge — af Skaansel imod hende," sagde Moderen bekymret. „Det vilde aabenbare for meget. Udadtil vilde jeg gerne redde saa meget for hende, som det paa nogen Maade er muligt."

„Jeg vil foreslaa Dem noget," sagde Varnulf hjerteligt. „Jeg vil anmode en bekendt Nervelæge om at komme herhen til Dem. Og saa vil De gøre det, som denne Mand raader Dem til — ikke sandt?"

„De er vor gode Engel," hviskede Fru Mohlberg. „Dersom Leopold —"

Der gik en let Skælven igennem ham ved at høre hende nævne dette Navn. Han tog begge hendes Hænder og holdt dem fast i begge sine.

„Saaledes skal det være. — Og nu har jeg endnu en Forretning at afgøre med Brankovan."

Han slap hendes Haand og ilede hen til Døren. Det var, som om en indre Magt drog ham af Sted.

„Tusinde Hilsener til min Liska!" raabte Fru Mohlberg efter ham. „Og til Gerd!"

„Tak — Tak! Det skal alt sammen blive besørget!"

Da Tjeneren kom ind og fandt Brankovan liggende paa Gulvet, styrtede han rædselsslagen ud og kaldte paa Kammerjomfruen. Ved fælles Hjælp lykkedes det dem at faa Grevens ubevægelige Legeme løftet op og lagt paa Sofaen, inden de underrettede Grevinden om det forefaldne.

Deres Formodning om, at Harda endnu sov, viste sig at være urigtig. Sovekammeret var tomt. Og intet tydede paa, at et sønderknust Hjerte her havde kæmpet Natten igennem i Fortvivlelse og bitter Smerte.

De Midler, som den tilkaldte Læge anvendte, virkede. Det halvt bortflygtede Liv vendte tilbage, Tankerne begyndte igen at samle sig, og Hukommelsen vendte lidt efter lidt tilbage.

En instinktmæssig Angest for Sengen fik Brankovan til at blive liggende paa Divanen. Her laa han udstrakt med dybe Skygger under Øjnene og mærkede, hvorledes Livskraften efterhaanden vendte tilbage.

Og af og til trængte den Tanke sig frem foran de andre, at han nu helt havde jaget den truende Fare fra sig.

Nu var det, som undertiden havde taget Magten fra ham, dødt, helt dødt. Denne Morgen havde han haanet, spottet, let det bort for bestandig.

En Gang spurgte han efter Harda. De forlegne Ansigter sagde alt.

Der gik et haardt Smil over hans Ansigt. Hvorfor vægrede hun sig ved at gøre, hvad hun kunde, for at de kunde fortsætte deres sorgløse Liv? Hvad brød han sig om den Kløft, der var imellem dem? Han vilde blot leve — endnu engang leve — ikke allerede stige ned i Dybet —

Tjeneren meldte Varnulfs Ankomst.

„Sagde De ikke, at jeg var syg?"

„Jo, Hr. Greve. — Men den Herre vil kun opholde sig faa Minutter hos Dem."

„Naa — lad ham komme ind," befalede han kort.

Men næppe havde han sagt disse Ord, før han blev greben af en forunderlig Beklemthed, der jog en iskold Gysen igennem ham. Han vilde tage Befalingen tilbage, men Døren havde allerede lukket sig efter Tjeneren. Med en hastig Bevægelse greb han efter Klokken, men han kunde ikke række sin Haand saa langt ud.

Hans anspændte Høresans hørte Skridt, der lød som Dundren paa et Trommeskind. Han sank tilbage i Forfærdelse med Øjnene stift fæstede paa Døren. Han følte en heftig Trang til at springe op, til at løbe sin Vej, men hans Fødder var tunge som Bly.

Varnulf lod Portieren glide for Døren, inden han nærmede sig Lejet. Med mørke Blikke blev han staaende et Par Skridt derfra, som om det var ham modbydeligt at indaande den samme Luft, som i gispende Aandedræt udstrømmede fra Brankovans visne Læber.

Ved Synet af denne sammensunkne, udtærede Skikkelse viste Billedet af hans kraftige, livsglade Ven sig for ham, og Hadet vældede paa ny saa voldsomt op i ham, at han ikke kunde fremføre et Ord.

Denne Tavshed virkede paa Brankovan som et Opiat. Tankerne tumlede forvirrede mellem hverandre i hans Hoved, og Skikkelsen foran ham syntes at skilles ud og forstyrres. Da Varnulf gjorde en Bevægelse for at tage et Papir op af sin Brystlomme, forekom det den syge, som om hans Arm antog Kæmpeformer og udstraktes imod ham som en Lansespids. Han følte samtidig ligesom et Stik i sin Hjerne.

En Stemme, der i hans Øren lød som Stormens Brusen i Trætoppene, skreg til ham:

„Morder — elendige Morder!"

Han for op og stirrede paa Papiret. Han saa intet andet end noget hvidt — men et andet Blad sluttede sig til det, og det begyndte at ryge, at gløde, at flamme. Med et bragende Skud spredtes det til alle Sider.

„Nej — nej!" Han maatte skrige — hans Bryst var som presset sammen af glødende Jærn.

Varnulf var forstummet. Døden stod imellem dem og løftede Haanden.

Brankovans Tindinger sank ind. Hans Øjne, der langsomt udslukkedes, hang endnu stift og stirrende ved Beviserne for hans Brøde, da et nyt Angest- og Smertens Skrig undslap hans Læber.

Døden sænkede sin Haand.

XXV.

Kaptajn Harten var netop vendt hjem fra Tjenesten og havde ombyttet Uniformen med en magelig Hjemmefrakke. Han vilde nu fuldende et for længe siden paabegyndt Brev til sin Tante, men ligesom

han havde sat sig ved sit Skrivebord, traadte Varnulf, fulgt af Oppasseren, ind i Værelset, trykkede tavs hans Haand og tog Plads paa den nærmeste Stol uden at afvente Opfordring dertil.

Længe efter, at Oppasseren igen havde forladt Værelset, blev han siddende tavs med Hovedet støttet i Haanden, hensynken i dybe Tanker. Endelig løftede han Blikket og nikkede til Harten.

„Undskyld, kære Ven —“

„Maa jeg ikke byde Dem en eller anden Forfriskning? Vel er min Ungkarlehusholdning —“

Varnulf gjorde en afværgende Bevægelse.

„Nej, Tak. Sæt Dem blot et Øjeblik her hos mig. Andet ønsker jeg ikke.“

Forundret og spændt fulgte Harten denne Opfordring og tog Plads ved Varnulfs Side.

„Jeg har i disse faa Timer oplevet Ting, som De ikke har kunnet drømme om! — Brankovan er død!“

„Var han — var Brankovans da her i Byen?“ Af Overraskelse havde Harten sluppet Varnulfs Haand. Men nu greb han den igen. „Er han død? Naar?“

„Jeg kommer lige fra hans Dødsleje. Der var ingen andre end jeg til Stede.“

„Men — hvor — er hans Hustru?“

„Hos sin Moder — som en ulykkelig, nedbrudt Kvinde.“ Han rev sig med Magt ud af sine sørgelige Tanker. „De kommer jo saa meget hos Fru Møhlberg, at intet kan forblive skjult for Dem. Derfor vil jeg nu sige Dem alt. Derved tjener jeg hende bedst. Men over for Verden bør den fulde Sandhed dølges. — Hør nu!“

Han bøjede sig saa langt frem, at det, han sagde, kun kunde opfattes af Hartens Øren. Han skildrede hele den elendige, sørgelige Slutning paa det, saa stolt og ærefuldt begyndte Ægteskab, skildrede den Silbermanske Medvirkning og Hardas Flugt til Moderen, skildrede i bevægede Ord alt dette for den maalløse Tilhører, der undertiden greb sig til Panden, som var det ham umuligt at fatte det, han hørte.

Mod hans Vilje viste et Billede sig pludselig for ham — hvorledes han i Skæret fra Lampen med den røde Skærm alene og ubemærket trykkede Hardas Haand til sine Læber.

Hans Hjerte fejrede ingen Triumf — han følte kun dyb Medlidenhed med den saa dybt ydmygede Kvinde.

„Den elendige Skurk!“ fremstødte han hastigt. „Hvor nedrigt at benytte sig af en ung, forblændet, uerfaren Kvindes taabelige Forfængelighed! Men hvad skal man dog gøre ved Knibels, som slet intet har gjort for at holde sig denne Eventyrer fra Livet, men som tværtimod — stik imod Fru Møhlbergs Ønsker — har gjort alt for at drage ham til sig og begunstige hans Frieri til Harda!“ Han formaaede ikke længer at betvinge sin Vrede, men slog saa voldsomt med den flade Haand i Bordet, at Varnulf for op af sine Tanker.

„Der skal intet gøres — slet intet! Broen er kastet af imellem Fru Møhlberg og Familien Knibel. Det vidste De jo, da De sendte Liska ud til Deres Tante.“

„Og nu?“ udbrød Harten og gik i den stærkeste Sindsbevægelse frem og tilbage i Værelset. „Hvad nu?“

„Nu vilde jeg gerne bede Dem,“ sagde Varnulf, idet han rejste sig, „som en god Ven af Familien og som den, der er indviet i alle Forhold, at tage Dem af Fru Møhlberg og ogsaa af den ulykkelige, syge unge Kone.“

Harten for heftigt sammen.

Uden at lægge Mærke hertil vedblev Varnulf: „Jeg maa desværre rejse tilbage endnu i Aften, da jeg i Morgen skal deltage i et vigtigt Møde. Jeg maa tage Natten til Hjælp for at komme i rette Tid. Men De, som bliver i Nærheden, kan gøre grumme meget. Den ydre Anstand maa bevares i Familiens Interesse. De maa besørge alle Formaliteter ved Begravelsen — Dødsanmeldelsen — o. s. v. Det vil De jo nok — ikke sandt? Hvem skulde ellers gøre det? Fru Møhlberg er saa uerfaren, og —“

„Jeg gaar ikke bag ved denne Mands Kiste!“ afbrød Harten ham fast besluttet.

„De skal blot sørge for, at han kommer i Jorden med ydre Anstand. — Og endnu eet. Jeg har anmodet en mig bekendt Nervelæge om i Morgen at se til Harda. Dersom den syge unge Kone — hvad der sikkert vil ske — skal anbringes paa et Sanatorium, saa maa De trøste Fru Møhlberg paa bedste Maade.“

„Inderlig gerne!“ sagde Harten dybt rystet.

Hvor latterlig, hvor formastelig taabelig og intetsigende forekom nu ikke deres Uenighed paa Ballet ham — denne meningsløse Begivenhed, som havde sønderrevet det fine Baand imellem dem og hidført al denne usigelige Elendighed!

„Og nu ogsaa en glædelig Tidende!“ sagde Varnulf og trykkede hans Haand til Afsked. „Liska og min Søn er blevne forlovede! — Naa, det glæder ogsaa Dem! Min bedste Tak derfor! — Liska vil komme hjem, saa snart den syge Søster er borte. De vil altsaa yde Deres Hjælp paa bedste Maade, kære Ven? Vil De ikke ogsaa nok sondere Terrænet med Hensyn til Pengesagerne — hvor mange Penge der endnu er tilbage.“ Han gik hen til Døren, men vendte endnu engang tilbage. „Jeg har mange Hilsener til Dem fra Deres Tante. Jeg var først her oppe hos Dem for at overbringe dem!“

„Tusind Tak! Hils hende hjerteligt igen!“

Da Døren havde lukket sig efter Varnulf, gik Harten hen til sit Skrivebord, støttede begge Armene paa Pladen og lagde Panden i sine Hænder.

Saaledes sad han længe, længe.

Han vidste jo bedst, i hvor høj Grad hans sidste Samtale med Harda, over hvilken Grevens begyndende Kurmageri allerede havde kastet sine mørke Skygger, havde røvet ham hans Ro og Fred, og hvor bitter den Smerte var, som Vreden, hans dybt krænkede Æresfølelse og hans forsmaaede Kærlighed havde tilføjet ham. Men saa haard, saa sønderknusende havde han dog aldrig — selv i sin stærkeste Harme — kunnet udmale sig Hardas Skæbne ved denne Eventyrers og Spillers Side.

Med dyb Medlidenhed saa han hende nu for sin Moders Fødder, bedende om Tilgivelse og Beskyttelse. Hvad maatte hun ikke have gennemgaaet, hvad maatte der ikke være bristet i hende, før Angeren havde drevet hende til dette Skridt!

Folk fik ikke andet at vide, end at Grev Brankovan, som i længere Tid havde været syg, nu pludselig var død, og at hans Hustru, som af Sorg og Bekymring var bleven angreben af en Nervesygdom, straks efter hans Begravelse havde maattet lade sig indlægge paa en Nerveklinik.

Om Eftermiddagen, da Fru Møhlberg dybt ned-

bøjet vendte tilbage fra denne Klinik, blev to Arme strakt ud imod hende, og Liska hang med tusind Kys og Kærtegn om hendes Hals.

„Moder, min egen elskede Moder — nu er jeg her igen!"

Efter al den Sorg og Bekymring, hun i de sidste Dage havde gennemgaaet, lød disse Ord som Engletoner i hendes Øren. Hun trykkede ømt sin lykkelige, blomstrende Datter i sine Arme.

„Hvorfor har du ikke ladet mig komme hjem," sagde Liska og klyngede sig til hende, „for at jeg kunde have hjulpet dig og Harda? Jeg kunde have sovet der paa Sofaen eller under Bordet — lige meget hvor, naar jeg blot kunde have hjulpet dig."

„Harten har hjulpet mig trofast," sagde Moderen og klappede Liskas blonde Haar. „Jeg kan ikke takke ham nok for alt det, han har gjort for os."

Nu havde Foraaret for Alvor holdt sit Indtog. De unge Knopper og spirende Planter spredte Vellugt overalt. Tulipaner og Hyacinter var snart afblomstrede, Aurikler og Tazetter blomstrede om Kap, og Syrentræerne prangede allerede med fyldige Knopper.

Ofte, naar Solen skinnede gennem det friske Løv, men endnu oftere, naar den i Vest sank ned mellem rødgyldne Skyer, saa man en slank, sortklædt Kvinde gaa op og ned ad Gangene i Klinikkens Have.

Hendes Ansigt var saa hvidt og skært som et Liljeblad og hendes Øjne mørke som Haaret, der var slynget i en fyldig Knude. Aldrig saas der et Smil over disse alvorlige Træk, aldrig saas en Taare i de store, sjælfulde Øjne.

Saaledes gik hun i Timevis op og ned, afsides fra alle andre, hensunken i dybe, smertelige Tanker. Af og til hviskede hun sagte nogle Ord og trykkede Hænderne mod sine Læber, som om Minderne overvældede hende.

Hun var hverken legemlig eller aandelig syg — hun led blot af Søvnløshed og Mangel paa Taarer. Taarernes Trøst var nægtet hende. Hvor meget hun end bestræbte sig for at jage de nagende Tanker paa Flugt, saa vendte de atter og atter tilbage igen. Endog under Virkningen af Sovemidlerne indfandt der sig tunge Drømme, og i dem gennemlevede hun atter alt, hvad der var sket.

Brankovans Død rystede hende dybt. Ak, gid han havde levet, og gid hun i Stedet for ham var forsvunden fra Skuepladsen for al hendes Elendighed! Eller gid han var død to Aar tidligere! Gid hun havde været saa lykkelig aldrig at se ham, gid alt, hvad der skete hin Balaften, kun havde været Fantasifostre!

Der gik en skælvende Smerte gennem hendes Bryst. Den Gang havde hun i sit Hovmod ikke villet tilstaa en Uret og en Fejltagelse, men havde pustet den op til en Æreskrænkelse, til en Krigserklæring mod den, som havde tilbudt hende sin Haand og sit Hjerte — ikke af kold Beregning, men af Kærlighed.

Jo mere hendes Tanker dvælede ved disse Minder, jo oftere og klarere traadte Hartens Billede frem ved Siden af den døde, og desto tydeligere gennemlevede hun endnu engang sit Hjertes første, fredelige Roman.

Hun havde i sin Moders Hjem hørt Hartens Stemme i Sideværelset. Trods al bitter Skam lød den atter og atter i hendes Øren, og hver Gang Bevidstheden om hendes Daarskab og Forblændelse snørede hendes Hjerte sammen, flygtede hendes Tanker til det, hun engang havde følt i hans Nærhed.

Da ingen andre end Fru Møhlberg fik Lov at komme ind til hende paa Klinikken, erfarede Harda ikke noget om et forgæves Besøg af Tanterne, som var blevne i høj Grad krænkede over at blive afviste.

Efter et ivrigt Familieraad, som ogsaa overværedes af den tilkommende Fru Sebaldus, blev det bestemt at yde Harda et aarligt Tilskud af tre Tusinde Kroner. Med dette Budskab begav de to Søstre sig igen til Klinikken, skønt de endnu ikke havde glemt deres Harme efter den sidste Samtale med Svigerinden.

I Forværelset mødtes de med Fru Møhlberg, som efter Lægens Ønske for første Gang havde medbragt Liska.

Med lynende Øjne aabnede Frk. Lilla straks Krigen. „Du kan jo nok forstaa, at vi ikke er komne til eder efter at have modtaget Forlovelseskortet! Jeg ønsker dig for øvrigt til Lykke, Liska. Og du kan vel ogsaa forstaa, at vi ikke roligt lader os afvise, naar du har Adgang til Harda."

„Jeg er hendes Moder," svarede Fru Møhlberg med jævn Værdighed, „og Liska er hendes Søster. Gud give, jeg aldrig af eder havde ladet mig fortrænge fra min rette Plads!"

„Lilla — behersk dig!" hviskede Frk. Rosa med foldede Hænder.

„Vi har jo altid været vant til," sagde Frk. Lilla med skarpt Eftertryk, idet hun med et foragteligt Blik mønstrede den formastelige Skabning, der havde vovet at flygte for deres Broder Sebaldus, „jeg gentager, vi har jo altid været vant til at møde den sorteste Utaknemmelighed hos dig. Men at denne Utaknemmelighed nu ogsaa bliver vist os af Harda, det krænker os paa det dybeste. Men for vor Broder Arturs Mindes Skyld vil vi desuagtet aarlig give hende tre Tusinde Kroner —"

„Hun behøver ikke eders Hjælp," afbrød Fru Møhlberg hende, „og hun skal aldrig nogen Sinde erfare noget om dette Tilbud, lige saa lidt som I hverken nu eller senere maa gribe ind i hendes Liv mere. Giv eder tilfreds med det, som I allerede har opnaaet over for hende — det er trist nok."

„Rolig, rolig, Lilla!" hviskede Frk. Rosa blidt, men straks efter tilføjede hun i en skærende Tone: „Se dog en lille Smule mere beskeden ud, kære Liska. En Ring paa Fingeren er da ikke noget at bryste sig saa meget af!"

„Du generer dig altsaa ikke for at lade os blive staaende her, medens du selv gaar ind til Harda?" sagde Frk. Lilla med patetisk Værdighed. — „Naa — godt! Vi har ogsaa helt andre Ting i Hovedet. Sebaldus' Bryllup staar for Døren. — Kom, Rosa!"

For sidste Gang hørte Moder og Datter Søstrene Knibels Slæb rasle bort.

„Naa, nu er de Gud ske Lov borte!" sagde Liska og omfavnede Moderen. „De burde ligefrem sættes i Spiritus med samt al deres Hovenhed og Uforskammethed!"

Men hvor usigelig deltagende og frygtsom stod hun ikke lidt efter over for den blege Søster, der forekom hende saa forandret, saa fremmed, saa sart og gennemsigtig, at hun knap vovede at række hende sin Haand.

Harda aabnede Armene. Hun drog for første Gang i sit Liv sin Søster til sit Bryst og kyssede hende,

medens Glædens og Rørelsens Taarer trillede ned over Liskas blomstrende Kinder.

„Du vil blive lykkelig," sagde Harda med skælvende Stemme, „lige saa lykkelig, som jeg blev ulykkelig — ved egen Skyld!"

Liska slyngede sine Arme fast om Søsterens Hals og trykkede ømt sine Læber mod de blege Kinder.

„Tal ikke saadan — vær ikke saa bedrøvet! Moder ved Raad for alt. Det vil nok blive godt alt sammen — ikke sandt, søde Moder?"

Fru Møhlberg nikkede. Men hendes Hjerte var saa tungt.

Med stor Pomp og Pragt blev Bryllupet fejret i det Knibelske Hus, — og aldrig nogen Sinde havde Hr. Sebaldus' anstandsfulde Værdighed straalet med større Glans end paa denne Dag ved sin udkaarnes Side.

Men denne Dame viste sig allerede i den nærmeste Tid i Besiddelse af en ganske uventet Evne til at lade den huslige Regerings Tøjler fra Hr. Knibels Hænder glide over i sine, og derved strøg hun al hans Selvforgudelse og Selvforherligelse som Sommerfuglestøv af hans Vinger.

Først og fremmest satte hun i alle Meningsforskelligheder straks Frøknerne Lilla og Rosa Stolen for Døren. Begge Damerne maatte paa Frastand være Vidne til, hvorledes deres store Broder kom ind under et Tøffelregimente, under hvilket han knap turde vove at ytre et Ønske.

Ja, de maatte opleve, at Fru Sebaldus Knibel i den skønne Sommertid boede ganske alene med sit ægteskabelige Offer paa det fælles Gods, efter at det første Forsøg paa et fredeligt Samliv var endt med Knaldeffekt og en frygtelig Katastrofe.

Om Efteraaret vendte Gerd v. Varnulf tilbage til Barnekov. Hans Fader havde købt en nærliggende Ejendom, som skulde tjene det unge Par til Bopæl, og her skulde Gerd uddanne sig i Landvæsenet under sin Faders Vejledning og Opsyn.

Fru Møhlberg og Liska, som blev vist rundt overalt af Varnulf, kunde ikke tænke sig noget skønnere end at leve her i Kærlighed, Lykke og Fred. Kun Tanken om, at hendes Liska skulde være saa langt borte fra hende, blandede Vemod i hendes ellers saa overstrømmende Glæde.

Varnulf, der lagde Mærke til hendes pludselige Alvor, greb hendes Haand.

„Fru Møhlberg, kære Veninde, jeg er saa ubeskeden, at jeg midt i Børnenes Lykke ogsaa tænker lidt paa min egen Behagelighed. Hvad vilde De sige til at bo sammen med mig gamle Eneboer? Mit Hus er mere end stort nok til Dem og Harda. Jeg vilde faa et kært, behageligt Selskab, og De var saa i Nærheden af Børnene. Skal vi bestemme det saaledes? Hvorfor vil De dog leve inde i den støvede By? Vil De ikke som en trofast Veninde styre mit Hus og gøre Hjemmet hyggeligt for mig? Vil De ikke nok?"

Fru Møhlberg var et Øjeblik maalløs af Overraskelse og Glæde. Og nu var der ingen Knibeler, der truede med upassende Opførsel og saadant noget Snak!

„Skal jeg — skal jeg virkelig?" spurgte hun og saa lykkelig op paa ham.

„Ja, naturligvis!" sagde han spøgende. „Det er jo saa ganske selvfølgeligt. For Harda er det jo ligefrem en Nødvendighed at være paa Landet. De skal flytte hertil med Pik og Pak!"

„Det kan ikke være andet," hviskede hun bevæget, „Leopolds Velsignelse maa være over mig — over os —"

Han nikkede.

„Det haaber jeg."

Liskas Glæde ved denne Efterretning overgik alle Grænser. Nu skulde hun ogsaa have sin elskede Moder i Nærheden.

„Nu er jeg fuldkommen lykkelig!" udraabte hun og fløj med stormende Voldsomhed Hr. v. Varnulf om Halsen.

Harda skulde ikke forlade Nerveklinikken, førend Flytningen til Barnekov var overstaaet.

Gerd havde allerede holdt sit Indtog paa sin Ejendom og bestræbte sig efter bedste Evne for at sætte sig ind i alle Landbrugets Hemmeligheder.

Et Par Dage før Julen kom han til Hovedstaden for at overbringe sin Faders indtrængende Anmodning til Fru Møhlberg og Liska om at fejre Julen paa Barnekov. I Julen skulde man altid holde smukt sammen.

Fru Møhlberg modtog med stor Glæde Indbydelsen, og efter Nytaar hengav Moder og Datter sig til den behagelige Beskæftigelse at sy Udstyr til den unge, vordende Brud.

En Formiddag blev de midt under denne Beskæftigelse overrasket ved et Besøg af Harten.

„Jeg kommer," sagde han, idet han smilende betragtede alle de forskellige Stoffer, der laa rundt omkring, „for at faa Deres Lykønskninger. Jeg har været Major i fire og tyve Timer."

Hun saa paa hans Uniform.

„Aa, hjertelig til Lykke, kære Hr. Major! Jeg ser en smuk Fremtid aabne sig for Dem. Men De maa blot ikke helt glemme os!"

Han kyssede hendes Haand.

„Det ved De godt, jeg aldrig gør."

Da Liska venligt trykkede hans Haand, spurgte han spøgende, idet han pegede paa hendes Sytøj:

„Skal jeg hjælpe Dem?"

Han satte sig paa en Stol ved Siden af hende. Medens de fortroligt og muntert passiarede sammen, blev der ringet paa Entréklokken.

„Bliv kun siddende, Barn," sagde Fru Møhlberg, „Konen er jo derude."

Døren blev sagte aabnet.

I første Øjeblik havde Harten en Fornemmelse, som om en usynlig Magt med Jærnhaand trykkede ham ned paa Stolen. Han formaaede ikke at rejse sig.

Men Fru Møhlberg sprang ligesom elektriseret op med et højt Udraab og ilede den indtrædende i Møde. I dette Øjeblik glemte hun alt andet ved Synet af Datteren.

Heller ikke Harda saa andet end sin Moders blide Ansigt. Længselen efter Moderen havde været saa stærk, at Lægen lovede sig noget godt af dette Tegn paa vaagnende Sjæleliv. Hun trykkede sig fast til Moderens Bryst.

„Jeg længtes saa inderligt efter dig og Liska —"

Den unge Pige stod allerede ved Siden af Harda og klappede kærligt hendes Kinder.

„Jeg vilde allerhelst blive hos eder nu," hviskede Harda. „Jeg har i de sidste Dage lidt saa meget af Hjemve. Jeg vidste ikke, hvad det var. Men nu

ved jeg det. I Gaar Nat sov jeg for første Gang uden Sovemiddel, og jeg havde ingen slemme Drømme, kun en eneste lykkelig —"

„Mit kære Barn," afbrød Moderen hende ømt, „saaledes vil det stadig blive bedre og bedre —"

„Jeg drømte —" Hardas Stemme sank ned til en sagte Hvisken — „at det alt sammen kun var Indbildning — alt sammen. Du har intet Begreb om, hvor let jeg følte mig, hvor lykkelig —"

Hartens Sabel gjorde en let Støj.

Harda for sammen og blev staaende som fasttryllet til Stedet. Ikke engang sine Øjne formaaede hun at vende bort fra Genstanden for sin Skræk.

Han saa ind i det smukke, blege Ansigt, der fortalte om saa megen Sorg og Lidelse. Han saa den Skammens Rødme, som langsomt bredte sig over det, saa hendes Øjenlaags ængstelige Vibreren og hendes Øjnes tilslørede Blik. Han selv følte sig grebet af Angest. Var det for hende — eller for sig selv?

I dødelig Forlegenhed tilkastede Fru Møhlberg ham et bedende Blik.

Da greb han tilsyneladende rolig sin Hjelm.

„Jeg vil ikke forstyrre —"

Harda stod endnu og stirrede ud i det fjerne, hvor Fortidens Drømme gled frem og tilbage for hendes indre Øje. Hun selv blev grebet af denne gyngende Bevægelse.

Hun vaklede.

„For Guds Skyld!" skreg Moderen angest. „Hun falder!"

Harten stod netop ved Siden af hende og opfangede den bevidstløse, unge Kvinde i sine Arme.

Da han igen kom ud paa Gaden, maatte han et Øjeblik blive staaende for at aande dybt. Han troede kun at føle Medlidenhed, men denne Medlidenhed slog dybe Rødder i hans Hjerte.

XXVI.

Efter at Fru Møhlberg var flyttet til Barnekov, havde Pæonerne i den dejlige Have begyndt at aabne deres mægtige Knopper. Guldregnen drysede sine gyldne Blomster ud over Jorden, hvor Liljekonvaller og Narcisser voksede i store, vel vedligeholdte Bede.

Drosselen sang højt i de unge Birketræer, og hver Aften lød Frøernes Kvækken i den store Parkdam.

Dersom noget var i Stand til at helbrede Tungsindighed, saa var det den fredelige Stilhed paa Landet, hvor alt aander Ro og Tilfredshed. Men hvor meget Harda end tog Del i sin Søsters Lykke, gik hun dog tavs sine egne Veje.

Det uformodede Møde med Harten havde revet hendes Tanker ud af deres sædvanlige Bane og ført dem ind i en Retning, hvor de fandt en frisk og frugtbar Jordbund.

Da hendes Bevidsthed svandt ved Synet af ham, havde hun i sin Afmagt taget en Drøm eller en Anelse med sig — som om hun var sunket til hans Bryst.

Det kunde jo kun have været en Drøm, og aldrig var et Spørgsmaal derom undsluppet hendes Læber. Dog gemtes det i hende som en Hemmelighed, som hun søgte at udgrunde, naar hun i Ensomhed gik sine stille Veje.

Den Sorgedragt, som det havde faldet saa svært at bære, havde hun nu aflagt. Hun havde ogsaa taget Ringen af sin Finger. Intet — intet skulde minde hende om det, der havde bragt hende saa nær til Vanviddets Rand.

Hun sad saa tit paa en simpel Træbænk under et stort Lindetræ, der stod ved Bredden af Parkdammen, og stirrede med drømmende Blikke rundt om sig paa det spirende Foraar, ind i alle de Undere, der blomstrede ved hendes Fødder, og op i det lysegrønne Løv med den blaa Himmel med de lette, hvide Skyer.

En Dag fandt hun Bænken besat.

Da bredte der sig en Purpurrødme over hendes blege Kinder. Den Spot, hvormed hun havde omtalt „Præstekusinen" og „Bondehuset", hvor hun boede, vendte nu sin Brod imod hende selv.

Uvilkaarlig standsede hun og hilste. Det var, som om en usynlig Magt drev hende dertil.

„Frk. Harten?" spurgte hun.

Den gamle Frøken, som af Harme over den Sorg, hun havde voldet hendes elskede Nevø, havde dannet sig saa ufordelagtig en Mening som muligt om Hardas indre Værd, saa nu med tiltagende Forbavselse i Stedet for en overmodig og selvbevidst Dame en fin, ung Kvinde med dybe, alvorlige Øjne, som uvilkaarlig vakte hendes Interesse.

„Ja, det er mig," svarede hun og tog sin Straahat fra Bænken.

Harda satte sig ved Siden af hende. Med Hænderne foldede over sine Knæ sad hun længe tavs. Hvor var det ikke blevet helt anderledes, end hun havde troet! Det, som hun engang havde tilbagevist med Spot og Haan, det droges hun nu imod med skælvende Længsel.

„De kender mig vel?" spurgte hun sagte. „Og afskyer mig — jeg ved det nok!"

Den smertelige Klang i hendes Stemme og hendes Hænders Skælven fyldte den gamle Frøkens varme Hjerte med Medlidenhed.

„Vist ikke nej. Der var jo nok engang, da jeg var vred paa Dem —"

„Og De er det endnu!" sagde Harda med bølgende Barm. „Men jeg har lidt mere derfor, end De aner og tror. Jeg har lidt under min Fejltagelse, indtil jeg segnede derunder. — Men," vedblev hun, idet hun strøg sig over Panden, som om hun vilde jage de kvalfulde Minder bort, „det er jo ingen Grund for Dem til at —"

„Jo vist," sagde den gamle Frøken og søgte medlidende Hardas bortvendte Blik, „vi vil ikke anklage hinanden."

Grebet af en pludselig Indskydelse tog Harda den gamle Frøkens Haand i sin og holdt den fast omsluttet.

„Sig til Deres Nevø, at der er eet, kun eet, han maa tilgive mig — andet ikke — kun dette ene. Det sidste, som jeg hin Søndag Formiddag sagde til ham. Han ved, hvad det er. Han kan ikke have glemt det — og han kan maaske heller ikke tilgive mig det. Men han skal blot vide, hvor det har pint mig, og hvor det altid vil pine mig."

„Mere end angre kan et Menneske ikke," sagde Frk. Harten bevæget. „De tør trøstig stole paa min Nevøs Retsfølelse og Højmodighed."

„Saa takker jeg Dem af mit ganske Hjerte."

„Ved De, at han vil komme hertil til Deres Søsters Bryllup?"

„Ja," sagde hun hastigt. „Og han kan rolig

komme, thi jeg vil ikke være til Stede ved Festen. Jeg faar ikke ham at se — og han ikke mig."

Den gamle Frøken nikkede venligt.

„Naar alt derovre er Glæde og Lystighed, saa kom De til mig!"

Liskas Bryllupsdag var oprunden.

Aftenen før ankom Harten til sin Tante og sammen med ham en Del liggende Gæster til Hr. v. Varnulf.

Hvert Rum var besat — lige fra Kælder til Loft. Op og ned ad Trapperne summede det som i en Bikube.

Og Morgenen brød straalende skøn frem.

Sammen med Fru v. Selbitz traf Fru Møhlberg alle Arrangementer og ordnede alt baade oppe og nede. Hendes smukke Ansigt straalede af indre Glæde.

Kun nu, da hun med Hardas Hjælp iforte den lykkelige Brud Brudekjolen, da hun med sine Læber berørte den grønne Myrtekrone og med en stille Velsignelse trykkede den paa sin Datters blonde Haar, fyldtes hendes Øjne med Taarer ved Mindet om en anden Bryllupsdag.

Hun vendte sig om og sluttede baade Harda og Liska ømt i sine Arme.

Ingen kunde være mere glad og tilfreds end Hr. v. Varnulf, da han efter den borgerlige Vielse rakte sin Søns Svigermoder Armen for i Spidsen for det lange Brudetog at begive sig til Kirken.

Klokkerne ringede, Vinden hviskede sagte mellem Træernes Grene — og den straalende Majsol kastede sin Glans over alt.

I den store Sal herskede der kun jublende Glæde — og alle var enige om at beundre den yndige Brud, som knap et Øjeblik slap sin Gerds Haand, og som med den mest fortryllende Ynde og Blyhed modtog al den Hylbest, der ydedes hende. Men da Lysene flammede op, og Dansen begyndte, da flygtede Harda ud af det larmende Hus og slog ind paa den stille, ensomme Vej til Blomsterhuset.

Hun lod hverken Moderen eller Søsteren ane, hvad der paa denne Dag foregik i hende, og hvor haard den Kamp var, som hun ved Synet af al denne jublende Lykke kæmpede med sine triste Minder. Det var Længselen efter at flygte for sig selv, der drev hende ned ad Trapperne ud i den milde Majaften, hvor Stjernerne funklede over al Naturens tavse Spiren, og hvor Stilhed og Fred hvilede over alt, over hver Busk, hvert Træ.

Der faldt Lys ud gennem Vinduerne mellem de pragtfulde Klematisranker, og Skæret faldt som et lyst Tæppe over den mørke Vej udenfor.

Husdøren stod aaben. En Lampe stod i Forstuen. Da fik hun en frydefuld Følelse af, at hun var ventet. Hun bankede paa Døren, men hørte ikke straks den gamle Frøkens fine Stemme. Saa aabnede hun Døren.

Hun lukkede den ikke igen, men blev staaende som rodfæstet med Haanden paa Laasen.

Harten sad ved Siden af sin Tante. Han havde for nogle Øjeblikke forladt de varme Festsale for at nyde den friske Aftenluft. Og saa var han gaaet ned til Blomsterhuset for at fortælle om Dagens Begivenheder.

Ved Synet af Harda sprang han op. Han vidste jo, at hun ikke vilde lade sig se. Og nu stod hun der — Ansigt til Ansigt med ham.

De samme Tanker, som jog gennem hendes Hjerne, steg ogsaa med smertelig Erindring op i ham.

De saa sig begge hin Aften i Balsalen træde i Dansen sammen, de saa sig glide hen over Nysnens spejlblanke Flade, de saa sig staa i den hyggelige Stue under Lampens rødlige Lys med deres Blikke sænkede i hinanden.

Frk. Harten havde rejst sig og var gaaet hen til Harda. Deltagende drog hun den blege, unge Kone til sig.

„Kom ind — kom ind, hører De! Det er jo et Tilfælde —"

Hun rystede paa Hovedet. For vilde hun være sunket om paa Stedet end gøre et eneste Skridt fremad — skønt det bruste og suste for hendes Øren, og Blodet hamrede i hendes Tindinger.

Hun slap Laasen og vendte sig for at gaa.

Der udstrømmede en bedøvende Vellugt fra Syrenbuskene. I det fjerne, fra Skoven, hvor Bækken mumlede, lød Nattergalens Triller.

Det var Harda, som om hun traadte ind i en Tryllekreds, fuld af magisk Magt. Endnu sitrede hun efter den pludselige Skræk — da hørte hun Skridt bag sig —

„De maa ikke gaa alene tilbage. Tillader De, at jeg følger Dem."

Stemmen svigtede ham.

Saa gik han ved Siden af hende i Maanelyset, hvis Skygger faldt brede og mørke fra Tagene. Han tænkte paa, hvor brændende han engang havde længtes efter at drage hende til sit Hjerte og lænke hende for bestandig til sig. Han tænkte paa al den Lykke og Salighed, som den Gang havde fyldt hans Bryst.

Da blev hun staaende og saa bedende op paa ham.

„Tilgiv mig den lave Mistanke. Jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde."

„Lad det ikke pine Dem. Det er forbi — glemt. Tiden udsletter saa meget. De miskendte mig —" Han vilde sige mere, men alle Ord forekom ham saa tomme. „Glem ogsaa De."

Hans Stemme lød mere bevæget, da han nu saa hende trykke Hænderne for sine Øjne.

Der vældede en befriende Smerte op i hende — som om alle glemte Taarer nu blev levende igen og steg op i hende.

„Harda," udbrød han, og den aldrig dræbte Kærlighed brød med betagende Magt frem igen, udvidede hans Bryst og fyldte hvert Rum i hans Hjerte, — „Harda, græd ikke!"

Hun lod Hænderne synke. En usigelig Længsel efter at hulke højt bemægtigede sig hende. Hver Fiber i hende higede efter denne Lindring, der i Aarevis var nægtet hende.

Han saa hendes dybe Bevægelse og greb hendes Haand.

„De vidste ikke, hvad De gjorde," sagde han dybt bevæget. „Vi vil lade det være usket. Alt skal være, som om det aldrig var sket — det sværger jeg Dem. Deres Sorg har udslettet det."

„Min Anger —" hviskede hun med skælvende Læber.

Maanelyset strejfede hendes Skikkelse og belyste hendes skønne, blege, bøjede Ansigt. Hans Hjerte slog højt. Han følte hendes Tankers Længsel, hendes Sjæls Higen.

„Vi vil vende tilbage," sagde han sagte. „Vi vil endnu engang —"

Han havde ikke sluppet hendes Haand. Den laa skælvende i hans.

Saa gik de den samme Vej tilbage gennem Syrenduften og forbi de hviskende Birketræer.

Værelset i Blomsterhuset var tomt. Lyset brændte endnu paa Bordet, og Maanen gød sin Glans gennem Ruderne.

Harten lod Hardas Haand glide ud af sin. De Følelser, som nu fyldte hans Bryst, udslettede alt det forbigangne, hævede alt det mellemliggende højt op over denne Time og over alle de kommende.

Han satte sig ved Klaveret, og dybt hensunken i sin genfødte Lykke lagde han ligesom den Gang Hænderne paa Tangenterne.

„Vil du dit Hjerte mig skænke,
da gør det i Hemmelighed,
saa det, som vi begge tænke,
ej nogen aner og ved —"

Videre kom han ikke. En skælvende Haand berørte hans Skulder.

Han saa op og sprang op.

Hardas Bryst bølgede voldsomt, hendes Øjenlaag dirrede. Han saa hele hendes Skikkelse skælve.

Angestfuld tog han hende i sine Arme. Og nu styrtede Taarerne pludselig ned over hendes Kinder, som om der med et Ryk var blevet aabnet for en tilspærret Kilde. Uophørlig, ustandselig vældede de frem. Hun hulkede højt i hans Arme med Ansigtet mod hans Bryst. Hun græd — som om alt i hende skulde flyde bort med disse Taarer.

Han omsluttede hende fastere og fastere. Men han sagde ikke et Ord for ikke at forstyrre den lindrende Graad.

Hendes Arme lagde sig om hans Hals.

„Tilgiv mig — o, tilgiv mig!"

Da løftede han blidt hendes Ansigt og kyssede hendes hviskende Læber.

Christina.

Af

L. G. Moberly.

Autoriseret Oversættelse ved Ingeborg Vollquartz.

I.

„Lad nu være med de Narrestreger, Layton! Synes du, at jeg ser ud til at være et Menneske, der indlader sig paa den Slags Tosserier?"

„Kære Ven, mit Forslag er slet ikke saa tosset. Du, der er Ungkarl, ret velsitueret og har Smag for et roligt, husligt Liv, ønsker at finde en ung, fint dannet Dame, som med Udsigt til Giftermaal vil tage imod en Plads i dit Hus. — Maa jeg spørge, er der noget underligt i det Avertissement? Jeg er aldeles overbevist om, at du vilde blive en glimrende Ægtemand, du, der er saa venlig, saa hensynsfuld, saa —"

Resten af Talen blev kvalt med en velrettet Sofapude, der blev sendt lige ned paa den talendes muntre Ansigt, medens et Kor af Latter fra de andre Herrer i Rygeværelset hilste det sikre Kast.

„Mernside har Ret, Jack, det vilde være de rene Narrestreger," sagde en af Herrerne, der stod lænet op mod Kaminen og røg en Cigaret, medens han med et lystigt Blink i Øjet saa hen paa den unge Mand, hvis Ansigt var halvt skjult under den store Sofapude. — „Er det i 'Søndagstidende', at du sidder og læser den Slags?"

Den unge Mand smed Puden bort og rettede sig op. Han holdt en Avis i den ene Haand og glattede nu, saa godt han kunde, paa sin Frisure, som Puden havde bragt i Uorden.

„Ja," nikkede han, „det er 'Søndagstidende', der har bragt mig paa den Idé. Her er altid saadan en Mængde Ægteskabstilbud. Bladet har en særskilt Rubrik for den Slags Annoncer. Og da jeg nu netop synes, at vor kære, gamle Rupert vilde passe saa storartet til at blive Ægtemand, saa faldt det mig ind, at han burde sætte et Avertissement om Ægteskabstilbud i næste 'Søndagstidende'."

„Fordi nogle Spøgefugle finder paa at avertere efter en Hustru i 'Søndagstidende', kan jeg ikke indse, hvorfor jeg skulde gøre det," sagde en rolig og sjælden velklingende Mandsstemme; det var den tredje Herre i Værelset, der nu talte, ham, der for et Øjeblik siden havde kastet Sofapuden hen i Hovedet paa den unge Layton. Han sad i en Lænestol tæt henne ved Kaminen, og han foldede sine Hænder under sit Hoved, idet han lænede sig tilbage i Stolen og smilende saa hen paa den unge Mand.

Rupert Mernside var, uden just at kunne kaldes en smuk Mand, en absolut Personlighed, og hans Ydre var i hvert Fald ikke almindeligt. Hans Mund var smuk og fast. Hans Ansigtstræk var ædle, og i hans mørkegraa Øjne var der et Udtryk af Mandighed og Fasthed, som bragte en paa den Tanke, at han let vilde kunne lede Folk med svagere Karakter end hans egen.

Det smukke Udtryk, hans graa Øjne havde, mildnede noget det alvorlige og lidt forpinte, man læste i hans Ansigtstræk, men hans største Tiltrækning var dog hans Stemme. En Dame af hans Bekendtskab havde en Gang sagt om ham, at med den Stemme kunde han bedaare, hvem det skulde være.

Hans kvindelige Bekendte spekulerede ofte over, hvor det kunde være, at han aldrig havde giftet sig, og for hans Venner var det ogsaa en Gaade. Rupert Mernside var nu fem og tredive Aar, og skønt Mødre med ugifte Døtre gjorde deres bedste for at lede ham

i Fristelse, havde han dog behændigt forstaaet at undgaa deres Tilnærmelser.

„Men, kære Rupert," begyndte hans unge Fætter igen, „du er jo Ungkarl, det Faktum er uomstødeligt, du har Penge nok, til at du tør tillade dig den Luksus at gifte dig, og der er over hundrede, ja, tusinde unge Damer her i Byen, som hellere end gerne vilde tage imod en Plads i dit Hjem 'med Udsigt til Ægteskab'. Det er ligefrem en Skam, at du skal gaa og visne væk saadan, i Stedet for at du kunde være den skønneste Pryd i en Hustrus Have!"

„Du fordærvede unge Menneske," lo Mernside, idet han strakte sig, „naar du har saadan en Lyst til at sætte et Avertissement om Ægteskab i Bladet, hvorfor rykker du saa ikke et ind for dig selv?"

„Aa, det kunde være forfærdelig morsomt for dig," vedblev Layton uden at ænse sin ældre Fætters Forslag, „tænk paa alle de Breve, du vilde faa! Der vilde komme Billetter ind fra baade gamle og unge Damer. — Du behøver jo ikke at forpligtige dig; hvis du ikke finder nogen, du synes om, behøver du ikke at gifte dig."

„Aa, dit dumme Menneske!" udbrød Mernside leende, „tag du dig bare i Agt for, at du ikke selv en skønne Dag filtrer dig ind i saadan en Historie. Det er ikke altid saa lige en Sag, min Dreng, at indrykke Ægteskabstilbud i Avisen. Naa, kom du nu hellere og følg med mig op til Handwell Manor. Cicely vil gerne have bragt en Besked hen til Dysons."

„Cicely skal altid have en til at besørge noget for sig," svarede den unge Mand spidst, „nej, Tak, Rupert; saadan en vidunderlig dejlig November-eftermiddag, hvor man ikke kan se en lille halv Fjerdingvej frem for sig for bare Regn og Taage, og hvor Landevejene er saa sølede og mudrede, at man synker i til Anklerne, bryder jeg mig ikke om at komme ud at spadsere. Saa foretrækker jeg langt et behageligt, lunt Rygeværelse; jeg har desuden flere Breve, som jeg skal have svaret paa."

„Saa gaar jeg med dig, Mernside," sagde den Mand, der stod lænet op mod Kamingesimsen; han smed sin Cigaret ind i Ilden og fortsatte: „Cicely kommer ikke ned før ved Tetid. Hun tilbringer hele sin Formiddag og Eftermiddag i Barneværelset for at passe paa sin lille Pige. Det var da ogsaa Skade, at Barnepigen saadan over Hals og Hoved maatte rejse sin Vej, for jeg kan just ikke sige, at min ærede Søster egner sig til at være Barnepige. Hun har ikke megen Idé om at opdrage Børn."

„Saa er det jo heldigt, at hun kun har det ene Barn," svarede Mernside. „Hvad skulde hun have gjort, hvis hun havde haft en hel Flok at sørge for?"

„Hun vilde ganske simpelt hen have engageret et Utal af Barnepiger til at passe paa dem," svarede den anden. „Cicely er det kæreste lille Kvindemenneske, man kan tænke sig, men efter min Mening burde hun aldrig have været Moder. Det er selvfølgelig kun til jer to, at jeg udtaler mig saa frit om hende. I hører jo begge to til Familien og kender jo baade Cicely og mig ud og ind."

Mernside og Layton brast begge i Latter, og Layton var den, der svarede først.

„Cicely er Cicely, hun ligner ingen andre Mennesker; du kan slet ikke beskrive hende med alle hendes Ufuldkommenheder! Du er jo kun hendes Broder og kan derfor ingen Mening have om hende. Gud velsigne Cicely, saa sød, som hun er! Hun er den mest fuldkomne Borgfrue paa sit smukke Slot, og den lille Arving til det kunde aldrig have faaet en yndigere Moder!"

„Hør! Hør!" mumlede Mernside og klappede sin unge Fætter venligt paa Skulderen, idet han og hans anden Fætter, Lord Wilfrid Staynes, gik ud af Værelset og overlod den unge Mand til sig selv.

Da Layton var bleven alene, strakte han sig først dovent, saa gabede han, hvorpaa han tændte sig en Cigaret og gik hen til Vinduet og saa ud paa det ikke meget indbydende Landskab.

Bramwell Castle var bygget op ad Skraaningen paa en stor Bakke, og selv de mindre smukke Dage havde Udsigten her fra Rygeværelset som fra alle de Værelser, der laa paa denne Side, en egen vild Skønhed. Men denne November-Søndageftermiddag kunde man ikke se ret langt bort; ens Øjne naaede kun til Terrassen uden for Slottet og et lille Stykke ned ad den Plæne, der strakte sig temmelig stejlt neden for Terrassen.

Alt, hvad der laa bag ved Plænen, var skjult i Taage, og den stadige Regn og de dryppende Træer i Parken gjorde det umuligt for en at se de fjerne Bakker, der ellers plejede at afgrænse Landskabet i Horisonten. Jack Layton vidste, at baade Parken, Engene og Bakkerne var der, men han kunde intet af det se, og med en let Kuldegysen og en Skuldertrækning vendte han tilbage til sin Plads tæt ved Kaminen.

Takket være hans nære Slægtskab til Husets Herskerinde, Lady Cicely Redesdale, havde han carte blanche til at komme til Slottet, naar som helst han ønskede det. Lady Cicely havde altid betragtet ham som en yngre Broder, og han kunde til alle Tider komme til hendes Hjem og lade ganske, som om det var hans eget.

Hendes afdøde Mand, John Redesdale, havde altid vist saavel Jack Layton som hendes anden Fætter Rupert Mernside den største Gæstfrihed, og efter hans Død var det som en stiltiende Aftale, at de to Fættere skulde tilbringe de sidste Dage af Ugen og Søndagen paa Bramwell Castle, naar Lady Cicely og hendes lille Datter da opholdt sig der. Den godmodige Millionær, som havde giftet sig med den smukke, men fattige Cicely Staynes — en af Jarlen til Netherhalls mange Døtre, var af Naturen uhyre gæstfri, og han havde med største Hjertelighed aabnet Slottets Porte for alle Cicelys Slægtninge og Venner.

I en eneste Henseende havde han været streng; han vilde have, at Slottets Gæster skulde være fuldt ud præsentable. Ingen Mænd eller Kvinder med tvivlsomt Rygte maatte huses under hans og hans Hustrus Tag, og den Regel var Cicely lige saa ivrig til at overholde, som han havde været.

Jack Layton rejste sig op og drev frem og tilbage i Værelset, medens hans Blik gled hen over de panelbeklædte Vægge op over Kaminen, hvor der hang et Billede af den afdøde.

„Stakkels gamle John!" tænkte Layton. „Han var et af de bedste Mennesker, der nogen Sinde har levet, selv om man just ikke kan paastaa, at han saa godt ud."

Efter Billedet at dømme havde John Redesdale sikkert ikke været nogen Skønhed, men hans Ansigt havde et overordentlig godmodigt Udtryk, og Jack Layton maatte smile, da hans Øjne mødte Billedets.

„Det kan da aldrig have været et Inklinations-

parti," tænkte han igen; „jeg tror da næppe, at Cicely kan have elsket den skikkelige, gamle Fyr! Naa, han var da ogsaa tredive Aar ældre end hun, saa det var jo ikke underligt, om hun ikke havde elsket ham! Men lykkelige var de to nu alligevel! John tilbad jo ogsaa den Jord, hun traadte paa, og selv om han var hendes Herre og Mester, saa lod han hende dog aldrig mærke det. Cicely trængte nu til at ledes — det gør alle Kvinder —" (Jack var lige fyldt fire og tyve Aar og troede sig fuldstændig i Stand til at bedømme en Kvindes Karakter — efter hans egen Mening kendte han „dem alle til Bunds") — „og," fortsatte han sin Tankegang, „Cicely trængte mere end nogen til at blive ledet — og derfor var det et Held for hende, at den, der ledede hende, kunde give hende et Hjem som dette."

Jack vendte sig bort fra Billedet og gik hen til Bogskabet, som han nøje undersøgte, men skønt det var yderst velforsynet, var der dog ingen af dets Værker, der fandt Naade for hans Øjne, og gabende greb han atter „Søndagstidende", som han før, da han fik Puden i Hovedet, havde kastet paa Gulvet.

Man skulde næsten tro, at det var Skæbnen, der hin Søndag Eftermiddag i November Maaned paa ny spillede ham den fatale Avis i Hænde; vist er det, at han straks, da han greb den, paa ny fik Øje paa de før omtalte Ægteskabstilbud, og pludselig fik han en lys Idé, der forekom ham selv saa morsom, at han lo højt og blev helt livlig.

„Du milde Himmel, "udbrød han, medens der kom et skalkagtigt Udtryk i hans Øjne, „hvor vilde det dog være morsomt! Det var da underligt, at jeg ikke før har tænkt paa det! Og da jeg netop er i det heldige Tilfælde selv paa Lørdag at kunne forsvinde paa min lille fire Maaneders Rejse med Dundas, saa kan jeg jo ikke faa nogle Spektakler for det. Ved det Lag, at jeg kommer tilbage, har Rupert selvfølgelig glemt den lille Spøg."

Under denne lille Enetale var han gaaet hen til Skrivebordet, og da han havde sat sig magelig til Rette, greb han et Stykke Brevpapir, og medens han jævnlig kikkede i „Søndagstidende", skrev han nu et Avertissement. Nu og da smaalo han ved sig selv. Han var i et glimrende Humør.

„Stakkels, gamle Rupert," tænkte han og lo, „blot jeg dog kunde nyde det Syn at se ham, naar han modtager Billetterne! Naa, man kan ikke faa baade i Pose og Sæk," sluttede han filosofisk, idet han puttede Papiret i Konvolut og skrev Adresse udenpaa. Han adresserede Brevet til Udgiveren af „Søndagstidende".

„Det vilde blive frygtelig morsomt at se hans Forbavselse, Vrede og Skræk! Ja — det er en skrækkelig Verden, man lever i! Hvad mon han dog vil sige til alle de Billetter, han vil faa? For han vil faa en Mængde, det er klart!"

Nu skrev han et nyt Brev, men det var ganske kort og lød saaledes:

„Ærede Herre!

Vær saa venlig at sende de Billetter, der maatte komme ind paa vedlagte Avertissement, til R. M. Jermyn Street 200. S. W.

Deres ærbødige
J. Layton."

Dette Brev lagde han ind til Avertissementet og lukkede Konvolutten. Han satte et Frimærke paa og rejste sig muntert fløjtende, gik ud af Værelset og var et Par Minutter efter paa Vej gennem Parken til Landsbyens Posthus. Han vilde nok selv besørge det Brev afsendt.

„En elskværdig, dannet Herre af god Familie og med Formue ønsker at gøre Bekendtskab med en ung Dame af god Familie, som kunde ønske et Hjem — etc. — etc. — etc.," mumlede han, da han langsomt spadserede tilbage til Slottet gennem de vaade Alleer. „Aa — det bliver Løjer — storartede Løjer!"

II.

Det var en kold, taaget Novemberformiddag, og det var saa mørkt, at Gassen maatte tændes i det store, offentlige Biblioteks Læsestue, der laa i et af de tættest bebyggede Kvarterer i London. Der var ikke mange besøgende denne Mandag Formiddag, men de, der var, skuttede sig af og til, som om de frøs, medens de gennemlæste de sidste Aviser, som var fremlagte paa det store Bord. Det var mest Avertissementerne, de gennemløb, og alle de læsende Mænd saavel som Kvinder havde det samme Udtryk i Ansigtet. — Det sørgelige Ord: „Arbejdsløs!" stod prentet paa dem alle. Deres Klæder var gamle og forslidte, deres Ansigter udtærede, og deres Øjne havde det underlige søgende og bedrøvede Udtryk, som Mennesker faar, der er vante til at blive skuffede.

Gamle og unge Mænd studerede med Iver hvert eneste Tilbud om Arbejde, muligt var det dog, at de kunde finde noget, der passede for dem, og som de kunde faa og paa den Maade blive hjulpne i deres Nød. Og Kvinder — af dem var der ogsaa baade unge og gamle — de gennemløb nervøst de lange Rækker med Avertissementer — deres Øjne slugte dem, disse Øjne, der saa saa forpinte ud af at søge, og nu og da skrev de med skælvende Fingre en Adresse ned, der maaske endelig en Gang kunde skaffe dem det, de saa bitterligt tiltrængte — en lille Løn til et beskedent Livsophold.

Og hver Gang en nedskrev en Adresse, saa de andre misundeligt hen paa hende eller ham, som vilde de sige: „Aa, du kan sagtens, som allerede har fundet noget, der passer for dig! Du er heldigere end jeg, og dit Held forringer min Chance. Vi spænder Ben for hverandre her. For hver Plads, der optages, er der en mindre til mig."

Og havde endelig en fundet noget, der passede for ham eller hende, saa gik den paagældende stille ud af Stuen uden at tale til nogen af de andre; han eller hun sneg sig af Sted som en sulten Hund, der har faaet et Ben eller Løfte om et, sniger sig bort fra sine Kammerater, angest for, at en af dem skal snappe det bort fra den.

Den største Del af disse arbejdssøgende hørte til den Klasse Mennesker, man kalder for den bedre Middelstand. De var ikke, hvad man i Ordets strengeste Betydning kan kalde for fattige Folk — og dog var de meget, meget usselt stillede. Det var heller ikke Kunstnere eller Fabriksarbejdersker. For Mændenes Vedkommende kunde det se ud, som om de fleste var vante til at sidde paa et Kontor, og Kvinderne var enten Barnefrøkner, Guvernanter eller Husbestyrerinder. Der var noget respektabelt over dem alle, man

kunde se paa dem, at de endnu ikke helt havde mistet deres Idealer, og at de i ethvert Tilfælde anstrengte sig for at holde sig saa meget oven Vande som muligt og kæmpede for ikke at gaa til Bunds i Livets Malstrøm.

Lidt afsides fra de andre stod der en ung Pige; hun saa sig tungsindigt omkring i det mat oplyste Værelse; hendes Øjne gled fra det ene Ansigt til det andet, og hun gyste let ved Tanken om, hvor tungt det maatte være for disse Kvinder, der alle var meget ældre end hun, som alle bar Præg af at have stridt sig haardt gennem Tilværelsen, og som jo øjensynligt ikke endnu havde fundet en Havn.

Den unge Pige saa ud til at være højst tyve Aar; hun havde en ganske barnlig Skikkelse, der fortalte om hendes Alder; de dybe Skygger under Øjnene og det tungsindige Drag om Munden kunde ellers let have bragt Folk til at tro, at hun var ældre.

Som alle de andre arbejdssøgende var hun iført en Dragt, der aldeles bestemt havde kendt bedre, meget bedre Dage, men medens flere af Kvindernes Kjoler allerede havde begyndt at faa det Præg af Ligegyldighed og Skødesløshed, som kendetegner det første Skridt ned ad Skraaplanet, var der over hendes tarvelige og slidte Klæder et Præg af Orden og Nethed. Hendes Hat var beskeden, men pæn, hendes Kjole slidt, men uden Pletter og ganske hel, og hendes Handsker var, om end hvidslidte i Fingerspidserne, uden Huller. Hendes mørke Haar, der i en naturlig bølget Frisure bruste frem under Hatten, var dertil yderst velsoigneret og smukt sat op.

„Aa, de Stakler! Aa, de Stakler!" tænkte hun, medens hun saa rundt paa disse Kvinder. „Mange af dem har jeg jo set her Uge efter Uge — og for hver Dag er det, som blev de Aar ældre. Ja, det er svært at faa Arbejde, naar man bliver gammel. Jeg vil ogsaa en Dag komme til at se ud som en af dem — træt og gammel og udslidt, og saa vil det vel blive endnu meget vanskeligere for mig at faa Arbejde end nu! Ak — jeg kan jo ikke engang faa det nu, jeg er ung!"

De medlidende Tanker, hvormed hun havde set rundt paa alle de andre Stakler, endte i et dybt Fortvivlelsens Suk, da hun kom til at tænke paa sin egen sørgelige Position i Øjeblikket.

Og hvem vidste, hvor længe hun vilde komme til at stride saaledes? Det var slet ikke umuligt, at hun, Christina Moore, vilde blive tresindstyve Aar. Hun kunde godt huske, at hendes Moder engang havde sagt, at baade hendes og hendes Mands Slægt hørte til Familier, hvis Medlemmer blev meget gamle. Hendes Forældre havde ogsaa begge været meget stærke og sunde Mennesker; deres tidlige Død skyldtes en heftig Tyfusepidemi, der havde grasseret i den By, hvori de boede, og som hverken havde skaanet unge eller gamle. Christina stod nu ganske uden Slægt, og det var derfor ikke underligt, at Tanken om de mange, mange Aar, hun havde for sig, nu i hendes sørgelige Stilling gjorde hende lidt beklemt.

Af Naturen var hun egentlig ikke hengiven til triste Betragtninger; hun var som de fleste unge haabefuld og hurtig til at skifte Stemning. Hendes mørke Øjne, der spillede i det grønlige, havde et Udtryk, der nok kunde tyde paa Mod og Beslutsomhed, og hendes fine, lille Ansigt var heller ikke uden Karakter.

At hun i Dag var saa usædvanlig modfalden, skyldtes dels det triste, taagede Vejr, dels den klamme Atmosfære i det slet oplyste Værelse og saa naturligvis Synet af de samme stakkels ulykkelige, arbejdsløse Mennesker, som hun nu i Ugevis havde set komme her for, som hun selv, forgæves at søge Beskæftigelse. For hun gik hjemmefra den Morgen, havde hun ydermere, medens hun nød sit beskedne Morgenmaaltid, der bestod af Mælk og tørt Brød — Smør var der ikke længer Raad til —, gjort sit Regnskab op og eftertalt sin lille Pengebeholdning, og da hun saa, hvor sørgelig den var svunden ind, sank hendes Mod betydeligt.

Hendes Forældre var døde for to Aar siden, og i de to Aar efter deres Død havde hun været i Huset hos en Familie Donaldson, som hendes Moder havde haft Lejlighed til at yde nogle Tjenester. Hun havde været en Slags Barnefrøken eller Guvernante for deres Børn, men for tre Maaneder siden var Familien rejst til Kanada, og da de umuligt kunde tage hende med derover, var hun bleven tilbage i London med Resten af sin lille Løn. Hun kunde ikke tænke sig at søge nogen anden Plads end en Guvernantestilling for mindre Børn; hun holdt meget af Børn, og hun ledte flittigt efter Arbejde, men opdagede hurtigt, at der i den store By var Tusinder og atter Tusinder af Kvinder, der søgte en saadan Plads, og at hendes Chancer i dette Kaos var meget ringe.

Hun havde, saa vidt hun selv vidste, ingen Slægtninge. Hendes Fader havde været eneste Barn, og hendes Moder havde brudt med sin Slægt, da hun giftede sig mod deres Vilje; Christina vidste ikke engang, fra hvilken Kant i Landet hendes Moder stammede.

Hun havde, siden Donaldsons var rejst, haft en trykkende Fornemmelse af, at hun stod ganske ene i Verden, thi de faa Venner, hun havde haft i den lille Landsby, hvor hun havde boet sammen med sine Forældre, var hun helt kommen bort fra i de to Aar, hun havde været hos Donaldsons.

Hendes Stilling var altsaa saa trist som vel muligt. Hun stod ene og følte sig forladt; hun havde nu i tre Maaneder forgæves søgt Arbejde, og hendes lille Pengebeholdning var svunden uhyggeligt ind. Nej, det var intet Under, at Christina Moore var trist til Mode denne mere end triste Novembermorgen.

Med Undtagelse af to Mænd, der stadig var travlt beskæftigede med at nedskrive Adresser efter Bladene, var hun nu ganske alene i Biblioteket, og hendes trætte Øjne gled nu rent mekanisk ned ad Avisens Spalter. Hun havde læst saa længe, at Bogstaverne til sidst ligefrem dansede i eet for hendes Øjne. Der var en ren Uendelighed af Mennesker, der søgte Guvernanter, Barnepiger, Selskabsdamer og unge Piger til Hjælp i Hjemmet, og dog havde Christina en bitter Følelse af, at der var mange, mange flere Ansøgerinder til saadanne Stillinger, end der var Pladser. Da hun endelig langt om længe nedskrev nogle Adresser, var det i en mismodig Følelse af, at det vistnok var ganske haabløst, men noget maatte der gøres, — ja, hun gik nu i Dag videre, end hun nogen Sinde før var gaaet, hun skrev endog et Par Pladser op, hvor der ikke blev tilbudt den søgende Løn, men kun Ophold i Hjemmet for hendes Arbejde.

„Det er jo allerede meget at have Tag over Hovedet," tænkte hun bedrøvet, „og naar man er stillet som jeg, der snart ikke længer har en Stilling, hvorfor jeg kan købe til mit Underhold, eller hvormed jeg kan betale min Værtinde for Værelset, saa maa man

være glad, om man kan faa Husly og Føden for sit Arbejde." —

Hendes Blik fløj nu fra Spalten med ledige Pladser hen paa den Række af Ægteskabstilbud, der stod lige ved Siden af, og hvor nedslaaet hun end var, saa maatte hun dog smile, da hun læste disse forskellige Avertissementer. Snart var det „en Herre, der ønskede at gøre Bekendtskab med en formuende Dame, som kunde have Lyst til at forsøde hans Ensomhed", snart „en Dame, der ikke længer var ung, men som havde et net Ydre, der ønskede at gøre Bekendtskab med en formuende Herre, for at det, hvis gensidig Sympati opstod, da kunde føre til Ægteskab".

„Hvor det dog lyder underligt!" tænkte hun, der halvt i Tanker, halvt fordi det morede hende, vedblev at gennemlæse de forskellige „Tilbud". Men saa standsedes hendes Blik pludseligt ved et ganske bestemt Avertissement, og mod sin Vilje maatte hun læse det et Par Gange igennem.

„En elskværdig, dannet Herre af god Familie og med Formue ønsker at stifte Bekendtskab med en ung Dame af god Familie, som kunde ønske et Hjem. Formue er ikke nødvendig, men i Tilfælde af gensidig Sympati er Formaalet Ægteskab. Billet bedes indlagt under Mærket R. M. 40,004 paa 'Søndagstidende's Kontor, Fleet Street. E. C."

Over den unge Piges blege Ansigt for der en let Rødme, og der kom en besynderlig Glans i hendes Øjne. Hun trak Avisen tættere hen til sig, og hun blev ved at læse det lille Avertissement igennem, til hun omsider kunde det helt udenad.

„En ung Dame af god Familie, som kunde ønske et Hjem — Formue er ikke nødvendig," mumlede hun for sig selv. „Aa, dersom det ikke var saadan en underlig Maade at komme til et Hjem paa, hvor vilde saa ikke den Tanke at kunne faa et Hjem være vidunderlig! Ja, det er jo rigtignok ikke den Maade, jeg en Gang havde tænkt mig at blive gift paa," fortsatte hun, „da jeg var ganske ung og saa helt uden Kendskab til Verden, drømte jeg om en Eventyrprins, der vilde blive forelsket i mig, og som jeg selv vilde elske over alt i Verden. Men dette her er jo noget helt andet. — naturligvis! Man vil jo næppe komme til at elske et Menneske paa den Maade, naar man gør Bekendtskab med ham gennem Avisen."

Der for atter et Smil over Christinas Ansigt, og naar hun smilte, var hun smuk.

„Det kan jo gerne være, at det Avertissement gaar ud paa at gøre Nar af en eller anden tosset ung Pige," tænkte hun, „og dersom jeg virkelig vilde reflektere paa det, saa vilde jeg være meget forsigtig under mit Møde med R. M. — Naa, jeg vil naturligvis slet ikke svare paa det! Og dog, dersom han var pæn og rar, og dersom det overhovedet kunde gaa i Orden, saa vilde jo hele denne frygtelige Tilværelse — hele denne Kamp være forbi."

Hun skrev Avertissementets Nummer og Mærke op ved Siden af de andre Nummere og Mærker i sin lille Lommebog, og saa gik hun ud af Biblioteket, og medens hun skyndte sig gennem Gaderne til sit Hjem og gøs af Kulde i det klamme, taagede Vejr, grundede hun paa, om hun mulig ikke vilde faa lidt bedre og varmere Klæder til at byde en saa kold Novemberdag Trods, hvis hun virkelig reflekterede paa R. M.s Avertissement og fik Svar.

Hendes lille, smalle Værelse var endnu uhyggeligere end ellers, da hun traadte ind i det, og der var saa fugtigt og koldt i den lille Stue, at hun maatte svøbe et af Sengens Tæpper om sig for at holde Varmen, for hun, efter at have tændt et Lys, satte sig ned ved det lille Bord for at besvare nogle af de Avertissementer, hun havde læst i Bladene. Hendes Værelse var yderst tarveligt møbleret; der var kun det allernødvendigste Bohave. Op ad Væggen, hvis Tapetpapir var af allerbilligste Sort, stod en Feltseng; midt i Værelset stod det lille Bord, ved hvilket Christina just sad paa den eneste Stol, der fandtes i Stuen. Der var ingen Servante, men et tarveligt, skaaret Vandstel stod oven paa en Komode, der stod helt henne ved Vinduet. — Oven over den hang der et Spejl, der var slidt, plettet og gammelt. — Foran Sengen laa der et Stykke falmet Tæppetøj, og den lille Stue vilde have forekommet selv meget lidt forvænte Mennesker meget uhyggelig, hvis Christina ikke havde bødet paa dens øde Udseende ved at pynte op i den, saa godt hun kunde. Hun havde hængt et Par Billeder fra sit Barndomshjem i Devonshire op paa Væggene, og paa Kaminpladen stillede hun de faa Fotografier, hun ejede. Men at gøre dette Rum med dets triste og kedelige Udsigt over skidne graa Tage til et blot nogenlunde taaleligt Opholdssted, det formaaede Christina lige saa lidt som nogen anden. Hun blev altid saa underlig nedslaaet og bedrøvet, naar hun traadte ind i dette Værelse, og hun spurgte undertiden sig selv, om det muligt ikke skyldtes en Fejl hos hende selv, at hun saa daarligt kunde finde sig i at bo i dette Pensionat. Hun vidste jo ikke, hvorledes der saa ud i flere af de Hjem, der søgte Guvernanter eller Barnefrøkener, og hvortil hun endnu i Dag havde til Hensigt at indsende Billet.

Medens hun sad der og gennemsaa det, hun havde opskrevet, vendte hendes Blik stadig tilbage til det sidste Avertissement, hun havde opnoteret fra „Søndagstidende".

„En elskværdig, dannet Herre af god Familie og med Formue ønsker at gøre Bekendtskab med en ung Dame af god Familie, som kunde ønske et Hjem. Formue er ikke nødvendig."

Ved denne sidste Sætning standsede Christina og gennemlæste den flere Gange.

„Formue er ikke nødvendig," sagde hun halvhøjt til sig selv. „Hvem saa denne R. M. end kan være, saa lader det til, at det kun er ham om at gøre at faa en ung Dame af god Familie, og som trænger til et Hjem. Ja," vedblev hun, idet hun saa ud gennem det lille Vindue, hen over de skidne Tage, „saa vidt jeg ved, er jeg da af god Familie, skønt Fader var Musiker; men der er jo rigtignok nogle Mennesker, der ikke synes, at det er fint at være Musiker! Og et Hjem trænger jeg da til at faa saa godt som nogen."

Her saa hun sig om i det usle, lille Værelse og rystede mismodigt paa Hovedet.

„Og hvis R. M. skulde synes om mig, vilde han maaske være meget elskværdig og god imod mig. Men se, det er netop Spørgsmaalet, om han vil synes om mig. Jeg er jo hverken smuk eller morsom at tale med, og saa tager jeg mig saa daarligt ud i disse slidte, fattige Klæder. — Nej, der er ikke

det mindste at fremhæve hos mig — ikke et eneste Fortrin, der kan tale for mig."

Hun rejste sig op og gik hen til Komoden, hvorover det lille, daarlige Spejl hang; det var kun meget daarligt, at det gengav noget Billede, men Christina stirrede alligevel længe ind i det, medens hun holdt det lille Lys højt op over sit Hoved for bedre at se.

Det lille Ansigt, vor stakkels Christina saa inde i Spejlet, var paa denne triste Novembermorgen mere blegt end ellers, og de mørke Skygger under Øjnene var dybere, end de plejede at være, medens Øjnene selv straalede med et underligt Skær, der gjorde dem meget smukke.

Hun havde taget sin Hat af, og det store, mørke, blødt bølgende Haar indrammede det lille, fine Ansigt paa den mest flatterende Maade. Ansigtets Form var smuk og Hovedets Holdning fuld af Ynde, men det lagde Christina slet ikke Mærke til, lige saa lidt som hun saa, at hendes Ansigtstræk tydede paa Race, og at Udtrykket i det lille, fine Ansigt var højst tiltalende.

„Dersom denne R. M. mødte mig paa Gaden, vilde han saamænd næppe nok se paa mig," sagde hun til sig selv, idet hun med et Suk vendte sig bort fra Spejlet, „ingen Mand vil se paa mig! Jeg ser alt for almindelig ud. Det eneste skulde være, om jeg kunde tage Mod til mig og svare ham, saa han kunde faa talt med mig, for det kunde jo gerne være, at han saa vilde synes om, at jeg slet ikke vilde stille Fordringer til ham i nogen Retning; det eneste, jeg forlanger, er jo kun at faa et Hjem. Jeg vilde jo slet ikke bryde mig om Lystighed eller Fornøjelser."

Christina sukkede, og der kom et lidt tungsindigt Udtryk i hendes Blik.

„Jeg er jo slet ikke vant til Fornøjelser," vedblev hun for sig selv, „saa jeg vilde jo ikke savne dem, og jeg skulde gøre alt, hvad jeg kunde, for at skabe R. M. et lykkeligt Hjem, hvis det er det, han ønsker. Naar alt kommer til alt, saa kan der da ikke være noget ondt i, at jeg svarer paa hans Brev. Det kan jo gerne være, at han slet ikke reflekterer paa mit Brev. Det var da altid et Forsøg værd alligevel. Jeg har en Følelse af, at jeg bør gøre det; det Avertissement gjorde saadan et underligt Indtryk paa mig."

Christina satte sig nu ned for at svare paa Avertissementet, men det Brev var det sværeste, hun endnu i sit Livs Tid havde skrevet, og før Konvolutten endelig fik Lov til at omslutte det, havde hun revet adskillige Kladder til det itu, og der var omtrent gaaet to Timer med til det Stykke Arbejde. Hun skrev endnu i sit Liv havde skrevet, og før Konvolutten endeog da de var færdige, slog Urene i Nabolaget tolv. Christina satte atter sin Hat paa Hovedet og løb ned for at bringe sine Breve paa Posthuset.

Taagen var bleven tættere, og Gadelygterne var alle tændte, uagtet deres Blus ikke gjorde stor Nytte i det Mørke, der hvilede over Byen. Det var snarere, som om de forstyrrede og vildledte Folk i denne Taage, der for hvert Minut blev tættere og tættere.

Den unge Pige gik langsomt fremad, idet hun følte sig for langs Husrækkerne. Hun holdt sig i den samme Gade ved at lytte efter Larmen uden for Fortovet, hvor Omnibusser og andre Køretøjer under Kuskenes Tilraab raslede af Sted. Da hun før var ude, havde Taagen kun været den almindelige Londonerdis, men nu var den forvandlet til en mørk, tung Masse, der syntes at indhylle den ganske By som i et uigennemtrængeligt Slør. For at komme hen til den nærmeste Postkasse maatte hun over Gaden, og det var slet ikke saa let, men det lykkedes hende dog at komme frelst derover gennem et Virvar af Vogne og Mennesker.

Paa den anden Side af Gaden kom hun hen i et roligere Kvarter af Byen, og her laa Taagen ikke saa tæt, hun kunde i hvert Fald paa det nærmeste Gadehjørne skimte den Postkasse, hun søgte.

Hun havde lige ladet sine Breve falde ned i den, da en sagte Barnegraad pludselig naaede hendes Øren. Der var en saadan Klang af Angest og ynkelig Forladthed i den Stemme, at Christina, der var en stor Børneven, straks stod stille for at høre, hvorfra den kom.

Der var saa stille rundt omkring hende. Det var en meget fin og rolig Gade, og skønt man nok fra den nærliggende meget befærdede Gade hørte Vognrummel og anden Støj, var disse Lyde dog meget afdæmpede; den sagte Barnegraad og den lille bange Stemmes Klage lød derfor ganske tydelig i den stille Gade nu lige tæt ved Christina.

„Hvad er der i Vejen?" spurgte den unge Pige venligt. „Du skal ikke være bange, min lille Ven! Jeg skal nok hjælpe dig!"

Graaden standsede, og Barnets Stemme lød nu inderlig befriet.

„Baba var saa ganske forskrækkelig bange. Vær saa god at følge Baba hjem."

„Men hvor er Baba?"

Christina saa sig om og fik nu et lille Stykke til højre for sig Øje paa en lille Skikkelse, der kom løbende hen imod hende gennem Taagen. Hun bøjede sig ned og greb nu den lille Pige i sine Arme. Barnet, der vel kunde være en fire Aar gammel, klyngede sig til hende som i Fortvivlelse og løftede sit lille, forgrædte Ansigt op mod hende.

„Følg Baba hjem," bad Barnet atter, og da Taagen i dette Øjeblik atter løftede sig, saa Christina, at det ikke var et lille forladt Gadebarn, hun havde fanget i sine Arme, men en lille fornem Pige, der sikkert hørte hjemme i et af dette fine Kvarters Huse.

Den lille Pige havde ingen Hat paa, og hendes gyldne Krøller faldt ned paa Skuldrene og indrammede det sødeste lille Ansigt, man kunde tænke sig. To store, blaa Øjne saa bedende op paa Christina. Et lille, rødt uldent Slag hang over Barnets Skuldre, men da det faldt tilbage, saa Christina, at den lille havde en meget kostbar og smuk Kjole paa; den var forarbejdet af fine Kniplinger, og om den lille hvide, bare Hals hang der en værdifuld Perlekrans.

„Ja, men hvor bor Baba?" spurgte hun blidt, idet hun trykkede det lille søde Væsen kærligt ind til sig og kyssede den lille, blomstrende Kind, hvorpaa Taarerne endnu laa som Dugdraaber paa et Rosenblad. „Sig mig, hvor du bor, min lille Skat, saa skal jeg straks følge dig derhen."

„Baba ved ikke, hvor Baba bor," svarede Barnet og rystede det guldlokkede Hoved, medens Øjnene atter fyldtes af Taarer. „Baba er saa skrækkelig bange. Døren var aaben, og Baba løb ud for at se paa Hestene, og saa blev det saa mørkt, og saa var Baba borte."

„Baba skulde rigtignok ikke være gaaet ud, fordi Døren stod aaben," sagde Christina mildt bebrejdende,

„men nu maa vi jo se at finde Babas Hjem. Kan du sige mig, hvad du hedder mere end Baba?"

„Baba — Mamas Baba, — hedder ikke mere," svarede den lille og kneb Munden sammen; „Baba har glemt sit andet Navn, — Baba er Mamas Baba."

„Ja, men hvad hedder Mamas Baba mere?" spurgte Christina atter taalmodigt, idet hun langsomt gik hen ad Gaden med Barnet i sine Arme. „Kan du prøve, min lille Skat, om du ikke kan huske, hvad du hedder mere end Baba? Hvis du kan sige mig det, saa skal jeg lige straks gaa hjem med dig til Moder og Barnepigen."

„Baba har ingen Barnepige; hun er gaaet væk. Mama passer selv Baba, men Baba kan ikke huske, hvad Baba hedder mere end Baba." Den lille smilte til Christina og vedblev pludrende: Baba kan godt lide dig, smukke Dame, du skal gaa med Baba hjem."

„Ja, bare jeg kunde," sagde Christina alvorligt; hun begyndte at føle Situationens Alvor og saa fra Barnet op og ned ad de store, smukke Huse, som de gik forbi. „Bare jeg dog vidste, hvor du bor, du søde, lille Pige! Hvordan skal jeg dog bære mig ad med at finde det Hus, hvor du hører til? Og derhjemme er de naturligvis ved at forgaa af Angest og Bekymring for, hvor du er bleven af."

Den lille Pige lo og trykkede sig ind til Christina; hun havde ikke forstaaet den unge Piges Tale, men Tonefaldet og Christinas hele milde Væsen tiltrak rent ubevidst Barnet, der nu tillidsfuldt lagde sine smaa, runde Arme om Christinas Hals og sin Kind op til den unge Piges.

„Nu er Baba ikke mere bange," hviskede hun veltilfreds, „nu skal du følge med Baba hjem og se Mama, og saa faar Baba det godt!"

„Ja, naar vi blot kunde finde hjem til Mama," sagde Christina og lo sagte ad Barnets Naivitet, og saa trykkede hun den lille kærligt ind til sig og berørte med Læberne de yndige, gyldne Krøller, medens hun inderligt haabede, at der dog snart maatte komme en eller anden fra det Hus, hvortil Barnet hørte. Den lille Pige kunde jo umuligt have gaaet saa langt, saa hendes Hjem maatte jo være der i Nærheden. De havde passeret hele Gaden ned i dens Længde og var netop vendt om for at gaa op ad den igen, da Barnet pludselig udstødte et Glædesskrig.

„Der er James ovre," udbrød hun, „nu kan Baba se, hvor Baba bor! James! James!"

Barnet raabte højt, og Christina saa nu, at der ovre paa den anden Side af Gaden stod en Tjener, som ivrigt spejdende saa sig om. Saa snart han hørte Barnets Stemme, skyndte han sig over Gaden og hen til Christina.

„Aa, der er min kære James!" udbrød Barnet, og med den Ustadighed, der er smaa Børn egen, lod den lille Pige sig nu glide ned fra Christinas Arme og klyngede sig til Tjeneren. „Baba var bleven borte," forklarede hun ham, „og saa fandt denne Dame her Baba og fulgte Baba hjem."

Tjeneren løftede Barnet op paa Armen og vendte sig saa om mod Christina.

„Vi savnede hende først for et Øjeblik siden," sagde han med en Stemme, der endnu rystede af Angest; „Døren stod ganske tilfældigt aaben, og saa er hun i et ubevogtet Øjeblik smuttet ud. Hele Huset kom naturligvis i et frygteligt Oprør. Hvor fandt De hende, Frøken? Det er virkelig meget elskværdigt af Dem, at De har fulgt hende herhen og taget Dem af hende."

„Hun stod helt dernede paa den anden Side af Gaden og kunde ikke finde Vej i Taagen," sagde Christina; „hun var meget bange, og jeg er glad over, at hun nu er i god Behold igen i sit Hjem."

„Baba i god Behold," gentog Barnet, „Baba gaar hjem med James! Farvel, smukke Dame!"

Og saa viftede den lille Pige med Haanden, medens Tjeneren hurtigt gik over Gaden med hende uden at tænke paa, at hans Frue mulig kunde ønske at tale med den unge Dame, der havde bragt Barnet hjem.

„Hvor det dog var en kær, lille Pige," tænkte Christina, medens hun gik hjemad til sin Bolig. „Gud ved, hvem hun tilhører? Det er nok fornemme Folk, siden hun bor i den fine Gade. Aa, hvor jeg vilde ønske —"

Christina fuldendte ikke sin Tankegang, og paa Resten af Hjemvejen spekulerede hun paa, om hun mulig vilde faa Svar paa de Billetter, hun havde lagt i Postkassen. I sidste Øjeblik havde hun, drevet af en uforklarlig Følelse, holdt Billetten til R. M. tilbage.

„Jeg er glad ved, at jeg ikke endnu har affendt den," tænkte hun, „nu vil jeg tænke over Sagen hele Dagen, og hvis jeg saa synes det, saa vil jeg affende den med sidste Post, — hvis jeg da blot faar Mod til at gøre det!"

III.

De Værelser i Ermyn Street, der var beboede af Rupert Mernside, havde den Egenskab, at de ligesom genspejlede deres Ejers Karakter.

Dette er vel nok i mere eller mindre Grad Tilfældet med de fleste beboede Værelser, at man gennem dem ligesom kan gætte sig til Indehaverens Karakter. Ethvert menneskeligt Væsen sætter jo, det være sig bevidst eller ubevidst, sit Præg paa sine Omgivelser og ligesom skaber en Atmosfære, der netop er særegen for den Person; selv i lejede Værelser kan man finde dette Præg.

Ruperts Værelser, der var fyldte af et Møblement, som han fra Tid til anden havde samlet sig, og hvis Vægge var behængte med Malerier, valgte med den mest kræsne Smag, — hvis Bogskabe var fyldte med en af ham selv udmærket valgt Litteratur, var for dem, der kunde se det, som et Spejl af Ejerens Natur: Fornem Tarvelighed og en gennemkultiveret Smag var Grundtonen i dette Hjem. Der var ingen pralende, kostbare Dekorationer, ingen Gobeliner, udpolstrede Stole eller Hyndemøbler, — der var ikke noget af alt det, som Mernside selv benævnede Marskandisersager, ikke noget blodagtigt eller overdaadigt.

Paa Gulvet i Dagligstuen var der en fin Maatte, og hist og her laa der nogle Tæpper i afdæmpede Farver; Væggene var malede orangegule og behængte med Akvareller; hvert eneste af dem var signeret af en Mesters Haand. Bogskabene var af udskaaret Egetræ saavel som de to Borde, hvorimod Stolene var forarbejdet efter en lige saa simpel som god Smag, og selv Lænestolene vidnede mere om solid Hygge end om nogen Art af Luksus.

Paa Frokostbordet, der var stillet hen ved Vinduet, var der anbragt en stor Vase med Chrysantemums, der straalede i Novembersolens matte Skær.

Rupert smilte, da han traadte ind i sin Dagligstue og saa alle de smukke Blomster, der prydede den. Han havde ellers ikke for Skik at fylde sine Værelser med Blomster; han havde en Fornemmelse af, at dette var noget, der smagte af Kvindagtighed; men Cicely, hans smukke, lille Kusine, havde med egne Hænder næsten plyndret sin Vinterhave for ham, og Cicelys Maade at forære noget paa var saa indtagende, at man selv med største Glæde vilde have modtaget en Fandens Mælkebøtte af hende.

Mernside var tidlig oppe den Morgen, og han havde taget Plads lige over for Sølvkaffekanden og de med Laag tildækkede Fade, da Courtfield, hans ulastelige Tjener, kom ind og bragte ham Posten.

„Men Vorherre bevares!" udbrød han, da Sølvbakken med Brevene blev rakt ham. „Alle de Breve kan da umulig være til mig!"

Og han saa paa denne uhyre Stabel med et Blik, der tydelig nok sagde, at for ham betød et Brev egentlig kun en Byrde for det Menneske, hvis Pligt det var at besvare det.

„Jo, Herre, jeg tror nok, at de alle sammen er til Dem!" svarede Courtfield ærbødig, medens hans Herre tog Brevene op med begge Hænder. „Jeg troede selv lige straks, at det maatte være en Fejltagelse, da jeg saa, at de kun var betegnede med Forbogstaver, men Nummeret er rigtigt, Herre!"

„Du milde Himmel!" udbrød Mernside og stirrede med et forfærdet Blik paa denne uventet store Korrespondance, der, som Tjeneren sagde, var mærket med R. M. og øjensynlig var bleven sendt til ham fra et Aviskontor.

Courtfield forlod sagte Værelset, men hans Herres Kaffe forblev i Kanden, og Frokosten rørte Mernside ikke, medens han med et forstenet Blik vedblev at stirre paa denne Dynge af uaabnede Breve med deres uensartede og ofte næsten frastødende Haandskrift.

En mørk Rødme steg op paa hans Pande, og han greb med en Følelse af Ubehag et af Brevene, som om selve Berøringen af det var ham ubehagelig, ja, næsten vederstyggelig.

„Jeg er ikke vant til, at man sender mig Breve, hvis Adresse kun bestaar i Forbogstaver," brummede han sagte. „Heller ikke plejer jeg at korrespondere gennem Aviser; alle disse økle Billetter er aabenbart slet ikke bestemt for mig — med mindre en eller anden skulde have spillet mig et Puds," tilføjede han efter en Pause, idet han samtidig rev det øverste Brev i Stabelen op; — dette havde en ualmindelig simpel og klodset Udskrift.

„Hvad er dog det?" udbrød han, idet han skubbede sin Stol tilbage og stirrede ned paa det Brev, han havde aabnet, med et Udtryk, som om noget ganske uventet skrækkeligt havde vist sig for hans Blik.

„Er den Kvinde forrykt? — Eller er det mig, der er det? — Eller hvad skal det sige?"

Hans Øjne for hastig ned over Papiret, der var beskrevet med store, klodsede Bogstaver.

Brevet lød saaledes:

„Ærede Herre!

Da jeg har læst Deres Avertissement i Søndagstidende for i Gaar, skulde det glæde mig at indlede en Korrespondance med det af Dem foreslaaede Maal for Øje. Jeg er en og tyve, høj — og man siger, at jeg er elegant, — ja, der er ogsaa dem, der siger, at jeg er smuk. Jeg har store, blaa Øjne, et kønt Haar og en god Teint. Jeg er huslig og af et blidt Temperament. Vil, om ønskes, sende Fotografi.

Deres ærbødige

Rosalie.

P. S. Det vilde være mig en Glæde, om jeg kunde muntre Dem lidt op i Deres Ensomhed."

Mernside læste denne Udgydelse til Ende og lagde saa Brevet ned med en lille, undertrykt Ed. Hans Øjne blev stive, Læberne trak han sammen, og saa gav han sig beslutsom i Lag med alle de andre Breve; men hans Ansigtsudtryk blev strengere og strengere, efterhaanden som han lagde hvert Brev til Side.

„Min Mening om Kvinder skal just ikke forbedres ved denne Morgenkorrespondance," tænkte han bittert, medens han læste, „Hvem skulde have troet, at der var saa mange dumme Kvinder til i Verden, eller at Kvinder kunde være saa tarvelige i deres Tænkemaade?"

Og med det samme tog han, medens han lo spottende, to Fotografier op og saa ærgerligt og undersøgende paa dem. De paagældendes Ansigtstræk var meget utiltalende; de røbede en meget ubestemt Alder og var ganske blottet for Skønhed.

Førend han var kommen halvt igennem Stabelen, var hans Skrivebord fuldstændig bestrøet med Brevpapir og Konvolutter, og hans Ansigtsudtryk var saadant, at selv hans bedste Ven ikke kunde nægte, at han saa gnaven ud. — „Vant til Huslighed". — „Vil være i Stand til at gøre en enlig stillet Mand lykkelig". — „Længes kun efter saadant et roligt Hjem som det, De i Deres Avertissement antyder" — o. s. v.

„Jeg antyder!" gentog Mernside og saa sig om med et forvildet Udtryk; han skævede til Malerierne paa Væggene. „Ser jeg ud, maa jeg spørge, som en Mand, der behøver at søge i en Avis om at faa et roligt Hjem? — Bryder jeg mig om en huslig Kone? — 'Man siger, jeg er smuk!' — Det er jo udmærket for Dem, min smukke, unge Dame! Men skrive et ordentligt Brev, det kan De absolut ikke! — 'Jeg har en lille Indtægt, der er rigelig tilstrækkelig til mine egne beskedne Fornødenheder, men jeg formoder, at De ikke tragter efter en Hustru med Formue, men kun en Livsledsagerinde i Deres Ensomhed!' —

En Hustru med Formue! Nej — jeg tragter hverken efter det ene eller det andet — mange Tak!" udbrød Rupert ved sig selv, idet han pillede de forskellige Fraser ud af Brevene, alt som han læste dem, og kastede dem — det ene efter det andet — i en Bunke.

'Jeg har levet saa længe alene,' fortsatte han Læsningen, 'saa jeg forstaar fuldt ud, hvad en enlig Mand maa føle. Jeg er ikke længer i min første Ungdom, men jeg har et Hjerte, der endnu kan føle ungdommelig ømt! Deres Lykke vilde være mit første og mit eneste Maal —!' o. s. v. — o. s. v.

„Aa, hvor det dog er dumt!" mumlede Rupert.

'Alle mine Venner siger, at jeg er munter! Jeg er ofte bleven kaldt den lille Solstraale. Jeg skal gøre Deres Hjem til et lille Paradis!' —

Rupert lagde sig tilbage i sin Stol og lo.

„Ak, du milde Himmel!" udbrød den ulykkelige Læser. „Hvem i Alverden kan have fundet paa at

drive en saa fortvivlet Spas med mig, og hvad Pokker skal jeg gøre med disse fordømte Breve og Fotografier? Jeg havde Lyst til at brænde dem straks! Men — ak og ve! Disse tossede Kvinder har taget denne Spas for Alvor, og —"

Her standsede han, som om en Tanke pludselig havde slaaet ham, og han for op af sin Stol med en denne Gang ret kraftig Ed.

„Det er Jack Layton, der har lavet dette! Jeg tør bande paa, at han er Ophavsmanden til hele denne Hurlumhej! Han sad jo og læste noget op om Ægteskabstilbud i — vent et Øjeblik! — jo, ganske rigtig! Det var jo i Søndagstidende for forrige Uge!" Og uden at sige et Ord mere ringede Mernside paa Tjeneren.

„Maa jeg faa Søndagstidende for i Forgaars! — og det meget hurtigt!" sagde han kort, da Courtfield viste sig.

Saa snart Tjeneren var gaaet, vendte han tilbage til Bordet, samlede alle de Breve, han havde læst, sammen og kastede dem ned i en Pult, der stod tæt ved Kaminen.

Og da Courtfield kom tilbage med Avisen, sad hans Herre nok saa rolig og spiste sine Spejlæg, medens han koldsindigt aabnede det nittende eller tyvende Brev, han havde faaet med Posten om Morgenen.

Men han var ikke slet saa rolig, da han havde faaet aabnet Søndagstidende og nu gennemfløj Spalterne med Ægteskabstilbud. Ja, der stod hans Adresse — selve Overskriften syntes at blive levende for hans Øjne, medens han stirrede paa den:

„En elskværdig, dannet Herre af god Familie og med Formue ønsker at gøre Bekendtskab med en ung Dame af god Familie, som kunde ønske et Hjem. Formue er ikke nødvendig, men i Tilfælde af gensidig Sympati er Formaalet Ægteskab. Billet bedes indlagt under Mærket R. M. 40,004 paa Søndagstidendes Kontor, Fleet Street, E. C."

„Aa jo," mumlede Mernside spodsk, idet han kastede Avisen hen ad Gulvet. „Er de, der har reflekteret, virkelige unge Damer af god Familie?"

Han tænkte tilbage paa de Breve, han havde læst. De fleste af dem var slet bogstaverede og daarligt affattede; nogle af dem var dristige, andre sentimentale, men alle bar de Præg af at være skrevne af Mennesker med en mangelfuld Opdragelse.

„En ung Dame af god Familie!"

Han fortsatte nu Læsningen af Brevene, men af og til kom der et spottende Udbrud eller en ærgerlig Latter, der vist i høj Grad vilde have forbavset Brevskriverinderne.

„Ingen af disse gode Damer har den ringeste Opfattelse af, hvad det Ord 'Dame' i Virkeligheden betyder. En virkelig Dame vilde vel heller ikke have lagt Billet ind paa saadan et Avertissement," tænkte han videre, idet han foragtelig greb det sidste Brev og ligegyldig stirrede paa Adresse og Haandskrift.

Men pludselig blev hans Opmærksomhed fængslet — denne Haandskrift var helt forskellig fra de andre, ja — ganske forskellig!

„Det er en smuk Skrift, der tyder baade paa Karakter og Dannelse."

Han brød Brevet og saa nu, at det var lige saa vel formet i Stilen, som Skriften var smuk og fin.

Mernsides Ansigt fik nu et blidere Udtryk. Hans Spot var borte, og hans Øjne lyste mildt og medfølende.

„Dette her er noget andet!" sagde han. „Det er noget ganske andet!" Og for anden Gang læste han de sirlige Sætninger:

Adresse: Mrs. Cole Newsage,
Cartney Street 100. S. W.

Ærede Herre!

Jeg vilde ikke have svaret paa Deres Avertissement, dersom det havde været mig muligt at finde Arbejde. Jeg trænger haardt til at faa et Hjem, og hvis jeg kunde gøre det hyggeligt for et andet Menneske, som ligeledes er enlig stillet, vilde jeg føle mig lykkelig. Jeg er hverken smuk eller dygtig, men jeg kender dog lidt til Madlavning og kan ogsaa sy.

Deres ærbødige
C. M.

P. S. Jeg er tyve Aar gammel."

„Den stakkels lille Pige," mumlede Rupert. „Hun er den eneste af dem alle sammen, der skriver som en Dame, og som ikke hverken ønsker eller foreslaar et Stævnemøde! Det taler til hendes Fordel; men hvis jeg virkelig havde i Sinde at gifte mig, saa vilde jeg sandelig ikke gøre det igennem en Avisannonce!"

Enhver af de Brevskriverinder, der saaledes havde forstyrret Mernsides Frokost, modtog faa Timer efter en kort Meddelelse, der var ganske enslydende:

„Ærede Dame!

Det gør mig ondt at maatte sige Dem, at baade De og jeg har været Genstand for en Mystifikation. Avertissementet i Søndagstidende er bleven indrykket uden mit Vidende og imod min Vilje. Idet jeg beklager den Ulejlighed, der er forvoldt Dem, er jeg

Deres ærbødige
R. M."

Men da han havde arbejdet sig igennem hele Bunken af Brevene med de forskellige Underskrifter — lige fra Rosalies til Hildas —, naaede han endelig Billetten, der var signeret C. M. — og her standsede Mernside.

„Jeg synes ikke, at jeg kan skrive til denne unge Pige, at hun har været holdt for Nar af en tankeløs Spøgefugl," sagde han til sig selv, idet en Følelse af Medlidenhed atter steg op i hans Hjerte ved Tanken om, at den unge Pige var uden Arbejde og uden Hjem.

„De andre er vist temmelig haardhudede, tør jeg nok gaa ud fra, men denne her —" han saa atter paa den fine Haandskrift og de vel formede Sætninger — „hun vilde slet ikke have reflekteret paa dette Avertissement, hvis hun ikke havde været nødt til det, — det er jeg vis paa! Hun er ikke som de andre! Og hvis den uforbederlige unge Dumrian til Jack Layton ikke var gaaet paa Lystsejlads i forrige Uge, saa skulde det have været mig en ren Fornøjelse at give ham en ordentlig Dragt Prygl."

Da han, som han udtrykte sig, ikke kunde undvære „en Mundfuld frisk Luft" efter Morgenstundens ubehagelige Beskæftigelse, gik Rupert ud omtrent Klok-

ken elleve og tog hele Bunken af Breve med sig for at sende dem med Posten — det var Svar paa Billetterne.

„Jeg kan ikke lade dem blive her for Courtfields Skyld. Hvad vilde han tænke, om han saa den Masse Breve!“ mumlede han. „Ganske vist er han en flink Tjener; men han maatte jo tro, at jeg var bleven bindegal, naar man sender mig en saadan Masse Breve med mine Forbogstaver og fulde Adresse! Jeg vil se, om jeg ikke kan glemme denne hæslige Morgenstund, og i den Retning kan ingen bedre end Margaret hjælpe mig.“

Da Brevene var affendte, spadserede han rask hen ad Piccadilly, tværs igennem Parken hen til en rolig Vej i Bayswater, hvor han standsede uden for et affidesliggende Hus med en lille Have foran. Da han ringede, viste der sig en midaldrende Tjenestepige, over hvis ærlige Ansigt der straks fløj et Smil, da hun saa, hvem det var. Han var øjensynlig en hyppig og velkommen Gæst, thi paa hans muntre Spørgsmaal:

„Naa, Elisabeth, hvorledes staar Sagerne til?“ — svarede hun med et nyt Smil:

„Vi har haft det rigtig daarligt her i to Dage; men Mrs. Stanforth har det bedre nu. Hun er nede i Øjeblikket, Herre!“ Og idet hun aabnede Døren til en lille Forhal, ledte hun Rupert ind i et langt, smalt Værelse, der — fordi der var Vinduer til to Sider — havde et overordentligt lyst og solbeskinnet Udseende. Et Klaver optog en stor Plads langs den ene Væg, og over dette hang der nogle fine Fotografier efter gamle Mestre, især af den italienske Skole. Kaminen var paa begge Sider besat med Boghylder, og tæt ved den ene af dem var der anbragt en lav Divan, paa hvilken der hvilede en Kvinde af en saa sjælden fin Skønhed, at endogsaa Mernside, der dog saa ofte var sammen med hende, hver Gang blev sælsomt bevæget, naar han saa hendes Ansigt.

Han blev staaende et Øjeblik inden for Døren og saa i Tavshed ned paa hende.

Hun havde en meget smuk, men bleg Hudfarve, omtrent som Bladene paa en hvid Rose, og man fik slet ikke det Indtryk, at Damen var sygelig, skønt hun egentlig saa ret skrøbelig ud. Hendes mørke, silkebløde Haar bølgede fyldig tilbage fra hendes Pande og dannede som den skønneste Baggrund for hendes overordentlig smukke Ansigtstræk samtidig med, at det paa den mest flatterende Maade fremhævede hendes Øjne, der syntes at rumme en Verden af Skønhed.

Det var nogle vidunderlige Øjne — mørke, dybe og uudgrundelige, som gemte de en Gaade i deres Dyb, og dette Udtryk forøgede deres Fortryllelse.

Disse skønne, mørke Øjne var omgivne af lange, bløde Øjenvipper, og de svagt karmoisinfarvede Læber var det eneste, der gav hendes Ansigt Farve; og da hun vendte Hovedet om for at hilse paa den ny ankomne Gæst, kunde det straalende Udtryk i hendes Blik nok have fordrejet Hovedet paa en stærkere Mand, end Rupert var. Da han mødte dette Blik, tog hans Hjerte paa at slaa, og der kom et sælsomt Udtryk i hans Øjne, men hans Stemme lød meget rolig og behersket, da han sagde:

„Jeg kommer tre Dage for tidlig, — det ved jeg godt; men De maa ikke tage mig det ilde op, — jeg maatte komme i Dag!“

Hun rakte sin Haand ud imod ham, men rejste sig ikke fra sin liggende Stilling paa Divanen, og hendes Gæst satte sig paa en lav Stol ved hendes Side, medens hun blidt trak den Haand til sig, som han lod til at ville beholde i sin, og sagde saa ganske stille:

„Hvorfor netop i Dag? De maa ikke bryde vor Aftale, Rupert! Hvis De har en særlig Grund til Deres Besøg, vil jeg tilgive Dem; men vi maa holde vor Aftale!“

Hendes Tonefald var lige saa mildt som hendes Blik, og der var et Udtryk i hendes Øjne som af moderlig Kærlighed; men desuagtet mærkede man dog straks, at man her havde en karakterfast Personlighed for sig.

Denne skønne Kvinde, der her hvilede paa Divanen, og som øjensynlig var svag af Legeme, viste ikke Svaghed i sit Væsen. Hun saa sin Gæst fast i Øjnene, og medens hun talte, kom der næsten en Antydning af Strenghed i Linierne om hendes Mund.

„Hvorfor kommer De saa i Dag?“ gentog hun, medens han sad og rokkede lidt urolig paa sin Stol og sparkede en Skammel der stod foran hans Fødder, bort fra sig, som om der var noget, der irriterede ham.

„Naar jeg begynder paa at fortælle det, saa ved jeg godt, at det lyder ganske barnagtigt,“ sagde han. „Det er den dumme Layton, der har spillet mig et rigtig dumt Puds, og jeg var tosset nok til at ærgre mig over det. Saa besluttede jeg at gaa her hen for at blive lidt beroliget, og saa vilde jeg ogsaa gerne have et godt Raad angaaende en ung Pige!“

Man kunde paa hendes Tonefald, da hun talte, høre, at hun var meget forbavset. Hun saa skarpt op paa ham og sagde:

„Naa, Rupert, er det da endelig sket?“

Hendes før saa rolige Stemme skælvede lidt.

„Nej, for Himmelens Skyld!“ udbrød han, „det er slet ikke paa den Maade! Det, De mener, vil aldrig ske med mig!“

Dette kom som en sagte Hvisken, og hans Blik dvælede med sorgmodig Længsel paa hendes skønne Ansigt.

„Der er saamænd ingen Fare, for at jeg skal forelske mig i en ung Piges smukke Ansigt, — det er kun den unge Jack Layton, der — som jeg sagde før — paa en Maade har gjort mig ansvarlig for en ung Piges Skæbne.“

Og nu fortalte han saa hurtig, han kunde, om den Masse af Breve, han havde modtaget om Morgenen, og dvælede særlig ved den korte Billet, der var understreget C. M.

Damen hørte interesseret efter og nikkede nu og da med et maliciøst Udtryk i Øjet til hans Beskrivelse af de modtagne Billeder; navnlig naar hun hørte Citaterne af Brevene, han havde faaet, lo hun lyst og muntert, og i saadanne Øjeblikke forsvandt det gaadefulde Udtryk i hendes Ansigt fuldstændigt.

Men da han omtalte det sidste Brev, det, der var undertegnet C. M., og fortalte om dets ligefremme og aabenhjertige Stil, blev hendes Ansigtsudtryk atter alvorligt, og da han havde endt sin Beretning, udtalte hun nøjagtigt de selv samme Ord, som han for tre Timer siden havde sagt til sig selv:

„Den stakkels lille Pige! Aa — den stakkels lille Pige!“

„Ja, det gør ogsaa mig ondt for hende,“ sagde Mernside bedrøvet. „Og det er jo ikke rigtigt, at hun skal lide ondt, fordi den Nar til Layton har

baaret sig saa idiotisk ad! Det er Synd, at det skal gaa ud over hende, fordi han har Lyst til at drive Løjer med mig! Guderne maa vide, hvilke lyse Forhaabninger hun har knyttet til dette Brev og til mig! Og jeg kan selvfølgelig ikke skaffe hende det Hjem, hun savner, eller paa anden Maade gøre noget for hende. Der er ikke Plads for Kvinder i mit Liv. Jeg kan ikke engang føle venskabelig for nogen. Jeg kan overhovedet kun tænke paa en Kvinde!" sluttede han med lidenskabelig Varme.

„Tys!" sagde hun blidt. „Husk paa Deres Løfte, Rupert! Hvis De bryder det, saa kan De aldrig komme her mere!"

„Jeg ved det! Jeg ved det!" udbrød han med en Heftighed, der til daglig var ham aldeles fremmed. „Men, Margaret, skal det blive saaledes ved til evige Tider? Skal den Tid da aldrig komme, da De — da jeg —"

Hun strakte sin Haand ud imod ham og lagde den over hans.

„De og jeg er gode Venner, saaledes som vi har været i umindelige Tider! Vi vil slet ikke tænke paa, hvornaar vi begyndte at blive Venner! — Men der kan ikke være Tale om andet end Venskab imellem os — ikke en Gang den fjerneste Tanke om noget andet! Det Spørgsmaal er ganske udelukket, og det har det altid været! Det ved De lige saa godt som jeg, og jeg tør slet ikke lade Dem komme her, med mindre De holder vor Aftale til Punkt og Prikke!"

„Betyder vort Venskab da intet for Dem?" spurgte han nedslaaet.

„Det er saa umaadelig meget værd for mig, at jeg ikke for alt i Verden vilde have, at det skulde briste," sagde hun med Fasthed. „Men hvis De taler, som De gør nu i dette Øjeblik, saa vil jeg sige til Elisabeth, at jeg aldrig kan se Dem mere!"

„Og det vilde De gøre!" udbrød han bittert. „Trods det, at De fortæller mig, at De nødig vil have, at vort Venskab skal briste, kan De dog tale om at forbyde mig Deres Hus, og det naturligste af alt vilde dog være, om vi —"

„Ak, ti dog stille!" udbrød hun heftig med en skærende Angest i Stemmen. — „Lad os ikke komme ind paa det igen. Saaledes som jeg føler, maa jeg følge den Vej, jeg har valgt! Man kan kun følge den Vej, som man selv anser for at være rigtig. Og desforuden —"

„Og desforuden er hans lille Finger mere værd for Dem end —"

„Ak, sig ikke mere!" afbrød hun ham atter; hendes Blik formørkedes og udtrykte den største Lidelse. „Rupert! Jeg kan ikke holde det ud! Der er enkelte Episoder af mit Liv, som jeg ikke kan taale at blive mindet om!"

„Aa — det var ogsaa en Skam af mig!" udbrød Rupert med angerfuld Stemme og i det ømmeste Tonefald. „Jeg lod mig rive hen af mine Følelser! Tilgiv mig, kære, og glem det, hvis De kan!"

Han satte sig ned ved Siden af hende igen, og hans Ansigt, som havde røbet den samme stærke Sindsbevægelse, som hans Ord havde udtrykt, antog atter sit sædvanlige rolige Udseende.

Et Udtryk af Befrielse gled hen over den sarte Kvindes skønne Ansigt, men hendes Legeme skælvede svagt endnu, og i hendes Blik var der stadig en usigelig Angest. Med en Kraftanstrengelse — kun hun selv vidste, hvor meget den kostede hende — genvandt hun atter sin Sindsligevægt, og hendes Tonefald blev atter mildt, skønt man dog mærkede en vis Skælven i Stemmen.

„Fortæl mig nu noget mere om den unge Pige og hendes Brev! Kan vi ikke ved fælles Hjælp finde ud af at hjælpe hende paa en eller anden Maade."

„Jeg kunde maaske skaffe hende noget at bestille," svarede Rupert. „Men Folk vil nu engang nødig engagere en ung Dame, som bliver anbefalet af en Pebersvend som mig."

„Cecily kunde vel nok hjælpe hende," fortsatte han, „men først og fremmest maa jeg jo se at finde ud af, hvorledes hun i Virkeligheden er. Jeg kan jo ikke paabyrde Cecily, selv om hun er nok saa godhjertet og skikkelig, hvad hun jo virkelig er, et ganske vildfremmed Menneske. Og hvis jeg først skal anstille Undersøgelser om, hvorledes den unge Pige er, saa gaar jo Tiden, og hvert Minut er vist kostbart for hende!"

Margaret Stanforth smilede.

„Stakkels Rupert!" sagde hun.

„Ja, det er ikke, fordi det morer mig at gøre Bekendtskab med unge Damer," sagde han sarkastisk. „Det er ikke den Art Fornøjelse, jeg fordriver min Fritid med, men det gør mig ondt, at et af mine Medmennesker skal være i Nød, uden at jeg er i Stand til at hjælpe ham eller hende."

„Hvad mener De, om hun kom herhen til mig? Jeg kunde jo saa se paa hende, og to kan da altid finde ud af lidt mere end en. Det kunde jo gerne være, at der kunde komme noget godt ud af det! Hvis Brevet virkelig er oprigtigt ment, saa er det klart, at den unge Pige ikke udelukkende jager efter en Ægtemand. Det er formodentlig, fordi hun ikke kan se anden Udvej, at hun har indlagt Billet paa dette Avertissement. Jeg kan ikke taale at tænke paa, at en ung Pige skal staa ene og forladt i dette store, farlige London. Jeg selv —"

Her holdt hun inde uden at fuldende sin Tale og fortsatte saa lidt efter i et noget roligere Tonefald:

„Skriv til C. M. og sæt hende Stævne her! Skriv til hende, at det er hos en Enke, en Dame af Deres Bekendtskab, og bed hende komme herhen til mig, hvor De saa vil tale nærmere med hende!"

„Hvor det dog ligner Dem at fatte saa smuk en Plan, der, naar alt kommer til alt, dog kun vedrører en Dem ganske ubekendt Person!" udbrød Rupert. „Men hun er maaske en fuldstændig Eventyrerske og gaar maaske kun ud paa at narre mig, — og tør jeg løbe den Risiko maaske at indføre et lastefuldt Menneske her i Huset? Det er dog mig, der har Ansvaret!"

„Et lastefuldt Menneske? Min kære Rupert! Selv om hun var det afskyeligste Menneske i Verden, saa tror jeg ikke, at jeg vilde tage Skade deraf. Jeg har set saa mange af Verdens Vrangsider!"

Et Øjeblik saa Rupert paa hende i Tavshed. Lige saa længe han havde kendt Margaret Stanforth, havde hun været som en Gaade for ham, og det havde ofte forekommet ham, at der i hendes dybe Øjne rummedes Hemmeligheder, som han ikke kunde udgrunde.

„For min egen saavel som for den unge Piges Skyld havde jeg den største Lyst til at tage imod Deres Tilbud," sagde han efter en lang Pause, hvori hans undersøgende Blik ikke havde forladt hende, — men —"

„Der er ikke noget 'Men'!" afbrød hun ham muntert, og et lyst Smil forjog hvert Gran af Vemod fra hendes Ansigt. „Skriv et høfligt, men naturligvis

ikke forpligtende Brev til C. M. og bed hende, som jeg siger, om at komme herhen! De kan tro, at vi to nok kan gøre noget for den lille Stakkel! Skal vi sige i Morgen Eftermiddag? Klokken fem? — for at være resolutte. Hvis den unge Pige er i Nød, saa maa vi jo ikke lade hende vente."

„Og saa tilgiver De mig alt det, jeg ikke burde have sagt til Dem straks, jeg kom?" sagde Rupert, da han ti Minutter efter rejste sig for at gaa. „Jeg har ikke gjort Dem Fortræd — vel?"

„Nej, det har De ikke; men for Fremtiden maa De ikke glemme vor Aftale. Husk, der er visse Ting, jeg ikke taaler at høre!"

Rupert Mernside gik langsomt sin Vej fra Margaret Stanforths Hus, med Hjertet opfyldt af den Kvinde, han lige havde forladt, og som, da han var gaaet, lagde sig tilbage mod Divanens Silkepude med alle Tegn paa stor Udmattelse.

„Ja, der kan De se, min kære Frue, De skulde ikke lade ham komme ind og plage Dem paa den Maade! De bliver saa træt af hans Snak!"

Det var den trofaste Elisabeth, der udtalte disse Ord. Hun var traadt ind med en Bakke i Haanden og stod nu og saa ned paa sin Frues blege Kinder med et meget bedrøvet Udtryk i sit godmodige Ansigt. Margaret slog Øjnene op og saa venligt paa Elisabeth, der stadig betragtede hende med ængstelig Omhed.

„Nej, han plager mig slet ikke. Han er tværtimod en Trøst for mig; han hjælper mig. Du maa ikke skænde paa ham, min egen kære Elisabeth; hans Venskab er for mig det dyrebareste i Verden, — det bedste jeg ejer efter alle mine Ulykker. Men i Dag har han forvoldt, at jeg kom til at tænke noget tilbage i Tiden, og jeg er jo altid saa taabelig! Disse gamle Erindringer plager mig altid saa meget, somme Tider er det, som kunde jeg ikke holde dem ud!"

Hendes Stemme klang saa smertefyldt, at Elisabeth straks fik sit bekymrede Udtryk igen, og med en Omhed, man ikke skulde have tiltroet hende, lagde hun sin haarde, arbejdsvante Haand over sin Frues Pande.

„Hør nu, min lille Frue," sagde hun, som om hun talte til et lille, forkælet Barn. „Hør nu! Der er ikke noget saa slemt i Verden, uden at man jo kan bære det, naar man skal. Livet er saadan, som man ser paa det, og ens Styrke vokser med de Krav, der stilles til den! Og vi maa huske, at alt, hvad der hænder os, er for det gode!"

„Tror du det, Elisabeth?"

Et Øjeblik tindrede Margarets Øjne næsten ondt, men saa drog hun den gamle Piges Haand ned til sig og kyssede den.

„Hvor jeg vilde ønske, at jeg havde din enfoldige, rene Tænkemaade, min kære gamle Pige!" sagde hun træt. „Du er saa overbevist om, at alt vil vende sig til det gode, og at alt det, der gør os Fortræd, kun tjener til vort Bedste, medens det er umuligt for mig at lære at sige: 'Din Vilje ske, Herre!' Jeg kan i hvert Fald ikke sige det med den inderlige Tro som du! — Men hvad var det, du bragte ind paa Bakken?" spurgte hun efter et Øjebliks Tavshed, idet hun anstrengte sig for at se nogenlunde oplivet ud.

„Aa, kære lille Frue! Her er det! Jeg var jo lige ved at glemme det hele. Det kom, da jeg stod og snakkede med Portneren paa Trappen, medens Mr. Mernside var her, saa jeg ventede med at bringe det, til han var gaaet."

Elisabeth snakkede med Vilje saa længe for at trække Tiden ud. Hun havde nemlig straks bemærket, hvor ligbleg hendes Frue blev, da hun aabnede Telegrammet, og det trofaste gamle Menneske vilde ikke lade sin sorgmodige Herskerinde være alene med sin Sorg.

„Jeg forstaar det ikke!" hviskede Mrs. Stanforth usikkert, da hun hurtig havde læst de faa Ord, der stod. „Jeg ved slet ikke, hvad det betyder, Elisabeth; men jeg maa af Sted! Jeg maa jo af Sted lige straks!"

Pigen tog det sammenkrøllede Telegram ud af Haanden paa sin Frue og læste hovedrystende Indholdet; ogsaa hun forstod som sin Frue, at der laa noget skæbnesvangert til Grund for dette Telegram; men hvad det var, begreb heller ikke hun!

„Det er ikke til at fatte, kære Frue!" sagde hun stille. „Men naturligvis maa De af Sted!"

Telegrammet lød saaledes:

„Graystone.

Kom straks og vær forberedt paa en Overraskelse!

Marion."

IV.

„Nej, den stakkels kære James er nok en flink Tjener, men han har rigtignok ikke meget af, hvad man kalder Omløb i Hovedet!"

„Jeg synes, at James altid har været en god Tjener!"

„Ja, Rupert, han er en ypperlig Tjener! Jeg har ikke det mindste imod ham at sige i denne Egenskab. Han udfører sin Tjeneste som den mest fuldkomne Automat, men at faa ham til at bruge sin Forstand ud over det, han engang er befalet til, — det er umuligt — komplet umuligt!"

„Men hvad er det da, han ikke har brugt sin Forstand til? Og hvad er det, der har gjort dig saa vred, naadige Frue?"

Lady Cicely Redesdale, der sad lænet tilbage i en magelig Lænestol i sit hyggelige Boudoir, vippede frem og tilbage med sin lille Fod og saa op paa sin høje, slanke Fætter med et lille Smil.

Rupert Mernside, der var Søn af hendes Moders Søster, havde altid været mere som en ældre Broder end som en Fætter for hende, og der havde altid hersket et vist Kammeratskab imellem dem lige fra deres unge Dage, dog uden at dette paa nogen Maade havde ytret sig hverken som Flirt eller overdreven sentimental Slægtskabsfølelse.

Cicely plejede at sige, at Rupert var det eneste Menneske, hvis Raad hun brød sig om at følge; han havde en saa sund Dømmekraft og en saadan Sindsligevægt, at det var stor Beroligelse at tale med ham, naar man var i en eller anden Forlegenhed.

Cicelys gode Mening om sin Fætter var fuldstændig bleven tiltraadt af hendes afdøde Ægtefælle, som kun havde haft en eneste Indvending at gøre mod Ruperts rolige Karakter og sunde Dømmekraft.

„Rupert har et saa ligevægtigt Sind som noget Menneske i Verden," plejede han at sige. „Men hvis blot den rigtige Kvinde faar fat i ham, saa vil hun kunne vikle ham om sin lille Finger."

Disse Ord kom Cicely til at tænke paa, da hun

nu hævede Blikket fra sin egen nydelige Sko og saa op paa Ruperts rolige, skarpt skaarne Ansigtstræk.

„Jeg kunde nok ønske at se en Kvinde sno dig om sin lille Finger!" sagde hun pludselig nok saa uskyldig.

„En Kvinde sno mig om sin lille Finger," gentog Rupert. „Men hvad i Alverden har den Bemærkning om mig med James' Forseelser at gøre?"

„Aa, der er mere Sammenhæng i det, jeg siger, end du tror; men den Tankevej, der førte fra James til en lille Finger og den da ikke helt umulige 'Hun', er saa lang, at jeg ikke for Øjeblikket har Tid til at føre dig gennem dens Labyrint. Det er alt sammen Idéassociationer, forstaar du. — Det er ad denne Vej, at Baba skal opdrages, har jeg tænkt, og jeg vil nu lægge en Plan for hendes Opdragelse."

„Men hvad har nu James med Babas Opdragelse at gøre?" lykkedes det Rupert at faa indført. Hans Øjne lyste af Munterhed, medens de betragtede Kusinen, og om hendes Mund laa der et lille Smil.

„Aa, kæreste Ven! Jeg havde saamænd helt glemt James, skønt naar jeg talte om Baba, saa vilde jeg hurtigt have kommet til at huske paa ham, det stakkels Menneske! Jeg skal sige dig, Baba løb sin Vej fra os for to Dage siden i den frygtelige Taage — og —"

„Hvad siger du? Er Baba løbet sin Vej?"

„Ja, Døren var aaben, og den fremmede Verden derude paa Gaden maa have virket alt for tiltrækkende paa hende. — Barnepige har vi jo desværre ikke for Øjeblikket til hende, og Jane, der skal passe paa hende, var netop gaaet ned i Køkkenet for at hente noget, — ja — og saa løb hun lige ud paa Gaden, hvor hun aldeles forsvandt i Taagen."

„Men kæreste Cicely dog!"

„Ja — og saa vilde Uheldet endda, at jeg selv ikke var hjemme paa det Tidspunkt. Jeg var henne hos min Dameskrædderinde Mathilde."

„Hos din Dameskrædderinde?"

„Ja, hos min Dameskrædderinde! Jeg sagde, det var et Uheld, men egentlig var det nu en Himmelens Lykke, at jeg var borte, for tænk, Rupert, hvor fortvivlet jeg vilde have været, hvis man var kommen ind og havde fortalt mig, at Baba var borte! Ja, jeg havde maaske taget Livet af mig af Sorg."

„Ja, det vilde have været en umaadelig praktisk Maade at afhjælpe den Sag paa!" lød det tørre Svar.

„Du er jo ikke Moder selv, Rupert, saa du kan ikke vide, hvad en Moder føler for sit eneste Barn!" sagde Cicely med et Forsøg paa at være værdig, som for øvrigt klædte hendes lille Person udmærket, og fik Fætteren til at briste i Latter. „Jeg tror virkelig, at det vilde have dræbt mig, dersom der var tilstødt Baba noget," fortsatte hun mere alvorligt. „Du tror nok, at jeg er saadant et lille, letsindigt Kvindemenneske, men jeg vil sige dig: Baba er alt for mig i denne Verden!"

„Det ved jeg godt! Jeg ved det godt!" svarede Rupert venligt. „Og du maa bare ikke tro, at der er nogen, der synes, at du er saa taabelig eller letsindig! Men gaa videre og fortæl, hvad der passerede for to Dage siden. Jeg har endnu ikke faaet at vide, hvordan James gav Bevis for, at han ingen Omtanke har!"

„Jo — nu skal du høre: Baba løb ud paa Gaden, og det varede noget, før de savnede hende. Og da saa den lille Gaas til Jane kom op fra Køkkenet, opdagede hun jo straks, at Barnet ikke var i Barnestuen; hun ledte efter hende, men ingen Steder var Baba at finde. Nu blev der jo en frygtelig Tumult i hele Huset, forstaar du, — de har, saa vidt jeg fatter, stormet rundt som forvildede Høns, medens James stillede sig i den aabne Dør ud til Gaden som Skildvagt. — Da saa Taagen nogle faa Minutter efter løftede sig, saa han Baba siddende paa Armen af en ganske fremmed, ung Pige, og Barnet syntes at være ganske vel tilfreds og glad til Mode over det alt sammen. Du ved nok, hvor hurtig Baba slutter sig til fremmede Mennesker. — Naa, saa snart James fik Øje paa Barnet, for han ud, greb det og skyndte sig ind med det; han siger nok, at han takkede den unge Pige mange Gange for hendes Venlighed, men det vilde dog have været i sin Orden, om han havde spurgt hende om hendes Navn."

„Hvad var det for en Dame?"

„Aa — det ved jeg ikke. Da jeg spurgte James om det, svarede han kun:

'Aa, Deres Naade, hun saa ud til at være en overordentlig net ung Pige!'

Men Himmelen maa vide, hvad h a n mener med 'en overordentlig net, ung Pige'. Han forklarede saa senere, at hun var temmelig tarvelig klædt paa, — og nu har det saadan pint mig, at jeg slet ikke har faaet Lejlighed til at takke hende for hendes Elskværdighed, — jeg vilde dog saa gerne have givet hende en Gave eller paa anden Maade vist min Erkendtlighed!"

Rupert saa med et Smil ned paa sin Kusines smukke, lille Ansigt.

„Men hun har maaske slet ikke gjort Regning paa at faa nogen Belønning. Der findes jo dog endnu nogle uegennyttige Mennesker. Og Baba er et saa indtagende, lille Barn, at det er den naturligste Sag af Verden at være venlig imod hende, især naar man fandt hende paa Gaden, og hun var gaaet ud i Taagen."

„Ja, og saa saa hun netop saa yndig ud den Dag! Jeg kom hjem lige efter, at hun var kommen tilbage, og der stod hun, den lille, søde Dukke i sin røde Kaabe, som hun havde fundet i Forhallen, hvor den for Resten, som jeg maa indrømme, slet ikke burde være. Hat havde hun ikke paa, og alle de dejlige Krøller hang i et Virvar ned omkring det lille, søde, rosenfarvede Ansigt; hendes Øjne straalede af Glæde. Men tænk! Hun havde en af sine kostbare Kniplingsdragter paa og den dyre Krans af ægte Perler om Halsen! Og hvad kunde der ikke være sket, hvis det havde været et slet Menneske, der havde fundet min yndige, lille Baba?"

Og Cicelys Ansigt blev pludseligt ganske blegt og alvorligt, medens hun skælvede ved Tanken om det Billede, der var fremtraadt i hendes Fantasi.

„Jeg spurgte James, hvorfor han ikke havde bedt den unge Pige om at opgive sit Navn og sin Adresse, men dertil svarede han blot, at det havde han slet ikke tænkt paa. — Stakkels James! Nej, han har rigtignok ikke megen Omtanke!"

„Du kan jo avertere efter den unge Dame; hvis du virkelig vil have fat i hende, saa kunde en Annonce i de mest udbredte Blade nok bringe hende frem. Og da James siger, at hun var tarvelig klædt, kunde maaske ogsaa en udlovet Dusør gøre sin Virkning; den vilde sikkert være hende til stor Nytte."

„Aa, Rupert! Hun er maaske forfærdelig fattig! Du maa endelig hjælpe mig med at avertere efter hende! Jeg kan ikke udholde den Tanke, at saadan

en ung Pige kan være i Forlegenhed, medens jeg sidder her med saa mange Penge, at jeg ikke ved, hvad jeg skal gøre med dem. — Vil du ikke nok avertere for mig?"

„Jo — naturligvis!"

„Jeg ved ikke, hvad jeg skulde gøre, hvis jeg ikke havde dig," fortsatte hun og saa alvorligt og uden Spor af Koketteri op paa ham. „Jeg savner John saa frygteligt! Jeg mangler en Mand til at raade og vejlede mig!"

„Du ved, at du trygt kan henvende dig til mig, naar som helst du ønsker det," sagde han lige saa alvorligt; han vidste, at hendes Ord ikke havde nogen skjult Betydning. Hun ønskede sikkert ikke at forandre deres rene Venskab til et Kærlighedsforhold; Cicelys Ord udtrykte kun det, hun følte for Rupert — Venskab og ubegrænset Tillid.

„Jeg har altid ønsket, at du vilde gifte dig igen!" fortsatte Rupert med broderlig Frimodighed. „Nu har du snart været Enke i tre Aar. Det er slet ikke saa let for en enlig stillet Kvinde at styre det store Gods, og John vilde sikkert gerne have, at du skulde blive lykkelig!"

„John tænkte aldrig paa andet end min Lykke," lød det blide Svar. „Jeg tror ikke, at nogen Kvinde nogen Sinde har haft en bedre eller kærligere Ægtefælle. Folk tror — og det gør du maaske ogsaa — at jeg giftede mig med ham for hans Penges Skyld. Det var ikke sandt. Det var først, da Fader forklarede mig, hvor meget bedre de alle sammen vilde faa det, naar jeg giftede mig med en Millionær, — det var først da, at jeg tænkte mere paa Johns Formue end paa ham selv! Men det var kun lige i Begyndelsen. Senere indsaa jeg, at jeg hellere vilde leve sammen med ham i en Hytte end med nogen anden i et Palads! Jeg tror ikke, at jeg gifter mig igen, undtagen hvis det bliver alt for svært for mig at styre Babas Formue, og jeg altsaa kan indse, at jeg mangler Evne og Forstand til det."

Rupert saa tavs ned paa hendes lyse, bøjede Hoved. Det var, som skimtede han en ny Person i sin lille Kusine.

Hidtil havde han nærmest betragtet hende som et Barn; han nærede en ældre Broders Hengivenhed for hende, den stille, forkælede Kvinde, og nu afslørede Cicely pludselig aandelige Dybder, hvis Tilværelse han næppe havde anet.

„Men nu kan det være nok med at være højtidelige!" udbrød Cicely, idet hun pludselig forjog hans nye Opfattelse af sig med sit muntre Smil. „Men medens vi taler om Ægteskab, saa vil jeg dog sige dig, at jeg mest af alt længes efter at se dig gift, Rupert! Du er nu fem og tredive Aar og ligner desuagtet slet ikke nogen gammel Pebersvend, og dog har man aldrig hørt en eneste Kvindes Navn sat i Forbindelse med dit!"

„Hvilket vi fromt og inderligt maa takke Himmelen for!" svarede hendes Fætter leende; men hvor inderlig hans Taknemmelighed var, det vidste kun hans eget Hjerte, og dette Hjerte slog i dette Øjeblik heftigt ved Tanken om en vis Kvinde, hvis fine, hvide Ansigt og mørke, hemmelighedsfulde Øjne Rupert Mernside altid saa for sig. — „Naar jeg nu endelig ikke har Lyst til at gifte mig, hvorfor i Alverden skal jeg saa jages ind i den hellige Ægtestand? Saa vidt jeg ved, paabyder den hellige Skrift os ikke at foretage dette Skridt uden med den største Eftertanke og Alvor!"

„Nu snakker du! — Som om du nogen Sinde skulde kunne indgaa et Ægteskab i Tankeløshed eller Letsindighed! — Du maa da have haft Tid til at overveje den Sag, saa længe som du har ventet! — Du er jo nu fem og tredive Aar! Hvor mange nydelige og henrivende unge Piger har jeg ikke, naar jeg tænker mig om, forestillet for dig, og hver Gang har jeg troet, at —"

„At jeg vilde gifte mig med en af dem!" fuldendte Rupert hendes Tale, idet han lo. „Jeg vil raade dig til at studere de Spalter i Aviserne, der indeholder Ægteskabstilbud, saa vil det rimeligvis nok lykkes dig at finde en passende Ægteskabskandidat til dine henrivende unge Piger!"

„Men Rupert dog! Du maa ikke tale saa afskyeligt, Menneske! Som om nogen ung Pige blot med den mindste Smule Æresfølelse skulde kunne bekvemme sig til at reflektere paa slige Avertissementer! De Mænd, der søger sig en Hustru ved Hjælp af et Avertissement, kan kun være rene Eventyrere af den Slags, man læser om i Bøger, — men den Slags Folk træffer man jo aldrig i det virkelige Liv!"

„Rene Eventyrere!" gentog Rupert, idet han vendte sig om og betragtede sit eget Billede i Spejlet oven over Kamingesimsen. „Der er forskellige Slags Eventyrere. Det kan jo være, at nogen af dem, der gør det, kun averterer for Spøg!"

„Ja, det kunde rigtig ligne et Mandfolk at bære sig saadan ad!" sagde Kusinen heftigt. „Og saa kommer der en eller anden stakkels lille Pige og tager saadan en elendig Mands Ord alvorligt og tror, at han mener noget med sin dumme Spøg! Jeg vilde foragte den Pige, der reflekterede paa et saadant Avertissement, — men endnu mere vilde jeg foragte den Mand, der lod det rykke ind!"

„Nu maa du ikke være alt for haard ved dem, Cicely! Folks Idealer er jo forskellige, og det er ikke Meningen, at alle Mennesker skal være ens. Saadanne Mennesker som du og dine Lige averterer ikke efter Mænd og Hustruer; men vort Samfund er ikke saa ulasteligt, at man har Raad til at kaste Sten selv paa de Mennesker, der indgaar Ægteskab gennem en Ægteskabsannonce!"

„Aa, jeg synes, det er saa foragteligt! Det skulde da være en meget tarvelig Pige, der vilde indlade sig paa sligt!"

„Det er saamænd ikke mere foragteligt, end naar fornemme Verdensdamer viser deres Døtre frem i Selskabslivet!" svarede Rupert alvorligt. „Og i hvert Fald ikke halvt saa foragteligt som det skamløse Koketteri, hvormed mange Kvinder jager efter en Mand!"

„Ja, det kan gerne være; men husker du ikke, da stakkels gamle Donkin mistede sin Kone for et Aars Tid siden, da var der en Masse Kvinder, der strøg og friede til ham og tilbød ham at gifte sig med ham! Og det var Kvinder af vor Klasse, fine, velopdragne Damer! Naa — vi havde jo den Tilfredsstillelse, at han sagde nej til dem alle sammen! — — Hvor kunde de Kvinder ogsaa gøre det? Nej, det er saamænd ikke saa underligt, at I Mænd taber Agtelsen for Kvinderne! I tror naturligvis, at vi alle sammen er af samme Kaliber!"

„Nej, det tror vi slet ikke!" sagde Rupert, og hans Stemme var nu mild og blid. „Vi kan nok se Forskel paa de ægte Kvinder — og de andre. Der er jo heldigvis en hel Del af de ægte tilbage!" Og Rupert bøjede sig pludselig ned over sin Kusine, greb hendes to smaa, hvide Hænder og trykkede dem.

„Du vil da vel ikke gaa nu?" udbrød hun. „Jeg vilde gerne vise dig Baba, og der er ogsaa en hel Masse andre Ting, jeg gerne vilde fortælle dig!"

„Det gør mig ondt, men jeg kan ikke vente! Jeg skal møde et Sted Klokken fem, og jeg maa være der!"

„Vil du saa være saa elskværdig at avertere efter den unge Pige?"

„Ja, jeg skal nok huske det! Men, Cicely, jeg kommer pludselig til at tænke paa, at du jo mangler en Opdragerinde eller Guvernante til Barnet!"

„Ja, det gør jeg rigtignok! Men, kære Ven, hvorfor taler du om det nu?"

„Jo, fordi jeg forleden Dag hørte Tale om en ung Pige, der søgte en Plads!"

Ruperts Stemme var, trods al hans Umage, lidt genert og stammende, som voldte det ham Vanskelighed at føre dette Spørgsmaal paa Bane.

„En ung Pige, der kunde trænge til at faa en Plads!" gentog Cicely lidt drillende. „Men, kære Rupert, den Person, som jeg vil engagere til at være Opdragerske for Baba, maa du kunne beskrive lidt nøjere end som saa, og hun maa først og fremmest være i Besiddelse af ganske udmærkede Anbefalinger!"

„Udmærkede Anbefalinger!" gentog Mernside for sig selv, da han forlod sin Kusines Hus. Men samtidig med Cicelys Bemærkning var der nogle andre Ord, der stadig arbejdede i hans Hjerne. Han saa den sirlig skrevne Billet for sig, der var underskreven med Bogstaverne C. M., og atter stod den trøstesløse Sætning for ham:

„Jeg kan ikke faa noget Arbejde, og jeg trænger i høj Grad til at faa et Hjem."

„Maaske er hun ganske umulig," tænkte han videre. „Cicely havde nok Ret, da hun talte om, at det kun var en meget tarvelig Pige, der indlod sig i Ægteskab gennem en Annonce, og det er højst sandsynligt, at denne C. M. er en saadan! Hvis saa er, hvad skal jeg saa stille op med hende? Naa ja, Margaret finder nok paa Raad."

Det var saadanne Tanker, der opfyldte Rupert Mernside, da han gik igennem Forhallen fra Familien Redesdales store, flotte Bolig paa Eaton Square og hen til det lille, hvide Hus i Bayswater; men da han aabnede den gammelkendte Laage og gik op ad den lille Havesti til Huset, blev han pludselig staaende stille, meget overrasket.

Persiennerne i Værelset til højre for Indgangsdøren var trukne for, og hans gentagne Ringen blev ikke besvaret indefra. Man hørte Klokkens Klang helt ude i Køkkenet, og Ekkoet døde bort i det fjerne, men intet Fodtrin lød, og ingen Haand løftede sig for at lukke op, og da Rupert traadte tilbage for at betragte Huset, saa han ydermere, at der ingen Røg stod ud af Skorstenspiberne.

Som han stod her, blev han paa en Gang betaget af Angest. Hvad var der dog sket? Hvad i Alverden kunde der dog være sket? I Gaar havde han jo siddet sammen med Margaret i det samme Værelse, hvor Persiennerne nu var saa tæt nedrullede. Ganske vist havde han nok kunnet se, at hun var træt, men det lod dog ikke til at være mere, end hun saa ofte havde været, og der var ingen Grund for ham til at tro, at hun var mere daarlig end sædvanlig.

Hun var jo altid svag og skrøbelig; den ene Dag maatte hun ligge paa Sofaen, den næste kunde hun godt spadsere lidt om i Stuerne, ja, endogsaa gaa lidt ud. Men at hendes Hus skulde være lukket og stænget for ham — det var ham en Gaade!

Han havde en Fornemmelse, som om Jorden var revet bort under hans Fødder, ja, som om selve hans Livs Grundvold var styrtet sammen.

Det var jo netop i Dag, at hun i sit Hjem havde fastsat hans Møde med den unge Pige, der havde svaret paa Avertissementet. Margaret havde fastsat Tidspunktet; det var efter hendes Tilskyndelse, at han havde skrevet til C. M. og bedt hende møde i Nummer Hundrede paa Barford Road, — og nu fandt han Huset tomt, laaset og lukket og uden at finde et Ord til Forklaring eller Undskyldning.

Skulde Margaret pludselig være bleven syg? — Hvis saa var, hvorfor havde hun da ikke ladet ham det vide? Og dog, hvis hun virkelig var bleven syg, saa maatte hun jo netop være hjemme, og Elisabeth maatte være hos hende.

Nogen maatte kunne have besvaret hans Ringen; den havde da været heftig nok, vidste han. — Eller skulde hun være rejst bort? Rejst bort uden at efterlade sig den mindste Efterretning? Hvad skulde han dog tro og tænke? Et Gran Vrede blandede sig i hans Angest for Margaret. Han syntes, at saa mange Aars tro Opofrelse og Hengivenhed for hende berettigede ham til en større Hensynsfuldhed fra hendes Side lige over for ham.

Han havde hidtil kun stillet smaa Fordringer til hende, men denne pludselige og uventede Forsvinden var en bitter Prøvelse, som selv hans inderlige Venskab for hende kun daarlig kunde bære.

Engang endnu ringede han paa Klokken; samtidig bankede han voldsomt paa Døren med Dørhammeren, men det var alt sammen fuldstændig virkningsløst, og han vendte sig ærgerlig om for at gaa, da Havelaagen i det samme klikkede, og han saa en ganske forpustet Kvinde — tilsyneladende af Arbejderklassen — komme styrtende hen ad Stien.

„Jeg maa virkelig bede Dem mange Gange om Forladelse, Herre!" gispede hun. „Jeg har kun to Gange været ude af Huset i Dag, men hver Gang har det været saa uheldigt, at der har været nogen her!"

„Er det Dem, der skal passe paa Huset?" spurgte Rupert strengt.

Paa Grund af hans egen Sindsbevægelse blev hans Stemme haardere, end den plejede at være.

„Ja, det er, Herre, og det gør mig virkelig ondt!" klynkede Kvinden og tørrede sit svedige Ansigt med et snavset Forklæde. „Jeg kom herhen i Gaar; jeg blev hentet lige paa en Gang, fordi Mrs. Stanforth og hendes Pige, Miss Herring, skulde rejse; der var blevet sendt Bud efter dem, og jeg havde endda saadan en stor Ekstravask! — Og jeg sagde ogsaa til min Søn Jim: 'Jim,' sagde jeg —"

„Ja, ja!" afbrød Rupert utaalmodig. „Men hvor er Mrs. Stanforth? Gav hun Dem ikke Besked til mig eller sagde, hvor hun tog hen? Sagde hun ikke noget til Dem om, hvad De skulde sige, hvis Folk kom her paa Besøg?"

„Ak nej, Herre! Det var i saadan en Fart, at hun kom af Sted, saa hun fik saamænd ikke Tid til at give Besked om noget! — Men jeg er rigtig ked af, at jeg ikke var her straks, da De kom, men jeg var bare gaaet et Øjeblik og havde ladet Ilden paa Skorstenen gaa ud. — Jeg var henne og se til mit Vasketøj, skal jeg sige Dem, og saa vendte jeg tilbage for en halv

Time siden, og da havde her lige været en ung Dame, og saa —"

„En ung Dame!" udbrod Rupert heftigt.

„Ja, det stakkels lille Menneske saa ogsaa helt forskrækket ud. Hun sagde, at hun var ventet, og at hun skulde være her Klokken fem, — ja, det sagde hun, — og det gjorde mig rigtig ondt for hende. Hun blev jo ganske lamslaaet over at se, at Huset var laaset og lukket. Hun sagde, at det vistnok var for at narre hende, at hun var bestilt herhen!"

„Men sagde De da ikke til hende, at Mrs. Stanforth pludselig var rejst sin Vej?" udbrod Rupert med voksende Heftighed. „De lod da ikke den unge Dame være i den Tro, at hun var bleven holdt for Nar?"

„Nej, naturligvis, gode Herre, det gjorde jeg jo ikke, men jeg skal aldrig nægte, at jeg selv synes, at det saa lidt løjerligt ud. — Det er da underligt at bede Folk komme til sig Klokken fem, og naar de saa kommer, saa er Huset lukket af og Værtinden rejst sin Vej! Havde man baaret sig saadan ad imod mig, vilde jeg da have sagt, at jeg var bleven holdt godt for Nar! — Saa sagde Damen: 'Er Mr. Mernside ikke her?' Og saa sagde jeg: 'Jeg kender ikke nogen, der hedder saadan!' Og saa saa hun sig forskrækket om, og det gav ligefrem et Sæt i hende, som om hun havde faaet et Slag — og saa —"

Rupert maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at blive rasende.

„Og hvor længe er det siden, at den unge Pige gik?"

„Ja, det er ikke meget mere end et Kvarter siden. Det var en rigtig pæn, ung Dame; hun var meget tarvelig klædt, ja, man kan næsten sige fattigt, og da hun gik, saa hun ud, som om hun skulde til at græde, saa fortvivlet var hun, og da hun var gaaet, stak jeg ind til Naboens for at faa lidt Te, — og saa skal det netop træffe sig, at De kommer imedens!"

Den gode Kone maatte henvende de sidste Fraser til Buskene i Haven, for Rupert var for længe siden ude af Havelaagen, og med en Følelse af, at der var hændet noget meget forkert, fortsatte han sin Vej hjemad. —

V.

„Jeg var dum nok til at tro, at dette Brev var alvorlig ment, og saa har man spillet mig et Puds. Men Brevet var saa venligt, at jeg syntes, at det umuligt kunde være skrevet af en ondsindet Person eller af en, som vilde drive Gæk med mig."

Saaledes tænkte Christina, idet hun langsomt vandrede op ad Trapperne til sit Værelse, hvor hun satte sig paa en Stol i en træt, irriteret og nedslaaet Stemning.

Den pure Nød, der tvang hende til at spare paa hver eneste Stilling, foraarsagede, at hun maatte gaa hele Vejen fra Bayswater til sin langt borte liggende Bolig i S. W.-Distriktet, og da der var begyndt at falde en fin Regn, længe før hun var halvvejs igennem Parken, var hun ikke alene træt, men følte sig ogsaa utilpas i det vaade, raakolde Vejr. Hendes uldne Kjole, der i sine bedste Dage ikke havde været af fineste Kvalitet, var nu gennem Dagenes Slid gjort falmet og næsten luvslidt, og den taalte kun daarligt det slemme Vejr. Den smaatdryssende Regn var trængt gennem hendes tynde Klæder, der kun ydede hende en tarvelig Beskyttelse imod den. Hun var vaad til Skindet og saa træt, at hun end ikke formaaede at lave sig en Kop Te paa sit lille Spritapparat.

„Jeg tror næsten, at Mrs. James har Ret," tænkte hun. „Hun siger, at alle Mænd er nogle Skurke, og at man ikke kan stole paa en eneste af dem. Jeg troede altid, at hun sagde det, fordi Mr. James drak sig ihjel, og medens han levede altid drak hendes Fortjeneste op for saa bagefter at prygle hende. Men nu — nu synes jeg, at jeg godt kan forstaa, om alle Mænd er det!"

Hun trak Hattenaalene ud af den vaade Hat, kastede det gennemblødte Overstykke til Side og tog et Brev op af sin Lomme.

Brevet var skrevet med en kraftig, bestemt Mandshaand, og Udskriften paa det lød saaledes:

„C. M. Adresse Mrs. Cole,
Cartney Street 10. S. W."

„Det ser da ud, som om det var en Gentleman, der havde skrevet den," sagde den stakkels unge Pige halvhøjt. „Jeg kunde ikke tænke mig, at den Mand, der har skrevet dette, kunde være en Skurk, og hans Brev tyder heller ikke paa, at han er et uhæderligt Menneske!" føjede hun drømmende til, idet hun trak Brevet ud af Konvolutten og endnu engang gennemløb dets Indhold, som allerede var dybt indgravet i hendes Sjæl.

„Ærede Dame!

Da jeg tror, at jeg maaske kan være Dem til nogen Nytte, beder jeg Dem komme hen i Nr. 100, Barford Road, Bayswater, Klokken fem i Morgen (Onsdag). Jeg skal da nærmere forklare Dem, hvad jeg mener. En elskværdig Dame, som ejer Huset, glæder sig til at se Dem.

Deres ærbødige
R. Mernside."

„Og saa kommer jeg derhen og finder Huset lukket," fortsatte Christina med brudt Stemme. „Og en gammel Vaskerkone fortæller mig, at hun aldrig har hørt noget om en Mr. Mernside, saa man maa jo fuldstændig have drevet Gæk med mig."

To store Taarer løb langsomt ned ad hendes Kinder; det var mest af Udmattelse og bitter Skuffelse, at Christina græd. Hun følte sig saa træt — saa træt. Og saa frøs hun og var saa elendig til Mode, thi hun havde bygget større Forhaabninger, end hun selv vilde være ved, paa sit lille, frygtsomme Brev og paa det Svar, hun havde faaet.

Hun var bleven saa glad og beroliget over, at der aldeles ikke var nogen Hentydning til Ægteskab i Mr. Mernsides Billet, og hun havde været fuld af skønne Forhaabninger, da hun hin Eftermiddag begav sig ud paa sin besynderlige Ekspedition.

Hun tænkte sig Muligheden af, at denne ubekendte Mr. Mernside maaske kunde skaffe hende noget at bestille, — og alene Tanken om at kunne faa Arbejde bortjog al den Tvivl og Modløshed, som nu og da kom op i hende under den lange Vandring til Barford Road. Hun havde været saa sikker paa, at Forfatteren til dette korte, venlige Brev var en Gentleman og et godt og hæderligt Menneske, saa Synet af det aflukkede Hus virkede paa hende, som havde hun

faaet et frygteligt Slag. Og denne Virkning svækkedes ikke, da Konen, der skulde passe paa Huset, erklærede, at hun aldeles ikke kendte nogen, der bar Navnet Mernside. Hun maatte jo absolut være Genstand for et Bedrag! Hvor kunde hun tro andet?

„Og ikke et eneste Svar fik jeg paa alle de Billetter, jeg skrev om en Plads!" udbrød hun fortvivlet, idet hun træt rejste sig fra Stolen og tog Spritapparatet ud fra Skabet. „Jeg gad nok vide, om der er mange saadanne stakkels unge Piger som jeg, der staar uden Slægt og Venner i Verden. Jeg har jo ikke engang Raad til at betale min Husleje for næste Uge, og Mrs. Jones vil ikke give mig Kredit, — det har hun sagt mange Gange!"

Christina for gysende sammen, men denne Gang var det ikke, fordi hun frøs, men fordi hun følte sig overvældet af den triste Situation i Øjeblikket.

„Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal gøre, naar jeg ikke har flere Penge," sagde hun forknyt. „Nej, jeg aner ikke, hvad jeg skal gøre!"

Og medens hun tog Tedaasen og Kopperne frem fra Skabet, hulkede hun sagte. — Det var kun et tarveligt Maaltid, hun kunde tilberede sig og servere paa det grimme Fyrretræsbord, og hun maatte stryge mange Taarer bort, som Træthed og Bekymring fik til at løbe ned ad hendes Kinder.

Hendes Frokost havde bestaaet i et Glas Mælk og en Tvebak, som hun havde købt i en nærliggende Bagerbutik, og paa den Frokost havde hun nu vandret omtrent en Mil og var endda bleven vaad paa Vejen af Regnen. Men det allerværste var dog, at hendes Vandring havde bragt hende en saa frygtelig Skuffelse.

Det var ikke saa underligt, at saadan en lille Pige, hvor tapper hun saa end ellers var, nu var ved at opgive alt Haab.

Og saa syntes alting tilmed at gaa hende imod. Tændstikkerne vilde ikke brænde, og det havde varet længe, forend hun havde kunnet finde dem; det varede ogsaa længe, før hun kunde faa Spritten til at brænde, og da dette endelig var kommet i Orden, forekom det hende, at det varede en Evighed, før Vandet kom i Kog. Det tørre Brød havde aldrig smagt hende saa uappetitlig, og Teen uden Fløde var i Dag ualmindelig bitter; alligevel var hun rigtig taknemmelig for den, fordi den var saa varm.

Den unge Pige længtes ligesom et Barn efter at faa noget mere at spise og drikke. Hun drømte om alle mulige dejlige Lækkerier, og hun kom til at tænke paa, hvor appetitligt Donaldsons Frokostbord altid havde været. Og ved Tanken herom stødte hun sin Tallerken bort, lagde Hovedet ned paa Bordet og hulkede bitterligt. At Tanken om tidligere materielle Nydelser kan faa Folk til at græde, synes maaske urimelig, men man maa huske, at Christina kun var tyve Aar og meget sulten.

Naa, den lille Christina maatte stamme fra en kraftig Slægt, og hvor ukendt for hende hendes Familie paa mødrene Side end var, saa havde de i hvert Fald givet hende en herlig Arv i det Mod og den Udholdenhed, der var Særkendet i hendes Karakter.

Hendes Hulken varede kun kort; hun rettede sig op, og idet hun hævede Hovedet op fra Bordet, tørrede hun sine Taarer og tvang sig til at spise den lille Bid tørt Brød, der var tilbage, samt drikke Resten af den bitre Te. Om det var Brødet eller Teen, der var Skyld i det, vidste hun ikke, men nok er det: hun syntes pludselig, at hun følte en ny Kraft gennemstrømme sig. Hun blev snart helt rolig, ja, kort efter brød hun endogsaa ud i en lille Latter over sit Svaghedsanfald.

„Hvad du dog er for en Gaas!" udbrød hun og rejste sig for at vaske sine Kopper og sin Tallerken af. „Situationen bliver jo ikke en Smule bedre, fordi man græder. Mr. Donaldson plejede altid at sige: 'Sørg ikke over, hvad der mulig vil ske af ondt i Fremtiden, og spekuler dig ikke bedrøvet over noget, som maaske aldrig sker!' Jeg vil handle efter Mr. Donaldsons Raad og ikke sørge over Huslejen, før Mrs. Jones kommer med Regningen til mig. Men jeg burde maaske, før hvert Haab er ude, prøve at pantsætte min smukke Halskæde, min eneste Arv, skønt jeg gør det grumme nødigt."

Mrs. Jones var just ikke af den Slags Værtinder, der optraadte moderligt eller venskabeligt lige over for sine Lejere, eller som paa nogen Maade bar over med dem. Den eneste Rolle, hun forstod at spille i Livets Komedie, tænkte Christina, var den grusomme Stifmoder i Eventyrene, og Christina havde derfor al Grund til at tro, at det var frugtesløst at nære Haab om, at hendes Værtinde vilde give hende Restance med Huslejen.

Mrs. Jones' eget Liv havde været sørgeligt nok. Hendes Ungdom var gledet hen med haardt og opslidende Arbejde, og da hun endelig blev gift, viste det sig, at Manden var brutal imod hende. Hendes Ægtestand havde været et Slid og Slæb i Fattigdom og Nød, og nu i sin Enkestand havde hun en evindelig Kamp for at faa det hele til at slaa til.

Saadan havde Mrs. Jones det, og denne triste Tilværelse havde gjort hende haard; hun behandlede nu Verden saaledes, som hun selv var bleven behandlet. Hun ventede sig ikke noget af nogen, og hun gav ikke noget til nogen. Naar hun ikke selv bad nogen om Hjælp, saa vilde hun sandelig heller ikke yde Hjælp til nogen.

Hun stod netop og tændte Gasblusset paa Gangen, streng og stram som sædvanlig, da Christina en halv Times Tid efter, at hun var kommen hjem, atter gik ned ad Trappen med en lille Pakke i brunt Papir i Haanden, og Mrs. Jones trak Læberne endnu mere sammen, da hendes skarpe Øjne opdagede denne Pakke.

„Aa — hun skal ud og 'sætte' noget!" tænkte hun haardt, men trods hendes kolde Sind gjorde det hende alligevel ondt for den unge Pige — ikke fordi hun havde særlig Medlidenhed med Christina — den Følelse kendte Mrs. Jones ikke, men hun vidste jo fra sig selv, hvordan det stod til med Folk, naar de begyndte at sætte ud af deres Ejendele.

Hun vidste, at naar hendes Lejere først var kommen saa vidt, at de listede sig ud med smaa eller store Pakker, som de ligesom generede sig for at vise frem, saa tneb det med Huslejen. Og saa vidste hun paa en Prik, hvorledes det vilde ende. Saa kom der fortvivlede Scener, saa Flytning (uden Betaling af Husleje) — og nye Lejere af samme Slags.

Nej, Mrs. Jones kunde ikke rigtig lide Christinas Pakke, lige saa lidt som hun syntes om det halvt angstfulde, halvt skamfulde Blik, som Christina sendte hende, da hun gik forbi hende, og hun blev ved at se fast paa den unge Dame, skønt denne rødmede lige op til Tindingerne ved Værtindens inkvisitoriske Blik.

Christina havde allerede solgt nogle af sine fineste Klæder til en Marskandiser, der boede henne omkring

Hjørnet, men i Dag var det første Gang, hun søgte en virkelig Pantelaaner, og hendes Hjerte slog, som skulde det sprænges, da hun stod uden for en Butik, over hvis Dør de tre Kugler var ophængte.

Hun havde bestemt sig til ikke at gaa hen til Mr. Moss, der var dette Fattigkvarters nærmeste Pantelaaner, og tænkte som saa, at hun hos en af de Juvelerer, der ogsaa gav sig af med Pantelaaning, vilde faa meget mere for sit Smykke. Hun havde derfor lidt længere at gaa, men det brød hun sig ikke om, da hun tænkte, at det gjaldt om at faa det mest mulige ud af sin stakkels Halskæde.

Men da hun igennem Glasdøren saa to unge Mennesker, der stod og lurede bag Disken, fik hun nye Skrupler, og det varede et Par Sekunder, før hun kunde bekvemme sig til at træde ind i Butikken, og da det endelig skete, var det med Opbydelsen af al sin Kraft og fulde Mod.

Da hun fra det fugtige Novembervejr kom ind i den varme Butik, følte hun sig dog ret vel til Mode, men det skinnende Gaslys blændede hende, og hun blev ganske fortumlet, da hun skulde til at fremføre de Ord, hun hele Vejen havde forberedt sig paa at fremsige, lige siden hun havde forladt sin Bolig.

„Jeg er kommen for at spørge, om dette Halssmykke er noget værd," havde hun tænkt sig at ville sige, men i Stedet for fremstammede hun ganske forvirret:

„Jeg er kommen — — vil De ikke være saa venlig at sige mig, om De kan laane mig noget paa dette?"

Og saa lagde hun nok saa villig sin Pakke op paa Disken, og en af de unge Mænd, der stod bag ved den, tog langsomt Pakken op og aabnede den.

Han saa op og ned ad hende paa en saa uforskammet Maade, at Blodet fløj op i hendes Kinder, og hun fik den største Lyst til at slaa ham lige ind i hans flade, fede Ansigt.

„Hvor meget vil De have paa det, min kære, unge Dame? Det er Spørgsmaalet!" sagde Manden spøgefuldt, idet han stadig saa paa den rødmende, unge Pige. „Vi plejer jo altid at være imødekommende lige over for smukke, unge Damer — ikke sandt, Tom?"

Her puffede han til Sidemanden med et grimt Grin, som blev besvaret af denne med et lige saa grimt Grynt, og saa blinkede han muntert til Christina, der ængstelig stottede til ham.

Uheldigvis var Ejeren af Forretningen ikke til Stede, og Christina var prisgivet disse to ubehagelige og raa, unge Mænds Lumpenhed.

„Sig os nu, hvad De vil have for den, Frøken!" gentog den unge Mand, der hed Tom, idet han lænede sig over Disken. „Vi vil give Dem saa meget, som De med Billighed kan forlange. Lad os nu se paa den kostbare Ting, som De har pakket ind i saa meget Papir!" sluttede han, da hans Kammerat nu endelig aabnede Etuiet, hvori Halssmykket laa.

„Det er et Halssmykke," stammede Christina, der var bange for at vise den Afsky, hun følte; hun tænkte som saa, at de to unge Mennesker maaske saa vilde blive vrede paa hende og give hende mindre for Smykket. „Det har tilhørt min Familie i lange Tider," vedblev hun, „og jeg ved, at det er meget kostbart!"

„Aa — saa De ved, at det er meget kostbart?" sagde den første af de unge Mænd i en spottende Tone. „Men nu er det jo os, der skal bestemme dets Værdi, ikke sandt? Og De kan ikke belære os om, hvad det er værd, vel?"

„Hm! — Det er jo noget gammeldags Stads!" udbrød han lidt efter, idet han holdt Smykket med de ædle Stene op for Lyset. „Den Slags Sager kunde passe for vore Bedstemødre, men nu til Dags er det ikke i synderlig høj Kurs!"

„Det kan ikke være rigtigt!" svarede Christina dristigt. „Alle Mennesker sætter nu til Dags Pris paa antikke Sager, og det Halssmykke er meget værd, vil jeg sige Dem!"

Vreden var lige ved at besejre hendes Frygtsomhed; hun var ikke fri for at blive lidt ophidset over at se det spodske Smil i de to uforskammede Mænds Ansigter.

„Naa, naa," sagde den unge Mand, der lød Navnet Tom. „Vi ved nok, hvad vi ved! Og naar min Ven og Kollega, Mr. Franks —" her bukkede han dybt for den anden unge Mand — „synes, at det er noget Stads, som er gammeldags og værdiløst, saa er det ogsaa gammeldags og værdiløst!"

„Men det er det virkelig slet ikke!" udbrød Christina, der nu i sin Ærgrelse fuldstændig genvandt sin Dristighed. „Vil De ikke være saa venlig straks at sige, hvor meget De kan laane mig paa Smykket? Hvis De ikke kan give mig noget, gaar jeg et andet Sted hen!"

Medens hun talte, saa hun lige ind i Ansigtet paa de to spottende smilende, uforskammede Ansigter bag Disken. Hun glemte sin Fattigdom og sine tarvelige Klæder, og hendes hele Holdning var stolt og værdig, saa den udøvede øjeblikkelig en vis Virkning paa de to Mænd.

„Naa, lille Frøken, De skal ikke tage Sagen paa den Maade!" sagde Manden ved Navn Franks sagtmodig. „Det hele var jo blot en Spøg! Vi vilde kun narre Dem lidt, og De kan være vis paa, at vi nok skal give Dem lige saa meget for det Smykke, som De kan faa andre Steder!"

Christinas Trusel om at bringe Halssmykket et andet Sted hen havde aabenbart gjort sin Virkning paa de unge Butiksmænd, thi de havde naturligvis straks set, at den Genstand, hun bragte dem, var af ganske betydelig Værdi, og de vidste godt, at deres Principal vilde blive meget vred paa dem, hvis de lod hende gaa et andet Sted hen med dette sjældne Smykke.

„Det er et meget smukt Stykke Arbejde," sagde den første unge Mand, idet han holdt Halskæden op med et let Anstrøg af Ligegyldighed. „Det er vel Familiebogstaverne, antager jeg, dette sammenslyngede Monogram?"

„Ja, det er det vistnok, men jeg kender for øvrigt ikke dette Smykkes nærmere Historie. Jeg har arvet det efter min Moder."

Da Christina gav denne Forklaring, fik hun selv en usikker Fornemmelse af, at man godt kunde komme paa den Formodning, at hun havde stjaalet Smykket, der var saa smukt, og denne Tanke gjorde hende saa rædselsslagen, at hun havde en Følelse, som om hun skulde kvæles.

„A. V. C.," sagde den unge Mand langsomt, idet han læste Bogstaverne i Monogrammet, der slynget af fint Guld fandtes over selve Smykket, som hang i en Kæde, der bestod af pragtfulde Smaragder, der var indfattede i lige saa fint Guld som det, Monogrammet var dannet af. „A. V. C. er vel sagtens

Begyndelsesbogstaverne?" spurgte han ironisk og med et lille Blink til sin Kammerat.

„Det ved jeg ikke," gentog Christina. „Som jeg siger Dem, kender jeg ikke Smykkets Historie. Jeg ved kun, at det er ægte Smaragder, og jeg tror nok, at de er meget værdifulde!"

Begge de unge Mænd trak paa Skuldrene, saa paa hinanden og brast pludselig ud i en høj Latter.

„Min kære, unge Dame," sagde Franks, der syntes at være den andens overordnede, „der maa have været nogen, der har villet narre Dem, og som har fortalt Dem, at dette her var ægte Smaragder! Hvis det var Tilfældet, saa siger jeg Dem —" her løftede han Hænderne mod Loftet — „saa vilde Smykket jo være umaadelig mange Penge værd!"

„Det er det ogsaa! — Det er ægte Smaragder, og Smykket er meget kostbart!" sagde Christina med Fasthed. „Men hvis De ikke synes om at give mig et Laan paa, hvad det er værd, saa tager jeg det igen!"

Og hun strakte Haanden ud for at tage Smykket, der hang paa den ene Ekspedients Haand og funklede med den reneste Straaleglans i Lysets Skær.

„Hør nu, lille Frøken," sagde Franks overtalende, „mig kan De godt stole paa, men der er ikke mere af Smaragder i Smykket, end der er i mig selv. Men det er alligevel en ganske pæn Efterligning, og Guldet er smukt forarbejdet! — Jeg paatager mig et stort Ansvar, og Himmelen maa vide, hvad min Principal vil sige til det, naar han kommer hjem, for det Bud, jeg vil gøre Dem. Men jeg vil give Dem fem Pund paa det Smykke — ikke en Skilling mere!" sluttede han triumferende, som om han betragtede hele den Forretning som afgjort med dette ædelmodige Tilbud, som han saa ud til at mene, at den unge Pige maatte være henrykt over.

„Fem Pund!" gentog Christina harmfuldt. — „Fem Pund for et Smykke, der — det ved De lige saa godt som jeg — er tyve Gange saa meget værd!"

Franks lo haanligt og begyndte at pakke Smykket ind i Skrinet med stor Omhyggelighed.

„De har meget overdrevent høje Forestillinger om Værdien af denne Genstand," sagde han. „Jeg tør ikke paatage mig at byde Dem mere end fem Pund for det, og hvis De vil følge mit Raad," tilføjede han truende med et hurtigt Blik paa sin Kollega og derfra hen til den unge Pige igen, „saa skal De tage mod Tilbudet og lade os beholde Smykket! — De kan nok forstaa —" her rømmede han sig betydningsfuldt — „at det ikke vil blive let for Dem at komme af med et Smykke, der som dette har et Monogram. — Naar jeg egentlig rigtig skulde gøre min Pligt, saa maatte jeg jo først spørge Dem om, hvor De har det fra —"

Christina blev ganske bleg. Den Mulighed, der for nogle Øjeblikke siden havde fremstillet sig for hende, var nu bleven til Virkelighed. Denne Mand antydede — ja, han gjorde mere end antyde — han beskyldte hende i forblommede Ord for, at hun paa ulovlig Maade havde bragt Smykket i sit Eje, og hun havde intet Bevis for det modsatte. Hun havde kun sit Ord for, at Halssmykket var hendes lovlige Ejendom.

„Jeg har jo sagt Dem, at jeg har arvet Smykket efter min Moder!" sagde hun skælvende. „Det er et gammelt Arvestykke i min Familie, og jeg har ikke engang Lov til helt og holdent at stille mig af med det —"

„Hør nu, lille Frøken, det kan ikke hjælpe noget, at De kommer her til mig med gamle Familiesmykker. Folk af god Familie kommer ikke herhen til Pantelaanere med den Slags Ting! Hvad Slags Familie er det for Resten, De hører til?" sluttede han med et spodsk Smil, der fik Christina til at fare sammen.

„Jeg vil gerne bede om at faa mit Smykke tilbage," sagde hun, idet hun forsøgte at mande sig op igen. „Jeg vil ikke sælge det paa den Maade, og hvis De ikke vil laane mig noget paa det, saa er det til ingen Nytte, at vi forhandler mere om den Sag!"

„Ikke saa rask! Ikke saa rask!" sagde den unge Mand Tom, idet han stubbede til den Haand, hun havde strakt frem mod Etuiet. „Mr. Franks har Ret i, hvad han siger. Hvad kan vi vide om, hvor De har det Smykke fra? Jo flere Vanskeligheder, De gør med at sælge det til os, jo mere maa vi jo mistænke Dem for, at der stikker noget under det hele! Og hvis De virkelig trænger saa haardt til Kontanter," fortsatte han brutalt, „saa maa De virkelig tage imod, hvad vi byder Dem, — og det er slet og ret fem Pund! Hvis De ikke er fornøjet med det, saa maa vi hellere kalde paa Politiet — og saa —"

Da hun i sin Uskyldighed var ganske ude af Stand til at fatte, at disse to Kujoner havde til Hensigt at tyrannisere hende lige til det yderste, og da hun tillige var træt og udmattet af Mangel paa Føde og Hvile i Løbet af Dagen, saa blev hun nu greben af en ren panisk Skræk. Forinden de to forbavsede Mænd kunde samle og fatte sig imod hendes Hensigt, havde hun med et rask Tag revet Etuiet ud af Franks' Hænder, og nu styrtede hun ud af Butikken med det og ned ad Gaden saa hurtig, hendes Fødder kunde bære hende.

Hendes Ansigt med de opspilede Øjne udtrykte den største Rædsel, og hendes Hjerte hamrede heftigt, medens hun blev ved at løbe uden at se sig tilbage eller ænse alle de Mennesker, hun i sin ophidsede Sindstilstand stødte til. Alle hendes Tanker gik kun ud paa at komme saa langt bort fra den frygtelige Butik som muligt.

Hun skraaede over Kørebanerne og kom ned i et helt Net af Smaagader, som hun slet ikke kendte, og hun anede ikke, hvor hun satte sin Fod, opfyldt som hun var af Rædsel over, at disse to Mænd maaske endogsaa skulde have sendt Politiet efter hende.

„Jeg kan ikke bevise, at Smykket er mit!" stønnede hun aandeløst. „Jeg kan ikke bevise, at jeg ikke har stjaalet det! Hvad skal jeg gøre, hvis de arresterer mig som Tyv?"

Den blotte Tanke fik hende til at fordoble sine Skridt, skønt hun ellers var ganske udmattet, og hun kun med Vanskelighed kunde flytte Foden. De blanke Svedperler skinnede paa hendes Pande, og da hun omsider naaede hjem paa sit Værelse, sank hun om paa en Stol og rystede over hele Legemet.

I mange Minutter sad hun saaledes med lukkede Øjne. Hendes Ansigt var ligblegt, og nu og da steg en halvkvalt Hulken op fra hendes Bryst. Lidt efter lidt blev hun dog roligere, — ja, der kom endogsaa til sidst en hel Tryghed over hende. Saa stod hun op, tændte Lampen og begyndte at afføre sig sine fugtige Klæder for at gaa i Seng. — Selv med den ringe Forsyning af Tæpper, som Mrs. Jones leverede, var det dog varmere at gaa i Seng end sidde oppe uden Ild i Kakkelovnen, og Christina vovede ikke at tillade sig denne Luksus, særlig nu, da

hendes Forsøg paa at rejse Penge saa sørgeligt var mislykkedes.

„Fra i Dag vover jeg da aldrig nogen Sinde mere at vise mit Halssmykke til noget Menneske!" tænkte hun med en Gysen. „Prøver jeg paa at sælge det et andet Sted eller vise det til nogen, kan de jo gerne finde paa at sende Bud efter Politiet! Og det er maaske ogsaa urigtigt af mig at ville sælge eller pantsætte Moders Halssmykke. Og dog tror jeg ikke, at hun vilde blive vred paa mig for det, naar hun vidste, hvor frygtelig fattig hendes egen lille Pige er, og hvor svært det er for mig blot at finde saa meget at bestille, at jeg kan undgaa at sulte! Og jeg ved, at Smykket er en Masse Penge værd!" sagde hun med Fasthed, idet hun endnu en Gang tog det frem og holdt det op mod Lyset.

Og da hun saa Smaragdernes pragtfulde, grønne Spil i den herlige Indfatning flimre i Lampelyset, var det hende, som glemte hun al sin Armod, og de fattige Omgivelser svandt bort for hende. Hun var atter tilbage i Fortiden — hun sad i sin Moders Sovekammer i det kære Devonshire, og Moderens døende Stemme klang i hendes Øren. — Gennem det aabne Vindue hørte hun Havets Brusen og Biernes Summen henne imellem Roserne, der slyngede sig helt op til Vindueskarmen og fyldte Værelserne med deres dejlige Duft. Og saa var der en Fugl, der havde sunget saa herligt den sidste Aften, da Christina selv saa bittert havde følt, at hendes Liv fra nu af blev paa Skyggesiden.

„Min lille Pige," havde Moderen med svag Stemme hvisket. „Jeg kan ikke længer blive hos dig, nu Fader er borte! Han og jeg var altid uadskillelige. Han var min Verden — min hele Verden!"

Den underlige, lidt bitre Følelse, som den lille Christina undertiden havde haft af, at de to Væsener, som hun elskede højest, forekom hende at være saa langt borte fra hende, fordi de saa fuldstændig gik op i hinanden, at det syntes, som kunde de godt helt have undværet hende, steg paa ny op i hende, medens hun sad og lyttede til Moderens Ord.

Forældrene havde elsket hinanden saa højt og været saa uendelig meget for hinanden, at Barnet havde spillet en underordnet Rolle i deres Ægteskab, og Christina havde godt mærket det.

Trods al den Sorg, der fyldte hendes Hjerte, da hun stod ved Moderens Dødsleje, saa kunde denne bitre Følelse ikke ganske fortage sig. Moderen kunde kun skænke sit Barn, der vilde komme til at staa ene i Verden, en flygtig Tanke, før hun forlod den. — Det, der opfyldte hende mest, var Tanken om den afdøde Ægtefælle, som Døden nu atter vilde forene hende med i det Paradis, imod hvilket hun længtes hver Dag, siden han forlod hende.

„Du er saa ung," havde den døende Stemme hvisket, medens Livskraften i Blikket, der over Datterens Hoved stirrede op mod Himmelen, mere og mere svandt bort. „Der kommer sikkert engang en, der vil elske dig, ligesom min Ronald elskede mig, og lige saa højt, som han elsker mig endnu."

Christina svarede ikke, men fulgte Moderens Blik op mod den dybe, blaa Himmel. Og hun tænkte, om der mon virkelig en Gang i Tiden vilde komme nogen, der vilde bryde sig om hende, eller om hun mon ikke var for utiltrækkende til at opvække Kærlighed, siden hendes egen Fader og Moder havde skænket hende saa lidt af deres Hjerter.

Men de bitre Tanker svandt bort. Hun bøjede sig ned over Moderen og strøg blidt hendes fugtige Haar bort fra hendes Pande.

„Jeg skal nok se at sørge godt for mig selv," sagde hun tappert, „og —"

„Ja, vær en god lille Pige," afbrød den svage Stemme, „og kom saa engang op til os! Ronald og jeg er deroppe sammen. Men jeg vilde gerne sige dig noget om Halssmykket — det med Smaragderne" — her tindrede hendes Øjne, og hun gjorde en Anstrengelse som for at rejse sig op i Sengen, men hun havde ikke Kræfter nok til det. „Jeg kan ikke sige dig det nu!" stønnede hun. „Senere, naar jeg har sovet! — Det Halssmykke med Smaragderne skal du tage og saa sige til Arthur, at —"

Her svigtede Stemmen hende fuldstændig, og hun sank tilbage i en bevidstløs Tilstand, hvoraf hun ikke mere vaagnede.

Hele Aftenen efter denne Solskinseftermiddag havde Christina vaaget hos hende, idet hun stadig haabede paa, at Moderen muligvis vilde komme til sig selv igen, saa hun kunde fuldende den mærkelige Sætning, hun havde begyndt paa.

„Jeg vil sige dig noget om Halssmykket," havde Moderen sagt. Hvad var det vel, hun vilde fortælle sin Datter? Hvad kunde vel Meningen være med disse underlige Ord, der syntes saa usammenhængende og blottede for Fornuft.

„Tag Halssmykket med Smaragderne og sig saa til Arthur, at —"

Men hendes Moders Bevidsthed vendte ikke tilbage; det hvide Ansigt var ubevægeligt, og de Øjne, der havde søgt ud over de nikkende Roser op mod den lyseblaa Junihimmel, var for bestandig lukkede, den skælvende Stemme forblev i en evig Tavshed, og før Daggry var Christinas Moder draget hen til det Land, hvor hun og Ronald skulde mødes for aldrig mere at skilles!

Lidt efter lidt vaagnede Christina op fra sine Drømmerier og vendte tilbage til Virkeligheden, hvor Lampens matte Skær faldt paa Smaragderne, som hun sad med her i dette kolde Værelse, der dannede en fuldstændig Kontrast til det smukke Soveværelse, hvori hendes Moder paa den skønne, varme Junidag var sovet hen.

„Hvad mon hun vilde have fortalt mig?" sagde Christina. „Hvad mente hun med disse mærkelige Ord: 'Tag Halssmykket — det med Smaragderne — og sig til Artur, at —' Hvem kan denne Artur være?"

VI.

„Den Dame, der Mandag Morgen bragte Baba, der var bleven borte i Taagen, hjem igen, anmodes venligst om at komme hen i Eaton Square Nummer hundrede imellem Klokken elleve og et."

Disse Ord syntes næsten at springe Christina i Møde, da hun greb Avisen, og hun læste dem atter og atter, hver Gang med stigende Forundring.

Det var Fredag Morgen, at hun læste dette Avertissement, akkurat to Dage efter hendes skæbnesvangre Besøg, — det ene til det tomme og aflaasede Hus i Bayswater, det andet hos de to uforskammede

Pantelaanere i Juvelerbutikken, og i disse to efterfølgende Dage var det med største Møje, at hun havde slæbt sig hen paa Kvarterets frie Læsestue; hun turde ikke blive borte, hun følte, at hun ikke maatte lade nogen Lejlighed gaa fra sig, hvis den mulig kunde føre hende til at faa noget at bestille.

Dagen forinden havde hun maattet tilbringe i Sengen, thi den foregaaende Dag med al dens Ophidselse og Anstrengelse i Forbindelse med det slette Vejr havde udmattet hende til den Grad, at hun havde Smerte i alle Lemmerne og en Del Feber, og Torsdag Morgen kunde hun daarlig løfte Hovedet fra Puden.

Men om Fredagen lykkedes det hende ved en Kraftanstrengelse at komme oven Senge; hun klædte sig paa og slæbte sig trods det, at hun følte sig mere død end levende, hen til den omtalte Læsestue for endnu en Gang at gennempløje de ensformige Annoncespalter i Aviserne.

Og da hun træt og mat havde gennemløbet disse enslydende Avertissementer efter Guvernanter for smaa Børn, Barnepiger, Sygeplejersker o. s. v., der alle blev tilbudte en Løn, som gennemsnitlig ikke naaede op til Halvdelen af den, man bød en almindelig Kokkepige, og vendte Bladet om, saa var det, at hun paa Forsiden af „Morning Post" til sin store Forbavselse fik Øje paa det Avertissement, der i saa høj Grad fængslede hende.

„Den Dame, der Mandag Morgen bragte Baba, der var bleven borte i Taagen, hjem igen, anmodes venligst om at komme hen i Eaton Square Nummer hundrede imellem Klokken elleve og et!"

Hvis der ikke var to Babaer i London, der paa den omtalte Mandag var funden af en Dame og bragt hjem til et Hus paa Eaton Square, saa maatte den Person, som dette Avertissement drejede sig om, være hende selv.

Hun forstod nu, at Tjeneren, der i sin Ophidselse hin Dag slet ikke havde spurgt hverken om hendes Navn eller Adresse, i sit Herskabs Øjne havde begaaet en Fejl, og at dette nu personligt ønskede at takke hende, ja, maaske endog give hende en Dusør.

En heftig Rødme for op i hendes blege Kinder ved Ordet „Dusør". Hun følte sig ubehagelig berørt ved den Tanke, at hun skulde modtage en Belønning for en saadan Tjeneste, som det jo havde været hendes aabenbare Pligt at udføre. Men samtidig med denne Følelse dukkede der ogsaa et lille Haab op i hende. Denne trætte, unge Pige syntes næsten, at det var, som om Himmelen nu endelig strakte en hjælpende Haand ud imod hende, og trods hendes Stolthed, der oprørtes lidt imod at reflektere paa dette Avertissement, saa havde hun dog en stærk Følelse af, at det var et godt og kærligt Menneske, der havde ladet dette indrykke i Avisen. Naar alt kom til alt, kunde hun jo godt gaa hen til Eaton Square Nummer hundrede. Hun behøvede jo ikke at modtage andet end en Tak, fordi hun havde reddet det lille Barn ud af Taagen, og det var jo ganske naturligt, at man ønskede at yde hende en saadan Tak, hvilken hun ikke burde nægte at tage imod.

I sin Sindsbevægelse over at læse Avertissementet glemte hun at søge om ledige Tjenester i Avisen, det, hun egentlig var kommen for at se efter.. For første Gang, efter at hun havde begyndt at hjemsøge denne Læsestue, gik hun ud af Lokalet uden nogen Liste paa Navne og Adresser angaaende Pladser som „Frøken i Huset hos ældre Folk" eller „Guvernante for smaa Børn".

Hun havde ligefrem helt glemt at tage sin Notitsbog frem, — den, hvori hun hidtil trolig havde noteret enhver Adresse op i, der mulig kunde føre til Arbejde. — Hun kunde slet ikke tænke paa andet end det forestaaende Besøg paa Eaton Square. Hendes trætte Lemmer tillod hende ikke at gaa hurtigt, saa hun vandrede langsomt tilbage til sin Bolig for nu at blive „vel disponeret", som hun sagde til sig selv, forinden hun vovede sig ud paa sin Ekskursion.

Hendes Hjerte bankede heftigt, da hun ringede paa Dørklokken paa det fine Hus paa Eaton Square, og paa Grund af hendes store Sindsbevægelse, der næsten fik hele hendes Legeme til at skælve, maatte hun støtte sig mod Væggen for ikke at falde om. — En Tjener smækkede Døren op, — han var høj og temmelig fornem og lignede slet ikke den skikkelige Tjener, der hin Mandag havde taget den lille Pige i det røde Slag fra hende. Denne Mand saa op og ned ad Christina med et inkvisitorisk Blik, der baade rummede Undersøgelse og Foragt, og som havde den Virkning, at det fuldstændig forjog den sidste Rest af Mod, som Christina havde tvunget op i sig.

„Maaske jeg kunde komme til at tale med Fruen i Huset?" spurgte hun.

„Hvad ønsker De?" spurgte Tjeneren kort.

„Der har staaet et Avertissement i Avisen i Dag," svarede den unge Pige, og hendes Stemme skælvede af nervøs Udmattelse. „Der stod i det, at man skulde henvende sig imellem Klokken elleve og et. Jeg er kommen for at —"

„Er De kommen for at søge Plads?" Tjenerens Tonefald slog nu over i naadig Nedladenhed. — „Aa — vær saa god! Kom indenfor, saa skal jeg se, om De kan komme til at tale med Hendes Naade!"

Pladsen! — Hendes Naade! — Christina saa forvildet paa Tjeneren og sagde med svag Stemme:

„Jeg ved ikke noget om nogen Plads! Det er ikke derfor, jeg er kommen her. Avertissementet lød kun paa, at jeg skulde komme her imellem Klokken elleve og et!"

„Kom indenfor!" lød den korte Befaling, medens Henry, der var første Tjener, i Stilhed forbandede, at Hendes Naade lod indrykke Avertissementer i Avisen uden at lade ham det vide i Forvejen.

Hvis Christina havde været rigtig rask, saa vilde Tjenerens overlegne Sprog og Manerer have moret hende. Men overanstrengt og nervøs, som hun var, følte hun nærmest Lyst til at styrte ud af Døren eller til ligefrem at sætte sig ned for at græde.

Men den smukke Forhal med sine bløde Tæpper, Duften af Blomsterne, der var anbragte i mægtige Urtepotter ved Foden af Trappen, og den Orden og Ro, der bar Vidnesbyrd om et i høj Grad velordnet Hus, virkede meget velgørende paa hende.

Henne i Hjørnet af Forhallen stod der et gammelt Stueur og dikkede saa højt, at det næsten lød som Larm i den almindelige Stilhed.

Christina følte sig saa besynderlig til Mode. Hun var træt og spændt paa, hvad Ejerinden af dette fornemme Hus vilde sige til hende, og for hvert Sekund, der gik, blev hun mere og mere nervøs.

„Vil De være saa venlig at komme denne Vej!"

Hun for pludselig sammen, da hun hørte Tjenerens Stemme saa tæt ved sig. Hans Fodtrin havde paa det tykke, bløde Tæppe, hvormed Trappen og

Gangen var belagt, slet ikke været til at høre, og hun blev ganske forbavset over atter at se ham ved Siden af sig. — Paa hans Vink rejste hun sig ganske mekanisk og fulgte ham op ad de brede Trapper, hvis bløde, behagelige Tæpper var saa uvant for hende at betræde. Her var saa helt forskelligt fra de tarvelige Omgivelser, hun sidst havde levet i. Her duftede der af de fineste Blomster, der tillige med eksotiske Planter var anbragte paa hvert eneste Trappetrin. Hun kom ind i et Boudoir, hvor hun befandt sig ganske alene.

I alle de tyve Aar, hun havde levet, havde hun aldrig nogen Sinde været inde i et saa prægtigt Værelse som dette; — og da hun stod midt i det, og Tjeneren forlod hende, saa hun sig ængstelig om og trak Vejret dybt af Beundring og Forbavselse.

Det triste Novemberdagsmørke, der herskede udenfor, syntes ikke at kunne naa ind i dette herlige Værelse, som indgød Christina en Følelse af Sommer og Solskin.

„Denne Stue ligner en blegrød Rose!“ sagde hun til sig selv, medens hendes Øjne vandrede fra den ene til den anden af de med blegrøde Tapeter beklædte Vægge og derfra til Stolene og Sofaen, der var betrukne med et Stof i en lidt dybere Rosenkulør, som harmonerede glimrende med de blegere Farver paa Væggene. Paa hvert eneste Bord og hvert Møbel, hvorpaa der kunde stilles Vaser, fandt Christinas Øjne skønne Blomster. Der var mægtige Urtepotter anbragte alle Vegne, og Vinduerne bugnede af de mest pragtfulde Blomster, — ja, selve den triste, graa Himmel i Baggrunden syntes mindre mat gennem de rosenfarvede Silkegardiner og de fine, klare Kniplingsforhæng.

Malerierne paa Væggene fremkaldte et Beundringssuk fra Christinas Læber. Det var for det meste Landskaber, og ethvert af dem frembød en vid Udsigt, aabne Pladser med prægtige Baggrunde, hvor alt aandede Liv og Lys. Men der var ogsaa Søstykker, snart forestillende et udstrakt Hav, blaat og smilende som Himmelen, der spejlede sig i det, snart vrede Braadsøer, der kæmpende slog mod Kystens Rev og Klipper og sendte deres Skum højt og vildt i Vejret, belyst i Solen, der gennem en Rift i de sønderrevne Skyer skinnede ned paa Havet. Her hang et Hedeparti, hvis rødbrune Lyng laa badet i den nedgaaende Sols Straaler, hist henne hang et Maleri, der forestillede et Bjærglandskab, hvis snebedække Tinder stod i den skarpeste Modsætning til den klare, blaa Himmel, der hvælvede sig over dem.

Christina kom til at se sit eget Billede i et Spejl, der hang paa Væggen, og hun blev næsten ganske skamfuld ved at se, hvor daarligt hun med sit blege Ansigt og sine fattige Klæder passede i de Omgivelser, som hun nu befandt sig i; men just som disse Tanker slog ned i hende, traadte en lille, overordentlig fin og nydelig Dame ind i Værelset. Hun var saa gracis og indtagende, at Christina lige over for denne Dame forekom sig selv at være endnu mere frastødende og kejtet end ellers.

„Det var smukt af Dem at komme,“ sagde den lille Dame venligt og rakte den unge Pige sin Haand, der var besat med Diamantringe. „De er vistnok den elskværdige unge Dame, der bragte min lille Baba tilbage til mig. Henry gav mig en meget mangelfuld Besked; han har altid saadan en lang indviklet Maade at udtrykke sig paa; men jeg kunde da finde saa meget ud af hans Omsvøb, at De var kommen som Reflektant paa mit Avertissement.“

„Ja,“ svarede Christina. „Jeg saa Deres Avertissement i 'Morning Post' i Dag, og jeg syntes, at det var saa venligt af Dem at avertere paa den Maade, at jeg besluttede at gaa herhen. Men selvfølgelig var det jo slet ikke andet end min ganske simple Pligt at bringe Barnet hjem, og jeg har jo ikke gjort andet, end hvad ethvert Menneske vilde have gjort i mit Sted,“ sluttede hun og trak Vejret dybt.

„Hun er Dame og meget stolt af sig,“ tænkte Husets lille fine Frue ved sig selv. Højt sagde hun:

„Jeg kan slet ikke sige Dem, hvor taknemmelig jeg føler mig lige over for Dem. Men De kan nok forstaa det, naar De hører, at min lille Pige er min Øjesten; hun er mit eneste Barn, og hun er som sagt mit et og alt! Hvis der var hændet hende noget ondt, saa —! Naa, lad os ikke tænke paa saadanne skrækkelige Eventualiteter, som jeg haaber aldrig vil arrivere! Baba var en lille uartig Trold, at hun kunde finde paa at løbe ud paa Gaden ganske alene. Men synes De ikke ogsaa, at selv om hun er en Trold, saa er hun en meget sød lille Trold?“

„Hun er et af de sødeste Børn, jeg nogen Sinde har set,“ svarede Christina ganske ligefrem, idet hun satte sig ned i den Stol, som hendes Værtinde skubbede frem til hende. Hun var nu slet ikke forlegen mere. Al hendes Generthed svandt bort i denne venlige og fine unge Dames Selskab. Hun saa med Beundring paa det smukke, fint skaarne Ansigt, hvis Teint var vidunderlig, og paa det lyse, straalende Haar, der laa som en Glorie om det. Hun fandt sin Værtindes Skikkelse lige saa skøn som hendes Ansigt, og hun beundrede Snittet paa den sorte Kjole, der sad som støbt paa det slanke Legeme. Det Fald, som denne Dragt havde, vilde den stakkels Christina aldrig i sit Liv have kunnet faa i en af sine Kjoler.

„Baba — vi kalder hende Baba, fordi hendes virkelige Navn, Veronica, er saa langt — er bleven saa vant til at løbe omkring alene, siden hendes Barnepige rejste. Vi prøver ganske vist paa ikke at forkæle hende; men vi har ikke altid Held med os. Jeg tror, at De holder meget af smaa Børn, — gør De ikke? De har gjort et usædvanlig stærkt Indtryk paa Baba.“

„Jo, jeg holder rigtignok meget af smaa Børn,“ svarede Christina med en Inderlighed og Ligefremhed, der fuldstændig røbede hendes ædle Karakter. „Jeg har, lige siden jeg skulde fortjene til mit Livs Ophold, virket som Barneguvernante.“

„Det er underligt nok, men jeg kender jo ikke engang Deres Navn, og De ved maaske næppe nok selv, hvem jeg er?“ udbrød den lille Frue med en munter Latter. „Rupert anførte ikke noget Navn i Avertissementet; han sagde, at det var det klogeste ikke at gøre det; men jeg er Lady Cicely Redesdale, og Baba er, som jeg har sagt, mit eneste Barn, — og det et meget dyrebart Barn, som De nok forstaar.“

Lady Cicelys smukke blaa Øjne dvælede tankefuldt paa Christina. Hun udtalte de sidste Ord ganske aandsfraværende.

„Jeg vidste virkelig ikke engang, hvorhen man bragte det lille Barn i Mandags,“ svarede Christina med et lille Smil. „Tjeneren løb af Sted med hende, lige saa snart han saa os, og før jeg saa Deres Annonce i Dag, havde jeg ikke Idé om, hvilket Hus

han var kommen ud fra. Mit Navn er Moore — Christina Moore, og jeg bor i Maremont Street."

„Men Maremont Street, — er det ikke et temmelig tarveligt Kvarter for Dem? Bor Deres Familie der?"

„Jeg har slet ikke nogen Familie!" svarede den unge Pige med et Udtryk af Tungsindighed i Blikket, som i højeste Grad berørte Lady Cecilys følsomme Hjerte. „Jeg har mistet min Fader og Moder for tre Aar siden, og siden da har jeg opholdt mig hos nogle Venner og passet og plejet deres Børn. Men de er rejste til Kanada, og jeg staar nu ganske alene tilbage i Verden."

Dette blev sagt uden nogen som helst Bagtanke. Christina havde ikke den ringeste Hensigt med at ville fremhæve sin ensomme og forladte Stilling i Verden. Det var disse sympatetiske blaa Øjne, der hvilede paa hende, som gav hende Mod til at tale frit ud, og hun følte en ren Glæde ved endelig en Gang igen at tale med en dannet Dame — en Nydelse, som hun havde maattet undvære i de sidste tre Uger, da hun havde staaet som fuldstændig fremmed blandt simple Folk.

„Men maa De da virkelig selv tjene til Deres Livs Ophold?" spurgte Lady Cicely med mild Elskværdighed.

„Ja, det maa jeg," svarede Christina og smilte svagt. „Og det kniber netop nu i Øjeblikket ikke saa lidt for mig. Det er, som om ingen brød sig om det Arbejde, som netop jeg kan præstere. Deres Naade maa vide, at da jeg slet ikke har faaet nogen speciel Uddannelse eller taget Eksaminer, saa kan jeg ikke paatage mig en Guvernanteplads for større Børn eller søge Plads ved et Institut. Jeg tror ikke, at min Fader nogen Sinde har drømt om, at jeg skulde komme til at tjene mit Brød selv, thi i saa Fald vilde han nok have opdraget mig til det."

„Men har De da tidligere passet smaa Børn?" spurgte Lady Cicely, idet hun forskende saa paa den unge Pige. — „Og holder De meget af dem?"

„Jeg elsker dem!" sagde Christina for tredie Gang. „Og jeg kan aldrig blive træt af at være sammen med dem. Men der er saa mange unge Piger, der ligesom jeg søger saadan en Plads, saa der er ikke megen Udsigt for mig til at saa nogen Beskæftigelse, skønt mange af de søgende maaske ikke er saa godt egnede til netop en saadan Plads som jeg."

„Har De noget imod at vente her et Øjeblik?" spurgte Lady Cicely pludselig. „Jeg vilde gerne have, at De skulde se Baba, førend De gaar, og vi kunde maaske ogsaa nok finde paa et eller andet —"

Og med denne ubestemte Udtalelse ilede Lady Cicely ud af Værelset og efterlod Christina til sin egen Tvivl og Forvirring.

Lady Cicely skyndte sig imedens ned ad Trappen og ind i Biblioteket, hvor der sad en Mand og grundede over en Bunke Dokumenter.

„Rupert," udbrød hun ivrigt, „den unge Pige, som fandt Baba og bragte hende tilbage, er kommen, og nu bryder jeg min Hjerne for at finde noget at bestille til hende."

„Er det en tarvelig Person?"

„Nej, nej! Det er en ung Dame! Hun er meget tarveligt klædt, ja, hendes Tøj er helt luvslidt; hun ser kort sagt meget reduceret ud, men hun er en virkelig Dame, og det gør mig saa ondt for hende, Rupert! Hun ser netop ud som saadan en stakkels lille Pige, der nok kunde trænge til, at der var en, som tog sig moderligt af hende."

„Naa, Cicely! Det er dine Moderfølelser, der er blevne berørte. Pas nu paa, Cicely, — lad mig advare dig! Begaa endelig ikke en Daarskab!"

„Lad nu være med at sidde og rode i de kedelige, gamle Papirer, Rupert! Kom blot op med i fem Minutter og se paa denne unge Pige! Jeg er villig til at føje mig efter din Afgørelse, men kom bare op med og se paa den unge Pige — Miss Moore!"

„Disse kedelige, gamle Papirer hører nøje sammen med alt, hvad du og din lille Datter Miss Veronica Joan Redesdale ejer og har!" svarede Fætteren med en lille Latter. „Men jeg antager, at Fruens Luner og Indfald spiller en større Rolle end hele Deres Herresæde og alt, hvad De ejer. Naa, — lad os blot gaa! Hvor er Miss Moore?"

„Hun er i mit Boudoir, og hun er meget bange. Jeg er vis paa, at hun lige straks var helt angest, for at jeg skulde byde hende Penge! Og saa har hun saadan nogle smukke Øjne, som lyser af Stolthed. Naturligvis havde jeg i Sinde at byde hende Penge, fordi jeg først forestillede mig Babas Redningsmand som en lille tarvelig Person. — Men jeg vilde hellere tilbyde dig Penge, end jeg vilde tænke paa at gøre det lige over for Miss Moore!"

„Ja, lad os saa gaa op til hende og faa det overstaaet! Men hvad vil du give hende, naar du ikke kan tilbyde hende Penge? Har du tænkt over det?"

„Ja — jeg tænkte —" Lady Cicely saa lige op paa sin Fætters ædle, skarpt skaarne Ansigt og vendte saa atter Blikket bort. „Jeg tænkte mig, at jeg maaske kunde hjælpe hende til at faa noget at bestille. Hun er frygtelig fattig og ser ud, som om hun sultede og led Nød i alle Retninger. Ja, jeg maa rent ud sige dig, kære Rupert, at jeg tænkte mig Muligheden af, at hun kunde faa en Plads her som Barneguvernante for Baba."

Rupert fløjtede sagte til Svar, og derpaa sagde han ganske langsomt:

„Det har du vel ikke sagt noget til hende om? Du er saa godhjertet og saa impulsiv; men du maa jo huske, at denne unge Pige jo er ganske fremmed for dig! Hun kan jo være alt muligt! Som du selv sagde til mig forleden Dag, maa du jo have de allerfineste Anbefalinger for det Menneske, som du betror Baba til!"

„Nej, jeg sagde naturligvis ikke noget til hende om det. Jeg ved nok, at jeg er impulsiv, som du siger, — og som oftest lader jeg mig lede af mine Indtryk; men jeg er dog ikke ganske blottet for, hvad man kalder sund Sans. Kom nu med og sig mig din Mening, — og jeg lover dig, at jeg vil følge dit Raad!"

Ruperts graa Øjne hvilede med broderlig Kærlighed paa hans lille Kusines Ansigt, og han fulgte hende lydigt op ad Trapperne, medens han i sit stille Sind undrede sig over, hvorfor hun egentlig aldrig havde indgydt ham andre Følelser end Broderkærlighed, saa meget han dog holdt af hende, og saa smuk som hun egentlig var!

Lige fra deres tidligste Barndom havde han været som en Broder for hende, og da hun var bleven gift, havde han været hendes Mands gode Ven. Saa højt havde Cicelys Mand sat Mernside, at han havde udnævnt ham til Formynder for Baba og i Testa-

mentet paalagt Cicely at raadføre sig i et og alt med ham.

Paa Trappeafsatsen kom der en lille Skikkelse med flagrende Lokker og iført en lille hvid Flonelsdragt farende hen og kastede sig ind imod Lady Cicely, idet hun jublede af Glæde:

„Baba er løbet bort fra Jane! Nu løber Baba med Mama!"

„Aa, du er rigtignok et slemt Barn!" udbrød Cicely, idet hun gjorde Forsøg paa at tale strengt, hvad der kun fremkaldte en Kluklatter hos den lille Pige.

„Det er nok paa Tiden, at Mama finder en rigtig streng Guvernante til hende," sagde Lady Cicely med dæmpet Stemme til Rupert. „Men ser hun ikke alligevel henrivende ud?" vedblev hun henrykt. „Jeg sagde til Miss Moore, at jeg vilde hente Baba. Jeg kan ikke lide, at hun faar det Indtryk, at hun bliver inspiceret! — Løb ind i Mamas Boudoir, min lille Skat!" sagde hun højt til Barnet. „Der er nogen derinde, som Baba gerne vil se!"

Det var et fornøjeligt Syn, der mødte de indtrædende, da de kort efter kom ind i Boudoiret med de rosenfarvede Tapeter, og Rupert standsede et Øjeblik med et rørt Smil for at iagttage den lille Gruppe, som Baba og den unge Pige dannede. Den fremmede, unge Dame havde rejst sig op, da Barnet kom løbende hen imod hende, og Barnet klyngede sig til hende, medens hun udbrød:

„Det er den Dame, som fandt Baba paa Gaden i den ækle Taage! Kys Baba!"

Og i det Øjeblik, Cicely og Rupert traadte ind i Værelset, saa de den unge Pige løfte Baba op i sine Arme med ægte moderlig Ømhed. Den unge Pige anede i dette Øjeblik slet ikke, at to Par Øjne paa det skarpeste iagttog hende.

„Baba holder rigtignok meget, meget af dig!" pludrede Barnet og klappede Christinas blege Kinder med sine smaa Hænder. „Og det var rigtig smukt af dig at bringe Baba hjem! Smukke Dame, Baba holder saa meget af at se dig blive rød og hvid i Kinderne!"

Thi i dette Øjeblik havde Christina set, at hun blev iagttaget ikke alene af Lady Cicely, men ogsaa af en fremmed Herre, og dette bragte Blodet til at fare op i hendes Kinder.

„De ser, Miss Moore, at Baba ikke har glemt Dem!" sagde Lady Cicely med en lille, munter Latter. „Rupert — maa jeg forestille dig for Miss Moore, som saa venligt bragte den uartige Baba hjem fra Taagen forleden Dag. Min Fætter er Babas Formynder, Miss Moore, og han er lige saa taknemmelig over for Dem, som jeg er."

Christina lagde i sin Forlegenhed ikke Mærke til, at Lady Cicely havde undladt at nævne Ruperts Efternavn; Cicely selv tænkte slet ikke paa, at hun ikke havde gjort det, og Rupert tænkte kun paa at faa den øjensynlig forvirrede, unge Dame beroliget.

„Baba synes at lægge sin Taknemmelighed for Dagen lige over for Dem paa sin sædvanlige voldsomme Maade," sagde han til Christina, medens Barnets smaa, runde Arme laa slynget om hendes Hals, og hun trykkede sit Ansigt ind imod den unge Piges rødmende Ansigt. „Men vi skylder Dem allesammen her en varm Tak, fordi De bragte hende tilbage hertil. Londons Gader er just ikke det sikreste Opholdssted for smaa Børn, især naar de bærer Perlehalsbaand og andre Kostbarheder paa sig."

„Nej, det var netop ogsaa det, jeg tænkte paa!" udbrød Christina ivrigt. „Jeg kan ikke nægte, at jeg var glad over, at det var mig, der fik fat i den lille Pige, og at det ikke var nogen af de tvivlsomme Personer, der strejfer omkring og benytter sig af Taagen til Ran og lignende. Det var heldigt, at jeg var den første, der traf paa hende!"

„Det er vi ogsaa meget taknemmelige for!" svarede Rupert, og saa førte han som den fine Verdensmand, han var, Konversationen over paa andre mere almindelige Emner saa længe, indtil Christina atter var rolig og behersket.

Da hun nogle faa Minutter efter vilde gaa, greb Lady Cicely hendes Hænder til Afsked paa en Maade, som virkede umaadelig beroligende paa den unge, forladte Pige.

„Jeg vil ikke trætte Dem med flere Taksigelser. Men jeg vil gerne bede Dem om at se hen til mig igen om et Par Dage. Maaske jeg kunde finde en Virksomhed til Dem, der kunde passe for Dem."

Da Christina gik hjem, følte hun sig, trods al sin Træthed, glad og let til Mode. Det var næsten, som blev hun baaret gennem Luften af usynlige Vinger. Hun havde været træt og udmattet, da hun gik derhen, men nu var Haabet paa ny vakt i hendes Bryst. Lady Cicelys smukke Ydre i Forbindelse med hendes vindende og elskværdige Væsen havde fuldstændig bedaaret hende, og hun var saa vis paa, at naar denne lille, henrivende Dame med de prægtige blaa Øjne havde sagt, at hun vilde gøre noget for hende, saa vilde dette ogsaa ufejlbarlig ske.

Og den høje Fætter med de alvorlige Øjne og det tungsindige Drag om Munden havde hun ogsaa syntes saa godt om. Disse graa Øjne og den skarpt tegnede Mund vedblev at foresvæve Christina paa hele Vejen hjem, medens hun for sig selv blev ved at gentage:

„Gid jeg kunde gøre noget for ham! Jeg er sikker paa, at han er ulykkelig!"

Hendes Vej førte hende forbi Avisudsalget, der ejedes af en Mr. Coles, under hvis Adresse hun i sine Billetter havde bedt Folk om at sende Svar. Mr. Coles stod netop i sin Butiksdør, da hun gik forbi.

„Her er et Brev til Dem, Frøken!" sagde han velvilligt. „Det kom i Morges, og min Kone og jeg var enige om, at De nok selv kom og hentede det."

Christina for op. Hendes Sammenkomst med Lady Cicely havde ganske forjaget Erindringen om Ægteskabsavertissementet, og de Breve, der skulde sendes til Mr. Coles' Butik. Erindringen om det fejlslagne Besøg om Søndagen dukkede atter op hos hende, og da Mr. Coles rakte hende et Brev mærket „C. M." med den samme faste Haandskrift, som det forrige Brev havde haft, havde hun mest Lyst til at returnere det uaabnet til Afsenderen.

„Men maaske findes der en Forklaring i dette Brev," tænkte hun mere fornuftigt, idet hun aabnede det og med en vis Spænding læste Indholdet. Brevet lød som følger:

„Ærede Dame!

Jeg maa i højeste Grad beklage, at De har fundet det Hus, i hvilket jeg har tilladt mig at sætte Dem Stævne, laaset og lukket, da De mødte. Jeg selv indtraf nogle faa Minutter efter, at De

var gaaet, og fandt til min store Forbavselse — ligesom De — Huset forladt og kun bevogtet af en Opsynskone. Min Veninde maa ganske pludselig være bleven kaldt bort, thi da jeg besøgte hende i Torsdags, tilbød hun paa det venligste, at hendes Hus skulde staa til min Disposition. Jeg maa bede Dem meget undskylde, thi jeg kan godt forstaa, at De maa have fundet det i høj Grad besynderligt ikke at have truffet nogen. Vil De have den Venlighed selv at bestemme et Mødested, som kan passe Dem? Med gentagne Undskyldninger er jeg

Deres ærbødige
R. Mernside."

VII.

Trods sin utvivlsomme Karakterstyrke var Christina jo dog kun et Menneske, og den hoflige Undskyldning, hun havde modtaget fra den Mand, der havde underskrevet sig R. Mernside, rørte hende dybt; en Følelse af Nysgerrighed blandet med Forhaabning om, at han muligvis kunde skaffe hende en Virksomhed, samt en ungpigeagtig Længsel efter at opleve noget eventyrligt, der ligesom kunde kaste lidt Romantik over hendes glædeløse Ungdom, alt dette bruste op i hende og gjorde hende tilbøjelig til at aftale et nyt Møde med denne Mr. Mernside.

Hun havde kun kendt meget faa Mænd. Hverken i det rolige Devonshire eller medens hun var i Familien Donaldsons Tjeneste, var hun kommen i nogen synderlig Berøring med det andet Køn ad selskabelig Vej.

Hun kom til at tænke paa, hvordan et Møde med denne Herre, der havde en saa karakteristisk Haandskrift, mon vilde forløbe. Han vilde maaske bede hende hen i en eller anden Tesalon af den Slags, hun saa ofte havde hørt Tale om. En af disse fine Saloner, hvor de opvartende Piger var unge Damer, der er klædte i smukke, lila Dragter med nydelige Musselinsforklæder, og hvor en herlig Musik lyder gennem Salen, medens de lykkelige Gæster nyder deres Te.

At drikke Te i en saadan Salon med en ung Mand, der ikke i det Øjeblik havde andet at gøre end være opmærksom imod hende, beskytte hende og sørge for, at hun befandt sig vel, det vilde være en saadan Nydelse, som hun aldrig nogen Sinde havde drømt om at opleve!

Hendes Forældre havde hverken ført noget selskabeligt Liv eller taget Del i offentlige Forlystelser, og nu, da Christina kom til at tænke over det, syntes hun endogsaa, at de ret paafaldende havde afværget al venskabelig Omgang med de Naboer, der havde stillet sig velvilligt og imødekommende til dem. Himmelen maatte vide af hvilken Grund! Om at gaa ud i Selskaber havde der aldrig været Tale fra deres Side.

Christina havde altid ført et ensomt Liv, men nu gjorde hendes Ungdom Oprør imod denne triste Tilværelse. Hun følte Ungdommens heftige Længsel efter Venskab, Liv og Adspredelse. Hun maatte leve Livet som andre unge, syntes hun, koste, hvad det koste vilde!

„Naturligvis har jeg ingen Klæder at tage paa til et saadant Møde i en Tesalon," tænkte hun, da hun var kommen hjem i Ly af sin lille, tarvelige Bolig, og nu læste Brevet om igen. „Men han kunde maaske føre mig hen paa et Sted, hvor der ikke er alt for fint. — Og han overlader mig at bestemme Mødestedet, — aa ja! — Jeg længes virkelig efter lidt Adspredelse!"

Hun tænkte egentlig mindst paa Herren, som man dog skulde tro spillede Hovedrollen i dette Møde. Hun var langt mere optaget af, hvordan saadan en Tesalon mon saa ud og de fine Folk, som hun vel nok vilde træffe paa der, Musikken o. s. v. — end af den Mand, der ved sit: „Sesam, luk dig op!" skulde føre hende ind til alle disse Herligheder. Og det var først, da hun ved et underligt Tankespring kom til at tænke paa sit Samvær med Lady Cicely, at det faldt hende ind, at den Herre, hun vilde komme til at sidde sammen med i den for hendes Indbildning tillokkende Tesalon, vilde være hende ganske fremmed, ja, maaske endogsaa en meget ubehagelig Beskytter.

Samtidig med Erindringen om Besøget paa Eaton Square randt ogsaa Mindet om den høje Mand med de alvorlige Øjne hende i Hu, den Herre, der var bleven forestillet for hende af Lady Cicely som „min Fætter", og hun blev blussende rød ved Tanken om, hvad han mon vilde sige til, at hun kunde tænke paa at sætte en fremmed Mand Stævne — et Menneske, som hun aldrig havde set, og som hun kun var kommen i Forbindelse med gennem et Avertissement om Ægteskabstilbud.

Han vilde sikkert foragte hende, og hun havde en ubestemt Fornemmelse af, at det vilde gøre hende ondt, om disse smukke, graa Øjnes venlige Udtryk skulde forandres til Haan og Foragt.

Skønt hun godt forstod, at det var taabeligt af hende at tænke paa, at Lady Cicelys Fætter skulde bekymre sig om, hvad hendes ringe Person foretog sig, saa veg hun dog tilbage for at gøre noget, som hun havde en Formodning om, at han ikke vilde synes om. —

„At sætte en fremmed Mand Stævne er absolut ikke kvindeligt," sagde hun, da hun satte sig ned for at skrive Svaret paa det Brev, hun havde modtaget fra den ubekendte Mr. Mernside. „Jeg vilde jo heller aldrig have lagt Billet ind paa dette Avertissement, hvis det ikke var, fordi jeg havde været saa umaadelig fattig, men jeg har en Fornemmelse af, at jeg ikke vilde kunne se Lady Cicelys Fætter lige i Øjnene, hvis jeg satte denne Mand Stævne!"

Christina gav sig altsaa i Færd med at skrive et Svar paa Mr. Mernsides Billet; men dette lille Brev var ikke nær saa svært at skrive som det første, og Mernside kunde, trods et lille Suk, ikke lade være med at smile, da han læste de faa Linier, som Christina med sin ungdommelige, ungpigeagtige Haandskrift havde sendt ham.

Brevet lød saaledes:

„Ærede Herre!

Jeg takker mange Gange for det venlige Brev, men da jeg pludselig har faaet Udsigt til at faa noget at bestille, mener jeg ikke at burde forvolde Dem yderligere Ulejlighed.

Deres ærbødige
C. Moore."

„Naa — ja, det er jo altid en Lettelse!" udbrød Rupert. „Hvad i Alverden skulde jeg egentlig ogsaa have stillet op med den unge Dame, hvis hun virkelig havde sat mig Stævne? Margaret kunde have hjulpet mig, men Margaret —"

Han afbrød pludselig sine Overvejelser og trak et Brev frem fra sin Brystlomme. Dette Brev havde han modtaget med en tidligere Post end Christinas, og nu læste han det igen for mindst halvtredsindstyvende Gang. Indholdet kunde han for længst udenad, men han følte ligesom en pinefuld Glæde ved atter og atter at læse det; alene at lade Øjnene hvile paa denne sirlige og velformede Damehaandskrift var ham en Tilfredsstillelse, skønt en Følelse af Bebrejdelse og Harme steg op i ham, hver Gang han tænkte paa Brevskriverinden.

Hun havde ikke været god imod ham, og alligevel var hun den eneste Kvinde i Verden, han brød sig om! Denne Kvinde med de mørke Øjne, det skønne Ansigt og den fine, blege Teint, — hun, der kun underskrev sit Brev med det ene Ord „Margaret“, var for bestandig hans Hjertes Dronning. Der var ikke opgivet nogen Adresse i Brevet, det var ikke dateret, og Frimærket var stemplet i Vest Central Distriktet. Hun skrev:

„Tilgiv mig, at jeg har forladt London saa pludselig og den at sige Dem min Hensigt. Jeg blev kaldt bort pr. Telegram, og i min Bekymring og i Skyndingen glemte jeg at lade Dem det vide. Jeg kan ikke i Øjeblikket opgive min Adresse, men Elisabeth er med mig, saa jeg er i gode Hænder. Jeg har saa ofte fortalt Dem, min kære, trofaste Ven, at der er saa meget i mit Liv, der for bestandig maa blive en Hemmelighed for Dem! Har jeg ikke? — Og for Øjeblikket kan jeg ikke forklare mig nærmere, men jeg beder Dem desuagtet stole paa mig bestandig.

Margaret.

P. S. Breve til mig, som sendes under Adressen Mrs. Milton, Gower Street 180, vil blive sendte efter mig.“

Mernside skrev fire Breve, som han alle sammen rev i Stykker det ene efter det andet og kastede ind i Ilden, skrev derpaa et femte, der syntes at tilfredsstille ham, idet han efter at have lagt det i Konvolutten forsynede denne med Frimærke og Adresse, stak Brevet i Lommen og gik.

„Kør hurtig hen til Gower Street 180!“ lød hans Ordre, da han sprang op i en forbikørende, ledig Vogn. Under Kørselen stirrede han tomt frem for sig i Gadens larmende Færdsel; den interesserede ham ikke; han var kun optaget af et: han tænkte paa Margaret, og det var hendes fine, blege Ansigt og dejlige, mørke Øjne, som stod for hans indre Blik.

„Nej, jeg kan ikke opgive Dem Mrs. Stanforths Adresse!“ lød det mistrøstende paa hans Forespørgsel til Mrs. Milton, og denne Dames grimme, flade Ansigt havde et lige saa ligegyldigt Udtryk, som hendes Tale var trøstesløs. „Hun sagde til mig, at jeg skulde sige til alle dem, der spurgte efter hende, at hun var taget paa Landet for et lille Stykke Tid, og jeg kan kun sige til Dem, hvad jeg siger til alle de andre Mennesker, der kommer her for at spørge efter hende. De Breve, jeg faar fra hende, kommer fra Barford Road, og derhen skal jeg ogsaa sende de Breve, som jeg modtager til hende. Anden Besked kan jeg ikke give!“

Som den Gentleman, Rupert var, kunde han ikke bekvemme sig til at trænge nærmere ind paa Konen for at faa en Adresse at vide, som den paagældende selv ønskede at holde skjult, men med den Heftighed, der er hans Køn egent, gik han sin Vej, idet han ved sig selv ærgerligt bandede Kvindernes Urimeligheder.

Naar nu Margaret endelig havde sit eget Hus og Hjem i Bayswater, hvorfor i Alverden skulde hun saa netop have sine Breve sendt til Gower Street til videre Forsendelse? Hvortil skulde dog denne mystiske Adfærd tjene? Og hvorfor var hun undertiden saa aabenhjertig imod ham — og til andre Tider saa absolut hemmelighedsfuld lige over for ham.

Ganske vist virkede det skjulte i hendes Væsen højst tiltrækkende; det gav hende en særegen Ynde, men alligevel ønskede han mange Gange, at hun havde noget mere af den Aabenhjertighed og Ærlighed, som hans lille Kusine Redesdale sad inde med!

Det var ham en komplet Umulighed at tænke sig, at Cicely kunde have noget med mørke og skjulte Handlinger at gøre. Hun var omtrent et lige saa stort Barn som den lille Baba. Hendes Karakter var lige saa uskyldig og krystalklar som hendes lille Piges.

Ved at tænke paa Kusinen faldt det ham pludselig ind, at han hjemme i sin Lejlighed havde et Dokument, der skulde forsynes med Cicelys Underskrift. Han styrede jo alle hendes Sager for hende, og efter at han havde hentet Papiret, begav han sig hen til Eaton Square, hvor han fandt Cicely og hendes lille Datter ved et hyggeligt Tebord oppe i Barneværelset, der laa øverst oppe i Huset.

„Janes Moder er syg,“ forklarede Cicely. „Saa hun maatte absolut tage hjem med en Times Varsel — og se, nu sidder jeg her og maa være baade Barnepige og Moder i een Person, og Baba er i den syvende Himmel over det. Hvis du vil have Te, Rupert, saa maa du endelig nyde den heroppe! Du skal faa herligt ristet Brød til den. Dawson vil ikke synes om det, men jeg er træt af evig og altid at rette mig efter ham.“

Dawson var Cicelys Hovmester. Han var en meget værdig Personlighed, der aldrig vilde have nedladt sig til at tjene i andre end hertugelige eller grevelige Huse, hvis det ikke havde været, fordi Lady Cicely gav saa høj Løn og desforuden var saa umaadelig rundhaandet med Drikkepenge... Dusører.

Dawson saa skævt til alt, hvad der afveg fra det en Gang vedtagne Ceremonielreglement hos Herskaber.

„Du vil aldrig opnaa at tilfredsstille Dawson i Retning af korrekt Optræden!“ lo Rupert. „Men alligevel smager saadan en Te i en Barnestue meget bedre end en højtidelig Anretning i Salen! Man kan spise dobbelt saa meget, fordi man kan sidde lige saa mageligt, som man vil og spise sit Syltetøj, som man har Lyst til.“

„Men du kan jo nok forstaa, Rupert, at jeg ikke kan sidde i Barnestuen hele Dagen igennem,“ begyndte Cicely, da Babas og Ruperts Appetit var stillet tilfreds. „Baba har paa egen Haand valgt sig en ny Barnepige, men jeg kan jo ikke lade hende raade saadan ganske frit i et saa vigtigt Spørgsmaal. Og dog har jeg, skønt jeg jo forudser, at du vil kalde det meget ufornuftigt af mig, næsten Lyst til at føje hende og give hende den Barnefroken, som hun saa gerne vil have.“

„Er det den unge Pige, som fandt Baba i Taagen?“ afbrød Fætteren hende. „Jeg ved nok, at den unge Pige med de brungrønne Øjne gjorde et underligt

udslettesligt Indtryk paa dig med sine tarvelige Klæder. — Jeg kender jo dit gode Hjerte! Men du kender slet ikke noget til hende, kære, og som du selv sagde, maa du jo have ganske betryggende Anbefalinger."

„Rupert, det kan ikke hjælpe noget at minde en Kvinde om noget, som hun engang i Fortiden har sagt. Det er det samme, som om man med Magt vil rive en Kvinde i den Retning, man ønsker, at hun skal gaa, og det er dumt! Naar du engang selv faar en Kone, saa vil du nok komme til at forstaa det, som jeg her siger til dig!"

„Jeg faar aldrig nogen Kone!" lød det hurtige Svar. „Og maa jeg spørge dig, om det er din Mening at antage en Barnefrøken, uden at hun kan fremvise ganske absolut gode Anbefalinger?"

„Jeg ved ikke, hvad hun kan fremvise, men jeg har skrevet til din Veninde med de grønne Øjne, om hun ikke vil komme og besøge mig, — og saa kan vi jo altid se nærmere paa Sagerne."

„Ja, saa er Sagen jo næsten afgjort," sagde Rupert og lo. „Jeg kender dig nok, Cicely. Naa — den unge Pige synes at kunne komme godt ud af det med Børn; hun var jo en fuldstændig Dame baade med Hensyn til Ydre og Sprog og —"

„Og Baba holdt af hende fra første Øjeblik!" fuldendte Cicely med dæmpet Stemme; men Baba, der var i Færd med at lægge sine Dukker til at sove, var saa optaget af denne Virksomhed, at hun slet ikke ænsede, hvad Moderen og hendes Fætter talte om. — „Og lige siden den Dag, hun var her, har Baba kun gaaet og snakket om, at hun vilde have, at den smukke Dame skulde bo her, og om hun ikke kunde komme her. Hun vil partout have hende her, og undertiden kan Børn og Hunde have et ganske bestemt Instinkt med Hensyn til at bedømme deres Omgivelser, ikke sandt? Og det kan jo gerne være, at Baba har det rigtige Instinkt."

„Ja, det kan jo gerne være! Lad os haabe paa det! Der var noget aabent og ærligt i den unge Piges Blik, og hun havde en meget tiltalende Stemme. Den forekom mig saa underlig bekendt, — jeg synes, jeg har hørt den før, eller ogsaa ligner den en Stemme, jeg kender, men det er mig umuligt at erindre, hvis det er."

„Men hør, Rupert, jeg kommer pludselig til at tænke paa, at du forleden Dag talte om en ung Dame, der søgte Plads som Barnefrøken! Hun kan jo ogsaa komme herud og tale med mig. Maaske du ved bedre Besked om hende nu?"

„Hun har netop faaet Udsigt til at kunne faa noget Arbejde," svarede Rupert, og Cicely lagde Mærke til, hvad hun en Gang før havde set, at Spørgsmaalet om denne Dame ligesom satte hendes Fætter lidt i Forlegenhed. „Jeg ved egentlig ikke mere om hende end tidligere," fortsatte Rupert. „Men hun antager selv, at hun staar i Begreb med at faa en Plads."

„Jeg er meget tilbøjelig til at antage den unge Pige paa Prøve, — hende, der bragte Baba ud af Taagen; der var noget ved hende, som i høj Grad tiltalte mig, og hun kan vistnok magelig skaffe Anbefalinger fra en eller anden respektabel Familie. Hun kan jo dog ikke være kommen af noget helt daarligt med det Væsen, hun havde! — Aa, Dawson, hvad er der nu?" udbrød hun forbavset og vendte sig om mod Hovmesteren, hvis statelige Skikkelse med det ubevægelige Ansigt nu viste sig i Døren.

„Sir Arthur Congreve anmoder indstændig om at faa Deres Naade i Tale," lød Svaret.

„Jeg skal være nede om et Øjeblik!" Og da Hovmesteren lydløst havde lukket Døren efter sig, vendte hun sig om mod Rupert og gjorde en lille Grimasse.

„Hvad i Alverden har nu kaldt denne kedelige, gamle Mand herhen?" udbrød hun og stirrede op i Loftet. „Du kender ham vel ikke? Gør du vel? Han er en Fætter til John, og han er den værste Plage for sine lidende Familiemedlemmer, som tænkes kan!"

„Jo, jeg kender ham naturligvis af Navn, men jeg har aldrig haft den Fornøjelse —"

„Ja, saa kom bare med og faa den nu!" sagde Cicely hurtig, idet hun sprang op og ringede. „Jeg maa have fat i en af Pigerne til at passe paa Baba! Og saa maa du følge med og blive præsenteret for min Plageaand. Han og hans Hustru kommer næsten aldrig til Byen. De betragter London som et moderne Babylon, der er hensunket i Fordærvelse. Han er umaadelig rig, og de ejer en Samling kostbare Juveler; men det er kun meget faa Mennesker, der nogen Sinde faar dem at se. Han lever i en meget afsides Egn et eller andet Sted paa Kysten af Wales, omtrent to Mil borte fra ethvert rimeligt Opholdssted for Mennesker, og han er efter min Overbevisning mere gal end klog."

„Hvorfor det?"

„Aa jo, det er saadan en Kvindesag! Jeg tror, at han er det, fordi jeg tror det — andet kan jeg ikke sige. — Naa, for at tale Alvor vil jeg sige dig, at der er saa mange Familiehemmeligheder i hans Slægt. Der skal være forefaldet saa mange sælsomme Hændelser i hans Familie, — ja, flere af dem kunde næsten betegnes som Forbrydelser; men John har kun antydet det for mig; han har aldrig fortalt mig noget rigtigt om det hele. Sir Arthur er et uhyre formfuldt Menneske, der kun foretager sig, hvad der sig hør og bør; men jeg tror nok, at nogle af Slægten var store Modsætninger til ham. Kom nu og hjælp mig med at konversere ham!" tilføjede hun rask, da en Pige var traadt ind i Barnestuen. „Han vil rimeligvis fortælle mig, at han ikke synes om din Personlighed, og at din Nærværelse her i Huset meget vel vil kunne skade mit gode Navn og Rygte," sluttede hun, da de gik ned ad Trapperne sammen.

Den ældre Herre, der stod paa Tæppet henne ved Kaminen og overskaa Salen, hvori han befandt sig, viste sig efter Ruperts Mening at være en af de smukkeste Mænd, han længe havde set. Hans Haar var hvidt, og han bar en prægtig hvid Mustache. Hans Ansigtsfarve var sund og smuk som en ung Piges, og hans fine Ansigtstræk tegnede sig, som om de var skaarne i en Kamée. Hans Øjne var mørke og straalende, og de fæstede sig straks paa Rupert med et let Udtryk af Mistænksomhed.

„Min kære Cicely," sagde han, idet han trykkede hendes Haand paa en noget afmaalt Maade. „Det er paatrængende Forretninger og besværlige Familieanliggender, som bringer mig her til denne sorte By for nogle faa Timer. Og da jeg nu var herinde, synes jeg, at jeg maatte se op til dig for at forhøre mig om din og den lille Veronicas Sundhed."

„Jeg takker dig mange Gange, kære Fætter! Vi kan begge glæde os ved den mest blomstrende Sundhed — baade Baba og jeg. Vi kalder hende nemlig ikke Veronica endnu, for hun er jo saa lille."

„Jeg kan ikke fordrage, at man giver smaa Børn

Kælenavne!" svarede Sir Arthur pompøst. „Veronica er et Familienavn — et Navn, hvorved der desværre klæber mange sørgelige Minder. Men alligevel er jeg forvisset om, at hvis hendes stakkels Fader havde levet, saa vilde din stakkels Datter —"

„Jeg har ikke haft Lejlighed til at forestille min Fætter for dig!" afbrød Cicely lidt uhøfligt i en Følelse af, at en Kritik over hendes Mands mulige Handlemaade vilde være utaalelig for hende at høre paa, naar den kom fra gamle Sir Arthurs Læber. „Jeg tror ikke, at du har set ham før. Mr. Mernside — Sir Arthur Congreve!"

Sir Arthur bukkede stift, medens Ruperts Hilsen var høflig og venlig; den gamle Herres afmaalte Holdning morede imidlertid Rupert mere, end den ærgrede ham.

„Nej, jeg har aldrig truffet Mr. Mernside før," sagde Sir Arthur koldt. „Som du ved, Cicely, kommer jeg kun meget sjældent til dette skrækkelige Babylon, og det er kun de mest paatrængende Forretninger, der nødte mig til at rejse hjemmefra. Men medens din Mand levede, forekommer det mig, at jeg ikke nogen Sinde har truffet paa din Hr. Fætter," tilføjede han med et strengt Blik paa Mernside.

„Hvis du havde været noget oftere i Byen, medens John levede, saa vilde du ogsaa have truffet paa Mr. Rupert," svarede Cicely rask. „Rupert var en af Johns allerbedste Venner, og han er Babas Formynder og Værge! Men du og Kusine Ellen begraver eder jo saa fuldstændig i eders Ensomhed ude paa Landet, at I slet ikke kender noget til den elendige Byverden — vil du vist sige — hvori vi bevæger os!"

„Ja, det er rigtignok en elendig Verden at leve i," svarede Sir Arthur, idet han rystede paa Hovedet og saa højtidelig paa hende. Der var ikke Spor hos ham af den befriende Humor, som Cicelys lille Ansigt straalede af. Sir Arthur saa ud, som om han tog sig selv og hele Verden gravalvorlig. „I denne syndefulde og skrækkelige Stad tager I jo Livet som en Flok Børn, der leger paa Randen af en Vulkan! Men jeg siger dig: en skøn Dag kommer Udbrudet, og saa —"

„Og saa bliver vi alle sammen forvandlede til nogle smaa bitte Stykker Lava! Gør vi ikke?" spurgte Cicely med store, opspilede Øjne og det prægtigste Udtryk i sit Ansigt af ren Uskyldighed.

„Det er kedeligt, at du taler saa tankeløst og letsindigt, Cicely! Jeg havde haabet paa, at din Letsindighed skulde have fortaget sig under din Vandring gennem Livets Jammerdal og denne Verdens Elendigheder. Men jeg frygter for, at du altid vil blive ved med at være, som du er. Du vil gaa igennem Verdens Taaredal, som om den fra først til sidst kun var en ren og skær Legeplads!"

„Verden kan jo da, trods sin Jammer og sine Taarer, dog ogsaa undertiden være ganske morsom," sagde Rupert i sit langsomme, elskværdige Tonefald. „Denne elendige Verden, som De før kaldte den, kan tage sig ud fra begge Sider: den kan baade være bedrøvelig og glædelig. Og De, som lever paa Landet, ser formodenlig mest af den glædelige?"

„Glædelige?" Sir Arthur stirrede forbavset paa Rupert. „Hvad siger det, om den tager sig glædelig ud? Det vil jo dog alt sammen en skønne Dag forgaa. — Alt — alt skal jo blive fortæret af Ilden. Naar man opfordrer mig til at beundre Bjærgene i Nærheden af mit Hjem — til at fryde mig over Skovene og Floden, saa giver jeg altid det samme Svar. Jeg siger: Det hele er kun en Øjenlyst, der om kortere eller længere Tid skal gaa til Grunde i Ildens Luer!"

„Ja, men man kan da altid faa Lov til at nyde alle Skønhederne, saa længe de er til," sagde Rupert smilende. „Indtil denne store Dag kommer, da alt skal forgaa, er dog Nydelsen af Skønheden vor."

„Jeg har ikke gjort Visit her i Dag for at føre en letsindig Konversation!" svarede Sir Arthur alvorlig. „Ligesom det gamle Babylon staar vort moderne London paa Afgrundens Rand, og denne Stad gaar sikkert og støt sit Forfald i Møde. Jeg ved godt, at der er hele Skarer af letsindige Mennesker, desværre hører vist baade Cicely og De, min Herre, til disse Mennesker, som allerede for lang Tid siden har opgivet den Alvor, som ene kan skaffe et Menneske Frelse. Konversationen her i Byen er lige saa løs som Levemaaden og Moralen, og —"

„Min Levemaade og Moral er da ikke saa løs!" sagde Cicely lidt fornærmet. „Men jeg skal villigt indrømme, at jeg ikke er et Hængehoved, og jeg bryder mig heller ikke om at høre til Snobberne, og det var vel nok dem, du sigtede til, da du talte om de moderne letsindige Mennesker. Baba og jeg lever meget stilfærdigt her!"

„Stilfærdigt! I al denne Pomp og Pragt?" Sir Arthur saa sig om i Salen. „Naa, det var egentlig min Hensigt med denne Visit at spørge dig, om du ikke kunde have Lyst til at besøge os paa Burnbrooke, men vi kan ikke byde dig en Luksus som den, du ejer her. Hvis du imidlertid har Lyst til at komme, saa har vi i hvert Fald Fred og Ro der!"

„Det er meget venligt af dig og Kusine Ellen at invitere os," stammede Cicely, der havde nogle meget triste Minder om de fjorten Dage, hun havde tilbragt der paa Godset, medens hendes Mand levede. „Maaske vil du tage imod os engang i Foraaret? Det vilde være yndigt."

„I de sidste tre Aar har vi været saa længe borte, at vi næsten ikke har set et Menneske. Min stakkels Hustru lider jo saa meget af Gigt, at vi stadig har maattet ty til udenlandske Badesteder, saa vi har jo kun været ganske lidt hjemme og har kun kunnet invitere ganske faa Gæster ad Gangen til os. Hvis du vil komme, vil det glæde os meget, og naar som helst du har Lyst til det, saa send bare Veronica med sin Barnefrøken ned til os; hun har godt af at indaande den friske og gode Luft paa Burnbrooke i Stedet for den giftige Atmosfære, I har her i denne syndige By!"

Cicely svarede rigtig mildt og høfligt paa denne venlige Indbydelse; men Rupert syntes nok, at han kunde læse paa det lille, trodsige Træk om Cicelys Læber, at hun ikke havde ret megen Lyst til at lade sin lille Datter „indaande den friske og gode Luft paa Burnbrooke".

„Naa, saa det er kun paa Forretningsvegne og slet ikke for din Fornøjelses Skyld, du er her?" sagde den lille Dame lidt ondskabsfuldt og glædede sig i al Hemmelighed ved at se den gamle Herre fare op i Rædsel ved at høre hendes Ord.

„Fornøjelse? Jeg skulde være herinde for min Fornøjelses Skyld? Nej — jeg er kommen for at besørge nogle meget kedsommelige Forretninger. — Jeg er saa bekymret for at faa nogle Oplysninger om min ulykkelige Svoger og hans Hustru, min stakkels,

taabelige Søster. Men hende har du vist aldrig kendt, vel?"

„Nej, aldrig!"

Cicely rystede paa Hovedet, idet hun forgæves søgte at finde en Erindring om Sir Arthurs Svoger eller hans Hustru, men hun maatte opgive det.

„Hun er en stakkels vildledt Sjæl," sagde Sir Arthur og rystede paa Hovedet. „Hun vilde aldrig følge mine gode Raad! Hun vilde aldrig tro paa, hvad jeg sagde hende! Aa — mine Søstre — naa! Jeg vil ikke plage dig med Familiebekymringer, men kun betro dig saa meget, at jeg er kommen her til Byen for muligvis at finde ud af, hvor min Svoger er, og se at afværge yderligere Skandaler end dem, der allerede har fundet Sted!"

Cicely fremmumlede nogle passende deltagende Ord, og Sir Arthur fortsatte sine Meddelelser med en meget vigtig Mine:

„Jeg har ogsaa nogle Forretninger paa Scotland Yard. Min Hustru har mistet et Halssmykke, som saavel hun som jeg sætter megen Pris paa. — Hun har mistet det paa en ganske underlig Maade, og efter moden Overvejelse har jeg nu besluttet mig til at gaa til Scotland Yard og overgive Sagen i Politiets Hænder."

„Har der da været Indbrudstyve paa Godset hos jer?"

„Nej, slet ikke. Vi kan kun tænke os een Maade, vi har mistet det paa: Det var, da vi forleden var paa Rejse hjemefter fra Liverpool. Min Kones Kammerjomfru kom hen til Vognen og satte sin Frues Rejsetaske, hvori hendes Juveler var anbragte, ind i Kupeen. Hun stod selv ved Siden af Kupédøren et Øjeblik, før min Hustru traadte ind i Vognen. Der var kun een Passager i Kupeen, da hun satte Tasken ind, og det var efter hendes Sigende en ung Pige, der i et og alt saa ud som en Dame. Da vi kom hjem, og min Hustru aabnede Rejsetasken, opdagede vi, at der manglede et meget kostbart Halssmykke blandt Juvelerne; det var blevet lagt ned i Tasken i sidste Øjeblik, da min Hustru netop havde vist det til nogle af sine Bekendte paa den sidste Visit, vi gjorde. Rejsetasken var ganske vist ikke laaset, men Kammerjomfruen paastaar, at hun kun stod i Kupédøren et Øjeblik, og hun forsikrer, at den unge Pige saa saa net ud og aldeles som en Dame. Men faktisk er det dog, at Halssmykket er borte."

„Det er et Halssmykke?"

„Ja, det er et meget smukt Halssmykke, og efter min Mening er det meget sjældent. Det er af fint Guld og meget udsøgte Smaragder, og oven over en stor Smaragd, i Midten findes et Monogram, slynget i Guld og dannet af de tre Bogstaver V. A. C."

VIII.

„Og Prinsen havde det yndigste Ansigt, man kan tænke sig. Det var ikke, hvad man kalder smukt, men det havde et saadant Udtryk af Mildhed og Alvor, at man, straks man saa paa ham, fik det Indtryk, at han var det bedste Menneske i Verden. Hans Øjne var graa, og de var saa rare —"

„Havde han ikke ogsaa en hvid Rustning paa, som straalede, og en Sølvkrone paa Hovedet?"

Babas klare og indtrængende Stemme rev pludselig Christina ud af den drømmende Tilstand, hvori hun var hensunken. Barnets smaa Fingre greb om hendes Haand og rystede den; Baba vilde absolut tiltrække sig Opmærksomhed, og hun forstod godt, at hendes Barnefroken var i Færd med at fordybe sig i en anden Tankegang, hvorhen hun ikke kunde følge hende. —

„Havde Prinsen saa en hvid Sølvrustning paa?" vedblev hun at spørge.

„Ja, det tror jeg nok, han havde," svarede Christina, idet hun rødmede let; hendes Fantasi havde i Øjeblikket beskæftiget sig med et ganske andet Billede af en Mand end Eventyrprinsen. Han kunde godt have staaet Model til ham, thi han var høj og slank, men hans marineblaa Cheviotsdragt, som for øvrigt sad udmærket paa ham, var jo vidt forskellig fra den Sølvrustning og Krone, som Baba saa gerne vilde have, at Prinsen skulde bære. „Han tog sin Sølvrustning paa, naar han skulde ud og kæmpe mod Drager, men naar han var inde i Slottet sammen med den yndige Prinsesse, saa bar han en mørkeblaa Fløjlsdragt, — men Sølvkronen havde han hele Tiden paa Hovedet."

„Og Prinsessen lignede dig," sagde Baba kærligt og trykkede det guldlokkede Hoved endnu tættere ind imod Christinas Bryst, idet hun saa tilbedende op paa den unge Piges Ansigt. „Hun saa ud ligesom du, for du er en meget smuk Dame!"

Christina lo sagte og lod sine Fingre glide gennem Barnets Krøller, idet hun bøjede sig ned for at kysse det lille opadvendte Ansigt.

„Du er et lille Vrøvlehoved, Baba," sagde hun, „og en stor Smigrerske! Du maa ikke kalde Christina for en smuk Dame! Hun er slet ikke smuk! Hun er kun Babas egen Barnepige."

„Baba vil have Lov til at kalde Christina for, hvad hun selv synes," svarede Barnet halstarrig, idet hun i sit Sprog benyttede sig af Vendinger, som Børn, der udelukkende omgaas voksne, ofte bruger. „Christina er en meget smuk Dame, og Baba elsker hende."

„Baba er en lille Gaas, og nu er det bedst, at vi lægger vore Sager sammen og gaar ud i Solskinnet for at se, hvad vi kan finde der af herlige Sager!"

Christina satte Barnet ned fra sit Skød, gik ind i et tilstødende Værelse og kom tilbage med den røde Kaabe, som Baba havde baaret den første Gang, hun havde set hende. Saa lagde hun den omhyggelig over Babas smaa, fine Skuldre og trak dens Hætte op over de gyldne Lokker.

Der var kun gaaet fjorten Dage, siden Christina var traadt i Tjeneste hos Lady Cicely efter et Møde, der var forløbet netop saaledes, som Rupert leende havde forudsagt sin Kusine. Denne havde nemlig straks antaget Christina som Barnefroken for den lille Baba.

De Anbefalinger, som den unge Pige havde, nemlig fra Mrs. Dawson, hos hvem hun sidst havde været, fra en gammel Præst, som havde kendt hende i Devonshire, og fra sin Faders Sagfører, forekom Cicely at være tilstrækkelig betryggende, skønt Dawsons var i Kanada, den gamle Præst var død og Sagføreren rejst til Syd-Afrika.

„Hun ser saa ærlig ud! Jeg er sikker paa, at hun er ærlig og god!" sagde den lille Dame bagefter til Rupert. „Og hun var ganske overvældet af Glæde over at skulle have Plads her i Huset."

„Ja, det vil jeg nok tro," svarede Rupert tørt. „Naa — stor Skade kan der jo ikke ske, selv om du

antager hende en Maaned paa Prøve. Jeg er glad over, at du fandt paa den gode Idé at tage hende paa Prøve en Maaned, saa har du jo rigelig Tid til at se, hvad hun indeholder."

Men denne Prøvemaaned faldt alligevel ikke saaledes ud, som Rupert havde tænkt sig. Da Lady Cicely paa Grund af en ondartet Skarlagensfeber Epidemi i Nabolaget var lige ved at blive vanvittig af Skræk, havde hun sendt Christina og Baba af Sted — næsten med et Øjebliks Varsel — til Grayſtone. Redesdale Castle kunde hun ikke benytte, da det var under Reparation.

I denne afsidesliggende Landsby i Sussex boede der en Mrs. Nairne, der i sin Tid havde tjent Familien Staynes paa en lille Forpagtergaard. Hun tog ofte mod Lejere, og her havde Christina tilbragt de sidste to Dage med sin lille Protegé og nydt den landlige Skønhed og Ynde, som ogsaa en December Maaned er i Stand til at byde paa, og som ofte kan have stor Tiltrækningskraft for besøgende.

For Baba var Stedets Gaardsplads en Kilde til stor Glæde, og for Christina var den herlige Landluft, de udstrakte Marker, de mange Veje og Stier, Hedestrækningerne og Skovene, der tonede frem paa Baggrund af Højene i det fjerne, en meget velkommen Forandring fra Londons triste Gader og den store, mørke Bys daarlige Luft.

For den unge Pige, der saa længe havde været kastet omkring som i et Ocean af Kampe og Savn, var dette rolige Liv paa Grayſtone som en ren himmelsk Hvile, og hendes eneste Bøn til Forsynet var om, at hun, naar hendes Prøvemaaned var gaaet, maatte have bevaret Lady Cicelys Yndest saaledes, at hun fik Lov til at beholde den Stilling, som hun befandt sig saa udmærket i. Aldrig i sit Liv havde hun drømt om nogen Sinde at komme til at føre en saa behagelig Tilværelse som den, hun nu nød.

Hun og Barnet kunde med en Ponyvogn foretage lange Udflugter i Omegnen, og Christina undrede sig over, at man saa ofte sagde, at der ikke fandtes Skønheder ved et Vinterlandskab. Hun selv nød i allerhøjeste Grad Naturens Skønhed. Hun fandt de udstrakte Heder imponerende; de strakte sig lige ud til de fjerntliggende Bakker og Bjærge i Horisonten, og disse sidste tegnede sig saa blaa mod Luften som selve den klare, blaa Vinterhimmel, der hvælvede sig over dem. Og selv om Heden ikke var klædt i sin prægtige Sommerdragt, den purpurfarvede Lyng og de blegrøde Hedeblomster, saa gav det mørke og lysebrune Fordsmon, Blaabærbuskene med deres lyse Blade og Fyrretræerne med deres mørke Løv dog hele Landskabet Liv og Kolorit.

Paa Egetræerne i Alleerne hang endnu visne, gule Blade, og de Træer, som havde mistet deres Løv, som de fine Birketræer, de kraftige Asketræer og de slanke Bøge, dannede med deres nøgne Grene ligesom et prægtigt Kniplingsnet, der, idet de tegnede sig mod Vinterhimmelen, virkede med stor Skønhed i Landskabet. Solen skinnede muntert efter fattig Evne og gjorde Omgivelserne lyse og livlige, alt imedens Christina og Baba langsomt kørte hen ad Vejen og lod sig føre, hvorhen den sorte Pony lystede at trække dem. Nu og da pippede en Fugl i Buskadserne, og Christinas Hjerte slog af Fryd over al denne Skønhed og Glæde, hun var omgivet af.

De havde kørt et Stykke Vej og kom nu til et Sted, hvor fire Korsveje mødtes, og her pegede Baba med Fingeren i Retning af den ene.

„Lad os køre derhen ad! Det er saadan en lille, dejlig Vej med smaa Ænder og en Dam!"

Christina maatte i sit stille Sind indrømme, at hun selv ogsaa havde den største Lyst til at slaa ind paa denne Vej. Den snoede sig ned fra Agerlandet imellem Hegn og Buske, der om Sommeren maatte bugne med vilde Roser, Kaprifolier og Clematis, og idet Vejen et godt Stykke fulgte med en udstrakt Mark, tabte den sig til sidst i en lille Lund, hvor en lille Dam paa den ene Side genspejlede Himmelen over dem. Vejen blev nu mere og mere snævrer, efterhaanden som de kom frem. Christina begyndte til sidst at tænke paa, om de mon til sidst skulde ende paa en vid Græsslette, da hun pludselig opdagede en Lysning i Skoven til højre, og kort efter saa hun nogle Skorstene rage op over en meget høj Mur.

„Hvor det dog er et øde og ensomt Sted," tænkte den unge Pige, idet hun med en let Gysen saa paa den høje Mur, omkring hvilken der igen var tæt Skov paa alle Sider; kun lige ud for selve Stedet og der, hvor Vejen slyngede sig forbi, var Skoven ryddet, ellers var Huset fuldstændig indelukket af Træer; Ege-, Bøge- og Birketræer stod tæt sammen, og den høje Bjærgskraaning, der laa lige bag ved Huset, var helt bevokset med Grantræer. Denne tætte Vegetation syntes ligesom at lukke Huset inde.

Takket være de stejle Bakker og de høje Træer og tætte Buske var der kun meget lidt Solskin paa denne lille Vej, der snoede sig forbi Bygningen, og Christina for gentagne Gange sammen. Hun havde en Fornemmelse af, at der var noget skummelt og underlig hemmelighedsfuldt ved dette afsides liggende Hus, der paa alle Sider var omgivet af høje Mure.

„Baba tror, at Prinsessen bor derinde," sagde den lille Pige, der med sine store, runde Øjne forbavset stirrede paa de høje, afvisende Mure. „Det Sted ser ækelt ud, og der er nok en Drage derinde, der passer paa den skønne Prinsesse! Nu sidder hun maaske derinde og venter paa, at Prinsen skal komme og befri hende."

„Prinsen kommer nok en Dag i sin skinnende Sølvrustning," sagde Christina muntert. „Og saa bliver Prinsessen befriet, — han tager hende bort med sig, og de bliver meget lykkelige."

I samme Øjeblik kørte de forbi en lille, grøn Port i Muren, og netop som Christina udtalte de sidste Ord, blev Porten revet hurtig op, og en høj Kvinde traadte hastig ud. Hun var indhyllet i en snæver, sort Kaabe, og et kostbart, sort Kniplingstørklæde var lagt om hendes Haar. Christina saa med Forundring paa det smukke Ansigt, hun syntes, at hun aldrig havde set noget saa smukt som denne hvide Teint og disse mørke Øjne, der havde et saa bedrøvet Udtryk. Damen trak Vejret hurtig som efter et langt Løb, men saa kom der atter et sært Udtryk af Angest og Bekymring i hendes Ansigt, og hun løftede sin Haand med en saa bønfaldende Gestus, at Christina straks standsede Vognen og sagde, idet hun lænede sig ud af den:

„Er der noget, jeg kan gøre for Dem?"

De mørke Øjne saa nu op paa hende med et forundret, man kunde næsten sige glad genkendende Blik; men saa forandrede de atter Udtryk, og den fremmede udtalte stammende hurtig:

„Aa, om Forladelse! Jeg troede, De var — jeg

beder meget undskylde — det er taabeligt af mig at spørge — men vi to har vel aldrig set hinanden før?"

„Nej, aldrig!" svarede Christina bestemt; hun vidste med sig selv, at hun aldrig vilde have kunnet glemme et saa stont Ansigt, hvis hun blot en eneste Gang før havde set det. „Men det forekommer mig, at De ser ud, som om De var i en eller anden Forlegenhed. Kan jeg ikke hjælpe Dem med noget?"

„En Læge!" stønnede den anden. „Jeg maa have fat i en Læge, og dog er jeg saa bange for at lade ham komme — saa bange!"

Hun vred sine Hænder, og hendes Læber skælvede af Angest.

„Vi kører nu tilbage til Graystone," sagde Christina. „Skal jeg sende Dem en Læge derfra, hvis der findes en? Eller skal jeg sende Bud til den nærmeste Landsby efter en?"

Hun havde straks forstaaet paa den fremmede Kvindes hele Holdning, at der var nogen, der var i Fare.

„Ja, jeg maa have en Læge!" gentog Damen og lagde Hænderne op paa Vognen, idet hun lænede sig tungt imod den. „Jeg kan ikke lade ham dø! — Men der er ingen, der maa vide, at jeg har sendt Bud efter en Læge!" vedblev hun, idet hun pludselig rettede sig op og talte med Fasthed og Alvor. „Ikke en levende Sjæl maa vide, at der har været nogen Læge her! Dersom De kan finde en Læge til mig, saa maa De love mig, at han, før han kommer, vil sværge paa, at han aldrig vil aabenbare, at han har været her paa dette Sted, eller hvad han har set her i Huset!"

Christina saa forvirret paa hende, og der opsteg et Øjeblik en Tvivl hos hende, om hvorvidt denne Kvinde virkelig var ved sin Forstands fulde Brug. Hendes Tale var saa mærkelig melodramatisk, og hele hendes Maade at udtrykke sig paa saa underlig — de korte, afbrudte Sætninger, de nervøse Øjekast m. m. — Alt tydede paa, at den unge Pige havde et sindsforvirret Menneske foran sig.

Og dog havde de dybe, bedrøvede, mørke Øjne, der saa ind i Christinas, et saadant Udtryk, at Christina var overbevist om, at Damen ikke var gal. Hun saa ganske vist ud til at være angest for noget eller for nogen, men det var dog ikke paa nogen unormal eller vanvittig Maade, at hun var det.

„Er der nogen syge i Huset hos Dem?" spurgte Christina ganske praktisk. „Er det meget nødvendigt for Dem at faa fat i en Læge?"

„Det gælder Liv eller Død!" lød det korte Svar. „Da jeg hørte Lyden af en Vogn, styrtede jeg ud i Haabet om at finde nogen, der kunde hjælpe mig. — Jeg kan ikke selv forlade ham. Det er med Nød og næppe, at jeg og min Tjenestepige kan holde Styr paa hende." — Her standsede hun pludselig og fattede sig og sagde saa et Øjeblik efter: „De maa for Himmelens Skyld hjælpe mig, hvis De kan!"

„Jeg skal gøre mit bedste," svarede Christina, stadigvæk ganske forvirret. „Jeg er for øvrigt ganske fremmed i Graystone. Vi bor kun foreløbig til Leje i en Bondegaard der, men jeg skal nok skaffe Dem en Læge, hvordan jeg saa end skal bære mig ad med det."

„Jeg er vis paa, at De er i Stand til at gennemføre, hvad De sætter Dem for," svarede den anden, idet et Smil gled hen over hendes sorgmodige Ansigt, medens hendes Øjne med Velbehag dvælede ved den unge Piges smukt formede Læber og fine Hage. „De ser ud, som om De ikke saa let lod Dem slaa af Marken! De hører vist ikke til dem, der taber Modet for ingenting?"

Christina smilede igen til hende og rystede paa Hovedet.

„Det er ikke saa længe siden, at jeg var ved at tabe Modet," sagde hun, idet hun samlede Tømmerne og belavede sig paa at dreje Hesten om mod den Sti, der førte tilbage til Landevejen. „Naar man er fattig og sulten, saa er det altid svært at holde Modet oppe. Men jeg holder ikke af at give fortabt, og jeg skal nok finde en Læge til Dem."

Hun nikkede opmuntrende og berørte Hesten let med Pisken, da den fremmede paa ny lagde den ene Haand paa Vognens Side, medens hun med den anden greb den unge Pige om Skulderen.

„Husk nu endelig paa, at ingen maa vide, at der kommer en Læge her, og at han selv maa sværge paa at være tavs. De maa ogsaa love mig, at De ikke vil meddele en levende Sjæl, at De har set mig!"

Hun var nu atter synlig ophidset, og det var, som om denne indtrængende Bøn kun med Besvær kom over hendes Læber. Christina lagde med Bekymring Mærke til, at hendes Blegbed nu endogsaa bredte sig helt ud til hendes Læber, og de mørke Skygger under Øjnene, der var fremkaldt af Sorg og Bekymring, syntes at blive dybere, end de før havde været.

„Lov mig det!" gentog hun og klemte fastere til om Christinas Skulder.

„Ja, jeg lover det!" svarede Christina langsomt. „Jeg skal ikke sige til nogen, at jeg har set Dem, eller omtale, hvad De har sagt mig, — og jeg skal gøre, hvad De ønsker med Hensyn til Lægen!"

Da Kvinden havde faaet denne Forsikring af den unge Pige, trak hun sig tilbage fra Vognen, men lige saa længe den var synlig, blev hun staaende og saa efter den med opspilede Øjne og et Udtryk af Angest og Spænding i sine Øjne.

Baba havde siddet ganske stille under denne lille Episode, medens hun med Undren havde set paa den mærkelige Dame. Hun havde hørt Samtalen imellem denne fremmede Kvinde og Christina og havde iagttaget den fremmede Dame med en ganske særegen Opmærksomhed, som slet ikke var almindelig for et saa lille Væsen.

„Det var da en yndig Prinsesse," sagde hun, da de havde kørt et lille Stykke Vej. „Baba vilde ønske, at Prinsen snart maa komme og hente hende bort med sig."

„Ja, det vil han maaske nok!" svarede Christina aandsfraværende; hun følte sig helt befriet over, at Barnet havde antaget den fremmede Dame for en Prinsesse i et Eventyr. Det vilde bevirke, at ingen vilde tage Babas Bemærkninger om hendes Møde med den fremmede alvorligt, hvis den lille Pige virkelig skulde huske at omtale det senere.

Praktisk som Christina var af Naturen, havde hun alligevel lidt Besvær med at finde ud af, hvorledes hun skulde skaffe en Læge herud uden at vække nogen Opsigt, thi efter den fremmedes Ønske maatte hun jo gaa hemmelighedsfuldt til Værks. Under Kørselen hjemad modnedes hendes Plan, og da hun efter Hjemkomsten havde faaet Baba lagt til Ro til hendes

sædvanlige Eftermiddagssøvn, gik hun ned i Køkkenet for at finde Mrs. Nairne.

Denne værdige Dame var i Færd med at bage Tvebakker til Teen, og hun vendte derfor et ganske ophedet, rødt, men alligevel venligt Ansigt om mod Christina, da denne traadte ind. Den unge Pige havde allerede helt vundet hendes Hjerte.

„Naa, lille Frøken! De og Baba har nok haft en prægtig lille Tur, og De kan tro, at det er rigtigt at tage hende saa meget som muligt ud i Solskinnet og den friske Luft og saa bagefter lade hende hvile sig lidt, før hun skal have Te! Jeg har aldrig før set saa smukt et Barn!"

„Ja, hun er yndig," svarede Christina, „og hvis hun ikke af Naturen var saa godt et lille Barn, saa vilde hun for længst være ødelagt af Forkælelse, for alle Mennesker tilbeder hende jo ligefrem."

„Ja, der kan De se! Og hvem kan undre sig over det? Jeg var lige i Færd med at bage nogle Tvebakker til hendes og Deres Te, Frøken, og —"

„Det er rigtignok meget elskværdigt af Dem, Mrs. Nairne. Men jeg vilde netop bede Dem om at passe et Øjeblik paa Baba. Hun sover nu og ligger i god Behold i sin lille Seng, men jeg vilde gerne have, at De skulde kikke til hende nu og da. Jeg maa absolut op paa Postkontoret og har derfor ikke sat Vognen ind i Skuret endnu, den er stadig forspændt."

„Ja, det skal jeg med stor Fornøjelse gøre. Kør De blot ganske rolig af Sted, Frøken! Den lille, kære Pige skal ikke komme noget til, det skal jeg love Dem!"

Postkontoret laa for Enden af den tarvelige Vej, der førte gennem Graystone By, og som kaldtes Byens Hovedgade. Det var forbundet med en Købmandsforretning, hvori der solgtes Skinker, Pølser, Bolsjer, Kaffe og Te med mere, alt eftersom Kunderne ønskede sig det, og Købmandsforretningen saavel som Ekspeditionen af Hans Majestæts kongelige Post blev alt sammen bestyret af Postmesteren Mr. Canning.

Han var just i Færd med at udveje noget meget fint Demerara Sukker, da Christina traadte ind i Butikken, og han saa op over Brillerne hen paa hende med hele en Landsbyboers umaadelige Nysgerrighed. — Christina var jo en forholdsvis fremmed paa Stedet.

„Jeg vilde gerne bede om for en Shilling Penny-Frimærker," sagde Christina, da Postmesteren med stor Betænksomhed havde afvejet og indpakket det brune Sukker og rakt det til sin Kunde. „Og saa en lille Pakke Postkort!"

Da saa Kunden var gaaet, gjorde hun Postmesteren nogle faa, ligegyldige Spørgsmaal og sluttede derpaa med vel forstilt Ligegyldighed:

„Der er vel ikke nogen fast Læge her i denne lille By?"

„Nej, Frøken, vi har ikke nogen nærmere end Doktor Stokes — Doktor Martin Stokes. Han bor ovre paa den anden Side af Bakken i Manborough. — Jeg haaber da ikke, at den lille Pige er daarlig?" spurgte Mr. Canning deltagende, thi Babas lille, elskværdige Skikkelse havde allerede indtaget Postmesteren saa vel som alle de andre Beboere i Landsbyen.

„Aa nej," svarede Christina hurtigt, „hun har det rigtig godt, og vi holder saa meget af dette prægtige Sted. Men det er alligevel ganske rart at vide, hvor der bor en Læge — ikke sandt?" tilføjede hun livligt og saa paa Postmesteren.

„Jo, det har De Ret i, Frøken! 'Naar man faar fat i Lægen i Tide, saa kan man ofte spare Graveren', — det har jeg saamænd saa ofte sagt!" — Og Postmesteren bukkede for Christina som den mest belevne Hofmand, til hun var ude af Døren.

„Manborough paa den anden Side af Bakken," — det var i det mindste, det vidste Christina, tre Fjerdingvej borte, og den tykke Pony, der stod saa dovent og viftede med Halen, var ikke saadan til at faa til at løbe.

„Det gælder Liv og Død!"

Saadan havde de skæbnesvangre Ord lydt fra den blege, mørkøjede Kvinde, og Christina syntes endnu en Gang at høre dem.

„Jeg er vis paa, at hvad De een Gang sætter Dem for, vil De ogsaa forstaa at føre igennem!" havde den fremmede Kvinde sagt.

Saa faldt hendes Øje paa Jem — en Bondedreng, der havde kørt med hende. Han stod nu og saa forlegent paa hende, medens han holdt Hesten ved Tømmerne.

„Hvis jeg skyder Genvej over Mosen, tror jeg, at jeg kan komme lige saa hurtigt, som Master Sandro gider løbe hen ad Landevejen," tænkte hun efter nogle Øjeblikkes Forløb.

„Du kan tage Vognen med tilbage, Jem!" sagde hun saa. „Og vær saa venlig, naar du kommer hjem, at bede Mrs. Nairne om at give Baba hendes Te og sige til hende, at jeg er bleven opholdt!"

Drengen nikkede og kørte af Sted, medens Christina gik i den modsatte Retning, idet hun fulgte Hovedlandevejen, der førte til Manborough, indtil hun paa et Sted, der laa noget uden for Landsbyen, fandt den Sti, ad hvilken hun kunde skyde Genvej over Mosen.

Hun havde lige naaet dette Punkt og var just i Færd med at dreje af om ad Stien, da hun pludselig hørte Lyden af en Automobil, og da hun vendte sig om, saa hun en stor Vogn komme kørende langsomt op ad Vejen. Der sad kun to Herrer i den. Det gav et Sæt i Christina, og med det hende egne Mod besluttede hun sig til at standse Automobilen og udbede sig de to Herrers Hjælp.

„Det gælder Liv og Død!" klang det stadigt i hendes Øren, og hun holdt modig sin Haand i Vejret som Signal til de to Herrer, der sad i Vognen, om at standse. Vognen standsede langsomt, og Christina nærmede sig let rødmende for at forklare sig for den af Herrerne, der lænede sig ud imod hende. Hun saa straks, at de begge to var fine Herrer, og i den ene af dem genkendte Christina, medens hendes Hjerte næsten stod stille af Forvirring, Lady Cicelys Fætter!

Hans graa Øjne var høfligt spørgende vendt mod hende; men han havde aabenbart slet ingen Erindring om, at han havde set hende før, og sandt at sige havde han den første Gang, de mødtes i Lady Cicelys Boudoir, kun skænket hende meget ringe Opmærksomhed ud over det, at han havde lagt Mærke til, at hun var en slank og bleg ung Pige, der var iført en meget tarvelig Dragt. Den unge Dame, der nu stod ved Siden af hans Køretøj, var net klædt i en mørkegrøn Dragt, der sad godt, og dens Kulør fremhævede paa det bedste hendes Øjnes dybe, grønne Farve. Hun rødmede atter, og da et Vindpust bevægede det lette Pur om hendes Pande, saa man, i hvor smukke, naturlige Bølger det mørke Haar faldt.

„Jeg beder mange Gange undskylde, at jeg standser Dem!“ udbrod hun aandeløs. „Men jeg turde maaske spørge, om De skal til Manborough?“

„Ja,“ svarede Rupert. „Vi kører igennem Manborough. Er der noget, vi kan gøre for Dem?“

Christina lagde nu, ligesom hun havde gjort ved deres første Møde, Mærke til, hvilken ejendommelig smuk Stemme han havde. Der var noget saa melodiøst i den, og Christina havde en Fornemmelse af, at hun godt kunde blive staaende her ved Siden af Vognen og lytte til denne Stemme i en Uendelighed; hun vilde aldrig blive træt af at høre paa den.

Hun blev vækket op af sine Drømmerier, da han gentog sit Spørgsmaal, og idet hun rødmede endnu mere, svarede hun:

„Jeg vover næppe at bede Dem om det, — men jeg vilde saa umaadelig gerne over til Manborough — til Lægen der. Det er et meget paatrængende Tilfælde, og jeg —“

„Selvfølgelig vil vi køre Dem derhen!“ afbrød Rupert hende hurtigt og strakte Haanden ud for at hjælpe hende ind paa Bagsædet i Vognen. — „Det var jo et rent Held, at vi kom her forbi!“

„Det var frygtelig paatrængende, at jeg vovede at standse Dem,“ svarede Christina smilende som Svar paa hans Smil. „Men jeg maa have fat paa Doktoren derhenne lige saa hurtigt som muligt, og da jeg saa Vognen her, saa tænkte jeg kun paa, at den jo kunde skaffe mig meget hurtigere af Sted.“

Rupert saa paa hende med et muntert Smil i de graa Øjne.

„De lader Dem nok ikke saa let afholde fra at naa Deres Maal?“ spurgte han.

„Nej, det gør jeg ikke,“ sagde hun. „Især naar det drejer sig om noget saa vigtigt som om Liv og Død!“

Nu for de af Sted hen ad Landevejen og med en saadan Fart, at det blev umuligt at føre nogen Konversation, og Christina lænede sig tilbage og betragtede Rupert, der først havde talt til hende, og som nu styrede Maskinen, og derpaa hans Kammerat, som sad ved Siden af ham.

Nu, da Rupert ikke længer smilede til hende, slog det hende, hvor alvorligt og bekymret hans Ansigt var, og hvor dybe Linierne om hans Mund laa. At hans Øjnes Udtryk var uendelig sørgmodigt, undgik hende heller ikke.

„Der er noget, der piner ham,“ tænkte hun, og hendes Hjerte snørede sig sammen af Medlidenhed med ham, medens hendes Blik deltagende hvilede paa ham. „Jeg vilde ønske, at jeg kunde hjælpe ham! Han ser ud, som om han havde mistet nogen, han elskede af hele sin Sjæl, og som om hans Hjerte var ved at briste af Sorg over det.“

Fra dette mandige Ansigt, der var saa bedrøvet, vendte hun Blikket mod hans Kammerat. Det var en slank, net ung Mand med noget martialsk over sig. Han havde et smilende godmodigt Ansigt, der ikke tydede paa, at dets Ejer var i Besiddelse af nogen udpræget Personlighed. Hans blaa Øjne havde lyst af Interesse, da Christina standsede Vognen, og medens hun talte til Rupert, iagttog han hendes udtryksfulde Ansigt med stigende Opmærksomhed. — De havde kun kørt et lille Stykke Vej, da han vendte sig om mod den unge Pige og sagde venligt:

„Vi kører meget hurtigt her, og De er jo slet ikke klædt paa til Automobilfart. De maa jo fryse! Vil De ikke svøbe Dem ind i denne?“ Og hermed trak han en stor, laadden Pels frem, der laa i Reserve bag Forsædet, og rakte den mod Christina, som taknemmelig rullede sig ind i den bløde, lune Pels.

„Hun ser min Sandten storartet ud, som hun sidder der og kikker ud af Pelsen med det lille, søde Ansigt! Jeg har dog aldrig set saadanne Øjne som dem, hun har!“ tænkte han, da han saa tilbage paa hende, og Christina, der ikke var vant til at vække Opsigt, kunde ikke undgaa at bemærke det og at forundres over, hvor ofte under denne Kørsel paa tre Fjerdingvej den unge Mand vendte sig om for at se paa hende eller sige et Par venlige Ord til hende.

Rupert derimod vendte sig kun en eneste Gang om imod hende og saa paa hende med de graa Øjne.

„Det gaar jo godt, — synes De ikke?“ — Men denne korte Bemærkning med den smukke Stemme havde straks en egen opildnende Virkning paa Christina.

Naar Christina senere hen tænkte paa denne Decembereftermiddag og paa den hurtige Automobilfart over Heden i Selskab med den graaøjede Mand, der havde gjort ét saa besynderligt Indtryk paa hende, saa forekom det hele hende at være en mærkelig Drøm, hvori Rupert, Kvinden med det blege Ansigt og de mørke Øjne og hun selv spillede Hovedrollen. En forunderlig Episode var det hele — noget, der ikke havde det ringeste at gøre med det almindelige Dagligdagsliv.

„Nu er vi i Manborough,“ sagde Rupert, da de over Toppen af en Bakke kunde se en Samling af lavtliggende, teglдækte Huse imellem nogle Grantræer. „Men hvor bor Lægen? Hvad hedder han?“

„Han hedder Doktor Martin Stokes; men jeg ved ikke, hvor hans Bolig er; men da Manborough kun er en lille Plads,“ svarede Christina, „saa skal jeg nok selv finde Stedet, hvis De vil være saa venlig at sætte mig af i Hovedgaden.“

„Nej, vi vil virkelig køre Dem helt hen til hans Bolig,“ lød det muntre Svar, og Vognen holdt et Øjeblik stille, medens Rupert rettede et Spørgsmaal til en forbipasserende Bondeknøs.

„Doktorens Hus ligger oppe imellem de Grantræer,“ sagde han. „Doktoren kalder det for 'Granly'.“

„Det maa være en uromantisk og prosaisk Mand den Doktor,“ sagde Rupert med en lille Latter. „Thi dette Landskab og disse Skove skulde man da tro, at de nok kunde faa en Mand til at finde paa et mere poetisk Navn. — Ah, her er det Hus, vi søger, og det er lige saa prosaisk som dets Navn,“ sluttede han, idet han standsede Vognen uden for en lukket Havelaage, inden for hvilken en vel vedligeholdt Kørevej førte op til et rødt Murstenshus, der saa ud, som om det var flyttet direkte herhen fra en af Londons Forstæder.

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem,“ sagde Christina lidt forlegen, da hun stod ved den brune Laage, efter at hun var bleven hjulpen ud af Vognen af den unge Mand med de lyseblaa Øjne; han var nok saa behændigt kommen Rupert i Forkøbet, og han viste sig yderst galant over for Christina. „Det er meget smukt af Dem, at De har hjulpet mig herhen,“ vedblev den unge Pige, „og jeg maa endnu en Gang bede Dem undskylde, at jeg var saa dristig at standse Dem.“

Rupert lo og strakte Haanden ud.

„Det maa De endelig ikke tænke mere paa. Jeg

selv er overordentlig glad over, at De standsede os, og at jeg kunde hjælpe Dem og spare Dem saa megen Tid. Jeg haaber, at Lægen vil komme i rette Tid, saa han kan bringe Deres Patient over Sygdommen."

Han trykkede Christinas lille Haand. Manden med de lyseblaa Øjne gjorde ligesaa, og forend man havde besvaret hendes Ringen paa Døren til Doktorens Bolig, snurrede Vognen af Sted og var snart ude af Syne.

„Den stakkels unge Pige! Hun var saa taknemmelig," sagde Rupert til sin Ledsager. „Jeg gad nok vidst, hvem den Patient var, som hun var saa bekymret for. Det var rigtig modigt og fornuftigt af hende at standse os paa den Maade!"

„Ja, hun saa nok ud til at være en Pige, der forstod at tage en Situation. Jeg holder saa meget af den Slags unge Damer, der forstaar at rede sig ud af en Vanskelighed. Gud ved, hvorledes det var gaaet mig, hvis jeg havde vovet at standse en Vogn paa Vejen for at faa Lov til at køre med!"

„Ja, Wilfred, du er nu ogsaa af de langsomme i Vendingen!" lo Rupert.

„Og saa havde hun saadan nogle dejlige Øjne," sagde Wilfred, „og et aldeles nydeligt Smil! Kan vi ikke køre samme Vej tilbage i Morgen, Rupert? Det kunde jo være, at hun havde et eller andet Ærinde, som vi kunde besørge for hende — helst den modsatte Vej; og jeg skal nok holde skarpt Udkig efter hende hele Tiden."

„Jo, jeg har netop til Hensigt at køre samme Vej tilbage," svarede Rupert tørt. „Men dog ikke for at skaffe dig Lejlighed til at komme betrængte unge Damer til Hjælp. Du er ikke skabt til at være vandrende Ridder! Lad bare være med det! Men jeg maa tilbage igennem Graystone. Jeg har lovet Cicely at se ind til Baba og hendes nye Barnefrøken paa Vejen hjem fra Lewes. De bor paa gamle Mrs. Nairnes Gaard, og det er i Nærheden af Graystone. Cicely vil gerne vide, om den unge Pige er, som hun skal være, saa vi vil se ind til dem paa Tilbagevejen."

IX.

Lægens Konsultationsværelse var lige saa uinteressant som Resten af Huset, saavel indvendig som udvendig, og efter at Christina havde betragtet de traditionelle røde Vægge med de faa konventionelle Prydelser, de tæt tilrullede Vinduer og de strengt korrekte Stole og Borde, stjal der sig en Følelse af Nedtrykthed ind i hendes Bryst.

Halvt ubevidst havde hun haabet paa, at den Læge, hun skulde opsøge, vilde vise sig at være en Personlighed, der hævede sig lidt ud over det almindelige. Hun havde en ubestemt Forestilling om, at den Situation, som han skulde deltage i, var noget uden for det hverdagsagtige, og den blotte Tanke om at skulle sende en ganske almindelig Landsbydoktor til Hjælp for den smukke Dame med det bekymrede Ansigtsudtryk var hende ganske utaalelig.

Mere end een Gang, medens hun stod og ventede i dette triste Værelse, hvorfra Udsigten til de dybe Granskove virkede lige saa nedtrykkende som alle de andre Omgivelser, var hun ved at rejse sig op med den Beslutning at gaa et andet Sted hen og opsøge en anden Læge.

Men da hun saa nøjere overtænkte, hvor paatrængende nødvendigt det var, at hun fik fat i en Læge, og hvor usikkert det var at træffe en anden inden for en nogenlunde rimelig Afstand, blev hun afskrækket fra at følge sin Indskydelse, skønt hendes Hjerte slog, som om hun skulde kvæles, — da Døren omsider gik op.

Den Mand, der traadte ind, svarede imidlertid slet ikke til det uheldige Billede, som hun havde dannet sig af ham, og som hun havde været saa bange for at møde. Der var hverken noget hverdagsagtigt eller simpelt ved hans Personlighed, da han hilste paa hende, og Christina glædede sig i sit Hjerte inderlig over, at hun ikke havde ladet sig vildlede af Husets triste Ydre og dystre Møblement.

„Vær saa venlig at sige mig, hvad jeg kan gøre for Dem!"

Stemmen lød opmuntrende, venlig og hjælpsom, og den unge Læges hele Apparition bar Præget af en velgørende Styrke og Beslutsomhed.

Det var en lille Mand med meget lysebrune Øjne, et glat barberet Ansigt og et Træk om Munden, der vidnede om baade Humor og Bestemthed. Men frem for alt var det et ærligt og paalideligt Ansigt, hvis Udtryk fortalte en, at man kunde stole paa dets Ejer, og Christina kunde med sit fint følende Instinkt straks se, at hvad som helst denne Mand paatog sig, det vilde han ogsaa gennemføre, selv om han skulde sætte Himmel og Jord i Bevægelse for det.

„Har jeg den Ære at tale med Doktor Stokes?" spurgte hun.

„Nej, jeg er ikke Doktor Stokes," svarede han. „Doktor Stokes er taget bort. Mit Navn er Fergusson, og jeg vikarierer for Doktor Stokes."

„Aa, hvor det glæder mig!" udbrød Christina naivt. Hun tænkte slet ikke over den indirekte Kompliment, hendes glade Tonefald var for Doktoren, førend hun saa det muntre Blink i de brune Øjne, der uafbrudt hvilede paa hende.

„Aa, om Forladelse!" stammede hun. „Jeg burde jo ikke —"

„De skal saamænd ikke bede om Forladelse!" lo Doktoren hurtigt, og i dette Øjeblik lignede han en ren Dreng. „Jeg skal nok love Dem ikke at sige det, som De nu sagde, til Doktor Stokes!" tilføjede han, idet han stadig saa paa hende med et vist Skælmeri i Øjet.

„Ja, men De maa endelig ikke misforstaa mig!" stammede den unge Pige igen. „Jeg kender slet ikke Doktor Stokes. Jeg er fremmed her, og jeg har aldrig i mit Liv set Doktoren, — men —"

„Men hvorfor var De da saa glad over at opdage, at jeg ikke var Doktor Stokes?" spurgte den unge Læge, idet hans skælmske Blik nu blev ganske forundret.

„Ja, det lyder vist underligt," svarede Christina ganske uskyldigt. „Men naar jeg skal være ærlig, saa troede jeg ikke, at en Læge som den, jeg ønskede at finde, boede i et saadant Værelse som dette!"

Fergusson kastede Hovedet tilbage og lo.

„Bedømmer De da alle Mennesker efter de Værelser, de bor i?" spurgte han.

„Ja, det forekommer mig i ethvert Fald, at det kun maa være et meget kedeligt Menneske, der kan opholde sig i et Værelse som dette — og være blot

nogenlunde tilfreds med det," svarede Christina ivrigt. „Og jeg kan heller ikke tro, at der kan være noget meget ejendommeligt ved et Menneske, der kalder sit Hus for 'Granly', naar der er saa meget andet end de tynde Graner at opkalde det efter."

„Nej, det vil jeg gerne indrømme Dem," svarede den unge Mand. „Men Doktor Stokes er for øvrigt fuldstændig fremmed for mig, og vi kan derfor udmærket godt for min Skyld lade ham ude af Betragtning. Men vær saa venlig at sige mig, hvad jeg kan gøre for Dem?"

„Jeg er kommen for at bede Dem tage hen paa et Sted, hvor det gælder Liv og Død!" svarede hun. „Men —"

„Liv og Død?" Doktorens smilende Ansigt blev paa een Gang alvorligt. „Ja, saa maa vi jo skynde os! Hvor er det, at man ønsker min Hjælp?" — Han ringede paa en Klokke henne ved Kaminen. „Jeg vil sige Automobilen til! Fortæl mig ganske kort, hvad De kan sige mig om Tilfældet!"

Hele det muntre Tonefald var borte. Han talte nu kort, knapt og ganske forretningsmæssigt, og hans brune Øjne havde et alvorligt og spørgende Udtryk.

„Hold Automobilen parat! Lad den køre frem saa snart som muligt!" sagde han til den Mand, der traadte ind for at tage mod hans Ordre. „Fortæl mig nu alting i en Fart!" fortsatte han og vendte sig atter mod Christina.

„Forend De tager af Sted, maa jeg bede Dem love mig, at De ikke vil fortælle nogen levende Sjæl, hvor De har været, og De maa sværge paa, at De ikke vil sige til noget Menneske, hvad De ser og hører, naar De kommer ind i det Hus, hvor man trænger til Deres Hjælp!"

Fergusson stirrede forbløffet paa den unge Pige.

„Skal jeg sværge paa, at jeg som en Hemmelighed vil bevare alt, hvad jeg ser og hører hos min Patient?" gentog han.

„Ja, det maa De sværge paa!" svarede hun, idet hun dog blev lidt forlegen ved hans alvorlige Blik.

„Men hvorfor i Himmelens Navn skal jeg dog gøre det?" spurgte han i en lidt trodsig Tone. „Hvad kan De anføre som Grund for et saa besynderligt Forlangende?"

„Aa — jeg har slet intet at gøre med dette Forlangende!" udbrød Christina. „Og De maa endelig ikke misforstaa min Henvendelse til Dem eller lade være at tage derhen — det maa De for Himmelens Skyld ikke! Jeg er her kun som et almindeligt Bud. Der var ingen anden at sende end mig, og den stakkels smukke Dame var lige ved at fortvivle af Sorg!"

„Hvem er den 'stakkels smukke Dame'? De taler som i Gaader. Sig mig blot ganske rolig, hvor jeg skal tage hen, og hvad Navnet er paa Damen, som ønsker min Hjælp!"

„Ja, det ved jeg ikke engang!" stammede Christina, der nu godt kunde indse, hvor taabelig hendes Tale maatte lyde for Doktoren; denne sidste saa ogsaa ganske forvirret ud.

„Jeg kom forbi et Hus," forklarede hun hurtigt for ikke at give ham Tid til at tale. „Og der kom en Dame løbende ud imod mig — en meget smuk Dame. Hun bad mig om at skaffe sig en Læge, og hun sagde, at det drejede sig om Liv og Død, — og jeg maatte love hende, at jeg skulde bede Doktoren om at sværge paa, at han vilde bevare sit Besøg i hendes Hus som en dyb, dyb Hemmelighed! Det er alt, hvad jeg ved, men jeg er overbevist om, at den omtalte Dame i højeste Grad er forlegen for Hjælp!"

„Det var da en underlig Historie," sagde Doktoren med sagte Stemme. „Og De ved ikke, hvem det er, der er syg?"

„Ikke det fjerneste. Jeg antager, at Patienten er en Mandsperson, fordi Damen flere Gange talte om 'han' og 'ham'; men for øvrigt ved jeg ikke mere end det, jeg har sagt Dem. Vil De ikke nok tage hen til hende og opfylde det Løfte, hun bad mig om at sige Dem? Jeg kan ikke taale at tænke paa, at hun skal være i Forlegenhed, den smukke, bedrøvede Dame! — Jeg kan ikke glemme hendes skønne, alvorlige Øjne!"

„Ja, vist vil jeg tage derhen!" udbrød Fergusson efter en lille Pause. „Naar det virkelig drejer sig om Liv og Død, saa har jeg jo intet Valg, saa maa jeg jo tage derhen!"

„Og De lover —"

Han saa paa hende med et underligt alvorligt og spørgende Blik.

„Har De nogen Grund til at tro, at det vilde være urigtigt af mig at aflægge et saa ubetinget Tavshedsløfte?" spurgte han.

„Jeg kan slet ikke svare Dem herpaa!" sagde hun. „Jeg ved nemlig intet!" tilføjede hun med Eftertryk. „Jeg kender ingen Grunde — hverken for eller imod! Jeg ved kun, at naar jeg tænker paa Damens smukke Ansigt og paa hendes Øjne, der synes at rumme en Verden af Sorg, saa føler jeg, at De bør efterkomme hendes Ønske!"

„Og hvis jeg nu nægter at aflægge dette Løfte?"

„Saa nægter jeg at opgive Dem, hvor Damen bor!" svarede Christina modigt. „Og saa vil jeg se at finde en anden Læge. Men De maa endelig tage derhen, Hr. Doktor!"

Et Smil gled hen over Mr. Fergussons alvorlige Ansigt.

„Jeg synes nu ikke saa forfærdelig godt om den Forretning," sagde han. „Jeg holder ikke saa meget af at aflægge Løfter hen i Vejret, som man siger, — og hvad Garanti har jeg for, at jeg ikke bliver bragt ind i en eller anden kompromitterende Historie?"

„Den Dame, jeg taler om, kunde ikke gøre noget kompromitterende!" udbrød Christina med Varme. — „Det er utænkeligt!"

Fergusson smilte overbærende.

„Hun har en varm Fortalerske i Dem! Er De en god Veninde af hende?"

„Jeg har aldrig set hende før i Dag," svarede Christina. „Jeg bor i Nærheden af Graystone. Jeg er Guvernante for Lady Redesdales lille Datter; det er ganske tilfældigt, at jeg i Dag kom forbi den smukke Dames Bolig."

„Der kommer Vognen!" sagde Fergusson, da han hørte Vognhjulene knage i Gruset. „Nu vil jeg tage Dem med, saa langt vi kan køre sammen, og saa maa De sige mig, hvor jeg skal hen! Jeg kører altsaa uden Vognstyrer, for at ingen skal opdage mit Bestemmelsessted, og jeg skal holde mig det forlangte Løfte efterretteligt, men jeg beder Dem lægge Mærke til, at jeg gør det meget imod min Vilje. Naar det imidlertid er en Sag, hvor det drejer sig om Liv og Død, saa kan jeg ikke sige nej. Lad os

saa komme af Sted! Deres smukke Dames Hemmeligheder skal være i god Behold hos mig!"

Christina gav nu saa godt, hun kunde, en ganske kort Beskrivelse af det ensomme Hus ude i Skoven, hvor hun havde faaet den underlige Kommission, og da Fergusson havde sat hende af i god Behold nogle faa Hundrede Alen fra Mrs. Nairnes Bolig, kørte han rask videre hen ad den Skovvej, som Christina og den lille Pige nogle faa Timer før havde passeret.

„Jeg har aldrig vidst, at der laa en Bolig hernede," tænkte han og kørte længere og længere ned ad Alleen, der skraanede stærkt. „Det er da et besynderligt Sted at bygge paa!"

Den korte Decemberdag led hen imod Slutningen. Solen, der stadig skinnede hen over Heden, kunde nu ikke mere naa ned i denne Dal, der var beskyttet af de stejle, skovbevoksede Højder, hvis Træer kastede dybe Skygger hen over den.

„Hvem i Alverden har kunnet finde paa at bygge et Sted her i denne triste Egn?" spurgte Doktoren forundret sig selv. „Hvorfor ikke hellere opføre en Bygning paa en lys og luftig Plads?"

Saaledes tænkte Mr. Fergusson, alt imedens Mørket sænkede sig dybere og dybere ned over Egnen, og han blev helt uhyggelig til Mode ved at køre i disse skumle Omgivelser. Vejens Ujævnhed og Stejlhed nødte ham til at køre langsomt og forsigtigt, og det svindende Dagslys gjorde Kørselen yderligere vanskelig. Det var derfor en hel Lettelse for ham, da han endelig gennem Tusmørket fik en høj Stenmur paa hans højre Side i Sigte, og længere borte saa han nu en høj, rygende Skorstenspibe rage op inden for Muren.

„Dette maa vel være mit Bestemmelsessted," mumlede han, idet han standsede Vognen uden for en lille Port i Muren. „Men hvorledes slipper man nu ind i et saadant Fængsel, som dette Hus ser ud til at være."

Han var nu steget af og stod og stirrede, først paa den lille, grønne Port og fra den hen paa Muren for fra den at lade Blikket glide op ad den overbevoksede Sti, ad hvilken han var kommen — en Vej, der i den mørke Aftenbelysning forekom ham at ligne en lang, mørk Tunnel.

Nu, da Lyden fra Automobilens Maskine var hørt op, blev Stilheden omkring ham næsten trykkende, og han kunde ikke lade være at tænke paa forskellige Romanfraser ved at se dette Sted.

„'Dødens Port'!" mumlede han. „Dette kunde godt være en Illustration til 'Dødens Port'!"

Saa gjorde han en Bevægelse for at ryste disse ubehagelige Tanker af sig og saa sig om efter en Dørklokke. For hvert Minut, der gik, syntes de dødsstille Omgivelser ham mere og mere utaalelige. Den Allé, i hvilken han stod, endte nogle faa Alen borte og gled over i en græsbevokset Slette, begrænset af Skov; det saa derfor ud, som om det lille Hus inden for Muren dannede en Afslutning paa Vejen.

„Det ligner dog en rigtig Forbryderhule!" udbrød Fergusson, idet han prøvede paa at gøre sin Nærværelse bemærket for Beboerne inden for Muren. Men der var hverken Klokke eller Dørhammer, og efter at han forgæves havde banket paa Træporten, gav han sig til at vandre urolig frem og tilbage langs Muren, idet han saa sig om efter en anden Indgang.

En snæver tilvokset Sti løb langs Muren. Man kunde se, at den kun sjælden blev benyttet, og Fergusson gjorde til sidst hele Turen rundt om Stedet uden at finde anden Indgang end en lille, gammel, rusten Gitterlaage af Jærn, der var ganske overbevokset med Ukrudt og højt, stridt Græs. Det var klart, at denne Laage ikke havde været benyttet i mange Aar, og at Beboerne i Huset slet ikke brugte denne Laage som Passage, hverken for Indgang eller Udgang.

Fergusson kikkede gennem Tremmerne, men det var saa mørkt, og Græsset og Ukrudtet hindrede hans Udsigt, saa han kunde kun iagttage, at der indenfor laa en gammel, ganske forsømt Have. Det forekom ham dog, at han langt borte kunde høre en Summen af Stemmer, og han udstødte derfor et højt Raab.

„Er det ikke muligt at komme ind her? Det er Lægen!"

Der paafulgte en dyb Stilhed, som kun blev afbrudt ved, at en Dør inde i Huset syntes at blive smækket haardt i. Da Ekkoet af denne Lyd havde fortaget sig, blev Stilheden endnu dybere, og efter at Fergusson havde fuldendt sin Ronde og atter var naaet op til den grønne Port, følte han sig mest oplagt til atter at krybe op i sin Vogn og hurtigst muligt køre hjem.

Men Erindringen om den unge Pige, der for saa faa Minutter siden havde staaet i hans Konsultationsværelse og set paa ham med de bønfaldende Øjne, medens hun saa inderligt havde opfordret ham til at aflægge dette Besøg, bestyrkede ham i at gøre endnu et Forsøg paa at komme ind i dette utilgængelige Hus, og med knyttede Hænder gav han sig nu til at banke løs paa den grønne Port, saa Lyden af hans Slag gav Ekko i den dybe Stilhed.

„Hvis de ikke kommer ud nu, saa maa de alle sammen være døde!" udbrød han ærgerligt, idet han stod stille et Øjeblik for at trække Vejret. Da der saa igen intet Svar kom, gav han sig til at hamre paa Døren endnu engang, saa hørte han endelig Lyden af Fodtrin, og en kvindelig Stemme inden for Porten raabte:

„Hvem er det?"

„Det er Lægen, Doktor Fergusson!" svarede han utaalmodig.

Derpaa hørtes den skærende Lyd af en Nøgle, som blev drejet rundt i en rusten Laas, og den lille Port gik op. Der stod en Kvinde i Portaabningen, en Kvinde, som Doktor Fergusson antog for at være et Tjenestetyende, og hun traadte lidt til Side som for at indbyde ham til at komme indenfor.

„Man har bedt mig om at komme herhen!" sagde han. „Er der nogen syge? Er der Brug for mig?"

„Ja, Hr. Doktor!" svarede Kvinden roligt. „Vil De komme ind? Det gør mig ondt, at De har maattet vente ved Porten, men jeg kunde ikke slippe ud."

Hendes Stemme var lav og tilsløret, og Fergusson lagde nu Mærke til, at hun skælvede heftigt.

„Kom hurtigt ind, Herre!" sagde hun kort. „Jeg frygter for, hvad der kan ske! — Kom hurtigt!"

Medens hun talte, lukkede og laasede hun atter den grønne Port, og uden at ytre en eneste Stavelse mere førte hun ham saa op ad den tilgroede, forsømte Sti hen til et hvidt Stenhus, fra hvis oplyste Forhal der kastedes Lys ud over en ganske ødelagt Plæne.

„Denne Vej, Hr. Doktor!" vedblev Kvinden, da

hun, efter at være traadt ind i Forhallen, skraaede over denne. „Denne Vej! — Hurtig! — Hører De?"

Idet hun sagde dette, lød der et lille Skrig i den dybe Stilhed, der herskede i Huset — et Kvindeskrig, der rummede en saadan Angest og Rædsel, at Doktoren blev ganske forfærdet. Da han saa paa sin Ledsagerske, opdagede han, at hun var ganske hvid i Ansigtet.

Hun satte nu i Løb, og de kom langs ad en Gang, der udmundede i Forhallen. Fergusson lagde, trods Hastværket, Mærke til, at der var tykke Tæpper paa Gulvet og svære Gardiner for Forhallens Vinduer, ligesom han ogsaa maatte bemærke denne dybe, uhyggelige Stilhed, der hvilede over hele Huset; den var lige saa trykkende som den, der herskede ude paa Vejen og Pladsen, der var omgivet af de store, mørke Træer.

Hans Ledsagerske standsede et Øjeblik uden for en Dør til venstre, og da hun vendte sit smukke, venlige Ansigt om imod ham, saa han, hvor blegt og anstrengt det var af en Skræk, der stod at læse i hendes Øjne.

„Her er saa stille!" sagde hun hviskende med et angestfuldt Udtryk. „Saa stille! Jeg er bange for, at —"

Fergusson skød hende til Side og aabnede Døren, idet han næsten følte sig beskæmmet over, at hans Hjerte tog paa at slaa stærkere ved Tanken om, hvad han mulig kunde komme til at se inde i Værelset. — Men trods dette tøvede han ikke et Øjeblik. Han aabnede Døren paa vid Gab og gik lige ind i Stuen.

Naar undtages et Lys i en Stage, der brændte paa en Dragkiste, henlaa Værelset i Mørke, og han kunde ikke skelne noget af det, der omgav ham. — Da hans Øjne lidt efter lidt vænnede sig til den dunkle Belysning, udstødte han et Skrig og styrtede hurtigt frem i Stuen, idet han beordrede Kvinden, der ledsagede ham, til hurtigst muligt at bringe mere Lys — og det i en Fart!

X.

Christinas Tanker vandrede ofte hin Aften over til den lille, stille Plet ude i Skoven og til den smukke Kvinde med det forpinte Ansigtsudtryk, der havde gjort et saa dybt Indtryk paa hende. — Da hun havde lagt Baba til Sengs og pakket hende godt ind samt overbevist sig om, at Barnet sov sundt og godt, gik hun ned i Dagligstuen, trak en Lænestol hen til Kaminen og satte sig til at læse en Roman, som interesserede hende meget.

Men i Aften var det umuligt for hende at lade sig fængsle af Heltindens Skæbne, og hun følte sig ikke det mindste berørt af det mest spændende Punkt i hele Historien, hvortil hun netop nu var kommen. Den mærkelige Hændelse i det virkelige Liv, hun just lige mod sin Vilje var bleven indviklet i, interesserede hende langt mere end de opdigtede Heltes eller Heltinders Historie, og hun greb flere Gange sig selv i at sidde med Bogen i Skødet, medens hun stirrede ind i de gloende Kul og i Tankerne paa ny gennemgik de sidste faa Timers underlige Begivenheder.

„Det er jo ligesom et umaadelig spændende Melodrama," tænkte hun. „Dette ensomme Hus ude i den dødsstille Skov — og den smukke Dame med det blege Ansigt."

Det gøs i hende ved Tanken om denne uhyggelige Stilhed, der herskede derude paa den lille, skumle Plet imellem Granerne, og hun tænkte med Undren paa, om denne Dame med de mørke, tungsindige Øjne mon nogen Sinde følte sig pint ved denne frygtelige Stilhed og Ensomhed, og om hun mon ikke til Tider var ængstelig ved at bo dernede i den ensomme Skov.

„Men jeg faar vist aldrig noget mere at vide om hende," tænkte den unge Pige videre. „Og dog vilde jeg nok ønske, at jeg kunde faa hende at se igen! Jeg har aldrig truffet et Menneske, der til den Grad tiltalte mig som hun — og saa var hun saa bedrøvet! Blot jeg kunde have hjulpet hende noget mere!"

Herfra gled hendes Tanker hen paa Dagens andre Begivenheder. — Hun tænkte paa den Dristighed, hvormed hun havde standset Automobilen, paa Manden med de graa Øjne, der ikke havde genkendt hende, hvad der havde forvoldt hende et lille smertefuldt Stik i hendes Hjerte, — paa den unge Mand med de lyseblaa Øjne, der sad ved Siden af ham, og som havde set paa hende med en Beundring, som hun slet ikke var vant til. Erindringen om alt dette fik en let Rødme til at fare op i hendes Kinder, og hun sad dog ganske ene i Skæret af Kaminilden. — Ja, jo mere hun tænkte over denne unge Mands Blik, jo mere vred blev hun.

„Jeg holder ikke af, at nogen ser paa mig paa den Maade!" tænkte hun. „Selv om jeg nu nok kun er en Barnefrøken og maa tjene til mit Livs Ophold, saa er jeg dog alligevel Kvinde!" — Hun hævede Hovedet med den lille, stolte Gestus, der var ejendommelig for hende, og saa gled Tankerne bort fra de to Mænd, der havde kørt hende til Doktorens Hus, og hen paa Doktoren selv.

„Jeg kunde godt lide den Mand," hviskede hun med Sympati i Stemmen, idet hun løftede Foden for at støde et Stykke oprørsk Kul ind bag Kaministen igen. „Jeg er overbevist om, at han aldrig vilde se paa nogen Kvinde, som om han ikke havde Respekt for hende, og man faar straks en Fornemmelse af, at en Kvinde fuldt ud kan stole paa ham, — det vil hun for Resten ogsaa kunne paa ham — ham, den anden, med de graa Øjne." — Og hermed steg atter Ruperts Billede frem for hendes indre Øje, og som hun før havde gjort, undrede hun sig atter over, hvad der dog kunde have bevirket, at han altid havde dette bedrøvede Udtryk i sit Ansigt, og hvorfor hans Blik altid var saa forpint.

„Hans Øjne ser ud, som om de stadig sørgede over noget, han havde mistet," tænkte hun, idet hun kom tilbage til sine forrige Tanker. „Maaske kan jeg, da han jo er Lady Cicelys Fætter, faa ham at se igen ved en eller anden Lejlighed. Jeg gad nok vidst, hvad han hedder mere end Rupert! Jeg hørte ham jo kun blive kaldt Rupert."

Hun lænede sig atter tilbage med Bogen paa Skødet og stirrede drømmende ind i de brændende Kul, medens et lille Billede steg frem for hendes indre Blik. Det var dog stadig Manden med de venlige, graa Øjne, som hendes Tanker beskæftigede sig med, og naar Tanken slap ham, saa hun en høj Dame med et smukt, blegt Ansigt og Øjne, der var saa uendelig bedrøvede og saa hemmelighedsfulde. — Til sidst gled Billederne helt over i hinanden, og Christina faldt i en blid Slummer.

En lydelig Banken paa Døren bragte hende noget efter til at fare op, og hun saa nu, at Mrs. Nairne

stod foran hende og betragtede hende med en lidt drilagtig Munterhed.

„De har nok faaet Dem en lille Lur ved Ilden, Frøken? Jeg havde nær aldrig faaet Dem vækket. Der er en Herre i en Automobil, som holder her udenfor. Han vilde gerne tale med Dem."

„En Herre i en Automobil? — som vil tale med mig?" gentog Christina med en Følelse af, at hun endnu stadig befandt sig i Drømmenes Verden.

„Ja, han sagde, at han gerne vilde tale med den unge Dame, som boede sammen med den lille Pige," svarede Mrs. Nairne, og ved disse Ord for Christina op i det svage Haab, at Lady Cicelys Fætter muligvis kunde være kommen for at se til det lille Barn. Hun skyndte sig ned til Døren, hvor, til hendes Forbavselse, Dr. Fergusson stod og ventede paa hende med synlig Utaalmodighed.

„Jeg er kommen for at spørge Dem, om De ikke kan hjælpe mig?" sagde han uden nogen som helst Indledning. „Jeg har været i Huset ude i Skoven, og Sagerne der staar temmelig slet."

„Men hvad kan jeg da hjælpe Dem med?" spurgte Christina.

„Jeg vil bede Dem køre tilbage med mig til Huset og blive der i Nat sammen med den Dame, De omtalte i Eftermiddags."

„Det kan jeg jo ikke," svarede Christina bestemt. „Det kan der slet ikke være Tale om! Jeg er her for at passe paa en lille Pige. Jeg kan umulig gaa bort fra hende en hel Nat!"

„Kunde den Kone, der er her i Huset, ikke passe hende?" spurgte Fergusson indtrængende. „Hun saa mig ud til at være en temmelig tilforladelig Person."

Skøndt de stod alene i Forstuen, talte Doktoren og Christina dog ganske sagte sammen; det var, som havde Stemningen fra det hemmelighedsfulde Hus ude i Skoven smittet dem.

„Mrs. Nairne er en i enhver Henseende paalidelig Person; men Lady Cicely, det lille Barns Moder, har saa udtrykkelig paalagt mig selv at passe paa Barnet; hun sagde til mig, at hun fuldt ud stolede paa mig, saa jeg synes, det vilde være et Misbrug af Tillid, dersom jeg opfyldte Deres Ønske."

„Ja, jeg ved hverken ud eller ind med, hvad jeg skal gøre!" lød Svaret. „Jeg maa indrømme, at jeg aldeles ikke forstaar noget af alt det, jeg saa i hint Hus. Jeg er lige taget derfra, og eet staar mig klart, at det er absolut nødvendigt at bevare den Hemmelighed, som det synes at rumme. Jeg synes ikke, at jeg kan sende en hvilken som helst Kvinde fra Landsbyen op til de Mennesker der, og alligevel er det nødvendigt, at der er nogen der til Natten. Jeg tog hen til Dem, fordi jeg føler mig overbevist om, at De er i Stand til at bevare en Hemmelighed."

„Ja, det kan jeg heldigvis," sagde Christina og lo lidt, idet hun trak Kaaben, som hun havde snappet fra en Knage i Forbifarten, lidt tættere om sig. „Og jeg vilde med største Glæde gøre alt, hvad der staar i min Magt, for at hjælpe den stakkels Dame. Men jeg kan ikke svigte min Pligt her."

„Men naar jeg nu nøjes med at bede Dem om at komme blot nogle faa Timer? Jeg vil garantere Dem for, at De skal være tilbage her i Morgen tidlig, førend den lille Pige vaagner. Det er ganske absolut nødvendigt, at der i Nat er nogen hos 'den stakkels Dame', som De med Rette kalder hende, og saa kom jeg øjeblikkelig til at tænke paa Dem!"

„Bare jeg dog vidste, hvad der var det rigtigste af mig at gøre," sagde Christina eftertænksomt, og Doktor Fergusson traadte nu helt hen til hende og greb hendes Hænder.

„Jeg skal sige Dem, hvad der er det rigtigste at gøre," sagde han. „De skal følge med mig! Jeg skal forklare Mrs. Nairne saa meget, som det er nødvendigt for hende at faa at vide, for at hun kan forstaa Situationen, og jeg er sikker paa, at hun vil hjælpe os, saa godt hun kan. Gaa kun nu hen og faa fat i de Klæder, De skal bruge til Turen. De vil komme til at sidde oppe hele Natten og kommer slet ikke i Seng! Nu skal jeg nok arrangere det fornødne med den gode Kone!"

Christina ilede af Sted og gjorde sig i en Fart parat til at følge denne ret bestemte Ordre, og da hun kom tilbage, fandt hun Doktoren i en ivrig Samtale med Mrs. Nairne.

„Ja, Frøkenen kan godt stole paa mig! — De behøver slet ikke at være bange!" sagde hun, da Christina viste sig. „Doktoren har fortalt mig, at der er en stakkels Dame, som har det meget daarligt, og som gerne vil have, at De skal holde hende med Selskab i Nat. Og jeg skal nok sove oppe hos den lille søde Pige, — det gør jeg med største Fornøjelse, saa De kan være lige saa rolig for hende, som om De var her selv!"

Doktoren hjalp nu Christina op i Vognen, og da de kørte af Sted, havde hun en Følelse af, at hun havde været og var som en ledeløs Dukke i denne Mands Hænder. Hun fik en underlig Fornemmelse af Hjælpeløshed, som alligevel ikke var hende ganske ubehagelig. Denne Mand, der sad ved Siden af hende, var en saa overlegen Personlighed, at hun følte sig fuldt og fast overbevist om, at hun kun havde handlet ret ved at følge hans Raad, og da hun første Gang mødte hans Blik, var hver Tvivl om det rigtige i hendes Handlemaade slaaet til Jorden, og hun følte sig sikker og tryg, medens de susede af Sted i Nattens Mørke.

Han talte næsten slet ikke til hende, førend de var komne fra Landevejen ind paa den stejle Vej, der førte ned til den Dal i Skoven, hvor Huset laa. Saa sagde han rolig, idet han forsigtig styrede Køretøjet hen ad den snævre Vej:

„Mit Besøg i Dag i det ensomme Hus var ret uhyggeligt!"

„Var der nogen, der var meget syge?" spurgte Christina. „Damen talte jo om, at det drejede sig om Liv og Død?"

„Ja, det gjorde det for saa vidt ogsaa!" svarede han mørkt. „For jeg kom netop akkurat i rette Tid til at redde hende fra at blive myrdet af en absolut sindssvag Person, — et Menneske, der er besat af en Mordermani, som jeg ikke har set Mage til."

„Min Gud!" udbrød Christina angest.

„Det var med stort Besvær, at jeg overhovedet fandt ind i Huset; langt om længe kom der en Tjenestepige og lukkede mig op, og hun syntes at være i en frygtelig oprørt Sindstilstand. Og det var saamænd ikke saa underligt, for da hun førte mig ind i Huset, og vi kom hen til Patientens Værelse, saa fandt jeg den Dame, som De har omtalt, i Færd med at blive overmandet af Patienten. Det var en Kvinde, og hun havde grebet omtalte Dame i Halsen, som vilde hun kvæle hende. Den stakkels Dame kæmpede som en fortvivlet for Livet, og jeg kom netop i rette

Tid. Den vanvittige Kvinde havde vist været syg og havde øjensynlig lige haft et Anfald af sin Mordmani, og, som jeg siger Dem, jeg kom i yderste Øjeblik."

„Hvad gjorde De da med —?"

Christina holdt inde, og Fergusson saa nu, at hun var bleven ligbleg.

„De mener med den ulykkelige, sindssvage Kvinde? Jeg lod hende midlertidig indespærre, og jeg har til Hensigt at køre hende over paa den nærmestliggende Sindssygeanstalt i Aften. Men jeg maa tage Tjenestepigen med mig, og det er derfor, jeg maa have fat i Dem. Deres smukke Dame kan ikke være alene i Nat!"

„Jeg troede, at det var en Mand, der var syg. Hun talte hele Tiden til mig om en 'han' og 'ham'."

„Jeg saa ingen Mand! Jeg saa kun en sindssvag Kvinde og en Tjenestepige!"

„Og hvorfor gaar det hele Tiden saa hemmelighedsfuldt til?" sagde Christina forvirret. „Hvorfor skal det alt sammen være saa mystisk?"

„Ja, det ved jeg virkelig ikke," svarede Doktoren alvorlig. „Jeg forstaar det ikke selv, men det staar mig ganske klart, at den Dame, der bor i Huset, helst vil have sine Forhold og alt, hvad der passerer i Huset, skjult saa meget som muligt for Omverdenen. Og naar man ser paa hende og hører hende tale, saa faar man en Følelse af, at det er umuligt andet end at gøre alt, hvad man kan, for at opfylde hendes Ønsker og hjælpe hende til at bevare hendes Hemmelighed, hvori denne saa end bestaar."

„Min smukke Dame har ogsaa fortryllet ham!" tænkte Christina listig, og Resten af Tiden tænkte hun paa, hvad hun mon selv vilde komme til at opleve i det hemmelighedsfulde Hus.

Den grønne Port stod nu paa Klem, og der stod en Lygte indenfor. Ved dens usikre Skær kunde Doktoren og hans Ledsagerske se at finde Vej ind igennem Haven til Forhallen, hvor der brændte en lystig Ild i Kaminen. De dvælede ikke længe her, men gik op ad en bred Trappe til Etagen ovenover, hvor der fandtes en hel Suite af Værelser. Døren til et af disse stod aaben, og et Lyshav væltede fra Værelset indenfor ud over Trappen. — Doktoren traadte, efter at have banket sagte paa Døren, ind i Værelset, og Christina fulgte ham, halvt angest for, hvad hun nu mon skulde faa at se.

Men der mødte hende ikke noget skrækkeligt Syn. Hun saa kun et tarvelig udstyret Soveværelse, og i Sengen laa, støttet til flere Hovedpuder, den smukke Dame, hvis Billede hele Eftermiddagen igennem atter og atter var dukket op i den unge Piges Erindring.

Hun var om muligt endnu blegere end den Gang, da hun havde tiltalt Christina ude paa Vejen; hendes Øjne syntes mørkere og endnu mere tungsindige end før. Hun strakte venligt hilsende med et Smil Haanden ud og sagde:

„Hvor det er venligt af Dem at komme herhen!" Her greb hun den unge Piges Haand med et fast nervøst Tag. „Hvor det er venligt af Dem! Jeg mente selv, at jeg nok kunde ligge her i Sikkerhed i nogle faa Timer; men Doktoren vilde partout have, at jeg skulde have Selskab."

„De skulde ligge alene?" afbrød Fergusson den syge Dame. „Nej, det vilde jeg virkelig ikke tillade! Hør nu en Gang, Frøken —" her standsede han og saa op paa Christina. „Ja, saa mærkeligt det lyder, saa har jeg jo ikke den Ære at kende Deres Navn!"

„Jeg hedder Moore," svarede hun.

„Naa, Miss Moore, — ja alt, hvad jeg har at bede Dem om, er, om De vil sidde hos denne Dame, vaage over, at hun faar lidt at spise i Løbet af Aftenen, og saa passe paa, at hun ikke er urolig og ligger og plager sig selv med noget som helst!"

Den syge Dame smilte svagt.

„Ja, det er en let Ordre at give, men den er ikke saa let at udføre," sagde hun. „Men jeg skal nok prøve paa at holde mit Sind saa roligt som muligt," tilføjede hun med sagte Stemme, „og De tager nok den stakkels Marion med Dem derhen, hvor der vil blive passet godt paa hende."

„Jeg skal nok bringe hende hen paa det omtalte Sted," svarede Fergusson alvorlig. „Der vil hun ikke kunne komme til at gøre nogen Fortræd, og jeg skal bringe Deres Tjenestepige tilbage saa snart som mulig. Hun er jo en ren Skat, den Pige, De har!"

„Ja, jeg tror nok, at hun er mere end sin egen Vægt i Guld værd," lød det rolige Svar. „Hun er meget mere end en Tjenestepige for mig, hun er langt snarere en Veninde — en trofast og hengiven Veninde."

„Ja, De er sandelig et lykkeligt Menneske, at De har funden en saadan Person," smilede Fergusson. „Men nu maa jeg hen og faa det stakkels Menneske af Sted, og Miss Moore vil holde Dem med Selskab og passe paa Dem, indtil jeg bringer Dem Deres Pige tilbage."

Disse sidste Ord udtalte han i Døren. Saa gik han, men idet han gik bort, var det, som om han tog noget af den Kraft og det Livsmod med sig, som han hidtil ligesom havde indgivet Christina.

Den unge Pige saa straks, at den Kvinde, som hun under disse usædvanlige Forhold skulde holde med Selskab, var til det yderste nedbrudt og i højeste Grad nervøs, og hun forstod derfor straks, at en frejdig, naturlig Optræden fra hendes Side vilde være den eneste rigtige Maade at tage Sagen paa; det gjaldt om, at den syge kunde komme ud over den Krise, i hvilken hun nu befandt sig.

Hun tog derfor straks Hat og Kaabe af, hængte ganske rolig den løse Hjemmekjole, hun havde medbragt, hen til Kaminen for at lunke den. — Men nu vendte den syge sig pludselig om og udbrød:

„Pas paa dem, naar de tager af Sted. — Sig mig, naar De og jeg er alene!"

Christina gik fra Kaminen hen imod den syges Leje.

„Vil De vide, naar de er komne ud af Porten?" spurgte hun, og den syge nikkede bifaldende.

„Ja, jeg vil helst have, at De skal lukke Porten baade med Laas og Slaa, naar de er komne udenfor! Naar Doktoren kommer tilbage, skal vi nok høre ham! Men jeg vil helst have, at Døren skal være laaset og lukket, indtil han kommer tilbage hertil!"

Man kunde høre paa hendes Stemme, at hun var i højeste Grad ophidset; hun havde Feber, og hun vred sine Hænder paa en underlig krampagtig Maade, medens hendes Øjne skinnede af en sælsom Frygt. Ja, Christina var overbevist om, at det var Frygt, den syge Dames Øjne udtrykte.

„De kan fuldt ud stole paa mig og være sikker paa, at jeg skal gøre alt, hvad De ønsker!" sagde

hun blidt, idet hun klappede Damens urolige Hænder. „Jeg skal straks gaa, naar De vil love mig at blive liggende her ganske rolig, til jeg kommer tilbage!"

„Ja, ak ja!" sukkede den syge utaalmodig. „Gaa blot ned! Gaa straks! De maa jo være i Færd med at gaa nu."

Christina trak hurtig sin Kaabe paa og løb ned ad Trapperne, da hun pludselig maatte standse paa Halvvejen ved at høre Trin og Stemmer fra den Korridor, der stødte ud til Forhallen, og som hun slet ikke kunde se.

„Løft hendes Fødder omhyggeligt op! Pas paa, at hun ikke kommer til at støde sig paa dette Hjørne! Saaledes!" hørte hun de korte Befalinger, der blev udstedte med Doktorens Stemme, og fra sit Stade saa hun nu Lægen komme ganske langsomt frem i Forhallen; — han holdt en livløs Kvindes Hoved og Skuldre i sine Arme, en høj Kvinde af den tjenende Klasse bar mindst Halvdelen af det bevidstløse Legemes Vægt. — Christina kunde i den fulde Belysning se hendes Ansigt ganske tydeligt.

„Sagte! Lad os hvile et Øjeblik! — Saa! Det er rigtig! — Saa — nu! — Aa, Lygten — vi maa have Lygten for at komme over Plænen i denne mørke Have!"

„Jeg skal bringe Lygten!" sagde Christina skælvende, medens hun hastig løb ned ad Trapperne. „Jeg blev sendt ned for at lukke Porten af efter Dem. Jeg kan godt lyse Dem ned!"

Hun tog Lygten fra det lille Bord i Forhallen, hvor Fergusson havde stillet den, og med et gysende Blik paa den opsvulmede, tungt aandende Kvinde, som man nu bar ud af Huset, satte hun sig i Spidsen for denne besynderlige Procession, idet hun holdt Lygten højt op for saa godt som muligt at lyse for Doktoren og hans Ledsagerske.

Det var ikke nogen let Sag at løfte det ulykkelige Menneske først igennem den lille, grønne Port og derpaa op i Vognen; men da Fergusson var en meget kraftig Mand, der øjensynlig havde sine Muskler i den bedste Orden, og den høje Tjenestepige var stærk og velskabt, saa lykkedes det dem ved forenede Anstrengelser at lægge deres Byrde i god Behold op paa de i Vognen anbragte Puder.

Christina blev staaende et Øjeblik i Døren og saa efter Vognen, der kørte op ad Alleen, men da Lygteskinnet forsvandt, vendte hun sig med et Suk om og gik atter ind i Haven, efter at hun med skælvende Hænder havde lukket Porten, hvorefter hun ilede tilbage til Huset, som om selve den Onde var i Hælene paa hende.

Indgangsdøren til Huset lukkede hun med samme Forsigtighed, og lidt skamfuld over sin egen Frygtsomhed satte hun sig ned paa en Egetræs Dragkiste, der stod temmelig nær ved Ilden.

„Aa, hvor er jeg dog en Kujon!" sagde hun til sig selv. „Hvorfor er jeg dog saa bange? Det er dog ikke noget at ængste sig for, at jeg og en stakkels syg Kvinde er de eneste Mennesker, der nu er her tilbage i Huset?"

Men trods alle disse trøstende Bemærkninger til sig selv kunde hun dog ikke lade være hvert Øjeblik at se sig nervøst tilbage, medens hun gik op ad Trapperne til første Sal, uden at hun egentlig vidste, hvorfor hun var saa bange.

„Er de nu borte — rigtig borte? Og der er laaset og lukket godt for Døren?"

Disse var de første Ord, der mødte Christina, da hun atter traadte ind i den syges Værelse, og den smukke Dame med de sorte Øjne stirrede paa hende med et angestfuldt Blik, der kun alt for tydelig røbede, at Patienten havde Feber og var i høj Grad ophidset.

„Ja, nu er de kørt bort, og der er laaset og lukket overalt, — og nu skal jeg lave det rigtig hyggeligt for Dem og purre op i Ilden, og saa skal vi sidde her og have det lunt og godt sammen i dette dejlige, varme Værelse."

Christina talte ganske muntert, og der var nu ikke Spor af nervøs Angest hos hende mere. Hun var opsat paa at berolige den forpinte Kvinde, hvis feberagtige Tilstand kun var alt for iøjnefaldende.

„Dejlige, varme Værelse!" gentog Damen trist. „Jeg kan ikke ligge rolig her, forend jeg ved, om han — — kan jeg stole paa Dem?" Hun rejste sig med et Ryk op i Sengen og saa fast paa Christina. „Vil De være tavs som Graven med Hensyn til alt, hvad De hører og ser her?"

„Ja, naturligvis! Men vil De ikke prøve paa at faa en lille Søvn nu?" sagde Christina blidt beroligende, idet hun dog nu med Sorg blev mere og mere overbevist om, at den stakkels Kvinde absolut maatte tale i Vildelse.

„Jeg skulde kunne sove?" udbrød den syge tungsindigt. „Hvorledes skulde jeg dog kunne finde Hvile? Jeg er nødt til at blive liggende her — det er sandt! Der er ingen Udvej for det! Marion har gjort sit Arbejde godt nok, den Sjæl! Hun mente det ganske vist ikke, men nu er det sket. Men jeg kan ikke ligge her, medens han — vil De love mig, at De vil være ganske tavs?"

„Ja, det lover jeg!" sagde Christina hastigt, kun opsat paa at faa sin Patient til at falde til Ro, hvad det saa end skulde koste. „Er der noget, De vil have, at jeg skal gøre?"

Den anden nikkede.

„Gaa ned ad Trapperne! Gaa langs med Gangen ved Enden af dens Afsats og bank saa paa den tredje Dør paa venstre Haand — og spørg min — den Person, som De vil finde derinde, om der er noget, han ønsker! — Det er muligt, at han ønsker noget at spise. — Vi kunde ikke gøre noget for ham, medens Marion og Lægen var her."

Hun sank tilbage paa Puden, lukkede Øjnene og saa saa træt ud, at Christina bekymret bøjede sig ned over hende uden at ænse den Ordre, hun lige nu havde modtaget, og som havde forbavset hende saa meget.

„Bryd Dem ikke om mig!" De store, sorte Øjne aabnede sig atter, og de fintegnede, mørke Bryn trak sig sammen. „Gaa blot hen til ham og gør, hvad han beder Dem om! Jeg skal nok klare mig! Det er kun ham, det drejer sig om!"

Christina forstod, at hun maatte føje den syge, og forvirret og lidt ængstelig begav hun sig ned ad Trapperne til Afsatsen og drejede derpaa ind i den Korridor, der var bleven hende anvist.

Hvem vilde hun mon træffe i det Værelse? — Og hvorfor var alt i dette Hus saa utaalelig hemmelighedsfuldt? Hendes Hjerte bankede heftigt, og hun fik en Fornemmelse, som skulde hun kvæles, da hun omsider standsede uden for den tredje Dør paa venstre Haand, idet hun igen angestfuldt undrede sig over, hvilken ny Hemmelighed der mon atter skulde af-

føres for hende. Paa hendes sagte Banken svarede en Mandsstemme:

„Kom ind!"

Og hun traadte saa ind i et prægtigt udstyret og behageligt opvarmet Værelse, der syntes at være baade Dagligstue og Soveværelse slaaet sammen til et. Indhyllet i en magelig Slaabrok sad der i en Lænestol tæt ved Ilden en Mand, hvis udtærede Ansigt og indsunkne Øjne tydede paa, at han havde overstaaet en svær Sygdom; han gjorde et svagt Forsøg paa at rejse sig, da han saa en fremmed Dame træde ind, men han sank straks mat tilbage i Stolen igen med en klagende Stønnen.

„Hvem er De?" spurgte han. „Og hvorfor er De kommen? Hvor er Madge?"

Christina syntes at kunne høre en noget fremmed Accent hos ham, skønt han talte flydende Engelsk.

„Jeg er — bleven sendt herned til Dem af Husets Værtinde!" svarede Christina. „Jeg kender ikke hendes Navn, — men hun er meget 'træt'." Hun nævnede dette Ord i Stedet for at bruge Betegnelsen „syg", da hun saa, at den svage Mand for sammen og blev rød, da hun talte om Husets Frue. „Hun bad mig om at gaa herned for at spørge Dem, om der var noget, De ønskede!"

„Er Madge træt?" spurgte han i et underligt drømmerisk Tonefald. „Det er vanskeligt at forestille sig, at Madge kan være saa træt. Hun er jo ellers altid saa stærk! — altid saa stærk!"

Hans matte Blik hvilede atter paa Christina, som følte sig forpligtet til at sige nogle trøstende Ord til ham.

„Ja, men det er nok en rent forbigaaende Træthed!" svarede Christina opmuntrende, skønt hun i det samme havde en tydelig Erindring om, hvor svag den skønne, blege Kvinde, hun lige havde forladt, var. „Hun bliver nok snart rask igen!"

„Tror De det? Tror De virkelig det?" Han bøjede sig fremad, og Christina saa nu, hvor hans Hænder rystede. „Ser De — jeg kan ikke komme bort fra, at det er min Skyld! — alt sammen min Skyld! Først og fremmest er det naturligvis den gamle Plage! — Og saa det, at jeg kom tilbage hertil og nu igen er som en Byrde for hende! Men De er jo en fremmed her for os!" udbrød han pludselig og saa paa hende med et hurtigt, forskende Blik. „Hvorfor har Madge sendt en fremmed, og hvor er Elisabeth?"

Da Christina straks kunde slutte sig til, at Elisabeth maatte være den venlige Tjenestepige, som Doktoren havde omtalt, og da hun gerne vilde berolige den nervøse, ophidsede Herre, svarede hun blidt:

„Hun er for Øjeblikket optaget, og saa sendte de mig, fordi jeg kender hende og er Dem alle venlig sindet. Og De kan være ganske overbevist om, at jeg aldrig i Livet skal sige noget om, hvad jeg ser eller hører i Huset her til noget Menneske!"

„Saa ved De altsaa ikke —" Her brød han pludselig af og saa hurtig op paa hende.

„Jeg ved intet," lød det alvorlige Svar. „Jeg er lige kommen her i Aften for at hjælpe, — fordi — Elisabeth har saa travlt. Det er det hele!"

Det var hende en stor Lettelse, at han uden videre gik ind paa denne Forklaring uden at stille yderligere Spørgsmaal. Christina vidste ikke, at den egentlige Grund til hans Apati laa deri, at hans sygelige Hjerne ikke længer formaaede at fastholde en Tanke ret længe ad Gangen. — Det var derfor, at han saa villig modtog den første, den bedste Forklaring, der blev ham given. Med et træt Suk vendte han sig nu bort fra den unge Pige og strakte sine Hænder ud imod Kaminilden for at faa dem varmede.

„Er der ikke noget, jeg maa hente til Dem, eller noget, jeg kan gøre for Dem?" spurgte Christina opmuntrende. „Prøv paa at betragte mig som — som om jeg var Elisabeth! — og lad mig besørge det samme for Dem, som hun plejede at gøre, naar hun er hos Dem!"

Han vendte sig om imod hende og smilede.

„De ligner virkelig ikke Elisabeth!" sagde han, idet han nu med et venligt Udtryk betragtede hendes slanke Figur i den nette, grønne Kjole, det ungdommelige Ansigt og det ivrige Udtryk i Blikket. „Man skal have en stærk Fantasi for at se Elisabeth i Dem!"

„Ja, jeg er ogsaa bange for, at jeg ikke nær kan maale mig med Elisabeth!" sagde hun, idet hun lod, som om hun ikke mærkede den skjulte Kompliment, han havde sagt hende. „Men jeg skal se at gøre mit bedste!"

„Vil De laane mig Deres Arm, saa jeg kan naa hen til Sengen? Jeg er en saadan Stymper, at jeg ikke kan naa den alene; men naar jeg først er henne ved den, saa kan jeg nok klare mig ind i den. Og hvis De saa vil være saa venlig fra Værelset her ved Siden af at bringe mig noget Mælk og andet spiseligt, som Elisabeth har sat frem til mig, saa vil jeg være Dem meget taknemmelig, skønt jeg ikke kan forstaa, hvorfor Elisabeth har overladt dette Arbejde til en fremmed i Aften!" tilføjede han lidt pirrelig i et Tonefald, som var han et forkælet Barn.

Christina skønnede, at det bedste, hun kunde gøre, var at ignorere denne sidste Del af hans Tale, og efter at hun havde hentet en Bakke med lækre Forfriskninger, som hun stillede paa den syges Bord, gik hun hen for at hjælpe ham op af Stolen, og hun maatte bruge alle sine Kræfter for at faa ham rejst op og ledet hen til Sengen.

Han var betydelig højere af Vækst, end han saa ud til, medens han sad ned, og han var svag og saa forpint, at han kun langsomt og besværligt kunde bevæge sig over Gulvet. Skønt det jo kun var et kort Stykke, han havde at tilbagelægge hen til Sengen, sank han dog saa udmattet og stakaandet om paa Lejet, at Christina ikke vovede et forlade ham. Hun hældte et Par Draaber Cognac, der stod i en Flaske paa Bakken, i den Mælk, der var stillet frem til ham, og hun følte sig helt taknemmelig til Mode, da han, idet hun løftede Glasset op til hans Læber, virkelig var i Stand til at tømme det. Ogsaa glædede det hende at se, at han lidt efter lidt atter fik Kulør i Ansigtet.

„Nu gaar det bedre," sagde han langsomt og hævede sit indsunkne Blik op paa Christina, medens et Smil, der gjorde hans Ansigt højst tiltrækkende, lagde sig om hans Læber. „Nu bliver jeg nok snart helt rask!"

„Kan jeg gøre mere for Dem?" spurgte Christina, der stadig var bekymret over hans svage Udseende.

„Nej Tak, ikke nu! Kom tilbage om en halv Times Tid og se til mig — blot for at berolige Madge, forstaar De!" smilede han igen, da hun stilfærdig fjernede sig.

„Spurgte han Dem om noget? Havde han hørt

noget om, hvad der er sket? Blev han ikke bange eller vred over, at De kom?"

Alle disse Spørgsmaal strømmede ud over den blege Dames Læber, da Christina atter traadte ind til hende. Hun sad op i Sengen med Hænderne foldede foran sig, og de skinnende Øjne stirrede forvildet rundt i Værelset.

„Han spurgte ikke om noget," svarede Christina. „Og jeg tror ikke, at han hverken var ophidset, eller at han havde hørt noget," tilføjede hun alvorlig. „Han er nu i Færd med at gaa i Seng; om lidt skulde jeg komme igen og se til ham. Han sagde, at det vilde berolige Madge!"

Der gled et Smil over det blege Ansigt.

„Min stakkels Max," hviskede hun. „Jeg vilde ikke kunne bære det, dersom der skete noget, som kunde gøre ham Fortræd! Jeg vilde ikke kunne holde det ud!" Det lidenskabelige Tonefald fik Christina til at føle sig helt beklemt til Mode. „Han har saa meget at bære. Ak, min Gud! Gid han dog endelig snart kunde faa Fred!"

Den heftige Stemme sænkede sig hurtig til en Hvisken, og Christina, der følte sig meget ulykkelig og hjælpeløs, da hun jo slet ikke kunde bringe Trøst i denne Sag, som hun ikke forstod, indskrænkede sig til at blive staaende stille ved den syges Seng, idet hun blidt klappede hendes Haand, hvis eneste Prydelse var en tung og svær Vielsesring.

„De ved ikke, hvad det vil sige at holde saa meget af en Mand, som jeg gør!" lød den lidenskabelige Stemme atter. „De er saa ung! — En ganske ung Pige!" Kvindens mørke Øjne hvilede med en besynderlig, vemodig Ømhed paa Christinas Ansigt. „De kan ikke forestille Dem, hvad det vil sige at holde af en Mand — at holde af ham saadan, at man slet ikke tænker paa, hvad eller hvorledes han er! Hvad han saa end foretager sig, saa er han Deres Verden — alt — alt for Dem! Kan De forstaa det?" spurgte hun og lænede sig frem, idet hun med Heftighed greb Christinas Haand med et fast Tag og holdt den mellem sine ophedede Hænder.

„Nej!" stammede Christina, medens der ganske uvilkaarlig dukkede et Billede af en Mand op i hendes Erindring: det var et alvorligt, skarpt skaarent Ansigt med to venlige, bedrøvede graa Øjne. „Jeg tror alligevel godt, at jeg kan forstaa det."

„De kære, unge Pige!" De to Hænder drog hende ned, og Christina følte et blidt Kys paa sin ene Kind. „De lærer nok en Gang at forstaa mig, om jeg ellers kan bedømme Deres Øjne ret. Naturen har ikke skænket Dem det Ansigt og de Øjne for ingenting. Jeg synes —" Kvindens Blik fæstede sig pludselig skarpt paa Christina, „jeg synes, det har jeg flere Gange tænkt paa i Aften, at der er noget saa bekendt for mig i Deres Ansigt! Kan jeg nogen Sinde have set Dem før?"

„Nej, det har De ikke! Jeg vilde aldrig have kunnet glemme det, hvis jeg havde set Dem før!" svarede Christina hurtigt; men den anden vedblev at se paa Christina med et besynderligt, forvirret Blik.

En halv Time efter gik Christina, der nu følte sit Ansvar dobbelt, eftersom hun nu vidste Besked med den syge Mands Ophold i Huset, hen til ham i hans Værelse. Patienten var nu kommen i Seng, og Christina lagde Mærke til, at hans Aandedræt var roligt, og at han syntes at befinde sig langt bedre end før.

„Sig til Madge, at jeg har det rigtig godt nu!" sagde han med en ret kraftig Stemme. „Hun skal ikke plage sig med mig. Hun skal blot sørge for at hvile sig, hvis hun er træt. Sig til hende, at jeg nok om lidt falder i en god Søvn!"

Den Nat, der paafulgte, var en af de mærkeligste i Christinas Tilværelse. Hun befandt sig i et fremmed Hus sammen med Mennesker, hvis Navn hun ikke engang kendte, og over hvilke der hvilede en Hemmelighedsfuldhed, som hun ikke kunde forstaa. Hun havde en Følelse af, at hun spillede en Rolle i et Drama, eller at hun drømte en forunderlig Drøm, af hvilken hun maaske pludselig vilde vaagne og befinde sig i Graystone med Babas lille Seng ved Siden af sig.

Indhyllet i sin tykke Hjemmekjole sad hun ved Kaminen i den fremmede Dames Værelse, denne Dame, som hun i sit stille Sind kaldte for „den smukke Dame". Nu og da vendte hun Bladet i en Bog, som hun tilfældigvis havde fundet henne paa Bordet, samtidig med, at hun drømmende skuede ind i den flakkende Ild. I Overensstemmelse med Doktorens Ordre sørgede hun for, at Patienten nu og da fik noget at spise; den syge talte, skønt hun var spilvaagen, meget lidt i Løbet af denne Nat. Christina kunde i den dunkle Belysning dog se, hvor sjældent den syges Øjne var lukkede. — Enten var de stift heftede paa hende selv eller paa Væggen lige over for Sengen.

En eller to Gange kom hun med en kort Bemærkning, men hun sagde intet, der kunde tjene til Oplysning om de underlige Tildragelser i dette besynderlige Hus. Men da Daggryet begyndte at falde ind igennem Gardinerne, kaldte hun Christina hen til sig.

„Hvor det dog var smukt af Dem at komme herhen og passe saadan paa mig!" sagde hun. „Sig mig, har De ikke en Fornemmelse, som om De var kommen ind i en Forsamling af gale Mennesker?"

„Nej, det har jeg ikke tænkt paa!"

„De har vist mig en stor Tillid i Nat, og skønt det maaske er meget at forlange af en fremmed, saa beder jeg Dem dog om at blive ved med at have Tillid til mig. De maa ikke tro, at jeg har gjort noget galt. Det er maaske højst en Dumhed, og den betaler jeg selv dyrt nok."

Paa denne gaadefulde Ytring kunde Christina ikke finde noget passende Svar; men hun greb den syges fint formede Haand, den, paa hvilken den store, svære Guldring sad.

„Deres Øjne siger mig, at De er en trofast Sjæl!" fortsatte Damen med sagte Stemme. „De hører til den Race af Mennesker, som man føler Lyst til at blive Ven med! Jeg har en anden god Ven i Verden, — men han vil — — Naa! De vil nok blive ved at stole paa mig, ikke sandt?" — Her greb hun atter Christinas Haand.

„Jeg kan ikke andet!" svarede Christina hurtigt. „De behøver ikke at forsikre mig om, at De ikke har gjort noget galt. Det ved jeg nok! Ingen, der ser ind i Deres Ansigt, kan tiltro Dem noget ondt!" tilføjede hun i et Udbrud af ungpigeagtig Begejstring.

„En anden Gang — hvis vi mødes igen — skal De faa hele min Historie at vide, men ikke nu — ikke nu! Og saa lover De mig at tie stille med alt, hvad De har set her. Husk, at selv Doktoren ved intet."

De sorte Øjne saa med bedende Bekymring paa Christina.

„Husk paa, at end ikke Lægen ved Besked om noget som helst!“ gentog Damen.

„Jeg skal nok tie stille med det alt sammen!“ svarede Christina højtideligt, idet hun for anden Gang bøjede sig ned og berørte det blege Ansigt med sine Læber.

XI.

Da Klokken var bleven omtrent halv syv om Morgenen, vendte Doktor Fergusson og Tjenestepigen Elisabeth atter tilbage i Huset i Skoven. Christina var paaklædt og parat til at lukke dem ind igennem den lille, grønne Port i Muren.

Hun havde allerede tidlig om Morgenen gjort sig i Stand til at afrejse, idet hun havde stjaalet sig ud af den smukke Dames Værelse, medens denne laa hensunken i en fredelig Søvn. Denis Fergusson smilede bifaldende, saa snart han fik Øje paa den unge Piges nydelige lille Skikkelse og smukke Ansigt. Han sprang hurtigt ned af Vognen og hjalp Elisabeth med at stige ud, og medens Tjenestepigen skyndte sig op til Huset, gjorde han Christina nogle faa hurtige Spørgsmaal.

„Jo, hun har haft en ret rolig Nat,“ svarede den unge Pige. „Hun har ikke sovet ret længe ad Gangen, men hun er nu og da falden hen i en Døs og har været vidunderlig rolig. I Øjeblikket sover hun; men hun bad mig udtrykkelig om at blive vækket, naar De kom. Jeg tror, at hun har noget paa Hjerte, som hun særlig ønsker at betro Dem!“

Den unge Pige talte langsomt og indtrængende og saa meget alvorligt paa Doktoren.

„Det gør mig ondt, at jeg skal vække hende,“ svarede Fergusson. „Men jeg er bange for, at der ikke gives nogen anden Udvej, hvis hun ønsker at tale med mig. Jeg kan ikke vente saa længe, til hun vaagner af sig selv. Jeg har netop en meget travl Dag for mig i Dag, — og saa maa jeg ogsaa nødvendigvis køre Dem hjem snarest muligt til den lille Pige.“

Medens han talte, vandrede han op imod Huset ad den forfaldne Sti ved Siden af Christina. Nu tillod Dagslyset ham at se mere af Omgivelserne, og med tilgivelig Nysgerrighed betragtede han det hvide, gammeldags Hus paa Baggrund af den mørke Skov.

„Det er dog ganske mærkeligt!“ udbrød han eftertænksomt. „Jeg er ellers ikke nysgerrig af Naturen, men det er mig umuligt at lade være med at spekulere over, hvorfor denne saa ualmindelig smukke Kvinde har fundet paa at begrave sig paa dette afsidesliggende Sted med kun en Tjenestepige og sammen med en stakkels, vanvittig Kvinde, der lider af Mordermani.“

Christinas Øjne mødte Doktorens, og hun rødmede. I Henhold til det Tavshedsløfte, hun havde afgivet, kunde hun ikke omtale Tilstedeværelsen af den syge Mand for Fergusson, særlig da hun havde en temmelig sikker Anelse om, at den syge Herre var den egentlige Aarsag til, at den smukke Dame opholdt sig paa dette ensomme Sted; og som Svar paa Doktorens Bemærkning indskrænkede hun sig derfor til saa roligt som muligt at svare:

„Jeg tror ganske sikkert, at hun har en gyldig Grund til at hemmeligholde sit Ophold her! Men om **den** kan jeg naturligvis intet vide.“

Og idet hun sagde dette, gik hun ind ad Døren til Forhallen, foran Doktoren ind til sin Patient, som stadig sov trygt med et lille Smil paa det smukke Ansigt. Elisabeth stod ved Siden af Sengen, og Christina saa, at den gode Pige havde Taarer i Øjnene.

„Jeg er saa glad over, at hun kan sove saa roligt,“ hviskede hun til de to, der var blevne staaende lige inden for Dørtærskelen. „Det er sjældent, at hun faar en saa rolig Søvn!“

„Er De vis paa, at hun virkelig vil tale med mig?“ spurgte Fergusson den unge Pige sagte. „Jeg kan næsten ikke bringe over mit Hjerte at vække hende, og alligevel maa jeg gøre det, hvis hun virkelig vil tale med mig. Jeg har et Par alvorlige Tilfælde at tilse i Dag, og jeg har lovet at komme tidlig, saa jeg kan ikke opholde mig her ret længe.“

„Ja, jeg tror nu, at vi absolut maa vække hende,“ hviskede Christina som Svar. „For hun lagde sig til at sove, paalagde hun mig udtrykkeligt, at jeg ikke maatte lade Dem tage af Sted, førend hun havde faaet talt med Dem! Jeg er ganske overbevist om, at hun har noget meget vigtigt, som hun ønsker at betro Dem!“

„Saa vil jeg gaa og lave noget Te til Dem alle sammen,“ sagde Elisabeth. „Frøkenen har ikke faaet ret megen Søvn, kan jeg nok se,“ — og hun saa venligt hen paa den unge Pige, som nok saa ud til at være lidt anstrengt af sin Nattevaagen.

„Jeg har tændt Ild i Køkkenet,“ sagde Christina muntert, idet hun ignorerede de Bemærkninger, som blev gjorte om hendes egen Nattevaagen. „Og jeg skal ikke nægte, at hvis der er noget i Verden, som jeg i dette Øjeblik længes efter, saa er det efter en Kop Te!“

Og da Elisabeth sagte gik ned ad Trapperne, sneg Christina sig forsigtig hen til Sengen og lagde sin Haand blidt paa Patientens hvide Haand, som hvilede oven paa Tæppet, denne Haand, hvis eneste Prydelse var den tykke, svære Vielsesring.

„Doktor Fergusson er kommen tilbage,“ sagde hun mildt, og ved hendes Berøring aabnede den syge straks sine Øjne lidt. „Jeg er saa ked af, at jeg har maattet vække Dem, men De vilde jo absolut tale med ham.“

I samme Øjeblik, Patienten vaagnede, gled det blide Smil, der havde kruset hendes Læber, medens hun sov, straks bort, og hun udstødte et dybt Suk.

„Jeg drømte, at Max og jeg —“ men saa afbrød hun pludselig sin Tale, da hendes Erindring vendte tilbage. — „Ja, jeg maa tale med Doktoren! Jeg maa løbe den Risiko! Der er intet andet at gøre!“ tilføjede hun sagte, og Christina kunde se, at der var som et Udtryk af Skræk i de smukke, sorte Øjne.

„Er der noget, jeg kan gøre for Dem?“ spurgte Fergusson, idet han nærmede sig den syges Seng, og hans Stemme klang lige saa blidt som Christinas. Der var noget ved denne fine, skønne Kvindeskikkelse, som laa syg **der**, noget i dette angstfulde Blik i hendes dybe Øjne, der indgød saavel Lægen som den unge Pige en Følelse af den dybeste Ærefrygt. Instinktmæssig fik de begge en Følelse af, at denne Kvinde havde oplevet en eller anden frygtelig Tragedie — et af den Slags Sørgespil, der faar Folk

til at tale med sagte, ærbødige Stemmer, naar de nærmer sig Skuespillets Hovedperson og faar en til at glemme alle hverdagsagtige og banale Begivenheder. Det var denne Storhed, der er over Sorgen, der fik dem til at tie.

Den syge Kvinde rejste sig i Sengen og saa Doktoren lige i Ansigtet.

„Jeg tror, at jeg kan stole paa Dem," sagde hun. „Jeg tror nok, at De vil være tavs med alt angaaende det, der er foregaaet og kommer til at foregaa i dette Hus! De vil tie, hvad De saa end hører eller ser her."

„Ja, det kan De være ganske overbevist om," svarede han. „Da Miss Moore igaar kom til mig, lovede jeg hende paa Ære og Samvittighed, at jeg ikke skulde misbruge Deres Tillidsfuldhed!

Jeg har faaet anbragt den Patient, som jeg kørte bort med, som fast Patient paa den Anstalt i London, som De opgav mig; jeg haaber da, at jeg har gjort det paa en Maade, som skal tilfredsstille Dem. Men jeg vil for øvrigt sige Dem, at det er mig i høj Grad modbydeligt at sige Usandhed!" tilføjede han lidt skarpt.

„Hvad jeg har sagt Dem, er den nøgne Sandhed," svarede hun, idet hun smilede svagt. „Stakkels Marion var kun midlertidig herude. Hendes egentlige Hjem var i London. Vil De først og fremmest sige mig, før jeg taler om noget andet: Er der noget som helst Haab om, at hun vil komme sig igen? Det hele kom saa forfærdelig pludselig paa hende!"

„Hun maa i mange Aar have lidt af en Mani for at myrde, — rimeligvis har hun lidt af denne Mani i hele sit Liv, og saa vidt jeg kan se, saa er hendes Tilstand temmelig haabløs; men hun maa i ethvert Tilfælde forblive i Varetægt i et længere Tidsrum. I Øjeblikket er hun fuldstændig sindssvag."

„Stakkels Marion," sagde hans Tilhørerske bedrøvet. „Stakkels, stakkels Marion! Der maa ikke i nogen Retning spares noget paa hendes gode Anbringelse og ikke tages Hensyn til Penge! Hun maa passes og plejes paa bedste Maade. Alt, hvad der kan gøres for hende i Retning af Omhu og Pleje, maa ydes hende; alt, hvad hun behøver, maa hun have, og hvis Direktøren for Anstalten skulde ønske noget som helst ekstra for hende, maa De bede ham skrive til Mrs. Stanforth, Adresse Mrs. Milton, Gower Street 180."

Doktoren noterede hurtigt Adressen i sin Notitsbog, derpaa saa han igen paa det blege, forgræmmede Ansigt paa Puden og sagde langsomt:

„Er det alt, hvad De vil sige mig? Var der ikke noget mere, De ønskede, at jeg skulde gøre for Dem? I saa Fald vil jeg bede Dem være saa venlig at sige det nu!"

En let Rødme for op i de blege Kinder, og hendes Blik gled frem og tilbage over ham, medens hun rastløst bevægede Hænderne.

„Jeg ved, at han vil blive vred paa mig," sagde hun til sidst. „Men jeg maa bede Dem se til ham, før De gaar. Jeg er saa bange for, at han er daarligere, end han tror, og vi andre haaber paa! — Og De har jo lovet Tavshed? De har jo lovet at tie?" sagde hun ivrigt spørgende, idet hun bedende strakte Hænderne ud imod ham.

Fergusson følte sig lidt forvirret og saa ganske forbavset paa hende.

„Jeg har allerede een Gang lovet ikke for nogen levende Sjæl at omtale noget som helst af, hvad jeg ser og hører her i dette Hus," sagde han i et lidt irriteret Tonefald. „Og jeg skal nok holde mit Løfte. Mere kan jeg ikke sige! Jeg kan kun gentage, at De har mit Løfte. Er der nogen, De ønsker, at jeg skal tilse?"

Kvindens sorte Øjne vendte sig mod Christina, som stod ved Fodenden af Sengen som en tavs, men interesseret Tilskuer til denne besynderlige Scene.

„Jeg ønsker, at Lægen skal tilse min syge Mand, som De hjalp!" sagde hun skælvende. „Vil De ikke føre ham ind i det Værelse, hvor De var i Gaar Aftes; vil De forklare ham, at jeg — at Madge beder ham fortælle Lægen alt, hvad der vedrører hans Sygdom? Maaske vil han blive vred," — her saa hun atter fast paa Fergusson, — „men jeg antager, at De vil kunne forstaa ham. Jeg tror, at De vil kunne stille ham tilfreds og formilde hans Sind."

„Er han —?" begyndte Fergusson, da den ene af disse stakkels, urolige Hænder hastig greb om hans Haandled.

„De maa for Himmelens Skyld ikke spørge mig om, hvem han er!" sagde hun alvorligt. „Han har været meget syg. Han kom først hertil, da han var Rekonvalescent," — hendes Øjne sænkede sig atter for Lægens Blik. „Men forend han kom her, var han som sagt meget syg, — han har gennemgaaet meget! De maa endelig være god imod ham!" udbrød hun, idet hendes paatvungne Ro pludselig bristede. „Gør alt, for at han kan faa Fred og Ro! Han har lidt saa meget, lige saa længe han har levet!"

Det fortvivlede Udtryk i hendes Blik rørte Fergusson meget. Han trykkede hendes skælvende Haand paa en betydningsfuld, venlig og beroligende Maade.

„Jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt, for ham!" sagde han opmuntrende. „Og jeg skal ikke stille unødige Spørgsmaal. De behøver ikke at være bange for, at jeg skal søge at finde ud af noget som helst udover, hvad der ligefrem vedrører hans legemlige Tilstand. De kan fuldt ud stole paa mig, Frue!"

Og med et venligt og deltagende Blik saa Doktoren endnu engang den smukke Dame i Øjnene, og saa bad han Christina vise sig Vej til sin nye Patient.

I Tavshed passerede de den samme Korridor, som Christina var gaaet henad den foregaaende Aften; men da hun bankede paa Døren til den syge Mands Værelse, bukkede Doktoren sig ned imod hende og hviskede til hende:

„Jeg ved ikke, om det er rigtigt, at De bliver blandet ind i en Hemmelighed, der muligvis kan faa meget ubehagelige Følger. Vil De ikke hellere trække Dem tilbage nu? Jeg kan godt selv forklare min Nærværelse hos denne Mand for ham."

Christina rystede paa Hovedet, og der kom et vist Udtryk af Beslutsomhed hos hende; senere hen opdagede Fergusson, at det var et af hendes mest karakteristiske Træk.

„Nej, jeg vil gøre, hvad hun bad mig om!" sagde hun. „Jeg er ikke bange for at blive delagtig i en Hemmelighed, og jeg skal og vil hjælpe min smukke Dame lige saa meget, som jeg evner!"

Idet hun sagde dette, drejede hun Haandtaget om paa Døren som Svar paa det utaalmodige „Kom ind!", som lød fra Værelset. Og hun og Fergusson traadte ind. Den syge Mand laa understøttet af Puder med Blikket fæstet mod Døren; der var et underligt,

forskræmt Blik i hans Ansigtsudtryk, et Udtryk, der gik over til Skræk, da han saa Doktorens Skikkelse bag Christina.

„Hvem er De?" udbrød han, idet han satte sig tilbage imod Puderne, og Doktoren saa, at han rystede som i Angest. „Jeg vil sige Dem, at jeg i et og alt har Ret til at være her! — Og De har ikke Lov til at gøre mig nogen Fortræd her! Jeg er min egen Mand her, — det kan De stole paa!"

„Jeg er ikke kommen for at gøre Dem nogen Fortræd," svarede Doktoren beroligende, idet han skjulte sin Forbavselse saa godt, det lod sig gøre. „Jeg er kun kommen for af al min Magt at hjælpe Dem. De har været syg, ikke sandt?"

„Jo, det har jeg!" svarede Patienten haardt, idet han kastede et flygtigt og mistænksomt Blik paa Fergusson, og da han fortsatte, skælvede hans tynde Læber svagt. „Jeg ønsker ikke nogen Læge, selv om jeg har været syg. Jeg kan godt klare mig foruden Lægehjælp. Hvorfor er De kommen?"

Christina gik sagte hen til Sengen, og med en blid, indsmigrende Stemme sagde hun nu:

„Kan De ikke huske mig? Det er mig, der i Gaar Aftes kom for at hjælpe Dem, og nu har jeg faaet særlig Ordre til at meddele Dem, at det er Madge, der har sendt Lægen til Dem, og hun beder Dem saa bønligt om at fortælle Lægen alt, hvad der angaar Deres Sygdom. De kan fuldtud stole paa Doktor Fergusson!" tilføjede den unge Pige fast. „Han vil ikke fortælle til noget Menneske, at han har set Dem. De kan ganske trygt betro Dem til ham!"

„Vi blander alt for mange Mennesker ind i vor Fortrolighed!" lød det trevne Svar. „Først kom De i Aftes herind. De sagde, at Elisabeth havde travlt, og skønt De var meget venlig imod mig, saa maa De dog indrømme, at De er en fremmed. Naa — jeg var jo nødt til at stole paa Dem, men nu forlanger De, at jeg ogsaa skal stole paa Doktoren. — Nu er der snart alt for mange Mennesker inde i vore Sager."

„Hverken denne unge Dame, Miss Moore, eller jeg ved noget som helst om den Dame, der bor her i Huset, eller om Dem!" sagde Fergusson med en fast, men ikke uvenlig Stemme. „Vi kender endda slet intet til Deres indbyrdes Familieforhold. Deres Hemmeligheder er derfor i god Behold hos os, fordi vi slet ikke har noget Begreb om, hvori de bestaar, og derfor kan De fuldt ud stole paa os. Og i hvert Fald kan jeg svare for Miss Moore saavel som for mig selv! Vi skal nok begge to bevare Hemmeligheden om alt, hvad vi har set og hørt her i Huset!"

Den syge Mand gjorde endnu et Par svage Modbemærkninger, men saa lod han sig falde tilbage mod Puderne, som om han pludselig blev sig sin hjælpeløse Tilstand bevidst, og hans for saa forskræmte Ansigt udtrykte nu kun Resignation.

„Naa, ja, det hjælper jo ikke at tale saa meget om det!" sagde han. „Og naar Madge virkelig ønsker, at jeg skal tages under Behandling, saa lad det i Guds Navn ske! Jeg skal finde mig i at blive behandlet af Dem, men læg vel Mærke til: det sker under Protest."

Denis Fergusson nikkede bifaldende og sagde til Christina:

„Hvis De nu vil gaa hen og drikke den Kop Te, De trænger saa meget til, skal jeg gøre, hvad jeg kan for Patienten her, og jeg skal nu meget snart komme og gøre Dem Selskab."

Den unge Pige opfattede straks Vinket, forlod Værelset og vendte tilbage til det andet Værelse, hvor hun fandt den smukke syge Dame liggende med Øjnene stift fæstede mod Døren, medens Elisabeth forgæves bønfaldt hende om at drikke den Te, hun havde lavet til hende.

„Jeg havde ikke Tanke hverken for Te eller noget som helst andet, førend De kom tilbage!" udbrød den smukke Kvinde, idet hun med feberagtig Hast strakte begge Hænder ud efter den unge Pige. „Blev han vred, min stakkels Max, da De førte Lægen ind til ham?"

Og med eet slog det Christina, hvor forunderlig blid den smukke Dames Stemme klang, hver Gang hun omtalte denne Mand. Der var en Understrøm i den af den ømmeste Kærlighed. Hvilken Tiltrækning kunde denne svage, irritable, nedbrudte Mand have over hende, — denne statelige, skønne Dame, der i Christinas beundrende Øjne stod lige saa langt over ham, som Stjernerne er borte fra Jorden? Hvordan kunde hun dog elske dette Menneske? Og at hun elskede ham, endog med den mest intensive Kærlighed, derom var der ingen Tvivl.

„Lige i Begyndelsen var han lidt vred," svarede hun. „Men Doktor Fergusson er meget taktfuld, og han har en vis Evne til at indgyde Tillid. Jeg tror nok, at det gaar rigtig godt nu, og jeg er kommen tilbage for at faa lidt Te sammen med Dem," tilføjede hun i en mere oprømt Tone, da hun af Tjenestepigens bekymrede Blik forstod, at det gjaldt om at faa den syge til at drikke Teen. „Jeg maa jo tilstaa, at jeg har vaaget det meste af Natten; jeg tror nok, at en Kop Te vil friske mig en hel Del op." Med et rigtigt Instinkt følte hun, at hun lettest vilde faa den smukke Dame til at indtage sin Te, naar hun indgav hende den Tanke, at hun maatte gøre det for Christinas Skyld, og hendes Beregning slog heller ikke feil.

„Aa! Men De skal have Deres Te øjeblikkelig!" udbrød den syge. „Jeg kan ikke taale at tænke paa, at det er mig, der har holdt Dem vaagen, og at De saa ganske uforvarende er kommen til at krydse min Livsbane," tilføjede hun sagte, medens den unge Pige satte sig ved Siden af Sengen, og Elisabeth serverede Teen for dem begge.

„Jeg er glad over, at jeg har kunnet være Dem til nogen Hjælp," sagde Christina ivrigt, da Tjenestepigen sagte forlod Værelset. „De ved ikke, hvor det vilde glæde mig, dersom jeg blot kunde gøre noget rigtigt for Dem!" sluttede hun sagte. Den Beundring, der lyste ud af hendes Øjne, var ikke til at tage fejl af, og Damens fintformede Haand med den svære Ring greb fast om Christinas.

„De har i Nat ydet mig en større Hjælp, end De aner!" sagde hun. „Der er noget saa hyggeligt og saa beroligende ved Deres Person, min lille Pige, som De vist selv slet ikke aner. Jeg har hele Natten haft en saa dejlig Følelse af Fred og Hvile, fordi De har været her!"

„Det glæder mig virkelig," svarede Christina, medens der kom et Glimt af Glæde i hendes Øjne. „Jeg skulde ikke have noget højere Ønske end at kunne bringe Fred og Hvile til de Mennesker, med hvem jeg kommer i Berøring!"

„Ja, De er en lille Fredsbringer!" lød det blide

Svar. „De vil altid bringe Fred og Hvile til Deres Omgivelser, hvis De bliver ved, som De har begyndt. Og det er et skønt og velsignelsesrigt Arbejde at bringe Hvile til trætte Sjæle — til dem, hvis Veje gaar gennem Jordelivets mørke Dale, og som for Alvor maa lære, hvad Sorg og Bekymring er. Bliv ved at være et Hvilens Sendebud, unge Pige! De kan ikke faa nogen skønnere Opgave at løse her paa Jorden!"

Christina rødmede dybt, dels paa Grund af de mange rosende Ord, som den smukke Dame sagde til hende, dels fordi der pludselig steg et Billede frem i hendes Sjæl — et Billede af en Mand, hvis skarpt skaarne Ansigt havde et saa uendelig bedrøvet Udtryk, og hvis alvorlige, graa Øjne kunde se saa forpinte ud. Og i samme Nu fattede hun det inderligste Ønske om, at det dog engang maatte blive hende forundt at bringe Fred og Hvile til denne Mand, der var Lady Cicelys Fætter, — denne Mand, hvis Navn hun ikke engang kendte!

Medens hun sad hensunken i disse Tanker, begyndte den syge Dame atter at tale.

„Jeg kan ikke begribe, hvorledes det kan gaa til, at jeg synes, at Deres Ansigt og Stemme forekommer mig saa bekendt?" sagde hun. „Og dog erklærer De jo bestemt, at vi aldrig har set hinanden før!"

„Vi har aldrig truffet hinanden før!" svarede Christina bestemt. „Jeg kunde aldrig have glemt Dem, hvis jeg havde set Dem før! Men," tilføjede hun med ungpigeagtig Iver. „Naar jeg nu gaar bort fra Dem, vilde jeg saa gerne bevare Erindringen om Dem i et Navn! De behøver jo ikke at sige mig et et Navn, som De ikke vil have, at jeg maa vide," tilføjede hun hurtigt, da hun saa et vist ængsteligt Udtryk i den syges Blik. „Kun et Navn, hvorunder jeg kan mindes Dem."

„Kald mig i Deres Erindring slet og ret Margaret! Det er et af mine Navne, og det maa De gerne mindes mig under!"

„Men jeg synes, at det er saa ubeskedent at kalde Dem ved Fornavn!" sagde Christina tøvende. „De —"

„Ja, jeg ved nok, at jeg er saa gammel, at jeg godt kunde være Deres Moder!" De sorte Øjne skuede tankefuldt ind i den unge Piges Ansigt. „Og det Liv, jeg har ført, gør, at jeg føler mig meget ældre, end jeg er; jeg er jo dog kun otte og tredive Aar i Virkeligheden. Men der er stadig en lille, ungdommelig Krog i mit Hjerte, en ganske lille, ungdommelig Krog, hvor jeg kan føle som en ung Pige. Derfor vil jeg sætte Pris paa, om De vil kalde mig for Margaret!"

„Margaret!" gentog Christina sagte. „Det var dog et yndigt Navn, og saa passer det saa udmærket til Dem med Deres dejlige Ansigt!"

Hun havde talt i en bevæget, drømmende Tone, som om hun slet ikke anede, at nogen hørte hende, og hun rødmede dybt, da hun pludselig kom i Tanker om, at hun sad lige over for den Person, som hun havde omtalt paa den Maade. —

„Aa, jeg maa bede Dem mange Gange om Forladelse!" sagde hun. „Jeg kom til at udtale mine Tanker højt. Men hver Gang jeg har tænkt paa Dem, har jeg i mit stille Sind altid kaldt Dem for 'den smukke Dame'. Jeg kendte jo ikke Deres Navn, saa jeg vidste jo ikke, hvad jeg skulde kalde Dem!"

„Det var meget smukt af Dem!" smilede Margaret, og hun lod sin Haand glide igennem den unge Piges smukke, mørke Haar. „Engang for mange Aar siden, da jeg var saa ung som De er nu, da var jeg virkelig smuk! Det er ikke af Forfængelighed, at jeg siger det nu. Jeg var en meget smuk, ung Pige! Men Livet og alt det, som hele min Tilværelse har ført med sig, har —"

„Det har alt sammen gjort Dem endnu smukkere!" afbrød den unge Pige hende ivrigt. „Det har sat Sorgens Stempel paa Deres Ansigt, men det har ikke taget Skønheden bort fra det; den er kun bleven forøget derved!"

Margaret smilede igen, og da der nu ogsaa gled et Smil hen over Christinas Ansigt, bøjede den ældre Kvinde sig hen imod hende, medens hun med et forbavset Blik stirrede paa hende.

„Det er ganske besynderligt, hvor Deres Ansigt, naar De smiler, er mig forunderlig bekendt! Det lille, hastige Smil minder mig om en anden Person, som jeg har kendt, men jeg kan ikke erindre, hvem det er, eller naar jeg har set den paagældende. Og Deres lyse Stemme minder mig ogsaa om en anden lige saa mild og klar Røst; den virker saa beroligende. Kunde det tænkes, at jeg skulde have kendt en eller anden af Deres Familie?"

Christina rystede benægtende paa Hovedet, da hun følte sig overbevist om, at den Dame, hun talte med, tilhørte en hel anden og højere Samfundskreds end den, hendes Fader og Moder havde levet i.

„Jeg tror virkelig ikke, at De nogen Sinde har set nogen af mine Slægtninge!" svarede hun. „Mit Navn er Moore, og vi har altid været meget fattige og boet i en afsidesliggende Landsby i Devonshire. Jeg har aldrig kendt nogen af min Familie, og jeg kender ikke engang min Moders Pigenavn. Jeg tror, at min Moders Familie har behandlet hende meget slet, for hun har aldrig omtalt dem, hverken for mig eller for nogen andre!"

„Ja, saa maa det jo være en tilfældig Lighed; men jeg kan ikke lade være at bryde mit Hoved saa længe, til jeg finder ud af, hvem det Menneske er, som De minder mig om. — Er det Doktoren?" brød hun af, og hendes milde Tonefald blev nu atter ængsteligt og bekymret. — „Hvad er han kommen for at sige?" Det livlige Udtryk, der for nylig havde været i hendes Ansigt, forsvandt nu, og hendes Blik blev atter uroligt og frygtsomt. „Fik De Lov til at undersøge ham?"

„Ja, fuldstændig!" Fergussons Stemme klang alvorlig, men meget venlig, og da han kom hen ved Siden af Sengen, lagde Christina Mærke til, at der var et Udtryk i hans Ansigt, som om han kun nødig vilde sige mere, fordi det kun var sørgelige Efterretninger, han havde at bringe.

„Sig mig," begyndte Margaret uroligt, medens hendes Øjne hvilede paa det venlige, kloge Ansigt, der saa ned paa hende. — Hun tav igen og blev ved at se spørgende paa Fergusson. Det gjorde ham inderlig ondt for denne skrøbelige, fine Kvinde, der saa daarlig var i Stand til at bære de Nyheder, som han havde at bringe over den anden Patient. Alligevel kunde han med sin ærlige og redelige Tænkemaade ikke bekvemme sig til at gaa uden om Sandheden, og han gjorde det heller ikke nu.

„Jeg kan desværre ikke bringe Dem gode Nyheder," sagde han. „Den Patient, jeg lige har forladt, er egentlig ikke Rekonvalescent, — han er alvorlig syg! — Jeg synes, at det er min Pligt at være ærlig

over for Dem og sige Dem Sandheden! Der er ikke noget Haab om, at han vil kunne komme sig!"

Den syge Kvinde i Sengen drog kun et saa dybt, bedrøvet Suk, at det forekom Christina, hun aldrig før havde set et Menneske med et saa fortvivlet Ansigtsudtryk; men da Margaret atter talte, var hendes Stemme unaturlig rolig.

„De mener, at han lider af en uhelbredelig Sygdom? Sig mig den fulde Sandhed!"

„Ja, hans Sygdom er ganske uhelbredelig, — og den er i høj Grad fremskreden! Jeg kan godt give ham noget smertestillende Medicin, men det vilde være urigtigt af mig at indgive Dem noget som helst Haab om hans fuldstændige Helbredelse, da der absolut ingen Mulighed er for en saadan."

Da Doktoren holdt op at tale, blev der en underlig spændt Tavshed i Stuen, og Christina, der stod henne ved Kaminen, kunde se, hvorledes den syge Kvinde ligesom samlede hele sin Kraft for ikke at knuses af dette Slag.

Hun saa deltagende hen paa den smukke Kvinde, hvis blege Ansigt var præget af en uendelig Sorg; men saa trak hun sit Blik bort i Følelsen af, at det var urigtigt af hende at staa og iagttage denne stakkels martrede Sjæls Lidelser.

Margaret brød selv Tavsheden.

„Vil det vare længe?" spurgte hun sagte.

„Det tror jeg ikke," svarede Fergusson alvorlig. „Men i et Tilfælde som dette beror det meget paa den syges Sindsstemning og hans Omgivelser, hvor længe han kan holde ud. Uro, Sorg og enhver sjælelig Anspændelse vil hurtig gøre hans Tilstand værre!"

De hvide Hænder havde hele Tiden hvilet stille oven paa Tæppet, men nu foldede Margaret dem fast i hinanden, og da hun talte, var der en Understrøm af Heftighed i hendes Stemme.

„Og sjælelig Anspændelse er netop det eneste, som jeg ikke kan befri ham for!" sagde hun.

„De maa jo huske, at min Udtalelse kun er en enkelt Mands Mening," svarede Fergusson sagte. — „Kunde De ikke ønske, at jeg tog en Kollega fra London med mig herhen?"

„Nej, nej!" Det Udtryk af Skræk, han tidligere havde lagt Mærke til, brød atter frem i hendes Øjne. „Der maa ikke komme nogen herhen! Ingen anden maa se ham! Vi maa nøjes med det, vi nu ved, og —" hun holdt pludselig inde og fuldendte sin Sætning i et mindre ophidset Tonefald: „Jeg er fuldstændig tilfredsstillet ved at høre Deres Mening, Doktor Fergusson. Og jeg ønsker ikke at raadspørge nogen anden Læge, ligesom jeg beder Dem respektere min Anmodning om Tavshed angaaende alt, hvad der er passeret i dette Hus!"

„Ja, selvfølgelig skal jeg respektere den! De kan fuldt ud stole paa mig. I Patientens egen Interesse mener jeg, at jeg maa se til ham igen i Løbet af to, tre Dage; men ingen andre end Miss Moore og jeg vil faa noget at vide om Deres Hus eller dets Anliggender."

Efter at have givet hende nogle faa praktiske Anvisninger angaaende Patientens Behandling var Doktoren parat til at tage af Sted, og han og Christina forlod Huset, efter at Margaret blidt havde draget den unge Pige ind til sig og kysset hende kærligt paa Kinden.

„Tusind Tak for alt, hvad De har gjort for mig!" hviskede den smukke Kvinde. „Jeg kan aldrig sige Dem, hvor taknemmelig jeg er lige over for Dem! Maaske ses vi aldrig mere, — men tænk undertiden lidt paa mig! Bed engang imellem for mig! — De søde, lille Pige, De kære, lille Fredsbringer!"

— — —

„Det stakkels Menneske, — det stakkels Menneske!" var Fergussons første Ord, efter at han var drejet ud af den ujævne Allé og ind paa Hovedlandevejen. „Skønt jeg jo ikke har Anelse om dette Menneskes Lidelser, saa har jeg dog en bestemt Følelse af, at hun maa have lidt meget. Hun ser rigtignok ud, som om hun havde haft flere sorgfulde end glade Timer!"

Christinas Øjne var endnu fugtige efter de Taarer, hun havde fældet ved Margarets Afskedsord, og hun var ikke ganske sikker i sit Tonefald, da hun svarede.

„Ja, De har Ret, Hr. Doktor!" sagde hun. „Og dog var det, som om den stakkels Dame var stærk og kærlig gennem sine Lidelser. Jeg vilde ønske, at jeg kunde gøre noget mere for hende!"

„Det er jo ikke umuligt, at De kan faa Lejlighed til det," svarede Fergusson. „Jeg tror aldrig, at Mennesker møder hverandre her i Livet, uden at der er en eller anden højere Grund derfor, — enten det nu er for, at man skal faa Lejlighed til at hjælpe hinanden, eller det er, fordi man skal lære af hverandre, selv om det undertiden ser ud, som drog man forbi hverandre som Skibe, der i Nattens Stilhed mødes, hilser paa hverandre og derpaa atter sagte glider fra hverandre ud paa det store Hav."

XII.

„Herren sagde, at han kom igen om en halv Time, han bor paa Kroen i Nat, og han var kommen for at se til Dem og Baba!"

Denne lange Besked afleverede Mrs. Nairne, da Christina og den lille Pige kom hjem efter deres lille Eftermiddagspromenade nogle Dage senere, og det gav et pludseligt Sæt i Christina, da hun fik denne Meddelelse.

Var det muligt, at den omtalte Herre kunde være den Mand med det skarpt skaarne Ansigt og de graa Øjne, ham, der havde sagt, at han var Lady Cicelys Fætter. Saa maatte han altsaa have kort denne Vej tilbage. Og han var kommen alene for at se til Barnet, saaledes som han havde sagt, at han vilde, da de sidst mødtes, den Gang da hun saa pludselig havde standset hans Automobil.

Hun glædede sig i sit stille Sind over, at Værtinden havde dækket et overordentlig pænt Tebord, og at den flinke Mrs. Nairne havde haft den samme Tanke som hun selv, at Lady Cicelys Fætter maaske vilde deltage i lille Babas og hendes Guvernantes Maaltid.

Der laa et lykkeligt Smil over hendes Ansigt, og hendes Øjne straalede af Glæde, medens hun gik frem og tilbage i den lille Dagligstue og pyntede op, saa godt hun kunde. I et Par af Mrs. Nairnes beskedne Vaser, der var i høj Grad kostbare i denne Dames Øjne, satte hun en Del vissent Løv blandet med Kristtorn, som hun og Baba havde bragt hjem fra et Hegn, de havde passeret paa deres Spadseretur.

Barnets klare Stemme genlød i Værelset og ude fra Køkkenet, hvor den lille Pige trillede frem og tilbage i fuld Overbevisning om, at hun gjorde umaadelig Nytte for Mrs. Nairne, der var i Færd med at ordne Tebakken.

„Vi skal have det allerfineste Teservice i Dag!" sagde hun triumferende til Christina, idet hun traadte ind i Dagligstuen. „Og jeg tror nok, at Kagerne er lækre!" tilføjede hun med et lille, tilfreds Suk, medens hendes Øjne hvilede paa Bordet, som Christina ogsaa betragtede bifaldende.

„Jeg tænkte, at Herren muligvis kunde ønske en Kop Te," sagde Mrs. Nairne undskyldende, „og jeg kan ikke fordrage, at der ikke er Brød nok til Teen, saa jeg har bagt nogle Kager ekstra."

„Ja, der bliver saamænd mere end nok til os alle sammen!" svarede Christina med alvorlig Stemme, men med en Skælm i Øjet. „Det er smukt af Dem, at De har gjort Dem saa megen Ulejlighed for vor Skyld. De kan være sikker paa, at baade Baba og jeg skal vide at sætte Pris paa alle Deres lækre Sager, og vi er saa sultne som Ravne!"

Det Syn, der mødte Rupert Mernside, da han traadte ind i Stuen nogle faa Minutter senere, var af en saadan Beskaffenhed, at han aldrig senere i sit Liv glemte det. Der stod to Lys paa det runde Tebord, ved hvilket den unge Pige og Barnet sad; men Værelset var i Virkeligheden mest oplyst af det røde Skær fra Kaminilden, hvis Flammer slikkede om den store Træstub, der laa oven paa Kullene og kastede en hyggelig rødlig Belysning ud over den lille, gammeldags Stue.

En af de Damer, som Mrs. Nairne tidligere havde tjent hos, og som for længst var afgaaet ved Døden, havde foræret hende dette gammeldags Egetræsmøblement, som Værtinden selv i sin Uforstand kaldte for „noget gammelt Juks", og det gamle, blankslidte Egetræ og de velpudsede Messingbeslag og Laase gav Genskær af Ilden. De gammeldags Sirtsesbetræk stammede ogsaa fra den forhenværende Husfrue, der havde haft en udmærket Smag, thi intet kunde staa bedre til det gammeldags Egetræsmøblement end de bløde, afdæmpede Farver og det fint blomstrede Mønster, som Stolenes Betræk havde.

Blomsterne, der var blevne sendte fra Bramwell Castle, udsendte den herligste Duft, og for Mernside, der kom ude fra den taagede, raa Decemberluft, forekom dette tiltalende, fredelige, lille Værelse at være Indbegrebet af et behageligt og hyggeligt Hjem.

Ilden kastede sit Skær lige op paa Babas lille, fine Ansigt og paa hendes gyldne Krøller, ligesom den ogsaa belyste hendes Guvernantes bølgende, mørke Haar og fint tegnede Ansigtstræk med de paa engang blide og straalende Øjne, der, idet Gæsten traadte ind, netop hvilede kærligt paa den lille Pige.

„Fætter Rupert!" udbrød Barnet glædesstraalende, idet hun kravlede ned fra sin Stol og kastede sig i Armene paa ham, medens Christina lidt langsommere skød sin Stol tilbage og gik hen imod Gæsten, som hun venligt hilste paa. „Vi har Kager med Sukker paa i Dag, fordi Mrs. Nairne vidste, at du vilde komme og drikke Te med os!"

„Ah, saa hun vidste, at jeg vilde komme til Te," svarede han smilende, medens han rakte Haanden ud imod Christina og saa paa hende over Babas krøllede Hoved. Barnet laa allerede i hans Arme og trykkede sit lille Ansigt ind imod hans, og hans Hage hvilede over hendes silkebløde Krøller, medens han trykkede Guvernantens Haand og med sin dybe, velklingende Stemme sagde:

„Det glæder mig, at jeg har været saa heldig at træffe Dem begge to ved Tebordet, Miss Moore. Nu haaber jeg, at De vil give mig noget med! Og saa maa jeg have at vide, hvorledes De begge to har det, saa jeg kan bringe første Haands Efterretninger om Dem til min Kusine."

Christina var alt for uskyldig og umistænksom af Tankegang, til at hun kunde tænke sig, at Ruperts Besøg hos dem egentlig kun skete, fordi han i sin Egenskab af Babas Formynder og Værge følte sig forpligtet til at holde et vaagent Øje med den nye Guvernante, som Cicely med sin sædvanlige impulsive Hastighed havde faaet indført i sin Husstand; han syntes ligefrem, at det var hans Pligt at komme og efterse, om den unge Guvernante, som Baba havde faaet, svarede til de begejstrede Udtalelser, som Cicely var fremkommen med om hende, og om hun virkelig var den store Tillid værd, som var bleven udvist imod hende.

„Den kære, lille Cicelys højt flyvende Planer, der var at ligne med stolte Svaner, er nu falden ud til at blive Gæs!" havde Rupert sagt til Wilfred Staynes, Cicelys Broder, da han og denne raske unge Mand var komne tilbage fra deres Motorkørsel gennem Sussex. „Hun vilde absolut engagere denne Dame som Guvernante for sin lille Pige, og hun antog hende faktisk uden nogen som helst Anbefalinger. De Referencer, hun opgav, var ganske betydningsløse og havde ikke saa megen Værdi som det Papir, de var skrevne paa, da alle de, der havde udstedt dem, enten var døde eller bortrejste!"

„Saadan har Cicely altid været!" havde Cicelys Broder svaret. „Hun havde den forfærdeligste Samling af syge og herreløse Dyr, da hun var lille, og af syge og bedrøvede Venner, da hun blev stor. Hun har saadan en Mani for at finde Mennesker, der kan komme og nyde godt af hendes Hjælp og Gæstfrihed, — om hun saa skal fare over Stok og Sten! Man har en Fornemmelse af, at man altid kan komme til Cicely, naar der er noget galt paa Færde med en, ser du!" tilføjede han. „Hun tager sig altid af dem, der er uden Beskyttelse, som man siger!"

„Cicely er et af de bedste og elskværdigste Mennesker i Verden!" svarede Rupert hurtigt. „Vi elsker hende jo ogsaa alle sammen for hendes gode Hjertes Skyld! Men derfor kan jeg jo ikke løbe den Risiko, at hun lader Baba være under Beskyttelse af en ren og skær Eventyrerske, fordi denne har forstaaet at vinde hendes Tillid og Hengivenhed!"

„Dersom Spørgsmaalet drejer sig om en Eventyrerske, saa kunde jeg ogsaa nok have Lyst til at tilse det lille Pus!" svarede Wilfred leende. „Det er en Type, jeg ikke er uden Interesse for — den morer mig! En Eventyrerske maa have bronzefarvet Haar, grønne Øjne og et forførende, besnærende Væsen. Aa, Rupert, jeg beder dig saa inderligt om at tage mig med paa et Besøg hen til Babas Guvernante!"

„Hvad er du dog for et uforbederligt Menneske, Wilfred!" svarede Rupert og lo lidt. „Tror du virkelig, at vor kære, impulsive Cicely vilde betro Baba til en saadan Eventyrerske som den, du beskriver der? Nej, saa vidt jeg erindrer, saa var den unge Pige en meget stille og rolig ung Dame."

„Har du da set hende?"

„Ja, jeg saa hende et Øjeblik hos Cicely paa

Eaton Square. Baba var meget indtaget i hende; men det var saa lidt, jeg saa til hende, saa jeg kan daarlig have noget Indtryk af hende. Hun lod, som jeg for sagde, til at være en ganske almindelig ung Pige."

„Naa, ikke anderledes? Ja, saa maa du for mig gerne tage ganske alene ud til Graystone og se, hvorledes hun har det, og om hun opfylder sine Pligter som Guvernante og Plejerske for min lille Niece. En ung Pige, der ser ud som alle andre, har jeg ingen Interesse af at se."

Rupert kom til at tænke paa disse dumme Bemærkninger, som han og Wilfred hin Dag havde vekslet, og da han nu saa ind i de Øjne, der hvilede paa ham over Babas krollede Hoved, thi disse Øjne havde en vidunderlig Glans og et sælsomt Spil, nu Ildskæret fra Kaminen netop faldt hen paa dem. Det var et Par ejendommelige, udtryksfulde Øjne!

Men hvilken Farve havde disse Øjne? Han gættede mellem graa og nøddebrune, men syntes til sidst, at de var graagrønne med store, mørke Pupiller og lange, mørke Øjenvipper, som krollede sig opefter paa en aldeles bedaarende Maade. Der var noget barnligt og bønfaldende i disse smukke Øjne, noget forunderligt uskyldigt og rørende i deres Udtryk. Ansigtets Linier bar ligeledes Præget af Uskyld og Renhed, og det slattêredes i høj Grad af det mørke, bølgende Haar, der omgav det. Og hvor klædte ikke det Smil den unge Pige, hvormed hun hørte paa Babas muntre Pludren.

Der var sandelig ikke noget af en Eventyrerske ved denne unge Pige! — det var han straks paa det rene med sig selv om, — og det var hans første Tanke. Det næste, han tænkte paa, var, at det forekom ham, som om dette Ansigt, der nu var vendt imod ham, var ham bekendt, — ja, at han endogsaa havde set det for ganske nylig; og pludselig erindrede han sig nu, baade hvorledes og hvor han havde truffet paa denne unge Pige.

„Men hvor De dog maa have troet, at jeg var glemsom forleden Dag!" udbrød han. „De er jo den unge Dame, som min Fætter og jeg traf paa med vor Automobil og kørte hen til Lægen?"

En heftig Rødme farvede den unge Piges Kinder.

„Ja, det var mig, der standsede de Herrers Vogn, og jeg har senere tænkt paa, hvor paatrængende jeg dog maa have forekommet Dem. Men min eneste Tanke var at faa fat i en Læge saa snart som muligt, og —"

„Det var dog vel ikke til denne lille Person?" afbrød Rupert hende hurtig og saa ned paa Barnet, der nu sad paa hans Arm. „Hun ser da ikke ud til at have været syg!"

„Aa nej! Det var virkelig ikke til hende, at jeg hentede Læge!" svarede Christina hurtigt og henkastende. Hun vilde helst bort fra dette Spørgsmaal, da hun jo ifølge sit Tavhedsløfte til Damen ude i det ensomme Hus i Skoven intet turde fortælle. — Det gjaldt nu blot om hurtigst muligt at faa Samtalen drejet bort fra hendes Besøg hos Lægen.

Men Rupert, der, efter at han havde anbragt Baba i hendes Stol, selv satte sig ned ved Bordet ved Siden af hende og begyndte at spise af Mrs. Nairnes lækre, varme Tebrød, blev ved at fortsætte Konversationen om det Emne, som den unge Pige mest af alt søgte at undgaa.

„Jeg var virkelig et Øjeblik bange for, at der havde været nogen syge her!" sagde han, og Christina nød paa ny denne velklingende, musikalske Stemme. „De saa ud, som om De var i højeste Grad bekymret for at faa fat i en Læge saa snart som muligt."

„Ja," sagde Christina og gjorde Forsøg paa at gøre sin Tale saa ligegyldig som mulig, „der var nogen, der havde bedt mig om at hente en Læge til dem, og jeg turde ikke spilde nogen Tid!"

„Jeg haaber, at De traf en dygtig Læge. Undertiden er Lægerne paa disse afsides Steder ikke absolutte Dygtigheder."

„Jeg traf paa en ganske usædvanlig Mand," sagde Christina alvorligt. „Det er en Doktor Fergusson, som for Tiden vikarierer her. Han er efter min Mening en ganske ejendommelig Personlighed, ja, han gør endogsaa det Indtryk paa en, at han er en ganske fremragende Læge."

„Saa haaber jeg, at han kan kurere sin Patient!"

„Ja, det haaber jeg ogsaa," sagde Christina hurtigt. „Hans Patient trængte i høj Grad til hurtig Hjælp den Aften, og jeg haaber, at jeg ikke gjorde noget forkert ved at yde den Hjælp, jeg blev anmodet om," tilføjede hun, idet hun lidt ængstelig spørgende saa op i de rolige Øjne, der var fæstede paa hende. Hun forstod godt, at det var hendes Pligt at meddele denne Mand, der jo optraadte som en Slags Repræsentant for Lady Cicely, hvorfor hun havde været fraværende fra Huset den Eftermiddag, da hun saadan uden videre havde forladt Baba.

„Jeg kan ikke tro, at De er i Stand til at gøre noget forkert!" svarede Rupert med et lille, venligt Smil, der fik Christinas Hjerte til at slaa hurtigere end ellers, skønt hun sagde til sig selv, at han omtrent talte til hende paa samme Maade, som han talte til Baba.

„Doktor Fergusson var i en stor Forlegenhed," vedblev hun. „Den Dame, han skulde tilse, boede meget ensomt, og han bad mig passe paa hende om Natten. Han var," her smilede Christina ved Erindringen, „meget bestemt i sit Væsen. Han kommanderede mig næsten til at tage med sig! Men jeg vilde ikke have gjort det, hvis jeg ikke havde vidst, at Baba for denne ene Nat vilde være i gode Hænder under Mrs. Nairnes Varetægt. Og —" hun standsede lidt. „Jeg tror, at jeg gjorde en god Gerning hin Nat ved at hjælpe et Menneske, der var i en stor Nød!"

Ruperts Øjne dvælede med Velbehag paa hende, medens hun talte.

„Ja, jeg kan jo ikke anbefale Dem til daglig Brug at forlade Baba for at sidde oppe om Natten og vaage over syge Folk," sagde han, idet hans venlige Smil tog alt Ubehag bort fra hans Bemærkning. — „Men jeg er overbevist om, at De kun har gjort, hvad der var rigtigt. De og Baba befinder Dem vel ellers godt her?" fortsatte han, idet han nu gjorde sig Umage for at hjælpe Christina ud af hendes øjensynlige Forvirring.

„Ja, Baba holder meget af at være her!" faldt Barnet ind. „Og Christina skal fortælle om Prinsen! Baba, synes, at Prinsen er akkurat ligesom du!" sluttede hun, idet hun nikkede gammelklogt med sit krollede Hoved.

Rupert lagde Mærke til, at Babas Guvernante ved Barnets Tale rødmede dybt og røbede en afgjort Tilbøjelighed til at skifte Samtaleemne.

„Aa, lille Baba, nu vil vi ikke mere tale om Fe-Eventyr!" udbrød hun. „Fortæl noget om Pony-

vognen og om vore dejlige Køreture! Men —" tilføjede hun, idet hun med et lidt genert Blik, der dog forekom Rupert umaadelig tiltrækkende, saa op paa ham — „jeg har aldrig faaet Deres Navn at vide, saa jeg ved ikke engang, hvad jeg skal kalde Dem!"

„Kald ham Prinsen!" lød Babas klare Stemme. „Han er Fætter Rupert, men han er akkurat ligesom Prinsen, og du er akkurat ligesom Prinsessen!" tilføjede hun til Christinas ikke ringe Forfærdelse, idet hun med sin buttede Finger pegede hen paa hende. „Og en Dag vil Prinsen komme og gifte sig med Prinsessen, og saa vil de blive saa lykkelige sammen!"

Atter rødmede Christina dybt, og skønt Rupert godt saa det i det hurtige Blik, han kastede paa hende, var han barmhjertig nok til at vende sig om mod Barnet, til hvem han nu oprømt sagde:

„Du maa finde en meget bedre Prins, end jeg er, til din Prinsesse, min lille Pige! Fætter Rupert er en gammel, gnaven Fyr, der ikke ligner nogen Prins. Prinser er altid unge og smukke med blaa Øjne og guldgult Haar og Sølvrustning og en hel Mængde andre lignende, herlige Ting! Er det ikke rigtig, Miss Moore?"

„Jo, det er det rigtignok!" svarede Christina, idet hun gik ind paa hans Spøg, og lo muntert. „De gaar altid klædte i Sølvrustninger, og Prinsesserne har aldrig andet end hvide Kjoler paa!"

„Jo, undertiden gaar de ogsaa i grønne Dragter! Det kan passe lige saa godt for Prinsesser!" svarede han og saa bifaldende hen paa den unge Piges klædelige, grønne Kjole. „Den grønne Farve hører netop Eventyrlandet til," tilføjede han, da hun atter rødmede. „Jeg tror, at De og Baba er komne fra dette Land for ganske nylig, — har jeg ikke Ret?"

„Jo, Baba og jeg elsker Eventyrlandet," sagde den unge Pige mildt. „Og vi haaber begge engang at faa Øje paa Feerne inde i Blomsterne eller at faa Lov at se dem danse rundt i en af deres skønne Elverdanse!"

Der var noget af et Barns Iverighed i hendes Tonefald. Al hendes Forlegenhed fra før var borte, og Rupert saa paa hende med stigende Interesse. Cicely havde ikke baaret sig saa galt ad endda ved at lægge Omsorgen for sit lille Barn i denne ubekendte, unge Piges Hænder og vælge hende til Opdragerske for Baba! Hun var aabenbart en fuldendt Dame, og hun var i Besiddelse af en Egenskab, som stod umaadelig højt hos den kræsne Rupert Mernside: hun var en ædel og fint tænkende Kvinde. — Han maatte lige over for sig selv indrømme, at han syntes udmærket godt om denne unge Pige, og han roste i sit stille Sind Cicely, fordi hun havde antaget hende i sin Tjeneste. Saa henvendte han sig atter til Christina.

„Men lad mig nu gøre min Uopmærksomhed god igen og besvare Deres Spørgsmaal! De spurgte mig før om mit Navn, — det er Mernside — Rupert Mernside!"

„Aa —!" var det eneste Svar, der kom over Christinas Læber, medens hendes Øjne nu stirrede paa ham med et saa aabenbart Udtryk af Rædsel, at han forbavset saa paa hende.

„Har De nogen ubehagelig Tankeforbindelse med Hensyn til mit Navn?" spurgte han. „Er der maaske nogen af det Navn — en Mernside, der engang har gjort Dem Fortræd?"

„Aa, nej!" svarede hun hurtigt. „Jeg har kun een Gang — ganske tilfældigt — hørt dette Navn — R. Mernside — og saa blev jeg saa forbavset — nu, da jeg hørte, at De hedder det samme!"

Disse Ord blev fremførte i et saa usammenhængende Tonefald og kom paa en saa underlig Maade, at Rupert kun blev endnu mere forbavset end før.

„Jeg har dog vist aldrig set Dem tidligere før den Dag, da jeg traf Dem hos min Kusine — har jeg vel?" spurgte han.

„Nej, aldrig!" — Hun saa endnu mere forbavset og urolig ud ved hans forskende Blik. „Det var kun, da jeg hørte Navnet, som jeg har hørt een Gang før, at jeg blev saa underlig forbavset."

Da Rupert ikke ønskede at forøge hendes øjensynlige Forlegenhed, skiftede han Samtaleemne, men som den erfarne Verdensmand, han var, opdagede han hurtigt, at hun slet ikke var vel til Mode under Resten af hans Besøg. Han rejste sig derfor og tog Afsked tidligere, end han egentlig havde haft til Hensigt. Han havde befundet sig saa vel i disse hyggelige og fredelige Omgivelser.

Den unge Pige med de yndige Øjne og det nydelige, kvindelige Væsen, det lille Barn med det blomstrende Ansigt og den barnlige Snakkesalighed, det gammeldags Værelse i den flatterende Kaminildsbelysning og den hele barnlige, uskyldige og rene Atmossære, som gennemstrømmede dette hyggelige Værelse, stemte den ellers saa tungsindige og vemodige Rupert Mernside mildt. Det var derfor, at han med en Følelse af Ubehag lukkede Døren til dette lille Paradis efter sig. Babas Afskedsord til ham, da han gik, gav Ekko i hans Øren, da han løb ned ad Trapperne og atter traadte ud i Decemberaftenens Taage.

„Jeg synes, at du akkurat ligner den Prins — min smukke Christinas Prins — og hun er Prinsessen!"

Idet han gik hurtig op ad Landsbygaden i Retning af Kroen, maatte han uvilkaarlig smile ved Tanken om Barnets muntre Pludren, og Billedet af den unge Pige og det lille Barn stod for ham hele Resten af Aftenen, medens han sad i det uhyggelige, skumle Værelse paa Kroen sammen med Wilfred og maatte høre paa dennes ungdommelige Bemærkninger om Motorkørsel og lignende interessante Ting.

„Og hvordan gik det saa med Baba og Guvernanten?" endte den unge Mand saa med at sige. „I min Egenskab af Babas Onkel var det vel næsten min Pligt, om jeg var gaaet hen for at se til dem."

„Ja — men jeg er nu tilfældigvis hendes Formynder og Værge," svarede Rupert tørt. „Og du havde jo saa travlt med denne Amerikaner og hans Daimbermotor, da jeg gik, at —"

„Havde Guvernanten saa det omtalte bronzefarvede Haar, som en Eventyrerske absolut maa have? Sig mig blot det!" afbrød Staynes ham, idet han strakte Fødderne frem imod Ilden. „Hvis hun har det, føler jeg mig kaldet til at kikke op til Baba i Morgen, førend vi —"

„Lad være med at være saa flot, min gode Ven!" afbrød Rupert ham, og der var en vis irriteret Klang i hans Stemme, hvilket hans unge Ven hurtigt opdagede. „Har jeg ikke forklaret dig, at Cicely med hele sit gode Hjerte ikke er saa letsindig at betro sin Datters Opdragelse til den første den bedste Kvinde, hun træffer paa? Barnets Guvernante er en nydelig, rolig, ung Pige, som passer godt paa Baba og sørger for, at Barnet har det godt."

„Ih — du store Kineser! — En rigtig nydelig,

rolig, ung Pige! Ja, saa tror jeg nok, at jeg kan stole paa det, naar du siger, at hun er — nydelig og rolig. Det var Eventyrersken, der tiltalte mig, — men nydelige, rolige, unge Piger! — Nej, mange Tak, Rupert! Dem skal jeg ikke have noget af! Havde hun endda lignet hende — den smukke, unge Pige med de grønne Øjne, som standsede Vognen forleden Dag, — saa vilde jeg have følt mig noget usikker med Hensyn til mine Pligter som Onkel!"

„Hvor du dog egentlig er utaalelig vigtig!"

Mernside kunde mod sin bedste Vilje ikke lade være med at le, da han paa Grund af sit gode Kendskab til Wilfred vidste, at denne unge Mands letfærdige Snak kun laa paa Overfladen, og at han i Virkeligheden slet ikke var saa letsindig, som han lod. Dog følte han sig lidt stødt over at høre den unge Pige, som han lige havde forladt om Eftermiddagen, og som jo virkelig var den samme unge Dame, som Wilfred havde været med til at hjælpe op i Automobilen hin Dag, blive omtalt paa denne Maade af den unge Mand.

„Det er jo ikke nødvendigt at fortælle ham, at de to unge Piger er en og den samme!" tænkte Rupert ved sig selv. „Han træffer naturligvis nok ved en eller anden Lejlighed paa Miß Moore, og saa vil han nok kende hende igen, men vil forhaabentlig til den Tid have glemt hele denne Motorhistorie."

Imidlertid kunde han, medens han førte denne lette Konversation, ikke lade være at tænke paa, hvorfor i Alverden Babas Guvernante var bleven saa forbavset og forlegen, da han nævnede sit Navn for hende. Hun havde forekommet ham saa venlig, saa naturlig og saa ligefrem, indtil han havde nævnt sit Navn for hende, og saa var hun pludselig slaaet om til at blive tavs og ængstelig for at møde hans Blik, og hendes Væsen var blevet paafaldende tilbageholdent og uroligt.

Den virkelige Grund til denne Forandring faldt ham naturligvis slet ikke ind. Det var kun meget sjældent, at han erindrede denne kedelige Episode med Avertissementet om Ægteskabstilbud, og naar han huskede den, saa var hans overvejende Følelse den, at han ikke havde kunnet hjælpe den unge Pige, der sammen med ham selv var bleven et Offer for Jack Laytons temmelig dristige Spøg. Den unge Piges Forbogstaver var ganske gaaede ham af Glemme paa Grund af den Bekymring, han netop paa den Tid havde næret ved Margaret Stanforths vedblivende Fraværelse og Tavshed, og han tænkte ikke et Sekund paa, at sætte Forfatterinden til det betænksomme, lille Brev, signeret „C. M.", i Forbindelse med Babas allernyeste og mest hengivne Veninde.

Men dersom hans Tanker den Aften med en forunderlig Haardnakkethed vedblev at dreje sig om Christina, saa tænkte hun med ikke mindre Vedholdenhed paa ham og hans Besøg hos hende. Hun kunde ikke glemme, at Lady Cicelys Fætter var den Rupert Mernside, til hvem hun havde skrevet denne dristige Billet, og som til Svar havde sendt hende et saa venligt Brev.

Efter at hun havde anbragt Baba i hendes lille Seng, puslet om hende og hørt hende halvt sovende forsikre, at hun vilde køre en Tur i Fætter Ruperts Vogn, og at han var „Christinas Prins", gik Christina langsomt over i Dagligstuen og satte sig til i sine egne Tanker at gennemgaa hele den Konversation, der havde fundet Sted om Eftermiddagen, og som havde endt med den saa besynderlige Opdagelse, at hun nu havde set den Mand, med hvem hun for kort Tid siden havde korresponderet.

„Og jeg ved slet ikke, hvad jeg nu skal gøre! — Skal jeg fortælle ham, hvem jeg er — eller ikke?" tænkte den unge Pige med blussende Kinder, medens hun saa ind i de gløende Kul. „Han var saa venlig i Dag, men jeg tror ikke, at han vil være synderlig velstemt over for en ung Pige, der kunde saa sig til at besvare den Slags Avertissementer, selv om det næsten er ham umuligt ikke at behandle enhver venligt, fordi han er et saa ædelt Menneske! Skulde jeg sige det til ham? Nej, — det vilde være alt for skrækkeligt at gøre det! Jeg vilde blive saa skamfuld, saa skamfuld! Og dog tror jeg nok, at han vilde kunne forstaa, hvor fattig jeg var, og hvor fortvivlet jeg var, den Gang jeg skrev Svaret! Han ser saa forstaaende ud, og hans Øjne er saa bedrøvede, at han vist godt kan sætte sig ind i andre Folks Sorger og Bekymringer. Aa, hvor vilde jeg dog ikke ønske, at jeg paa en eller anden Maade kunde gøre noget for ham!"

Og fra Rupert Mernside fløj Christinas Tanker hen til det ensomme Hus ude paa den mørke Skovvej, hen til den smukke Kvinde, hvis blege, sorgfulde Ansigt og dybe, tungsindige Blik det var den unge Pige umuligt at glemme. Hendes Tanker strejfede ogsaa den ensomme Mand, om hvem Doktor Fergusson havde udtalt, at hans Død kunde indtræffe naar som helst — og rimeligvis snart.

Hvilket forunderligt Sørgespil kunde der ikke ligge skjult inden for disse fire Vægge i dette ensomt beliggende Hus? Hvad skulde det hele betyde — denne Hemmelighedsfuldhed, Stedets isolerede Beliggenhed og frem for alt den Sorg og Ængstelse, der havde været præget i den smukke Kvindes Ansigt?

„Jeg antager ikke, at jeg faar hende at se nogen Sinde igen!" tænkte Christina til sidst, helt bedrøvet ved denne Tanke. Saa rejste hun sig for at gaa i Seng. „Jeg vilde ønske, at Mennesker ikke saadan gled forbi hinanden i Tavshed om Natten. Det vilde være saa dejligt, om man blot en lille Stund kunde være sammen."

XIII.

Det var ikke saa let at forklare, hvorfor Rupert den paafølgende Eftermiddag atter styrede sine Skridt hen imod Mrs. Nairnes Bolig, og hvorfor han vedblev at forsikre sig selv om, at dette var en stor Tjeneste, han viste Cicely, naar han atter saa hen til den lille Baba. Han vidste kun, at han følte en underlig Længsel efter at sidde engang endnu i dette hyggelige, lune Værelse og føle sig saa velsignet rolig og fredelig til Mode, som han gjorde i disse Omgivelser.

Han følte sig paa en ham selv helt uforklarlig Maade tiltrukken af Babas nye Guvernante. Det var, som følte han Fred i sit Hjerte i hendes Nærværelse. Hendes smukke, blide Øjne og hendes harmløst yndefulde Væsen havde en mærkelig beroligende og trøstende Indflydelse paa ham.

Kvinden havde aldrig spillet nogen stor Rolle i hans Liv, førend han traf paa en, der i høj Grad indtog ham. Men netop paa Baggrund af hans overvældende Tilbedelse af Mrs. Stanforth og den Smerte, som hans ubesvarede Kærlighed forvoldte ham, beredte det ham en uendelig Følelse af Behag at opholde sig

sammen med denne rene og barnligt uskyldige og naturlige, unge Pige. Paa Grund af den store Aldersforskel betragtede han egentlig Christina som et rent Barn, men det hændes ofte, at en ganske ung Pige kan bringe Hygge og Hvile ind i en af Skæbnen omtumlet Mands Liv — at hun kan saa ham til at glemme hans Sorger og atter give et livstræt Menneske tilbage til Livet.

Da Mernside for anden Gang sad inde i den gammeldags Dagligstue og drak Te sammen med Christina og hendes lille Protegé, havde han en umiddelbar Fornemmelse af, at den unge Pige ligesom ubevidst strøg noget tungt og sørgeligt bort fra ham. Hendes Forlegenhed fra den foregaaende Dag var nu borte. Natten havde haft Tid til at give hende gode Raad, og hun havde besluttet sig til ikke at give sig til Kende lige over for Mr. Mernside.

„Naar alt kommer til alt," tænkte hun filosofisk, „saa har jeg jo ikke gjort noget galt; jeg har maaske baaret mig dumt og ubetænksomt ad, men nu er det jo forbi. Han har rimeligvis glemt hele denne Historie med det dumme Pigebarn, som skrev det Brev til ham den Gang. Nu tænker han jo kun paa mig som Babas Guvernante, og det vilde sikkert være meget taabeligt af mig, om jeg nu bragte den Historie frem."

Da Christina var kommen til det Resultat, var hun fornuftig nok til at kaste al Selvbebrejdelse og Forlegenhed bort, og hun tillod nu sig selv at glæde sig over Mernsides Besøg paa samme barnlige og uskyldige Maade som Baba.

Og dersom disse to var glade over at se Mernside, saa morede det ikke mindre deres Gæst, at den unge, mørkhaarede Pige med de store, forunderlig mørkegrønne Øjne viste samme Glæde over hans Besøg som den lille, smilende, guldlokkede Baba. Han følte en besynderlig Tilfredsstillelse ved at se, hvor den unge Piges Øjne straalede, medens hun lyttede til hans Tale, og hvorledes Farven kom og gik i hendes Kinder.

Naar Rupert vilde, kunde han føre en meget behagelig Konversation. Han havde rejst meget omkring, og da han paa sine lange Farter havde brugt Øjne og Øren godt, var det altid baade belærende og interessant at lytte til hans Beretninger. Og for Christina, der havde henlevet sin meste Tid i en stille Landsby, og som ikke kendte til større Rejser end fra Landsbyen til Donaldsons Hus og derfra igen hen til et Pensionat i London, var det noget nyt og dejligt at høre om disse fremmede Lande og Folkeslag; aandeløs og betaget af Beundring lyttede hun til ham.

Som hun sad der lige over for ham i Skæret fra Kaminilden med det lille Barn paa Skødet og Hagen hvilende i den ene Haand, medens hendes Øjne begejstret hang ved ham, havde Rupert til sin store Forbavselse en Følelse af, at han aldrig havde været saa veltalende som i dette Øjeblik; der var en næsten drengeagtig Iver over ham. Det var først, da Christina, foranlediget ved en tilfældig Bemærkning fra ham, rettede et Spørgsmaal til ham angaaende Biskra, at han pludselig standsede sin Talestrøm, thi det var der, at han første Gang havde set Margaret. Den unge Piges beskedne Spørgsmaal satte ham paa en uforklarlig Maade med eet tilbage i Fortiden, og det forekom ham, som var det i Gaar, at den Kvinde havde mødt ham, som senere aldeles skulde beherske hans Tilværelse.

Hvor huskede han ikke tydeligt Omgivelserne! Den høje, blaa Tropehimmel og de slanke Palmer med deres vifteformige Blade, der raslede svagt. Bladenes sagte Bevægelse var den eneste Lyd, der hørtes, og midt i Solskinnet stod Margaret i sin hvide Dragt, høj og statelig som selve en af Palmerne, medens hendes mørke Øjne stirrede ud over det øde Landskab.

Hvorledes eller hvorom de var begyndt at tale sammen, vidste han ikke engang nu, men hint venskabelige og tilfældige Samtræf mellem Landsmænd i et fremmed Land havde givet Anledning til et Bekendtskab, der senere var gaaet over til et inderligt Venskab, da hun havde ladet ham vide, at hun aldrig kunde besvare den stærkere Følelse, han længere hen i Tiden var kommen til at nære for hende.

Naa, i de Aar, der var fulgt paa, havde han dog været i Stand til at yde hende Hjælp og Tjenester, der vel nok lidt havde mildnet hendes Livs Sorg, den, han for øvrigt slet ikke kendte. Og at han dog havde været hende til lidt Nytte, var han inderlig taknemmelig for. Kun følte han sig lidt bitter over, at hun saadan uden videre var taget bort paa en saa underlig hemmelighedsfuld Maade og uden engang at underrette ham om, hvor hun opholdt sig, eller hvordan hun havde det. Dersom hun dog blot havde haft lidt mere Tillid til ham! Blot hun dog — her for han pludselig op og mødte nu Christinas Blik, der med et Udtryk af Ængstelse og Forundring hvilede paa ham. Han huskede nu, at han havde afbrudt Konversationen og det midt i en Sætning, og han besvarede hendes Blik med et lille, undskyldende Smil.

„De maa endelig tilgive mig min Distraktion," sagde han, „da De nævnte Biskra, traadte der saa mange Billeder fra Fortiden frem for min Sjæl. De lagde Beslag paa min Opmærksomhed, og saa var jeg uhøflig nok til at standse midt i en Sætning."

„Baba kan godt lide Billeder," mumlede den lille Pige halvsøvnig.

„Ja, Baba kunde vist nok have syntes om det Billede, jeg saa," sagde Rupert, der følte en underlig Trang til at tale om det, hans Sind nu var opfyldt af; „det forestillede et Landskab af Palmetræer, og under dem stod en Prinsesse i en hvid Dragt — —"

„Lignede Prinsessen Christina?" Baba rettede sig pludselig op og saa alvorligt paa ham. „Fortæl Baba, om Prinsessen lignede min egen smukke Christina?"

De to voksne saa paa hinanden, og Christina lo lidt nervøst.

„Baba ser paa de Mennesker, hun holder af, gennem rosenfarvede Briller," sagde hun, og Rupert smilede, medens Baba med indtrængende Stemme gentog sit Spørgsmaal:

„Fortæl mig, om Prinsessen i den hvide Dragt lignede Christina?"

„Nej, nej — det gjorde hun ikke," begyndte Rupert med Blikket fæstet paa det sænkede Hoved lige over for ham, paa det smukke Ansigt, i hvis blege Kinder Blodet nu og da skød op, paa de dybe, mørkgrønlige Øjne og den fine, røde Mund. „Nej," gentog han, „Prinsessen lignede ikke en Smule —" her afbrød han pludselig sig selv og saa nu skarpt paa Christina. „Det er dog mærkeligt," udbrød han, „man skulde tro, det var en Hallucination! Der kan man se, hvor Indbildningskraften kan paavirkes af selv de allerringeste Ting! I Øjeblikket synes jeg virkelig,

Lille Baba, at din Prinsesse ligner min paa en ganske underlig Maade."

Christina saa hurtigt op paa Mernside med et aldeles overrasket Udtryk i Ansigtet. Men for hun kunde faa sagt noget, hørte man atter Babas klare Stemme:

„Du maa fortælle mig ganske nøjagtig, hvordan Prinsessen i den hvide Dragt saa ud! — Baba vil vide det!"

Atter følte Rupert meget mod sin Vilje Trang til at tale, og hans Svar til Barnet kom saa hurtigt, at det næsten forbavsede ham selv.

„Hun var høj," begyndte han, „høj og slank som et af de Palmetræer, under hvilket hun stod. Hendes Ansigt var hvidt som hendes Kjole, men det var ikke den blege Farve, som syge Menneskers Ansigt har, det var snarere som en fin, hvid Rose. Og hendes Haar var sort — sort som Ravnens Fjer." Hans Stemme blev drømmende, han syntes at have glemt sine Tilhørere, og det var ikke, som om han fortalte, men som om han tænkte højt, medens han stirrede ind i Kaminens dansende Ildluer. „Og hendes Øjne var mørke og meget bedrøvede —" Christina lænede sig frem og lyttede med tilbageholdt Aandedræt. „Jeg har aldrig tidligere set saadanne Øjne," fortsatte Rupert stadig i samme drømmende Tonefald; „de var saa skønne, saa dybe og tungsindige, som havde de set det, ingen anden havde set. Ja —" hans Stemme var nu atter naturlig, og han anstrengte sig for at synes ligegyldig og munter — „Prinsessen var den skønneste Kvinde i Verden, lille Baba."

„Efter Deres Beskrivelse ligner hun aldeles —" Christina holdt pludselig inde, idet hun huskede paa det Tavshedsløfte, hun havde givet den ubekendte Dame, som hun kun kendte under Navn af „Margaret", hende, der boede ude ved den ensomme Skovvej.

„Hvem ligner hun?" spurgte Rupert ivrigt, medens der kom et skarpt Glimt i hans Øjne. „Kender De virkelig nogen, der passer til den Beskrivelse, jeg her har givet? Kender De nogen, der ligner — min Prinsesse?"

Den Iver, hvormed han spurgte, og det forstenede, lidenskabelige Udtryk i hans Øjne viste Christina, hvor nødvendigt det var, at hun passede paa sine Udtalelser, og hun svarede derfor saa roligt som muligt:

„Jeg mente kun, at den Dame, De lige nu beskrev, mindede mig om en Kvinde, som jeg engang saa; hun var ogsaa smuk, og hun havde mørkt Haar og mørke Øjne ligesom Deres Dame."

„Det kan ikke have været hende," sagde Rupert bestemt; „den Prinsesse, jeg her har beskrevet, var enestaaende. Hvis De havde set hende, saa vilde De ikke kunne tale saa roligt om hendes Skønhed, thi den er noget saa aldeles for sig selv, saa ganske ualmindelig!"

Christina var lige ved at svare, at hendes Dames Skønhed netop havde samme ejendommelige, uforlignelige Præg, men hun huskede heldigvis i Tide, at hun ikke turde omtale sin skønne ubekendte Veninde; hun maatte tie og ikke for alt i Verden misbruge den stakkels Dames Tillid.

„Jeg vilde ønske," sagde hun, da Rupert syntes at vente paa hendes Svar, „at jeg havde set hende staa der under Palmetræerne i den hvide Kjole —" og saa tænkte hun ved sig selv, om det mulig var denne skønne Prinsesse, der var Skyld i, at Rupert Mernsides Ansigt var saa alvorligt og hans smukke, graa Øjne saa tungsindige. Og samtidig steg det Ønske paa ny op i hende, om hun dog ikke kunde gøre noget for at tage Sorgen bort fra denne Mand.

„Ja, jeg vilde ogsaa ønske, at De havde set hende," svarede han, „thi jeg tror, at De og hun vilde have forstaaet hinanden, men —" disse Ord kom ogsaa, som om han *skulde* udtale dem — „i dette Øjeblik ved jeg ikke engang, hvor hun er."

Hans bitre Tonefald og det fortvivlede Udtryk i hans Ansigt, da han fremkom med denne Bekendelse, smertede Christina usigeligt.

„Aa, hvor det gør mig ondt for Dem," sagde hun, „gid jeg dog kunde hjælpe Dem!"

Hun talte med et Barns impulsive Iver, men der var moderlig Ømhed i det Blik, hvormed hun saa paa Rupert Mernside, og dette deltagende Kvindeblik gav Rupert en Følelse af Lindring.

Baba tog ikke længer Del i Samtalen. Varmen og den rigelige Part, hun havde faaet af Mrs. Nairnes Kager, havde gjort hende søvnig, og de voksnes Stemmer havde endelig haft en saadan Indvirkning paa hende, at hun var falden i Søvn. Hun var kroben over til Rupert, og hun sov nu trygt med sit lille, guldlokkede Hoved paa Ruperts Skulder, medens hendes lille, buttede Haand hvilede paa hans Hals. Rupert og den unge Pige var derfor saa godt som alene, og da hun havde udtalt de sidste Ord, saa han over paa hende med et af disse Smil, der klædte hans alvorlige Ansigt saa udmærket.

„Det er ikke saa underligt, at denne lille Pige ser Dem gennem rosenfarvede Briller," sagde han; „De er aabenbart et af den Slags Mennesker, der er skabt til Hjælp og Glæde for alle, med hvem De kommer i Berøring. Hvorfor sagde De, at De vilde ønske, at De kunde hjælpe mig? Tror De da, at jeg trænger til Hjælp?"

„Ja, det er jeg vis paa, at De gør," lød det hurtige Svar. „Deres Øjne —"

Hun brød pludselig af og vendte sig forvirret om mod Kaminen med Øjnene fæstede paa Ilden.

„Mine Øjne —" gentog Rupert — „naa, hvad er der i Vejen med dem? Hvad er det, De ser i dem, som faar Dem til at tro, at jeg trænger til at hjælpes?"

Hans Tonefald var beskyttende venligt som det, hvori man taler til et Barn, hvis Deltagelse, trods dets Mangel paa Forstaaelse, kan være saa forunderlig trøstende.

„Deres Øjne er saa bedrøvede," sagde hun frimodigt, „de har et Udtryk, som om de altid søgte noget, De har mistet, og som er Dem uendelig dyrebart."

„Det er rigtigt," svarede han, idet han lagde Baba bedre til Rette i sin Arm og lænede sig frem mod Christina. „Jeg ved ikke, hvad det er for en besynderlig Evne, De maa eje, siden De har kunnet læse alt det i mine Øjne, men det er sandt. Jeg søger virkelig efter noget, som jeg har mistet, eller rettere sagt noget, som jeg vist aldrig har ejet," sluttede han bittert.

„De kan være vis paa, at De nok en Dag finder det, De søger," sagde hun mildt. Det gjorde hende saa usigelig ondt for ham; hun saa jo, hvor fortvivlet hans Udtryk nu var.

„Jeg skulde finde det, jeg aldrig har ejet?" udbrød han med en saa bitter Latter, at det skar

Christina i Hjertet at høre paa den; „ja, jeg kan maaske nok finde den Person, som er forsvunden for mig, det er nok muligt. Hvorhen jeg kommer, søger jeg jo efter hende, og jeg kommer vidt omkring i min Automobil. Men selv om jeg fandt det Menneske, jeg søger efter, vil jeg saa være mindre haabløs — mindre ulykkelig, end jeg nu er?"

„De taler i Gaader," sagde Christina alvorligt, idet hun trak Øjenbrynene let sammen. „De vil ikke tale frit og aabent til mig, og det kan jeg i Grunden godt forstaa. Men jeg vilde gerne have hjulpet Dem, hvis jeg havde kunnet."

„Ja, men De har allerede hjulpet mig," sagde han hurtigt; „det lyder underligt at sige det, og jeg er selv helt forundret over, at det er saaledes, for jeg er ikke vant til at give nogen min Fortrolighed, men jeg synes, at jeg kunde betro Dem alt!"

Disse ligefremme Ord rørte Christina usigeligt, samtidig med at de fyldte hendes Hjerte med uskyldig Stolthed.

„Tak for det, De der sagde," sagde hun og saa taknemmeligt op paa ham, „jeg tror nok, at De har Ret. De kan godt have Tillid til mig, og jeg vilde være saa glad, saa glad, dersom der var noget, jeg kunde gøre for Dem. Hvis De vilde betro mig Deres Sorg," sluttede hun lidt genert, „saa kunde jeg jo bedre forstaa Dem?"

„Den Historie, jeg fortalte Baba før, var sand," sagde han, „den smukke Dame, jeg talte om, traf jeg virkelig under Palmetræerne i Biskra, og jeg — naa, alle Historier er ens — jeg ønskede, at hun skulde blive min, min Prinsesse. Men hun havde allerede fundet s i n Prins!"

Den halvt bitre, halvt spøgende Tone, hvori han talte, kaldte alle den ægte Kvindes Følelser frem i Christinas barnlige Hjerte.

„Aa," hviskede hun blødt, med en lille, bedrøvet Haandbevægelse, „hvor det var sørgeligt!"

„Ja, for mig var det en stor Sorg," sagde han tungt, „jeg syntes, at det var et grusomt Spil af Skæbnen, især da jeg fandt ud af, — nej, det er kun en løs Formodning, og den tør jeg ikke berøre. Jeg ved intet bestemt eller mindre end intet. Men jeg gættede mig dog til saa meget, at jeg forstod, at hendes Prins ikke var hende værdig, og at min Plads i hendes Tilværelse kun vilde blive Vennens, medens et Menneske, der ikke var værdig til at røre Sømmen paa hendes Kjole, havde Hæderspladsen. Ja, da lærte jeg at forstaa, hvor sørgelige Puds Skæbnen kan spille en."

„Og den stakkels Prinsesse?" spurgte Christina mildt, og i Ruperts Ansigt kom der nu atter Liv.

„Ja, det er det besynderlige, det ubegribelige ved Kvinden," udbrød han, „men De maa huske paa, at jeg intet ved bestemt, jeg gætter mig kun til det, jeg nu fortæller. Jeg har en Følelse af, at skønt den — hendes Prins ikke er værdig til at løse hendes Skobaand, saa elsker hun ham dog over alt i Verden. Alle vi andre er som Luft for hende. Nej," afbrød han sig selv, „der gør jeg hende nu Uret. Jeg har hendes Venskab. Jeg har den store Ære at være hendes Ven, men hendes bedste Følelser giver hun til en Mand, der ikke er hende værd. For øvrigt er ikke den bedste af os værdig til at røre hende," sluttede han med ungdommelig Ridderlighed.

„Og det er hende — Deres Veninde, som De søger efter?" spurgte Christina blidt.

Rupert nikkede.

„Ja, hun rejste pludselig en Dag uden at sige mig Grunden. Jeg kunde maaske have hjulpet hende; en Ven kan være nyttig paa mange Maader. Hun er ikke stærk, hun har været meget daarlig, og saa at tænke sig, at jeg nu ikke engang ved, hvor hun er! Jeg kan kun tænke mig, at den Mand — som ikke er hende værdig — har trængt til hende, og at hun nu er hos ham. Om han er hende værdig eller ej, saa tilbeder hun ham af hele sin Sjæl. En Kvindes Hjerte er noget af det mest gaadefulde af alt — ganske ubegribeligt!"

Uden at Christina kunde gøre sig det klart, hvoraf det kom, steg der ved Mernsides sidste Ord ligesom et Billede frem for hendes indre Blik. Hun saa en Seng i et halvmørkt Værelse, og lænet op mod Sengens mange Puder laa der en Kvinde, hvis dejlige Ansigt og mørke, dybe Øjne havde et Udtryk af uendelig Sorg. Og det var, som hørte hun atter Kvinden med en lav, lidenskabelig Stemme tale til sig:

„De ved ikke, hvad det vil sige at holde saa meget af en Mand, at han, hvad han saa end er og gør, er Deres alt — Deres hele Verden."

Og ved denne Erindring slog der pludselig en Tanke ned i hende. Kunde det være muligt, at den smukke Dame ude paa den ensomme Skovvej og den „Prinsesse" i den hvide Kjole, som denne Mand talte om, var en og samme Person? Og denne Tanke optog hende saa stærkt, at hun længe efter, at Rupert havde talt ud, sad stille hensunken i sine egne Drømmerier.

„Jeg forstaar slet ikke," sagde Rupert endelig, „hvordan det kan være, at jeg plager Dem med alt dette. Hvor kan jeg dog være saa egoistisk at tro, at alt det, jeg her har betroet Dem, i mindste Maade kan interessere Dem, der er saa godt som fremmed for mig?"

„Fremmed!" gentog Christina og lo lidt, men saa tilføjede hun hurtigt, „ja, vi har jo ikke truffet hinanden ret tit, men jeg synes slet ikke, at De er fremmed for mig. Jeg er saa glad og saa stolt over den Tillid, De har vist mig. Man træffer jo Mennesker, som lige fra det første Øjeblik, man ser dem, forekommer en bekendte, ikke sandt?"

„Jo, det er vist," sagde han; „jeg er ikke nogen lærd Mand, og jeg er ikke i Stand til at forklare, hvoraf det kommer, men det er virkelig sandt, at der gives Mennesker, med hvem man fra første Møde bliver Venner, medens andre kan vandre Livet igennem ved vor Side, uden at man kommer dem nærmere, eller at ens Samliv med dem bliver andet end et overfladisk Bekendtskab. De er i Dag bleven min Veninde."

„Er jeg?" udbrød Christina, „hvor det dog glæder mig! Blot jeg kunde hjælpe Dem," sluttede hun, medens en let Rødme for op i hendes Kinder.

Rupert smilede; han havde hele Tiden en Fornemmelse, som talte han til et indtagende Barn, der var i Besiddelse af et sjældent sympatetisk og naturligt Væsen, og dog havde han, trods hans mandfolkeagtige Tankegang, en tydelig Følelse af, at der fra Christinas Øjne og Stemme udstraalede en forunderlig kvindelig Ømhed. Det moderlige Instinkt, som bor i enhver god Kvindes Sjæl, var i høj Grad udviklet hos Christina, og uden at Rupert selv vidste af det, havde hans Ord og hans bedrøvede Udseende talt til det.

Han vilde have let, hvis nogen havde sagt ham,

at han, den stærke og selvbevidste Verdensmand, skulde finde Trost ved at betro sig til en saadan ung Pige, hvis Ansigt og Skikkelse tydede paa, at hun var mere Barn end Kvinde. Og dog havde han paa en Maade bedt om hendes Hjælp, — ganske som et Barn, der uvilkaarlig strækker sin Haand ud mod sin Moder for at søge Støtte.

Mænd, selv de stærkeste af dem, er Børn, intet andet end Børn! Det har de været fra Tidernes Begyndelse, og det vil de rimeligvis altid blive ved med at være. Og træffer de en god Kvinde, saa gør hun dem lykkelige ved at lede dem, hjælpe dem og trøste dem. Hendes Kvindeinstinkt vil hurtigt lære hende, at den Mand, hun elsker, kun er en lille Dreng, som hun bestandig skal elske, tage sig af og vaage over som en Moder. Christina vidste instinktmæssigt, at det var saaledes, selv om hun ikke for noget Menneske kunde have forklaret, at det var saaledes. Christina vidste det, — ligesom hver Evadatter gennem Sorg eller Glæde vil lære denne Sandhed at kende!

XIV.

„Er De vis paa, at jeg ikke behøver at være bange? Er De ganske, ganske vis paa det? Hun er mit alt, mit eneste i Verden!"

Denis Fergusson saa ned paa den lille, fine, skælvende Skikkelse, der havde udtalt disse Ord, og hans Øjne lyste af Deltagelse.

„Ja, jeg er ganske vis paa, Lady Cicely, at De ikke behøver at være bange," sagde han. „Jeg raadede Miss Moore til at sende Bud efter Dem, fordi der i et Barns Sygdom kan ske saa hurtig Forandring, at man paa Sygdommens første Stadium aldrig ved, hvorledes den vil forløbe. Men den lille Miss Babas Sygdom forløber i enhver Henseende ganske, som den skal. De behøver ikke at være den mindste Smule bange."

Den lille Moder med det søde, bedrøvede Ansigt stod henne ved Vinduet i den gammeldags møblerede Dagligstue, som Rupert en fjorten Dags Tid før havde fundet et saa sært Behag ved at dvæle i, og Doktoren stod ved hendes Side.

Det svage Vintersolskin faldt lige ind paa hendes fine, søde Ansigt, og det fik hendes lysegule Haar til at se ud som en gylden Sky, der var lagt om hendes Hoved, og Udtrykket i de skønne, blaa Øjne, hun nu vendte op mod Lægen, var lige saa uskyldigt og barnligt som den lille, syge Babas.

„At tænke sig, at saadant et lille Kvindemenneske allerede har Moderpligter," sagde han til sig selv, „hun ser jo ud, som var hun selv et Barn, der kunde trænge til at blive støttet og ledet."

Cicely læste maaske i hans Ansigt den ridderlige Omhed, som han følte for hende, thi hun fik mere og mere Tillid til ham.

„Jeg skal sige Dem," sagde hun, „Baba og jeg har kun hinanden her i Verden, og det er derfor, at hun er mig saa dyrebar. Sommetider bliver jeg saa bange, fordi jeg elsker hende saa højt."

„Bange?" gentog Doktoren forundret.

„Ja, bange, for at Gud skal tage hende bort fra mig. Han synes maaske, at jeg elsker hende alt for højt, og at det vilde være bedre for mig, om jeg ikke havde hende. Den Tanke kan gøre mig saa bange!"

Cicely havde aldrig før fortalt nogen levende Sjæl om denne sin Frygt, men Denis Fergussons venlige, brune Øjne og hele sympatetiske Optræden paakaldte hendes Fortrolighed; han mindede hende paa en besynderlig Maade om hendes afdøde Mand, den kære John, der altid havde forstaaet hende og haft hendes fulde Tillid.

„Er det Livssyn mon ikke lidt hedensk," sagde Doktoren venligt. „Vor Gud er sikkert ikke misundelig, det er utænkeligt, at han skulde berøve os vore kære, netop fordi vi elsker dem. Jeg tror ikke, at man kan elske nogen for højt, blot man elsker dem paa rette Maade. Og jeg kan aldrig tro, at Gud, som vi kalder Fader, skulde vredes over en Moders Kærlighed."

„Aa, hvor jeg er glad over det, De der sagde," svarede Cicely. „Baba er saa meget, saa uendelig meget for mig, men jeg vilde nødig gøre en Afgud af hende — min søde, lille Skat!"

„Ja, hun er en højst tiltrækkende lille Person," sagde Fergusson muntert, „jeg kommer til at savne mine daglige Besøg her hos hende. Hun og jeg er blevne rigtig gode Venner."

„Hun er saadan en lille venlig Pige. Hun har altid været omgiven af saa megen Kærlighed. Jeg vilde saa gerne have, at hun selv skulde blive rigtig lykkelig og til Glæde for andre Mennesker."

„Det er hun allerede. Hun er hele Landsbyens og Omegnens Kæledægge. Alle her omkring kender hende og hendes flinke, unge Guvernante; der vil blive stor Sorg overalt, naar de rejser bort."

„De kan jo komme tilbage igen," sagde Cicely og smilede glad over den rosende Omtale af Baba. „Jeg tager dem med mig til Bramwell, hvor vi vil tilbringe Julen, men hen paa Foraaret eller til Sommer kan de komme hertil igen."

„Men saa er jeg her desværre ikke."

„Aa, det er sandt! Jeg glemte helt, at De jo ikke hører til her paa Egnen. Jeg vil for Resten sige Dem, De passer slet ikke i Landskabet her," sluttede hun smilende.

„Hvad mener De dog?" spurgte Doktor Fergusson med det Smil, som hans fattige Patienter elskede; det var paa en Gang baade inderligt og straalende.

„Jeg mener, at jeg aldrig nogen Sinde har set en Landsbydoktor, der saa ud som Dem. — Jeg er vis paa, at De aldrig vilde kunne finde Dem i at blive levende begravet ude paa en afsides Landegn. De ser ud, som om De hørte til i en stor By, hvor der er Liv og Mennesker."

„Og jeg, som troede, at jeg saa udmærket havde forstaaet at skjule mit virkelige Jeg!" udbrød han leende. „Jeg er for øvrigt bange for, at De har Ret. En stor By drager mig som en Magnet. Jeg kan ikke undvære Mennesker. Selv de skønneste Landskaber i Verden har ikke nær den Tiltrækning for mig som en stor By med dens Mylder af Mennesker og dens Travlhed og Liv."

„De er altsaa et rigtigt Bymenneske?"

„Ja, det er jeg. Mit Hjem og min Virksomhed ligger i en meget fattig, sørgelig, men meget interessant lille Krog i det sydlige London. Jeg er kun taget hertil for at hjælpe Lægen her, som er en gammel Bekendt af mig, og saa fordi jeg for en Tid trængte til Forandring af Opholdssted."

„De havde naturligvis overanstrengt Dem?"

„Ja, en lille Smule. Men den sunde Luft herude har givet mig alle mine Kræfter tilbage. Jeg kommer hjem som et nyt og bedre Menneske."

„Deres Patienter er vel saa mest fattige Folk?"

„Ja, for største Delen. Jeg finder min Gerning meget interessant, men undertiden er den streng for mig. Det er saa hjerteskærende at se paa al den Elendighed, og dog er det beundringsværdigt, hvor disse fattige Mennesker ofte er brave og hjælpsomme mod hverandre i deres Sorger og Vanskeligheder. Naa, naar jeg først begynder at tale om min Patientkreds i det sydlige London, saa kan jeg vanskeligt stoppe op. Men De vil maaske en anden Dag give mig Lov til at fortælle Dem lidt om mine stakkels fattige Patienters trange Tilværelse og om deres Udholdenhed og Mod?"

„Ja, De maa lade mig hjælpe baade Dem og Patienterne," svarede hun ivrigt, „og saa siger jeg Dem atter mange Tak for alt det, De har gjort for min lille Baba."

Den pludselige, heftige Sygdom, der med et Øjebliks Varsel havde faaet Cicely til at komme ud paa Landet, var forløbet akkurat, som den skulde, og Baba nød nu sin Rekonvalescens paa den mest behagelige Maade af Verden; hun blev plejet og forkælet paa en Maade, der fuldstændig vilde have ødelagt en mindre ædel Natur end lille Babas. Men al den Kærlighed, som den lille Pige havde været Genstand for fra sin allertidligste Tid, havde kun forøget hendes Godhed og gjort hendes barnlige Livsglæde endnu mere tiltalende for hvert Aar, der gik. Hun var som en lille Solstraale for sine Omgivelser, og hun var en højst indtagende, lille Patient. Mrs. Nairne, Christina og Cicely kappedes om at gøre det hyggeligt for den syge, og mange af Landsbyens Beboere, der var gode Venner med den lille Pige i den røde Kaabe og med det lille, fine Ansigt omgivet af de lyse Krøller, sendte Gaver til hende og lod deltagende forespørge, hvorledes hun havde det. Ja, Baba fik mange mærkelige Gaver fra Landsbyen. Hun fik en lille, fed Kylling fra Mrs. Smiths Hønsegaard, som Barnet ofte havde moret sig med at betragte, og fra Enkefru Jones fik hun dejlige friske Æg. Smedens Kone kom med Kager, som hun selv havde bagt, og Smeden selv bragte Baba en nydelig Hestesko, der var poleret ganske blank. Baba havde altid haft saa megen Fornøjelse af at staa og se paa ham i hans Værksted, naar han arbejdede, saa Ildgnisterne fløj omkring ham. — Børnene kom med Kristtorn, hvis Bær nu var skinnende røde, og den gamle Dame i Landsbyen, der havde den allerstørste Frugthave, kom med de fineste røde Æbler til den søde, lille Pige.

„Det lader nok til, at Baba har vundet alle Omegnens Mennesker," sagde Cicely til Christina med Taarer i de blaa Øjne; hun havde lige været ude at tale med den Kone, der kom med Æblerne. „Alle de, der kommer her, taler om hende, som om hun var en gammel, god Ven af dem."

„Ja, Baba er gode Venner med hvert eneste Menneske her i Landsbyen," svarede Christina. „Hun er ogsaa det elskeligste, lille Barn, jeg nogen Sinde har set; hun er saa god og saa sød, og hun kan ikke taale at se nogen bedrøvet. Jeg undrer mig ikke over, at alle her tilbeder hende."

„Doktor Fergusson mener, at hun snart vil være helt rask, og han tror godt, at vi kan tage hende hjem i nogle Dage og saa flytte til Bramvell med hende."

„Ja, han sagde ogsaa til mig, at hun snart vilde komme sig," gentog Christina; „men der var en Ting, jeg gerne vilde spørge Dem om. Den Prøvetid, De fastsatte for mig, udløb forrige Uge, og nu ved jeg ikke, om De vil bryde Dem om at beholde mig hos Dem som Babas Guvernante."

Der var ingen, der kunde tænke sig, hvor usigelig svært det faldt Christina at fremkomme med denne tilsyneladende saa ligefremme Bemærkning, og hvor vanskeligt det havde været for hende at kæmpe mod Fristelsen til helt at lade være med at sige den.

Lady Cicely havde øjensynlig helt glemt, at hun havde engageret den nye Guvernante paa en Maaneds Prøve; hun betragtede det nu som noget selvfølgeligt, at Christina hørte med til hendes Hjem og Familie. Dette forstod den unge Pige godt, men hun var alt for samvittighedsfuld til ikke at minde Babas Moder om den en Gang trufne Aftale. Hun kunde ikke, syntes hun, være bekendt at blive der paa den Maade, hvor hun ligesom benyttede sig af Lady Cicelys elskværdige Ubetænksomhed.

„De ved ikke, om jeg vil bryde mig om at beholde Dem hos mig som Babas Guvernante?" udbrød Cicely, da Christina havde fremført de for hende saa vanskelige Ord. „Hvor kan De dog spørge om noget saa meningsløst? Doktoren har jo lige fortalt mig, hvor ganske udmærket De har plejet og passet Baba under hendes Sygdom, og at vi hovedsagelig skylder Dem, at hun er kommen godt og vel ud af den! Og saa skulde jeg tænke paa at lade Dem gaa herfra, med mindre De da selv skulde ønske at forlade os?" tilføjede hun hastigt.

„Jeg skulde ønske at forlade Dem?" udbrød Christina med bevæget Stemme. „Jeg er jo saa lykkelig ved at være her hos Baba og Dem, at jeg slet ikke tør tænke paa, hvad der skulde blive af mig, naar jeg kom bort fra Dem! Jeg syntes kun, at det var min Pligt at minde Dem om vor Aftale."

„Ja, men det var en rigtig dum Aftale," svarede Cicely henkastet. „Det var Rupert, der gjorde mig saa bange. Han syntes, at det var saa letsindigt af mig at engagere en ung Pige som Guvernante, blot fordi Baba syntes om hende. Rupert er saa ligevægtig og rolig. Han vil have, at alle ens Handlinger skal være saa velovervejede og fornuftige. Jeg er ikke som han."

Christina kunde ikke lade være at le.

„De kan dog ogsaa godt lide, at der skal være Orden og Fornuft i, hvad De paatager Dem?" sagde hun.

„Aa ja," svarede Cicely og trak paa Skuldrene, „men Rupert hænger sig meget mere i Formerne, end jeg gør. Saadan er de fleste Mænd. Rupert er saa gammeldags; han gaar aldrig uden for den slagne Landevej; han holder sig til de Skikke, vore Forfædre dyrkede. Jeg derimod holder nok af at gaa mine egne Veje, og jeg er slet ikke bange for engang imellem at betræde en Sti, som min Oldemoder ikke i sine vildeste Drømme vilde have fundet paa at sætte sin Fod paa."

„Holder Mr. Mernside virkelig saa meget paa Formerne?" spurgte Christina, og Cicely svarede hurtigt:

„Han er et prægtigt Menneske, men han vilde ikke for alt i Verden lade sig lede af en pludselig Indskydelse. Han bærer sig sig altid ad, som det nu en Gang er vedtaget, at man skal bære sig ad. Han

holder for Eksempel paa, at man skal kende hinanden meget længe, før man kan blive Venner, og jeg er vis paa, at han hellere vilde dø end give sin Fortrolighed til et Menneske, som han ikke i Aarevis havde kendt."

Ved disse Cicelys Ord fløj der et lille Smil over Christinas Læber. Mon Mr. Mernside virkelig mente, at aarelangt Bekendtskab var nødvendigt for at slutte Venskab med et Menneske? Betroede han sig kun til de Mennesker, han havde kendt i mange Aar? Havde han ikke for blot nogle Dage siden siddet i denne Stue — derhenne ved Kaminen — og fortalt hende saa mange Ting, som han sikkert kun vilde have betroet til sin bedste og mest trofaste Ven? Og dog var hendes Kendskab til ham, som hans til hende, meget kort, hvis det skulde regnes efter Dage og Uger.

„De saa jo Rupert forleden Dag?" vedblev Lady Cicely, der ikke havde Anelse om, hvad Christina lige havde staaet og tænkt paa. „Han skrev til mig og fortalte mig, hvor glad Baba var for Dem."

„Han var saa elskværdig," sagde Christina rørt; „han kom to Gange og drak Te med Baba og mig. Jeg tror, at det morede ham at deltage i vor Barnestuete," sluttede hun beskedent.

„Han elsker Børn, og Børn holder meget af ham. Det er en stor Fejl af ham, at han ikke for længe siden har giftet sig. Det siger jeg altid til ham. Men han er ikke nogen Dameven. Jeg tror virkelig ikke, at Rupert nogen Sinde i sit Liv har tænkt paa en Kvinde."

Disse Ord klang besynderligt i Christinas Øren, da hun jo tydeligt huskede Ruperts Beretning om „Prinsessen" i den hvide Dragt og mindedes, hvor tungsindig han havde set ud, da han fortalte hende om den Indflydelse, hans Venskab med den smukke Dame havde haft paa hans Liv.

Christina var imidlertid alt for diskret til, at hun vilde lade Cicely ane, at hun vidste mere om Rupert end hans egen Kusine, og til hendes store Lettelse lod Cicely dette Emne falde og begyndte atter at tale om Christinas egne Affærer.

„Og hvad det Spørgsmaal angaar om at tage fra os," sagde hun, „saa er det allerede ude af Verden. Hverken Baba eller jeg kan undvære Dem nu. Og da vi endnu ikke har opdaget nogen af de Fejl hos Dem, som man ellers plejer at afskedige Folk for, saa agter vi at beholde Dem," tilføjede hun muntert; „vi afskediger nemlig kun Folk i Utide, naar de drikker eller stjæler, og de to slemme Ting kan jeg vist ikke beskylde Dem for at give Dem af med?"

Dette kom helt overgivent, og Christina lo hjerteligt af disse muntre Ord.

„Nej, de to Laster ved jeg mig fri for," sagde Christina, „men derfor kunde der jo være saa meget andet, De ikke var helt tilfreds med. Det kunde jo være, at De syntes, at jeg ikke havde tilstrækkelig Erfaring til, at De brød Dem om fremdeles at betro mig Babas Opdragelse?"

„De er akkurat saadan, som jeg ønsker, at De skal være," svarede Lady Cicely, „og Baba vil slet ikke have Dem anderledes. Dersom De forlod os nu, saa tror jeg, at det vilde knuse hendes kære, lille Hjerte. Nej, De maa blive hos os for bestandig; der kan ikke være Tale om andet. Nu rejser vi til Byen med Baba, saa snart den rare Doktor Fergusson mener, at hun kan taale at flyttes. Og senere vil vi saa rejse til Bramwell og tilbringe Julen der."

Lady Cicely tænkte mere end en Gang i Løbet af Aftenen paa „den rare Doktor Fergusson". Medens Christina var beskæftiget med Babas Toilette, og hun selv sad og skrev ved Bordet, var det hende næsten umuligt at tænke paa andre end ham.

„Han minder mig saadan om John," tænkte hun; „han har de samme venlige, forstaaende, brune Øjne som John og det samme milde, venlige Væsen. Jeg tror, at han forstod mig! Han kan vist godt tænke sig til, hvor ensom jeg ofte føler mig, og hvor tungt det Ansvar, der er lagt paa mig, ofte er for mig — saadan en svag, lille Kvinde."

Og underligt nok var det virkelig saadanne Tanker, der for gennem Denis Fergussons Hjerne, medens han hastigt kørte tilbage til Doktorboligen, og under sit ensomme Aftensmaaltid i Doktor Stokes Spisestue, der var møbleret saa stik modsat hans egen Smag, var det ham umuligt at lade være at tænke paa Lady Cicely. Hendes fine, yndige Ansigt med de blide, blaa Øjne stod bestandig for hans Erindring. Han greb sig i at spekulere over, hvordan Lady Cicelys Mand mon havde været, og om han virkelig havde været i Stand til at faa disse dejlige, blaa Øjne til at straale af Kærlighed.

„Hun lignede et lidt vemodigt, men henrivende Barn, da hun stod der og talte med mig," tænkte han; „hun og hendes lille Pige, den lille, fortryllende Baba, er som to Børn, og dog er Lady Cicely, trods sin Ungdom, baade Moder og Kvinde i fuldeste Maal."

Fergusson saa sig om i Værelset og sukkede uvilkaarlig dybt, og han maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at hengive sig til Drømmerier om, hvorledes det vilde være at have et Hjem for sig selv, et virkeligt Hjem skulde det være og ikke blot et Sted, hvor man kunde bo, nej — det skulde være en fredelig, lykkelig Plet, hvor han kunde ty hen til sin Hustru.

Hans Hustru! Han brast i en kort og skarp Latter, der skar i hans egne Øren. Det var ganske utænkeligt, at han nogen Sinde skulde blive i Stand til at kunne spørge en Kvinde, om hun vilde gifte sig med ham. Og frem for alt turde hans Valg da aldrig falde paa saadan en fin og forvænt lille Dame som —

Han stoppede pludselig op i sin Tankegang, og frem for hans Erindring steg Billedet af Cicely, som hun havde set ud første Gang, han havde set hende. Han havde gjort sig Umage for ikke at tænke paa hende, men nu kunde han ikke tvinge sin Fantasi længer. Det var paa Mrs. Nairnes Dørtrin, at han første Gang havde mødt Babas Moder, og hun havde straks gjort et mægtigt Indtryk paa ham. Han syntes, at hendes yndige, lille Ansigt havde lignet en fin, sjælden Blomst, som det saa forførende tittede frem fra den Sky af Kniplinger og blødt, mørkt Pelsværk, der omsluttede hende. Paa Hovedet havde hun haft en Hat, hvis kostbare, sorte Fjer flatterende vajede ned over hendes skønne, gyldne Haar. Vintersolens blege Skær havde omstraalet hende, og Doktor Fergusson havde følt som et smerteligt Stik i sit Hjerte ved at beskue hende i al hendes Dejlighed, thi et helt forskelligt Billede havde samtidig trængt sig frem for hans indre Blik. Han saa for sig sin egen beskedne Lejlighed paa en lille Vej i det sydlige London, og ved at tænke paa den fattige Bolig og dens uhyggelige Omgivelser forekom Cicely ham endnu dejligere

end før; hun var som en skøn Prinsesse, der tilhørte en helt anden Verden end ham.

„Aa, du stakkels Taabe!“ udbrød Fergusson højt til sig selv, idet han rejste sig op fra Bordet og gik ind i et lille Værelse, der var beæret med Navn af Rygeværelse. „Jo hurtigere Doktor Stokes kommer tilbage, des bedre vil det være for dig. Du har ikke godt af at være her, du maa helst tilbage til Virkeligheden snarest muligt, du maa hjem til din gamle Virksomhed. Drømme og skønne Syner er ikke noget for dig!“

Da han var kommen saa langt i sine Betragtninger, trak han en Stol hen til Skrivebordet med den faste Beslutning, at han nu vilde fuldende en paabegyndt Artikel til et medicinsk Tidsskrift, da Stuepigen i det samme traadte ind med en Billet til ham. Den var ganske kort og lød saaledes:

„Vær saa god at komme straks. Han er ved at dø.“

Der var ingen Adresse paa Brevet, og det var kun understrevet med et stort „M“, men Fergusson forstod straks, hvem det var, der havde skrevet Brevet, og hvad det drejede sig om. Han gav straks Ordre til, at Automobilen skulde køre op foran Døren, og i Løbet af faa Minutter holdt den udenfor. Han sagde til Kusken, at han nok selv skulde køre, og et Øjeblik efter var han et godt Stykke paa Vej til det ensomme Hus paa den lave Skovvej.

„Mon jeg nogen Sinde vil opdage, hvilket Mysterium der skjuler sig i dette Hus,“ tænkte han, medens Automobilen fløj af Sted henad den mørke Landevej, der kun oplystes af de to store Vognlygter, som kastede en bred Lysstribe frem foran Vognen, „eller vil den døende Mand tage Hemmeligheden, hvori den saa end bestaar, med sig i Graven. Hvad han end har været eller har gjort, og jeg er vis paa, at der i hvert Fald er noget mystisk ved den Virksomhed, han har haft, saa er jeg overbevist om, at hans Fejl eller Forbrydelse — hvis han virkelig har begaaet saadanne — skyldes Svaghed og ikke Ondskab. Manden er en karakterløs Stakkel, og hvorledes det end kan gaa til, at denne vidunderlige Kvinde har kunnet skænke ham et saadant Fond af Kærlighed, — ja, det er et af de Problemer, som ingen kan løse, og det er den Slags, der gør Kvinden saa uforstaaelig for os Mænd.“

Her fløj et uvilkaarligt Smil over hans Ansigt, og han mindedes paa ny Babas yndige, lille Moder. Ligesom tidligere paa Aftenen stod atter hendes Billede tydeligt for ham i al dets Finhed og Renhed.

„Mon hun ogsaa vilde være i Stand til at elske i godt som i ondt ligesom denne Kvinde, hvis Hus jeg er paa Vej til?“ tænkte han. „Mon hun vilde være lige saa energisk og selvforglemmende som hun, eller skal hun maaske som visse Kvinder absolut have nogen at støtte sig til og se op til?“

Under disse Tanker var Doktoren naaet hen til den grønne Dør i den høje Havemur. Fra en Lygte over Døren faldt et svagt Lys ned over de mørke Omgivelser.

Elisabeth stod i Døren og ventede paa ham; hun saa anstrengt ud, og hendes Øjne var tunge og trætte af Mangel paa Søvn.

„For et Par Timer siden fik han et slemt Tilbagefald,“ sagde hun som Svar paa Doktorens hastige Forespørgsel, „og han bliver daarligere og daarligere. Jeg kan ikke faa hende til at gaa bort fra ham, skønt hun slet ikke kan taale at være der.“

„Det vil kun gøre hende Fortræd, hvis vi prøver paa at tage hende bort fra ham nu,“ sagde Fergusson mildt; han havde for længst set, hvilket trofast og sjældent Tyende Elisabeth var, og han vidste, hvor hengiven hun var sin Frue. „Hvis det virkelig snart er forbi med ham, saa vil det gaa hurtigt; han har ingen Kræfter til nogen lang Dødskamp.“

„Kræfter,“ gentog Pigen sagte og lidt spottende, „nej, han har sikkert ikke mange Kræfter, — det Ord kender han ikke og har aldrig kendt. Naa, det er ikke værd at tale om en Mands Fejl ved hans Dødsseng, men en svag Mand er dog noget af det ynkeligste af alt.“

Fergusson svarede ikke. Han forstod godt, at Elisabeth var lidt nervøs; hun var overanstrengt af Nattevaagen, og hendes haanende Udbrud skyldtes ene og alene hendes store Kærlighed til hendes Frue; maaske havde hun, der selv var stor og stærk, ogsaa en ren instinktmæssig Foragt for alle, der var svage og viljeløse.

Doktoren rakte Elisabeth sin Frakke og skyndte sig saa gennem Forstuen og hen ad den Korridor, hvor han nu vidste, at Sygeværelset laa. Saa snart han aabnede Døren og havde kastet et eneste Blik paa den syge Mand i Sengen, saa han, at hans Patient nu stod paa Tærskelen ind til det Land, hvorfra ingen vender tilbage.

Der var sat saa mange Puder op bag hans Ryg, at han næsten sad oprejst i Sengen, og den smukke Kvinde, som Fergusson kendte under Navn af Mrs. Stanforth, stod ved Siden af ham med hans Hoved trykket tæt ind mod sit Bryst.

Hendes Arm laa om hans Skulder, og hans Ansigt var vendt imod hende med et Udtryk som det, hvormed et Barn ser paa sin Moder; en lidenskabelig Tilbedelse stod at læse i det. I den Haand, hun havde fri, holdt hun et lille, fint Kniplingslommetørklæde, hvormed hun nu og da tørrede Sveden bort fra hans Pande og hans Læber, og det Blik, der mødte den døende Mands, var saa kærlighedsfuldt og ømt, at Fergusson blev ganske rørt ved at se det.

„Hvor er den Mand lykkelig, at han har saadan en Kvinde ved sin Side i sin Dødsstund,“ tænkte Fergusson, idet han sagte traadte hen til Sengen og lagde sin Haand oven paa den syges. Den døende Mand saa op paa ham med et lille, genkendende Smil, men Mrs. Stanforth hverken rørte sig eller saa paa ham. Hele hendes Sjæl var optaget af den Mand, som hun elskede, og som hun vidste om kort Tid vilde være tavs for stedse.

„Det er snart forbi, Doktor,“ sagde den syge med svag, pustende Stemme, men stadig med det samme lille Smil om Læberne. „Jeg troede, at jeg vilde være bange for det sidste, men nu — Øjeblikket er kommet — er jeg slet ikke bange.“

Han saa fra Fergusson op paa det smukke Ansigt, der var vendt imod ham.

„Du giver mig Ro, min elskede,“ sagde han; „jeg er aldrig bange, naar jeg er hos dig.“

Det Smil, der ledsagede disse Ord, gav endelig Fergusson den Forklaring, han saa længe havde søgt; nu forstod han, hvordan det var gaaet til, at denne Mand havde kunnet vinde Margaret Stanforths Hjerte, thi i det Smil var der noget saa magnetisk, noget saa sjælfuldt og indtagende, at Denis Fergusson aldrig

for havde set noget saa fortryllende. Doktoren havde lige til nu nærmest ærgret sig over, at den smukke Kvinde kunde hænge saa trofast ved en Mand, der syntes hende uværdig, men dette ene Smil, der kun gjaldt hans elskede, bragte Lægen til at forstaa den døende Mand.

Ingen menneskelig Magt kunde redde den syge, og der var derfor intet andet for Doktoren at gøre end at give ham en Stryknin-Indsprøjtning. Manden med Leen stod ved Fodenden af Sengen, og han kunde ikke jages tilbage, om end hans Værk kunde forsinkes nogle Minutter. Men skønt Doktoren vidste, at han ingen Hjælp kunde bringe, havde han alligevel en Følelse af, at det vilde trøste Husets Frue, om han blev i hendes Nærhed; hun vilde jo snart blive ganske forladt. Han sagde et Par alvorlige, men venlige og trøstende Ord til hende og trak sig saa tilbage til det tilstødende Værelse.

„Kald paa mig, hvis der sker den mindste Forandring," sagde han til Margaret, „men det er bedst, at De og han er alene nu."

Margaret svarede med en Hovedbøjning, og i et eneste Nu saa hun op paa Lægen. Det skar Fergusson i Hjertet at se det fortvivlede Udtryk i hendes Øjne. Det gjorde ham altid saa usigelig ondt at se sine Medmennesker lide, uden at han kunde hjælpe dem; han følte det altid som en rent legemlig Smerte. Da han var kommen ind i Sideværelset, satte han sig hen til Kaminen og gav sig til at læse i en Bog, som han havde taget fra Bordet, men det var ham umuligt at forstaa et eneste Ord af det, han læste; den sagte Mumlen i Værelset ved Siden af forvirrede ham hele Tiden. Han kunde ikke høre alt, hvad de sagde, skønt Døren mellem de to Værelser stod aaben, men alene det at høre paa de to klagende, fortvivlede Stemmer pinte ham usigeligt. Han havde den inderligste Medlidenhed med disse to stakkels Mennesker.

„Et forfejlet Liv — et Liv i Skændsel," hviskede den døende.

„Men du har jo fortrudt alt, min elskede," hviskede Margaret tilbage, — „ikke sandt, du angrer jo? Det er det eneste, du skal tænke paa."

„Naar du kan tilgive mig, saa kan Gud ogsaa tilgive mig," mumlede den syge og saa bønfaldende op paa det smukke Ansigt, der var bøjet over ham.

„Ja, stol blot paa det," forsikrede Margaret indtrængende, „stol kun paa Guds Tilgivelse, han tilgiver os altid, naar vi angrer, fordi hans Kærlighed til os er saa uendelig stor." —

„Din Kærlighed, Margaret, er ogsaa stor," hviskede den syge drømmende, „og derfor er det vel ogsaa — for din store Kærligheds Skyld, at du kan tilgive mig. Jeg har kun bragt Sorg og Skam ind i din Tilværelse, og dog bliver du ved at elske mig og tilgive mig."

„Ja, jeg elsker dig," udbrød hun usigelig ømt, — „jeg elsker dig, Max! Og du ved, at den sande og store Kærlighed aldrig kan dø, hvad der saa end sker. Jeg har altid elsket dig, kun dig — kun dig, min elskede Mand, — du har været mit alt — min hele Verden."

Med disse Ord trykkede hun ham kærligt ind til sig, og hendes Læber mødte hans i et langt, ømt Kys.

„Du har virkelig kun elsket mig — trods alt?"

„Kun dig, min elskede," mumlede hun, „kun dig!"

„Og ham — den anden, du har fortalt mig om — din Ven — har du slet ikke brudt dig om ham?"

„Jeg har holdt af ham — og holder stadig af ham som en Ven," svarede hun, „men han har aldrig været andet for mig end en Ven og kan heller aldrig blive andet eller mere for mig."

„Maaske senere, Margaret, naar jeg er borte — senere saa kan du og han —"

Men hun vilde ikke tillade ham at fuldende denne Tale.

„Han og jeg," sagde hun, „kan aldrig blive mere for hinanden end Venner. Jeg kunde aldrig elske nogen anden Mand. Mit Hjerte har kun Plads til dig."

Hendes Stemme var rolig og bestemt, og paa disse hendes sidste Ord svarede den syge ikke.

Der var nu ganske stille i Sygeværelset; man hørte ingen anden Lyd derinde fra, end naar Kullene engang imellem faldt sammen i Kaminen. Margaret stod stadig ubevægelig ved Siden af den syge, og hendes Arme omsluttede ham ømt, medens hans Hoved hvilede støttet op til hendes Bryst.

„Er du vis paa, at — at Gud vil — tilgive mig?" stønnede den syge omsider som i Angest. „Vil Gud virkelig tilgive mig?"

„Ja, det er jeg vis paa, at han vil," svarede hun med fast og overbevisende Stemme. „Der er ingen Grænser for Guds Kærlighed. Han tilgiver altid. Han elsker dig jo, min Ven! Jeg er ganske sikker paa, at du ikke behøver at være den mindste Smule bange."

Hun talte, som gjaldt det at berolige et ængsteligt Barn, og lidt efter lidt svandt det angestfulde Udtryk bort fra den døendes Ansigt. Hans Blik hvilede atter paa hende beundrende, kærligt og ærbødigt, saa drog han til Slut et langt, træt Suk, et Suk som det, hvormed et overtræt Barn lægger sig til Hvile, og saa sank hans Hoved tungt ned mod Margarets Skulder. Den Mand, Margaret Stanforth havde elsket, var død.

XV.

„Men, Fætter Arthur, at du vil tilbringe Julen her i Byen — er det dog ikke en ganske usædvanlig Begivenhed?"

„Jo, det er det, og det er tilmed ikke engang rigtig samvittighedsfuldt af os at blive her; du ved, at min kære Ellen og jeg altid har haft en sand Skræk for at opholde os i dette Babylon, men foreløbig maa vi finde os i det."

„Og det kan Kusine Ellen nok?" spurgte Cicely.

Der var et skælmsk Udtryk i hendes Øje, men hendes Stemme var ganske rolig. Sir Arthur havde ikke den ringeste Sans for Humor, og han lagde ikke engang Mærke til Cicelys lille Smil.

„Ja hun maa jo bære det saa godt, som hun kan," svarede han og rystede bedrøvet paa Hovedet, „men hun afskyr jo disse Hoteller, og det at skulle tilbringe Julen paa et Hotel er hende jo navnlig imod. Hjemme har vi jo altid arrangeret det lidt festligt — i al Beskedenhed naturligvis. Vi plejer at samle vort Tyende og vore Husmænd hos os, og nu i Aar vil vi savne ikke at være sammen med dem."

„Og Tyendet vil sikkert ogsaa savne jer," sagde Cicely paa sin mest indsmigrende Maade, skønt hun

rigtignok i sit inderste Hjerte var overbevist om, at Sir Arthurs Husstand snarere var henrykt end bedrøvet over, at deres sure og kedelige Herskab var borte.

„Vi vil haabe det, vi vil haabe det," svarede Sir Arthur vigtigt; „min kære Ellen og jeg søger altid at præge de smaa, muntre Julelege med vor Aand, og vi er meget kede af, at vi skal være borte denne Juleaften. Men vor Nærværelse i London er nødvendig for Øjeblikket, og vor elskede Hjemstavn er for langt borte til, at vi kan naa derned til Højtiden."

Cicely tænkte med en lille Gysen paa denne „elskede Hjemstavn". Det kolde, mørke Slot, som Sir Arthur benævnede „Hjem", laa i en vild og afsides Egn, og hver Gang Cicely tænkte paa den, fik hun en Fornemmelse, som om hun frøs.

„Saa er det naturligvis paa Grund af Forretninger, at I er komne herop til Byen?" vedblev hun, mere for at sige noget end fordi det paa nogen Maade interesserede hende, hvad hendes afdøde Mands Fætter foretog sig. „Jeg maa se en Dag at bringe Baba hen til Kusine Ellen, før vi tager til Bramwell. Baba er efter min Mening for Øjeblikket noget af det sødeste, og jeg er vis paa, at Kusine Ellen vil synes om hende."

Sir Arthur syntes aldeles ikke om denne Udtalelse; den var ham ikke beskeden nok. Han saa koldt paa Cicely og undrede sig vist for tiende Gang over, hvordan det kunde være gaaet til, at hans følsomme og alvorlige Fætter John Redesdale havde kunnet gaa hen og gifte sig med denne lille, fripostige Kvinde, der nu var hans Enke.

„Det undrer mig saamænd ikke, at John døde saa hurtigt, efter at de var blevne gifte," tænkte Sir Arthur, „hele hendes lette, flagrende Væsen maa jo have pint ham umaadeligt."

Sir Arthur havde ikke den Gave at kunne sætte sig ind i sine Menneskers Tankegang, og Kvinder forstod han sig i hvert Fald ikke paa at bedømme. Ja, selv om John Redesdale kunde have rejst sig op fra sin Grav og kunde have kommet hen og forsikret sin Fætter om sin lidenskabelige Kærlighed til og Hengivenhed for Cicely, saa er det tvivlsomt, om den stivsindede Sir Arthur vilde have troet ham.

„Min kære Ellen vil blive meget glad over at se din lille Pige," sagde Sir Arthur stift efter en lille, kølig Pause. „Som du ved, har vi altid kaldt hende for Veronika. Vi kan ikke lide Kælenavne, og Veronika er jo, husker du nok, et dyrebart Familienavn."

Cicely huskede nu for sent paa, at Sir Arthur altid ærgrede sig, naar han hørte Babas daglige Navn, og skyndte sig at skifte Emne.

„Jeg kommer hen med hende en af disse Dage," sagde hun muntert, „du ved nok, at hun var syg i Graystone. Jeg var frygtelig bange for hende, men nu er hun helt rask igen, og det tror jeg, at jeg mest kan takke hendes prægtige Barnefrøken for. Det er en ung Pige, der hedder Christina; hun er en fuldendt Dame og en elskværdig og sød Pige, som er lige saa meget til Selskab for mig, som hun er til Hjælp og Glæde for Baba."

„Har du en Dame til Barnefrøken? En rigtig fin Dame? Mon det er rigtigt af dig, min kære Cicely? Saadan bar man sig ikke ad i gamle Dage. Det er en af disse nymodens Skikke. Jeg er nu af den Overbevisning, at en ældre, respektabel Kvinde af Mellemklassen er den bedste, man kan vælge til Barnepige for et mindre Barn."

„Ja, dersom blot saadan en Person, som den du nævner der, var til at finde," svarede Cicely med et lyst Smil, „men hun er saa sjælden nu om Dage, at hun næsten er ved at være et forhistorisk Væsen. Jeg har prøvet adskillige Eksemplarer af den en Gang fastslaaede Type paa Barnepiger, men jeg kunde ingen af dem bruge. Og saa var det, at jeg fandt Christina."

„Men saa havde denne unge Dame vel de mest glimrende Anbefalinger?" sagde Sir Arthur, idet han fæstede et inkvisitorisk Blik paa den unge Kone. „Du har vel iagttaget alle Forholdsregler, for du kan jo ikke være forsigtig nok over for et Menneske, til hvem du overlader din lille Pige."

Cicely tilstod senere over for sig selv, at hun var bleven ganske forskrækket over denne Bemærkning, men i Øjeblikket havde hun dog Aandsnærværelse nok til at svare Sir Arthur med et beroligende Smil.

„Du har fuldstændig Ret, Arthur," sagde hun, „man kan ikke være forsigtig nok i Valget af det Menneske, til hvem man betror sit Barns Opdragelse. Jeg har selv ofte det Indtryk, at Baba netop i den Alder, hun nu er, saa let lader sig lede og danne, netop saadan som den Person, der opdrager hende, ønsker, at hun skal være."

Sir Arthur, hvis Kæphest det var at docere Regler for Ungdommens Opdragelse, var i sin Forfængelighed let at smigre, og det afvæbnede ham, at Cicely saa beredvillig tiltraadte hans Mening. Han glemte herover fuldstændig, at hun slet ikke havde besvaret hans Spørgsmaal, og han blev ved at ride videre paa sin Kæphest ganske uvidende om, Christina havde tiltraadt sin Stilling med eller uden Anbefalinger. Han blev ved at fortælle om, hvorledes man skulde bære sig ad med at opdrage et Barn for at faa det til at være, som man ønskede det, da Døren pludselig aabnedes, og Lady Congreve traadte ind i den beskedne Hoteldagligstue. Sir Arthurs Hustru var en lille Dame med et ret forknyt Udseende; der var noget stille over hende, og af det Blik, hun sendte sin Herre og Mester, kunde man tydelig se, at hun var vant til at lystre og bange for ham. Sir Arthur, der med stor Vigtighed fremsatte sine Meninger for Cicely, var saa optaget, at han først bemærkede sin Hustru, da hun var ganske nær ved ham.

„Naa, der er du, min kære!" udbrød han endelig og vinkede til sin Hustru med Haanden. „Cicely og jeg har talt med hinanden om Børneopdragelse, og det glæder mig meget at høre, at hun fuldstændig deler mine Meninger om denne vigtige Sag."

Der for et ganske lille Smil over Cicelys Læber ved at høre denne Sir Arthurs Opfattelse af den Tavshed, hvormed hun havde lyttet til hans lange, trættende Udviklinger. Hun hadede al Strid, og hun havde derfor ikke en eneste Gang sagt ham imod, og hun lod ham ogsaa nu være i den Tro, at hun delte hans Mening. Med det lyse Smil, der klædte hende saa godt, vendte hun sig om imod Lady Congreve.

„Det gør mig saa ondt," sagde hun til den gamle Dame, „at I skal være nødt til at være her i Byen netop nu paa denne Tid af Aaret, hvor I allerhelst vil være hjemme."

Lady Congreve saa atter hen paa sin Mand og

fra ham rundt omkring i det stift og kedeligt møblerede Værelse, der trods dets Overfyldning af Møbler havde meget lidt hjemligt ved sig.

„Ja, det er meget kedeligt for os begge," sagde hun med den blide og svage Stemme, der altid lød, som bad den om Forladelse, fordi den overhovedet lod sig høre. „Jeg hader denne støjende og stygge By lige saa meget som den kære Arthur, og vi havde saadan glædet os til vor Julehøjtid. Ja, for mig er det nu slet ikke rigtig Jul, naar jeg ikke kan tilbringe den i et Hjem — et rigtigt Hjem!"

I samme Nu, Lady Congreve udtalte disse Ord, havde Cicely taget sin Beslutning. Med sin sædvanlige hastige Beslutsomhed havde hun bestemt sig til at gøre det eneste, som hun i sit inderste Hjerte hadede at gøre, fordi hun vidste, at det vilde tage al Glæde bort fra hendes egen Jul. Hun saa fra Sir Arthur hen paa Lady Congreve, der ganske selvopgivende havde ladet sig synke ned i en Lænestol, og saa sagde hun med sit venlige Smil til dem:

„Jeg gad nok vidst, om I virkelig vil opfylde den Bøn, jeg har i Sinde at henvende til jer? Jeg ved jo nok, at det er Forretninger, der har ført jer herop til London, men paa selve Juleaften og første Juledag kan I jo ikke afgøre Forretninger, og saa tænkte jeg, at I maaske kunde have Lyst til at tilbringe blot de Par Dage hos mig paa Bramwell? Vi rejser i Morgen, men hvis det passer jer, kunde I jo komme om tre Dage, det er paa selve Juleaften eller før, hvis I synes? Jeres eget Hjem er jo alt for langt borte, til at I kan naa derhen, det forstaar jeg godt, men Bramwell er kun en Times Kørsel med Toget, og vi plejer altid at have det ganske hyggeligt om Julen. Gør mig den Glæde at komme?"

Det lysnede helt op i Lady Congreves lille bedrøvede Ansigt, da hun hørte Cicelys Forslag, og hendes Øjne straalede af Glæde. Hun gemte dybt inde i sit Hjerte en Længsel efter Liv og Glæde; hendes Mand havde i de fyrretyve Aar, de havde været gift sammen, altid forstaaet at holde den nede, men naar hun traf sammen med Cicely, var det, som fik den ny Næring. Cicely havde altid forekommet hende at være den personificerede Livsglæde.

„Aa, Arthur," bad hun, „kan vi ikke gøre det? Det vilde være saa dejligt! Tænk, hvilken Hvile det vilde være at komme bort fra det kedelige Hotel! Kan vi ikke tage mod Cicelys Indbydelse, kære?"

„Det er virkelig meget smukt af dig, Cicely," begyndte Sir Arthur, „at tænke paa os paa den Maade, — og det er jo rigtigt nok, som du siger, at man ikke kan afgøre Forretninger paa Helligdage. Men det er nu heller ikke ganske almindelige Forretninger, der har ført os herop. Det forekommer mig, at jeg sidste Gang, jeg var her, fortalte dig, at min ulykkelige Svoger forvoldte os adskillige Brydderier."

„Ja, det tror jeg ogsaa, at du gjorde," indrømmede Cicely, der forgæves brød sin Hjerne for at huske, hvad det var, Sir Arthur havde fortalt hende om denne Svoger, „men jeg vidste ikke at —"

„Nej, naturligvis, naturligvis," faldt Sir Arthur hurtigt ind, „jeg fortalte dig ikke, hvad det drejede sig om, for, som du forstaar, saa er det jo et meget pinligt Emne for mig at diskutere. Men saa nødig jeg vil blande mig ind i denne Sag, saa maa jeg dog nu for min stakkels Søsters Skyld tage Affære. Jeg gør det nødigt, for jeg hører nu en Gang til den Slags Mennesker, der siger, at Smuds smitter."

Cicely undrede sig mere og mere over, hvem denne saa ilde omtalte Svoger kunde være. Hun fandt det besynderligt, at Sir Arthur omtalte ham paa denne Maade, og over det Udtryk hans Ansigt havde, naar han berørte dette Emne. Men Sir Arthur gav ikke Cicely Tid til at komme med et eneste Spørgsmaal; efter en lille Pause fortsatte han:

„Jeg har gjort, hvad jeg kunde, og brugt al min Indflydelse for at faa Sagen ordnet uden Øvrighedens Indblanding. Den stakkels Mand kan vel heller næppe leve saa længe, at han kan blive straffet. Men hvis jeg blot kan holde den Skam og Skandale borte fra vor Familie, der i mange Generationer har levet et hæderligt Liv, saa skal jeg ikke tænke mere paa alt det Besvær, jeg har haft med denne Sag."

Cicely var straks bleven paa det rene med, at det var til ingen Nytte at prøve paa at finde ud af, hvad Sir Artur mente med sine hemmelighedsfulde Ord, og da hun ikke i mindste Maade var nysgerrig, saa spurgte hun ham slet ikke ud mere.

„Men, kære Arthur, hvis du kan faa en to à tre Dage fri i Julen," sagde hun venligt, „saa kom og tilbring dem hos os. Vi bliver kun meget faa. Min Broder Wilfred kan ikke komme, og jeg er næsten ogsaa bange for, at min Fætter Rupert Mernside heller ikke kan komme i Aar, men min kære, gamle Guvernante, Miss Daubleday, plejer altid at komme, og hele Selskabet bliver saa kun os foruden Baba og hendes Guvernante Christina. Jeg vil altid saa gerne have, at Julen skal være rigtig fornøjelig for min lille Piges Skyld. Synes du virkelig, at der er noget forkert i at være ung og glad, Fætter Arthur?" spurgte hun mildt, da hun saa, hvor fast den gamle Herres Læber kneb sig sammen. „Men du maa huske paa, at jeg jo slet ikke er gammel endnu, og jeg gør mig altid Umage for at holde mig rigtig frisk og ung for Babas Skyld."

„Jeg har ikke noget imod, at man føler sig ung, naar man er ung," svarede Sir Arthur i et saa højtideligt Tonefald, at Cicely havde Møje med at lade være med at le, „men jeg havde tænkt mig, at du, der er Enke, havde saa meget at tage Vare paa, saa mange Pligter og frem for alt en lille, udødelig Sjæl, som du er ansvarlig for, at du for længst havde kastet al Barnagtighed bort og var begyndt at tage Livet med lidt mere Alvor."

„Ved du da ikke," spurgte Cicely sagte, men stadig med straalende Øjne, „at min kære, afdøde Mand John altid sagde, at han vilde haabe, at jeg altid vilde holde mig rigtig ung og glad? Og jeg vil haabe, at det vil lykkes mig. Jeg vil være ung, saadan som han ønskede, at jeg skulde være, naar vi en Gang mødes igen. Og jeg vil ogsaa ønske, at Baba altid maa beholde sit Barnehjerte," vedblev hun drømmende. „John plejede altid at sige, at Himmeriges Herlighed kun kunde ejes af Børn og barnlige Sjæle. Men jeg maa ikke spilde din og Kusine Ellens kostbare Tid med al min Snak," sluttede hun muntert. „Nu maa I kun love mig, at I vil komme til Bramwell til Julen; vi skal nok gøre det rigtig rart for jer. Jeg er vis paa, at I vil synes saa godt om min søde, lille Christina."

„Du tillader hende da ikke at bilde sig ind, at hun er en Dame, kære Cicely?" spurgte Sir Arthur alvorligt. „Du passer vel paa, at hun ikke

tiltvinger sig en Stilling, som ikke tilkommer hende? Naar hun har paataget sig en Stilling som Barnefroken og Guvernante, saa maa hun vide, at hun er det og ikke noget andet."

Cicely saa med sine smukke, blaa Øjne bedende op paa Sir Arthur.

„Ja, jeg er desværre bange for, at du vil synes, at jeg er et meget ubesindigt Menneske, men det var mig umuligt at lade Christina blive i Barnestuen alene. Naar du faar hende at se, er jeg vis paa, at du vil forstaa mig. Jeg er til daglig meget sammen med baade hende og Baba, og paa Bramwell vil de rimeligvis være endnu mere inde hos os."

Disse Ord blev sagt med en saa mild Værdighed, at selv den stive Sir Arthur tav; han forstod, at han havde berørt et delikat Emne. Han forstod ligeledes, at selv om Cicely havde et blidt og eftergivende Gemyt og i Almindelighed hellere vilde rette sig efter andre end selv sætte sin Mening igennem, saa var hun dog ikke uden Karakter. Der boede ogsaa en Vilje i den lille Skikkelse, og det lod til, at hun var bestemt paa at føre en Sag igennem, naar hun først havde sat sig den for.

„Kusine Ellen og jeg vil meget gerne tilbringe Julen hos dig," sagde Sir Arthur værdigt, idet han ved at skifte Emne dækkede et Nederlag. „Jeg kan sikkert nok arrangere det saaledes, at jeg kan tage bort en tre Dages Tid, og det skal more mig at se Bramwell igen. John og jeg havde mange Samtaler om de Forandringer og Forbedringer, han foretog der."

Cicely huskede godt, at hendes Mand havde fortalt hende, hvor ked han var af Sir Arthurs trættende og paatrængende Raad, og hun havde atter Møje med at beherske sin Munterhed.

„Det er sandt, Fætter Arthur," sagde hun hurtigt for ikke at komme til at smile, „da du var herinde i November, fortalte du mig, at du havde været paa Politistationen i Scotland Yard angaaende et Halssmykke. Jeg vil da haabe, at Politiet har fundet det til dig?"

„Nej, desværre, det er ikke fundet. Det er meget mærkeligt. Kan du huske, at jeg fortalte dig, at det var et Arvestykke i Familien? Det bestod af en meget smuk og stor Smaragd, hvorover tre Bogstaver: A. B. C. var slynget ind i hinanden."

„Ja, det husker jeg godt."

„Politiet var ganske rigtig paa Spor efter det forleden Dag, men der kom intet ud af det. En Pantelaaner i en lille Sidegade i Chelsea mødte op og fortalte, at et Halssmykke akkurat Mage til det savnede var bleven budt til Salg hos ham for nogle faa Uger siden."

„Men hvorfor gav han da ikke Politiet Underretning derom i Tide og fik den paagældende arresteret?"

„Fordi Politiet paa det Tidspunkt endnu ikke havde givet Pantelaanerne Meddelelse om, at Smykket var borte. Saa vidt jeg kan skønne, saa har Pantelaaneren faaet Halssmykket tilbudt akkurat paa det Tidspunkt, hvor jeg var heroppe for at anmelde vort Tab. Pantelaaneren selv har slet ikke set Smykket; det var to af hans Assistenter, der var i Butikken, da en ung Dame kom ind og viste dem det og spurgte, hvor meget de vilde give for det. De fik straks Mistanke til hende, forklarer han, for hun lod til at være meget fattig, og hun saa slet ikke ud til, at hun kunde eje et saa værdifuldt Smykke. De tilbød hende en Sum, men straks efter løb hun sin Vej ud af Butikken. Hun havde naturligvis straks set, at de havde Mistanke til hende, og derfor tog hun Flugten. Desværre tabte de hendes Spor i det taagede Vejr, og det har siden ikke været muligt at finde hende."

„Jeg kan godt huske, at du mistænkte en ung Pige. Men passer da Pantelaanerens Beskrivelse af den unge Pige, der var hos ham, paa hende, som du straks mistænkte, — hende, der sad i Kupé sammen med Kusine Ellens Rejsetaske?"

„Den Beskrivelse, Pantelaanerens Assistenter giver af den unge Pige, er meget ufuldkommen. De kan kun huske, at hun saa meget fattig ud, og at det lod til, at hun i høj Grad trængte til Penge. Men den unge Pige, som sad i Jærnbanekupeen, var rigtig net og ordentlig klædt; naa, derfor kan det saamænd gerne være, at de to er en og samme Person."

„Ja, det er jo muligt," svarede Cicely, „men det var uheldigt for jer, at Pantelaanerens Assistenter lod den unge Pige gaa. Nu vil det ikke være let at faa fat i Smykket; det er naturligvis allerede taget fra hinanden og Stenene taget ud."

„Højst sandsynligt," svarede Sir Arthur. „Og dog kan jeg ikke lade være med at haabe paa, at vi nok en Dag faar det tilbage. Jeg kan ikke taale at tænke paa, at det Smykke, som min Moder satte saa megen Pris paa, skulde være tabt for bestandig."

„Nej, det kan jeg heller ikke tro, at det er," sagde Cicely trøstende, idet hun rejste sig op for at tage Afsked. „Lad os haabe, at du kan bringe gode Nyheder med dig, naar du kommer ud til Bramwell, baade om Smykket og om din Svoger."

Cicely ønskede i dette Øjeblik, at hun dog blot kunde huske, hvad det var, der var i Vejen med denne Svoger. Men, det kunde jo gerne være, at hun aldrig havde hørt noget om ham. Hendes Mand, den kære John, havde altid været saa hensynsfuld imod hende og saa omhyggelig for at holde alt, hvad der ikke var smukt og rent, borte fra hende. Muligt var det ogsaa, at hun havde hørt den „Familieskandale", som Sir Arthur kaldte det, nævne og siden glemt den. Men da hun kom med sin Slutningsbemærkning, formørkedes Sir Arthurs Ansigt straks.

„Om det ulykkelige Menneske vil vi saamænd aldrig høre noget godt nyt," sagde han. „Det bedste, der kunde meddeles mig om ham, det siger jeg ganske frit og ærligt, vilde være, at han var død. Min stakkels Søster, det taabelige Kvindemenneske, er sikkert stadig lige forelsket i ham. Hun var alle sine Dage en stor Taabe," sluttede Sir Arthur haardt. „Ja, du har vel aldrig set hende?"

„Nej, jeg har aldrig set nogen af dine Søstre," svarede Cicely blidt, „de var vist gifte og borte herfra, længe før jeg selv blev gift og kendte nogen af jer. Det er jo kun seks Aar siden, at jeg blev gift med John."

„Kun seks Aar siden! Og det er over tyve Aar siden, at begge mine Søstre drog hjemmefra. Og de skiltes begge i Vrede fra deres Hjem. De giftede sig begge to med Mænd, som mine Forældre ikke syntes om. Det var en meget sørgelig Historie — en meget sørgelig Historie! Men de hørte nu en Gang begge til den Slags Kvinder, der, naar de forelsker dem i en Mand, følger ham, hvilke Daar-

skaber og Ulykker han saa end fører dem ind i. Jeg maa tilstaa, jeg kan ikke forstaa den Slags Kvinder."

„Nej, det kan jeg nok tænke," sagde Cicely sagte, medens hun saa paa ham. „Du hører vist til den Slags Mennesker, Fætter Arthur, som mener, at man ikke kan elske uden samtidig at agte. Du kan vist ikke forstaa, at en Kvinde godt kan elske en Mand, fordi hun ikke længer kan agte ham."

„Nej, det kan jeg ikke," indrømmede Sir Arthur, „naar Agtelsen er borte, maa Kærligheden ogsaa forsvinde. Jeg kan ikke have Sympati for Mennesker, der er saa sentimentale, at de bliver ved at klynge sig til en Mand, der har forskertset al Respekt."

„Ja, ser du," begyndte Cicely og standsede saa et Øjeblik, medens hendes Øjne fik et Udtryk, som hendes to Tilhørere ikke forstod, „jeg antager, at naar en Kvinde lover den Mand, hun tager til Ægte, at hun vil elske ham i ondt og i godt, — saa kan 'ondt' maaske betyde Synd, — og jeg tror godt, at man, selv om man hader og afskyr Synden, kan blive ved at elske Synderen."

Sir Arthur saa ikke saa lidt forbavset ud ved dette Argument, men det kunde aldrig falde ham ind at vise, at han var bleven overrumplet af en Kvinde. Han fandt det derfor klogest at slaa dette Emne hen.

„Der er ofte en Mængde usund Sentimentalitet i den Slags pludselige og heftige Forelskelser," sagde han overlegent, „og jeg kan forsikre dig om, min kære Cicely, at mine to stakkels Søstre dyrt har maattet betale deres Ungdomsforvildelser. Den ene af dem giftede sig helt uden for vor Stand, og hun forsvandt saa aldeles i Fattigdom og Nød, og vi hørte aldrig siden noget om hende. Den anden har jeg fra Tid til anden talt med og forsøgt at omvende, men forgæves. Nu opholder hun sig et eller andet skjult Sted med den elendige Mand, der er hendes Ægtefælle, og jeg er nødt til at finde dem for at undgaa værre Skandale."

„Blot det maa lykkes for dig," sagde Cicely, idet hun rakte først Sir Arthur og derpaa Lady Congreve Haanden; Sir Arthurs Hustru havde kun taget Del i Samtalen med nu og da et samstemmende Nik og et lille Smil. „Jeg vil haabe," sluttede Cicely, „at vi skal faa en rigtig hyggelig Jul paa Bramwell. Jeg skal sende jer en Liste over de Tog, der passer bedst. Paa Gensyn saa længe!"

XVI.

„Baba vilde gerne have, at hendes Doktormand skulde komme herned til Juletræet; Baba holder saa meget af Doktormanden."

Ved at høre denne søde Stemme og se de bedende blaa Øjne løftede mod sig lagde Cicely med en lille Latter sin Pen fra sig og greb sin lille Pige i sine Arme.

„Aa, du lille, besynderlige, forførende Pigebarn," udbrød hun, „hvorfor vil du saa have din Doktormand, som du kalder ham, herned."

„Jo — fordi Baba holder saa frækkelig meget af ham."

Og for rigtig at vise sin Moder, hvor stor hendes Hengivenhed for Doktoren var, slog hun pludselig Armene om hendes Hals og saa op paa Cicely med et Par rigtig bedende Øjne.

„Christina, tror De, at vi kunde overtale Doktor Fergusson til at komme herover og tilbringe Julen her?" spurgte Cicely Babas unge Guvernante, der netop i dette Øjeblik traadte ind i den hyggelige Dagligstue paa Bramwell Castle. „Den lille Dame her vil absolut have ham herover til sit Juletræ."

„Det vil vist afhænge af, hvor travlt han har det i denne Tid, og det lader jo til, at han har en meget stor Praksis. Men det kan jo være, at Folk vil være saa elskværdige ikke at blive syge nu, saa Doktoren kunde faa en lille Ferie. Jeg tror næsten, at Doktor Fergusson kunde komme herover i sin Automobil. Der er vist ikke saa langt herfra til Graystone."

„Ja, med sin Automobil vil han hurtigt være her," samstemmede Cicely; „han var saa elskværdig mod Baba, saa jeg vilde ønske, at han kunde og vilde komme. Rupert skriver, at han desværre ikke kan komme herud. Der er nemlig sket det meget kedelige, at Jack Leyton, som er Fætter til Rupert og mig, er bleven angrebet af Tyfus. Han ligger syg i Neapel, og Rupert, der altid har været en Slags Gudfader for hele Familien, er nu taget ned for at se til ham."

„Det lyder saa morsomt, at De kalder Mr. Mernside for en Gudfader," smilte Christina.

„Ja, det Navn, synes jeg, passer godt for ham," sagde Cicely. „Han er altid parat til at gøre, hvad det skal være, for andre, og da Jack nu netop uheldigvis har valgt Julen til at være syg i, saa maa vi undvære Rupert hos os. Jeg spekulerer paa, om Doktor Fergusson mon vil synes, at det er meget paatrængende og formløst af mig at invitere ham efter saa kort Bekendtskab."

Cicely saa spørgende hen paa Christina, men denne lo og rystede paa Hovedet.

„Nej," sagde hun, „han er saa ligefrem og naturlig. Han tager saa velsignet fornuftigt paa alt og ser paa en Sag saadan, som den bliver fremstillet, uden at spekulere frem og tilbage over den. Han vil slet ikke spilde Tiden med at overtænke, om Deres Invitation er passende eller ej; han vil blot tage imod den og tænke, at det var rigtig venligt af Dem, at De bad ham komme."

„Hvor De er klog," udbrød Lady Cicely, „hvorfra har Deres lille, mørke Hoved al den Visdom?"

Christina brast i en munter Latter. I disse Dage under hendes lykkelige Samliv med Baba og Babas Moder hørtes Christinas muntre Stemme og glade Latter overalt, og naar den unge Pige lo, saa var det som selve Livsglæden, der jublede. Nu havde hun fuldstændig glemt alle de forbigangne Trængsler, og med den Filosofi, der var hendes Natur egen, nød hun Øjeblikkets Velvære i fulde Drag. Dette sorgløse Liv, med god og nærende Føde, med hensynsfuld og venlig Omgang, havde fuldstændig forvandlet Christina. Man skulde nu have Vanskelighed ved i hende at genkende den blege, huløjede, unge Pige, der havde forsøgt at pantsætte sin Moders Halssmykke. Hun var nu frisk og indtagende som i hine Dage, da hun ikke havde staaet ene og forladt i Verden.

„Jeg er ikke i Besiddelse af Visdom," sagde hun, „men jeg har gennemgaaet saa meget, og det giver

en Erfaring. Jeg har lært at se uden paa Folk, hvad de indeholder."

„Og nu ved De paa en Prik, hvad Doktor Fergusson indeholder?"

„Saa vidt jeg kan se, saa er han det mest ligefremme og naturlige Menneske, man kan tænke sig. Og saa er han saa god, at der næppe er den Ting, som han ikke vilde gøre for sine Medskabninger. Nej, der vilde ikke være noget mere urimeligt end at tro, at han skulde blive stødt over Deres pludselige Invitation."

Det slog et Øjeblik ned i Cicelys Tanke, om Christinas varme Ros over Doktoren mon skulde stamme fra, at hun nærede dybere Følelser for ham, men hun jog straks denne Idé paa Flugt, da hun mødte den unge Piges aabne, ærlige Blik; Christina var selv saa naturlig og ligefrem, at hun sikkert intet skjulte under sin Lovtale over Doktoren.

„Jeg vilde blot ønske, at jeg kunde modtage Deres saa fristende Indbydelse," skrev Doktor Fergusson som Svar paa Cicelys Brev; „men det er mig desværre umuligt. Vi har ikke mindre at bestille her, fordi det er Jul. Men hvis De vil tillade mig det, saa vil jeg gerne smutte over til Dem i min Automobil den fire og tyvende om Eftermiddagen for at se Miss Babas Juletræ. Det vil være mig en stor Glæde at se min lille Patient igen."

Idet Cicely lagde Brevet sammen, havde hun en Følelse af, at det ogsaa vilde volde hende selv stor Glæde at se den venlige Doktor igen. Han havde jo under Babas Sygdom været til saa stor Hjælp og Trøst for hende, og der var noget i hans beroligende og elskværdige Væsen, som altid fik hende til at tænke paa hendes kære, afdøde Mand, hvis Død hun endnu sørgede over.

„Jeg skammer mig næsten over det, men jeg er virkelig nu rigtig glad ved, at Fætter Arthur og Kusine Ellen først kan komme til Middag Klokken otte Juleaften," sagde hun til Christina, efter at hun havde modtaget Fergussons Brev. „De to Stakler mener det egentlig saa godt, men de er saa kedelige begge to. Fætter Arthur vil rimeligvis fortælle os, at jo mere vi morer os, jo mere Ærgrelse er der bagefter i Vente for os. De husker nok, at jeg har fortalt Dem, at han aldrig kan se noget rigtig smukt, uden at han, efter eget Sigende, maa tænke paa, at det en skøn Dag vil være tilintetgjort."

„Det er rigtignok opmuntrende! Jeg længes ligefrem efter at se Sir Arthur; han maa være en Original."

„Han vil ikke være tilfreds hverken med Dem eller med Baba eller med nogen af os," svarede Cicely; „han er altid misfornøjet. Han hører til den Slags Mennesker, om hvem man siger, at de altid staar med et forkert Ben ud af Sengen."

Lady Cicely var i sit stille Sind helt glad over, at Sir Arthur og Doktor Fergusson ikke vilde faa Lejlighed til at træffe hinanden. Hun ræsonnerede nemlig som saa, at naar Sir Arthur endogsaa kunde finde noget at udsætte paa Rupert, saa var det ikke troligt, at han vilde synes om Fergusson, der oven i Købet var Doktor. Sir Arthur hørte til den Slags aristokratiske Fordbrotter, der betragtede Folk, der gav sig af med at tjene deres Medmennesker, hvad enten det nu var som Bager, Skomager eller Doktor, som hørende til en lavere Klasse Mennesker; han var i højeste Grad bornert. Og Cicely havde allerede været forberedt paa, at Sir Arthur indtrængende vilde have bebrejdet hende, at hun inviterede den Slags Gæster til den „stakkels, kære Johns Hjem".

Til alt Held var altsaa Lord og Lady Congreve forhindret i at komme til Bramwell Castle før sent Juleaften, og det lille Selskab, der var forsamlet omkring Babas Juletræ, kunde derfor af Hjertens Lyst more sig og for en Stund være Børn igen med et Barn.

Forhallen paa Bramwell Castle saa meget imponerende ud. Den var beklædt med Egetræspaneler, hvorpaa der hang Vaaben og Rustninger, som havde tilhørt berømmelige Forfædre i Slægten Redesdale, men selve Rummet var nu udstyret med moderne Komfort. Der var blødt polstrede Stole, store Palmer, dejlige Blomster og hyggelige Siddepladser ved Borde, der var fyldte med Bøger og underholdende Tidsskrifter. Forhallen var nu et meget behageligt Opholdssted. Det tænkte i hvert Fald Doktor Fergusson, da han fra en bidende Kulde traadte ind i dette veloplvarmede og veloplyste Værelse.

Da han kørte op igennem den brede Allé, som førte op til Slottet, havde han følt sig lidt ubehagelig til Mode; det var, som om Hjertet sank i Livet paa ham, da han saa, hvilket stort og smukt Slot han skulde gæste. Han kom til at tænke paa sig egen beskedne Doktorbolig, hvilken skærende Kontrast dannede den ikke til al denne Rigdom og Pragt! Og for første Gang i sit Liv følte den filosofiske og fornuftige Doktor Sorg over det Svælg, som Skæbnen danner mellem rige og fattige. Men den knugende Følelse, der var overfaldet ham, da han saa Bramwell Castle med dets imponerende Taarne og Spir, forsvandt i et Nu, da Slottets indtagende, unge Herskerinde og den søde, lille Baba paa det hjerteligste bød ham Velkommen.

„Det er Babas Doktormand," udbrød den lille Pige, saa snart hun saa Doktoren, og hun var saa henrykt over ham, at hun ikke slap ham af Syne de Par Timer, han opholdt sig paa Slottet. For det øvrige Selskab, der var forsamlet om Juletræet, lod det, som om Doktoren til Gengæld kun havde Øje og Øre for den lille Pige, men det undgik ikke Christinas Opmærksomhed, at Doktorens Øjne mange Gange fandt Vej hen til Husets smukke Herskerinde, paa hvem de saa hvilede med et Udtryk af inderlig Ømhed.

Christina havde, som hun alt havde fortalt Lady Cicely, under sin omskiftende Tilværelse lært sig til at læse i sine Medmenneskers Ansigter, hvad de følte og tænkte, og denne Juleaften opdagede Christina den unge Doktors Hemmelighed, den, han maaske knapt havde tilstaaet for sig selv. Doktorens Hemmelighed var imidlertid i gode Hænder hos Christina, hun var diskret og finfølende, og hun vilde aldrig røbe den, men hun kunde ikke lade være med at sukke, da hun tænkte paa, hvilken uoverstigelig Skranke der sikkert var mellem den fattige og strengt arbejdende Læge og den rige, forfinede Herskerinde paa Bramwell Castle.

Før Doktor Fergusson tog bort, fik han Lejlighed til at tale et Øjeblik med Christina.

„Jeg kan fortælle Dem nyt — men sørgelig nyt — fra Deres smukke Dame ude i det ensomme Skov=

hus," sagde han sagte. „Hun er meget bedrøvet, kan De tro."

„Han er altsaa død?" udbrød Christina, og hendes Øjne duggedes med Taarer.

„Ja, for fem Dage siden. Hun bærer det uden at klage, men det er frygteligt at møde hendes fortvivlede Blik. Jeg er sommetider bange for, at hun ikke har Styrke nok til at vinde over denne Sorg. Hans Sygdom og Død har taget stærkt paa hende; jeg er ikke rigtig tilfreds med hende."

„Blev han begravet i —" begyndte Christina, men Doktoren afbrød hende straks.

„Nej, han blev ikke begravet i Graystone. Jeg ved slet ikke, hvor hun førte ham hen, men det var temmelig sikkert langt bort. Hun og hendes trofaste Elisabeth rejste ganske stille bort med ham, og nu bor hun atter i det ensomme Hus ude i Skoven. Jeg har forsøgt at faa hende til at tage derfra og flytte ind til London eller et andet Sted hen, men hun svarer mig hele Tiden, at hun er lykkeligst, hvor hun er. Men det er min Overbevisning, at hendes Liv er et rent Sorgespil."

Han fik ikke sagt mere, men for Christina var det ogsaa nok. Det gjorde hende usigelig ondt at høre, at den smukke Dame, som hun havde fattet en saa inderlig Sympati for, var saa forpint af Sorg. Christinas gode Hjerte krympede sig ved Tanken om, hvor ene den stakkels Kvinde maatte føle sig i det triste Hus ude i Skoven.

„Jeg er glad ved, at vi bad Doktor Fergusson," sagde Cicely til Christina, da de to senere paa Aftenen stod sammen i Babas Stue. „Der er noget saa hyggeligt ved ham, noget, som," her saa hun drømmende op paa den unge Pige, „noget, som minder mig om min afdøde Ægtefælle."

„Ligner de virkelig hinanden?" spurgte Christina interesseret.

„Nej, nej — ikke det mindste. Ja, min Mand havde brune Øjne, og det har Doktor Fergusson ogsaa, men det er ikke den Slags Lighed, jeg mener — det er noget helt andet. Naar jeg ser Doktor Fergusson, og han taler til mig, saa kommer jeg til at tænke paa John. Ja, saa er det næsten, som om John var her endnu."

„I Aften maa De komme ned og spise til Middag med os, og saa maa De tage den nye Kjole paa," sagde Lady Cicely med venlig Bestemthed, medens hun smilende over hele Ansigtet saa paa Christina med sine straalende, blaa Øjne.

„Aa, men kan det gaa an? Er det rigtigt passende, at Babas Guvernante deltager i Herskabets Middag?"

„Vil De være saa god at lade Babas Moder bestemme, hvad Babas Guvernante har at gøre?" svarede Cicely leende og klappede Christina paa Skulderen. „De ved nok, at det er mig, De skal lystre, og nu siger jeg Dem, at De skal komme ned til Middag, og at De skal tage Deres nye Kjole paa."

„Ja, hvordan skal jeg ogsaa takke Dem for den," udbrød Christina med ungdommelig Iver. „Jeg har aldrig i mine Dage ejet saadan en Kjole. Medens Fader og Moder levede, kom jeg aldrig i Selskaber, saa jeg har aldrig haft en rigtig Selskabskjole. Og siden de døde har jeg endnu mindre haft Brug for nogen. Men den, De nu har foræret mig, er alt for dejlig."

„Naa — i det Spørgsmaal er jeg vist ogsaa den bedste Dommer. Jeg vil have, at De skal være korrekt klædt paa, naar De kommer ned til mig, og det er nødvendigt, at De tager Dem saa godt ud som muligt for at afvæbne Fætter Arthur."

„Jeg er allerede bange for, at han ikke synes rigtig om mig," sagde Christina beklagende. „Han saa saa alvorligt paa mig, da vi i Morges gik fra Kirke, og han begyndte straks at spørge mig ud om mine Principper for Børneopdragelse. Jeg har slet ingen Principper," vedblev hun leende, „og det sagde jeg saa til ham, og det lød til at forfærde ham meget."

„Aa, han bliver nu saa let forfærdet over noget, husk endelig paa det. Den kære, gamle Miss Dunn synes, at De opdrager Baba udmærket, og hun er en erfaren Dommer, for hun har opdraget mig."

„Ja, hendes System har der da ikke været noget forkert ved," sagde Christina med et lille beundrende Blik hen paa sin Herskerinde, der var sunken ned i en af Barnestuens Gyngestole og nu sad og vippede sin nydelige lille Fod op og ned foran Ilden. „Hvis Baba blot vil komme til at ligne sin Moder, saa skal jeg aldrig ønske noget bedre for hende. Jeg kan saa godt lide den venlige, gamle Miss Dunn; hun er saa elskværdig imod mig."

Miss Dunn, der var Cicelys gamle Guvernante, tilbragte Julen paa Bramwell, og hun havde straks følt sig meget tiltrukken af Christina.

„De er en lille Entusiast, Christina," sagde Cicely og saa venligt op paa den unge Pige, der stod ved Siden af hende, „De idealiserer alle Mennesker. Gør De ikke, Christina?"

„Jeg tror ikke, at jeg idealiserer," sagde Christina tankefuldt, „men naar jeg synes om Folk, saa ser jeg altid det bedste i dem —"

„Og er blind for deres daarlige Sider," lo Cicely. „Jo, jeg forstaar Dem godt. Hvis De synes om Fætter Arthur, saa er jeg ogsaa vis paa, at De vil se paa ham gennem rosenfarvede Briller."

„Han er et godt Menneske," svarede Christina; „og der er noget i hans strenge Livssyn, som tiltaler mig, men han er sikkert nok snæversynet —"

„Ja, det er han utvivlsomt," mumlede Cicely, „men retsindig til det yderste, naturligvis."

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste, hvorfor han forekommer mig saa underlig bekendt," sagde Christina eftertænksomt; „hans Ansigt og hans Væsen minder mig om nogen, jeg kender eller har kendt, og skønt jeg aldrig har set ham før, saa er han mig slet ikke fremmed. Hans Ansigt har saadan et bedrøvet og bekymret Udtryk, og det er mig ogsaa saa bekendt."

„Han har haft en Del Sorg og Besvær med en Svoger," sagde Cicely, „jeg ved godt, at jeg burde kende hele den Historie paa mine Fingre, men jeg kan ikke huske en Smule af den, og jeg generer mig for at tilstaa det over for Fætter Arthur. Jeg kan heller ikke lide at spørge ham. Men baade han og Kusine Ellen ser meget mere bedrøvede ud nu, end da jeg traf dem inde i Byen, og jeg har spekuleret paa, om de mon har faaet nye og daarlige Efterretninger. Naa — alt det angaar egentlig slet ikke mig, og jeg vil blot gøre mig Umage, for at Opholdet her kan blive saa behageligt for dem som muligt. Nu maa jeg ind og klæde mig paa, og De skal, som jeg sagde Dem

for, ogsaa gøre Toilette. De skal tage den nye Kjole paa og saa komme ned i Dagligstuen. Janet kan nok for en enkelt Aften tage sig af Baba."

Christinas Fingre rystede af Iver, medens hun pakkede Lady Cicelys Julegave til hende frem, — hun holdt den meget smukke, men beskedne og smagfulde Dragt op foran sig; den var henrivende, fandt hun. Stakkels, lille Pige, hun havde aldrig set sig selv i nedringet Kjole, og skønt Dragten ikke var outreret paa nogen Maade, maatte Christina dog indromme for sig selv, at hun med sin smukke, bare Hals, der var omgivet af Kniplinger, som i bløde Folder faldt ned over Kjolens Silke, tog sig udmærket godt ud. Kjolen sad som støbt om hendes ungdommelig slanke Skikkelse. Hendes Øjne straalede som et Par Stjerner, og der var kommen en klædelig Rødme i hendes Kinder. Det mørke, bølgende Haar havde hun sat op i en klædelig Knude højt oppe i Nakken.

„Jeg synes næsten selv, at jeg er lige ved at være smuk," sagde hun nok saa naivt til sig selv og nikkede til sit eget Billede i Spejlet. „Jeg vilde blot ønske —" men hun fuldendte ikke sit Ønske. Hun vendte sig blot rødmende bort, medens hun ved sig selv tænkte, at det var stor Skade, at Mr. Jack Layton havde valgt et saa ubelejligt Tidspunkt til at blive syg i; var det ikke sket, saa havde Mr. Mernside været blandt Gæsterne i Aften.

Saa snart Baba, der var bleven gjort i Stand til Natten af Janet, saa Christina, blev hun henrykt og begyndte at danse rundt paa Gulvet i sin Natkjole, medens hun glad klappede i Hænderne.

„Aa, du er Babas smukke Dame i Aften, aa, du er Babas smukke Dame!" raabte hun, lige til Christina tog hende i sine Arme, trykkede hende ind til sig og leende bedækkede hendes søde Ansigt med Kys.

„Men du er virkelig Babas smukke Dame i Aften," gentog Barnet og klappede Christina paa Halsen med sin lille, buttede Haand. „Jeg kan godt lide at se dig i den hvide Kjole og saa se, naar Kinderne bliver røde, men du skulde have noget om Halsen," vedblev hun bestemt, „Mamy har saadan en Mængde Ting, der glimrer, til at lægge rundt om Halsen, du skulde ogsaa have noget om din pæne, hvide Hals, noget, som kunde glimre."

„Du skulde ogsaa have noget om din pæne, hvide Hals, noget, som kunde glimre," gentog Christina, ja, hvorfor skulde hun ikke for en Gangs Skyld bære det eneste Smykke, hun ejede? Det var jo Juledag, og alt var saa festligt; hun kunde da godt paa saadan en Højtidsdag bære det smukke Halssmykke, som hendes Moder havde givet hende!

Christina stod stille midt i Barnestuen og overvejede, om hun skulde tage Smykket paa eller ej, medens Baba i sin lange, lyserøde Natkjole dansede rundt omkring hende og vedblev at ryste sine gyldne Krøller, idet hun stadig sang:

„Aa, Babas smukke Dame! Aa, Babas smukke Dame!"

„Ja, selv om jeg kun er en Guvernante," sagde hun til sig selv, „saa er jeg dog en Dame, og Lady Cicely har jo netop givet mig denne smukke Kjole, for at jeg skulde tage mig rigtig godt ud nede i Selskabet. Min Halskæde vil passe udmærket til den hvide Kjole; jeg tror ikke, at der kan være noget galt i at bære den."

Hendes Beslutning var hurtig udført. Hun gik tilbage til Soveværelset, hvor hun havde klædt sig paa, og tog frem fra Bunden af sin beskedne Kuffert den Æske, i hvilken hendes eneste værdifulde Ejendel var gemt. Hun tog Halssmykket op af Æsken og holdt det i Vejret i den tynde Guldkæde, hvori det hang, for rigtig at se paa det. Selv i den dunkle Belysning skinnede den store Smaragd som en pragtfuld, grøn Stjerne, og de mange Brillanter, den var omgiven af, straalede og funklede i det sparsomme Lampelys.

„Den ser dejlig ud," hviskede den unge Pige glad, medens hun fæstnede Kæden om sin Hals og nu saa Smykket paa Baggrund af sin hvide Hud. „Jeg gad vidst, hvad de tre Bogstaver A. V. C. skal betyde. Moder hed Mary og Helen, men hun havde ikke noget Navn, der begynder med nogen af disse Bogstaver. Hendes Efternavn kender jeg ganske vist ikke. Det er underligt med de tre Bogstaver."

Men Christina gav sig ikke Tid til at spekulere videre herover. Efter at hun havde faaet en næsten bjørneagtig Omfavnelse af Baba, skyndte hun sig, fulgt af hendes høje Beundrings Udraab, ned ad Trapperne for at slutte sig til det øvrige Selskab.

„Aa, hvor det skal blive en dejlig Aften," sagde Christina til sig selv, medens hun saa ned i den festlig oplyste Forhal. „Jeg havde aldrig troet, at jeg skulde faa det saa godt. Det er smukt af Lady Cicely, at hun vil lade mig have denne Aften, den bliver nok dejlig! Aa, hvor Forhallen dog ser smuk ud!"

Med barnlig Iver og Glæde skyndte hun sig af Sted uden at ane, hvor udmærket hun selv tog sig ud i sin smukke, hvide Kjole mod de mørke Egetræspaneler. Hun var ligefrem smuk med de straalende glade Øjne og det prægtige mørke Haar, der laa som en Krone over hendes Hoved.

Forhallen saa pragtfuld ud denne Aften. Den var oplyst af en Mængde Lys, og de mange Rustninger, Vaaben og Skjolde kastede Refleks tilbage. I den store Kamin brændte et flammende Baal. Tæppet, der dækkede Gulvet, og Møblerne var alle af udsøgt Kvalitet og stod udmærket til det mørke Egetræ, og rundt om i Forhallen var der pyntet op med frodige Azalier, duftende Rosentræer, Liljer og andre farverige Blomster, der fyldte Værelset med Vellugt.

Christina trak Vejret dybt af Glæde og Forventning, og den Forlegenhed, hun et Øjeblik følte, da det lille Selskab, der stod omkring Kaminen, vendte sig om imod hende, forsvandt pludselig, da Lady Cicely traadte hen imod hende med udstrakt Haand.

„Kom herhen til Ilden, kære," sagde hun venligt; „er min lille Abekat kommen i Seng?"

„Hun er det nok nu; da jeg gik fra hende, dansede hun omkring i Barnestuen og jublede over min smukke Kjole, men —"

Christinas Tale blev afbrudt ved et højt Udbrud, der kom fra Sir Arthur. Han havde straks, da Christina paa Lady Cicelys Opfordring traadte hen til det lille Selskab ved Kaminen, fæstet sit Blik paa den unge Pige. Han lod det undersøgende glide ned over hele hendes Person, fra det mørke, bølgende Haar til den lille, fine Sko, man saa under Kjolens Kant. Men da hans Øjne faldt paa Smykket om den unge Piges Hals, trængte der sig et lille Skrig over hans Læber.

„Hvordan er De kommen til det Smykke?" spurgte han i et Tonefald, der var fuldstændigt blottet for Høflighed. „Har De da ikke Skam i Livet, siden De tør møde op med det her lige foran mig?"

„Hvad mener De?" udbrød Christina og greb uvilkaarligt op til Smykket. „Jeg forstaar Dem slet ikke."

„Naa, naa, unge Dame," vedblev Sir Arthur, idet han skubbede Cicely, der vilde lægge sig imellem, til Side. „De kan virkelig ikke lade, som om De ikke forstaar mit meget tydelige Spørgsmaal. Jeg spørger Dem endnu engang, hvor har De faaet fat i det Halssmykke?"

Christina var ved dette brutale Spørgsmaal kommen til at ryste, og med store, angestfulde Øjne saa hun fra Sir Arthur hen til Lady Cicely som for at bede hende om Hjælp.

„Men hvad betyder dog alt dette, Fætter Arthur?" udbrød Lady Cicely og gik frem mod sin Fætter.

„Det betyder," sagde han mørkt og højtideligt, „at din lille Piges Guvernante og Barnefrøken i Aften bærer det Halssmykke, som Politiet nu saa længe forgæves har eftersøgt for mig. Det betyder, at —"

„Nej, nej, nej," afbrød Cicely ham. „Jeg kan ikke tro det, du nu siger. Det kan ikke være Tilfældet! Christina, sig dog til Sir Arthur, at han tager fejl. Fortæl ham, hvor De har Smykket fra."

„Jeg har det fra min Moder," stammede den unge Pige, der endnu rystede saadan af Sindsbevægelse, at hun ikke kunde tænke klart. „Dette Smykke har tilhørt hende. Hun har givet mig det, og jeg —"

„Ti stille," afbrød Sir Arthur hende irriteret; „det er til ingen Nytte at prøve paa at føre os bag Lyset paa denne Maade. Dette Smykke er vort — det er der ikke et Øjebliks Tvivl om. Enhver, der har set det hos os, vil sige det samme. Det er enestaaende i sit Slags, og det er et gammelt Familiearvestykke. De Bogstaver, som sidder der over Smaragden, er min egen Moders Forbogstaver."

Christina stod ganske stille, medens Sir Arthur fremkom med denne Erklæring. Hun var bleven meget bleg, og der var kommen et Udtryk af frygtelig Angest i hendes Blik.

„Min Moder har givet mig det," hviskede hun, da hun forstod, at man ventede et Svar fra hende. „Hun gav mig det, da hun døde, det var hendes."

„Ja, men saa maa De jo kunne sige os, hvilke Navne de Bogstaver betyder," sagde Sir Arthur.

Der var en saadan Haardhed og Bestemthed i hans Stemme, at Cicely uvilkaarlig rykkede nærmere hen til den skælvende, unge Pige. Den lille Dames gode Hjerte bankede højt af Medlidenhed med den stakkels Christina, og hun var rigtig vred paa Sir Arthur.

„Det er ikke rigtigt, Fætter Arthur," sagde hun, „at dømme Christina, før du har hørt hendes Forklaring. Her i Landet betragtes jo dog et Menneske som uskyldig, indtil man har bevist hans Brøde, — saadan siger Loven — ikke sandt?"

Det sidste kom med et lille nervøst Smil til de omkringstaaende, og Cicelys gode, gamle Guvernante, Miss Dunn, traadte nu ogsaa hen til Christina som for at beskytte den unge Pige.

„Jeg ønsker ikke at gøre noget forkert," sagde Sir Arthur koldt, „men hvis dette Smykke, som Miss Moore siger, har tilhørt hendes Moder, saa maa hun jo kunne sige os, hvilke Navne der skjuler sig under disse Bogstaver?"

„Det ved jeg ikke," stammede Christina; „jeg har ofte spekuleret paa —"

„Betyder et af dem ikke Deres Moders Pigenavn?" spurgte Miss Dunn venligt; det var øjensynligt, at hun gerne vilde hjælpe den unge Pige.

„Jeg kender slet ikke min Moders Pigenavn," begyndte Christina langsomt at forklare, da Sir Arthur pludselig brast i en høj Latter.

„De skulde ikke kende Deres Moders Pigenavn?" sagde han. „Nej, det faar De os ikke til at tro."

„Ja, hvad enten De vil tro det eller ej, saa er det dog sandt!" sagde Christina med et Glimt af Stolthed i Øjet. „Det er sandt, hvad jeg har sagt. Jeg ved ikke, hvad de tre Bogstaver betyder, men min Moder gav mig den Halskæde. Det er den rene Sandhed, jeg siger, og jeg kan ikke sige mere."

„De vil maaske ogsaa paastaa, at det ikke var Dem, der for nogle faa Uger siden forsøgte at pantsætte dette Smykke hos en Juveler og Pantelaaner i Chelsea?" Sir Arthur saa gennemtrængende paa den unge Pige, der med Angest stirrede paa ham. — „Aa, jeg ser, det kan De ikke benægte?"

„Nej, nej," udbrød Christina og strakte Haanden frem som for at afværge et Slag. „Jeg prøvede virkelig paa at pantsætte det. Jeg var saa fattig den Gang, men den Mand, der var i Butikken, gjorde mig saa bange, at jeg skyndte mig —"

„Ja, ganske rigtig," afbrød Sir Arthur hende, „De skyndte Dem bort, fordi De blev bange. Pantelaaneren viste Dem nemlig tydeligt, at han straks var klar over, at De ikke var kommen til dette Smykke paa en ærlig Maade. Og saa løb De Deres Vej bort fra Butikken."

Den Autoritet, hvormed Sir Arthur talte, og den Kendsgerning, at han saa nøje vidste Besked med hendes Halssmykke og hendes Handling hin Dag, gjorde Christina saa forvirret, at det var hende umuligt at svare. Hun følte sig som lamslaaet, som pludselig stum; hun var til Mode som et hjælpeløst Dyr, der er fanget i en Fælde, og som ingen Udvej ser noget Sted til Frelse. Hun havde ikke et eneste Bevis for, at det, hun havde sagt, var rigtigt. Hendes Moder, der havde givet hende Smykket, var død og borte. Hun havde aldrig selv vist det til nogen; hun havde aldrig haft Lejlighed til det. Saa vidt hun kunde skønne, var der ikke et eneste Menneske i Verden, der kunde træde frem og stadfæste hendes Ord og sige, at Halssmykket var hendes. Selv hendes sidste Principal, Mrs. Donaldson, kunde ikke her sige god for hende og konstatere, at hun talte Sandhed, thi Mrs. Donaldson havde aldrig vidst, at hun ejede dette Smykke. Hun havde kun kendt hendes Moder flygtigt og ikke været nogen intim Veninde af hende.

„Men det er dog ikke troligt, at Miss Moore har stjaalet dette Smykke, Sir Arthur," indvendte nu den praktiske Miss Dunn, „thi hvis hun havde gjort det, saa havde hun dog næppe taget det paa i Aften og traadt her frem foran Dem med det. Det er ikke troligt, at —"

„Saa vidt jeg forstod Miss Moore før," sagde den gamle Herre koldt, „saa kender hun slet ikke de Bogstavers Betydning, og hun kan derfor ikke vide, at dette sidste C. betyder Congreve. Der er ingen Grund til at tro, at hun har vidst, hvem der ejede den Rejsetaske, som hun tog Smykket fra."

„Men jeg har ikke stjaalet det!" raabte Christina angest. „Jeg har virkelig ikke gjort det. Det er mit eget, og jeg har sagt Dem den fulde Sandhed!"

Sir Arthur ignorerede fuldstændig hendes Ord og vendte sig alvorligt om mod sin Kusine.

„Min kære Cicely," sagde han, „jeg er meget bedrøvet over dette, og det er meget mod min Vilje, at jeg skal foraarsage dig denne Ubehagelighed, men jeg maa desværre for Rettens Skyld melde det her passerede til Politiet."

XVII.

Anden Juledag var begyndt klar og straalende, men før Aften begyndte det at regne, og der blæste en skarp Vind hen over Markerne, da Denis Fergusson ved Tretiden kørte hen ad Landevejen.

Et Tilfælde med Lungebetændelse havde pludselig taget en daarlig Vending, og han sad nu og overtænkte, hvad der videre kunde udrettes for den syge. Men lige saa snart den Sag var gennemtænkt, skubbede han den til Side, og hans Tanker fløj nu atter hen til den herlige Juleaften, han for to Dage siden havde tilbragt paa Bramwell Castle. Han mindedes Babas morsomme Manerer og hendes yndige Moders store Venlighed; det hele havde været som en Idyl, som en skøn Drøm; han vidste godt, at det var dumt af ham at blive ved at drømme — og dog var det saa vidunderligt at gøre det.

„Folk plejer at sige, at man umuligt kan blive forelsket ved første Øjekast," tænkte han, medens Automobilen suste af Sted i det svindende Dagslys, „og dog kan det hænde for selv meget prosaiske Mennesker."

Og gennem den graa Taage, der nu krøb hen over Markerne, syntes han, at han pludselig saa Cicelys Ansigt smile til sig; dette yndige Smil, der var saa barnligt, saa indtagende og sødt.

„Og hendes Øjne er saa blaa som en Junihimmel," tænkte han videre; „saa vidunderlig skønne og blaa, og naar hun ser op paa en med denne søde, barnlige Tillidsfuldhed, saa faar man den største Lyst til at tage hende i sine Arme og kysse hende —" Doktoren standsede brat i sin Tankegang — „nej, stop," mumlede han, „du er en stor Taabe, Denis Fergusson. Den lille, smukke Dame med de dejlige, blaa Øjne staar lige saa højt over dig som Stjernerne paa Himmelen, det ved du godt. En stakkels londonsk Fattiglæge kunde lige saa godt attraa Planeten Venus som Slotsfruen paa Bramwell Castle. Jo mindre du tænker paa denne Sag, des bedre."

Og resolut jog han disse Tanker, der var faldne over ham som ubudne Gæster, bort, og medens Taagen stadig blev tættere, drev han Automobilen hastigt fremad. Regnen, der først havde faldet som en fin Støv, blev nu stærkere, og Vinden rejste sig mere og mere og antog til sidst Karakter af en Orkan.

Hen over det aabne Hedeland for Stormen med stigende Styrke, og Regnen piskede lige i Ansigtet paa Fergusson og løb ned over hans Skuldre og Arme, der var beskærmede af Regnkappen. Det var med et lille Lettelsens Suk, at Fergusson nu drejede Automobilen om fra Hovedlandevejen og kørte ned ad den lille Skovvej, der førte til det ensomme Hus, hvor Margaret Stanforth boede. Her var der dog en Smule Læ paa Grund af det tætte Buskads og de høje Træer, der slog sig sammen over Vejen, men Blæsten mærkedes naturligvis alligevel; det knagede og bragede i Grenene, som Stormen somme Steder bøjede helt ned til Jorden, og Fergusson havde undertiden en Fornemmelse, som om han blev løftet ud af Vognen. Han var glad, da han fik Øje paa den grønne Laage i Muren. Elisabeth kom, saa snart han havde ringet, og hendes Ansigt var saa alvorligt og bekymret, at Doktoren straks spurgte:

„Hun er da ikke daarligere?"

„Hun er til Tider ikke rigtig ved Bevidsthed," svarede Pigen med Graad i Stemmen. „Hun ved ikke altid, hvor hun er, eller hvem det er, der taler til hende. Jeg tror næsten — at det er paa det sidste med hende. Hun har ikke kunnet bære mere."

Doktoren saa betænkelig ud ved denne Bemærkning. Ja, han havde jo haft den selv samme Tanke, da han sidst havde besøgt denne smukke, ensomme Dame. Det var ogsaa forekommet ham, som om hendes Kræfter nu var udtømte af alle de Slag, Skæbnen havde givet hende, som om hun ikke kunde bære mere nu.

Da han traadte ind i hendes Værelse, fandt han hende liggende meget stille i Sengen; hendes Ansigt var omtrent lige saa hvidt som Puden, det hvilede imod. Hendes graa Øjne var rettede mod Kaminildens Flammer, hendes Hænder var foldede foran hende paa Lagenet, saadan at hendes ene Finger berørte den brede Guldring, hun nu bar paa den venstre Haands tredje Finger.

„Hvad saa end den stakkels Mand, der nu er død, har været eller har gjort, saa har denne Kvinde elsket ham med en enestaaende Kærlighed," tænkte Fergusson nu, som han mange Gange tidligere havde tænkt. Han satte sig ned ved Siden af Sengen og talte venligt og opmuntrende til sin Patient om alt muligt undtagen om hendes Sygdom.

„Ved De, Doktor," sagde den syge pludselig, og hendes Stemme blev nu lav og drømmende, „jeg tror, at det er paa det sidste med mig."

Disse Ord, der var en nøjagtig Gentagelse af det, Elisabeth havde sagt, overraskede Doktoren et Øjeblik, men han skulte sin Forundring, saa godt han kunde.

„De er saa overanstrengt nu," sagde han venligt. „Det, De for nylig har gaaet igennem, har været for meget for Dem."

Hun smilte; det var et underlig resigneret Smil.

„Nej, det er ikke alene det," sagde hun; „det er ikke alene Sygelighed; nej, det er ligesom noget herinde, der er bristet, en Kraft, der er svunden bort, — det er snart paa det sidste med mig."

„Den Fornemmelse har De netop, fordi De er saa overanstrengt, og fordi De aldrig har været helt stærk, men De skal se, lidt efter lidt —"

„Nej," afbrød hun hurtigt Doktoren, „De har ikke Ret; saadan vil det ikke gaa med mig. Og jeg er slet ikke bedrøvet over det. Livet har bragt mig saa megen Sorg — langt mere end Glæde — saa, — nej, jeg er hverken bedrøvet over det eller bange. Jeg vilde kun ønske, at jeg havde været en lille Smule mere Nytte til her i Verden," sluttede hun med et halvt sorgfuldt, halvt spøgende Smil.

„Det kan jo gerne være, at De har haft større Indflydelse paa Deres Omgivelser, end de fleste andre har — saa De derigennem mulig har udrettet mere end de fleste," sagde Doktoren beroligende. „Det er ikke altid de mest virksomme Mennesker, som udretter mest i Verden."

Hun smilte igen til ham, men hun fortsatte ikke Samtalen; hun lod Fergusson tale om andre Emner, og kort efter tog han Afsked efter at have lovet hende, at han vilde sende hende en ny Medicin.

„Der er noget forunderlig hemmelighedsfuldt over denne Kvinde," tænkte han, medens han gik hen gennem Haven til den lille Dør i Muren. „Jeg tror ikke, at jeg er mere nysgerrig end de fleste Mennesker, men jeg tilstaar aabent, at denne Kvinde ægger min Videbegærlighed. Hvad mon hun har oplevet? Og hvorfor har hun —"

Doktoren kom ikke videre i sin Tankegang; han havde aabnet Døren og skulde lige til at træde udenfor, da han fik Øje paa en Skikkelse, som stod lænet op mod Muren uden for Døren. Det sidste Dagslys var ved at svinde, og Regnen skyllede ned med stor Voldsomhed, men Fergusson genkendte dog straks i den forkomne Skikkelse Christina Moore.

Hun var kridhvid i Ansigtet, og af den sammensunkne Stilling, hun indtog, kunde Fergusson skønne, at hun var aldeles udmattet. Han gik hurtig hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Skulder, men i samme Øjeblik for hun op, og rystende over hele Kroppen af Skræk stirrede hun paa ham, som var hun et stakkels anskudt Dyr, der lige var undsluppet sin Forfølger.

Fergusson troede et Øjeblik, at der virkelig var nogen efter hende, men han saa, at der var ingen. Der hørtes kun Vindens Susen i Træerne og Lyden af den strømmende Regn.

„Hvad er der sket?" spurgte han, idet han talte saa roligt som muligt for ikke at forøge hendes Sindsbevægelse. „Kom med herind i Huset; De kan ikke blive staaende her i Regnen. Men hvad er det? De er jo aldeles gennemblødt!" vedblev han heftigt, idet han greb den unge Pige om Armen og ledte hende hen imod Døren ind til Forhallen.

„Ja, jeg er helt gennemblødt," svarede hun ganske mekanisk. „Jeg tror nok, at det har regnet hele Tiden, lige siden jeg forlod Stationen."

„Jærnbanestationen?" spurgte Doktoren forbavset. „Har De da spadseret hele denne Vej?"

De var naaede ind i Forhallen, og nu, da Lyset fra Hallens Lampe faldt ned over Christina, saa han, at hendes Klæder drev saadan af Vand, at det strømmede hen ad Gulvet, og han lagde nu Mærke til, hvorledes hendes Ansigt ligesom var forstenet af Sorg.

„Ja, jeg spadserede," sagde hun, „for jeg havde ikke Penge til at betale en Vogn. Saa vilde jeg vel være bleven kaldt for Tyv igen, dersom jeg havde taget en Vogn uden at kunne betale den. Men jeg er ingen Tyv — jeg er ingen Tyv — det er virkelig sandt!"

Hun saa paa Doktoren med en saadan Angest i Blikket, at Fergusson var lige ved at tro, at hun ved en eller anden stærk Rystelse havde mistet Forstanden. Han talte derfor saa roligt og trøstende til hende, som han kunde.

„Nej, selvfølgelig er De ikke nogen Tyv. Nu skal jeg kalde paa Elisabeth, at hun kan tage sig af Dem. Venter Mrs. Stanforth Dem?"

„Aa, nej — nej," udbrød Christina aandeløs; „det var kun, fordi jeg var saa ude af mig selv, at jeg rejste herhen. Da de sagde, at jeg var en Tyv, saa vidste jeg ikke, hvad jeg skulde gøre, for jeg kan ikke bevise, at jeg ikke har stjaalet. Jeg har ikke et eneste Bevis. Jeg kan kun sige, at jeg ikke er en Tyv. De eneste Mennesker, der kunde hjælpe mig, er døde."

Fergusson, der ikke forstod et eneste Ord af alt det, Christina fortalte ham, ringede nu paa Klokken efter Elisabeth, og da denne traadte ind og i stum Forbavselse stirrede paa den drivvaade Skikkelse, der stod under Lampen, sagde han kort til hende:

„Miss Moore er ganske uventet kommen hertil, og hun er meget vaad. Vil De ikke nok lægge hende til Sengs straks og lægge Varmedunke ved Siden af hende, og saa maa hun have noget varmt at drikke. Hun maa ikke tale i Aften. Jeg skal komme herhen og se til hende i Morgen."

Elisabeth havde maaske i de mange Aar, hun havde tjent Margaret, vænnet sig selv til ikke at blive forbavset over noget; hun var i hvert Fald nu ganske rolig. Der fløj dog et Udtryk af Medlidenhed over hendes venlige Ansigt, idet hun saa paa den forkomne, unge Pige. Hun slog sin Arm om Christina, og med et kort Nik til Doktoren ledte hun den unge Pige op ad Trapperne, som var det et hjælpeløst Barn, hun havde Omsorg for.

„Hun saa ganske udmattet ud, og saa var hun halvdød af Angest," mumlede Fergusson til sig selv; „jeg gad nok vide, hvad der er hændet hende, at hun kan komme i denne Tilstand hertil! — Og hvad var det for noget underligt Snak, hun sagde om, at hun ikke var en Tyv? Naa, jeg maa op og fortælle Mrs. Stanforth, hvor dristigt jeg har benyttet mig af hendes Hus, og saa maa jeg komme tilbage ganske tidligt i Morgen."

Han løb hurtigt op ad Trappen og traadte paa ny ind i Sygeværelset. Med faa Ord satte han sin Patient ind i Situationen, og til hans store Lettelse billigede hun i et og alt Doktorens Handlemaade.

„Den stakkels, lille Pige," udbrød hun, „vi skal nok pleje hende godt. Elisabeth elsker at have nogen, hun rigtig kan tage sig af. Vi skal gøre, hvad vi kan, for at hun kan have det godt, og i Morgen er hun nok kommen sig saadan, at hun kan forklare os, hvad der er sket. Det er vanskeligt at forstaa, hvad der kan være i Vejen, for saa vidt, man kunde se, var hun saa glad for sit Arbejde."

„Det er umuligt at tro, at Lady Cicely kan have været uvenlig imod hende," sagde Fergusson grundende; „hun kan ikke være uvenlig mod en levende Sjæl. Men det er jo frugtesløst at diskutere det nu. Vi maa vente, til Miss Moore kan fortælle os, hvad der er sket. Jeg spurgte hende slet ikke ud om noget, for hun var alt for ødelagt til, at hun kunde svare."

— — —

Christina var endnu den næste Morgen, da hun af Elisabeth blev ført ind i Margarets Værelse, meget bleg og mat. Margarets vagtsomme Øje saa straks, at den unge Piges Nervesystem var i et fuldstændigt Oprør. Men hun saa, at Christina trængte til hendes Hjælp, og Margaret, der oprindelig havde en stærk Karakter, ønskede intet hellere end at hjælpe hende i hendes Nød. Det var, som havde hun faaet nye Kræfter, fordi der var nogen, der trængte til hende, og hun saa selv meget raskere ud i Dag, end hun havde gjort længe.

„Stakkels Barn," sagde hun til Christina, og der var en Klang af moderlig Ømhed i hendes Stemme, — „har De sovet godt? Har De udhvilet?"

„Jeg har været vaagen flere Gange," sagde den unge Pige og saa sig sky omkring. „Jeg syntes hver Gang, jeg for op, at det var Politiet, der kom for at hente mig."

„Hvorfor skulde Politiet komme?" spurgte Margaret mildt. „Fortæl mig, hvad der er sket, og hvor-

for De er saa bange? Lady Cicely kan da umuligt have behandlet Dem uvenligt?"

„Nej — nej," stammede Christina; „jeg tror næsten, at hun har Tillid til mig, men Sir Arthur —"

„Sir Arthur," afbrød Margaret hende skarpt — „hvem er det, — hvad hedder han mere?"

„Sir Arthur Congreve. Han er Lady Cicelys Fætter — det vil sige hendes afdøde Mands." Margarets blege Ansigt dækkedes af en let Rødme, medens Christina kom med denne Forklaring. „Det var ham, der beskyldte mig for at være en Tyv, og saa blev jeg saa angest, saa skrækkelig angest, og saa løb jeg min Vej."

„De løb Deres Vej? — Aa, kære Barn, prøv paa at beherske Dem, saadan at De kan forklare mig det hele ganske nøjagtigt. Hvorfor kom Sir Arthur med en saa slem Beskyldning imod Dem?"

„Han saa et Smykke, som jeg havde om min Hals, og saa sagde han, at det tilhørte hans Hustru, og at Lady Congreve for nylig var bleven bestjaalet, og at det var mig, der havde gjort det. Han var saa vis, saa aldeles vis paa det, og jeg kunde kun benægte det, men havde ikke et eneste Bevis imod ham."

„Jeg kan slet ikke forstaa alt dette. Hvordan kunde Sir Arthur da antage, at De havde bestjaalet El— — jeg mener hans Hustru? Mistede hun da sit Smykke paa Bramwell Castle?"

„Nej, hun mistede det for nogen Tid siden i en Jærnbanekupé; det var en ung Pige, der tog det ud af hendes Rejsetaske, og nu er de vis paa, at det er mig, der var den unge Pige. De maa vide, at da jeg fik Pladsen hos Lady Cicely, havde jeg slet ingen Anbefalinger, i hvert Fald ingen, der kunde gælde noget. Alle de, jeg kendte, er døde, og den sidste Familie, jeg var hos, er rejst til Afrika. Lady Cicely tog mig paa Tro og Love, og jeg kender ingen, der kan fortælle om mig, at jeg er et ærligt Menneske."

Christinas sidste Ord endte i en lille Hulken, og hendes Hoved sank ned paa det Tæppe, der dækkede Margaret, medens den syge blidt lod sin Haand glide over den unge Piges mørke, bølgende Haar.

„Men hvorfor løb De Deres Vej?" spurgte hun. „Det vilde sikkert have været klogere, om De var bleven, til Sagen var fuldt opklaret. Nu, da De er løben bort, maa de jo alle tro, at De er skyldig."

„Ja, det ved jeg nok," sagde den unge Pige, idet hun løftede sit Hoved og saa paa Margaret med store, bedrøvede Øjne. „Jeg kom netop til at tænke paa det, medens jeg sad i Toget, men jeg var bange for at vende om og tage tilbage. Thi hvad skal jeg gøre der? Jeg kan jo intet bevise?"

„Naar var det, at Sir Arthur kom med den Beskyldning?"

„Det var i Forgaars; jeg tror nok, at det var i Forgaars," svarede Christina ligesom samlende sig. „Ja, det var første Juledags Aften, og da Sir Arthur sagde, at han vilde melde mig til Politiet, saa løb jeg lige ud af Forhallen og op paa mit Værelse. Jeg var til Mode, som skulde jeg blive gal. Jeg rev min Kjole af mig, den pæne Kjole, som Lady Cicely havde givet mig. Saa bankede det lidt efter paa Døren, men først vilde jeg ikke lukke op. Lidt efter aabnede jeg alligevel Døren, og saa kom Lady Cicely ind til mig, og hun bad mig saa om endelig at sige Sandheden til hende. Og jeg sagde saa, at jeg havde sagt Sandheden hele Tiden, og at jeg ikke kunde sige andet end det, jeg en Gang havde sagt. Hun saa saa bedrøvet paa mig, og saa sagde hun, at hun kunde ikke tvivle paa mig, men at hun troede, at Sir Arthur alligevel vilde sende Bud efter Politiet. Hun sagde, at hun vilde sende min Middag op til mig i Barnestuen. Det var Juledags Aften," vedblev Christina og saa med taarefyldte Øjne paa Margaret, „og jeg havde glædet mig saadan til den Dag, som jeg nu for første Gang i lang Tid skulde tilbringe i et rigtig hyggeligt Hjem! Og min nye Kjole var saa nydelig! Og saa at tænke sig, at jeg skulde spise mit Julemaaltid ganske ene i Barnestuen og oven i Købet blive beskyldt for at være en Tyv." Her brast hun atter i Graad. „Men jeg spiste slet ikke Maden," fortsatte hun hastigt. „Da Lady Cicely var gaaet ned igen, sad jeg og spekulerede paa det, hun havde sagt om Politiet, og saa blev jeg igen som ude af mig selv. Saa tog jeg min Cheviotskjole paa, min tykke Kaabe og min Hat, og medens alle de andre sad og spiste til Middag i Spisesalen, sneg jeg mig ud af Huset og bort. Jeg var slet ikke mig selv; jeg var syg, ja, næsten gal af Skræk. Jeg havde kun eet Ønske: at komme saa hurtigt som muligt bort; jeg var saa bange, saa bange. Jeg vidste straks slet ikke, hvad jeg skulde gøre, eller hvor jeg skulde gaa hen, men saa faldt det mig paa en Gang ind, at jeg kunde gaa her hen til Dem, De var den eneste, jeg kunde tænke paa at henvende mig til."

„Men, kære Barn, De siger, at det var i Forgaars Aftes, at det skete," sagde Margaret mildt; „hvor sov De da? Og hvordan kom De bort fra Bramwell Castle paa saadan en Helligdag?"

„Jeg gik paa min Fod hen til en af de nærmeste Stationer, nej, ikke til den almindelige, hvor Folkene kendte mig, men til den, der ligger længst borte — Hansley hedder den. Der gik ikke noget Tog før næste Morgen, og saa sad jeg og ventede i Ventesalen hele Natten. Folkene der tillod mig at sidde der, da det egentlig slet ikke er tilladt, men jeg sagde, at jeg havde ingen andre Steder at gaa hen. Toget var saa forsinket, fordi det var Helligdag, og derfor kom jeg først meget sent til Merlands Station, hvorfra jeg spadserede herhen."

„Spadseret herhen fra Merlands Station? Men, kære Barn, det er jo over to Mil."

„For mig var det som hundrede," svarede Christina træt; „jeg vidste til sidst slet ikke, hvordan jeg kom af Sted. Og det blæste og regnede, og jeg troede flere Gange, at jeg var død undervejs. Men jeg vilde jo hen til Dem."

Margarets kærtegnende Haand strøg hen over den unge Piges Haar.

„Stakkels, lille Pige," sagde hun, „jeg er glad over, at De valgte at komme hen til mig, naar De endelig vilde bort, men, som jeg sagde før, det havde været klogere af Dem at blive paa Bramwell Castle; det stiller Dem ikke i noget heldigt Lys, at De løb Deres Vej."

„Vil De ikke nok alligevel beholde mig her?" bad Christina med et Udtryk af Angest i Øjnene. „De vil ikke sende mig tilbage til Bramwell — eller lade Politiet tage mig?"

„Nej, nej," svarede Margaret mildt, „men jeg vil for øvrigt raadspørge Doktor Fergusson; jeg duer ikke til at afgøre den Slags Spørgsmaal, men Doktoren kan nok sige os, hvad der vil være rigtigst for os at gøre. Han har saadan en fornuftig og sund Dømmekraft, og han ser saa klart."

„Det var naturligvis fejgt af mig at løbe min

Vej," udbrød den unge Pige, idet hun med en barnlig Bevægelse slog Hænderne sammen, „men jeg følte mig saa fortvivlet i det Øjeblik — saa ene og ulykkelig — og jeg havde jo desuden slet intet Bevis for, at hvad jeg havde sagt, var rigtigt. Ja, jeg kan jo ikke engang over for Dem forklare mig saadan, at De kan se, at jeg ikke fortæller Dem en Mængde Usandheder."

„Kan De ikke?" sagde Margaret smilende. „Jeg behøver slet ingen Beviser for Deres Sanddruhed. Jeg kan læse i Deres Ansigt, at De er sandfærdig. Men for Deres egen Skyld og for Rettens Skyld er jeg ked af, at De slet ikke kan bevise, at det, De har fortalt, var Sandhed."

„Jeg kan kun gentage, hvad jeg en Gang har sagt," sagde den unge Pige nedslaaet; „Moder gav mig det Halssmykke, lige før hun døde. Hun holdt selv saa meget af det og betragtede det som sin dyreste Skat. Jeg tror egentlig, at det var hendes Hensigt at fortælle mig noget om det, da hun gav mig det, men hun naaede ikke at faa fuldført den Sætning, hun var begyndt paa. De tre sidste Ord, hun sagde, var: 'Sig til Arthur —' mere fik hun ikke sagt, saa døde hun."

„Sig til Arthur," gentog Margaret forbavset, og atter hvilede hendes Blik undrende paa den unge Pige. „Hvem mente hun med denne Arthur?"

„Det ved jeg ikke. Jeg ved ikke den mindste Smule om min Moders Familie. Jeg kender ikke engang hendes Pigenavn. Og det lyder jo saa utroligt. — Det var ogsaa det, der gjorde, at man ikke rigtig kunde fæste Lid til min Forklaring paa Bramwell Castle — de vilde ikke tro, at det var muligt."

„Det var dog et besynderligt Sammentræf," sagde Margaret og saa forskende paa Christina. „Jeg gad nok vidst, hvorfor Deres Moder skjulte sit Pigenavn for Dem, og hvorfor hun ikke omtalte sin Familie til Dem. Har De slet ikke Idé om, hvorfor hun var saa hemmelighedsfuld?"

„Nej, og det er først i den sidste Tid, at det er gaaet op for mig, hvor besynderligt det er, at jeg slet ikke har vidst noget om alt dette. Jeg kom aldrig sammen med andre unge Piger. Vi levede meget isoleret, mine Forældre og jeg, og jeg tænkte aldrig over, at det kunde have været anderledes. Men senere forstod jeg godt, at der var noget hemmelighedsfuldt over vor Tilværelse, og jeg har ofte grundet over, hvad det dog kunde være. Nu faar jeg det aldrig at vide. Baade Fader og Moder er døde, og den Præst, som kendte os i Devonshire, er ogsaa død. Den Familie, som jeg var hos, er ogsaa langt borte."

„Ja, men ved denne Mrs. Donaldson ikke noget om Dem eller Deres Familie?"

„Nej, hun ved ingenting. Jeg lærte Mrs. Donaldson at kende, fordi hun boede i vor Landsby, og Moder var venlig mod hende og Børnene, engang de var syge. Hun var slet ikke nogen intim Bekendt af os. De faa Mennesker, mine Forældre kendte i Landsbyen, var kun flygtige Bekendte. Nej, der er ikke en eneste i hele Verden, der kan stadfæste min Uskyldighed i denne Affære."

„Det er besynderligt! Der er ikke andet for os at gøre end at spørge Doktor Fergusson om Raad og saa følge det. Jeg vilde ønske, at jeg kunde forstaa, hvorfor Deres Ansigt og Stemme er mig saa underlig bekendt." Margarets Stemme var helt drømmende, da hun sagde disse Ord. „Jeg tror, at jeg en Gang før har sagt dette til Dem. Er De ganske, ganske vis paa, at vi to aldrig har truffet hinanden, før De saa mig her?"

„Ja, det er jeg," svarede Christina afgjort. „Jeg kunde aldrig have glemt Dem. Men det lader til, at jeg minder alle Mennesker om nogen, de kender, for da Lady Congreve kom til Bramwell Castle, gik jeg netop gennem Forhallen, ligesom de traadte ind, og da hun saa mig, gav det et Sæt i hende, og jeg hørte ganske tydeligt, at hun hviskede til Lady Cicely: 'Men hvem er dog det, kære Cicely, — hvem er det dog, hun ligner?' Jeg maa vist have en Dobbeltgænger et Sted."

„Ja, det maa De aabenbart," svarede Margaret langsomt, „det er meget mærkeligt! Men for at komme tilbage til det, det for Øjeblikket drejer sig om, saa sig mig, om De har det Halssmykke med Dem, som har foraarsaget al denne Staahej."

„Ja, det har jeg rigtignok," svarede Christina ganske naturligt; „jeg havde det jo om Halsen, da Sir Arthur saa det, og jeg tog det ikke af igen. Jeg kan godt vise det til Dem nu."

Christina stak Haanden ind under sin Halslinning, trak den tynde Guldkæde, hvori Smykket hang, frem og rakte det til Margaret.

„De kan se," sagde hun, „at det er et meget smukt og sjældent Smykke; denne Smaragd med de tre Bogstaver over er især saa pragtfuld. Det var disse Bogstaver —"

„Ja, jeg ser dem nok," afbrød Margaret hende med tonløs Stemme, og den besynderlige Sindsbevægelse, der nu tegnede sig i hendes Ansigt, fik Christina til fuldstændig at glemme sin egen Bekymring, Smykket og alt: „Ja, det er Smaragden, omgivet af Brillanter, og oven over den de tre sammenslyngede Bogstaver A. B. C. Men hvorledes kan det gaa til, at Deres Moder ejede et Smykke med de tre Bogstaver? Hvad kan det betyde? Mit kære Barn, hvad skal dog det sige?"

XVIII.

„Hun er fuldstændig forsvunden, og hendes Flugt har naturligvis gjort Fætter Arthur aldeles overbevist om, at hun er skyldig! Aa, Rupert, det hele er en frygtelig Gaade; jeg vilde blot ønske, at du var kommen lidt tidligere tilbage."

„Ja, bare jeg var," svarede Rupert, der stod ved Siden af Kaminen i Cicelys Boudoir paa Bramwell Castle og saa venligt hen paa sin Kusine. „Men det er allerede et stort Held, at jeg er her nu. Jeg havde ventet at skulle opholde mig et Par Uger i Neapel, men det viste sig heldigvis, at Jack var meget bedre, end jeg troede; det hele var blind Alarm. Det var ikke den virkelig ondartede Tyfus, han havde, men en ufarlig Sygdom, der lignede den. Han har det ganske godt nu. Jeg fik imidlertid Lejlighed til at plukke en lille Høne med ham, og da det var besørget, rejste jeg min Vej."

„Men, hvad mener du med det?" spurgte Cicely og saa forundret paa ham.

„Aa, jeg mener kun, at han for nogen Tid siden spillede mig et slemt Puds. Nu var han heldigvis saa mat, at han var nødt til at tage imod den Lektion, jeg gav ham," her lo Rupert sagte, men fort-

satte saa hurtigt. „Naa, det er ikke værd at tale om Layton og hans meget ubetænksomme Spøg. Lad mig hellere faa noget at vide om Miss Moore. Du siger, at Sir Arthur anklager hende for at have stjaalet. Det, synes jeg næsten, er en latterlig Beskyldning."

„Kære Rupert, hvor kan man vente andet af Fætter Arthur? Men denne Gang ser det virkelig ud, som om der var en vis Metode i Galskaben. Den Kendsgerning kan ikke omstødes, at Christina virkelig har et Halssmykke, der har tilhørt Kusine Ellen, og nu beskylder de Christina for, at hun har stjaalet det."

Cicely fortalte nu, hvorledes det hele var gaaet til, og hvilket Resultat denne Beskyldning havde haft, og Rupert hørte interesseret til. Han afbrød hende ikke en eneste Gang.

„En saa forstandig ung Pige som Miss Moore vilde da aldrig, selv om hun virkelig havde stjaalet, have præsenteret den stjaalne Genstand lige for Næsen af Ejeren. Denne simple Kendsgerning burde have sagt Sir Arthur, at han var paa Vildspor; den sunde Fornuft siger en det jo."

„Man kan ikke tale om Sir Arthur og sund Fornuft paa en og samme Tid," sagde Lady Cicely. „Han har nu en Gang sat sig i Hovedet, at Christina er den unge Pige, som i Jærnbanekupeen stjal Kusine Ellens Smykke fra hendes Rejsetaske, og du kunde lige saa godt prøve paa at vælte Mont Blanc som at rokke ved de Forestillinger, som Fætter Arthur nu engang har slaaet sig til Ro med. Han gjorde Christina saa dødelig angest med sine Trusler om at hente Politiet, at hun ude af sig selv af Skræk løb sin Vej."

„Ja, det var stor Skade, at hun gjorde det," sagde Rupert. „Det vilde have været klogere af hende, om hun var bleven og havde faaet Sagen helt opklaret; jeg kan nemlig ikke tro, at hun er skyldig."

Medens han talte, steg i Erindringen et Billede frem foran ham. Han syntes, han saa det lille Værelse i Forpagtergaarden igen. Christina og Baba sad ved Tebordet. Han fortalte dem en hel Del, og den unge Piges søde Ansigt var vendt imod ham, belyst af Ilden i Kaminen. Hvor havde hendes Øjne ikke været smukke, og hvor var det Smil, hvormed hun lyttede til ham, ikke indtagende? Der var noget saa moderligt i den hele Maade, hun havde været paa, og dog var hun saa ung, saa ung.

„Nej," gentog han bestemt, „jeg kan umulig tro, at hun har stjaalet."

„Nej, selvfølgelig," udbrød Cicely utaalmodig. „Jeg tror det heller ikke; saa kunde jeg lige saa godt tro, at jeg selv var en Tyv. Jeg tvivler ikke et Øjeblik paa hende. Jeg vilde kun ønske, at hun var bleven her; eller bare jeg vidste, hvor hun var gaaet hen."

„Har hun nogen Venner eller Slægtninge, som man kan antage, at hun har søgt hen til?" spurgte Rupert alvorlig.

„Nej, det har hun vist desværre ikke. Du ved nok, at da jeg engagerede hende til Guvernante for Baba, var hun netop saa enlig stillet; husker du ikke, at du bebrejdede mig, at jeg vilde antage hende, uden at hun kunde præstere Anbefalinger. Hun har været uvurderlig som Babas Guvernante, og jeg er kommen til at holde umaadelig meget af hende. Hun er det kæreste lille Menneske, som man kan tænke sig."

„Ja, hun er meget sympatetisk," sagde Rupert drømmende, og da han opfangede Cicelys forundrede Blik, fortsatte han: „Ja, jeg saa hende jo i Graystone, den Gang jeg var nede for at se til Baba, og da forekom det ogsaa mig, at hun var et sjældent behageligt og elskværdigt Menneske, akkurat saadan, som man kunde ønske, at en ung Guvernante skulde være."

„Ja," sagde Cicely, der endnu undrede sig over Ruperts eftertænksomme Betoning, „jeg tror ogsaa, at den Benævnelse passer paa hende. Christina er netop en sjælden sympatetisk ung Kvinde. Baba kommer hun udmærket ud af det med, og hun er nu ganske fortvivlet over, at 'hendes smukke Dame', som hun kalder Christina, er borte. Hun græder ustandselig over, at hun ikke kommer."

„Det var første Juledag, at Miss Moore tog bort, siger du?"

„Ja, det er nu to Dage siden. Hun tog slet ingen Bagage med sig. Hun maa have spadseret til Stationen. Vi har faaet at vide, at hun tog fra Hansley Station, og at hun det meste af Natten sad i Ventesalen der. Der gik først et Tog tidlig om Morgenen."

„Og du ved ikke, hvortil hun tog Billet?" spurgte Rupert.

„Jo, hun tog Billet til Torne Junction; længere kan vi ikke følge hendes Spor. Fætter Arthur fik alt dette opspurgt i Gaar; han kom med en Mængde kedelig Snak. Heldigvis rejser baade han og Kusine Ellen i Dag. Men han truer jo hele Tiden med, at han vil sætte Politiet efter hende. Jeg vil blot haabe, at han vil opsætte denne Efterforskning et Par Dage. Han har saa travlt med at opsøge en Svoger, der har forladt hans Søster."

„Hvad mener du, kære Cicely?"

„Ja, jeg kender egentlig ikke meget til Sagen," sagde Cicely leende. „Fætter Arthur tror rigtignok, at jeg er fuldstændig inde i hans og hans Families Historie, men jeg kan saamænd ikke engang huske, at min kære John har omtalt, at Fætter Arthur havde en Svoger. Nu kommer den gamle Mand bestandig med Hentydninger til den Svoger, der er rejst bort eller forsvunden, og som, efter hvad det lader til, har gjort et eller andet frygteligt. Han sukker og klager i et væk over sin stakkels Søster, og jeg har ikke Anelse om, hvordan den Søster er situeret, lige saa lidt som jeg ved noget om Manden, hun skal være gift med. Imidlertid synes jeg —"

„Ja, jeg forstaar dig godt," afbrød Rupert hende hurtigt, „du mener, at vi nu først og fremmest maa tænke paa den unge Pige. Det var en stor Fejl af hende, at hun løb sin Vej, men det er vor Pligt at se at finde hende igen og at faa Sagen ordnet. Det vanskelige er jo det, at man slet ikke ved, hvor man skal lede efter hende. Det bedste vilde vel næsten være, om vi henvendte os til Scotland Yard for at faa fat i hende."

„Hvis det kan undgaas, vil jeg meget nødig have Offentligheden blandet ind i det," sagde Cicely. „Fætter Arthur vil jo allerhelst have, at vi skal overgive det hele til Politiet, men som den lille, taabelige Kvinde, jeg nu engang er, har jeg Kvindernes sædvanlige Skræk for Lovens Haandhævere."

„Ja, du er rigtignok en komplet Type paa de smaa, taabelige Kvinder," sagde Rupert smilende, idet han saa kærligt paa sin Kusine, „men vi behøver slet ikke at kalde Politiet til Hjælp eller at eftersøge Tyven,

fordi vi ganske privat anmoder Scotland Yard om at finde Miss Moore til os. Det er jo ogsaa muligt, at jeg kan formaa Sir Arthur til at lade være med at indgive sin Anklage over hende foreløbig. Han maa jo dog være til at —"

Han fik ikke fuldført sin Sætning, da Døren pludselig blev aabnet, og en Tjener traadte ind med et Telegram paa en Bakke.

„Det er til Fætter Arthur," sagde Cicely, idet hun saa op paa Rupert. „Hvad skal jeg nu gøre? Skal jeg sende det efter ham eller aabne det selv?"

„Jeg synes, at det er rigtigst, at du aabner det," svarede Rupert, „det kan jo godt være, at det er et Telegram om noget ganske ligegyldigt."

Cicely fulgte hans Raad og aabnede Telegrammet; hun læste det langsomt igennem med rynkede Bryn, og der kom saa et ganske forbavset Udtryk i hendes Ansigt.

„Det var dog ganske besynderligt," udbrød hun helt veltilfreds; „ja, De skal ikke vente, James. Jeg skal sende Svaret ned til Telegrafbudet i Løbet af et Par Minutter. Se en Gang, Rupert," vedblev hun, da Tjeneren var gaaet, „er det dog ikke mærkeligt, at dette Telegram netop skal komme, som vi staar og diskuterer Sagen."

Rupert tog Telegrammet, og Cicely lagde med Undren Mærke til, at der for en dyb Rødme over hans Kinder, da han læste de faa Linier. Ogsaa hans Ansigtsudtryk var tilfreds nu. Da han endnu en Gang gennemløb Telegrammet, læste han det med høj Stemme.

„Kom straks hertil. Telegrafer til Posthuset i Grayſtone; der skal være Vogn ved hvert Tog. Christina Moore er hos mig. Har gjort en vigtig Opdagelse.

Margaret Stanforth."

„Endelig," mumlede Rupert, idet han lagde Telegrammet sammen og rakte det tilbage til Cicely, „endelig har jeg fundet hende!"

Skønt Rupert nærmest fremhviskede de sidste Ord, hørte Cicely dem dog, og da hun spændt havde fulgt hans vekslende Ansigtsudtryk, udbrød hun nu uvilkaarlig:

„Men Rupert, jeg kan slet ikke forstaa dig! Er du virkelig saa glad over at have fundet Christina?"

Rupert saa forvirret paa hende.

„Tænkte jeg højt?" spurgte han. „Jeg skal sige dig, Cicely, jeg tænkte lige i dette Øjeblik ikke paa Miss Moore, skønt jeg er meget glad over at vide, at hun er i god Behold nu. Thi hun er virkelig nu i gode Hænder," sluttede han blødt, medens der kom en saadan Glans i hans Blik, at Cicely blev helt betaget over det.

„Det er vel ikke en Gang rigtigt," vedblev han efter en lille Pause, „at jeg kun fortæller dig en halvkvædet Vise; derfor vil jeg hellere sætte dig ind i Situationen. Margaret Stanforth er en god Veninde af mig, en god og ædel Kvinde. Jeg havde en lille Tid tabt hende af Syne, og nu er jeg glad over, at jeg atter har fundet hende."

Denne Forklaring kom meget behersket, men Cicely kunde godt se, at det kostede Rupert Møje at betvinge sin Bevægelse. Hun vilde ikke forøge den, derfor lod hun, som slog hun sig til Ro med hans Forklaring, og sagde blot:

„Det glæder mig, at Christina er i saa gode Hænder. Jeg vil nu straks telegrafere Indholdet af dette til Fætter Arthur. Denne Meddelelse, der heri gøres ham, er sikkert af stor Vigtighed."

„Det er den uden Tvivl," svarede Rupert aandsfraværende, idet han straks begyndte at skrive et Telegramsvar for Cicely. Da det omsider var afsendt, vendte han sig om imod hende.

„Jeg gad vidst, om det vilde være forkert af mig," sagde han, „om jeg benyttede mig af den Underretning, som jeg gennem dette Telegram har faaet? Om det kan gaa an, at jeg rejser til Grayſtone, eller jeg hellere skal lade være med det?"

„Ja, men der er jo ingen rigtig Adresse i Telegrammet," indvendte Lady Cicely. „Der staar ganske vist, at Svaret kan sendes til Grayſtone Posthus, men det er jo tydeligt, at det er, fordi den egentlige Adresse ønskes skjult. Jeg er næppe i Stand til at raade dig, men det forekommer mig rigtignok, at det er lidt dristigt og maaske lidt ufint at drage Fordel af den Viden, som du rent tilfældig er kommen i Besiddelse af."

„Og saa siger man endda, at Kvinden intet rigtigt Æresbegreb har!" udbrød Rupert leende. „Du gav mig jo ikke alene det Raad, jeg bad om, men ogsaa en god Belæring. Du har naturligvis Ret," vedblev han med et lille, bittert Smil, „jeg kan ikke tage hen og opsøge hende paa Basis af et Telegram, som det slet ikke var Meningen, at jeg skulde se! Men det koster mig mere, end nogen tror, at lade være med det."

Han vendte sig bort fra Cicely, og idet han lagde sine Arme mod Kamingesimsen, støttede han Hovedet et Øjeblik imod dem. Det varede kun nogle faa Sekunder, saa tog han sig sammen og rettede sig op.

„Naa, jeg maa se at glemme dette Telegram," sagde han, „jeg maa se fornuftigt paa Tingene."

„Det gør mig saa ondt, Rupert," sagde Cicely blidt; hun havde med Bekymring iagttaget hans forpinte Ansigtsudtryk. „Er der intet, jeg kan gøre for dig?"

„Du kærlige, lille Menneske," svarede han, „nej, der er intet, du kan gøre. Mrs. Stanforth er min gode Veninde, den bedste Veninde, en Mand nogen Sinde har haft. Det er hendes Ønske, at jeg ikke skal vide, hvor hun er, — og jeg maa bøje mig for det, — saa svært det end falder mig."

Det Telegram til Sir Arthur vilde være bleven sendt af Sted samme Dag, Christina gav sin Forklaring til Margaret, hvis Mrs. Stanforth blot ikke efter den paafølgende Sindsbevægelse var bleven saa svag, at hun var ude af Stand til at skrive det.

Den unge Piges Omtale af sin Moder og af Smykket, som denne havde givet hende, og endelig Synet af dette Halssmykke med de tre Bogstaver i Slyng, havde gjort et saadant Indtryk paa Margaret, at hun var sunken tilbage i Puderne, som om hun var død. Christina havde troet, at Mrs. Stanforths undrende Udraab om Bogstaverne var sket i Vildelse, og da hun saa den syge synke bevidstløs tilbage i Sengen, havde hun ikke skænket disse Ord en Tanke. Da Doktor Fergusson kom til Stede, forklarede hun ham derfor kun, at Mrs. Stanforth maatte være besvimet af Træthed; det havde naturligvis anstrengt hende meget at høre paa Christinas Forklaring. Den

unge Pige kom med jamrende Selvbebrejdelser over sin Ubetænksomhed.

„Jeg burde naturligvis slet ikke være kommen herhen," sagde Christina bedrøvet, „og frem for alt burde jeg aldrig have vist hende, hvor sindsbevæget jeg var."

„Det kan umuligt være Grunden til, at Mrs. Stanforth er besvimet, at De er kommen hertil og heller ikke, at De har fortalt hende, hvad der er hændet Dem," svarede Doktoren og rystede paa Hovedet. „Hun er jo et meget fornuftigt og roligt Menneske med sund Dømmekraft. Der skulde efter min Mening noget usædvanligt til for at faa hende til at besvime. De kan slet ikke tænke Dem til, om hun mulig blev forskrækket over noget?"

„Nej," svarede Christina, „der var intet, hun kunde blive forskrækket over. Jeg sad her ved hendes Seng og fortalte hende om Sir Arthur og hans Anklage mod mig, og hun lyttede til med stor Interesse, og saa spurgte hun mig, om jeg havde Halssmykket med mig. Og lige saa snart hun saa det, blev hun ganske hvid i Ansigtet, og saa sagde hun noget om de Bogstaver, der staar over Smaragden, og et Øjeblik efter sank hun bevidstløs tilbage mod Puden."

Fergusson saa interesseret paa Christina.

„Mrs. Stanforth havde vel aldrig set det Halssmykke før?"

„Nej, aldrig," svarede Christina og saa forbavset paa ham. „Jeg har aldrig set hende før den Dag, jeg kom forende her uden for, og jeg blev anmodet om at hente en Doktor. Hun og jeg var til den Dag fuldstændig fremmede for hinanden."

„Det lyder ganske mystisk, den Forklaring," sagde Fergusson sagte, „men det meste her i Huset hviler der jo en vis Mystik over."

Fergusson og Christina stod i Husets Dagligstue. Det var et langt, lavloftet Værelse, mobleret med gammeldags Møbler. Sofaerne og Stolene havde lyse Sirtsesbetræk, og Væggenes Tapet var lysegraat; det var det eneste, der livede op i det ret triste Værelse.

„Jeg plejer ikke at være videre nysgerrig," sagde Fergusson, idet han saa sig om i den store Stue, som han under sine tidligere Besøg ikke havde set, „men jeg tilstaar, dette Hus og dets Herskerinde pirrer min Videbegærlighed. Naa, hendes Affærer angaar jo ikke os," vedblev han rask, „alt, hvad jeg har at gøre her, er kun — ikke at helbrede hende, for det kan jeg ikke, men at hjælpe hende og lindre hende saa meget som muligt."

„Mener De da, at hun ikke kan komme sig?" spurgte Christina bedrøvet.

Fergusson nikkede.

„Hun er udslidt," sagde han, „hun har ikke flere Kræfter, ingen Modstandskraft. Jeg ved ikke, hvad det er, der har taget Kræfterne, om det er legemlige Lidelser eller Sorger, men hun er nu kommen til det Punkt, hvor man mærker, at det lider mod Slut. Hun genvinder aldrig sin Sundhed."

„Det er dog meget, meget sørgeligt," hviskede Christina.

„Ja, der er saa meget, der er sørgeligt," sagde Doktoren venligt; „vi Mennesker kan ikke altid forstaa, hvorfor det skal være saaledes, vi er for kortsynede til at fatte det, men en skøn Dag gaar det op for os, at det, der hænder os af sørgeligt, kun har tjent os selv til Bedste."

„Mrs. Stanforth vilde gerne se den unge Dame nu," sagde Elisabeth henne fra Døren. „Hun er nu kommen til sig selv og vil hurtigst muligt tale med den unge Frøken."

Doktoren og Christina skyndte sig hurtigt ind i Soveværelset, hvor Margaret laa med Ansigtet vendt mod Døren; hendes mørke Øjne straalede med en forunderlig Glans. Christina syntes, at hun aldrig i sine Dage havde set et saa overjordisk dejligt Blik. Og saa saa hun saa bleg og æterisk ud, som kunde et Vindpust faa hende til at forsvinde. Men da hun talte, lød hendes Stemme klar og tydelig, og der var ingen Svaghed at spore hos hende nu.

„Det var taabeligt af mig at besvime," sagde hun, idet hun strakte sin Haand ud mod Christina; „men jeg maa jo ikke være ret stærk, siden det kunde ske. Jeg blev som lamslaaet, da De viste mig det Halssmykke, og saa tabte jeg Bevidstheden."

„Var det da, fordi De saa mit Smykke, at De besvimede?" spurgte Christina. „Kendte De det da igen — har De set det før?"

„Jeg husker ikke, om jeg har set dette Smykke før i Dag," svarede Margaret langsomt, „men jeg ved alligevel mere Besked om det end De selv, og jeg tror nok, at jeg kan forklare Dem, hvorfor Sir Arthur blev saa forundret over at se det om Deres Hals. Jeg haaber ogsaa, at jeg er i Stand til at forklare ham, at De ingen Tyv er."

„Det var dog mærkeligt," stammede Christina, medens Doktor Fergusson stod for Enden af Sengen og nøje iagttog den syge; han var bange for, at hun endnu ikke var kommen rigtig til sig selv.

„Det er slet ikke saa mærkeligt," forsikrede Mrs. Stanforth, medens et Smil opklarede det blege Ansigt. „I det virkelige Liv hænder den Slags Ting meget oftere, end man tror. Jeg undrer mig kun nu over, at jeg ikke straks kunde se Sagens Sammenhæng."

„Sagens Sammenhæng?" gentog Christina, mere og mere forvirret for hvert Øjeblik, der gik.

„Ja, kære Barn, — Sagen er nemlig den, at vi to, De og jeg, er knyttet sammen med et stærkt Baand. Jeg tror, ja, jeg er næsten vis paa, at De er min eneste Søsters Barn."

„Aa!" udbrød Christina ganske betaget, og i flere Minutter stirrede hun stum og forundret paa Margaret. „Men hvor kan det være muligt? Det lyder alt for dejligt, til at det kan være sandt? Hvordan vil De forklare det? Skulde jeg virkelig være i Familie med Dem?"

Hun var aandeløs af Spænding, og Farven kom og gik i hendes Kinder.

„Jo, vi to er ganske sikkert i Slægt med hinanden," svarede Margaret; „det var Halssmykket, der blev Nøglen til Gaaden for mig, — thi det har altid været mig en Gaade, at Deres Ansigt og Væsen var mig saa bekendt. Jeg har altid haft en Følelse, som om jeg længe havde kendt dig, kære Barn. Jeg er vis paa, at din Moder var min kære, ældste Søster; du ligner hende i Udseende og i Bevægelser. Jeg kan slet ikke forstaa, at jeg ikke for længe siden har set, at du maatte være Helens Datter."

„Ja, min Moders Navn var Helen," udbrød den unge Pige, „og jeg husker ogsaa, at hun engang talte om, at hun havde en Søster, der var saa yndig, — men jeg synes, at hun kaldte hende Peggy."

„Ak — det Navn minder mig om min pureste Ungdom," hviskede Margaret skælvende, medens hendes

Øjne fyldtes med Taarer. „Jeg var en halvvoksen Pige med Fletninger ned ad Nakken, da Helen kaldte mig ved det Kælenavn, og jeg husker tydeligt, hvor vred Arthur var over det; han sagde, at det var Narrestreger."

„Arthur?" gentog Christina hurtigt. „Saa er altsaa —"

„Ja — Arthur, Sir Arthur Congreve er min Broder og din Moders," fortsatte Margaret; „nu forstaar du maaske bedre, hvorledes Hjulene i dette Maskineri griber ind i hverandre?"

„Han er Deres Broder," gentog Christina, „og min —"

„Ja, din Onkel, mit Barn," fuldendte den syge atter Christinas forvirrede Tale.

„Hvor det dog er mærkeligt alt sammen," udbrød den unge Pige; „han er min Onkel, og han havde til Hensigt at melde sin Niece til Politiet for Tyveri! Det hele lyder som et vidunderligt Eventyr; — det er næsten umuligt, at det kan være sandt!"

„Men hvordan forklarer De da den Omstændighed, at den Halskæde, som Sir Arthur genkendte som sin Hustrus, er i Miss Moores Besiddelse?" spurgte Ferguson. „Jeg tvivler ikke et Sekund paa Miss Moore, men hvor kunde Sir Arthur saa absolut paastaa, at Miss Moores Halssmykke var hans Hustrus?"

„Fordi det Smykke, som det kære Barn her har vist mig, er en Kopi af det, der tilhørte Lady Congreve," svarede Margaret; „men jeg tror næppe, at Arthur og hans Hustru havde Anelse om, at Familiesmykket er blevet kopieret."

„Det var en Kopi af Lady Congreves Smykke!" gentog Christina forundret.

„Ja, det originale Smykke tilhører Arthurs Hustru; det er gammel Skik i Familien, at denne Halskæde skal gaa i Arv fra ældste Søns Hustru til ældste Søns Hustru. Helen, din Moder, kære Barn, var den ældste af os tre; efter hende kom Arthur og saa jeg. Og fordi Helen var den førstefødte og var Moders Yndlingsbarn, lod hun dette Familiesmykke kopiere til sin ældste Datter. De tre Bogstaver skjuler en tidligere Lady Congreves Navn. Hun hed Amabel Veronica Congreve."

„Men jeg ved, at min Moder aldrig gensaa sin Moder eller nogen af Slægten, efter at hun havde forladt sit Hjem," indvendte Christina. „De var saa vrede paa hende, fordi hun mod deres Vilje giftede sig med min Fader."

„Nej, jeg ved nok, at hun aldrig gensaa nogen af os. Saavel hun som jeg giftede os mod vore Forældres Ønsker, og jeg vendte lige saa lidt som Helen nogen Sinde tilbage til mit Hjem, efter at jeg var bleven gift. Men min Moder længtes saa usigeligt efter Helen og sørgede over hende, og derfor fik hun Halssmykket kopieret og sendte det til hende. Hun har selv fortalt det til mig. Jeg forlod først mit Hjem tre Aar efter, at Helen var taget bort."

„Saa korresponderede Deres Moder med Mrs. Moore?" spurgte Doktor Ferguson.

„Nej, de vekslede kun et Par Breve. Min Fader var meget opbragt paa min Søster over hendes Giftermaal — akkurat ligesom han senere blev det over mit — og han forbød min Moder at skrive til hende. Men Helen skrev, da hendes lille Datter var født, og fortalte det, og saa var det, at min Moder fik Smykket kopieret og sendte det til hende. Der var ingen andre end jeg, der vidste det, for min Fader var en meget streng Mand. Han vilde være bleven meget vred paa min Moder, dersom han havde faaet dette at vide; derfor var hun saa hemmelighedsfuld, saa ikke engang Arthur fik det at vide.

„Ja, nu forstaar jeg hele Sagen; nu er den ganske klar," sagde Doktor Ferguson, „og nu er der kun tilbage, at De forklarer Sir Arthur, hvorledes det hele forholder sig."

Det gav et lille Sæt i Margaret.

„Saa er det altsaa nødvendigt, at jeg taler med Arthur?" sagde hun med let skælvende Stemme. „Jeg skal se ham igen og tale med ham — jeg skal fortælle ham, hvordan det er gaaet til? Ja — nu er jo den eneste Grund, jeg havde til at skjule mig for Arthur, borte," sluttede hun; „jeg behøver ikke længer at undgaa ham."

„Der er kun een Ting, der undrer mig," sagde Doktoren, idet han forlod sin Plads for Fodenden af Sengen og gik hen til sin Patient og greb hendes Haand; „det er ikke, fordi jeg ønsker at plage Dem yderligere, at jeg spørger, men sig mig: naar De vidste, at Deres Søster var gift og kendte hendes Navn, hvorfor opdagede De saa ikke straks, at Miss Moore var hendes Datter?"

„Jeg kendte ikke hendes virkelige Navn," lød Svaret. „Hun giftede sig med en Sanger. Hun havde lært ham at kende inde i Byen. Jeg var jo kun en ganske ung Pige og levede hjemme paa Godset, saa jeg saa ham aldrig. Han var kendt under Navn af Signor Donaldo, og vi kendte ham kun under dette Navn."

„Ja, min Faders Navn var Donaldo!" udbrød Christina. „Og jeg ved ogsaa, at han engang skal have sunget smukt, men han havde mistet sin Stemme endnu, medens jeg var en lille Pige. Han var Organist ved Kirken i den Landsby, hvor vi boede, og han gav ogsaa Undervisning i Sang og Musik, men jeg har aldrig hørt ham kalde sig andet end Moore. Moder har ofte fortalt mig, at han ikke kunde taale at tænke paa den Tid, da han endnu havde sin smukke Stemme, og jeg formoder derfor, at han antog Navnet Moore, da han mistede den."

„Sig mig, var han og din Moder lykkelige med hinanden?" udbrød Margaret ligesom uvilkaarligt.

„Ja, Fader og Moder elskede hinanden inderligt," svarede Christina bevæget; „de var til deres Død som et Par forelskede; ja, de to ejede en Verden af Lykke i deres Kærlighed til hinanden."

XIX.

Sir Arthur saa sig om paa den lille, beskedne Landstation, og han fandt øjensynlig ikke Behag i den. Det var lige mod Slutningen af December, og det var raat og koldt Vejr. Vinden fejede hen ad den øde Perron; det var en bidende Blæst, og hvorhen man saa, var Landskabet lige trøstesløst at skue.

„Hvad tager Margaret sig dog til i denne Afkrog af Verden?" tænkte han irriteret. „Og hvorfor sender hun mig saadant et besynderlig hemmelighedsfuldt Telegram? Nej, Kvinder har ingen rigtig fornuftig Omtanke! Det skal alt sammen være saa mystisk og saa gaadefuldt."

Under alle disse gnavne Betragtninger var Sir Arthur naaet gennem Ventesalen og ud paa Stationen,

hvor der holdt en lukket Kaleche; det var det eneste Køretøj, der fandtes. Der løb en lang, hvid Landevej forbi den lille Station og hen over Heden, men saa langt Øjet kunde naa, var der kun to smaa Bygninger at se paa Vejen — det var de eneste Tegn paa menneskelig Beboelse i mange Miles Omkreds.

„Er denne Vogn sendt herhen for at hente Sir Arthur Congreve?" spurgte den ældre Herre den Kusk, der øjensynlig hørte til Vognen, og som ligegyldig stod lænet til en Laage ind til Perronen. Manden nikkede trevent.

„Ja, Herre; denne Vogn er sendt herned fra 'Den hvide Hest' i Graystone for at hente Sir Arthur Congreve. Den Besked gav Vognmanden mig."

„Naa, det er godt," sagde Sir Arthur utaalmodigt, idet han gik hen til Vogndøren og aabnede den, før Kusken kunde faa sig besindet til det; i Stedet for at hjælpe Gæsten begyndte han at kradse sig eftertænksomt i Hovedet. „Jeg antager, at De ved, hvor De skal køre mig hen," sluttede Sir Arthur kort, idet han tog Plads i Vognen.

„Jo, Herre, det ved jeg. Jeg skal køre Dem ned til det lille Hus paa Skovvejen; det er det Hus, hvor den Herre —"

„Ja, det er godt," afbrød Sir Arthur ham kort; „naar De ved, hvor De skal hen, saa kør blot."

Han lænede sig tilbage mod den polstrede Vogn og trak med Velbehag Vognvinduet op for at holde Blæsten ude.

Det Landskab, som de kørte igennem, kunde aldrig have taget sig uheldigere ud end paa denne graa og triste Decemberdag. Markerne og Bakkerne var mørke og ensformige, og Himmelen selv var saa overtrukken af truende Skyer, og den syntes at gaa i eet med det kedelige, farveløse Landskab. Hist og her stod der en Gruppe Fyrretræer inde paa en Mark; de hævede sig mørke og højtidelige op mod Himmelen, og det var det eneste, der brød Ensformigheden i det flade Landskab. Det fugtige, taagede Vejr forhindrede en for øvrigt i at glæde sig over den vide Udsigt, der var over Markerne, den, der ellers var denne Egns eneste Skønhed.

Sir Arthur havde for Resten ikke noget Blik for Naturskønhed, og i Dag vendte han gysende Blikket bort fra de triste Omgivelser. Han trak en Avis frem fra sin Lomme, og idet han fordybede sig i dens Indhold, søgte han, saa godt det lod sig gøre, at glemme den ydre Verden.

Sir Arthur var af Naturen kun i Besiddelse af en meget lille Indbildningskraft, og han havde tilmed gjort sig særlig Umage for at kvæle hver eneste lille poetisk Følelse hos sig selv. Han betragtede alt, hvad der var smukt og tiltalende, som noget, der var farligst, og han fortalte idelig sig selv, at al Skønhed i Verden var forgængelig og forkrænkelig. Han glemte helt, eller maaske var det med Vilje, at han undgik at tænke paa, at der foruden vor timelige Verden gives en evig, og at disse to Verdener uhjælpelig er lænkede til hinanden. De to hører sammen. Sir Arthur havde altid tvunget alt blidt og godmodigt ned i sig selv; han havde aldrig villet se Livets lyse Side. Han havde altid gjort sin Pligt i bitter Alvor; han var gaaet gennem Verden med rank Ryg, men uden et Smil, og selv om han fik Folk til at bøje sig for ham, saa var det af Frygt, de gjorde det, ikke af Kærlighed. Naar man saa ham, kunde man ikke lade være at tænke paa, at han, om han havde levet paa Inkvisitionens Tid, vilde være bleven en udmærket Dommer der.

Medens han kørte hen ad den lange, hvide Landevej, koncentrerede hans Tanker sig om Margaret, hans smukke Søster Margaret, hun, der trods sin Daarskab og Synd — for saadan bedømte han hende — altid havde haft en stor Plads i hans Hjerte. Det var kun nødigt, at han gav hende denne Plads. Han vilde hellere have tabt, hvad det skulde være, end tilstaa, at hendes Skønhed altid havde gjort ham blid og mildt stemt over for hende. Og dog var det Margarets smukke Ansigt, han tænkte paa, medens Vognen bragte ham nærmere og nærmere hen til hende. Han mindedes hendes skønne Skikkelse, saadan som den i hendes lykkelige Ungdomsdage havde staaet for ham i al sin straalende og betagende Ynde.

Det var underligt nok, og det ærgrede ham utroligt, at dette skønne Syn fra Fortiden nu skulde fylde hans Fantasi, men for første Gang i hans Liv var det ham umuligt at jage denne paatrængende Erindring bort fra sig. Hvor tydeligt mindedes han ikke Margaret en bestemt Dag, da hun havde staaet i Haven hjemme paa Godset! — Den Have og det Gods var nu hans; men hin Dag havde Margaret staaet ved sin Faders Side paa Plænen henne ved Solskiven, omgivet af de duftende Rosentræer. Hendes Fingre havde fulgt de Ord, der var skrevne inden i Solskiven, og idet hun havde vendt sig leende om mod sin Broder, havde hun sagt:

„Du tror vist ikke paa dette Motto, Arthur, gør du vel?"

Sir Arthur syntes i dette Øjeblik, at han endnu kunde høre sin Søsters Stemme lyde i sit Øre; Margarets smukke, lidt dybe Stemme havde altid ejet en vidunderlig Velklang.

„Du synes naturligvis, at dette Motto er dumt og sentimentalt, ikke sandt, Arthur?"

Og atter havde hendes fine Fingre fulgt Inskriptionen omkring Solskiven, medens hun læste Ordene højt.

„Per Incertas, certa Amor. (I Uvisheden er Kærligheden det eneste visse.) Dette Solskivens Motto skal ogsaa være mit Motto," havde hun sagt, og i de sidste Ord havde der været som en ganske lille Klang af Trods. Sir Arthur huskede det saa tydeligt, og han erindrede ogsaa, at han selv havde svaret sin Søster alvorligt og efter sin inderste Overbevisning. Han havde højtidelig erklæret, at Pligten gik frem foran Kærligheden, og saa var hun igen bristet i en sagte Latter; men der havde været noget i hendes Øjne, som modsagde hendes Munterhed.

„Kærligheden er den største Følelse i hele Verden," havde hun sagt roligt og blidt, men med en inderlig Overbevisning. „Kærligheden er den største Magt her i Verden, thi naar man forstaar at elske paa rette Maade, saa er man fuldkommen. Pligt, Retfærdighed og Godhed kommer jo alt sammen af Kærlighed, af den ægte Kærlighed. Kærlighed er det skønneste i hele Verden, og den overlever alt." —

Man kunde ikke sige andet, end at Søsteren havde levet efter sit Motto. Hun havde elsket og lidt for den Mand, hun havde udvalgt, og det, skønt han ikke var værdig til at røre Sømmen af hendes Kjole. Det var i hvert Fald Sir Arthurs Mening om ham, men — det havde han jo for længst opdaget — Kvindens Dømmekraft var meget upaalidelig, og Margaret var lige saa

svag og uforstandig i den Retning som alle andre Kvinder.

Saa vidt var han kommen i sine Betragtninger, da han opdagede, at Vognen var drejet af fra Hovedlandevejen og nu rullede ned ad en smallere Allé, der var beplantet paa begge Sider med tætte Buskadser og Træer. Helt nede for Enden af Alleen skimtede han et hvidt Hus, omgivet af en Mur. Der var en grøn Laage i den, og uden for denne holdt Vognen stille.

Sir Arthurs erfarne Øje opdagede straks med Tilfredshed, at det var et Tyende af den gamle Skole, der kom ud for at tage imod ham. Hun var velopdragen til det yderste og havde det rolige, beskedne Væsen, som Tjenestefolk faar, der i Aarevis lever i fine og rige Huse. Han havde været lidt bange for at se Søsterens Omgivelser, men Elisabet gjorde straks det bedste Indtryk paa ham.

„Min Frue ønsker, at jeg straks skal føre Dem ind til hende," sagde hun, „og Doktoren bad mig sige Dem, at det vilde være skadeligt for hende at komme i stærk Sindsbevægelse."

„Er hun da syg?" spurgte Sir Arthur skarpt.

„Ja, Herre, hun er meget syg. Doktoren har paalagt hende paa det strengeste, at hun skal være saa rolig som mulig, men han mente dog, at det var bedst, at hun straks kom til at tale med Dem, fordi hun længes saa inderligt efter det."

Disse sidste Ord fik Sir Arthurs Hjerte til at banke hurtigere, og i Erindringen genkaldte han sig paa ny den unge Pige i den hvide Dragt, som hin Dag havde staaet ved hans Side foran Solskiven, og som med det mest straalende Ansigt af Verden havde erklæret, at „Kærlighed var det største i hele Verden".

Denne Sætning blev ved at ringe for hans Øren, medens Elisabeth førte ham ind i det store Soveværelse. Straks, da han traadte ind, faldt hans Øje paa den syge Kvinde, der, støttet til Puder, sad op i Sengen med Blikket fæstet paa Døren.

Det Billede, der lige havde vist sig i hans Erindring, den unge, smilende Pige, svandt i et Nu, og han stirrede i tavs Undren paa den blege Kvindeskikkelse, der laa i Sengen, og som med et svagt Smil strakte Haanden ud imod ham.

„Det var smukt af dig, at du kom, Arthur," sagde hun blidt; „skal vi ikke nu efter de mange Aars Forløb være Venner?"

Sir Arthur svarede ikke; han syntes slet ikke at have hørt hendes Spørgsmaal. Han stod som naglet til Gulvet og stirrede stadig paa hende — forfærdet til det maalløse.

„Jeg vilde aldrig have kendt dig," sagde han endelig; „jeg kan ikke forstaa, Margaret —"

Han standsede, da hans Stemme skælvede saa stærkt, at han ikke kunde fortsætte.

„Jeg ved nok," sagde den syge mildt, „at jeg er meget forandret, siden du sidst saa mig. Den Gang var jeg kun et Barn — nu er jeg en moden Kvinde, der i Bund og Grund har lært Livet at kende. Det forekommer mig selv, som om min Ungdom laa saa uendelig langt borte; — ja, Livet har mærket mig. Mit Ansigt fortæller om mine Lidelser."

„Ja," mumlede han og blev ved at se paa hende, „dit Liv har vist desværre —"

„Mit Liv har haft mange Sorger, men ogsaa uendelig mange Glæder," afbrød hun ham mildt, — „og nu lider det endelig mod Slut, og det er jeg glad over."

Sir Arthur traadte nu helt hen til Sengen og greb hendes Haand.

„Hvorfor siger du det?" spurgte han, og hans ellers saa haarde Stemme lød meget bevæget. „Du er syg nu, men jeg haaber, at vi med Forsigtighed og Pleje —"

Hun afbrød ham atter, medens et Smil fløj over hendes Ansigt.

„Nej, her hjælper hverken Forsigtighed eller Pleje," sagde hun stille, „og det er jeg glad for. Mine Kræfter tager af Dag for Dag. Du ved vel — at Max er død?"

Hun sagde dette saa roligt, som drejede det sig kun om, at den paagældende var gaaet ind i det næste Værelse, og hendes Broder stirrede atter forbavset paa hende.

„Er han død?" udbrød han. „Nej, det vidste jeg ikke. Jeg hørte derimod, at han var kommen her til England, og jeg har gjort mig Umage for at finde jer begge. Jeg vilde jo forhindre Folkesnak — og Skandale — forstaar du —"

„Det vilde der aldrig være blevet nu. Han kom hertil nogle faa Uger, før han døde. Han havde jaget hele Europa igennem og kom kun herhjem for — at dø." Hun talte roligt, men Ordene kom dog med smaa Afbrydelser, og man mærkede, at det kostede hende Besvær at fremføre dem. „Det var Marion, der hjalp ham herover. Jeg var for syg til, at jeg kunde gøre det selv, og jeg turde desuden heller ikke have gjort det; det kunde let have ledet dem paa Spor efter ham. Han var jo ikke sikker her — ikke et Minut var han sikker her. Men nu kan de ikke naa ham, nu har han Fred."

Sir Arthur bed Læberne sammen, og der kom et Glimt af Indignation i hans Blik, men saa huskede han paa Doktorens Formaning, som Elisabeth havde overbragt ham, og saa holdt han de bitre Ord tilbage, som laa paa hans Læber.

„Marion," gentog han, „hvem er hun?"

„Hun var en engelsk Pige, der havde tjent hos Max's Moder; hun var en trofast og kærlig Sjæl. Alle vore Breve gik gennem hende. Det var hende, der lejede dette Hus for os, og det var ogsaa hende, der bragte Max herhen. Saa sendte hun Bud efter mig, men saa var hendes Kræfter udtømte. Hun havde ogsaa lidt nok; hun kunde ikke bære mere. Det sørgeligste var, at hun mistede sin Forstand; hun blev lige paa en Gang gal, og Lægerne siger, at hun aldrig vil faa sin Forstand igen. Hun er meget lykkelig nu, ganske rolig og tilfreds, har man fortalt mig; hun er som et lille Barn, men hun kan intet huske."

„Men sig mig nu, Margaret — nu maa du da angre?" begyndte han, men fortrød det straks, da han huskede paa Elisabeths Advarsel.

Hans Søster blev imidlertid slet ikke urolig.

„Angre," gentog hun, „aa nej. Det gør mig ondt, at jeg maatte volde min Fader og Moder den store Sorg, men angre for min egen Skyld — nej, det gør jeg ikke. Dertil elskede jeg ham alt for højt — og jeg havde ogsaa hans Kærlighed — den ejede jeg fuldt og helt."

„Men," det var Sir Arthur umuligt at lade være at sige, hvad han mente, „han var dig ikke værdig, Margaret. Du kan da ikke paastaa, at han var din Kærlighed værdig?"

Blodet for op i den syges hvide Kinder, og hendes svage Hænder skælvede let.

„Det kommer slet ikke an paa at være værdig eller uværdig," svarede hun med rystende Stemme. „Naar man elsker, saa spørger man ikke, om den, man elsker, er en værdig; man elsker, fordi man ikke kan andet."

Der var noget i hendes Tonefald og i den besynderlige Straaleglans, der laa i hendes Blik, som bragte Sir Arthur til Tavshed. Han havde en utydelig Fornemmelse af, at han her stod over for en Storhed i Følelser, som han selv aldrig havde kendt til. Han vilde ikke indrømme for sig selv, at han følte en vis Beundring for hende, — han havde i det hele taget megen Vanskelighed med at beundre andre, — men allerinderst i hans Hjerte dæmrede der en svag Bevidsthed om, at Margaret var naaet til Højder, hvor han aldrig selv vilde kunne følge hende.

„Hvad du saa end tænker og føler, Arthur," vedblev Margaret roligt, medens Blodet atter langsomt svandt fra hendes Kinder, „saa vil det være smukkest nu at glemme. Husk, man skal ikke tale ondt om de døde."

Arthur bøjede Hovedet, og hans Erindring fløj atter tilbage til hin Sommerdag, da Margaret havde fulgt Solskivens Inskription med sin Finger og, medens Roserne havde sendt deres bedøvende Duft omkring dem, havde gentaget de Ord, der lovpriste Kærligheden som den største af alle Følelser.

Og hendes Kærlighed havde holdt ud — trods alt! —

Der blev en lille Pause efter hendes sidste Ord, og det var hende, der brød den. Hun rev sig med Magt ud af sin forrige Tankegang, og da hun talte, var det i et dagligdags Tonefald.

„Men, kære Arthur, jeg telegraferede ikke efter dig for at plage dig med mine egne Affærer," sagde hun; „jeg syntes, at det var nødvendigt at bede dig komme, fordi der er hændet noget meget mærkeligt, — det er et forunderligt Sammentræf af Omstændigheder. Træk den Stol nærmere hen til min Seng og sæt dig ned. Du ser saa streng og dømmende ud, Arthur, naar du staar op."

Medens Sir Arthur drog Stolen hen til Sengen og satte sig ned paa den, tænkte han med Undren paa, hvor forandret hans smukke Søster var. Det var ikke til at fatte, at det virkelig var hende, den smukke Margaret, som hans ældste Søster havde kaldt Peggy! — Ja, det var næsten umuligt at forstaa, at dette Ansigt, hvorpaa Sorgen havde sat sit Stempel, engang havde været fuld af smilende og straalende Ungdomsglæde. Og dog kunde man ikke sige andet, end at hendes Ansigt endnu, trods Sorgerne, Lidelserne og de mange bitre Livets Tilskikkelser, som hun havde gennemgaaet, var smukt, ja, det var maaske endogsaa smukkere, end det havde været i hendes tidlige Ungdom.

„Saa vidt jeg kunde forstaa, saa fremgik det af dit Telegram, at du ønskede at se mig, fordi du kunde fortælle mig noget om Ellens Halssmykke? Det undrer mig meget, at du kan vide noget om det."

„Jeg kan desværre ikke fortælle dig noget om Ellens Halssmykke," svarede Margaret. „Men jeg ved god Besked med det Smykke, som du Juledag fejlagtig antog var Ellens. Det Halssmykke, som Christina Moore bar hin Aften, var nemlig ikke Ellens, men hendes eget."

„Det er taabelig Snak, kære Margaret," svarede Sir Arthur tørt. „Ellens Halssmykke er enestaaende, og jeg kender det saa godt, at det er umuligt for mig at tage fejl af det. Jeg haaber da ikke, at du har sendt Bud efter mig for at prøve paa at forsvare denne frække Person, som Cicely havde engageret til Guvernante? Cicely prøver ogsaa paa at overtale mig til — mod min egen personlige Retsfølelse — at lade være med at melde Sagen til Politiet."

„Jeg tænker næppe, at du vil vedblive at ønske Sagen meldt til Politiet," svarede den syge blidt, „naar du hører, hvad jeg har at sige dig. Det var en meget vægtig Grund, der fik mig til at sende Bud efter dig."

„Ja, lad mig høre, hvorfor du telegraferede til mig!" sagde han. „Hvad var det for en vægtig Grund, du havde?"

„Der er sket et af de forunderlige Sammentræf, som er hyppigere i det virkelige Liv, end Folk tror. Jeg har opdaget, og det er hævet over al Tvivl, at Christina Moore er vor egen Niece. Hun er Helens Datter."

Sir Arthur stirrede paa sin Søster, ude af Stand til at sige et eneste Ord; den mest fuldkomne Forbavselse stod at læse paa hans Ansigt. Saa sagde han endelig langsomt:

„Hun skulde være vor Niece? Helens Datter? Det er ganske umuligt! Min kære Margaret, du har ladet dig føre bag Lyset af en Bedragerske. Saadan en Paastand er jo utrolig! Og hvad Bevis har du?"

„Der kan slet ikke være Tale om, at jeg er bleven bedraget af nogen. Det er mig selv, der gjorde Opdagelsen. Christina havde ikke Idé om, at hun kunde være i Familie med os. Hun blev aldeles overrasket, da jeg fortalte hende, at hun var min Søsters Barn."

„Du har ladet din Indbildningskraft løbe af med dig, kære Margaret. Hvor kan du være saa overbevist om det, du siger? Hvilke Beviser har du? Jeg tror ikke et eneste Øjeblik, at Miss Moore er Helens Datter; det er mig umuligt at tro det!"

Margaret smilede svagt, da hun saa det bestemte Drag om Arthurs Mund. Hun kendte det saa godt. Hun huskede saa tydeligt, at hendes Broder akkurat havde trukket Læberne sammen paa den Maade, naar der var et eller andet, han ikke var enig med Familien om.

Margaret gav sig nu meget roligt, men ogsaa meget bestemt til at forklare Arthur Sagen. Hun følte godt, at hendes hele Personlighed gjorde Indtryk paa ham, og mod sin Vilje maatte han lytte til hendes Beretning, til han havde hørt Historien fra Begyndelsen til Enden.

„Jeg har for Øjeblikket ikke noget Bevis, som du siger, — det vil sige juridisk Bevis, men det vil vist næppe være vanskeligt at skaffe det," sagde hun. „Vi maa se at faa fat i Helens Vielsesattest og Christinas Dåbattest. Jeg har ligget hele Natten og tænkt paa, hvorledes vi skal forholde os. Vi maa sende Bud til 'Slaveley', det er den Villa, hvor Christina og hendes Forældre levede, og se at faa alle de Oplysninger, vi behøver, derfra. Præsten, som hun kendte der, er uheldigvis død, og den Jurist, der ordnede Helens Forretninger for hende, er i Afrika, og Christina kender ikke hans Adresse. Men det Halssmykke med den kostbare Smaragd i Midten, som hun ejer, blev sendt til Helen fra vor Moder. Helen selv forsøgte, før hun døde, at give sin Datter en Besked til dig. Hun sank imidlertid tilbage, før hun fik talt ud, men, Arthur, hun døde med dit Navn paa Læberne. 'Sig til Arthur —' det var de sidste Ord, hun sagde."

Sir Arthurs strenge Ansigt mildnedes; det haarde

Udtryk i hans Øjne svandt bort, og da han talte, var hans Stemme blød og skælvende.

„Det er saa vanskeligt for mig at tro paa det, du siger, og dog har jeg en Følelse af, at det maa være sandt. Jeg vilde gerne se Miss Moore. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor hun løb bort fra Bramwell, naar hun var uskyldig i Tyveriet —"

„Husk paa, at hun er saa ung. Hun blev saa bange, da hun blev anklaget for Tyveri. Hun vidste jo, at hun ikke kunde bevise sin Uskyldighed i det, hun blev beskyldt for. Du maa jo huske, Arthur, at jeg er den eneste levende, der ved, at det var en Kopi af Ellens Halssmykke. At Christina tog herned til mig, var en ren Himmelens Tilskikkelse. Det har været Forsynets Hensigt, at jeg skulde tage mig af hende."

Sir Arthur tav. Han blev siddende som hensunken i Tanker, indtil Christina, kaldt til af Margarets Ringen, traadte ind i Værelset. Saa snart hun saa den stive Skikkelse, der sad ved Siden af Sengen, blev hun først blussende rød og derpaa ligbleg.

„Jeg har ønsket at se Dem," sagde Sir Arthur i den korte, formelle Tone, som Dommere plejer at anslaa over for anklagede. „Min Søster har fortalt mig en meget mærkelig Historie, og skønt jeg egentlig ikke regner den Slags Beretninger, naar man ikke samtidig kan fremlægge Beviser, for gyldige, saa skulde jeg dog meget ønske at høre, hvad De har at fortælle om denne Sag."

„Jeg ved slet ikke, hvad jeg skal sige," sagde den unge Pige med skælvende Stemme og saa ængsteligt hen paa det ubevægelige Ansigt med de strenge, blaa Øjne. „Jeg har fortalt — hende —" her saa hun hen paa Margaret — „alt, hvad jeg vidste, og jeg kan kun gentage til Dem, at alt, hvad jeg har sagt, er den rene Sandhed. Jeg har aldrig i mine Dage talt Usandhed!" sluttede hun stolt.

„Deres Moder har vel aldrig nævnt nogen af sine Slægtninge for Dem ved Navn?" spurgte han igen. „Talte hun aldrig om sit gamle Hjem?"

„Jo, undertiden. Og hun talte altid om det paa en Maade, som havde hun elsket det saa ubeskriveligt, som havde det næsten knust hendes Hjerte, at hun maatte forlade det. Men hun fortalte mig aldrig, hvor det var; hun sagde slet ikke noget — eller nævnede Navne før den Dag, hun døde. Da gav hun mig Halssmykket og sagde: 'Sig til Arthur, at —' mere fik hun ikke sagt. Jeg tror, at det pinte hende saa usigeligt blot at nævne Navnene paa Medlemmerne af hendes Familie, og at det var derfor, at hun ikke fik fuldendt sin Tale."

„Ja, vi maa jo have hele denne Sag nøjere undersøgt. Jeg vil slet ikke udtale mig om den, før jeg har uomstødeligt Bevis i Hænde for, at det forholder sig, som min Søster Margaret siger. Men kan De skaffe Beviser for, at De er vor Søsters Barn, saa vil der naturligvis paa passende Maade blive sørget for Dem. Foreløbig vil jeg lade Spørgsmaalet om Halssmykket hvile," han talte stadig i en streng, juridisk Tone. „For øvrigt er det min personlige Mening, at —"

„Ja, det er vel den samme som min," afbrød Margaret ham; „jeg mener nemlig, at Christina straks bør tage tilbage til Bramwell. Det er ikke rigtigt over for Lady Cicely at sætte hende i Forlegenhed. Christina er enig med mig i, at det vilde være meget upassende at forlade en saa elskværdig og god Herskerinde paa den Maade. Dersom Lady Cicely vil have Christina tilbage, vil hun altsaa straks rejse hjem til hende."

„Ja, det vil jeg," indrømmede Christina lidt skamfuld. „Jeg ved godt, at det var meget forkert af mig at tage bort, men jeg var saa angest, saa frygtelig angest, at det var mig umuligt at blive."

Hun vred sine smaa Hænder saa fortvivlet, medens hun sagde dette, og Sir Arthur følte pludselig, ved at se hende saaledes, en svag Medlidenhed med hende. Bag den Skal af Haardhed, der omgav hans Hjerte, var der mere Følelse, end man skulde have troet, og da han saa Christinas bange og bedende Blik og lagde Mærke til den virkelig ægte Fortvivlelse, hendes Stilling og Bevægelser udtrykte, blev han helt rørt.

„Ja, ja, der er jo ingen Grund til at være saa bange," sagde han ret venligt; „jeg skal nok faa hele Sagen grundigt undersøgt, og der skal ikke blive sagt et Ord om Halssmykket, før vi er komne til Ende med vore Undersøgelser."

„Jeg vil lade Halssmykket blive her," sagde Christina hurtigt, idet hun saa paa den gamle Herre med et saa stolt Blik, at hun et Øjeblik fik en flygtig Lighed med ham selv. „Nu gaar jeg ind og henter Smykket, og for at De kan være overbevist om, at jeg ikke vil løbe bort med det, men at jeg er fuldt ud ærlig, vil jeg lade det blive her hos — hos Tante Margaret."

XX.

„I mit Liv har der kun været en eneste Mand, og det var Max. Jeg har aldrig kunnet tænke paa andre. Der gives jo Kvinder, der har det saadan. De kan kun give deres bedste Følelse bort een Gang."

„Men — jeg vilde være taknemmelig for at faa — den næstbedste! Jeg vilde være glad for de Krummer, der faldt fra den rige Mands Bord. Lad mig blot faa Ret til at beskytte og skærme Dem, Margaret, til at give Dem —"

„Til at give mig alt uden at faa noget tilbage for det? Nej, Rupert, det vilde jeg aldrig lade Dem gøre, selv om —"

„Selv om hvad?" afbrød han hende, medens han bedende stirrede paa hende, og hans Stemme blev øm og indtrængende. „De maa da kunde forstaa, at jeg ikke vilde bede Dem om den mindste Smule til Gengæld. Det eneste, jeg bryder mig om, er kun at faa Lov til at være i Deres Nærhed for at kunne gøre alt det for Dem, som en Mand kan gøre for en Kvinde."

„Og jeg er Dem saa taknemmelig, Rupert, mere taknemmelig, end jeg kan sige Dem. Men jeg er undertiden saa bedrøvet over, at det skulde hænde, at De mødte mig derude i den lille Oase i Ørkenen. Jeg har kastet som en Skygge over Deres Liv i Stedet for at kaste Lys og Glæde over det, som jeg dog saa gerne vilde have gjort. Nej, vent lidt," vedblev Margaret, idet hun med et lille Smil holdt Haanden afværgende op, da Rupert vilde afbryde hende, „lad mig tale ud. Det er min Skyld, at De aldrig har giftet Dem! Havde jeg ikke været, saa vilde De nu have haft baade Kone og Børn."

„Tror De da, at jeg kunde se paa en anden Kvinde, efter at jeg en Gang havde set Dem?" udbrød han heftigt.

„Jeg vil haabe," sagde hun mildt, „at De en

skøn Dag vil faa andre Tanker. Jeg vil haabe, at De maa finde en Kvinde, der vil bringe Dem al den Lykke, som De saa længe har undværet, som —"

„Jeg bryder mig ikke om andre Kvinder end Dem," udbrød han med en Understrøm af Følelse. „Margaret, De sagde før, at — han — var den eneste Mand i hele Verden for Dem. Kan De saa ikke forstaa mig, naar jeg siger, at De er den eneste Kvinde for mig i hele Verden, — siden jeg saa Dem, har jeg aldrig kunnet tænke paa andre."

Hun rakte ham sin Haand, denne hvide, gennemsigtige Haand, hvis eneste Prydelse var den svære Vielsesring, og Rupert rejste sig op og kyssede Haanden med en saadan Ærbødighed, at Margarets Øjne fyldtes med Taarer ved at se det.

„De har været mig saadan en god Ven," sagde hun, „men De maa tro mig, naar jeg siger, at der kun kan være Venskab mellem os to, — og der er desuden saa kort Tid igen."

„Hvad mener De med det?" spurgte han angest og stirrede paa det fine, magre Ansigt, hvis æteriske Bleghed han nu først syntes at se. „Hvorfor taler De, som om —"

„Som om det snart var forbi," fuldendte hun. „Fordi det virkelig er sandt; det er snart forbi."

Hans Øjne veg ikke fra hendes Ansigt, og der var et Udtryk i dem af en saa overmenneskelig Smerte, at Margaret hurtigt udbrød:

„Jeg kan ikke taale at forvolde Dem Smerte, men jeg synes, at det er bedre at sige Dem den fulde Sandhed, selv om den bedrøver Dem. Det vil alt sammen meget snart være forbi. Doktor Fergusson siger selv, at han ikke tror, at det varer ret længe, og jeg er glad ved det, Rupert. Jeg kan ikke sige Dem, hvor glad jeg er ved det."

Et halvkvalt Udraab steg over Ruperts Læber, saa skjulte han Ansigtet i sine Hænder, og Margaret fortsatte med sin ensformige, blide Stemme:

„Jeg har haft mange Sorger og Bekymringer i mit Ægteskab, og jeg blev meget tidlig gift, saa jeg havde ikke rigtig Kræfter til at bære al den Modgang. Jeg har været syg lige saa længe, De har kendt mig, og i de sidste Maaneder er det gaaet slemt ned ad Bakke med mig. Og da saa Max gik bort," vedblev hun med brudt Stemme, „saa var det ude med mine sidste Kræfter. Jeg har gjort mig Umage for at stride imod, jeg prøvede paa at ønske at leve, men den sidste Prøvelse var for tung for mig, og nu er jeg glad ved, at det snart er forbi."

„Sendte De Bud efter mig, fordi —" han løftede sit Hoved og saa paa hende.

„Jeg sendte Bud efter Dem, fordi jeg gerne vilde forklare det hele for Dem," sagde hun mildt, „og jeg vilde da heller ikke gaa bort for stedse uden at se min Ven engang endnu. Og saa vilde jeg ogsaa gerne skabe en Fremtid for Dem, Rupert — hvis jeg kan."

„Min Fremtid," gentog Rupert bittert, „tror De da, at jeg bekymrer mig den mindste Smule om min Fremtid eller om noget som helst, naar De — De," han maatte tie; det var ham umuligt at fortsætte. Han sad meget stille med Ansigtet vendt mod Vinduet, gennem hvilket man saa Træerne lige over for Huset. Der var allerede begyndt at komme smaa Skud paa Grenene.

„Det vil gøre mig usigelig ondt," sagde Margaret mildt, „dersom Deres Venskab med mig har ødelagt hele Livet for Dem."

Hun fulgte hans Blik, men hendes gled videre, og over Træerne, indtil hun fæstede det paa den lyse Aprilhimmel.

„Tro dog ikke," sagde han og vendte sig hastigt om imod hende, „at jeg et eneste Øjeblik beklager, at jeg er kommen til at elske Dem. Ikke et Sekund fortryder jeg, at jeg har lært Dem at kende og elsket Dem. Da jeg lærte Dem at kende, da havde jeg den ganske almindelige Opfattelse af Kvinder, som alle Mænd har; det er Dem, der har lært mig, hvad en god Kvinde kan være for en Mand. Jeg er ikke engang nu værdig til at røre Sømmen af Deres Kjole, men siden jeg har lært Dem at kende, har jeg i hvert Fald levet bedre og renere end før. Jeg kan nu se Dem i Øjnene og sige, at mit Hjerte er rent, ligesom jeg, siden jeg lærte Dem at kende, ikke har foretaget mig noget, jeg behøver at skamme mig over."

„Det glæder mig," sagde hun stille, medens de dybe, mørke Øjne straalede. „De ved ikke, hvor glad det gør mig at høre, at jeg har været i Stand til at hjælpe, selv om det kun er ganske lidt. Og naar jeg er borte — ja, jeg taler saa lige ud, fordi jeg er et døende Menneske, og naar man skal dø, saa har man Lov til at sige alt rent ud, — og naar jeg er borte, saa skal De give Deres Hjerte til en anden Kvinde. De skal række hende Deres Haand og se at finde den Lykke med hende, som De for min Skyld har undværet i alle disse Aar."

„Det er umuligt," sagde han lidenskabeligt. „De forlanger for meget af mig. Hvor kan jeg blot tænke paa en anden Kvinde, naar De har kaldt mig Deres Ven?"

„Naar der er gaaet en Tid, saa vil det ske," svarede hun, idet et vidunderlig skønt Smil fløj over hendes Læber; „ja, De maa ikke blive forbavset, Rupert, hvis jeg prøver paa at spille Kirsten Giftekniv," vedblev hun spøgende, „jeg har virkelig fundet en Hustru til Dem. De havde vel aldrig i Deres Dage troet, at jeg havde Evner i den Retning?"

„Aa, tal dog ikke paa den Maade," udbrød han næsten haardt, „hvor kan De smile og tale saa let om det, naar De —"

„Naar jeg staar Graven saa nær, mener De?" fortsatte hun i samme Tonefald. „Nej, De maa ikke se saa bedrøvet og vred ud. Lad mig faa Lov til at spøge, selv om Døden staar tæt ved mig. Lad mig bevare mit Humør til det sidste. Det kan jo ikke skade, at jeg spiller Kirsten Giftekniv over for Dem. Det morer mig og glæder mig at forestille mig, at De kunde blive rigtig lykkelig med en Hustru, som jeg havde valgt til Dem."

„Aa, tal ikke saadan," sagde han med virkelig Sorg i Stemmen, men hendes Haand greb hans, og det beroligede ham straks.

„De maa ikke blive bedrøvet eller vred paa mig," bad hun. „Jeg bad Dem om at komme herned, fordi jeg ønskede at takke Dem for Deres trofaste Venskab imod mig. Og saa fik jeg Lyst til at fortælle Dem om den Idé, som jeg rent instinktmæssig fik, og som jeg er vis paa en Dag vil gaa i Opfyldelse til Lykke for Dem."

„Til Lykke for mig," gentog han bittert.

„Ja, netop," sagde hun og saa fast paa ham. „Rupert, De kender naturligvis min søde, lille Niece Christina? De ved nok, ved hvilken mærkelig Til-

fældighed jeg opdagede, hvem hun var? Arthur har nu anstillet alle Undersøgelser, og det er gennem kirkelige og juridiske Dokumenter bevist, at Christina er en Datter af min Søster Helen. De ved det alt sammen, ikke sandt?"

„Jo, jeg ved det. Jeg har ofte set Miss Moore. Hun er en sjælden elskværdig ung Pige, og jeg syntes, at det var saa smukt af hende, at hun absolut vilde blive hos Baba og foreløbig beholde sin Plads, for at Cicely ikke skulde blive sat i Forlegenhed. Det tyder baade paa Karakter og nobel Tænkemaade."

„Ja, det har hun, men hun har mere end det; hun har det prægtigste Sind og det bedste Hjerte af Verden. Aa, Rupert, hun vilde blive en elskelig Hustru for en Mand, der elsker hende."

„Ja, netop for en Mand, der elsker hende," gentog Rupert med Fasthed, „ikke for en, hvis Hjerte allerede tilhører en anden Kvinde."

„Men naar den Tid kommer, da den anden Kvinde er borte, borte for bestandig — husk saa paa, hvad jeg har sagt. Det er alt, hvad jeg beder om. Den Slags Ting skal man ikke tale om, selv om man er de bedste Venner af Verden. Husk blot paa, at min lille Christina fuldt ud vil være en Mands Kærlighed værdig; hun er brav og elskelig som faa."

Rupert forsøgte mere end een Gang denne Aprileftermiddag at føre Samtalen med Margaret hen paa hans dybe Kærlighed for hende, men det var umuligt. Han maatte nu, ligesom Arthur for saa Maaneder siden havde været nødt til, sande, at der fra hele hendes Person ligesom udstraalede en Styrke, der mod hans Vilje betvang ham. Lidt efter betydede hun ham saa fint og venligt, at han ikke kunde tage hende det ilde op, at han nu maatte gaa, og skønt hans Hjerte var ved at briste af Sorg over, at han nu atter skulde skilles fra hende, rejste han sig dog op og tog Afsked med hende.

„Maa jeg komme igen?" spurgte han, og hans Stemme lød haard og kold, fordi han havde Møje med at beherske sin Bevægelse.

Hun saa op paa ham med et Smil, der var saa mærkeligt, at han slet ikke forstod det.

„Ja, Rupert, De maa gerne komme igen," svarede hun, „men før De gaar, skal De tilgive mig, at mit Venskab kun har bragt Dem Smerte. Jeg har ikke skænket Dem en eneste Glæde, kun Sorg. Jeg har —" her tav hun et Øjeblik og saa op paa de fine Skyer, der gled hen over Aprilhimmelen — „i det hele taget kun udrettet saa lidt i mit Liv — saa lidt!"

„Men De har været saa meget for de Mennesker, der har elsket Dem," svarede Rupert og trykkede hendes Haand varmt. „Og det er dog det, det mest kommer an paa. Det er Dem selv, Deres Personlighed, der har Indflydelse paa Deres Medmennesker — ikke Deres Handlinger. Og saadan, som De er, vil Erindringen for bestandig leve om Dem," tilføjede han pludselig med en for ham usædvanlig Følsomhed; „intet kan lignes ved det at have en god Indflydelse paa nogen. Den vil bestandig virke. Den vil aldrig dø. Det er ved det, De er, at De har hjulpet alle de, der kender Dem og elsker Dem. Jeg vil ikke sige Farvel," vedblev han, idet han gik hen mod Døren; „De sagde selv, at jeg maatte komme igen, og derfor siger jeg kun paa Gensyn!"

„Paa Gensyn da!" svarede hun med det samme gaadefulde Smil som før om Læberne. „Men," hviskede hun, idet Døren lukkede sig efter ham, „det Gensyn vil blive i et Land, hvor ingen Hjerter mere skal saares og knuses — hvor der aldrig mere skal siges Farvel — og det Land er slet ikke saa langt borte, — nej, det er nærmere — meget nærmere, end man tror."

Hun havde vidst, at hun kun havde en meget kort Tid tilbage, da hun havde givet Rupert Lov til at komme igen. Hun vidste, at hendes Dage var talte, og at det snart var forbi.

Og saadan gik det til, at Rupert Mernside, da han næste Gang tog ned til det lille, ensomme Hus paa Skovvejen, hvor Foraaret nu havde sat sit Stempel paa Buske og Enge, hvor Primulaer begyndte at titte frem under Nøddebuskene, og vilde Blomster stod frem i den milde Aprilvind, kom til at følge Margaret hen paa den rolige Kirkegaard paa den anden Side Bakkerne.

Christina havde udvalgt Gravpladsen til hende. Hun havde nemlig været hos hende den sidste Tid, og hun havde set Margarets vidunderlig forklarede Ansigt stivne i Døden. Hele Natten havde hun været bevidstløs, og hun havde været saa ubevægelig, at de alle troede, at hun ikke mere vilde komme til sig selv. Men da Morgenen brød frem, og Solen skinnede ind ad Vinduerne, hvorfra Forhængene var trukne, havde Margaret slaaet sine Øjne op, og den straalende Glans, der var i dem, og det forklarede Smil, der laa over hendes Aasyn, havde næsten gjort Christina maalløs af Forundring.

Det var tydeligt for dem alle, at den døende Kvinde ikke havde Anelse om, hvad der foregik i Værelset, hvor hun laa. Hendes Øjne saa ikke Omgivelserne; det var, som stirrede de hen mod noget, der ikke tilhørte denne Verden, som saa de allerede det Land, hun var i Færd med at betræde.

„Max," udbrød hun, og hendes før saa svage Stemme var nu stærk og tydelig, „aa, jeg vidste nok, at du vilde vente paa mig. Jeg vidste, at du vilde være der!"

Og med en forunderlig Straaleglans i Blikket og et forklaret Smil om Læberne gik Margaret Stanforth ind til det Land, der skænker en al den Hvile, vor hvileløse Verden ikke ejer.

„Her tror jeg, at hun vilde kunne lide at ligge," sagde Christina, idet hun, der i Følge med Sir Arthur og Doktor Fergusson spadserede rundt paa Kirkegaarden, kom hen til en lav Mur, hvorfra Plænen langsomt sænkede sig i Terrasseform ned mod Kirkegaardsgangen. I denne lille, solbeskinnede Krog myldrede Violerne frem mellem de graa, mosbevoksede Sten, Luften var fyldt af deres Duft, og paa selve Muren sad der en lille Rødkælk og sang; den kvidrede om Foraaret og om Genopstandelse og nyt Liv.

„Jeg er vis paa, at hun vilde synes om denne Plads," gentog den unge Pige blidt. „Her er saa stille og solrigt, og Udsigten herfra er saa smuk og vid. Ja, denne Plads passer til hende, der selv var saa smuk. Her er smukt og fredeligt."

De sidste Ord kom saa sagte, at kun Doktor Fergusson hørte dem.

Sir Arthur, der nu var en hel Del forandret, mere rolig og mildere, saa over den stille Kirkegaardsplads ud over Markerne, der laa uden for den, og hen mod de blaa Høje i Horisonten, og det saa ud, som om en svag Anelse om den egentlige Betydning af Christinas Ord dæmrede for ham.

„Jeg kan ikke forstaa," sagde han alligevel, „at

hun vilde begraves her. Jeg troede, at hun vilde hvile saa nær ved sin afdøde Mand som muligt."

„Jeg tror aldrig, at hun følte sig meget langt fra ham," svarede Christina, der for et Øjeblik glemte, at det var hendes meget bornerte Onkel, hun talte til. „Hun vidste, at hvor saa hendes og hans Legemer hvilede, saa vilde de to altid tilhøre hinanden. De to kunde Døden ikke engang adskille."

Sir Arthur saa paa sin Niece uden at svare. Hans Tavshed var egentlig den største Anerkendelse af den Indflydelse, hans sidste Samvær med Margaret havde haft paa ham. Han tav, fordi han havde en besynderlig Følelse af, at hans Søster og denne unge Niece, der saa paa ham med en saadan Bestemthed i Blikket, havde lært Magter at kende, om hvis Tilværelse han ikke havde Anelse.

Maaske kunde han ikke, eller mulig vilde han ikke iklæde sine Følelser Ord, men derfor var de Følelser ikke desto mindre nu i hans Hjerte, og for Fremtiden maatte han sikkert regne med dem.

Den Dag, da Margaret blev begravet, var det en af disse fuldkommen skønne Foraarsdage, der sommetider kommer til os som en Forsmag paa Sommeren. Bag ved den lille Kirkegaard laa den udstrakte Hede badet i Solskin. Hist og her saa man grønne Spirer bryde frem mellem det brune Løv, og gule Smørblomster myldrede op af Jorden. Lærkerne svang sig kvidrende op mod den lyse Aprilhimmel, og henne paa Muren ved Graven sad den lille Rødkælk igen og sang om Kærlighed, om Liv og Genfødelse.

Det var kun et ganske lille Følge, der forsamledes i den solbeskinnede Krog, der var som dækket af Violer. Der var kun Sir Arthur og Christina, Rupert Mernside, Lady Cicely og Doktor Fergusson. Disse fem sorgeklædte Mennesker var de eneste, der fulgte Margaret til hendes sidste Hvilested, og da Christina saa sig om i den lille Kreds, vidste hun straks, hvem af de fem der tog sig den smukke Kvindes Død mest nær.

Hendes Hjerte fyldtes af Medlidenhed, da hendes Blik faldt paa Ruperts sorgfulde Ansigt, og hun skyndte sig at se bort, thi hun havde en Fornemmelse af, at det at se paa hans Ansigt var det samme som at se ind i hans saarede Hjerte. Hun følte, at hun havde ikke Ret til at lægge Mærke til, hvad der foregik i et andet Menneskes Sjæl.

Cicely havde absolut villet være med til Begravelsen i Grayſtone.

„Jeg har ganske vist aldrig kendt din Søster," sagde hun til Sir Arthur, „men jeg vil alligevel med til hendes Begravelse for at vise, hvor højt jeg agtede hende. Christina har fortalt mig om hende, og jeg ved, at hendes Sjæl var lige saa skøn som hendes Legeme."

Saaledes gik det til, at Cicely kom til at sidde ved Siden af Denis Fergusson i den lille Landsbykirke, hvor den første Del af Begravelseshøjtideligheden fandt Sted. Ude ved Graven kom hun ogsaa til at staa ved hans Side tæt ved den solbeskinnede Mur, og da det lille Følge forlod Kirkegaarden, fulgtes hun og Doktor Fergusson med hinanden.

Han saa ned paa den lille, fine Skikkelse og havde en jublende Følelse af, at han i det mindste i disse faa Øjeblikke havde Ret til at tage sig af hende og vise hende Ærbødighed, og idet de gik ud af Kirkegaardslaagen, vendte Cicely sig om imod ham og saa paa ham med store, taknemmelige Øjne.

„Mange Tak, fordi De er saa omhyggelig imod mig," sagde hun med den henrivende Ligefremhed, der var en af hendes største Ynder. „Jeg er saa glad over, at jeg tog med herned i Dag, — selv om det har mindet mig om —" hun standsede, og Fergusson saa, at hendes Øjne fyldtes med Taarer.

De gik ganske langsomt hen ad Kirkegaardsalleen, og det øvrige Følge gik foran. Fergusson sagtnede nu sine Skridt endnu mere for at give Lady Cicely Tid til at overvinde sin Bevægelse.

„Jeg forstaar Dem godt," sagde han mildt, „jeg forstaar Dem fuldstændigt."

„De er vist et meget forstaaende Menneske," svarede hun, og der var en saadan Skælven i hendes Stemme, at Fergusson mere end nogen Sinde ønskede, at han kunde trøste hende. „Jeg har ikke været til en Begravelse siden — siden den Dag, da John, min Mand, blev begravet. I Dag er jeg bleven mindet om den Dag — og om, hvad den betød for mig."

Fergusson saa bort fra hendes søde Ansigt, der udtrykte dyb Bevægelse; han kunde ikke taale at se paa det nu. Hans Blik gled ud over Heden, hvor Lærkerne sang i Solskinnet, og længere bort, helt hen til de blaa Høje i Horisonten.

„Der er saa megen Trøst her i Verden for vore Sorger," sagde han langsomt, „alene det sikre Haab, vi har om et Gensyn, har altid forekommet mig som Nøglen til hele Livets Gaade."

„Ja, det har ogsaa altid været min Trøst," sagde hun stille. „Jeg har altid vidst, at skønt John var gaaet fra mig ind i det, der forekommer os at være den store Tavshed, saa var han ikke gaaet bort for bestandigt. Jeg har altid haft det sikre Haab, ja, mere end et Haab, Vished for, at han bestandig var mig nær."

Den Naivitet og Naturlighed, hvormed disse Ord blev udtalte, den inderlige og skønne Følelse, de bar Vidne om, forvandlede den ærbødige Kærlighed, der boede i Fergussons Hjerte, til den mest glødende Tilbedelse, men han fik ikke Lejlighed til at svare hende, da Sir Arthur havde vendt sig om for at slutte sig til dem, og et Par Minutter efter havde de naaet Kroen i Grayſtone, hvor de skulde spise Frokost, før de kørte til Stationen. Rupert skiltes fra Selskabet ved Kroen. Christina var vistnok den eneste af de tilstedeværende, der forstod, at Rupert nu ikke længer havde Kræfter til at beherske sin Smerte; han trængte til Ensomhed for at kunne give sig hen i sin Sorg. Christina stod ved Siden af Sir Arthur, da Rupert sagde Farvel til dem. Hun var den sidste, der trykkede hans Haand til Afsked, og da hun saa op paa hans bedrøvede Ansigt, syntes han selv, at hendes Blik ligesom mildnede hans Sorg. Han kunde ikke sige hvorfor; det var ham umuligt at forklare, hvorfor Udtrykket i disse søde Øjne havde bragt som en Anelse af Trøst ind i hans Sind, men idet han gik bort, var det, som om hans Sorg ikke længer tyngede ham som før, og han havde en utydelig Fornemmelse af, at der var en, der hjalp ham med at bære den.

„Det lader til, at din Fætter har været min stakkels Søster en meget hengiven Ven," sagde Sir Arthur efter Frokost, da de to Damer, Doktor Fergusson og han selv sad i Kroens ene Stue og ventede paa Vognen. „Jeg kan ikke begribe, hvorfor hun i Alverden ikke kunde have giftet sig med en saadan Mand i Stedet for at gaa hen og knytte sin Tilværelse

til den elendige Stakkel, der dog kun blev til en Byrde for dem begge."

„Hun elskede sin Mand usigeligt," sagde Christina mildt.

„Ja, hun elskede ham alt — alt for meget," sagde Sir Arthur tørt. „Jeg kan ikke forstaa og lærer vel aldrig at forstaa, hvordan en Kvinde kan kaste sit Hjerte og hele sit Liv bort til en Mand, der er hende saa komplet uværdig."

Christina mindedes i dette Øjeblik de Ord, som Margaret selv en Gang havde sagt til hende:

„De ved ikke, hvad det vil sige at holde saa meget af en Mand, at man ikke bryder sig om, hvad han er, og hvad han har gjort, — at man trods alt elsker ham saadan, at han er ens hele Verden."

Hun tav imidlertid selv, det var Lady Cicely, der svarede.

„Jeg tror aldrig, at nogen Mand rigtig lærer at forstaa en Kvindes Kærlighed," sagde hun roligt; „en Kvindes Kærlighed indeholder nemlig saa mange Bestanddele, at hun selv vil have stor Vanskelighed med at analysere den, — og naar hun ikke selv kan, hvor skal saa en Mand kunne?"

Sir Arthur saa paa hende med det venlige Smil, hvormed man lytter til et pludrende Barn, og da han talte, var det, som havde hun ikke ytret et Ord.

„Min afdøde Svoger var en bestandig Kilde til Ængstelse for mig," sagde han; „jeg kendte ham egentlig slet ikke; jeg saa ham kun en eneste Gang, og ved den Lejlighed kan jeg ikke sige, at jeg blev meget indtaget i ham. Men jeg kan paa Ære sige, at jeg, indtil han laa i sin Grav, ikke har haft et eneste roligt Øjeblik for ham."

„Jeg kender slet ikke hans Historie," sagde Cicely, „jeg har kun hørt dig omtale din Svoger, som om han var et meget beklagelsesværdigt Menneske. Jeg ved saamænd ikke engang, hvad han hed."

„Han var en Russer af Fødsel — nej, nej — der er virkelig ingen Grund til at holde noget hemmeligt for Dem, der var saa god mod min stakkels Søster," afbrød Sir Arthur sig selv, da Fergusson gjorde Mine til at ville forlade Værelset. „Max Petrovitch, det var hans virkelige Navn, og min Søster lærte ham at kende inde i Byen under et Besøg hos en af vor Families Venner. Han var den Gang Nihilist, og Margaret har været med ham i Sibirien."

Et svagt Beklagelsesudbrud fløj over Cicelys Læber, Sir Arthur fortsatte:

„Ja, hun var med ham i Sibirien. Jeg ved ikke bestemt, af hvilken Grund han blev forvist; jeg tror absolut ikke, at han havde nogen som helst Forbrydelse paa sin Samvittighed, men han var en ung Fusentast, og han var uforsigtig. Der er ingen Tvivl om, at Opholdet i Sibirien lagde Grunden til Margarets Sygdom. Livet deroppe tog hendes Kræfter. Hendes Kammerpige Elisabeth har fortalt mig alt om den Tid."

Sir Arthur sad efter denne Beretning stille i flere Minutter, før han fortsatte.

„Saa flygtede Max, og saa vidt jeg ved, anede Margaret i lang Tid ikke, hvor han var. Hun havde selv efter hans udtrykkelige Ønske forladt Sibirien. Langt om længe kom han til Paris, og der mødtes hun saa atter med ham og var en lille Tid hos ham. Og her var det, at hans Svaghed fik det Udslag, som jeg aldrig lærer at forstaa. Gud forbyde, at jeg skulde være haard mod en død, men jeg kan kun kalde hans Handlemaade en Fejghed. Han var angest for at blive genkendt og sendt tilbage til Sibirien, og saa lod han sig selv optage blandt det hemmelige Politis Spioner, og han ledte dette paa Spor efter flere af de Mennesker, med hvem han tidligere havde staaet i Forbindelse. Fra det Øjeblik har hans Liv været en fortsat Angest. Han var en dødsdømt Mand, og han vidste det; han blev jaget fra Sted til Sted som et Dyr. Det hemmelige Politi gjorde selvfølgelig, hvad det kunde, for at beskytte ham, men de, der jagede ham, brød sig kun lidt om Politiet. Han gennemrejste hele Europa, tror jeg, for at finde en fredlyst Plet, og til sidst havnede han her, udpint og fortvivlet og døde i det lille, ensomme Hus paa Skovvejen, hvor Margaret ogsaa drog sit sidste Suk. Hun var bleven saa svag, saa hun var taget her til Landet, før han kom hertil, men saa snart han kom, rejste hun ned til ham og var hos ham til det sidste."

„Stakkels, stakkels Menneske," sagde Cicely stille. „Og hun blev ved at elske ham, trods alt?"

„Ja, hendes Kærlighed til ham var uendelig stor," sagde Fergusson; „jeg tilsaa ham under hans sidste Sygdom og Død, og jeg vil kun sige, den Mand er lykkelig, som i sin sidste Stund har en saadan Kvinde hos sig og er omgiven af en saadan Kærlighed, naar Døden kommer."

Han talte med dyb Alvor, og da han havde sagt det sidste Ord, kastede han uvilkaarligt et langt Blik over til Cicely; for Christina, der havde opfanget det, saa det ud, som om Cicely besvarede det, ja, det forekom hende endog, at der laa en særegen Betydning i det Blik, som de to Mennesker vekslede med hinanden, en Betydning, der fik hendes eget Hjerte til at slaa hurtigere end før. —

XXI.

„De Penge, Margaret havde, har hun efterladt til dig, og idet jeg meddeler dig dette, kunde jeg ogsaa ønske at fremkomme med en sidste Protest imod, at du vedbliver at opholde dig i Lady Cicelys Husstand i en afhængig og underordnet Stilling!"

„Hvor det er smukt af Tante Margaret! Ja, det er virkelig meget smukt af hende at give mig sine Penge! Og naar jeg ejer saa mange Penge, saa behøver jeg ikke mere at føle mig afhængig af nogen — vel?"

Christina saa ind i Sir Arthurs alvorlige Ansigt med et Smil, hvis Betydning denne værdige Herre ikke rigtig formaaede at udgranske. Var det virkelig et ganske uskyldigt Barnesmil, eller vilde hun paa en spøgende Maade have ham lidt til Bedste?

„I Ordets strenge Forstand behøver du ikke mere at være afhængig af nogen!" sagde han. „Men bliver du her, vil du dog stadig være som i en underordnet Stilling her, og du vil let komme i en falsk Situation!"

Christina, der stod ved et af de store Vinduer i Cicelys rummelige London'er-Sal, ønskede af inderste Hjerte, at der vilde komme nogen, eller at der maatte ske noget, der kunde gøre en Ende paa dette hendes Møde med Onkelen.

Han undlod nemlig aldrig at udøve en ret ubehagelig Indvirkning paa hende. Enten ophidsede han hende til Vrede, eller ogsaa fik han hende til at briste i Latter.

„Og i Dag maa jeg le ad ham!" sagde hun til

sig selv. „Og hvis jeg gør det, saa vil han aldrig hverken glemme eller tilgive det —"

Højt sagde hun imidlertid med en Alvor, der passede meget daarlig til hendes indvendige Munterhed:

„Jeg ønsker ikke at være ubehagelig og modsige dig, Onkel Arthur, men jeg kan ikke indse, at jeg er i nogen falsk Stilling her. Cicely har virkelig Brug for mig, saavel for sin egen som for Babas Skyld. — Saa er der ogsaa en anden Ting at tage i Betragtning: Jeg anser dette Hus for at være mit Hjem, og saa meget, som jeg holder af Baba, kan jeg ikke indse, at jeg ved at passe hende gør noget, som er under min Værdighed, eller at jeg derved indtager en falsk Stilling!"

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde forklare dig den virkelige Situation," svarede Sir Arthur med en Højtidelighed, der aldrig undlod at more hans Niece. — „Din Tante Ellen og jeg vilde med Glæde tilbyde dig et Hjem; men jeg frygter for, at du i dit inderste Hjerte føler dig alt for knyttet til Bylivet i dette Babylon, — dette Forfængelighedens Marked, saa du ikke vil trives hos os!"

„Ja, jeg holder virkelig meget af London!" lød det frimodige Svar. „Og skønt det er umaadelig venligt af eder at bede mig komme op til eder, saa foretrækker jeg at blive her. Her er der virkelig ogsaa god Brug for mig. Cicely vilde savne mig, hvis jeg rejste, og Baba kan nu slet ikke undvære mig; for øvrigt ønsker jeg blot at gøre for dem alt, hvad jeg kan. Cicely har altid været saa god imod mig!"

„Du lille, stædige Kvinde!" sagde Sir Arthur med et Skuldertræk. „Du minder mig ofte om din stakkels Tante Margaret! Du har hendes halsstarrige Karakter. Naar hun een Gang havde faaet en Idé, saa var hun ikke til at rokke fra den, og du ligner hende deri!"

„Jeg vilde blot ønske, at jeg lignede Tante Margaret!" svarede den unge Pige. „Hvis hun virkelig var vanskelig at rokke fra sine egne Synspunkter, saa vil jeg blot sige, at de var altid meget smukke. Jeg har aldrig truffet et Menneske som hende!"

„Hun var en ædel Kvinde!" sagde Sir Arthur, der ikke var blottet for Retfærdighedsfølelse. „Jeg skal ikke være den, der siger noget ondt om hende! Men jeg bliver altid bedrøvet, naar jeg husker paa hendes forspildte Liv!"

„Det kan ikke være forspildt!" sagde Christina. „Det synes jeg virkelig ikke, man kan sige! Den Indflydelse, hun har øvet paa alle, med hvem hun kom i Berøring, kan aldrig udslettes, ligesom hun selv var smuk og god!"

„Ja," gentog han. „Stakkels Margaret! Hun var en fin Kvinde! Og det kan skære mig i Hjertet at tænke paa alle de Genvordigheder, hun havde her i Livet. Du ligner hende i mange Maader, — Gud give, at du i dit Liv ikke skal gennemgaa saa mange Sorger som hun!"

Onkel og Niece tav begge nogle faa Øjeblikke. Christina stod og saa ud paa Pladsen, hvor Træernes spirende Kroner bevægede sig sagte paa Baggrund af den klare Majhimmel, og hendes Tanker dvælede med Taknemmelighed ved den skønne Kvinde, hun paa en saa forunderlig Maade var truffen sammen med, og gennem hvem der var foregaaet en saa umaadelig Forandring i hendes Tilværelse.

Lige fra først af havde Christina følt sig tiltrukken af Margarets Person, og idet hun nu stod og saa ud paa den solbeskinnede Plads og med Velbehag indaandede Duften, der steg op fra de duftende Vindueskasser, mindedes hun saa tydelig hin December Eftermiddag, da Margaret var kommen ud til hende paa Skovvejen og bedt hende om at hente Doktoren.

Ved et besynderligt Tilfælde var hun kommen til at køre ned ad den ensomme Sti, paa hvilken Margarets Hus laa, — og hvilke mærkelige Følger havde ikke denne Køretur medført!

Hvilke store Resultater var der ikke komne ud af denne tilsyneladende ringe Begivenhed! Hendes Slægtskab med Sir Arthur og dennes Søster Margaret vilde rimeligvis aldrig være blevet opklaret, hvis hun og Margaret ikke havde mødt hinanden paa Skovvejen, og ingen andre end Margaret vilde nogen Sinde have været i Stand til at opklare Hemmeligheden med Smaragdsmykket. Ja, hele denne Opdagelse var som et Eventyr og ikke som en Begivenhed i det virkelige Liv.

Sir Arthurs Stemme kaldte dog hurtig Christina tilbage fra hendes Drømmerier om den svundne Tid.

„Det gør mig ondt, min kære Christina, at du har besluttet dig til at blive her i denne meget unaturlige Stilling, som du nu indtager. Men jeg kan nok se, at det ikke hjælper, at jeg yderligere disputerer med dig derom. Hvis du imidlertid engang i Fremtiden skulde komme til at se anderledes paa Sagerne, saa er din Tante Ellen og jeg stadig villige til at tilbyde dig et Hjem under vort Tag."

Christina takkede sin Onkel hjertelig, men hun var i sit inderste Hjerte overbevist om, at ingen menneskelig Magt skulde drive hende til at tage Ophold hos sin Tante og Onkel.

„Jeg kunde jo ikke leve sammen med dem — vel?" sagde hun en Time senere til Cicely, da de to sad sammen i det rosenfarvede Boudoir, som Christina havde beundret saa meget, da hun første Gang traadte ind i det. „Onkel Arthur er saa umaadelig rar, men —"

„Men han er at ligne ved en Hest med Skyklapper for Øjnene," fortsatte Cicely. „Han kan ikke se til nogen af Siderne, og det er kun meget lidt han skimter af, hvad der findes ligeud!"

„Han siger, at jeg ligner Tante Margaret, og at hun kun var i Stand til at betragte en Sag fra eet Synspunkt," svarede Christina nedslaaet.

„Ja, men naar det er en Familiefejl, saa er den jo umulig at rette! Du skal for Resten slet ikke bryde dig om, hvad Fætter Arthur siger! Du skal blive hos mig, og jeg skal gøre det saa hyggeligt for dig, som jeg kan, og det, at du er saa sød at passe min lille Baba, vil da virkelig ikke nedsætte dig i nogens Øjne."

„En af de Grunde, Onkel Arthur kom med, for at jeg ikke skulde blive her var den, at du muligvis giftede dig igen, og saa vilde der jo slet ikke være Plads for mig her?"

Cicely rødmede heftigt, men hun svarede med Fatning:

„Men hvor kan dog Fætter Arthur komme med saadant noget Snak? Jeg —"

„Han sagde, at du var meget ung og meget indtagende," vedblev Christina leende og saa skælmsk paa den rødmende Cicely. „Og han mente ogsaa, at der naturligvis var mange, der gerne vilde gifte sig med dig paa Grund af dine mange Penge og behagelige Stilling."

„Jeg har ikke i Sinde at gifte mig igen!" sagde Cicely fast. „Og selv om jeg gjorde det, haaber jeg nok, at jeg skulde være klog nok til at kunne se, om man friede til mig for min egen Skyld eller for mine Penges."

„Men der gives ogsaa de Mennesker," sagde Christina, og Ordene faldt næsten ufrivilligt fra hendes Læber, „som vilde være bange for at fri til dig af Frygt for din høje Stilling og din store Formue!"

„Det kan jeg ikke forstaa! Hvorfor skulde en Mands Stolthed staa i Vejen for hans Kærlighed?" svarede Cicely.

Men Christina rystede snusfornuftigt paa Hovedet.

„Jo, Mænd lader ofte deres Kærlighed knuses af Stolthed! Og det værste er, at de samtidig ogsaa ødelægger et andet Menneskes Lykke!" tilføjede hun med en Visdom, der laa langt udover hendes Alder. „Det er saa naturlig for en Mand at tænke, at det vilde være uhæderligt af ham at fri til en rig Kvinde, naar han selv er fattig og af ringe Stand!"

Hun talte meget langsomt, og det forekom hende selv, at Ordene ligesom blev lagt hende i Munden; medens hun talte, stirrede hun saa stift ud af Vinduet, at hun slet ikke lagde Mærke til Cicelys hastig vekslende Ansigtsfarve. Den unge Enkes Kinder var snart røde, snart helt blege.

„Ja, det er ikke godt at vide, hvorledes man skal slaa den Slags Stolthed ned, som du der omtaler," svarede hun, medens Christina betragtede nogle Duer, der kredsede omkring Træerne ude paa Pladsen. „En Kvinde er jo saa bunden; hun kan ikke selv gribe ind! Hun maa kun tvinge sin Uro og vente med Taalmodighed!"

„Jeg tror ikke, at jeg vilde vente!" sagde Christina, og atter syntes hun, som om det var, at en anden lagde hende Ordene i Munden. „Dersom jeg vidste, at det kun var Stolthed, kun taabelig Stolthed, der holdt en Mand tilbage, en Mand, som elskede mig, og som jeg holdt af, saa tror jeg virkelig ikke, at jeg vilde vente! Jeg synes dog, at der er en Grænse for ens Hjertes Taalmodighed!"

„Ja, Christina, det er sandt!" Cicely spilede sine smukke, blaa Øjne op og saa med Undren paa den unge Pige. „Men vilde du da virkelig gøre det?"

„Ja, det vilde jeg rigtignok!" svarede Christina med en lille Latter. „Dersom Manden holdt af mig, og jeg vidste det, saa vilde jeg ikke lade hans Stolthed ødelægge hans Liv og mit med! Hvis han var for stolt til at fri til mig, saa vilde jeg selv sige det til ham !— Det er da ganske naturligt!"

Med disse Ord vendte hun sig leende om og gik ud af Værelset, idet hun mumlede noget om, at det nu var Tid, at Baba fik sin Te.

Men Cicely sad tilbage som et Bytte for den største Tvivlraadighed; hun kunde ikke glemme de Ord, Christina havde udtalt:

„Jeg vilde ikke lade hans Stolthed ødelægge hans og mit Liv. Hvis han var for stolt til at fri til mig, saa vilde jeg selv sige det til ham; det er da ganske naturligt!"

Men dette „ganske naturligt" forekom dog Cicely at være noget meget vanskeligt at gøre — ja, næsten umuligt! Hun fulgte drømmende Duernes Flugt omkring Trætoppene og mumlede:

„Umuligt! — Og dog —"

Og dog, som hun sad der, mindedes hun de svundne, lykkelige Dage, da John havde været hendes kærlige Beskytter, havde været som Klippen i hendes Liv, den, bag hvilken hun var dækket imod alt, hvad der kunde bedrøve hende eller gøre hende Fortræd. Og efter disse faa, lykkelige Aar var der paafulgt en vemodig Sorgens Tid. Hvor havde hun ikke følt sig ensom i sin Enkestand! — Denne frygtelige Ensomhed, som ingen Slægt eller Venner i Virkeligheden kunde formilde eller lindre for hende. Og nu syntes der pludselig at aabne sig nye og skønne Muligheder til Lykke for hende, dersom! Men det var dette „dersom", der ængstede hende. Hvordan skulde hun dog selv kunne strække Haanden ud for at gribe efter noget, der aldrig var blevet hende tilbudt, og som maaske aldrig vilde blive hende tilbudt, men som hun dog med en Kvindes sikre Instinkt vidste var hendes?

„Jeg tror ikke, at det er at være utro imod John!" tænkte hun. „Jeg elsker jo ikke John mindre, fordi jeg ved, at en anden kunde bringe mig et Gran af Lykke endnu!"

I nogle faa Minutter gav hun sine Tanker frie Tøjler; hun lod dem svæve over de forløbne faa Maaneder og tillod sin Erindring at fremkalde Billedet af Denis Fergussons venlige, kloge Ansigt med de skønne, brune Øjne, der rummede baade Ømhed og Munterhed, og denne Mund, der kunde smile saa fornøjet, men ogsaa kunde drage sig sammen i Alvor og Fasthed. I hine Bekymringens Dage, da Baba var saa syg i Graystone, havde hun nødtvungen meget ofte set Fergusson, og maaske var det ved den Lejlighed, at hun havde faaet den Forestilling, at ogsaa han var af Natur som en mægtig, urokkelig Klippe, der var stærk at læne sig til. — Maaske havde der været imellem dem den uforklarlige, hemmelighedsfulde Tiltrækning, som en Mand og en Kvinde saa ofte pludselig kan føle for hinanden.

Naar som helst hun og Fergusson havde været sammen, havde hun følt, at hun ejede en vis Magt over ham, ligesom hun ogsaa følte, at der var noget, der holdt ham tilbage. Og nu gik det pludseligt op for hende, at Christina havde givet hende Nøglen til den Gaade, der saa ofte havde forvirret hende. — Hendes eget troskyldige Blik paa Livet vilde aldrig have givet hende den Idé, at hendes Rang og Rigdom kunde komme til at danne en Skranke for det Venskab — og maaske var det mere end Venskab —, som en saadan Mand som Denis Fergusson følte for hende. Christinas Ord havde givet hende Stof til Eftertanke, og de havde ført hende til Selverkendelse og gjort det klart for hende, hvor meget Denis egentlig betød for hende.

Han besad den samme faste Karakter, som havde været et af de ædleste Træk hos hendes afdøde Mand, og det var maaske netop dette, der havde udøvet den største Indflydelse paa hendes modtagelige Sind. Og Fergussons glade Livssyn og aldrig svigtende Optimisme havde gjort meget til ogsaa at drage hende til ham. Men instinktmæssig havde hun mærket, at der ofte lagde sig ligesom en Skranke imellem dem, at han ligesom med Vilje gjorde sig kold over for hende, og skønt denne instinktmæssige Følelse ofte baade havde saaret og forvirret hende, saa var det først nu, at hun gennem Christinas frimodige Ord forstod Grunden til denne Kulde: Doktoren var fattig eller i hvert Fald saa temmelig fattig, medens hun var rigt velsignet med denne Verdens Goder og oven i Købet havde baade Rang og Titel.

Og blot fordi Manden var lige saa stolt som fattig, havde han selv rejst denne Skranke mellem dem og derved gjort hende nedslaaet og forvirret. —

Naar Christina — denne ærlige og aabne Christina, der ligefrem syntes at elske alt, hvad der var mest naturlig og ligeud — havde sagt:

„Jeg vilde ikke lade hans Stolthed ødelægge hans og mit Liv! Hvis han var alt for stolt til at fri til mig, saa vilde jeg sige det til ham!"

„Men —" Cicely rejste sig fra Stolen og gik over Gulvet hen til Vinduet — „et saadant Skridt var der naturligvis ikke Tale om at gøre. Det var ganske umuligt. Hun kunde aldrig overvinde sin Stolthed til den Grad, absolut ikke!"

„Doktor Fergusson er her, Deres Naade, og han spørger, om han, hvis De har Tid, kan komme til at tale et Par Minutter med Dem!"

Det var Tjeneren James, der stod i Døren, og selv denne langsomme og lidt tungnemme Person syntes, at hans Frue saa usædvanlig ung og smuk ud i dette Øjeblik. Men hans Mangel paa Intelligens forbød ham at sætte denne Ungdom og Skønhed i Forbindelse med noget eller nogen. Han saa kun spørgende paa hende, medens Cicely i en Brøkdel af et Sekund tøvede.

Skulde hun lade James føre Doktoren op i Boudoiret, dette helt private Værelse, hvor hun kun plejede at modtage sine allerintimeste Venner? Eller skulde hun gaa ned i Salen og modtage ham, som hun modtog sine almindelige Bekendte? Disse to Spørgsmaal for igennem hendes Hoved, men blev hurtig afgjort.

„Jeg skal komme ned i Salen," sagde hun, idet hun næppe kunde gøre sig selv Rede for, hvorfor hun kom til dette Resultat, da det mere var i Kraft af Instinkt end af modent Overlæg. Hun standsede et Øjeblik for at fatte sig og gik derpaa langsomt ned ad den brede Trappe. Saa aabnede hun Døren til Salen med en kraftig Beslutning og traadte ind.

Fergusson gik hurtig hen imod hende for at hilse paa hende, og hun kunde se, at skønt han smilede og talte paa sin sædvanlige muntre Maade, saa var Udtrykket i hans Øjne bekymret, og han saa saa træt ud. Han var desuden meget nervøs i sin Optræden, noget, der var ganske usædvanligt hos ham. Han lod til at være bange for Pauser og talte derfor meget hurtigt og uafbrudt.

„Jeg maa gøre en Undskyldning, fordi jeg forstyrrer Dem —" Cicely lagde straks Mærke til hans meget formelle Sprog — „men jeg vilde dog gerne spørge til min lille Veninde Baba, før jeg rejser bort!"

„Rejser De bort?"

Cicely kunde ikke sige mere end disse tre Ord, fordi hun straks havde en Følelse, som stod hendes Hjerte stille og derpaa tog til at slaa, som om det skulde sprænges.

„Ja —" Fergusson talte stadig hurtigt og nervøst. „Jeg har pludselig taget min Beslutning, og jeg føler, at det er det klogeste, jeg kan gøre. Jeg har besluttet mig til, at jeg vil tage til Udlandet og slaa mig ned. Her er saa overbefolket herhjemme, og jeg har derfor tænkt at tage til Vesten. Jeg har altid haft Lyst til at komme til et stort og nyt Land!"

„Men hvad skal saa Deres stakkels syge gøre?" spurgte Cicely, der følte som et Stik i Hjertet ved hans Ord. „De vil sikkert savne Dem!"

Han trak paa Skuldrene og smilede.

„Jeg er jo ikke lænket hverken til dem — eller nogen andre," — de sidste Ord kom ganske sagte. „Og der bliver vel ogsaa nok noget at udrette for mig i det nye Land. Det er ikke af et flygtigt Lune, at jeg rejser. Min Beslutning er vel overvejet og vistnok den klogeste, jeg kunde tage!" —

„Jeg gad nok vide, hvorfor De vil rejse?" sagde Cicely, idet hun med sine store, blaa Øjne saa ind i hans forpinte brune. „Det ser ud, som om —" her brød hun af og fuldendte ikke sin Sætning; hun slog Øjnene ned, fordi hun kunde læse, hvad der stod skrevet i hans Blik.

„Synes De, at det er saadan en tosset Idé — saadan en overilet Handling?" spurgte han, idet han ivrigt betragtede hendes bøjede Hoved. „Det er ikke noget pludseligt Lune fra min Side. — Det er det bedste, jeg kan gøre — det eneste!"

Den sidste Del af hans Tale faldt hurtig, og han trak Vejret dybt, næsten som om hans Kræfter blev sat paa den yderste Prøve.

„Men det var mig umulig at rejse uden at komme herhen for at byde Farvel til Dem — til Miss Moore og til Baba!" tilføjede han bevæget.

„Nej, vi vilde rigtignok være blevne meget vrede paa Dem, hvis De var rejst uden at sige Farvel!" svarede Cicely let henkastet, saa let, at et saaret Blik lyste ud af de brune Øjne, der saa paa hende.

Han havde ikke næret det ringeste Haab om, at hun skulde bryde sig noget om ham — det sagde han til sig selv — saadanne vilde Drømme havde han ikke haft — men han havde dog tænkt sig, at hun vilde blive noget bedrøvet, lidt trist over at skulle miste en virkelig Ven for bestandig, — og naar han forlod England, saa agtede han at gøre det for bestandig; han vilde kappe af med alt Venskab — alle gamle Baand! Og saa alligevel saa hun op paa ham med Smil i Øjet og sagde nok saa muntert, at hun rigtignok vilde være bleven vred paa ham, hvis han var rejst uden at sige Farvel!

Han følte sig underlig stødt og saaret, og Cicely, der hurtig mærkede dette — lige saa hurtig, som hun før havde mærket det betegnende Udtryk i hans Blik, vidste nu aldeles sikkert, at hendes eget Hjerte bankede i hendes Bryst af en uendelig Fryd, der næsten gjorde hende angest, — hun følte nu, at hun holdt hele Spillet i sine egne smaa Hænder — dersom hun blot kunde spille det saaledes, som det paa rette Maade skulde spilles.

„De — har vel endnu ikke opgivet Deres Husføring og Praksis?" spurgte hun, og hendes Tonefald var stadig frejdigt, næsten forretningsmæssigt, saa han i et næsten fortrædeligt Tonefald svarede:

„Jeg har overgivet mit Hus til en Agent for at faa det udlejet. Jeg fortsætter kun mit Arbejde saa længe, til jeg kan finde nogen, der vil og kan overtage det. Saa snart alting er bragt i Orden, rejser jeg! Naar jeg skal sige Dem den rene, skære Sandhed, saa glæder jeg mig til at rejse!"

Cicelys Hjerte bankede voldsomt paa Grund af det bitre Anstrøg, hans Tonefald antog; hun gik et Skridt hen imod ham — de var begge blevne staaende op, siden hun traadte ind —, og hun havde næppe udtalt Ordene: „Jeg vilde gerne —", førend Døren blev smækket op paa vid Gab, og James meldte:

„Mrs. Deane!"

Cicely var midt imellem at le og græde, da denne lille, tarvelige, platte og kedelige Dame traadte ind i Stuen. Hun vidste kun alt for godt, at naar denne

Gæst først blev plantet i en Lænestol, saa blev man ikke af med hende for det første, og med et stille Suk hengav hun sig i sin Skæbne, medens Fergusson rakte Haanden ud til Farvel.

„Jeg maa jo videre paa min Vej," sagde han. „Maaske De tillader, at jeg gaar op paa Barneværelset for at sige Farvel til Miss Moore og Baba?"

„Naturligvis," svarede Cicely med sit yndige Smil. „Det vilde sikkert gøre Baba meget ondt, om hendes kære Doktor uden at sige Farvel til hende vilde drage over det store Hav!"

„Hvis du kommer over det store Hav!" sagde hun sagte til sig selv, da Døren lukkede sig efter hans høje Skikkelse, og hun satte sig ned for at høre paa Mrs. Deanes banale Snak. — „Hvis — du — kommer — over — det — store — Hav!" vedblev det at hviske inden i hende.

XXII.

Da Doktor Fergusson forlod Cicelys Hus, var hans Sind i et frygteligt Oprør, men allerede den næste Morgen var han roligere til Mode. Han sad alene i den ganske almindelige Stue, som han benyttede som Studereværelse, og paa Bordet foran ham laa der to Breve; det ene var fra en Husagent, der underrettede ham om, at han allerede havde faaet en Lejer til Huset; det andet var fra en praktiserende Læge i det nordlige England, som ønskede at overtage hans Praksis og gerne vilde komme personlig og blive sat ind i Virksomheden.

„Jeg brænder mine Skibe," mumlede Fergusson, idet han saa sig om i den Stue, han var kommen til at holde saa meget af, og et Udtryk af Bekymring og Sorg lagde sig over hans Ansigtstræk. Men medens han sad og betragtede dette Værelse, kom han pludselig til at tænke paa Christinas første Besøg hos ham, den Gang han som Vikar for Doktor Stokes havde beboet dennes Hus ude paa Landet. Han kom til at smile, da han nu erindrede sig, hvor forbavset den unge Pige havde set sig om i Landsbydoktorens Stue, og hvor naivt hun havde udtalt sin Forundring over at se ham i disse Omgivelser.

Medens han atter saa sig om i Stuen, tænkte han paa, om Christina vilde have syntes, at denne Bolig bedre passede til hans Personlighed end den, hun første Gang havde set ham i. Her var der ganske vist ikke meget af den pertentlige og kedelige Stivhed, der havde karakteriseret Doktor Stokes Lejlighed. Her var der ikke to Stole ens, men de var alle smukke og behagelige at sidde paa. Væggene var beklædte med et Tapet i en blød, gylden Farve, der selv paa Graavejrsdage gav Værelset et solbestinnet Udseende. Paa Baggrund af det lyse Tapet tog de faa Billeder paa Væggene sig udmærket ud. Det var Fotografier, indrammede i Egetræsrammer, og Billederne var Reproduktioner efter de bedste, gamle, italienske Mestre. — Langs Væggene stod der mange Boghylder, fulde af Bøger; der laa ogsaa Bøger paa Bordet, ja, selv i et Hjørne af Stuen var der stablet Bøger op paa det slidte, tyrkiske Tæppe.

I en Vindueskasse uden for det aabne Vindue var der plantet Gyldenlak, og disse Blomsters søde Duft fyldte ganske Værelset. Udsigten fra Vinduet var ganske tiltalende, thi der laa en smal Strimmel foran det, og man saa bølgende Trætoppe tegne sig mod den blaa Majhimmel. Man kunde høre Larm af Færdselen paa den nærliggende Hovedgade og Summen af Stemmer, men det var kære Lyde i Doktorens Øren; han nærede jo selv en saa levende Interesse for menneskelige Væsener. Ja, han lyttede endogsaa med Velbehag til de hæse Udraaberes Skrig, der nu og da trængte skingrende gennem Gadefærdselens enstonige Larm, som nærmest lød, som var det Atlanterhavets store Braadsøer, der slog mod Kysten.

Han var ked af, at han skulde forlade det travle London, denne Verden, i hvilken han havde tilbragt saa mange Aar af sin flittige Tilværelse. Ja, han var mere bedrøvet over det, end de fleste vist anede, tænkte han tungsindigt. For den øvrige Menneskeslægt var hans Lægepraksis i denne Del af London ikke meget tiltrækkende. Hans største Klientel bestod mest af fattige, snavsede Personer, ja, der var endog undertiden Forbrydere mellem dem, men han elskede nu sin Praksis, han elskede disse Mennesker, og det var ham næsten umuligt at løsrive sig fra dem, og dog vidste han jo, at det maatte ske.

„Jeg kan ikke blive her saa nær ved hende og saa gaa og spille den ligegyldige. Det er alt for stor en Fristelse for mig," tænkte han, „jeg maa løbe min Vej." Han lo kort og tog de to Breve op fra Bordet og læste dem igennem paa ny, medens han stadig følte den største Ulyst til at besvare dem. Han vidste, at han maatte rejse. Med en karakterfast Mands usvigelige Styrke havde han fattet den Beslutning, som han ansaa for at være den eneste rigtige, og det var ingenlunde hans Agt at forandre sin Bestemmelse. Men trods al Styrke og Karakterfasthed følte han ikke desto mindre den største Ulyst til at besvare disse Breve, idet han inderst inde i sig selv vidste, at det vilde være det samme som at brænde sine Skibe efter sig.

Han vidste, at der ventede ham meget og godt Arbejde i det fjerne Vesten, hvor han havde besluttet at bryde sig en ny Bane. Han vidste, at det at blive i London saa nær op ad en Fristelse, der efter hans Begreber om Retsind og Æresfølelse maatte bekæmpes, kun var at lege med, hvad der var dybt og helligt, og dog stred hans eget menneskelige Jeg inden i ham imod at fuldbyrde denne Handling, som Manden i ham ansaa for nødvendig.

Skønt han allerede kunde disse to Breve helt udenad, læste han dem dog endnu en Gang omhyggeligt igennem og lagde dem saa fra sig paa Bordet med en kort Latter.

„Det er tidsnok, naar de kommer med Posten i Aften," mumlede han; „jeg vil vente lidt endnu med at besvare dem. Disse faa Timers Ophold kan hverken gøre fra eller til."

Han halvvejs morede sig og halvvejs skammede sig over sit eget Kujoneri, som han kaldte det. Det var forkert at opsætte det uundgaaelige. Men det var, ligesom han følte sig lettet, da disse Breve var stillede til Side ubesvarede. Han vendte sig med en vis Tilfredshed bort fra Skrivebordet for at gaa ned paa Klinikken nedenunder; han vidste, at Branden i hans Skibe endnu ikke var begyndt.

Han var nu i den næste Times Tid travlt beskæftiget med Tilsyn af de mange Patienter, der hver eneste Formiddag samledes ved hans Dør, og hans Konsultation var endnu langt fra forbi, da der blev banket sagte paa hans Dør. Han ventede, at den næste Patient skulde komme ind, men i det Sted var

det Thompson, hans gamle Faktotum, der traadte ind i hans tarvelige Konsultationsstue. Thompson var Doktorens betroede Mand; i Virkeligheden bestod Doktorens Husstand kun af Thompson og hans Hustru. De var hans store Beundrere og trofaste Tjenere, og da han havde fortalt dem, at det var hans Agt at drage ud til det fjerne Vesten, havde de straks erklæret, at de vilde følge ham derhen og dele godt og ondt med ham i hans nye Virksomhed i det fremmede Land.

Da Thompson traadte ind i det lille Konsultationsværelse, var der et besynderligt Udtryk i hans Ansigt. Det udtrykte baade Bestyrtelse og Glæde, og Doktoren saa forundret og skarpt paa ham.

„Hvad er der i Vejen, Thompson?" spurgte han hastigt, thi det var sjældent, at denne tro Tjener greb forstyrrende ind i Konsultationen.

„Der er en Dame derude, som gerne vil tale med Dem, Herre," svarede Manden; „da hun hørte, at De havde travlt, sagde hun, at hun hellere vilde komme igen, men jeg syntes ikke, at det var rigtigt, at en saa fin Dame skulde gaa sin Vej og saa have Ulejlighed med at komme igen senere."

Fergusson kunde ikke lade være at smile. — Thompson var den ærligste Sjæl paa Jorden, men hans Evne til at bedømme Folk ved første Øjekast var ikke stor, og Doktoren var overbevist om, at Thompsons „fine Dame" sikkert kun var en lidt udstafferet Forstadsfrøken, der søgte ham for at faa en billig Konsultation.

„Hvor er Damen?" spurgte han.

„I Deres Arbejdsværelse, Hr. Doktor," svarede Thompson med lidt bange Stemme. „Jeg kunde da ikke vise saadan en fin Dame andre Steder hen. Kunde jeg vel, Herre?"

Fergusson maatte atter smile.

Han kendte saa godt disse Damer, som Thompson havde en saadan Respekt for. Disse Damer i spraglede Dragter og med store, udfordrende Hatte; de plejede altid at være overlæssede med uægte Smykker, og deres Væsen var altid lige saa paataget, som deres Pynt var forloren. Han var ikke en Smule nysgerrig efter at se den „Dame", som Thompson havde ført op i hans Studereværelse, og han gik ganske langsomt op ad Trapperne. Længe før han aabnede Døren, havde han besluttet sig til, hvorledes han vilde optræde over for den formentlige Patient; han vilde tale ganske kort og affejende til hende, og hans ellers saa venlige Ansigt havde et ganske bestemt og ret tillukket Udtryk, da han aabnede Døren og traadte ind.

Men da han saa, hvem det var, der stod der tæt henne ved det aabne Vindue, beskinnet af Majsolen, forsvandt det gnavne Udtryk som et Lyn, og en ubegrænset Forbavselse traadte i Stedet for det.

Han trak Vejret dybt og blev staaende henne ved Dørtærskelen og stirrede paa sin Gæst, som var hun en Aabenbaring fra den anden Verden.

„Men er det Dem?" sagde han, og det var, som kunde han ikke bringe et Ord mere over sine Læber. „Er det Dem?" gentog han, idet han langsomt nærmede sig Lady Cicely med Blikket stift fæstet paa hendes skønne Ansigt.

Hun blev staaende paa det samme Sted, og Solen faldt lige ned over hendes gyldne Haar. Hun saa med sine skønne, blaa Øjne hen paa Fergusson, og det Udtryk, de havde af Forvirring, Blidhed og Generthed, fik hans Hjerte til at banke hastigt og stærkt.

Aldrig i den Tid, han havde kendt hende, havde hun set skønnere eller yngre ud end denne Maj Morgen. Hendes Kjole var af et lysegraat Stof, der stod udmærket til hendes Haar og Ansigtsfarve. I hendes fine, graa Fjerboa var der fæstet en blegrød Rose, og den lette Rødme, der steg op i hendes Kinder, da Fergusson traadte ind i Værelset, klædte hende fortryllende.

„Jeg lovede Dem engang, at jeg vilde komme hen og se Deres Hjem og Deres Klinik," sagde hun lidt forlegent, men alligevel med en vis Fasthed. „Og saa fik jeg den Idé, at jeg vilde gaa herhen i Dag."

„Men hvorfor skulde det netop være i Dag?" spurgte han, og der var en besynderlig brudt Haardhed i Stemmen. „Hvorfor skulde det absolut være i Dag?"

„Det ved jeg ikke," svarede hun; „det var noget, der faldt mig ind. Jeg syntes, at jeg maatte herhen, og De ved nok, at jeg er en meget impulsiv Natur. Da jeg fik den Indskydelse, saa fulgte jeg den, og nu er jeg her."

„Det er da underligt, at De netop skulde komme i Dag," vedblev han stadig i samme korte Tonefald. „Men De er for Resten kommen i rette Tid; jeg er i Færd med at brænde mine Skibe."

„Brænde Deres Skibe?" gentog hun og saa op paa ham, og pludselig var al hendes Forlegenhed borte, da hun saa, at han var endnu mere forlegen end hun selv. „Hvorfor vil De brænde Deres Skibe?" gentog hun med mere Sikkerhed.

„Fordi jeg, som jeg sagde Dem forleden, er i Færd med at opgive min Stilling her for stedse, og jeg sagde, at jeg vilde brænde mine Skibe, fordi — der aldrig bliver Tale om at vende tilbage!"

„Hvorfor ikke det?" spurgte hun blidt, idet hun bevæget iagttog det skiftende Udtryk i hans Ansigt.

„Hvorfor? Fordi jeg har fattet den Beslutning, at jeg vil begynde et nyt Liv i en anden Verden, og naar jeg en Gang har taget en Beslutning, saa fører jeg den i Regelen igennem."

„Gør De det?" spurgte hun sagte.

„Ja," sagde han haardt, „og derfor har jeg, som jeg sagde, brændt mine Skibe, — de er brændte i Dag."

Hun stod ganske stille i Sollyset og bøjede det smukke Hoved, medens hendes fine Haand langsomt strøg over Skaftet paa den elegante Parasol. Der kom et lille Smil over hendes Læber, og hun saa stift ned paa det falmede tyrkiske Tæppe, der laa paa Gulvet.

„Jeg kunde godt lide at blive her og se paa, at de Skibe blev brændte," sagde hun; „det lyder saa romantisk og saa bestemt."

„Det er bestemt," sagde han, og der kom et pludseligt Glimt af Vrede i hans Øjne. Hvorfor var hun dog kommen herhen? Var det for at plage ham? Hvorfor var hun kommen herhen, herop i hans Yndlingsværelse — og hvorfor stod hun der, blandt alle hans kære Ting, midt i Solskinnet i hans Stue, saa ung, saa smuk, akkurat saadan, som han i sine mest taabelige Drømme havde set hende. Hvorfor havde hun dog gjort det? Det var grusomt af hende og tankeløst. Hun maatte da vide, at det var ondt handlet over for en Mand, der stred for at gøre sin Pligt og kæmpede for ikke at begaa noget, som han selv ansaa for at være Lavhed!

Saadan tænkte han, medens Cicely blev ved at

stryge Haanden over Parasollens Haandtag og se ned mod Gulvet med det samme lille Smil.

„Men jeg kan ikke forstaa,“ sagde hun langsomt efter en lille Stunds Tavshed, og Fergusson, der iagttog hende skarpt, saa, at en dyb Rødme steg op i hendes Kinder. „Jeg kan ikke forstaa, at det er saa nødvendigt at brænde disse Skibe.“

„Jo, det er ganske nødvendigt,“ sagde han kort og bittert; „jeg har taget min Beslutning.“

„Og hvad De en Gang har besluttet — det — det gennemfører De altid?“ spurgte hun langsomt og afbrudt. Hun kastede et hurtigt Blik op paa ham og sænkede saa straks sine smukke Øjne igen, medens hendes Hænder bevægede sig mere nervøst, og hendes Stemme skælvede.

„Ja, hvis jeg mener, at det er rigtigt, det, jeg har besluttet, og i dette Tilfælde er jeg ikke i Tvivl.“

Hun tav igen, og det forekom Doktoren, at det varede mange, mange Minutter, før hun svarede, uagtet det kun var nogle faa Sekunder.

„Jeg kan ikke forstaa, hvor De kan være saa sikker paa det,“ sagde hun ganske bestedent.

„Jo, det er jeg,“ sagde Doktoren haardt, „jeg er vis paa, at det er det rigtigste, jeg kan gøre.“

„Jeg tror, at De tager fejl,“ sagde Cicely sagte; „jeg tvivler meget paa, at det er det rigtigste, De kan gøre.“

„Hvorfor siger De det?“ udbrød han næsten opbragt. „Hvor kan De sige — hvor kan De vide, at jeg —“

Han brød pludselig af; der blev en betydningsfuld Tavshed, og Cicely gik et Par Skridt hen imod ham.

„Doktor Fergusson,“ sagde hun med sagte og hurtig Stemme, „jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal forklare Dem, hvad jeg mener, men jeg er vis paa, at det er forkert af Dem at brænde Deres Skibe, som De kalder det. Og det er for at sige Dem det, at jeg er kommen herhen i Dag —“

„Hvad er det, De er kommen for at sige mig?“ udbrød han med skælvende Stemme.

„At det er forkert af Dem at opgive Deres Arbejde her og rejse bort.“

„Er det forkert? Men hvorfor?“

Det var ikke Fergusson muligt at sige et eneste Ord mere. Han kunde kun staa og stirre paa det bøjede Hoved med det gyldne Haar, medens et vildt Ønske stred sig frem inden i ham: at hun dog blot vilde skynde sig og gaa sin Vej, før han mistede Herredømmet over sig selv og greb hende i sine Arme og trykkede hende ind til sig.

„Ja, det er ganske forkert af Dem,“ sagde hun fast, idet hun løftede Blikket og saa paa ham; „De maa ikke tage bort. Jeg er kommen herhen blot for at sige Dem, at De ikke maa rejse — Baba og jeg kan ikke undvære Dem.“

Disse sidste Ord blev udtalte saa sagte, at man næsten ikke kunde høre dem; men de naaede dog Fergussons Øren, og han saa paa den talende med den største Forbavselse.

„Baba — og De?“ gentog han.

„Ja, Baba og jeg,“ hviskede hun. „Aa, jeg burde maaske ikke være kommen, men jeg syntes ikke, at der var noget Valg, — der var jo ingen anden Maade, paa hvilken jeg kunde sige Dem, hvor frygtelig forkert De er ved at bære Dem ad. Rupert siger altid, at jeg er det mest impulsive Menneske, han kender,“ vedblev hun og lo lidt; „jeg er kommen herhen, fordi jeg følte, at jeg maatte komme.“

Hun gik nu helt hen til ham og lagde sin Haand paa hans Arm, medens hun saa op paa ham med et ivrigt, barnligt Udtryk i sine Øjne. „Gud ved, hvad Fætter Arthur vilde sige, dersom han vidste det!“ sluttede hun ganske inkonsekvent.

„Men jeg kan slet ikke rigtig forstaa Dem,“ sagde Fergusson, der anstrengte sig for at tale roligt. „Jeg kan ikke forstaa, at jeg kan være til nogen særlig Nytte for Dem og lille Baba. Der er jo saa mange andre Læger.“

„Saa mange andre Læger,“ gentog hun med skælvende Stemme, „men kun De — kun De — aa — er Mænd da altid saa tungnemme? Kan De da ikke forstaa, at Baba og jeg udtrykkelig beder Dem om at blive her. Ja, det er maaske meget dristigt af mig at sige det, men Baba og jeg er nu en Gang saa ligefremme.“

Hun saa ikke op paa ham nu. Hun saa ikke den straalende Glæde, der fløj over hans Ansigt, men hun følte pludselig hans Arme omkring sig, og det var en salig Fornemmelse for hende at skjule sine brændende Kinder mod hans Skulder. Han bøjede sig ned over hende, og skønt hun næppe kunde samle de usammenhængende, kærlige Ord, han hviskede til hende, fyldte de hende dog med en Verden af Lyksalighed.

„Jeg kan ikke forstaa det,“ sagde han, idet han tog hende under Hagen og saa hende kærligt ind i Øjnene, „jeg kan ikke fatte, at du vil tage til Takke med mig.“

„Og jeg ved ikke, hvordan jeg skal gøre dig begribeligt — at jeg — at vi —“

Hun brød atter af, bøjede Hovedet og rødmede for hans Blik.

„At du og Baba ønsker at beholde mig,“ fortsatte han sagte.

„Ja, vi kan slet ikke undvære dig. Det er os umuligt at tænke os, at du skulde rejse langt bort fra os. Det er kun —“

„Hvad mener du?“ hviskede han med Munden lige mod hendes Øre.

„Det er kun saa underligt for mig at tænke paa, at jeg har bedt en Mand —“

„Du har slet ikke bedt mig om noget,“ sagde han muntert og saa paa hendes rødmende Ansigt med et skælmsk Smil. „Du har ikke bedt mig om noget endnu.“

„Du maa ikke gøre mig flov,“ bad hun; „det er saa frygteligt af mig, at jeg er kommen — at jeg har sagt — at jeg har —“

„At du har spillet den elskelige og naadige Dronning, hvis Prinsgemal ikke tør tale, før hun giver ham Ret til det.“ Der var en saa kærtegnende Ømhed i hans Stemme, og han trykkede hende fastere ind til sig. „Jeg ved kun ikke, om det er rigtigt af mig at modtage det, du giver mig. Vi to staar jo saa langt fra hinanden. Der er et Svælg imellem os.“

„Er der?“ spurgte hun mildt og greb hans Haand. „Behøver der at være et Svælg imellem os, fordi jeg tilfældigvis har en lille Smule mere Penge, end du har? Er vi ikke blot en Mand og en Kvinde, som —“

„Som —?“ gentog han og bøjede sig helt ned over hende for at høre Svaret.

„Som elsker hinanden,“ hviskede hun forvirret. „Jeg synes ikke, at du burde faa mig til at sige alt dette. Det er saa svært for mig.“

„Er det saa svært for dig at sige, at du elsker

mig?" spurgte han med jublende Stemme. „Der sidder vel nok et Dusin Patienter dernede og venter paa mig, men jeg bryder mig ikke om at bestille Spor i Dag; jeg har kun Lyst til at blive ved at fortælle dig, hvor højt jeg elsker dig. Ja, saa højt elskede jeg dig, at jeg var nødt til at rejse bort fra England af Frygt for, at du skulde faa Sandheden at vide."

„Hvorfor vilde du dog ikke sige mig det?" spurgte hun bebrejdende og saa op paa hans straalende Ansigt.

„Fordi du er rig og fornem," svarede han. „Du staar i alle Henseender saa langt over mig. Hvor lykkelig jeg end føler mig, saa synes jeg dog, at jeg har en Følelse af, at det er urigtigt af mig at benytte mig af din Tillidsfuldhed. Hvad vil din Familie sige? Og hvad vil Folk sige? Hvad —"

„Du skal ikke spekulere mere over, hvad der vil blive sagt," sagde hun med et Glimt af Trods i Øjet. „Der er maaske nok dem, der vil sige, at det var meget dristigt og ukvindeligt af mig at komme herhen til dig i Dag, men jeg ved, at Lykken er for hellig en Ting til, at den skal ofres for ens Stolthed eller for Folkesnakkens Skyld."

„Og det er virkelig din Lykke at blive min?" Hans Stemme skælvede af Ømhed. „Mener du virkelig, at du kan blive lykkelig med saadan en tarvelig Mand som jeg?"

„Ja, netop med saadan en tarvelig Mand som du," svarede hun leende. „Jeg kan i hvert Fald ikke være lykkelig uden dig — og det var det, jeg i Dag kom herhen for at sige dig."

XXIII

Det var en meget stille Eftermiddag. Oktoberhimmelen var høj og klar, og Solen kastede et gyldent Skær hen over Marker og Dale; der var denne forunderlige Mildhed og Friskhed i Luften, som saa ofte kendetegner en Efteraarsdag.

Fra Husene i Dalen steg der en blaa Røg lige op i Luften, og den forsvandt først helt oppe i de slørlette Skyer. Paa Træerne kunde man allerede se, at Efteraaret havde lagt sin Haand paa alt. Buskadserne paa Højene havde faaet mange gule Blade ligesom Skovens Træer, der skinnede rødt, gult og brunt mellem de grønne Grene. Hvidtjørnen havde mistet sine grønne Blade; de, der var igen, var røde og brune, og i Stedet for Blomster havde den nu skinnende røde Bær.

Hedens Lyngtæppe var for længst falmet; det kongelige Purpur, der før havde dækket den, var nu som et blødt, brunligt Dække.

Fra det Sted, hvor Christina sad, kunde hun se Landevejen, der som et hvidt Baand slyngede sig hen over Heden til Graystone og blev borte bag de blaa Høje, over hvilke Eftermiddagssolen kastede som et Slør af Lys. I Dalen til højre for hende skinnede Naaletræernes Stammer rødligt i den nedgaaende Sols Straaler, og Birketræernes fine Grene tegnede sig skarpt mod den klare Himmel, og deres hvide Stammer lyste mod Naaletræernes stærkt grønne Løv. For Foden af disse myldrede det frem med Bregner, hvis allerede halvt gulnede Blade i Solens Straaler fik et Anstrøg af Guld.

Langt borte over Heden hørte man en Kirkeklokke kime, og fra et tæt Buskads paa den anden Side Vejen sang en lille Rødkælk sin glade og vidunderlige Sang ud i Luften om Foraaret, som vil følge efter Vinteren, om Livet, der kommer efter Døden, og langt borte imellem Dalens Træer fløjtede en Drossel allerede det kommende Foraars Jubelhymne.

Der var saa stille overalt paa denne Oktobereftermiddag, og Christina, der sad paa en Bunke tørret Lyng med Hovedet støttet til sin Haand, saa ud over det udstrakte Landskab og nød den Fred, som det udstraalede. Kirkeklokken, der kimede, den lille Rødkælk, der sang, og den sagte Hvislen mellem Bladene, naar Vinden rørte ved Trætoppene, fik hende til at smile af Velbehag. Hvor var der dog vidunderlig fredeligt overalt.

Hun og Baba skulde tilbringe en Uges Tid hos Mrs. Nairne i Graystone, og Christina havde denne Søndag Eftermiddag overgivet Baba til Forpagterkonens Omsorg, medens hun selv vilde aflægge et Besøg paa Margarets Grav.

I den lille, solbeskinnede Krog af Kirkegaarden tæt ved den gamle, graa Mur havde hun fundet blomstrende Violer, der ligesom fyldte Luften med deres søde Duft, akkurat som de havde gjort, da Margaret i April Maaned var bleven begravet. Og Christina holdt et lille Bundt af disse Blomster i sin Haand, medens hun sad og saa ud over det udstrakte, solbeskinnede Landskab.

Hendes Tanker dvælede ved den smukke Kvinde, der saa besynderligt havde krydset hendes egen Livsvej, og ved en ganske naturlig Tankeforbindelse kom hun saa ogsaa til at mindes den Mand, der havde staaet ved hendes Side ved Margarets Begravelse. Hun huskede saa tydeligt det forvildede Udtryk, som Rupert Mernsides Øjne havde haft, da han hin Dag havde set paa hende. I et eneste Nu havde hun set ind i hans sorgbetyngede Sjæl.

Cicely havde mange Gange talt til hende om Ruperts Venskab med Margaret og undret sig over, at han for hendes Skyld saa helt havde trukket sig tilbage fra den Kreds, hvor han før havde levet, og hun havde spekuleret over, om det mon var virkeligt Venskab eller noget mere end Venskab, der havde draget Rupert til Margaret. Christina havde aldrig svaret, uagtet hun følte, at hun bedre end nogen anden kunde have besvaret det Spørgsmaal.

Hun vidste godt, at Ruperts Følelse for hendes Moders Søster havde været noget meget større end Venskab, og hun vidste ogsaa, rent instinktmæssigt, at Livet, nu Margaret var død, var bleven ham utaaleligt. Hun følte en egen vemodig Glæde i Bevidstheden om, at hun forstod ham. Christina var et stort Stykke af en Menneskekender, og det interesserede hende over al Maade at læse i Menneskesjæle.

Som hun sad der paa Lyngbænken, var hun saa opfyldt af sine egne Tanker, at hun slet ikke lagde Mærke til, at der kom et Menneske gaaende tværs over Dalen. Først da en høj Skikkelse traadte frem mellem Træerne og nu gik hen ad Landevejen, der slyngede sig hen over Heden, opdagede hun, at den Mand, hun sad og tænkte paa, var paa Vej hen imod hende.

Hun fandt det saa besynderligt, at han netop skulde komme nu; hun syntes, at det var et saa mærkeligt Sammentræf, at hun næsten ikke vilde tro sine egne Øjne. Men Skikkelsen var nu saa nær, at en Fejltagelse ikke var mulig. Det var Rupert Mernside, der stod foran hende, da hun nu sprang

op, det var hans graa Øjne, der trods al deres Alvor nu saa mildt smilende paa hende.

„Jeg drømte ikke om, at jeg skulde saa Dem at se her," sagde han, idet han hilste, „og dog forekommer det mig ganske naturligt, at De er her."

Det saa ud, som kom de sidste Ord ganske ufrivilligt over hans Læber, men Christina opfattede hans Bemærkning rigtigt. Hun havde ogsaa en Følelse af, at det var ganske naturligt, at de to skulde mødes her ude paa den solbeskinnede Hede, tæt ved Margarets Grav. Den lille Kirkegaard laa bag den nærmeste Bakke, og den unge Pige behøvede ingen Forklaring, hvorfor Rupert var her. Hun vidste godt, hvad der havde bragt ham herhen til denne solbeskinnede Krog paa Kirkegaarden, hvor Violerne duftede saa sødt.

Da han havde hilst paa den unge Pige, bad han hende, om hun endelig vilde sætte sig igen, medens han kastede sig selv ned ved Siden af Lyngbunken og laa med Ansigtet vendt mod hende.

„Jeg er saa glad over, at de smukke Ord blev indgraverede paa Stenen," sagde han, „hvem mon der fandt paa dem?"

„Det var vist mig, der fandt paa dem," sagde Christina; „jeg syntes, at det var de mest passende og de smukkeste Ord for hende."

„Kærlighed forgaar aldrig," sagde han langsomt og sagte, medens han tænkte paa det hvide Kors, paa hvilket disse Ord var indgraverede. „'Kærlighed forgaar aldrig', ja, De kunde vanskeligt have fundet en bedre Gravskrift for hende. Hele hendes Sjæl var bygget op af Kærlighed, og ikke et eneste Øjeblik svigtede Kærligheden i hende. Det er vidunderligt med saadan en Kvindes Kærlighed. Ja, der er maaske ikke noget mere ophøjet og forunderlig skønt end en Kvindes Kærlighed."

Han sagde disse Ord, som udtalte han sine Tanker højt; det var slet ikke, som henvendte han dem til hende, og hun svarede ham da heller ikke, men sad ganske stille med sine foldede Hænder i sit Skød, og medens hun stirrede ud mod det solgyldne Vesten, lagde der sig et lille Smil om hendes Læber.

„De ved nok," vedblev Rupert i et afbrudt Tonefald, „at jeg siden hin Dag har flakket rundt paa Jorden. Jeg var til Mode som et Menneske, der rejser ud for at søge Hvile, og ingen finder. Jeg har ikke fundet Hvile."

Det gjorde den unge Pige ondt at høre den Klang af Bitterhed, der var i hans Stemme, da han sagde disse sidste Ord. Hun vendte sig lidt om og saa ned paa hans Ansigt.

„Det bedrøver mig," sagde hun, „det bedrøver mig."

„Gør det?" svarede han. „Det er saamænd ikke værd at være bedrøvet for min Skyld, saa taabeligt som jeg har baaret mig ad."

„Hvorfor siger De det?" sagde hun hurtigt. „De omgav Tante Margaret med det skønneste Venskab; der kan aldrig være noget taabeligt i, at De elskede hende; De var jo altid hendes trofaste Ven. Og nu —"

„Og nu —" gentog han spørgende, da hun tav.

„Ja, De vil maaske synes, at det er paatrængende af mig, at jeg siger det," vedblev Christina rødmende, „men jeg tror ikke, at De hører til den Slags Mænd, der spilder Deres Liv ved at sørge over, hvad der er forbi for stedse, og hvad der aldrig kan blive anderledes. Det vilde ikke være rigtigt af Dem, om De gjorde det. Jeg er vis paa, at den Kærlighed og det Venskab, De følte for Tante Margaret, nu vil fylde Deres Liv paa en anden Maade og blive til Velsignelse for mange Mennesker."

Disse Ord faldt saa naturligt fra Christinas Læber, og de var jo i sig selv fri for al Opstyltethed. De gjorde derfor ogsaa et stærkt Indtryk paa den Mand, der lyttede til dem, thi Rupert var, som alle virkelig gode og brave Mænd, et sjældent naturligt og ligefremt Menneske.

„De mener, at jeg skal gøre mine Erfaringer fra Fortiden frugtbringende i Fremtiden," svarede han tankefuldt. „Jeg maa ikke tilintetgøre dem eller prøve paa at glemme; men hvad jeg har lært og lidt, skal jeg lade blive til Gavn og Glæde for mig selv og andre i Fremtiden. Er det ikke det, De mener?"

„Jo, det er det, jeg mener," sagde hun. „De udtrykte kun mine Tanker meget smukkere, end jeg selv kunde have gjort. Jeg har altid haft en Følelse af, at det var forkert at ville glemme Fortiden, selv om Minderne smerter en. Det er da ogsaa langt smukkere at lade Fortidens Erfaringer berige os, saa vi lærer at udnytte dem i Fremtiden. Jeg tror ikke, at man skal jorde sine Erindringer og gøre alt for at glemme og udviske det forbigangne. Man bør udnytte det gode i det og glemme det onde."

Rupert tog ikke sine Øjne bort fra den unge Piges Ansigt, der blussede af Iver; hun var ganske optaget af at forklare ham sine Tanker, og medens han saa paa hende, gled der et Smil hen over hans bedrøvede og ligesom stivnede Ansigtstræk. Christina lagde slet ikke Mærke til, at han saa interesseret iagttog hende. Hun havde faaet en svag Rødme i Kinderne, hendes Øjne var dybe og straalende, og det gik for første Gang op for Rupert, at denne unge Pige egentlig besad en usædvanlig Skønhed. Hun havde taget sin Hat af, og den nedgaaende Sols Straaler kastede en Bronzeglans hen over den mørke Haarmasse. Hendes grønblaa Øjne var blevne mørkere end ellers, og der var kommen et eget blidt Udtryk i dem. Hendes Teint var ellers meget bleg, men den svage Rødme, der nu var kommen i den, gav den Lighed med en ganske let farvet Rose.

Rupert stirrede paa hende, og pludselig slog det ned i ham, at Christina havde en uimodstaaelig Lighed med den Kvinde, han havde elsket. Det var maaske ikke en Lighed i Træk og Linier, men det var mere Ansigtets og Øjnenes Udtryk, der mindede ham om Margaret; som hun sad der, var der den samme Adel og Alvor i hendes Ansigt, som der havde været i Margarets, kun var det hos den unge mere levende og straalende.

Og saa huskede han med et de Ord, Margaret havde sagt til ham sidste Gang, han havde set hende. De var ikke faldet ham ind før nu.

„Hun vil blive en øm og elskelig Hustru for den Mand, der kommer til at elske hende. Hun har en stærk Karakter, og hun er en sød og kærlig lille Sjæl."

Disse sidste Ord vedblev at ringe for hans Øren, medens han stadig stirrede paa Christina, der tavs sad og saa ud over Heden.

Ja, denne unge Pige var sikkert saadan, som Margaret havde opfattet hende, og saa ung hun var; følte han tydeligt selv, at hendes Væsen ligesom udstraalede Fred og Hvile til alle, der kom i hendes Nærhed. Han huskede nu, hvor sjælden veltilpas han havde befundet sig i Mrs. Nairnes Dagligstue hin Vinterdag, da han havde besøgt hende og Baba. Nu

følte han det samme Velbehag. Det var, som al hans Bitterhed og Sorg flygtede bort i denne unge Piges Nærværelse.

„Saa De tror ikke, at man skal udviske Fortiden?" spurgte han langsomt og saa paa hende.

„Nej, det skal man ikke," svarede hun fast. „Jeg er vis paa, at det er Meningen, at vor Fortid skal være det Grundlag, hvorpaa vor Fremtid bygges. Hvad der saa end møder os i vort Liv, Glæde, Sorg, Skuffelser og andre Vanskeligheder, saa er jeg vis paa, at det altsammen skal hjælpe med til at fuldkommengøre os. Men jeg har jo slet ingen Ret til at sidde her og prædike Visdom for Dem," sluttede hun i et lettere Tonefald, „jeg maa se at komme hjem og befri Mrs. Nairne for Opsynet med Baba. Jeg skal ogsaa have skrevet til Cicely —".

„Nej, vent lidt," afbrød han hende, idet han lagde sin Haand paa hendes Arm, da hun gjorde Mine til at ville rejse sig op. „Jeg har jo været ude at rejse og som nys hjemvendt Mand ukendt med en hel Del. De maa fortælle mig alt, hvad der er sket, medens jeg har været borte, før De faar Lov at gaa tilbage til Baba, som jeg er overbevist om har det udmærket hos Mrs. Nairne."

„Ja, det tror jeg ogsaa, at hun har," lo Christina, „hun skulde hjælpe Mrs. Nairne at riste Brødet til Teen. De vil maaske gaa med hjem og drikke en Kop," tilføjede hun genert. „Baba vil blive saa henrykt over at se Dem igen."

„Og De selv? Vil De ogsaa være glad ved det?"

„Ja, naturligvis," sagde hun og saa bort fra ham, medens hun talte; hun følte godt, at den svage Rødme i hendes Kinder blev dybere. „Baba og jeg var jo i Vinter saa stolte over, at De vilde tage Del i vor Te i Dagligstuen paa Forpagtergaarden."

„Jeg kunde godt lide den Dagligstue; den gemmer et behageligt Minde for mig," sagde han stille. „Der var saa hyggeligt i den Stue med de Egetræspaneler og det gammeldags Møblement. Ja, jeg vil meget gerne følge med hen og drikke Te sammen med Dem og Baba, men De maa først fortælle mig alt, hvad der er sket, medens jeg har været borte."

„De ved da vel, at Cicely er bleven gift med Doktor Fergusson?"

„Ja, det saa jeg rent tilfældigt i en Avis, men de nærmere Biomstændigheder kender jeg ikke. Jeg har jo rejst fra Sted til Sted i Europa, hvorhen min Uro drev mig, og jeg har ikke ladet nogen vide, hvor jeg var, derfor har jeg slet ingen Nyheder faaet. Naar blev Cicely gift med Doktoren? Han er et prægtigt Menneske, men —"

„De maa slet ikke komme med noget 'men' her," sagde Christina fast. „Denis Fergusson er en af de bedste Mænd i hele Verden, og Cicely har været straalende lykkelig fra den Dag, hun blev hans. De er først blevne gift for tre Uger siden, og jeg vilde blot ønske, at De kunde have set hendes Ansigt den Dag, da hun spadserede ned ad Kirkegulvet ved hans Side. Saa vilde De sikkert ikke have kommet med noget 'men'."

„Var hendes Familie da ikke misfornøjet med det Giftermaal?"

„I Begyndelsen var de det nok en lille Smule, men det hørte snart op. De opdagede snart, hvor fuldkommen lykkelig Cicely er. Denis er ogsaa et udmærket Menneske. Han er en fuldendt Gentleman og et godt Menneske, og det er da det allervigtigste."

„Ja, det er det vigtigste. Det er kun tomme Verdensmennesker, der forlanger mere. Og naar Cicely kun er lykkelig, saa blæse være med, hvad Verden siger. Stakkels lille Cicely, hun trængte saamænd i højeste Grad til at have en Mand, der kunde tage sig af hende og Baba og hendes mange Ejendomme; men er Fergusson virkelig villig til at ville opgive sit Arbejde?"

„Cicely vil slet ikke høre Tale om, at han skal opgive det. Han beholder stadigvæk sin Klinik i det Fattigkvarter, hvor han boede før, og naar han selv er forhindret i at besøge sin Praksis der, saa varetages hans Interesser af en Assistent, som han har engageret til det. Paa den Maade ordnes alt paa det bedste."

„Jeg vil tilstaa, at jeg blev lidt overrasket ved at høre, at Fergusson overvandt sig selv til at fri til en rig Dame," sagde Rupert lidt efter; „efter det lidet jeg kendte til ham, forstaar jeg slet ikke, at han kunde gøre det."

„Nej, det ligner ham heller ikke," indrømmede Christina sagte; „men, — ja, jeg er næsten bange for, at det var mig, der spillede Kirsten Giftekniv i denne Sag. Jeg gav i hvert Fald Stødet til, at det Giftermaal kom i Stand."

Rupert brast i en hjertelig Latter.

„Naa, saa det var Dem, der arrangerede det," sagde han, idet han saa med smilende Venlighed paa hende, „var det virkelig Dem —"

„Jeg kan ikke fortælle Dem nøjagtigt, hvorledes jeg bar mig ad," sagde hun, idet hun lo forvirret, „men Cicely siger, at det vilde aldrig være sket, hvis jeg ikke havde været. Og jeg er glad over det."

„Jeg er ogsaa glad over det," sagde Rupert, „Fergusson er en lykkelig Mand. Det er en stor Lykke at eje en Hustru som Cicely, at have et Menneske som hun til at tage sig af en. Og hvordan gik det med Sir Arthurs tabte Halssmykke? Blev det fundet igen?"

„Ja. Rent tilfældig fandt Politiet den Kvinde, der havde siddet i samme Kupé som Lady Congreves Kammerjomfru, og hun tilstod straks, at hun havde stjaalet Smykket."

Saa blev der en lille Pause, indtil Christina paa ny gjorde Forsøg paa at rejse sig op.

„Jeg bliver virkelig nødt til at gaa hjem," sagde hun, da Rupert for anden Gang lagde sin Haand paa hendes Arm for at holde hende tilbage; „Baba —"

„Hvorfor vil De gaa, naar jeg saa gerne vil have, at De skal blive her," sagde han, „jeg trænger meget mere til Dem end Baba gør."

Han havde ikke taget sin Haand bort fra hendes Arm, og den sidste Sætning kom næsten som en Hvisken. Christinas Kinder blev endnu rødere end før.

„Jeg tror, at jeg har trængt til Dem meget, meget længe," vedblev han, medens han saa paa hendes rødmende Ansigt og stadig lod Haanden hvile paa hendes Arm. „De aner ikke, Christina, hvor ofte jeg, medens jeg gennemfløj Europa, tænkte paa den Eftermiddag i Mrs. Nairnes Dagligstue med Egetræspanelerne, — den Dag, da jeg fortalte Dem saa meget om mig selv! De aner ikke, hvor ofte jeg har tænkt paa Dem!"

Christinas mørke Hoved var nu bøjet, og hendes Øjne stirrede lige ned i Jorden. Da hun talte, var det med sagte, skælvende Stemme.

„Jeg troede slet ikke, at De havde husket paa mig," sagde hun, medens hun ved sig selv tænkte paa, hvor besynderligt det var, at hun følte saa megen Glæde ved at mærke hans Haand paa sin Arm.

„Den Aften fortalte jeg Dem vist, hvilken velsignet fredelig Indflydelse Deres Væsen havde paa mig," sagde Rupert, der talte med en Iver, som gav ham et næsten ynglingeagtigt Udseende; „De baade trøstede og styrkede mig den Dag, og jeg har aldrig glemt det siden. I Dag har De gjort det samme," vedblev han, idet han slap hendes Arm og greb hendes Haand. „Da jeg kom herhen i Dag, syntes jeg, at Verden aldrig havde været saa sørgelig for mig som nu; jeg syntes, at Livet nu var uden Tiltrækning for mig, at jeg var en Daare, der havde spildt det, og at der ikke mere gaves nogen Lykke for mig. Men da jeg saa kom og saa Dem sidde her i Solskinnet, saa fik jeg en Følelse af, at jeg maaske dog en Gang vil faa lidt Lykke paa min Vej."

„Tror De, at jeg kan bringe Dem den?" spurgte hun med rystende Stemme, men hun løftede dog Hovedet og saa kækt paa ham. Han bøjede sig hen og greb hendes Hænder.

„Lille Christina," sagde han sagte, „jeg ved ikke, om det er rigtig bravt af mig at bede Dem om at knytte Deres unge, friske Tilværelse til min. Tør jeg, saadan et egoistisk Menneske, bede Dem om at skænke mig Lykken; jeg ved, De vil bringe mig Lykke, og dog synes jeg ikke, at jeg har Ret til at bede Dem om at blive min, skønt det var Margarets Tanke, ja — hendes Ønske, kan jeg sige," sluttede han næsten hviskende.

„Var det Tante Margarets Ønske?" udbrød den unge Pige, „vilde hun have, at De og jeg —" hun brød pludselig af og forsøgte at drage sine Hænder til sig, men han holdt dem fast.

„Skal jeg sige Dem, hvad hun sagde til mig den allersidste Gang, jeg saa hende?" spurgte han. „Jeg tror nok, at hun havde Følelsen af, at jeg efter hendes Død vilde blive meget ensom, og saa talte hun til mig om Dem. Jeg har ikke glemt, hvad det var, hun sagde; jeg tænkte netop paa de Ord før, da jeg sad ved Deres Side. Hun sagde, at De vilde blive en elskelig Hustru for den Mand, der holdt af Dem. Hun sagde, at De havde en stærk Karakter og var en lille, kærlig Sjæl."

En dybere og dybere Rødme skød sig over Christinas Ansigt, men hun svarede ikke, fordi det var hende umuligt at faa et Ord over sine Læber. Men han holdt nu ikke længer fast paa hendes Hænder. De laa ubevægelige i hendes Skød.

„Jeg tror, at Margaret forstod, at jeg en Dag vilde komme til at længes efter Dem," vedblev Rupert, og den lille Skælven, der var i hans Stemme, fik den unge Piges Hjerte til at slaa med større Hastighed end før. „Hun forstod godt, at De var den eneste, der kunde hjælpe mig, — hvis De blot vilde."

„Dersom jeg vilde," gentog Christina med Jubel i Stemmen, „men jeg er saa ung, saa uvidende og er ikke nær saa meget værd, som De vist tror," sluttede hun forvirret.

„Tror De, at De kunde komme til at holde af mig," vedblev han, „tror De, at De med Tiden kunde lære at holde af saadan en gammel Mand som jeg, et Menneske, der ikke en Gang har sin bedste Ungdom og Kærlighed at byde Dem. Min lille Pige, tror De, at De kan komme slet ikke til at holde lidt af mig?"

„Jeg synes ikke, at De er gammel," sagde hun indigneret, „og jeg behøver ikke at lære at holde af Dem, for det gør jeg allerede."

Med en egen dvælende Ømhed drog han hende ind i sine Arme og kyssede hende; saa holdt han hende lidt ud fra sig.

„Mon det er rigtigt af mig, at jeg tager dig," sagde han sagte; „er det rigtigt af mig, at jeg tager dig, din Ungdom og din Kærlighed og kun kan give dig saa lidt igen, min næstbedste Følelse."

„Jeg vil hellere have din 'næstbedste Følelse', som du siger, end nogen som helst anden Mands første og bedste," sagde hun hurtigt. „Det vil være min største Lykke i Verden, dersom jeg kan være lidt til Glæde og Solskin for dig; det er det eneste, jeg attraaer."

Hun lagde, medens hun talte, sine Hænder paa hans Skuldre og saa ham kærligt ind i Øjnene.

„Jeg tror aldrig, at Mændene lærer at forstaa os Kvinder," sagde hun saa og lo lidt.

„Hvor har du al den Viden fra? Hvor har du lært at forstaa Mænd saa godt?" spurgte han muntert, „og hvor kan du sige, at vi ikke forstaar Kvinderne?"

„Jo, for hvis du gjorde det, saa vilde du vide, at naar en Kvinde holder af en Mand, saa vil hun hellere være en Tjenestepige i hans Hus end intet for ham. Vi vil maaske alle helst have det allerbedste, være den første for ham, men en Kvinde, der virkelig elsker, hun vil hellere tage til Takke med at være Nummer to for ham end slet intet."

„Og du er en Kvinde, der elsker?" spurgte han hviskende og drog hende atter ind til sig; han fandt hende i dette Øjeblik ganske uimodstaaelig; „du vilde hellere være —"

„Du har endnu ikke spurgt mig om, hvad jeg vilde være for dig," svarede hun, „du har kun talt om, at jeg kunde bringe Lykke og Glæde til dig, — men du har intet spurgt om."

„Og dersom jeg spurgte dig, om du vilde blive min Hustru?" Hans Mund var ganske nær ved hendes Øre, og Christinas Hjerte slog, som skulde det sprænges. „Dersom jeg bad dig om at blive min Hustru, hvad vilde du saa svare, min lille Pige?"

Rupert kunde ikke høre Christinas Svar, men hun gjorde ikke den ringeste Modstand, da han bøjede sig ned og kyssede hende, og det var ham Svar nok.

„Nu ved jeg, at du elsker mig saa meget, at du vil blive min," sagde han og saa ind i Christinas straalende glade Øjne.

„Ja," hviskede hun, „jeg vilde aldrig lade en Mand kysse mig, uden at jeg elskede ham saadan, at jeg vilde blive hans Hustru."

„Og du vil altsaa nok være min Hustru?" spurgte Rupert, der ikke kunde lade være med at le over den Alvor, hvormed Christina talte, og som klædte hendes barnlige Ansigt saa pudsigt.

„Ja, jeg vil gifte mig med dig," sagde hun, „og du maa slet ikke tro, at det er første Gang, at jeg tænker paa det."

„Men hvad mener du dog?" udbrød Rupert.

„Husker du ikke den unge Pige, som besvarede dit Avertissement om Ægteskab i 'Søndagsposten'. Den unge Pige var —"

„Var det dig?" udbrød han, „var du den unge Pige, som jeg skrev til om at møde mig i Margarets Hjem? Det var da det besynderligste Sammentræf, som tænkes kunde!"

„Ja, jeg var den C. M., der besvarede det

Avertissement, fordi jeg den Gang var saa elendigt stillet; jeg var bragt til det yderste, ellers havde jeg ikke gjort det. Jeg tænkte, medens jeg skrev, at du vistnok vilde synes, at det var grueligt af mig at svare, men jeg var saa fortvivlet den Dag. Og saa tænkte jeg, at du maaske vilde være god og forstaaende over for mig."

„Min stakkels, stakkels lille Pige," sagde han og drog hende paa ny ind til sig; „det var det naturligste og sødeste lille Brev, du sendte mig. Jeg forstod dig straks og tænkte slet ikke noget ondt om dig. Jeg fattede straks den Beslutning, at jeg vilde hjælpe dig til at faa noget at bestille. Jeg talte til Cicely om dig og bad hende engagere dig til Guvernante for Baba."

„Men det var dog ikke paa din Anbefaling, at hun engagerede mig."

„Nej, hun sagde, at hun maatte have Anbefalinger, og —"

„Og da det saa kom til Stykket, saa tog hun mig uden Spor af Anbefaling, — og saa kædede den ene Begivenhed sig til den anden, og alt endte paa bedste Maade."

„Ja, alt endte paa den vidunderligste Maade af Verden," sagde han, idet han med Armen om hendes Skulder stirrede hen mod den nedgaaende Sol, der lagde et Guldskær over Højene, „det synes i hvert Fald jeg. Men endte det saadan, som du gerne vilde have, at det skulde ende?"

„Naar jeg fortalte Baba Eventyr og Fehistorier, saa kom jeg altid til at give Prinsen en besynderlig Lighed med dig," sagde hun; „min Eventyrprins lignede altid dig, fordi —"

„Fordi?" gentog han sagte.

„Fordi jeg syntes, at du allerede den Gang var min Prins," hviskede hun, „min Konge og Hersker!"

Rupert bøjede sig atter ned og kyssede hende.

„Gud gøre mig værdig til dig, min egen Elskede," sagde han højtideligt, „han lade mig fortjene det Kongedømme, som jeg har taget i Besiddelse — thi en god Kvindes Kærlighed og Troskab er det skønneste Kongerige, en Mand kan faa i Eje."

Brillanten.

Af

J. H. Rosny.

Autoriseret Oversættelse af **Josephine Aarbye.**

Da min Fader var død, kom jeg i Huset hos min Onkel Télesphore og min Tante Justine. Det var et Par ordknappe og mistroiske Mennesker, der ofte sad i Timevis ved Siden af hinanden uden at veksle et Øjekast. De mistænkte stadig hinanden for at skjule Penge paa et eller andet Sted, og skønt de vistnok holdt saa meget af hinanden, som deres umedgørlige Karakter tillod det, skændtes de uafladelig.

Mig behandlede de paa en barsk, affærdigende Maade, og de havde ikke den fjerneste Anelse om Børneopdragelse. De mishandlede mig dog aldrig, og jeg tror endogsaa, at de nærede en vis Hengivenhed for mig, som de dog aldrig lod komme til Udbrud.

Jeg var deres eneste Arving. Det gentog de for mig i det uendelige, men advarede mig samtidig imod at ønske dem Døden.

„Det er i din Interesse, at vi lever saa længe som muligt," lo Onkel Télesphore i Skægget, „thi for hvert Aar, vi lever, bliver du rigere!"

„Det bringer Ulykke at ønske sine nærmestes Død," brummede Tante. „Jo mindre du ønsker vor Død, desto længere kommer du selv til at leve. Det staar der i Guds Bud."

Jeg følte mig ikke ulykkelig, fordi jeg af Naturen havde et godt Humør, og saa havde jeg den Fordel, at min Tante interesserede sig levende for Madlavning, og jeg holdt af at leve godt.

— —

Da jeg var en halv Snes Aar, kom der Malere for at male Huset op. Disse unge Mennesker i de hvide Kitler var nogle glade Sjæle, de sang fra Morgen til Aften og lærte mig en Del af deres muntre Viser og deres rørende Kærlighedssange. I Begyndelsen var der seks Malersvende, saa havde vi kun fire, derefter to og til sidst en eneste. Han, der blev tilbage, var ikke munter som de andre, han havde et vredt Ansigt, en fremstaaende Hage ligesom Napoleon og saa ganske menneskefjendsk ud, naar han stod og malede.

Jeg ved ikke, hvad det var, han skulde gøre færdigt inde i min Tantes Værelse, og han kom aldeles rasende ud derfra ved Frokosttid. Jeg var netop ude paa Trappen og skulde lige til at glide ned ad Rækværket, da jeg hørte Maleren komme —

Da han var halvt nede ad Trapperne, hørte jeg Tante Justine raabe med sin eddikesure Stemme:

„Stands det Menneske! — Den store Brillant er forsvunden!"

Jeg kendte den store Brillant. Det var en dejlig, funklende Sten, der var bleven taget ud af en Broche, og som nu i fire Aar havde ligget og ventet paa at blive indfattet.

Da Maleren hørte min Tantes Raab, gav det et Sæt i ham, og han blev saa ligbleg, at han næsten var grøn i Ansigtet.

Min Onkel Télesphore, der sad inde i sit Arbejdsværelse (hvor han aldrig bestilte det allerringeste), havde hørt Spektakelet og svarede i Hast:

„Nu skal jeg komme, Tine!"

Et Øjeblik efter hørtes hans slæbende Skridt nede i Forhallen, og saa foregik der en skrækkelig Scene. Maleren stirrede paa mig med en saadan Fortvivlelse præget i alle Miner, at jeg blev ganske iskold. Pludselig saa jeg ham føre Haanden op til Munden, og

jeg havde en sikker Følelse af, at det var Brillanten, han skjulte der.

Han stirrede stadig stift paa mig, men det forekom mig, at der var noget bønfaldende i hans Blik, og da min Onkel kom hen til ham, var hans Bleghed forsvunden, og han udbrød i en haanlig, spottende Tone:

„Hvad er der i Vejen? Hvorfor skal De standse mig?"

Han slog ud med Armene til begge Sider som for et faa Mod. Men Onkel stod foran ham og Tante bagved ham.

„Han har taget den!" hvinede Tante rasende, — „han har taget den! — Den var der for fem Minutter siden, og ingen andre har været deroppe."

Som Bekræftelse derpaa kom Pigen i det samme ud fra Køkkenet og Gartneren fra Haven.

„Frue," raabte Maleren og lod, som om han var meget fornærmet, „dette er at vanære en hæderlig Mand!"

Han skelede igen hen til mig og gentog:

„De vanærer en hæderlig Mand!"

„De har taget den," paastod min Tante igen.

„Og De tør naturligvis ikke lade Dem undersøge," sagde min Onkel.

„Jo, vær saa artig! Undersøg De mig kun, men jeg vil sige Dem, at jeg forlanger Erstatning derfor, man vil dog ikke have en Plet paa sit gode Navn og Rygte."

Min Tante var alt for vis i sin Sag til at lade Manden slippe, han blev ført ind i Dagligstuen og visiteret fra den ene Ende til den anden, uden at de naturligvis fandt noget. Télesphore og Justine var aldeles bestyrtede, og Maleren fremkom med Trusel paa Trusel.

Der skete imidlertid intet, jeg tav stille, og Maleren gjorde ikke videre ved Sagen.

Da en Skade samme Dag satte sig paa et af vore Vinduer, troede min Onkel og Tante, at den spættede Fugl var Tyven.

— — —

Der hengik nogle Aar, min Onkel og min Tante døde, og jeg arvede dem. Jeg har altid holdt af at spekulere, og jeg gjorde store Forretninger med Amerika og med Japan. Jeg havde Held med mig, og Télesphores og Justines Formue fordobledes mange Gange; det gav mig Mod, og jeg saa mig allerede i Aanden som Millionær, da Lykken vendte sig, og jeg stod paa Fallittens Rand. Det ærgerlige ved Sagen var, at Forretningen i og for sig var god nok, naar jeg kunde holde den gaaende i syv, otte Uger. Men for at dette kunde lade sig gøre, maatte jeg have hundrede Tusinde Franks, og dem var det mig ikke muligt at skaffe. Hvis jeg ikke i Løbet af fire og tyve Timer betalte to Veksler, den ene paa tredive Tusinde og den anden paa halvfjerdsindstyve Tusinde Franks, saa styrtede det hele sammen.

Med Sindet fuldt af disse mørke Fremtidsudsigter sad jeg ved mit Skrivebord med en Revolver ved Siden af mig. Efter de sidste Dages voldsomme Spænding følte jeg mig nu saa usigelig træt. For tyvende Gang havde jeg spekuleret paa, hvor jeg kunde henvende mig, men jeg saa ingen Udvej til at skaffe mig de hundrede Tusinde Franks, som jeg nødvendigvis maatte have.

Nu maa jeg pines til i Morgen tidlig, tænkte jeg. Det vilde være lige saa godt at gøre en Ende paa det med det samme.

Jeg betragtede Revolveren. Det var et godt Vaaben af svær Kaliber. — Jeg behøvede blot at sætte den op mod Tindingen. — Og jeg løftede den langsomt op, som om den hypnotiserede mig, da det pludselig ringede. Jeg for skælvende sammen og slap Revolveren. Min Tjener kom ind og meldte, at Postbudet ønskede at tale med mig.

Det gamle, graaskæggede Postbud kom ind og rakte mig et rekommanderet Brev. Da han var gaaet, betragtede jeg Brevet, men Haandskriften var mig ubekendt. Det var jo muligt, at det var et ganske ligegyldigt Brev, men rimeligvis var det kun nye Genvordigheder, det bragte.

„Hvorfor skulde jeg i Grunden læse det?" mumlede jeg ved mig selv og kastede det ligegyldigt hen ad Skrivebordet.

Jeg tog det imidlertid straks igen, aabnede det, og Lykken begyndte at tilsmile mig, da jeg læste:

„Min Herre!

Jeg har en Gang i tidligere Tid laant en Brillant til ti Tusinde Franks af Deres Familie. Den Brillant er Skyld i, at jeg ærligt og redeligt er bleven en rig Mand. Halvdelen af, hvad jeg ejer, tilkommer Dem, ikke alene fordi De er Deres Onkels og Tantes Arving, men tillige fordi jeg kan takke Dem for, at det Laan fandt Sted.

Jeg tillader mig at vedlægge et første Afdrag.

Maleren."

I Brevet laa en Bankanvisning paa Crédit Lyonnais paa et meget stort Beløb.

Jeg naaede akkurat at faa det hele lagt ned i min Skrivebordsskuffe, da Glæden overvældede mig, saa jeg besvimede, og det varede to Timer, før jeg rigtig kom til mig selv, og kunde fatte, hvad der var foregaaet.

Det er sikkert unødvendigt at tilføje, at der ved Malerens Penge klæbede et næsten utroligt Held, og at den Brillant, han en Gang havde laant af min Familie, blev Grundstenen til den Formue, som forsødede Resten af mit Liv.

Moderen.

En ung Piges Historie.

Vort store, gamle Æbletræ blomstrede.

De Æbler, som det med Tiden skulde bære, var kun ganske almindelig røde Augustæbler — men dets Blomster var noget af det mest fortryllende, som noget Menneske kan se for sine Øjne. Mælkehvide og rosenrøde trængte de sig i tætte Klynger ud fra Grenene, — der blev knap Plads tilbage til det grønne Løvværk, som dog ogsaa gerne vilde glæde sig ved Livet. Saaledes som hele det pragtfuldt blomstrende Træ stod der ved Siden af den store, herlige Blodbøg og saa uskyldigt, rent og friskt strakte sig op imod den blaa Foraarshimmel, fik man ligefrem Lyst til at knuge det i sine Arme og kysse det.

Det kunde man jo naturligvis ikke, for dertil var det for stort. Men der var noget andet, som man meget godt kunde, nemlig klatre op i dets Krone og sætte sig til at læse midt i den straalende Blomsterpragt.

Det passede sig naturligvis slet ikke for mig at gøre den Slags Ting. Naar man er fjorten Aar, er man jo i Almindelighed allerede saa overordentlig sat og fornuftig, at man slet ikke mere giver sig af med den Slags Barnagtigheder, men jeg var nu engang intet Mønstervæsen, men havde en ganske mærkelig Tilbøjelighed til netop altid at gøre det, som var upassende. Især naar jeg var hjemme i Ferierne, følte jeg altid Trang til at være rigtig vild og forvoven.

Thi ak — min kære Fader, som dog elskede mig saa inderligt, havde allerede for to Aar siden gjort mig den store Sorg at sende mig til Byen til en kedelig Pensionsanstalt, hvor jeg skulde opdrages. Det var mig absolut ikke muligt at indse, hvad det skulde være godt for! Det kunde jo have været ganske morsomt at være en lille Tid sammen med jævnaldrende Kammerater, hvis jeg ikke af den Grund skulde have forladt mit Fædrenehjem, som jeg elskede overalt. Min Fader og mit Hjem — de to Ting var for mig det højeste og bedste, som fandtes i Verden.

Min Fader var efter min Overbevisning et fuldkomment Ideal af et Menneske og mit Hjem et Paradis, hvor jeg elskede hver Sten, hvert Græsstraa, hver Blad med et varmt Barnehjertes lidenskabelige Kærlighed.

I fremmede Menneskers Øjne var min elskede Fader maaske kun en jævn, stilfærdig Landsbylæge, der med beskeden Fordringsløshed opfyldte sine mange forskellige, tunge Pligter, Stedet, hvor vi boede, kun en smuk og hyggelig Plet, hvoraf der findes saa mange paa Jorden, og mit Hjem kun en gammeldags Hovedbygning midt i en stor Have, der udgjorde en Del af det smukke Gods, der tilhørte os.

Dette Gods havde tilhørt min Bedstefader, min Moders Fader, og da hun havde været hans eneste Barn, havde hun arvet det efter ham. Min Fader, der ikke forstod sig paa Landvæsenet, lod Godset bestyre af en dygtig Forvalter og besørgede som før sin Praksis, idet han kun forbeholdt sig Hovedbygningen til sit eget Brug.

Min Moder var død for længe siden, jeg kunde ikke engang huske hende. Jeg havde ingen Søskende, og af hovmestererende Tanter havde jeg kun een, der boede langt borte et eller andet Sted i Harzen, og da min Fader ikke havde megen Tid tilovers for mig, var jeg opvokset i den skønneste Frihed og Ubundenhed, indtil Fader pludselig fik det ubegribelige Indfald at sende mig til en Pensionsanstalt.

Ordsproget siger: „Et Barn — intet Barn!" Paa mig passede det ikke, jeg havde været et ægte, ja, endog et meget vildt Barn, og skønt jeg nu begyndte at nærme mig den ubehagelige Overgangsalder, hvori halvvoksne Piger altid befinder sig, var endnu ingen Grøft, ingen Hæk, ingen lukket Port og ingen Mur nogen nævneværdig Hindring for mig, naar jeg i de herlige Ferier, som jeg altid fik Lov at tilbringe hjemme, strejfede gennem Marker og Enge for at vende hjem igen med mægtige Buketter af vilde Blomster og med Hjertet fuldt af halv ubevidst Ungdomsfryd og Salighed.

Saaledes forekom det mig heller ikke paa denne Dag, at der var noget usædvanligt eller upassende i, at jeg klatrede op i vort Æbletræ. Mine Akrobatkunster havde jo nok indbragt mig et Par smaa Rifter i min lyse Sommerkjole, men det gjorde aldeles intet Indtryk paa mig, thi der var ingen, der vilde skænde paa mig derfor. Jomfru Phia, vor Husholderske, havde alt for ondt af mig paa Grund af min Forvisning til Pensionsanstalten til, at hun ikke i Ferierne skulde have undt mig enhver tænkelig Frihed.

Heroppe sad jeg da saa skjult og køligt mellem Æbleblomsterne — endnu mere skjult, fordi min rød- og hvidstribede Sirtseskjole lignede Blomsterne i Farve. Jeg havde taget en Bog med, og jeg var snart helt fordybet i den spændende Historie.

Men pludselig, netop som jeg var naaet til et Kapitels Afslutning og holdt lidt op med at læse for at tænke over Indholdet af Historien, faldt det mig ind, at der allerede i nogen Tid havde trængt en anden Lyd end Biernes Summen og Fuglenes Kvidren op til mig — nemlig Lyden af halvhøje Menneskestemmer, og da jeg nu engang var bleven opmærksom herpaa, gav jeg mig uvilkaarlig til at lytte.

Det var to Stemmer, begge unge og velklingende og begge mig velbekendte, en mandlig og en kvindelig, og skønt jeg straks vidste, hvem de tilhørte, bøjede jeg dog forsigtig Grenene lidt til Side for at kikke ned, thi de to Mennesker, jeg ventede at se, nærede jeg en sværmerisk Beundring for. Jeg var absolut i Besiddelse

af den almindelige Tilbøjelighed hos halvvoksne Pigeborn til enten at finde de Mennesker, jeg traf paa min Vej, „henrivende“ eller „græsselige“. Disse to Mennesker fandt jeg nu „henrivende“, og det kunde man egentlig ikke fortænke mig i.

Ja, det var virkelig dem, Frk. Hagen og Hr. Alten! Hvor mærkeligt det end maatte forekomme, at disse to havde truffet hinanden i vor Have, hvor i det mindste Hr. Alten ikke havde det ringeste at gøre, saa var det sikkert og vist, at de var her. Og de sad ved Siden af hinanden paa Bænken og syntes heller ikke foreløbig at tænke paa at gaa bort, thi ved Siden af Frk. Hagen laa en aaben Bog, i hvilken hun vel sagtens havde læst, da Hr. Alten kom, og som hun formodentlig vilde læse videre i, naar han var gaaet.

Jeg maatte altsaa blive siddende heroppe, til han gik, thi om jeg end ikke generede mig for Frk. Hagen, saa vilde jeg dog nødig lade Hr. Alten blive Vidne til min Klatrekunst. Saa forholdt jeg mig altsaa ganske stille.

De to dernede hørte ikke til vor Landsby. Hr. Alten, der var Arkitekt, havde opholdt sig her i nogle Maaneder for at lede Istandsættelsen af vor gamle Kirke. I disse Ferieuger, som var til Ende i Morgen, havde jeg kun set ham flygtigt et Par Gange, og da han tog sig overmaade godt ud med sin elegante Figur, sit unge, smukke Ansigt, sit fyldige, lokkede, mørkblonde Haar og sit fikse Overskæg, havde jeg straks følt mig meget tiltrukket af ham.

Ligesom de andre unge Piger i Pensionsanstalten var jeg netop nu begyndt paa af og til hemmeligt at læse en Roman, og dette havde akkurat den samme Virkning paa mig som paa dem: jeg følte Trang til at sværme for et mandligt Væsen. Hidtil havde min kære Fader været fuldkommen tilstrækkelig til dette Øjemed. Nu sværmede mange af mine Kammerater for vor Musiklærer, Hr. Silber, andre havde udkaaret sig vor Religionslærer, Hr. Kandidat Plenker, som Genstand for deres Sværmeri, og atter andre saa deres Ideal i den unge Lærer i Litteratur og Historie. Men jeg fandt alle disse for almindelige og for omsværmede. Jeg kunde ikke begejstres for dem, som alle sværmede for.

Men da jeg lærte Hr. Alten, som undertiden besøgte min Fader, at kende, blussede hele mit unge Hjerte straks op for ham. Der var selvfølgelig ikke Tale om Genkærlighed. Hr. Alten tog ikke Spor af Notice af mig, maaske vidste han slet ikke, at jeg overhovedet eksisterede, og det var jo heller ikke saa underligt, thi jeg halvt udviklede Pigebarn havde sikkert ikke det allermindste tiltrækkende for et mandligt Øje.

Og egentlig vilde jeg heller ikke have brudt mig om, at han havde lagt Mærke til mig. Det vilde have sat mig i den dødeligste Forlegenhed, hvis han havde tiltalt mig, og det var mig fuldkommen nok at sværme for ham paa Afstand og udmale mig, hvad han muligvis vilde sige til mig, naar jeg nu engang blev en voksen, ung Dame. Skønt opfyldt af bange Tvivl haabede jeg nemlig, at jeg, naar jeg blev voksen, vilde blive lidt smukkere, end jeg nu var. Den Tilstand, i hvilken mit ydre Udseende for Tiden befandt sig, var nemlig efter min egen Mening yderst lidt tiltalende.

Naar jeg den Gang — hvad der altid skete yderst modstræbende — saa mig i Spejlet, havde jeg saare meget at udsætte paa mig selv, paa mine leddeløse, dinglende Lemmer, mit magre, blege Ansigt med de efter min Mening alt for røde Læber, paa mine Øjne, der saa alt for store og alt for mørke ud, og paa mit tykke, rødlig-brune, vilde Haar, som jeg paa ingen Maade kunde tvinge ind i en passende og klædelig Frisure.

Men derimod havde Dora Hagen alt, hvad jeg saa brændende ønskede, først og fremmest en indtagende, kvindelig Ynde og Elskværdighed, som jeg netop beundrede saa meget, fordi jeg uudviklede Pigebarn aldeles manglede den. Frk. Hagen var endnu ung, men jeg betragtede hende allerede som en værdig Dame, der aftvang mig Respekt.

Jeg havde truffet hende i Begyndelsen af Ferien. Hun var Sommergæst hos en af vore Naboer, Hr. Ahlers, og da hun straks kom mig i Møde med hjertevindende Elskværdighed, sluttede jeg mig til hende med glødende Begejstring. Vi havde foretaget mange Spadsereture sammen gennem Markerne, og jeg havde vist hende alle mine Yndlingssteder. Hun havde næsten været lige saa begejstret over alt som jeg, og alene hendes Forstaaelse af mit Hjems Skønhed var nok til at vinde mit Hjerte for hende.

Men saa vidste jeg ogsaa, at Frk. Hagen stod ganske alene i Verden. En Moder havde jo heller ikke jeg, men jeg havde jo min Fader — og hun havde hverken Fader eller Moder. Tilmed maatte hun arbejde for sit daglige Brød. Hun var Musiklærerinde; det blev hun, da hun havde mistet sin Fader, en højtstaaende Officer, og hun fandt sig saa smukt og godt til Rette i de nye Forhold, at jeg ogsaa af den Grund beundrede hende i høj Grad.

„For det daglige Brød —“ hvor det lød sørgeligt! Jeg var endnu saa ung, at dette Ord havde en grusom Klang for mig. Uden at have tænkt videre derover vidste jeg, at vi levede i meget gode Formuesomstændigheder, at jeg altid vilde faa mit daglige Brød, selv om jeg ikke arbejdede, og at jeg havde et Hjem. Frk. Hagen havde ikke noget Hjem, og derfor syntes jeg, at jeg paa en eller anden Maade maatte prøve paa at erstatte hende det. Da min Fader havde kendt hendes Fader, medens han endnu levede, havde han givet hende Lov til frit at benytte vor store Have, og denne Tilladelse gjorde hun med stor Fornøjelse Brug af. Ogsaa i Dag var hun sandsynligvis kommen herind gennem den lille Bagport, uden at jeg havde lagt Mærke dertil, og Hr. Alten maatte være kommen ind af samme Port.

Skønt de kun talte halvhøjt, kunde jeg dog forstaa hvert Ord. De var aabenbart midt i en Samtale.

„Endnu har jeg ikke nogen sikker Stilling,“ sagde Hr. Alten; „der er alt for mange Arkitekter til, at man kan komme hurtigt frem! Det kan vare et Aar — men det kan ogsaa vare baade to og tre. Har du virkelig Mod til at vente saa længe paa mig, Dora?“

Jeg lyttede spændt. Han kaldte hende „Dora“! Og han sagde „du“ til hende! Saa var det formodentlig et aftalt Møde imellem dem! Mit Hjerte bankede stærkt. Jeg glemte straks, at jeg jo egentlig selv sværmede for Hr. Alten, og følte mig fuldkommen overvældet af den vigtige Hemmelighed, som jeg her blev draget ind i.

Men paa samme Tid følte jeg mig meget pinlig berørt. Jeg var en meget, ja, jeg tror, jeg tør sige en sjælden ærlig Natur, og min Oprigtighed oprørtes imod at sidde skjult her mellem Grenene under disse Omstændigheder — om de end jo nok forekom mig grænseløs interessante. Jeg havde altid anset det

at lytte og lure for noget meget styg og uhæderligt. Men alligevel kunde jeg ikke — hovedsagelig af Forlegenhed — beslutte mig til at give mig til Kende. De to vilde jo dog ikke tro, at jeg ikke allerede længe havde beluret dem, og det vilde sikkert have været meget ubehageligt for dem at have opdaget mig skjult heroppe i Træet.

„Hvorfor spørger du altid om det, Henrik?" sagde Dora Hagen med sin blode Stemme, som passede saa godt til hendes fine, kvindelige Ynde og til hendes smukke, rolige, graa Ojne. „Hvorfor spørger du mig altid igen om det? Jeg har jo sagt dig, at jeg vil vente paa dig saa længe, det skal være. Hvad er et Par Aar, kæreste Ven? De gaar snart, naar vi blot har en Smule Taalmodighed. Vi er unge endnu efter tre Aars Forløb, Henrik!"

„Ja, det siger du jo nok, men tre Aar er en lang Tid. Og det kan jo desværre vare længere endnu — det er umuligt for mig at vide! Dersom der nu i denne Tid kommer en anden, som har mere at byde dig, og som —"

„Saa bliver jeg dig selvfølgelig utro," afbrød hun ham med en sagte Latter; „det kan du da nok tænke!"

„Du maa ikke spøge med det," sagde han utaalmodig og greb hendes Haand. „Har du da slet ingen Forstaaelse af, min elskede Dora, hvor den Tanke piner mig, at en anden kunde tage dig fra mig? Jeg har jo dog intet at byde dig!"

Et Øjeblik blev der stille imellem dem.

„Nej," sagde Dora Hagen derpaa, og denne Gang lød hendes Stemme meget alvorlig, „nej, Henrik, jeg kan egentlig ikke forstaa det! Det kunde dog aldrig falde mig ind at tvivle om dig. Naar man véd, at man elsker hinanden, saa maa man ogsaa have Tillid til hinanden."

„Ja vist, ja vist," svarede den unge Mand hastigt og lagde Armen om hende; „jeg ved det jo alt sammen saa godt, Doralil — og dog, og dog — jeg vilde saa gerne høre dig sige det atter og atter!"

Hun rystede lidt paa Hovedet.

„Aa, du taabelige Mand! Sæt jeg nu ogsaa var mistroisk?"

„Det er noget helt andet. Tror du, at en Mand, som har bundet dig, opgiver dig igen? Det tror du ikke selv."

„Nej," sagde den unge Pige og saa smilende op paa ham, „i det mindste ikke, naar du er den Mand! Og hvis det virkelig volder dig saa stor Glæde at høre det igen — nu vel, saa vil jeg sige dig, at jeg elsker dig varmt og inderligt. Alt det gode i mig tilhører dig! Jeg vil vente trofast og taalmodigt paa dig, hvor længe det saa end vil vare, inden du kan byde mig et Hjem, ja, om jeg saa skulde blive baade gammel og graa. Jeg kan ikke tænke mig andet. Du og jeg, Henrik, vi hører sammen, indtil Døden adskiller os!"

Han mumlede noget — det lød som: „Ellers skyder jeg mig en Kugle for Panden —", tog pludselig hendes Ansigt mellem begge sine Hænder og kyssede hende, og saa talte de endnu sagtere sammen end før, saa jeg ikke kunde forstaa dem.

Og det var jeg egentlig meget tilfreds med.

Naturligvis var jeg opfyldt af en Følelse af stor Vigtighed, og jeg glædede mig paa den mest uegennyttige Maade over, at netop disse to Mennesker, som jeg syntes saa godt om, havde fundet hinanden. Men ærlig talt havde jeg nu en afgjort Følelse af, at de havde siddet længe nok her under Æbletræet. Der var dog saa mange andre smukke Steder i Haven, hvorfor begav de sig ikke til en Afveksling hen til et af disse?

Nej, jeg havde kun et meget daarligt Talent til at belure et elskende Par!

„Agnes!" lød det nu gennem Haven.

Det var Jomfru Phia, der kaldte. Nu var vist Aftensbordet dækket, og min Nærværelse blev ønsket. Jomfru Phia hed for Resten Sophie. Hvor det var komt af hende netop at kalde paa mig nu!

De to nede under Æbletræet for saa hastigt op, at jeg nær havde udstødt et uvilkaarligt Udraab af Skræk.

„Der kommer nogen!" hviskede Hr. Alten. „Lev vel, min elskede — paa Gensyn i Morgen!"

Endnu et Kys, et Haandtryk, og han var forsvundet bag den nærmeste Busk. Straks efter hørte mit skarpe Øre den lille Port knage, som førte ud til Landevejen uden for Haven.

Dora Hagen greb hurtigt sin Bog og bøjede sig over den med blussende Kinder.

„Agnes — Herre Gud, hvor er det Pigebarn nu henne?" sagde Jomfru Phia i en haabløs, fortvivlet Tone og traadte hen under Æbletræet, idet hun strøg sig over Panden med sin tykke, røde Haand. „Naa, er De der, Frøken Hagen? Da jeg saa den lyse Kjole, troede jeg saamænd, det var Agnes. Har De ikke set hende?"

„Jeg? Nej!" Dora Hagen rystede paa Hovedet. „Her har hun ikke været; jeg har siddet her allerede i en halv Time!"

„Naa ja, saa maa hun jo være et andet Sted!"

Og Jomfru Phia stavrede bort for at lede efter mig i en anden Del af Haven.

Nu rejste Dora Hagen sig ogsaa, lukkede sin Bog og gik.

Jeg ventede, til den lette Skikkelse var forsvunden mellem Buskene, saa lod jeg mig sagte og forsigtig glide ned paa Jorden, samlede omhyggeligere, end jeg ellers plejede, alle de Blade og Blomster, der var blevne hængende i mit Haar og min Kjole, og løb den korteste Vej op til Huset, hvor Jomfru Phia fandt mig, da hun varm og godmodigt skændende vendte tilbage fra sin Ekspedition.

Den gode Sjæl havde allerede pakket min Koffert — hvad jeg jo egentlig selv burde have gjort — og forberedt alt til min Afrejse, som desværre skulde finde Sted tidlig den næste Morgen. Ferien var nu saa ondskabsfuld at være til Ende, og til den vemodige Afskedsfest prangede der paa Bordet en stor med Blomster bekranset Søsterkage.

Om Aftenen kom Frk. Hagen over til os for at sige Farvel til mig, thi Vognen skulde den næste Morgen bringe mig saa tidligt til Stationen, at hun sikkert sov endnu paa den Tid.

Hun saa lidt forbavset paa mig, da jeg i overstrømmende, ungdommelig Voldsomhed faldt hende om Halsen, men fandt sig dog venligt i det.

„Farvel, kære, søde Frk. Hagen! Bliv rigtig — rigtig lykkelig!"

„Tak, tak, lille Agnes!" sagde hun venligt og strøg mig smilende over mit viltre Haar. „Jeg er tilfreds, naar Vorherre blot vil lade mig beholde den Lykke, jeg har!"

„Ja, det tror jeg," tænkte jeg forstaaende, men sagde ikke noget.

„Og vil De ikke nok skrive til mig engang — aa hvad?"

„Det kan jeg ikke love dig," svarede hun lige saa venligt som før, „for jeg vil maaske ikke kunne holde det. Men vi ses maaske muligvis igen i Pinseferien. Men heller ikke det kan jeg sige med Bestemthed!"

Naa, det var i det mindste en Trøst!

Den næste Morgen rejste jeg — med to rene Lommetørklæder i Lommen, thi jeg vidste af Erfaring, at det ene straks vilde blive plaskvaadt af Taarer, endnu inden jeg havde naaet Stationen.

Jeg slap ikke Faders Haand af min, førend jeg skulde ind i Kupeen; jeg var til Mode, som om det gjaldt en Adskillelse for Livet! Og jeg lod det vaade Lommetørklæde som Afskedshilsen vifte saa længe ud af Kupévinduet, til det igen var ganske tørt.

Og Fader stod paa Perronen, og hans gode, milde Øjne fulgte mig saa længe, han kunde skimte en Flig af mit hvide Lommetørklæde.

Min kære Fader! —

Ak, du kære, taabelige Barndomstid, da man endnu omgikkes saa ødselt med sine Følelser, som om den Kilde, hvorfra de flød, var uudtømmelig, du lykkelige Tid, da saadanne Taarer, som jeg den Dag græd, endnu var de bitreste, jeg kendte! —

Pensionsanstalten var naturligvis uhyggelig i Sammenligning med mit Hjem, og i de første otte Dage led jeg forfærdeligt af Hjemve. Men lidt efter lidt kom alt i det vante Spor igen. Der var jo ogsaa megen Morskab og Fornøjelse, som jeg satte Pris paa, og saa kunde man jo dog altid begynde at glæde sig til den næste Ferie.

I Begyndelsen tænkte jeg endnu meget ofte paa Frk. Hagen og hendes hemmelige Forlovelse, og et Par Gange, naar mine Kammerater udkrammede alle deres mærkelige Oplevelser, følte jeg en brændende Lyst til at fortælle dem om mit Eventyr i Æbletræet. Men jeg betvang altid dette Ønske om at gøre mig interessant paa denne taktløse Maade og beholdt med stor Sjælsstyrke min Hemmelighed for mig selv. Lidt efter lidt traadte den ogsaa i Baggrunden for andre Begivenheder, og til sidst glemte jeg den helt.

Da jeg i Juli igen kom hjem i Besøg, havde Æbletræet allerede store Frugter, vor Kirke var halvt færdig, og Hr. Alten var bortrejst, da han foreløbig kunde undværes her.

Ogsaa Frk. Hagen var borte, og der var nu helt andre Sommergæster hos vor Nabo Ahlers.

Først næste Sommer saa jeg Dora Hagen igen, men denne Gang kom hun senere, først henimod Slutningen af Sommerferien, saa jeg kun var en Uge sammen med hende. Men hun skulde blive i længere Tid efter min Afrejse.

Jeg var stadig begejstret over hende, om end paa en lidt mere stilfærdig Maade end før, thi jeg var nu femten Aar gammel, havde næsten lang Kjole og skulde konfirmeres til Paaske, hvorfor jeg gjorde mig store Anstrengelser for at opføre mig med passende Værdighed, hvad der unægtelig ikke altid lykkedes mig lige godt. Men Dora Hagen syntes ikke denne Gang at være saa oplagt til at omgaas med mig som ellers. Hun var endnu meget venlig imod mig, men det forekom mig, at hun helst vilde gaa alene, og ikke for nogen Pris vilde jeg, Agnes Rømer, vise mig paatrængende over for et eneste Menneske!

Maaske var hun saa tavs og stille, fordi hun, som hun sagde, ikke havde været rask i længere Tid og først nu begyndte at komme sig igen. Man kunde ogsaa se det paa hende, hun var bleg og var bleven magrere i Ansigtet, og i de smukke, rolige Øjne laa der noget, som jeg ikke straks kunde finde det rigtige Ord for.

„Det er Længsel!" tænkte jeg endelig. Jeg vidste jo noget, som ingen anden vidste, og jeg kunde godt forestille mig, at man kunde længes saa meget efter en, man elskede, at man kunde blive baade bleg og mager. Jeg forestillede mig det omtrent som Hjemve, og det — ak, det kendte jeg grundigt!

Og de faa Gange, jeg saa Frøken Hagen, viste jeg hende paa min barnlige Maade alt muligt Hensyn, var saa skaansom og taktfuld over for hende, som jeg paa nogen Maade kunde, og ærede hende i mit stille Sind som et Helgenbillede.

Første Gang, jeg saa hende, havde jeg hemmeligt skottet til hendes Ringfinger. Men nej, Ring bar hun ikke, — Forlovelsen skulde altsaa endnu være hemmelig. Det forekom mig ogsaa langt smukkere og bedre end i Aarvis at paradere over for Verden dermed. Men ved Urkæden bar Frk. Hagen en Medaillon, og jeg blev ofte greben af en ligefrem pinagtig Nysgerrighed efter at vide, om den mon indeholdt Hr. Altens Billede. Noget af ham maatte hun dog bære paa sig! Ak ja, trods Længsel og Savn maatte det dog være herligt og romantisk at være hemmelig forlovet!

En Eftermiddag sad hun, min Fader og jeg sammen i Haven. Talen faldt paa vor ny istandsatte Kirke, og min Fader sagde:

„Jeg gad vide, hvad der er blevet af Alten. Han har jo været ligesom helt forsvunden for os, siden han rejste bort. Jeg kunde egentlig rigtig godt lide ham. Kendte De ham, Frk. Hagen?"

„Ja vist," svarede Dora Hagen, og der steg langsomt en fin, klar Rødme op i hendes smukke Ansigt, helt op til det bløde, lyse Pandehaar, „jeg har endog lært ham at kende i Deres eget Hus, Hr. Doktor!"

„Ja, rigtig!" sagde min Fader. „Nu husker jeg det. Jeg vilde gerne vide, hvad der er blevet af ham."

Dora Hagen tav et Øjeblik.

„Efter hvad jeg har hørt, har han været i Skotland i nogle Uger; han mener, at han derovre kan komme hurtigere frem," sagde hun, medens Rødmen paa hendes Kinder blev dybere. Hun bukkede sig ned, som om hun vilde lede efter noget paa Jorden, og min Fader bukkede sig ogsaa for at komme hende i Forkøbet. Derved kom de til at støde Hovederne sammen, vi kom alle til at le, og der blev ikke talt mere om Hr. Alten.

„Fader," sagde jeg, da jeg et Par Dage efter skulde rejse, „naar du har Tid, saa tag dig lidt af Frk. Hagen! Hun er saa ensom her, hun trænger til at blive lidt opmuntret."

„Og det skulde jeg gamle Mand besørge?" spurgte min Fader smilende og strøg mig over Kinden med sin smalle Haand. „Ja, naar jeg blot havde Tid dertil!"

„Det vil du nok finde, kære, gamle Mand!"

Min Fader var nu slet ikke gammel. Hans Haar var jo nok allerede noget graat, og hans Holdning lidt bøjet, men gammel var han ikke. Han havde i sit eget Liv haft saa mange Sorger at overvinde, og han havde set saa megen Sorg og Smerte hos andre Mennesker, at han saa lidt ældre og mere træt ud, end han egentlig efter sin Alder burde have gjort.

„Holder du meget af Frk. Hagen, Agnes?" spurgte han, idet han med et svagt Smil skottede hen til sin entusiastiske Datter.

„Ja, forfærdelig meget! Jeg kunde betro hende enhver Hemmelighed, hvis jeg havde nogen! Hun vilde aldrig bedrage nogen, aldrig lyve eller være troløs, om det saa gjaldt hendes Liv!"

Min kære Fader tav et Øjeblik.

„Ja, saadan er han vist," sagde han derpaa mere til sig selv end til mig, idet han nikkede sagte med Hovedet. „Hun har saa trofaste og oprigtige Øjne."

„Og hun er saa god, Fader."

Min Fader nikkede igen.

„Ja vist," sagde han, „hun ser god ud."

Jeg trykkede min grimme, magre Kind ømt til hans graa Frakkeærme. „Ak, gid jeg engang kunde blive saaledes!" mumlede jeg. „Men det er vist et ganske haabløst Ønske."

„Naa, naa, mit Barn!" sagde min Fader beroligende. „Ikke alle Sangfugle synger ens! Lærken synger ikke som Nattergalen, og vi glæder os dog over den skønne Stemme. Syng du med din egen Stemme. Det er nok, naar den blot lyder ren!"

I det følgende Halvaar var jeg meget flittig og fuld af alle Slags gode Forsætter, som Konfirmationsundervisningen vakte i mig. Jeg saa ogsaa nu med helt andre Øjne paa Pensionsanstalten, lige fra den pedantiske, ikke videre venlige Forstanderinde til Adelheid Rauman, min bedste og fortroligste Veninde blandt mine Kammerater, og lige fra den store, triste Sovesal med dens kedsommelige Senge og Vaskeborde til de haarde, uskønne Skolebænke.

Thi nu saa jeg det jo snart alt sammen for sidste Gang, altsaa ligesom i Aftensolens forklarede Skær. Naar jeg først var konfirmeret, tog min Fader mig naturligvis hjem igen, thi han vilde jo ikke gøre en lærd Dame ud af mig. Og hermed var foreløbig ethvert af mine Ønsker opfyldte.

Jeg smilede overlegent over alle de højtflyvende Planer, som mine Kammerater allerede lagde for den næste Sommer. For mig var det mere end nok at maatte være i mit Hjem, hos min Fader. Til Juleferien skulde jeg rejse hjem for bestandig.

Det var aldrig faldet mig ind, at vor Julefest egentlig var meget ensom, thi fra min tidligste Barndom havde jeg været vant til kun at være sammen med Fader og Jomfru Phia. Vi havde ikke heller manglet det store Juletræ eller den rige Uddeling af Gaver, ikke alene til mig, men ogsaa til Tjenestefolkene, og jeg havde altid fundet, at vi havde haft det meget fornøjeligt sammen.

Men denne Gang var det mig straks ved min Ankomst paafaldende, at Jomfru Phia aldeles ikke befandt sig i Feststemning. Hun havde rødgrædte Øjne, men da jeg spurgte hende om Grunden dertil, paastod hun, at det kom af stærk Røg ude i Kokkenet og ikke havde andet at betyde. Men saa klappede hun bedrøvet min Kind, kaldte mig „stakkels Barn", og da jeg leende forsikrede, at jeg absolut ikke var stakkels, men derimod meget lykkelig, gik hun sin Vej med et dybt Suk.

Det var jo unægtelig en meget paafaldende Opførsel af Jomfru Phia, men jeg brød dog ikke mit Hoved videre med det, for Jomfru Phia havde nu engang sin egen Maade at tale paa og var undertiden ganske umotiveret følelsesfuld.

Efter Uddelingen af Gaverne, og da Tjenestefolkene havde trukket sig tilbage med deres Gaver, og Jomfru Phia havde begivet sig ned i Kokkenet for at træffe sine Forberedelser til Aftensmaaltidet, rejste min Fader sig fra den Lænestol, i hvilken han havde siddet, traadte hen til mig og lagde Armen om mine Skuldre.

„Jeg har gemt den bedste Gave til dig, min kære Datter, den vilde jeg først give dig, naar vi var alene," sagde han og drog mig nærmere hen til sig.

„Skal jeg have mere endnu?" Jeg saa næsten forskrækket op paa ham og lod derpaa mine Blikke glide hen over mine Gaver. Der manglede jo intet, slet intet. Jeg havde faaet alt, hvad jeg ønskede mig. Kun maaske — — mon Fader allerede nu vilde give mig et Ur? Det havde jeg allerhøjst turdet haabe at faa til Konfirmationen. Men andet kunde det umuligt være — alt andet var der jo.

„Det er noget meget stort — noget meget smukt, Agnes," sagde Fader kærligt, „det bedste, som jeg kunde udtænke til dig — og ogsaa til mig," tilføjede han sagte.

Jeg saa forventningsfuldt paa ham.

„Er det et —" nej, jeg kunde ikke sige det, det lød alt for ubeskedent.

„Det er —" Fader holdt igen inde, idet han trykkede mit Hoved fastere ind til sig, og da han igen talte, skælvede hans Stemme ligesom i dyb, indre Bevægelse, „det er Dora Hagen, Agnes — jeg giver dig Dora Hagen!"

Med et Ryk havde jeg befriet mig for hans Arm, og mit blege Ansigt bedækkedes af en mørk Glædesrødme.

„Giver du mig Frk. Hagen?" udbrød jeg. „Vil hun besøge os? Nu? Snart? Aa, hvor —"

„Hun vil ikke besøge os, hun vil blive hos os," sagde min Fader og smilede. Hvor dette glade Smil dog gjorde ham mange Aar yngre!

Han tog varmt begge mine Hænder mellem sine.

„Mit kæreste Barn," sagde han, „du har haft et ensomt Liv i dit Barndomshjem. Du har aldrig erfaret, hvad Moderkærlighed er. Hun — Dora Hagen — vil være din Moder!"

„Vil — vil hun —" jeg stirrede paa ham med mine store, mørke, forskrækkede Øjne. Jeg forstod ham ikke.

„Hun vil være din Moder — min Kone," sagde min Fader, og der steg en fin, næsten kvindelig Rødme op i hans Ansigt.

„Vil hun, vil hun —" jeg vilde sige mere, men kunde ikke. Noget hedt og kvælende vældede op i mig. Men saa kom det næsten som et Skrig: „Aa nej, nej, nej, Fader!"

Det glade, ungdommelige Udtryk forsvandt straks fra min Faders Ansigt.

„Men, mit Barn," sagde han forskrækket, „jeg troede, jeg gjorde dig en Glæde."

„Aa nej, nej, nej!"

„Du holdt jo saa meget af hende — det var det, der først drog mine Tanker til hende," vedblev Fader sagte. „Senere tænkte jeg ganske vist ogsaa lidt paa mig selv, Agnes. Jeg har i mange Aar været en meget ensom Mand." Og den fine Rødme bredte sig igen over hans Ansigt.

Ensom! — Han havde altsaa følt sig ensom, og det havde jeg aldrig tænkt paa, jeg havde altid troet, jeg var alt for ham, ligesom han var alt for mig.

Det var for mit, af Omhed overstrømmende Barnehjerte en saa uhyre Skuffelse, at jeg ikke engang kunde finde Ord til at udtrykke den. Men det hede, kvælende, der før var vældet op i mig, steg højere og højere op, og pludselig kastede jeg mig paa Knæ foran en Stol, lagde Hovedet paa mine Arme og græd — græd, som kun saa ungt et Væsen kan græde!

Jeg ved ikke, om min Fader talte til mig, jeg hørte det ikke i min bitre Sorg. Hun — hun — hun — Dora Hagen — hun havde frastjaalet mig det bedste, jeg havde — det eneste, jeg havde — min Fader!

Men — jeg havde dog alligevel kunnet bære det — hvis det ikke netop havde været Dora Hagen!

Thi hun var jo ikke min Fader værd! Hun, som jeg havde sat saa højt, hun havde jo brudt sit Ord til den anden for at give min Fader sit Ja, — hun, der i saa høje Toner havde prist Troskab og Ærlighed, var selv troløs! Medens denne anden Mand opholdt sig i fremmed Land for at grunde hendes og sin egen Fremtid, havde hun forraadt ham! Jeg maatte jo foragte hende — jeg kunde ikke andet — og netop med hende skulde jeg dele min Faders Hjerte. Saa havde jeg altsaa mistet dem begge — baade ham og hende!

Da følte jeg Faders Haand paa mit Hoved.

„Barn!" sagde han bedrøvet. „Og jeg, som troede, at det vilde glæde dig! Jeg synes, du maa have savnet saa meget i dit Liv!"

Jeg rystede blot paa Hovedet.

„Men forekommer det dig ikke naturligt, at jeg undertiden kan have følt mig noget ensom?" vedblev min Fader sagte. Det lød, som om han smilede let.

Nu løftede jeg mit forgrædte Ansigt og saa op paa ham. Hvad kunde han vel have savnet? Han havde jo rigtignok kun haft mig og Jomfru Phia om sig, og jeg havde i de sidste Aar været borte, men saaledes havde han jo selv villet det.

„Er det — vær nu helt ærlig imod mig, lille Agnes — er det Tanken om din første Moder, der sætter dig i en saa stærk Bevægelse?"

„Nej," svarede jeg ærligt. Thi det havde jeg endnu slet ikke tænkt paa. Jeg havde mistet min Moder, da jeg endnu var et ganske lille Barn, og jeg kunde slet ikke huske hende.

Jeg vilde vist ogsaa have fundet mig til Rette i disse nye Forhold, og efter at den første Forskrækkelse var overvundet, kunde jeg vel ogsaa have glædet mig over min Faders Lykke, hvis jeg blot ikke den Dag havde siddet i Æbletræet. Men jeg kunde dog ikke sige til min Fader: „Den Pige, som skal blive din Kone, er forlovet med en anden Mand." Jeg havde altid kunnet tale aabent og ærligt med ham, men nu holdt en barnlig Frygt mig tilbage, og det vilde den have gjort, selv om jeg ikke nys havde set den nye, glade Glans i hans Øjne.

Ja, det var kun en bedrøvelig Juleaften, vi fejrede. Jeg tørrede jo nok tappert mine Taarer af og betvang min Hulken for ikke at bedrøve min Fader mere endnu, men ingen af os talte meget. Lysene paa Træet brændte upaaagtet ned; ingen spiste ret meget af Jomfru Phias lækre Aftensmad, og da jeg kort efter rejste mig for at trække mig tilbage til mit lille Jomfrubur, holdt min Fader mig ikke tilbage.

Da jeg laa i Sengen, bankede det sagte paa min Dør, og Jomfru Phia kom ind. Hun havde allerede — jeg ved ikke hvorledes — faaet at vide, at Fader agtede at gifte sig, og det var Skyld i hendes gaadefulde Beklagelser ved min Ankomst. Og nu følte hun Trang til at udøse sit fulde Hjerte for mig.

Thi Jomfru Phia havde i fjorten lange Aar været min Faders Husholderske, og nu kunde hun ikke forsone sig med Tanken om, at hun saa pludselig skulde se sig fortrængt fra sin Stilling.

Hun havde jo nok allerede haft sine Anelser i Sommer! Efter at jeg var rejst, havde Sagen begyndt at udvikle sig, men var vist nok først bleven afgjort lige i den sidste Tid.

„Og man kan jo nok forstaa, at hun kan have Lyst til at blive Kone her," sagde Jomfru Phia bittert, „saadan et Gods, Barn, og saadan et Hus! Arve det kan hun vel nok ikke, fordi det er gaaet i Arv fra din Bedstemoder — men din Fader har vist nok en betydelig Formue foruden. Og naar man selv slet ingenting har, saa tager man med Glæde mod saadan noget, selv om Manden er over tyve Aar ældre! Og din Fader er jo ogsaa en pæn Mand, Barn —" nu græd Jomfru Phia endnu heftigere — „men det er ufornuftigt af ham at gifte sig med en saa ung Pige. Han burde dog langt hellere have taget et sat og fornuftigt Menneske omtrent i hans egen Alder, som vidste Besked med Driften og Husholdningen og alt muligt —"

„Men hvem skulde det dog have været?" spurgte jeg helt forundret mellem mine Taarer.

„Ja, det er nu ligemeget," sagde Jomfru Phia afværgende, „det er jo nu uden Betydning. Men hun — hun tager ham dog blot for Pengenes Skyld, andet skal ingen bilde mig ind! Din Fader er jo troskyldig som et nyfødt Barn og ser ingenting. Men hvis jeg vilde, saa kunde jeg fortælle om meget, som passerede for to Somre siden. Man har jo ogsaa Øjne i Hovedet, Barn! Naa, det er jo ligemeget, nu kan det jo ikke ændres. Gud fri mig for at sætte ondt for hende! Forhaabentlig vil hun da i det mindste være god imod dig!"

Saa rejste Jomfru Phia sig og gik bedrøvet ud af Værelset, efterladende mig alene med min Sorg.

Det var ikke, fordi jeg gjorde mig nogen Bekymring med Hensyn til Jomfru Phias sidste Ytring. Jeg var slet ikke bange for at faa en ond Stifmoder, dertil kendte jeg Dora Hagens mange gode Egenskaber alt for godt. Det, som gjorde mit Hjerte tungt, var Jomfru Phias Hentydning til Pengene, skønt jeg egentlig slet ikke rigtig havde forstaaet den. Hvad min Moders Fader havde at gøre dermed, var mig for Eksempel ganske uklart og ogsaa ligegyldigt.

Men hidtil havde jeg ganske naivt ment, at min Faders Forlovede havde holdt mere af ham end af Hr. Alten, og at hun derfor havde brudt sit Ord til den sidste. Men det, som Jomfru Phia havde hentydet til, var jo meget værre endnu. Hvis det kun var for Pengenes Skyld, hun vilde gifte sig med min Fader, saa maatte jeg jo foragte hende endnu mere. Og saadan hang det vel egentlig nok sammen. Ja, Jomfru Phia havde sikkert Ret — og nu hulkede jeg endnu mere bittert end før.

Jeg vidste jo godt, at jeg kun var et uforstandigt, umodent Pigebarn, men mit eget varme, unge Hjerte slog saa bundærligt, og det var opfyldt af en saa fuldstændig, vistnok fra min kære Fader nedarvet Foragt for de Skatte, som Møl og Rust kan fortære, at Dora Hagen, som jeg dog indtil nu havde holdt

saa meget af, fra nu af blev en helt fremmed for mig. —

Juleferien forløb ikke saa fornøjelig som altid ellers. Der var ganske vist ingen Misstemning mellem min Fader og mig, tværtimod, jeg havde altid en Følelse af, at jeg efter bedste Evne skulde udnytte den Tid, i hvilken min Fader endnu tilhørte mig, og føre et inderligt Samliv med ham. Men det gamle, utvungne Forhold imellem os vilde dog ikke rigtig vende tilbage. Der var noget forsigtigt i den Maade, paa hvilken vi omgikkes, det var, som om enhver af os frygtede for at saare den anden, og jeg følte det næsten som en Lettelse, da Ferien var til Ende.

Efter Faders Ønske havde jeg skrevet et Brev til min tilkommende Moder; det var korrekt, men stift og koldt affattet, og da min Fader læste det, inden det blev afsendt, gled der en Skygge over hans venlige Ansigt, men han sagde intet. Der var saa kommet et meget smukt og hjerteligt Svar, som vilde have sat mig i Henrykkelse, hvis jeg overhovedet endnu vilde have været i Stand til at fatte virkelig Tillid til min Faders Forlovede. Men nu gjorde det mig kun kold, ganske kold. Og dermed havde vor Korrespondance foreløbig Ende.

Paa min Bøn havde Fader tilladt, at jeg blev konfirmeret i Pensionsanstalten af den derværende Præst, som ogsaa havde givet mig den forberedende Undervisning. Tidligere havde jeg jo nok tænkt mig det anderledes; jeg havde da altid syntes, at det maatte være saa dejligt at blive konfirmeret i vor kære Landsbykirke. Og naar jeg saa som voksen Pige kom hjem, skulde jeg forefinde min Moder. Min kære Fader vilde gerne have haft mig med til Vielsen, der skulde finde Sted i al Stilhed, men han trængte ikke særlig ind paa mig for at sætte sin Vilje igennem. Vi behandlede som sagt hinanden med stor Forsigtighed.

Allerede nu tog jeg Afsked med Jomfru Phia. Det faldt mig svært, thi saa langt jeg kunde huske tilbage, havde hun været knyttet uadskilleligt til mit Hjem.

Og saa vendte jeg tilbage til min Pensionsanstalt, alvorligere og mere stille og — efter min egen Mening — flere Aar ældre, end da jeg før Jul havde forladt den.

Glæden over at skulle hjem for bestandig var borte. Jeg ved ikke, hvad jeg vilde have givet til, at jeg kunde have følt denne Glæde med samme Friskhed og Jubel som før, og undertiden greb jeg endogsaa mig selv i det uhørte Ønske at kunne blive endnu et Aar i Pensionsanstalten eller ogsaa rejse et andet Sted hen for at lære noget mere.

Maaske vilde min Fader den Gang om end kun nødigt have givet mig Tilladelse dertil, i Fald jeg havde bedt ham derom, men af Frygt for at gøre ham bedrøvet vovede jeg ikke at fremkomme med dette Ønske. Jeg havde aldrig været en saa god, flittig og alvorlig Elev som i dette sidste Fjerdingaar af min Skoletid.

Og saa fik denne Tid ogsaa Ende, og jeg vendte tilbage til Hjemmet.

Min Moder — hvor forunderligt lød dette Ord, hvormed jeg endnu aldrig havde kaldt nogen, ikke i min Mund! — min Moder gjorde alt, hvad hun kunde, for at gøre min Hjemkomst saa god og behagelig som vel muligt.

Døren til mit Værelse var bekranset; hele det lille Rum var saa smukt og pynteligt og indrettet med fuld Forstaaelse af min ungdommelige Smag. Jeg vilde have glædet mig meget derover, hvis disse Gaver var komne alene fra min Faders Haand. Det var mig ogsaa en Skuffelse, at man uden at spørge mig havde taget flere af mine kære, gamle Sager bort, og min Tak var derfor meget kold og stiv.

Der var overhovedet grumme meget forandret i vort Hus. Min Fader havde naturligvis fundet stor Fornøjelse i at indrette alt, om end ikke luksuriøst, thi det laa slet ikke for ham, saa dog hyggeligt og komfortabelt til sin unge Kone, og alt var absolut langt smukkere og smagfuldere, end det nogen Sinde før havde været.

Jeg gik stille fra det ene Værelse til det andet, og jeg overvældedes efterhaanden af en sælsom, vemodig Hjemve efter alle de gamle Sager, som før havde staaet her. Det var ikke mere mit gamle Barndomshjem! Til sidst listede jeg mig ind i min Faders Studereværelse, det eneste Rum, der var forblevet uberørt af alt det nye, og krøb sammen i en af de læderpolstrede Lænestole. Her var mit Hjem!

Ogsaa vor Levevis var naturligvis helt forandret. Dora Hagen — min Moder, vilde jeg sige — var en livlig, selskabelig anlagt Natur, og da hun den Gang kun var seks og tyve Aar gammel, var det jo forstaaeligt, at hun ikke havde Lyst til at leve stille og ensomt. Jeg kunde gøre sikker Regning paa, at ogsaa jeg med Tiden vilde komme til at nyde de Glæder, som andre unge Piger nyder, og som min Fader ikke kunde have forskaffet mig, hvis han havde været ene. Men jeg glædede mig ikke dertil. Jeg havde glædet mig til Hjemmet, som det i tidligere Dage havde været — men det kunde jeg jo ikke faa igen.

Efter andre Menneskers Mening var vort daglige Liv sikkert blevet langt bedre og behageligere end før. Overalt mærkede man en fint dannet og god Kvindes Haand.

Først og fremmest var min Fader sikkert lykkelig. Han var ligesom mange Aar yngre, og det gamle Tungsind var omtrent helt forsvundet fra hans gode, venlige Øjne; det venlige Smil, der tidligere kun som en ganske sjælden Solstraale havde oplivet hans Ansigt, var nu en saa hyppig Gæst hos ham, at jeg uvilkaarlig maatte være min Stifmoder af Hjertet taknemmelig derfor.

Hun gjorde ikke heller noget Forsøg paa at fortrænge mig af hans Kærlighed. Nej, jeg maa være saa retfærdig at sige, at det gjorde hun aldrig. Jeg var jo selvfølgelig ikke længer det eneste Menneske, min Fader elskede, og det følte jeg ofte med bitter Smerte, men jeg var dog ikke skinsyg paa min Stifmoder. Nej, det var jeg ikke!

Jeg var saa ung og tørstede saa meget efter Kærlighed, at jeg tit, naar jeg saa, hvor hendes Ynde henrykte min Fader, eller naar hun selv paa en eller anden Maade viste mig Venlighed, hvad hun saa ofte gjorde, eller naar jeg ved pludselig at se op mødte hendes Blik, som hvilede halvt sorgmodigt, halvt spørgende paa mig, kunde føle noget af min gamle Beundring og Ømhed for hende vælde op i mig. Men hver Gang meldte den afkølende Tanke sig: Hun er jo dog falsk og utro! Hun løj jo den Gang — hvorfor skulde hun saa ikke ogsaa gøre det nu!

Jeg havde mistet Tilliden til hende og kunde

ikke finde den igen. Det var Ulykken. Da der aldrig var uvenlige Scener imellem os, mærkede min Fader vist ikke, at ikke alt var, som det skulde være. I de første Dage efter min Hjemkomst iagttog han mig jo nok lidt ængstelig, men da han saa, at jeg opførte mig meget korrekt og passende, blev han snart beroliget. Ogsaa fremmede Mennesker fik vistnok Indtrykket af, at der herskede et meget godt Forhold mellem Moder og mig. Aldrig hørte nogen et uvenligt Ord imellem os, og der var aldrig Strid eller Uenighed i vort Hjem.

Kun vi to, hun og jeg, følte, at der var noget, der skilte os ad, og kun jeg alene vidste, hvad dette noget var. Ofte ønskede jeg, hun vilde spørge mig derom, men det gjorde hun aldrig.

Naturligvis følte jeg mig ikke uafbrudt ulykkelig, dertil var jeg endnu for ung, for livsglad og naturlig! I de mange, mange Timer, jeg efter gammel Vane tilbragte uden for Huset enten i vor store, smukke Have eller ude i Mark og Skov, hvor jeg kun huskede, jeg var den voksne Pige, naar den lange Kjole hindrede mig i mine dumdristige Akrobatkunster — eller naar jeg engang imellem havde min Fader for mig selv igen ligesom i de gamle, gode Dage, hvad der nu hændte meget sjældent, da den største Del af hans ledige Timer nu tilhørte hans unge Kone — naar jeg kunde sidde paa en af mine Yndlingspladser med en interessant Bog og glemme alt omkring mig — saa var jeg igen helt og holdent den gamle Agnes, saa kunde jeg le og synge og omfatte alt omkring mig med min gamle, glødende, barnlige Kærlighed.

Lidt efter lidt prægede den Bevidsthed sig mere og mere i mig, at denne smukke, unge Kone med sin fine, pigeagtige Ynde, sine blide Øjne og bløde, blonde Haar stod mig i Vejen og gjorde det umuligt for mig at føle mig lykkelig i mit Hjem. Det var ikke Misundelse. Dersom jeg havde kunnet nære den samme Tillid til hende som i tidligere Dage, vilde jeg have undt hende alt, ogsaa hendes Del i min Faders Kærlighed!

Nej, nej — det var ikke Misundelse — ikke heller paa hendes Skønhed, thi lidt efter lidt mærkede jeg til min Forbavselse, at jeg selv ikke længer var den grimme Ælling som i min Barndom.

Og saa var jeg nu, takket være min Stifmoders rigtige Takt, altid klædt med god Smag og overensstemmende med min Alder og mit Udseende, hvad der aldrig havde været Tilfældet tidligere. Da havde nemlig Jomfru Phia sørget for min Garderobe, og hendes Smag var desværre ikke altid den mest udsøgte. —

Da Efteraaret kom, satte det barske Vejrlag en Stopper for mine Udflugter i det fri. Min Moder søgte at trøste mig med at indføre mig i Selskabslivet. Den nærmeste By var ikke langt borte, og i Nærheden af os laa der mange Gaarde, med hvis Ejere Fader fra gammel Tid havde staaet paa en venskabelig Fod. Men jo længere Efteraaret rykkede frem, jo mere jeg maatte opholde mig inde i Huset, jo tydeligere følte jeg, hvor fremmed jeg var bleven i mit Hjem. Jeg forekom mig saa uendelig overflødig ved Siden af min Fader og hans Kone, og Tanken om, at de maaske følte noget lignende, satte sig saa haardnakket fast i mig, at jeg tit ikke kunde udholde den. Thi nu syntes min Stifmoder at have opgivet at besejre min Tilbageholdenhed. Hun lod mig nu tie, naar jeg vilde tie, uden at gøre Forsøg paa at drage mig ind i Samtalen. Og naar min Fader ikke var til Stede, sad vi to, hun og jeg, undertiden timevis i det samme Rum uden at tale med hinanden, og den lange, knugende Tavshed gjorde kun Kløften mellem os dybere og dybere.

Endelig, da det var blevet Vinter, kunde jeg ikke udholde det længer, og en Dag tog jeg Mod til mig og gik ind til min Fader i hans Studereværelse. Tidligere havde jeg ofte været der, naar der ikke netop havde været Patienter inde hos Fader, men nu kom jeg der ganske undtagelsesvis, thi naar min Fader havde et Par ledige Timer — hvad der kun sjældent var Tilfældet — plejede han for det meste at opholde sig inde i Dagligstuen hos os.

Og derfor saa han ogsaa meget forbavset paa mig, da jeg traadte ind.

„Er det dig, Agnes?" sagde han venligt. „Er der noget, du ønsker?"

„Ja, Fader."

„Og er det ikke noget, du kan bede din Moder om?" spurgte han med et Blik paa det Arbejde, der laa foran ham.

„Nej."

„Nu vel, min Ven." Fader tog min Haand i sin. „Du ser jo helt højtidelig ud, lille Agnes!"

Og saa kom jeg nølende frem med mit Ønske. Jeg vilde bort — rejse til en stor By for at tage Undervisning i forskellige Fag. Jeg følte mig endnu saa ufærdig, saa uvidende! Alle mine Veninder fra Pensionsanstalten havde studeret videre; jeg var omtrent den eneste, hvis Uddannelse var bleven betragtet som afsluttet, da jeg forlod Skolen. Det kom stammende og usikkert; jeg syntes, min Fader maatte mærke paa mig, at det ikke var mine sande Bevæggrunde.

Min kære Fader trommede sagte med Fingrene paa Skrivebordet. Mærkeligt nok syntes min Bøn ikke at saare ham, hvad jeg havde frygtet for, tværtimod, det lød næsten, som om han følte sig lettet, da han — skønt med en vis Forlegenhed — svarede:

„Det træffer sig jo meget heldigt, mit Barn! Sandheden er, at din Moder og jeg allerede har haft den samme Tanke. Vi har tænkt paa at sende dig et Par Maaneder til Hovedstaden. Men jeg vidste jo, hvor meget min lille Datter hænger ved Hjemmet, og navnlig din Moder var bange for, at du skulde betragte det som en Slags Forvisning. Men naar du selv nærer Ønsket om at forlade os en lille Tid, saa er der naturligvis intet til Hinder derfor. Jeg haaber, at vort Gensyn saa skal blive desto glædeligere."

„Ja," sagde jeg stille. Altsaa havde ogsaa de talt om, at det kunde være godt at faa mig fjernet. Jeg forstyrrede, — de vilde hellere være alene. Det ramte mig haardt, skønt jeg selv havde villet det saaledes.

„I Aften vil vi tale nærmere derom," tilføjede min Fader venligt og aabenbart i det bedste Humør. „For Øjeblikket har jeg ikke Tid. Det glæder mig virkelig, Agnes, at vore Ønsker mødes i dette Punkt. Thi jeg vilde dog ikke udøve Tvang over min lille Datter."

„Ønsker du da saa meget, at jeg skal bort, Fader?" spurgte jeg nedslaaet.

Det, han sagde, lød saa grusomt.

„Vi ønsker, at vor lille Pige skal lære alt, hvad der kan gavne og glæde hende. Og en stor By kan ogsaa byde dig saa mange Fordele end netop direkte Undervisning!" sagde min Fader hurtigt. „Tal nu med din Moder derom; jeg har virkelig meget travlt."

Saa begyndte han igen at skrive, og jeg gik bort med en sælsom Følelse af, at jeg var bleven vist Døren i mit Hjem. Der var Forskel paa at skulle rejse og at ville rejse. Ja, det var altsaa saaledes, som jeg saa tit havde tænkt, jeg var overflødig her — og man var glad over at blive mig kvit.

Og det kunde ikke være nogen anden end min Stifmoder, som havde bragt min Fader paa denne Tanke.

Hun sad i Dagligstuen og syede, da jeg kom hen til hende og sagde, at jeg vilde rejse. Jeg sagde det ganske ligegyldigt, og hun mærkede vist ikke engang, at jeg saa forskende paa hende, men jeg saa godt, at hun rødmede skyldbevidst, og saa lagde hun pludselig sit Arbejde fra sig, tog mit Ansigt mellem begge sine Hænder og kyssede mig.

„Nu lyver hun," tænkte jeg bittert og gjorde med en rask Bevægelse mit Hoved og mine Hænder fri.

Det viste sig snart, at alt allerede var forberedt til min Rejse og til mit Ophold i Byen. Mine Forældre havde allerede fundet et passende Pensionat, og efter ganske kort Tids Forløb forlod jeg mit Barndomshjem for foreløbig ikke at betræde det igen.

Da jeg rejste, havde jeg ikke Følelsen af, at nogen vilde savne mig. —

Jeg fandt mig hurtigere, end jeg havde ventet, til Rette i de nye Forhold. Ved Omgangen med min Stifmoder havde jeg, uden selv at vide det, vundet meget i mit Væsen og ydre Optræden, og nu, da min Opførsel ikke blev paavirket af indre Modstand imod nogen, kom det mig til gode. Nu var jeg ogsaa i mit Ydre en fuldstændig voksen Pige, og jeg saa i hvert Fald ikke hverdagsagtig ud. Og jeg følte mig derfor snart vel til Mode i Pensionatet, hvor jeg ikke stillede de Fordringer som i mit Hjem, og hvor alle kom mig i Møde med stor Hjertelighed.

Det faldt mig let at lære. De forskellige Kursus, jeg deltog i, de mange Adspredelser, som den store By daglig bød mig lille Landsbypige, det muntre Samliv med unge Piger — alt dette virkede meget velgørende paa mig.

I den dybeste Krog af mit Hjerte var der gemt noget, som ofte kastede Skygge over min Glæde — og det hed Hjemve. Jeg vidste godt, den var der, trods alt, men jeg lod den ikke faa Magt over mig. Hjemme var der jo ingen, der længtes efter mig — hvorfor skulde jeg saa længes? Men tit kunde et Ord, en Melodi midt i en Fornøjelse vække den dumme, tossede Hjemve, som dog bestandig slumrede i mig!

Det skete dog kun sjældent, og ingen mærkede det. De andre vilde jo blot have let mig ud.

Om Foraaret, da de første grønne Bladspirer brød frem paa Træerne, blev jeg saa underlig urolig til Mode. Nu blomstrede Vintergækkene derhjemme — nu sprang Kirsebærblomsterne ud, nu var — ak, hvor tydeligt saa jeg ikke det hele for mig — nu var hele Græsplænen fuld af Violer. Ogsaa Skovene her var jo smukke i deres Foraarspragt, men jeg vilde jo dog saa gerne have set de første Æbleblomster springe ud.

Der blev nu ogsaa ensomt i Pensionatet. Alle Vinterkursus var endte, den ene af mine Kammerater efter den anden rejste bort, og det var egentlig ikke til at forstaa, hvorfor jeg skulde blive i Byen. Da syntes min Fader endelig ogsaa at indse, at jeg nu havde været der længe nok. Der blev gjort mig det Forslag at rejse et Par Uger til Tante Malle, som allerede var parat til at modtage mig.

Tante Malle var en ældre Søster af min Fader og boede i en lille By i Harzen. Hun havde ikke meget at give bort, da hun kun havde en lille Enkepension at leve af, og Fader havde meddelt mig, at han vilde betale gode Kostpenge for mig. Jeg var just ikke særlig begejstret for Tante Malle, men jeg havde heller ikke noget imod at opholde mig en Tid hos hende. Naar hun i tidligere Tider besøgte os, havde hun altid plaget mig med pædagogiske Eksperimenter og moralske Forelæsninger, men det vilde hun vel forhaabentlig ikke gøre nu, da jeg var en voksen Pige.

Saa rejste jeg da med mange faderlige Formaninger angaaende Rejserute, Stationer, hvor jeg skulde skifte, Middagsmad — o. s. v. Og i den skønne, grønne Foraarstid ankom jeg til Tante Malle, som modtog mig paa Banegaarden.

Jeg kendte hende allerede i lang Afstand, som hun stod paa Perronen i sin sorte Kjole, thi hun sørgede nu allerede paa femtende Aar i Uld og Krep for sin Mand, vistnok ikke alene paa Grund af sin aldrig stillede Hjertesorg, som dog formodentlig i Aarenes Løb var mildnet lidt, da min Onkel tilmed ingenlunde skulde have udmærket sig ved særlig Elskværdighed, men mest fordi det var det billigste altid kun at bære den samme Farve. Paa den Maade kan man lettere erstatte enkelte Dele af sine Klædningsstykker, naar det viser sig absolut nødvendigt.

Thi som Enke efter en højtstaaende Embedsmand maatte Tante Malle, der lagde stor Vægt paa sin Stilling i Samfundet, være anstændig, helst elegant klædt, og ved mangeaarig Øvelse havde hun opnaaet en sand Virtuositet i den Kunst at udbrede et Skin af Velhavenhed omkring sig, men for at opnaa dette maatte hun bringe mange stille Ofre. Hun var ikke til at bevæge til at modtage Pengehjælp af min Fader uden at yde nogen Tjeneste til Gengæld, men derimod forsmaaede hun ikke hyppige Sendinger af vor Overflod af Frugt og andre Haveprodukter eller andre Bidrag til Husholdningen og Garderoben.

Nu stod Tante Malle altsaa paa Banegaarden og vinkede med sin sorte Parasol, som jeg havde kendt i al den Tid, jeg kunde huske tilbage. Gud maa vide, hvorledes hun bar sig ad med endnu at holde den i brugbar Stand. Hendes livlige Øjne funklede ud fra det magre Ansigt under den sorte Kapothat og de graa Bukler.

„Naa, der er du jo," sagde hun og rakte mig sin magre Haand i den sorte Handske, „jeg havde saamænd knap kendt dig, saadan har du udviklet dig, siden jeg sidst saa dig — jeg mener," tilføjede hun med pædagogisk Forsigtighed, „saa stor er du bleven!"

Tante Malle ansaa det altid for meget farligt at sige mig noget, der i fjerneste Henseende kunde minde om en Kompliment. Ungdommen var jo saa uforstandig og indbildsk.

„Ja, nu maa jeg nødig blive ret meget højere," sagde jeg leende.

Tantes Lejlighed var meget lille og snæver, men laa i et nyt, smukt Hus. Den bestod kun af en Dagligstue, som Tante ikke benyttede, naar hun var alene, og i hvilken alle hendes bedste Møbler var opstillede under beskyttende, hæklede Tæpper, en lille, tarvelig Bagstue, hvor Tante for det meste opholdt

sig, et lille Sovekammer og Gæstekammeret paa Loftet.

Dette Rum var vist egentlig bestemt til Pigekammer, men da Tante kun holdt en Morgenkone, kunde hun tillade sig den Luksus at have et Gæstekammer.

Efter at Tante Malle i en Fart havde ombyttet sin pæne Spadseredragt med en ældre, sort Hjemmekjole, førte hun mig op i mit nye Rige.

„Sæt dig endelig ikke paa den Stol, mit kære Barn," sagde hun, da jeg vilde sætte mig paa den første Stol, „den kan ikke bære dig — for Guds Skyld, tag dig i Agt, Barn, den gaar itu!"

Noget forskrækket vilde jeg sætte mig paa en anden.

„Nej, nej, ikke paa den, min Pige! Sædet ligger ganske løst paa den — du maa endelig være forsigtig!"

Atter veg jeg tilbage og kastede noget mistænksomme Blikke paa den tredje og sidste Stol.

„Paa den kan du trygt sætte dig," sagde Tante beroligende og klappede mig venligt paa Skulderen. „Den holder! Ser du, du kan altid kende den paa den røde Traad, jeg har bundet om Ryggen; de andre Stole skal du helst ikke benytte. Det er gamle Sager; jeg stillede kun Stolene herind, for at det skulde se bedre ud."

„Det skal jeg nok huske, Tante," sagde jeg og gik hen til Vaskebordet for at vaske Støvet af mig. Men da jeg greb efter Vandkanden, skreg Tante igen:

„Ikke tage i Hanken, kære Barn! Endelig ikke røre Hanken; den er limet fast, — der kunde ske en Ulykke, — du maa altid tage fat om Halsen paa den!"

Saa tog jeg da Kanden om Halsen og hældte Vand i Vandfadet og Vandglasset, der forekom mig at have en meget komisk Façon.

„Nu gaar jeg ned; naar du er færdig, kommer du vel ned til Aftensbordet?"

„Ja, Tante. Men er her nu ikke andet herinde, som jeg skal tage mig i Agt for?"

„Noget andet?" sagde Tante eftertænksomt. — „Nej — det tror jeg ikke — jo — det er sandt! Paa Garderobeholderen der maa du helst kun hænge lette Sager, allerhøjst din Hat, noget tungt kan den ikke bære. Sømmene sidder saa løst i Væggene, og Husværten er saa sær."

Saa gik hun, og jeg saa mig nu nøjere om i mit lille Kammer.

Det var virkelig nok Umagen værd. Vaskebordet var paa en hel genial Maade fremstillet af en stor Kasse med et Omhæng af Bomuldstøj, Sengeforliggeren var et kunstigt Mosaikarbejde af utallige forskellige Klædeslapper; Sengetæppe, Gardinerne og Haandklæderne var saa kunstfærdigt reparerede ved den allerfineste, ligefrem kunstnerisk udførte Stopning, at de havde været værdige til en Plads paa et eller andet Museum. Og alt straalede af Properhed.

Da jeg havde gjort mig lidt i Stand, gik jeg ned og fandt Bordet dækket. Tante Malle var øjensynlig ikke vant til overdaadige Maaltider. Foran min Plads stod et blødkogt Æg; saa var der en ganske lille Asiet med nogle meget tynde Pølseskiver, en anden med et Stykke Gedeost og ellers for Resten kun Brød, Smør og Te.

„Naa, tag nu for dig af Retterne, mit Barn," sagde Tante Malle med virkelig Hjertelighed, som sikkert ikke var Hykleri. „Jeg for min Person anser alt for rigelige Aftensmaaltider for absolut skadelige, især for ældre Folk som jeg. De besværer kun Maven. Men jeg ved, din gode Fader har den Anskuelse, at unge Piger skal spise kraftigt, — det har han særlig lagt mig paa Sinde. Gener dig derfor endelig ikke!"

Derpaa skød hun Ost og Pølse hen til mig og smurte sig selv et Stykke Brød med saa tyndt Smør, at det varede noget, inden jeg kunde beslutte mig til at følge hendes ivrige Opfordringer til at „tage for mig af Retterne". Men da jeg var sulten og vidste, at Fader sikkert betalte rigeligt for mit Ophold, begyndte jeg til sidst at spise og gjorde ikke mange Omstændigheder med de tynde Pølseskiver, hvad Tante heller ikke syntes at tage mig ilde op.

Asset fra disse smaa Mangler befandt jeg mig meget godt hos Tante Malle, skønt jeg ikke rigtig vidste, hvad jeg skulde her.

Det lod sig imidlertid ikke benægte, at hun var meget sær, men det vænte man sig snart til.

Da vi næste Dag foretog en Spadseretur, mødte vi en Dame med to unge Piger. Vi hilste paa hverandre, og Tante forestillede mig med en for mig uforklarlig Højtidelighed for den ældre, men endnu smukke Dame, og derefter for de to unge Piger, som var omtrent i min Alder. Det var en Fru Raadmandinde Bergman med sine to Døtre, og vi gik nu videre sammen, de to ældre Damer forrest og vi unge bagefter.

„Hvor morsomt, at vi lærer Dem at kende," sagde den ene, der hed Lilli.

„Deres Tante har allerede fortalt os saa meget om Dem," sagde den anden, der hed Lolli.

„Om mig?"

Jeg blev helt forbavset. Hvorledes kom jeg dog til den Ære!

„Ja, og særlig om det smukke Gods, Deres Fader har," sagde Lilli.

„Det er jo et dejligt, stort Gods, ikke sandt?" spurgte Lolli.

Tante Malle havde nok pralet lidt med sin formuende Broder og derved overdrevet lidt. Hvorfor forstod jeg ikke. Thi jeg havde den Gang endnu ikke Verdenserfaring nok til at vide, at velhavende Slægtninge giver et vist Relief.

„Ja," sagde jeg, og mit Hjerte blev varmt ved Tanken om Hjemmet, „det er et vidunderlig dejligt Sted; De vilde vist synes om det. Men min Fader bestyrer ikke selv sin Ejendom; han er Læge."

„Ja, det ved vi. Deres Tante har tit fortalt os derom. Og nu har De været i Hovedstaden, ikke sandt?"

„Ja, der var jeg i fem Maaneder."

„Aa, hvor det maa være dejligt! Er denne Kjole syet der?" spurgte Lilli begejstret.

Ja, det var den da.

„Aa, hvor den er smuk! Maa vi klippe et Mønster efter den? Det ser saa originalt ud!"

„Men, Lolli," sagde Lilli værdigt, „hvor ubeskedent!"

Men da jeg ikke havde noget at indvende imod, at Lilli og Lolli klippede det ønskede Mønster — tværtimod smigrede det min Forfængelighed ikke lidt — saa blev begge Søstrene straks i høj Grad begejstrede over mig og indbød mig til at besøge dem, og de to ældre Damer var ganske enige med dem heri.

Næste Dag begav Tante og jeg os paa Vej for

at aflægge Visit hos Bergmans, der kun boede et Par Huse fra os.

De to ældre Damer var snart fordybede i en Samtale, men mærkeligt nok vidste Lilli og Lolli her i deres Hjem og i deres Moders Nærværelse slet ikke, hvad de skulde sige, og da vi nu sad temmelig tavse, thi heller ikke jeg var velsignet med vort Køns sædvanlige Talegaver, fik Lilli endelig den aandrige Idé at komme slæbende med et stort Fotografialbum, som hun lagde foran mig.

„Holder De af at se Fotografier?"

Nu kunde jeg just ikke paastaa, at jeg brød mig særlig om at se Billeder af Mennesker, der var mig ganske ubekendte og ligegyldige, men jeg havde imidlertid tilegnet mig saa megen Levemaade, at jeg høfligt forsikrede, det vilde være mig en stor Fornøjelse at tage Albumet i Øjesyn, og med den velbekendte, langsomme Højtidelighed, der synes at være uadskillelig fra en Fremvisning af et Fotografialbum, blev Bladene vendt af Lilli og Lolli.

„Det er vor Bedstefader — det er vor Bedstemoder."

„Det er en Fætter af os — nok en Fætter — nok en Fætter — nok en Fætter — det er denne Fætters Kone — de bor i Hannover — det er deres Børn — det er to Kusiner — det er en Tante, hun er død — Mama, naar var det, Tante Julie døde? Var det ikke forrige Aar?"

Jeg sagde snart: „Hvor smukt!" — snart: „Nej, virkelig!" — og saa til Afveksling: „Ja saa!" eller „Nydeligt!" — alt eftersom det nu forekom mig mest passende. Men pludselig blev jeg rød og saa opmærksomt paa et bestemt Billede. Det var Portrættet af en ung, smuk Mand, der forekom mig bekendt.

„Hvem er det?"

„Ja, han er smuk, ikke sandt?" sagde Lilli stolt. „Og han ser meget bedre ud i Virkeligheden! Han er aldeles bedaarende — vi, Lolli og jeg, er meget begejstrede over ham!"

„Det er nemlig vor Onkel," forklarede Lolli, „Mamas yngste Broder. Han har været flere Aar borte, ovre i Skotland. Han er Arkitekt og har været beskæftiget ved store Byggeforetagender. — Mama," raabte hun over til Moderen, „naar kommer egentlig Onkel Henrik?".

„Jeg ved det ikke, mit Barn, vistnok paa Fredag. Hvorfor spørger du om det?"

„Aa, jeg fortæller blot Frk. Rømer om ham. — Han kommer nemlig her, Frk. Rømer, naar han kommer tilbage fra Skotland. Maaske bliver han nogle Dage hos os, og saa faar De ham jo nok at se. Han har aldrig før besøgt os her. Vi har ogsaa kun boet her i nogle Aar."

„Han hedder jo Alten, ikke sandt?" spurgte jeg ubetænksomt og blev straks ganske rød.

„Aa, De kender ham? — Tænk blot, Mama, Frk. Rømer kender Onkel Henrik!"

„Jeg ved ikke, om han kan huske mig," sagde jeg forlegen; „han har kun set mig flygtig et Par Gange, men jeg har set ham noget oftere. For et Par Aar siden ledede han Restaureringen af vor gamle Landsbykirke."

„Ja saa, var det hos Dem?" Fru Bergman viste sig pludselig meget interesseret. „Naa, saa kan De jo forhaabentlig forny det gamle Bekendtskab her. Henrik vil sikkert huske Dem; De har ikke et af de Ansigter, som man glemmer, naar man engang har set det, min kære, lille Frøken."

Skulde det være en Kompliment eller det modsatte? Jeg vidste det ikke rigtig.

„Jeg var den Gang kun et Barn," sagde jeg rødmende.

Fru Bergman saa smilende paa mig.

„Ja saa — et Barn — men dog vistnok allerede en temmelig stor Pige. Hvor gammel er De nu? Det tør man jo nok spørge Dem om endnu!"

Hun smilede igen. Da hun hørte, at jeg snart blev sytten Aar, fandt hun, at det var netop en særlig smuk Alder. Hun syntes overhovedet at have fattet stor Velvilje for mig, og ved Afskeden bad hun Tante om at tillade mig at komme ret ofte sammen med hendes Døtre, hvad Tante Malle gerne gav Tilladelse til, thi hun fandt det vist tit kedeligt og besværligt at have mig om sig, og Bergmans var meget ansete Folk.

Saa blev jeg da snart gode Venner med Lilli og Lolli, der ved nærmere Bekendtskab, og naar man havde dem alene, viste sig at være meget friske, nydelige og fornøjelige Piger, og som ikke alene klippede Mønster af den omtalte Kjole, men ogsaa af en „henrivende Bluse" og en „himmelsk Cape". Thi de syede deres Klæder med højst egne Hænder og gik med stor Iver paa Jagt efter „storstadsmæssige Originalmønstre."

Ogsaa Fru Bergman — Hr. Bergman saa man kun sjældent — var meget elskværdig, ja, næsten kærlig imod mig og spurgte ivrigt deltagende til mine hjemlige Forhold, ja, saa indgaaende, at det tit var mig pinligt, skønt det var godt ment.

Det blev mig snart klart, at hun ikke anede, hvilken Rolle min Stifmoder havde spillet i hendes Broders Liv, men der var ogsaa meget andet, særlig angaaende mit eget Forhold til mine Forældre, som jeg ikke ønskede at tale om. Men jeg fandt det meget kønt af Fru Bergman at tale saa meget med mig om mit kære Hjem; hun mente sikkert at gøre mig en Glæde dermed.

Hun forstod først slet ikke, hvorledes det var faldet min Fader som Læge ind at købe et Gods, som han ikke engang selv kunde bestyre, og først da jeg forklarede hende, at min første Moder havde faaet det som Arv efter sin Fader, slog hun sig til Ro. Jeg siger med Vilje, at hun „slog sig til Ro", thi dette Spørgsmaal syntes at have ligget hende meget paa Hjerte.

Om Onsdagen fortalte Lilli mig, at deres Onkel Henrik virkelig om Fredagen vilde vende tilbage fra Skotland. De to unge Piger glædede sig til deres Onkels Ankomst, skønt de egentlig kun kendte ham lidt, da han kun sjældent havde været i deres Hjem.

„De maa vide," sagde Lilli og lagde fortrolig min Arm i sin, „jeg tror ikke, at Papa og han kan lide hinanden. Men det maa De ikke sige til nogen, heller ikke til Deres Tante! Hverken Lolli eller jeg ved det med Sikkerhed, men vi holder forfærdelig meget af Onkel Henrik."

Ogsaa jeg havde jo engang, da jeg endnu var en dum, lille Pige — der forekom mig at ligge et uendeligt Tidsrum mellem den Gang og min nuværende modne Alder —, syntes meget, meget godt om ham, men det sagde jeg ikke. Ja, jeg havde jo ligefrem næret en romantisk Ungpigekærlighed for ham, indtil jeg havde opdaget, at han tilhørte en anden. Og

saa havde jeg følt en næsten lidenskabelig Medfølelse for ham, da Dora Hagen troløst havde forladt ham, og nu sluttede der sig til alt dette en vis smertelig Nysgerrighed efter at se, hvorledes han havde baaret sin Skæbne, om den havde knuget ham til Jorden.

Der var jo rigtignok gaaet halvandet Aar siden min Faders andet Ægteskab eller i det mindste siden hans Forlovelse, saa Henrik Alten havde vel overvundet den første Smerte. Men mon han nu vidste, at det netop var min Fader, for hvis Skyld hans Forlovede havde svigtet ham? Mon det saa ikke vilde være ham meget pinligt at møde mig her?

Saaledes tænkte jeg atter og atter, men saa trøstede jeg mig med, at han jo den Gang havde været i Udlandet, saa han vel næppe havde erfaret de nærmere Omstændigheder. Men i hvert Fald kunde han jo ikke ane, at jeg vidste det alt sammen, og det var mig virkelig en Trøst, thi hvorledes skulde vi ellers utvungent have mødt hinanden?

Men i hvert Fald kunde jeg ikke undgaa at mødes med ham, og jeg maa ærlig tilstaa, at jeg følte en vis hemmelig Glæde ved Tanken om at skulle gense ham.

Og saa gensaa jeg ham da.

Det var en Søndag Morgen, den smukkeste Foraarssøndag, som man kan forestille sig, saa skøn, som en Dag kun kan være, naar man er helt ung. Den Dag glemmer jeg vist aldrig!

Klokkerne ringede muntert til Højmesse. Jeg elskede jo ellers mit Hjem over alt i Verden, men jeg syntes, at Klokkerne lød dog endnu skønnere mellem Bjærgene end hos os.

Tante Malle og jeg vilde gaa i Kirke, hun i sin sorte og jeg i min lyseblaa Kjole, og da vi kom forbi det Hus, i hvilket Bergmans boede, da stod han, Henrik Alten, i Haven, havde støttet Armene paa den gennembrudte Gitterport og saa ud paa Gaden. Han var i en let Hjemmejakke og uden Hat. Hans fyldige, lokkede, mørkeblonde Haar faldt lidt ned over hans Pande — jeg ser ham endnu saa tydeligt, som han stod der.

Selv om jeg ikke havde vidst, at han var kommen, vilde jeg have kendt ham straks, thi han havde slet ikke forandret sig, i det mindste da kun til sin Fordel. Han var endnu smukkere og mandigere end tidligere, Ansigtet var blevet mere brunligt i Modsætning til den hvide Pande, Figuren lidt bredere over Skuldrene, men var dog endnu slank og ungdommelig.

Da vi gik lige forbi Porten, blev han naturligvis opmærksom paa os. Jeg saa, at der først kom et tvivlende, men saa et genkendende Udtryk i hans Ansigt. Da han ingen Hat havde paa Hovedet, kunde han selvfølgelig ikke tage den af, men han tog lynsnart sine Arme bort fra den magelige Stilling, stillede sig i Positur og bukkede dybt og ærbødigt. Det forekom mig, at han særlig saa paa mig, og jeg blev mørkerød.

„Det var vist Fru Bergmans Broder," sagde Tante, medens vi gik videre. „Hvad er der i Vejen, Barn, hvorfor er du saa rød?" tilføjede hun forundret. „Hans Hilsen gjaldt kun mig, saa den kan da ikke være Skyld i din Rødme. Fru Bergman har nok omtalt mig som en god Veninde af hendes Familie."

Jeg svarede ikke, og vi gik tavse til Kirken.

Muligvis havde Tante Ret, at hans Hilsen kun gjaldt hende, men at hans Blik gjaldt mig, det var jeg sikker paa. Ja, skønt jeg ikke havde megen Øvelse i at udtyde mandlige Blikke, saa havde jeg dog forstaaet dette. Der stod nemlig et højst forundret: „Du har forandret dig meget!" at læse i det.

Naa ja, jeg vidste jo godt selv, at jeg havde forandret mig meget; det var jo ikke saa underligt, og det havde absolut ikke været nødvendigt, at mine Tanker endog under Gudstjenesten et Par Gange meget ufromt vendte tilbage til dette Møde.

Men for Resten følte jeg mig ogsaa lidt skuffet. Hver Gang jeg havde tænkt paa Hr. Alten, og det havde jeg ofte gjort særlig siden min Faders Ægteskab, havde jeg forestillet mig ham med knust Hjerte. Det havde jo ganske vist ikke staaet mig ganske klart, hvilke ydre Tegn dette knuste Hjerte vilde have sat i hans Udseende, men jeg havde imidlertid fuldt og fast troet, at en indviet som jeg straks vilde have set det paa ham.

Men nu havde han staaet der ved Porten — saa veltilfreds og stille fornøjet, som om han aldrig havde kendt Sorg. Men jeg tænkte: Han er en Mand, og Mænd er anderledes end Kvinder, de lader ikke deres Sorg faa Herredømme over sig og lader den ikke præge sig i deres Ydre. Jeg huskede endnu tydeligt, at han den Gang under Æbletræet havde sagt noget om, „at skyde sig en Kugle for Panden". Han maatte vel altsaa have gennemgaaet en tung Kamp med sig selv, inden han havde genvundet sin Sindsro og nuværende Tilfredshed. Og hvem kunde ogsaa vide, hvor tit den endnu lod ham i Stikken!

Ogsaa jeg havde jo tit og ofte følt mig grænseløs ulykkelig derhjemme, og jeg blev ofte endnu meget sørgmodig, naar jeg tænkte paa Hjemmet, og dog kunde jeg tit le og være meget fornøjet.

Og saa tænkte jeg, at der dog egentlig bestod en Slags Fællesskab mellem Hr. Alten og mig, fordi Dora Hagen uden vor egen Skyld havde bragt saa megen Sorg og Bitterhed baade i hans og mit Liv. Hvad mon han vilde sige, hvis han vidste det? Og hvad mon min Stifmoder vilde gøre, hvis hun anede, at jeg her traf sammen med ham?

Om Eftermiddagen kom Lilli og Lolli for at hente Tante og mig. Hele Familien — Faderen og Onkel Henrik indbefattet — vilde foretage en Spadseretur i Bjærgene, og deres Moder havde nu sendt dem hen til os for at spørge, om vi vilde deltage i Turen.

Tante Malle blev meget smigret over denne Opmærksomhed, og alt gik saa hurtigt, at jeg slet ikke fik Tid til at føle mig højtidelig stemt. Før jeg fik tænkt mig om, sad jeg i Bergmans Have ved Kaffebordet lige over for Henrik Alten, og vi talte sammen som to gamle Bekendte.

Og han spurgte om alt i det kære Hjem — saa hjerteligt og varmt, at jeg blev helt forbavset — spurgte til Fader, til vor Nabo Ahlers, ja, spurgte endog ganske utvungent, om det store, smukke Æbletræ, der havde staaet i vor Have, endnu eksisterede. Jeg sagde ja og blev brændende rød derved.

Saa spurgte han ogsaa leende til „den naadige Jomfru Phia med de dejlige Kaffekringler".

„Hun har allerede i nogen Tid været borte," sagde jeg og tilføjede hurtigt, „lige siden min Fader blev gift for anden Gang."

„Ja, det var jo en stor og forhaabentlig glædelig Forandring for Dem," svarede han ganske utvungent. „Min Søster har allerede fortalt mig det."

Det kom saa ligegyldigt, at jeg straks indsaa, at han ikke vidste, hvem min Stifmoder var.

Gud ske Lov! Jeg aandede ligefrem lettet op.

Jeg havde dog ingen Forpligtelse til at sige ham, hvem min Fader havde giftet sig med.

Saa begav vi os alle sammen paa Vej. En ældre Herre, en Ven af Hr. Bergman, havde ogsaa sluttet sig til os, og saaledes gik det til, at de ældre sluttede sig sammen i een Gruppe og vi unge i en anden. Hr. Alten hørte naturligvis til os.

Først var jeg endnu meget forlegen og vidste ikke rigtig, hvorledes jeg skulde være, men det kom jeg snart ud over. Alten var saa munter, saa frisk og fornøjet, at jeg ofte helt glemte, hvor ulykkelig han havde været!

Hvor livligt og muntert passiarede han ikke, hvor taalmodigt lod han sig ikke drille af Lilli og Lolli, der næsten var lidt paatrængende; hvor behændigt og hjælpsomt plukkede han ikke Blade, af hvilke vi bandt Kranse, og hvor ridderligt hjalp han os ikke, naar Vejen blev ujævn, især mig, der slet ikke var vant til at færdes paa saadanne stejle Stier.

Det var en dejlig Eftermiddag! Den glemmer jeg vist aldrig!

Undertiden stod Tante Malle stille, saa sig om efter os unge og vilde øjensynlig vente paa os. Men hver Gang saa jeg, at Fru Bergman leende rystede paa Hovedet og sagde noget, hvorefter de saa gik videre. Og saaledes var vi fire egentlig helt alene under hele den lange Spadseretur, og da vi igen kom hjem, var det, som om vi havde kendt hinanden i lang Tid.

Paa Fru Bergmans Bøn blev vi der om Aftenen.

„Er Onkel Henrik ikke pæn?" hviskede Lolli til mig, da vi endelig tog Afsked.

Jeg svarede ikke. „Pæn" var ikke det Ord, der passede til mine Følelser.

Jeg ved ikke, hvorledes det gik til, men i de næste to Uger var jeg næsten daglig flere Timer sammen med Henrik Alten.

Det var ikke min Skyld, — det kom ganske af sig selv.

Et Par Gange besøgte han Tante, hvem han viste en Slags ridderlig Ærbødighed, der aabenbart smigrede hende højlig, snart indbød Fru Bergman mig til at komme over i deres smukke Have, hvor vi spillede Tennis eller Kroket, snart hentede de to unge Piger mig til Spadsereture i Bjærgene, og deres Onkel sluttede sig saa til os som Beskytter, hvad der jo i Betragtning af vor store Ungdom var meget ønskeligt. Han skulde egentlig kun være bleven nogle Dage, men nu talte han aldrig mere om sin Afrejse.

Og lidt efter lidt, næsten umærkeligt og dog saa forunderlig frydefuldt betagende spændtes der en usynlig Traad imellem os, lagde sig om mig med et sagte, blidt Tryk og drog mig nærmere og nærmere til ham.

En Aften, da jeg sad alene paa mit Kvistværelse mellem alle de skrøbelige Sager, tænkte jeg for første Gang med voldsomt bankende Hjerte: „Han holder af dig!"

Han havde ikke sagt mig det, i det mindste ikke med Ord. Men ogsaa Øjne, Hænder, stumme Øjeblikke kan tale.

„Han holder af mig!"

Der var noget i den Tanke, der fik mig til at græde, ikke alene af den Følelse, som vel betager enhver ung Pige ved en saadan Opdagelse, men ogsaa af en hel anden Grund. Hvorledes skulde jeg kunne mødes med min Stifmoder, naar jeg maaske var forlovet med den Mand, hun engang havde lovet Troskab?

Hun var jo dog nu engang min Moder! Og — ja — var det nu ogsaa saa ganske sikkert, at hans gamle Følelser for hende ikke vilde vaagne paa ny, naar han saa hende igen? Endnu vidste han jo ikke engang, at hun var min Moder! Hvorledes skulde jeg dog kunne sige ham det? Det kunde jeg da ikke gøre, førend han havde spurgt mig, om jeg vilde tilhøre ham.

Trods min store Ungdom var jeg et meget tænkende Menneske, og jeg havde ingen, der kunde raade mig. Men efter at jeg havde tilbragt en søvnløs Nat, stod alt klart for mig. Nej, jeg var ikke forpligtet til at forstyrre en Lykke, som min Stifmoder selv ringeagtende havde forsmaaet. Ikke engang den strengeste Dommer kunde fordre det af mig, selv om det end skulde volde hende Smerte, — hun havde jo selv villet det saaledes!

Og saa kom den Dag, da han — Henrik Alten — ogsaa med Ord sagde mig, at han elskede mig.

Det var en regnfuld Dag. Tante Malle var bedt til et Kaffeselskab, og man havde heldigvis gjort mig den store Glæde ikke at bede mig med. Præcis Klokken fire begav hun sig derhen i sin bedste Stads.

„Thi jeg skal sige dig, mit kære Barn," sagde hun, „senere er Kaffen ikke varm. Og naar man faar den, skal den være brændende hed, ligemeget om man saa senere afkøler den eller ikke. Kold skænket Kaffe — nej Tak!"

Derpaa knappede hun sine bedste sorte Skindhandsker og gik.

Ikke heller Lilli og Lolli var hjemme, de var til Fødselsdag hos en Veninde. Og da jeg ikke havde saa nære Bekendte i Byen, at jeg uindbuden kunde besøge dem, saa vilde jeg have været ganske henvist til mig selv, hvis ikke Fru Bergman havde sendt Bud med Spørgsmaal, om jeg ikke vilde tilbringe denne Eftermiddag hos hende, da jo alle andre havde ladet mig i Stikken.

Og Tante Malle havde givet mig Tilladelse dertil. Ellers var hun for Resten begyndt at holde mig lidt tilbage fra Familien Bergman, skønt mine hyppige Besøg der i Huset skaffede hende mange Behageligheder. Thi Tante Malle var paa ingen Maade dum eller blind, og det var maaske gaaet op for hende, at hun skyldte mine Forældre Regnskab for mig. Hvad nu mine Forældres Grunde end var, saa havde de utvivlsomt ikke sendt mig herhen, for at jeg — pur ung som jeg var — skulde blive forlovet, og Tante var desuden af den Anskuelse, at alle unge Piger altid er tilbøjelige til at „sætte sig noget i Hovedet".

Da Tante var borte, begav jeg mig paa Vej. Tjenestepigen, som kom mig i Møde i Døren, sagde, at Fru Bergman var beskæftiget endnu et Kvarters Tid, hun lod mig bede om at gaa ind i Havesalen og vente lidt der, saa skulde hun komme, saa snart hun kunde. Om jeg ikke vilde se i Journalerne saa længe?

Jo, det kunde jeg godt gøre. Jeg kendte nu saa god Besked i Huset, at jeg godt kunde finde Vej derind alene. Men da jeg aabnede Døren, for jeg dog lidt forbavset, for ikke at sige forskrækket tilbage. Jeg havde troet, at Fru Bergman var ganske alene hjemme, og nu stod Henrik Alten derinde ved Vinduet med Hænderne i Lommerne og stirrede ud i Regnen.

Ved at høre Døren blive aabnet vendte han sig

om. Jeg saa, at han saa meget alvorlig, næsten sorgmodig ud.

„De her, Frk. Romer?"

„Og De, Hr. Alten? Jeg troede, Herrerne var gaaede ud," sagde jeg og blev staaende i Døren.

„Det var jeg ogsaa — men maatte vende om og er lige nu kommen hjem. Hvorfor bliver De saa frygtsomt staaende i Døren? Er De bange for mig, Frk. Romer?" spurgte han med et ejendommeligt Smil.

„Aa nej!" Jeg smilede ogsaa, men mit Hjerte bankede stærkt. Jeg havde endnu aldrig været alene med ham, og han saa saa underligt paa mig. Men for at han ikke skulde tro, at jeg var bange for ham, gik jeg hen til ham.

„De ser saa alvorlig ud," sagde han med det samme Smil som før og saa mig ind i Ansigtet.

„Jeg? Nej! Men De!"

Han tav et Øjeblik. Saa strøg han sig langsomt med Haanden over Panden og sukkede.

„Ja — man kan jo ikke altid bære Masken. Nu og da maa jo ens sande Stemning jo komme frem. Frk. Romer —" vedblev han efter en lille Pause, „er det aldrig faldet Dem ind, at jeg viser mig anderledes udadtil, end jeg egentlig er —"

„Nej —" sagde jeg forvirret, „det vil sige — jo —"

„Har De aldrig tænkt paa, at jeg maaske kunde have et stort, stort Ønske, saa stort, at jeg næppe tør vove at haabe paa dets Opfyldelse, og som derfor ofte næsten kan bringe mig til Fortvivlelse, naar ingen ser det?"

Jeg aandede hurtigt og slog langsomt Øjnene op til ham. Hvad talte han dog om? Mente han min Stifmoder, der for stedse var tabt for ham? Eller mente han — mente han — mig?

„Og bryder De Dem slet ikke om at høre, hvad det er for et stort, formasteligt Ønske?" Han bøjede sig pludselig ned og saa mig lige ind i Øjnene.

„Nej — nej!" sagde jeg og pressede mine Hænder fast i hinanden.

„Men De skal vide det, netop De, thi det vedkommer ingen anden i hele Verden — og ingen anden end De, Agnes, kan hjælpe mig! Det er Dem, jeg ønsker mig — Dem, Agnes, søde, lille frygtsomme Fugl — det er dig, jeg vil have!"

Jeg ved ikke, hvad jeg sagde. Nej, jeg ved det ikke mere! Mine Tanker forvirredes, jeg følte mig saa overjordisk lykkelig. Jeg ved blot, at jeg et Par Øjeblikke efter følte mig omsluttet af hans Arme, og at han kyssede mine Læber og spurgte, om han nu maatte bede min Fader om min Haand — nu, straks?

„Nej, nej," stammede jeg, „ikke nu, ikke straks! Jeg maa først sige Dem noget, som De nødvendigvis først maa vide. Aa nej, ikke i Dag!"

Han lo saa let og glad.

„Er det en frækkelig Hemmelighed?"

„Det er blot noget, jeg maa sige Dem — og jeg skal sige Dem det i Morgen, og saa kan De skrive til Fader — hvis De da endnu vil det."

Før han kunde svare, lød der Skridt udenfor i Forstuen.

Det maatte være Fru Bergman. Hun havde ventet saa længe med at komme, at jeg helt havde glemt hende. Uden for Døren stod hun et Øjeblik stille og sagde med høj Stemme noget til Pigen, som vel sagtens var beskæftiget derude.

Henrik Alten trykkede mig hurtigt ned paa en Stol, gav mig en Journal i Haanden og tog selv en anden.

Da gik Døren op, og hans Søster traadte ind.

Hun blev naturligvis meget forbavset over at finde sin Broder her, som hun havde troet vel forvaret i Kegleklubben. Hun sendte ham ogsaa leende bort, fordi jeg skulde læse noget for hende, hvorover han kun vilde kede sig, og han gik da ogsaa, idet han fornøjet forsikrede, at han havde nogle Breve at skrive.

Hvorledes det lykkedes mig at læse højt, ved jeg ikke, — det maa ogsaa have været derefter! Formodentlig har Fru Bergman ikke heller kunnet holde ud at høre paa mig, thi hun tog smilende Bogen ud af Haanden paa mig, lagde sit Broderi til Side og begyndte at passiare med mig. Men ikke heller det vilde rigtig gaa, thi Tankerne opførte i mit Hoved en forvirret Dans, og det var mig ikke muligt at faa bragt Orden i dem igen.

Endelig syntes jeg, det maatte være paa Tide at bryde op. Det havde holdt op med at regne, men der var endnu meget vaadt og snavset paa de smaa, forsømte Gader, og Fru Bergman vilde absolut laane mig et Par Galocher.

Jeg skyndte mig bort uden i min Forvirring at sige rigtig Farvel og kom først til Aande igen, da jeg havde naaet Tantes Bolig.

Tante var endnu ikke kommen hjem, saa jeg havde Tid nok til at samle mine Tanker og give mit Ansigt tilnærmelsesvis dets sædvanlige Udtryk, — og det kunde nok behøves! Jeg kunde have baade jublet og grædt, — jeg var jo saa ung, mit Hjerte var saa varmt, og Lykken var kommen over mig som en lun Foraarsregn over Jorden. —

De to næste Dage regnede det i Strømmevis; det var ikke til at tænke paa at forlade Huset uden særlig Aarsag, og det var ogsaa mine Følelser imod af fri Drift at gaa til Bergmans. Saaledes slæbte Dagen sig langsomt og trist hen, uden at der skete noget — en haard Taalmodighedsprøve for mit urolige, forventningsfulde Hjerte.

Først ved Middagstid klarede Vejret lidt op.

„Hvad er det for Galocher, som staar ude i Forstuen?" spurgte Tante, idet hun stak Hovedet ind af Dagligstuedøren. „Tilhører de dig? Saa maa du tage dem bort."

„Aa, jeg havde jo helt glemt Galocherne! De tilhører Fru Bergman; hun laante mig dem i Forgaars!"

Hvorpaa Tante straks holdt et lille, belærende Foredrag om, at unge Piger altid straks skal tilbagelevere laante Sager, og paalagde mig bestemt at pakke Galocherne godt ind og aflevere dem hos Bergmans, naar jeg om Eftermiddagen gik ud, thi Morgenkonen var netop gaaet og kunde ikke besørge dette Ærinde.

„Ja vel, Tante," sagde jeg helt fornøjet. Dette Hverv kom mig meget tilpas. Jeg maatte paa en eller anden Maade prøve paa at faa Henrik Alten i Tale — „min elskede", som jeg undseligt tænkte i mit stille Sind.

Han havde ønsket straks at skrive til min Fader, og det var ogsaa efter min egen ærlige og barnlige Følelse det eneste rigtige. Men jeg maatte først sige ham, hvem min anden Moder var. Jeg vidste ganske vist endnu ikke, i hvilken Form jeg paa den mest

skaansomme Maade skulde iklæde denne Meddelelse, det maatte Øjeblikket indgive mig, men jeg vilde ikke vente længere end højst nødvendigt med at sætte ham i Kundskab herom. Maaske fortæredes han af Utaalmodighed efter at faa min Faders Samtykke, og jeg selv længtes jo ogsaa grænseløst derefter.

„Men nu maa du ikke igen blive hængende derovre hele Eftermiddagen og Aftenen!" raabte Tante efter mig. „Unge Piger maa altid vogte sig for at synes paatrængende, mit kære Barn, — nu, jeg ved jo nok, at du ikke er paatrængende, men man skal undgaa at give sig Skin deraf."

„Ja vel, Tante!"

Jeg hørte kun halvt paa hende og var allerede ude paa Trappen. Der lød lutter jublende Foraarssange i mig.

Da jeg nærmede mig Bergmans Hus, saa jeg Postbudet træde ud af Haveporten. Jeg nikkede til ham, det var, som om jeg maatte vise mig venlig mod alle Mennesker.

Der var ingen i Dagligstuen og heller ingen i Havesalen, men der lød Stemmer ude fra Verandaen, til hvilken Døren stod aaben.

„Ja, Betty — nu maa din Mand dog rykke ud med Penge igen — det bliver ikke til noget med den smukke, lille Guldfugl!"

Jeg blev staaende. Var det virkelig min Forlovede, der talte i en saa bitter, næsten haanlig Tone?

„Ikke?" lød det langtrukkent og meget forbavset. Jeg havde aldrig troet, at den smukke, elskværdige Fru Bergman kunde have en saa skarp Klang i sin Stemme. „Ikke det, Henrik? Og jeg troede, at alt var i den skønneste Orden!"

„Ja," han lo haardt, „det havde jeg ogsaa troet, men det lader ikke til det!"

„Ja, men Gud, i Forgaars sagde du jo —"

„Aa, i Forgaars! Der er heller ikke noget i Vejen fra hendes Side, — hun griber til med begge Hænder. Men siden den Tid, min kære Betty, har Sagen forandret sig. Faderen vil ikke. Du kan jo nok tænke, at jeg skrev straks, — jeg lever jo som paa gloende Kul —"

„Og —"

„Ja — rent ud: 'Nej!' — Der staar det — Brevet kom netop nu."

Der blev stille. Jeg følte, at mine Knæ rystede under mig. Det var blevet mig klart, at det var om mig, de talte.

„Og af hvilke Grunde, om man tør spørge?" lød det efter en Pause fra Fru Betty.

„Det har ikke det mindste at sige. Hovedsagen er, at han ikke vil! Naa, du kan for Resten gerne faa det at vide. Det er en gammel, kedelig Historie, som jeg ikke anede, han vidste noget om, ellers havde jeg ikke indladt mig paa denne Kærlighedsaffære eller havde i hvert Fald gaaet anderledes til Værks. Men som det nu er, er det ganske umuligt at faa Faderen til at skifte Tanker, og vente de fire Aar, til hun er myndig — det ved du, at jeg ikke kan, Betty!"

„Ja," sagde Fru Betty meget koldt.

„Det ærgrer mig nu ogsaa, at jeg skal gaa Glip af den virkelig nydelige, lille Guldfugl! Jeg synes virkelig godt om hende, — men der er nu ikke noget at gøre ved den Sag — det er forbi."

Jeg forstaar endnu ikke, hvorfra jeg fik den Selvbeherskelse ikke at røre mig af Pletten. Det faldt mig ikke ind, at det var urigtigt at høre paa noget, der ikke var bestemt for mine Øren. Det, som her blev drøftet, angik jo dog mig selv i saa høj en Grad, at jeg maatte have Lov til at høre det. Men det faldt mig lige saa lidt ind at skjule mig for dem. Jeg stod i Døren til Verandaen, og kun den Omstændighed, at de vendte Ryggen til mig, hindrede dem i at se mig.

Der stod jeg med Hænderne fast knugede i hinanden og tvang mig til ikke at græde.

„Og hvad vil du nu gøre?" spurgte Fru Bergman efter en lille Pause.

Henrik Alten svarede ikke straks.

„Betty," sagde han derpaa overtalende, „kunde din Mand ikke blot denne Gang endnu gaa i Kaution for mig? Kan du ikke overtale ham dertil?"

„Nej, min kære Henrik! Og han skulde igen betale din Gæld? Nej, det gør han absolut ikke. Min Mand forsikrede dig allerede sidste Gang, at han ikke vilde gøre det igen, og jeg kan ærlig talt ikke fortænke ham i, at han endelig er bleven led og ked deraf. Tilmed Spillegæld — og saa høje Summer! Vi er selv ikke rige, og vi har Børn! Du maa indrømme, at jeg altid har handlet imod dig som en trofast Søster — men der er dog Grænser for alt. Nu ikke mere! Hvem var det, der gjorde dig opmærksom paa den rige Arving? Det var mig! Hvem har paa alle Maader hjulpet dig til at naa Maalet? Det var ogsaa mig — skønt det i Grunden var imod min Samvittighed. Jeg har endog taget Tanten, den gamle, kedsommelige Skabning, med i Købet. Men naar du ved nuværende eller tidligere Dumheder spærrer Vejen for dig selv, saa kan jeg heller ikke hjælpe dig mere."

„Saa er der jo ikke andet for mig at gøre end skyde mig en Kugle for Panden," sagde Henrik Alten bittert.

„Aa, kære Henrik, det har du allerede truet med en fire, fem Gange før. Den Tid er forbi, da du kunde skræmme mig med denne Trusel. Mennesker, der som du forstaar at nyde Livet, betænker sig længe paa at berøve sig det. Det vilde jo ogsaa være forfærdelig dumt af dig. Der er jo endnu mange Veje til Lykke aabne for dig!"

„Du mener, at dertil gives der for mange skønne Guldfugle!" Nu lo han. Det lød næsten letsindigt igen. „Naa, ja, du kan have Ret, Betty! Kun Skade, at de ikke alle sammen er saa nydelige som den lille Agnes! Men nu maa jeg jo i hvert Fald forsvinde fra denne Skueplads."

„Ja, hvis du ikke kan gøre dig Haab om at finde dig en ny Arving! — Men hvorledes vil du meddele Agnes dette?"

„Aa — det vil jeg slet ikke gøre! Jeg er bange for, at Faderen vil besørge det saa eftertrykkeligt, at et Gensyn imellem os vilde falde mindre behageligt ud! — Det var dog ogsaa fordømt uheldigt!"

Jeg kunde ikke udholde at høre mere.

Dersom jeg havde været en modig Pige, saa var jeg nu traadt ud paa Verandaen og gaaet hen til Broderen og Søsteren. Men jeg var nu alt andet end en modig Pige. Jeg vendte mig om og gik ud af Værelset og ud af Huset. Mine Ben rystede, men jeg gjorde mig ikke Umage for at gaa let, det var jo alt sammen ligemeget. Den Pakke, jeg havde medbragt, laa vel et eller andet Sted; jeg var ganske ligeglad.

Bagefter forekom det mig, at jeg havde hørt Stole blive rykket tilbage ude paa Verandaen, at man havde kaldt paa mig og fulgt efter mig, men jeg vendte

mig ikke om. Da jeg steg op ad Trappen til vor Bolig, maatte jeg støtte mig til Rækværket; jeg var saa besynderlig til Mode, og det svimlede for mig. Jeg husker ikke mere, hvorledes jeg naaede op paa mit Kammer.

Heroppe laa jeg i lang, lang Tid — jeg tror i flere Timer — paa Knæ foran min Seng. Der var ikke Had, ikke Vrede eller Bitterhed i mig, kun en stor Smerte, en stor Skamfuldhed og noget, der lignede en total Bedøvelse.

Endnu efter saa mange, mange Aars Forløb, da denne Sorg for længst er overvunden, og jeg længe har nydt en ren, salig Lykke, kan jeg faa Taarer i Øjnene ved at tænke paa disse Timer. —

Endelig vaskede jeg mit Ansigt, glattede mit Haar og gik ned til Tante Malle, der havde ventet paa mig.

Hun blev forskrækket over mit Udseende, men jeg beroligede hende snart ved at forsikre, at det blot var en stærk Hovedpine, jeg led af.

„Der ligger et Brev til dig," sagde hun, „Postbudet bragte det straks efter, at du var gaaet."

Jeg tog det.

Det bar mit Hjems Poststempel, og Haandskriften var min Stifmoders.

„Vil du ikke læse Brevet?" spurgte Tante forbavset, da jeg uaabnet puttede det i Lommen.

„Jo, senere."

Og skønt Tante Malle rystede paa Hovedet over, at man kunde behandle et Brev fra sit Hjem saa ligegyldigt, aabnede jeg det dog først, da jeg igen var alene inde i mit lille Kammer. Jeg frygtede for det.

Saa læste jeg det. — Jeg læste det een Gang, to Gange, tre Gange, og mine hede Taarer faldt ned paa Papiret og udslettede Skriften.

„Min egen kære, lille Agnes!

Din Fader vilde gerne forhindre mig i at skrive dette Brev, da han er bange for, at det kunde anstrenge eller ophidse mig, thi jeg har i den senere Tid af og til ikke følt mig helt rask. Han mener jo ogsaa, at han ved alt, hvad jeg vil skrive, lige saa godt som jeg — og jeg selv har ogsaa en smertelig Følelse af, at du maaske vilde skænke det, jeg har at sige dig, mere Tiltro, naar det ikke netop kom fra mig. Jeg ved jo, at jeg har ikke forstaaet at finde Vejen til dit Hjerte.

Men alligevel — jeg vilde saa gerne en eneste Gang gøre noget for dig, hvorfor du engang vil være mig taknemmelig, om end ikke straks. Maaske vil jeg aldrig mere faa Lejlighed til at gøre noget for dig, maaske vil det ikke alene blive første, men ogsaa sidste Gang. Guds Vilje ske!

Der er i Dag kommet et Brev til din Fader fra en Hr. Alten, som beder om din Haand. Hr. Alten tilføjer, at han er sikker paa din Kærlighed, der mangler endnu kun din Faders Samtykke, du har allerede givet ham dit Ja.

Jeg vil ikke nu gøre dig opmærksom paa, hvor ondt det har gjort din Fader, at du ikke selv tillidsfuldt har skrevet til ham om denne Sag, heller ikke vil jeg tale om, at man, naar man kun er sytten Aar gammel, ikke har Ret til at give en Mand sit Ja uden sin Faders Samtykke. Thi det er Ting, som du efter nogen Omtanke vil sige dig selv, det ved jeg, du er ærlig nok til.

Jeg vil kun nævne for dig de Grunde, der har forledet din Fader, som du jo ved elsker dig usigelig højt, til at sende Hr. Alten et absolut bestemt Afslag. Hertil har der kun behøvedes en Henttydning til mig.

Det, som jeg nu vil skrive til dig, kæreste Agnes, vilde jeg ellers have fortiet for dig. Der er Ting, som Forældre sædvanligvis ikke taler om med deres Børn.

Denne Henrik Alten, som nu har ønsket dig til sin Hustru, har engang været min Forlovede. Vi lærte hinanden at kende den første Sommer, jeg opholdt mig her paa Egnen. Jeg ved af egen Erfaring, hvilken Tiltrækning hans indtagende Væsen kan udøve paa unge Pigehjerter.

Hvorfor skal jeg nægte det — jeg holdt den Gang usigelig meget af ham. Dersom det ikke havde været Tilfældet, vilde jeg jo ikke have lovet ham Troskab. Jeg tør nu trygt tilstaa det, fordi jeg nu ved din kære Faders Side har fundet en næsten fuldkommen Lykke. Den vilde være helt fuldkommen, dersom der ikke mellem dig og mig stod noget, som jeg ikke ved, hvad er, og som jeg ikke kan bortjage. Netop fordi jeg længe har vidst, hvor uendelig højt din Fader staar over denne Mand i indre Værd, kan der ikke være Tale om Bitterhed eller Smerte, naar jeg ganske ærligt siger: Jeg holdt den Gang usigelig meget af Henrik Alten.

Og paa sin Vis holdt han ogsaa af mig — den Gang.

Men Henrik Alten hører ikke til de Mennesker, som ret længe kan holde fast ved en Ting. Vor Forlovelse, som han fra Begyndelsen havde ønsket saa lidenskabeligt, begyndte at forekomme ham generende og trykkende, saa snart Nyhedens Trylleri var forbi. Ingen af os havde noget videre, og han begyndte at lade mig mærke, at det var svært at skulle vente i det uvisse.

Alligevel holdt jeg ærligt fast ved ham, skønt en hemmelig Forlovelse bringer en enligt staaende, ung Pige mange Ubehageligheder og Vanskeligheder og gør alt sværere for hende. Det faldt mig ikke ind at elske ham mindre, fordi jeg opdagede, at han ikke helt var saaledes, som jeg havde forestillet mig ham, thi den Slags Erfaringer maa jo ethvert Menneske gøre. Ja, jeg vedblev endogsaa at holde fast ved ham, efter at jeg havde gjort den sørgelige Opdagelse, at han spillede, skønt jeg som Datter af en Officer mere end een Gang havde erfaret, hvilken Elendighed og Ulykke Spillelidenskab kan bringe over en Familie.

Der kom en Dag, Agnes, da han næsten paa sine Knæ bad mig om at redde sig fra Skændsel og Skam. Og med min lille Formue dækkede jeg hans Spillegæld.

Naar jeg siger dig, at jeg af et frivilligt Hjerte gav ham disse Penge i fuld Tillid til hans Æresord om at ville forbedre sig, og naar jeg endnu tilføjer, at han aldrig har tilbagebetalt mig en Øre af denne — som han selv kaldte det — laante Sum, saa gør jeg det ene og alene for at gavne dig. Den Gang tænkte jeg kun, at alt, hvad jeg havde, ogsaa tilhørte ham.

Fra den Tid undgik han mig. Det var, som om han følte sig trykket og forlegen i min Nærværelse, og da Foraaret kom, skrev Henrik Alten en Dag til mig, at han troede, vi begge havde taget fejl af vore Hjerter, da vi forlovede os — vi passede ikke sammen, og han kunde heller ikke forsvare at fængsle mit Liv til hans uvisse Fremtid. Jeg selv vidste jo, hvor lidt han egnede sig til at bære alvorlige Sorger

og Bekymringer — kort sagt, han bad mig om at løse ham fra hans Ord.

Og jeg gav ham fri, fordi han vilde det.

Næsten umiddelbart derefter læste jeg i Avisen en Bekendtgørelse om Henrik Altens Forlovelse.

Jeg kendte hans Forlovede. Det var en meget rig, enligtstaaende Pige, mange Aar ældre end ham, hjertensgod og rar, men hverken særlig fint dannet eller smuk, heller ikke det, man i Almindelighed kalder indtagende, og meget svagelig.

Jeg havde holdt meget af ham, Agnes, og da jeg læste denne Bekendtgørelse, faldt jeg i en lang og svær Sygdom.

Nogle Uger efter, da jeg igen var nogenlunde rask, erfarede jeg, at den omtalte rige, svagelige Pige, som næsten havde forgudet sin smukke, indtagende Forlovede, havde paadraget sig en Forkølelse, der havde forværret hendes Sygdom, og hun var død. Og da hun intet Testamente havde efterladt sig, var hendes Formue tilfaldet hendes Slægtninge, og Henrik Alten var rejst til Skotland.

Hvorledes din kære Fader og jeg, da jeg forrige Sommer kom hertil, lidt efter lidt fik hinanden kær, indtil jeg endelig — lige før Jul — lovede ham, til hvem jeg nærede den mest ubegrænsede Tillid, at blive hans Hustru, det hører ikke hjemme i dette Brev, og det ved du jo ogsaa alt sammen. Jeg har aldrig senere hørt fra Henrik Alten — førend nu i Dag. Det, som jeg nu har skrevet til dig, har været min Hemmelighed, fordi jeg mente, det kun angik ham og mig — og jeg har aldrig talt til nogen derom undtagen til din Fader den Dag — Gud velsigne den! — jeg blev forlovet med ham — og nu til dig!

Kære Agnes, du er meget ung og uerfaren, og du staar for Øjeblikket under denne Mands Indflydelse. Jeg ved, hvor stor den er. Men alligevel tror jeg, du vil forstaa, at din Fader ikke kan beslutte sig til at lægge din Lykke i hans Hænder. Han mener, at Henrik Alten ikke besidder den noble, fornemme Tænkemaade, som er nødvendig for at gøre en Pige som dig lykkelig i Længden.

Men skulde du — og det forekommer mig ikke umuligt — mene, at Mindet om min fordums Skuffelse og Smerte har Indflydelse paa min Dom om ham, saa at jeg af Bitterhed gør ham Uret, saa giver jeg dig Tilladelse til at vise ham dette Brev. Da jeg skrev det, har kun Kærlighed og ikke Had ført min Haand, Agnes. Se nøje i Altens Ansigt, naar han læser dette Brev, og sig saa, hvem af os du vil tro. —

Kom hjem til os, mit kære Barn! Din Fader og jeg er begge af den Mening, at du nu ikke skal blive, hvor du er. Kom hjem, Agnes, her er dit Hjem, her hos os! Her hører du til — ved vort Hjerte.

Din trofaste Moder."

Ja, jeg læste Brevet atter og atter, og mine hede Taarer faldt ned paa Papiret og udviskede Skriften — ak ja, der laa mit Gudebillede sønderknust i Støvet — og det havde dog været et Gudebillede for mig! Men gennem mine Taarer saa jeg nu for første Gang i lang Tid saa rent og klart min Moders smukke, klare Aasyn. —

Ganske tidlig den næste Morgen bankede jeg paa Tante Malles Sovekammerdør. Jeg følte mig syg og mat efter den søvnløse Nat, men den Beslutning, jeg havde fattet, var fast og urokkelig.

„Hvem er det?" raabte Tante Malle.

„Det er mig, Tante. Maa jeg komme ind?"

„Ja—a —" sagde Tante, ikke særlig henrykt. Jeg havde aabenbart forstyrret hende i den sødeste Morgenslummer.

„Men hvor du dog ser ud — syg og forvaaget — er du ikke rask, Barn?"

„Nej, ikke helt," sagde jeg sagte. „Jeg vilde blot sige dig, at jeg gerne vilde rejse hjem."

Tante Malle for helt op i Sengen.

„Naar? Dog vel ikke lige i dette Minut?"

„Nej, men engang i Dag."

„Aa, Passiar, Barn," sagde Tante Malle ærgerlig, „hvad er dog det for Griller? Hvorledes har du faaet den Idé?"

„Jeg længes saa meget," svarede jeg sagte.

„Na ja — naa ja, det er jo ganske naturligt, men derfor behøver du da ikke at rejse saadan over Hals og Hoved. Jeg er vis paa, at dine Forældre ikke vil have dig hjem endnu. Du kan jo dog ikke rejse lige nu og uden Tilladelse —"

„Jo, Tante, jeg maa gerne rejse hjem."

Da bankede det sagte paa Døren, og Morgenkonen stak Hovedet ind.

„Her er et Telegram, Frue," sagde hun, idet hun tørrede sin ene vaade Haand af i Forklædet og rakte os Telegrammet med den anden. Jeg tog det, det var adresseret til Tante Malle.

Et spændt Smil gled over Tantes magre Ansigt, og medens hun lod Blikket glide hen over de faa Ord, forvandlede det forventningsfulde Udtryk sig til et meget fornøjet.

„Du har i Dag faaet en lille Broder, Agnes," sagde hun og rakte mig Telegrammet, „og alt staar, Gud ske Lov, vel til. Naa ja, nu er det maaske bedst, du rejser, for nu kan du jo være til Nytte derhjemme!"

En lille Broder! For Øjeblikket glemte jeg alt andet over denne saa store, vidunderlige Begivenhed — en lille Broder!

„Se saa," sagde Tante Malle, „nu skal jeg selv hjælpe dig med at pakke din Koffert, saa kan du komme med Middagstoget. Nu er din Plads i dit Hjem!"

Hun vidste ikke selv, hvor sande de Ord var!

Hendes Majestæts Forelæserinde.

Af

Henriette v. Meerheimb.

Autoriseret Oversættelse.

I.

„Aa, hvor her er skønt — henrivende skønt!" Marie Boucher bredte Armene vidt ud, som om hun vilde trykke hele den straalende Majdags Skønhed til sit Hjerte.

I overmodigt Sejrslune havde Foraaret, det skønne, ødsle Foraar, udrystet hele sin ypperste Blomsterrigdom over Boulogneskoven. Ligesom overrislet med Sne stod de stærkt duftende Tjørnetræer mellem de slanke, lysegrønne Birke og ældgamle Egestammer. Solen kastede lange, gyldne Striber gennem Kastaniernes vifteformede udbredte Blade. Lys og Skygge sitrede i uroligt Spil hen over de fløjlsgrønne Græsrabatter, der snoede sig smagfuldt om gule og røde Tulipanbede og lila og hvide Oleanderbuske. Sorte Stære smuttede hen over Græsset. Oven over i et Lindetræs vidt udbredte Grene kurrede to vilde Skovduer. Og over al denne Foraarspragt hævede sig gennemsigtig klar den lyseblaa Himmel, som er ejendommelig for Paris, med sine sølvomrandede, hurtigt glidende hvide Skyer.

I denne Del af Boulogneskoven var der for Øjeblikket ensomt og stille. Verdensstadens Brusen trængte kun herhen som en fjern Havbrænding. Først længere borte paa de store Promenade- og Ridestier bølgede Skarer af Fodgængere frem og tilbage, og Ekvipager og Ryttere jog imellem hverandre som Billederne i et Kaleidoskop.

„Ja, her er virkelig skønt, fordi vi er alene!" sagde Karlos Galanti. Han tog sin Hat af. Den varme Vind strøg kærtegnende gennem hans lokkede sorte Haar og over hans smalle, solbrændte Ansigt. Hans store, mørke Øjne udtrykte lidenskabelig Beundring, da han nu fæstede dem paa sin Ledsagerske, den yndige, blonde Pige, der gik ved hans Side. „Lad os sætte os her paa Bænken. Du maa være træt, Marie. Vi har allerede gaaet længe."

Hun trak et lille Ur op fra Bæltet paa sin folderige, lyserøde Kjole, hvis rige Volantbesætning var broderet med hvide Rosenknopper.

„Se her!" Hun pegede paa et Tal paa Urskiven. „Vi kan blive siddende, til Viseren staar der, men saa maa jeg gaa hen til den store Allé. Omtrent Klokken fem kommer Kejserinde Eugenie fra Saint-Cloud og kører gennem Skoven til Tuillerierne."

Han rynkede Panden.

„Hvorfor skal du nu absolut blande dig mellem det nysgerrige Publikum blot for et Sekund at kunne se Kejserinden og muligvis den udpyntede Knægt, den lille kejserlige Prins?"

„Fy, hvor det lyder grimt! Saaledes maa du ikke tale i min Nærværelse!" sagde hun tilrettevisende.

„Hvorfor ikke?"

„Fordi —" hendes Øjne straalede af stolt Glæde — „fordi jeg en af de nærmeste Dage vil blive udnævnt til Kejserindens Forelæserinde!"

„Du, Marie? Det kan, det maa ikke ske! Tænker du da slet ikke paa mig?"

„Det glæder mig netop for din Skyld, Karlos. Det vil jo vare længe, inden vi kan gifte os, for du ved jo, at jeg kun har en lille Formue. Men den Løn, jeg faar som Forelæserinde, er stor nok til, at jeg kan lægge noget op af den."

„Det vil jeg ikke have! Ikke saa meget som en Øre af de kejserlige Penge skal blive anvendt i vor Husholdning!"

Hun trak let spottende paa Skuldrene.

„Du er virkelig lidt latterlig med dit aldeles ubegrundede Had til det napoleonske Kejserhus, kære Karlos."

„Ubegrundede?"

„Ja, ganske ubegrundede. Dig har de aldrig gjort noget ondt, og min Familie har de kun bevist godt."

Han svarede ikke straks, men stirrede ind i det gulgrønne Lys, som faldt igennem de tætte Løvkroner og kastede sitrende Skygger over den fint revne, hvide Grusgang. Endelig spurgte han:

„Hvorledes er det gaaet til? Har du ansøgt om Plads som Forelæserinde hos Kejserinden, Marie?"

„Nej. Allerede for tre Aar siden, da jeg ved en Hoffest blev forestillet for Kejserinden, huskede de kongelige Herskaber min Bedstefader, der var Admiral under Napoleon den Første, og Kejserinden lovede min Bedstemoder at ville tænke paa mig, saa snart der blev en Plads ledig i hendes Hofstat. Jeg gjorde mig den Gang kun lidet Haab om, at hun vilde holde sit Ord, men ansaa det kun for en elskværdig Talemaade; men i Gaar kom der en Skrivelse fra Overhofmesterinden, Prinsesse Erzlingen, at jeg først skulde antages paa Prøve, men senere fast ansættes som Hendes Majestæts Forelæserinde. Hofdame kan jeg ikke blive, fordi jeg, som du ved, ikke er adelig. Derfor har Kejserinden fundet paa denne Udvej."

„Dersom du elsker mig, saa nægt at modtage denne Plads. Jeg vil ikke være rolig et Sekund, naar jeg ved dig ved dette Hof."

„Er du skinsyg?"

„Ogsaa det. Jeg misunder enhver, der tør se ind i dit søde Ansigt. Hvert Blik i dine Øjne, hvert Slag af dit Hjerte skal ene og alene tilhøre mig."

„Det er lidt for meget forlangt," sagde hun med en overmodig Latter. „Allerede nu sværmer jeg for vor skønne Kejserinde Eugenie, og jeg vil sikkert snart komme til at elske hende grænseløst. Kejserinden lovede mine Bedsteforældre at sørge for mig som en Moder, naar jeg kom til hende. Var det ikke meget smukt og naadigt af hende?"

„Ikke heller Kejserinden kan beskytte dig for de Farer, for hvilke du i intetanende Letsindighed udsætter dig ved dette Hof."

„Men hvad er det dog for Farer? Er du bange for, at jeg skal blive forfængelig og overfladisk og blive for indbildsk af mit taalelig smukke Ansigt? Kære Karlos, i Sammenligning med Kejserinden ser enhver anden Kvinde ubetydelig ud. At være ved hendes Side er den bedste Kur for Forfængelighed. Eller er det de elegante Hofkavalerers Hyldest, du frygter for?"

„Ja, ogsaa det. Men det er alt sammen kun Bagateller."

„Hvad er det da? Tal rent ud og ængst mig ikke med din mørke Mine!"

„Gid jeg kunde tale rent ud!" fremstødte han forpint. „Men det kan jeg ikke."

„Og hvorfor?"

„Spørg mig ikke! Kun saa meget kan jeg sige dig: det er hverken din Karakter eller din Ære, som trues af Farer ved det kejserlige Hof, men dit Liv!"

„Mit Liv?" Der gik en let Gysen igennem hende, da hun saa ind i hans blege Ansigt med de mørke, funklende Øjne.

„Har du da glemt, at Hundreder af Italienere har svoret Forræderen paa Kejsertronen Død og Fordærvelse? Det er et Under, at han hidtil er undgaaet deres Kugler og Dolke."

„Men jeg skal da ikke være Kejserens Adjutant, men kun Kejserindens Forelæserinde!" Hun smilede igen beroliget.

„Hvem kan vide, hvilken Retning saadan en Kugle kan tage, selv om den er tiltænkt en anden?"

„I den senere Tid har man jo slet ikke hørt om Attentater. Politidirektør Pietri passer godt paa."

„Han har ikke Magt til at afvende Skæbnen."

„Men han har dog i det mindste Magt til at fange mange af de afskyelige Mordere, der sniger sig omkring i Mørket."

„Tror du?" Galanti lo skarpt.

Hans Latter berørte Marie ubehageligt. Hun rynkede de finttegnede Bryn, som saa særlig mørke ud mod hendes guldblonde Haar. I hendes yndige, blødt rundede Ansigt kom der pludselig et strengt Udtryk, der gjorde det ældre.

„De fleste Attentater bliver jo virkelig udøvede af Italienere," sagde hun fast. „Jeg skammer mig over dine Landsmænd, og det gør du forhaabentlig ogsaa."

„Jeg billiger ikke deres Fremgangsmaade, fordi jeg anser den for unyttig," svarede han langsomt.

„Du udtrykker dig paa en mærkelig Maade, Karlos! Kan du virkelig finde Undskyldninger for saadant fejgt Morderpak!"

„Du skulde hellere ikke tale i saadanne Udtryk om de Mennesker, der hører til min Nation."

„Hvad andet kan man kalde disse Mennesker, som fejge og krysteragtige ligger i Baghold og skyder paa værgeløse Folk?"

„De sætter i hvert Fald deres eget Liv paa Spil derved. Vil du end misbillige selve Gerningen, saa maa du dog agte de Grunde, der driver dem til at handle saaledes."

„Grunde, som fører til Mord, er altid forkastelige og afskyvækkende."

„Du tager fejl, thi Grunden, Hensigten med disse Attentater er stor og hellig."

„Hvor kan den dog være det?"

„Det er Italiens Frihed og Uafhængighed, der er Løsenet!" Han sprang op, som om han kun staaende kunde nævne det højt elskede Fædrelands Navn. Der glødede en fanatisk Entusiasme i hans Øjne. „Italien fri — fri lige til Adria! Vi vil ikke længer være tyranniseret af Barbarer, ikke længer være knuget, afmægtig og sønderrevet — men frie, stærke og stolte som i fordums Tider! En stor Republik af Brødre, som alle kun har eet Maal — Fædrelandets Storhed, Enhed og Frihed!" Hans Bryst udvidede sig. Han trak Vejret kort og stødvis. Det lød baade som en Hulken og en Jublen.

„Du Sværmer!" Marie greb hans let brunlige Haand, i hvilken Pulsen bankede som i Feber. „Og denne Drøm tror de forblindede Mennesker at virkeliggøre ved et politisk Mord paa Napoleon den Tredie? Han er jo dog kun Frankrigs Kejser. Hvad har han med Italien at gøre?"

„Mere end du tror, og mere end det nu paa hans vaklende Kejsertrone er ham kært," svarede Galanti haanligt. „Udtal Navnet 'Mazzini' i Tuilleriernes Sale, og saa skal du se, hvor bleg Napoleon bliver! Jeg ved, at dette Navn Dag og Nat lyder for hans Øren som Domsbasuner og minder ham om et givet og aldrig indløst Løfte."

„Jeg skal vel vogte mig for at nævne Navne, som er de kongelige Herskaber ubehagelige, kære Karlos."

„Ja, naturligvis, dersom du virkelig vil tiltræde og beholde din Plads, saa raader jeg dig til overhovedet helst ikke at sige noget om vor Forlovelse og aldrig nævne et Ord af vor Samtale i Dag i de kongelige Sale."

„Nej, det vil jeg ikke, thi jeg ved jo, at kun din fanatiske Fædrelandskærlighed bringer dig til at undskylde dine Landsmænds Forbrydelser, skønt deres Handlinger er utilgivelige. Udtal dig derfor i det mindste ikke saa aabent over for andre! Hvem der ikke kender dig saa godt som jeg, kunde let faa en fejlagtig Opfattelse af dig."

I hendes store, blaa Øjne, der saa saa bedende paa ham, laa der en saadan barnlig Uskyld, at han følte sig gennemrislet af en lidenskabelig Gysen, blandet med en let Anger. Han satte sig igen ved Siden af hende, lagde Armen om hendes Skulder og trykkede heftige Kys paa hendes fine Ansigt, der glødede under hans Kærtegn. Hendes blonde Skønhed tændte daglig ny Glød i hans Hjerte.

„Min Guldpige, mit Solskin!" hviskede han mellem sine Kys. „Opgiv Planen om at modtage denne Plads hos Kejserinden, og saa skal jeg sørge for, at vi snart kan gifte os."

„Hvorledes vil du bære dig ad med det, Karlos? Du har jo heller ingen Formue — ikke mere end jeg. Hvad skulde vi leve af?" Hun satte sin Hat, som hans voldsomme Kærtegn havde forskubbet, til Rette paa sit Hoved.

„Jeg er ikke fattig," svarede han langsomt. „Jeg

har en Formue, som vi godt kunde leve af, men foreløbig har jeg ikke Raadighed over den."

„Det lyder jo meget hemmelighedsfuldt. Har du indladt dig i vovede Spekulationer? Det er jo nu Mode i Paris. Der bliver daglig sat Millioner paa Spil ved storslaaede Byggeforetagender — enten tabes eller vindes de."

„Min Formue bliver ganske vist ogsaa sat i et stort Foretagende. Indsatsen er stor, men Resultatet vil saa være saa meget desto bedre."

„Naar du blot ikke forregner dig! Tag dog hellere dine Penge tilbage og nøjes med ringere Renter."

„Jeg har ikke længer fri Raadighed over mine Penge, Marie. Intet Offer er for stort, naar det blot fører til Maalet."

„Naa ja, som du vil. Maaske bliver du ved dette hemmelighedsfulde Foretagende lige saa rig som Kejser Napoleons Halvbroder, Hertug de Morny, eller maaske endog som Bankieren, nuværende Baron Merrier. Man siger, han har tjent sine Millioner ved at købe og sælge Byggegrunde. Jeg kender hans Døtre, Generalinde Dubois og Hortense Merrier, fra Pensionsanstalten."

„Nej, jeg har ikke noget at gøre med den Slags Spekulationer, der kun tjener til egoistiske Øjemed. Men jeg vil prøve paa at faa nogle af mine Penge ud. Saa kunde vi gifte os, hvis vi vil leve stille og beskedent. Jeg vil gøre alt, alt, hvis du blot vil opgive denne Plads hos Kejserinden."

Hun rystede blidt, men bestemt paa Hovedet.

„Nej — jeg er alt for lykkelig derover. Det er en stor Lykke for mig. Jeg glæder mig usigelig til at tjene den skønne Kejserinde, til at fritage min Bedstemoder for alle Bekymringer for vor Fremtid og til at spare lidt sammen til vor tilkommende Husholdning, Karlos. Bedstemoder vilde heller aldrig give sit Samtykke til vort Giftermaal, naar du ikke havde sikrere Indtægter! Du ved, hun kalder dig bestandig en Eventyrer og vil nødig høre Tale om vor Forlovelse."

„Lad hende kun kalde mig saaledes. Hvad er eders forgudede Kejser Napoleon andet end en Eventyrer? Endnu for nogle Aar siden havde han endnu mindre Udsigt til at bestige den franske Trone, end jeg har til at se mine Planer og Forhaabninger gaa i Opfyldelse. Det er Heldet, det kommer an paa. Giv mig i det mindste det faste Løfte, Marie, at du vil underrette mig om alt, hvad der foregaar ved Hoffet. Lad mig vide hver Gang, I kører ud. Jeg kan maaske beskytte dig og, uden at du aner det, holde min Haand over dig. Tro mig, det vil ogsaa komme din Kejserinde til gode."

„Du lider af Højhedsvanvid, kære Karlos. Men hvis det kan berolige dig, vil jeg saa vidt muligt underrette dig om alt. Vi vil kun sjældent faa hinanden at se, thi Kejserinden ønsker, at hendes Forelæserinde skal holde sig tilbage fra al Omgang undtagen med hendes allernærmeste Slægtninge. Det er ogsaa meget forstaaeligt, thi der kunde jo ellers let opstaa al Slags Sladder — ikke sandt? Og du maa være meget forsigtig, ellers kan du berøve mig min Stilling."

„Vær ganske rolig. Ingen ved bedre end jeg, hvor meget der staar paa Spil for os begge," svarede han i en let Tone. „Naa, hvem ved, maaske er din Ansættelse ved Hoffet i Tuillerierne et heldigt Varsel for mine Planer!"

„Ja, det er den naturligvis, thi jeg vil spare hver Øre sammen til os! — Men kom nu! Jeg kan se igennem Træerne, at alle Mennesker strømmer til den store Allé. Kejserinden kan komme hvert Øjeblik. Jeg vilde nødig forsømme at være der, skønt jeg jo nu snart faar hende daglig at se."

Han gjorde, som hun vilde. Langs den store Sø, som var oplivet af Svaner og tyrkiske Ænder med brogede, glinsende Fjer, og forbi de maleriske Stengrotter og rislende Kaskader naaede de snart den store Allé, som førte til Champs-Elysées. Der maatte de lade sig skubbe langsomt frem af den frem- og tilbagebølgende Menneskestrøm.

Hele Paris var paa Benene. Fyrstinde Metternich i en vidunderlig Vogn med Kusk og Tjener i forgyldt Livré, Grevinde Walewska med sit fyrige russiske Forspand, Prinsesse Murat i Enspændervogn med hvidpudrede Lakajer, medens Hertug de Morny fra sin høje Gig selv styrede sit berømte Skimmelfirspand.

Pludselig kom der et livligere Røre blandt det hidtil langsomt slentrende Publikum; man puffede og stødte til hverandre, beredent Politi sprængte langs Ridestien, og Politibetjente løftede advarende Hænderne for at forhindre Vognene i at støde sammen. Der blev med Magt holdt en Plads fri. Den kejserlige Ekvipage var i Sigte.

Støvet hvirvlede op. To Forridere i grønne, guldbroderede Frakker red i jævnt Trav foran den aabne Vogn, som kom kørende fra Saint-Cloud og drejede ind i Boulogneskovens Hovedallé. Huer og Hatte fløj i Luften. Et brusende: „Leve Kejserinden — leve den kejserlige Prins!" lød gennem Luften.

Kejserinde Eugenie bøjede smilende sit skønne, klassisk formede Hoved til begge Sider. Den lille Prins Louis, der sad paa Skødet af sin bretagniske Amme, tilkastede Publikum Fingerkys. Det havde man allerede lært den lille Prins.

Det let bevægelige franske Folk jublede.

„Hvor vor kejserlige Prins dog er et henrivende Barn!" lød det overalt. Ogsaa Ammens friske, venlige Ansigt under den store bretagniske Kniplingskappe vandt almindeligt Bifald.

Forgængere, Vogne og Ryttere standsede, lige til den sidste Støvsky bag den kejserlige Ekvipage var forsvunden. Saa først satte alt sig i Bevægelse igen. Rytterne galoperede hen til de Vogne, i hvilke der sad Damer, som de kendte. Man hilste, vinkede til hverandre og trykkede hverandres Hænder. Der blev vekslet Blikke og spøgende Ord. Ofte susede ogsaa en Buket hvide Narcisser eller gullige Tazetter, kastet af en behændig Haand, gennem Luften og faldt i Skødet paa en eller anden skøn Dame. Blomstersælgerskerne smuttede med utrolig Behændighed mellem Vognhjul og Hestehove for at tilbyde deres Buketter, der laa i store Kurve. Smaa, barbenede Drenge travede utrætteligt ved Siden af Rytterne og roste med skingrende Stemme deres Varer, indtil endelig et Par ærgerlig henkastede Ører belønnede dem for deres haardnakkede Udholdenhed.

Ogsaa Marie Boucher fulgte med stor Interesse alt dette Liv og Røre. Hun gav netop sin Begejstring over Kejserindens Skønhed og den lille Prins' barnlige Ynde Udtryk, da en anden Ekvipage tiltrak sig hendes Opmærksomhed.

„Se blot, hvor smuk!"

I sin Iver trykkede hun heftigt Galantis Arm. „Hvad er der nu?"

Hverken de smukke Vogne eller det elegante Publikum vakte hans Beundring. Han lod kun sine Blikke med misbilligende Foragt glide hen over al denne Luksus.

„Se der — den hvide og gule Vogn med de isabellafarvede Heste. Hestene har gule Rosenbuketter bag Ørene, Seletøj og Tøjler er hvide og gule, ogsaa Kuskens og Tjenerens Livré er gult, ja, endog Damernes Toiletter! Aa, det er jo Generalinde Dubois og Hortense Merrier!"

Hun vinkede til Damerne, der laa skødesløst tilbagelænet i de hvide Damaskes-Bolstre, og som med ligefrem kongelig Nedladenhed besvarede de mange Hilsener og beundrende Blikke, som blev dem til Del.

I samme Øjeblik lod ogsaa Damerne Vognen holde uden at bryde sig om, at der derved opstod en Standsning i Færdselen, og at den i Midten staaende Politibetjent ærgerlig gav Tegn til at køre videre.

Hortense Merrier bøjede sig langt ud af Vognen og vinkede ivrigt med sin gule Silkeparasol.

„Marie — Marie, kom dog herhen! Kom op i Vognen til os!" raabte hun højt. „Hvorfor gaar du dog her i alt dette Støv?"

Marie betænkte sig, men Galanti førte hende hurtigt hen til Vognen, hvis Dør Tjeneren i samme Øjeblik rev op, og hjalp hende ind. Det gik alt sammen saa hurtigt, at Marie kun kunde tilraabe sin Forlovede et Par Ord, saa rullede den rosenprydede Vogn videre.

Galantis slanke, mørke Skikkelse forsvandt snart for deres Blikke i Menneskemylderet.

„Det traf sig heldigt, Marie!" Hortense trykkede sin Veramdes Haand. „Vi vilde nemlig hente dig i vor nye Vogn og kørte derfor hen til din Bedstemoder. Hun sagde, at du allerede var gaaet til Boulogneskoven — og nu træffer vi dig sammen med en ung Herre! Ej, ej, Mademoiselle!"

„En Bekendt, som jeg tilfældigt mødte!" svarede Marie. „Det er meget elskværdigt af eder, Amely og Hortense, at tage mig op i Vognen. Man sidder udmærket i eders nye Vogn. Men min lyserøde Kjole ødelægger jo egentlig helt det harmoniske Indtryk. Eders gule Toiletter ser meget smagfuldere ud paa de hvide Damaskes-Bolstre."

„Det gør slet ikke noget!" svarede Amely Dubois elskværdigt. „De kan altid kun frembyde et behageligt Syn, Marie — det ved De meget godt. En rød Rose mellem to gule gør sig meget smukt. Man har allerede stirret nok paa vor Vogn i Dag. I Morgen vælger vi igen en anden, ikke sandt, Hortense? Maaske den blaa Kurvevogn og dertil brune Heste og et Arrangement af Kornblomster. Hvad mener du om det?"

„Som du vil," svarede Hortense temmelig ligegyldigt. „Det morer jo dig at køre i Boulogneskoven, og Papa er stolt, naar man beundrer os!"

„Jeg kører hovedsagelig herhen for at se min Mand ride," sagde Amely aabenhjertigt. „Saa snart Pariserne ser ham, tiljubler de ham. Og jeg kan aldrig faa nok af den Hyldest, man viser min berømte Mand."

Hendes ungdommelig smukke Ansigt straalede af lykkelig Stolthed. Hendes slanke Skikkelse rettede sig højt op, da høje Hurraraab nu trængte hen til hende.

„Hør blot, hvor de raaber igen!" hviskede hun med en stolt Rødme til Søsteren. „Se der — nu drejer han ind i Alleen med sin Adjutant."

Marie og Hortense bøjede sig interesseret frem.

„Der — Rytteren i Generalsuniform paa den store Fuks — det er ham. Han vil nok se os og komme herhen."

Publikums ivrige Tilraab forstærkedes. Amelys Ansigt straalede.

„Det er jo, som om det var Kejseren selv!"

„Aa hvad," sagde Hortense lidt ringeagtende. „Pariserne raaber altid — i Dag 'Hosianna', i Morgen 'korsfæst ham!' — Et tabt Slag — og saa vil de pibe deres Afgud Dubois ud lige saa hensynsløst som enhver anden!"

Men Amely lagde ikke Mærke til denne Ytring. Hun befalede Kusken at køre i Skridt og vinkede livligt med Kniplingslommetørklæde og Parasol, indtil General Dubois opdagede sin Svigerfaders Ekvipage, og idet han satte sin Hest i kort Galop kom nærmere sammen med sin Adjutant, Grev Saint-Arnaud.

Kun for at glæde sin Kone red Generalen paa denne Tid op og ned ad den stærkt befærdede Promenade i Boulogneskoven. Hans fornemme, tilbageholdende Natur yndede ikke den Slags Hyldest, ja, den var ham ligefrem ubehagelig. Men han kunde aldrig modstaa sin unge, smukke Kones Bønner og indsmigrende Overtalelser, og hun elskede over alt i Verden en saadan offentlig Hyldest. Og for disse smaa Svagheder hos sin elskede Amely havde Generalen kun et overbærende Smil ligesom det, hvormed man tilgiver et overgivent Barns Taabeligheder.

„Allerede igen en ny Ekvipage, Hortense!" raabte han til sin Svigerinde. „Naa, i Dag er den bleven særlig smuk. Lysegul over det hele — min Yndlingsfarve! I Gaar var eders Vogn prydet med Syrengrene. Pariserne har stadig noget nyt at forbavses over."

„Man kan da ikke hver Dag køre i den samme Vogn!" svarede Hortense alvorligt. „Det vilde blive alt for kedsommeligt. Der er intet, der glæder Papa mere, end naar hans Ekvipager og Livreer bliver rigtig beundrede."

„Og først og fremmest hans smukke Døtre!" sagde Dubois spøgende. „Ikke sandt, Amely?"

„Nu ja, han kan ogsaa nok være stolt af sine Døtre," sagde Amely leende. „Især af mig, fordi jeg er din Kone!"

Hendes straalende Øjne mønstrede hendes Ægtefælles slanke Skikkelse, der sad saa stramt i Sadelen, og hans ædeltformede Ansigt med de dybtliggende, mørke Øjne, der dannede en saa smuk Kontrast til det kortklippede, graa Haar.

Generalens Ansigt var ualmindelig sympatetisk, det prægedes af Hjertensgodhed og Velvilje. Om Munden laa et hemmeligt lidende Træk, ogsaa Udtrykket i Øjnene var melankolsk. Kun naar han fæstede dem paa sin unge, smukke Kone, straalede de med ungdommelig Ild. Derfor lagde hun heller aldrig Mærke til, hvor træt og mat han ofte saa ud. Ogsaa nu efter den hurtige Galop greb han uvilkaarlig ofte med Haanden til sit Hjerte, som om dets voldsomme Banken foraarsagede ham Smerte; men med den Viljestyrke, der var ham egen, holdt han sig alligevel strunk oprejst i Sadelen. Han vidste, at ikke blot hans Kones ømt beundrende Blikke, men ogsaa mange hemmelige Misunderes Øjne hvilede paa ham — foruden det højt jublende Publikums.

Efter Krimkrigen, i hvilken han havde udmærket sig ved sin fremragende Tapperhed, var General Dubois bleven Kejserens erklærede Yndling. Han ud-

nævnte Dubois til sin Fløjadjutant og havde udset ham til at beklæde de højeste Stillinger i Armeen. I næste Krig vilde Marskalsstaven vist være ham sikker, dersom ikke hans angrebne Helbred for tidligt skulde tilintetgøre disse Forhaabninger og Udsigter. Men Generalen skjulte de hemmelige Lidelser, som i nogen Tid havde pint ham, over for alle Mennesker, først og fremmest over for sin unge, smukke Kone, der var saa stolt af ham. Disse Lidelser gjorde hver en legemlig Anstrengelse til en Pine for ham og hang som en truende, uheldssvanger Sky over hans hidtil saa lykkelige Liv. Han forsøgte at tænke saa lidt som muligt derpaa, men en uventet heftig Bevægelse af hans Hest fik ham til at fare smerteligt sammen, ham, hvem ingen Hest hidtil havde været for vild og intet Ridt for langt. Han pressede Læberne sammen og tvang Hesten til at gaa i Skridt. Derved maatte Vognen køre langsomt, saa de kunde passiare sammen.

Grev Saint-Arnaud red paa den anden Side af Vognen. Hans alvorlige Ansigt lyste, da han bøjede sig dybt i Sadelen for Hortense Merrier.

Der laa en klar Rødme over hendes yndige Ansigt, og hendes sorte Øjne straalede. Hun var ikke saa smuk som sin ældre Søster, men meget indtagende og pikant. Hendes Ansigt var mere rundt end ovalt, Næsen fin, maaske lidt for kort, Munden lidt for stor og for fyldig. Men de pragtfulde Tænder og de smukke, fløjlssorte Øjne kastede kun en ny Ynde over disse Uregelmæssigheder. Haaret, som var mat brunsort uden Glans, laa i tykke Fletninger slynget om Nakken. Med sin lille Haand klappede hun Saint-Arnauds Hest paa Halsen. Hendes Øjne gled med et kærtegnende Blik hen over Rytterens slanke, elegante Skikkelse.

„Det er meget længe siden, De har været hos os, Grev Saint-Arnaud," sagde hun bebrejdende.

Han fremkom med en Undskyldning, der ikke lød helt troværdig. Hver Gang han traf Hortense Merrier hos hendes Svoger, den af ham saa højt agtede General Dubois, flammede hans Kærlighed til den smukke Pige, for hvis Fødder hele Paris laa, op i lyse Flammer, men naar han saa hende i det elegante, pragtfuldt udstyrede Hus, der tilhørte hendes Fader, denne egenkærlige, pengestolte Millionær, saa dæmpede alle Slags Betænkeligheder og pinlige Indtryk igen hans varme, opbrusende Følelser.

Hortense anede denne Kamp i ham, den æggede hende og forøgede hendes Længsel efter at overvinde alle denne smukke, blonde, tilbageholdende Mands pedantiske Betænkeligheder og Forestillinger. For Saint-Arnaud var de Millioner, hun ejede, ene og alene Grunden til, at han ikke bad om hendes Haand. Det vidste hun meget godt, og skønt hun smilede spottende derover, glædede det hende dog inderligt, at han begærede hende, der i lang Tid havde været formelig belejret af Lykkeriddere og Medgiftsjægere, ene og alene for hendes egen Skyld.

„Ja, De har været meget uhøflig," sagde hun surmulende. „De har afslaaet alle vore sidste Indbydelser."

„Det har været værst for mig selv," forsikrede han. „Uheldige Sammentræf —"

„Nej, jeg ved det bedre — De vilde simpelt hen ikke komme. De kan ikke lide min Faders store Fester."

Han saa tavs ned for sig.

En Usandhed vilde han ikke sige, og han kunde ikke benægte, at han følte sig yderst pinlig berørt af den storpralende, selvbevidste Bankier Merriers hele Optræden. Og efter hvad man sagde, skulde han ikke have erhvervet sig sine Millioner paa en helt ulastelige Maade.

„Vil De ikke gøre Deres Uvenlighed god igen?" spurgte Hortense indsmigrende.

„Kun alt for gerne, dersom De virkelig har opfattet mine Afslag som en saadan."

„Saa spis i Dag til Middag hos os. Papa og jeg er alene, der kommer kun Amely og Dubois, og forhaabentlig vil ogsaa Frk. Boucher — nej, du maa ikke ryste paa Hovedet, Marie, du bliver hos os i Aften! Din Bedstemoder har allerede givet Tilladelse dertil."

„Men hun vil dog savne mig meget, og da vi nu ikke mere kan blive sammen —"

„Hvad skal det sige?"

„Det skal jeg forklare dig senere."

„Og det kan du i Dag faa den bedste Lejlighed til!" Hortense holdt Maries afværgende løftede Haand fast i sin og henvendte sig til sin Søster: „Saa hører du altsaa, Amely, Marie og Grev Saint-Arnaud spiser i Dag til Middag hos os Klokken syv."

Hendes sorte Øjne tilkastede Saint-Arnaud et halvt befalende, halvt bedende Blik.

Der var ikke andet for ham at gøre end bukke samtykkende.

„Det glæder mig, kære Saint-Arnaud," sagde General Dubois hjerteligt. „Saa rider vi sammen hjem og indfinder os med god Appetit i rette Tid hos min Svigerfader."

„Ja, Papa forlanger god Appetit hos sine Gæster," sagde Amely leende. „Han er stolt af sin Koks Præstationer."

„De er i hvert Fald spildte paa mig," svarede Saint-Arnaud lidt kort. „Jeg er fra mine Forældres Hjem i saa høj Grad vænnet til Tarvelighed, at jeg knap lægger Mærke til, hvad jeg spiser og drikker."

„En fortræffelig Egenskab for en Officer," sagde Dubois leende. „Men der kan dog være Undtagelser. — Kom nu, Saint-Arnaud, vore Heste bliver utaalmodige i denne Trængsel. Paa Gensyn, mine Damer!"

Han vendte sin Hest, og Saint-Arnaud fulgte hans Eksempel. Endnu en Hilsen, som Damerne besvarede med venlige Nik, og de to Ryttere forsvandt i Vrimmelen for straks efter at slaa ind paa en mere ensom Vej, ad hvilken de red hjem.

Efter at General Dubois og hans Adjutant var forsvundne, syntes Køreturen at have mistet sin Tillokkelse for Fru Dubois og hendes Søster. Begge lænede sig igen tilbage i Vognpuderne og lagde knap Mærke til deres talrige Bekendtes mange Hilsener.

„Har du noget imod, at vi nu vender om, Marie? Saa kan vi faa Tid til en hyggelig Passiar, inden vi skal spise," sagde Hortense.

Det vilde Marie kun alt for gerne. Hendes Hemmelighed brændte hende paa Læberne. At hun, som altid var bleven meget venligt, men dog lidt nedladende behandlet af Hortense Merrier, var bleven udnævnt til Kejserindens Forelæserinde, var ingen lille Triumf for hende. Indtil for kort Tid siden havde Tuilleriernes Sale været lukkede for Bankier Merriers Datter. Først efter at Merrier var rykket op til Baron og Bankier hos Hertug de Morny, var de blevne aabnede for hende. Alligevel vilde Rollerne nu blive ombyttede, thi fra nu af kunde den lille, beskedne Marie

Boucher som Kejserindens Forelæserinde daglig færdes i de kejserlige Sale og optræde lidt protegerende over for den rige Millionærdatter.

Disse Tanker var ikke uden Tillokkelse for Marie. Hun dvælede endnu ved dem, da Vognen drejede ind af Porten til det elegante Palads i Champ=Elysées Alleen, hvor Baron Merrier boede.

II.

Flere Tjenere i overdrevent elegante Livreer kom ilende for at hjælpe Damerne ud af Vognen. Marie fulgte efter Hortense, som hurtigt gik i Forvejen. Af de Værelser, de kom igennem, var det ene mere elegant udstyret end det andet. Hortenses Værelse fremviste en smagfuld Blanding af alle Slags Møbler og Stoffer, hvis Farver i harmoniske Skatteringer fremhævedes mod Væggenes lysegrønne Baggrund. Hertil stødte en Vinterhave med store Palmer, saftig grønne Musaplanter og forskellige, sælsomt formede Orkidéarter. En Vanilleplante, hvis modne Stængler udbredte en bedøvende Vellugt, snoede sig omkring et mosbevokset Palmetræ. Jorden var helt bevokset med Dværgpalmer og dannede et tykt, blødt, grønt Tæppe.

Hortense pegede paa to Lænestole, som stod under den store Viftepalme. Paa et Bord ved Siden heraf var allerede stillet isafkølet Limonade, Te og Kager.

„Ganske som i et Eventyr!" sagde Marie beundrende.

„Fortæl mig nu din Hemmelighed!" sagde Hortense indtrængende. „Nu er vi ganske uforstyrrede. Amely hviler sig. Er du bleven forlovet? Maaske med den Herre, der ledsagede dig i Boulogneskoven?"

Hendes lidt spottende Tone irriterede Marie. Hun lænede sig med godt spillet Ligegyldighed tilbage i Stolen og sagde i en let Tone:

„Ak nej — jeg kan foreløbig ikke tænke paa Giftermaal. Men jeg har faaet Tilbud om at blive Kejserindens Forelæserinde!"

Hortense rødmede af Overraskelse og en lille Smule Ærgrelse.

„Hvorledes er det dog gaaet til? Hvilken mægtig Talisman har du ved Hove?"

„Kun min Bedstefaders Navn og mit Smule Ansigt!" svarede Marie leende.

„Hvor det glæder mig!" Hortense overvandt hurtigt det lille, misundelige Stik i Hjertet og tænkte straks, at Veninden kunde blive hende til stor Nytte ved Hoffet. Noget af hendes Faders skarpe Regnekunst boede ogsaa i hendes smukke, sortlokkede Hoved. „Jeg har straks noget at bede dig om!"

„Naa?"

„Den indbildske, lille Skabning!" tænkte Hortense, lidt ærgerlig over hendes tidligere Protegés naadige Mine. Men hun skjulte klogt sin Ærgrelse. „Min Svoger Dubois har fortalt os, at der med det første vil blive fejret en Skønhedsfest ved Hoffet," sagde hun. Hun bøjede Bladene paa en yppigt voksende Bregneplante ned og lod dem igen svippe op. „Kejserinden har nemlig tabt et Væddemaal," vedblev hun. „Hun vil nu som Gave give Kejseren en Fest, ved hvilken de skønneste Damer i Paris skal spise ved det kejserlige Taffel."

„Og du vil naturligvis tælles blandt disse udvalgte? Naa ja, hvorfor ikke! Du er jo baade smuk og rig. Hertug de Morny kan vist let opnaa en Indbydelse til dig."

„Jeg vilde ogsaa gerne have din Forbøn, Marie. Jeg skal give dig et meget vellignende Billede af mig — maaske kunde du ved Lejlighed vise Kejserinden det. Amely vil jo naturligvis blive indbudt — og Tanken om at skulle staa tilbage for hende er mig saa forfærdelig."

„Jeg kan selvfølgelig ikke love noget. Men det skal ikke blive min Skyld, dersom du ikke bliver indbudt," forsikrede Marie.

Hun var alt for godhjertet til at ville afslaa Veninden den første Bøn.

Hortense faldt hende om Halsen, kyssede hende med taknemmelig Ømhed og passiarede saa livligt, at Tiden gik meget hurtigt, og de to unge Piger sprang forskrækkede op, da de hørte Stemmer fra Salonen.

„Dubois og Saint=Arnaud! Vi maa gaa ned. Hvor Tiden dog er fløjet af Sted!" udbrød Hortense.

Ægteparret Dubois og Grev Saint=Arnaud stod virkelig allerede i Vinduesnichen i Modtagelsessalonen, da de unge Piger og straks derefter Husets Herre traadte ind.

„Jeg beder tusinde Gange om Undskyldning, fordi jeg har ladet vente paa mig!" bad Baron Merrier. „Hvad ser jeg — Frk. Boucher! Hvilken glædelig Overraskelse! — Naa, Grev Saint=Arnaud, kunde De dog endelig engang finde Vej til mit beskedne Hus? Min kære Svigersøn har vel maattet trække Dem herhen med Magt?"

„Deres Frk. Datter var saa venlig at indbyde mig, da jeg i Boulogneskoven red ved Siden af Deres Vogn, Baron Merrier," svarede Saint=Arnaud koldt. Alt ved denne Mand ærgrede ham. Den Maade, paa hvilken han hilste paa sine Gæster, hans overdrevne, næsten paatrængende Gæstfrihed, hver Bevægelse af det store, plumpe Legeme, hver Mine i det ordinære Ansigt med de listige Øjne — kort sagt, alt.

Med denne absolutte Uvilje mod Husets Herre var det ham usigelig pinligt at blive behandlet som en god Ven i denne snævre Familiekreds. Hortense kendte allerede det kolde, utilnærmelige Udtryk, som Saint=Arnaud altid fik i sit Ansigt, naar han talte med hendes Fader. Hun havde maaske handlet taabeligt i at have indbudt ham i Dag. I den sejrsbevidste Stemning, i hvilken hendes Fader i den sidste Tid havde befundet sig som Følge af heldige Bankspekulationer, kunde han let fremkomme med Taktløsheder, der for stedse kunde jage den unge Officer bort.

Da Hushovmesteren, iført sort Kjole, traadte ind og bukkede, gik hun hurtigt hen til Saint=Arnaud.

„Vil De føre mig til Bords, Greve? — Papa, du tager Amely — og Gaspard Marie!"

„Hvor udmærket hun forstaar at arrangere alt!" sagde den gamle Merrier, bukkede for sin ældste Datter og gik med hende igennem en Række glimrende oplyste, af Blomsterduft opfyldte Værelser ind i den runde Festsal, i hvilken Familien spiste, naar de var alene. Intet i dette udsøgt kostbare Rum røbede dets egentlige Bestemmelse. Anretterbordene blev dækkede af tredelte Skærmbræter, saa at man slet ikke lagde Mærke til Hushovmesterens og Tjenerens Skalten og Valten.

Loftets hvide Stukkatur, de mange Spejle langs Væggene kastede Lyset fra Vokslysene, der brændte i Lysekronerne og Kandelabrene, straalende tilbage. Orangegule Gardiner tildækkede Vinduer og Døre. Den

gullige Farve gjorde en udmærket Virkning i det ellers helt hvide Værelse. Paa Bordet forsvandt det fine Damaskes-Dækketøj helt under en Fylde af lysegule Roser, som var anbragte i flade Sølvskaale og sammenbundet med Bregner og Aspargesgrønt strøet over hele Bordet.

„Det første Glas vil vi drikke paa vore skønne Damers Vel!" Baron Merrier løftede det spidse Champagneglas. „Det vækker Appetitten!" Han satte med stor Omhu sin Serviet fast. Han nødte stadig sine Gæster til at spise og drikke og undlod ikke at gøre opmærksom paa enhver Ret. „Denne Hummersalat er min Koks egen Opfindelse," sagde han. „Men De har ikke gjort den megen Ære, mine Herskaber. Mig selv har den smagt udmærket. Men jeg har ganske vist ogsaa i Dag udrettet et stort Arbejde." Hans svømmende Øjne fæstede sig med en listig Blinken paa hans Døtre og Gæster. „Hvad mener I, Smaapiger, om endnu en lille Million til hver af eder?"

„Det kan vi godt bruge," sagde Amely leende. „Jeg har allerede længe ønsket mig et nyt Firspand."

„Det skal du faa, mit Barn!"

„De forvænner min Kone alt for meget, kære Svigerfader," sagde Dubois. „Hvad bliver der saa tilbage til mig at give hende?"

Amelys Haand listede sig under Bordet ind i hendes Mands.

„Den skønneste Gave, jeg kan faa, er en ny Udmærkelse af Kejseren til dig!" sagde hun med straalende Øjne.

„Er du saa ærgerrig?"

„Ja, vanvittig ærgerrig!" svarede hun lidenskabeligt. „Jeg vil se dig overdænget med Ordener og Ære som Marskal af Frankrig — og det snart!"

„Ordener og Ære er jo meget smukke Ting, men en rund Million er mig dog endnu kærere. For Penge kan man købe alt — ogsaa Ordener, Adel og Ære!" lo Merrier, fyldte igen sit Champagneglas til Randen og tømte det velbehageligt i langsomme Drag.

„En Marskalsstav lader sig dog ikke erhverve for Penge," sagde Saint-Arnaud, og et foragteligt Sideblik strejfede Bankierens Ansigt.

Hortense opfangede dette Blik. Der gik en kold Gysen igennem hende. Gid hendes Fader dog snart vilde rejse sig! Saa kunde hun faa Saint-Arnaud alene for sig selv.

Men Baron Merrier tænkte ikke paa at rejse sig, men trak i Ro og Mag et Guld-, med Hertugkrone forsiret Cigaretetui, en Gave fra hans Ven Morny, hvad han ikke undlod at fortælle, op af Lommen og bød Cigaretter rundt.

„Det er den skønneste Time paa Dagen!" Han blæste velbehageligt blaa Røgskyer ud og saa tankefuld efter de luftige Ringe. „Et vellykket Maaltid med sine Børn og gode Venner!" Han bukkede for Marie og Saint-Arnaud, hvorved han hemmeligt aabnede to af de underste Knapper i sin Vest. „Jeg kan sige Dem, Dubois, at Morny og jeg har en storartet Forretning for."

„Hvad da?" spurgte Generalen mere af Høflighed end af Interesse for sin Svigerfaders Pengespekulationer.

„De ved jo, at allerede medens Kejseren sad som Statsfange, havde han foresat sig, at han, hvis han nogen Sinde skulde bestige den franske Trone, vilde gøre Paris til den skønneste Stad i Verden," vedblev Merrier.

„Og det er blevet til Sandhed," sagde Dubois. „I Kejserens Arbejdsværelse hænger en stor Plan over Paris, som han efter Præfekt Hausmans Anvisning har gennemtrukket med røde Streger. Disse Streger er allerede omtrent alle blevne til forbavsende Virkeligheder."

„Ja vist — og den brave Hausman har derved godt forstaaet at mele sin Kage," sagde Merrier leende. „Kejseren er ham taknemmelig, fordi han trofast mindes hver 2. December, det andet Kejserriges Fødselsdag."

Dubois rykkede lidt utaalmodig med sin Stol.

Denne Dag blev nødig omtalt, ikke engang af Kejserens mest trofaste Tilhængere.

„Ja, i disse faa Aar er der virkelig skabt Vidundere i Paris," vedblev Merrier ubekymret. „Naar jeg tænker paa, hvorledes den store Plads mellem Louvre og Tuillerierne tidligere saa ud! Den var næsten helt bebygget, og snævre, smudsige Gader strakte sig til alle Sider. Hvert tredje Hus var en Beværtning eller et Spisehus, hvor man kunde spise for halvtredsindstyve Øre — jeg har saamænd selv spist der, om end ikke saa godt som i Dag!"

Amely saa lidt ængstelig op paa sin Mand. Men Dubois var en alt for fornem Natur til at skamme sig over sin Svigerfaders Herkomst. Han tog overhovedet aldrig den gamle Merrier alvorligt og smilede blot godmodigt over disse Taktløsheder.

Nu rejste Hortense sig pludselig.

„Du kan slet ikke blive færdig i Dag, Papa. Lad Dubois holde dig med Selskab. Vi andre sætter os ind i Vinterhaven."

„Du tillader nok, at jeg lader en Droske hente?" bad Marie. „Jeg vilde nødig komme for sent hjem."

Merrier gjorde mange Indvendinger, men Marie forblev fast. Naturligvis blev der ikke hentet en Droske, men den unge Pige blev kørt hjem i en af Baronens mange Ekvipager.

„Skønt Marie troløs har forladt os, skal De dog ikke gaa Glip af Synet af mine smukke Orkideer, Greve," sagde Hortense. „Kom med mig!"

Den unge Officer bukkede tavs. Hans Hjerte slog højt og tungt, da han befandt sig alene med hende i den dæmpet oplyste Vinterhave.

Ned fra Loftet gyngede Ampler, formede som Blomsterbægre. Bregnernes uroligt sitrende Skygger faldt hen over Hortenses hvide Kjole. I hendes svagt rødmende Ansigt straalede de sorte Øjne som Stjerner. Saint-Arnaud saa henrykt paa hende. Hvor ung og henrivende var hun ikke. Og hun elskede ham — det røbede hvert af hendes Blikke, hvert Smil. Et dybt Suk hævede hans Bryst.

„Synes De ikke, at mine Orkideer ser smukke ud i denne Belysning?" spurgte Hortense. Hun plukkede nogle af de sælsomt formede Blomster og befæstede dem i sin Kjole. „Finder De dem ikke smukke?"

„En enkel Engblomst er mig næsten kærere end alle disse udenlandske Kunstprodukter, som koster vanvittige Summer og er uden Duft," svarede han.

Hun rev Blomsterne løs og sønderknugede dem mellem sine Hænder.

„Hvorfor skal De altid kun volde mig Smerte?" Der funklede klare Taarer i hendes Øjne. „Hvert Ord, som De i Dag har sagt, har indeholdt en Krænkelse mod os." Hendes Stemme kvaltes. Hun kastede sig i den forgyldte Kurvestol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Han saa, hvor stormende hendes Bryst hævede og sænkede sig, og hørte den sagte, med Møje under-

trykte Hulken. Et Sekund blev han tilsyneladende udeltagende staaende ved hendes Side, saa bøjede han sig pludselig ned til hende og prøvede paa at trække hendes Hænder bort fra Ansigtet.

„Græd ikke — jeg kan ikke taale at se Dem græde, Hortense. Jeg har ikke villet krænke eller saare Dem, men jeg kan ikke være Deres Faders Gæst — jeg kan ikke!"

„Og hvorfor ikke? Hvad har min stakkels Fader dog gjort Dem?" Hun lod Hænderne synke og saa op paa ham med sine forgrædte Øjne.

„Mig personlig har han kun vist Venlighed og gæstfrit aabnet sit Hus for mig — det ved jeg meget godt." Saint-Arnauds Stemme blev stærkere og ivrigere — den saa længe tilbagetrængte Harme kom nu som en Styrtesø over hans Læber. „Men alligevel kan jeg ikke aande i et Hus, hvis Glans og Luksus hovedsagelig erhverves ved Forfordeling af andre! — Jeg ved, hvad De vil indvende. Deres Fader giver aarlig store Summer til velgørende Stiftelser, han er Ridder af Æreslegionen, Kejseren udmærker ham ved enhver Lejlighed, hans Forretningsdygtighed bliver skattet og benyttet paa de højeste Steder. Alt det ved jeg — og alligevel siger jeg Dem, at der hænger mange Suk og Taarer ved de Millioner, han erhverver sig, der er ingen Velsignelse ved dem, de vil forsvinde lige saa hurtigt, som de er vundne. — Se saa — nu kan De vise mig Døren — jeg har ikke fortjent bedre, thi jeg krænker og smerter Dem, og De har dog kun bevist mig godt."

Hun lagde stille Hænderne i Skødet og saa ham trøstesløst ind i Ansigtet.

„Naar De har saadanne Tanker om os, saa maa det ganske vist være skrækkeligt for Dem at betræde vort Hus. Jeg holder Dem ikke længer tilbage, Grev Saint-Arnaud."

„Ikke saaledes — vi maa ikke skilles i Vrede!" bad han blødere. „Hortense, dersom De var fattig som jeg, saa vilde jeg endnu i Dag bede Dem blive min Hustru. Jeg har allerede længe elsket Dem — men kun den yndige, indtagende Pige, ikke Millionærens Datter!"

Et Glædesglimt funklede i hendes mørke Øjne.

„Hvis De virkelig elskede mig, vilde De ikke tænke paa det. Hvad vedkommer min Faders Pengesager os? Det har ikke forhindret General Dubois i at gøre Amely til sin Hustru, og De tvivler da ikke om Generalens Hæderlighed og noble Sindelag?"

„Nej, absolut ikke. Jeg ærer og elsker Generalen. Han er en Idealist, som næsten intet bruger til sig selv, ingen kan være mere beskeden og fordringsløsere end han. Jeg er fast overbevist om, at han bestrider alle sine Fornødenheder af sin egen Gage og udelukkende benytter sin Svigerfaders Penge til sin Kones Udgifter."

„Og kunde De ikke gøre det samme?"

„Nej, thi det er egentlig kun et Skalkeskjul. Indirekte bruger man dog ogsaa Pengene."

„Saadanne Betænkeligheder har ellers ingen gjort sig." Der viste sig to allerkæreste Smilehuller i Hortenses Kinder. „De er helt anderledes end de andre Herrer, der vil gifte sig med mig, Grev Saint-Arnaud. Men netop derfor holder jeg af Dem. Ak — De har jo egentlig slet ikke friet til mig endnu og vil jo overhovedet ikke gifte Dem med mig!"

„Hortense!" Han traadte nærmere hen til hende, og han aandede hurtigt og stødvis. „Jeg vilde være det lykkeligste Menneske, dersom De elskede mig saa højt, at De vilde opgive Deres Glans og Rigdom for min Skyld. Men det er jo Vanvid at forlange det!"

„Jeg ved ikke, hvad det er, De forlanger. Hvor kan jeg forhindre, at min Fader samler sig Penge?"

„De kunde gøre Afkald paa alt Tilskud fra ham og nøjes med et beskedent og jævnt Liv ved min Side, Hortense!" Han greb hendes Haand og trykkede den til sine brændende Læber. „Jeg vil elske dig, som endnu ingen Mand har elsket sin Hustru! Som Adjutant hos General Dubois kan jeg gøre Regning paa hurtig Forfremmelse. Vi maa kun indskrænke os lidt i Begyndelsen, senere vil vi kunne leve i større Velstand. Min elskede —" han tog hende i sine Arme og trykkede hendes sortlokkede Hoved til sit Bryst — „du skal intet savne, men lære tusinde nye Glæder at kende, Glæder, som du endnu ingen Anelse har om, du stakkels rige Pige!"

Hun laa et Minut stille i hans Arme, saa rettede hun sig op og saa ham fast ind i Øjnene.

„Jeg vil overveje Deres Ord og tale med min Fader derom. Jeg kan ikke gøre ham Sorg, thi han har altid kun vist mig Kærlighed og Godhed."

„De bringer mig derved et meget, meget stort Offer, Hortense, men jeg vil —"

Han fik ikke fuldendt Sætningen. Inde fra Spisestuen lød der et skingrende Skrig, efterfulgt af et dumpt Fald, som naar een eller flere Stole bliver væltede.

Hortense rev sig ud af Saint-Arnauds Arme.

„For Himmelens Skyld, det er Amely, der skreg!" Hun løb til Døren, men den blev allerede revet op, og Amely Dubois stod for dem med taarevædet Ansigt.

„Min Mand — kom straks ind til min Mand!" Mere fik hun ikke sagt, saa styrtede hun tilbage til Spisestuen.

Saint-Arnaud og Hortense fulgte efter hende saa hurtigt, de kunde.

I Spisestuen herskede den største Forvirring. General Dubois laa med lukkede Øjne og fortrukkent Ansigt tilbagelænet i sin Stol ligesom livløs. Merrier syntes helt at have mistet Fatningen. Han gav alle de tililende Tjenere den ene modstridende Befaling efter den anden. Ved at springe op havde han væltet sin Stol, derved var en Flaske Burgunder faldet om og udgydt sit Indhold som en Blodstrøm over den rosensmykkede Dug. Amely knælede højt jamrende ved Siden af sin Mand og gned hans kolde Hænder.

Saint-Arnaud var den eneste, der beholdt Fatningen. Med to Tjeneres Hjælp lagde han den afmægtige Mand fladt udstrakt paa Tæppet og lagde en Serviet, dyppet i Vand og Eddike, paa hans Pande.

„Vær ikke bange, Frue, Hr. Generalen har i den senere Tid af og til lidt af saadanne Anfald," sagde han trøstende. „Det gaar snart over."

„Gaspard — aa, Gaspard!" hulkede Amely. Hun bøjede sig over det stive Legeme og kyssede de kolde Hænder.

„Han bevæger allerede Øjenlaagene. De maa ikke lade ham mærke Deres Angest, Frue!" bad Saint-Arnaud. „Har Generalen haft nogen Sindsbevægelse?"

„Han kom i en let Ordstrid med Papa. Vi anede jo ikke, at en saa ringe Sindsbevægelse kunde skade ham. — Hortense, er der sendt Bud efter Lægen?"

„Ja, for længe siden, Amely!"

„Vi vil tage hjem, saa snart Gaspard er kommen til sig selv."

Generalen slog nu med ét dybt Suk Øjnene op. I de første Sekunder saa han uforstaaende paa de Ansigter, der var bøjede over ham, men saa rejste han sig op ved Saint-Arnauds og Tjenernes Hjælp og smilede beroligende til sin Kone. „Det betyder ikke noget, kæreste Amely," sagde han. Men han trykkede igen sin Haand mod Brystet.

„Har du Smerter?" spurgte Amely. „Hvorfor har du aldrig sagt mig, at du følte dig syg? Straks i Morgen lader vi den mest berømte Læge i Paris hente!"

„Vil De ikke hellere blive her i Nat, Dubois?" spurgte Merrier lidt forsagt. Hans Svigersøns Sygdom voldte just ikke ham selv personlig nogen Sorg, men det gjorde ham ondt for Datterens Skyld. Han frygtede ogsaa for hendes Bebrejdelser, fordi den lille Ordstrid, han havde haft med Dubois, havde været Skyld i Anfaldet.

„Herre Gud, man falder dog ikke straks i Afmagt, fordi man er af forskellig Mening!" brummede han lidt fortrædelig.

„De har ganske Ret, kære Svigerfader!" Dubois rakte den gamle Merrier sin Haand. „Min Afmagt har intet at gøre med vor lille Uenighed. Jeg har allerede i længere Tid følt mig syg og har vel nu været lidt overanstrengt. Nu vil jeg helst straks køre hjem og gaa i Seng. Dersom det kan berolige Amely, saa bed Lægen om at følge med os, skønt det er ganske unyttigt."

„Vil De ikke køre med os, Greve?" bad Fru Dubois. „Min Mand kunde maaske føle sig syg igen i Vognen."

Saint-Arnaud bukkede samtykkende.

„Jeg vilde allerede selv bede Dem om en Plads i Vognen, Fru Generalinde." Saa vendte han sig til Hortense. „Vil jeg snart høre fra Dem?" spurgte han sagte.

„Jeg kommer i hvert Fald i Morgen Formiddag hen til min Søster for at høre, hvorledes min Svoger har tilbragt Natten," hviskede hun.

Saint-Arnaud kunde kun takke hende med et straalende Blik, thi den indtrædende Tjener meldte nu, at Vognen var kørt frem.

Amely tog hurtigt Afsked med sin Fader, over hvem hun denne Aften havde ærgret sig i høj Grad. Og saa snart Gæsterne var borte, gik Hortense med Næsen i Sky ind i sit Sovekammer uden overhovedet at sige Godnat til Faderen.

Baronen fløjtede sagte hen for sig, traadte ind i det Værksted, han havde ladet indrette, satte sig ved sin Høvlebænk og begyndte at høvle, saa Sveden i tunge Draaber løb ned over hans Ansigt. Det beroligede ham og gjorde ham tillige behagelig træt. Huslægen var meget tilfreds med denne Beskæftigelse, medens Døtrene foragtelig trak paa Skuldrene over hans „ordinære Tilbøjeligheder".

III.

„I Gaar opførte du dig ligefrem utroligt, Papa!" sagde Hortense, da hun sad lige over for sin Fader ved Kaffebordet.

„Hvad har jeg dog egentlig forbrudt? Jeg kan dog med min bedste Vilje ikke forhindre, at Dubois besvimer! Det er dog meningsløst at sætte hans Anfald af Svimmelhed i Forbindelse med vor lille Uenighed. Dubois begynder at blive gammel. Hvorfor tager han ikke sin Afsked — jeg køber dem hvilket som helst Slot, de vil have."

„Det vilde kun nytte Amelys Ærgerrighed lidt. Du tror nu, at alt er gjort med Penge."

„Det er det ogsaa."

„Dine Anskuelser er saa frastødende! Grev Saint-Arnaud —"

„Aa — der har vi det!" sagde Merrier leende. „Jeg er i Gaar kommen paa tværs af din foretrukne Tilbeders Anskuelser og —"

„Saint-Arnaud vil ikke gifte sig med mig," afbrød Hortense ham indigneret. „Og ved du hvorfor? Fordi han misbilliger din Maade at blive rig paa!"

„Det kan jeg nok overleve!"

„Men jeg ikke! Jeg elsker Saint-Arnaud og vil aldrig gifte mig med nogen anden end ham, og hvis han ikke vil have dem, bryder jeg mig ikke en Smule om alle Millionerne."

„Det er jo Vanvid. Han vil saamænd baade have dig og dine Millioner."

„Han vil kun gifte sig med mig, hvis jeg vil lade være at tage Penge af dig — ikke en Øre. Vi skal indskrænke os, indtil han bliver befordret."

Merrier greb sig til Hovedet, som om det svimlede for ham.

„Det Menneske maa jo sendes paa en Nerveklinik," sagde han. „Det er dog det mest vanvittige, jeg nogen Sinde har hørt."

„Ja, det er maaske vanvittigt, men jeg kan godt lide det hos ham. Han elsker mig selv og ikke mine Penge."

„Naturligvis elsker han dig. Han maatte jo ikke have Øjne i Hovedet, hvis han ikke synes om dit smukke Ansigt!"

„Og dog er jeg saa ulykkelig — saa grænseløs ulykkelig! Hvorledes skal jeg dog paa engang blive fattig? Du kan da ikke kaste dine Penge i Seinen!"

„Tænk dog blot ikke paa det. Den unge Herre lader sig nok tale til Rette. Skal jeg køre hen til ham?"

„Nej, nej. Du vilde ødelægge alt, Papa. Du har ikke Spor af Takt. Ak, hvad skal jeg dog gøre? Og jeg maa allerede i Dag bestemme, om jeg vil gifte mig med ham og blive fattig eller give Afkald paa ham og blive rig!"

Hun bed sig i Underlæben. Der stod store Taarer i hendes sorte Øjne.

„Men min søde, lille Hortense, græd dog ikke!" bad Merrier. „Du skal jo faa alt, hvad du vil, og selv om Saint-Arnaud ikke er den Svigersøn, jeg vilde have valgt, saa skal —"

„Han kan heller ikke lide dig. Saa I er altsaa enige."

„Pas paa, lille Ven, der vil nok findes en Udvej," sagde Merrier efter en kort Betænkning, idet han rykkede sin Stol tæt hen til Hortenses.

„Hvilken da?" spurgte hun lidt fortrædelig.

„Du maa indbilde Saint-Arnaud, at du ejer en Formue, som du har arvet efter din afdøde Moders Slægtninge, en Kapital, af hvis Renter I kan leve beskedent. Det vil ikke forhindre ham i at gifte sig med dig, og lad saa det øvrige blive min Sag."

Hortenses Ansigt opklaredes.

„Du er dog en meget klog Mand, Papa! Det var en udmærket Idé!" sagde hun. „Hvor stor skal den Formue, som jeg har arvet, være?"

„Naa, lad os sige, du har arvet to Hundrede Tusinde Kroner!" svarede Merrier leende. „De giver dig til fire Procent otte Tusinde Kroner. Saa meget har du ganske vist hidtil givet ud til Hatte og Handsker!"

„Og nu skulde jeg betale alt deraf?"

„Lille Tosse — det indbilder vi kun Saint-Arnaud. Det morer mig at føre dette pedantiske Menneske bag Lyset! Naar I først er gifte, kan han faa Sandheden at vide. Saa vil han nok være saa venlig at beholde dig og din Million!"

„Det tror jeg ogsaa."

Hortense rakte Faderen sin rosenrøde Kind til Kys, en Udmærkelse, som ikke ret ofte blev den gamle Merrier til Del.

„Kører du nu til Amely, mit Barn?"

„Ja, men først til min Modehandler. Jeg maa bestille mig et nyt Toilette til den næste Hoffest."

„Saa smukt og saa dyrt som muligt!" sagde Merrier veltilfreds, da Hortense nu samlede Slæbet paa sin Morgenkjole sammen og gik hen til Døren.

Damernes Kjoler var paa den Tid saa vide og brusende og ved festlige Lejligheder spændte over en stiv Krinoline, saa der hørte megen Gratie, Ynde og god Vilje til at bevæge sig i et med Møbler overfyldt Værelse uden at vælte alt eller føre alt med sig med sit ballonagtige Klædebon. Den store Modehandler Worth, der virkelig var en Kunstner i sit Fag, begyndte først langsomt at indføre nogle smagfuldere Forbedringer i Toiletterne.

Uden for denne Modekonges elegante Hus holdt allerede et stateligt Antal Ekvipager. I den med brede Divaner udstyrede Salon ventede Damerne ofte i Timevis, indtil det store Øjeblik kom, og de stod lige over for Worth, som først fordybede sig i Synet af sin foran Spejlet staaende Klientinde, førend han i en inspireret Tone beskrev det store Mesterværk, som syntes ham at passe for den paagældende.

Som en af de bedste Kunder blev Hortense straks ført ind i den store Modekunstners elegante Arbejdsværelse. Samtalen forløb til gensidig Tilfredshed, og Hortense steg ind i sin Vogn med en frydefuld Følelse af, at hun snart vilde komme i Besiddelse af et Toilette, der endog vilde vække Beundring i Kejserindens Kredse.

Skade, at hun ikke turde beskrive det helt udførligt for sin Søster. Men saa kunde hun risikere, at Søsteren bestilte sig et lignende Toilette, og det vilde svække Virkningen af det.

Men Amely Dubois havde nu ingen Sans og ingen Interesse for Toiletanliggender. Hun hilste venligt paa Søsteren, men hørte kun adspredt paa hendes Passiar og spurgte ikke engang om, hvilken Farve den nye Kjole skulde have, eller hvilke Smykker og hvilke Blomster der vilde passe til den.

„Hvad er der i Vejen, Amely? Du ser jo helt bleg og træt ud," sagde Hortense endelig, ærgerlig over Søsterens udeltagende Væsen. „Du sagde jo, at Gaspard har sovet ret godt, og at han nu allerede igen arbejder sammen med sin Adjutant."

Amely svarede ikke straks. Hun sad lige over for Søsteren langt tilbagelænet i sin Stol og med sammenknugede Hænder, og i hendes Ansigt prægede der sig en med Møje undertrykt Fortvivlelse. Af og til løste hun de sammenslyngede Hænder og pressede dem mod sine Tindinger, som om hun derved kunde bringe den smertelige Banken derinde til Ro.

„Har Lægen været her? Hvad sagde han?" spurgte Hortense videre.

„Ja — Professor Corvisart har været her."

„Naa, og hvad sagde han? Gaspard skal vel skaane sig selv en Tid? Han er vel noget overanstrengt, ikke sandt?"

Amely lo bittert.

„Ja, han foreskrev Ro — absolut og varig Ro — en livsvarig Udhvilen!" Hun sprang op. „Jeg kan ikke fatte det, ikke bære det — det kan, det maa ikke ske!"

„Hvad er det da?"

„Kan du tie?"

„Ja vist, Amely."

„Over for alle Mennesker? Ogsaa over for Papa og Grev Saint-Arnaud? De maa heller ikke vide noget!"

„Selvfølgelig, naar du forlanger det!"

Amely bøjede sig dybt ned til Søsteren. Alligevel kunde denne knap forstaa hendes sagte fremhviskede Ord.

„Han sagde, at General Dubois led af en farlig Hjertesygdom; han kunde nok leve, men kun, hvis han aldrig mere satte sig paa en Hest, aldrig anstrengte sig med Arbejde, men straks indgav Ansøgning om sin Afsked."

„Den stakkels Gaspard! Men Helbredet er jo da Hovedsagen, og vi er jo rige nok, Amely. Papa køber et Slot til eder og —"

„Aa, kom ikke med denne intetsigende Trøst, Hortense!" Amely stak Fingrene i Ørene. „Disse enfoldige Talemaader vil alle Mennesker naturligvis komme med. Ingen forstaar, ingen kan forstaa, hvad dette i Virkeligheden betyder for mig. Tager Gaspard sin Afsked, saa er simpelt hen alt — alt forbi!" Hun stirrede mørkt ud i det tomme Rum. Saa sprang hun pludselig op, som om hun ikke kunde faa Ro for sine kvalfulde Tanker, og begyndte at gaa heftigt frem og tilbage i Værelset. „Det maa ikke ske! Hører du, Hortense — det maa ikke ske — jeg vil det ikke, jeg vil under alle Omstændigheder forhindre det. Jeg har taget det Løfte af Lægen, at han ikke vil sige Gaspard den fulde Sandhed. Han maa forblive i Uvidenhed om sin Tilstand. Gaspards Hjerte er alt for stort; ved enhver Anstrengelse eller Sindsbevægelse kan han falde død om."

„Saa maa han ikke anstrenge sig mere. Der gives sikkert Stillinger ved Hoffet, i hvilke legemlige Anstrengelser kan undgaas!"

„Ikke for Gaspard. General Dubois, hvem Marskalstaven var sikker, trækker ikke i noget Hofslivré." Hun for med begge Hænder gennem sit kunstigt frisérede, blonde Haar og rev i sin Fortvivlelse i det. „Det skulde altsaa blive Enden paa alle mine stolte Drømme! Afskediget som almindelig General — skulde han nu leve ude paa et Landgods, 'kendt af ingen og misundt af ingen'!"

„Man vil dog altid misunde dig for din Rigdoms Skyld, Amely."

„Den Misundelse bryder jeg mig ikke om. Jeg

har aldrig været pengestolt. Men jeg har været stolt af Gaspards Stilling. Du aner jo ikke, hvor herligt det er at være en berømt Mands Hustru! Hvor vi viste os, blev vi tiljublede fra alle Kanter, og man saa efter os med beundrende, ærefrygtsfulde Blikke. Og nu skulde alt dette pludselig være forbi! Jeg er til Mode, som om Jorden gled bort under mine Fødder og sank ned i et øde og trøstesløst Intet."

Hendes Stemme kvaltes i Taarer. Hun kastede sig tilbage i Stolen og hulkede højt.

Hortense saa med rynket Pande paa den grædende, unge Kone.

„Tag dig sammen!" sagde hun endelig med sagte, men fast Stemme. „Beslut dig til, hvad du vil gøre. Hvis du vover at indbilde Gaspard, at hans Sygdom ikke er af nogen Betydning, og at Lægen helt har beroliget dig, saa maa du ikke græde Øjnene ud af Hovedet, for saa kan Dubois umuligt tro dine trøstende Forsikringer."

„Du har Ret."

Amely undertrykte med Magt sine Taarer.

„Med lad os nu forlade dette ophidsende Emne," sagde Hortense. „Maaske gaar alt bedre, end vi tror. I Gaar var jeg ogsaa meget modløs, men allerede i Dag ved jeg, at alt vil gaa, som jeg vil."

„Hvorledes da?"

„Jeg vil forlove mig med Grev Saint-Arnaud."

„Naa, altsaa dog. Har han overvundet sine Betænkeligheder med Hensyn til din Rigdom?"

Hortense lo.

„Nej, foreløbig ikke."

Hun bøjede sig ned til Søsteren og fortalte hende hviskende den gamle Merriers Plan.

Amely rystede betænkeligt paa Hovedet.

„Saint-Arnaud har en meget udpræget og bestemt Karakter, et saadant Bedrageri vil han aldrig tilgive dig."

„Aa hvad — han faar det alt sammen at vide senere, naar vi først er Mand og Kone, forudsat da, at du ikke vil forraade mig, Amely."

„Jeg skal nok tie."

„Godt. Og gaa nu og prøv paa, om du ikke kan skaffe Saint-Arnaud et Øjeblik fri for Tjenesteforretningerne. Send ham saa herind til mig."

„Du har Ret — det er paa høje Tid."

Skønt Patienten laa flere Værelser fra hendes Boudoir, i hvilken Søstrene befandt sig, gik Amely allerede nu paa Taaspidserne. Hun trak Portieren sagte til Side, og da Dørene til alle de andre Værelser stod aabne, kunde Hortense se ind i Dubois' Værelse.

Patienten laa i en magelig Lænestol, støttet af Puder. Saint-Arnaud sad ved Siden af ham og holdt en Mappe med Dokumenter, der skulde underskrives, fast paa hans Knæ.

Ved Amelys Indtrædelse sprang han op og kyssede hendes Haand. Den unge Frue lagde næppe Mærke til ham, men knælede med et henrivende Udtryk af hengivende Kærlighed ved Siden af Patientens Lænestol og trykkede sit Hoved ømt imod hans Skulder.

„Hvor mærkeligt!" tænkte Hortense, som var fulgt efter sin Søster og nøje betragtede hende. — „Amely elsker sin Mand lidenskabeligt og vil dog hellere udsætte ham for Muligheden af en pludselig Død end give Afkald paa sin Ærgerrighed! — Men — bærer jeg mig ikke selv omtrent saaledes ad?"

Hun stirrede med sammentrukne Bryn ned mod Jorden og saa først op, da Saint-Arnaud pludselig stod foran hende. Hans Skridt havde tabt sig i det tykke, bløde Smyrnatæppe. Hun løftede sit Hoved og strakte begge sine Hænder ud imod ham.

„Hortense!"

Han saa hende spørgende ind i Øjnene. Hendes Smil, hendes Rødmen var jo saa fortryllende. Men han vovede dog ikke at tro paa sin Lykke.

Hun tog Plads paa en Divan.

„Kom og sæt Dem ved Siden af mig! Vi vil passiare fortroligt sammen og glemme al Strid om de kedelige Penge — ikke sandt?"

„Kun alt for gerne." Han lagde Armen om hendes Skuldre og drejede hendes Hoved om imod sig. „Se paa mig!" sagde han bevæget. „Tør jeg haabe, at du vil opfylde mit Ønske?"

Hun betænkte sig et Øjeblik. Saa slyngede hun med lidenskabelig Ømhed sine Arme om hans Hals og kyssede ham.

„Ja, ja — du Tyran — du kære, slemme Menneske! Du skal have din Vilje. Jeg vil hellere give Afkald paa alt andet end paa dig. Jeg vil leve jævnt og beskedent. Men du maa først lære mig det.. Jeg har ingen Anelse om, hvor meget alting maa koste og — —"

„Hortense, du skal aldrig angre din højhjertede Beslutning!"

Der glinsede Taarer i Saint-Arnauds Øjne. Han trykkede fyrige Kys paa hendes Læber.

Hun rev sig løs.

„Hør nu videre. Jeg har talt derom med Papa — og han samtykker i, at vi ikke vil modtage noget Tilskud fra ham. Det vil sige, samtykker gør han egentlig ikke. Han finder, vi hører hjemme paa en Galeanstalt. Men han vil alligevel lade os blive gifte. Og helt fattig er jeg ikke. Jeg har arvet en Sum efter en Tante af min Moder. Det er Familien Montignyſches Penge — det kan da ikke genere Greven — vel? Det er to Hundrede Tusinde Franks. Det har Papa sagt. Jeg husker nøje Tallet. Om det er meget eller lidt, ved jeg ganske vist ikke. Men du vil jo absolut gifte dig med en fattig Pige."

„Ja, den smukkeste, elskværdigste Pige i hele Paris, siden hun ikke mere er stolt af at være den rigeste!" raabte Saint Arnaud stormende. „Hvor lykkelige skal vi ikke blive! Vi kan udmærket godt leve af min Gage og Renterne af din Formue. Mange af mine Kammerater har meget mindre at leve af. Min Moder vil nok lære dig at blive en lige saa god Husmoder, som hun selv er."

„Skal jeg da gaa paa Torvet og selv sy mine Kjoler?" Hortense lo muntert. „Hvorledes mon jeg saa vil komme til at se ud?"

„Du er for mig henrivende selv i den tarveligste Kjole."

„Men Papa maa vel nok give os et Udstyr?"

„Ja vist. Men det maa blot være afpasset efter vore Forhold. Vi kan jo tage hvide, lakerede Møbler med Cretons-Betræk. Det ser nydeligt ud og koster ikke saa meget."

Hun vendte Hovedet bort, for at han ikke skulde se hendes leende Øjne.

Creton i hendes, Hortense Merriers Værelser — i Børskongens og Mangemillionærens Yndlingsdatters Værelser!

„Jeg vil gerne gaa ind paa dine rimelige Ønsker," sagde Saint-Arnaud. „Gid jeg blot straks kunde

bringe dig til min Moder! Men hun er desværre bortrejst for Øjeblikket."

„Vil hun ikke føle sig skuffet over, at du gifter dig med en saa fattig Pige?"

„Min Moder vil sige: 'En Pige, der bringer et saadant Offer, er en Perle!'"

„Naa, jeg kunde da ogsaa være en Perle, selv om jeg beholdt min glimrende Indfatning."

„Jeg tænker maaske for strengt, men for mig ligger der noget demoraliserende i stor Rigdom, naar den vænner sin Ejer til at anse enhver Slags Overflod for en absolut Nødvendighed for ham, ja, som hans ligefremme Ret, og derover rent glemmer de Savn, som de mindre heldigt stillede Mennesker maa lide," svarede Saint-Arnaud fast.

Hortense skar en lille Grimasse.

„Vær i det mindste lidt venlig mod den stakkels Papa," sagde hun indsmigrende, idet hun gned sin bløde Kind op og ned ad Saint-Arnauds Frakkeærme. „Jeg har i Dag skændt paa ham for hans tankeløse Snak i Gaar. Han mener det jo ikke saa slemt. I Grunden er han det godmodigste Menneske af Verden. Han vil blot saa gerne samle rigtig mange Penge sammen til sine Døtre."

„Hortense, jeg vil tage alt muligt Hensyn til din Fader," lovede Saint-Arnaud alvorlig, „men hans og mine Anskuelser lader sig nu engang ikke bringe i Samklang med hinanden. Vi maa altsaa hellere for Fremtiden helt undgaa alle saadanne Drøftelser."

„Ja vist, det vil ogsaa være det bedste!" sagde hun lettet. „Du spiser naturligvis til Middag hos os i Dag?"

Saint-Arnaud kæmpede med sig selv. Det var ham en pinlig Tanke, at han allerede igen i Dag skulde være Merriers Gæst. Men han kunde jo ikke godt afslaa sin Forlovedes Bøn uden at krænke hende, og han lovede derfor at komme.

Hun takkede ham med et straalende Smil.

„Kom!" sagde hun muntert. „Nu vil vi gaa ind til Dubois og faa hans Lykønskninger!" Hun lagde sin Arm i hans. „Du gifter dig vel blot med mig, fordi jeg er Dubois' Svigerinde?"

„Ja, naturligvis kun af den Grund!" svarede han leende.

Generalen saa meget glad ud, da det unge Par nærmede sig.

„Det har De gjort godt, Saint-Arnaud!" raabte han hjerteligt. „Hortense, du kunde ikke have bragt mig en kærere Svoger end min Adjutant!"

Den unge Officer bøjede sig over den Haand, Generalen rakte ham.

„Min General!" sagde han med bevæget Stemme. „Gid De blot snart maatte blive rask — det er vort inderligste Ønske."

„Ved eders Bryllup vil jeg danse igen!" Dubois rejste sig livligt over Ende i Stolen, men sank straks tilbage igen med et let Suk. „Det er ogsaa fordømt! Ved hver Bevægelse faar jeg Smerter i Brystet. Lægen vilde ikke rigtig ud med Sproget over for mig. Hvad sagde han til dig, da du var alene med ham, Amely?"

„Det var Nervesmerter. Du er lidt overanstrengt," svarede Amely i en let Tone.

Hortense saa, at hendes Læber skælvede.

„Naa, saa er det jo godt." Dubois sukkede lettet. „Jeg var bange for, at det var en farlig organisk Sygdom. Og i Hæren kan man ikke bruge syge Folk."

„Hvad er det for Tanker?" skændte Amely. „Men det vilde vist være godt, om du tog en længere Orlov."

„Det gaar ikke an for Tiden," svarede Dubois. „Enten er jeg rask, og saa gør jeg min Pligt — eller ogsaa er jeg syg, og saa maa jeg trække mig ud af Tjenesten."

„Deres Sundhed gaar frem for alt, General," sagde Saint-Arnaud bevæget.

„Lægen siger jo, at jeg ikke lider af nogen alvorlig Sygdom. Saa gør jeg videre Tjeneste og holder Smerterne ud saa godt, jeg kan," svarede Dubois rolig.

Amely vilde svare, men hun formaaede ikke at frembringe et Ord. Hun klappede blot Dubois Hænder. Hortense saa alvorligt paa Svogeren. Hvor han dog i Dag saa gammel, syg og træt ud! Nu, da hans afmagrede Legeme ikke holdtes oprejst af den stive Uniform, sank det helt sammen.

En Følelse af dyb Skam overvældede den unge Pige. Hun kunde ikke udholde at se den ømme Omhyggelighed, hvormed Søsteren færdedes om den syge Mand. Alt forekom hende falsk og bedragerisk, og hun forekom sig selv som Medvidderske i en planlagt Forbrydelse.

„Vort Besøg trætter vist Dubois. Lad os hellere gaa," hviskede Hortense til sin Forlovede.

Da Generalen nu udmattet lukkede Øjnene, bad ogsaa Amely dem om ikke at blive længer. De tog Afsked og gik sammen ned ad Trappen. Uden for Hortenses Hjem sagde den unge Pige saa stille og alvorligt Farvel til sin Forlovede, at Saint-Arnaud, der ikke kunde tænke sig nogen anden Grund til hendes trykkede Sindsstemning end Sorg over Svogeren, følte sig helt rørt over hendes kærlige Deltagelse. Det bestyrkede ham kun endnu mere i den gode Mening, han havde om hende.

Da han henad Aften indfandt sig hos Merrier, kom hun ham i Møde i en helt anden Stemning, munter, livlig og straalende. Hun havde modtaget Indbydelse til „De skønne Damers Fest" og sprudlede af triumferende Munterhed. Hendes Pludren om den store Begivenhed og om hendes nye Toilette i denne Anledning var saa barnlig indtagende, at Saint-Arnaud uden videre Betænkelighed overgav sig til det Trylleri, der udgik fra hende.

Ogsaa Merrier spillede ikke uden Dygtighed sin Rolle som værdig Fader. Han gjorde jo nok gentagne Gange det unge Par opmærksom paa, at de opgav mere, end de for Øjeblikket kunde dømme om, men egensindige Mennesker maatte føle, naar de ikke vilde høre, og Saint-Arnaud skulde have sin Vilje. Alligevel skulde han vide, at han til enhver Tid kunde raade over sin Svigerfaders Pung.

Den unge Officer bukkede takkende, men med det urokkelige Forsæt aldrig nogen Sinde at gøre Brug af dette Tilbud.

IV.

Paa Kastanietræerne i Champs-Elysées flammede de høje, stive Blomster. De lange Blomsterbede i Tuillerihaverne prangede i straalende Farver. Man mærkede allerede den liflige Duft fra Blomstertorvet ved Madeleine-Kirken, naar man fra Rue Royal traadte ud paa Boulevarderne.

Her slentrede Karlos Galanti langsomt omkring.

I sit Ydre adskilte han sig slet ikke fra de øvrige Boulevardherrer, der enten slentrede op og ned, sad uden for Restaurationerne eller blev staaende ved Butiksvinduerne for at betragte enhver smuk Dame, der gik forbi. Men i Virkeligheden forholdt det sig helt anderledes. Siden hans Forlovede, Marie Boucher, havde taget Ophold i Tuillerierne, havde han en bestemt, kun af ham selv kendt Hensigt med sin tilsyneladende dovne Slentren op og ned ad Boulevarderne. Marie underrettede ham meget hyppigt om, naar hun skulde køre ud med Kejserinden. Saa indfandt han sig regelmæssigt paa et eller andet Gadehjørne i Nærheden af Tuillerierne for at se den kejserlige Ekvipage køre forbi og opfange et Blik af Maries straalende blaa Øjne.

Men han maatte omhyggeligt undgaa at staa for hyppigt paa samme Sted; thi paa den Route, hvor den kejserlige Ekvipage plejede at køre, vrimlede der af hemmeligt Politi, som holdt skarpt Øje med enhver mistænkelig Person. Saa snart der blev fattet Mistanke til en, blev han straks arresteret. Dersom han kunde bevise sin Uskyldighed, blev han jo nok straks løsladt igen, men det var dog ingen behagelig Følelse at staa optegnet i Politidirektør Pietris sorte Bog.

Galanti lagde megen Vægt paa at undgaa al Opsigt. Han fjernede sig derfor paa denne Dag snart fra sin Plads, da han saa, at nogle Herrer betragtede ham nøje, og gjorde en lang Spadseretur gennem det i Foraarstiden saa vidunderlig skønne Paris, at endog Poissonnierkvarteret havde et malerisk Præg og var oplivet af et sydlandsk livligt Gadeliv.

Paa Place du Caire stod der en gabende Mængde omkring et stort Elmetræ, fra hvis Top der vajede en bred, rød Fane, der med store Bogstaver bar Paaskriften: „Til Minde om Baudin".

Galanti tænkte sig om. Var det ikke en af Folkets Forkæmpere, som den 3. December 1851 blev dræbt paa en Barrikade? Hvad havde det med denne Majdag at gøre? Han spurgte nogle af de omkringstaaende. De fleste trak paa Skuldrene over dette unyttige Spørgsmaal, andre stirrede paa ham med uforduIgt Foragt over hans Uvidenhed, kun en gammel Herre, som var iført en fin, brun Klædesfrakke og støttede sig tungt til en Stok med Sølvhaandtag, saa sig om efter ham og sagde i en venlig, belærende Tone:

„Det er den 10. Maj i Dag — Baudins Fødselsdag. Det er smukt af det franske Folk, at det mindes denne Mand, som døde for Friheden."

Galanti tog Hatten af.

„Jeg takker meget for den venlige Oplysning, Hr. Béranger."

Han havde straks kendt Frankrigs gamle Yndlingsdigter, som han havde set nogle Gange hos Maries Bedstemoder, den gamle Admiralinde Boucher. Saa snart de omkringstaaende hørte Navnet „Béranger", gjorde de ærbødigt Plads for den gamle Herre, for at han bedre kunde se Træet. Nogle Stemmer raabte:

„Vor Béranger leve!"

Den gamle Herre vinkede afværgende med Haanden. Han saa endnu nogle Øjeblikke paa Fanen, der flagrede lystigt i Vinden; men da der nu fra Rue Montpellier rykkede en hel Række Politibetjente frem i Stormskridt, tog han Galantis Arm.

„Kom! Pladsen her vil snart blive ryddet paa en meget ublid Maade. Lad os gaa hen til den Bænk derhenne og se paa, at det sidste Frihedstræ bliver fældet! Det er jo ganske vist et sørgeligt Syn."

Galanti greb hurtigt den gamle Herre under Armen for at beskytte ham mod den tilbagevigende Mængdes Puf og Stød og drog ham med sig til en Bænk ved Enden af Pladsen. Herfra saa de, hvorledes Pladsen i faa Minutter blev ryddet og alle Indgange besatte. Ligesom vokset op af Jorden dukkede et Dusin Arbejdere frem med Økser og Save. I Løbet af kort Tid var det smukke Træ fældet og læsset paa en stor Trækkevogn. Mængden jublede og skreg.

Béranger saa paa denne Scene med et halvt spottende, halvt vemodigt Udtryk i sit kloge, gamle Ansigt. Der straalede en ungdommelig Ild i hans lyseblaa Øjne.

„Det var et ægte Pariserskuespil," sagde han til Galanti. „Tilgiv mig i øvrigt et Spørgsmaal. De kender mig, men jeg kan i Øjeblikket ikke huske Deres Ansigt."

„Intet Under, at De har glemt mig, og at jeg har beholdt Dem i Erindringen. Man glemmer ikke saa let Bekendtskabet med den største franske Digter. Vi har truffet hinanden hos Admiralinde Boucher."

„Rigtig, nu husker jeg det. De er en Beundrer af min Guddatter?"

„Ja, en meget oprigtig Beundrer. Men Fru Boucher kan desværre ikke lide mig."

„De er Republikaner, min kære. Nu husker jeg godt Deres Frihedssværmerier. Fru Boucher er yderlig kejserligsindet. Den afdøde Admiral var en glødende Beundrer af Napoleon den Første. Nu vel — det kan gaa — Napoleon den Første var et Geni. Hans Haand rev Frankrig tilbage fra den Fordærvelse og Ødelæggelse, i hvilken Revolutionen havde styrtet vort ulykkelige Fædreland. — Men „Nevøen!" — Han stak Haanden i Lommen og tog noget Papir og en Blyant frem. „Det er noget, jeg altid fører med mig. Naar jeg faar et godt Indfald, holder jeg det straks fast," sagde han.

„Lad Dem ikke forstyrre. Jeg vilde aldrig tilgive mig selv, hvis jeg berøvede Verden et af Deres Digte."

„Aa, Verden vilde ikke tabe noget, hvis dette Digt gik tabt," sagde den gamle Herre leende. „Det faldt mig blot lige ind. Lad os kun passiare roligt videre. Saa modnes Versene imedens i mit Hoved. Men de bliver bitre og onde. For det stakkels, uskyldige Træs Fald har saaret mit Hjerte."

Han henkastede med sin allerede let rystende Haand et Par Vers paa Papiret, som han langsomt gennemlæste, hvorpaa han nikkede tilfreds. Saa holdt han Blyanten eftertænksom mellem Fingrene og saa med et vemodigt Blik efter Vognen med det fældede Træ, indtil den drejede om det første Gadehjørne, og Publikum langsomt spredtes.

„Nu har jeg altsaa set det sidste Frihedstræ blive baaret til Graven. Det første saa jeg blive plantet den 25. Februar 1848, efter at den gamle Borgerkonge Louis Phillip nogle Timer før var steget i det historiske Køretøj. Saa begyndte man at plante Frihedstræer i hele Paris. Naturligvis blev det første sat foran Hovedindgangen til Tuillerierne — under Tilløb af mange Tusinde Mennesker, som sang Marseillaisen. Tronsædet, som man imidlertid havde hentet fra Paladset, blev i Triumf baaret omkring Træet, førend man brændte det paa Karusselpladsen. I Paris sker der jo ingen Omvæltninger uden Narrestreger.

Da den første Rus var forbi, fjernede Politiet en Mængde af de plantede Træer. Under Prins Napoleons Præsidentskab maatte man gaa langt for at finde nogen. Efter Statskupet forsvandt de sidste — med Undtagelse af det, som vi nys saa falde. Nu skal De høre mine Vers."

Og han læste langsomt og alvorligt sine Vers for den unge Mand.

Galanti greb den gamle Digters Haand og førte den til sine Læber.

„Vidunderligt — enestaaende! Hr. Béranger, giv mig disse Vers til Minde om denne Time."

„Ja, hvis De vil love mig ikke at nævne mit Navn."

„Det lover jeg. De kan trygt stole paa min Tavshed. Men jeg maa vel nok vise et Par af mine gode Venner disse pragtfulde Vers?"

„Saa mange, De vil. Mit republikanske Hjerte er ikke løbet mig i Blyanten. Skønt Kejseren har givet mig mange ærefulde Tilbud om at betale mig en Livrente og forære mig et stort, flot Hus — for at jeg skulde blive Hofpoet! Det betakker jeg mig dog for!"

„Har De afslaaet det? — Dersom jeg kunde ære Dem mere, end jeg allerede gør, saa vilde jeg gøre det, fordi De saa stolt afslaar saa ærefulde Tilbud."

„Det er saamænd ingen stor Fortjeneste af mig. Min Forlægger betaler mig en Sum for mine Bøger — det er nok for mig, da jeg hverken har Kone eller Børn. Mit lille Landsted i Passy og min Husholderske Lisettes omhyggelige Pleje og Husførelse tilfredsstiller alle mine Fornødenheder. Jeg er helt tilfreds med det Liv, jeg fører. — Men jeg keder Dem vist med min Passiar. Vil De være saa venlig at give mig Deres Arm? Mine Knæ ryster lidt."

Galanti hjalp omhyggeligt den gamle Mand med at rejse sig.

„Hvor maa jeg følge Dem hen?"

„Dersom De har Tid, saa lad os spadsere et Stykke sammen. Jeg skal spise hos Madame Boucher. Hun venter i Dag sin Sønnedatter for første Gang, siden hun er kommen til Tuillerierne."

„Maa jeg saa ikke følge Dem op til Admiralinden?" bad Galanti. „Denne lille Tjeneste vilde være et godt Paaskud for mit Komme."

Det bedende Blik i hans mørke Øjne rørte den gamle Digter.

„Jeg vil være Dem taknemmelig for Deres Følgeskab og lover Dem en god Modtagelse," sagde han.

De kom nu alt for langsomt fremad for Galantis Utaalmodighed. Den gamle Digter blev ofte staaende. Snart vakte en blomstrende Syrenbusk, hvis Duft den lune Vind førte hen til ham, hans Henrykkelse, snart saa han glad efter en lille Fugl, som svang sig op i Luften over hans Hoved.

Endelig stod de uden for det lille, graa Hus, hvis underste Etage Fru Boucher beboede. Bag de hvide Tylsgardiner i Hjørnevinduet saa Béranger sin gamle Venindes karakteristiske Hoved og tilvinkede hende smilende en Hilsen, inden han traadte ind i Huset.

Galanti fulgte noget nølende efter ham, thi han plejede ikke at blive særlig elskværdigt modtaget af Fru Boucher. Han holdt sig derfor lidt bag den gamle Digters Skikkelse for ikke straks at blive bemærket.

Fru Boucher hilste meget livligt paa sin gamle Ven. I hendes markerede Ansigt funklede et Par lidenskabelige, sorte Øjne.

„Nej, se — Monsieur Galanti! — Hvad forskaffer mig Æren af Deres Besøg?" vedblev hun, efter at hun havde budt Béranger hjertelig velkommen. Hun gav sin store Kniplingskappe, som var bunden under Hagen i en mægtig hvid Atlaskessløjfe, et vredt Skub i Panden, hvad der altid hos hende var Tegn paa daarligt Humør. „Min Sønnedatter er ikke mere hos mig. Hun er nu i sikker Forvaring i Tuilleriernes faste Slot."

„Den unge Herre har været saa elskværdig at følge mig herhen, Madame," sagde Béranger, førend Galanti kunde svare. „Og derfor har jeg lovet ham et venligt Blik fra min Guddatters Øjne og en Tallerken Suppe af Deres smukke Haand, Madame. De vil dog vel ikke lade den gamle Béranger blive en Ordbryder? Saa vilde det være første Gang, at De var ugæstfri, min gamle Veninde."

„Naa, siden han engang er kommen, kan han jo blive," svarede den gamle Dame endnu bestandig meget unaadig. „Maaske kommer Marie — maaske ikke. I hendes Stilling er alt usikkert; hun er ikke Herre over sin Tid. Jeg vil derfor heller ikke vente paa hende, men lade rette an."

Hun trak i en broderet Perlesnor og ringede. En Pige i sort Kjole og hvid Kappe viste sig straks og spurgte, om hun maatte rette an, førend Mademoiselle var kommet.

„Ja, vi vil spise straks," befalede Madame Boucher, idet hun tog sin gamle Vens Arm og begav sig til Spisestuen.

Ligesom alle de øvrige Værelser var ogsaa dette Værelse møbleret med en hyggelig, gammeldags Jævnhed. Polituren paa de rødlige Mahognimøbler med de smukke Messingbeslag skinnede lige saa klart som Sølvet paa Spise- og Anretterbordet.

Fru Boucher satte Potageskeen i den dampende Suppeterrin, som Pigen satte foran hende, og øste en Tallerken op til sin gamle Ven og derefter til Galanti.

„Der — spis, Galanti! Det vil gøre Dem godt. De er jo bleven mager som en Humlestang, siden jeg havde den Fornøjelse at se Dem sidst."

Det Ansigt, hun satte op, da hun sagde disse Ord, var saa eddikesurt, at man kunde have forgivet Kattekillinger med det.

„Livet i Paris er oprivende," sagde Galanti adspredt. Han lyttede efter hver forbikørende Vogn og spiste langsomt og aandsfraværende sin Suppe, medens den gamle Digter bad om en Tallerken til. „En saa god Tomatsuppe faar man kun hos Madame Boucher," sagde han.

Den gamle Dame følte sig smigret. Det satte hende lidt i bedre Humør. Alligevel kunde hun ikke lade være at spørge Galanti i en streng Tone, hvor det kunde være, at det netop i Dag var faldet ham ind at beære hende med sit Besøg — netop i Dag, da Marie muligvis kunde komme?

„Det var et heldigt Tilfælde, at jeg netop traf Hr. Béranger, Madame," svarede Galanti undvigende. „Hvorfra skulde jeg ellers have vidst, at Marie vilde komme i Dag. Jeg har ingen Adgang til Slottet."

„Naa, der findes ogsaa Papir og Blæk i Tuillerierne. Mig fører De ikke bag Lyset."

Den gamle Dames skarpe, sorte Øjne funklede vredt.

Men straks efter opklaredes hendes strenge Træk, thi Døren aabnedes, et henrivende, smilende Ansigt tittede ind, og en sød Stemme spurgte:

„Allerede begyndt at spise? Men, lille Bedstemoder, er der nu levnet lidt til mig? Jeg er frækkelig sulten!"

„Marie!"

Alle de tre, der sad ved Bordet, raabte det kære Navn, hver af dem i en forskellig Tone, men alle med Ømhed og glad Overraskelse.

Marie traadte nu helt ind i Stuen. I sin lyse, blomstrede Silkekjole, sit hvide Kniplingsoverstykke og Hat med Stifmoderblomster saa hun ud som selve det smilende og straalende Foraar.

„Onkel Béranger!"

Hun klappede ømt hans Haand, bøjede sig derpaa ned til sin Bedstemoder, kyssede hendes Pande og ordnede den store, hvide Kappe, som var falden helt ned i Panden paa hende. Derpaa tilkastede hun Galanti et skælmsk Blik og indtog hastigt sin Plads ved Bordet.

„Naa, saa De er altsaa sulten, lille Ven? Lader man Dem da sulte ved det kejserlige Hof? — Naa, desto bedre, thi en saadan Tomatsuppe kan de vist ikke koge i Tuilleriernes Køkken!" sagde Béranger leende.

Marie nikkede og spiste hurtigt et Par Skefulde for at glæde sin Bedstemoder. Men hun var i Virkeligheden alt for bevæget til at være virkelig sulten og foregav kun at være det. Den store, med blaa Syrengrene fyldte Glasskaal skjulte heldigvis for den gamle Dame, at Marie lod sin Tallerken næsten urørt tage bort igen.

„Men fortæl nu, Marie!" sagde den gamle Dame, da den opvartende Pige havde bragt en lille Tekedel med kogende Vand og en Temaskine ind og sat begge Dele ved Siden af sin Frue.

Fru Bouchers smaa, rynkede Hænder med de mange gammeldags Ringe skænkede ganske langsomt og draabevis Vandet paa Kaffekanden. En behagelig Kaffeduft blandede sig med den sødlige Duft fra Syrenerne og opfyldte det lille, hyggelige Værelse.

„Modtog Kejserinden dig venligt? — Stakkels Barn, du var saa bange, da du skulde op paa Slottet!"

„Det gik alt sammen meget bedre, end jeg havde troet," fortalte Marie. Hun skød Skaalen med Syrenerne lidt til Side, saa hun kunde se sin Bedstemoder og ogsaa af og til kunde tilkaste Galanti et betydningsfuldt Blik. „Forrige Tirsdag ved Middagstid kom jeg til Tuillerierne. Hvor mit Hjerte bankede! En Lakaj førte mig ind i en lille Salon, som vendte ud til Haven, og trak sig derpaa tilbage. Straks efter kom en Hofkavaler i kastaniebrun Frakke med Sølvbroderi og Sølvkæde. Han bankede paa en Dør, aabnede den lidt, sagde nogle Ord og forsvandt. Næsten i samme Øjeblik traadte Kejserinden ind."

„Naa, hvad gjorde du saa? Lykkedes din Nejen?" spurgte Bedstemoderen ivrigt, medens Galanti sad tavs med korslagte Arme uden med et Ord at deltage i Samtalen. Men han iagttog uophørlig Maries livlige Minespil.

„Min Nejen faldt vist ikke meget heldigt ud," sagde Marie leende. „Jeg kunde ikke andet end se paa Kejserinden. Hvor hun dog er vidunderlig skøn! Langt skønnere og yndigere end alle hendes Billeder. Hun var meget enkelt paaklædt, men alt, hvad hun havde paa, var helt igennem chic. Hun omfavnede mig meget kærligt og sagde, at det glædede hende meget, at jeg var kommen til hende, jeg skulde altid have fuld Fortrolighed til hende og sige hende alt lige saa aabent og ærligt, som jeg havde sagt det til min Bedstemoder. Under denne Samtale var Døren bleven aabnet, og inde fra Sideværelset hørtes en klar Barnelatter, blandet med en anden Stemme, og en svag Cigaretrøg trængte ind til os. Jeg forstod, at Kejseren og den lille Prins var inde i Sideværelset. Hver Gang Barnet inde ved Siden af jublede højt, smilede ogsaa Kejserinden. Hun var ligefrem skøn som en Engel i sin Moderlykke."

„Ja, hun skal være en øm Moder og ogsaa meget velgørende," sagde Béranger, idet han hemmeligt tog en Pris af en lille Snustobaksdaase.

„Ja, det er hun rigtignok!" sagde Marie ivrigt. „I Timevis er Kejserinden beskæftiget med at lade sig Bønskrifter forelæse og lade dem besvare. Hun giver sjældent Afslag. Kejserinden har selv sagt mig, at hun med Undtagelse af de officielle Fester lever meget tilbagetrukkent. Ogsaa Kejseren arbejder næsten bestandig."

„Har du allerede kørt ud nogle Gange i Følge med Kejserinden?" spurgte Fru Boucher, som læste hvert Ord af sit Barnebarns Læber.

Marie rettede sig stolt op.

„Straks den første Dag kort efter min Ankomst blev der foretaget en Udflugt i to store Vogne. Ved Siden af Kejserindens Vogndør red Staldmester, Baron Filip Bourgoing paa en meget smuk Hest. Baronen er en meget elskværdig Herre. Da han er ugift, spiser han daglig hos de kongelige Herskaber. Vi sidder ved Siden af hinanden."

„Hvor gammel er denne Baron Bourgoing?" spurgte Galanti.

„Jeg har virkelig ikke spurgt ham derom. I Begyndelsen af Trediverne, formoder jeg," svarede Marie i en let Tone. — „Ved du hvad, Bedstemoder, da jeg saaledes første Gang kørte ud med Kejserindens Hofdame og Kammerherre, følte jeg mig uendelig stolt! Jeg ønskede hele Tiden, at vi maatte møde rigtig mange Bekendte — frem for alt vilde jeg gerne have, at Hortense Merrier skulde se mig i den kejserlige Vogn!"

„Lille Forfængelighed!" Fru Bouchers Øjne straalede lige saa stolte som hendes Sønnedatters. „Nu finder du vel ikke mere Behag i din gamle Bedstemoders jævne Hus?"

„Men, Bedstemoder, hvor kan du dog tro det! Tro bare ikke, at det er lutter Fornøjelse og Velbehagelighed at bo i et saadant Kæmpeslot! Fra mit Værelse maa jeg klatre et Hundrede og tresindstyve Skridt ned for at naa ned i Slotsgaarden. Ved Foden af Trappen staar der altid en Mand i lyseblaa, sølvbroderet Frakke med røde Opslag og høj Bjørneskindshue — ganske som i den første Napoleons Tid."

„Ja, den Slags ydre Ting bliver nøjagtigt kopieret efter det første Kejserrige," sagde Béranger spottende.

Galanti deklamerede ironisk et Par Linier af Bérangers Vers, som han allerede havde lært udenad.

„Tys — ikke snakke af Skole!" bad Béranger. „Her i dette Hus bliver det andet Kejserrige holdt mindst lige saa meget i Ære som det første."

„Det forstaar sig." Fru Boucher fæstede truende sine sorte Øjne paa Galanti. „Jeg maa indtrængende bede om, at der i min Nærværelse ikke fremkommer nogen som helst uærbødige Ytringer om Hans Majestæt."

„De er utaknemmelig, Onkel Béranger," sagde Marie fortrydelig. „Kejseren ærer Dem, og Kejser-

inden sværmer for Deres Digte. Hun kan mange af dem uden ad."

„Virkelig? Hun har altsaa Sans for Poesi?" Béranger rystede eftertænksomt paa det hvide Hoved. Han følte sig dog øjensynlig smigret.

„Jeg tror ikke, at Bérangers sidste Digt vilde behage Kejserinden," sagde Galanti. „Skade, at jeg ikke kan vise hende det!" Hans Haand famlede ved Tegnebogen, i hvilken Papiret med Verset sagte raslede.

Béranger rykkede ubehagelig berørt frem og tilbage paa sin Stol. Han begyndte at fortryde sin Uforsigtighed at have udleveret disse oprørske Vers til Galanti, der jo var ham næsten helt fremmed.

„Kejserinden agter endog med det første at aflægge Dem en Visit, Onkel Béranger," pludrede Marie videre. „Hun blev meget glad, da jeg fortalte, at De var min Gudfader."

„De har rigtignok Lykken med Dem!" Fru Boucher saa med andægtig Ærefrygt paa den gamle Digter. „Forstaar De nu ogsaa at skatte denne Udmærkelse?"

„Ja vist. Naar en smuk, elskværdig, ung Dame besøger en gammel, svagelig Mand, vil han altid føle sig lykkelig!" svarede Béranger med sit ironiske Smil. „Og saa længe Rødtjørnen blomstrer uden for mit Vindue, og Droslerne slaar, kan endog en Kejserinde finde sig vel tilpas hos mig!"

Marie rejste sig og kastede sit Kniplingsoverstykke over sig.

„Min Tid er desværre udløben. Vognen er vist allerede kommen."

Galanti hjalp hende Overstykket paa.

„Og jeg har ikke talt et Sekund alene med dig!" hviskede han hende i Øret, medens han lod, som om Overstykket hang fast i en Stolryg, og han med stor Forsigtighed maatte løse det. „Naar kan jeg dog engang tale uforstyrret med dig?"

„Det er umuligt! Hver Dag er besat, og Bedstemoder —"

Admiralinden, som havde iagttaget dem begge skarpt, skød Galanti til Side.

„Lad mig komme til. Herrerne er kun ubehændige Kammerpiger! — Se saa, mit Barn, nu sidder dit Overstykke fuldkommen rigtigt og klæder dig fortræffeligt. Lad ikke den kejserlige Ekvipage vente. Endnu et Kys, Barn. Din gamle Bedstemoder savner dit smukke Ansigt fra Morgen til Aften. Men jeg er dog glad over, at mit kære Barn er saa godt forsørget."

„Tør jeg byde Mademoiselle min Arm og følge hende ned til Vognen?"

Galanti saa vredt paa den gamle Dame med sine mørke Øjne.

Hun gav ham Blikket lige saa vredt tilbage. Hun vilde gøre Indvendinger, men Marie lagde Mærke til, at den lidenskabelige Galanti havde naaet til Grænsen for sin Selvbeherskelse. Hun tog derfor hurtigt Afsked med Béranger og Bedstemoderen og lagde sin Arm i sin Forlovedes.

„Kun til Vognen, lille Bedstemoder!" hviskede hun til den gamle Dame.

Det tog meget lang Tid at komme ned ad Trappen. Madame Boucher trippede nervøst frem og tilbage, indtil hun endelig hørte Vognen rulle bort, og Galanti straks efter traadte ind igen.

„Tør jeg anbefale mig og udtrykke min Tak for Deres Gæstfrihed?" sagde han med en temmelig mørk Mine til den gamle Dame.

„Bliv et Øjeblik endnu," svarede Fru Boucher. Hun skænkede endnu en Kop Kaffe til Béranger, og saa saa hun den unge Italiener strengt og fast ind i Øjnene. „Jeg vilde nemlig gerne tale et Par Ord med Dem i min gamle, ærede Vens Nærværelse."

Hun pegede paa en Stol, men Galanti blev staaende rank og strunk foran hende. Han anede, hvad der vilde komme.

„Skønt jeg løber Fare for at synes ugæstfri og uvenlig," vedblev den gamle Dame med en af Sindsbevægelse let skælvende Stemme, „maa jeg dog indtrængende bede Dem om for Fremtiden at ophøre med Deres Besøg i mit Hus. Min Sønnedatter kan aldrig melde sig i Forvejen, altsaa vil der stadig være Mulighed for, at De kan træffe hende her."

„Det er jo ogsaa Hensigten med mine Besøg her!" svarede Galanti med et saa overlegent spottende Smil, at det berøvede den gamle Kone den sidste Rest af hendes Taalmodighed.

Hun stødte Bakken med Kopperne saa heftigt tilbage, at det fine Porcelæn klirrede mod hinanden.

„Jeg ved meget godt, at De ikke skænker mig Æren af Deres Besøg for mine smukke Øjnes Skyld, men for stadig at minde min Sønnedatter om hendes overilede Løfte," sagde hun vredt.

„Marie er min Forlovede! Det kan Deres Vrede ikke ændre, Madame!"

„Forlovet er langt fra at være gift! Jeg var taabelig nok til at give efter for Maries Bønner og tillade hende at omgaas og korrespondere med Dem."

„Og hvorfor skal det nu pludselig ophøre? Hvad har jeg begaaet, som kan retfærdiggøre et saadant Brud?"

„De har ikke begaaet noget, men Forbindelsen med Dem passer ikke længer for min Sønnedatter."

„Meget stolt talt! De tror vel, at Marie nu skal finde en eller anden rig Hofkavaler, som forelsker sig i hende og gifter sig med hende? Det skal De ikke vente. Hofkavalerer forlanger alle Penge og gifter sig kun, naar de kan faa en Formue med i Købet."

„Der gives endnu i Paris hæderlige Mænd, som vil gifte sig med en ubemidlet Pige."

„Ja vist. Jeg for Eksempel er villig dertil, hvad Dag det skal være."

„Og hvad vil De leve af, om jeg tør spørge? De har jo selv sagt, at De kan ikke leve af Deres Formue, og De har ingen Stilling. Jeg vilde aldrig tillade, at min Sønnedatter giftede sig med en Mand uden Stilling, og som kun strejfer omkring fra den ene Ende af Paris til den anden — Gud ved i hvilken Hensigt."

„Jeg er ganske vist ikke i Stand til at oplyse Dem om mine Planer og Udsigter. De vilde heller ikke forstaa dem. Hav blot Taalmodighed, thi alt vil snart forandre sig med eet Slag. Min og mit Fædrelands Skæbne er uadskillelig forbunden."

„Og indtil de forvirrede, politiske Forhold i Italien enten er blevne klarede eller endnu mere forviklede, vil De strejfe omkring her i Byen uden Beskæftigelse? Efter min Anskuelse vilde De gavne Deres Fædreland mere, dersom De rejste hjem og ansøgte om en eller anden Plads."

„Jeg tjener ingen Fyrste."

„Aa, den, der virkelig elsker sit Fædreland, søger at tjene det under enhver Regeringsform."

„Det er maaske Skik og Brug i Frankrig, hvor man stifter Kejsere og Præsidenter lige saa hurtigt, som man stifter Frakke. Men det falder ikke en frit tænkende Italiener ind."

„For min Skyld kan De gøre, hvad De vil. Med saadanne Fraser har man endnu aldrig opnaaet noget i Verden. Og jeg siger endnu engang: jeg giver aldrig mit Samtykke til Deres Ægteskab med min Sønnedatter. Og Deres Forlovelse, dersom man kan kalde dette overilede Løfte saaledes, er hermed løst."

„De bestemmer meget egenmægtigt over Deres Sønnedatters Skæbne!"

„Jeg har intet andet i Verden end denne unge Pige — min inderlig elskede, afdøde Søns eneste Datter. For at beskytte hende vilde jeg ikke et Sekund betænke mig paa at bede endog Kejseren om Hjælp, — dersom De ikke retter Dem efter mit Ønske."

Den sidste Vending af Samtalen berørte Galanti ubehageligt, hvad den gamle Dame meget godt lagde Mærke til. Det bestyrkede hende i hendes usikre Mistanke om, at det ikke forholdt sig helt rigtigt med Galanti. Hun ansaa ham for en hemmelig Spion for den italienske Regering eller endog for en undvegen politisk Forbryder, der ikke vovede at vise sig mere i sit Fædreland.

Galanti læste hendes Mistanke i hendes Ansigt. Et tungsindigt Smil forskønnede hans mørke Ansigt.

„De tager fejl, Madame," sagde han lidt blødere. „Jeg er hidtil endnu aldrig kommen i Konflikt med Loven. Mine inderste Overbevisninger er ikke forbryderiske. Jeg kan let skaffe Dem Beviser for, at min afdøde Fader var en højt anset Mand og Embedsmand i Kongeriget Sardinien. Jeg selv har studeret i Majland og taget min Eksamen. Det er kun af Hensyn til mine politiske Overbevisninger, at jeg hidtil ikke har beklædt en indbringende og anset Post. Men ogsaa uden en saadan vil jeg snart være i Stand til at grunde et eget Hjem. Dersom De ønsker Papirer, som beviser, at jeg har Formue, skal De faa dem."

„Nej, det bryder jeg mig ikke om. Min Sønnedatter er godt og ærefuldt forsørget. Som Kejserindens Forelæserinde har hun det langt bedre end i et Ægteskab uden solidt Grundlag. Jeg er en gammel, praktisk Kone — al denne Snak om Kærlighed og Lidenskab betyder ikke noget og rører mig ikke. — Og nu Gud befalet — jeg bærer ikke Nag til Dem, skønt De har været Aarsag til stadig Uenighed mellem mig og min lille Marie. Opgiv De altsaa ganske rolig Tanken om min Sønnedatter — De faar hende ikke saa længe, mine Øjne er aabne. Og hvis De tænker, at den gamle Bedstemoder ikke kan leve saa længe, saa hengiver De Dem til falske Forhaabninger. Jeg er kun to og halvfjerdsindstyve Aar gammel — min Fader blev firs og min Bedstefader endog tre og halvfems. Og jeg haaber at blive endnu ældre!"

Galanti bukkede smilende.

Men han indsaa, at han maatte forlade Huset og ikke kunde betræde det oftere.

„Madame," sagde han alvorligt, „jeg kom i den fredeligste Hensigt for at bede om Deres Samtykke. Jeg var ogsaa villig til at bringe de største Ofre, Ofre, der endog kunde koste mig mine Aandsfællers Agtelse, blot for med Deres Samtykke at tilkæmpe mig Marie. Men De vil altsaa hellere Krig. Godt, saa skal De ogsaa faa den. Hør nu ogsaa De mit sidste Ord. Jeg giver ikke Afkald paa Marie, giver hende aldrig fri. Og den Dag, paa hvilken hun svigter mig for en andens Skyld, vil blive en slem Dag for os alle."

„Deres Trusler skræmmer mig ikke. Marie er i sikker Forvaring i Tuillerierne."

Der flammede et ondt Blik i Galantis sorte Øjne.

„Meget vel!" sagde han ironisk. „Lige saa sikker som den vaklende Trone i Apollosalen! — Lev vel, Hr. Béranger. Det var mig en Ære, at jeg i Dag kunde yde Dem en ringe Tjeneste."

Den gamle Mand rakte ham sin Haand.

„Jeg er Dem meget taknemmelig," svarede han høfligt. „Madame Boucher er ikke saa haard, som hun lader i Dag. Vil De ikke sige den unge Mand et venligt Ord til Afsked, min ærede Veninde?"

Men Fru Boucher rystede kun egensindigt paa sit hvide Hoved og bøjede det kun ganske let, da Galanti bukkede for hende og forlod Værelset.

„Saa — Gud ske Lov — nu er det overstaaet! Lad os nu i Ro og Mag spille et Parti Domino," sagde Fru Boucher med et venligt Smil. „Og senere kører jeg med Dem hjem. Jeg har Lyst til en fornuftig Passiar med Deres gamle Lisette og til at hente mig en smuk Buket af Deres Rødtjørn. Uden min lille Marie er mine Værelser uden Sol, og saa maa jeg i det mindste have Blomster om mig!"

V.

Saa snart Galanti var alene, forsvandt hans trodsige Selvtillid. Da han stod uden for Huset og tvivlraadig saa ned ad den solbeskinnede Gade, blev han overvældet af en næsten lammende Tungsindighed. Et Par Gange gik han uden Maal og Med op og ned. Saa gik han hen til Omnibussernes Holdeplads.

Han satte sig mageligt til Rette oven paa en Omnibus. Vognens Gyngen beroligede hans Nerver. Og Vinden kølede hans hede Pande.

Da Vognen holdt ved sit Bestemmelsessted i Quartier Montmartre, og de øvrige Passagerer klatrede ned ad den stejle Trappe, steg ogsaa han ned og drejede ind i en smal, mørk Sidegade. Hvor snævert og mørkt var der dog ikke i denne Gade endog paa denne skønne, solbeskinnede Foraarsdag! Husene var smalle, graa og smudsige med snavsede Vinduesruder og vaklevorne Døre. Den daarlige Lugt i Gaden blandede sig med Uddunstninger fra de aabne Kød- og Ostebutikker, der ligefrem forpestede Luften. Snavsede Børn legede paa Fortovet uden for alle Husene.

Der gik en Gysen igennem Galanti. Han havde ikke kunnet sige, hvorfor Synet af de fattige, forsultne og forsømte Børn i Dag forekom ham saa særlig frastødende, men en Afsky for det Liv, der rørte sig her i den elegante Verdensbys Gader, overvældede ham mere og mere.

Ud fra en Beværtning, som han kom forbi, lød raa Sang og Latter, der pludselig blev afbrudt af en Strøm af de simpleste Skældsord.

Døren gik op, og et Menneske, der ved et ublidt Stød i Ryggen blev befordret op paa Gaden, tornede næsten lige imod Galanti, som kun ved en rask Drejning kunde redde sig for dette Sammenstød. Den saaledes udsmidte Mand faldt lige saa lang, han var, og slog Hovedet haardt imod Kanten af Fortovet.

Et Par Børn holdt straks op med deres Leg og kom nysgerrigt løbende.

„Der er igen en fuld Mand!" raabte de og klappede i Hænderne.

Galanti overvandt sin Afsky og bøjede sig over Manden for at hjælpe ham op. Men i samme Øjeblik rejste Manden sig selv op, idet han mumlede nogle Ord paa Italiensk og strøg Haaret fra den blødende Pande.

Galanti stirrede helt forbløffet paa ham.

„Pieri — men for Guds Skyld, Pieri, hvorledes kommer De i denne skrækkelige Tilstand?"

Det unge Menneske ordnede sin Dragt, der var kommen i Uorden, og lo højt, skønt Blodet fra et Saar i Panden i store Draaber løb ned over hans Ansigt.

„Lad os skynde os af Sted, ellers bliver her Opløb, og vi kommer i Konflikt med Politiet. Det vil Mester ikke have," hviskede han til Galanti. „Er De ogsaa paa Vej til Mr. Alsop?"

„Ja, for jeg maa nødvendigvis tale med ham."

„Jeg ogsaa. De ved vel, at Orsini —"

Galanti gjorde en ærgerlig Bevægelse.

„At Thomas Alsop har sin syge Broder hos sig?"

„Den løsladte Straffefange?"

„Ja, som blev deporteret efter Statskuppet. For et Aar siden paa den kejserlige Prins' Fødselsdag udstedte Napoleon et Fribrev for dem, der var deporterede til Cayenne. Den unge Filippo var imellem dem. Men for syg til at rejse alene har Broderen endelig faaet ham bragt hertil under falsk Navn og Pas."

„Hvorledes gaar det ham nu?"

Pieri trak paa Skuldrene.

„Ja, hvorledes skal det gaa ham — efter seks Aars Ophold i Cayenne? Han er døende!"

Galanti sukkede.

„Et Offer til! — Men De har endnu ikke sagt mig, hvorledes det er gaaet til, at De saa ublidt blev befordret op paa Gaden derhenne!"

„Ser De, jeg maa jo desværre ogsaa begive mig ind i saadanne Lokaler, thi vi behøver paalidelige og modige Folk til det store Slag, vi planlægger. Vi maa have Vagtposter ved Gadehjørnerne, der i rette Tid kan advare os. Derfor besøger jeg ogsaa smaa Beværtninger, hvor jeg kan gøre alle Slags Bekendtskaber. For ikke at vække Mistanke sætter jeg mig iblandt Gæsterne, drikker med dem og spiller Kort. Og saa kan man jo let komme i Klammeri. Eftersom jeg spiller godt og de daarligt, vandt jeg meget i Dag, og de mistænkte mig derfor for at have spillet falsk. De saa jo den elskværdige Maade, paa hvilken de befordrede mig op paa Gaden. Men i Morgen er vi allerede igen de bedste Venner af Verden, og alt er glemt. Den Slags Smaating bliver ikke taget tragisk."

Galanti rynkede Panden.

„Jeg er ikke ganske enig med Dem angaaende dette Hvervesystem," sagde han eftertænksomt. „Jo flere Medvidere, jo flere Forrædere."

„Vi er meget forsigtige. Der findes mange utilfredse Mennesker her. Og de er alle sammen tilgængelige for vor Lære. Vi maa sikre os Bundsforvandte og Smutkroge, thi siden det sidste Attentat er Politiet blevet meget strengt over for Udlændinge. De holder især skarpt Udkig med os Italienere. Det er en Lykke, at vi alle taler saa godt Engelsk, saa at man virkelig kunde anse os for Englændere, dersom vi ikke havde de sorte Øjne. Se saa, nu er vi der. De behøver ikke at ringe — jeg har Nøglen."

De stod stille uden for et uanseligt, fattigt Hus. Pieri lukkede Døren op. Trinnene i den skrøbelige Trappe knagede under deres Fødder. Den kvalme, indelukkede Luft lagde sig knugende for Brystet.

Ved den inderste Dør, der adskilte Lejligheden fra Forstuen, standsede de, og Pieri bankede paa en særegen Maade paa Døren — tre korte Slag lige efter hverandre og saa endnu eet.

Der maatte allerede have staaet nogen parat, thi umiddelbart efter det sidste Slag blev Døren aabnet.

„Gomez," sagde Pieri med dæmpet Stemme, „kan vi faa Mester i Tale?"

Tjeneren, et meget ungt Menneske, næsten et halvt Barn, bukkede dybt.

„Ja, han er inde hos sin Broder. Han ligger derinde." Han pegede paa en Dør, der var tildækket med en Portiere. „Mester har hele Formiddagen arbejdet i sit Laboratorium. Nu er han inde hos sin Broder, der har haft Feber hele Natten. Men jeg maa ikke hente Læge."

„Hvorfor ikke?" spurgte Galanti. „Under fremmede Navne og Pas er I jo dog alle sikre her."

„Ingen Læge maa se den syge Mands Legeme," svarede Gomez mørkt. „En deporteret er nem at kende!"

Pieri mumlede nogle forbitrede Ord mellem Tænderne.

De lukkede sagte Døren op og traadte ind.

Eftermiddagssolens skraa Straaler faldt som lige, fine, gyldne Haarstrenge gennem de lukkede Skodder. Midt i Værelset stod en smal Seng. En lang, udstrakt Skikkelse laa ubevægelig paa den, Uldtæppet var trukket helt op til Hagen, og Ansigtet var vendt imod Vinduet, saa at den syge kunde følge Solstraalernes sitrende Leg med Blikket.

Paa Knæ ved Siden af Sengen laa en Mand med Ansigtet begravet i Hænderne og hulkede højt. Det var Felice Orsini, den to Gange dødsdømte Oprører, paa hvis Hoved den italienske Regering havde sat en høj Pris, og hvis Spor Politiet ivrigt efterstræbte.

Pieri og Galanti blev et Øjeblik dybt grebne staaende ved Siden af deres Ven, der var saa helt hensunken i sin Smerte. Saa trak Galanti blidt hans Hænder bort fra Ansigtet.

„Mod — Mod, Orsini!" bad han sagte. „Han lever jo endnu, og han vil vel ogsaa blive rask igen!"

Orsini lod Taarerne roligt løbe ned over sit bronzefarvede Ansigt. Han gjorde sig ikke Umage for at skjule sin Smerte.

„Rask?" gentog han bittert. „Se her!"

Han slog Tæppet fra den syge Mands afmagrede Legeme.

„Saaledes har de behandlet ham, de Umennesker!" mumlede Orsini mellem Tænderne med et Udtryk af fanatisk Had, idet han igen omhyggeligt bredte Tæppet over den syge, som nu først syntes at lægge Mærke til de andres Nærværelse og fæstede sine smukke, melankolske Fløjlsøjne paa de to Mænd, der stod ved hans Seng.

„Hvem er det, Felice?" spurgte han sagte.

Orsini klappede beroligende det gule, udtærede Ansigt, der trods den dødlignende Farve og afskrækkende Magerhed endnu bestandig bar Spor af en næsten ideel Skønhed.

„Det er gode Venner, Filippo, der vil hjælpe mig med at hævne dig!"

„Aa — lad det være!" sagde den syge træt. „Ellers tager man dig igen til Fange, og vi vil dog tilbage til Italien, Felice — det har du lovet mig. Jeg vil hjem — kun hjem — til Medola!"

Hans tørre, feberhede Læber udtalte næsten kærtegnende hans Hjemstavns Navn.

Orsini klappede ømt det sorte, kortklippede Haar.

„Før vi tør rejse hjem, maa din Fjende her ned fra Tronen. Italien maa være fri, men saa —"

Han bredte Armene vidt ud. I hans Øjne, som endnu var røde af Graad over Broderens Lidelser, glødede den samme sværmeriske Fanatisme, som ogsaa prægede sig i Galantis og Pieris Træk, naar de talte om deres Fremtidsdrømme.

„Saa vil vi rejse sammen til Medola og kysse vor Hjemstavns Jord — thi saa har vi med vort Blod og vore Lidelser frigjort vort Land! Det har ogsaa du, du stakkels Dreng!"

Han bøjede sig over Sengen og kyssede andægtigt Broderens magre, brændende Hænder.

Filippo lukkede med et træt Smil sine Øjne.

„Lad ham nu sove," bad Pieri. „Lad os gaa ind i Sideværelset. Galanti og jeg har vigtige Ting at tale med Dem om, Mester."

Orsini kastede endnu et smerteligt Blik paa Broderen, der igen var falden hen i den halvt bevidstløse Tilstand, i hvilken han for det meste laa, og gik foran sine Venner ind i sit Arbejdsværelse. Paa det store Træbord, der stod midt i Værelset, som kun var udstyret med de allernødvendigste Møbler, laa forskellige kemiske Apparater, Mortere, Glas o. s. v.

„Eksperimenterer De nu igen, Orsini?" spurgte Galanti, idet han vilde gribe et af Glassene.

Orsini rev det hurtigt til Side.

„Forsigtig! Mine Eksperimenter er farlige for uvedkommende!"

Han lo, og ogsaa Pieri lo sagte. Men Latteren lød mere truende end glad.

En pinlig Følelse sneg sig over Galanti. Han rykkede sin Stol bort fra de uhyggelige Sager. Der var noget i ham, som vægrede sig imod, at han nu talte om sine private Anliggender. Han følte tydeligt, at Orsini ikke var i Humør til at opfylde hans Bøn. Derfor besluttede han at opsætte det pinlige Øjeblik.

„Hvorfor blev Deres Broder egentlig dømt den Gang?" spurgte han. „Hvor var det muligt, at den franske Regering kunde betragte dette halve Barn som farlig?"

„Vil De vide, hvad han har forbrudt?" Orsini lo bittert. „Aa — det er en utilgivelig Forbrydelse! Paa hin tragiske 2. December 1851 stod Filippo paa Gaden og raabte med saa mange andre: 'Republikken leve!' Det var hans eneste Forbrydelse, min Ven! Derfor blev han sendt til Cayenne sammen med de andre Ofre for 'Statskuppet', og man lod ham blive her i fem Aar, fem endeløse, lange Aar. Saa blev han endelig befriet forrige Aar. Han var for syg til at rejse og havde heller ingen Penge. Intet Menneske brød sig om ham, efter at man havde sat ham i Land i en Havn ved Italiens Kyst. Det Navn, han bar, gav straks Anledning til en Udvisning. Saa kom han endelig syg og forsulten tilbage til mig. — Jeg har," vedblev Orsini med stærk Stemme, „kun elsket to Ting i denne Verden, Italien og min unge Broder. Mit Hjem er paa ny lagt i Baand og Lænker, min stakkels Broder er bleven pint til Døde. Jeg vil befri Italien og hævne Filippo — det er min Livsopgave. Og I vil hjælpe mig dertil, ikke sandt?"

Han greb sine Venners Hænder og trykkede dem fast.

„Hvorfor skal vi endnu engang love det?" spurgte Pieri forbavset. „Vi Medlemmer af det hemmelige Forbund 'Marianne' er ved Ed og Haandslag forpligtede til at udføre alt, hvad der bliver os paalagt. Har De endelig lagt en bestemt Plan, Mester?"

Orsini nikkede.

„Ja, min Plan er færdig i alle Enkeltheder. Saa snart Tidens Fylde kommer, meddeler jeg eder den. Udførelsens Dag kan jo udskydes endnu i Maaneder, men komme vil den, den Dommens Dag, da Louis Napoleon, som nu kalder sig Frankrigs Kejser, vil forbløde sig under vore Dolke."

„Skal det være et nyt Attentat?" mumlede Galanti.

„Det bliver intet Attentat, men en Henrettelse. Mezzini har dømt Kejseren til Døden. Ingen har bekæmpet vore Planer ivrigere og med større Held end han. Allerede som Præsident hjalp han med til at ødelægge den italienske Republik. Den romerske Nationalforsamling blev igen splittet af de franske Kanoner. Det var ogsaa ham, som paa hele Halvøen igen lod det monarkiske Princip komme til Magten. Og det var den samme Mand, som vekslede Broderkys og Haandslag med os, da han endnu som en hjemløs Eventyrer dvælede i Italien, og som svor at være vor Forbundsfælle. Mod os blev han Forræder, og han blev det ogsaa mod sit Fædreland. Thi som Præsident svor han til Republikken, men han har brudt sin Ed!"

„Hans Forbrydelse mod Frankrig angaar jo ikke os!" udbrød Galanti. Tanken om, at et nyt Attentat forestod, fik hans Blod til at stivne. Dersom man udvalgte ham til at udføre det, maatte han adlyde blindt, og han maatte maaske affyre sine Pistoler paa Kejseren og Kejserinden, naar Marie sad ved deres Side.

Orsini mønstrede ham med et forbavset Blik.

„Har De maaske Medlidenhed med Napoleon?" spurgte han. „Han maa unægtelig ikke være helt vel til Mode. Mere end een Gang har han allerede enten paa sin Hovedpude eller paa sit Skrivebord fundet Dolke med vort Mærke."

„Hvorledes er det muligt at indsmugle disse Trusler i Tuillerierne?" spurgte Pieri nysgerrig.

„Det er min Hemmelighed," sagde Orsini mørkt. „Det lykkes mig saa ofte, jeg vil. I Morgen Nat skal en Raket gaa til Vejrs umiddelbart under hans Vindue — en venlig Hilsen fra Mazzini. Skade, at jeg ikke kan se det Ansigt, han vil sætte op!"

Galanti bed sig i Læben.

„Orsini, hør et ærligt Ord af mig," bad han efter en Pause, under hvilken han med Møje havde tilkæmpet sig Fatning. „Hvad nytter disse smaa Midler, hvormed De ængster Kejseren og udsætter Dem selv for at blive arresteret?"

„Det er kun Paamindelser om, at vi ikke har glemt ham og hans Falskhed."

„Og," vedblev Galanti uforstyrret, „hvad vil Kejserens Død nytte Dem, i Fald det virkelig lykkes Dem at faa ham myrdet?"

„Vi myrder ikke, vi henretter."

„Vilde det ikke være rigtigere igen at vække hele

Folkets Utilfredshed, saa der atter udbrød Revolution?"

„Efter Napoleons Død vil der straks udbryde Revolution, og den nye Republik vil være velvillig stemt over for vore Planer."

„Og hvis den nu ikke er det?"

„Saa bliver den tvunget dertil!" raabte Pieri heftigt.

„Jeg tror ikke, at disse Midler fører til Maalet," paastod Galanti.

„Vi forsømmer intet," svarede Orsini roligt. — „Frankrig er ligesom en Eng, der er oprodet af Tusinder og atter Tusinder Muldvarpe. Hovedkvarteret for os Muldvarpe er ganske vist ikke Paris, men London, hvorfra vor Overmuldvarp Mazzini vil sende os sine bevæbnede Budbringere."

Galanti kæmpede med sig selv.

Pludselig strakte han bedende sin Haand ud imod Orsini.

„Orsini, lad mig udtræde af Forbundet," bad han med bevæget Stemme. „Jeg skal aldrig forraade eder! Jeg skal kæmpe ved eders Side til min sidste Blodsdraabe, dersom Stormen bryder løs i Italien, men jeg kan ikke deltage i Attentatet paa Kejseren."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi et Menneske, som er mig dyrebarere end alt andet i Verden, opholder sig ved Hoffet i Tuillerierne, ja, endog i Kejserindens umiddelbare Nærhed. Faren truer derfor ogsaa hende —"

„Hvem er det?" spurgte Pieri, medens Orsini med en mørk Mine stirrede Galanti ind i Ansigtet.

„Min Forlovede Marie Boucher er bleven udnævnt til Kejserindens Forelæserinde."

„Naa, hun er altsaa bleven Forelæserinde?" Orsini trommede sagte med Fingrene paa Bordpladen. To Glas, der stod paa den, klirrede svagt mod hinanden. Der lød en fin klirrende Efterklang gennem Værelset. „Det træffer sig jo ualmindelig heldigt! Saa maa De lade Deres Forlovede nøje underrette Dem om alt, hvad der foregaar ved Hoffet, om hver Spadseretur, hver Køretur —"

„Min Forlovede er Kejserinden absolut hengiven. Hun vilde aldrig foretage sig noget imod Kejserhuset."

Orsini pegede paa sin Pande.

„Deres Begreber er i Dag meget forvirrede, kære Galanti. Kærligheden forvirrer Deres Forstand. Naturligvis skal Deres Forlovede forblive ganske umistænksom. Saadanne ufrivillige Spioner, der ikke ved noget om, hvorledes og hvormed de skader, og som derfor hensynsløst udplaprer alt, er de allerbedste."

„Det vil være mig i høj Grad imod at misbruge min Forlovedes Tillid. Det, hun skriver, er kun bestemt for mig alene."

„De ømme Kærlighedsord under vi Dem gerne," sagde Orsini spottende. „Vi vil blot vide noget om Majestæternes Liv og Vaner. Naar jeg spørger, maa De blot svare, Galanti — glem ikke det!"

„Jeg ved det — og denne Lænke begynder at trykke mig. Derfor beder jeg Dem om at maatte træde ud af Forbundet."

„Den, som engang har svoret Troskab til os, er for evige Tider bunden af sin Ed."

„Jeg vil hellere selv dø end bringe min Forlovede i Fare."

„Vi fører ikke Krig med Kvinder. Der vil sandsynligvis ikke ske den unge Dame noget ondt."

„Sandsynligvis! De anser det altsaa for muligt, at Faren ogsaa truer hende?"

„Høje Stillinger er altid farlige."

Galanti greb endnu engang Orsinis Hænder, der kun meget modvilligt blev overladt ham.

„Jeg har næsten givet hele min Formue til eders Sag, jeg har kun beholdt saa meget, at jeg lige akkurat kan leve. Og fordi jeg frivillig har gjort mig selv saa fattig, kan jeg endnu ikke gifte mig med min Forlovede. Jeg vil bære det og taalmodig vente paa bedre Tider, men forlang ikke af mig, at jeg skal være behjælpelig med at bringe denne Pige, som jeg tilbeder, i Livsfare."

„En stor Sag kræver altid store Ofre," svarede Orsini og trak sine Hænder til sig. „Vi Carbonari maa kun elske vort Fædreland og intet ud over det."

„Ogsaa De elsker jo Deres syge Broder ømt. Vilde De udsætte ham for Livsfare?"

„Ja — dersom det bragte os nærmere til vort Maal. De siger, at De har bragt os store Ofre, Galanti! Nu vel. Men jeg tror, at mine er endnu større. Da jeg var tre og tyve Aar, blev jeg allerede i mit Fædreland dømt til livsvarig Galejstraf, blot fordi jeg traadte ind i dette hemmelige Forbund. Min Celle var som Forgaarden til selve Helvede. I den tilbragte jeg fire hele Aar, indtil jeg jo nok ved Amnestiet blev frigivet, men dog jaget som et Dyr fra Sted til Sted. I Triest blev jeg dømt til at hænges. Dog lykkedes det mig Natten før Henrettelsen at oversave Jærnstængerne i min Celle og at flygte. Jeg har altid elsket Italiens Frihed højere end min egen. Det fører mig sandsynligvis til sidst til Skafottet. Men lige meget — naar blot Italien bliver fri!"

Der flammede en saa glødende Begejstring i hans Øjne, at ogsaa Galanti saa helt betaget op paa ham.

„Hør videre," vedblev Orsini sagte. „Mit Arbejde er snart fuldendt." Han pegede paa to pæreformede Bomber, som han tog ud af en lukket Skuffe. „Disse Bomber," forklarede han, „er min Opfindelse. De bestaar af to Hylstre, som skrues sammen, og som indvendig har et hult Rum til Ladning med Kugler og Sprængstof, og hvis Tyngdepunkt ligger ved de underste Dele, hvor fem og tyve gennemborede Cylindere, idet Bomben falder, giver Ild til det indre fra de derpaa paasatte Fænghætter. Virkningen vil være tilintetgørende."

„Genialt udtænkt!" beundrede Pieri, medens Galanti tog en af Metalbomberne i sin Haand.

„Og disse Bomber skal kastes paa Kejseren?" spurgte han. „De maa anrette en forfærdelig Ødelæggelse."

„Ja, denne Gang undslipper han ikke."

„Vil Bomben blive kastet, naar han gaar eller rider?"

„Den vil blive kastet, naar Lejligheden dertil er bedst. For min Skyld kan han ogsaa gerne sidde i en Vogn, dersom han foretrækker at dø siddende."

„Og de uskyldige, som vil gaa til Grunde sammen med ham?"

Orsini trak paa Skuldrene.

„Naar man høvler, falder der Spaaner. Da Kanonerne den 2. December udtordnede ham til Kejser, tænkte han saa paa, om de ramte en uskyldig?"

Galanti greb pludselig Orsinis Arm og skreg ham ind i Ansigtet:

„Opgiv den forrykte Plan, eller ogsaa melder jeg

os alle til Politiet — saa sandt Gud hjælpe mig i min sidste Time!"

Der fortrak sig ikke en Muskel i Orsinis Ansigt. Han forsøgte ikke engang at befri sin Arm fra det smertende Tryk.

„Det vilde De ikke vinde meget ved," svarede Orsini koldblodigt. „Deres Forræderi vilde kun forhale vort Forehavende, ikke forhindre det. Mazzini kender Forfærdigelsen af Bomberne. Kaster vi dem ikke, saa vil andre gøre det. Mærk Dem det, min uordholdende, upaalidelige Broder Galanti! Vi Italienere forstaar at hævne os. Forræderen maa lide Døden. Og selv den er for mild en Straf. Først skal han se det kæreste, han ejer, dø."

Galanti bed Tænderne sammen. Sveden perlede i store Draaber paa hans Pande.

„Orsini — De ved godt, at jeg aldrig forraader Dem. Men skaan blot min Forlovede."

„Hendes Sikkerhed ligger ganske i Deres Haand. Jo bedre vi er underrettede, jo bedre kan vi vælge Lejligheden. — Og nu maa De affatte et Telegram for mig til Mazzini i vor hemmelige Skrift. Jeg trænger til endnu et kemisk Præparat til mine Bomber, og den Slags Indkøb er farlige her."

„Dikter mig."

Galanti tog sin Noticebog op af Lommen. Derved faldt Seddelen med Bérangers Digt paa Gulvet.

Han bukkede sig hurtigt efter den.

Men den behændige Pieri kom ham i Forkøbet.

„Vers! Ej, ej, Galanti digter!" Han læste nu med halvhøj Stemme de første Strofer, saa lo han højt. „Orsini, hør blot, — et pragtfuldt Spottedigt over Napoleon! — Galanti, jeg gør Dem min Kompliment. Jeg havde virkelig ikke troet, De var i Besiddelse af et saadant Talent!"

Han læste nu hele Digtet højt.

Ogsaa Orsini udbrød begejstret:

„Det er jo glimrende! Det kan vi bruge!"

Men Galanti afværgede koldt deres Beundring.

„Jeg har ikke skrevet dette Digt. Jeg kender ganske vist Digteren, men jeg tør ikke nævne hans Navn."

„Det gør intet til Sagen. Dersom jeg havde en Hat paa, vilde jeg tage den af for ham. Men Pandebindet kan maaske ogsaa bruges."

Pieri svingede sit blodige Lommetørklæde, som han havde bundet om Hovedet, lystigt i Luften.

„Det Digt maa trykkes." Orsini pegede paa Digtet. „Saa smugler vi det ind paa Kafeer og Restaurationer. Der er ikke noget, Pariserne har mere Sans for end en god Vittighed. Jeg vædder om, at allerede i Morgen synger Gadedrengene disse Vers paa Gaden. — Pieri, vil De straks besørge dette Digt til vort hemmelige Trykkeri?"

„Jeg lovede Digteren at tie med disse Vers og kun vise dem til mine gode Venner," indvendte Galanti.

„Naa ja, De har jo holdt Ord og kun vist Digtet til to gode Venner. Det andet angaar ikke Dem. — Saa besørger De altsaa straks Digtet i Trykken, Pieri. Sætteren skal straks give sig i Lag med det."

Pieri trykkede en slidt Hat, der passede godt til hans Vagabondkostume, paa sit krusede Hoved og gik leende bort.

Efter Orsinis Diktat skrev Galanti med den hemmelige Skrift Telegrammet til London.

„Har De ellers Brug for mig?" spurgte han derpaa.

Orsini svarede ikke, thi en svag Stemme inde fra Sideværelset kaldte paa ham. Han sprang straks op, stød Præparaterne til Side og løb ind til den syge.

Galanti saa, hvorledes han trøstende holdt Filippo, der havde et stærkt Hosteanfald, i sine Arme, vædede hans Pande og gned hans Hænder og Fødder. Da Anfaldet endelig var forbi, og den syge var bleven roligere, aabnede Orsini Vinduet, som vendte ud til en snæver, mørk Gaard. En Lirekasses klagende, langtrukne Toner trængte ind. Det var en lille Dreng, som lirede en italiensk Kærlighedssang, hvis smeltende Melodi ikke engang dette jammerlige Instrument helt kunde fordreje.

Den syge nynnede sagte Melodien efter, og Orsini stemmede i med sin bløde Baryton.

Galanti gik bort uden at sige Farvel. Han kunde ikke holde det ud længer derinde. Orsinis kærlige Omhed mod sin Broder stod i en alt for grel Modsætning til hans grusomme Haardhed over for alle andre Mennesker. — En mild, regntung Luft slog ham i Møde. Den sølvglinsende Maanecirkel sejlede hen over den grønlige Aftenhimmel. Men uden at lægge Mærke til Aftenens Skønhed stormede Galanti gennem Gaderne, indtil han stod uden for Tuillerierne. I lang Tid stirrede han op mod de oplyste Vinduer. Skygger smuttede frem og tilbage bag de nedrullede Gardiner.

„Marie!"

Han udtalte det elskede Navn højt og følte, at hede Taarer styrtede ned over hans Kinder.

VI.

„Hvilket fortryllende Billede!" udbraabte Kejseren, og der kom en stærk Glans i hans altid noget tilslørede Øjne.

I Midten af den store Modtagelsessalon, som han netop traadte ind i, stod Kejserinde Eugenie, omgivet af tyve af de smukkeste Damer i Paris. Salonen, der var helt holdt i lyserødt, og hvis Loftsmaleri forestillede Floras Triumf af Chaplin, dannede en passende Baggrund for alle disse ungdommelig skønne Skikkelser.

Ved venstre Side af Kejserinden saa man hendes Niece, den unge Prinsesse Murat, næsten et halvt Barn endnu, med fine Træk og en ligefrem blændende frisk Teint, og ved Siden af hende Hertuginde Malakoff i sin rene andalusiske Skønhed. Ved hendes Side hævede den unge Hertuginde de Mornys slanke, høje Skikkelse sig i Vejret, denne fornemme Russerinde, som var bleven bortført fra det russiske Kejserhof af Napoleons Halvbroder under hans Ophold i St. Petersborg. Den skønne Sophie Trubetskojs ligesom med Sølv overstrøede Hoved bar i Dag det nationale Smykke, der klædte hende særlig fortryllende. Den forkøjede Grevinde Walewska, den blide, elskelige Hertuginde de Cadore, den overmodige Hertuginde de Persigny, yppig som en af Tizians Kvindeskikkelser, sluttede Ringen om deres Herskerinde, hvis uforlignelige Profil aftegnede sig i deres Midte som en herlig Gemme.

Kejserinde Eugenie stod i sin vidunderlige Skønheds fulde Blomstring. Hendes Figur var høj og slank, Trækkene regelmæssige, den fine, rene Profillinie havde en Gemmes skønne Plastik. Hun bar en lyse-

rød Atlaskeskjole med rigt Sølvbroderi. En fyldig Rosenkrans laa om hendes let bølgede, meget fyldige og kunstigt friserede Haar. En Skønhedens Dronning, klædt i sine Yndlingsblomsters Farve, overøst og prydet med alle Naturens Gaver, omgivet af lutter henrivende Kvindeskikkelser fra Hoffet og Paris' fineste Kredse, stod hun i Dag i sin kostbare Salon og glædede sig over sin Ægtefælles Overraskelse og Henrykkelse.

I Sammenligning med sin høje Gemalinde saa Napoleon næsten lille ud. Hans ikke uskønne Træk havde altid et tilbageholdende Udtryk. Hans koligt afventende Væsen havde i Diplomatkredse skaffet ham Tilnavnet „Sfinksen". Men i snævrere Kredse kunde han tit passiare meget livligt med den Aand og det Liv, som er et Særkende hos den ægte Franskmand.

Ogsaa nu gik han med Liv og Munterhed fra den ene af de skønne Damer til den anden, spøgede med den unge Prinsesse Murat, sagde Hertuginde de Morny nogle Artigheder og fordybede sig derefter i en lang Samtale med den østrigske Gesandts Frue, Fyrstinde Metternich, hvis uregelmæssige Ansigt med de leende, brune Øjne ganske vist ikke var overensstemmende med alle Skønhedsregler, men som ved sit aandfulde, bevægelige Udtryk var mere tiltrækkende end mange langt skønnere Kvindeansigter.

Kejseren morede sig altid meget over den indtagende Fyrstindes vittige og aandfulde Svar. Han trak Samtalen længe ud og afbrød den blot for at spørge Generalinde Dubois, der stod ved Siden af Fyrstinden, hvorledes hendes Mands Befindende var.

„Det er ikke noget af Betydning, Deres Majestæt," forsikrede Amely. „Min Mand haaber meget snart at kunne gøre Tjeneste igen."

Hun talte med Vilje højt, fordi hun lagde Mærke til, at alle de omkringstaaende lyttede, især Marskal Niéls Frue — en endnu ung, meget ærgerrig Dame, der var meget skinsyg over Kejserens Forkærlighed for Dubois.

„Desto bedre. Saa dygtige Generaler kan vi ikke undvære længe," svarede Kejseren elskværdigt.

Hortense Merrier stod lidt bag ved Søsteren. Hun frygtede, at Kejseren skulde overse hende trods hendes paafaldende Toilette. Hun stillede sig paa Taaspidsen af sine smaa, røde Silkesko, saa at hendes sortlokkede Hoved med de røde Valmuer kom i lige Højde med den højere Søsters. Kejseren fik Øje paa det pikante, lille Ansigt med den ildrøde Valmuekrans over Panden. Han betænkte sig et Par Sekunder. Saa kom han i Tanker om hendes Navn. Ja, rigtig, det maatte være den bekendte parisiske Børskonges Datter.

Han rakte hende sin Haand med et elskværdigt Smil.

„Mademoiselle er jo forlovet — ikke sandt?"

Hortense nejede saa dybt, at de brusende Folder i hendes røde Silkekjole laa langt hen ad Parketgulvet.

„Ja, Sire, jeg er forlovet med Grev Saint-Arnaud."

„Med General Dubois' Adjutant? Jeg ønsker Dem til Lykke, Mademoiselle. De faar en udmærket Mand, og han faar en meget elskværdig Kone!"

Det Blik, hvormed Kejseren mønstrede den slanke Pigeskikkelse, udtrykte oprigtig Beundring.

Hortenses Hjerte bankede højt, og hendes Glæde forøgedes, da Kejserinden ogsaa udmærkede hende ved at tiltale hende og ikke blot rakte hende som alle de øvrige unge Piger sin Haand til Kys, men blev staaende foran hende og med synlig Interesse betragtede hendes Kjoles ejendommelige Snit, medens hun gjorde nogle Spørgsmaal.

Hortenses Toilette, som havde kostet hende mange søvnløse Nætter og Papa Merrier en god Portion Penge, var virkelig meget originalt og iøjnefaldende. Kjolen var af valmuerød Silke, om Udskæringen besat med fine, sorte Kniplinger. Foroven omsluttede Kjolen ganske stramt det smidige Liv og de smalle Hofter, saa faldt den ned til Fødderne i tre Volanter, den ene over den anden, hvad der under Gangen frembragte et ligefrem henrivende Foldekast og et glimrende Farvespil. Valmueblomster, hvis Støvdragere var dannede af glimrende Brillanter, udgjorde Kjolens Besætning og laa, snoet i en Krans, om det sortbrune Haar.

„De har et meget smukt Toilette, Mademoiselle Merrier. Det er altid Tegn paa Smag og Aand, naar man forstaar at klæde sig saa smukt og ejendommeligt," sagde Kejserinden elskværdigt med sit vindende Smil.

Hortense kunde gerne være sunket til Jorden og have kysset Kejserindens Fødder af Glæde over denne Ros. Det gjaldt lige saa meget som en Orden, naar Kejserinden, denne Modens Beherskerinde, beundrede et Toilette.

Endelig havde Majestæterne hilst paa alle. I samme Øjeblik viste Overhofmesteren, Hertug de Bassano, sig, og Lakajerne slog Fløjdørene op.

Fulgt af alle de skønne Damer gik de høje Herskaber ved Siden af hinanden ind i Spisesalen.

Hortense Merrier og Marie Boucher kom til sidst.

„Aa, jeg er saa lyksalig, Marie!" hviskede Hortense til sin Veninde.

Marie nikkede venligt.

„Over din Forlovelse, Hortense? Ja, det kan jeg forstaa." Hun sukkede. „Ja, det maa være herligt, naar man tør vise sin Lykke aabenlyst for hele Verden!"

Hortense gjorde store Øjne.

„Aa — ja — min Forlovelse — naturligvis er jeg lykkelig, skønt Saint-Arnaud —" hun lo sagte bag sin Vifte — „er fuld af forskruede Ideer. — Men tænk dig blot — Kejserinden fandt Behag i mit Toilette!"

„Nu — ja, det er da ogsaa iøjnefaldende nok," sagde Marie lidt eftertænksomt.

Hun yndede nu ikke den stærke Farve og det udfordrende Snit.

Hortense trak medlidende paa de runde, fyldige Skuldre, hvis Hvidhed fremhævedes i en paafaldende Grad mellem den dybrøde Silke og de sorte Kniplinger.

„Hun er misundelig," tænkte hun, idet hun med ringeagtende Medlidenhed mønstrede Maries Dragt.

Den unge Pige var i Sandhed enklere klædt end alle de andre. En luftig, hvid Tylskjole bruste som en let Sommersky om hendes fine Skikkelse, og en Krans af Markblomster var lagt om det guldblonde Haar. Men netop dette enkle, ungdommelige Toilette stillede hendes fine Skønhed i dens rette Lys.

„Bestil dig et Par Toiletter hos Wood paa min Regning, Marie," sagde Hortense hurtigt i et Anfald af Højmodighed. „Det har du virkelig fortjent, for det er jo dog dig, jeg kan takke for Indbydelsen til i Dag."

Marie fik ikke Tid til at svare, men kunde kun ryste paa Hovedet, thi Herskaberne indtog nu allerede deres Pladser i Apollosalen.

Hortense, der for første Gang betraadte dette Værelse, saa sig nysgerrig omkring. Talrige Lysestager og Lamper udbredte et stærkt Lys lige indtil de morkeste Kroge i den store Sal. De forgyldte Møbler i Ludvig den Femtendes Stil var betrukne med rød- og hvidstribet Silkestof, der ogsaa var anvendt til Gardinerne.

Majestæterne sad ved Siden af hinanden. Bag Kejseren stod en Hoflakaj i kastaniebrunt Livré, bag Kejserinden hendes Livlakaj Bijet og en ung, ibenholtsort Neger ved Navn Skander, som virkede meget dekorativt i sin brogede orientalske Dragt. Han rakte Kejserinden Fadene med en Mine af utilnærmelig Værdighed, som om han beklædte den højeste Plads i Paladset.

Samtalen gik livligt og tvangfrit. Kejseren var i udmærket Humør. Man havde sjældent set ham saa munter og livlig.

Den lislige Duft fra Roserne og Jasminerne ude i Tuillerichaverne strømmede ind gennem de aabne Vinduer. De store Fontæner plaskede sagte. Det lod som en sagte faldende Regn. Skjult bag en Rosenmur sad i et Hjørne af den store Sal et Musikorkester. Stemningen blev mere og mere animeret. Man spøgte og lo med hinanden, thi paa enkelte Undtagelser nær stod Damerne paa en venskabelig Fod baade med hinanden indbyrdes og med Majestæterne.

Hen imod Slutningen af Maaltidet løftede Kejseren sit Glas.

„Jeg udbringer i mit og min Gemalindes Navn en Skaal for vore kære Gæster, hvis Skønhed og Ynde frembyder et saa henrivende Syn for os."

Alle Damerne bøjede sig dybt. Paa Grund af de brusende, vide Kjoler var det dem umuligt at rejse sig.

„Jeg vil i Gerningen vise min Taknemmelighed mod Damerne, som har været saa elskværdige at tage til Takke med mig som eneste Kavaler ved Bordet," vedblev Kejseren. „Vi har i Hemmelighed indbudt vore skønne Damers Fædre, Ægtefæller, Brødre og Tilbedere, for at der kan blive danset!"

Denne Meddelelse vakte stor Jubel.

„Aa, det var dejligt!" raabte Fyrstinde Metternich. „Der er ikke noget herligere end en ægte Wienervals!"

„Især naar den danses med saa megen Ynde som Deres, Fyrstinde," sagde Kejseren.

Ogsaa Hortense glædede sig til at se Saint-Arnaud og til at lade ham beundre hende i hendes nye Toilette.

Snart efter stod hun lige over for ham i Balsalen og spurgte ham om hans Mening. Hans undvigende Svar tilfredsstillede hende ingenlunde.

„Endog Kejserinden har beundret mit Toilette," sagde hun surmulende.

Saint-Arnaud lod sine Øjne glide hen over de andre Damers kostbare Toiletter. Til sidst standsede de ved Marie Boucher, der stod ikke langt fra ham ved Siden af Baron Bourgoing.

„Jeg synes allerbedst om Mademoiselle Bouchers enkle hvide Kjole," sagde han bestemt.

„Aa, den har maaske kostet to Hundrede Kroner, og jeg har givet over fire Tusinde for min!" sagde Hortense.

„Har du givet over fire Tusinde Kroner for en Kjole?" udbrød Saint-Arnaud forfærdet. „Er det paa den Maade, du begynder at vænne dig til Sparsommelighed?"

Hortense legede forlegen med sin Kniplingsvifte.

„Papa raadede mig dertil," mumlede hun undskyldende.

„Ja, det kan jeg tænke," svarede Saint-Arnaud. Han følte formelig en Gysen gennemrisle sig ved at se den tykke Mand i sin nye Hofdragt — den meget korte Fløjlsfrakke, snævre Knæbenklæder, Spændesko og Pyntekaarde ved Siden — staa i Døren og med en vis plump Fortrolighed trænge sig ind paa flere højtstaaende Personer.

Nu gjorde han sig behagelig for Hertug de Morny, med hvis Venskab han saa hyppigt pralede, og det lod virkelig heller ikke til, at Bankierens Passiar mishagede Hertugen. Han fandt den øjensynlig endog interessant. Han lod i det mindste af den Grund den nydelige Hertuginde de Cadore, hvem han netop havde konverseret, i Stikken og lyttede i Stedet for med spændt Opmærksomhed til den dygtige Børsmands Forklaringer og Oplysninger.

Saint-Arnaud vendte sig bort med et Skuldertræk. Hortense stod endnu tavs ved Siden af ham med en krænket Mine. Det gjorde ham ondt, men førend han kunde sige et forsonende Ord, blev hun af en af hans Regimentskammerater afhentet til næste Dans.

Han vilde ogsaa engagere en Dame og saa sig netop tvivlraadig omkring, da han lagde Mærke til, at hans Svigerfader og Hertug de Morny betragtede ham skarpt. Han besvarede koldt de spottende Blikke, hvormed de to Herrer mønstrede ham.

Da kom Hertugen hen til ham med udstrakt Haand.

„Min kære Saint-Arnaud, jeg maa virkelig trykke Deres Haand!" Han greb den unge Officers Haand og trykkede den smilende. „De er jo en historisk Mærkværdighed, min kære. Jeg maa tage Dem nærmere i Øjesyn. En ung, smuk Kaptajn i Hæren, som har den Lykke at erobre den rigeste Pige i Paris, forsmaar hendes Millioner! Hvorfor vil De dog saaledes ødelægge dette skønne, paa Guldgrund malede Kvindebillede?"

Saint-Arnaud saa rolig ind i den elegante Mands smukke, lidt blege og trætte Ansigt. Trods sine fem og fyrretyve Aar var Hertug de Morny endnu en af de smukkeste Kavalerer ved sin kejserlige Halvbroders Hof. Kejseren satte stor Pris paa ham og udbad sig ofte hans kloge Raad. Ogsaa af sin mere end tyve Aar yngre Hustru blev Hertugen sværmerisk elsket, skønt han var en ægte letsindig Pariser. Hans kostbare Levevis slugte enorme Summer, men han forstod altid at faa dem ind igen ved dristige Spekulationer. Det var der heller ingen, der fortænkte ham i, thi i saadanne Ting dømte man meget mildt. Hertug de Morny, denne elegante Kavaler, var den erklærede Yndling ved det kejserlige Hof og ogsaa hos det parisiske Publikum, der tiljublede ham hver Gang, han viste sig offentlig.

„Min Forlovede deler mine Anskuelser," sagde Saint-Arnaud lidt koldt. „Har Baron Merrier paalagt Dem at omtale dette til mig, Hertug?"

„Nej, jeg taler ene og alene af Deltagelse for min lille forkøjede Veninde Hortenses Skæbne, thi —"

Morny fik ikke fuldendt sin paabegyndte Sætning. Der var nogen, som bagfra slog ham haardt paa Skulderen. Lidt ærgerlig over denne Afbrydelse vendte han sig hurtigt om.

Bag ham stod en høj, svær Herre i sort Kjole med Æreslegionens røde Baand i Knaphullet. An-

sigtstrækkene havde nogen Lighed med Kejserens, men hans Ansigt var meget fyldigere. Udtrykket i de sorte, smaa Øjne var listigt og tillige godmodigt.

Det var Prins Napoleon Bonaparte, Søn af den fordums Kong Jerome af Westfalen, almindelig kaldet „Prins Plonplon", Enfant terrible ved det kejserlige Hof, thi hans muntre, undertiden ogsaa slemme Streger havde allerede ofte bragt Kejseren i Forlegenhed.

De fleste af de Personer, som stod Hoffet nær, viste derfor absolut ikke Prinsen den Ærbødighed, der tilkom hans Rang, men behandlede ham meget skødesløst.

Ogsaa Hertugen hilste kun flygtigt paa ham, medens Saint-Arnaud bukkede dybt for sin Kejsers Fætter og derpaa traadte til Side for ikke at forstyrre de to Herrer i deres Samtale.

„Du, Morny, hør et Øjeblik!"

„Hvad ønsker De, min Prins?"

„Aa — lad nu være med dine dumme Talemaader! Her er igen fordømt kedeligt i Aften. Jeg rev mig med Møje løs fra Hotel Royal. Der var Lystighed og Liv. Der blev spillet, sunget og disputeret. Der var en, som kom med et Digt, der endnu var helt vaadt af Trykswærte, og som dog allerede var konfiskeret af Politiet. Det er til at le sig ihjel over." Han trak et Blad Papir op af Lommen. „Læs det. Den Mand, der har lavet det, er virkelig i Besiddelse af Vid og Lune!"

Morny kastede et flygtigt Blik paa Papiret. Men da han havde læst det første Vers, blev han alvorlig og læste videre med rynket Pande.

„Men, Prins, hvor kan De dog le af dette oprørende Digt!" sagde han harmfuld. „Hvilken skamløs Frækhed at give Dem dette Digt!"

„Ja, vist er det frækt, men Versene er brillante," sagde Prins Plonplon ligegyldigt. Han citerede et Par Linier og lo højt, idet han strøg sig over sit glatbarberede Ansigt. „Pariserne har et glimrende Talent for Spottedigte. Det maa man lade dem. Hvorledes blev jeg ikke omtalt, fordi jeg ønskede at gaa med i Krimkrigen. Hvor jeg lod mig se, brølede Gadedrengene efter mig."

„Men dette er ikke noget barnagtigt Spottedigt af den Slags, der saa tit bliver forfattet og sunget i Paris, men en Majestætsfornærmelse af den allerværste Art," sagde Morny. „Den Frækhed at give Dem, Kejserens Fætter, dette Digt, overstiger alle Grænser. Nævn mig Navnet paa det Menneske, der har gjort det!"

„Saa dum er jeg ikke, kære Morny. Det rare Menneske har overhovedet slet ikke selv lavet Digtet, han vidste ikke engang, hvem Forfatteren var."

„Eller ogsaa lod han saadan."

„Lad mig hellere faa Digtet tilbage, Morny."

„Nej, thi det indeholder ogsaa en oprørende Fornærmelse mod mig."

„Imod Dem? De er jo slet ikke omtalt i det!"

„Alle vi, der i hine alvorlige, tunge Dage stod ved Kejserens Side, er betegnede som 'Morderpak'. Det maa vi ikke ustraffet lade gaa hen over os."

„Aa, De ødelægger al Fornøjelse, Morny, og har ikke Sans for en god Vittighed. Jeg vilde ved Lejlighed have givet Kejseren Digtet, for trods de smaa Ondskabsfuldheder finder jeg det ligefrem glimrende."

Morny satte et Ansigt op, som om han vilde spørge: „Er du virkelig saa dum, eller lader du blot saaledes?" Den første Formodning modsagdes af den listige Blinken i Plonplons sorte Øjne. Trods al sin Godmodighed var han i Besiddelse af en stor Del Ondskabsfuldhed, og der var intet, der morede ham mere, end at ærgre sin kejserlige Fætter og sin skønne Kusine Eugenie. Men et Øjeblik efter havde han allerede glemt Digtet og alt, hvad der stod i Forbindelse med det, fordi han pludselig lagde Mærke til et smukt Ansigt blandt de dansende Damer.

„De kender jo alle Mennesker her, ikke sandt, Morny?"

„Jo, omtrent."

„Hvem er den henrivende blonde Pige, som netop nu danser med Staldmester Bourgoing?"

„Det gør den smukke Marie Boucher meget ofte i Aften. Den unge Dame er Kejserindens Forelæserinde."

„Det kan jeg forstaa! Jeg vilde ogsaa gerne have en saadan Forelæserinde. Den Plads er endnu ikke besat hos mig! Skulde jeg ikke tilbyde hende den?"

„Jeg tror ikke, at Mademoiselle Boucher vil ombytte Tuillerierne med Palais Royal, og jeg kan heller ikke tilraade det," svarede Morny koldt.

„Det er jo et sandt Englehoved!" Prins Plonplon saa helt begejstret paa den unge Pige, der med den hende egne vuggende Ynde gled forbi i sin Danserś Arm og lidt efter blev staaende ved Siden af ham. „Jeg vil i hvert Fald gaa hen til hende og gøre hendes Bekendtskab."

Med et kort Nik forlod Prinsen sin Plads og gik direkte hen til det unge Par.

Marie nejede dybt. Bourgoing traadte beskedent tilbage fra sin Dame, hvem Plonplon straks overøste med lidt plumpe og dristige Komplimenter.

Morny iagttog endnu en Tid lang Prinsen og den unge Pige, som stod foran ham rødmende og med nedslagne Øjne, saa mumlede han:

„Akkurat som naar en tyk Kaalorm vil krybe hen over en netop udfoldet Rose," hvorpaa han gik tværs igennem Salen for at søge efter sin Gemalinde.

Alle Gæsterne gjorde ærbødigt Plads for ham. Mange smukke Kvinders Øjne fulgte hans høje Skikkelse, som tog sig fortræffeligt ud i den elegante Hofuniform, Fløjlskjolen med det rige Kniplingsbrus over Vesten.

Morny bøjede sig ømt over sin Hustru, som sad sammen med Fyrstinde Pauline Metternich og nogle unge Herrer og var indviklet i en livlig Samtale. Da hun nu saa sin Mand, vendte hun Hovedet om og saa med et kærlighedsfuldt Blik fra sine blide Øjne op i hans Ansigt.

„Kom, Sophie," sagde han. „Majestæterne vil bryde op."

Han bød hende Armen og førte hende ind i Kejserindens blaa Salon, hvor Majestæterne tog særlig Afsked med nogle af deres snævreste Kreds, inden de hilsende gik igennem de øvrige Gæsters Rækker.

Amely Dubois og Hortense forlod temmelig mismodige Slottet. Begge Søstrene var meget tavse under Hjemturen.

Amely var dog mere bekymret for sin syge Ægtefælle, end hun vilde være ved, og de bestandige Spørgsmaal til hans Befindende, som efter hendes Mening mere udsprang af nysgerrig Skadefryd end sand Deltagelse, havde ogsaa gjort hende forstemt.

Og Hortense følte sig krænket over, at hendes Forlovede havde foretrukket Marie Bouchers enkle Toilette for hendes.

VII.

Kejserinden aabnede Laasen paa den Brillantkæde, hun bar om Halsen, og løste Diamantringen af sit Haar. Hun kastede Smykkerne hen til Marie Boucher, som lige fik Tid til at brede sin Kjole ud og opfange de kostbare Sager i den.

„Se saa, nu bærer min lille Marie dog det kostbareste Toilette,“ sagde Kejserinden leende, idet hun sammen med sin unge Forelæserinde traadte ind i sit Sovekammer.

Den første Kammerjomfru, Madame Pollet, ventede allerede derinde paa sin Herskerinde og satte et meget unaadigt Ansigt op, da Marie paa denne mærkelige Maade rakte hende Juvelerne.

„Jeg er saa træt, Pepa, saa jeg ikke hurtigt nok kunde blive af med Smykkerne,“ sagde Kejserinden muntert. „Men det har været en dejlig Fest. Jeg tror, det glædede Kejseren meget at se alle de smukke Damer omkring sig ved Bordet. Og han syntes allerbedst om vor lille Marie i hendes hvide Tylskjole.“

Hun klappede kærligt den unge Piges røde Kind. Marie var snart bleven hendes erklærede Yndling.

„Deres Majestæt er alt for naadig. Det var der vist ellers ingen, der fandt,“ svarede Marie. „Hvor kunde jeg dog ogsaa sammenlignes med alle de vidunderlige skønne Damer!“

„Naa, der er vist ingen, der tiltror mig en slet Smag! Baron Bourgoing deler i hvert Fald min Mening. Hvor ofte har De danset med ham i Aften, kære Marie?“

„Det ved jeg virkelig ikke, Deres Majestæt.“ Marie skjulte kun med Møje et let Forlegenhed. „Baronen danser udmærket, og derfor —“

„Ja vist, det er herligt at have en god Danser. Men Bourgoing er ogsaa en udmærket Rytter. I Fontainebleau skal han give Dem Rideundervisning. Hos ham lærer man mere i een Time end i flere Uger hos en anden. Der gives ikke noget smukkere end at ride i Fontainebleaus herlige Skove. Gid jeg turde ride igen!“

„Er Deres Majestæt ikke rask?“

„Jo vist saa. Men jeg maa skaane mig selv siden Lulus Fødsel.“ Et lykkeligt Smil opklarede Kejserindens Ansigt. „Har du hørt, Pepa, om Prinsen er falden i Søvn?“

„Ja, Deres Majestæt. Hans kejserlige Højhed sover saa roligt som en Engel.“

„Senere ser jeg ind til ham. Men nu vil jeg først passiare lidt med Kejseren.“

„Skal jeg senere læse højt for Deres Majestæt?“

„Nej. Nu skal De gaa i Seng, for at Deres Øjne i Morgen kan straale lige saa klart som i Dag. Jeg falder nok i Søvn uden Oplæsning. Godnat, lille Ven. Drøm nu noget rigtig smukt.“

Marie kyssede med sand Ærefrygt Kejserindens Haand.

Eugenie saa venligt efter hende.

„Hvor hun er henrivende! Saa ung og uskyldig. Jeg har altid en Følelse af, at jeg har et yndigt Barn om mig, som altid siger mig sin Mening rent ud uden Forstillelse og Smiger — og det er saa velgørende. Se saa, Pepa, nu kan du igen sidde og nikke bag din Skærm, til jeg kommer tilbage. Det varer maaske længe i Aften.“

Madame Pollet havde imidlertid befriet Kejserinden for hendes tunge Robe og generende Krinoline og iført hende en let, løst siddende Kjole af lysegult indisk Silke. De vidt aabne Ærmer lod de hvide Arme komme til Syne, og i denne folderige Dragt, uden alle Datidens Modedaarskaber, kom Kejserindens vidunderlige Skønhed først for Alvor til sin Ret.

Madame Pollet gik foran med Lampen, thi Trappen, der førte til Kejserens Værelse, var saa snæver, krum og mørk, at de der anbragte Sidelamper kun oplyste den meget svagt. Der var næsten et komisk Præg over denne umagelige Forbindelsesgang, naar man sammenlignede den med den Pragt og Luksus, hvormed Tuillerierne ellers var udstyret. Men det var en Følge af Slottets Rumforhold, og en hel Række Konger havde foretaget Ombygninger og Forbedringer og hver Gang kun tænkt paa deres egne Fornødenheder uden at tage Hensyn til senere Tiders Forhold og Omskiftelser.

Den vagthavende, kæmpestore Korsikaner Alessandro, som altid befandt sig i Kejserens Forværelse, rettede sig strunk op i sin hele, næsten overnaturlige Længde, da Kejserinden med lette, svævende Skridt traadte ind i Værelset.

„De bevogter Kejseren godt,“ sagde Kejserinden med det venlige Smil, der vandt hende alles Hjerter.

Da Kejserinden traadte ind i sin Gemals Arbejdsværelse, sad Kejseren ved sit Skrivebord, paa hvilket Arbejdslampen brændte. Men han hverken skrev eller læste. Han sad med Hovedet støttet i Haanden og var hensunken i saa dybe Tanker, at han ikke hørte Døren blive aabnet eller Kejserindens lette Skridt. Først da hun stod tæt ved hans Stol, og han mærkede den liflige Violduft, som gennemtrængte alt, hvad hun bar, saa han op.

„Er det dig, Eugenie?“ Han strakte Armen ud efter hende og tvang sig til at smile, men der laa en sælsom mørk Alvor i hans Øjne.

Hun lagde sine fine, hvide Fingre i hans Haand og forskrækkedes over den tørre, brændende Hede i hans Hud.

„Er du ikke rask?“ spurgte hun ængstelig. „Du var jo saa munter og livlig i Aften. Det var en smuk Fest, du morede dig jo godt og —“

„Ja, jeg morede mig rigtig godt. Du skal have Tak for din udmærkede Idé. Du tør jo ogsaa nok vove at samle smukke Kvinder om dig, for du ved, at du altid selv er den smukkeste.“

„Smigrer! — Men sig mig nu, hvad det er, der har forstemt dig, Louis. Jeg kan straks se paa dig, naar du er forstemt.“

Han betænkte sig et Øjeblik. Det gjorde ham ondt at maatte forstyrre hendes Ro, men hans Forbitrelse var for stor. Han maatte udtale sig, og med Undtagelse af sin egen Hustru og nogle faa Venner havde han kun meget faa Mennesker, til hvem han kunde have ubetinget Fortrolighed.

Han trak en Stol hen til Kejserinden og lænede sig tilbage i sin egen. Lampen, som dæmpedes af en grøn Skærm, kastede et svagt Skær over hans blege Ansigt med det dybt nedhængende, sorte Overskæg og det spidse Hageskæg. De altid lidt trætte, tunge Øjenlaag sænkede sig over Øjnene. Det gav hans Træk

et indesluttet, indadvendt, næsten hemmelighedsfuldt Udtryk.

„Efter at vore Gæster havde forladt os, gik jeg herop for at skrive noget," sagde han. „Og da jeg bladede i mit Manuskript, fik jeg fat i et Papir, der endnu var vaadt af Trykfværte. Jeg læste det uvilkaarligt igennem. Det er et skammeligt Spottedigt over mig."

„Giv mig det, lad mig ogsaa læse det," bad Kejserinden hastigt. „Vi maa dele alt. Lad mig faa min Del af Haanen."

Kejseren nølede et Øjeblik, men rakte hende saa Bladet. Under Læsningen steg en klar Rødme op i Eugenies Ansigt. Men et Øjeblik efter forsvandt den for en dyb Blegbed. Hun foldede Papiret sammen og lagde det igen paa Skrivebordet.

„Den ulyksalige 2. December! Vil dine Fjender da aldrig lade dig i Ro for den?"

„Nej, aldrig!" sagde Kejseren bittert. „De vil evig bebrejde mig de derved omkomne Mennesker, skønt min hele Regering har bevist, at jeg kun vil Frankrigs Vel. Min Gud, jeg beklager af hele mit Hjerte de ulykkelige Ofre, thi hver Draabe fransk Blod er mig dyrebart; jeg havde ogsaa givet den strengeste Befaling til at gaa til Værks med den største Skaansel og Mildhed, men hvor er det muligt i saadanne Tider at holde de ophidsede Masser i Tømme? En Statsomvæltning kan ikke gaa af uden Blodsudgydelse. Jeg har gjort alt for at mildne disse Dages Grusomhed. Der er paa enhver Maade bleven sørget for de dødes efterladte. Ved det sidste Amnesti blev de fleste af de dømte benaadede. Der skal jo ganske vist være foregaaet mange Raaheder under Deportationen. Ingen beklager det mere end jeg, men jeg kan umuligt gøres ansvarlig for enhver brutal Handling af mine undergivne."

Kejserinden sænkede Hovedet. Statskuppet var og blev det andet Kejserriges ømme Punkt, som Majestæterne ogsaa nødig berørte i deres intime Samtaler.

„Og hvad vil du gøre ved dette Digt?" spurgte hun endelig sagte.

„Paalægge Pietri at indlede en Undersøgelse. Forfatteren skal opdages og straffes strengt."

„Vil du ikke dermed gøre Sagen værre?"

„Det er muligt. Men jeg kan ikke lade mig byde alt. Jeg er sandelig ellers ikke ømfindtlig og ler hellere over saadanne Ting, end jeg straffer dem. Jeg har heller ikke været utaknemmelig mod dem, der holder sig til mig, men —"

„Nej, du har tværtimod været alt for højmodig. Græm dig nu ikke, vi maa altid være forberedte paa Utaknemmelighed."

„Ja vel, Paris er utaknemmelig!" udbrød Kejseren med en Heftighed, der ellers var ham fremmed. „Hvad har jeg ikke gjort for denne By? Man kan takke mig for, at det er den skønneste By i Verden. Vor tapre Hær har vundet ny Berømmelse — men hvad nytter det alt sammen? Hvor de kan, overøser de mig med Spot og Haan, ligesom de overøste mig med Blomster og Laurbærkranse hin uforglemmelige herlige Solskinsdag, da jeg som den af Nationen anerkendte Kejser red gennem Gaderne i Paris." Han hensank i Tanker og vedblev langsomt og fortællende: „Det var en vidunderlig skøn Efteraarsdag. Himmelen var blaa og klar. Kastanietræerne ved Champs Elysées vifteде med gyldne Blade. Jeg red alene paa min brune Hest foran alle de andre, som var langt tilbage. Den smukke Hest dansede under mig. En Regn af Kranse hindrede mig ofte i at ride videre; uophørlig maatte jeg hilse til begge Sider, overalt bruste Jubelraabene, der overdøvede Kanonernes Dunderen. Det var den stolteste, lykkeligste Dag i mit Liv."

„Den lykkeligste, Louis? Glemmer du vor Bryllupsdag — og den Dag, vor Søn blev født?"

Napoleon førte ømt Kejserindens Hænder til sine Læber.

„Ja vist — ogsaa det var vidunderlige Dage, men hin 18. Oktober var min Lykke endnu ikke bleven forbitret af de mange Attentater. Husker du, hvad jeg sagde til dig, da vi blev forlovede? Jeg sagde: De maa hver Dag være forberedt paa, at jeg kan blive myrdet — maaske ved Deres Side. — Sagde jeg ikke det til dig med rene Ord?"

Der gik en krampagtig Sitren igennem Kejserindens Legeme.

„Har du for nylig faaet Trusler igen?" spurgte hun sagte.

Han nikkede.

„Ja, det faar jeg uafbrudt. Jeg er ligesom indviklet i et Net. Maskerne trækker sig tættere og tættere sammen, indtil Fisken er fanget. Jeg ved godt, gennem hvem disse Trusler og ogsaa dette Digt i Dag er blevet tilsendt mig. Det er Mazzini og ingen anden. Han har sine Medhjælpere her i Paris, det har jeg aldrig tvivlet om."

„Mazzini — den forviste italienske Oprører?"

„Ja. Han vil tvinge mig til at befri hans Fædreland med franske Vaaben."

„Og med hvilken Ret kan han forlange det af dig?"

„Fra hans Standpunkt er hans Fordringer ikke saa mærkelige," sagde Napoleon eftertænksomt. „Da jeg endnu levede i Forvisning, rejste jeg meget i Italien, navnlig opholdt jeg mig meget i Rom. Det var Midtpunktet for de italienske sammensvorne. Der lod jeg mig ogsaa optage som Karbonaro i det hemmelige Forbund 'Marianne'. Under Mazzinis Ledelse var dette Forbund udbredt over hele Italien og forfulgte Planen i en almindelig cisalpinsk Republik. Naa, jeg var ung den Gang, sværmerisk overspændt — jeg havde intet at tabe og alt at vinde. Under Italiens Stjernehimmel svor vi hinanden Troskab. Mange for mig har drømt saadanne Drømme og beruset sig i gærende Frihedsideer. Da der saa udbrød Opstand i Romagna, gav Mazzini mig den Ordre at kæmpe i deres Rækker for Italiens Uafhængighed. Jeg maatte adlyde, min Ed bandt mig, — dersom jeg havde vægret mig, havde jeg været dødsens. Jeg stillede mig altsaa til den provisoriske Regerings Raadighed og fik en lille Kommando. Regeringen indlod sig først i Underhandlinger, men saa udbredte den Efterretning sig, at Østrigerne rykkede frem. De sammensvorne fløj fra hverandre i alle Retninger. Ved Forli stod der et Slag, hvor jeg blev saaret. Jeg laa i en elendig Hytte i en Havneby; fra mit Vindue kunde jeg se ud over det adriatiske Hav, hvor de store østrigske Krigsskibe krydsede. Min Moder, der var ilet mig til Hjælp, reddede mig. Forklædt som Tjener sad jeg paa Bukken af hendes Rejsevogn, og saaledes rejste vi tværs igennem Italien. At jeg engang som sammensvoren Karbonaro har kæmpet for Italiens Frihed, det er den Lænke, som Mazzini nu haaber at holde

mig fast i. Og da han hidtil ikke har opnaaet noget ved Trusler, har han endelig svoret mig Døden."

„Kan du slet ikke gøre noget for at forsone ham?"

„Nej, slet intet. Han holder haardnakket fast ved sit Standpunkt, og jeg har forandret mit. Jeg ser nu ikke mere som den Gang, da jeg var en umoden Yngling, Italiens Held og Lykke i en Republik, der bliver ledet af Fanatikere, men deri, at det bliver et endrægtigt Kongerige. Dette Maal vil jeg gerne komme til Hjælp med min Hær, men jeg vil aldrig som Kejser og Repræsentant for de monarkiske Principper gøre fælles Sag med Republikanere. Det ved Mazzini, og derfor er hans Had saa bittert, hans Fjendskab saa uforsonligt. Han ser i mig en Mand, der har brudt sin Ed, og hvem han anser sig for berettiget til at myrde for at tjene sin Sag."

Kejserinden tav. En Følelse af Trøstesløshed overvældede hende, det var hende, som om hun stod foran en Afgrund, der hvert Øjeblik kunde opsluge hende og alt, hvad hun elskede.

„Hvorledes kan det dog lykkes at faa disse hemmelighedsfulde Trusler og i Dag dette afskyelige Digt bragt ind paa dit Værelse?" spurgte hun endelig. „De korsikanske Livvagter er dig jo dog trofast hengivne. Har du Mistanke til nogen blandt Tjenerskabet?"

Napoleon trak modløs paa Skuldrene.

„Til alle — eller til ingen, om du vil. Der slaar maaske mangt et republikansk Hjerte under et kejserligt Livré. Og Mazzini skal med fulde Hænder strø Guld ud til Bestikkelser. Der er mange rige Medlemmer i Forbundet 'Marianne', og mange ofrer alle deres Penge paa deres Planer."

Han traadte hen til Vinduet og trak Gardinet til Side. Eugenie lænede Hovedet til hans Skulder.

„Tab ikke Modet!" bad hun. „Ogsaa den første Napoleon havde Tillid til sin Stjerne. Hvorfor skulde vi —"

I samme Øjeblik faldt et skarpt Skær ind i Værelset, saa blændende skarpt, at Kejserparret tumlede tilbage fra Vinduet. Lige foran Slottet hvislede tre Raketter kort efter hverandre op i Luften.

„Hvad var det?" raabte Kejserinden forfærdet.

„Et Advarselsignal fra Mazzini," stønnede Napoleon. „Jeg kender hans Tegn. Saaledes advarer han den, hvis Død han har besluttet."

Kejserinden greb efter Klokkestrengen.

„Det maa undersøges. Hvert Minut er kostbart."

Hun trak gentagne Gange i Snoren.

Korsikaneren Alessandro styrtede ind i Værelset og spurgte om Kejserens Befaling.

„Jeg har ingen Brug for dig," sagde Napoleon træt. „Gaa kun til Ro. Kejserinden kom af en Fejltagelse til at trække i Snoren. — Og du, Eugenie, gaa nu ogsaa du til Ro," bad han, da Korsikaneren var gaaet. „For i Dag har jeg vel faaet Trusler nok."

Hans Forsøg paa at spøge mislykkedes. I den grønlige Belysning var hans Ansigt blegt som Døden. Ogsaa hans Læber var iskolde, da han kyssede sin Hustru til Godnat.

Kejserinden steg med trætte Skridt op ad Trappen til sit Sovekammer. Men hun kunde ikke begive sig til Ro, forend hun endnu engang havde kysset sit Barn.

Hendes lange Kjole gled med en sagte Raslen over Parketgulvene i de Sale, hun maatte gaa igennem for at naa til den kejserlige Prins' Værelser. De faa brændende Lys kastede et usikkert, flakkende Skær over de kostbare Møbler og Billederne paa Væggene. Nogle af Portrætterne syntes at dreje Hovederne om og stirre paa hende med tomme, døde Øjne. En isnende Følelse af Ubehag gennemrislede Kejserinden under hendes ensomme Vandring.

Skikkelserne af alle de skønne Dronninger, der havde vandret gennem disse Sale, dukkede op for hende. Alle havde de været mere eller mindre ulykkelige, mange af dem havde været ramte af en forfærdelig Skæbne. Ulykken forfulgte virkelig alle dem, der engang skønne, lykkelige og elskede overskred Tærskelen til dette ulykkebringende Palads. Var alle disse Taarer, som Fyrstinderne havde udgydt, en nødvendig Bod, eller var det Katarina af Medicis hemmelighedsfulde Magt, der gav Tuilleriernes Mure denne sælsomt ulykkebringende Evne?

Kejserinden saa sig ængsteligt omkring. Det var hende, som om de kongelige Martyrinders Skikkelser sagte gled forbi hende.

Endelig havde hun naaet Fredens Havn — sit Barns Værelse. Hun drejede forsigtigt Laasen om og traadte ind.

Det første Dagskær trængte allerede ind i Værelset, hvis forgyldte Møbler, Malerier og brogede Silkestoffer svømmede underlig form- og farveløst ud mellem hverandre i det usikre Lys. Omgivet af en blaa Silkeskærm stod den rigt udskaarne Vugge i en Vinduesfordybning. Kejserinden listede sig sagte hen til den lille Seng, mellem hvis hvide Puder den kejserlige Prins sov fredeligt.

Hun sank paa Knæ ved Siden af Vuggen og kyssede Drengens smaa Hænder, som laa sammenknyttede oven paa det med Kniplinger besatte Tæppe.

Hendes Kys maatte have været for heftigt. Barnet aabnede et Par forskrækkede, mørkeblaa Øjne, og den lille Mund fortrak sig som til Graad.

„Tys, min lille Øjesten, tys!"

Kejserinden satte Vuggen i sagte Bevægelse.

Den lille Prins lod sig berolige. Han kendte Moderen og strakte sine smaa Arme ud imod hende.

Længe efter, at Barnet var faldet i Søvn igen, blev Kejserinden staaende foran Vuggen og lyttede med Henrykkelse til de regelmæssige Aandedrag. Hendes Søn! Frankrigs Barn! Bestemt til engang at skulle bestige Tronen i det skønneste Land i Verden. Hvilken Fylde af Forhaabninger knyttede hun ikke til dette lille, brunlokkede Hoved. Alle hendes stolte Sjæls højtflyvende Drømme, som saa lidt blev forstaaet af Kejserens lidt vaklende, ubeslutsomme Natur, skulde dette Barn virkeliggøre. Engang havde Frankrig styret Verdens Skæbne. Saaledes skulde det blive igen — til Held og Lykke for alle Folkeslag. Hendes Søn, hendes Afgud vilde løse denne Opgave — derom tvivlede hun ikke et Sekund.

Der hørtes snorkende Aandedræt fra Sengen, som stod langs Væggen lige overfor. Den lille Prins' Amme kastede sig urolig omkring, Sengen knagede, og et Hoved med en hvid Natkappe kom til Syne.

Kejserinden for op af sine Tanker. Lydløst, som hun var kommen, forlod hun igen Værelset.

Fuglene begyndte allerede at synge ude i Buskene i Tuillerihaverne. En rosenrød Stribe farvede i Øst den svagt dæmrende Horisont.

VIII.

„Naa, i Dag er vi da komne et godt Stykke frem!" Kejserinden saa tilfreds paa den store Bunke gennemsete Papirer, der laa paa Skrivebordet. „Tak, kære Saint-Albin, nu kan Marie og jeg godt arbejde sammen alene!"

Sekretæren fjernede sig med et saa kejtet Buk for Kejserinden og et saa forelsket Blik paa den unge Pige, at Marie brast i en sagte Latter, og ikke heller Kejserinden kunde undertrykke et Smil.

„Ler De nu igen ad den brave Saint-Albin, De slemme Barn!" sagde Eugenie, da Døren havde lukket sig efter Sekretæren. „Er det Takken for, at han altid bringer Dem Violbuketter, De forvænte, lille Skabning!"

„Violbuketterne vil jeg gerne have, Deres Majestæt. Men i Dag bragte han mig Bonbons i et Papirskræmmerhus, som han tog ud af sin Hat."

Marie lo saa muntert, at Kejserinden maatte stemme i med. Samtidig tog hun stadig nye Brevbunker ud af et Skrin, som stod foran hende. Marie slog forbavset Hænderne sammen over denne udtømmelige Brevrigdom.

„Jeg har samlet alle de Breve, som Kejseren har kastet bort. Jeg tager hver lille Krumme op ligesom en lille Mus," sagde Kejserinden spøgende. „Mellem disse Breve findes vidunderlige Dokumenter, som paa en vis Maade indeholder vor Tids Historie. Vor Søn vil kunne lære meget deraf, naar han sammenligner nogle af disse Skrivelsers varme Taknemmelighedsytringer med Brevskrivernes senere Handlinger."

Et smerteligt Træk lagde sig om hendes Mund, men straks efter saa hun sig igen med glad Tilfredshed om i sit Yndlingsværelse, der med alle sine Minder og Erindringer dannede et Rige for sig selv i det umaadelige Slot.

Ingen forstod saa godt at indrette et Værelse som Kejserinden. Tapeterne — svære Silkestoffer med en bred, mørkegrøn Atlaskesstribe — harmonerede smukt med Malerierne. Møblerne, der var betrukne med Silke, og Gardinerne af purpurrødt Atlask oplivede paa en meget smagfuld Maade de lidt mørke Tapeter. En stor Sofa stod vendt mod Kaminen og lænede sig til et Skrivebord i Louis XVI.s Stil. Og paa begge Sider af Skrivebordet stod Borde med grønne Silketæpper, hvis Borter Kejserinden selv havde forfærdiget.

Hun indtog nu som altid sin Yndlingsplads, en lav Stol, der stod ved Siden af Kaminen, medens hendes Fødder hvilede paa en lille Guldbænk. Til højre for hende sad hendes unge Forelæserinde bag et rundt Bord med Boghylder, som altid indeholdt Værker af Kejserindens Yndlingsforfattere. Midt under sin Beskæftigelse med at ordne Breve lod Eugenie sig forelæse et Digt eller et Par Sider Prosa.

„Læg nu Brevene til Side," sagde Kejserinden efter en Tids anstrengende Arbejde. „Læs nu et Digt af min kære gamle Béranger."

Marie læste med blød, klangfuld Stemme nogle af de smukke Vers.

„Det er meget smukt — dette Digt om det gamle Træ, der længes saa inderligt efter Solen. Det giver mig formelig Lyst til en Spadseretur i det frie," sagde Kejserinden. „Og i Dag vil vi endelig udføre min Plan om at besøge den gamle Digter, med hvis Værker jeg saa ofte beskæftiger mig. Tror De, at det vilde glæde ham?"

„Ja, Béranger vil sikkert blive lyksalig derover," sagde Marie. „For Resten skal han skrante meget i den sidste Tid, efter hvad Bedstemoder skriver til mig."

„Desto nødvendigere er det, at vi overbeviser os om, at Frankrigs største Digter ikke mangler noget."

Kort Tid efter rullede Kejserindens aabne Vogn gennem Paris' Gader til Forstaden Passy.

Livlige Hurraraab hilste Kejserinden overalt. Man hyldede ikke blot Kejserinden, men ogsaa den skønne Kvinde, hvis Ynde og Elegance altid henrev det let bevægelige parisiske Publikum til Begejstring.

„Det vilde maaske have været klogere, om jeg havde taget den uanselige Karet uden det kejserlige Mærke, i hvilken jeg ellers plejer at aflægge Sygebesøg," sagde Kejserinden, da Vognen holdt uden for et lille, enetages Hus i Passy, og der straks stimlede en Mængde Mennesker sammen om den kejserlige Ekvipage.

Lakajen, der var løbet foran op ad den knagende Trætrappe, meldte Kejserinden, at Béranger var syg, men at det alligevel skulde være ham en stor Ære og Glæde at modtage Kejserinden.

„Det glæder mig," sagde Eugenie. „Jeg frygtede allerede for at faa et afslaaende Svar af den stolte Digterkonge, der jo hidtil haardnakket har afslaaet alle vore Tilbud."

Hun steg ud af Vognen og traadte, fulgt af Marie, ind i det lille Hus. I Indgangen til den lille, noget mørke Gang stod en slank Mandsskikkelse, som med Hatten i Haanden trykkede sig op imod Muren for at lade Damerne gaa forbi.

Galanti!

Maries Hjerteslag var nær ved at standse. Hvor han dog saa daarlig ud, saa bleg og forgræmmet og med dybe, mørke Skygger under Øjnene, som han nu fæstede paa hende med et Udtryk af Længsel, Smerte og den ømmeste Kærlighed uden saa meget som at strejfe den smukke Kejserinde med et eneste Blik.

Eugenie lagde Mærke til det ejendommelige Udtryk i den fremmedes Ansigt.

„Kender De den Herre?" spurgte hun sagte sin unge Ledsagerinde.

Marie var saa forvirret over dette pludselige, uventede Møde, at hun ikke kunde fremtvinge andet end en Hovedrysten.

Det undgik ikke Galanti. Maries stumme Svar ramte ham som et Dolkestik i Hjertet. Hun fornægtede ham altsaa! Han tænkte ikke paa, at han selv havde bedt hende om at hemmeligholde deres Forlovelse. En glødende Smerte over hendes Forræderi, som han kaldte det, vældede op i hende.

Uden at sætte sin Hat paa Hovedet igen ravede han som en drukken Mand ud paa den solbeskinnede Gade, hvor Kejserindens Vogn med de smukke Skimler langsomt kørte op og ned. —

Langsomt og tungt støttet til sin Stok gik Béranger sin høje Gæst i Møde. Han bukkede dybt for Kejserinden, der med synlig Bevægelse betragtede den sammenfaldne Skikkelse og det hvide, bøjede Hoved.

„Naar De ikke vil komme til os, kære Béranger, saa maa vi komme til Dem for personlig at lære den Mand at kende, hvis Sange er berømte over hele Frankrig. Og jeg personlig sætter stor Pris paa mange af Deres Digte," sagde hun hjerteligt.

„Deres Majestæt viser mig en meget stor Udmærkelse, som jeg ved at vurdere," svarede Béranger jævnt.

Kejserinden førte den gamle Herre tilbage til hans Stol ved Vinduet.

„Sæt Dem nu endelig ned igen. Jeg vilde aldrig tilgive mig selv, dersom mit Besøg skulde gøre Dem Skade. Det har længe været mig en Hjertens Trang at trykke Deres Haand og takke Dem for alle de skønne Timer, som Deres Digtninger har forskaffet mig."

En fin Rødme steg op i hans blege Ansigt. Hans Øjne straalede.

„Det er det smukkeste, der kan blive sagt til os Digtere, Deres Majestæt."

Marie hentede hurtigt en Stol til Kejserinden. Hun selv blev staaende.

Eugenie lod med dyb Bevægelse sine Øjne svæve gennem det tarvelige Værelse. Her levede altsaa Frankrigs største Digter — her i denne tarvelige, lille Stue! En smal Seng, omgivet af et Skærmbræt, et Bogskab, et Bord af Birketræ, bedækket med Bøger, en Lænestol ved Vinduet, der vendte ud til en smal Strimmel Have — det var alt. Duften af en blomstrende, hvid Akacie trængte ind gennem det aabne Vindue. Et sitrende, gulgrønt Lys faldt igennem de vifteformede Blade paa et Kastanietræ, hvis Grene gyngede sagte frem og tilbage uden for Vinduet.

Kejserinden skjulte med Møje sin Bevægelse.

„De vilde gøre Kejseren og mig en stor Glæde, dersom De vilde forlade dette tarvelige lille Hus og flytte ind i et af vore Slotte. I Fontainebleau, i Compiègne eller Saint-Cloud findes der i Parkerne smukke, ensomt liggende Havehuse, i hvilke De vilde kunne finde Hygge og Ro og en uforstyrret Nydelse af Naturen."

Béranger rystede paa Hovedet.

„Et gammel Træ skal man ikke omplante, Deres Majestæt. Jeg er tilfreds med mit lille Hus, og i min Have kender og elsker jeg hvert Træ, hver Busk. I Timevis kan jeg sidde her ved Vinduet og se paa Solens sitrende Straaler. Hvert Træ har sin egen Skæbne. Ser De, denne Akacie her, som allerede nu har saa meget Lys paa sine Blade, bliver i Morgen bestraalet af det fulde Sollys, medens den mørke, prægtige Kastanie med dens grønne Vifteblade kommer i dyb Skygge. Kun af og til falder en Solstraale gennem de mørke Blade og oplyser dem klart. Lindetræerne derhenne har det allerbedst — de faar Morgen og Aften fuldt Solskin, de lever i den største Velstand, de mangler slet intet, og ogsaa om Efteraaret, naar de faar gule Blade, ser de saa brede og velbehagelige ud, at man kan mærke, det altid er gaaet dem fortræffeligt og vil vedblive at gaa dem godt lige til det sidste. Ser De, Deres Majestæt, saaledes har jeg mine Tanker og Drømme, mine stille Glæder over mine faa Træer i min lille, beskedne Have. Dem vilde jeg maaske miste i en stor Park med kunstfærdigt tilklippede Alleer. En Digter maa ikke som et Lindetræ altid staa i Sol — vi behøver ikke blot Lys, men ogsaa megen Skygge."

Kejserinden rakte den gamle Mand sin fine Haand.

„Hvor De iklæder Deres Afslag smukke Ord! De har Ret, Deres Poesi forgylder alt for Dem. I vore fuldendt smukke Omgivelser vilde Deres Fantasi maaske føle sig indsnævret, fordi der ikke vilde være noget for den at skabe. Men De kunde dog maaske have et Ønske, som vi kunde opfylde —"

„Nej, Deres Majestæt, jeg har ingen Ønsker, jeg har det saaledes, som det er godt for mig." Béranger strakte sin Haand ud imod Marie. „Deres Majestæt har faaet en yndig Blomst plantet i Tuillerierne. Marie Boucher er min Guddatter og særlige Yndling."

„Hun er ogsaa allerede bleven vor Yndling." Kejserinden nikkede venligt til den unge Forelæserinde. „Min lille Søn strækker sine smaa Arme ud imod hende, saa snart han ser hende, og min gamle sære Sekretær køber Vipler og Bonbons til hende."

„Et yndigt Ansigt er en Guds Gave," sagde Béranger. „Og en klar, ungdommelig Latter vil altid være den skønneste Musik."

„Marie skal besøge Dem oftere," lovede Kejserinden. Hun rejste sig, thi hun mærkede, at hendes Besøg trættede den syge. Men da han ogsaa vilde rejse sig, trykkede hun ham tilbage i hans Stol og vedblev: „Det har glædet mig meget at se Dem, og jeg beklager kun, at De ikke vil modtage nogen Gave af os."

„Deres Besøg har været en kostelig Gave, Deres Majestæt," forsikrede Béranger varmt. Han holdt inde, og hans fintformede Læber skælvede. Det var hans aabne, ærlige Natur imod at lade Kejserinden være i Uvidenhed om hans Forseelse mod hendes Ægtefælle. „Deres Majestæt, førend De gaar, er der noget, jeg maa tilstaa," sagde han med møjsommelig undertrykt Bevægelse. „Jeg vilde forekomme mig som en Løgner og Hykler, dersom jeg længer vilde holde det hemmeligt."

Kejserinden blev greben af en bange Anelse, men hun lod sig ikke mærke med noget.

„Hvad er det, der trykker Dem, kære Béranger, tal kun frit til mig," bad hun.

„Jeg blev for nogle Dage siden Vidne til, at det sidste Frihedstræ i Paris blev fældet. Dette Træ, der havde været til Glæde for saa mange Mennesker, blev tilintetgjort, fordi en eller anden Entusiast havde plantet en rød Fane i det til Minde om en, der var faldet 2. December 1851. Det forbitrede mig. Og naar vi Digtere kommer i Oprør over noget, giver vi os Luft i Vers. Og et ondt Spottedigt over Kejseren blev Resultatet af min ophidsede Sindsstemning. Jeg vilde have tilintetgjort det, men ved et ulykkeligt Tilfælde blev det trykket og uddelt. Jeg angrer meget, at jeg ikke bar mig forsigtigere ad. Kan Deres Majestæt tilgive mig?"

Kejserinden trykkede hjerteligt den gamle Digters udstrakte Haand.

„Tag Dem ikke det saa nær, kære Béranger," sagde hun. „Digtet er os ubekendt og vil vel ogsaa forblive os ubekendt. Vi læser Deres andre Digte og glæder os over dem ligesom før, og vi er Dem taknemmelig for alt det skønne, De har givet os."

„Deres Majestæt," sagde Béranger med ungdommelig Fyrighed, „jeg skal altid ære og tilbede Dem for disse højmodige Ord. De har ved Deres Skønhed og Ynde tryllet Ungdommen tilbage for en ensom, gammel Mand, og ved Deres højhjertede Tilgivelse har De gengivet ham Troen paa Monarkernes Storhed."

Eugenie smilede venligt til ham, saa gik hun ud, fulgt af Marie.

„Dette lille, beskedne Digterhjem har gjort et

uforglemmeligt Indtryk paa mig," sagde hun til Marie under Hjemkørselen. „Jeg anser det for en Livsberigelse, at jeg har forskaffet mig dette Indtryk. Man kan ikke fastholde Foraaret, men man kan forblive ung i Tanke og Hjerte indtil sin sidste Stund, ligesom Béranger er forblevet det."

Marie svarede ikke. Den Usandhed, som hun havde sagt Kejserinden, brændte hende efter Bérangers ærlige Tilstaaelse i Sjælen. Uvilkaarlig følte hun af den Grund en vis Uvilje mod Galanti. Hvorfor fulgte han hende overalt? Hvor let kunde det ikke vække Mistanke? Hun blev forskrækket, hver Gang hun genkendte ham iblandt Publikum, eller naar hun saa hans slanke, mørke Skikkelse dukke op eller andet ensomt Sted. Dette Møde i Dag kunde jo kun have været tilfældigt, thi hun havde ikke underrettet ham om Besøget hos Béranger. Hun besluttede overhovedet for Fremtiden at være forsigtigere med den Slags Meddelelser. Det var godt, at Hoffet snart flyttede til Fontainebleau, det satte da foreløbig en Stopper for alle disse Møder.

Kejserinden var alt for beskæftiget med sine egne Tanker til at lægge Mærke til Maries Tavshed. Den var hende kun behagelig, fordi hun ikke ved Spørgsmaal blev forstyrret i sine Grublerier.

Bérangers Tilstaaelse gjorde hende meget beklemt om Hjertet, og det var kun for ikke at sætte den gamle, syge Mand i en pinlig Forlegenhed, at hun havde fortiet, at det giftige Spottedigt allerede var hende bekendt. Nu gjaldt det først og fremmest om at forhindre Kejseren i at lade foretage videre Undersøgelser.

Da de var ankomne til Tuillerierne, begav hun sig straks til Napoleons Arbejdsværelse. Politidirektør Pietri og Hertug de Morny var til Stede. De talte alle tre ivrigt om det ulykkalige Digt.

Pietri havde opdaget det lille Trykkeri, i hvilket det var blevet trykket, men han vidste endnu ikke, hvem der havde forfattet og udbredt det.

„Jeg har straks beordret, at Eksemplarerne skulde konfiskeres og Satsen tilintetgøres, Deres Majestæt," meldte han. „Trykkeriejeren er en Polak, og han paastaar, at han ikke har forstaaet Digtet, da han kun kan meget lidt Fransk. Han forsikrer højt og dyrt, at han ikke har nogen Anelse om, hvem der har forfattet Digtet. Det er blevet bragt ham af et fremmed ungt Menneske og forudbetalt ligesom alle andre Sager."

„Naturligvis altid den store ubekendte," spottede Napoleon. „Ingen nok saa fiffig Forbryder foraarsager Politiet saa meget Hovedbrud som 'Hr. Ingen', der er Skyld i alle Ulykker. Jeg kan ikke hjælpe Dem, Pietri, De maa finde ud af, hvem Forfatteren er, ellers duer Deres Politi ikke noget."

Politidirektøren blev rød af Vrede.

„Jeg skal gøre alt, hvad jeg formaar, og udsætte en høj Belønning. Gerningsmanden skal faa en streng Straf."

„Naar De først faar ham!" sagde Morny leende.

„Gør Dem ikke mere Ulejlighed, kære Pietri!" sagde Kejserinden alvorlig. Hun havde hidtil tiet stille og tilsyneladende uden Deltagelse hørt paa Samtalen. „Jeg ønsker ikke, at der skal søges mere efter Forfatteren. Giv Trykkeren en lille Pengebøde og lad det saa være nok."

„Men vi maa dog først og fremmest straffe den virkelig skyldige," vovede Pietri at indvende. „En streng Undersøgelse er absolut nødvendig."

„Jeg kender Forfatteren og har tilgivet ham hans Digt," svarede Kejserinden rolig. „Men hans Navn nævner jeg kun for Kejseren."

Napoleon saa spørgende paa hende. Pietri og Hertugen følte, at de skulde trække sig tilbage.

„Ved du virkelig, hvem Digteren er, Eugenie?" spurgte Kejseren ivrigt, da han var alene med Kejserinden. „Du ved, hvem der har tilføjet mig en saadan Skændsel og ønsker alligevel, at han skal forblive ustraffet?"

„Ja, thi hans Alder og Berømmelse beskytter ham mod al Straf. Det er Béranger."

„Béranger!" raabte Kejseren smertelig bevæget. „Ja — naturligvis!"

Det smertede ham dybt, at Béranger, der i saa herlige Vers udbredte den første Napoleons Berømmelse over den hele Verden, kun havde Skændsel og Spot for ham. Men Kejserinden havde Ret. Digterens Berømmelse saavel som hans Alder og Sygdom gjorde ham uangribelig. Baade Klogskaben og Menneskeligheden bød at lade ham være uantastet. Det franske Folk vilde aldrig tilgive, at dets Yndlingsdigter blev krænket.

Faa Dage efter Kejserindens Besøg blev den gamle Digter ramt af et Slagtilfælde. Hans Husholderske fandt ham død i hans Lænestol med Ansigtet vendt imod Havens Træer, der susede sagte i Morgenvinden.

Efterretningen om den gamle Digters Død vakte stor Deltagelse overalt i Frankrig. Den franske Nation mistede i ham sin bedste Sanger. Der blev straks truffet Forberedelser til en storslaaet Begravelse.

Den 18. Juli 1857, en varm, straalende Sommerdag, fuld af Glans og Duft, var de indre Boulevarder besat med en uoverskuelig Række Tropper. Man saa kun nogle faa Bluser blandt de tilstrømmende Masser, thi ogsaa Arbejderne havde iført sig deres Søndagsstads, ligesom ogsaa de militære bar Parade-uniform. Alle Vinduer var tæt besatte.

Paa den gamle Digters Kiste laa kun en stor, smuk Laurbærkrans, ellers saa man ingen Blomster, derfor var den ene Krans saa imponerende. Den blaa Himmel var uden Skyer, Solen skinnede straalende klar. Dog herskede der overalt i det ellers saa larmende Paris dyb, højtidelig Stilhed.

En Konge kunde ikke være bleven begravet med større Hæder og Højtidelighed.

IX.

„Kære Bedstemoder!

Allerede i flere Uger har jeg nu været i det smukke Fontainebleau, og først i Dag faar du et rigtig udførligt Brev fra din Marie.

Disse Sommerdage glider hen for mig som en Lykkedrøm. Roserne blomstrer, Vandet i Havens store Sø slaar plaskende mod Strandbredden. Kejserindens Værelser vender ud til Haven og Søen, saa at vi lever ligesom midt ude i det frie. Jeg har endnu ikke en eneste Gang længtes efter Paris med al dens Støv og Hede.

Ogsaa her læser og skriver Kejserinden meget, men hun spiller ogsaa tit Fjerbold med sine Damer

paa den store Græsplæne. Det ser fornøjeligt ud, naar vi løber efter Boldene i vore folderige Kjoler, som Vinden blæser op ligesom Sejl.

Endog Kejseren tager undertiden Del i Spillet, og den lille Prins jubler altid højt, naar han ser Fjerboldene flyve til Vejrs. Undertiden finder her ogsaa store Fester Sted. I Gaar var jeg for Eksempel for første Gang til Stede under den store Kur i Dianasalen. Det var en højtidelig Begivenhed og vidunderlig smuk at se.

Kejserinden straalede af Juveler. Hendes med Hermelin kantede Kurkappe af mørkerødt Fløjl blev baaret af to smukt kostumerede Pager. Kejseren gik hende i Møde og førte hende op til Tronstolen. Han selv blev staaende foran sin. Prinserne og Prinsesserne tog Plads paa deres Taburetter, og Defileringen begyndte. Der maatte ikke siges et Ord. Majestæterne bøjede kun uafbrudt hilsende Hovedet. Den tykke Prins Plonplon er her ogsaa. Hvor jeg gaar og staar, er han bag mig og siger mig Komplimenter. Jeg ler deraf, men Staldmesteren, Baron Gourgoing, advarer mig.

'Vær forsigtig,' sagde han for nylig meget alvorlig. 'Prinsen er ikke til at stole paa. Han paatager sig tit en troskyldig og enfoldig Maske blot for at sætte Folk Blaar i Øjnene. Der stikker noget helt andet bag det.' Og han satte en saa mørk Mine op, at man kunde blive helt bange.

'Er De vred paa mig?' spurgte jeg uvilkaarlig.

'Vred paa Dem? Nej!' Han greb min Haand og kyssede den stormende.

Jeg trak den hurtigt tilbage. Hans Blik ængstede mig.

Han blev rød.

'Tilgiv!' sagde han kort.

Hele Dagen igennem var der en lille Skygge imellem os. Men da vi næste Morgen red sammen, var alt godt igen. Jeg tror heller ikke, han kan være alvorlig ret længe. Deri er vi saa enige.

Jeg gaar saa meget som muligt af Vejen for Prins Plonplon. Men jeg mærker dog, at hans smaa, sorte Øjne følger mig overalt."

Marie lod Pennen synke. Den varme Sommervind blæste ind gennem det aabne Vindue og legede med hendes blonde Haar. Hun skød Skrivemappen til Side, støttede Armene i Vindueskarmen og lagde Hovedet paa dem. Hun hensank i dybe Tanker, lyttende til Insekternes sagte Summen i Orangetræerne. Pludselig blev hun skræmmet op ved en Banken paa Døren.

„Aa, er det Dem, Anne! Hvad vil De?"

„En lille Bondedreng har bragt dette Brev. Jeg skulde straks give Mademoiselle det. Svar behøvedes ikke."

Kammerjomfruen rakte Marie med et meget sigende Smil et Brev, der var forsynet med Laksegl.

Marie tog Brevet. Da hun genkendte Haandskriften, blegnede hun. Det var Galantis Skrift.

„Det er godt, Anne, jeg har ikke mere Brug for Dem. I Aften skal jeg have den lyseblaa Silkekjole paa. Lad Hofgartneren give Dem nogle Roser. Om Sommeren er kunstige Blomster saa grimme."

„Ja vist. Hofgartneren skal udsøge nogle særlig smukke Roser til mig."

„Hvor hun er koket!" tænkte Kammerjomfruen, der endnu i Døren kastede et godmodigt, spottende Blik paa sin Frøken, som atter havde indtaget sin Plads ved Vinduet, men endnu ikke havde aabnet Brevet. „Det er formodentlig en om Skrivelse fra Prins Plonplon. Hans Lakaj fortalte mig, at Prinsen var meget forelsket i Kejserindens smukke Hoffrøken."

I Fontainebleau sladrer jo Kammerjomfruer og Lakajer lige saa ivrigt om deres Herskaber som alle andre Steder.

Marie ventede, indtil Døren havde lukket sig efter Pigen, saa rev hun hastigt Brevet op og læste:

„Marie! Min Taalmodighed er til Ende. I flere Uger har jeg ikke set dig og bestandig forgæves bedt dig om et Møde. Mine Breve besvarer du koldt med intetsigende Talemaader, mine Bønner med tomme Udflugter. Jeg har indlogeret mig i et Bondehus i Apron, der ligger lige op til Parken i Fontainebleau, for at være i din Nærhed. I Dag saa jeg dig ride — jeg sad ved Vejen, og du red stolt forbi med din elegante Kavaler uden at hilse mig. Du vilde ikke kende mig og fornægtede mig ligesom den Gang i Bérangers Hus, men jeg vil og skal mødes med dig og læse i dine Øjne, om der endnu er en Gnist af den gamle Kærlighed til mig tilbage i din Sjæl. Hvis du ikke vil, at jeg med Magt skal trænge ind paa Slottet, saa vær i Aften, naar det er mørkt, ved Enden af Parken ved den store Eg paa Vejen til Apron.

Karlos."

Marie rev Brevet i smaa Stykker. Hun bed sig ærgerlig i Underlæben. Vredestaarer fyldte hendes Øjne.

Hvad skulde det betyde! Det var jo uhørt at tvinge hende — Kejserindens Forelæserinde — til et Stævnemøde, som om hun havde været en Tjenestepige!

„Det er maaske Skik og Brug i Italien! Men det bruger man ikke i Frankrig!" Hun bankede med sin fine Fod paa Tæppet i et ærgerligt Marchtempo. „Jeg gaar ikke derhen, nej, absolut ikke! Det vilde jo være frygteligt, hvis jeg blev opdaget! Og hvorledes skal jeg overhovedet blive borte fra Taffelet uden at vække Opsigt? Men jeg maa jo berolige ham. Han er i Stand til at trænge ind paa Slottet og gøre en Scene for mig."

De forskelligste Planer skød igennem hendes Hoved, men ved nærmere Overvejelse viste de sig alle uudførlige. Endelig fandt hun paa den sædvanlige Udvej at foregive en heftig Migræne for at kunne blive borte fra Taffelet. Naar de alle sad ved Bordet, vilde hun indhylle sig i en mørk Kaabe og liste sig sagte ud.

Da Pigen kom for at hjælpe hende med Toilettet, stønnede Marie heftigt af Hovedsmerter. Anne maatte løbe til Overhofmesterinden og melde Maries Upasselighed og derefter lægge kolde Omslag paa hendes Hoved.

„Tak, kære Anne," hviskede Marie med mat Stemme. „Naar jeg nu ligger et Par Timer ganske stille, gaar det vel nok over."

„Vil Frøkenen ikke nyde noget?"

„Ikke foreløbig. Naar jeg faar Lyst dertil, skal jeg ringe. Men ellers skal De ikke forstyrre mig."

Da Pigen var gaaet, laa Marie med brændende Kinder og højt bankende Hjerte paa sin Sofa. Hun lyttede efter hver en Lyd. Men i det store Slot trængte kun sjældent en Lyd ind i hendes stille Værelse. Hun

saa paa Uret. Nu maatte Herskaberne gaa til Taffels. Hendes Læber skælvede. Der hang hendes smukke, lyseblaa Kjole med de dejlige Kniplinger. Den vilde vist have klædt hende udmærket. Filip Bourgoing syntes særlig godt om hende i blaat.

Hvor der vist var prægtig dernede igen i Aften. Fløjdørene i Salen stod vidt aabne. Bordet glimrede i Skæret fra Lysene — og Staldmesteren rakte hemmeligt sit Champagneglas hen imod hende —

I Stedet for laa hun her i den ensomme Stue, kedede sig og ængstede sig og vilde senere som en Forbryderske liste sig gennem den mørke Park!

„Een Gang og aldrig mere!" Hun knyttede vredt den lille Haand og gjorde en Bevægelse med Armen, som om hun vilde stryge en Lænke af sig.

Det begyndte at mørkne. Graa Skygger lagde sig over Værelsets Kroge og slettede alle Farver ud.

Marie rejste sig, tog en mørk Kjole paa, indhyllede sig i en let Kaabe, der næsten skjulte hele hendes Skikkelse, og kastede et sort Slør over sit Haar. Saa smuttede hun lydløst over Gangen og ned ad Trappen ud i Parken. Hendes Hjerte bankede heftigt. Hun kunde jo ganske vist forklare sin hemmelige Bortgang med en stærk Trang til frisk Luft, men det vilde dog være det allerbedste, om ingen saa hende.

Hun havde Lykken med sig. Herskaberne spiste, og Tjenerskabet var beskæftiget. Hun undgik saa meget som muligt Lyskredsen om Slottet og trykkede sig op ad Træer og Buske. Maanen stod paa Himmelen. Dens blege Lys faldt hen over de sagte raslende Plataners Stammer. De røde Roser blev blege i det svage Lys, men de duftede stærkt og lifligt.

Græsset var fugtigt af Duggen. Maries Fødder i de lette Sko blev ganske kolde og vaade, da hun for at afkorte Vejen løb over Græsplænen.

Nu havde hun naaet den store Eg.

En Skikkelse, som hidtil havde været halvt skjult af Stammen, traadte nu helt frem.

„Marie!" Galanti greb den lille, kolde Haand og trykkede den fast mellem sine. „Jeg troede knapt, du var kommen. Men saa vilde jeg være kommen op paa Slottet til dig og havde hentet dig ud, om du saa havde siddet mellem Kejseren og Kejserinden. — Tror du ikke det?"

„Jo — du vilde have været i Stand til at gøre det!" Hendes Tone lød mere bitter end spøgende.

„Ja, thi jeg smægter efter et Blik fra dine søde Øjne, efter et Kys af dine Læber."

Han tog hende i sine Arme og bedækkede hendes Ansigt med fyrige Kys.

„Lad mig være — du er jo lige ved at knuse mig!"

Hun pressede sin Haand imod hans Bryst for at befri sig.

„Marie, elsker du mig endnu?" spurgte han smerteligt.

Hun nølede et Øjeblik. Men det gjorde hende ondt at se hans blege Ansigt med de skælvende Læber.

„Naturligvis elsker jeg dig endnu, Karlos," forsikrede hun. „Men du maa ikke tiere komme med saadanne Anmodninger, du maa tage Hensyn til min Stilling."

„Aa, denne elendige Stilling!" sagde han med en skarp Latter. „Er du saa stolt af den? I Hofdamer er dog ikke andet end betalte Tjenestetyender, og Majestæterne og Fyrsterne betragter jer heller ikke som andet —"

„Det er ikke sandt. Kejserinden er Godheden selv imod mig. Alle paa Slottet elsker og forkæler mig."

„Og Staldmesteren, med hvem du saa tit rider ud, elsker dig vel ogsaa?"

„Aa — Passiar!"

„Hvor kan det være, at du saa ofte rider ud med ham?"

„Han giver mig Rideundervisning, for at jeg kan ledsage Kejserinden paa hendes Rideture."

„Marie —" han pressede hendes Arm saa fast mellem sine Fingre, at hun med Møje undertrykte et Skrig, „du maa aldrig ride ud sammen med Kejseren og Kejserinden — hører du? Jeg forbyder dig det."

Hun saa paa ham, som om hun tvivlede om hans Forstand.

Da hun ikke svarede, gentog han truende:

„Hører du, hvad jeg siger? Jeg forbyder dig at tage Rideundervisning —"

Hun vred sin Arm løs.

„Jeg beklager ikke at kunne opfylde dit Ønske. Jeg maa adlyde Kejserinden. Og naar hun befaler mig at ride, saa gør jeg det."

„Vil du da ikke forstaa mig?" vedblev han. „Du er i Livsfare, naar du kører eller rider med Kejseren eller Kejserinden."

„Det tror jeg ikke. Men selv om det ogsaa er Tilfældet, saa vil jeg gerne dele hver Fare med min elskede Herskerinde."

Han svarede ikke straks, men stirrede paa den blege Maanestraale, der faldt gennem Egetræets Krone og fik de hvide Kiselstene ved deres Fødder til at glinse.

Saa strakte han pludselig Armene ud imod hende.

„Marie, kom til mig!" sagde han med bedende Stemme. „Staa ikke saa kold og fremmed over for mig! Du har jo dog holdt af mig, og jeg elsker dig saa grænseløst. Hvert af mine Hjerteslag er en glødende Længsel efter dig, en Bøn for din Sikkerhed. Min elskede, min yndige, lille Marie, kom til mig!"

Hun lagde sin Haand paa hans Arm. Hans Bønner, de store Taarer i hans Øjne rørte hende dybt.

„Jeg er jo kommen til dig i Dag," sagde hun beroligende.

„Ja — for et lille Kvarters Tid. Saa gaar du igen op paa dit Slot, og jeg bliver alene tilbage med mine trøstesløse Tanker, med min fortvivlede Angest for dig." Han tog hendes Haand fra sin Arm og trykkede hendes fine, kølige Fingre mod sin Pande. „Hvor det hamrer og banker derinde!" stønnede han. „Marie, jeg er et fortvivlet Menneske. Hav Medlidenhed med mig. Man skal ikke gaa i Rette med fortvivlede Mennesker."

„Jeg vil have Taalmodighed, Karlos. Men du maa kunne indse, at jeg ikke kan skrive saa ofte til dig og frem for alt ikke mødes hemmeligt med dig. Du ønskede jo selv, at vor Forlovelse skulde holdes hemmelig."

„Ja — den Gang. Men Forholdene har imedens forandret sig. Jeg har brudt med alle mine Venner — for din Skyld, Marie. Jeg har opgivet alt andet og lever nu kun for dig. Men ogsaa du maa løsrive dig fra dit nuværende Liv. Kom med mig! Vi lader os vie i al Stilhed og rejser til Udlandet, hvor ingen vil søge efter os."

„Du fantaserer jo! Skulde jeg forlade alt for som en landsforvist at flygte med dig til Udlandet? Aldrig!"

„Hør paa mig. Jeg har prøvet paa at faa mine

Penge ud — men jeg kan det ikke. Jeg kan ikke søge Ansættelse her i Frankrig. Der er altsaa intet andet for mig at gøre end at prøve min Lykke et andet Sted. Marie, naar du er hos mig, kan jeg alt — men uden dig intet. Stød mig ikke fra dig. Jeg vil bære dig paa Hænderne."

I sin Heftighed kastede han sig paa Knæ for hende og pressede Sømmen af hendes Kjole til sine Læber.

Hans Lidenskab forskrækkede og mishagede hende. Hun var nu saa vant til Hoflivets korrekte Former, at hvert ubehersket Følelsesudbrud frastødte hende. Hun trak uvillig sin Kjole til sig.

„Rejs dig dog, Karlos! Knæl ikke for mig. Du maa jo dog kunne sige dig selv, at jeg umuligt kan opfylde din Bøn. Skulde jeg løbe bort med dig i Nat uden Maal og Med —"

„Hvis du elskede mig, som jeg elsker dig, vilde du ikke betænke dig paa at betro dit Liv til mig."

Han rejste sig langsomt op. I det blege Maanelys, der faldt lige paa hans Ansigt, saa hun, hvor forgræmmet og ældet han saa ud. Øjnene laa dybt i deres Huler, og hans Dragt var krøllet og uordentlig.

Hans Udseende vakte hendes Medlidenhed, men frastødte hende samtidig. Filip Bourgoings Ansigt dukkede pludselig op for hende. Sporene klirrede paa de høje Støvler, og hans kraftige Haand styrede den vildeste Hest. Hans aabne Ansigt var saa godhjertet, de graa Øjne havde et saa tillidvækkende Udtryk!

Med Kærlighedens fine Instinkt gættede Galanti Betydningen af det Blik, hvormed hun strejfede hans Skikkelse. Han læste hendes Uvilje i det. En dyb Smerte gennembævede ham og berøvede ham den sidste Rest af Selvbeherskelse. Han tog igen Marie i sine Arme og overøste hende med glødende Kærlighedsord og Trusler i samme Aandedræt.

„Du slipper aldrig fri for mig — aldrig!" hviskede han hæst. „Jeg overlader dig ikke til nogen anden! Mig tilhører du — jeg giver dig ikke dit Ord tilbage!"

Hendes Læber skælvede. De fine Næsefløje dirrede, og hun trak Vejret hurtigt og stødvis.

„Det kan du gøre, som du vil," sagde hun endelig, da hun fik saa meget Luft, at hun kunde tale. „Men jeg gifter mig aldrig med dig, saa længe du slakker omkring som en hjemløs Eventyrer, udspionerer mig og belurer ethvert af mine Skridt. Hører du, jeg vil ikke længer taale det."

„Jeg udspionerer dig jo kun til dit eget bedste. I flere Uger har du kun skrevet helt intetsigende Breve til mig og ikke besvaret mine Spørgsmaal."

„Fordi de var utilbørlige og upassende. Jeg har ikke Ret til at underrette fremmede Mennesker om Majestæternes intime Liv," svarede hun hovmodigt.

„Aa, du forblindede!" stønnede han. „Du vilde gøre din Kejserinde den største Tjeneste dermed."

„Herom maa du tillade mig at have en anden Mening." Hun løftede sin Kjole, som var bleven fugtig af Aftenduggen, og gjorde en Bevægelse, som om hun vilde gaa.

„Bliv!" sagde han mørkt. „Vi maa komme til en Afgørelse. Du ønsker altsaa at hæve vor Forlovelse? Kun det kan jo være Grunden til din afvisende Kulde imod mig. Hvem har stjaalet din Kærlighed fra mig? Sig mig det! Er det den udmajede Nar, Kejserindens Berider, som du vil kaste dig bort til?"

Hans haanende Ord drev Blodet op i hendes Kinder.

„Sigter du med dine smagfulde Benævnelser til Kejserindens Staldmester, Baron Bourgoing?" spurgte hun koldt.

„Ja, jeg mener den Laps, med hvem du daglig rider," svarede han forbitret.

„Baronen er hverken nogen Laps eller Berider. Enhver Mand, der beklæder en ordentlig Stilling og tro tjener sit Herskab, er vel i dine Øjne en Laps og Nar?"

„Hvor du forsvarer ham! — Nej, jeg har unægtelig ikke meget tilovers for Folk, som paatager sig Lakajtjeneste. Jeg tjener en stor Sag, ingen bestemt Person."

„Hvad er det egentlig for en Sag, du tjener med dine Talemaader og mystiske Hentydninger? Endnu har jeg aldrig set nogen praktisk Nytte af din Virksomhed."

„Jeg har givet næsten hele min Formue til denne Idé," svarede han. „Og den har ikke alene kostet mig mine Penge, men tusinde Gange mere — din Kærlighed!"

„Du tager fejl," sagde hun blødt. „Jeg elsker dig endnu. Men jeg er saa træt af at vente paa det uvisse, saa træt af al denne Hemmelighedsfuldhed og disse mystiske Hentydninger. Hvad i Himmelens Navn er det dog, du venter paa?"

„Paa Italiens Frigørelse!" svarede han sagte, men fast. „Den vil snart komme. Og saa vil alt blive dig klart. — Marie, hav lidt Taalmodighed endnu! Min elskede, jeg kan ikke slippe dig!"

Hun skød med Foden de sølvhvide Kiselsten frem og tilbage.

„Marie, se paa mig!" bønfaldt han. „Hvem er traadt imellem os?"

„Ingen," svarede hun koldt. „Du er selv Skyld deri, Karlos. Dine evige Plagerier om Breve og Møder irriterer mig. Lad mig dog i Fred og Ro nyde denne sorgløs skønne Tid!"

„Og du tænker slet ikke paa, at jeg pines og fortæres af Længsel?"

„Hvad skal jeg da gøre? Jeg har jo sagt dig, at jeg ikke kan mødes hemmeligt med dig."

„Her maaske ikke. Men i Paris skulde du have bevæget din Bedstemoder til igen at modtage mig eller i det mindste have besøgt Béranger, da du jo dog vidste, at jeg gik til ham hver Dag."

„Kejserinden vilde endnu en Gang have sendt mig til Béranger, men saa døde han pludselig. Kejserinden er en Engel, hun tilgav Béranger, at han i sine sidste Dage havde skrevet et saa hæsligt Spottedigt om Kejseren."

Galanti lo.

„Saa er Digtet altsaa virkelig kommet Kejseren for Øje? Ja, det var unægtelig meget skarpt. Og Béranger tilstod selv at være Forfatteren?"

„Ja, han vilde ikke lyve for Kejserinden. Og højmodig, som hun er, tilgav hun ham."

„Det var det klogeste, hun kunde gøre."

„Men jeg kan ikke tilgive Béranger," sagde Marie heftigt. „Men det er endnu utilgiveligere at offentliggøre et saadant Spottedigt end at forfatte det, og deri var Béranger uskyldig."

„Ja, det var ikke hans Hensigt," sagde Galanti skødesløst. „Men vi ansaa det for det bedste at lade Digtet trykke."

„Hvilke 'vi'?"

„Jeg og mine Venner."

„Naa, du har ogsaa haft Del deri?" Marie var bleven meget bleg. „Ved du, hvad jeg efter denne Tilstaaelse egentlig burde gøre?" Hun lagde sin lille Haand fast paa hans Arm. „Jeg burde angive dig og dine ædle Venner. Aa, fy — skam eder!"

Han klappede beroligende hendes Haand, men hun rev den heftig løs.

„Rør ikke mere ved mig. Jeg vil ikke have mere med dig at gøre. Den, der krænker Kejserhuset, krænker mig, og han og jeg er færdige med hinanden."

„Du gør ikke din Kejserinde nogen Tjeneste ved at stille hende mellem dig og mig," svarede han mørkt. „Thi saa maa jeg begynde at ønske, at Skæbnen vil fjerne hende fra vore Veje."

„Dine Ønsker kan ikke skade hende," svarede hun ringeagtende.

„Mere end du tror."

„Nu vel, saa hør mit sidste Ord," raabte hun ude af sig selv. „Jeg hader alle dem, der mener det ondt med min Kejserinde. Dersom du ikke forandrer dine Anskuelser, bliver jeg aldrig din Kone!"

„Du søger kun efter Paaskud til at besmykke din Troløshed imod mig," sagde han heftigt. „Men jeg gentager: jeg slipper dig aldrig. Vov ikke at give en anden dit Løfte!"

„Det tænker jeg ikke paa."

„Maaske endnu ikke i Dag, men snart."

Hun trak paa Skuldrene. Hendes ringeagtende Mine gjorde ham helt rasende.

„Marie, driv mig ikke til det yderste!" sagde han hæst. „Jeg vil gøre alt for at vinde dig — alt. Ikke engang for en Forbrydelse vil jeg gyse tilbage."

Der gik en Gysen igennem hende. Hans mørke, energiske Udtryk gjorde hende bange. Selv om han sandsynligvis kun udtalte disse Trusler for at ængste hende, saa kunde han dog sætte hende i den pinligste Forlegenhed, kunde ødelægge hendes Rygte og maaske berøve hende hendes Stilling. Disse Tanker, der lynsnart gik igennem hendes Hjerne, gjorde hende listig. Hun maatte vinde Tid.

„Hør mig, Karlos," bad hun blidt. „Vi er i Aften alt for ophidsede til at kunne forhandle roligt sammen. Jeg skal skrive til dig —"

„Du skal skrive daglig til mig, lade mig vide, hvornaar I kører eller rider ud —"

„Men kun, hvis du lover mig at vende tilbage til Paris. Jeg skal prøve paa at formilde Bedstemoder. — Er du nu tilfreds? Angrer du nu ikke alle de stygge Trusler, hvormed du har skræmmet mig?"

„Jeg angrer alt — hvert Ord, der har kunnet krænke dig," stammede han, straks forsonet ved hendes Imødekommenhed. „Bliv kun ved at holde lidt af mig. Forlad mig ikke, du min eneste Lykke!"

Hun rakte ham sine Hænder, som han bedækkede med hede Kys.

„Du er altsaa ikke mere vred paa mig, Marie? Og alt er igen godt imellem os, ikke sandt? — Se venligt paa mig med dine søde Øjne!" bad han.

Hun tvang sig til at smile.

„Saa har jeg altsaa dit Ord paa, at du forlader Avron, Karlos?"

„Jeg vil jo intet andet end undertiden se dig ride forbi, medens jeg staar ved Vejen."

„Hvad Fornøjelse kan du have af det?" spurgte hun utaalmodig. „Det volder dig kun Smerte og Ærgrelse! Nej, det er det bedste, du vender tilbage til Paris. Om nogle Uger er jeg der jo ogsaa."

„Et Par Uger kan vare længe, naar de bestaar af kvalfulde Dage og søvnløse Nætter. Men jeg vil adlyde dig — jeg vil gøre alt — naar du blot vil holde af mig!"

„Det gør jeg maaske, naar du er rigtig god." Hun lod Haanden glide hen over hans magre indfaldne Ansigt. „Men lad mig nu gaa. Det er allerede sent, og man maa ikke opdage, at jeg har været ude."

„Et sidste Kys, Marie."

Hun rakte ham sine Læber. Men de forblev kolde under hans hede Kys, som hun kun taalte, men ikke besvarede.

Med et Suk slap han hende endelig.

„Skal jeg ikke følge dig tilbage? Er du ikke bange?"

„Nej, nej — gaa blot, gaa!" Hun stødte ham fra sig, og førend han kunde holde hende tilbage, var hun hurtigt løbet hen ad den Vej, der skilte Parken fra Landsbygaden.

Galanti saa efter hende, indtil hun var forsvunden bag et Buskads.

Saa begav han sig langsomt paa Tilbagevejen.

X.

Uret paa Slotstaarnet slog elleve.

Marie løb hurtigt videre. Parken forekom hende saa uhyggelig i det spøgelsesagtige Maanelys. Træernes Grene for som truende Fingre over den hvide Grusgang. I Buskene hviskede advarende Stemmer. De plettede Platanstammer blev til farlige Kæmpeslanger. Hun undertrykte med Møje et Skrig, da hendes Kjole hang fast i en fremspringende Gren. Gysende rev hun sig løs.

Og nu — nej, det var intet Bedrag! Der kom Skridt bag efter hende, ilsomme Skridt, som paaskyndedes for at naa hende. Hun vovede ikke at se sig om. Mon det var Galanti, der forfulgte hende? Hun var ogsaa bange for ham, for hans mørke Ansigt og hemmelighedsfulde Trusler.

Med Ansigtet skjult i sine Hænder styrtede hun fremad. Men halvt sanseløs af Angest forfejlede hun den rigtige Vej, skønt Slottets blaa Staaltag tydeligt skinnede frem mellem Træerne. Skridtene bag hende kom nærmere. Nu greb en Haand fat i hendes Kjole. Et højt Angestskrig undslap hendes Læber.

„For Guds Skyld, hvorfor løber De saaledes? Hvem har dog forskrækket Dem?"

Filip Bourgoing opfangede den af Angest og det hurtige Løb halvt bevidstløse, unge Pige i sine Arme og førte hende hen til den nærmeste Bænk.

„Marie, hvad fejler Dem?" Han lagde Armen om hende.

Hendes Hoved sank træt ned paa hans Skulder. Med et ømt Blik saa han ind i hendes yndige, blege Ansigt. Store Taarer piblede frem under de sænkede Øjenlaag. Han maatte opbyde hele sin Viljekraft for at bekæmpe Fristelsen til at kysse disse glinsende Draaber bort. Hendes Hjerte bankede saa stormende, at han ikke sagde et Ord, før hun var bleven noget roligere. Saa trak han ærbødigt sin Arm bort.

Marie rettede sig skamfuld op.

„Aa, hvad maa De dog tænke om mig?" stammede hun.

„Er der nogen, der har forskrækket Dem?" spurgte han indtrængende. „Sig mig, hvem det var, og hvorledes det er gaaet til, at De gaar alene her i Parken, medens vi ved Taffelet savnede Dem saa smerteligt og beklagede Deres Ildebefindende?"

„Jeg havde virkelig Hovedpine," forsikrede hun forvirret. „Den friske Luft gjorde mig saa godt. Men det blev senere, end jeg havde troet, og — saa blev jeg bange."

Hendes Forklaringer lod kun lidt troværdige — det saa hun af hans tvivlende Ansigtsudtryk.

„Frk. Boucher!" Filip Bourgoings Stemme lød meget alvorlig og meget koldere end før. „Ogsaa jeg har i nogen Tid været her ude i Parken. Maanelyset er i Aften meget klart. Jeg saa før ganske tydeligt en mandlig og en kvindelig Skikkelse staa ved Siden af hinanden, og derpaa saa jeg Damen med alle Tegn paa Angest løbe gennem Parken. Jeg stillede mig i Vejen for den flygtende — og genkendte Dem. Med hvem har De været sammen paa denne Tid af Aftenen?"

Hans Tone lød saa streng, at hendes Øjne paa ny fyldtes med Taarer. Hun rakte ham sin lille, skælvende Haand.

„Baron Bourgoing, De maa ikke tænke noget ondt om mig!" bad hun. „Det kunde jeg ikke bære. Forraad mig ikke!"

Hendes Angest gjorde ham ondt.

„Vær ikke bange!" sagde han beroligende. „Jeg skal sandelig ikke forvolde Dem Ubehageligheder. Men betro mig, hvem det var, der før stod sammen med Dem ved Vejen til Avron!"

„Nej — netop Dem kan jeg ikke sige det. Hav Medlidenhed med mig — spørg mig ikke. Og De vil først og fremmest ikke sige noget til Kejserinden?"

„Har man lokket Dem i en Fælle? Faaet Dem herud under et eller andet Paaskud?"

Hun sænkede Hovedet uden at svare.

„Ved De, at ikke heller Prins Napoleon var til Stede ved Taffelet i Aften?"

Bourgoing mønstrede skarpt hendes bøjede Ansigt og saa, at hun rødmede stærkt. Det lod altsaa til, at han var paa det rigtige Spor. Den letsindige Prins efterstræbte den unge Pige. Hvem kunde vide, under hvilke Paaskud han havde lokket hende ud i Parken? Hendes Forlegenhed, hendes Angest for, at Kejserinden skulde faa noget at vide, bestyrkede ham endnu mere i hans Formodning.

„Græd nu ikke mere," bad han. „De har sikkert kun været alt for godtroende. Lad det være Dem en Lære og tro ikke blindt alle Mennesker ved Hoffet, frem for alt ikke denne —"

Han kunde ikke finde en passende Benævnelse for dette sorte Faar ved Hoffet, den lapsede, naragtige Prins, der dog denne Gang blev helt uskyldig mistænkt.

„Naa, for Fremtiden skal jeg nok beskytte Dem bedre, vær kun ganske rolig!"

„Hvorledes vil De bære Dem ad med det?"

„Lad det blive min Sag. Prinsen skal ikke genere Dem mere."

Trods sin Sorg og sin Angest kunde Marie ikke undertrykke et Smil. Den stakkels Prins! De smaa Opmærksomheder, han havde vist hende, havde ikke gjort det mindste Indtryk paa hende — og nu blev han af den Grund saa slemt mistænkt og vilde formodentlig faa en streng Tilrettevisning af Kejseren! Men hun kunde ikke hjælpe ham, hun maatte benytte ham som Straamand og lade Bourgoing blive i sin Tro. Det var det bedste Middel til at lede ham bort fra det rigtige Spor.

Men hvilket Væv af Usandhed og Hemmelighedsfuldhed blev hun ikke indviklet i som Følge af denne ulyksalige Sammenkomst med Galanti! Det var, som om han ligefrem gik ud paa at forvolde hende Ubehageligheder. Dersom han virkelig elskede hende, vilde han ikke bringe hende i en saa ubehagelig Situation. Hendes Ønske om at blive ham kvit blev stærkere og stærkere i hende. Hvad vilde der komme ud af en Forlovelse, som hverken Bedstemoderen eller Kejserinden vilde give deres Samtykke til?

„Nu maa jeg gaa!" Marie rejste sig med et sagte Suk. Og det var underligt nok — men ved Filip Bourgoings Side forekom den klare Maaneaften hende ikke uhyggelig, men ligefrem fortryllende skøn. Som et herligt Aandesyn dukkede Slottet tydeligere og tydeligere frem bag Trægrupperne. Maanelyset fik det blaalige Tag til at glinse som flydende Sølv. Den høje Gaardtrappe skinnede mælkehvid. Gyldne Lysglimt smuttede hen over Søen.

Filip Bourgoing drog igen den unge Pige ned paa Bænken ved sin Side.

„Bliv endnu et Par Minutter!" bad han med bevæget Stemme.

Hun saa forskrækket paa ham. En Anelse om, hvad der nu vilde komme, slog ned i hende. Hun løftede sin Haand for at paabyde ham Tavshed, men han var allerede midt i sin Kærlighedserklæring. Hans længe tilbageholdte Følelser strømmede nu som en Styrtesø over hans Læber.

„De maa jo for længe siden have mærket, at jeg elskede Dem, Marie!" sluttede han endelig.

„Nej, jeg har intet mærket — virkelig ikke!" forsikrede hun. „Jeg har bare troet, De godt kunde lide mig."

„Det kan jeg ogsaa — men blot mere end det — jeg elsker Dem af mit hele Hjerte! Og De holder ogsaa af mig, Marie — gør De ikke?"

Hun saa ind i hans aabne, smukke Ansigt, og hun følte igen en forunderlig Tryghed. En velgørende Ro lagde sig over hendes ophidsede Nerver.

„Jeg vilde egentlig ikke have sagt Dem det endnu," vedblev Bourgoing. „Men denne Aftens Erfaringer har vist mig, at jeg hellere maa opgive min Tilbageholdenhed og bejle aabent og ærligt til Dem. Naar De er min Forlovede, vil ingen nok saa dumdristig Prins vove at efterstræbe Dem."

„For Guds Skyld!" Marie blev meget bleg. „Ak, hvorfor har De sagt mig det? Det var saa dejligt før, da vi var saa gode Venner —"

„Naa, det vil vi jo blive ved at være — de bedste, mest trofaste Venner i Verden!"

Han rakte hende sin Haand, og ligesom drevet af en indre Magt lagde hun sin i den.

„Jeg vil gerne være Deres gode Veninde," sagde hun blidt, „men —"

„Intet 'men'! Med dette Haandtryk har De overgivet Dem til mig! Jeg slipper aldrig det, som jeg engang har taget."

„Nej, saaledes var det ikke ment!" Marie vidste ikke, om hun skulde le eller græde. For knap en halv

Time siden havde Galanti svoret, at han aldrig i Evighed vilde give hende fri, og nu gjorde Baron Bourgoing det samme! Dersom hun blot havde turdet meddele ham sin Forlovelse med Galanti, saa vilde Forviklingen have været let at løse. Men en instinktmæssig Følelse afholdt hende derfra. Nej, den kunde hun umuligt tilstaa. Det vilde kaste et alt for besynderligt Lys over Aftenens Begivenheder.

„Baron Bourgoing, jeg kender Dem jo knapt!" sagde hun endelig fortvivlet.

„Kender De mig ikke?" Han lo. „Da har De da haft Lejlighed nok til at lære mig at kende. I flere Maaneder har vi daglig siddet ved Siden af hinanden ved Taffelet, og i fire Uger har vi hver Morgen redet sammen. Og saa tør De ikke vove for Fremtiden altid at spise og ride sammen med mig? De er rigtignok en ængstelig, lille Dame! — Men Spøg til Side, Marie! De kan trygt stole paa mig."

„Det gør jeg ogsaa."

„Nu vel da, jeg elsker Dem — De har Tillid til mig og holder lidt af mig. Er det ikke nok?"

„Men De — De ved jo endnu saa lidt om mig!"

„Er De da saa svær at gennemskue? Eller skulde der virkelig skjule sig en lille Dæmon bag dette yndige, blide Ydre? Nu vel, saa tager jeg den med!"

„Hvis De vidste —" begyndte Marie tøvende.

„Hvilket? Har De maaske dog koketteret en Smule med Prinsen? Naa, saa sender vi ham i Morgen tilbage til Paris. Den Slags Ting besørger Hertug Morny altid udmærket."

„Ak, hvis det kun var det, der stod imellem os!" tænkte Marie, men hun sagde intet.

„Saa tør jeg altsaa meddele Kejseren vor Forlovelse?" spurgte Bourgoing.

„Nej — Majestæterne maa ikke paa nogen Maade faa noget at vide derom!" Det sagde hun saa fast og bestemt, at han studsede. „Dersom De røber et Ord af det, som vi har talt sammen om i Aften, maa jeg straks tilbage til Paris til min Bedstemoder. Og jeg vil dog saa gerne blive her."

Bourgoing betænkte sig et Øjeblik. Forlovede Par var jo unægtelig ikke velsete ved Hoffet. Naar Marie giftede sig, maatte hun opgive sin Stilling. Det var altsaa virkelig klogere at tie, thi ellers vilde han maaske ikke faa den Lykke at se hende daglig.

„Det skal ske, som De vil!" sagde han endelig. „Men De kan ikke forbyde mig at haabe. Og jeg vædder endog om, at De inden Aaret er omme selv siger til mig: 'Skal vi dog nu ikke gifte os, Filip?'"

Hun maatte le, og han tænkte forelsket: „Hun er dog allermest fortryllende, naar hun ler."

„Bliv nu foreløbig ved at være min gode Ven!" bad Marie blødt. „Jeg trænger til en saadan. Jeg staar alene i Verden. Min Bedstemoder er allerede gammel og —"

„Alt sammen en Grund mere til snart at gifte Dem med mig! Men jeg vil ikke pine Dem. Kom nu, det er paa høje Tid, at De kommer til Ro. I Morgen har jeg en Overraskelse til Dem. Men kun, hvis De vil se lidt venligt paa mig!"

Hun gjorde det med en saa yndig Rødmen, at han gav sin Begejstring levende Udtryk.

„Hermed maa jeg altsaa foreløbig lade mig nøje," sagde han. „Men ikke for meget lang Tid. Saa snart vi igen er i Paris, vil jeg tillade mig at hilse paa Deres Bedstemoder —"

„Aa nej, gør ikke det. Bedstemoder er for gammel til at —"

„Hun kan dog umuligt være for gammel til at modtage Besøg!"

„Og hun vilde desuden straks blive Deres Forbundsfælle!"

Marie kunde ikke lade være at tilkaste Bourgoing et lille koket Blik.

Kun det klare Maaneskin og Slottets umiddelbare Nærhed frelste hende for det Svar, som han kun alt for gerne vilde have givet hende.

„Gaa nu forsigtigt ad en Sidegang op paa Deres Værelse," sagde han. „I Morgen Klokken syv er jeg i Gaarden med Hestene. De har altsaa ikke saa megen Tid at sove i!"

Marie nikkede til Bourgoing, og straks efter smuttede hun lydløst ind paa sit Værelse.

Men da hun endelig laa i Sengen og trykkede sit Hoved ned i de hvide Puder, kunde hun ikke sove.

Hvad havde hun dog gjort? Hun havde højtideligt lovet Galanti at ville blive ham tro, og straks efter forlovede hun sig med Bourgoing! Hvorledes skulde det ende? Naar Galanti fik det at vide, slog han hende ihjel.

Hun trak Tæppet fastere om sig.

„Ak, gid jeg dog blot havde lyttet til Bedstemoders Ord og aldrig forlovet mig med Galanti! Hvor herligt kunde det saa ikke alt sammen have været!"

Hun græd hede Taarer i sine Puder — Taarer af Angest, Anger og hemmelig Lykke.

Den næste Morgen havde Kammerjomfruen Besvær med at faa hende vækket. Marie sov usædvanlig fast og dybt efter de mange søvnløse Timer.

Pigen bankede gentagne Gange paa Døren.

„Baron Bourgoing venter allerede i Gaarden med Hestene."

Det hjalp endelig. Marie gned sine Øjne, gabede lidt og løb derpaa hen til Vinduet. Ja, rigtig, der holdt Bourgoing paa sin smukke, brune Hest „Patrie", og ved Siden af ham stod Staldkarlen med hendes Yndling „Kakadu", den prægtige arabiske Skimmel, som hun saa længe havde længtes efter at ride.

„Hvor smukt af Bourgoing at bestemme den til mig! — Skynd Dem, Anne, skynd Dem! Hvorfor har De dog ladet mig sove saa længe! Men nu maa De frisere mig i en Fart — bind blot Haaret op i en Knude. Og nu Ridekjolen — se saa, nu er jeg færdig!"

Som en Hvirvelvind stormede hun ned ad Trappen. —

Bourgoing stod allerede ved Siden af hendes Hest og rakte hende med et ømt Smil sin Haand, i hvilken hun satte sin lille Fod. Et rask Sving, og saa sad hun paa Hesten og ordnede Tøjlerne.

Saa gik det af Sted ind i Fontainebleaus brusende Skove, hvor Solens grøngyldne Straaler faldt ind igennem de ældgamle Ege, hvor Skovblomsterne nikkede og Gøgen kukkede.

Hestene strakte godt ud. Maries Lokker og Slør flagrede i Vinden. Hun lo højt og saa med lykkelige Øjne paa Filip Bourgoing, da han roste hendes gode Holdning.

Den stakkels Prins Plonplon var lige ved at falde ned fra Skyerne, da hans kejserlige Fætter kort og koldt befalede ham endnu samme Dag at vende tilbage til Paris. Paris krævede hans Nærværelse, det var ikke godt, at alle Medlemmer af det kejserlige Hus var borte fra Hovedstaden paa samme Tid.

Det kunde naturligvis kun være et Paaskud, thi den gode Prins vidste meget godt, at hans Nærværelse i Paris ikke havde meget at betyde.

„Hvad har jeg dog forbrudt, siden jeg har paadraget mig denne Unaade?" spurgte han Hertug de Morny, da han kom ud fra Kejserens Værelse.

„Det maa De jo bedst selv vide, Prins," svarede Morny strengt.

„Jeg? Jeg ved ikke noget. Jeg har levet som en Eremit."

„Naa — naa!"

„Aa, Morny, nu maa De ikke optræde som Moralprædikant!" Prinsen puffede Morny i Siden med en Fortrolighed, som den elegante Hertug tog meget unaadigt op. „Hvad kan Kejseren dog have hørt om mig? Jeg kan sværge paa, at jeg —"

„Nu helst ingen Mened, Prins!"

„Men jeg forsikrer Dem, jeg ved mig ikke skyldig i noget."

Morny studsede.

Skulde Prinsen virkelig denne Gang være uskyldig mistænkt, og skulde Bourgoing i sin skinsyge Forblændelse have taget fejl? Men det skadede ikke. Det var godt at blive fri for den tykke Plonplon i Fontainebleau. Hans taktløse Bemærkninger vakte bestandig Ærgrelse; han var nu engang uberegnelig som et forkælet Barn.

„Min Prins, De spiller meget godt Rollen som den uskyldig mistænkte; men en ung Dame af Kejserindens nærmeste Omgivelser har beklaget sig over Dem."

„Over mig? Men, Gud bevares, hvem er dog det? Maaske den pukkelryggede Madame Pollet?"

„Kejserinden har smukkere Damer om sig end Madame Pollet."

„Ja, først og fremmest en fortryllende Forelæserinde, Frk. Boucher, som —"

„Som Deres Højhed aabenbart finder meget attraaværdig. Men det er Kejserinden ubehageligt."

„Men jeg har jo aldrig vekslet et Ord med Mademoiselle Boucher, som ikke enhver maatte høre."

„Maaske ikke. Men Kejserinden vil forebygge, at det muligvis kan ske."

„Det kan man kalde at tage Forholdsregler i Tide! Jeg har undertiden talt et Par Ord med den unge Dame og engang sendt hende Blomster. Det er det hele."

„Saaledes begynder man altid."

„De er virkelig ubetalelig, Morny! — Ved De for Resten det nyeste nyt?"

„Hvad er det?"

„Det skal staa daarligt til med Deres Ven Merrier."

Morny blegnede, men fattede sig straks.

„Hvorledes det?" spurgte han skarpt.

„Det er galt med hans Millionsvindel. Jeg trækker mig i hvert Fald tilbage, og saa snart jeg kommer til Paris, vil jeg give min Bankier Ordre til at opsige mine Penge hos Merrier."

„Merrier er en fortræffelig Finansmand, og den Bank, der er grundet af ham, er absolut sikker."

„Nu, det skulde glæde mig. Men man siger overalt, at Merrier spekulerer som en vanvittig."

Morny blev eftertænksom.

„Det er tom Snak. Men jeg vil gerne rejse med Dem til Paris, Prins, for straks at overbevise mig om, at det kun er Sladder og Bagvaskelse, som Merriers Fjender har udspredt."

Prinsen lo.

„Kejseren har vel paalagt Dem at aflevere mig sikkert i Palæ Royal?"

Morny svarede ikke. Han var bleven alvorlig angest. Det var i hvert Fald raadeligst at sætte Merrier i Kundskab om disse Rygter. Alene den Slags Rygter kunde skade ham. Bankieren havde jo altid i alle sine Foretagender været fulgt af en ligefrem eksempelløs Lykke. Men han var meget dristig, og Morny havde indladt sig meget med ham. Alt, hvad Merrier hidtil havde haft i sine Hænder, havde forvandlet sig til en sand Guldregn. Skulde det nu være forbi?

Hertugen følte, at Sveddraaberne traadte frem paa hans Pande.

XI.

Der hvilede en tæt Taage over Paris. Træerne paa Boulevarderne saa graa og tilstøvede ud.

Hertug de Morny trak sin Støvkappe tættere om sig. Naar man kom fra den rene Luft i Fontainebleau, forekom Atmosfæren i Paris paa denne kvalme Augustdag meget ubehagelig. Og disse Bunker af Tømmer og Brædder i alle Ender og Kanter af Byen! Der var blevet nedrevet hele Kvarterer i Byen, siden han sidst havde været her.

Han aandede lettet op, da Kusken drejede ind i Dronning Hortenses Allé, og han saa Børskongen Merriers statelige Palæ ligge ved Enden af Rue Monceaux. Hvilken pragtfuld, solid Bygning! Det var ligefrem latterligt at tvivle om dens Ejers solide Rigdom.

De to Sidefløje i den med Guldforsiringer overlæssede Gitterport, som førte ind til Gaarden, blev slaaede til Side. Hertugens Vogn dundrede i Gaarden, der hvilede i Middagstimernes drømmende Tavshed, kun afbrudt af den ensformige Plasken af Fontænen, hvis tykke Vandstraale skød ud af en Delfins vidt aabne Gab og faldt ned i et rødt Granitbækken.

Merriers Hushovmester, Monsieur Baptiste, kom ilende, og med sit glatbarberede Ansigt lagt i ærbødige Folder befriede han Hertugen for hans Kappe og førte ham straks ind i sin Herres Arbejdsværelse.

Baron Merrier sad ved sit Skrivebord. Rundt omkring ham laa en Bunke Breve, Telegrammer og Byggeplaner. Da han saa Hertugen, famlede hans Haand usikkert omkring mellem de spredte Papirer. Men han fattede sig straks og gik sin Gæst i Møde med et halvt fortroligt, halvt underdanigt Smil.

„Hvilken glædelig Overraskelse, min ærede Velynder!" raabte han.

Morny tog Plads i en af de dybe Lænestole og viftede sig med sit Lommetørklæde.

„Koreturen gennem Paris har unægtelig ikke været nogen Nydelse."

De grønne Persienner var som Følge af Heden nedrullede. Der var en tung, trykkende Luft inde i

Værelset. Det forekom Hertugen, at Bankierens ellers kernesunde Ansigt saa mærkelig blegt ud i det usikre, grønlige Lys. Men det var maaske kun et Bedrag. Eller havde Prins Plonplons Snak virkelig gjort Indtryk paa ham?

„Man river jo næsten det halve Paris ned," vedblev Morny. „Saa staar det vel godt til med Deres Finanser, Merrier? De nye Salg og Køb maa vel have indbragt Dem en smuk Sum Penge?"

Bankieren trak lidt fortrædelig paa Skuldrene.

„Der er foreløbig ikke noget at gøre. Staten har selv taget Sagen i sin Haand og vil ekspropriere. Det gør Folk umedgørlige, og de forlanger uforskammede Priser for deres Huse. Jeg ved, at Statskassen allerede er udtømt til det yderste. Den kan ikke hjælpe sig paa anden Maade end ved Laan og har derfor skaffet sig egne Papirer. Dem vil alle Mennesker købe, fordi de gælder for sikre og giver godt Overskud. Men af vor Bank bliver der uafladelig forlangt Udbetalinger."

„Det kan jo umuligt forvolde Dem Vanskeligheder, De tidobbelte Millionær!"

Det skulde lyde spøgende, men der skjulte sig dog en hemmelig Uro bag Ordene.

„Selvfølgelig ikke," svarede Merrier stødesløst. „Det træffer sig blot lidt uheldigt i Øjeblikket. Jeg har faaet nogle kedsommelige Efterretninger."

„Hvilke da?"

Merrier rømmede sig.

„Der er forekommet nogle Uregelmæssigheder i Byggeforetagendet ved de romerske Jærnbaner. Og da jeg er med i Bestyrelsen, har man givet mig en Proces paa Halsen og forlanger, at jeg skal betale."

„Er det meget?"

„Fordringerne er just ikke beskedne. Men hvad skal jeg gøre? En Skandale vilde for Tiden være meget uheldig for mig, skønt jeg selvfølgelig er ganske uskyldig. Jeg kan ikke paa samme Tid forestaa Nedrivningen af Huse i Paris og kontrolere Bestyrelsen i Rom. Jeg er bleven ført bag Lyset."

Morny gjorde sig sine Tanker, men sagde ikke noget. Han lagde Fingerspidserne paa sine velplejede Hænder mod hverandre og ventede paa Fortsættelsen af Merriers Forklaringer.

„Men det er endnu ikke alt." Bankieren ledte med nervøs Hast mellem sine Papirer. Endelig fandt han, hvad han søgte. „Se her — det var min første Morgenhilsen i Dag!"

Han rakte Hertugen et Telegram. Men da Morny ikke straks kunde komme til Rette med sin Lorgnetsnor, tog Merrier Papiret igen og krøllede det vredt sammen.

„Kort og godt — det er en rigtig Jobspost. Vort Kulbjærgværk i Belgien er ødelagt. Heftigt Uvejr — utilstrækkelige Beskyttelsesmidler — hvad ved jeg! Det koster Millioner, og Aktionærerne bliver oprørte, dersom de ikke faar de Procenter, der er tilsikret dem."

„Men, bedste Merrier! Netop det Foretagende ansaa jeg for absolut sikkert!"

„Det er det ogsaa," svarede Merrier med en Sindsro, der endog skuffede den kloge Hertug. „Det er kun en Krise, som vi skal igennem. Jeg har allerede telegraferet til mine Direktører, hvilke Forholdsregler de skal tage, for at der ikke skal opstaa Panik i Banken. Det kunde blive slemt, hvis Aktierne faldt alt for pludseligt."

„Og hvad agter De nu at gøre for at dæmpe den Mistanke, der allerede er dukket op? Jeg vil ærligt sige Dem, Merrier, at jeg kommer paa Grund af slemme Rygter, der er komne mig for Øren i Fontainebleau."

„Det tænkte jeg mig nok. De maa modsiges." Merrier gik med stærke Skridt op og ned i Værelset. „Nu maa vi ikke være bange! Vor Bank maa straks forhøje saavel Overskud som Renter. Det vil trække Folk til. Alle trænger til Penge. Katastrofen i Bjærgværket maa ties ihjel. Jeg skal nok stoppe Munden paa Aktionærerne. Overlad De blot alt til mig."

„Det maa jeg vel, for jeg ved virkelig intet Raad."

„Hovedet i Vejret, Hr. Hertug!" Merriers Tone lød meget skarp. „Forsagthed kunde nu bringe os en Katastrofe paa Halsen. Netop nu gælder det om at imponere Folk. Derfor udstyrer jeg ogsaa min Datter som en Dronning. Hendes Linned og Toiletter bliver selvfølgelig udstillet. Hendes Bryllup skal staa med en saadan Pragt, at det i otte Dage skal give Pariserne Stof til Samtale."

„Har Grev Saint-Arnaud opgivet sine Betænkeligheder?"

„Jeg bryder mig ikke om hans Mening," sagde Merrier heftigt. „Vil han maaske forlange, at jeg skal gifte min Datter bort, som om jeg var en jævn Smaaborger? Det kunde netop være paa sin Plads nu! — Kom med mig, Hertug, jeg maa til Boulevard Saint-Michel. Der bliver der netop revet flere Huse ned. Jeg har noget at gøre der."

„Jeg har egentlig slugt Støv nok i Dag."

„Det gør ikke noget. Kom blot med, Hertug. Jeg vilde gerne paa selve Stedet forklare Dem en Plan, som De maa forelægge Kejseren som Deres egen Idé!"

„Det kan vanskeligt lade sig gøre."

„Det maa ske," svarede Bankieren koldt. „Hans Majestæt maa sige det sidste, afgørende Ord. Og det er ubetinget nødvendigt, at der falder endnu en Tværgade paa Boulevard Saint-Michel. Saa snart jeg har faaet bestemt Besked, lægger jeg Beslag paa Grundstykket. Hypotekerne i samtlige Huse er i mine Hænder. Jeg kan drive Ejerne til Konkurs, dersom de ikke giver efter."

Morny rynkede Panden. Denne Fremgangsmaade tiltalte ham ikke. Men ogsaa han trængte til Penge.

„Naa, vi kan jo se paa det," sagde han under Paavirkning af Merriers skarpe Blikke. „Min Vogn venter. Skal vi benytte den?"

„Ja, kom!"

Kort Tid efter rullede Hertugens Ekvipage med de to Herrer igen gennem de støvopfyldte Gader.

„Her maa vi holde," sagde Merrier lidt efter. „Vognen kan ikke komme længer."

De steg ud. Vejen var unægtelig forfærdelig. Hele Brolægningen i den Gade, i hvilken de var drejede ind, var brudt op, og alle Husene befandt sig paa et mere eller mindre fremrykket Stadium af Ødelæggelse. Paa begge Sider var der blevet nogle halvt nedrevne Mure staaende, og Bygninger med nedrevne Sidevægge viste de tomme Trapper og gabende Huller, hvor Værelserne havde været. Stumper af Tapeter flagrede i Vinden. Fra de nøgne Mure ragede Skorstenene op i Vejret ligesom sorte Pinde. En forglemt Vejrhane knagede melankolsk.

Midt i disse Ruiner kunde man knap skelne Kore-

banen, der var helt bedækket af Bygningsaffald, Jordvolde, Grus og Vandpytter.

De to Herrer i deres elegante, lyse Frakker dannede en ejendommelig Staffage i disse smudsiggule Omgivelser, hvor man ellers kun saa Jordarbejdere i deres tilstøvede Bluser, Heste, der var oversprøjtede med Smuds, og Vogne, belæssede med Ler og Grus.

En med Mursten belæsset Vogn slingrede møjsommeligt gennem de dybe Furer. De trætte, udslidte Heste formaaede næppe at trække den frem. Nu styrtede den ene Hest, prøvede paa at rejse sig, men faldt straks igen og laa hjælpeløs paa Jorden.

Morny vendte sig bort. En Følelse af Afsky overvældede ham. Alt dette Smuds og denne Elendighed vakte et ligefrem fysisk Ildebefindende hos ham, medens Merrier med Hænderne dybt begravne i Lommerne paa sin vide Støvkaabe roligt betragtede to Arbejdere, der sad paa Kanten af et Tag og kun med Møje bevarede Ligevægten, medens de med al Kraft slog løs paa Muren med Murhakker og Økser. Dersom de engang slog fejl med Øksen, vilde alene Svingningen med deres Arm være nok til at faa dem til at styrte ned. Udtrykket i Millionærens Ansigt røbede, at han allerhelst havde taget sin Frakke af og ogsaa begyndt at haandtere Økse og Murhakke. Hele dette Arbejde, Uddunstningerne fra alle de svedige Legemer syntes at tiltale ham. Han rakte Armene ud, som om han vilde tage fat og hjælpe med at trække den tungt belæssede Vogn gennem Lerfurerne.

„Se her, Hertug!" raabte han og pegede paa Sidegaden. „Disse Grundstykker tilhører mig. Naar jeg faar Sikkerhed for, at Kejseren bifalder et Gennembrud til Boulevard Malherbes, vil deres Værdier straks stige til det tredobbelte."

Han forklarede omstændeligt alle Fordelene ved dette Foretagende og tvang Morny til at klatre frem og tilbage med ham over Jordvolde og Grusdynger.

Endelig blev Hertugen staaende. Hans Ansigt saa blegt og træt ud. Alt det, han saa her, var ham imod. Synet af de stakkels, forslidte Heste, Kuskenes raa Skælden og de øvrige Arbejderes sløve Ligegyldighed — alt dette fyldte den elegante Verdensmand, som levede omgivet af Skønhed og Glæde, med Gru og Afsky.

„Jeg kan ikke længer holde ud at være her, Merrier," stønnede han og for sig med Lommetørklædet over Panden. „Jeg besvimer, dersom jeg skal blive her længer."

Merrier trak sit Ur op af Lommen.

„Men jeg maa absolut afvente Byggekomiteens Herrer," sagde han. „Det vilde være godt, om De ogsaa blev enig med dem, inden De forelagde Kejseren Planen."

Men Hertugen trippede mere og mere utaalmodigt snart paa den ene, snart paa den anden Fod og vilde ikke høre Tale om at blive.

„Kejseren har ogsaa givet mig det Hverv at spørge til General Dubois' Befindende," paastod han. „Og da jeg skal være tilbage til Fontainebleau til Taffelet, saa maa jeg skynde mig —"

„Nu vel da. Men glem ikke saa snart som muligt at forelægge Kejseren denne Plan. Vi har ingen Tid at spilde."

„Som De vil." Hertugen rev sig utaalmodig løs. „Skal jeg hilse Deres Datter?"

„Ja, vil De det. Hortense er der for Resten ogsaa. Vil De være saa god at sige hende, at jeg i Aften vil hente hende fra den nye Villa i Richelieugaden. Dens Udstyrelse er nu færdig. Hortense og hendes Forlovede skal i Dag tage den i Øjesyn. Han vil gøre store Øjne!"

„Jeg skal med Fornøjelse overbringe denne Besked. Farvel, Merrier!"

„Og vil De saa straks telegrafere Kejserens Svar til mig. Tro mig, det haster meget. Vi behøver Penge og atter Penge."

„Ja, ja, De Plageaand. De er ikke meget bedre end Kuskene, som kører de stakkels Heste til Døde. Da Vognen med Deres Foretagender nu er overlæsset og kort fast, spænder De andre Folk for, som skal trække den videre, om de selv gaar til Grunde derved!"

„Saaledes er Livets Gang, kære Hertug. Vær De glad over, at De formodentlig beholder Deres Glacéhandsker rene. Bryd Dem derfor ikke om, at jeg tilsmudser mine Hænder."

Merriers Latter forekom i dette Øjeblik Hertugen lige saa raa som Arbejdernes Skældsord, naar de under Arbejdet kom op at skændes. Han løftede med den ham egne stolte Anstand sin Hat og forlod denne skrækkelige Byggeplads saa hurtigt, som den daarlige Vej tillod det.

Da han sad tilbagelænet i Puderne i sin Vogn, der lydløst rullede af Sted paa Gummihjul, følte han sig igen oplivet. Og da han kørte gennem Boulogneskoven, havde han helt genvundet sit gode Humør.

Klokken var snart fire, og det elegante Paris begyndte at vaagne af sin Dvale. I Afstand saa man de grønne Sletter, som begrænser Skrænterne ved Saint-Cloud og Suresnes, og det graaligt skinnende Mont Valérien. Solen stod endnu højt. Vognen rullede af Sted ligesom paa blødt Fløjl i den herlige Friskhed. Til begge Sider strakte sig herlige, grønne Buskadser, og jo nærmere man kom Søen, desto talrigere blev Menneskemassen, som nysgerrigt betragtede Vogne og Ryttere.

Hertugen fik ikke megen Ro. Uafladelig maatte han tage sin Hat af eller vinke venligt takkende med Haanden. Mange Mennesker, der var ham aldeles ubekendte, hilste ham med særlig Ærbødighed.

En Gysen gennemrislede ham ved Tanken om, hvor hurtigt denne almindelige Højagtelse vilde forvandle sig til lige det modsatte, naar det blev bekendt, at han stod i en meget nær Forbindelse med Merriers meget tvivlsomme Pengeforretninger, og hvorledes han udnyttede sin fortrolige Stilling til Kejseren til sin egen Fordel. Saa snart denne Krise var overvundet, vilde han i hvert Fald prøve paa at løsrive sig fra Merrier. Han havde jo rigtignok hidtil aldrig kunnet komme ud af det med Renterne af sin, dog meget betydelige Formue og sin høje Løn, og de Indtægter, han fik ved Merriers Spekulationer, havde derfor været ham uundværlige.

Han befalede Kusken at vende om og køre til General Dubois' Hus. Maaske vilde Synet af den solide Rigdom, hvormed Merrier ogsaa havde indrettet sin Svigersøns Hus, dæmpe hans bestandig igen opdukkende Mistanke.

Amély Dubois modtog tilsyneladende Hertugen med stor Glæde. Hortense var ogsaa nærværende. Begge Damerne skulde netop køre ud, men opgav det straks og gav Ordre til at afbestille Vognen.

„Er Deres Mand hjemme, Fru Dubois?" spurgte Morny, idet han tog Plads i en af de dybe Lænestole.

„Min Mand er paa sit Kontor," svarede Amély i en let Tone. „Han kører endnu frem og tilbage, men det er kun af Forsigtighed. Lægen er meget tilfreds med ham. Han vil snart være helt rask igen."

„Det glæder mig oprigtigt. Kejseren paalagde mig at høre til hans Befindende."

Der kom et uroligt Udtryk i Amélys Øjne.

„Det er meget naadigt af Kejseren," sagde hun derpaa, men besluttede i sit stille Sind at forhindre et Møde mellem sin Mand og Morny. Hertugen maatte ikke fortælle i Fontainebleau, hvor syg og lidende Dubois saa ud.

Hvilken Kval havde Livet ikke været for hende fra den Dag, da Lægerne havde meddelt hende, hvor alvorlig hendes Mands Sygdom var, og hun endnu bestandig ikke vilde se den Fare, han svævede i. Ofte følte hun i sin Angest en Trang til at kaste sig paa Knæ og bede ham om at tage sin Afsked og blot leve for sin Sundhed. Men alligevel holdt hun omhyggelig alle de Læger borte fra ham, som kunde have givet ham Oplysning om hans farlige Sygdom, og lod ham blot behandle af Huslægen, der altid kun sagde det, hun paalagde ham at sige. For Øjeblikket havde hun bedt Lægen om at opmuntre sin Patient til at deltage i den store Hofmanøvre paa Marsmarken, thi Dubois havde sagt, at dersom han nu ikke heller kunde overvære den, maatte han hellere tage sin Afsked. Hendes Hænder blev helt iskolde ved Tanken om at se den syge Mand stige til Hest, men naar hun udmalede sig den Triumf, hans Fjender og Misundere vilde føle, hvis han tog sin Afsked, kunde hun ikke modstaa at spille den skrækkelige Komedie videre.

Under Paaskud af at ville give Ordre til at bringe Vin ind til Hertugen forlod hun skyndsomst Værelset, thi hun maatte hemmeligt paalægge Tjeneren, at han, hvis hendes Mand kom hjem, ikke maatte sige ham noget om Hertugens Nærværelse.

Da hun vendte tilbage til Dagligstuen, passiarede Hortense og Morny livligt sammen. Den unge Pige beskrev paa sin livlige, vittige Maade et Kaffeselskab hos hendes Svigermoder i Passy.

„Naar hun ser saa gennemtrængende paa mig med sine store Øjne, kryber jeg allerhelst i et Musehul, skønt jeg dog ellers ikke er bange af mig," fortalte hun leende.

„I et Musehul med en saadan Krinoline!"

Hans Øjne mønstrede let spottende det luftige Blondevæv, der indhyllede Hortenses sirlige Skikkelse.

„Ak ja, det smukke Fiskebensskørt! Med det væltede jeg bestandig en eller anden Kostbarhed i min Svigermoders lille Dagligstue, ligesom jeg med mine moderne Anskuelser stadig omstødte en af hendes utallige Fordomme. Tænk Dem nu blot, Hertug — min Svigermoder holder kun eet Tjenestetyende og staar tit selv ved Komfuret!"

„Naa, Kong Ludvig den Femtende lavede ogsaa tit Kaffe selv," sagde Morny spøgende. „Hvem ved, om De ikke ogsaa engang gør det samme, naar De er bleven Grevinde Saint-Arnaud!"

Hortense rynkede sin Næse.

„Kunde aldrig falde mig ind! Jeg har foresat mig at holde de bedste Kokke i Paris og give de eleganteste Fester!"

„Saa har Deres Forlovede altsaa ikke kunnet holde fast ved sine Nykker, og han forsmaar ikke mere Papas Millioner?"

„Har De virkelig troet, Hertug, at jeg vilde være saa dum? Foreløbig lader vi den gode François holde fast ved sine Forsagelsesideer. Han vil nok snart opgive dem af sig selv."

„Naa, god Fornøjelse med Deres Svigermoders næste Kaffeselskab!" sagde han spøgende. „Vil det snart finde Sted igen?"

„Endnu i Dag skal jeg køre til Passy. Der henter François mig. Saa skal vi sammen tage den nye Villa i Øjesyn."

„Det er sandt, jeg havde jo nær glemt at sige til Dem fra Deres Fader, at han vil afhente Dem i Richelieugaden."

„O ve, saa kommer det sikkert til et Sammenstød!" udbrød Hortense. „Naa, engang maa det jo ske!"

Morny kyssede nu til Afsked begge Damerne paa Haanden.

„Hvor kedeligt, at jeg ikke tør afvente Deres Mands Hjemkomst, Frue, men min Tid er knap."

Men da Hertugen steg ned ad Trappen, mødte han Husets Herre, General Dubois.

Generalen steg langsomt op ad Trappen med Haanden tungt støttet paa Rækværket.

Morny, der ikke havde set ham længe, blev heftig forskrækket. Hvor han dog havde forandret sig forfærdeligt!

„Hvor det glæder mig at kunne hilse paa Dem engang igen, min kære General," sagde han hjerteligt og skjulte med Møje sin Skræk. „Jeg har forsinket mig inde hos Deres Damer og maa derfor skynde mig. Deres Hustru sagde, De havde det meget godt."

Der spillede et bittert Smil om Dubois Mund.

„Det siger hun. Hun tror det, fordi hun vil tro det," svarede han sagte. Næsten mellem hvert Ord maatte han standse, og han trykkede Haanden mod Brystet, som om han følte heftige Smerter. „Jeg selv mærker ingen Bedring, — tværtimod."

„Det kommer nok. Hovedsagen er dog, at Lægerne er tilfredse."

„De lyver alle for mig," svarede Dubois mørkt. „De er, som om de havde lovet hinanden at skjule Sandheden for mig. Jeg føler tydeligt selv, at jeg med hver Dag bliver daarligere."

„Men, bedste Dubois, saa tag dog Deres Afsked og hvil Dem ud! Sundheden er dog Hovedsagen!"

„Min Kone kan ikke udholde Tanken om, at jeg tager min Afsked. Hun er ung og smuk; det er jo forstaaeligt, at hun hænger ved sin Stilling. Kom det an paa mig selv, havde jeg for længe siden trukket mig tilbage."

Hertugen mærkede, at det faldt den syge Mand meget svært at staa og at tale; han trykkede derfor hastigt hans Haand og løb ned ad Trappen.

Da han var kommen helt ned, saa han sig endnu engang om efter General Dubois. Generalen stod lænet imod Muren og gispede efter Luft. Morny sukkede. Dette Besøg hos Familien Merrier havde efterladt en meget ubehagelig Følelse i ham — ligesom en slet Smag i Munden. Faderen og Døtrene lignede dog hverandre i deres hensynsløse Egoisme. Bankieren lukkede med Vilje sine Øjne for det farlige i sine Spekulationer og ødelagde af Pengebegærlighed med koldt Blod andre Menneskers Eksistens. Madame Dubois bestred sin Mands Sygdom, fordi det ikke passede med hendes højtflyvende Planer, og den smukke Hortense — hvem han ellers havde fundet saa henrivende,

havde i Dag forekommet ham ondskabsfuld og overfladisk i hele sin Maade at tale og være paa.

Med et tungt Hjerte kørte han tilbage til Fontainebleau.

Men ved Aftentaffelet mærkede man ikke noget til Hertugens Forstemthed. Tværtimod — han stillede alle sine Indtryk i Paris i et latterligt Lys og bestrev sig selv og den tykke Merrier, da de i deres Lakstøvler maatte springe omkring mellem Grusdynger og Murbrokker, saa morsomt og vittigt, at alle lo hjerteligt.

Da Konfektskaalen blev budt omkring, spillede han Filippine med sin Sidedame, den smukke Grevinde Walewska, og tabt den naturligvis straks.

Han besluttede at bestille en Pil af Brillanter og Rubiner til hende. Den vilde vist se brillant ud i hendes morke Haar.

Den næste Dag fik Merrier et Telegram, som indeholdt Meddelelsen om Kejserens Samtykke til de nye Byggeplaner paa Boulevard Malherbes.

XII.

Den gamle Grevinde de Saint-Arnaud var i Færd med at ordne sin lille hyggelige Dagligstue til Modtagelsen af hendes Gæster. Der var en blødt udpolstret Hestehaarssofa, magelige Lænestole og et stort, rundt Bord, dækket med en snehvid Damaskesdug. Kaffemaskinen var lige saa blankt poleret som de to Sølvkageskaale, paa hvilke guldgule, lækre Kager og tyndt Smørrebrød var arrangeret paa den mest indbydende Maade.

Grevindens lille, sorte Taftslæb raslede let over det blankt bonede Gulv. Hos hende fandtes ikke Tæpper gennem hele Værelset. Hun saa flygtigt ind i Pillespejlet, om hendes Kniplingstørklæde sad glat over hendes morke Haar, som kun var ganske let graasprængt.

De røde Blade paa den store Blodbog udenfor kikkede ind gennem Vinduet, og paa den smalle Græsplæne ude i Forhaven prangede en Gruppe Pæoner i prægtige Farver.

„Nu kommer Baronessen!" sagde den indtrædende Pige. „Skal jeg gaa ned —"

„Behøves ikke, Susanne. Hun bringer jo altid sin Tjener med sig. Men bring straks det kogte Vand ind til Maskinen."

Da Hortense i sin brusende, lyserøde Musselinskjole og med Kniplingsoverstykke traadte ind, saa det ud, som om en kæmpemæssig Pæon var blæst ind i Værelset.

„Goddag, Mama — her er jeg! Er François ikke kommen endnu?"

Hun kyssede ærbødigt den gamle Dames Haand. Grevinden hilste lidt koligt paa sin tilkommende Svigerdatter, der ikke var hende sympatetisk. Hortense følte meget godt, at den gamle Dame i sit stille Sind nærede Uvilje imod hende. Det baade krænkede og irriterede hende, at Grevinden ikke skattede den Lykke højere at faa hende, den rige Hortense Merrier, til Svigerdatter. Og for at skjule sin lette Forlegenhed for hun ogsaa i Dag som en Stormvind omkring i det stille Værelse.

„Sæt Dem dog ned, kære Barn," bad Grevinden, der blev nervøs af denne kvilsølvagtige Livlighed.

„Se hellere paa, hvorledes jeg laver Kaffen. François holder meget af den stærk. Naar man overlader til Kokkepigen at lave Kaffen, gaar der alt for mange Bønner med, og den bliver alligevel ikke god."

„Vor Kok skal nok faa strenge Ordrer med Hensyn til Kaffen," lovede Hortense. Hun lænede sig tilbage i en Stol og foldede sine smaa Hænder med de utallige Ringe, Kæder og Armbaand over Musselinsvolanterne i sit Skød.

„Kokken? Vil I virkelig holde Kok?" spurgte Grevinden forbavset.

„En Kok er mere paalidelig end en Kokkepige," svarede Hortense og tilkastede Svigermoderen et skælmsk Blik.

„Men ogsaa betydelig dyrere, og I vil jo indskrænke eder."

„Det gør vi jo ogsaa. Jeg har ikke engang engageret en Hushovmester," sagde Hortense.

„En Hushovmester! Gør dog ikke Dem selv latterlig, kære Barn! En Hushovmester til Kaptajn Saint-Arnaud og hans Kone!"

Den gamle Dame lo næsten ærgerlig.

„François vil da ikke altid blive ved at være Kaptajn. Jeg skal nok sørge for, at han avancerer hurtigt. Men dertil hører først og fremmest, at vi fører Hus. Hertug de Morny har lovet mig at spise hyppigt hos os. Hvem ved, om Majestæterne ikke ogsaa engang viser os den Ære. Hertug de Morny er Papas bedste Ven, og Mademoiselle Boucher, Kejserindens Forelæserinde, er min kæreste Veninde. De to har stor Indflydelse paa Majestæterne, og naar jeg beder dem om — men hvad ler De dog af, Mama?"

„Jeg ler af alle disse Luftslotte. Kejseren spise til Middag hos en Kaptajn! Hvor latterligt! Og I vil føre stort Hus med eders Indtægter? De har jo helt tabt Hovedet, lille Ven. Der er ikke Spor af sund Sans i alt det, De fantaserer om. François vil leve jævnt og fornuftigt, men for Dem er ingen Skorsten for høj, De vilde med Deres smukke, sorte Krushoved gerne sætte over den højeste! Hvorledes skal det gaa til?"

„Det skal gaa meget godt, Mama, hvis De vil hjælpe mig med at paavirke François."

„Jeg stemmer ganske overens med min Søns Anskuelser. Rent ud sagt — jeg følte ingen Glæde over hans Forlovelse med Dem. De behøver ikke at fare saa harmfuld op, min kære Hortense, thi jeg ved jo meget godt, at alle andre Mennesker priser ham lykkelig, fordi han har vundet en saa smuk og rig Pige; men jeg deltager nu engang ikke i den Dans om Guldkalven, som Paris for Tiden opfører. For mig er Penge ikke Hovedsagen — ikke heller naar det gælder et Ægteskab. Til et lykkeligt Ægteskab hører først og fremmest Overensstemmelse i alle Anskuelser og Livsvaner. Og Deres og min Søns Anskuelser er himmelvidt forskellige. De søger kun Deres Lykke i ydre Ting, Hortense. Dersom man nu berøvede Dem Deres Rigdom, Deres Glans og Pragt og Stilling — hvad vilde der saa blive af Dem?"

„Jeg begriber ikke, hvorledes det skulde gaa til," sagde den unge Pige ringeagtende.

„Der er allerede mange Mennesker, som er styrtede ned fra deres Højde, Hortense. Tænk paa de Omvæltninger, som den store Revolution medførte."

„Men den Slags Rædselsperioder indtræder sikkert ikke mere."

„Hvem kan vide det? Der er Ild i Paris' Jordbund!"

Hortense skød sine kostbare Armbaand frem og tilbage. Hun rørte ikke den Kaffe, som hendes Svigermoder bød hende. Hun var varm nok uden denne berømte Drik, som der blev gjort saa mange Ophævelser over, saa man skulde tro, at hendes tilkommende Ægteskabs Ve og Vel afhang deraf.

De to Damers forstemte Tavshed blev afbrudt af Saint-Arnauds Komme. Ansigterne klarede op, da den unge Officer traadte ind. Han satte hastigt sin Sabel i et Hjørne af Stuen, omfavnede sin Moder og kyssede ømt Hortenses Hænder.

Den gamle Grevinde skænkede Kaffe til sin Søn og spurgte ham om hans Tjeneste og om General Dubois' Befindende, medens Hortense sad aldeles tavs og udeltagende.

Saint-Arnaud kastede flere Gange et kærlig bekymret Blik paa sin Forlovedes nydelige, fortrædelige Ansigt. Han forsøgte flere Gange at drage hende ind i Samtalen og spurgte til sidst om Grunden til hendes Forstemthed.

„Hvad er der i Vejen, min Ven? Saaledes kender jeg dig jo slet ikke. Vi har ikke set hinanden i tre Dage, og saa har du ikke noget at fortælle mig?"

Hun slog de dejlige sorte Øjne op og saa ømt, men dog lidt spottende paa ham.

„Aa, jeg er næsten helt ødelagt af at indrette og arrangere. Jeg er faret frem og tilbage mellem vort Hus og Richelieugaden, hvor vor nye Villa ligger. Nu er endelig alt fiks og færdigt og —"

„Og maa jeg nu ogsaa faa Vidunderet at se? — Hidtil har Adgangen nemlig været mig strengt forbudt, Mama. Jeg har ikke engang maattet se vort tilkommende Hjem udvendig. Denne lille Tyran her vil absolut overraske mig."

Den gamle Grevinde svarede ikke. Hun tog sit Strikketøj ud af Kurven og arbejdede, som om Strømpen absolut skulde være færdig den Dag.

Saint-Arnaud saa spørgende fra sin Moder til sin Forlovede. Der var noget galt i Vejen med de to.

„Hvad er der sket?" spurgte han utaalmodig. „Sig dog hellere rent ud, hvad der er i Vejen, i Stedet for at sidde der saa stumme og stive. — Dersom Hortense har krænket dig, Mama, saa gør det hende sikkert allerede ondt. Du ved jo, at hun er lidt ligefrem i sine Udtryk."

„Hvorfor tror du nu straks, at det er mig, der har krænket din Moder?" spurgte Hortense heftigt.

„Fordi du ikke altid overvejer, hvad du siger."

„Naa, men denne Gang er det nu omvendt!" sagde den unge Pige. „Grevinden har lige sagt mig, at hun er meget misfornøjet med vort Ægteskab."

„Men, Mama!"

„Vær blot rolig, François." Grevinden strikkede roligt videre og løftede knap sine Øjne fra Strikketøjet. „Jeg har ganske vist sagt, at for mig er Pengene ikke Hovedsagen i et Ægteskab, men derimod overensstemmende Anskuelser og Tilbøjeligheder. Og det tog Hortense ilde op."

„Ja, fordi det var møntet paa min Forlovelse med Deres Søn," sagde Hortense. „Og jeg synes virkelig, at —"

„Du synes med Rette, at du allerede har givet tilfredsstillende Prøver paa vore overensstemmende Anskuelser, Hortense," afbrød Saint-Arnaud hende. Han tilkastede sin Forlovede et kærligt, sin Moder et spørgende Blik. „Har du glemt, Mama, at Hortense for min Skyld vil indskrænke sig og give Afkald paa al Hjælp fra sin Fader?"

Grevinden bøjede sit Hoved og talte roligt Maskerne i sit Strikketøj.

„Ja, det har jeg hørt," sagde hun. „Da du meddelte mig din Forlovelse, fortalte du mig det jo selv med stor Glæde. Men jeg kan blot ikke bringe disse smukke Forsætter i Samklang med Hortenses Beskrivelser af eders tilkommende Husførelse."

„Hvad har hun da fortalt?"

Hortense vilde svare, men Saint-Arnaud lagde sin Haand fast paa hendes for at betyde hende, at hun skulde tie.

„Vil du virkelig indbilde mig," vedblev den gamle Grevinde, „at I kan betale en Villa i den dyre Richelieugade, Kok, Ekvipage, Tjenerskab, give store Fester — og dog komme ud af det med Renterne af Hortenses Arv og din Gage? Hvor latterligt! Enten bliver Kapitalen brugt paa to Aar — og saa maa I dog ty til Hr. Merriers Pengepung — eller ogsaa lader Hortense Papa straks betale alt dette bag din Ryg! Jeg er ikke noget Barn, som lader sig binde Eventyr paa Ærmet."

„Jeg heller ikke, Moder." Saint-Arnaud var bleven bleg. En pludselig Mistro steg op i ham. „Forklar mig, Hortense, hvorledes jeg skal bringe min Moders Ord i Overensstemmelse med dine Løfter?"

„Indretningen af Villaen og overhovedet hele Udstyrelsen skal være ligefrem overdaadig," vedblev den gamle Grevinde. „Overalt, hvor jeg kommer hen, taler man til mig derom."

„Aa, Folk siger saa meget," svarede Hortense spidst og trak paa Skuldrene. „Papa har jo nok besørget en Del, som jeg ikke først har set, men —"

„Jeg troede, at du helst vilde have alt efter dit eget Ønske og din egen Smag," sagde Saint-Arnaud. „Hortense, jeg vil da ikke haabe, at du har bedraget mig?"

Hun lo lidt tvungent.

„Ak — sikken en Mine du sætter op! Som om vi allerede havde været gift i mindst ti Aar, og jeg havde spundet de skrækkeligste Intriger! — Kære Mama, det er ene og alene Deres Skyld, at François sætter et saa højtideligt Ansigt op, som om han var en Undersøgelsesdommer!"

„Efter disse Oplysninger er jeg unægtelig meget spændt paa at se den 'beskedne Husholdning', som skal afpasses efter vore Forhold."

Bitterheden i hans Tone forskrækkede Hortense.

„Vi kan godt køre straks," foreslog hun. „Papa vil hente mig, og jeg vilde dog gerne være alene med dig, naar vi tager Villaen i Øjesyn."

Hun greb saa hastigt sit Kniplingsoverstykke, der hang over Ryggen paa en Stol, at det luftige Stof hang fast i et Hjørne og fik en stor Rift.

„Aa, hvor kedeligt!" sagde Grevinden beklagende. „Men jeg kender en Dame, som forstaar sig udmærket paa Kunststopning, og som vil kunne udbedre denne Rift, saa det slet ikke kan ses."

„Jeg bærer ikke stoppede Klædningsstykker. Dette Overstykke kan min Kammerjomfru faa," svarede Hortense kort.

Grevinden tav. Hun pressede sin Mund fast sammen for at tilbageholde den skarpe Ytring, der svævede hende paa Tungen.

Da de sad i Vognen, lænede Hortense sig ømt til sin Forlovede. Det var hende først og fremmest magtpaaliggende at faa ham i godt Humør og udslette det pinlige Indtryk af den sidste Samtale.

Men til hendes Ærgrelse vedblev Saint-Arnaud at være meget alvorlig, endog da hun surmulende erklærede, at han var kold som Sten og følesløs som et Stykke Træ.

Den tykke Portier, som var iført et guldbroderet Livré, rev ærbødig sin Hue af og vilde løbe i Forvejen for at aabne Dørene for dem.

Men Hortense gjorde en afværgende Bevægelse.

„Det behøves ikke. Vi vil tage Boligen i Øjesyn alene. Er alt det kommet, som jeg har bestilt hjemmefra?"

„Ja, Baronesse. Baptiste har selv været inde i Spisesalen og ordnet alt."

„Hvad er det for Hemmeligheder?" spurgte Saint-Arnaud.

Hendes Øjne straalede af Glæde.

„Jeg vilde saa gerne i Dag prøve, hvorledes det er at være Husfrue, og derfor har jeg bestilt et Par Forfriskninger! Dem vil vi nu nyde alene i Spisesalen, inden Papa kommer og forstyrrer os. Kun du og jeg — ikke sandt?"

„Ja vist, min Hortense." Saint-Arnaud saa sig lidt beklemt om i Forhallen. Idet man traadte derind, fik man uvilkaarlig en kvælende Fornemmelse. De tykke Tæpper, som bedækkede Gulvet og Trinnene, de tunge Gardiner af mørkt Fløjl, som tildækkede Vægge og Døre, den indelukkede Luft med den underlig sødlige, kvalme Parfume lagde sig knugende paa Sanserne. Tykke Draperier faldt ned fra Loftet, som var forsiret med vidt fremspringende Rosetter og forgyldte Lister.

„Her til højre er min Dagligstue." Hortense aabnede Fløjdørene, som stod paa Klem, gik foran ind og blev staaende midt i det store Værelse. Med stolt tilbagekastet Hoved saa hun triumferende paa sin Forlovede. „Naa, hvad siger du til min Smag? Jeg har valgt det alt sammen selv og kun ladet Dekoratøren udføre mine Ideer."

Der var unægtelig en egen original Skønhed over dette Værelse, som helt var dekoreret med gult Atlask. Det dæmpede Lys fra Lysekronerne kastede en sand Straaleregn rundt om til alle Sider. De polstrede Møbler var betrukne med guldgult, poset Atlask, afbrudt af brede, sorte Atlaskesbaand, broderede med straalende Tulipaner. Man saa ingen Trækanter paa Møblerne — alt var bedækket med poset Atlask. Et med Elfenben indlagt Klaver og to lignende Skabe, gennem hvis Glasdøre man kunde se en Mængde kostbare Kunst- og Nipssager i Porcelæn, Bronze og Sølv, fremhævedes virkningsfuldt af Væggenes dybe Guldbund — alt glimrede, glitrede og funklede — og den nedgaaende Sols Straaler, som faldt ind igennem de orangefarvede Gardiner, kastede endnu et rosenrødt Skær over det hele.

„Og her gaar vi ind i Spisestuen," forklarede hun videre. „Den er ikke særlig stor. Men der kan nok sidde tredive Mennesker, og man kan ogsaa danse i den. Den er helt forsynet med Paneler af Pæretræ, gennemtrukne med Guldarabesker. Der gaar vi senere ind. Men du skal først se dit Værelse."

Hun trak en Portière til Side, og med Saint-Arnaud i Haanden traadte hun ind i et stort, firkantet Værelse, hvis Vægge, Vinduer og Døre var bedækkede med ægte Gobeliner.

Saint-Arnaud saa kun et harmonisk Virvar af Farver og Stoffer, thi ogsaa dette Værelse lignede et Telt af broget Silke. Borde og Lænestole, brede Divaner og indiske Kunstsager af Metal udgjorde et meget smukt Hele.

„Og hvor skal jeg skrive her under denne tyrkiske Himmel?" spurgte han med et Forsøg paa at spøge, skønt han følte sig mere og mere beklemt og trykket.

„Inde ved Siden af i Biblioteket," forklarede hun ivrigt. „Jeg har tænkt paa alt. Du faar et stort Skrivebord i Empirestil. Beslagene er udelukkende Haandarbejde, nøjagtig kopieret efter en Model fra Fontainebleau."

„Jeg vil nu dog hellere beholde mit gamle Skrivebord," indvendte han, men det forekom ham selv latterligt at anbringe det gamle Møbel i denne Luksus.

Hun overhørte aldeles denne Indvending, men kastede sig pludselig i et Udbrud af lidenskabelig Ømhed i hans Arme.

„Nu kommer mit Sovekammer," hviskede hun mellem Latter og Rødmen i hans Øre. „Egentlig skulde du slet ikke se det, men jeg kan ikke vente med at vise dig det."

Hortense afventede ikke hans Svar, men løb foran ham.

Sovekammeret var et henrivende Værelse, betrukket med Silke og Kniplinger. En stor Seng af graat og rosenrødt Atlask, paa hvilken man intet Træ saa, thi alt var overtrukket med Stof, indtog med sine Draperier, sine Kniplingsomhæng med brocherede Silkebuketter, som faldt lige ned fra Loft til Gulv, omtrent Halvdelen af Værelset. Væggene var betrukne med lysegraat Silkestof med Rosenbuketter og Guldregngrene. Marmorkaminen lignede en Blomsterkurv i det skønneste Arbejde af Lapis og kostbart Mosaik i Væggenes Rosen-, Syren- og Guldregnmønster. Et stort Spejlskab med matslebet Sølvindfatning og et Toiletbord med rosenrød Marmorplade, hvis Fødder forsvandt under Kniplings- og Musselinsvolanter, fyldte Hjørnerne. I hele Værelset herskede en smuk Harmoni, en dæmpet Tavshed og Ro, ikke en eneste grel Tone, intet glimrende Metal eller skinnende Forgyldning forstyrrede Dissonansen i dette drømmende Digt af lysegraat og rosenrødt, som i sin Farvesammensætning mindede om en bleg Foraarshimmel med den første Morgenrødes Skær. Og fra alle disse sagte raslende Stoffolder, dette Brus af Atlask og Kniplinger, steg en sødlig Jasminduft — betagende, sanseberusende.

Saint-Arnaud følte, hvor denne stærke, sødlige Duft steg ham til Hovedet, lammede hans klare Tænkeevne og forvirrede hans Sanser. Han saa, at Hortense satte sig foran Spejlet og løste sit sorte Haar. Fra Spejlet saa hendes tilbagekastede Hoved med de store, mørke Øjne og den let aabnede, røde Mund fristende paa ham.

Den unge Officer vendte sig mod Døren.

„Kom med ind i Dagligstuen igen!" bad han beklemt. „Jeg kan ikke holde ud at være herinde. I denne Luft kvæles man jo."

Uden at afvente hendes Svar vendte han sig om og gik hen til Døren.

Hortense fulgte krænket og forbavset efter ham.

Nu stod de igen over for hinanden i den gyldent glinsende Dagligstue. Saint-Arnaud støttede sig til

Flygelet og stirrede aandsfraværende ned paa de indlagte Elfenbensfigurer. Hortense gav sig noget at bestille ved en Blomstervase, som hun flyttede frem og tilbage.

„Du har endnu ikke sagt et eneste Ord til mig," begyndte hun endelig lidt nølende. „Synes du da slet ikke om vort lille Hjem?"

„Jeg maa desværre tilstaa, at Udstyrelsen af denne Villa behager mig meget lidt," svarede han alvorlig. Hans Øjne hvilede nu saa gennemtrængende paa hende, at hun slog sine ned.

„Men her er dog virkelig saa smukt. Og jeg har ikke skyet nogen Ulejlighed for at indrette alt saa hyggeligt som vel muligt."

„Jeg vil aldrig kunne føle Hygge og Velbehag i denne overdaadige Luksus," svarede han skarpt.

„Er der da noget, du vil have forandret? Det lader sig jo gøre, men det vilde være Skade. Jeg tror, at man her kun kan ødelægge, ikke forbedre. Kom nu ind i Spisestuen. Den har du endnu ikke set. Champagnen staar paa Is. Ferskenerne skræller jeg selv. Du vil jo, at jeg skal blive en god Husmoder!"

„Hold op med denne Spøg, Hortense," bad han forpint. „Jeg er ikke i Humør til at spøge. Hele Villaens Udstyrelse og Indretning siger mig, at min Moder havde Ret. Du tænker slet ikke for Alvor paa at ville rette dig efter mine velovervejede Ønsker, men vil absolut sætte din egen Vilje igennem. Men jeg hører ikke til de Mænd, som finder sig i et saadant falsk Spil, og jeg siger dig, at jeg flytter ikke ind i denne Villa. Den kræver Summer, som vi ikke kan skaffe, og et Tjenerskab, som vi ikke kan lønne. Du vil give store Selskaber, holde Ekvipage og Ridehest — kort sagt, omgive dig med hele den Luksus, som du er vant til at være omgiven af."

„Og hvorfor skulde jeg ikke gøre det?" svarede hun heftig. Det krænkede hende dybt, at han slet ikke beundrede hendes Smag, men atter og atter kom tilbage til sine forrykte Ideer. „Hvorfor skulde jeg dog stige ned og leve som en jævn Borgerkone, blot fordi du har sat dig disse affindige Ideer i Hovedet?"

„Du stiger ikke ned, naar du bliver min Kone," svarede han fast. „Men som min Kone maa du leve i de Forhold, jeg kan byde dig. Det forklarede jeg dig klart og tydeligt nok ved vor Forlovelse. Og den Gang var du enig med mig —"

„Fordi jeg ansaa det for et forbigaaende Lune —"

„Jeg har ikke Luner, men bestemte, urokkelige Grundsætninger," svarede han med hævet Stemme. „Og jeg siger dig endnu engang, at vor Husholdning ikke skal føres for din Faders Penge. Derfor flytter vi ikke ind i dette Hus, men lejer os en Bolig, som vi kan betale og udstyre paa en passende Maade."

Hun lo spottende.

„Tror du virkelig, jeg vil samtykke i det?"

„Dersom du elsker mig, vil du rette dig efter mig og senere indse, at jeg havde Ret."

„Aldrig! Jeg har ogsaa min Vilje, og jeg vil flytte ind i dette henrivende Hus, som jeg med saa megen Ulejlighed har indrettet, og i hvilket jeg vil være lykkelig."

„Det bliver ikke med mig. Jeg kunde aldrig her i dette Hus bringe vore Indtægter i Overensstemmelse med dine Fordringer."

„Aa, vi kan jo faa alt, hvad vi vil, af Papa."

I et Anfald af ubetvingelig Utaalmodighed stampede han i Gulvet.

„Hvor ofte skal jeg dog sige dig, at jeg ikke vil tage en Øre af de Penge, der er erhvervede ved usine Spekulationer!"

„Men jeg vil det!"

„Du har jo din arvede Formue, Hortense, stil dig tilfreds med den. I Forening med min Gage vil Renterne af den være tilstrækkelige til et beskedent Liv."

„Aa, denne arvede Formue!" Hun krusede haanligt sin Overlæbe. „Det var kun noget, jeg bildte dig ind, fordi du saa haardnakket holdt fast ved ikke at ville modtage noget af Papa. Saa gav han mig de to Hundrede Tusinde Kroner og satte dem i Statspapirer. Hvem skulde jeg dog have arvet Penge efter? Efter Mamas Slægtninge? De var alle fattige som Kirkerotter og maatte være glade til, at Papa understøttede dem ogsaa efter Mamas Død."

Saint-Arnaud var bleven meget bleg. Hans Pande havde lagt sig i dybe Rynker. Hans Øjne hvilede paa hende med kold Vrede.

„Du har altsaa løjet for mig, Hortense?" Han hævede ikke Stemmen, men der laa en saa iskold Strenghed i den, at der gik en kold Gysen igennem hende. Hun angrede bittert den Tilstaaelse, der i Heftighed var undsluppen hende, men nu vidste hun ikke, hvorledes hun skulde tage den tilbage.

„Se dog ikke saa vredt paa mig," bad hun halvt leende, halvt grædende. „Jeg bliver jo næsten bange for dig. Jeg mente det jo dog saa godt ved at gaa ind paa dine Ideer."

„Kalder du det at mene det godt og at gaa ind paa mine Ideer, naar du bedrager mig sammen med din Fader? Bag min Ryg har I vel let hjerteligt ad det Tossehoved, som lod sig binde alt det paa Ærmet?"

„Vi har ikke let. Men alle vil le ad os, hvis vi, trods Papas Rigdom, vil leve som jævne Borgerfolk."

„Tror du? Jeg tror det modsatte. For øvrigt bryder jeg mig ikke om andre Menneskers Mening. Jeg handler saaledes, som jeg anser for det rigtigste."

„Du synes at anse det for rigtigt at være meget ukærlig imod mig."

Hortense brast i Graad. Hun trykkede Hovedet mod Lænestolens gule Atlask og hulkede hjerteskærende.

Trods sin Vrede følte Saint-Arnaud Medlidenhed med hende. Han traadte netop hen til hende for at sige et Par venlige Ord, da man hørte en Vogns Rumlen udenfor og straks efter Baron Merriers høje Stemme drøne gennem Huset.

I næste Øjeblik gik Døren op, og Baron Merrier stod midt i den gyldent straalende Salon med Hænderne i Lommerne paa sin vide, lyse Stovkappe.

„Naa, hvad er her paa Færde?" Han saa forundret snart paa Hortense, der hulkede ynkeligt, helt sammenkrøbet i sin Stol, snart paa Saint-Arnaud, der halv bortvendt stod ved Siden af hende. „Jeg troede, jeg vilde træffe eder i den syvende Himmel og glædede mig til at drikke et Glas Champagne sammen med det unge Par, og nu græder min Datter, og man kan se paa Hr. Greven, at han er vred og har lavet en Scene. Det begynder noget tidligt, maa jeg sige! Tør jeg udbede mig en Forklaring, Saint-Arnaud?"

„Jeg tror nok, det er mig, det tilkommer at fordre en Forklaring," afbrød den unge Officer ham

kort, thi naar Baron Merrier spillede Rollen som brav Buldrebasse og øm Fader, var han ham særlig imod.

„Vil De have Forklaringer? Nu vel. Hermed forklarer jeg Dem, at min lille Hortense aldrig maa græde, og at det vil gaa Dem galt, dersom det hænder een Gang til."

Ordene skulde lyde spøgende, men man hørte en Understrøm af Vrede igennem dem.

Da Saint-Arnaud kun trak paa Skuldrene og vendte sig bort, bøjede Merrier sig over sin Datters Stol.

„Men saa græd dog ikke saa forfærdeligt, min Øjesten. Hvad er der dog i Vejen? Det hele er sikkert ikke værd, at du græder dine smukke Øjne røde. Er der noget i Huset, som ikke er ordentligt gjort? Saa tager vi en anden Dekorator og lader det hele forandre. Vær nu blot glad igen!"

„Jeg skal jo slet ikke bo i dette Hus!" hulkede Hortense. „François finder Udstyrelsen afskyelig."

„Naa, det maa jeg sige. Hele Udstyrelsen har kostet —"

„Formodentlig en utrolig Masse Penge," afbrød Saint-Arnaud ham skarpt. „Det er netop det, der mishager mig."

„Vær nu ikke saadan en Pedant, kære. Hvad kan det dog gøre Dem, om Deres Kone sidder i en gul eller rød Atlaskes-Salon? Lad hende dog have den Fornøjelse at indrette sit Hjem lidt smukt. De skulde snarere være hende taknemmelig for al den Ulejlighed, hun har gjort sig. Hun kunde heller ikke faa Deres Værelser smukke nok."

„Jeg ved ikke, hvorfor jeg skal være saa overstrømmende taknemmelig, fordi Hortense har gjort Udstyrelsen af vort Hus saa kostbart som vel muligt. Jeg vil ikke have, at vore Børn, hvis vi faar nogle, skal opvokse i et Hjem, hvor alle deres Ønsker straks bliver opfyldte."

Merrier lo højt.

„De burde have været Prædikant og ikke Kaptajn i Garden."

„Det er nødvendigt, at der i Armeen hersker strenge Grundsætninger og Fordringsløshed," svarede Saint-Arnaud skarpt.

„Naa, Frankrig gaar vel ikke straks til Grunde, fordi vi bor i et elegant Hus," sagde Hortense og tørrede sine Taarer af.

„De kan vist let finde en Køber til denne Villa, Baron Merrier. Lad mig søge en Lejlighed, i hvilken Hortense og jeg kan leve lykkelige ogsaa uden denne Luksus." Han rakte sin Forlovede sin Haand. „Kom nu, Hortense. Vi vil glemme de onde Ord, der er faldne imellem os. Jeg vil tilgive dig, at du har bedraget mig, hvis du nu vil rette dig efter mine Ønsker."

Hortense tog ikke hans Haand. Hendes Blikke svævede rundt i de smukke, luksuriøse Værelser, og hendes Øjne fyldtes paa ny med Taarer.

„Jeg kan ikke!" hulkede hun. „Du gør os latterlige lige over for hele Paris. Man taler allerede overalt om mit Udstyr, og nu skulde vi pludselig sælge det hele, som om Papa var gaaet Fallit — og det blot, fordi du har sat dig de forrykte Ideer i Hovedet."

„Ja, vi vilde blive udlet," sagde nu Merrier. „Og jeg vilde ikke alene blive til Nar, men det vilde være til stor Skade for mig. Jeg behøver Kredit til mine Foretagender, og den vilde jeg miste —"

„Jeg kan ikke tage Hensyn til Deres Interesser og Spekulationer, Baron Merrier," svarede Saint-Arnaud koldt. „Jeg vil absolut ikke have noget at gøre med dem, og for mig selv og min Familie giver jeg Afkald paa de Penge, som De erhverver. Det sagde jeg Dem allerede, den Gang jeg blev forlovet med Hortense, og jeg gentager det nu."

„Vær ganske rolig. Der er sat fem Millioner ud til hver af mine Døtre. Med disse Penge spekulerer jeg ikke."

„Det vedkommer ikke mig. Jeg vil ikke have Deres Millioner og vil aldrig behøve dem. Hortense kan beholde de Penge, hun har faaet til Gave, skønt ogsaa det er mig pinligt. Men videre gaar jeg ikke."

„Det er meget venligt af Dem! Vil De ikke hellere straks foreslaa at forsørge min Datter med Deres Kaptajnsgage?"

„Det vilde jeg unægtelig allerhelst."

„Taknemmelighed hører i hvert Fald ikke til Deres Dyder, Grev Saint-Arnaud," sagde Merrier skarpt.

„Hvorfor skulde jeg være Dem taknemmelig? Det har lige fra den første Dag af været Dem, der har stillet Dem imellem Hortense og mig. Det skyldes Deres Indflydelse, at hun ansaa Luksus og Nydelse for det største her i Verden. Det er jo netop den Forbrydelse, De har begaaet mod Deres Døtre. Deraf kommer det, at Madame Dubois hellere ser sin ædle, ridderlige Ægtefælle dø, end hun giver Afkald paa sin Ærgerrighed. Og Hortenses Livslykke bliver tilintetgjort, fordi hendes Hjerte hænger mere ved Luksus og Silkemøbler end ved mig."

„Din Kærlighed kan ikke være meget stor, naar du stadig kan krænke og saare Papa og mig," sagde Hortense heftigt. Hun traadte hen til sin Fader og hang sig ved hans Arm.

„Hvad skal jeg gøre, Papa?"

„Bare ikke give efter, min Pige, ellers har du ødelagt Spillet for stedse," hviskede han beroligende til hende. — „Og hør nu et fornuftigt Ord, min kære Greve. Ønsker De at vedligeholde Forlovelsen med min Datter eller ikke?"

„Jeg ønsker at vedligeholde den, hvis man vil rette sig efter mine Ønsker," svarede Saint-Arnaud fast.

„Og jeg for min Del siger Dem, at jeg kun gifter min Datter bort, naar jeg ved hende standsmæssigt forsørget og anbragt. Det vil sige, at hun skal bo i denne Villa, hun selv har indrettet, at hun skal have tilstrækkeligt Tjenerskab og et aarligt Tilskud af mig, saa hun kan leve overensstemmende med sine tidligere Livsvaner. Min Datter skal selv bestyre sine Penge, ligesom Amely gør det, det vedkommer ikke mig. De kan for min Skyld gerne vedblivende spille den Komedie over for Deres Kammerater, at De intet modtager af mig. Det er mig ganske ligegyldigt, og det kommer heller ikke mig ved, om De ligesom før lader Deres Fru Moder vaske Deres Handsker for at spare de Par Ører."

Ved disse brutale Hentydninger til hans Fattigdom var Saint-Arnaud bleven afvekslende rød og bleg. Han betvang sig med Møje.

„Alt det, jeg ønskede at svare Dem, Baron Merrier, maa forblive usagt for at skaane Hortenses Følelser," sagde han lidt efter med rolig Stemme. „Men du, Hortense, du maa vel nu kunne indse, at denne

Konflikt kun kan løses af dig. Hvem vil du altsaa følge — mig eller din Fader?"

„Vil du lade dig byde det, Hortense?" raabte Merrier, mørkerød af Vrede.

„Nej." Den unge Pige rettede sig stift op, drog Ringen af Fingeren — denne smalle Guldring med den matglinsende Perle, som næsten helt forsvandt under de andre Smykkers Funklen. „Her er Ringen."

Hun rakte Saint-Arnaud den Forlovelsesring, som hun havde faaet af ham.

Saint-Arnaud tog den og slyngede den i en ubetvingelig opbrusende Vrede ud gennem et aabentstaaende Vindue.

Hortense stirrede et Sekund ligesom forstenet ind i hans blege Ansigt, saa brast hun i en krampagtig Graad. „Min Ring — min Ring!"

„Ti stille, Barn, jeg køber dig ti andre Ringe for den!" trøstede Merrier.

Men Hortense stødte som et egensindigt Barn hans Haand til Side.

„Gaa — jeg kan ikke lide dig. Du har gjort François saa vred, du har aldrig kunnet lide ham. Men jeg holder af ham — jeg vil aldrig kunne elske en anden!"

„Hortense!" Saint-Arnaud traadte endnu engang hen til sin Forlovede. Vrede og dyb Beklagelse kæmpede om Herredømmet i ham. „Kære, elskede Hortense!"

„Aa, bliv hos mig!" hulkede hun og kastede sig stormende i hans Arme. „Forlad mig ikke! Jeg vil ikke leve uden dig. Behold mig, som jeg er, med alle mine Fejl — jeg kan ikke forandre mig lige paa engang —"

„Giv mig saa Bevis paa, at du virkelig elsker mig," sagde han venligt og strøg det forpjuskede Haar fra hendes Pande.

Hun sukkede.

„Men det kan jeg jo ikke. Vi vil jo blamere os over for alle vore Bekendte. Det maa du da kunne indse, François!"

Da løste han ubønhørlig de bløde Arme, som havde slynget sig om hans Hals.

„Jeg er ikke noget Barn, med hvem du kan lege," sagde han bittert.

Uden at værdige Bankieren et Blik og uden et Ord eller en Hilsen gik han med lange Skridt hen til Døren. Her saa han sig endnu engang om.

Hortense stod med slapt nedhængende Arme midt i sin pragtfulde, guldglinsende Salon og saa efter ham med et trøstesløst Blik. Det var, som om det Ord vilde kæmpe sig frem over hendes Læber, et kort, forløsende Ord.

Men Øjeblikket svandt. Døren lukkede sig efter ham.

„Papa — Papa, han forlader mig virkelig!" skreg Hortense.

Baronen lagde sin Haand fast paa hendes Mund.

„Stille!" sagde han bydende. „Vil du maaske lade ham høre, at du græder over ham, den enfoldige Nar!"

XIII.

„Herre Gud, sæt dig dog rolig ned, Amely. Jeg bliver helt nervøs af at se dig løbe saaledes omkring," bad Hortense.

Der laa i hendes Tone en vis Irritation, der ellers var hende fremmed. Hun havde ogsaa forandret sig i sit Ydre. Hendes ellers saa straalende Teint var bleven bleg, hendes Ansigt magert, og hendes Øjne unaturlig store.

„Du har Ret, min rastløse Uro nytter jo ikke noget. Men jeg er saa forfærdelig angest ved Tanken om, hvorledes Paraden i Dag vil forløbe. Hav Taalmodighed med mig, Hortense — jeg er jo saa ulykkelig!"

Hortense havde øjensynlig tit maattet høre saadanne Klager. Hun svarede ikke, men saa ned paa Gaden, hvor et forventningsfuldt Publikum bølgede frem og tilbage. Der laa noget festligt over hele Paris paa denne gyldne Septemberdag. Fra mange Huse vajede Flag. Den store Parade paa Marsmarken, som skulde finde Sted paa denne Dag, var et af Parisernes Yndlingsskuespil, thi hele det andet Kejserrige udfoldede da sin hele Glans og sin fulde militære Pragt.

„Se dog blot, hvor Folk trænger sig sammen uden for eders Hus!" raabte Hortense. „Alle glæder sig til at se dig køre bort i din smukke Ekvipage og til at se din Mand ride bort i sin Gallauniform."

„Han har i flere Maaneder ikke siddet paa en Hest," hviskede Amely. „Jeg er saa skrækkelig angest."

„Det bliver snart til en fiks Idé hos dig. Du ser jo helt forgræmmet ud."

„Og du med, Hortense."

„Ja — maaske ved Dagen. Men om Aftenen i Selskab mærker man ikke noget paa mig. Spørg kun Prins Polignac, om jeg i Gaar saa ud til at lide af ulykkelig Kærlighed!"

„Tænker du da virkelig for Alvor paa at gifte dig med Prins Polignac, Hortense? Den naragtige Laps!"

„Han er mig heller ikke videre sympatetisk, thi han har intet andet i Hovedet end de sidste Modejournaler. Og det er ynkeligt hos en Mand."

„Hvis du foretrækker alvorlige Mænd, saa skulde du have holdt fast ved Saint-Arnaud. Ham har ogsaa jeg lært at sætte Pris paa i denne tunge Tid. Naar Gaspard faar sine slemme Hjerteanfald, kan ingen behandle ham saa godt og forsigtigt som Saint-Arnaud."

Denne Ros syntes at ærgre Hortense.

„Og alligevel er Saint-Arnaud haard som en Sten," paastod hun. „Han bedømmer ogsaa dig meget strengt, Amely, fordi du ikke overtaler Dubois til at tage sin Afsked."

„Han kan ikke bedømme mig strengere, end jeg selv gør det," sukkede Amely. „Og dog kan jeg ikke andet. Jeg behøver blot at tænke paa Marskalinde Niels og mine andre 'Veninder's Triumf, saa overtaler jeg Gaspard til at holde ud. — Det er sandt, Hortense, vil det være dig pinligt muligvis at træffe sammen med Saint-Arnaud i Dag? Jeg vil lade min Vogn holde i Nærheden af min Mands, og der, hvor Dubois er, maa hans Adjutant selvfølgelig ogsaa være!"

„Det bryder jeg mig ikke det ringeste om. Tværtimod, det vil glæde mig, naar han ser, at Prins Polignac rider hen til vor Vogndør. Han skal ikke tro, at jeg gaar i Sæk og Aske, fordi han har forladt mig."

„Han har vist for længe siden hørt, at Prinsen gør Kur til dig. Man taler jo allerede derom overalt.

Og ligeledes over de Indbydelser, som Papa for Tiden udsender til højre og venstre. Til Trods for sine store Tab i Belgien smider han jo formelig Penge ud af Vinduet for Tiden."

„Ja, hvad kan de Tab skade ham? Netop af denne Grund giver han nu saa mange Penge ud. Det hæver hans Kredit, siger han. Og skønt min Forlovelse er hævet, blev mit Udstyr dog udstillet. Ogsaa Villaen i Richelieugaden staar stadig parat til Indflytning."

„Naa, saa flytter du vel ind i den som Prinsesse Polignac? Det passer den overdaadige Udstyrelse ogsaa bedre til."

„Aa, lad mig nu i Fred!"

Amely skød Søsteren tilbage fra Vinduet og saa ud.

„Gaa bort fra Vinduet," sagde hun, „nu kommer Saint-Arnaud netop ud af Døren. Tjeneren fører hans Hest frem. Lad ham ikke se dig."

Hortense traadte om bag Gardinet, men holdt en lille Spalte aaben for igennem den at kunne se ud paa Gaden. Saint-Arnaud traadte hen til sin Hest. Hans Sabel slog klirrende mod Stenene. Han trak sine Handsker paa og greb den uroligt dansende Hest i Tøjlen. Han strejfede ikke de aabne Vinduer med et eneste Blik. Vinden bevægede sagte de hvide Blondegardiner som en sidste Afskedshilsen.

Hortense traadte endnu dybere ind i det indre af Værelset. Hendes Hænder pressede sig fast sammen. Kun hendes stærkt bølgende Bryst røbede den voldsomme indre Bevægelse, hvormed hun lyttede efter Hestens Hovslag. Dens Jærnsko klaprede højt i den stille Gade, hvor Saint-Arnaud red langsomt op og ned for at vente paa sin General.

„Tag din Kaabe paa," sagde Amely og rakte Søsteren den hvide, rigt broderede Kaabe

Men før Hortense kunde tage den, kastede Amely den igen fra sig paa den nærmeste Stol.

„Nu kommer Gaspard — jeg kan høre hans Skridt!" sagde hun heftig bevæget til Søsteren. „Ak, hvor det er længe siden, jeg har set ham i Uniform!"

Hun løb hen til Døren og aabnede den hastigt. Udenfor stod General Dubois i sin rigt broderede, glimrende Uniform, der var bedækket med Ordener.

Amely kastede sig stormende i hans Arme.

„Hvor du ser smuk og statelig ud, Gaspard!" sagde hun mellem Latter og Graad. „Hvor det er dejligt at se dig saaledes igen, min elskede Ven! Nu vil alt nok blive godt igen, og hele den frygtelige Tid vil staa for os som en ond Drøm. Du føler dig vel rask nok, Gaspard? Og din Hest gaar vel roligt?"

„Vær ikke bange, Amely. Nyd det skønne Skuespil uden at tænke paa mig," bad Dubois. Ved Hjælp af sin hele Viljestyrke holdt han sig oprejst og fremtvang ogsaa et muntert Smil.

„Skulde jeg se paa Paraden uden at tænke paa dig?" sagde Amely leende. „Men jeg kører jo kun derhen for din Skyld! Jeg vil igen se dig ride ved Siden af Kejseren. Hele den øvrige Parade er mig jo ganske ligegyldig."

„Du kære, lille, forfængelige Kone!" sagde Dubois sagte.

Hun lagde ikke Mærke til den skjulte Bebrejdelse, der lød igennem disse ømme Ord, men lod hans lange Række Ordener glide gennem sine Fingre.

„Mon du faar en Orden til i Dag?" spurgte hun ivrigt og saa op paa ham med straalende Øjne.

Han satte den tunge Hjælm paa sit Hoved.

„Maaske, min Ven."

„Men der er jo knap Plads til den," lo hun i stolt Lykke. „Marskal Niel har sikkert ikke flere Ordener end du. — Og nu vil jeg se efter dig, naar du rider bort. Du maa endelig se op til Vinduet."

Han lovede det med et ømt Smil. Hun var jo saa henrivende i sin naive Forfængelighed, som hun ytrede med et Barns troskyldige Aabenhed. — Netop som han stod i Begreb med at gaa ud af Døren, vendte han sig endnu engang tilbage, bøjede sig over sin Kone og kyssede hende inderligt og ømt.

Der gik en sælsom Gysen igennem hende. Hans Læber hang saa varmt ved hendes, som om det gjaldt en evig Afsked.

„I tager jo Afsked med hinanden, som om Dubois skulde i Krig," spottede Hortense ved Synet af dette Kys, der ikke vilde faa Ende.

Dubois rev sig løs og gik klirrende ud af Døren.

Med skælvende Angest saa Amely fra Vinduet, at han steg til Hest. Tjeneren holdt Stigbøjlen, og Saint-Arnaud var ogsaa behjælpelig.

Ak, naar hun tænkte paa, hvor elegant han for nogle Maaneder siden havde svunget sig i Sadelen!

Hun klamrede sig blegnende til Vinduesposten.

„Jeg vil raabe til ham, at han skal komme tilbage, at han ikke skal ride bort —"

„Du vilde kun gøre Hestene sky," svarede Hortense koldt. „Men nu maa vi ogsaa køre, for at vi ikke skal finde alle Gader spærrede."

Nede fra Gaden hørtes høje Raab: „Leve Dubois!" Amely saa endnu, at hendes Mand saa op til Vinduet og tilvinkede hende en Afskedshilsen.

Et Sekund jog den frygtelige Tanke gennem hendes Hoved:

„Sæt, du i Dag har set ham smile for sidste Gang — sæt, du for sidste Gang har følt hans Kys? — Aa, min Gud, blot ikke det!"

„Hvad mumler du nu, Amely? Kom dog, Vognen er kørt frem!" sagde Hortense, idet hun tog Søsterens Haand og trak hende med sig.

Amely fulgte hende viljeløs. Hendes Hjerte hamrede, som om det skulde sprænges. Først da hun sad i sin Vogn, blev hun lidt lettere til Mode.

Det var en vidunderlig skøn Efteraarsdag. Luften var sommerlig varm og tilmed gennemsigtig klar og frisk. Mellem det grønne Løv saa man allerede flere gule Blade. Næsten hele Storstadens Befolkning var paa Benene, og paa Fortovene kunde man knap trænge sig igennem Mængden. Hvert forbimarcherende Regiment blev hilst med Jubel.

Garden aabnede Toget. De Regimenter, som var indkommanderede fra Omegnen af Paris i Anledning af Paraden, stod allerede opstillede paa Marsmarken. Tilskuerne bølgede frem og tilbage i tæt Masser. Paa den midterste, rigt smykkede Tribune sad Kejserinden med sin Hofstat.

Amelys Vogn var bleven lidt forsinket.

„Hvorledes skal vi dog komme igennem denne Menneskevrimmel?" udbrød hun fortvivlet.

„Tillader Damerne, at jeg fører Dem igennem?" sagde en klar Stemme tæt bag ved dem.

Hortense vendte sig om. Den unge Prins de Polignac stod med Hatten i Haanden og bød hende sin Arm.

„Damerne kommer meget sent. Jeg har ventet en uendelig Tid for at kunne føre Dem hen til Tri-

bunen." Der laa en blid Bebrejdelse i hans blaa Øjne.

Prinsens Skikkelse var saa tynd og spinkel, at man ikke kunde vente stor Beskyttelse af ham i en saa tæt Menneskemængde, men alligevel lykkedes det ham dog omsider at føre Amely og Hortense lykkelig og vel hen til de Tribunepladser, der var reserverede dem.

Amely aandede lettet op.

„Hvilken Lykke, at vi traf Dem, min Prins, og at De tog Dem saa venligt af os. Her sidder vi udmærket til højre for Kejserindens Baldakin. Og Kejseren vil da først ride forbi den med sit Følge — ikke sandt?"

„Jo vist, Madame." Prinsen saa paa sit Ur. „Om ti Minutter er Klokken tolv. Saa maa vi straks høre Kanontorden fra Invalidekirken som Tegn paa, at Kejseren rider fra Tuillerierne."

Hortense hørte slet ikke efter det, som Prinsen fortalte hende og hendes Søster. Hun saa bestandig over til Kejserindens Pavillon. Hun ønskede inderligt, at hun kunde opfange et Blik eller et naadigt Smil fra Kejserinden. Hun var endnu ikke rigtig klar over, hvorledes man ved Hoffet havde optaget hendes hævede Forlovelse. Hun havde jo straks meddelt Marie Boucher det, men hun havde kun sendt hende et ganske kort Brev, der ikke havde indeholdt andet end nogle intetsigende Talemaader.

Hortense søgte paa alle Maader at vække Maries Opmærksomhed. Hun vinkede med sin Parasol og Rosenbuket, men Marie nikkede blot adspredt og vendte sig straks igen om imod Staldmester Baron Bourgoing, der stod bag hende, og med hvem hun underholdt sig meget livligt.

Hortense ærgrede sig, og for at skjule sin Ærgrelse, talte hun særlig venligt til Prins Polignac, saa at han, der ikke var vant til nogen særlig Imødekommenhed fra hendes Side, følte sine Udsigter stige.

Han klemte sig ind imellem de temmelig snævre Tribunerækker og tilhviskede Hortense halvhøje Bemærkninger om de andre Damers Toiletter.

Amely tog ikke længer Del i Samtalen. Hun holdt sin Teaterkikkert for Øjnene og stirrede uafbrudt i den Retning, hvorfra Kejseren maatte komme.

Det varede længe, inden han kom. Kanonerne havde med deres dumpe Drønen for længst forkyndt, at Kejseren havde begivet sig fra Slottet.

Endelig! En glitrende Støvsky og de larmende Raab: „Vive l'empereur!" forkyndte Kejserens Komme, endnu inden Toget selv var til at se.

Amely greb krampagtigt om Søsterens Haand. Blind og døv for alt andet stirrede hun Toget i Møde uden at agte paa, at Marskalinde Niel, der sad lige foran hende, tilraabte hende et Spørgsmaal, og at andre Damer af hendes Bekendtskab hilste paa hende og vinkede til hende. Hun saa intet andet end det kejserlige Tog, som nu kom sprængende i Galop.

Efter Sædvane red Kejseren langt forude for sit Følge. Den smukke Hest „Patrie" dansede under ham. Skønt Kejseren var lille og noget korpulent, saa han fortræffelig ud til Hest. Han hilste venligt til alle Sider. Foran Kejserindens Pavillon sænkede han Spidsen af sin Kaarde. Generalstaben, Fløjadjutanterne og Marstallerne fulgte ham i deres pragtfulde med Ordensstjerner besatte Uniformer. Alle kom saa tæt forbi Tribunen, at man nøje kunde kende hver enkelt Officer.

General Dubois og hans Adjutant Grev Saint-Arnaud var ikke imellem dem.

„Hvad betyder det?" hviskede Hortense forskrækket til Søsteren, der med ligblegt Ansigt sank tilbage mod Tribunens røde Fløjlsryg.

Amely svarede ikke. Hun stirrede endnu efter det kejserlige Tog.

Napoleon red nu imod Regimenterne og blev hilst af Tropperne med brusende Hurraraab.

„Jeg har endnu ikke set Deres Mand, kære Madame Dubois," sagde Marskalinde Niel til Amely. „Saa er han altsaa syg endnu? Jeg troede, han for længe siden havde meldt sig til Tjeneste igen!"

„Det har han ogsaa," svarede Hortense, da Amely syntes at være ude af Stand til at tale. „Jeg saa selv min Svoger ride bort i bedste Velgaaende. Der maa være tilstødt ham noget undervejs. Tag dig dog sammen, Amely," hviskede hun til Søsteren, „tal, le — ellers anser man Sagen for langt værre, end den rimeligvis er."

„Jeg kan ikke," stønnede den ulykkelige, unge Kone. „Prins Polignac, vær barmhjertig og før mig bort. Min Mand maa være bleven syg eller være styrtet med Hesten. Jeg vil straks køre hjem."

Prinsen trak beklagende paa Skuldrene.

„Før Paraden er til Ende, og Majestæterne er kørte bort, maa ingen Vogn forlade Stedet. Vi kan ikke komme igennem. Hvad kan der ogsaa være sket? Generalen er maaske bleven forsinket og vil straks komme."

Amely lod sine angestfulde Blikke svæve hen over Menneskemængden, der stod omkring Tribunen — en uigennemtrængelig Mur, som trængte sig nærmere og nærmere om hende. Det var umuligt at trænge igennem. Hun bed Tænderne sammen for ikke at skrige højt i sin Fortvivlelse.

Paraden varede meget længe. Artilleriet maatte udføre flere meget vanskelige Øvelser, fordi Kejseren satte særlig Pris paa disse.

Endelig var det forbi. Geværerne blinkede i Solen, atter rystede Raabene: „Vive l'empereur!" Luften, og saa forlod Kejseren Marsmarken med sit Følge. Straks efter rullede ogsaa Kejserindens Ekvipage bort.

Amely greb hastig Prinsens Arm. Med stor Behændighed snoede hun sig gennem Mængden uden at bryde sig om, enten hendes Søster var med eller ikke. Det gjaldt om at komme frem, inden Tropperne satte sig i Bevægelse.

Prins Polignac red ved Siden af Vogndøren. Men Hortense følte ikke længer nogen Glæde over denne Udmærkelse. Søsterens forfærdelige Angest havde smittet hende, thi kun en meget alvorlig Hændelse havde kunnet holde Generalen og hans Adjutant tilbage fra Paraden. Hun svarede slet ikke paa Prinsens velmente Trøst. Og de kørte desuden saa hurtigt, at det næsten var umuligt at tale sammen.

Endelig havde de naaet Huset. Der stod mange Mennesker uden for det. Men det kunde jo ogsaa have en ganske ligegyldig Grund.

Vognen holdt.

Uden at berøre Tjenerens Haand sprang Amely ud. Hendes Kjole blev hængende i Hjulet, men hun rev den hensynsløst løs, saa der kom en lang Flænge i den, og løb aandeløs op ad Trappen.

„Tør jeg i Aften komme til Deres Fader, Frk. Merrier, for at forhøre, hvorledes De befinder Dem

efter Turen?" spurgte Prinsen, idet han fra Hesten bøjede sig ned over Hortense.

„Ja vist — naar som helst De vil," svarede Hortense adspredt blot for at blive ham kvit. Hun fulgte Søsteren saa hurtigt, hun kunde.

Amely løb gennem hele Rækken af sine elegante Saloner, indtil hun stod uden for Dubois' lukkede Sovekammerdør. Et Øjeblik blev hun staaende lyttende og tungt aandende, og saa drejede hun lydløst Laasen om og traadte ind.

Generalen laa stift udstrakt paa sin Seng. Hans Hoved var sunket lidt ned til Siden, og hans Ansigt var blegt som en døds. De blaalige Læber skælvede. Lægen bøjede sig over ham og lyttede til hans sagte, uregelmæssige Hjerteslag. Saint-Arnaud stod med bortvendt Ansigt ved den anden Side af Sengen.

Generalens Paradeuniform hang over en Stol. Solen, som i brede Straaler faldt ind gennem det halvaabne Vindue, fik de gyldne Snore og Ordener til at blinke og funkle. Da Herrerne saa, hvem den indtrædende var, trak de sig tilbage til Baggrunden af Værelset og lod Pladsen ved Sengen fri.

Amely kom langsomt nærmere. Hun traadte paa sin lange Kjole, hvis afrevne Volant slæbte efter hende, sank i Knæ, rejste sig igen og naaede endelig vaklende og skælvende hen til Sengen.

„Gaspard!" Hun greb en af de kolde Hænder, som laa paa det røde Silketæppe. „Gaspard, hvad er der dog hændet dig?"

General Dubois aabnede Øjnene. Han saa ind i sin Kones af Angest fortrukne Ansigt. Der gik en Skælven over hans Ansigt, og det fik et Udtryk af hjælpeløs Kval.

„Jeg — kunde — ikke mere," stønnede han.

Der laa en saa grænseløs Træthed, en saadan Længsel efter Ro i de saa Ord, at Amely kun med Møje undertrykte et Udbrud af fortvivlet Anger. Hun støttede Panden mod de kolde Fingre og fremhulkede utydeligt ømme Ord og Bønner om Tilgivelse.

Den døende Mand forstod hende ikke mere. I hvert Fald svarede han ikke paa hendes Bønner om at tilgive hende, om at sige hende endnu et kærligt Ord. Han bevægede Læberne, men der fremkom kun nogle utydelige Lyde.

Saint-Arnaud vekslede et hurtigt Blik med Lægen. Saa traadte han hen til Foden af Sengen. Halvt skjult bag de lange, nedhængende Sengegardiner blev han staaende og saa med et sørgmodigt Blik paa den døende Generals saa kære Ansigt. Der var saa stille i Værelset, at man kunde høre Urets Dikken og den matte Summen af en Gedehams, som stødte Hovedet mod Loftet.

Og netop i dette Øjeblik trængte Lyden af den skingrende Militærmusik ind gennem Vinduet. Toget nærmede sig hurtigt. Paukerne og Trompeterne lød, som om de var lige udenfor. I den rene, sommervarme Luft hørtes tydeligt Tonerne af den lystige March.

Hvor ofte var ikke den døende Mand redet ud til Tjeneste ved disse Toner, redet ud for at kæmpe for sin Kejser og sit Fædreland.

Aldrig mere skulde han svinge sin Sabel under Paukernes Slag og Trompeternes Skingren — aldrig mere følge sine Soldater, der begejstret fulgte ham, til Sejr — aldrig mere!

„Lad Musikken tie — lad den straks tie!" stønnede Amely. Hun løftede Hovedet og saa forfærdet paa Saint-Arnaud med vidt opspilede Øjne. „Han dør — og saa spiller man den March, han holdt saa meget af at høre! Ti dog — ti, eller jeg bliver vanvittig! Hver Tone er som et dræbende Stik i min Hjerne og mit Hjerte."

Saint-Arnaud kastede et sidste langt Afskedsblik paa sin døende General, saa gik han sagte ud for at bringe Musikken til Tavshed.

I Døren stødte han mod Hortense, som ikke vovede at gaa ind, men stod lige uden for Døren for at opfange enhver Lyd inde fra Sovekammeret.

„Hvorledes gaar det?" spurgte hun aandeløs. „Lever han endnu — kan han komme sig?"

„Det var i Dag hans sidste Ridt. Han maatte pine sig til Døde. Nu er det forbi. Nu kan han endelig hvile ud." Den unge Officer talte med uvilkaarlig frembrydende Bitterhed. „Vi var kun komne igennem et Par Gader, da han fik et Hjerteanfald og gled ned af Sadelen. Jeg bragte ham døende tilbage. — Men lad mig komme hen til Vinduet. Jeg skal give Musikken Tegn til, at den skal tie. Generalen vilde maaske gerne være død til Tonerne af denne March, men Musikken gør Deres Søster nervøs!"

„Hvor De er haard! Hvor De er grusom og ubønhørlig!" Hortense følte sig dybt saaret over for den kolde, barske Tone, i hvilken han i dette Øjeblik tiltalte hende. „De kender ikke til Medlidenhed med os!"

Han svarede ikke, men gik hastigt forbi hende hen til det nærmeste Vindue, hvorfra han gav Musikken Tegn til at tie.

Den forstummede straks. Soldaterne kastede nysgerrige, medlidende Blikke op til de Vinduer, bag hvilke den af alle kendte og højt ansete og agtede General Dubois drog sit sidste Suk.

XIV.

Amely Dubois sad i sin afdøde Mands Arbejdsværelse. Her opholdt hun sig næsten bestandig, thi her mindede alt hende tydeligst om ham. Bøgerne og Papirerne paa Skrivebordet, Billederne og Statuerne, Afskedsgaver fra forskellige Regimenter, Kejserens Æressabel og den Laurbærkrans, som det begejstrede Publikum havde tilkastet ham, da han vendte tilbage fra Krimkrigen — alt, alt mindede jo om ham!

Og nu var det forbi — alt sammen forbi! Al Berømmelse, al Glans og Ære, al Kærlighed og Lykke — forbi — forbi!

I den første Tid efter Dubois' Død var Hortense bleven hos Søsteren, thi Lægen havde frygtet for den fortvivlede unge Kones Liv eller Forstand. Ogsaa Merrier kom hyppigt til hende. Men alle hans trøstende Ord, der mest gik ud paa, at Amely, der endnu var ung, smuk og rig, ikke skulde græmme sig til Døde, pinte og plagede kun den ulykkelige Enke. Hortense forstod meget bedre Søsterens Sorg. Men det kostede hende øjensynlig stor Overvindelse at træffe saa hyppigt sammen med Saint-Arnaud, der hjalp med at ordne den afdøde Generals Papirer, og Amely vilde derfor ikke bede hende om at blive længer hos sig.

Den Vrede, som Saint-Arnaud i Begyndelsen nærede til sin Generals ulykkelige Enke, holdt ikke

længe Stand over for hendes bitre, fortvivlede Anger. Han besvarede nu kun hendes Selvanklager med medlidende og trøstende Ord. Deres fælles Sorg over den afdøde bragte dem nærmere til hinanden, men alligevel blev Hortenses Navn kun sjældent nævnt af dem.

Helt undgaas kunde det jo imidlertid ikke, og saaledes kom Amely da ogsaa engang tilfældigt til at omtale Hortenses nær forestaaende Forlovelse.

Saint-Arnaud blev bleg.

„Saa er det altsaa dog sandt? Jeg har hidtil ikke villet tro det," sagde han mørkt. „Jeg ved jo nok, at Baron Merriers Millioner ikke vil volde Prins Polignac nogen som helst Skrupler. Han kan godt behøve dem!"

Han trak foragteligt paa Skuldrene og begyndte straks at tale om andre ligegyldige Ting, men Amely kunde tydelig se paa ham, hvor dybt denne Meddelelse havde ramt ham.

Hun fortalte dette til Hortense og prøvede paa at overtale Søsteren til at tale med Saint-Arnaud.

Men da den unge Officer efter at havde erfaret Polignacs Frieri til Hortense behandlede den unge Pige med iskold Høflighed og allerhelst helt undgik hende, saa var Hortense i sin krænkede Stolthed ikke til at bevæge til at nærme sig ham. Amely maatte med Bedrøvelse være Vidne til, at hendes Søster ogsaa ødelagde sit Liv og sin Lykke.

Baron Merrier bad derimod daglig sin Datter om endelig at gøre en Ende paa Sagen og give Prins Polignac sit Ja. Men dertil kunde Hortense ikke beslutte sig. Sorgen over Svogeren havde hidtil været et Paaskud til at forhale Sagen. Men nu var det tre Maaneder siden, General Dubois var død, og trods al Medlidenhed med Amelys bitre Sorg kunde man dog ikke evig sørge over ham, og Baron Merrier havde tilmed flere Grunde til at paaskynde sin yngste Datters Forlovelse og Bryllup.

For at kunne dække de enorme Omkostninger, som de ødelagte Kulbjærgværker i Belgien og Processen angaaende de romerske Jærnbaneforetagender havde sat ham i, grundede han et Aktieselskab under Titelen: „Caisse des chemins de fer". Tilslutningen hertil havde i Begyndelsen været uhyre, thi Selskabet blev protegeret fra oven, og der blev betalt svimlende høje Renter. Men Rygtet om de store Tab, Merrier havde lidt, antog mere og mere haandgribelige Former. Man hviskede om store Uregelmæssigheder og Klager, — og der indløb nu daglig Opsigelser og Trusler.

Trods alt bar Baron Merrier sit ligegyldige, foragtelige Smil til Skue. Men hjemme var han ganske vist ofte i meget daarligt Humør. Han var ofte saa heftig og opbrusende, at han endog var barsk og haard imod sin Yndling Hortense. Og saa kunde han pludselig igen blive blød, næsten rørende. I saadanne Øjeblikke kyssede han Hortenses Hænder, bad hende om Tilgivelse — for straks efter at løbe omkring med knyttede Hænder og overdænge en Mængde af sine gode Venner, først og fremmest Hertug de Morny, med en Strøm af Skældsord og Forhaanelser.

„Men hvad har den Hertug da gjort dig?" spurgte Hortense engang under et saadant Vredesudbrud.

„Han har behandlet mig som en Usling, en Forræder," rasede Bankieren. „Han har taget sine Penge ud af Banken. Og det har givet Anstødet til alle de mange Opsigelser i den sidste Tid. Naar endog Morny, den koldt beregnende Morny, hans bedste Ven, føler sig usikker, saa maa der være Fare paa Færde. Og nu vil alle og enhver have deres Penge tilbage. De Narre, de Tossehoveder! Naar de bare vilde give mig Tid, kunde de alle gøre udmærkede Forretninger. Men paa denne Maade, saa —"

Han holdt inde og stirrede mørkt ned mod Jorden.

Saa greb han pludselig sin Datters Haand.

„Vær nu dog i det mindste du fornuftig, Hortense! Din Forlovelse og snart forestaaende Bryllup maa snart bekendtgøres. Hører du — det maa ske!"

„Men denne Hast, Papa —"

„Hast! Polignac har jo i flere Maaneder bragt dig sin Hyldest. Jeg vil vide dig forsørget. Jeg — jeg maa formodentlig snart rejse bort. Alle disse Ubehageligheder i Belgien og Rom vilde aldrig være passerede, dersom jeg selv havde været til Stede og haft Overopsyn med det hele. Hos Amely, der bestandig græder og sørger, kan du ikke være, altsaa er det allerbedst, at du gifter dig saa hurtigt som vel muligt. Udstyret, Villaen og de Penge, der er satte fast for eder, kan ingen tage fra eder. Polignac ved, at han intet risikerer, selv om jeg ogsaa skulde befinde mig i en øjeblikkelig Pengeforlegenhed. Saadanne Kriser har jeg allerede ofte gennemgaaet og lykkelig og vel overstaaet, og det gælder blot om, at ingen taber Hovedet. Men du maa hjælpe mig, Hortense. Intet vil bedre befæste min Kredit, end naar du indgaar et saa glimrende Ægteskab. Kan du dog ikke gøre din gamle Fader den store Tjeneste?"

Hortense betænkte sig. Hendes Hjerte snørede sig krampagtigt sammen ved Tanken om at sætte en absolut Skillemur imellem sig og Saint-Arnaud.

Bankieren gættede hendes Tanker.

„Du hænger dog vel ikke stadig ved den grevelige, forrykte Sværmer?" sagde han haanligt. „Jeg troede dog, du havde faaet mere end nok af ham! Blodet koger ligefrem i mig, naar jeg tænker paa den foragtelige Mine, hvormed han ved Dubois' Begravelse saa over Hovedet paa dig og mig, som om vi var den bare Luft for ham."

„Han er kold, grusom og ubønhørlig, men han er dog en Mand. Imod ham er Prins Polignac kun en fad og slov Laps. Han kan absolut ikke imponere mig."

„Desto bedre. Saa kan du jo gøre med ham, hvad du vil. — Paa Onsdag samler vi altsaa t re bedste Venner og deklarerer din Forlovelse. Vi kan jo paa Grund af Sorgen ikke give nogen stor Fest. Maaske en tredive til fyrretyve Mennesker. Mon Amely vil komme med?"

„Hvor kan det dog falde dig ind? Hun græder jo baade Dag og Nat."

„Det kan jo da ikke gøre hendes gamle General levende igen," brummede Merrier fortrædelig. Der var intet, han hadede mere end rødgrædte Øjne og sørgmodige Ansigter paa sine smukke Døtre. Svigersønnerne kom for ham overhovedet kun i Betragtning, naar de forskaffede deres Koner Glæde og Fornøjelse. Blev de syge eller døde de, som nu Dubois, saa gjorde man saa sandelig bedst i at glemme dem snarest muligt, — og saa snart det lod sig gøre erstatte dem med nye!

Det lykkedes ham virkelig at overtale Hortense

til at rette sig efter hans Ønsker. Og hun traf endog med Iver Forberedelserne til Forlovelsesfesten.

Men der indløb paafaldende mange Afslag, og Hortense kunde ikke andet end undre sig derover.

„Vi har udsendt Indbydelserne for sent," svarede Merrier med paataget Ligegyldighed. „Og mange er ogsaa bortrejste. De kommer nok til dit Bryllup."

Men i Virkeligheden ærgrede han sig langt mere end sin intet anende Datter over alle de Afslag. Han gættede, at Rygterne om hans derangerede Pengesager var Skyld deri.

Om Onsdagen, kort før Gæsternes Ankomst, kom han hjem i meget daarligt Humør. Der havde været slemme Scener i Banken. Det lykkedes ikke mere at holde Folk hen med Løfter. Man belejrede formelig Kassen. Bankieren saa sig nødsaget til at tilkalde Politiet, thi der manglede ikke meget i, at han var bleven mishandlet. De værste Urostiftere blev nu fjernede, men Politiet saa sig ogsaa nødsaget til at skride ind paa anden Maade. Det forseglede Bøger og Papirer og lukkede foreløbig Banken for at anstille en nøjagtig Undersøgelse.

Det var et haardt Slag for Merrier. Han trak ærgerlig Vinduet i sin Vogn højt op og kastede sig tilbage i Hjørnet. Forhaabentlig var disse ubehagelige Optrin endnu ikke rygtedes! Nu maatte han først og fremmest anbringe Hortense hos Polignacs Slægtninge og saa rejse bort, til Stormen havde lagt sig. Tusinde nye Planer gik allerede rundt i hans Hoved. Det gjaldt jo om snarest muligt at besværge denne Panik og bringe Folk til at glemme disse afskyelige Optrin.

Han maatte skynde sig at klæde sig om for at kunne modtage Gæsterne i rette Tid.

„Saa kom dog, Papa!" Hortense stak sit blomsterprydede Hoved ind ad Døren til hans Paaklædningsværelse. „Næsten alle Gæsterne er samlede. Det er et næsten latterligt Syn at se Prinsen og mig staa over for hinanden med forlegne Miner."

Bankieren hældte netop en Strøm af Parfume over sit Lommetørklæde og sine Hænder.

„Nu kommer jeg straks, Barn, nu kommer jeg! Ved Stegen udbringer jeg en Skaal for dig som Polignacs Forlovede. Min smukke, lille Datter vil blive Prinsesse Hortense Polignac! Det lader sig høre — ikke sandt?"

Hortense saa lidt ængstelig paa sin Fader. Hans Optræden og Væsen forekom hende paafaldende nervøs.

„Du har vist indtaget en meget god Frokost, Papa?" skændte hun. „Drik nu hurtig et Glas Vand — eller tag et Bruspulver. Du er helt glorød i Ansigtet, og dine Øjne skinner saa underligt. Din Bourgogne er alt for stærk for dig."

„Jeg har ikke smagt en Draabe Vin i Dag," forsikrede Merrier fuldt overensstemmende med Sandheden. Han skænkede alligevel lydigt et Glas Vand og skyllede det ned. „Se-saa, lad os saa gaa!"

Gæsterne var forsamlede i den store Salon. De ventede i en lidt trykket Stemning paa deres Vært.

Baron Merrier slap sin Datters Arm og klappede velvilligt Prins Polignac paa Skulderen, inden han hilste paa de øvrige Gæster. Der var kun faa Officerer og Hoffolk til Stede. Et Par Diplomater, nogle Videnskabsmænd og Kunstnere og nogle Herrer af Finansverdenen med deres Hustruer — alle disse Gæster havde hidtil staaet Huset Merrier meget fjernt og havde været ikke lidt forbavsede over den modtagne hjertelige Indbydelse. Men man afslog nødig en Middag hos Børskongen Merrier, naar man da ikke havde meget gyldige Grunde.

Hovmesteren slog nu Fløjdørene til Spisesalen op.

Merrier vendte sig med høj Stemme til Polignac:

„Kære Prins — vil De føre min Datter til Bords! Det er Dem forhaabentlig ikke ubehageligt?"

Gæsterne smilede diskret. I det samme ilede en Tjener, uden at bryde sig om Merriers ærgerlige Panderynkning, hen til sin Herre og tilhviskede ham nogle Ord.

Bankieren lod sin Dames Haand glide ned fra sin Arm. Hans Ansigt var blevet endnu rødere. Øjnene syntes at træde ud af deres Huler. Men han fattede sig med Magt.

„Vil Monsieur Claude tale med mig? Chefen for det hemmelige Politi? Jeg ved ikke, hvad han kan have at meddele mig," sagde han med et tvungent Smil. „Vis kun den Herre herind, Jean. Han skal spise med, og senere efter Bordet kan han meddele mig sit Anliggende. — Tør jeg bede, Frue —"

Tjeneren blev staaende.

„Hr. Baron, den Herre ønsker at tale med Hr. Baronen straks og alene," stammede han.

Døren aabnedes igen. Det varede aabenbart Politichefen for længe. Han stod pludselig i sin fulde Embedsuniform foran Husets Herre, der mojsommelig kæmpede efter Fatning. Bag den aabenstaaende Dør saa man nogle Tjenere, som med forfærdede Ansigter trængte sig om to Politibetjente, der stod med stiv og stram Holdning ved Døren.

Uden at strejfe en eneste af de tilstedeværende med sine smaa, skarpe Øjne gik Politichefen lige hen til Husets Herre.

„Baron Merrier, jeg maa bede Dem om ufortøvet at følge med mig," sagde han kort. „Sagen taaler ingen Opsættelse —"

„Men, bedste Claude, vær dog ikke saa ugemytlig," spøgte Merrier. „De ser jo, jeg er lige i Færd med at gaa til Bords sammen med et Par gode Venner. Spis nu først en Tallerken Suppe og drik et Glas Champagne paa min Datters Vel og —"

„Beklager meget," afbrød Politichefen ham kort, „det bliver der ikke Tid til for nogen af os. Jeg beder Dem i Deres egen Interesse, Baron Merrier, om straks at følge med mig ind i Deres Arbejdsværelse og høre, hvad jeg har at sige Dem."

„Det lyder jo helt frygteligt," sagde Baron Merrier leende. Men trods den godt spillede Ligegyldighed skælvede dog hans Underlæbe saa stærkt, at han knap kunde frembringe Ordene. Han gjorde en Bevægelse hen imod Døren som for at vise Politichefen Vejen, men denne veg ikke fra Merriers Side; det var, som om han ikke et Øjeblik vilde tabe Merrier af Syne.

Der var pludselig indtraadt en dyb og knugende Stilhed.

Hortense saa forskrækket snart ind i sin Faders røde, ophidsede, snart i Politichefens ubevægelige Ansigt. Der gik en iskold Gysen igennem hende. Hun traadte nærmere hen til Polignac.

„Hvad kan det dog betyde?" hviskede hun.

Men Prinsen svarede ikke. Han trak kun beklagende paa Skuldrene og satte en meget forlegen Mine op.

„Et Par Minutters Taalmodighed, mine Damer og Herrer," bad Merrier. „Jeg kommer straks til-

bage, og saa vil vi være desto gladere. Vor gode Claude vil jo absolut tale alene med mig. — Naa, saa gaar jeg altsaa foran, De Tyran. Hvis vor Middag nu bliver ødelagt, er det Deres Skyld, og De maa derfor gøre en Undskyldning for mine Gæster."

„Jeg vil kun indtrængende bede de ærede Damer og Herrer om at begynde at spise," sagde Politichefen. „Det vilde maaske vare Dem lidt for længe, inden Hr. Merrier vender tilbage."

Der laa en saa tydelig Haan i hans Stemme, at Hortense blev greben af en frygtelig Anelse.

„Papa — Papa!" skreg hun og vilde ile efter sin Fader.

Men Politichefen gjorde en afværgende Bevægelse.

„Vær saa god at blive her, Baronesse," sagde han skarpt.

Hortense saa paa Polignac. Vilde han taale, at man behandlede hende paa denne Maade? Vilde han ikke tage hende under sin Beskyttelse?

Uden at besvare hendes Blik trak Prinsen sig med nogle af sine Bekendte tilbage i en af de dybe Vinduesnicher og raadførte sig hviskende med dem om, hvad der nu skulde gøres.

Baron Merrier, der indsaa, at han hurtigst muligt burde gøre Ende paa denne Scene, forsvandt med Politichefen ved sin Side ind ad den Dør, der førte til hans Arbejdsværelse.

En Tid lang stod Gæsterne tvivlraadige og i den pinligste Forlegenhed rundt om i Salen. Saa begyndte nogle af dem lydløst at forsvinde.

„Jeg tror virkelig ogsaa, at vi gør bedst i at anbefale os," sagde Departementschef Marcel og tog Hortenses Haand. „Deres Fader bliver dog maaske opholdt i længere Tid, og saa vil De helst være alene sammen. Vi kommer snart igen — saa kan vi jo fejre Festen!"

Saaledes lød omtrent alle de Afskedsord, som Hortense fik at høre. Hurtigere og hurtigere skyndte Gæsterne sig bort, som om de først kunde aande frit, naar de var komne ud af Huset.

„Vil De ogsaa gaa, Prins Polignac?" spurgte Hortense, idet hun saa skarpt paa ham.

„Dersom jeg kunde være Dem til Nytte, vilde jeg naturligvis gerne blive," stammede Prinsen. „Men nu — da Deres Hr. Fader er beskæftiget, og Deres Fru Søster ikke er nærværende, vover jeg virkelig ikke at være saa ubeskeden at blive, thi —"

„De er rørende omhyggelig for mit Rygte," svarede Hortense bittert. „Jeg vil ikke holde Dem tilbage. Gaa De kun."

„Baronesse, De misforstaar mig. Jeg vilde gerne —"

„Jeg misforstaar Dem aldeles ikke. Deres Handlemaade er mig aldeles klar og overrasker mig slet ikke."

„Jeg ved ikke, hvilke Motiver De tilskriver mig," svarede Polignac og antog en krænket Mine. „Men Deres Holdning og Deres Mine er næsten fornærmende."

„Nu vel, det er jo udmærket! Jeg saarer Dem med min Mistro. Jeg finder det derfor ganske naturligt, at De gaar og ikke kommer igen, førend dette hemmelighedsfulde Besøg af Politichef Claude er opklaret til alles Tilfredshed."

„Det vil jo utvivlsomt allerede være opklaret i Morgen — og saa vil De sikkert give mig Ret i, at jeg i Dag handlede taktfuldt, idet jeg —"

„Jeg giver Dem jo allerede i Dag Ret i alt, Prins Polignac." Hortense greb efter den lille Brillantkrone, som funklede mellem Jasminblomsterne i hendes Haar. Hun vilde tage Smykket af, men det lykkedes hende ikke. „Min Kammerjomfru har befæstet denne Krone meget ubehændigt — den trykker mig. Jeg indser nu, at jeg ikke kan bære en Krone. Tillader De, at jeg i Morgen tilbagesender Deres venlige Gave, som jeg i Dag til et Forsøg har anbragt i mit Haar?"

Polignac blev forskrækket. Saa vidt havde han ikke villet drive det. De ubehagelige Rygter om Bankieren, som i den senere Tid havde forskrækket ham, kunde jo være i høj Grad overdrevne, og det var jo ikke umuligt, at Claudes Besøg virkelig blev opklaret paa en tilfredsstillende Maade. Men han maatte jo i alt Fald sikre sig en Mulighed for at trække sig tilbage og ikke binde sig, førend denne Sag var tilfredsstillende opklaret. Han mumlede derfor noget om Misforstaaelser, og efter et Haandkys, i hvilket han forstod at udtrykke hele sin Smerte over den ødelagde Fest, trak han sig tilbage med en Følelse af usigelig Lettelse.

Hortense var alene. Fra Gaarden trængte Lyden af de bortrullende Vogne ind i den blændende oplyste, blomsterprydede Salon. Ligesom under Indflydelse af en hæslig Drøm gik hun igennem de øvrige, ligeledes straalende oplyste Værelser ind i Spisesalen. Sølv og Krystal funklede paa det dækkede Bord, Vokslysene brændte i Stager og Lampetter. En svag, duftende Røgsky steg op fra Sølvterrinen paa Anretterbordet.

Et Par Tjenere stod hist og her med raadvilde, betuttede Miner. Den ene spurgte frygtsomt, om der skulde spises, eller om der skulde tages af Bordet.

Hortense svarede ikke og forlod hurtigt Salen. Et Par Minutter stod hun raadvild inde i Salonen, men gik saa til sin Faders Arbejdsværelse. Hun maatte vide, hvad dette uhyggelige Besøg af Politichefen havde at sige.

Da trængte pludselig en mærkelig Larm udefra ind i Værelset. Det lød som en Summen af en mægtig Bisværm. Lyden kom nærmere og nærmere. Snart kunde man skelne enkelte Stemmer, som raabte og skreg mellem hverandre. Hortense rev et Vindue op og bøjede sig ud. En stor Folkemasse væltede ind i Gaarden.

Og nu kunde Hortense ogsaa tydeligt forstaa de Ord, der blev raabt:

„Bedrager — skændige Bedrager — herud med ham — smid ham ud af det Palads, som han har bygget for stjaalne Penge. Ryg ham ud af hans Hule, den Skurk. Kast ham ud — slaa Ruderne ud deroppe!"

Et Par Drenge sad allerede oppe paa det høje, gyldne Gitter. Et Par andre rakte Stene op til dem. De slog allerede haardt imod Døren og Vinduesposterne.

Hortense traadte ligbleg tilbage fra Vinduet, tumlede om paa en Stol og pressede Hænderne mod sine Tindinger for ikke at høre mere af den øredøvende Larm.

Men hun hørte endnu i sine Øren Ordene: „Bedrager — skændige Bedrager!" Skulde det være hendes Fader?

En af de Politibetjente, som ventede udenfor, rev Døren op.

„Gaa ind i et andet Værelse, Frøken. Jeg har allerede sendt Bud efter Forstærkning. Det ridende

Politi vil snart rykke frem og drive Mængden bort. Men inden det sker, kunde De risikere at faa en Sten i Hovedet."

Ligesom en Bekræftelse af hans Ord fløj i dette Øjeblik en stor Sten ind gennem de knuste, klirrende Ruder og ramte en kostbar Majolikavase, som knustes i tusinde Stykker, medens Vandet og Blomsterne, den havde indeholdt, flød ud over det lyse Gulvtæppe.

Politibetjenten traadte hen til Vinduet og skreg noget ned til den rasende Hob. Men hans Ord blev kun besvarede med fornyede Hyl og Stenkast.

„Der er intet at gøre. Alle Skodder maa straks lukkes."

Han ringede heftigt.

Et Par Tjenere kom løbende, og under Folkemassens høje Haanlatter lukkede de alle Skodder og rullede Persiennerne ned, medens Hortense styrtede ind i sin Faders Arbejdsværelse.

Politichefen sad ved Bankierens Skrivebord, forseglede Papirer og gennemsøgte alle Skuffer, medens Baron Merrier med et af Vrede fortrukkent Ansigt stod ved Siden af ham.

„Den Spøg skal komme Dem dyrt til at staa, Claude," sagde han netop nu med skælvende Stemme. „Jeg skal klage til Kejseren over denne Adfærd og —"

Han holdt inde og drejede Hovedet om imod Hortense, der halv sanseløs af Angest løb hen til ham.

„Papa — Papa, hvad betyder alt dette? Hvad vil disse forfærdelige Mennesker? Hvorfor forhaaner de dig? Hvad har Politiet at gøre i vort Hus?"

„Blot rolig," sagde Claude og trykkede med kraftig Haand endnu et stort Segl paa Skrivebordets Laas. „De Folk, der raaber og skriger udenfor, har formodentlig hørt, at Hr. Merriers Bank maa standse sine Udbetalinger og vil blive lukket af Politiet. Nogle har vel dermed mistet deres Penge eller frygter for at miste dem. De fleste skriger vel kun, fordi det morer dem at gøre Spektakel. Vær derfor ikke bange, — det vil snart være forbi."

Hortense aandede lettet op.

„Og De er kommen herhen for at beskytte os?"

„Ikke alene af den Grund." Politichefen rømmede sig. Han følte virkelig Medlidenhed ved at se dette smukke, angestfulde Ansigt. „Deres Fader er anklaget for at have brugt Pengene i sin egen Interesse. Jeg har det Hverv at føre ham til Undersøgelsesfængselet. Hvis det viser sig, at han er uskyldig, og hvis han kan bevise, at han kun har spekuleret med sine egne og ikke med andres Penge — saa — saa meget desto bedre for ham. I saa Fald vil De snart faa ham tilbage igen."

Hortense slap sin Faders Arm.

„Har du — har du bedraget?" Hendes vidt aabne Øjne stirrede med et saadant Udtryk af Rædsel paa Faderen, at Merrier stønnede højt.

„Hortense, kære, lille Hortense, det er noget, du ikke forstaar," sagde han. „Jeg har i den sidste Tid været forfulgt af Uheld, alle Mennesker forlanger pludselig deres Penge tilbage. Og det er umuligt lige paa engang at ryste Pengene ud af Ærmet, for de staar i forskellige Foretagender. Det vil alt sammen opklares. Kom nu og —"

Men Hortense veg tilbage med et Udtryk af Rædsel.

„Vi har altsaa levet af andre Menneskers Penge? De er blevne fattige ved os — Saint-Arnaud havde altsaa Ret?" Hendes Stemme lød næsten skingrende. „Aa — hvor lavt, hvor skændigt! Vi er altsaa ikke andet end Tyve og Bedragere!" Hun slog Hænderne for sit Ansigt og hulkede fortvivlet.

„Det er De Skyld i!" raabte Merrier heftigt til Politichefen. „Jeg siger dig jo, Hortense, at det er altsammen Løgn og Bagvaskelse. Jeg skal ogsaa igennem Morny klage direkte til Kejseren, Claude skal miste sin Plads paa Grund af denne uhørte Opførsel imod mig."

„Jeg handler nøjagtigt efter de Ordrer, der er givet mig," svarede Claude rolig. „Arrestbefalingen er egenhændig underskreven af Politidirektør Pietri."

„Er vore Gæster her endnu?" spurgte Merrier med et sky Sideblik paa sin Datters forgrædte Ansigt. „Og Prins Polignac —"

„De er alle borte. Ogsaa Prinsen. Tror du maaske, at nogen vil opholde sig i en Bedragers Hus?"

„Hortense, vær ikke saa haard imod din gamle Fader. Jeg har haft Uheld med mig, Barn, intet andet end Uheld," sagde Merrier bedende. „Du maa ikke ogsaa vende din gamle Fader Ryggen. For hvem har jeg arbejdet og regnet Dag og Nat? Kun for dig og Amely. Men eder kan de ikke gøre noget. Eders Penge staar sikre paa eders Navne — dem kan ingen røre."

„Tror du, jeg vil beholde en Øre af de Penge, som du har erhvervet paa den Maade?" skreg Hortense. „Aldrig — aldrig! Hellere spiser jeg tørt Brød, end jeg vil bære den Skam, at man ogsaa skulde kalde mig en skændig Bedragerske, som lever af andres Penge. Jeg giver alt bort. Lad dem tage hver Kjole, hvert Smykke."

Hun rev Armbaandene af sine Haandled og kastede dem paa Gulvet. Hun teede sig som en fortvivlet.

Merriers Ansigt var blevet askegraat. Han vilde tale, men hans Læber skælvede blot.

„Lad os nu gøre Ende paa denne Scene," sagde Claude koldt og ringede. „Lad Vognen køre frem uden for Haveporten," befalede han den indtrædende Politibetjent. „Ellers kan vi befrygte Haandgribeligheder af den ophidsede Mængde."

„Gendarmerne er i Færd med at rydde Gaarden," meldte Manden. „Et Par af de værste Urostiftere er blevne anholdte, de andre er løbne deres Vej eller staar blot og ser sig nysgerrigt omkring."

„Det er godt. — Vil De saa tage Afsked med Deres Datter, Baron Merrier, og følge med mig."

Merrier traadte hen til den Stol, hvor Hortense sad sammensunken.

„Hortense," bad han med halvkvalt Stemme, „Hortense — min Øjesten!"

Men den unge Pige skjulte blot stønnende Ansigtet i sine Hænder.

Et Minut blev Merrier endnu staaende i Haab om, at Hortense skulde betænke sig. Men da hun blev siddende ubevægelig, gik han langsomt hen til Døren. Han holdt sig kun med Møje oprejst, hans Gang var vaklende og hans Holdning bøjet som hos en meget gammel Mand.

Paa Dørtærskelen vaklede han. Politibetjenten greb hans Arm. Og Politichefen traadte om paa den anden Side for at støtte ham.

Straks efter rullede en lukket Vogn ud af en Sideport og slog ind paa Vejen til Fængselet.

XV.

Hortense havde gennemlevet nogle frækkelige Dage. Som en Løbeild havde Rygtet om, at Banken var lukket og Baron Merrier arresteret, bredt sig over hele Paris. Fra Morgen til Aften belejrede en nysgerrig, ophidset Mængde Baronens forladte Palads for at tiltvinge sig Adgang. Enhver, der havde en Fordring paa Merrier — og det var ikke faa — vilde dog i det mindste have den Tilfredsstillelse at give sin Vrede Luft i Skældsord og Forhaanelser.

Hortense flygtede til den fjerneste Krog i Huset for at undgaa at høre det hidsige Skænderi, som hver Dag udspandt sig mellem Tjenerskabet og de bedragne Aktionærer. Men ofte lod de høje Stemmer ind til hende i hendes Skjulested. Ikke en eneste af de trofaste Venner og de mange Beundrere, som engang havde staaet Merriers Hus saa nær, lod sig nu se.

Prins Polignac var bortrejst. Vigtige Forretninger tvang ham til at forlade Paris — saaledes skrev han til Hortense i et meget høfligt Brev, som imidlertid kun meget daarligt skjulte Brevskriverens forlegne Usikkerhed. Hortense kastede Brevet i Ilden. Hun følte ikke Sorg — kun Foragt.

Amely kunde ikke være Søsteren til nogen Støtte. Under dette nye Slag var hun faldet fuldstændig sammen. Enten laa hun i Krampegraad eller stirrede ubevægelig ud i det tomme Rum. Hun bad indtrængende Hortense om at flytte til hende for at undgaa de frækkelige Scener. Men den unge Pige vilde ikke forlade sit Hjem. Hun maatte ikke tabe Hovedet nu, men handle roligt og vel betænkt. Skriftlig udbad hun sig Faderens Fuldmagt for med hans Sagførers Hjælp at ordne Forholdene.

Sagfører Prévost forbavsedes ofte over den Lethed, hvormed Hortense forstod endog meget indviklede Forklaringer.

„De har arvet Deres Faders Finansgeni," sagde han beundrende.

„Dette Geni har ruineret os," sukkede Hortense. „Jeg vil sætte alt ind paa at gøre saa meget som muligt godt igen af det, som min ulykkelige Fader har forbrudt, og jeg erklærer i mit eget og min Søsters Navn, at vi ikke vil have en Øre af de Penge, der er sat fast til os."

„Og hvad vil De leve af, Baronesse?"

„Jeg maa se at hjælpe mig saa godt, jeg kan," svarede den unge Pige fattet. „Amely kan nok leve af sin Pension og den lille Formue, Dubois har efterladt hende, og jeg maa paa en eller anden Maade skabe mig en selvstændig Stilling."

„Vil De ikke mere leve sammen med Deres Fader?" spurgte Sagføreren nølende. „Jeg haaber, at han snart igen bliver løsladt."

„Nej."

„Det vil sikkert have en heldig Indflydelse paa Sagen, at De frivillig ofrer Deres private Formue," sagde Prévost. „Jeg er overbevist om, at Sagen kan ordnes i Mindelighed med Kreditorerne. Huset, Ekvipagerne og Møblerne skal straks blive averteret til Salgs. Men det er et pinligt og ydmygende Arbejde at skulle opløse sit Hjem. Kunde De ikke rejse bort imedens? Deres Venner vil vist gerne modtage Dem, medens jeg ordner alt her."

„Jeg har ingen Venner mere," svarede den unge Pige mørkt, „det er blevet mig klart i disse Dage. Vi har haft Bekendte, som gerne deltog i Papas Fester, men vi har aldrig ejet en virkelig Ven."

„Det lyder meget sørgeligt og er vist ogsaa overdrevent," sagde Prévost. „Tør jeg da ikke i det mindste bede Dem om at betragte mig som Deres Ven?"

„Jeg takker Dem, Hr. Sagfører."

„Vil De være saa god at give mig en Fortegnelse over Deres Smykker, Toiletter og andre Ejendele. Det maa ikke sælges med."

„Jeg giver det alt sammen fra mig."

„De er for haard ved Dem selv. Denne overdrevne Offervillighed vil De senere angre. Nu handler De overilet i Smertens Bitterhed — det maa man aldrig."

„Jeg vil aldrig tænke anderledes end i Dag. Endnu i Morgen vil jeg tage en Fortegnelse over alt, for at det hele snarest muligt kan blive takseret."

Med Baptistes Hjælp forfattede Hortense nu en Fortegnelse over alle Værdigenstande. Værelserne blev ryddede, Møblerne stillede sammen, Tæpperne rullede op og Billederne tagne ned. Øde og uhyggeligt saa der nu ud i det for saa elegante, straalende Palads.

Paa Auktionsdagen trak hun sig endnu engang tilbage til sit smukke Soveværelse for at hvile sig lidt ovenpaa det anstrengende Arbejde. Ogsaa her inde manglede alle de kostbare Guld- og Sølvsager paa Toiletteborde.

Ilden i Kaminen var gaaet ud. Men Hortense vilde ikke ringe. I alle de andre Værelser fortsattes Auktionen.

Hortense lagde sig paa Sofaen og tildækkede sig med det hvide Bjørneskind. Hun frøs i dette kolde Værelse. Efteraarsormen peb gennem Skorstenene. Regnen slog imod Ruderne. For første Gang tænkte hun klart og roligt over sin Skæbne. Fremtiden stirrede hende mørk og trist i Møde. Forskellige Planer, der var umulige at gennemføre, for igennem hendes Hoved.

Det bankede paa Døren. Hortense rørte sig ikke. Det bankede atter og atter, indtil hun endelig rejste sig og aabnede Døren.

Marie Boucher stod for hende.

„Hortense — min stakkels, kære Hortense! Maa jeg blive lidt hos dig? Forstyrrer jeg dig ikke?" Hun saa deltagende ind i Hortenses blege Ansigt. „Aa, du stakkels Pige, hvor du dog maa have lidt! Og hvor koldt og uhyggeligt her allerede er!"

„Ja, her ser ikke længer smukt ud. Der er Auktion i Huset," svarede Hortense. „Sæt dig, men behold din Kaabe paa. Ilden er gaaet ud, og jeg ved med min bedste Vilje ikke, hvorledes man tænder den igen."

„Men det ved jeg godt," sagde Marie muntert. „Det gjorde jeg tit hos Bedstemoder. — Ser du, der staar en Kurv med Brænde. Det kan vi godt bruge!"

Hun knælede foran Kaminen og blæste kraftigt paa de svagt ulmende Gløder under Asken, indtil Ilden virkelig blussede op, og Brændet begyndte at knitre. En lille, blaalig Flamme steg nu i Vejret.

Hortense sukkede.

„Der kan du se, hvilken fuldstændig unyttig Luksusgenstand jeg er. Det føler jeg nu saa klart og tydeligt. Jeg er aldeles afhængig af andre Mennesker, ude af Stand til at hjælpe mig selv."

Hun holdt sine Hænder over den lystigt brændende Ild.

„Din Stakkel, du har vist gennemgaaet frygtelige Dage!" sagde Marie kærligt. „Jeg vilde have været hos dig for længe siden, men vi kom først i Gaar tilbage fra Fontainebleau."

„Ved Kejserinden, at du er hos mig, hos Datteren af en Bedrager?"

„Hortense, vær ikke bitter! Du kan jo ikke gøre for det!"

„Jeg er min Faders Datter. Hans Skændsel er min Skændsel."

„Du og Amely er helt uden Skyld. Alle har Medlidenhed med eder."

„Ogsaa Medlidenhed er svær at bære, naar man før har været stolt af at blive misundt."

„Saa siger vi Højagtelse i Stedet for Medlidenhed."

„Højagtelse — for et Medlem af Familien Merrier?"

„Ja vist. I kan jo da ikke gøre mere end at give alt, hvad I ejer og har, for at I selv og ikke andre skal lide under Bankkrakket."

„Det er jo ganske selvfølgeligt. Enhver Øre af de Penge vilde brænde i min Lomme."

„Saaledes tænker ikke alle Mennesker. For øvrigt kan du være ganske rolig, Hortense, thi selv om din Fader —" Marie standsede, men vedblev saa resolut: „selv om din Fader skulde blive dømt, saa vil Kejseren ikke tillade, at han virkelig bliver straffet."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi din Fader kunde nævne mange, som godt har kendt hans Spekulationer, men som ved deres høje Rang er straffri, — som for Eksempel Hertug de Morny og Prins Plonplon. Nej — nej, Sagen vil blive neddysset."

„Frikendt — fordi andre, uangribelige Mennesker ogsaa er skyldige? Det er ingen Æresoprejsning," sagde Hortense mørkt.

„Har Hertugen af Morny endnu ikke været hos dig?"

„Han har ikke sat sin Fod i vort Hus siden den Dag. Ingen undtagen Sagføreren har taget sig af mig. Jeg vil aldrig glemme dig, Marie, at du i Dag er kommen til mig."

„Mit Hjerte drev mig herhen. Straks efter vor Ankomst til Tuillerierne bad jeg Kejserinden om Tilladelse til at gaa herhen, og hun sagde straks: 'Ja, gør kun det, og prøv paa at hjælpe Deres stakkels Veninde.'"

„Der er ingen, der kan hjælpe mig. Men dit Venstab, Marie, dit virkelige Venskab, det beder jeg dig om i Dag, og det vil være mig til stor Trøst."

„Det gør mig saa lykkelig. Jeg har altid holdt af dig, Hortense, skønt jeg undertiden har ærgret mig lidt over dig."

„Jeg har formodentlig tit været utaalelig i min Indbildskhed. Nu, da jeg er bleven saa dybt ydmyget, indser jeg, at man ikke skal være indbildsk af Ting, som med eet Slag kan berøves en. Mærkeligt nok — tidligere misundte jeg dig tit, skønt jeg selv havde det saa godt, og nu i Dag, da jeg kunde have Grund dertil, under jeg dig alt godt og glæder mig over din Lykke."

„Jeg er ikke lykkelig, Hortense."

„Men du vil snart blive det, Marie. Alle Mennesker siger, at Baron Bourgoing elsker dig, og at —" Maries Øjne straalede.

„Ja, der kan du se! Dine Øjne straaler jo, blot man nævner hans Navn! Og din Bedstemoder har vel ikke noget at indvende mod ham?"

„Nej, tværtimod, hun er henrykt over Bourgoing. Han besøgte hende for nylig. Og siden taler hun bestandig om ham, og dog —"

Hortense blev forskrækket, thi Marie knælede pludselig ned foran hende og greb hendes Haand.

„Maa jeg betro dig, hvad jeg endnu ikke har sagt til et eneste Menneske? Min Hemmelighed hviler som en tung Byrde paa mit Hjerte."

„Tal kun, jeg skal ikke røbe dig. Og til hvem skulde jeg ogsaa kunne sige det? Jeg er jo nu bandlyst af det gode Selskab i Paris!"

„Hortense, Folk har Ret, Filip Bourgoing elsker mig, og jeg elsker ham — aa, saa usigeligt! Og dog tør jeg ikke forlove mig med ham, fordi —"

„Naa, hvorfor ikke?" spurgte Hortense spændt.

„Fordi jeg allerede er forlovet med en anden," hviskede Marie. Hun saa sig ængstelig om, som om hun frygtede for, at Væggene havde Øren.

„Du? Hvorlænge har du været det?"

„I næsten to Aar. Min Bedstemoder var meget utilfreds med min Forlovede, og ogsaa Karlos — Hr. v. Galanti — ønskede, at vor Forlovelse skulde være hemmelig, indtil vi kunde gifte os. Han var meget ulykkelig, da jeg modtog Pladsen hos Kejserinden. Vor første Strid kom deraf, og senere har der ikke været andet end Kiv og Strid og Uenighed imellem os. Aa, jeg er saa træt deraf!"

„Men hvorfor gør du da ikke en Ende paa det og giver denne Galanti Løbepas?"

„Det har jeg ogsaa forsøgt. Men saa snart jeg hentyder til, at vi maa skilles, bliver han helt ude af sig selv. Han elsker mig lidenskabeligt, den Stakkel!"

„Det forekommer mig at være mere Egoisme end Kærlighed. Har du sagt ham, at du elsker en anden?"

„Nej, det vover jeg ikke. Karlos er lige saa lidenskabelig i sit Had som i sin Kærlighed, og jeg er saa bange for, at han skal hævne sig paa Bourgoing."

„Aa, Passiar, vi lever da ikke i Middelalderen! Baronen skal nok værge sig. Det forekommer mig, at du er noget svag over for denne Galanti. Skriv ligefrem til ham, at du har taget fejl af dine Følelser. Det maa han da virkelig slaa sig til Taals med."

„Hortense, du ved ikke, hvorledes han er. Jeg har haft de skrækkeligste Scener med ham. Ofte har jeg troet, at han i sin Fortvivlelse vilde dræbe sig selv lige for Øjnene af mig."

„Hvorledes bærer du dig ad med at mødes med ham nu? Du kan jo ikke modtage nogen i Tuillerierne?"

„I Sommer fulgte han efter mig til Fontainebleau og tvang mig til en hemmelig Sammenkomst med ham i Parken sent om Aftenen."

„Dermed kan du jo sætte hele din Stilling paa Spil."

„Ja vist. Men hvad skulde jeg gøre? Han truede med at ville tiltvinge sig Adgang til Slottet."

„Kan du ikke bede Kejserinden om Beskyttelse, Marie?"

„Umuligt. Hvad vilde hun tænke om mig?" Hortense saa eftertænksomt ned mod Jorden.

„Det vilde være det allerbedste, om du sagde Bourgoing Sandheden," sagde hun endelig.

„Saa vilde han jo faa at vide, at jeg har løjet for ham. Da jeg mødte ham i Parken, foregav jeg

saa mange Usandfærdigheder for at bringe ham bort fra det rigtige Spor."

„Stakkels Marie! Hvad er denne Galanti?"

„Han er ingenting. Hans Anskuelser tillader ham ikke at tjene en Fyrste. Han er revolutionær. Jeg er bange for ham."

„Ogsaa det? Men lad ham nu ikke længer skræmme dig. Tru ham med Politiet, hvis han igen plager dig. Ellers svæver du virkelig i stor Fare."

„Aa, Hortense, hvor kan jeg skrive det til den Mand, med hvem jeg har været forlovet?"

„Du maa i alle Tilfælde rive dig løs fra ham. Dersom du ikke vil betro dig til Bourgoing, saa tal med Grev Saint-Arnaud."

„Hvad vil han dog sige?"

„Det ved jeg ikke. Men han kan sikkert hjælpe dig. Han bedømte ogsaa Amely meget strengt, men nu besøger han hende næsten daglig. Og jeg flytter ikke til min Søster, fordi jeg ikke kan udholde at træffe sammen med ham, men jeg vil ikke berøve hende den Trøst at tale med ham om Dubois."

„Du vil vel beholde saa mange Penge, at du kan leve selvstændigt, Hortense?"

„Først og fremmest maa jeg lære at kunne leve uden den Luksus, som jeg her har været omgivet af. Jeg er allerede begyndt at frisere mig selv og klæde mig paa uden Hjælp. Ak, hvor det er besværligt! Jeg gik allerhelst i Seng med Klæderne paa! Naar jeg først har lært at blive selvstændig, kan jeg maaske tage en Plads som Selskabsdame hos en gammel Dame. Læse højt og spille Klaver kan jeg jo. Men min tilkommende Frue maa ganske vist foreløbig give Afkald paa, at jeg kan bringe hendes Strikketøj i Orden eller sy Knapper i."

„Hortense, du taler spøgende, og alt er dog saa skrækkelig sørgeligt."

„Ja, meget sørgeligt, men ikke til at ændre — hvad nytter det saa at klage?"

„Du har en stærkere Vilje, end jeg troede, Hortense. Jeg beundrer dig. Du vilde langt lettere end jeg kunne blive en besværlig Tilbeder kvit!"

„Foreløbig er det nu bestandig gaaet mig omvendt. Mine Tilbedere har meget hurtigt opgivet mig igen. Saint-Arnaud gjorde det, fordi jeg havde for mange Penge, og Prins Polignac, fordi jeg ikke havde flere."

„Prinsen opførte sig skændigt. Det er der kun een Mening om."

Hortense trak paa Skuldrene.

„Hans Adfærd har ikke voldt mig Smerte. Jeg gør ham ingen Bebrejdelser. Han elskede ikke mig, men mine Penge. Med Millionerne forsvandt ogsaa hans Kærlighed. Det Regnestykke gik let op."

De unge Piger tav i nogle Øjeblikke. Enhver af dem var fordybet i sine egne Tanker. Ilden i Kaminen slukkedes langsomt. Aftendæmringens Skygger lagde sig over Værelset og blegede alle de gyldne og rødlige Farvetoner.

„Hortense, kunde du ikke have Lyst til at tage til min Bedstemoder?" spurgte Marie pludselig.

Hortense saa forbavset op.

„Søger Madame Boucher en Selskabsdame?"

„Bedstemoder talte netop i Dag om, hvor ensom hun følte sig uden mig, og at hun gerne vilde have en ung Pige i Huset til Erstatning for mig. Du vilde snart blive gode Venner med min Bedstemoder, Hortense."

„Jeg har altid agtet og æret Admiralinden højt."

„Og hun har altid syntes godt om dig. Nu er hun helt overvældet af Medlidenhed med dig. Du vilde føle dig vel hos hende — tænk blot, hvor dejligt det vilde være for os at kunne ses saa tit!"

Hortense tænkte sig om. Hun havde allerhelst helt vendt Paris og alle de gamle Forhold Ryggen, men hun indsaa, at hun, hjælpeløs og forvænt som hun endnu var, umuligt endnu kunde tjene sit Brød blandt fremmede Mennesker. Den gamle Admiralinde vilde nok have Taalmodighed med hende og forberede hende til hendes tilkommende Virksomhed.

„Dersom din Bedstemoder virkelig vil have et saa unyttigt Væsen som jeg, Marie, saa —"

„Det vil hun inderlig gerne. Hun længes efter et ungt Ansigt. Dersom du kan opmuntre hende lidt, vil jeg være dig uendelig taknemmelig."

„Du være mig taknemmelig? I iklæder eders Velgerninger en meget skaansom Form, Marie."

„Jeg kører nu til Bedstemoder og fortæller hende, at du kommer. Tror du, at du kan blive færdig endnu i denne Uge?"

„Det haaber jeg. Der melder sig daglig Købere til Huset. Prévost maa snart træffe en Afgørelse, for at jeg kan komme bort."

Marie var meget enig med hende heri, og efter en øm Afsked skiltes de to unge Piger med en Følelse af, at de nu først for Alvor havde lært hinanden rigtig at kende og først nu havde sluttet et virkelig oprigtigt Venskab.

XVI.

Store Møbelvogne holdt fuldpakkede uden for Baron Merriers Palads. Hø og Straa laa spredt rundt om paa Brostenene. Portfløjene stod paa vid Gab. Et Par Dragere var endnu i Færd med at bære de sidste Stykker bort.

Saint-Arnaud traadte ind i det tomme Hus. Ingen hindrede ham i at gaa derind. Tjenestefolkene havde øjensynlig allerede forladt det. Uhindret naaede han ind i de daglige Værelser og saa sig omkring herinde med en forunderlig vemodig Følelse. Han havde følt sig magnetisk hendraget til endnu engang at se de Værelser, i hvilke han og Hortense under deres korte Forlovelsestid havde været saa lykkelige.

Nu, da han gik i disse tomme Værelser, hvor hans Fodtrin gav stærkt Genlyd, angrede han sin Beslutning. Dette vemodige, triste Indtryk vilde fra nu af bestandig skyde sig imellem Mindet om de kære, gamle Tider og ødelægge det helt for ham. Hvor taabeligt, at han havde givet efter for dette Anfald af Sentimentalitet! Og dog kunde han ikke overvinde sin Trang til endnu engang at se Hortenses Boudoir og Vinterhaven, i hvilken de var blevne forlovede og havde givet hinanden det første Kys.

Det graa Dagslys gjorde den nu saa øde Vinterhave uendelig trist. Der var ingen Bregner, ingen Orkidéplanter. Kun en forglemt Palme med gulnede, slapt nedhængende Blade stod endnu i en Krog.

En slank, sortklædt Pigeskikkelse lænede sig til Palmen og trykkede Panden imod den med Bast omvundne Stamme.

Saint-Arnaud blev dybt greben staaende paa Dørtærskelen.

„Hortense!" udbrød han sagte og med bevæget Stemme.

Den unge Pige for op som ramt af et Piskeslag.

„De her, Grev Saint-Arnaud? Hvad ønsker De? Vil Skæbnen da ikke skaane mig for en eneste Ydmygelse?"

„Dersom Synet af mig er Dem til Plage, gaar jeg straks. Mine Fødder bar mig herhen næsten imod min Vilje," svarede den unge Officer. „Jeg havde hørt af Deres Søster, at Huset var solgt, og at Flytningen skulde foregaa i Dag. Saa maatte jeg endnu engang herhen for at se det."

„Har De nu set Dem godt om og glædet Dem over, at al den Luksus, som var Dem saa frastødende, nu grundig er tilintetgjort?"

„Jeg har set, at De har givet alt bort for at raade Bod paa Deres Faders Fejltrin, og jeg har allerede længe følt Trang til at bevidne Dem min Beundring og Højagtelse."

„Meget venligt af Dem! Men jeg kan ikke modtage nogen af Delene, eftersom min Handlemaade hverken er beundringsværdig eller kan gøre Krav paa Højagtelse, den er kun ganske selvfølgelig."

„At den forekommer Dem saaledes, vidner om Deres noble og fine Tænkemaade."

Hortense vendte sig om. Han saa med dyb Bevægelse, hvor smalle og blege hendes Kinder var blevne. Hendes hele Udseende forekom ham forandret, men mere indtagende end nogen Sinde før. Den øjnefaldende, overdrevent store Krinoline var borte og ligeledes hendes højt optaarnede Frisure. Hendes Kjole faldt i bløde Folder ned om hende, et Par fast flettede Fletninger laa om Nakken, og foran omrandede det stilte, bølgende Haar det fine Ansigt og gav det et blidere Udtryk. De store, blide, fløjlssorte Øjne saa ud, som om de havde grædt meget, og som om Taarerne ogsaa nu blev holdte med Magt tilbage bag de lange Øjenvipper.

Der gik en Bølge af Smerte, dyb Bevægelse og Anger igennem ham ved Synet af hende og bortjog den sidste Rest af krænket Stolthed og harmfuld Forbitrelse.

„Hortense, hør mig!" bad han, idet han greb en af hendes Hænder og med Magt holdt den fast i sin.

„Hvad kan vi endnu have at sige hinanden, Grev Saint-Arnaud?" spurgte hun koldt. Hendes fine Næsefløje dirrede, og i hendes Øjne glødede noget af den tidligere flammende Ild.

„Jeg har meget at sige Dem, og De skal og maa høre mig," vedblev han i den lidt bydende Tone, som hun kendte saa godt. „Allerede længe har jeg søgt en Lejlighed til at faa Dem i Tale. Jeg har besøgt Deres Søster paa alle Tider af Døgnet — altid med Haabet om at møde Dem."

„Jeg har med Hensigt undgaaet et Gensyn."

„Ja, det har jeg tænkt mig, og jeg har ogsaa fundet det forstaaeligt. De maa være meget vred paa mig for den Haardhed, hvormed jeg den Gang sønderrev Baandet imellem os. Kan De tilgive mig?"

„Selvfølgelig. De handlede fuldstændig rigtigt."

„Nej, jeg handlede ikke rigtigt!" sagde han heftigt, opirret af hendes rolige Kulde. „Jeg handlede grusomt og ufornstandigt. Hvor kunde jeg forlange, at De straks skulde tilegne Dem min Tænkemaade! Den kunde De dog først tilegne Dem ved egne Erfaringer. Jeg har angret min Haardhed meget bittert — fordi den er Skyld i, at jeg ikke nu i disse svære Tider kan staa ved Deres Side!"

„Jeg trænger ikke til nogen. Jeg har lært at hjælpe mig selv."

„Det ser jeg og beundrer Deres Mod og Energi." Han førte den lille, kolde Haand, der viljeløs laa i hans, op til sine Læber.

Hun trak den heftig til sig.

„Er det højmodigt at ydmyge mig endnu mere?"

„Kan det ydmyge Dem, at jeg udtaler min oprigtige Beundring for Dem?"

„Ja. Deres Ros over min Handlemaade er ligesom et Slag i mit Ansigt!" raabte hun lidenskabelig. „I Deres Ros ligger en skjult Forbavselse over, at Amely og jeg ikke uden videre har beholdt de uærligt erhvervede Penge. Man havde ikke tiltroet os saa megen Ærlighed — nej, det havde man ikke! Alle troede, at vi nok saa tilfredse vilde have levet højt af de Millioner, der var tilsikrede os — ikke sandt?"

„Jeg ved ikke, hvad andre har troet. Dem personlig har jeg kun tiltroet alt muligt godt."

„De tager fejl — det har De ikke. Ogsaa De er overrasket." En taareløs Hulken gennemrystede hendes Legeme. „Og jeg tør ikke engang beklage mig derover. Jeg har ikke Ret til at vente andet, end at alle Mennesker vender mig Ryggen og taler ondt om mig og tiltror mig al mulig ondt!"

„Det er der ingen, der gør — alle agter Dem," sagde han utaalmodig. „Pin Dem ikke saa meget og ophids ikke med Vilje Dem selv mod Deres Venner!"

„Mine Venner! Hvor var de i de Dage, da alt faldt sammen om mig?"

Han bed sig i Læben. Denne Bebrejdelse skar ham i Hjertet.

„Kun Frygten for at træffe sammen med Deres Forlovede, Prins Polignac, hindrede mig i straks at ile til Dem," sagde han efter nogle Øjeblikkes Forløb.

„Den Frygt var ganske ubegrundet. Prinsen var den første, der forlod os, og han var øjensynlig glad over, at denne Ulykke kom, inden vor Forlovelse var deklareret."

„Hvor kunde De dog tænke Dem Muligheden af at gifte Dem med en saadan Mand?"

„Min Fader ønskede dette Ægteskab. Han mente, at det vilde befæste hans Kredit at faa en Prins til Svigersøn."

„Og saa vilde De bringe Dem selv som Offer?"

„En ung Pige, hvis Forlovelse er hævet, indtager ikke nogen behagelig Stilling, Hr. Greve."

„Og saa maatte De vise, at De ikke manglede Friere? Naa, det var der vist ingen, der tvivlede om, selv uden dette Eksempel."

„Formodentlig ikke, thi den Gang var jeg jo endnu rig."

„Nu er De langt rigere, langt mere attraaelsesværdig." Hans Blik hang ved hende med glødende Begejstring.

Men hun saa ikke paa ham igen, hun stirrede gennem Ruderne, der var taagede af den nedrislende Regn, ud paa Gaden, hvor de fuldt pakkede Møbelvogne kørte bort den ene efter den anden. Hendes Øjne fyldtes med Taarer.

„Nu er alt borte — hvert Stykke er solgt," sagde hun sagte. „Nu er jeg ganske hjemløs."

En grænseløs Medlidenhed overvældede ham ved disse Ord.

„Hortense, De er ikke hjemløs," sagde han dybt

bevæget. „Deres Søster ønsker intet inderligere end at leve sammen med Dem. Ogsaa min Moder er villig til at optage Dem i sit Hus, hvad Dag det skal være."

„Grevinde Saint-Arnaud?"

„Hun beklager Dem af sit ganske Hjerte og tilbyder Dem —"

„Maa jeg bede Dem takke Deres Moder, men jeg betræder aldrig mere Grevindens Hus."

„For min Skyld?"

„Ja."

„De hævner Dem bittert for min tidligere Haardhed."

„Jeg hævner mig ikke. Men De vil vel selv kunne indse, at jeg ikke kan leve hos Moderen til den Mand, som — med hvem jeg —"

„Med hvem De har været forlovet?" fuldendte Saint Arnaud roligt. „Jeg kan ikke se nogen uoverstigelig Hindring deri."

„Det kan der ikke være Tale om! Jeg sagde heller ikke før den fulde Sandhed. Der er en, som har taget sig venligt af mig. Marie Boucher har været hos mig og har overtalt mig til at tage til hendes Bedstemoder for at erstatte hende Maries Selskab. Madame Boucher har ogsaa selv skrevet et kærligt Brev til mig."

„Den Plan forekommer mig meget god. Jeg kender Admiralinden — hun er en hjertensgod og meget forstandig Kvinde."

„I hvert Fald vil jeg nu tage til hende og der forberede mig til min fremtidige Virksomhed."

„Gør kun det, thi om kortere eller længere Tid vil De jo dog gifte Dem!" Der kom et overmodigt Glimt i hans Øjne.

„Gifte mig — jeg?" gentog Hortense forbavset. „Aldrig. Hvilken Mand vilde dog gifte sig med mig — med mit plettede Navn?"

„Det er der mange, der vil. Deres Rygte er pletfrit."

„Men det er min Faders ikke. Jeg vil i hvert Fald nødig høre det smukke Ordsprog af min Mand: Æblet falder ikke langt fra Stammen."

„En saadan Raahed behøver De vist ikke at befrygte," svarede han koldt. Hendes Ord saarede ham, thi naar hun talte om hendes tilkommende Ægtefælle, tænkte han endnu stadig kun paa sig selv.

„Jeg vil hellere ikke udsætte mig for den Mulighed at høre saadanne eller lignende Ord. Saa snart jeg hos Madame Boucher har lært at arbejde — le nu ikke, jeg vil virkelig arbejde."

„Jeg ler slet ikke, men ønsker Dem Held og Lykke med Deres Beslutning."

„Saa haaber jeg snart at faa en Plads, hvor jeg kan tjene mit Brød."

„Vilde det ikke først og fremmest være Deres Pligt at tage til Deres stakkels Søster? Madame Dubois er en nedbrudt Kvinde."

„Senere flytter jeg maaske til hende. Nu vilde jeg kun være hende til megen lidt Nytte, da jeg er lige saa hjælpeløs som hun. Tænk Dem en Husholdning, i hvilken to saa grænseløst forvænte Kvinder som min Søster og jeg pludselig skulde finde sig til Rette i beskedne Forhold? Nej — jeg maa først gennemgaa en Læretid hos Madame Boucher."

„Tør jeg af og til besøge Admiralinden, naar De er kommen til hende?" spurgte Saint-Arnaud efter en Pause lidt nølende. Hans Hjerte bankede voldsomt.

„Det kan jeg umulig bestemme." Hortenses Stemme lød meget afvisende. Men da hun lagde Mærke til hans smertelige Skuffelse, tilføjede hun sagte: „Jeg har jo nok hørt, at Madame Boucher er meget gæstfri, og —"

„Det er en mageløs Egenskab," forsikrede Saint-Arnaud begejstret. „Min Ven Bourgoing har saa tit og ofte fortalt mig om den hyggelige Te hos Admiralinden. Det er heller ikke Bourgoings Skyld, at han ikke ogsaa allerede kalder Madame Boucher for Bedstemoder. Deres smukke Veninde Marie lader den stakkels Filip svæve for længe i Uvished."

Hortense svarede ikke herpaa, thi hun turde jo ikke røbe Maries Hemmelighed. Med et taarevædet Blik saa hun sig omkring i de tomme Værelser.

„Ja, nu er Huset ryddet, der er intet, som længer holder mig tilbage her!"

„Intet — slet intet, Hortense?" spurgte han bebrejdende. „Er ikke tusinde dyrebare Minder for bestandig knyttede til disse Værelser?"

„Dem har jeg revet ud af mit Hjerte. Nej, der er intet, der holder mig tilbage her. Nu har jeg kun at stige op i en Droske og køre bort. — Altsaa Farvel, Grev Saint-Arnaud."

„Tillad mig dog i det mindste at følge Dem hen til en Vogn."

Han bød hende Armen. Men hun tog den ikke, — hun gik tavs ved Siden af ham gennem de tomme, øde Værelser. Han forstod hendes smertelige Tavshed og talte ikke heller mere.

Først da hun sad i Drosken, og den trætte Droskehest møjsommeligt satte sig i Bevægelse, trykkede han hendes Haand fast og inderligt: „Paa Gensyn!"

Der laa i hans Blik saa megen Kærlighed og glad Forhaabning, at hendes Hjerte blev varmt. Men hun vendte sit Hoved bort uden at svare og trykkede sig langt tilbage i et Hjørne af Vognen.

Saa rullede Drosken bort over den vaade Stenbro, og Saint-Arnaud stod alene uden for det tomme Palads, hvis gardinløse Vinduer og vidt aabentstaaende Døre gjorde et trist og uhyggeligt Indtryk. I Aanden saa han den tykke Baron med sin sejrssikre, vigtige Mine gaa omkring i de glimrende Sale, saa Amely straale af Stolthed og Glæde over sin berømte Mand, saa Hortense i hendes kostbare Toiletter flagre som en skinnende og glimrende Libelle omkring mellem Orkideerne i Vinterhaven — — og nu? Nu sad en af alle foragtet Mand i Fængselet, Amely Dubois bar endnu dyb Enkesorg og led usigeligt under sine bitre Selvbebrejdelser, og den forvænte, forkælede Hortense blev optaget af deltagende Bekendte!

Hvilket dybt, forfærdeligt Fald!

Og dog faldt Haabet som en bleg Solstraale ind i hans Hjerte, — alt dette maatte ske for at jævne Vejen for Hortense til en sand og varig Lykke.

Hortense blev af Madame Boucher modtaget med en saa varm Hjertelighed, at hver Følelse af Forlegenhed og Beklemthed straks maatte forsvinde.

„Mit kære Barn — tusinde Gange velkommen! Tillader De, at jeg kysser Deres smukke lille Ansigt." Den gamle Dame trykkede sine Læber mod Hortenses Kinder. „Kom nu ind. Jeg har siddet hele Dagen ved Vinduet og set efter Dem."

„Madame Boucher, jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem, fordi De vil tage mig til Dem."

„De takke mig? Det manglede blot. Jeg maa være inderlig taknemmelig, fordi De vil holde mig gamle Kone med Selskab."

„Jeg vil gøre mig al mulig Umage, for at De kan blive tilfreds med mig."

„Det er Ret. Saa forlanger jeg først og fremmest, at De undertiden skal le lidt. Min lille Marie kurrer som en Turteldue, naar hun ler — jeg vilde gerne høre, om De ler paa samme Maade."

Hortense maatte smile.

„Bravo, det var allerede en Begyndelse!" sagde Madame Boucher opmuntrende. „De smukke, smaa Smilehuller i Deres Kinder syntes jeg saa godt omlige den første Gang, jeg saa Dem. — Og nu maa De indrette Deres Værelse ganske efter Deres egen Smag." Hun førte den unge Pige ind i et lille Kabinet. „Her sov min lille Marie, da hun endnu var hos mig."

Hortense saa sig rort om i det jævnt, men meget hyggeligt udstyrede Værelse. Alt herinde vidnede om en kærlig, betænksom Haand. De sirlige Møbler var hvidlakerede og prydede med fine Guldlister. Blomstrende Blomsterpotter stod i Vinduet, og paa Skrivebordet stod en stor Skaal med duftende Resedaer.

„Tag nu en lidt lysere Kjole paa," bad Madame Boucher. „Denne sorte Dragt klæder Dem slet ikke. Jeg er en forfængelig gammel Kone og holder meget af smukke Klæder og glade Ansigter. Det hører med til Ungdommen. Vi spiser om en Time, mød saa med god Appetit. Hører De? I den Henseende forstaar jeg ingen Spøg."

Og Maden smagte virkelig Hortense bedre i Dag, end den længe havde gjort. Det var saa velgørende at sidde ved det sirligt dækkede Bord i det hyggelige Værelse med de mange gamle Kobberstik og det blaa og hvide Delfterporcelæn paa Væggene, og den gamle Dames Glæde over, at hun tog to Gange af hver Ret, var ubeskrivelig.

Aftenen forløb meget hyggelig. Madame Boucher strikkede, og Hortense læste afvekslende højt og passiarede med den gamle Dame. Den unge Pige forbavsedes højlig over Madame Bouchers rige Kundskaber. Hun syntes ikke fremmed paa noget af Litteraturens Omraader.

Da hun endelig omtrent Klokken elleve lagde sit Hoved paa den hvide Pude i sin store Himmelseng, følte hun en usigelig Fred og Ro. For første Gang tænkte hun uden Bitterhed paa Fortiden og med et svagt dæmrende Haab paa Fremtiden.

Og denne Stemning holdt sig. Med stor Iver søgte Hortense at finde sig til Rette i dette Liv, der var hende saa uvant, og at overbyde Marie i Opmærksomheder og Hensyn mod Bedstemoderen. I Begyndelsen var der selvfølgelig meget, der mislykkedes for hende. Men da den gamle Admiralinde besad megen Humor og altid opfattede Hortenses Fejltagelser hovedsagelig fra den komiske Side, maatte den unge Pige selv le med, og det varede ikke længe, førend hun forstod at tilberede en udmærket Café au lait, Kaffe og Te. Blomsterne i Vaserne og Urtepotterne fik altid Vand i rette Tid, og den tykke Husholdningsbog blev gennemset. Hortense var af Naturen udstyret med saa mange Evner og saa megen praktisk Sans, at Madame Boucher altid forsikrede, at man knap behøvede at vise Hortense noget, før hun forstod det meget bedre end sin Læremester.

Den gamle Dames kærlige Beundring og oprigtige Taknemmelighed virkede saa velgørende paa Hortenses saarede Hjerte og krænkede Stolthed. For første Gang i sit Liv begyndte hun at sørge for nogen, at føle sig nyttig og uundværlig, og det gav alt hendes Arbejde en egen Tillokkelse. Naar Marie kom i Besøg, lod hun, som om hun var helt skinsyg over den ømme Kærlighed mellem sin Bedstemoder og Hortense, og ingen var gladere end den gamle Admiralinde, naar hun havde sin blonde Sønnedatter paa sin højre og sin sortlokkede Adoptivdatter paa sin venstre Side, og begge kappedes om at vise hende de største Opmærksomheder.

Men skønt Marie under disse Besøg altid var glad og munter og fortalte meget livligt om alle Hoffesterne, saa Bedstemoderens kærlige Øjne dog meget godt, at Sønnedatterens Munterhed var paataget.

„Jeg er ikke tilfreds med Marie," sagde hun hovedrystende efter et af den unge Piges Besøg. „Hun lader nok saa munter og glad, men det er ingen sorgløs Munterhed. Jeg er bange for, at det lille Tossehoved staar i Begreb med at forspilde sin Lykke. Filip Bourgoing elsker hende. Han er et prægtigt Menneske, men hun hænger endnu ved denne Galanti."

Hun sukkede dybt og gav efter Sædvane sin Kappe et vredt Skub.

Hortense satte den mishandlede Coiffure til Rette igen.

„Mama Boucher, Marie elsker ogsaa Baron Bourgoing. Det har hun tilstaaet over for mig."

„Gør hun det? Den lille Skælm! Og det benægter hun haardnakket over for sin gamle Bedstemoder," svarede Admiralinden synlig tilfreds. „Det skal jeg fortælle Bourgoing, naar han igen besøger mig. Hidtil har jeg trøstet ham med, at Marie endnu var for ung til at kende sit eget Hjerte, og at hun følte sig saa inderlig hendraget til Kejserinden, at hun ikke kunde tænke paa at forlade hende."

„Ak, den stakkels Marie er i en forfærdelig Situation. Denne Galanti vil ikke slippe hende, han truer hende med Skandale og ængster hende uafbrudt med sine Breve og Skriverier."

Den gamle Dames mørke Øjne lynede af Vrede.

„Mit Hus tør han aldrig mere betræde, og det er hans Lykke. Jeg tror, jeg kunde kvæle ham for at befri min lille Marie."

„Kunde De virkelig være saa ond, Mama Boucher?"

„Ja vist. Den, der ikke kan hade rigtigt, forstaar heller ikke rigtigt at elske. Og naar nogen vil gøre et Menneske, jeg elsker, noget ondt, saa ønsker jeg blot at ødelægge ham — det tilstaar jeg ærligt."

„Ved De, hvad jeg vilde gøre i Deres Sted, Mama Boucher?"

„Naa?"

„Jeg vilde tale aabent med Baron Bourgoing og sige ham den fulde Sandhed. Marie vover ikke at gøre det."

Den gamle Dame hensank i Tanker. Saa gav hun Hortense Ret. Og at beslutte noget var hos Madame Boucher ensbetydende med at udføre det. Endnu i samme Time blev der affendt et Brev til Baron Bourgoing, i hvilket hun bad om hans Besøg den næste Dag.

Punktlig til det fastsatte Klokkeslæt lod Bourgoing

sig melde hos Admiralinden. Han bragte Hilsener fra Marie og spurgte derpaa med et forhaabningsfuldt Smil i sine smukke Øjne, om han turde vente sig noget godt af, at han var bleven kaldet til sin i Stilhed tilbedte Maries Bedstemoder?

„Ja og nej, min kære Baron." Den gamle Dame saa venligt paa ham. „Min Sønnedatter ved ikke, at jeg har bedt Dem komme til mig, og skal heller ikke have det at vide. Thi vi vil sammensværge os mod det lille, blonde, egensindige Pigebarn deroppe i Tuillerierne og rive hende ud af det Net, i hvilket hun indvikler sig mere og mere. — Min Sønnedatter besvarer Deres Kærlighed, Baron Bourgoing."

„Virkelig? Hvorfor piner hun mig da saa længe?"

Madame Boucher bøjede Hovedet, men løftede det straks igen og fortalte nu den spændt lyttende Bourgoing hele Maries ulykkelige Forlovelseshistorie, sin egen Afsky for Galanti og den slemme Mistanke, hun nærede til ham. Til Slutning beklagede hun sig bittert over sin Magtesløshed over for Galanti, da hun ikke havde vovet at bruge energiske Midler imod ham af Frygt for at skade Maries Rygte.

Bourgoing var maalløs af Forbavselse. I første Øjeblik følte han en bitter Skuffelse. Marie var altsaa forlovet! Hun havde i Aarevis været hemmelig bundet til en Mand, med hvem hun korresponderede og formodentlig ofte havde truffet sammen med! Der gik pludselig et klart Lys op for ham angaaende det, der var hændet i Parken ved Fontainebleau! Den stakkels Prins Plomplon var altsaa bleven uretfærdig mistænkt. Naa, hans Synderegister var nu langt nok i Forvejen, det kom ikke an paa lidt mere eller mindre! Men Marie, den yndige, elskelige Marie, paa hvis barnlige Uskyld han vilde have svoret den højeste Ed!

„Madame, jeg vil gøre alt for at være Dem og Mademoiselle Boucher til Nytte," lovede han endelig med lidt usikker Stemme.

Admiralinden lagde Mærke til den smertelige Kamp i hans Indre og gættede Grunden til hans Skuffelse.

„Marie var næsten et halvt Barn, da hun lærte Galanti at kende," sukkede hun. „Hun er en romantisk Natur. Galantis Fraser om Italiens Undertrykkelse, hans glødende Fædrelandskærlighed rørte hende. Ak, hvor ofte har jeg ikke advaret hende og søgt at overtale hende til at slippe ham! Naa, nu har hun vel endelig indset, hvad han indeholder."

„Denne Galanti maa leve meget tilbagetrukkent. Jeg mindes i det mindste ikke nogen Sinde at have hørt hans Navn," sagde Bourgoing eftertænksomt.

„Ja, han lever helt for sig selv og beskæftiger sig med sit Hjernespind," svarede Admiralinden. „Han og hans Meningsfæller vil befri Italien. Jeg ved ikke, hvorfor de netop har udvalgt Paris til Skuepladsen for deres Sammensværgelser. Jeg tror, Politichef Pietri vilde gøre kort Proces med dem, dersom han blev gjort opmærksom paa dem. Vi har nok af urolige Hoveder og Oprørere i Frankrig og behøver ikke at trække dem hertil fra andre Lande."

„Dersom der ikke foreligger noget Bevis imod Galanti, vil det være vanskeligt at foranledige ham arresteret."

„Dobbelt vanskeligt, thi ved hans Arrestation eller ved en Husundersøgelse hos ham vil alle hans Papirer, følgelig ogsaa Maries Breve falde i Politiets Hænder. Det maa absolut undgaas. Han skal give det alt sammen frivillig fra sig. Dersom han vægrer sig, saa benyt det, jeg netop har sagt Dem, som Trusel imod ham. Ellers maa vi dog drage Pietri ind i vor Fortrolighed. Noget maa der gøres, og det saa snart som muligt."

„I Morgen tidlig skal jeg gaa til Galanti. Tør jeg sige ham, at jeg kommer i Deres Ærinde, Madame?"

„Sig ham, hvad De vil — rob blot intet for Marie."

„Hun skal ikke saa noget at vide. Men tillad mig at betro mig til min Ven Saint-Arnaud. En saadan Samtale maa helst have et Vidne."

„Ja, det har Hortense og jeg ogsaa tænkt."

Baron Bourgoing rejste sig.

Madame Boucher lagde sin Haand paa hans Arm.

„Min Tilstaaelse har vel ikke forandret noget i Deres Følelser for min Sønnedatter?" spurgte hun alvorligt.

Bourgoing rystede paa Hovedet.

„Min Kærlighed til Marie er urokkelig. Jeg takker Dem for Deres Aabenhed, Madame."

XVII.

Kun med Politiets Hjælp lykkedes det Bourgoing at erfare Galantis Adresse, thi han turde jo ikke spørge Marie Boucher derom. I nogen Tid havde Galanti boet hos en Madame Ronard i Montpelliergaden. Han levede helt tilbagetrukkent, omgikkes med ingen, saa vidt det da var Politiet bekendt. Noget ufordelagtigt vidste man ikke om ham. Det var alt, hvad Bourgoing fik at vide, og det saa ikke meget mistænkeligt ud. Maaske var Galanti blot et uskadeligt Brushoved, hvis hele Energi udtømte sig i et Par glødende, republikanske Taler, og Admiralinden bedømte ham muligvis for haardt i sin let forstaaelige Harme. Naa, nu vilde han jo lære ham personlig at kende og kunde danne sig sin egen Mening om ham.

Saint-Arnaud var straks villig til at ledsage sin Ven. De valgte en Fridag til deres Foretagende og iførte sig mørke, civile Klæder for ikke paa nogen Maade at vække Opsigt.

„Det vil være det bedste, at vi slet ikke melder os," sagde Saint-Arnaud, da de efter en lang Vandring gennem Dele af Byen, som var dem ganske ukendte, endelig stod uden for det betegnede Hus og saa op til de smalle Vinduer i første Etage.

De steg op ad den stejle Trappe og ringede paa den Dør, paa hvilken var fastklæbet et Visitkort med Navnet „Madame Ronard".

En lille Klap blev skudt til Side, et mørkt Øje kikkede ud gennem den lille, runde Glasrude. Saa blev Døren aabnet. Det var aabenbart Husets Herskerinde selv, thi der sad ingen Tjenestepigekappe paa hendes mørke, lidt forpjuskede Haar.

„De Herrer kommer vel ifølge mit Avertissement?" spurgte hun straks, endnu inden Saint-Arnaud eller Bourgoing havde faaet Tid til at sige noget. „Men jeg har desværre allerede lejet Værelserne ud. En enkelt Herre har taget dem alle tre. Men han betaler i Dagevis, saa jeg tænker ikke, han bliver her længe."

„Vi kommer ikke for at leje Værelserne, Madame, men for at tale med Hr. Galanti," afbrød Bourgoing den snakkesalige Dames Ordstrøm.

„Monsieur er allerede staaet op. Saa faar han da virkelig engang Besøg? Det er endnu ikke hændet i den Tid, han har boet hos os. Han gaar ogsaa meget sjældent ud. Det er et trist Liv for en ung, smuk Herre. Sommetider tænker jeg, at det ikke staar helt rigtig til med Monsieur Galanti. Gud, det vilde være skrækkeligt! Jeg er en enligstaaende Dame, og jeg vil ikke have noget med Politiet at gøre."

„Madame har et meget skarpt Blik! Den stakkels Galanti er virkelig meget menneskesky," sagde Saint-Arnaud. „Vi er endog bange for, at han skal nægte at modtage os. Vil De derfor kun sige ham, at to Herrer ønsker at tale med ham i en meget vigtig Sag."

„Vi beklager meget at maatte volde Dem selv Ulejlighed, Madame," sagde nu Bourgoing med sit forbindtligste Smil.

Denne Høflighed vandt ham helt Madame Ronards Hjerte.

„Aa, det er slet ingen Ulejlighed," forsikrede hun.

Det venlige Smil, der nu spillede om hendes Læber, skulde vist være meget forførende. Med en graciøs Bevægelse slog hun Slæbet paa sin Morgenkjole over sin Arm og bankede paa en Dør i den anden Ende af Gangen. En dyb Mandsstemme raabte utaalmodigt nogle Ord, og Madame Ronard forebragte nu sin Melding.

Galanti syntes at betænke sig nogle Sekunder, saa raabte han, at Herrerne kunde komme ind.

Saint-Arnaud bankede paa den betegnede Dør, og straks efter stod de begge foran Galanti, der betragtede dem med en Blanding af Forbavselse, Skræk og Lettelse. Han havde sikkert ventet at se Orsini og dennes Medhjælpere. Derfor betragtede han nu Saint-Arnauds ham ganske fremmede og Bourgoings ham kun flygtig bekendte Ansigter vel nok med lidt Mistro, men dog med en vis Følelse af Befrielse. Hans Stemme lød ganske rolig, da han, efter at have besvaret de to Herrers Buk, sagde:

„Tør jeg bede Dem om at meddele mig Hensigten med Deres Besøg, da jeg ikke har den Ære at kende Dem."

Saint-Arnaud og Bourgoing nævnte deres Navne. Idet Galanti med Vilje undgik Bourgoings Blik, vendte han sig til Saint-Arnaud og bad Herrerne tage Plads.

Men trods Galantis afvisende Holdning over for Bourgoing, var det dog denne, der indledte Samtalen.

„Vi kommer i Admiralinde Bouchers Ærinde," begyndte Bourgoing.

Galanti for sammen. Det havde han aabenbart ikke ventet.

„I Admiralinde Bouchers Ærinde?" gentog han langsomt. Han slog Øjnene ned og syntes at studere Mønsteret i Tæppet meget nøje. „Hvad ønsker Madame Boucher af mig?"

„Hun ønsker, at De overgiver os de Breve, som De har faaet fra hendes Sønnedatter. Madame vil, at enhver Forbindelse mellem Dem og den unge Dame skal være absolut afbrudt."

Nu løftede Galanti sine Øjne. Hans store, sorte Øjne lynede af Had, da han fæstede dem paa Bourgoing.

„Madame Boucher beder Dem, min Herre, om ufortøvet at efterkomme hendes Ønske."

„Og med hvilken Ret?" spurgte Galanti mørkt. „Jeg er forlovet med Mademoiselle Boucher. Kun hun selv og ingen anden kan rette denne Anmodning til mig."

„Mademoiselle Boucher er ikke myndig og staar under sin Bedstemoders Formynderskab," sagde nu Saint-Arnaud. „Admiralinden er fuldkommen berettiget til at handle for sin Sønnedatter i denne Sag."

„Om faa Maaneder er Marie myndig og befriet for sin Bedstemoders Tyranni," svarede Galanti kort. „Indtil da maa vi holde ud. Men intet skal bevæge mig til at udlevere min Forlovedes Breve."

„Mademoiselle Boucher er ikke længer Deres Forlovede," sagde Bourgoing heftigt. „De har maaske lokket den unge Dame til at begaa den Uforsigtighed at korrespondere med Dem, men en Forlovelse er kun gyldig med Forældres eller Formynderens Samtykke."

„Tidligere har Admiralinde Boucher med Venlighed modtaget mig som hendes Sønnedatters Forlovede."

„Men hun har nu forbudt Dem Adgang til sit Hus, fordi hun indsaa, at hun havde begaaet en stor Vildfarelse ved ikke straks at gøre Ende paa den Sag."

„Den gamle Dame gjorde sig unægtelig Anstrengelser nok for at bevæge Marie til at hæve sin Forlovelse med mig, men Marie holdt lige saa urokkelig fast ved mig som jeg ved hende. Og det vil vi vedblive at gøre til Trods for alle denne Bedstemoders Intriger."

„De tager fejl," sagde Bourgoing i samme heftige Tone som før, „Mademoiselle Boucher fortryder sin Overilelse og ønsker at bryde med Dem. Men hun vover ikke at meddele Dem dette selv. Det gør jeg altsaa udtrykkelig i hendes Navn. Giv os hellere Brevene frivillig, thi De maa jo da indse, at De ikke kan fængsle den unge Dame til Dem mod hendes Vilje."

„Man har maaske bagvasket mig over for Marie, men jeg skal vide at bringe alle Bagvaskere til Tavshed!"

„Jeg ved virkelig ikke, hvem der skal kunne have bagvasket Dem, min Herre," sagde Saint-Arnaud, der befrygtede, at Bourgoing skulde lade sig henrive af sin Heftighed. „De har hidtil været os ganske fremmed, altsaa har vi ikke kunnet intrigere imod Dem."

„Der gives forskellige Maader at skade et Menneske paa," svarede Galanti med et mørkt Blik paa Bourgoing.

„Dersom De med denne Hentydning vil sige, at jeg har forsøgt at vinde Mademoiselle Bouchers Kærlighed, saa har De fuldkommen Ret," svarede Bourgoing fast. „Det er virkelig min Hensigt."

„Og det vover De at sige mig lige op i Ansigtet — mig, hendes Forlovede?" sagde Galanti heftigt.

„Ja — det vover jeg, fordi jeg er sikker paa Maries Kærlighed, og fordi jeg ved, at hun ikke længer føler Kærlighed for Dem, men kun Frygt."

„Saa hør da mit sidste Ord," sagde Galanti, bleg af Vrede. „Jeg giver aldrig Maries Breve fra mig, jeg giver hende aldrig hendes Ord tilbage, om hun saa bad mig derom paa sine Knæ."

„Saa gives der vel Midler til at tvinge Dem dertil, min Herre. Jeg forstaar godt Deres Smerte,

men De vil dog vel ikke med Magt binde en Kvinde til Dem, som ikke elsker Dem? For øvrigt staar Marie Boucher under mægtig Beskyttelse."

„Under Deres, Hr. Staldmester?"

„Ja — ogsaa under min. Men ogsaa uden mig vilde det vel ikke falde de kejserlige Herskaber vanskeligt at befri Hendes Majestæts Forelæserinde for et Menneske, der plager og besværer hende. Men vi vilde saa gerne have den Sag bilagt i Mindelighed, saa vi ikke behøver at gribe til andre Forholdsregler. Derfor spørger jeg endnu engang: Vil De udlevere Brevene og love mig ikke mere at besvære Marie Boucher?"

„Nej."

„Saa kan denne Sag altsaa ikke ordnes fredeligt." Bourgoing rejste sig. Saint-Arnaud fulgte hans Eksempel, medens Galanti blev rolig siddende tilbagelænet i sin Sofa.

„Saa hør endnu et Øjeblik paa, hvad jeg har at sige Dem." Bourgoing traadte hen til Sofaen og talte i en dæmpet, men skarp Tone, medens han ufravendt holdt sit Blik fæstet paa Galantis Ansigt. „Min Herre, Deres Meninger og Anskuelser er ikke Politiet ubekendte."

„Nu — Tanker er vel ikke strafbare!"

„Tanker plejer at omsættes i Handlinger — og hvad Følgerne deraf bliver, det har vi allerede her bittert nok erfaret."

„Mine Tanker beskæftiger sig kun med mit Fædreland — ikke med Frankrig."

„Der er blevet sagt mig, at der bestaar et hemmeligt Forbund mellem alle Landes oprørske Elementer," sagde Saint-Arnaud.

„Og Politiet er allerede paa Spor efter det hemmelige Forbund her i Paris," vedblev Bourgoing. „Politichef Pietri er enhver taknemmelig, som vil nævne ham Navnene paa mistænkelige Personer."

Galanti sprang op. Hans Øjne funklede ligesom et tirret Dyrs.

„Naa, det maa jeg sige, Baron Bourgoing, De spiller en smuk Rolle!" sagde han med en af Sindsbevægelse halvkvalt Stemme. „Først frastjæler De mig min Forlovedes Kærlighed, og saa vil De angive mig som en politisk farlig Person, fordi jeg er Dem besværlig!"

„De havde maaske ikke helt Uret, dersom jeg blot kunde tro, at den Kærlighed, De paastaar at eje, virkelig eksisterede. Men Marie har i Virkeligheden aldrig elsket Dem. Hun troede en kort Tid at gøre det, men De kan være forvisset om, at De nu ikke længer ejer hendes Kærlighed. Er denne Kendsgerning ikke tilstrækkelig for enhver Mand af Ære til at give den paagældende unge Dame fri?"

Uden at svare vendte Galanti sig bort.

„Lad os faa en Ende paa denne Samtale, min Herre!" begyndte Bourgoing igen efter en kort Pause. „Min Trusel med Politiet er ingen tom Frase. Dersom De ikke inden tre Dages Forløb har udleveret Brevene, gør jeg Politichef Pietri opmærksom paa Dem. Min Stilling forpligter mig endog dertil. Kun Frk. Bouchers Bønner har kunnet faa mig til at tage Hensyn til Dem."

„Hvorfor lader De mig ikke straks arrestere?" spurgte Galanti. „De giver mig jo et stort Forspring til at kunne undfly mine Forfølgere og tage Brevene med mig."

„Naar Navnet og Personen er bekendt, kan Politiet altid indhente en Flygtning," sagde Saint-Arnaud rolig. „Men for at Frk. Bouchers Navn ikke skal blive blandet ind i denne Sag, vilde vi gerne undgaa at gribe til det yderste."

„Mine Papirer og mit Pas er i Orden. Jeg har intet at skjule. Politiet maa gerne gennemsøge alt," sagde Galanti trodsig. „Jeg lever ganske for mig selv og gør ingen noget ondt. Mine politiske Overbevisninger vedkommer ingen."

„De maa imidlertid være forberedt paa en Udvisning."

„Jeg kan ogsaa leve med Marie i Udlandet."

Der bredte sig en dyb Rødme over Bourgoings Pande.

„Om De er skyldig i politiske Forbrydelser eller ikke, det vil Politiet undersøge, min Herre," sagde han med en Stemme, der skælvede af Vrede. „Jeg har endnu kun dette at sige: Dersom Maries Breve om tre Dage ikke er i mine Hænder, saa vil jeg undersøge, til hvilket hemmeligt Forbund De hører, hvilke Forbindelser De har her, og hvilke Maal og Øjemed De forfølger. Og jeg skal erfare alt — det kan De stole paa!"

Med et Spring var Galanti ved Bourgoings Side og greb hans Arm.

„Ved De, hvad De er? De er en Tyv og Forræder!" skreg han.

Bourgoing vendte sig lynsnart om og rev sig løs.

„Nu er det nok, min Herre. Jeg staar til Deres Raadighed, saa snart jeg gennem Pietri har erfaret, om De fortjener den Ære, at jeg duellerer med Dem."

Saa forlod begge Herrerne den varmblodige Italiener uden at have naaet deres Maal.

Da de var komne ud i Forstuen, sagde Bourgoing til Saint-Arnaud:

„Jeg læser Mord i Galantis Ansigt. Det er et uhyggeligt Menneske!"

„Jeg havde mere Følelsen af at staa over for et bundulykkeligt end et slet Menneske," svarede Saint-Arnaud eftertænksomt, idet de steg ned ad Trappen.

Efter at de to Herrer havde forladt ham, blev Galanti staaende ligesom bedøvet. I afmægtigt Raseri knyttede han sine Hænder. Forvirrede Hævnplaner krydsedes i hans Hjerne. Han ansaa det for udelukket, at Bourgoing vilde duellere med ham. Han vilde sikkert foretrække snarest muligt at melde ham til Politiet og faa ham gjort uskadelig. Men det maatte forebygges, thi hvis man efterspurgte hans Skridt, vilde hans Forbindelse med Orsini meget snart komme for Dagens Lys, og saa vilde alt blive opdaget, endnu inden Orsini havde udført sin Plan.

Bourgoing vilde give ham tre Dages Frist. Men hvem kunde vide, om han holdt Ord og ikke straks løb til Politiet?

Galanti skænkede sig et Glas Vand og tømte det langsomt i smaa Drag. Det var det allerbedste, om han straks gik til Orsini og advarede ham. Men først maatte han skjule Maries Breve. Politiet kunde jo under hans Fraværelse foretage en Husundersøgelse og finde dem.

Han gik hen til sit Skrivebord og lukkede det op. Her laa Brevene omhyggeligt ordnede og sammenbundne i en Mappe. Han kunde ikke modstaa Fristelsen til endnu engang at gennemblade dem. Hvilken henrivende Haandskrift! Lille og sirlig ligesom den Haand, der havde ført Pennen. En liflig Violduft strømmede ud fra det fine Papir og fremtryllede for

ham de herlige Foraarsdage i Bois de Boulogne, som han engang havde tilbragt sammen med hende. Hede Længselstaarer fyldte hans Øjne.

I Rækkefølge læste han hvert Brev endnu engang igennem. Saa snørede han Papirerne sammen til en fast Pakke, som han puttede ned i sin Brystlomme.

Han greb med Hænderne om sit Hoved. Han havde en saadan underlig Fornemmelse derinde; Tindingerne var iskolde, og i Baghovedet kriblede og krablede det, som om der var tusinde Myrer derinde.

Langsomt gik han hen til Døren. Der laa et sælsomt Smil paa hans Ansigt. Pludselig vidste han med Bestemthed, hvad det var, han allerede længe i Stilhed havde planlagt, og som havde fyldt ham med Uro. Der var kun een Redning, een Mulighed for at tilbagevinde Marie. Kejserinde Eugenies Staldmester, Filip de Bourgoing, maatte ryddes af Vejen.

XVIII.

Lette Røgelsesslyer krusede sig over den sortmalede Kiste, paa hvilken der kun laa en tynd Krans af Papirsroser og Glasperler. Præsten svingede Vievandskosten og mumlede nogle latinske Ord. Kordrengene gentog dem med deres spæde, skingrende Barnestemmer — og Højtideligheden var til Ende.

Medens denne sørgelige Handling foregik i et Hjørne af den gamle St. Josefs Kirke, blev der i Kirkens Midterskib læst en Messe. — Kun ganske faa Mennesker drejede Hovedet om, da den smalle, ganske flade Kiste blev baaret ud og sat paa et lavt Træstillads. Fire Ligbærere tog fat i Kisten, fem Herrer i sorte Dragter fulgte efter den — Orsini, Rudio, Pieri, Gomez og Galanti.

Tavse gik de lige bag efter den let vaklende Kiste. Vejen var ikke lang. Nu øjnedes allerede Kirkegaardens sorte Gitter.

„Led han meget til sidst?“ spurgte Galanti sagte og saa medlidende paa Orsinis af Smerte fortrukne Ansigt.

„Han led som den Helt, han var,“ svarede Orsini kort.

Pieri tørrede sine Øjne. Ogsaa Gomez's Bryst hævedes af en stødvis Hulken, da Ligbærerne langsomt lod Kisten glide ned i den nylig opkastede Grav.

„Den er ikke lang,“ sagde en af dem tilfreds. Ligbærerne rakte saa en Skovl Jord hen imod Herrerne, for at enhver af dem kunde kaste en Haandfuld ned paa Kisten.

Men Orsini stødte Skovlen til Side og greb i sin Lomme. En lille Sæk kom til Syne, hvis Indhold han hældte ud over den sortmalede Kiste.

„Hjemmets Jord — Sand fra Italiens Kyster,“ sagde han med dæmpet Stemme. „Han ønskede at blive begravet i Italien. Det kunde jeg nu ikke. Men et Par Haandfulde Sand har Fædrelandet haft tilovers til en af sine mest trofaste Sønner. Sov godt, du gode Barn!“

Han knælede ned ved Graven og kyssede den opgravede Jord, som Graveren allerede var begyndt at skovle ned. Saa forlod han Kirkegaarden uden at se sig en eneste Gang om og med saa hurtige Skridt, at de andre knap kunde følge ham.

Først da han var ved sin Husdør, opdagede han, at Galanti var fulgt efter ham sammen med de andre.

„De har i lang Tid ikke ladet Dem se, Galanti,“ sagde han ikke uden Skarphed.

„I Dag maa jeg nødvendigvis tale med Dem,“ svarede Galanti ophidset. „Hidtil har jeg ikke haft noget at sige. Min Forlovede meddeler mig ikke mere noget.“

„Kom!“ Orsini gik foran ind i Stuen. Den Seng, i hvilken den syge Broder havde ligget saa længe, var rykket tæt op til Væggen. Tæppet var lagt glat over den, og Vinduet stod aabent. Man kunde se, at Gulvet var nyvasket. Ind fra Gaarden trængte Hverdagslivets Støj og Larm — Tæppebankning, Høvlen, Svirren og Klappen af Maskiner og skændende Stemmer.

Orsini lukkede Vinduet, trak Gardinerne for og laasede Dørene.

„Her, hvor Filippo døde, vil jeg gøre Dem bekendt med min Hensigt,“ sagde han med lav Stemme. „I Dag — i Dag, da han er bleven begravet, vil jeg dræbe hans Bøddel!“

Pieri, Rudio og Gomez nikkede samtidig. Gennem Galantis Lemmer gik en iskold Gysen.

„I Dag Klokken syv,“ vedblev Orsini, „er der Galataffel paa Slottet. Klokken otte er der Forestilling i den store Opera. Herskaberne vil overvære denne Forestilling. De kører gennem Rue Peletier. Rudio, Pieri og Gomez stiller sig op der og kaster vore Bomber under den kejserlige Vogn. Jeg siger eder, at ingen af dem, der sidder i den, skal undgaa os.“

Galantis Øjne glødede.

„Lad ogsaa mig kaste en Bombe, Orsini,“ bad han. „Jeg vil — jeg vil dræbe Kejserindens Staldmester —“

„Jeg har ikke lavet mine Bomber for at tilfredsstille personlig Hævnlyst. Vi er ikke Mordere — men Dommere — Fuldbyrdere af en Dom, som Mazzini har fældet,“ svarede Orsini fast.

„Jeg holder ogsaa Dom over Filip Bourgoing.“

„Det maa De afgøre med ham alene. Det vedkommer ikke os. Vore Bomber er for kostbare. I sidste Øjeblik kunde Modet svigte Dem, hvis Deres Forlovede tilfældigvis var med i Vognen.“

„Marie maa ikke forlade Tuillerierne i Dag. Ham — ham alene vil jeg møde.“

„Vær De ganske rolig. Da Staldmesteren altid plejer at ride ved Siden af Kejserindens Vogn, springer han sikkert ogsaa i Luften. Vi besørger vort Arbejde grundigt — det kan De stole paa. Undgaar han ved et Vidunder Døden, saa staar det Dem frit for at kræve ham til Regnskab paa Deres egen Risiko.“

„Han kommer ikke levende derfra,“ sagde Pieri roligt. „Staldmesteren, som jo altid rider lige ved Siden af Vogndøren, er lige saa sikkert Dødens Bytte som dem, der sidder i Vognen.“

Galanti for sammen.

„Vil det blive en skrækkelig, kvalfuld Død?“ spurgte han.

„Det kan man ikke forudsige,“ svarede Rudio saa roligt, som om Samtalen drejede sig om en ganske ligegyldig Sag.

„Det er ikke heller behageligt at dø i Cayenne af den gule Feber,“ sagde Orsini med et mørkt Smil. „Gaa nu, Galanti. Vi besørger Deres Forretning for Dem bedre end De selv.“

„Jeg vil i hvert Fald være i Rue Peletier," sagde Galanti. „Jeg vil se ham dø!"

„For min Skyld gerne, hvis De vil risikere det. Men gaa nu og bed til, at Deres Forlovede ikke forlader Slottet i Aften. Eller ønsker De ogsaa, at hun skal dø?"

„For Himmelens Skyld, hvilken forfærdelig Tanke!" raabte Galanti.

Han kunde ikke længer holde ud at blive herinde i dette halvmørke Værelse blandt disse sammensvorne, der med en saa urokkelig Ro aftalte alle Enkeltheder i deres skrækkelige Plan.

Da han stod ude paa Gaden, aandede han dybt op. Skønt det allerede var i Begyndelsen af December, var Luften mild og lun som en Efteraarsdag. Træernes bladløse Grene hævede sig som graabrune Fjer mod den gennemsigtige blaa Himmel. Uden for de Kaféer, han gik forbi, sad Gæsterne paa det smalle Fortov og læste deres Aviser uden at ane, hvilken frygtelig Skæbne der svævede over Paris.

Naa, hvad angik disse Kafégæster ham! De havde jo intet bedre at tage sig for end at gaa paa deres Stamkafé og drøfte deres modstridende politiske Anskuelser med hverandre, og disse Anskuelser kunde jo kun komme i Betragtning for ham, for saa vidt som de kunde blive til Skade eller Nytte for Italiens Befrielse! Kun et eneste Menneske i denne forhadte By skulde bevares for Ulykken — Marie Boucher, den yndige, højt elskede Forræderske!

Han traadte ind paa det nærmeste Posthus og skrev et Telegram. Et Brev kunde gaa fejl, men et Telegram vilde om kort Tid være paa Slottet og blive afleveret i hendes egne Hænder. Uden at tænke paa, at han ved en Advarsel kunde gøre sig mistænkelig, telegraferede han kort og godt: „Forlad ikke Slottet i Aften. Karlos."

Han huskede nok, at hun engang havde sagt til ham, at kun Hofdamerne ledsagede Kejserinden i Teateret, saa hun kunde tilbringe disse Aftener efter Behag, men maaske vilde hun netop i Aften besøge sin Bedstemoder, og ved et Tilfælde valgte maaske den intet anende Kusk Vejen gennem den farlige Gade.

Han besluttede, at han ved de kejserliges Bortkørsel vilde opholde sig i Nærheden af Tuillerierne og afvente, om Marie trods hans Advarsel vilde forlade Slottet. Saa maatte han paa en eller anden Maade endnu engang prøve paa at faa hende til at opgive sit Forehavende.

Timerne sneg sig uendelig langsomt og trist hen for ham. Han gik hjem igen og spurgte mistroisk, om nogen havde spurgt efter ham. Han følte sig synlig lettet, da Madame Renard rystede benægtende paa Hovedet.

Hun overtalte ham til at spise sammen med hende, og for ikke at vække Mistanke og for at holde hende i godt Humør føjede han hende i hendes Ønske og satte sig ind til hende i det lille, vinduesløse Bagværelse, hvor der brændte en enlig, rødlig Gasflamme, og hvor der altid lugtede af Kul. Men trods Madames ivrige Overtalelser kunde han ikke faa en eneste Bid ned, men sad med Hovedet støttet i Haanden og lod hendes Tales Strøm som et Vandfald bruse hen over sit Hoved.

„Monsieur Galanti, De ser jo ud som et Lig," sagde Madame Renard endelig ærgerlig. „De gjorde allerbedst i at gaa i Seng."

„Ja, jeg har Hovedsmerter og vil hvile mig," svarede han.

Da han var kommen ind i sin Stue, kastede han sig paaklædt paa Sengen og lukkede Øjnene.

Til sidst sov han virkelig ind. Men han sov ikke roligt. Frygtelige Drømme plagede ham. Badet i Sved vaagnede han og for op med et Skrig. Der herskede dyb Stilhed omkring ham. Et svagt Lygteskær faldt gennem en Revne i Gardinerne ind i det mørke Værelse. Han maatte have sovet i flere Timer.

„Hvor kan man dog drømme saadant noget skrækkeligt forvirret Tøjeri!" mumlede hun. „Det kommer af, at jeg ikke har spist noget den hele Dag." Han prøvede paa at rejse sig op, men var saa svag, at han sank tilbage i Puderne. Men straks efter sprang han dog op. „For Himmelens Skyld, nu ingen Svaghedsanfald!" Han rev i Klokken og befalede den forbavsede tililende Pige at bringe ham en Kop stærk Kaffe og et Glas Vin. Da det ønskede var bragt ham, drak han begærligt begge Dele. Se saa, nu kunde han igen holde sig oprejst. Den stærke Summen og Brusen holdt lidt efter lidt op. Et Ur et Sted i Huset begyndte at slaa. Han talte syv Slag.

Om en Time skulde Frankrigs, Italiens og hans egen Skæbne afgøres.

Han slog sin store, mørke Kappe omkring sig, trykkede den bløde Filthat dybt ned i Panden, forlod lydløst Huset og ilede med hurtige Skridt til Tuillerierne.

Slottets mægtige Façade straalede i den klareste Belysning. Skygger smuttede frem og tilbage bag Vinduesruderne. I Gaarden kørte de ventende Ekvipager frem og tilbage.

Galanti trykkede sig helt op i Skyggen af et Hus. Her fra denne Krog kunde han iagttage Herskabernes Bortkørsel.

Han maatte vente længe — i det mindste forekom det hans skælvende Utaalmodighed saaledes. Endelig rullede den første Vogn ud af Gaarden endnu uden Eskorte. Kun af de to Lakajer i det kejserlige Livré kunde Galanti se, at der maatte være en højtstaaende Person i Vognen.

Men nu drønede Gaardens Brolægning under Hovslaget fra mange Heste. Kejserens Eskorte kom til Syne. Foran red fire Dragoner, og lige bag efter dem kom Kejserens lukkede, tospændede Kaleche med Majestæterne paa Forsædet og Generaladjudant Roqu..s paa Bagsædet.

Galanti kunde skelne Kejserindens fint skaarne Profil og Kejserens gullige Ansigt med den lige udstrakte, spidst snoede Moustache. Og lige ved Siden af Vogndøren tvang Staldmester Bourgoing sin nervøst ophidsede Skimmel til en rolig Gangart.

Galantis Hjerte slog højt og stormende. Han undgik altsaa ikke sin Skæbne.

Pludselig fængsledes hans Opmærksomhed af en anden Ekvipage, som i nogen Afstand fulgte efter Kejserens Kaleche. Galanti bøjede sig frem og stirrede ind i den. Hans Øjne udvidede sig, hans Hjerteslag standsede. Han sprang frem. Vognen maatte holde et Minut, da en af Dragonhestene i Eskorten blev sky og spærrede Vejen.

Nej — det var intet Bedrag. Han saa tydeligt Marie Bouchers smilende, henrivende Ansigt bag Glasruden. Hun bøjede sig netop frem og sagde noget til den Dame, der sad lige over for hende. De lo begge. Saa trak Hestene til igen, og Galanti stod igen i sit

mørke Hjørne og stirrede med vidt opspilede Øjne efter den bortrullede Vogn.

Men kun i nogle Sekunder gjorde Skrækken ham ubevægelig og maalløs, saa styrtede han pludselig frem med en rask Beslutning. Vinden rev i hans Kappe, hans Hat faldt ned over hans Ansigt under den assindige Hast, hvormed han styrtede af Sted. De forbigaaende vendte forbavset Hovederne om efter ham. Der faldt et Par spottende Bemærkninger. Han tog ikke Notice deraf, men vinkede ad en Droske, der kom imod ham.

„Til Operaen," skreg han til Kusken, „kør saa hurtigt, De kan — gennem Rue Peletier."

Kusken lod sin Hest strække ud.

„Herren vil vel naa Operaen, inden de kejserlige Herskaber kommer. Men det vil blive vanskeligt — Kejseren er allerede kørt."

„Fremad — fremad!" raabte Galanti.

Han bed sine Læber til Blods. Sveden stod paa hans Pande, han knugede Hænderne saa fast sammen, at Neglene trængte ind i Kødet.

Rue Peletier var straalende oplyst ved Operahusets illuminerede Façade. Paa begge Sider af Gaden stod Publikum i tætte Rækker for at se de kejserlige Herskaber komme kørende. Ogsaa Restaurationen lige over for Operaen var stuvende fuld af Mennesker. Mange sad endog udenfor paa Fortovet, thi Vejret var trods den sene Aftentime usædvanlig mildt.

Kørebanen var fri. Politibetjente gik frem og tilbage. Til dem sluttede sig andre Herrer i civil Dragt, — de hørte til det hemmelige Politi og maatte finde sig i af og til at høre en frygtsom Piben blandt Publikum. Ogsaa Korsikaneren Griscelli var der med sine Folk, deriblandt Alessandro, Kejserens Livkorsikaner, som altid, naar han ikke kørte med, i det mindste maatte opholde sig i Nærheden af sin Herres Bestemmelsessted.

Alt gik saa roligt og velordnet til som vel muligt. Overalt stod der muntert passiarende Grupper, roligt ventende Tilskuere og utaalmodigt fremtrængende Mennesker, som kun tænkte paa at komme saa langt frem i Forgrunden, som det lod sig gøre. Ikke en eneste af disse umistænksomme Mennesker havde den fjerneste Anelse om en sig nærmende Katastrofe.

Ingen agtede paa de fire kappeklædte Italienere, som havde stillet sig op i den tæt sammentrængte Mængde saa nær ved Korevejen som vel muligt.

Da kom den første Hofekvipage rullende, men uden Eskorte.

Orsini rystede paa Hovedet, og hans Forbundsfællers Hænder sænkede sig dybere ned i Lommerne.

Klokken slog nu otte! De første fire Dragoner i den kejserlige Eskorte bøjede i Galop ind i Rue Peletier, og tæt bag efter dem kom den kejserlige Ekvipage. Et Par Sekunder — og den holdt uden for Indgangen til Operaen.

De sammensvorne løftede deres Hænder. Et frygteligt Knald, der mindede om Kanontorden, blandede sig i de forfærdelige Skrig fra mange Menneskestemmer. Straks efter blev det bælgmørk Nat, fordi alle Gasflammer slukkedes ved det stærke Lufttryk, og i dette forfærdelige Mørke lød der en Stønnen, Skrigen og Jamren, den dumpe Buldren af de oprevne Stene i Brolægningen, skingrende Raab om Hjælp, Raslen af knuste Vinduesruder, der overdængede alle med en Hagl af Glasskaar.

Da Gasflammerne efter nogle Minutters Forløb igen brændte op, belyste de en skrækkelig Scene, en blodig Slagmark.

Kusken og de to Lakajer paa den kejserlige Vogn laa haardt saarede paa Stenbroen; en af Hestene væltede sig i sit Blod, den anden stejlede rasende og blødte ogsaa af mange Saar. Fem Dragoner laa svømmende i deres Blod under deres styrtede Heste, og Skrig fra utallige saarede fyldte Luften som en eneste græsselig Anklage.

Ogsaa Staldmester Bourgoings Hest var bleven haardt saaret af et Stykke Jærn. Med rasende Spring for den fremad og faldt derpaa stønnende om paa Siden. Det lykkedes Bourgoing at kaste sig ud af Sadelen. Han faldt, men sprang straks op igen, og skønt en Sten havde revet Hatten af hans Hoved, og Blodet fra et Saar i Panden løb ned over hans Ansigt, løb han dog hen til Kejserens Vogn, som var sunket helt om paa den ene Side som Følge af et knust Baghjul, og rev Døren op.

Kejseren, som hidtil forgæves havde bestræbt sig for at faa Døren op, sprang først ud. Ogsaa hans Ansigt var oversvømmet af Blod. En Jærnsplint havde saaret hans Kind. Kejserinden laa tilbagelænet i Puderne, ligesom forstenet af Skræk. Hendes hvide Kjole var oversprøjtet af Blod, som strømmede ud fra et dybt Saar i Panden paa General Roques, der var sunket afmægtig om.

„Hurtig — ind i Operaen!" skreg Bourgoing.

Ved Hjælp af Kejseren og Korsikaneren Alessandro, der i vanvittig Angest for sin Herre var kommen styrtende, løftede de Kejserinden ud af Vognen, førte hende op ad Trappen ind i Operahuset, hvorfra der lød forvirret Skrigen og Raaben, og ind i hendes Loge.

I Indgangen kom Hertugen af Koburg ligbleg og skælvende Herskaberne i Møde. Kejseren holdt sit blodige Lommetørklæde for Ansigtet, og Kejserinden sank halv afmægtig om i sin Stol.

I selve Operahuset herskede en ubeskrivelig Tumult. Man skreg, raabte, løb og trængtes til Udgangene og beroligedes først, da Kejserparret viste sig.

Nu forvandledes Skrigene og Raabene sig til Vivaraab for Majestæterne. I en halv Time hørte man ikke andet end det øresønderrivende: „Leve Kejseren — leve Kejserinden!", der blandede sig med de Smertensskrig, som endnu bestandig lød ude fra Gaden.

Kejseren bukkede og vinkede med Haanden, og Kejserinden viftede svagt med sit Kniplingslommetørklæde ud imod Publikum — mere formaaede hun ikke. Hun pintes af en frygtelig Angest.

Var en af dem, der havde forøvet Attentatet, maaske ogsaa trængt ind i Tuillerierne og myrdet hendes uskyldige Barn, medens hun her maatte høre paa de brusende Leveraab?

„Louis!" Hun bøjede sig hen imod Kejseren, der mekanisk drejede sin af Jærnsplinter flængede Hat i Haanden. „Louis! Send et Bud til Slottet. Jeg maa vide, hvorledes Lulu har det, ellers dør jeg af Angest for vort Barn."

Kejseren nikkede og saa sig søgende om. I samme Øjeblik førte Bourgoing Marie Boucher og Hofdamen ind — begge opløste i Taarer og ude af dem selv af Skræk.

„Gud være lovet, at I er uskadte!" hviskede Euge-

nie. Hun formaaede næppe at tale. „Men, Baron Bourgoing, De er jo saaret!“

„Kun ubetydeligt. Er der noget, Deres Majestæt onsker?“

„Jeg vilde saa gerne have at vide, hvorledes min Son har det,“ stammede Kejserinden. Med fast sammenknugede Hænder sad hun næsten helt forstenet og hverken saa eller horte noget af det, der foregik paa Scenen. Bourgoing forlod øjeblikkelig Operahuset, kastede sig paa en af Dragonhestene og jog til Tuillerierne.

Samtlige Tilskuere i Teateret rettede deres Blikke mod Kejserparret. Alle følte, at der for Ojeblikket i den kejserlige Loge udspilledes en Tragedie, langt mere hjertegribende end den paa Scenen. Derfor afbrød ogsaa begejstrede Leveraab hvert Øjeblik den beromte Skuespillerinde Ristoris Monolog, hun, der i sin Glansrolle „Marie Tudor“ ellers plejede at henrive alle Tilskuere.

„Horer De Leveraabene, Deres Majestæt!“ sagde Hertugen af Koburg til Kejseren. „Den Kærlighed og Tilbedelse, som udtrykker sig deri, vil sikkert være en rigelig Erstatning for nogle forblindede Menneskers Forbrydelse.“

Napoleon fæstede sine tilslørede Øjne med et melankolsk Udtryk paa Hertugen.

„Dersom jeg nu laa sønderrevet derude paa Brostenene, vilde Raabene lyde: 'Leve Republikken!' — det vilde være den eneste Forskel,“ svarede han mørkt.

Hertugen vidste ikke, hvad han skulde svare. I sit Indre maatte han give Kejseren Ret.

Døren til den kejserlige Loge klaprede bestandig op og i, og hver Gang vendte Kejserinden sig om med et Udtryk af Angest og Haab. Angesten for hendes Barn pinte hende. Hun talte Minutterne til Bourgoings Tilbagekomst, skønt hun vidste, at han knap kunde have naaet Slottet endnu.

Billout, Indenrigsministeren, Politichef Pietri og Lagrange, Direktør for det hemmelige Politi, lod sig melde hos Kejseren.

Kejserinden tilkastede Herrerne et bebrejdende Blik fra sine smukke, af Taarer fordunklede Øjne.

„Nu er De her,“ sagde hun strengt til Politichef Pietri, „nu, efter at det skrækkelige Attentat er sket, som kunde have kostet Kejseren Livet.“

Pietri for sammen. Bebrejdelsen var tydelig nok og kunde koste ham hans Stilling.

„Politiet,“ vedblev Eugenie ophidset, „forekommer mig at være skødesløst og meget lidt paapasseligt. Det hemmelige Politi koster alene flere Millioner om Aaret og er dog ikke i Stand til at hindre et tilsyneladende længe forberedt Attentat! Vi er daarligt betjente.“

Hun kastede sit Kniplingssjal over de store Blodpletter paa sin hvide Silkekjole og for gysende sammen, da de endnu fugtige Pletter ogsaa farvede de fine Kniplinger rødlige.

Meget bestyrtede over den unaadige Tiltale trak Herrerne sig tilbage i Baggrunden af Logen.

„Pietri, hvor mange Mennesker er saarede?“ spurgte Kejseren dæmpet.

„Man taler om en fem—seks døde, Deres Majestæt,“ svarede Pietri undvigende. Han vogtede sig vel for at nævne det sande Antal.

„Hvor meget Blod er der ikke flydt!“ mumlede Kejseren dumpt. „Og alt det blot for at ramme et eneste Menneske!“

„Vil Deres Majestæt ikke lade Deres Saar forbinde?“ vovede Minister Billout at foreslaa.

„Aa, hvad bryder jeg mig om de Par Skrammer!“ sagde Napoleon ligegyldig. „Derude ligger døde og saarede og —“

Han standsede. Mindedes han maaske den 2. December, da ogsaa værgeløse Mennesker var blevne dræbte og myrdede for hans Skyld?

„Faar dette frygtelige Stykke da aldrig Ende?“ sukkede Kejserinden. „Gid dog Bourgoing vilde komme tilbage! Jeg er til Mode, som om han havde været borte i Timevis!“

Der var i Virkeligheden kun forløbet tyve Minutter, da Bourgoing traadte ind i Logen igen.

„Hans kejserlige Højhed befinder sig fuldkommen vel og sover ganske rolig,“ meldte han med Haanden til Hatten.

„Tak, tusinde Tak! Aa, mit Barn, mit lille, uskyldige Barn! Gud være lovet, at han har sovet fredeligt i disse forfærdelige Timer!“ stammede Kejserinden. Hun nikkede taknemmelig til Bourgoing. „Kære Bourgoing, jeg har endnu et Hverv til Dem. Jeg ser, at Frk. Boucher kun med Møje holder sig oprejst, og jeg vilde gerne lægge hende i hendes Bedstemoders Arme, førend den stakkels gamle Dame erfarer noget om det græsselige Attentat og ængster sig for sin Sønnedatter. Vil De ledsage Marie til Admiralinde Boucher?“ — Hun vinkede ad sin Forelæserinde. „Marie, jeg ønsker, at De bliver i nogle Dage hos Deres Bedstemoder for at komme rigtig til Kræfter igen efter disse Rædselstimer.“

„Aa, Deres Majestæt, send mig ikke bort!“ bad Marie.

„Jo, lille Ven. De har tappert udstaaet Faren med mig. Og foreløbig er der ingen Grund til Bekymring. — Hvad er der?“ Kejserinden vendte sig forskrækket om, da to Politibetjente traadte ind i Logen og afgav en Melding til deres Chef.

„To af de Skurke, som forøvede det ryggesløse Attentat paa Deres Majestæts Liv, er allerede faldet i vore Hænder,“ sagde Pietri til Kejseren.

„Hvem er det?“ spurgte Napoleon hurtigt.

„De er begge to Italienere, som vi allerede længe har været paa Spor efter. Vi skal ogsaa nok snart faa opsporet deres Hjælpere. De maa have indsneget sig i Paris under falske Navne og Pas.“

„Italienere! Ja, det kunde jeg jo tænke mig!“ svarede Napoleon bittert. Atter foresvævede der ham et Navn, som kun sjældent kom ud af hans Tanker. Guiseppe Mazzini — ham og ingen anden havde i Dag ladet de dræbende Bomber kaste. Vilde da dette Damoklessværd svæve over hans Hoved, indtil han indfriede sit Ord og kom det betrængte Italien til Hjælp?

Den kejserlige Loge mindede for Øjeblikket om et Dueslag. Adjutanter, Ordonansofficerer og Politifolk kom stadig med nye Meldinger. Prins Napoleon og Hertugen af Morny kom ogsaa for at lykønske Kejserparret til deres Frelse. Der var en saadan Susen af Menneskestemmer, at man ikke kunde forstaa et eneste Ord af det, der blev sagt paa Scenen.

Da Majestæterne endelig rejste sig for at forlade Teateret, intonerede Musikken den yndede March „Partant pour la Syrie“. Majestæterne hørte staaende paa den, medens samtlige Tilskuere begejstret istemmede Sangen.

Trods sin synlige, stærke, indre Bevægelse fremtvang Kejseren en fast Holdning og en rolig Mine. „Jeg tør ikke vise mig angest,“ hviskede han til

Kejserinden, „ellers falder jeg straks i Franskmændenes Agtelse."

Kejserinden nikkede bifaldende til ham og trykkede hans Haand fast.

Da Bourgoing og Marie Boucher allerede længe forend Forestillingens Slutning paa Kejserindens Befaling forlod Operaen og traadte ind i Rue Peletier, frembød der sig et forfærdeligt Syn for dem.

I de Huse, der laa lige over for Operahuset, var alle Ruderne knuste. Paa selve Operahuset hang de kostbare Stoffer, der var anvendte til Udsmykning, i Stumper og Laser. Paa de Steder, hvor Bomberne var blevne kastede, var Stenbroen helt opbrudt, og Stenene var slyngede mange Meter bort. Midt paa Gaden laa den halvknuste kejserlige Ekvipage, og ved Siden af den de to døde Heste. Politibetjente løb frem og tilbage, saarede og døde blev baarne bort paa Baarer. En ubeskrivelig Rædsel og Ophidselse og feberagtig Travlhed herskede overalt. Ikke langt fra den kejserlige Ekvipage laa ogsaa Bourgoings smukke Skimmel stiv og ubevægelig. Marie traadte med sine smaa Silkesko ned i en Blodpøl og skreg højt af Rædsel.

„Kom — skynd Dem!" bad Bourgoing. „Luk Øjnene, saa De ikke ser noget af alt dette forfærdelige. Jeg skal føre Dem."

Han lagde Armen fast om hendes skælvende Skikkelse.

„'Froufrou' er død!" stønnede Marie. „Froufrou, som jeg holdt saa meget af at ride!"

En Politibetjent hentede paa Bourgoings Ordre en Droske, thi de kejserlige Vogne var endnu ikke komne fra Slottet.

Bourgoing løftede Marie ind i Vognen og raabte Gade og Husnummer til Kusken. Et Øjeblik forekom det ham, som om han i en mørk Skikkelse, der trykkede sig op i Skyggen fra Drosken, genkendte Galanti, men førend han kunde overbevise sig, om han havde set rigtigt, drev Politiet allerede hensynsløst alle Mennesker til Side for at gøre Plads for den Vogn, der blev benyttet af en af Kejserindens Damer. Derved tabte Bourgoing, som nu tog Plads ved Siden af Marie, sin Fjendes mørke Skikkelse af Syne.

„Jeg følger Dem til Døren," sagde Bourgoing, da Vognen havde sat sig i Bevægelse, „og vender derpaa straks tilbage for at kunne ledsage Majestæterne til Tuillerierne."

Marie klamrede sig til hans Arm.

„Forlad mig ikke! Der vil tilstøde Dem noget forfærdeligt, man vil dræbe Dem ligesom den stakkels Froufrou! Aa, det overlever jeg ikke — hellere vil jeg dø sammen med Dem! Bliv hos mig!"

Han drog hende fastere til sig. „Min elskede, nu har du røbet dig selv!" hviskede han i hendes Øre. „Din Angest for mit Liv er det sikreste Bevis paa din Kærlighed!"

Hun bøjede Hovedet. Han følte hendes høje, stormende Hjerteslag og trykkede hendes skælvende, smaa Hænder til sine Læber. „Intet skal stille os — vær ganske rolig! Jeg kommer til dig i Morgen, saa vil vi udtale os for hinanden, thi jeg har saa meget at sige dig — og du vel ogsaa mig!" Trods Mørket saa han hendes blussende Rødmen og vedblev derfor hastigt: „I Dag er du for angrebet efter alle de skrækkelige Indtryk. Sov nu ganske roligt og stol paa mig!"

Hun saa bedende paa ham med sine smukke Øjne. Men den Tilstaaelse, som allerede saa ofte i hans Nærværelse havde svævet paa hendes Læber, vilde heller ikke nu over dem.

Da holdt ogsaa allerede Vognen.

„Der er endnu Lys i Bedstemoders Værelse. Farvel, Baron Bourgoing, jeg takker Dem meget," hviskede Marie, idet hun steg ud.

„Farvel, Mademoiselle Boucher," svarede han i en formel Tone, men tilføjede hviskende: „I Morgen vil jeg hente mig en lidt varmere Tiltale!"

Vognen vendte.

„Tilbage til Operaen, Kusk, saa hurtigt som muligt!" raabte Bourgoing.

Vognen rullede bort, medens Marie langsomt steg op ad de velkendte Trapper. Nu mærkede hun først, hvor forfærdeligt de sidste frygtelige Oplevelser og Indtryk havde angrebet hende. Hendes Knæ skælvede under hende, og hendes Hjerte bankede saa voldsomt, at hun maatte staa stille et Øjeblik for at snappe efter Vejret, inden hun ringede.

Pigen, der aabnede Døren, udstødte ved Synet af hende et svagt Skrig.

„For Guds Skyld, De er jo bleg som en død! Er der hændet noget? Der har været en saadan forvirret Larm og Tummel paa Gaden!"

Marie gav hende Tegn til, at hun skulde tie, og gik lige ind i sin Bedstemoders Dagligstue.

Lampen stod paa Bordet; under den grønne Skærm brændte Lyset med et behageligt, dæmpet Skær. En rund Lyskreds dansede sitrende paa det hvide Loft. I Kaminen knitrede Ilden og kastede flakkende Skygger paa de blomstrede Tapeter. Admiralinden sad i Lænestolen med sit Strikketøj. Hortense holdt i Haanden en Bog, af hvilken hun øjensynlig lige havde læst højt.

„Bedstemoder!"

Den gamle Dame skød Brillerne op paa Panden og saa op. „Er det dig, Marie? Kommer du saa sent?"

Hun strakte kærligt Armene ud imod sin Sønnedatter, der nølende blev staaende i Døren, medens Hortense med et Udraab af Glæde lod Bogen glide ud af sin Haand.

Marie kom nærmere. Hun vaklede. Endnu førend Hortense kunde gribe hende, gled hun ned paa Gulvet foran Bedstemoderens Stol og skjulte hulkende Hovedet i hendes Skød.

„Min Gud, hvad er der hændet dig? — Marie, kæreste Barn, saa tal dog!" bad Madame Boucher, idet hun kærligt klappede den knælende unge Piges Hoved. „Stakkels lille Pige, hvem har gjort dig noget ondt?"

„Der er ingen, der har gjort mig noget. Men der er saa mange Mennesker, der er døde, og Filip Bourgoings Hest ogsaa!" hulkede Marie. „De har kastet Bomber under Kejserens Vogn, de skændige Mennesker!"

„Forbarmende Gud — det var altsaa Grunden til den megen Larm og Tummel? Igen et Attentat! Og du var med, stakkels Barn?"

Marie nikkede.

Hortense saa med Forfærdelse, at hendes smaa, rosenrøde Silkesko var plettede af Blod. „Er du saaret, Marie?" stammede hun med kridhvide Læber.

„Nej — jeg ikke — jeg traadte kun i Blod!" Marie for gysende sammen og slog Hænderne for Ansigtet. „Hele Gaden var fuld af Blodpole — og de saarede skreg —" hun stoppede Fingrene i Ørene. „Indtil min Dødsstund vil jeg høre disse forfærdelige, skingrende Rædselsskrig!"

Det varede længe, inden Admiralinden og Hortense endelig erfarede alle Enkeltheder ved den skrækkelige Katastrofe.

„I Nat bliver du hos mig, mit kære Barn, ikke sandt?" bad Madame Boucher. „Du skal sove lige ved Siden af din gamle Bedstemoder og holde fast paa hendes Haand, ligesom du gjorde, da du var en lille Pige — ikke sandt?"

„Jo, lille Bedstemoder." Marie lænede udmattet sit Hoved tilbage mod Stoleryggen og forsøgte at smile til sin Bedstemoder, medens Hortense hentede Te til hende og derpaa gik ud for at lade en Seng stille ind i Madame Bouchers Sovekammer og ordne alt det nødvendige.

I den hyggelige, stille Stue kom Maries Nerver lidt efter lidt til Ro. I Tuillerierne vilde hun ikke have lukket et Øje hele Natten, men her i sin lille hvide Seng ved Siden af Bedstemoderens haabede hun snart at falde i Søvn og glemme alle de græsselige Oplevelser og Indtryk og takke Gud for Majestæternes og — Filip Bourgoings Redning!

Admiralinden vilde netop lægge sit Strikketøj sammen for at gaa til Ro, da der blev trukket heftigt i Klokken, og man hørte en høj Ordveksling.

Det syntes, som om Pigen nægtede den sene Gæst at komme ind, medens denne aabenbart med Magt vilde tiltvinge sig Adgang.

Madame Boucher løftede forbavset Hovedet. Med hurtige Skridt nærmede hun sig Døren, da denne allerede blev revet op. Galanti styrtede ind og kastede sig for Maries Fødder.

„Marie — Marie, du lever!" skreg han lidenskabeligt, uden hverken at tage Hensyn til Madame Boucher eller Hortense. „Du er uskadt — der er intet ondt vederfaredes dig?"

Den unge Pige skælvede over hele Legemet af Skræk over dette uventede Gensyn. Ogsaa Admiralinden tabte i første Øjeblik Besindelsen. Hortense stirrede ligesom forstenet paa denne Scene.

Galanti blev liggende paa Knæ. Han holdt Maries Hænder fast i sine, trykkede dem til sin Pande, sine Øjne og sine Læber, løftede Sømmen af hendes Kjole op til sin Mund og fremstammede forvirrede Klager over hendes Troløshed og Løfter, Bønner og Glædesudbrud over hendes Redning.

„Slip mig!" Den unge Pige forsøgte at rive sig løs. Der laa en saa tydelig Afsky i hendes Blik, at Galanti veg tilbage. „Hvorledes kommer du her? Hvorfor vidste du, at jeg var hos Bedstemoder?" spurgte Marie hurtigt.

„Jeg var i Rue Peletier, efter at Attentatet var forøvet," svarede Galanti, idet han langsomt rejste sig. Det kostede ham aabenbart Anstrengelse at samle sine Tanker.

„Jeg saa dig køre bort og gættede, at du vilde flygte til din Bedstemoder. — Marie, sig mig for Guds Skyld, hvorfor fulgte du ikke min Advarsel og blev i Slottet? Hvor let kunde du ikke være blevet dræbt, du slemme, elskede Pige!"

Han vilde nærme sig til hende igen, men hun gjorde en saa afværgende Bevægelse, at han blev staaende et Par Skridt fra hende.

„Og hvorfra vidste du, at det var farligt at køre ud i Aften?" spurgte hun, grebet af en pludselig Mistro. „Hvor kunde du advare mig? Er du alvidende? Kan du forudsige, naar jeg er truet af Fare?"

Galanti bøjede Hovedet.

„Jeg havde haft en styg Drøm," stammede han.

Marie sprang hen til ham og greb hans Arm. „Sig mig Sandheden! Se mig i Øjnene! — O, du kan det ikke, du vover ikke at se paa mig!"

„Hvad er det, du vil vide? Du er saa besynderlig!" Han traadte tilbage fra hende med en Latter, der lød saa tvungen og fremmedartet, at den skar ham selv i Ørene.

„Jeg vil vide, om du har været vidende om det Attentat, der blev forøvet i Dag? — Lyv ikke — du har vidst det!" vedblev hun lidenskabeligt.

„Nu vel — ja, jeg har vidst det!" fremstødte han.

„Og du har ikke gjort noget for at forhindre det? Du er altsaa disse skændige Menneskers Forbundsfælle og Medhjælper? Og derfor har du vel altid beluret mig og villet benytte mig som Spion?" Hun stirrede paa ham med vidt aabnede Øjne og med et saadant Udtryk af Afsky, at Galanti blev overvældet af vild Fortvivlelse.

„Hør mig, Marie!" bad han. „Jeg vil tilstaa dig alt. Jeg har i mange Aar tilhørt et hemmeligt Forbund. Min Ed bandt min Tunge. Alligevel vilde jeg have prøvet paa at forhindre Attentatet i Dag, men — det var mit Haab, at Staldmester Bourgoing skulde være dræbt med. Han er traadt imellem dig og mig — derfor skulde han dø!"

„Aa, du fejge, ynkelige Morder!"

„Vi er ikke Mordere. Vi vil kun befri Italien. Kejseren selv har engang været vor Broder. Men han har forraadt vor hellige Sag og derved forbrudt sit Liv."

„Aa, ti med dine ynkelige Fraser —"

„Marie, du skal høre mig. For din Skyld vilde jeg rive mig løs fra Forbundet, men de holdt mig fast. Du vendte dig bort fra mig. Din Bedstemoder sendte Staldmester Bourgoing til mig for at fordre dine Breve tilbage. Han krænkede mig dybt —"

„Gjorde han det? Saa skete der dig dog kun din Ret. Og dit Svar var et lumsk Snigmord?"

Galanti greb Marie i Skulderen og tvang hende til at vende Ansigtet om imod ham.

„Se paa mig!" befalede han haardt.

Hun forsøgte at rive sig løs.

„Gaa — gaa, jeg hader Synet af dig, jeg afskyr dig!"

„Fra i Dag af?"

„Nej, nej, jeg har gjort det længe, hvis du vil vide det!"

„Fordi du elsker Filip Bourgoing?"

„Jeg elsker ham lige saa højt, som jeg foragter dig!"

Galanti slap hende.

„Er det Sandhed?" spurgte han dumpt.

„Den fulde Sandhed. — Bedstemoder, hjælp mig! Han er en Morder, han skal gaa!" skreg Marie og stødte med Haanden efter Galanti.

Admiralinden vidste for første Gang i sit Liv ikke, hvad hun skulde gøre. Allerhelst havde hun

straks sendt Bud efter Politiet for at lade Galanti arrestere. Men de frygtelige Følger, som det kunde have for Marie, viste sig for hende og lammede hendes Tunge.

Med et Par raske Skridt traadte hun nu imellem de to. Hun slyngede sin Arm om Marie og drog hende fast ind til sig, medens hun bydende pegede paa Døren. „Monsieur Galanti, hvis De ikke straks forlader mit Hus og sværger aldrig mere at betræde det, sender jeg Bud efter Politiet og lader Dem arrestere som mistænkt for at have været Deltager i Attentatet i Dag," sagde hun fast.

„Jeg gaar," svarede Galanti rolig.

„Og De vil aldrig mere vove at nærme Dem til min Sønnedatter?"

„Nej!" Galanti vendte sig om og vaklede hen til Døren. Hans Fødder kunde næppe bære ham. Han famlede efter Laasen som en blind. „Marie — Marie, sig et eneste tilgivende Ord," sagde han med en undertrykt Hulken.

Det lød som et Skrig af den dybeste Sjælekval, saa endog Madame Boucher følte Medlidenhed.

Men Marie rystede paa Hovedet og lænede sin Pande mod Bedstemoderens Skulder.

„Sig til ham, at han skal gaa!" bad hun. „Jeg gruer for ham — Synet af ham gør mig syg!"

Galanti for sammen som ramt af et Slag. Endnu et Sekund nølede han, saa stak han Haanden i Brystlommen og tog Pakken med Maries Breve frem.

„Der er dine Breve — alle dine Breve!" sagde han tonløst. Han lagde Pakken paa Bordet, aabnede Døren og forsvandt.

XIX.

Uden at banke paa rev Madame Renard Døren til sin Lejers Værelse op og raabte: „Har De hørt det?"

„Hvad skulde jeg have hørt?" Galanti løftede ærgerlig sit smertende Hoved op fra den haarde Sofaryg, mod hvilken han havde støttet sin Pande. Hele Natten havde han tilbragt siddende i Sofaen. Ikke heller nu kunde han overvinde sig til at rejse sig og gøre Toilette. En knugende Mathed laa over hans Lemmer.

Den ophidsede Kone traadte nu helt ind. Hendes skarpe Øjne gled mistroisk rundt i Værelset. Hun forbavsedes over den urørte Seng i Alkoven og sin Lejers krøllede, tilsølede Dragt. „Politiet har grebet dem, der udførte Attentatet," fortalte hun. „Hele Paris taler derom. De er gaaede i Fælden som nogle rigtige Tøssehoveder."

„De vilde maaske slet ikke skjule sig," henkastede Galanti skødesløst.

„Det er Italienere." Hun kom saa tæt hen til Galanti, at hendes Morgenkjole strejfede ham. „Tre Italienere og en Spanier. Navnene er paa alles Læber."

Galanti tav og saa ned for sig.

„Interesserer det Dem da slet ikke at høre Navnene paa de ryggesløse Mordere?"

„Nej."

„Det var mærkeligt. Det er jo dog Deres Landsmænd!" Værtindens grønlige Øjne funklede som en Kats. „Jeg vil dog alligevel sige Dem Navnene, thi jeg har indprentet mig dem nøje. De staar jo paa alle Plakater. Nu skal De høre."

Hun trak en sammenkrøllet, endnu af Trykswærten fugtig Seddel frem, og uden at afvente Galantis Svar læste hun en noget svulstig affattet Bekendtgørelse fra Politiet, i hvilken det hed, at takket være de ivrige Bestræbelser var det allerede lykkedes at arrestere de fire sammensvorne Orsini, Pietri, Rubio og Gomez, som i Gaar havde forøvet det skændige Attentat paa Hans Majestæt i Rue Peletier. Forbryderne benægtede ikke heller noget, men tilstod med største Frækhed alt. Felice Orsini havde forfærdiget de frygtelige Bomber. Under Navnet Thomas Allsopp havde han allerede i længere Tid opholdt sig i Paris og havde vakt Politiets Mistanke.

Galanti lo haardt. „Pariserpolitiet er unægtelig fiffigt!" sagde han spottende. „Jeg er tilbøjelig til at tro, at Orsini med Vilje har ladet sig arrestere, ellers havde de sikkert aldrig fanget ham."

„Han er nu i hvert Fald blevet grebet sammen med sin Kammerat Pietri, lige efter at Attentatet var forøvet. De havde endnu Bomber hos sig," fortalte Madame Renard. „De andre to blev om Natten hentede op af deres Senge af Politiet. Naa, man gør forhaabentlig kort Proces med dem og hænger dem!"

„Forhaabentlig!" sagde Galanti ironisk. „Og De vil vel overvære Hængningen, Madame? Det maa virkelig være et smukt Skuespil at se fire Mand dø for deres Overbevisning. Det maa De ikke lade gaa fra Dem!"

„Jeg tror virkelig, at De vil forsvare disse Mordere?"

Galanti trak paa Skuldrene og lod igen sit Hoved synke tilbage mod Sofaryggen.

„Har De ellers noget at fortælle mig, Madame?" spurgte han.

Madame Renard gik hen til Døren og overbeviste sig om, at den var forsvarlig lukket, saa vendte hun tilbage til Sofaen og bøjede sig over Galanti.

„Monsieur, De gør bedre i at søge Dem en anden Bopæl," sagde hun sagte. „Tag mig det ikke ilde op, at jeg siger Dem det, men jeg vil ikke have Ubehageligheder, og frem for alt vil jeg ikke i nogen Henseende blandes ind i denne frygtelige Begivenhed. De er Italiener. Politiet vil søge efter Forbrydernes medskyldige, og mit Hus kunde derved komme i Folkemunde paa en ubehagelig Maade. De har betalt forud for denne Maaned, men jeg vil gerne betale Summen tilbage, thi —"

Galanti gjorde en afværgende Haandbevægelse. „De kommer mig i Forkøbet, Madame, thi jeg har allerede selv tænkt paa at rejse bort."

Madame Renard aandede synlig lettet op. „Jeg vil saa gerne —"

„Vil De nu blot lade mig være alene," bad Galanti. „Jeg vil pakke mine Sager sammen."

„Skal jeg ikke hjælpe Dem?"

„Nej Tak. Jeg gaar derefter ud og sender et Bybud efter Tøjet."

„Og hvor rejser De hen?"

„Jeg rejser — til et ubestemt Maal." Han lo bittert. „Dersom jeg vidste, hvor jeg kommer hen, vidste jeg mere end alle Mennesker paa Jorden!"

Madame Renard lagde ikke Mærke til disse besynderlige Ord. Men Galantis Beslutning om at

forlade Paris bestyrkede hende i hendes Mistanke. Hun ansaa Galanti for en medsammensvoren af Bombekasterne, og jo før han forlod Huset, desto bedre for hende. Hun vilde ikke melde ham til Politiet for ikke at skaffe sig uendelige Bryderier paa Halsen, — han skulde blot for enhver Pris bort fra hendes Hus.

Da hun var gaaet, laasede Galanti Døren efter hende. Hendes pludselige Opsigelse rystede ham op af hans Sløvhed. Han gjorde omhyggeligere Toilette, end han længe havde gjort. Alle Breve og Papirer, som kunde give Oplysning om, hvem han var, brændte han. Sine Klædningsstykker og Bøger kastede han ned i en Koffert, som han adresserede til Nordbanegaarden. Efter to Timers Forløb var alt besørget. Nogle Guldmønter puttede han ned i sin Vestelomme. En Pistol, der kunde bøjes sammen, bar han altid hos sig.

Og nu tog han Afsked med sin elskværdige Værtinde.

Madame Renard lovede at hente et Bybud og besørge alt. Galanti morede sig næsten over den øjensynlige Hast og Angest, hvormed hun blot søgte at blive ham kvit.

„Vær forvisset om, Madame," sagde han, „at jeg har gjort alt for at skaane Dem for Ubehageligheder til Tak for de behagelige Dage, jeg har tilbragt i Deres Hus."

Derpaa kyssede han saa elskværdigt hendes Haand, at Madame Renard næsten angrede sin Haardhed.

Da Galanti stod ude paa Gaden, overvældedes han et Øjeblik af en saa stærk Forladthedsfølelse, at han helst var vendt om igen. Folk hastede forbi ham, alle havde noget at gøre, enhver gik til sit Arbejde og havde Hjem — kun han vidste ikke, hvor han skulde gaa hen.

Han grebes af en ubetvingelig Afsky for hele sit hidtilværende unyttige, maalløse Liv. Hvad havde han mere at gøre her i Paris? Marie var tabt for ham, hans Drøm om Italiens Befrielse var ved dette mislykkede Attentat igen rykket ud i en uvis Fremtid. Vilde dette Maal overhovedet nogen Sinde blive naaet? I sin nuværende nedtrykte Sindstilstand betvivlede han det meget.

Han satte sig paa en Bænk i Tuillerihaven og saa aandsfraværende paa Springvandet, hvis glitrende Vandstraaler faldt ned i Granitbækkenet.

Til sidst syntes han at have vakt nogle Politibetjentes Opmærksomhed, thi Tuillerierne blev i Dag skarpt bevogtede. Galanti rejste sig langsomt og slentrede tilsyneladende ligegyldig hen til Triumfbuen. Skønt han følte sig dødtræt, besluttede han dog at stige op for endnu en Gang at nyde den skønne Udsigt.

Møjsommeligt steg han op ad de 273 Trappetrin. Af og til blæste en saa bidende skarp Vind ham i Møde, at han gysende trak Kappen tættere om sig.

Nu stod han paa Platformen, og hans Øjne inddrak den vidunderlige Udsigt, der udbredte sig for ham. Imod Øst strakte Champs-Elysées lange Alleer sig til Louvres Kæmpebygning, bag ved hvilken Notre-Dame Kirkens stumpe Taarne ragede op. Solen spillede i sitrende Lysstriber hen over Invalidekirkens gyldne Tag og Pantheons runde Kuppel. Ligesom grønt Mos skinnede Kobbertaget paa Madeleinekirken, og noget længere borte mod Syd skinnede Sacre-Coeur Kirken paa Montmartre saa hvid, at den ligefrem blændede Øjnene, medens en let Taagedunst i Vest fik Mont-Valériens blaa Konturer og Højderne ved Saint-Cloud til at flyde sammen i hverandre.

Solens Straaler rykkede langsomt videre. Et rosenrødt, ligesom forklarende Skær laa over den smukke By med dens mange Taarne, dens talløse Kirker og Kapeller, indtil pludselig en mørk Sky ligesom et graat Klæde strøg hen over det farveprægtige Billede og udslettede de straalende Lysvirkninger.

„Forbi!" sagde Galanti dumpt. Han klatrede nu langsomt ned igen af de mange Trin.

Han raabte en Droske an og kørte til den elegante Restauration Metropol i Champs-Elysées. Skønt det endnu var lys Dag, brændte Gassen allerede herinde. En bedøvende Duft af Blomster, Parfume og Mad opfyldte Luften og berøvede ham i første Øjeblik Vejret. Bag en Væg af blomstrende Asalier sad et Orkester og spillede. En Neger i et farvepragtigt Kostume præsenterede de indtrædende Spisekortet paa en rosenrød Vifte.

Galanti kastede kun et flygtigt Blik paa det og bestilte derpaa en Middag hos den tjenstivrigt tililende Opvarter. Denne rykkede straks et sirligt dækket Bord hen til Vinduet og bragte Suppen.

„Champagne!" bestilte Galanti, og straks efter stod en Flaske Veuve Cliquot i en Iskøler ved Siden af ham.

Han skænkede hastigt et Glas og tømte det i eet Drag. Det gjorde ham godt. Ja, virkelig — Livet saa igen helt taaleligt ud! Hvorfor fortvivle? Der var jo andre smukke, blonde Piger i Verden og andre Byer end Paris! Han maatte fatte Mod og vende tilbage til Livet. Skulde han ikke rejse til England og stille sig til Mazzinis Disposition? Der var da ingen Grund til at opgive det hele, fordi dette sidste Attentat var mislykkedes. Hvem kunde ogsaa vide, om ikke Napoleon af Frygt for en Gentagelse nu endelig indfriede sit Løfte og kom Italien til Hjælp?

Maden paa hans Tallerken blev kold. Opvarteren tog den med et Skuldertræk bort igen. Hvor det Menneske dog saa besynderligt ud! Ogsaa fra Sidebordene kastede man mistænksomme Blikke paa ham. Samtalen drejede sig overalt i Lokalet om Attentatet den foregaaende Dag, og bestandig fløj alles Blikke over til ham. Det var ingen Indbildning. Maden blev siddende ham i Halsen. Han følte sine Hænder blive iskolde. Opførte han sig da saa paafaldende? Kunde man læse hans Tanker paa hans Pande? Gættede man i ham Italieneren, der paa Grund af sin Nationalitet var et mistænkeligt Individ i Paris? Bestandig hørte han de ham saa velkendte Navne nævne — Orsini — Pieri — Gomez —

Han kunde ikke holde det ud mere. Hurtig tømte han Resten af sin Flaske og tog sin Kappe om sig.

„Herren har endnu ikke betalt," sagde Opvarteren.

„Aa — det er sandt!" Galanti lo tvungent, stak Haanden i Lommen og tog et Par Guldmønter op. „Vær saa god — behold Resten!"

Hver Gang han gik forbi et Bord, vendte Gæsterne Hovedet om efter ham.

Hvilket vidunderligt Haar den Dame der havde — lige saa blondt som Maries Lokker. Han blev staaende et Øjeblik bag Stolen og stirrede ligesom fortryllet paa det. Lysskæret aflokkede det smukke Kvindehaar en gylden Glans. En ubetvingelig Hulken var ved at stige op af hans Bryst, da han tænkte

paa, hvor ofte han havde klappet og kysset Maries blonde Haar.

Forbi — forbi!

Nu skulde Filip Bourgoing lade dette bløde Haar glide gennem sine Fingre.

„Ønsker De noget, min Herre?" spurgte den blonde Dames Ledsager.

„Nej — nej, slet intet! Jeg beder om Forladelse," mumlede Galanti forvirret.

Negeren rev Døren op. Det sorte Ansigt med de tykke, blodrøde Læber vakte en nervøs Rædsel hos Galanti. Han skyndte sig forbi ham.

Bag ham hulkede og jublede Violinerne en italiensk Kærlighedssang fuld af betagende Ynde og smertelig Vemod. Melodien forfulgte ham lige til Boulogneskoven, hvortil han styrede sine Skridt. Endnu engang vilde han sidde paa den Bænk, paa hvilken han hin Foraarsdag havde siddet ved Maries Side.

Det var imidlertid blevet næsten mørkt. En tæt Skumring sænkede sig overalt. Foran ham strakte Søen sig metallisk glinsende i det blege Lys, der endnu svævede over Vandet. Paa begge Bredder antog Stammerne Udseende af slanke Søjler, og den store Skov begrænsede Horisonten som en stor, mørk Plet. Over det ubevægelige Vandspejl strakte Himmelen sig uendelig vidt. Ned fra den sank en saa trøstesløs Melankoli, en saa smertefyldt Skumring, at det saa ud, som om hele Skoven var indhyllet i et Ligklæde. Vognenes Raslen, som dæmpet trængte herind fra Korebanen, mindede om visne Blades Raslen. Alt opløstes og hendøde i den blødt faldende Skumring — hver Lyd, hver Farve forsvandt.

Denne dybe Melankoli rundt om forplantede sig til Galanti selv. Hans sygelige, overanspændte Følelse, hans lidenskabelige Had, den Hævntørst, der havde raset i ham, forsvandt lidt efter lidt. Han havde intet Ønske, intet Haab, ingen Ærgerrighed, intet Maal mere — kun Længsel efter Ro, efter Fred, efter Befrielse.

Hvad skulde han ogsaa leve for? Hans Forlovede var bleven ham troløs, — hun afskyede ham. Han vilde blive vist ud af Frankrig, saa snart hans Venskab med Orsini blev bekendt, og i hans Fædreland Italien var der ingen Plads til ham — hverken Plads eller Forstaaelse. Der var ingen Hvile for ham noget Sted — intet Maal. Intet andet end rastløs Vandring, forgæves Haab, unyttig Kamp.

Han stak sin Haand i Lommen. Med et sky Blik saa han sig omkring.

Der var tomt overalt i Skoven paa denne uhyggelige Aften. Men der — dukkede der ikke et Par Skikkelser op derhenne? Blinken af Metalknapper stak ham i Øjnene. Kunde man da aldrig undgaa Politi i Paris? Han løftede hastigt sit Vaaben, satte det mod sin Tinding og trykkede af.

Han følte en svag Smerte og straks efter en Rislen af varmt Blod ned over sit Ansigt. Forvirrede Billeder fra hans Barndom jog lynsnart forbi ham. Han saa sig som en lille Dreng, forklædt som Engel, gaa med i en Procession. Den hvide, alt for store Mølsskjorte hang løst om hans lille, magre Legeme, paa Skuldrene glinsede to Gazevinger, og i sine Hænder bar han en af Papir udskaaret Lilje med et brændende Lys. Aa, bare dog ikke Vinden, som strøg saa koldt hen over hans Ansigt, vilde slukke det ængstelig flakkende Lys!

Det bragte Ulykke, havde hans Moder sagt. — Hans Moder! Hvor det dog var længe siden, han havde tænkt paa hende! Nu stod hun pludselig igen for ham. Hendes store, brune Øjne saa saa kærligt paa ham med et dybt, alvorligt Blik fuld af inderlig Medlidenhed. „Mit stakkels, forvildede Barn, kom hjem igen, kom til mig!" hviskede de tørre Grene over hans Hoved.

Han prøvede paa at folde sine Hænder. Det gik ikke. For hans Øren suste og bruste det som en voldsom Orkans Brusen. Nærmere, stadig nærmere kom det Hav, der bespyler Italiens Kyster, det bølgede og skummede og bar ham paa bløde, grønne Arme langt bort ind i det fjerne Solland.

„Der ligger igen en og sover en Rus ud. — Hov, gode Herre, her kan man ikke ligge og sove!"

En af de forbigaaende Politibetjente rystede i det paa Bænken sammensunkne Legeme. Den Haand, han havde grebet, faldt slapt ned.

Politibetjenten bøjede sig dybere ned.

„Hm — han er død! Der ligger jo ogsaa Pistolen," sagde han ligegyldig. „Saa er vi altsaa komne for sent. Det lader til, at denne Bænk er særlig yndet af de Herrer Selvmordere. — Løb og hent Hjælp!" sagde han til sin Kammerat, der havde strøget en Tændstik af og belyste Galantis Ansigt.

„En smuk, ung Mand!" sagde han beklagende. „Hvad mon der har bragt ham saa vidt?"

„Ja, hvem kan vide det. Maaske har han spillet sine Penge bort, eller hans Kæreste har været ham utro. Naa, for os er der nu ikke andet at gøre end skaffe ham bragt til la Morgue. Der kan hans Venner jo afhente ham, — hvis han har nogen, der bryder sig om ham."

XX.

„Kære Bedstemoder, Hortense og jeg vilde saa gerne gaa lidt ud at spadsere alene. Maa vi ikke nok? Jeg er helt rask igen," sagde Marie indsmigrende.

Admiralinde Boucher saa smilende ind i sin Sønnedatters blomstrende Ansigt. Ungdommen overvinder hurtigt alt. Man kunde ikke mere se Spor af de voldsomme Sindsbevægelser, hun havde udstaaet den foregaaende Dag. „Er det ikke lidt farligt?" svarede Madame Boucher betænkeligt. „Kan to unge Piger gaa ganske alene?"

„Aa jo, Bedstemoder, vi er jo saa fornuftige! Jeg vilde saa gerne vise Hortense det Sted i Rue Peletier, hvor vor Vogn var, da den skrækkelige Eksplosion skete. Jeg begriber endnu ikke, hvorledes vi kom saa hurtigt ud af den. Hofdamens Krinoline blev hængende fast, og Kammerherren rev og rev i den, — det var saa forfærdeligt og dog saa komisk!" Marie lo. „Jeg samlede Kjolen helt sammen om mig og krøb ud bagefter hende."

„Naa ja, saa gaa da. Men bliv nu ikke for længe borte. Du ved jo, at Baron Bourgoing vil komme i Dag — eller skal jeg sende ham bort igen?"

„Nej, nej, hold paa ham, til jeg kommer igen, lille Bedstemoder, og fortæl ham om den grulige Scene med Galanti."

„Det ved han allerede, Marie."

„Saa meget desto bedre. Saa behøver jeg ikke at tale mere derom. Nu, da de dumme Breve er brændte, føler jeg mig ligesom befriet. Jeg vilde saa gerne glemme alt og være rigtig lykkelig. Gid han nu blot var borte fra Paris!"

„Hvem?"

„Galanti. Han er saa hævntørstig."

„Aa, Jorden her vil nok snart brænde under hans Fødder. Jeg er vis paa, at han allerede i Dag er langt borte."

„Forhaabentlig! — Saa Farvel, Bedstemoder! Skynd dig, Hortense — Bedstemoder har givet os Lov til at gaa alene ud!"

Hortense var snart færdig, og de to unge Piger begav sig ud paa deres Spadseretur, glade som to Skolepiger, der har faaet fri fra Skolen.

Der var ikke meget at se i Rue Peletier, skønt mange Mennesker af Nysgerrighed havde samlet sig i den og livligt diskuterede den foregaaende Dags Begivenheder. Den oprevne Stenbro var allerede udbedret igen, Vejen var jævnet og hvert Spor af det skrækkelige Attentat udslettet. Alligevel lod Hortense sig af Marie beskrive hver Enkelthed.

„Det er et sandt Mirakel, at der ikke er sket dig noget," gentog hun atter og atter, idet hun ømt trykkede Veninden Arm til sig. „Kom, lad os gaa til Notre-Dame Kirken og takke Gud for din lykkelige Redning."

„Aa ja, det vil glæde Bedstemoder," sagde Marie.

Vejen var temmelig lang, men den forekom ikke de unge Piger lang.

„Naar man altid kun kører igennem Paris i Vogn, saa ved man slet ikke, hvor morsomt Gadelivet er," sagde Hortense muntert. „Luften virker oplivende ligesom Champagne. Og hvor Træerne er smukke, naar der ligger Rim paa dem. Det er ligesom i et Julceventyr. Undertiden finder jeg det slet ikke saa slemt ikke at være rig længer. Det er for Eksempel langt morsommere selv at købe ind end at lade Tjeneren og Hushovmesteren besørge alt."

„Ja, der kan du se," sagde Marie triumferende. „Naar du har været et Par Maaneder endnu hos Bedstemoder, saa vil du være helt kureret og kan godt gifte dig med en ubemidlet Kaptajn."

Nu ragede Notre-Dames stumpe Taarne op foran dem, og straks efter traadte de ind i det Indre af Kirken gennem den nordlige Portal, som er indviet til den hellige Jomfru. Her herskede en svag Skumring. Blaalige Røgelsesskyer ombølgede Alteret, en dæmpet Mumlen fra nogle Kvinder, der bad deres Rosenkrans, trængte hen til dem.

Marie og Hortense knælede ned i en af de rigt udskaarne Sidebænke. Den drømmeagtige Stilhed, det dæmpede Lys, der faldt igennem de malede Glasruder og overgød de hvide Marmorstøtter med røde, grønne og blaa Lysstriber, fyldte dem med Andagt.

Da Præsten havde endt den Messe, der blev læst i et af Sidekapellerne, rejste de sig igen og gik ud igennem en anden Portal, som førte ud til en fri Plads. Om Sommeren, naar de smaa Fontæner sprang i Haven foran Kirken, og Buskene, der voksede op ad de gamle Mure, havde grønne Blade, maatte denne Plads være henrivende. Men paa denne Dag frembød den et koldt og øde Syn. Spurvene smuttede igennem de bladløse Grene og satte smaa trekantede Fodspor i det lette Snedække, der laa over Græsset.

Lige over for den Plads, paa hvilken de stod, laa et prunkløst lille, hvidt Hus, hvis Døre stod vidt aabne. Mange Mennesker gik uafladelig ud og ind.

„Det er vist en Udstilling," sagde Hortense. „Lad os ogsaa kaste et Blik derind."

Det vilde Marie ogsaa gerne. Arm i Arm traadte de igennem den aabne Dør ind i en smal Gang. En gammel Kone med en stor Kurv paa Armen kom netop ud og stirrede forbavset paa de to unge, elegant klædte Damer med de glade, friske Ansigter.

Hvad vilde de dog i dette uhyggelige Hus? Hun løftede Haanden, som om hun vilde holde dem tilbage. Men straks efter lod hun den igen synke. Hvad angik det hende? Vilde de ubetænksomme Piger se alt det gyselige derinde — saa blev det jo deres egen Sag.

Hortense og Marie greb uvilkaarlig fat i hinanden. De følte sig betaget af en sælsom Følelse.

Arbejdere i blaa Bluser, laset klædte Kvinder, nogle velklædte Herrer trængte sig om en Jærnstang, der delte den smalle Gang. De to unge Piger blev puffede frem af dem, der gik bag ved dem, og naaede saaledes helt hen til Skranken, hvor de uvilkaarlig saa i samme Retning som alle de andre.

Bag anløbne Glasruder var sortmalede Kister sattc saa højt op, at de, der stod ved Jærnstangen, kunde se de deri liggende Skikkelser lige ind i Ansigtet.

Marie greb krampagtig Hortenses Haand.

„Hvad er det dog for nogle forfærdelige Skikkelser?" hviskede hun med blege Læber. „Er det Voksfigurer?"

„Nej — det er døde Mennesker. Kom, kom, lad os komme bort herfra! For Guds Skyld, hvor er vi dog komne hen!"

Marie kastede et forfærdet Blik paa den sorte Kiste, der ragede op lige foran hende. En grov Sæk var kastet over den deri udstrakte Skikkelse og tilhyllede den helt. Kun Hovedet var fuldstændig ubedækket. Det var sunket let om paa Siden. Trækkene saa ud som mejslet i gulligt Elfenben. De skarpt tegnede Øjenbryn bredte sig som et sort Fløjlsbaand over Panden. Der hvilede en ejendommelig Højhed over den tavse Skikkelse. Om de halvaabnede Læber svævede et hemmelighedsfuldt Smil.

Marie kastede Hovedet tilbage.

„Det er jo Karlos Galanti!" Hendes Ansigt var kridhvidt og fortrukket af Rædsel. „Hvorfor ligger han saa stille — Hvad gør han her?" Hun slog pludselig paa Glasruden med sin lille, kolde Haand. „Karlos!"

De omkringstaaende saa forskrækkede ind i det henrivende Pigeansigt, der med vidt opspilede Øjne stirrede paa den døde.

„Min Gud, Mademoiselle, kender De den Herre der?" spurgte en af de Herrer, der stod bag dem.

„Tys — skrig ikke saa højt!" formanede en gammel Kone. „Her er la Morgue — her taler man ikke højt til de døde. Hvis De vil vide den Herres Navn, saa maa De melde det."

Marie aabnede Munden, men inden hun kunde svare, drog Hortense hende med Magt bort fra Stangen.

„Vi kender ham ikke," sagde hun hurtigt. „Vi er ved et Tilfælde komne herind. Vil De være saa god at lade os komme ud. Min Veninde faar ondt."

Hun holdt ikke op at bede, førend Folk endelig gav Plads for dem, saa de igen naaede ud i det fri.

Marie sagde ikke et Ord. Først da de sad i en Droske, som Hortense havde raabt an, lænede hun hulkende sit Hoved mod Venindens Skulder.

„Da han levede, var jeg troløs imod ham, og endnu i Døden har jeg fornægtet ham!" hviskede hun.

„Vi kunde ikke handle anderledes," svarede Hortense energisk.

„Han skal straks bort fra det skrækkelige Sted," jamrede Marie. „Alle, der staar derinde, stirrer nysgerrigt ind i hans stille, alvorlige Ansigt! O, min Gud —" hun dækkede Øjnene med sine Hænder — „aldrig, aldrig glemmer jeg det Syn! Saa du ogsaa paa de andre døde, Hortense?"

„Nej, det vogtede jeg mig vel for. Der stod jo flere andre saadanne gyselige Kister. Hvem ved, maaske laa der ogsaa nogle af dem, der forulykkede ved Attentatet. Og dersom Galanti har været vidende om Attentatet uden at have forhindret det, saa kan jeg ikke beklage hans Død — saa er der kun sket ham hans Ret."

„Hortense, vær ikke saa haard. Gid jeg dog blot i det mindste havde sagt ham et venligt Ord i Gaar — han bad mig saa inderligt derom! Nu er han død, og jeg kan aldrig gøre det godt igen!"

Hortense svarede ikke. Med sammentrukne Bryn saa hun ud ad Vinduet.

Maries Ord ramte hende dybere, end hun vilde vise. Et hemmeligt Saar i hendes Hjerte blødte paa ny. Ogsaa hun var sig bevidst, at hun havde vist ukærlig Haardhed, og hun vilde gøre det godt igen — inden ogsaa det blev for sent.

Kort efter at de to unge Piger var gaaede, lod Bourgoing og Saint-Arnaud sig melde hos Admiralinden. Det manglede ikke paa Samtalestof. Og Admiralinden opdagede ogsaa snart, at der var intet, Saint-Arnaud hellere hørte, end naar hun talte om Hortense. Og det gjorde hun ogsaa grundigt. Hun kunde ikke noksom rose sin Plejedatter og hendes huslige Talenter.

„Fru Admiralinde!" bad Saint-Arnaud til sidst. „Vær min Talsmandinde hos Hortense! Jeg lider skrækkeligt under vort nuværende Forhold."

„Aa, det har De saamænd ikke ondt af!" svarede Admiralinden følesløst. „Hvorfor gav De saa hurtigt Slip paa Hortense? Hvad skal jeg gøre, naar begge mine kære Pigebørn gifter sig? Baron Merriers Sag maa dog først være ført til Ende."

Saint-Arnaud sukkede.

„Det staar kun daarligt til med den. Jeg kommer netop fra Generalinde Dubois og traf hende svømmende i Taarer."

„Ja, vist saa — hun gør jo ikke andet end græde," afbrød Madame Boucher ham utaalmodigt. „Jeg mangler aldeles Forstaaelse af et saadant evindeligt Græderi. De levende skal man vise Kærlighed, men lade de døde hvile. Dem kan vore Taarer jo ikke hjælpe!"

„Denne Gang gjaldt hendes Taarer ikke hendes afdøde Ægtefælle, men hendes Fader. Baron Merrier er dømt til fem Aars Fængselsstraf."

„Jeg haabede for Hortenses Skyld, at man havde ladet ham løbe," sagde Admiralinden beklagende.

„Saa snart jeg hørte hans Dom, skrev jeg til ham," vedblev Saint-Arnaud med et lidt forlegent Udtryk.

„Skrev De til ham?" gentog Bourgoing forbavset. Han kendte jo sin Vens strenge Grundsætninger.

„Ja — og bad ham igen om Hortenses Haand. Han skal ikke tro, at hun staar uden Beskyttelse, eller at hans Domfældelse i ringeste Henseende har forandret mine Følelser for hans Datter."

Admiralinden rakte ham hjerteligt sin Haand.

„Dommen bliver vel næppe fuldbyrdet," sagde Bourgoing. „Den er kun bleven fældet for at overbevise Publikum om Rettens Haandhæveres Ubestikkelighed. Nu gaar Sagen til Højesteret, og det ender nok med Frikendelse. Det skal Hertug de Morny nok sørge for. Stol De kun paa det."

„Det vilde være at ønske for de stakkels Døtres Skyld, som har ofret alt for at redde Faderens Ære," sagde Saint-Arnaud alvorligt, medens Admiralinden med stigende Uro fulgte Viserens Gang paa Taffeluret og aandede lettet op, da de to unge Piger straks efter traadte ind i Værelset.

„Endelig! Hvor har I været saa længe? De to stakkels Herrer har i al den Tid maattet nøjes med mit Selskab!" raabte Madame Boucher de indtrædende i Møde. Men hun blev dødelig forskrækket ved at se Maries blege, forstyrrede Ansigt. „Er der nu igen hændet noget?"

Uden at tage Notice af Bourgoing eller Saint-Arnaud gik Marie lige hen til Bedstemoderens Lænestol.

„Vi kom ved et Tilfælde ind i la Morgue. Der laa Karlos Galanti. Han er tildækket med en gammel, laset Sæk!"

„For Himmelens Skyld!" Den gamle Dame løftede forfærdet Hænderne, medens de to Herrer ikke kunde undertrykke et Udbrud af pinlig Overraskelse. „Hvorledes kom I dog derhen? Jeg har jo altid skjult for eder, at der fandtes et saa gyseligt Sted her i Paris, og nu kommer I lige derind!"

Marie lagde ikke Mærke til hendes Ord.

„Hvad maa han ikke have lidt, inden det kom saa vidt med ham!" hviskede hun ligesom ved sig selv. „Han er død for min Skyld — og jeg var grusom og stødte ham bort fra mig, ulykkelig og fortvivlet som han var!"

„Marie, pin Dem dog ikke med saadanne unyttige Selvbebrejdelser," bad Bourgoing. „De var med fuld Ret vred paa Galanti — han vilde kun bringe Dem i Ulykke. Ikke De — men hans onde Samvittighed har drevet ham i Døden."

„Gaa til la Morgue," hulkede Marie. „Hvad han saa end har forbrudt, saa skal han ikke længer ligge der, stillet til Skue for nysgerrige, følesløse Mennesker."

Bourgoing rejste sig straks.

„Jeg skal sørge for alt fornødent," sagde han. „Den døde skal straks blive bragt til et Kapel og blive begravet paa en værdig og sømmelig Maade. Men forglem saa hele denne ulykkelige Episode i Deres Liv, Marie, og lad os være lykkelige. Kejserinden sender Dem sine Lykønskninger — jeg har betroet hende vor Hemmelighed."

„Hvad sagde hun?" spurgte Admiralinden ivrigt.

„Hun sagde, at naar jeg vilde tage hendes lille Forelæserinde fra hende, saa maatte hun jo udnævne den unge Baronesse Bourgoing til sin Hofdame for ret ofte at kunne have hende om sig."

„Marie, hører du det?" Den gamle Dames sorte Øjne straalede.

Filip Bourgoing lagde sin Arm om Marie og drog hendes blonde Hoved ned mod sin Skulder.

Hun laa et Øjeblik viljeløs i hans Arm. Saa rev hun sig blidt løs og gik hen til Døren.

„Jeg har endnu ingen Ret til at være lykkelig — ikke saa længe han endnu ligger i det græsselige Hus," hviskede hun.

Bourgoing vilde følge efter hende, men Admiralinden vinkede ad ham.

„Giv hende endnu et Par Dages Ro, saa hun kan overvinde sin Skræk," bad hun. „Det er haardt, at den stakkels Pige skulde se ham ligge der. Men ellers mener jeg, at denne Galanti i det højeste endnu var et Skud Krudt værd — og ikke mere. Jeg kan ikke undskylde og glemme alt, fordi et Menneske er død. En Forbryder er en Forbryder, hvad enten han saa dør for sin egen eller andres Haand."

Bourgoing modsagde hende ikke. Han følte sig meget sympatetisk berørt af den gamle Dames sunde Livsopfattelse.

„Gaar du med, Saint-Arnaud?" sagde han til Vennen. „Vi maa nævne Galantis Navn. Dersom det paa nogen Maade er muligt, vilde jeg gerne sætte mig i Besiddelse af Maries Breve, inden Politiet bemægtiger sig hans Efterladenskaber."

„Maries Breve er allerede brændte," sagde Admiralinden tilfreds. „Han gav hende dem tilbage, da han som et vanvittigt Menneske kom styrtende herhen kort efter Attentatet."

„Saa har vi altsaa intet andet at gøre med ham end lade ham anstændig begrave."

„Nej, andet ikke. Sine forbryderiske Hemmeligheder kan han tage med sig i Graven," svarede Admiralinden kort.

Saint-Arnaud stod ved Siden af Hortense og talte indtrængende til hende. Men den unge Pige bevarede en urokkelig Ro og kold Selvbeherskelse.

„Hortense, saa pin dog ikke Dem selv og mig længer!" bad Saint-Arnaud med dæmpet Stemme. „Jeg elsker Dem højere end nogen Sinde. Det er mit højeste Ønske saa snart som muligt at vide Dem i Sikkerhed ved min Side."

„Hvor kan jeg dog tænke paa den Slags Ting, saa længe min Faders Sag ikke er endt," sagde Hortense afvisende. „Da jeg i Dag stod paa det gruelige Sted og saa paa de ubekendte døde, slog det som et Lyn ned i min Sjæl, at jeg havde været haard og grusom mod min egen Fader. Jeg vil besøge ham — gaa til ham i Fængselet." Hun for gysende sammen ved disse Ord. „Jeg kunde jo aldrig mere blive glad, hvis han engang laa kold og stiv for mig, og jeg maatte sige mig selv, at min Anger kom for sent."

„Hortense, kære Hortense!" Saint-Arnaud greb hendes modstræbende Hænder og trykkede dem til sine Læber. „Gør, hvad Deres Hjerte tilsiger Dem, det vil altid vise Dem den rette Vej. Ja, besøg Deres Fader, tal ud med ham, og bliv saa igen min, min elskede! Ogsaa jeg er i denne Prøvelsens Tid bleven en anden, blødere og mere eftergivende. Kun i eet Punkt er jeg forbleven uforandret."

„I hvilket?" spurgte hun sagte.

„I min Kærlighed til Dem!" svarede han.

Admiralinde Boucher bøjede sig nysgerrigt frem. Jo — virkelig! Der lagde Saint-Arnaud Armen om Hortenses Skulder, og skønt den unge Pige jo nok blev staaende lidt tvungen ved Siden af ham, straalede hendes sorte Øjne dog af Lykke. Det saa den gamle Dame ganske tydeligt trods sine Briller.

Allerede den næste Morgen udførte Hortense sin Beslutning og besøgte sin Fader. Med blegt Ansigt og fast sammenpressede Læber betraadte hun den skumle Bygning.

Fangevogteren med sit sløve Ansigtsudtryk og Nøgleknippet i de smudsige Hænder vakte et til Afsky grænsende Ubehag hos hende.

Deres Skridt genlød hult i den lange Stengang. Den dybe Stilhed, der herskede i den uhyggelige Bygning, gjorde hver Lyd dobbelt stærk. Som et Ekko kastede Væggene og Loftet den tilbage. Med en skrattende Lyd drejede Manden den store Nøgle om i Laasen.

Hortense traadte ind i Cellen, der trods sin skrækkelige Bestemmelse ikke gjorde noget uhyggeligt Indtryk. Den var jo nok tarvelig, men dog behagelig indrettet. Baron Merrier sad ved et Bord midt i Cellen, og ved Siden af ham sad hans Sagfører, med hvem han havde haft en lang Samtale. Begge Herrerne vendte Ryggen til Hortense og drejede ikke Hovedet om, da de troede, det kun var Fangevogteren.

„Fader!" sagde Hortense sagte og skælvende.

Merrier for op. En mørk Rødme bredte sig over hans Ansigt, som ved denne lange, ufrivillige Afholdenhed var blevet meget blegt. Men hun læste ingen Glæde, kun ubehagelig Overraskelse i hans Øjne.

„Naa, kunde du endelig engang finde Vej herhen, Hortense?" sagde Merrier endelig. Hans Stemme lød usikker og beklemt. Sagførerens Nærværelse generede ham. Han vilde hverken afbryde den vigtige Samtale eller sende Hortense bort, thi i sit stille Sind havde han dog længtes usigeligt efter hende. „Vent blot et Øjeblik, kære Barn. Sæt dig ved Vinduet paa min Høvlebænk. Den har de Herrer, som ellers har gjort en god Forretning med vore Møbler og Kunstværker, venligt efterladt til videre Afbenyttelse. Jeg har noget endnu at tale med denne Herre om. Men saa er jeg til din Tjeneste."

Hortense gjorde mekanisk, hvad hendes Fader sagde. Den kolde Modtagelse skar hende i Hjertet, skønt hun jo egentlig ikke havde kunnet vente noget bedre.

„Som jeg allerede har tilladt mig at udtale, Baron Merrier," vedblev Sagføreren med et let Buk hen i den Retning, hvor Hortense sad, „Deres Domfældelse er kun et Spilfægteri."

Hortense for sammen.

„Er min Fader dømt?"

„Ja, til fem Aars Fængselsstraf!" sagde Merrier, øjensynlig i det bedste Humør af Verden.

„Fader!"

„Rolig — bare rolig!" sagde Sagføreren beroligende. „Allerede Deres Faders Arrestation vakte uhyre Opsigt i Paris, thi man vidste jo godt, at han havde de bedste Venner ved det kejserlige Hof, som muligvis herved kunde blive kompromitterede i høj Grad. Alligevel kunde Arrestationen ikke undgaas, thi den offentlige Mening fordrede det, og de Tider er forbi, da man fra oven tør lægge en officiel Dæmper paa den Slags Fordringer."

Merrier rystede paa Hovedet.

„Jeg skal sige Dem den sande Grund til min Arrestation. Jeg var bleven Kejseren, men frem for alt hans Omgivelser, for mægtig, skønt Regeringen har profiteret i høj Grad af min Rigdom. Man vilde være mig kvit."

„Maaske var ogsaa det en af Grundene," indrømmede Sagføreren. „Justitsministeren førte i hvert Fald det store Ord i denne Sag, talte om Dommernes Upartiskhed, og om den strenge Retfærdighed, der altid blev udøvet uden noget Hensyn til Persons Anseelse eller Forhold. Kejseren selv havde befalet, at Retfærdigheden upaavirket af noget som helst skulde gaa sin Gang i denne sørgelige Sag, hvad der var

saa meget desto nødvendigere, fordi saa mange uskyldige maatte lide derunder."

„Uskyldige!" Bankieren lo højt. „Ja, naturligvis, nu er de alle lige saa uskyldige som han selv! Hertug de Morny er vel ren som en Engel!"

Sagføreren betydede sin Klient, at han skulde tie. „Vi har appelleret Dommen, og det vil sikkert ende med, at De bliver frikendt." Sagføreren samlede sine Papirer sammen og rejste sig. „Mademoiselle, De og Madame Dubois har udvist en ganske overflødig Ædelmodighed," vedblev han med et Buk for Hortense. „Man har jo ganske vist dømt den anklagede til at bestride Omkostningerne og gjort ham ansvarlig for Aktionærernes Tab, men Kreditorerne kunde godt have givet sig tilfreds med Baron Merriers egen Formue."

Hortense svarede ikke. Hun bøjede kun tavs sit Hoved, da Sagføreren med et Haandtryk tog Afsked med Merrier.

Fader og Datter var alene. Der herskede en trykkende Tavshed imellem dem. Merrier vidste ikke rigtig, hvorledes han skulde begynde Samtalen. Der var saa mange farlige Emner at komme ind paa.

„Du har det vel godt hos Admiralinden?" begyndte han endelig.

„Meget godt," svarede Hortense sagte. Hun følte en grænseløs Skuffelse. Hun havde forestillet sig Faderen forgræmmet og ulykkelig og havde været forberedt paa at ville trøste ham med sin datterlige Kærlighed. Men Baronen syntes intet mindre end nedtrykt eller knuget.

„Men hvad vil du tage dig til, naar du nu igen er fri, Papa?" spurgte Hortense endelig.

„Jeg? Det skal du ikke bekymre dig om. Jeg vender ikke tilbage til Høvlebænken ligesom de omvendte Forbrydere i de rørende Skuespil. Jeg har ikke gjort andet, end hvad man altid maa gøre, naar man indlader sig i Spekulationer, og mine Fjender skal ikke triumfere ret længe. Da min og eders Formue gaar med til at dække alle Forpligtelser, vil jeg prøve paa at overtage en Bank i England."

„Og hvad skal der blive af os, Fader?"

„Amely lever foreløbig af Pensionen efter Dubois. Saa snart jeg har faaet fast Fod i England, kan hun komme over til mig."

„Og jeg?"

Merrier kastede et langt, smerteligt Blik paa sin Yndlingsdatters Ansigt. Hvis hun nu havde tilbudt ham at ville følge med ham straks, saa vilde han have knælet ned for hende og bedækket hendes Hænder med Kys. Men det tænkte Hortense aabenbart ikke paa. I hendes Øjne laa en ubestemt Angest — en indre Uvilje imod ham. Kun hendes Pligtfølelse havde drevet hende til sin fængslede Fader — ikke hendes Hjerte, ikke hendes Tro paa hans Uskyldighed.

„Se her," sagde han endelig fortrædelig, idet han tog et Brev op af sin Lomme. „Din forrige Forlovede har skrevet til mig."

Der steg en brændende Rødme op i Hortenses Ansigt.

„Han vil gifte sig med dig, saa snart du samtykker i at ville blive hans Kone. Det siger han vel for at berolige mig med Hensyn til din Skæbne, selv om jeg skulde sidde endnu længer i Fængsel."

„Han synes at være meget sikker paa, at jeg vil have ham," svarede Hortense. Der laa en klar Rødme paa hendes Kinder, og Smilehullerne ved hendes lille Mund fordybede sig.

„Hm — tag ham blot for min Skyld. Den ædle Herre har jo nu faaet sin Vilje — han faar dig uden Millioner. Til Erstatning derfor vil jeg i det mindste love ham eet bestemt."

„Hvilket, Fader?"

„At jeg aldrig skal falde ham til Besvær, aldrig betræde hans Hus."

„Fader — dersom du nu bliver frikendt," begyndte Hortense nølende.

Men Merrier afbrød hende fortrædeligt.

„Aa hvad, denne Komedie med Domfældelse og Frikendelse forandrer ikke noget ved den Kendsgerning, at jeg har siddet i Fængsel. En saadan Bedstefader til sine eventuelle Børn vil Grev Saint-Arnaud allerhelst have saa langt bort som vel muligt. Altsaa, lille Ven, tag du ham og bliv lykkelig paa din eller rettere sagt paa hans Maner. Sig til Saint-Arnaud, at han kan offentliggøre eders Forlovelse —"

„Naa, saa hurtigt gaar det nu ikke," afbrød Hortense ham hastigt. „Jeg har endnu meget at lære. Senere maaske —"

„Senere, naar din Fader er langt borte, og denne Skandale er glemt — saa vil du gifte dig med ham, ikke sandt?" Han satte sig ved sin Høvlebænk og fløjtede sagte.

Hortense gik hen til Døren. Her blev hun nølende staaende.

„Farvel, Fader!"

Først nogle Øjeblikke efter vendte Baron Merrier Hovedet om.

„Aa — er du her endnu?" sagde han med paataget Overraskelse. „Er der mere, du vil?"

Hortense drejede paa Laasen, men den gav ikke efter for hendes Tryk.

„Nej, min Pige, her kan man ikke gaa ud og ind, som man behager," sagde Merrier.

Hortense slap Laasen. Et Par Sekunder stod hun endnu ubevægelig, saa løb hun pludselig hen til Faderen, slyngede Armene om hans Hals og trykkede hans graa Hoved til sit Bryst. „Fader!" skreg hun.

Merrier vidste ikke, hvad han skulde gøre. Han blinkede med Øjnene, rømmede sig, klappede Hortense paa Skulderen og stammede et Par afbrudte kærlige Ord.

„Fader," hulkede Hortense lidenskabeligt, „det er mig lige meget, om de frikender eller dømmer dig. Du er dog derfor alligevel min Fader, som altid har været god imod mig — alt for god. Jeg bliver ved at holde af dig trods alt, og jeg gifter mig kun med Saint-Arnaud, hvis han vil give mig Tilladelse til ret ofte at besøge dig."

„Det er godt, lille Ven, det er godt, det gaar nok altsammen," trøstede Merrier. „Det kommer nok i Orden altsammen."

En pludselig Angest overvældede Hortense.

„Fader, du vil da vel ikke tage Livet af dig ligesom den stakkels Galanti?" skreg hun. „O, lad mig dog aldrig se dig saaledes i la Morgue!"

„Nej, saa dum er jeg ikke!" sagde Merrier leende. „Tage Livet af mig selv? Det kunde aldrig falde mig ind! Jeg vil arbejde — spekulere forsigtigere og igen spare Penge sammen til mine opofrende Smaapiger. Du skal se —"

Han holdt inde. Nej, det var bedre, at Hortense ikke fik noget at vide om den betydelige Formue, som var vel forvaret deponeret til ham i den engelske Bank. Thi hans Kreditorer anede nemlig intet om denne „Nødskilling".

„Du er uforbederlig, Papa," sagde Hortense. „Tænker du nu allerede igen paa Pengeforretninger!"

Nu følte Merrier sig igen vel til Mode over for sin Yndlingsdatter. Den velkendte, lidt surmulende bebrejdende Tone, hvormed hun skændte paa ham, berørte ham saa behageligt, at han bedækkede hendes smukke Ansigt med Kys.

Først da Nøglen knagende blev drejet om i Laasen, og Fangevogteren stak sit tvære Ansigt ind ad Døren, skød han Hortense fra sig.

Han saa efter hende, da hun med sine lette, svævende Skridt, rank og graciøs gik over Fængselsgaarden. Pludselig styrtede hede Taarer ned over hans Ansigt ved Tanken om, at han nu kun kunde vise sin grænseløse Kærlighed til denne Datter derved, at han holdt sig borte fra hende. Det var en Straf, der ramte ham tusinde Gange haardere end Tabet af hans Millioner, hans gode Navn, hans Venner og hans Titel og Stilling.

XXI.

Med stor Spænding fulgte hele Paris Retssagen imod de fire arresterede sammensvorne Orsini, Pieri, Rubio og Gomez.

Ingen tvivlede om, at Bombekasternes Dom vilde lyde paa Døden. De havde frimodig tilstaaet, at de havde villet dræbe Napoleon til Straf for hans Troløshed imod Italien og i Haabet om, at den efter hans Død indsatte republikanske Regering vilde komme Italien til Hjælp.

Denne Tilstaaelse satte hele Sagen i en sælsom interessant Belysning. Napoleons republikanske Fortid blev derved igen draget frem for Lyset, og trods Afskyen for den begaaede Forbrydelse rørte der sig hos mange en vis Sympati for de fanatiske Frihedssværmere.

Jules Favre, den mest veltalende Advokat i Paris, var Orsinis Defensor. I sit Forsvar skildrede han med betagende Veltalenhed den ulykkelige Mands eventyrlige Liv, og hvorledes han var bleven et Offer for en usund og fanatisk Politik, som ethvert ædelt tænkende og retsindigt Menneske maatte fordømme. Da han nu ogsaa meget tydeligt hentydede til, at Napoleon tidligere havde tilhørt det hemmelige Forbund „Marianna", vilde Præsidenten fratage ham Ordet, men den Storm af Begejstring, som Favres glimrende Tale fremkaldte, gjorde et saadant Indgreb betænkeligt.

Den franske Regering var bleven meget forsigtig. Dens Indenrigspolitik bestod i en evindelig Laveren og Beroligelse af alle utilfredse Elementer. Dog kunde det ikke undgaas, at alle fire Bombekastere blev dømte til Døden — Dommen blev forelagt Napoleon til Underskrift. Napoleon kæmpede en haard Kamp med sig selv. Han underskrev overhovedet meget nødig Dødsdomme, og han følte Rædsel ved denne firedobbelte Henrettelse. Allerhelst havde han skænket dem alle fire Livet. Men alle de Menneskers Blod, der var blevet Ofre for Attentatet, skreg til Himmelen om Hævn. Kun Rudio og Gomez blev derfor benaadede til livsvarig Deportation. Orsini og Pieri blev dømte til Døden.

Defensoren raadede Orsini til at indsende Ansøgning om Benaadning, men det afslog han haardnakket. Han indgav kun Ansøgning om Pieris Liv, fordi denne kun havde handlet efter hans Ordre.

Men ogsaa denne Ansøgning blev afslaaet, skønt den ubehagelige Situation, i hvilken Napoleons egen revolutionære Fortid og hans senere tvetydige Politik med Hensyn til Italien havde sat Kejseren, trykkede denne haardt.

En mild Foraarsvind blæste over Paris. Ogsaa de forkrøbne Syrenbuske i Fængselsgaarden begyndte at faa et grønligt Skær.

Orsini stod ved det tilgitrede Vindue i sin snævre Celle. Næste Morgen vilde han ikke staa her mere. Hammerslagene, der trængte ind til ham, forkyndte, at Skafottet blev rejst. Men han brød sig ikke derom. Stolt oprejst stod han og hørte ligegyldig derpaa. Hele Dagen igennem havde han skrevet, nu var alt i Orden. Det gjaldt nu blot om at finde en Overbringer af hans sidste Vilje.

Han havde bedt om at maatte give sin Defensor Jules Favre sine Papirer, men den Bøn blev nægtet ham. Ikke heller fik han Tilladelse til at tilbringe den sidste Nat sammen med Pieri.

Tunge Skridt nærmede sig Orsinis Celle. Fangen vendte sig om og saa ind i Politichef Claudes kolde, strenge Ansigt. Bag ham forsvandt Fangevogterens Hoved, idet han hurtigt aflaasede Døren igen.

„Jeg kommer for at spørge Dem, om De har et sidste Ønske, som vi kan opfylde for Dem," sagde Politichefen afmaalt.

Orsini rettede sin smidige Skikkelse endnu rankere i Vejret.

„Aa ja — jeg har et Ønske, men det vil De vanskelig kunne opfylde!"

„Og det er?"

„Jeg vilde gerne endnu engang ligge i Sandet mellem Klitterne i Meldola, indaande Hjemmets Duft og se min lille Filippo lege omkring mig. Jeg ved jo imidlertid, at det kan De ikke fremtrylle for mig. Italien er langt borte, og Filippo hviler i fransk Jord."

Han vendte sig bort fra Vinduet og saa tankefuld paa de blege Solstriber, der faldt hen over det graa Stengulv og de tomme Vægge i hans Celle.

„Jeg spurgte efter Ønsker, som kunde opfyldes," gentog Claude med hævet Stemme.

„Ønsker, som De kan opfylde, har jeg ikke. Men jeg har en Opgave til Frankrig," svarede Orsini stolt. Han rakte Politichefen to Skrivelser. „Den ene indeholder mine Bestemmelser vedrørende mine Efterladenskaber. Den berører mine Familieinteresser, og den indeholder en Bøn om, at min Defensor vil modtage mit Ur som et Tegn paa min Taknemmelighed."

Claude modtog tavs Skrivelserne.

„Den anden Skrivelse er vigtigere," vedblev Orsini med funklende Øjne. „Det er mit politiske Testamente, til hvis Fuldbyrder jeg udnævner Louis Napoleon, den nuværende Kejser af Frankrig."

„Som De vilde dræbe? En Kongemorders vidunderlige Logik!"

„Ansigt til Ansigt med Døden bortfalder ogsaa Logikkens sædvanlige Love. Da vi øjensynlig ikke opnaar Napoleons Død, maa vi benytte den levende Napoleon. Vi har to mægtige Forbundsfæller for os."

„Endnu flere sammensvorne?" sagde Claude. „Mazzini bestrider bestemt enhver Delagtighed i denne Forbrydelse."

„To mægtige Forbundsfæller skal hjælpe os til endelig engang at naa vort Maal," gentog Orsini

uden at tage Notice af Indvendingen. „Fortidens Skygger i Kejserens Liv og Angesten for nye Attentater skal tvinge ham til endelig at indfri sit Løfte. Den sikreste Vej til en Revolution i Italien var at fremkalde en Revolution i Frankrig, og den sikreste Vej til denne var at dræbe Napoleon. Det er nu mislykkedes for mig, og derfor maa vi slaa ind paa den anden Vej. Ved De, hvorfor dette saa vel forberedte Attentat mislykkedes?"

„Naa — hvorfor?" spurgte Claude ivrig.

„Det var min Skyld. Min Vilje var ikke tilstrækkelig ren. I min Hensigt at dræbe Kejseren for vort politiske Formaal blandede sig et personligt Had til Napoleon paa Grund af min ulykkelige Broders Død. Mit Had, min Higen efter at dræbe Kejseren var alt for voldsom og drev mig til at kaste Bomben paa for nært Hold. Det reddede ham. Havde jeg været koldere, roligere, mere lidenskabsløs, saa vilde han nu have været en død Mand."

„Angrer De stadig ikke endnu Deres skrækkelige Gerning?"

Orsini rystede paa Hovedet.

„Jeg lider en glorværdig Død. I den nærmeste Fremtid vil jeg blive retfærdiggjort, og man vil kalde mig en Helt."

„Nu vel, saa har vi ikke mere at tale med hinanden om."

„Nej, thi i Dem er den Magt legemliggjort, som vi for enhver Pris vil ødelægge. — Vil De overgive min Skrivelse sikkert i Kejserens Hænder?"

„Straks efter Deres Henrettelse skal han faa den."

„Saa er jeg tilfreds. En døds Ord er mere virkningsfulde end en levendes."

Orsini vendte sig bort, og Claude forlod Cellen.

Morgenen til den 13. Maj 1858 begyndte at gry. Det var en straalende Foraarsdag, fuld af Glans og Duft. Den store Plads uden for Fængselet, paa hvilken Guillotinen stod, var saaledes besat med Tropper, at de store Folkemasser i Sidegaderne saa godt som intet kunde se. De to dødsdømte Forbundsfæller viste sig med bare Fødder og indhyllet i lange, sorte Slør.

Først nu, da de skulde dø, saa de hinanden igen. Deres Blikke sænkede sig dybt i hinanden, og de vekslede et kort, fast Haandtryk.

Vejen til Skafottet var ikke lang. De gik ved Siden af hinanden. Den milde Vind legede med Enderne af deres lange Sørgeslør. I den dybe Stilhed kunde man høre den dæmpede Lyd af deres nøgne Fødder paa den kolde Stenbro.

Med faste Skridt steg Orsini op ad de med sort betrukne Trin.

Et Sekund løftede han sine store, mørke Øjne opad. Paa den lyse Foraarshimmel svævede hurtigt glidende hvide Skyer mod Syd.

„Italien!" sagde han sagte. „Mit elskede Fædreland!"

Faa Minutter efter var han død.

XXII.

„Sire, paa Skafottets Trin besværger jeg Dem om at befri Italien for de uværdige Lænker, i hvilke man har lagt det. Jeg forlanger ikke engang, at fransk Blod skal udgydes af den Grund, men ved Deres Magtstilling kan De forhindre andre Magter i at skride ind, dersom Italien vil rejse sig imod sine Undertrykkere. Ved Franskmændene mistede mit Fædreland i Aaret 1849 sin tilkæmpede Uafhængighed, — lad nu Franskmændene give det den tilbage. Europas og Deres egen Ro, Sire, kan kun vindes for denne Pris. Fem og tyve Millioner Mennesker vil velsigne Dem derfor og blandt dem ogsaa

Felice Orsini."

Napoleon lod Brevet synke. Den, der havde skrevet disse indholdsrige Ord, havde om Morgenen mistet sit Liv paa Skafottet.

Dette Brev fra den døde gjorde et sælsomt betagende Indtryk paa ham.

Han rakte det til Kejserinde Eugenie, der sad ved Siden af ham. Ogsaa hun læste det igennem.

„Kun for denne Pris kan der vindes Ro?" hviskede hun. „Ak, Louis, dersom det er muligt, saa skaf os denne Ro! Siden det sidste Attentat føler jeg den dødeligste Angest, hverken du eller vort Barn maa forlade Tuillerierne."

„Alt dette, som Orsini henthyder til i dette Brev, er endnu ikke modent til Bedømmelse," svarede Kejseren eftertænksomt. „Men jeg er ikke utilbøjelig til at hjælpe Italien med at afryste fremmede Herredømmers Aag. Plonplons Ægteskab med Prinsesse Klotilde, Kong Viktor Emanuels Datter, er fast besluttet."

„Samtykker han virkelig deri?" spurgte Eugenie ivrigt.

„Han skal. Hans Tilbøjeligheder gaar ganske vist ikke i Retning af Ægteskab. Men Kongens Minister, Grev Cavour, kommer i den nærmeste Fremtid til Paris for at ordne dette Anliggende. I Virkeligheden vil vi forhandle om helt andre Ting. Ja, jeg vil meget gerne virkeliggøre mine eventyrlige Ungdomsdrømme og befri Italien. Men ikke for, som denne fanatiske Mand ønsker, at gøre det til en Republik, men for at gøre det til et forenet Kongerige under Viktor Emanuels Scepter."

Kejserinden aandede dybt.

„Vil vi saa endelig være sikre?"

„Sikre — paa Frankrigs Trone?" svarede Napoleon med en bitter Latter. „Nej, der gives ingen betryggende Sikkerhed for os, Eugenie. Men det bedste Middel til at bringe de oprørske Elementer paa andre Tanker og til at kue dem har altid været at indvikle dem i en Krig, som ved nye Sejre og Triumfer kan tilfredsstille deres umættelige Forfængelighed og Ærgerrighed."

Kejserinden bøjede sørgmodig sit Hoved. Grebes hun af en ubestemt Anelse om, hvor ulykkebringende en saadan Politik kunde blive, hvor mange Mødre der endnu maatte ofre deres Sønner, for at Tronen kunde blive bevaret for hendes Søn?

Hun gos, skønt Solen faldt i varmende Straaler ind gennem de aabne Vinduer, og en svag Luftning fik det Papir til at rasle, som Kejseren endnu holdt i sine Hænder — Orsinis Testamente, hvis Fuldbyrder Napoleon allerede blev i Foraaret 1859, da hans Tropper marcherede ind i Lombardiet.